

3 1761 08824717 6

LGr
Q75K

ΚΟΙΝΤΟΥ

ΤΑ ΜΕΘ' ΟΜΗΡΟΝ.

QUINTI SMYRNAEI

POSTHOMERICORUM LIBRI XIV.

RECENSUIT

PROLEGOMENIS ET ADNOTATIONE CRITICA

INSTRUXIT

ARMINIUS KOECHLY.

LIPSIAE

APUD WEIDMANNOS

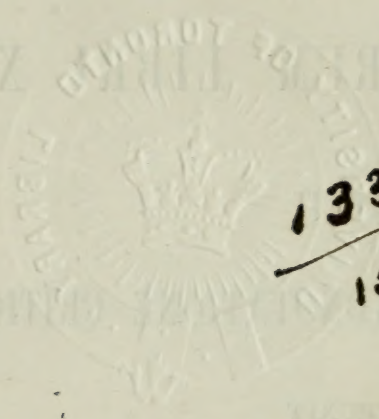
MDCCL.

ROYAL

THE OFFICE OF THE

GENERAL

POST OFFICE

13357
15/6/91

A

6

POST

OFFICE

GENERAL

GODOFREDI HERMANNI

ET

FRANCISCI SPITZNERI

PIIS MANIBUS

SACRUM.

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of Toronto

P R A E F A T I O.

Quod jocandi gratia haud raro jactatur *habere sua fata libellos*, id vere serioque de Quinto iisque, qui ei operam navavimus, dici poterit. Tam singulari fortunae lusu factum videtur, ut serotinus ille poëta post egregium Rhodomanni laborem et tam diu justa editione caruerit, et tandem aliquando in lucem nunc prodeat mea qualicumque cura exornatus certe per duplicem fere Horatiani praecepti annorum numerum protracta. Etenim cum exeunte superiore saeculo Heynii auspiciis duumviri *Tychsenius* Holsatus et *Schowius* Danus edendi Quinti et consilium cepissent et instrumentum conquirere coepissent, hujus quidem schedae eo incendio, quo a. MDCCXCIV regia Havniensis conflagravit, consumptae perierunt, ille vero, postquam edito a. MDCCCVII primo volumine et commentationem omni fere numero pro illis temporibus absolutam et verba poëtae plurimis locis emendata exhibuit, qua causa prohibitus sit nescio, quominus altero volumine adjecto ad merita sua cumulum adderet. Videtur sane post aliquot annos ejus studium resuscitasse *Franciscus Spitznerus*, qui cum a. MDCCCXVI *mantissa observationum* luculenter novae editioni praelusisset, a. MDCCCXXI cum Tychsenio societatem iniiit, qua societate unitis ambo viribus illum librum elaborarent. Tychsenius tamen ne sic quidem relicto semel Quinto reconciliari potuit, quippe qui jam a. MDCCCXXVII schedas suas omnes Spitznero transmiserit libere pertractandas; hic vero, quamquam per tempus satis longum eas copias collegit, quas postea *observationum* septem particulis comprehendit, tamen Iliadis editione suscepta ab absolvendo opere avocatus est. Interim cum ego, qui inde ab a. MDCCCXXXIV duce *Hermanno* societatis Graecae sodalis prima artis criticae rudimenta eo in scriptore castigando posueram, illius hortatu in Spitzneri notitiam me obtulissem, virum illum, qua erat benevolentia et humanitate, paratissimum inveni ad suam operam mecum tirone conjungendam. Itaque ubi ille mortuo interim Tychsenio ab ejus heredibus rite impetravit, ut ei defuncti schedae certis conditionibus ad liberum usum traderentur, Quinti edendi negotium a. MDCCCXL ita inter nos partiti sumus, ut ille prolegomena indicesque conscribendos susciperet, ego verba poëtae recenserem atque notis instruerem. Quo facto Tychsenii schedis ad me missis impigre opus aggressi sumus, cujus conjuncti studii testes aliquot exstant epistolae, quibus bene multos locos inter nos jactavimus. Nec defuit, summi Hermannii, sicubi eum consulere vellem, ad respondendum parata auctoritas. Sed paullo post funestam ei rei cladem intulit tristissima Spitzneri mors, qua quin ille poenas dederit studiorum vel labante corpore indefesse continuatorum nihil dubito. Decem fere anni elapsi sunt, ex quo ille immature obiit: manet tamen firmiter animo meo infixae ejus memoria, qui quantopere accuratae doctrinae subtilitate et subacti ingenii judicio excelluerit sciunt omnes, sed quo candore fuerit, qua humanitate,

qua probitate et modestia, nemo, nisi cui ejus consuetudine frui contigit, credere potest. Sed perficere opus jam meum esse ratus, schedas defuncti recepi cognatorum voluntate — erant autem amplissimae collectiones, ex quibus postea justos indices confecturus erat —, cum redemptoribus rem profligavi, et jam a. MDCCCXLIII initium Quinti prelo subjicere coepi, ut annuo fere spatio *viginti primae plagulae* — usque ad VI, 147 — absolventur. Quibus negotiis studiisque ab eo labore aversus sim, dicere et longum est et invidiosum, quamquam ne nunc quidem me poenitet, quod hominum vitae quam doctorum scriniis adulescens vivere, et veritatem, quae mihi quidem etiam nunc videtur, vindicando odium invenire quam obsequio pravae ignaviae praestando gratiam ambire malui. Haud frustra me laborasse, ejus rei luculentissimum hoc habeo documentum, quod vel eorum qui me aut fastidioso silentio irriserunt aut clandestinis conviciis imo calumniis laceraverunt, nonnullos nunc video ea via, quam paullo ante sive spreverant sive damnaverant, gnaviter grassari. Macti virtute sunt! Ad me redeo. Igitur multis variisque laboribus distentus lentius lentiusque in scribendis ad Quintum notis progressus sum, donec in X, 30 calamus substitit. Ne multa: non prius ad Quintum redeundi potestas facta est, usque dum, rerum publicarum conversione a libertate in servitutem vergente, civilis discordiae flamma ambustus Bruxellas profugus proscriptusque deveni. Ibi necessarium otium nactus, simul gravissimi moeroris leniendi gratia, haud illibenter pristina studia refovi, et cum telam tam diu interruptam per texturo honestissimorum redemptorum voluntas, in tantis omnium rerum cladibus summopere laudanda, non defuisset, post Manethonem absolutum tanto fervore in Quintum me ingurgitavi, ut intra duorum triumve mensium spatium et notas ceteras adderem et prolegomena conscriberem, quamquam fere omnia mea collectanea simul cum ea cista perierant, quam a. MDCCCXLVI mihi surreptam esse in Manethonianorum praefatione pluribus narravi. Ita cujus operis fundamenta jeci Lipsiae, specimina proposui Saalfeldiae, initium feci Dresdae, id tunc ad finem perduxi Bruxellis, ei nunc praefatus sum Turici!

Non sine causa haec praemisi. Jam enim nemini mirum erit, si hic liber, cujus paene dimidia pars jam ante hos septem annos ab operis descripta est, tam diversis temporis originem interruptique laboris varietatem facie indoleque sua haud obscure prodat. Quantum tamen in me erat, strenue operam dedi, ut nova antiquis quam maxime assimilarem.

Majoris est momenti, quod in hac rerum conditione quaedam parare mihi non potui, quae aliquam fortasse Quinto utilitatem fuissent allatura. Ac primum quidem duo *Struvii* programmata et *Glasewaldi* conjectanea inspiciendi copiam mihi non factam esse vix doleo, quoniam quaecumque inde excerpti poterant, adnotata me habuisse opinor, ita ut praetermissa quaedam *addendis* inseruerim. In aliqua Tychsenii schedula, quae inter ceteras delituerat, his ipsis diebus adnotatum inveni.

Alia sciens praeterii, ut *observationum* Spitznerianarum recensionem Berolinensem, propterea quod ejus auctorem, virum doctissimum, nolui exagitare eorum nomine, quae ille ante hos decem annos scripsit epicorum dictionis et rationis prorsus ignarus. Neque versiones vernaculae ad manum mihi fuerunt, quarum hae in notitiam meam pervenerunt: a) *Peuceri*, libri I in „*Neuer deutscher Mercur.*“ Tom. XI, p. 183 sqq.; b) *Pfarrü* (*Probe einer Uebersetzung der Heldengesaenge des Quintus Smyrnaeus*) Saarbrücken 1830. c) *Platzü* (*Probe einer Uebersetzung des Quintus: Buch 7.*) Werthheim 1835. Peucerus, rerum ecclesiasticarum apud Vimarienses antistes, qui ante hos duo fere annos obiit, versionem singulari libello repetendam curaverat, quem mihi ab auctore donatum eadem illa mearum rerum clades hausit, de qua supra dictum. Sed hoc omnium maxime doleo, quod *Nicolai Ignarrae* librum, quem ille *de Phatriis, primis Graecorum politicis societatibus*, scriptum Neapoli a. 1797 edidit, data opera parare mihi non potui. Ibi enim teste *Wolfio*

in libro, cui titulus est: *Museum der Alterthumswissenschaft, Berl. 1807*, vol. I, p. 579 sq., Ignarra p. 211—215 ex lapideo monumento opinionem proposuisse dicitur, *Quinto* nomen fuisse *Alcibiadi!* Sed liber ille rarissimus videtur: etenim neque Tychsenius ejus mentionem fecit, nec Bernhardyus, diligentissimus ille librorum perscrutator, eum vidisse videtur, quippe qui in *histor. liter. Graec. II*, p. 249 nude eam rem repetierit. Operam tamen dare pergam, ut ejus libri copia mihi fiat, quod ubi contigerit quid de ea re statuendum sit proponendi occasio non deerit.

Tum, postquam omnia jam operis tradita erant, alterum prodit *Welckeri de epico Cyclo* volumen, quo ille de argumento et compositione eorum carminum ingeniose et acute exposuit. Quamquam, ut verum fatear, vir ille divite poëticae indolis vena dotatus potius, quomodo ipse hujuscemodi argumenta tractaturus sit, quam qua ratione antiqui ea tractaverint demonstravisse mihi videtur. Itaque delectatus sum eo libro, quasi fabula Romanensi scite excogitata, gratoque animo agnosco sterilem horum studiorum jejunitatem egregie eo exhilarari, sed etiamsi, antequam prolegomena conscriberem, ipsum illum librum nactus essem, vix tamen eo ad ostendendam Cyclicorum et Quinti diversitatem uti potuissem. Quamquam id ex re mea fuisset; Cyclicorum enim si ea fuit compositionis ars et ratio, qualem Welckerus sibi confinxit, major etiam inter eos atque nostrum hominem erit distantia. Et nihilominus Welckerus p. 64 ait: „*Den Quintus, den Coluthus haben noch die alten epischen Vorgänger unmittelbar angeregt.*“ Sed his contradicere obiter viri summi auctoritate indignum, accurate nec hujus loci est nec quidquam ad Quinti quaestionem confert. Inde illud, quod Welckerus p. 54 dixit illa quae olim de Homero et Cyclicis scripserim, „*sine omni peniliore cyclicorum carminum scientia*“ scripta esse, non solum placide fero sed etiam libentissime amplector. Nam quid de Cyclicis eorumque poësi judicem, ex ipsorum fragmentis veterumque de iis testimoniis accurate consideratis, non ex Welckeri commentis temere creditis colligo non neglecta tamen illa, quam Hermannus jure commendavit, *nesciendi arte!* Quam parum enim imaginationibus ejusmodi vel bellissimis fidendum sit, insigni docuit didascalica Aeschylea a Franzio nuper detecta, ante quam quicumque non *septem* illos pro media trilogiae tragoedia habuisset, haereticorum pessimus audivisset. Nunc vero paucis istis exilibusque lineis quanta splendidissimarum fictionum nubes periit, et — *omnes illacrimabiles Urgentur ignotaeque longa Nocte, carent quia* — veritate! Itaque pauca tantum, quae ab ipso Quinto non aliena sunt, emendanda et addenda putavi. P. XV addere oblitus sum, si quis ex tabula Iliaca concludere velit, Cyclica carmina Romanis pueris enarrata esse, ei idem de Stesichori Perside statuendum esse, quod non vereor ne quis verisimile putet. P. XVI praetermisi etiam eo inter Cyclicos et Quintum intercedere discrimen, quod hic, Minervae artibus factum esse ut Ulixi Achillis arma traderentur, prorsus ignoravit. Ibidem in *nota* *) Hermannianum illud *ἀλλ' ὄδ' ἂν μαχέσαιο* jure ex Aristophanis loco depromptum esse Welcker. p. 532 me docuit, quem etiam in explicandis scholiastae verbis mecum consentire gaudeo. Eundem in Aetini fragmento, cujus partem p. XVII laudavi, servato a schol. ad *A*, 515 egregie emendavisse *παῖρ νοσῆλια παισίν* pro illo inepto *παῖρ ἐνοσίγαιος πεισεῖν*, hic aperte profiteor, quoniam olim male contradixi. Cfr. nunc p. 526 sq. — Si verum est, quod Welckerus p. 241. 253 probabiliter conjecit, auream vitem a Jove pro Ganymede datam (cfr. p. XIX) a Priamo Astyochoe, Eurypyli matri, datam esse, ut filium Trojans auxilio mitteret, novum habemus Leschae et Quinti discrepantiam. — In illo fragmento a me p. XIX sq. adscripto sex postremos versus inde ab illo *ἐκ δ' ἔλει'* — non Leschae, sed Simmiae esse ex scholio a *Cobelio* ad Eurip. *Androm.* 14 edito prodire ex Welckero p. 538 didici. — De illa Helenae ad equum ligneum ludificatione — cfr. p. XXIII — egregie disputavit Welckerus p. 244 sq. p. 255—258.

Schedae *Tychsenianae* praeter codicum collationes, de quibus in *prolegg.* III, 2, 1 dictum, fasciculum continent *adnotationum*, maximam partem criticarum a libro I—XIV, *indicem* satis amplum nominum priorum, *indicem* quorundam vocabulorum et locutionum, tum magnum singularum chartarum numerum adversariis varii generis repletarum, quarum tamen maxima parte jam ad conscribendas illas adnotationes usus erat; denique epistolas quasdam ipsius, Heynii, Beckmanni, Teucherii. Ex his quidquid frugi erui potuit, addito auctoris nomine notis inserui. A Spitznero, cum paullo ante observationum amplum volumen edidisset, nihil relictum esse nisi materiam indicibus conficiendis paratam jam supra dixi. Hae collectiones, quamquam earum usus magnis incommodis obnoxius erat, egregie mihi profuerunt. Tum quod sectiones in secunda Lehrsii editione, quae Parisiis a MDCCCXLII prodiiit, receptas indicare mihi licuit, *Dübneri*, viri praestantissimi, beneficio factum est. Sed jam ad ipsa *addenda et corrigenda* accedo, quae vereor ne primo aspectu nimis multa videantur. Sed accuratius re pensitata spero veniam iis non defore.

De titulo: Adde Κοίντου μεθ' Ὀμηρον πρώτον N; βιβλίον περιέχων ποιήσιν Κοίντου τοῦ Καλαβροῦ πρώτον E1; de E2 vid. *prolegg.* III, 1, 10, de M12 *ibid.* 16. „*Ambrosianus* titulo primae manus caret, sed alia manus, Lascaris fortasse, in folio praefixo adscripsit: Κοίντου ἄριστου ποιητοῦ εἰς τὰ παραλειπούμενα τοῦ Ὀμήρου.“ TYCHS. Librum a Bessarione repertum, e quo praeter MN ceteri omnes fluxisse videntur, titulo caruisse diserte testatur Lascaris: vid. *prolegg.* III, 1, 16, p. CXIII.

I, 3. Προάμιοι πόληα etiam Lehrs. sec. — 13. Pro φεύγοντος lege φεύγοντας. — 16, *not.*, p. 6. Pro περί σφισι lege περί σφίσι. — 21, *not.*, p. 6. Pro X, 221 lege X, 212. — 33, *not.* p. 8. Pro uetur lege tuetur. — 38. ἀριζήλη etiam Lehrs. sec. — 46. Pro τῆ lege τῆς. — 50. Pro πάσης lege πάσαις, et v. 51 pro εούσης — εούσαις. — 60. Pro αμφερούθ. lege ἀμφερούθ. — 76, *not.*, p. 14. Adde Nonn. IV, 195 ἐπ' Ἐνδυμίονι — ἴσα παθοῦσα. — 93. Pro ὄ lege ὄτ': vid. *prolegg.* II, 1, 10. — 98. Τῆς δ' — ἐπάκουσεν, et v. 99 τοῖα φίλῳ etiam Lehrs. sec. — 101. ἔσται Lehrs. sec. — 120, *not.*, p. 21, a. Pro apodosi adneclitur lege protasis praemittitur. — *ibid.* *not.*, p. 21, b. Adde: I, 531. 577 Καλυδῶνος ἐραννῆς. η, 18 πόλιν ἐραννῆν. — 140, *not.*, p. 23, a. Pro cummotus lege commotus. Mox locis allatis adde IV, 135 θεαὶ παρενήνεον Ὄραι. — 142. ἀργυρέσιν etiam Lehrs. sec. — 145. Pro πάντῃ lege πάντῃ. — 147, *not.* Etiam Glasewald. *conject.* p. 8 ἂν δ' ἔλει emendavit. — 168. κιοῦση est emendatio Struvii majoris *progr.* II, p. 4, ut et v. 179 οὔη δ' ἢ Τριωνίς. — 182, *not.* Post αἰτίας deleva verba: et vid. *prol.* 2, 2, §. 2. — 184. αἰπὸν etiam Lehrs. sec. — 211. Pro ἔειπεν lege ἔειπε. — 227, *not.* Lege: Μόλωνά τε Rhod., quod recep. Tychs. Lehrs.; sed nostrum tuetur A, 322. — 232, *not.* Pro §. 26 lege §. 41. — 250. δουροτόμοι etiam Lehrs. sec. — 263. Pro ἄστ' lege ἄστ'. — 281, *not.* Adde VI, 625 et X, 122. — 290. ὄφρα κε etiam Lehrs. sec. In *not.* pro §. 27 lege §. 38. — 298. Pro περιίπται' lege περιπέπται'. — 300. Pro ἦτι lege ἦτ'. — 307. Scribe: κῆρα τίθειτο secundum *prolegg.* II, 1, §. 14. — 308. ἀργαλείου Lehrs. sec. — 313. τ' post Τρώων add. Lehrs. sec. — 326. Ante ὦ adde „. — 334. Pro ξυμεν' scribe ξυμεν. Post πελάσσω adde „. — 336. θερί, et v. 337 βαρυστόμῳ, et v. 339 ἰσοδόχην etiam Lehrs. sec. — 341. δὲ μετ' Lehrs. sec. — 350. σκαρθμοῖσι πεπληγότες olim dubitanter conj. Spitzner. — 357. Ante ὦ adde „. — 372. Post ἀρήγει adde „. — 383. Verba μῆδειο, ἄξιεν, ἴθνηεν olim de Deo aliquo, ut de Jove intelligi volebat Hermannus. Non accedo. — 385. Pro δάϊξε lege δάϊξε. — 389, *not.*, p. 47, b. Post domitura erat adde „. — 390, *not.*, p. 48, a. Pro proprius lege propius. — 415. Post μένος et v. 416 post γούατα comma ponendum. — 438. Post τείχεσσι pro colo comma po-

nendum. — 468, *not.* Pro II, 1, §. 6 lege II, 1, §. 10; pro II, 2, §. 28 lege II, 2, §. 27; pro v. 100 lege v. 99. — 478, *not.* Pro II, 1, §. 4 lege II, 2, §. 5. — 481. Post ἀνέρας et post ἄλλοι comma ponendum. ἦιον ἄλλοι etiam Lehrs. sec. — 490. κείασεν etiam Struv. maj. *programm.* II, p. 5 et Glasewald. *l. c.* p. 9. — 492. κεκύλιστο jam conj. Struv. *l. c.* p. 4. Spitznerus, cui nec hoc nec nostrum κέκλιτο satis placebat, varia tentabat: ἐκλίθη πολύς, vel κεκέδατο ex XI, 472, ubi tamen hodie rursus expulsus est, vel τειάνυστο ex V, 484. VI, 522. XI, 69. 485. Mihi etiamnunc κέκλιτο certissimum videtur, quod satis vindicavi *prolegg.* II, §. 13 (non 14, ut scriptum est in nota). — 504. Pro Τρώων lege Τροίης. — 505. Ακομέδοντος etiam Lehrs. sec. — 509. Pro ὑπέκλυεν lege ἐς ἐκλύεν. — 518. Pro αἰπεινὸν corrige αἰπεινῆν. — 519. Hermannus, si quid mutandum esset, μεμιαῖτες ἐς praeferret, sed retinet καί, coelo opposito montibus, quibus conscensis demum in illud pervenitur. — 527. ἐμπλήσονται etiam Lehrs. sec. — 545. Ἀρήϊοι etiam Lehrs. sec. — 558, *not.* Pro §. 42 lege §. 41. — 559. Pro ὄρωρεν lege ὄρωρε. — 563. ἦ δ' ἄρα τοὶ δ' ἔγ. Lehrs. sec., quod aperte falsum. Spitznerus Hom. hymn. Merc. 389 attulit. In *nota* ad h. l. l. 17 ab imo pro pugnae lege repugnae, et l. 9 ab imo pro νεῖ κείων lege νεικείων. — 583. ἐτλης etiam Lehrs. sec. — 587. Simile est illud ὁμοσε ἶναι, quod tam saepe frequentavit Dion. Halic. — 591. ἀμφιγάνωσιν etiam Lehrs. sec. — 607. In versus sine pro colo comma ponendum. In *nota* ad hunc et ad v. 609 pro §. 26 lege §. 43. — 609. Pro δῶη lege δῶη. — 611. ἐπεσσύμενος etiam Lehrs. sec. — 624, *not.* in loco Nonni XVII, 222 pro χροῦς lege χροῦς. — 643. Pro τῆ δ' lege τῆ δ'. — 647, *not.* Pro αἴσειν lege οἴσειν. — 650. Post ἡρώων et post μέγα comma ponendum. — 670. Locis adde IV, 169 νῆα τοῖον ἰδέσθαι Κείνον. — 675. ἐπὸ φρένας etiam Lehrs. sec. — 676, *not.* verba unde — *Quinti* delenda sunt. — 677. ἀγκυπύοντι Lehrs. sec. — 692. Pro ποτόωνιο lege ποτέονιο. — 712 et 713 in clausula dele ν ἐφελκυστικόν. — 715. εἰ Διὸς — παρέξ etiam Lehrs. sec. Ceterum comparanti I, 154. VIII, 223. XIV, 465 sane ἀκαμάτιο haud improbable videatur. — 723. Cfr. Nonn. VIII, 357. XXII, 75. — 726. Initio haud scio an melius fuisset τῆς τοι. — 739. νίκης etiam Lehrs. sec. — 750. Corrige ἀρηιθῶων. — 758. Corrige χρεῶ. In nota adde Callim. hymn. Ap. 25. Nonn. II, 288. — 761. ἐξεμαίνθη emendatio est Struvii *progr.* II, p. 6. cfr. Callim. cal. Cer. 47. epigr. V, 3. XXII, 1. XXVII, 3. Nonn. XXI, 250. XL, 199. 203. 206. — 766. ἄτρομος etiam Lehrs. sec. — 801. Pro περὶ lege παρὰ. — 805. ποιὶ etiam Lehrs. sec. Cfr. Spitzner. *observatt.* p. 230. — 815. ἐπ' etiam Lehrs. sec.

II, 1. Pro ὑπερ hic et in *nota* lege ὑπερ, quod etiam recepit Lehrs. sec.; tum in *nota* pro §. 20 lege §. 19. — 19. Pro τίν' lege τιν'. — 49. μηδὲ etiam Lehrs. sec.; sed in *nota* adde: μήτε A et vulgo; *correcti.* — 56. Pro διτιάκι lege δισάκι. — 61. Pro εἶθ' lege αἶθ'. — 80. μαρναμένω etiam Lehrs. sec.; cfr. III, 263. — 83. αἶσαι κείνος etiam Lehrs. sec.; cfr. IV, 124. 400. — 85. Scribe πορφύρη et χαλπτη: vid. *prolegg.* II, 2, 39. Et ita jam Scaliger. voluit. — 87. Pro ὦ scribe ὠ: vid. ad V, 342. — 145. Corrige ἐτέλεσσε. — 168. Pro πολλέων scribe πολλῶν. — 181. καὶ λέχος etiam Lehrs. sec.; adde X, 346. — 196. Retinendum τοὶ. — 206. Adde IX, 245. — 207. Corrige πάντη. — 210, *not.* Pro πομφανῶων lege παμφανῶων. — 230. Spitznerus his locis adscriptis — I, 40. III, 64. 326. VII, 135. VIII, 72. X, 66. XIV, 474 — locum ita supplevit:

εἶτ' αἶης μελάθροισιν ὑποχθονίοις ἐπορούση

[ψυχρὸν ἐπαῖστων ἀνεμος τροφάλιγγι κελαινῆ.]

Et εἶτ' αἶης perquam probabile, quod receptum vellem. — 243. Scribe νῆα secundum ea, quae ad III, 260 dicta sunt. — 282. Pro ὅταν scribe ὁπί: vid. *prolegg.* II, 2, §. 38. Tum fortasse ἀγρευτῆρε κατὰ emen-

dandum: vid. ad v. 285. — 283. ἡλιβάτοιο etiam Lehrs. sec. — 296, *not.*, l. 14 ab imo post ἐλάτῃσιν adde: *habent.* — 300. μεμῶτες ἐπελθόμεν Lehrs. sec.; sed μεῶτες ἐτ' ἐλθόμεν me ex mea emend. scripsisse, dicere oblitus sum. In *nota* pro *reciperet* scribe *recepit.* — 302. Pro ἂν δὲ scribe ἐν δὲ: vid. *prolegg.* II, 2, §. 23. Nisi fuit ἡδὲ. — 306. De illo ἐναρίθμιος, quoniam alibi apud Quintum non invenitur, dubitans Spitznerus ex I, 621. III, 726. V, 27. X, 173 *καταμένοισι μαιμυγμένος.* Franzium vulgatae defensionem suscepisse nec miror nec moror. In *nota* primus ex Apollonio locus I, 647, non 674, legitur. Et cfr. α, 78 sq. — 340. Corrige *πάρουθε.* — 348. δὲ etiam Lehrs. sec. — 374. Tolle in fine *ν ἐφέλκυστικόν.* — 378. Scribe ἄνδρα φέβοντο: vid. *prolegg.* II, §. 14. — 392. Corrige *τεθναότιος* et *κύρμα.* — 396. Scribe *πένθος, Μέμνονά θ'* ὡς. — 400. *κατέναντα* etiam Lehrs. sec. — 407. *σάκκος στυφέλιξεν* etiam Lehrs. sec. — 415. Pro *φείτερος* scribe *φέρτατος.* — 420. *καὶ* — *ἀλειίνω* etiam Lehrs. sec. — 454. Pro *κυδιόωντες* scribe *μαιμώωντες.* — 457. Scribe *ἀλλήλαιν:* vid. *prolegg.* II, 2, §. 2. — 459. Fortasse *ἀζηήτους:* vid. ad V, 182. — 474. Pro ἄρα scribe ἄμα. — 480. Pro *κονή τε* scribe *κονήσι.* — 485. Corrige *πάντη.* — 488. Scribe *ρόῃς:* vid. *prolegg.* l. c. — 505. Cfr. Arat. 552. — 521. Fortasse ἀπεσσύμενοι, i. e. *emipus*, cui opponitur *συνέδραμον, cominus.* — 523. Scribe *ἀκμήτες.* — 530. Pro ἄρα lege ἄμα. In *nota* ex locis allatis tolle I, 637. — 536. Corrige *τεθναότιος.* — *τεθνεώτιος* et ἄλλος Lehrs. sec. — 541. Scribe *οὐκέτι.* — 545, *not.* Pro §. 5 substitue §. 20. — 575. Pro ὅταν scribe *ὁπότε:* vid. *prolegg.* II, 2, §. 38. — 577. *ἀναειροόμενοι* etiam Lehrs. sec. — 589, *not.* Pro II, 2, §. 3 substitue II, 1, §. 14. — 593. Scribe *δύσατο* et adde in *nota:* *δύσειτο* AM et vulgo. — 600. Pro *κύκλον* scribe *κύκλον.* — 613, *not.* Pro §. 4 lege §. 14. — 616. *ἐκ Διὸς* etiam Lehrs. sec. Adde Nonn. V, 278 *γαῖαν ἀναρύχουσιν Ἐτήσσι ἐκ Διὸς αἶραι.* — 618. *καὶ* etiam Lehrs. sec. Olim γὰρ δὴ conj. Spitzner. In *nota* p. 126, a, l. 27 a summo, pro *nec καὶ* lege *nec κέν.* — 620, *not.* Ad *φαιίνη* adde *M.* — 621, *not.* Pro §. 24 lege §. 22. — 622. Rhod. vertendo *ne unquam μήποτε* legisse videtur. — 627. *φείρων* etiam Lehrs. sec. — 632, *not.* Pro *Ἀχιλῆα* lege *Ἀχιλλῆα* (sic!). — 633. Dele totam *notam:* vid. *prolegg.* II, 1, §. 3. — 635. Pro οὐ δὲ scribe οὐδέ. — 638. Pro *ἀηθεῖα* lege *ἀήθεα.* Adde Nonn. I, 103 *ἀήθεα ταῦρον ἐλαύνει.* — 648. Spitznerus locum hoc modo supplebat:

ἔσσύμενοι γοῶσι, κόνιν [δ' ὀνύχεσσι κραταιοῖς
σαίρουσιν, πτερόγεσσι ῥόον] καθύπερθε χέοντες.

Sed etiam verrendi negotium alis perfectum esse ex simili de Achillis avibus fama suspicari licet, quam refert Arrian. peripl. P. E. p. 133 ed. Blanc.: *ἔπειτα ἀπὸ τῆς θαλάσσης βεβρογμένοι τὰ πτερὰ σπουδῇ αὐ εἰσπίονται εἰς τὸν νεὼν καὶ ῥαίνουσι τὸν νεὼν· ἐπειδὴν δὲ καλῶς ἔχη, οἱ δὲ ἐκκαλλόνουσιν αὐ τὸ ἔδαφος τοῖς πτεροῖς.* — 655. Fortasse *ἄνακτα:* vid. *prolegg.* II, 2, §. 22. — 665. ἄρα Πηλιάδες et v. 666 *ὄϊζε* etiam Lehrs. sec. — Spitznerus *τῆς μὲν* olim conjecit, ego *τῆς δ' ἄρα.*

III, 11. Fortasse *ἔτι* pro *ἐπὶ* legendum. — 17, *not.* Pro XIII, 330 lege XIII, 230. — 20, *not.* Pro *μαιμώωντι* ἔς *A* lege *μαιμώοντι* ἔς *A.* — 22. Corrige *πάντη.* — 34. Emendandum *αὐτῷ:* vid. *prolegg.* II, 2, §. 22. — 41. *εἰσέτι* et *κῆρας* Lehrs. sec. — 45. *nota* male numero 43 insignitur. — 54. *ἀεὶ* etiam Lehrs. sec. — 57. Corrige *ᾶ* pro *ῶ:* vid. ad V, 342. — 59. Adde hanc *notam:* *θεοῖσι* AM et vulgo: correxi. — 65. *ὑπὲρ* etiam Lehrs. sec. — 67, *not.*, p. 137, a, l. 1 a summo. Pro §. 33 lege §. 10. — 75, *not.* Pro §. 27 lege §. 38. — 81. *διζυρῶς* etiam Lehrs. sec. — 85, *not.* Pro §. 3 lege §. 1. — 94. Spitznerus olim οὐ δ' αὐτ' *Ἀργείοισι, διάνδιχα μητ.* conjecit. Lehrs. in sec. οὐ δ' ἄρ' *Ἀχαιοῖσιν, τοὶ δ' αὐτ' δίχα* scripsit, sed eam conjecturam ut multi faciat tantum abest ut potius mecum versum excidisse consentiat. Scal. olim *Ἀχαιοῖς αὐτὶ διάνδιχα* conjecerat. — 97. Dele in fine *ν ἐφέλκυστικόν.* —

100. In *nota* sic scribendum: *σὺν δ' ἐνὶ Α*, *σὺ δ' ἐνὶ Μ*. — 105. Cfr. I, 688. IV, 142. — 123, *not.*, p. 141, b. Pro revocavit lege revocavi. — 147. *ἔλλκος* etiam Lehrs. sec. — 155. Pro *κοτ'* lege *κατ'*. — 158. Pro *Ἀλκιθόου* lege hic et in *nota* l. 2 *Ἀλκαθόου*. — 159 sq. *γαίης ἐκπνείων* etiam Lehrs. sec. — 160, *not.*, p. 145, b, l. 10 a summo. Pro *ductus* lege *duobus*. — 169. *αἰνὸν τίσειτ'* Lehrs. sec. — 184. *ἀλλὰ καὶ* Lehrs. sec. — 209 sq. *ἐρύζει, τόνδ'* — *εἰρούσαντες* Lehrs. sec. — 213. Corrige *πάροιθε*. — 235. Pro eo numero male 135 legitur. — 249. Post hunc v. Spitznerus lacunam putabat esse ita fere explendam:

Ἄρειος ἐν ξυνοχῆσιν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντα.

Verum ne ita quidem anacoluthia removetur. — 254. Fortasse *ἀλέεινε καὶ ἀδτός*. — 264. Scribe *μνίαις* et dele *notam*: *μνίαις* — *correxi*. — 267. *ἐνεσιρωφᾶτο* etiam Lehrs. sec. — 293. Hic quoque *ἀλίγκιον* praefero: vid. ad II, 197. — 295. *κῆρ αἰέν* Lehrs. sec. Spitznerus δὲ ῥ' *αἰέν* coniecit, sed eam particulam ne nunc quidem sanam puto, nec ejusmodi locis ut *Φ*, 543. α, 341 defendi. Hermannus olim *θηίοισιν* coniecit, id ut ad *δαμέντες* pertineret. Nec hoc, nec quod quis proxime ad *M* scripturam coniecerit *θηναίον* probari potest. — 309, *not.* Pro *τύψε* lege *τύψεν* AM. — 336. *δ' ἄρ'* etiam Lehrs. sec. — 343. *ἀσχαλόων κῆρ* etiam Lehrs. sec. — 358, *not.* Pro *ω ab ead. m.* lege: *ο ab ead. m.* — 367. *ἔσέχοντο πόλῃα* etiam Lehrs. sec. — 386. *εὐ τε* Lehrs. sec. Olim ἤδὲ conieceram. — 390. Adde *ω*, 40 *λελασμένος ἵπποσυνάων*. — 398. *ἐχθόμενον* etiam Scalig. — 403, *not.*, p. 164, a, l. 1. Pro cum lege eum. — 409. Scribe *βαθείαις* et dele *notam*: *βαθείαις* — *correxi*. — 416. Corrige *πάντη*. — 417. *τις* etiam Lehrs. sec. — 419. Adde *II*, 776 et *ω*, 40 *κεῖτο μέγας μεγαλωστί*. — 423. In fine comma ponendum. — 426. Scribe *πάντα χέκαστο*: vid. *prolegg.* II, 1, §. 14. — 428, *not.*, p. 166, b, l. 14 ab imo. Post *provocans* adde *ad*. — 443. *ἀφιστάμενος* Lehrs. sec. In *nota* male ex AC2 *ἐπάνευθεν* pro *ἐπάρευθεν* notatur. — 450. Pro *ὦ* scribe *ω*: vid. ad V, 342. — 452. *αὐτῆ δ' σὺν φήμῃ* Lehrs. sec. — *θυμὸς* conj. Scal. — 454. *ῥσσα* etiam Lehrs. sec. — 455, *not.*, p. 170, b. Pro §. 46 lege §. 45. — 466. Corrige *χειριότερόν*. — 475. *ἔπ' ἀλγεινῆσι* Lehrs. sec. — 480, *not.*, p. 172, b. Loco V, 550 *ἀλλὰ σὺ μὲν μοι* pro *ἀλλὰ σὺ νῦν μὲν* legendum. — 510. Corrige *πάντη*. — 534. *ἦν ῥά τε* etiam Lehrs. sec. — 568. *Nota*: „Vix — Z, 407 sqq.“ HEYNI est. — 624. Pro *τὰ* emendandum τὸ: vid. ad II, 567. — 628. Corrige *πρόσθε μόγησα*. — 642. Corrige *ἔοικε*. — 661. In *nota* dele VI ante 638, et pro 271 scribe 273. — 692. *βάλλοντο θυώδεα* etiam Lehrs. sec. — 704. Locus ex Moscho II, 49 allatus nunc ab Hermanno alio modo constitutus est. — 708. Interpunge *νέφη μιγ. δι' ἧ. αἴσσοιτα*. — 732. Scribe *πᾶσα χέκαστο*. — 735. *ἀθρόον ἐγχοίσασα* Lehrs. sec. — 754. Scribe *ἔλθῃ*: vid. *prolegg.* II, 2, §. 44. — 777. In *nota* male 727 praefixum est. — 783. *τὰ δέ* etiam Lehrs. sec. — *τά τε* jam Spitzner. v. *Gr. her.* p. 36 coniecerat.

IV, 1. Adde hanc *notam*: *οἶδον* AM et vulgo; correxi: vid. ad III, 260. — 6. *σχεδόν* etiam Lehrs. sec. — Adde Max. *ζαταρχ.* 302 *ἀκμὴν χαλυβηίδα σώματος ἄγχι Λέξωνται* et schol. ad Arist. av. 149 *ἔστι δὲ (.Λεπρεον) τῆς Τριφυλίας, πλησίον πολὺ τῆς Πελοποννήσου*, ubi Dübnerus ex emend. Dindorfii scripsit: *τῆς Τριφ. πλησίον, πόλις τῆς Πελοπ.* Verum ipsius Triphyliae oppidum est Lepreum. Et apud Quintum VI, 470 haud scio an verbis *μάλα σχεδὸν εὐρέος ἀντροῦ in ipso antro* peperisse dicatur Pronoa. — 25. Fortasse *αἰεὶ δ' ἐν χερσὶν οἱ ἐμαίνετο*. In *nota* p. 198, a, l. 12 a summo, pro *ἔλλκος* lege *ἔγχος*. — 27. *ἐναντα κίων* etiam Lehrs. sec. — 56. Pro *οὔτι* scribe *οὐ τι*. — 64. Cfr. Maneth. II, 111 *θυνητοῖσιν ἄγων βαίην λύσιν ἔργων*. — 79. Cfr. Spitzner. *excurs.* XXVI ad II. p. XLIII sq. — 99. *σέθεν* etiam Lehrs. sec. — 135. Scribe *πυρενέησον*: vid. ad III, 685 et Spitzner. ad *Ψ*, 139. — 146. *ὅς δ'* etiam Lehrs. sec. Cfr. XIV, 125. — 151. *ὅς δ'* etiam Lehrs. sec. — 181. Scribe *πάσαις* et in *nota* ante *πάσαις* C1 adde: *πάσης Α* et

vulgo. — 184. Cfr. Apoll. Rhod. III, 511. Rem hausit ex Homero Y, 90 sq. — 195. Ἔρις ἀκήρατος dubitanter interpretabatur Spitzner. de *certamine integro*, i. e. nondum attrectato sive incepto. In *nota*, p. 210 l. 1, pro XI, 2 lege IX, 2. — 209, *not.*, p. 211, l. 21 ab imo. Pro 625 lege 621. — 226, *not.*, p. 213, b, l. 12 sq. a summo. Pro *ex animis* lege *exanimis*. — *Ibid.* p. 214, a, l. 9 a summo. Pro *voce* lege *vere* — 241. Scribe βουχῆ: vid. *prolegg.* II, 2, 6. — 245. καταχεύεται etiam *Lehrs. sec.* — 336. Pro ὡς scribe ὥς. — 371. Cfr. X, 6 ἐσσομένης — σῆμα βάλλοντο Σπερχόμενοι. — 376. Scribe ἀντιχρῶς. — 396. De δρύπιω cfr. III, 554. — 408. De transitu in orationem directam cfr. Arat. 122 sq. — 421. ἀγλαΐης· δὴ γάρ etiam *Lehrs. sec.* In *nota* p. 235, b, l. 8 a summo, pro studebit lege studebat. — 428, *not.*, p. 236, b, l. 8 a summo. Ante scribi posse adde εἰν ἀνέμοισι. Tum ἀνθεσιν οἴσι magnopere placebat Spitznero coll. I, 542. P, 56. Quint. VI, 381. — 454. Pro μάχοιτο lege μάχηται et in *nota* adde: μάχοιτο A et *vulgo*; correxi: vid. *prolegg.* I, 2, §. 41. — 466. Lege δ' ἄρ'. — 472. Corrige θηριόωντας. — 487, *not.*, l. 26 a summo. Pro *adhibuit* lege *adtribuit*. — 493. Fortasse οὐδ' ἄρ' οἶω. — 500, *not.*, l. 3 a summo. Pro X, 346 lege X, 340. — 530. De οὐδὲ μὲν cfr. B, 703. III, 725. 743. V, 268. 282. 287 *alibi*. — 532. Restitue γάρ τ': vid. *prolegg.* II, 2, §. 35. — 534. ὁ δ' ἄρ' ἦσι *Lehrs. sec.* — 549, *not.* Pro porcella s lege porcello s. — 553, *not.* Pro §. 38 lege §. 39: — 558. ἰμάσθην etiam *Lehrs. sec.* — 568. De γε μὲν cfr. praeter *prolegg.* II, 2, §. 10, *Bullmann. excurs.* I ad Aratum. Oblitus sum B, 709. E, 516. Arat. 314. 508 et ex Quinto X, 265 adscribere. Teneo has particulas h. l.; nam A, 241. ε, 103. 358. Quint. VIII, 382 et similia alius generis sunt. — 590. Scribendum τύμβον: vid. *prolegg.* II, 2, §. 22.

V, 1. δὴ ῥ' ἄλλοι etiam *Lehrs. sec.* — 3. Corrige πάντη. — 6 sqq., *not.*, p. 258, b, l. 14 a summo. Pro poterat lege potuisset. — *ibid.* l. 3 ab imo. Pro quum lege quam. — *ibid.* p. 259, l. 18 sq. ab imo. Lege *excurs.* III ad II. Σ. — 7 sqq. *not.*, p. 261, a, l. 21 ab imo. Dele *ex* ante *eo*. — 15. τῶν *Lehrs. sec.* — 27. μίγδην εἰς *Lehrs. sec.* — *ibid. not.* Pro XI, 155 lege XI, 255. — 36. Corrige πάντη. — 52. Corrige πάντη. Et ita etiam *Lehrs. sec.* — De re cfr. *Simon. fragm.* 32 ed. Schneidew. (26 ed. Bergk.) — 110. Fortasse ἄγχι pro ἀμφι legendum. — 114. Corrige περιμαίρεσκε. — 126. καί νύ κέ et τεύχε' etiam *Lehrs. sec.* — 145. Restitue γάρ θ': vid. *prolegg.* II, 2, §. 35. — Tum δῶη emendatio est *Struvii*. — 159. Olim Spitznerus ἀπότερός τ' ἐσάωσε coniecit. — 174. Hermannus ante hunc v. putabat lacunam esse, ut τοῦς cum μήσεται ἔργα jungeretur, Τρωσὶν εὐπιλοέμοισιν cum sequentibus. Sed hos dativos pendere ex μήσεται ἔργα, de quo dubitabat Hermannus, I, 383. IV, 55. XII, 448 satis ostendunt. — Tum in *nota* ad 173, l. 3 ab imo, ante odium adde Trojanos. — 176. ἀλεγινῆν etiam *Struv. maj.* voluit. — 217. Corrige πάν.η. — 249. Scribe ζεύγλης, et in *nota* dele haec verba: sed — ζεύγλαις. — 263, *not.*, l. 2 ab imo. Pro similia lege similia. — 264. Corrige μέγεθός. — 279. Restitue ἰπὸ: cfr. *prolegg.* II, 2, §. 5. — 301. Fortasse ἐσκατέδυσαν. — 302. Comma post ἐπῆλυθεν ponendum. — 310. Non puto verum esse, quod alicui ut proximum in mentem veniat, δὲ καί. — 324, *not.* Dele φοίνιον — *Rhodom.* — 344. ἐγγύθι βαινῶν *Lehrs. sec.* — 346. Comma post ἀπόρουσιν ponendum. — 354. ἀλλ' ὄγ' etiam *Lehrs. sec.* — 359. Scribe πάντα τέλεσπεν: vid. *prolegg.* II, 1, 14. — 371. Corrige πάντη. — 422. ἦχαχε *Lehrs. sec.* — 446. ἐλδομένοισι etiam *Lehrs. sec.* — 492, *not.*, p. 300. Pro II, 1, §. 7 lege II, 2, §. 8. — 495. Adde *Nonn.* II, 135. — 523 sq. Spitznerus olim coniecit: καί μιν ἀπάντων Τεῦξεν ἄνασσαν, ὅσων ἀνὰ δῶματα καλὰ γυναῖκες, ut ἔμην pro glossemate habeatur. — 555 sq. ὄλ' et παισὶ etiam *Lehrs. sec.* — In *nota* pro orbitat e s lege orbitat e. — 585. ἄλλον etiam *Lehrs. sec.* — 619. Corrige πάντη. — 644. ἦ οἶος etiam *Lehrs. sec.* — 649. Spitznerus olim νεόζητιος χάδε γαῖα ex VII, 29 coniecit. Et πολυκμή-

του et πολύκιχτον jam Struv. maj. invenerat. Tum in nota p. 311, b, pro XI lege VIII. — πολύκιχτον etiam Lehrs. sec.

VI, 2. Corrige πάντη. — 5, not. Scribe: quia inelegans est hic in quarto pede ante gravem interpunctionem et caesuram apostrophus. — 35. Scribe ῥήξη ὑπὲξ: vid. prolegg. II, 1, §. 8 et II, 2, §. 22. — 50. Cfr. B, 381 sqq. — 100. Post ἔβαν pro colo comma ponendum. — 115. μάχονται etiam recepit Lehrs. — 126. Scribe βάλλη: vid. prolegg. II, 2, 38. — 150. ὡς etiam Lehrs. sec. — 151. ἦλθον δ' et ἔνθα δ' ἄρ' etiam Lehrs. sec. — 161. λαοὶ etiam Lehrs. sec. — 176. οἴσιν et ἐπὶ Lehrs. sec. — 186. Hermannus ex XIII, 246 κείτο δ' ἄρ' ἐς μέλαν αἷμα defendi putabat; non ego! — 210. Adde IV, 289 sq. 445 sq. VI, 379 sq. IX, 34 sq. X, 192 sq., et quam alia sit genitivorum ratio, discite ex II, 168 sq. XII, 35 sq. — 223. ἀλεγεινῶν etiam Lehrs. sec. — 258. ἄλλοθεν etiam Lehrs. sec. — 276. περὶ δηθεντες etiam Lehrs. sec. — 326. ἐκχόμεναι etiam Lehrs. sec. — 435. Revocandum esse vulgatum οὐταζε demonstravi in prolegg. II, 2, §. 48. — 469. ἀντίθεος etiam Lehrs. sec. — 485. τετραμμένη etiam Lehrs. sec. — 529. ὅ τι σθένε etiam Lehrs. sec. — 580. Ἐχέμωνα δηριδωντα Lehrs. sec. — 650. αὐτῶν etiam Lehrs. sec.

VII, 68. ὄρφανὴν etiam Lehrs. sec. — 71. θεῶν etiam Lehrs. sec. — 72. Μοῖρῃ γ' Lehrs. sec. — 74. δ' ἐπὶ etiam Lehrs. sec. — 77. προῆ ὁμῶς Lehrs. sec. — 79. ἀλαῶς etiam Lehrs. sec.; item v. 81 ἔχρος et v. 85 οὔτι. — 179. Corrige κίοντες. — 196. θνητοῖς τεύχεα Lehrs. sec., quod ipse olim commendavi Homericō illo κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι. — 200. Corrige τὰ σοι. — 223. „προπάροιθε τάνυσσαι, quod jam olim propositum pro παρατεκλήσασθαι.“ LEHRs. in praefat. ed. sec. Atqui mutationis nullam causam video. — 226. Corrige ἡγεῖθ'. — 237. ἀπεσσύμενον etiam Lehrs. sec.; item v. 248 ὑπέκλασε, v. 333 χήρον. — 357. Corrige ἀλκή. — 364. δὲ καὶ etiam Lehrs. sec.; item v. 384 θαλάμοισιν. — 510. αὐτῶν, quod Struv. maj. primus conjecit, nunc ipse praefero. — 526. In fine comma ponendum. — 534 sq. Νεοπολέμου φοβέοντο Πᾶν etc. Lehrs. sec. — 535. In fine comma ponendum. — 544, not. Pro Citei lege Cetei. — 557. Οὐλύμποιο θυωδέος etiam Lehrs. sec. Sed θυωδέος corrigendum. — 571. διεγρομένη δ' ἵπ' ἀντιμῆ etiam Lehrs. sec. — 584. Lehrs. in prima editione δέος scripsit, forma inusitata. Nunc ad v. 583 in praefatione ed. sec. haec scripsit: „Κόρος πολέμου pro μενεπολέμου, durius enim videtur, κάματος e versu 581 ad verbum ἀμφεχεν (584) referre, revocata v. 584 δῖον, antiqua lectione, pro δέος.“ — Mihi quidem, quod Lehrsius offensui fuit, non videtur justa causa esse ad tam audacem conjecturam. Imo ad κάματος tantum, non ad κόρος spectare potest ἦτορ ἄτροντον. — 623. ἔνδοθι Lehrs. sec. — 650. ἔσκε νέος ex VIII, 332 olim Spitznerus conjecit. — 712. χήρον etiam Lehrs. sec.

VIII, 1. περικίδνατο γαῖαν etiam Lehrs. sec. — 30. ἄρμασι conj. Spitzner., satis probabiliter: vid. ad II, 206 et cfr. IX, 245. — 45. Fortasse τε καὶ ἔρκεος. — 89. ὑπέκειντο Lehrs. sec. — 96. Nihil juvant vulgatum hujuscemodi loci: III, 300. IV, 388. VIII, 119. X, 337. XI, 135. — 136. Restitue ἐπὶ σφίσι et dele notam. — 144. Scribe πάντα δάσαντο: vid. prolegg. II, 1, 14. — 157. ἀκρόνυχοι Lehrs. sec. — 198. Hermann. conj. μέγα δέ σφισιν ἀμφ. θεινόμεναι μελήης βράχον ἀσπίδες, Spitzner. prioribus relictis μελήσιν ὑπ' ἀσπίδες ex IX, 134. — 256. Pro ἡμῖν lege ἀμῖν: cfr. prolegg. II, 2, 8. — 300. κατέπεφνε etiam Lehrs. sec. In nota sic interpungendum: *Recepi, quod* — 110, *inveni postea* etc. — 330, not. Pro cod. lege codd. — 400. δὴ γάρ Lehrs. sec. — 437. τῆς cum non possit non ad δηιοτήος referri, Ganymedes autem, ut ex v. 441 sq. apparet, tantum deprecetur suis oculis videre patriae urbis interitum, scribendum videtur τοῦ δ' οὔτι. Tum in nota oblitus sum, quem jam in *emendatt.* p. 229 attuleram, locum Nonni XXVII, 244 sqq. adscribere.

IX, 88. μούρου conj. Struv. maj. — 341. Adde in notae initio: ἀλλὰ A et vulgo; correxi: vid. prolegg. II, 1, 5. — 350. Scribe πῆμα βάλον-

το. — 415. Scribe *ἔμμεν* sine apostropho. — 417, *not.* Pro *Κ* lege *κ*. Idem *α*, 341 factum. — 507. Fortasse *ἀέλλαις*: vid. *prolegg.* II, 2, §. 22.

X, 31. *δ'* add. etiam *A*, sed om. *Basil.* — 54, *not.* Pro *ᾠμους* *A* lege *ᾠμοις* *A*. — 102, *not.*, p. 451, a. Pro *dativos* et *dativi* lege *accusativos* et *accusativi*. — 139, *not.* Lege: *καί μιν ἀεισπαιρουνσαν* *A*. — 172. Corrige *πέτρης* et in *nota* dele verba: *Sed nunc πέτραις scripsi*. — 194. Hermann. conj. *ὡς ἐτεὸν χαννοῦτο* de fumo sensim se dissipante. Non accedo. — 206. Scribe *ἐνὶ*: vid. *prolegg.* II, 2, §. 20. — 290. In fine comma ponendum. — 325. Corrige *χρεῶν*. — 329. Scribe *ἀλλήλης*: vid. *prolegg.* II, 2, §. 2. — 378. Adde *Hesiod.* ξ. 174 et fragm. 188 ed. Marcksch. (172 ed. Goettl. sec.) — 383. Scribe *ἀλλης*: vid. *prolegg.* II, 2, §. 2. — 392. *αὐτῷ τοι* *Lehrs.* sec. — 405. In fine punctum tollendum. — 431. *ἡώς* etiam *Lehrs.* sec. — 454, *not.* Dele *ab* ante *illa*. — 459. *νεκρὸν* *Lehrs.* sec. — 462. Scribe *παρενήτειον*: vid. ad III, 685.

XI, 3, *not.* Adde *esset* post *id ut*. — 25. Adde *A*, 269 sqq. — 133, *not. extr.* Scribendum: *ἴσοι ομηλική κρατεροὶ βόες*, non *τε βίη τε βόες*. — 136. Scribe *ρόης* et in *nota* dele: *Sed — ῥοαῖς*. — 252. Scribe *εἰ καὶ*: vid. ad I, 606 et *prolegg.* II, 1, §. 10. — 278. *τῆς δὲ σὺν ἐνν.* *Scalig.*, *τῆς τόθ' ὑπ' ἐνν.* Hermann. conj. — 365. Scribe *βοείης*: vid. *prolegg.* II, 2, §. 2. — 379. *θρόος* *Lehrs.* sec. — In *nota* pro *Jam* ante *male* scribe *Tum*. — 419. Fortasse *δρμη*: vid. *prolegg.* II, 2, §. 22. — 495. *καὶ ἔγχεσι* etiam *Lehrs.* sec.

XII, 58, *not.*, p. 505, b. Post *κεκληγυῖα* (XII, 494) adde: *legitur*. — 93. Corrige *αἰψ'* *εἰέλεσαν*: vid. *prolegg.* II, 1, §. 3. — 117 sq. *Herm.* conj. *κνέφας ἰρὸν ἢ δ' ἔρεβος*. — 195. *ἀκαμάτησιν* etiam *Lehrs.* sec. — 197. *ἄλλοθεν ἄλλαι* *Lehrs.* sec. — 236. *μυνέμεν* etiam *Lehrs.* sec. — 313, *not.* Lege *praeter* et *Hermanni*. — 414. Scribe *θεά*: vid. *prolegg.* II, 2, §. 2. — 458. Scribe *λιχμῶωντες*: vid. *ibid.* §. 3. — 519. Scribe *ἄλλα φαάνθη*: vid. *ibid.* II, 1, §. 14, p. XLV. — 521. *ὑπὸ* etiam *Lehrs.* sec.

XIII, 54. *ἄλλοθεν ἄλλοι* etiam *Lehrs.* sec., cum in prima *ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ* legeretur. — 132 sq. *Τρωῆς. ὡς δ' ὑπὸ* etiam *Lehrs.* sec.; item v. 139 *μένοντες*. — 268. *φόνον αἰνόν* etiam *Lehrs.* sec. — 273. Scribe *ἦ* pro *ἦ*. — 362. *μέλας* etiam *Lehrs.* sec. — 381. *Male πατίοντο* scripsi. Retinendum *ελάθοντο*, quod cum *διέκ* junxit pro simplici *έκ*. — 401. Scribe *θεά*: vid. *prolegg.* II, 2, §. 2. — 414. Corrige *τῷ*. — 423. Corrige *οἱ*. — 452. *Pauw.* in *addend.*, si legatur *ἄλλος δ' αὐ' φεύγωντε* etc., etiam *ὑπὸ δ' ἦρ.* conjecit.

XIV, 72. *ἀνεπνεῖων* etiam *Lehrs.* sec.; item v. 113 *καὶ εἶθεος*. — 131. *ὡς δὲ* etiam *Lehrs.* sec. In *nota* ab initio adde: *ὡς Κέκνον A et vulgo*. — 178. *συνέχοιτο* etiam *Lehrs.* sec. — Ceterum primum *Menelai* cum *Helena* congressum ex *Ψ*, 231—295 mutuatus est. — 215. Plures versus intercidisse putavit *Hermannus*. — 234. Scribe *τ' ἐκάλεσε*: vid. *prolegg.* II, 1, §. 3. — 289. Comma post *ἐγώ* (sic!) ponendum, colon post *ὑστατον* tollendum. — 317. *πέρι πᾶσα*, quod *Rhod.* et *Dausq.* conj., probavit *Pauw.* — 390. Scribe *λυγὰ* pro *λυγὸν*. — 517. *ἀλλήλησιν* jam invenit *Pauw.* in *addend.* — 572. *Pauw.* in *addend.* correxit *αἰ' — θεινόμεναι*, quod recipiendum.

Transeo jam ad *prolegomena*. In iis p. I, l. 8 a summo pro cum lege eum. — p. II, l. 4 a summo pro *τῷ* lege *τῶ*. — p. III, l. 17 ab imo pro *βροιοῖσι* lege — *ιν*. — *ibid.* l. 9 ab imo pro *Leo* tum lege *Lectum*. — p. IV, l. 4 a summo lege *splendidissimam*. — *ibid.*, l. 23 a summo pro 79 lege 81. — p. V, l. 10 a summo lege hominum. — *ibid.*, l. 13 a summo pro *Calor* lege *calor*. — *ibid.*, l. 3 ab imo lege *τοῖς δ'*. — p. VII, l. 8 a summo pro fortium lege sortium. — *ibid.*, l. 19 ab imo pro *ante* lege *ante*. Ceterum ad ea, quae hac pagina exposita sunt, cfr. locos *Gregorii* p. 355, b. allatos. — p. VIII, l. 8 a summo corrige *conjunctissimam*. — p. IX, l. 19 ab imo corrige *Apollonio*. — p. XI, l. 25 ab imo corrige *Penthesileae*. — p. XII, l. 15 ab imo post *τιθέασι* pone colon. — *ibid.*, l. 8 ab imo corrige *πανοπλίαν*. — *ibid.*,

l. 7 ab imo dele *uberius*. — p. XIII, l. 23 et 13 ab imo bis pro Ω lege ω . Idem vitium saepius infra, nescio qua fati iniquitate, irrepsit: vid. ad p. XXVII. — p. XIV, l. 8 a summo pro N lege IV. — *ibid.*, l. 4 ab imo. Cfr. Welcker. cycl. II, p. 169 sq. — p. XV, l. 15 a summo lege *προειρημένοις*, et l. 16 *ΜΙΑΣ*, et l. 17 post *promitteret* adde *dixit*. — p. XVI, l. 22 ab imo lege *τὴν τε λείαν*, et l. 17 *ὠτακουστήσοντας*, et l. 8 *καί κε*. — p. XVII, l. 5 a summo pro A lege λ. — *ibid.*, l. 26 ab imo lege *τε θῆναι*. — *ibid.*, l. 22 ab imo lege Atridas. — p. XVIII, l. 11 a summo pro funeralibus lege funebribus. — *ibid.*, l. 30 a summo pro temporis lege tempus. — p. XIX, l. 23 a summo lege *δίκοσος*. — p. XXI, l. 1 a summo lege *Ἀγαμέμνονος αἰτήσαι*. — *ibid.*, l. 22 a summo pro funeralibus lege funebribus. — *ibid.*, l. 10 ab imo pro esse lege esset. — p. XXII, l. 13 ab imo pro *Ἀγίου* lege *Ἀγίου*. — p. XXIII, l. 9 a summo pro A lege δ. — *ibid.*, l. 33 a summo pro Eringe lege Erinye. — p. XXIV, l. 4 a summo pro Ω lege ω . — *ibid.*, l. 26 a summo corrige portante. — p. XXV, l. 32 a summo corrige Phoenice. — p. XXVII, l. 20 ab imo pro Σ lege σ. — *ibid.*, l. 11 ab imo pro Ξ et O lege ξ et o. — *ibid.*, l. 8 ab imo dele Γ. — *ibid.*, l. 7 ab imo pro O lege o. — *ibid.*, l. 6 ab imo pro 185 lege 158 et pro O lege o. — *ibid.*, l. 3 ab imo pro Γ et A lege γ et δ. — p. XXVIII, l. 2, 3 et 4 ab imo ter pro Ω lege ω . — p. XXIX, l. 11 et 13 a summo bis pro Ω scribe ω . — *ibid.*, l. 19 a summo pro A scribe λ, et dele *ibi*. — *ibid.*, l. 20 a summo ante 629 sqq. adde Ψ. — *ibid.*, l. 24 a summo corrige: exprobratricem. — *ibid.*, l. 25 a summo pro 418 scribe 218. — p. XXX, l. 2 a summo pro A lege λ. — p. XXXI, l. 14 ab imo pro δε lege τε. — p. XXXII, l. 7 a summo pro penderet lege pendeat. — *ibid.*, l. 9 ab imo comma post *fuisse* tollendum. — p. XXXIII, l. 34 ab imo corrige *αἰνομόροιο*. — *Ibid.* ad l. 13 adnotandum erat, ex V, 530 etiam *κάλα τεύχεα* VII, 440 defendi. — p. XXXIV, l. 2 ab imo lege *αὐτίχ'*. — p. XXXV. Iis, quae ibi l. 19 sqq. ab imo allati sunt, locis adde *αἰψ' ἐτέλεσσε* III, 752. IX, 24. 403 et *οὐδ' ἐτέλεσαν* XIII, 16. — p. XXXVI, l. 5 a summo adnotare omisi male me VI, 194 *αὐτίχ' ἔδυσαν* scripsisse. — *Ibid.* quae §. 3 *extr.* exposui, partim nunc mutata vellem. Etenim III, 4 *καί μιν ταρχύσαντο* et IX, 467 *καί μιν φαιδρύναντο*, quia bona est in duobus monosyllabis productio, porro IV, 317 *πολλοὶ θῆσαντο* et *ibid.* 437 *πολλοὶ πειρήσαντο*, quia vitanda erat diphthongi correptione — cfr. *prolegg.* II, 1, §. 7 —, postremo XII, 419 *οὐνεκα λωβήσαντο*, quia vitandus erat apostrophus, augmentum omissum, contra ut XII, 362 *μέσσον ἐκνκλώσαντο* legitur, ita etiam VII, 245 *ἐδνιν ἐποίησαντο* scribendum est exilis productionis vitandae causa. — *ibid.*, l. 15 a summo corrige *δρόμον*. — p. XXXVII, l. 22 ab imo pro *ἔμελλεν* lege *ἔμελλεν*. — *ibid.*, l. 11 ab imo corrige vocalis, et l. 7 verisimilius. — p. XXXVIII, §. 7, l. 2 pro producenda lege *corripienda*. — *ibid.*, l. 24 ab imo pro 98 lege 99, et pro 165 lege 166. — *ibid.*, l. 24 ab imo pro 612 lege 614. — p. XXXIX. Hiatus *primi* pedis adnumerandus erat VII, 72 *μυρία, εἰς ἔν πάντα μεμιγμένα*, qui interpunctione tutus est. — p. XL, l. 3 ab imo corrige verisimilius. — p. XLI. Hiatus *quarti* pedis adnumerandus erat VI, 5 *ἐπώχετο· αὐτὰρ Ἀχαιοί*. — *ibid.*, l. 14 ab imo pro 795 lege 759. — p. XLIV, l. 25 ab imo pro *ἐκέκειντο* lege *ἐκέχυντο*. — p. XLV, l. 9 a summo dele verba: *sed cfr. notam*. — p. XLVI, l. 4 a summo dele: *ἦν κ' ἐθέλησθα* *ibid.* 215. — *ibid.*, l. 10 sq. a summo nunc *ὑποβρύχιόν τ' ἐκαλόφθη* scripsi. — *ibid.*, l. 30 a summo pro *ἀγγύθη* scribe *ἀγγόθη*. — p. XLVIII, l. 5 a summo corrige *κεκλήγοντες*. — p. XLIX, l. 7 a summo pro *correptione* scribe *productione*. — *ibid.*, l. 23 a summo corrige *dubitaverit*. — *ibid.*, l. 18 ab imo pro *ὑπέρ* scribe *ὑπό*. — p. LI. *Ἄφραστος* hymn. Merc. 353, *ἀφραστότερον* in epigrammate ad Thestoridem legitur. — *ibid.*, l. 7 ab imo dele haec: *τῆσι δὲ πάσης Καλαί* IV, 181. — Tum pro *ibid.* 508 lege IV, 508. — *ibid.*, l. 6 ab imo dele haec: *εἵκελοι — ἀέλλης* IV, 552. — p. LII, l. 11 a summo post *μέμβλετο* adde *λυγρῆς*. — *ibid.*,

l. 18 a summo pro 45 lege 46. — *ibid.*, l. 29 a summo pro 394 lege 397. — *ibid.*, l. 31 a summo pro V lege IV. — Locis ibi allatis adde *ἀλλάλαις Βοιθομέναις* V, 61. — *ibid.*, l. 24 sq. ab imo corrige *πολυαέσιν*. — *ibid.*, l. 19 ab imo pro *ita* lege *ibi*. — p. LIII, l. 20 ab imo pro: *non ἤδη* lege: *non ἤθει*. — p. LIV, l. 13 ab imo pro *quum* lege *quam*. — p. LX, l. 3 ab imo corrige *πολυπλαύτων*. — p. LXI, l. 8 ab imo corrige Thersitae. — p. LXV, l. 14 ab imo post alibi adde semicolon. — p. LXVI, l. 30 a summo corrige *περιστροφῶνες*. — p. LXVIII, l. 3 a summo corrige *ὑπερ*. — *ibid.*, l. 9 a summo pro IV scribe III. — *ibid.*, sub *ἄντα*, post *τανύσσας* adde VIII, 315. — p. LXIX, l. 16 sq. ab imo locis allatis adde VII, 62 *μῆ δ' ἐνὶ δαυτὶ καὶ ἐνῆ*. — p. LXX, l. 8 a summo locis allatis de *tertio* pede adde III, 455 *χαλεποῖς ἐνὶ πένθεσι γῆρας ἰάσει*. — p. LXXI, l. 22 ab imo post V, 123 adde,,: *cfr. quae*. — p. LXXII, l. 8 ab imo corrige adnectitur. — p. LXXV, l. 4 a summo dele haec: *ὑπὸ γναθμοῦ λέοντος* VI, 410. — *ibid.*, l. 2 ab imo corrige *ἀγρευτῆσι*. — p. LXXVI, l. 4 a summo corrige *ἀσχαλώσα*. — Tum locis *ibid.* l. 12 sqq. allatis adde VI, 410 *ὑπὸ γναθμοῦσι λέοντος*, ubi *cfr. notam*. — *ibid.*, l. 18 a summo post XIV, 525 adde: *reliqui*. — *ibid.*, l. 10 ab imo pro §. 20 lege §. 19. — p. LXXVII, l. 6 a summo pro 301 scribe 302. — *ibid.*, l. 26 ab imo post *ἐχομι* adde II, 91 sq. — Tum locis *ibid.* l. 18 sqq. allatis adde *ἐπὶ δάκρυα χεύων* X, 386. — p. LXXX, l. 5 a summo post §. adde: 25 *et*. — *ibid.*, §. 33, l. 5 ab imo dele XIII, 106. — p. LXXXI, l. 13 ab imo transpone sic: *Etiam apud Quintum*. — p. LXXXII, l. 28 a summo ante *his* adde *cum*. — p. LXXXIII, l. 30 ab imo pro 243 scribe 242. — *ibid.*, l. 19 ab imo corrige *ῶση*. — p. LXXXIV, l. 33 ab imo post *generis* adde XI, 274 sq. — *ibid.*, l. 30 ab imo corrige *ἐνὶ*. — p. LXXXV, l. 12 ab imo corrige *χρεῶ*. — p. LXXXVI, l. 8 a summo post *in quibus* adde *conjunctivus*. — *ibid.*, l. 23 a summo corrige optativorum. — p. LXXXVII, l. 4 a summo corrige altera. — *ibid.*, l. 17 a summo pro 220 lege 290. — *ibid.*, l. 20 a summo corrige *φάος*. — p. LXXXIX, l. 8 a summo corrige *φῆ*. — *ibid.*, l. 18 a summo pro 565 lege 265. — *ibid.*, l. 7 ab imo transpone *etiam Latini*. — p. XCII, l. 12 a summo pro opinor lege opinor. — *ibid.*, l. 26 a summo post *annalibus* adde a. 1837. tom. V, 1. — p. XCIII, l. 11 a summo post *effectis* adde *similia dici*. — *ibid.*, l. 23 a summo corrige *πικρὸν*. — *ibid.*, l. 30 a summo post *fragm.* adde 189 *ed. Marckscheff.* (173 *ed. Göttling.*). — *ibid.*, l. 9 ab imo pro atque lege atque. — p. XCIV, l. 18 a summo corrige *depictae*. — p. XCV, l. 22 ab imo post *praestante* adde XIV, 112 sqq. — *ibid.*, l. 12 ab imo corrige *πνοῆς* et sequente versu *ἐπικάλπισεν*. — p. XCVI (male CXVI legitur), l. 21 sq. a summo lege bis *μήτ'*. — *ibid.*, l. 3 ab imo pro coloris lege caloris.

Unum restat. Cum *Bruxellis* versarer, duos in bibliotheca regia asservari codices comperi. Postquam inspexi, alterum inveni locos communes variis ex poëtis, et ex Quinto quoque collectos tenentem ejus fere generis esse, quo est cod. Monac. 313, de quo olim in *emendatt.* p. 235, nunc ad IX, 520 dixi: nihil autem, quod utile esset, inerat. Alter vero integrum quidem carmen inde ab I, 63 *ὡς δ'* (sic!) *ἄποτ' ἀθρήσαντες* etc. complectebatur, sed et ipse, ut statim intellexi, ex mala illa classe est, quam Tychsenius litera *b* comprehendit.

Itaque ipse quidem aliis urgentibus negotiis eum conferre supersedi, sed *Adolphum Herklotium*, popularem meum, qui et ipse patriorum iudiciorum *summum jus summam injuriam* fugiens *Bruxellas* venerat, ut id in primo libro faceret, discedens rogavi. Quod ille et libentissime suscepit et accuratissime perfecit; ita ut recte me de illo codice iudicasse jam liquide appareat. Consentit fere cum *Aldina*, ita ut locos tantum eos adnotare placeat, in quibus discrepantem ab ea lectionem obtulit. Sunt vero hi: 64 *θαλασσης*. — 79 *ἰθῆ*. — 86 *εὔτε*. — 89 *δηώσαντες*. — 94 *δηώσειν*. — 96 *ἔϋμμελίην*. — 105 *σέο*. — 113 *ἔθρηκεν*. — 118 *δίνης*. — 120 *καὶ τοίη δ' ὅτε δὴ παύσαντι ποτοῦ ἰδὲ δαι-*

τός. — 127 πολέμοιο. — 137 πονέεσθαι. — 145 περι. — 147 ἂν δ' ἔθει. — 155 ὄμβρον. — 156 πολυρροΐζων. — 165 πέριδαμνατο. — 166 ἡ δ' ἀάσχετον. — 179 ἡ δ'. — 184 ἡδ'. — 190 ἐπουρανήσι. — 194 παλαμῆσιν. — 203 ἡμελον. — 204 ὁ δ'. — 207 ὄρεσι. — 212 δηωθέντα. — 219 ἡματι. — 221 ἐξεχέοντο. — 228 εἰλισσόν (omnia nomina propria literis minusculis exarantur). — 231 γυλακώθεν. — 234 ἱσικληϊάδη. — 240 δὲ add. — 242 ὁ δ'. — 245 ὄδ' ἄρα. — 254 Θερωδούσσαν. — 268 σησιεῖτο. — 270 δηωθέντος. — 271 καταντίον. — 277 ὡς. — 283 βράγχον. — 290 ἐφείη. — 298 μελανόμοισι. — 300 ἡτ'. — 302 φῆς. — 304 ἀπορρώξ. — 310 σφισι. — 316 ἐνθόρη ἀξασα. — 321 νήεσσιν. — 327 γάρ πω τίς. — 328 ἀλόχοισιν. — 331 πῆ bis. — 334 ἀπό. — 343 ὄμβροιον. — 345 θοῆς. ψεκιάδεσσι. — 352 πεσόντας. — 355 κνανή. — 363 ὄτομαι. — 366 κλυτήν. — 388 δάμνατο. — 397 ἐλδομένη. — 405 ἀκοιην. — 407 ομίληκας. — 408 θράσος. — 419 θῆκε θεός; τῶ. — 426 τῆ. — 428 αὐτ'. — 431 τῶ. — 450 ἐπέεσι. — 457 εἴαθεν. — 461 τὴν δὲ. — 463 τίς. — 466 ὄτι. — 480 οὐδέτι. — 503 ἰερὸν. — 505 τὸ πρὶν. — 526 πανσυδίη. — 538 τοὺς δ'. — 569 λίπεν. — 580 ἄποθεν. — 591 ἀμφιχέονται. — 596 ἡδ'. — 599 ἄμπυνε. — 601 ὠρημεν. — 609 ἐλδομένη. — 615 ἡδ' ὡς. — 616 κέρση. — 621 ἡ δ'. — 632 ἀκηχήμενοι. — 637 αἰσάγε. — 645 ἀντ'. — 656 ὑφ' ἐν δόρυ δηωθέντες. — 661 οἶ. — 668 τι. ἀκαχίση. — 669 εὐχετόοντο. — 672 οὐνεκά. — 678 ὁ δ'. — 679 ἀπίριον. — 683 ἐόντι. — 687 βαθύρωχοι. — 697 ἀπορορήη. — 706 νόον. — 713 ἐμελλε. — 715 εἰδ' ὡς δ' om. — 718 πάντη. — 719 κονίσι. — 722 νείκεσκε μύθω. — 724 οὐνεκα. — 727 ἔδνοις. — 729 add. σ'. — 731 νύ σοι τί. — 733 περι. — 734 πῆ. — 738 πόνω. — 743 οἶ δ'. — 750 ὡδ'. — 755 τίς. ὄδ'. — 763 ἀμφεκάλυψε. — 766 ἄτρομος. — 768 οὐνεκ' ἄρ. — 770 ὄδ' (sic! ut et 755). — 777 ὡς. — 778 ἐμελλον. — 782 οἶ δὲ. — 786 ὁ. — 795 σβέσαντο. — 797 θέσαν. — 798 ἐβαλον. — 802 προύχοντι. — 803 Πενθεσιλεία. — 804 παροκατάδαψαν. — 805 ἐσπόμεναι. — 815 μύθροντο. — 818 ὁ δ'. — 828 ἄρ' om. — κλισίης. — Notabilia diductis literis scribenda curavi. In ceteris omnibus cum Aldina eum consentire persuasum tibi habeas. Ita exempli causa, unde optime ejus indolem perspicias, 103. 116. 192. 206. 220. 298. 332. 383. 451. 536. 546. 549. 618. 670. 751 easdem atque illa lacunas habet et corruptelas.

Ceterum uterque codex chartaceus est, saeculi XV, bene et eleganter scriptus.

Scrpsi Turici, d. XXIII mens. Oct. a. MDCCL.

Arminius Koechly.

PROLEGOMENA.

LIB. I.

De auctore ejusque fontibus.

Cap. I.

De auctore.

§. 1. De auctore toti antiquitati ignoto cum nihil nisi *Κοῦντου* sive *Quinti* nomen, addita nunc *Calabri* nunc *Smyrnaei* appellatione, in codicibus inventum constaret, priorum temporum viri docti variis harrillationibus indulserunt, quas accurate collectas et refutatas a Tychsenio in *Comment.* sect. I. §. I—IV. X. XV. XVI. brevissime hic indicare sufficit. Ac Caspar *Barthius* quidem, qui poetam magni fecit, ter sententias satis discrepantes de eo pronuntiavit, quippe quem primum antiquiore sed propter Homeri aemulationem suppressum putabat, cum postea propter locum XIII, 340 sub Caesaribus ex stirpe Julia oriundis, quorum postremus Nero erat, vixisse (Tychs. l. c. §. XV), postremo, cum *Quinti* nomen non poetæ sed fortasse possessoris cujusdam Romani ei videretur; eundem cum *Milesio Smyrnaeo* fuisse existimavit, qui Eunapio teste *ποίησίν τε ἅπασαν καὶ μέλος ἐξήσκησε* (Tychs. l. c. §. I & II). *Reinesius* *Cointi* nomen ex Corintho depravatum ratus eum *Gregorium Corinthium* putabat, cujus de dialectis libellum habemus (id. ibid. §. III); *Chandlerus* ex Ovidii loco *epist. ex Ponto* II, 10, 13 sq. concludebat *Aemilium Macrum* hujus carminis auctorem fuisse (id. ibid. §. IV); *Barnesius* adeo de *Q. Ennio* cogitabat (id. ibid. §. V). *Tourletius* denique, interpres Francogallicus, cum in *praefat.* p. XXIX sq. undecim priores libros antiqui auctoris „sine dubio“ esse arbitratus vel tres posteriores Virgilio antiquiores censuisset, in *dissertat.* tom. II, p. 330 sqq. eo temeritatis processit, ut solo *Smyrnaei* cognomine ductus ad ipsum Homerum id carmen referret, quo tamen nomine utrum unum intelligeret certum hominem an rhapsodorum familiam ibid. p. 337 in ambiguo reliquit. (Cfr. Tychs. l. c. §. XVI.)

§. 2. His somniis recte primum Tychsenius seriorum grammaticorum testimonia opposuit, quae ex ejus §. V transcribere placet praeter Eustath. ad II. A. p. 5, quem locum in prima *de titulo* nota adscripsi. Laudat ille praeterea, sed non integrum apposuit schol. ad B. 220. (p. 63 Bekker.): *ἰστίον δὲ ὅτι Ἀχιλλεὺς αὐτὸν ἀναιρεῖ, ὡς ἰστορεῖ Κόϊντος ὁ ποιητῆς ἐν τοῖς μετ' Ὀμηρον. φησὶ γὰρ ὅτι ἐν τῇ Ἀμαζονομαχίᾳ ἀνελὼν ὁ Ἀχιλλεὺς Πενθεσίλειαν τὴν τῶν Ἀμαζόνων βασίλισσαν ὑστερον ἰδὼν (sic D. ceteri προσχῶν) τὸ σῶμα αὐτῆς εὐπρεπὲς πάνν, εἰς ἔρωτα ἦλθε τῆς προειρημένης, βαρῆως τε ἔφερεν ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτῆς· ὀρῶν δὲ δυσφοροῦντα αὐτὸν Θεοσίτης συνήθως ἐλοιδορεῖ· ἐφ' ᾧ*

δορισθεῖς ὁ ἦρος γρόνθῳ παίσας αὐτὸν ἀναιρεῖ παραντία, τῶν ὀδόντων αὐτοῦ ἐνεγθέντων χαμαί. Patet scholiastam haec ex carmine ipso (I, 671—74. 718—47.) hausisse. Porro „Eustath. ad A, 409. p. 136 laudat versum XII, 167: κείται δὲ (vox ἔρος) καὶ παρὰ Κοῖντῳ ἐν τῷ πολέμῳ δ' ἔρος ἐμπεσε θυμῷ. — p. 352 ad II. B, 815 adducit: ὠρυθμὸς παρὰ Κοῖντῳ, quod recurrit Tom. III, p. 1702. Eodem tom. III, p. 1608 excitatur ἡ τοῦ Κοῖντιου ποίησις de Troja per simulatum Achivorum discussum capta. Denique p. 1698. l. 48 ἰστέον δὲ, inquit, ὡς οἱ μὲν ἀπλοῦκώτερόν φησι Τρώας καὶ Ἀθηναῶν δικάζουσι Ὀδυσσεῖ καὶ Αἴαντι, περὶ τῶν Ἀχιλλέως ὀπλων ἐρίζουσι. Καὶ δὴ Κοῖντος διασπενάζει ἐν τοῖς αὐτοῦ τὴν δίκην ῥητορικῶς. Innuit orationes Ajacis et Ulyssis amoebaeas apud Quint. V, 180 sqq. Porro Tzetzes ad Lycophr. p. 11 col. a. ed. Potteri de Oenones fato loquens eam vitam finisse ait κατὰ Κόιντον ἐαυτὴν ἐμβαλοῦσα εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου πύραν. Vide nostum X, 466 sqq. Idem l. c. p. 113 col. b. ὁ μὲν Μαχάων, inquit, κατὰ Κόιντον ἀνήρηται ἐν τῷ πολέμῳ ὑπὸ Εὐρυπύλου, τοῦ υἱοῦ Τηλέφου. ὁ δὲ παλαιὸς Ὀρφεὺς καὶ μετὰ θάνατον Εὐρυπύλου ζῶντα παρεισάγει τὸν Μαχάονα, ἰώμενον τὸν Φιλοκλήτην. Cfr. Quintum VI, 406 sqq.“

Praeterea, uti idem Tychsenius notavit, Tzetz. in Posthomer. 10 sqq. de Penthesilea, quem locum ad I, 21 adscripsi, 282 sq. de Memnone Nestorem alloquente (Quint. II, 308 sqq.), 522. 584 de Machaonis, 597 de Oenoneae morte Quintum allegavit.

Es his omnibus suo jure Tychsen. l. c. §. VI nomen *Quinti* ut auctoris retinet. Hominem Graecum Romana civitate donatum nomen etiam Romanum assumpsisse suspicatus erat Rhodomannus in dissertatione editioni suae praemissa. Sed in his tenebris nihil nos divinando assequi recte Tychsen. judicavit.

§. 3. *Smyrnaeum* appellarunt librarii, et ante eos Tzetz. in schol. ad Posthom. 282 p. 123 ed. Jacobs. et in Chil. II, 489, non tam traditione ducti, sed locum illum, quo de suis initiis exposuit, secuti XII, 308 sqq., ubi invocatis *Musis* sic pergit:

ἰμεῖς γάρ πᾶσάν μοι ἐνὶ φρεσὶ θήκατ' αἰοδῆν,
πρὶν μοι εἶ' ἀμφὶ παρεῖα κατασχιδνασθαι ἴουλον,
Σμύρνης ἐν δαπέδοισι περικλυτὰ μῆλα νέμοντι,
τρὶς τόσον Ἐρμου ἔπωθεν, ὅσον βοῶντος ἀκοῦσαι,
Ἀρτέμιδος περὶ νῆδον, Ἐλευθερίῳ ἐνὶ κήπῳ,
οὐρεῖ τ' οὐτε λίην χθαμαλῷ, οὐδ' ὑπόδι πολλῷ.

Vid. notam ex C1 allatam ad v. 306. Quem locum Rhodomannus l. c. olim ita erat interpretatus: „Caeterum ex indicio isto, quod de se ipse facit, Musarum oves in liberali Smyrnae horto se pavisse testatus, Scholam in Joniae litore isto nec infrequentem nec incelebrem habuisse poetam nostrum colligere est. Nec triviale magisterium id fuisse apparet inde, quod oves suas, id est discipulos nobiles seu fama illustres (*περικλυτὰ*) epitheto satis emphatico appellat, unde si divinare licet, id tandem dicimus, Coitum fuisse ex professione illorum, quos Sophistas, id est, philosophiae et eloquentiae magistros, Grammaticos, qui poetarum interpretes erant, et juventutis scholasticae doctores florens adhuc Graecia indigetabat. Quid enim aliud per Musarum hortum et oves, praeterquam Scholam et discipulos in ea doctrinae et eloquentiae studiis addictos intelligi existimemus.“ Et secuti eum sunt alii, qui aut eodem aut simili modo locum detorserunt, de quibus videas Tychs. l. c. §. VII. p. XXIV sq. Idem recte perspexit, fraudi illis fuisse, quod *μῆλα Μουσῶν* intellexerint, nec a propria illorum verborum significatione discedendum esse, qua Quintus Musas sibi carmen inspirasse dixerit, cum prope Smyrnam oves pasceret. Et idem jam intellexerat Pauw., cujus notam ad 310 adscripsi. Ab eo id tantum dissentit Tychs. p. XXV, quod *κῆπον Ἐλευθερίον* pro nomine loci proprio sumit, et *περικλυτὰ μῆλα* ad naturam ovium illius generis refert, quas eximias esse Pauw.

ipse e Wheleri itinerario observaverit. Recte idem Fabricii subtilitati obviam iit (ibid. p. XXV sq. not. 1), qui hoc tantum ex illo loco intelligi existimabat, poëtam aliquamdiu Smyrnae vixisse. Magis etiam ridicule eam subtilitatem auxerat *Dausquejus*, qui in *adnotamentorum principio*, scilicet ut vindicaret Quintum *Calabrum* fuisse, Calabros rusticanae rei peritissimos fuisse, exemplis probans, eos invulgata peritiae opinione accitos e Calabria, qui ad Smyrnam rurarentur et pascerent, nimis ingeniose conjecit.

Etiam loci Hesiodi notissimi imitationem Theog. 20 sq.

αὐτὸν νύ ποθ' Ἡσίοδον καλῆν ἐδίδαξαν ἀοιδῆν
ἄρνας ποιμαίνονθ' Ἐλικῶνος ὑπὸ ζαθέοιο

indicavit Tychsen. Ex ea quis concluderet totum locum nihil esse nisi tectam poëtae significationem se quasi Homeri et Hesiodi artem poëticam renovare, quippe qui ut Hesiodus oves pascens a Musis fuerit appellatus prope Smyrnam, urbem Homeri natalem. Verum ut haec symbolica se jactandi ratio a Quinti simplicitate aliena est, ita accurata locorum designatio, Hermi fluminis, templi Dianae, Eleutherii horti, montis mediocris, clare nos admonere videtur, veram hic non fictam indicari poëtae oves pascentis pueritiam, quo in negotio quidni poterat ei subnasci poëticae venae instinctus, eodem modo, quo idem aliis accidisse scimus? Certe, si nihil nisi vicinam Homero Smyrnaeo artem innuere voluisset, Meletem fluvium non Hermum nominasset. Nec poëta modestus manifestas sibi adstitisse Musas, sed tantum carmen sibi indidisse memorat, ne ulla in re exaggerasse videretur. Si quid hac mentione praeter id, quod aperte enuntiat, indicare volebat, potius id hoc fuisse putaverim, se puerum simplicem et a subtili doctrina remotum solummodo Musis, h. e. poëticae amore, ad carmen pangendum incitatum esse. Hoc certe non male quadrare videtur in Quintum, quem neque in fabulis eligendis neque in dictione componenda docti poëtae famam affectare videbimus.

Habet tamen quaedam magis recondita, certe a vulgari fama remotiora, quae cum omnia intra Lyciae, Phrygiae vicinarumque terrarum fines contineantur, recte etiam inde Tychs. l. c. §. VIII conclusit certe *Asianum* cum fuisse. Sunt vero haec omnia ita comparata, ut non tam ex doctorum hominum libris quam ex ipsa poëtae notitia et adspectu expressa videantur, ita ut quae aut oculis viderit aut ab hominibus indigenis tradi audierit, sedulo occasione data carmini intulerit. Huc refero, ut silentio premam nudas locorum Asiae commemorationes, vividissimam *Sipyli* montis cum Niobe in lapidem mutata descriptionem I, 293—306, ex qua v. 299 ἢ δὲ πέλει μέγα θαύμα παρεσσυμένοισι βροτοῖσι et 322 sqq.

καὶ τὸ μὲν ἀτρικέως φῆς ἔμμεναι, ὀππότ' ἄρ' αὐτὴν
τηλόθεν ἀθρήσειας· ἐπὴν δὲ οἱ ἐγγὺς ἴκηαι,
φαίνεται αἰλήεσσα πέτρῃ Σιπύλοιο τ' ἀπορρώξ· —

Maeandri brevem descriptionem *ibid.* 285 sq. cum qua jungas quae X, 143—145 de *Harpaso* in eum influente narrantur; porro III, 233—37 *Melanippium* promontorium ita memoratum, ut ipsum auctorem ejus pericula expertum credas; tum VI, 465—67 *Parthenii* fluminis laudem, qui terram permeat ἤντι ἔλαιον; deinde *Leotum*, summum Idae verticem XIV, 415. Accolarum fabulis traditione per ora propagatis deprompta videntur quae II, 556—67 de flumine narrantur,

τόν ῥά τε Παφλαγόνειον ἐπιχθόνιοι καλέουσι
πάντες, ὅσοι ναίουσι μακρῆς ὑπὸ δειράσιν Ἰδης,

quoniam ex guttis de corpore Memnonis per auras ablato manantibus ortum erat; fortasse etiam quae *ibid.* 587—92 de *luco* leguntur ab Aesepe nymphis circa ejusdem tumulum plantato — cfr. notam —, quamquam hic antecessorem habuit Homerum Z, 419 sq. de tumulo Eetionis

loquentem; porro, quae II, 645 sqq. de Memnoniis avibus, quamquam haec jam antiqua fama fuit. Deinde huc refero IV, 1—12 de Glauco a ventis in Lyciam transportato et fluvio ejusdem nominis in ejus honore procreato; tum splendidissimam antri *Nymphaei* prope Heracleam Paphlagoniae descriptionem VI, 469—491, ubi Homericum quidem exemplum habuit, sed ita rem exornavit, ut oculatum testem loqui existimes imprimis in his: τὰ καὶ περὶ θαῦμα βοροτοῖσιν εἶδεται ἔρχομένοισιν ἔσω ἱεροῦτο μυχοῖο; porro Endymionis antrum in Latmo monte situm X, 126—137 — cfr. ibi notam —, ubi itidem portentum memoratur aliis scriptoribus incognitum: οἱ δὲ νυ φῶτες θεῖν' εἰσέτι κείνο; XI, 21 sqq. *Nanthum* Lyciae fluvium a Latona manibus effosum; ibid. 92 sqq. rupem Coryciam divina flamma miraculosam; denique Scylacei *Lycii* interitum et tumulum lapideum *ibid.* 151—66, qui postea

τίεται ὥστε θεὸς, φθινύθει δέ οἱ οὔποτε τιμή.

Consulto omisi *Paridis* domum VI, 144—47, quamquam ejus situm accuratus quam ipse Homerus Z, 314 sqq. descripsit. Quid quod alio loco suis temporibus in illo novo Ilio antiquorum miraculorum vestigia existisse innuit XII, 480 sq. de draconibus Laocoontis:

ἄμφω ἀπὸ τῶν ὑπὸ χθόνα· τῶν δ' ἔτι σῆμα φαίνεται, ὅπου κατέδυσαν εἰς ἱερὸν Ἀπόλλωνος Περγάμφῳ ἐν ζαθέῃ.

Et I, 185 adeo de Jove dicit: ὃς Ἴλιον αἰὲν ἑοῖς ἐπιθέρεται ὄσοις. Cfr. etiam ad XIV, 79.

Plura conjunxit et accuratam locorum peritiam prodit VII, 401—411, ubi Neoptolemi navigationem describit, haud immemor ulmorum Protesilai aliis etiam memoratarum.

Contra *nusquam* ejusmodi fabulam vel accuratorem descriptionem inveneris loci extra Asiam minorem siti. Id mihi gravissimum videtur esse documentum, hominem et Asianum fuisse et a docta multorum librorum tractatione alienum.

§. 4. Cur in antiquis editionibus *Calaber* nominaretur jam post alios Rhodomannus in praefatione his verbis docuerat: „*Cointi* ergo *Smyrnaei* nomen ei, postliminii quasi jure, vindicemus: uti et nobis in hac editione nuncupatur, non rejecta interim et damnata prorsum vulgari et supposititia Calabri appellatione, indita ei ab Italiae inferioris regione: in qua Bessarion Cardinalis (unus ex literaturae Graecae instauratoribus per Italiam) poema hoc reperit depositum in templo D. Nicolai extra Hydruntum, maritimum Calabriae oppidum, ut est in vita Coluthi.“ Locus ita habet: Τούτῳ (i. e. Κολουθῷ) ἐπιγέγραπται καὶ τὸ παρὸν ποίημα, ΕΛΕΝΗΣ ΑΡΠΑΓΗ, ἐν Ἀπουλίᾳ σύνηδες καὶ γνώριμον, ἔπον καὶ ἡ ποίησις Ὀμηρικοῦ Κοίντου πρῶτον εὑρήται ἐν τῷ γὰρ τῷ θεῖου Νικολάου τῶν Κασσούλων ἔξω τοῦ Ὑδρόντιου· ὁ ἀνασώσας ὁ θεῖος Βησσαρίων ὁ Νικαίας καρδιάλης Θεοσκοπλανοῦ τοῖς βουλευμένοις ἐκοίνωσε. Pauwium, qui propterea quod *Apulia* nominatur dubitabat num eam ab causam *Calaber* nomen suum invenerit, recte confutat Tychs. l. c. §. IX. Appellationum confusionem magis etiam demonstrat alia Coluthi vita e Parisiensibus codicibus edita, ubi de ejus carmine ὁ ἐκ Αιυκακῶν νῦν ἀνεσώθη refertur.

§. 5. Scripsisse *Quintum* saeculo p. Ch. n. *quarto* exeunte vel *quinto* ineunte, primus in universum iudicaverat Rhodomannus, usus locis XIII, 335 sqq. quo vaticinium continetur de „Monarchia Romana maximam orbis terrarum partem ditone sua complexa“, et VI, 531 sqq., quem ad homines in circo cum bestiis commissos spectare idem recte vidit, et provocans simul ad dictionem *Cointi*, Coluthi, Tryphiodori, Musaei et Nonni simillimam. Illos quidem locos, postquam *Tourletius* in praef. p. XXVIII—XXXVIII infeliciter eorum auctoritatem convellere studuit, accurate vindicavit Tychs. l. c. §. XII et XIII coll. XV, ubi

pluribus demonstravit non solum imperatores etiam post stirpem Juliam extinctam sed omnes omnino Romanos *Aeneadam* nomen et dignitatem sibi vindicasse. Altero de servis bestiarum laniationi objectis loco scite usus est ad concludendum, Smyrnaeum saeculo quarto medio, ante *Theodosii* certe aetatem, vixisse, quoniam is imperator hactenus a pristina crudelitate remisit, ut bestiarios non ad mortem cum feris dimicare sed pugnae ludibrio spectatores oblectare iusserit. Mihi quidem hic locus imperatoris Valentiniani crudelitatem in memoriam revocat, quam Ammian. Marcell. XXIX, III his verbis depinxit: „cum duas haberet ursas saevas iominum ambestrices, Micam auream et Innocentiam: cultu ita curabat eniso, ut earum caveas prope cubiculum suum locaret; custodesque adderet fidos, visuros sollicite, ne quo casu ferarum deleteretur (fort. *deleniretur*) luctificus Calor. Innocentiam denique, post multas, quas ejus laniatu cadaverum viderat sepulturas, ut bene meritam in silvas abire dimisit innoxiam.“ Hunc igitur imperatorem satis credibile est etiam similia ejusdem generis spectacula vulgo exhibuisse, ut fortasse iis ipsis Quintus ad illam comparationem instituendam incitatus videri possit.

Leve hoc est, fateor, sed ubi plura gravioraque idem tempus indicare videntur, non plane silendum putabam. Egrege enim Tychsen. l. c. §. XIV, postquam breviter, qui poëtae sub *Juliano* gentilium literarum promotore acerrimo floruerint, enumeravit, his ipsis, non senioribus temporibus Quintum adnumerandum esse censuit, cum gentilem eum fuisse tota carminis ratio et inprimis crebrae fati descriptiones declarent. Addo, vix ullum tempus illa aetate excogitari posse aptius, quo quis huiusmodi carminis faciendi cogitationem animo concipere potuerit, quam breve illud Juliani imperium quaecumque poterat undique conquiritis et sublevantis ad veterem religionem restituendam. Sed cum Apostata ante triennium expletum decessisset, facile est ad credendum, carmen satis amplum a poëta nondum ad finem perductum esse, ut Joviano etiam et Valentiniano imperantibus eo occuparetur. Recte hoc quoque vidit Tychsen. l. c. p. XXXIII, loco VII, 87 sqq.:

— — καὶ γὰρ ὅα πέλει φάτις ἀνθρώποισιν,
ἔσθλὸν μὲν νίσσεσθαι ἐς οὐρανὸν ἀφθιτον αἰεὶ,
ἄργαλέον δὲ ποτὶ σινγερόν ζόγον,

ad Christianorum dogma de praemiis caelestibus et poenis infernis alludi. Sed quod breviter indicavit, pluribus persequendum videtur. Dii quidem apud Quintum nil sunt nisi tenuissimae umbrae per imitationem pietatis fide fervoreque carentem ex splendidis Homeri imaginibus descriptae; agentes quidem eadem fere introducuntur, sed omni sanguine et vigore carent, ut facile videas poëtam ipsum de eorum vita et potestate nihil amplius credidisse. Plurimis contra locis *Parcae* vis et summum in omnes res divinas et humanas arbitrium ita celebratur legentibusque inculcatur, ut hanc fuisse vivam auctoris persuasionem facile appareat. Operae igitur pretium est hos locos contulisse. Usurpantur autem de *Parca Αἴσα* et *Μοῖρα* promiscue; haud raro etiam *Μοῖραι*, numquam *Αἴσαι* nominantur. Loci, quibus summam *Parcae* potentiam in universum gravissime declaravit, hi sunt: VII, 69 sqq. ubi Nestor Podalirium ab immoderato ob Machaonem caesum luctu avocaturus, quasi concilians Homericam doctrinam cum novo dogmate, inter alia haec habet:

— — — οὐνεχ' ὑπερθεν
ἔσθλά τε καὶ τὰ χέρεια θεῶν ἐν γούνασι κείται
μυρία, εἰς ἐν πάντα μειγμένα· καὶ τὰ μὲν οὔτις
δέσζεται ἀθανάτων, ἀλλ' ἀπροτίοπτα τέτυκται
ἀχλύϊ θεσπεσίῃ κελαλυμμένα· τοῖς ἐπὶ χεῖρας
οἷη Μοῖρα τίθησι καὶ οὐχ ὀρώσ' ἐπ' Ὀλύμπου
ἐς γαῖαν προΐησι etc.

Hinc igitur iudices, quae ex antiquorum dicendi ratione VI, 310 sqq. Neoptolemum dicentem facit: ταῦτα μὲν ἀθανάτων ἐνὶ γούνασιν ἐστῆ-
ριζται etc.

Parcam caecam hic videmus, alibi immutabilem esse et Diis poten-
torem adseveratur: XI, 271 sqq., unde haec tantum exscribo:

ἄζετο δ' οὔτε Ζῆνα πελώριον, οὔτε τιν' ἄλλον
ἀθανάτων· οὐ γάρ τι μετατρέπεται νόος αἰνός
κείνης, ὄντινα πότμον ἐπ' ἀνδράσι γεννομένοισιν,
ἀνδράσιν ἢ πολίεσσιν ἐπικλώσῃται ἀφύπτω
νήματι etc.

ubi cfr. notam. Hinc ex Troja tandem diruta concluditur XIII, 473 sqq.

πάντα γὰρ ἄσχετος Αἴσα βροτῶν ἐπιδέορκεται ἔργα.
καὶ τὰ μὲν ἐκλείη πολλὰ καὶ οὐκ ἀρίθμηλα γεγῶτα
κωδῆγντα τίθησι, τὰ δ' ὑπόθι μείων' ἔθηκε,

quae postrema loco Hesiodi in nota adscripto Jovi attribuebantur. Cfr. III, 649 — πάντας — ἀνθρώπους — περιπέπταται ἄσχετος Αἴσα, οὐδὲ θεῶν ἀλέγουσα· τόσον σθένος ἔλλαχε μοῦνη. Hinc nihil est nisi frigida antiquorum poetarum imitatio, cum II, 663 de Jove dicitur: ἔξ' οὐ πάντα πέλονται. Sed similia Μοίραις attribuuntur IX, 416 sqq. et mutilo loco *ibid.* 499 sqq. ubi hoc tamen intelligitur, de variis obscurisque viis, quas homines fatorem vi incedant, sermonem esse. Hi omnes loci magna emphasi atque verborum sententiarumque gravitate exornati prorsus differunt a simplici ratione, qua Dii agentes inducuntur, quibus inducendis mori tantum haud evitando satisfieri, non persuasionem animo insitam praedicari satis apparet. Diserte XIII, 558 sqq. οὐδέ οἱ αὐτὸς Ζεὺς ὑπαιὸς χραίσμῃσιν ἀπ' αἰθέρος, οὐνεκα Μοίραις Εἶκει καὶ μέγαλοιο Διὸς νόος, quocum prorsus convenit XIV, 98 sq. οὐδὲ γὰρ αὐτὸς ὑπὲρ μόρον οὐδὲ Κρονίων 'Ρηιδίως δύναι' Αἴσαν ἀπωσίμην etc. Hinc Αἴσα, ut nomen retineamus, Pentheseileam perditura instigat I, 390 sqq., simul cum Marte discernit VII, 669; ipsos Deos avocatos a diruendo Ilio et equo ligneo in *Θρομαγίαν* incitat XII, 171 sqq.; decipit homines interitu destinatos XIII, 280. XIV, 365; homines trucidat XIII, 462; caedem provocat XI, 306; res Trojae excidium inferentes fieri jubet X, 344 sqq. 377; Trojanis jamjam morituris appropinquat XII, 564. Eodem modo Μοῖρα decipit homines II, 361 sq. XI, 185; ita Eurymenem X, 97 sqq. (ubi 107, ne quis dubitet, Αἴσα audit); in pugnam ducit IV, 433; sequitur Ajacem V, 332; telum letiferum dirigit VI, 561; reditum abrumpit VII, 247; certum mortis genus destinat VIII, 127. Postremo Μοῖραι, Χάους ἱεροῖα θύγατραι, ἐπεκλώσαντο etc. III, 757 sqq., vitam brevem dant VII, 612 sq. et longaevam XI, 140; telum letiferum dirigit VIII, 319 sq.; retia inevitabilia extendunt XIII, 494 sqq. Postremo cfr. Μοιράων ἰότητι καὶ ἐγγεῖ Πενθεσιλείης I, 493. Quid, quod *Keribus*, administris Parcae in morte dauda, similis ea in re adscribitur potestas, ut III, 44 sq. Hinc, quod Hector Z, 457 dicit οὐ γάρ τις μ' ὑπὲρ Αἴσαν ἀνήρ' Αἴδι προιάψει, VII, 289 ita invertentem facit Neoptolemum:

οὐ γὰρ ὑπὲρ Κῆρας τις ὑπ' Ἀρεῖ δάμνηται ἀνήρ.

Et Jupiter II, 172 dicit: Κῆρες γὰρ ἀμείλιχοί εἰσι καὶ ἡμῖν.

Sed quorsum haec? Ut intelligas, hanc de caeco immotoque Fato doctrinam, cujus primas lineas jam apud Homerum invenias, a nostro serio intelligi et tradi, Diis ad vanam nominis umbram depressis. Hic vides paganismi intereuntis ardens studium religiones jam dudum fide pietateque destitutas novis machinis resuscitandi, quo studio maxime Juliani tempora agitata esse quis est qui ignoret? Et alii quidem ad mysteria atque arcanorum sacrorum pium horrorem, alii ad stellarum vim et interpretationem confugerunt, Quintus hic quoque Ὀμηρικὸς, quae Homerus obscure divinasset, in constantem perspicui dogmatis formam redigere praetulit.

Sed commode accidit, quod eandem de *fato* doctrinam apud aliam hujus aetatis scriptorem invenimus, apud *Maternum Firmicum*, qui regnante Constantino vasto octo librorum opere omnes superiorum de Mathesi h. e. de Astrologia praeceptiones complexus postea tamen in Christianorum castra transit et de *errore profanarum religionum* scripsit. Is igitur, cum adhuc paganus esset, eodem fere modo ut Quintus, se consolatus est, in *Math.* I. c. 3. p. 12 sq. (ed. Basil.). Is igitur, postquam miras fortium vicissitudines multis exemplis persecutus est, ita pergit:

„Haec nobis omnia stellarum cursibus conferuntur, his nos fortuna varietatibus conficit. Vnde tot exemplis ac tot rationibus moniti atque formati, fatalis necessitatis legem, non argumentorum licentia nec verborum copia, sed veritatis probabili ac recto iudicio comprobemus. Sed iam huic nostrae allegationi, etiam ipsi qui contradicebant, ex aliqua parte consentiunt, dicentes, esse quidem quandam vim fortunae ac fati, quam *ἐλευαφέρην* vocant. Sed huic necessitati disputationis suae licentia quaedam tribuit, quaedam contradicit, lex necessitasque fatorum, ut non posse videatur aliquid et posse.“

Postquam deinde eorum sententiam breviter adumbravit, qui quaedam fati, quaedam libero hominum arbitrio attribuerent, ita pergit:

„Absurdum est, confitentem necessitatem fati derogare postea fato; et periniquum est, ut ab eo in sequentibus orationis partibus vitetur, quod praecedenti confessionis professione fuerat roboratum. Quidnam de mortium vario exitu dicemus?“ De quo postquam multa exempla attulit, ita concludit:

„Hinc mortium varietatem nobis fata describunt. Haec sunt illa stellarum decreta, quae paulo anti protulimus. Hinc illi illustrium virorum miserabiles exitus, malorum nocentiumque felices: hinc vario cursu vita hominum, fortuna semper decernente, transigitur: hinc constat ortum, finemque vitae, actus etiam nostros universos, studia, cupiditatesque et quicquid illud est, quod ad humanae rationis conversationem pertinet, fatalis necessitatis inevitabili sententia contineri. Cedamus itaque fide veritatis oppressi et confiteamur, verae rationis secuti iudicia, *nihil in nostra, sed totum in fatorum esse positum potestate, ut, quicquid vel facimus, vel patimur, totum hoc fortunae nobis iudicio conferatur.*“

Sed quae hucusque ex rebus apud Quintum memoratis disputavimus, ut eum Juliani et Valentiniani aetati vindicarem, ea Hermannus in celeberrima illa de Orphicis dissertatione ex rei metricae contemplatione firmavit, unde ille clarissime demonstravit vixisse illum ante Nonnum epicae poëseos restauratorem. A quo cum et versuum modulatione et rerum prosodiacarum ratione et tota dictione mirum quantum differat, tamen in singulis quibusdam rebus eidem praelusit. Sed de his explicatius in libro secundo dicitur. Hic quidem monere satis erat etiam hoc nomine illi aevo Quintum adscribendum esse.

Cap. II.

De fontibus carminis.

§. 1. Postquam, ad quae tempora noster poëta referendus sit, vidimus, ad *fontes*, ex quibus hauserit, transeundum est. Quae disputatio quo melius habeat fundamentum, primis lineis describamus epicae poësis historiam a Cyclicorum aetate ad Quintum usque, ut non solum quos ille *potuerit* sequi appareat, sed etiam quem locum gradumque in ceterorum ordine teneat.

Artem poëticam non ex solo arbitrio pendere vel summorum ingeniorum coelo quasi delapsorum, sed semper conjunctissimum esse cum singulari variorum temporum ratione atque peculiari cujusque populi indole hodie quidem inter omnes constat. Itaque hoc vel illud poësis genus, prouti accommodatum est suae aetati, nasci, florere, evanescere videmus, neque ubi semel cujusque transiit opportunitas vitalis ullis machinis ad novam vitam resuscitari. Ita post tempora *heroica*, quibus fere una consimilisque fuerat gentium Graecarum, quae quidem hic in censum veniunt, facies, sive civitatis formam, sive religionem, sive epicam poësin utrique familiarissimam, sive ceteros mores spectes, cum regna illa in propria Graecia Doriensium impetu eversa essent, in Asia insulisque, quo magnorum regum posterius expulsi ab illis novas splendoris opulentiaeque sedes invenissent, *Homericam* poësin ad summum florem evehi videmus, arma patrum iisdem in oris victricibus eorundemque in perfidam patriam luctuosum reditum nova arte celebrantem, dum in ipsa Graecia vitae humili quaestiuque deditae secta *Hesiodea* utilia rei faciendae Deosque colendi praecepta suppeditat. Sed paulatim cum sedium, rerum publicarum, culturae permutationibus singulae gentes quamquam *Ἑλλήνων* jam nomine comprehensae, in maxime varias diversissimasque naturae vitaeque proprietates discesserunt. Huic multiplici varietati *lyrica* respondebat *poësis* cum musicae ratione et usu conjuncta, quam poësin, ut paucissima tantum exempli gratia momenta quasi digito attingam, apud *Jones* animadvertimus vitae industriae sed voluptariae comitem laeticam, consiliatricem interdum, interdum cavillatricem; apud *Aeolenses* acerrimorum animi sive in amorem sive in odium commoti affectuum fidissimam ardentissimamque interpretem; apud *Dorienses* tamquam gravissimam communium belli pacisque operum adiutricem publice fotam et exultam. Ita cum *lyrica* poësis hoc aevo vera esset vitae populorum propago, frustra poëtae, quos *Cyclicorum* nomine complecti solemus, ab Arctino inde usque ad Eugeionem scribebant magno quidquid restabat Homero; frustra *Pisander* novo Herculis pelle leonina et clava instructi habitu studia extincta revocare studebat: legebantur epici et tractabantur ab iis, qui pedestri oratione fabulas mythosque heroici temporis in nudam rerum, quae vere fieri potuisse viderentur, relationem reprimere studebant; sed non amplius canebantur, ut *Homericæ* quondam rhapsodiae, in festis popularibus principumque conviviiis. Secutum est tertia popularis Graecorum poëseos aetas, quam *Atticam* appellare licet, quoniam omnes literarum artiumque radii Athenis veluti in foco colligebantur. Vicit eo tempore, neque tamen oppressit cetera, quae adhuc viguerant, poëticae genera *dramatica*, eo, quod omnium eorum varia quasi membra uno corpore eoque apte composito copulabat, quod corpus artium concursu exornatum festis diebus totius populi admirationi proponebatur. Ita — quod momentum haud extremum fuit ad evehendum novum genus — heroes mythique epicorum carminum, sed ad temporum proprietatem novo cultu exornati, in dramata transferebantur itaque quasi ex inferis revocati denuo in populi gratiam et familiaritatem pervenerunt. Sed hoc ipsum in causa fuit, ut epos ipsum post *Panyasidem* frustra id restituere conantem minus minusque tractaretur et paene obsolesceret, cum tamen antiquis poëtis, Homero in primis et Hesiodo, suus honor intemeratus maneret. Demum, postquam ad finem Peloponnesii belli, cum Euripides et Sophocles post

longum laudis stadium decederent, et poëtarum ad inveniendum sollertia senescere coepit, nec Atheniensium civitas funestissimis calamitatibus oppressa agendis fabulis tantum aut impensae aut communium studiorum dare potuit, novo incremento Epica poësis effloruit, duplici via temporum rationibus sese applicare enisa. Unam iniit *Choerilus*, qui, quantum a se novaretur bene gnarus*), mythicis argumentis rejectis bellum a Xerxe Graecis illatum Perseide sua haud frustra celebravit: quippe quam Athenienses simul cum Homero publice recitari jusserunt. Hic igitur a materia suis temporibus vicina auram popularem et hominum studia sibi et epico carmini reconciliare studuit. Diversa erat *Antimachi* ratio, qui *Thebaide* fabulam quidem antiquam sed nova reconditorum mythorum doctrina et dictionis subtiliter undique excerptae acumine conditam potius eleganti hominum doctorum acroamati quam rudibus populi auribus commendabat. Videtur tamen uterque usque ad Alexandri tempora nullos sectatores habuisse; saeculo, quod ad servitum vergebatur, mediae et novae *comediae* declivibus vicissitudinibus, si poësin spectes, potissimum occupato. Sed cum rerum ab Alexandro gestarum splendor et miracula hominum studia a pristinae libertatis memoria ad novi imperii admirationem et adulationem avocaret, mediocria, ut videtur, quaedam poëtarum exstiterunt ingenia, qui vel Choerili exemplo superato magni regis bella, quae aut vidissent *ipsi* aut audivissent, carmine epico celebrarent. Sed ista quidem cum Alexandro cessabant; contra *Alexandrinorum* aetas, intra virorum doctorum cathedras et hominum elegantiorum conciliabula se continens, potius Antimachi vestigiis insistens Epicam poësin resuscitavit quidem sed plane nova natura indutam. Illo duce prorsus ab antiqua simplicitate regressi in verborum ex quibuscunque loculis conquisitorum raritate studium laudemque posuerunt, argumenta autem aut ex obscuris obsoletoium remotorumque mythorum traditionumque localium recessibus aut ex rerum, quae tunc primum accuratius excoli coeperant, scientia et explicatione sumpserunt. Carminis hujus vere *didactici*, quo fortasse Hesiodeam poësin suo aevo adaptatam renovare sibi videbantur, natura necessario ad majorem etiam dictionis ex omnigenis vocabulis commixtionem ducebat, cum illo carmine non delectare, sed prodesse nude tradendis praeceptis propositum haberent. Ejus generis habemus exempla luculenta *Arati* et *Nicandri*. *Mythologica* vero illa carmina, quae eodem modo Homericis sese appropinquabant, fere minoris ambitus esse voluerunt, quo commodius ars brevibus in rebus longa opus ab omnibus partibus absolutum perficeret, quo in genere *Callimachus* magnae sectae dux atque princeps exstitit, postquam *Apolinio* ad antiquam *cyclici*, ut ei exprobrabatur, carminis longitudinem regrediendi conatus infeliciter cesserat. In satis magna titulorum multitudine, ex quibus conicere licet fere totum mythologiae campum Alexandrinos pervagatos esse, hoc tamen mirum videri debet, ex rerum Trojanarum orbe perpauca argumenta — *Philoctetam* Euphorionis nominasse sufficit —, ex rebus Iliade et Odyssea contentis nihil, quantum nos quidem scimus, ab illis poëtis retractatum esse, quamquam eos omnium Cyclicorum aemulationem non expavisse vel epyllia Heraclea Theocriti declarant.

Romanae aetatis epici Graeci argumentorum ambitum et varietatem, res ab Alexandrinis tam late cupideque quaesitas, retinuerunt imo amplificaverunt etiam materias ex tempore praesente saepius depromendo. Verum doctrina, qua illi in conquirendis eligendisque verbis usi erant,

*) Operae pretium est celeberrimum adscribere prooemium (fragm. 1. ed. Dübn.):

ἃ̃ μάκαρ, ὅστις ἐν χρόνῳ ἴδρις ἀοιδῆς
 Μουσάων θέρων, ὅτ' ἀχράτος ἦν ἐτι λειμών.
 νῦν δ' ὅτε πάντα δέδασται, ἔχουσι δὲ πείρατα τέχνη,
 ὕστατοι ὥστε δρόμον καταλειπόμεθ'. οὐδ' ἔπη ἔστι
 πάντη παπυῖνοντι νεοζυγῆς ἄρμα πελάσσει.

sensim labente, dictio ad majorem quidem simplicitatem, nec tamen antiqui Epici sermonis, sed prosariae et quotidianae locutionis recidit. Unum fortasse notatu dignum est: nova carminis didactici per *Oppianum* majorem efformatio, qua ille vita animalium sollerter luculenteque depingenda poëticum spiritum in materiae exilitatem transfundere haud infeliciter conatus est. Contra huic etiam saeculo argumenta ex rebus Trojanis petita fere aliena manserunt, si discesseris a Nestoris Larandensis *Iliade* *λεηπογοαμιάτω*, qui lusus insulsus haud scio an aliquid parodiaci habuerit. Sed magis magisque et dictio et ars metrica corrumpebatur, ex quo Epicis carminibus et gentiles usi sunt et Christiani ad defendendam suam et ad impugnandam adversariorum religionem. Illuc refero *Astronomicos*, quorum insigne exemplum in Manethonianis nobis servatum est, seriores Orphicos, quorum facile optimus est Lithicorum auctor, et oraculorum versificatores; huc *Sibyllinorum* vaticiniorum falsidicos fabricatores atque ex Juliani temporibus Apollinarium Laodicenum et Gregorium Nazianzenum. Ita, cum eo tempore ut hodieque piissimi quique pessimi essent poëtae, factum est, ut Epica poësis et argumentis suis et dictione et arte metrica in pejus degeneraret.

Eo ipso igitur tempore *Quintus* Smyrnaeus exstitit, qui quum consilium caperet res *Trojanas* ab *Homero* praetermissas usque ad Ilii excidium Graecorumque discessum *epico* carmine complecti, jam, si *argumentum* spectes, rem suscepit a Cyclicorum inde temporibus per decem fere saecula intactam. Itaque jam propterea primum erat ad credendum ex his ipsis Cyclicis eum potissimum hausisse.

§. 2. Ac *Tychsenius* quidem in commentatione de Quinto Gottingae 1783 edita, p. 32 non solum poëtarum illorum vestigiis presse instituisse, sed etiam eorundem sententias et imagines expressisse, fortasse integros locos servasse putabat. Idem postea in *comment.* editioni praemissa Sect. III, §. VII, cum interim ipse a. 1785 e codice Escorialensi Cypriorum, Siebenkeesius e codice Veneto Cyclicorum Posthomerorum argumenta Procliana eruisent, sententiam suam ita retractavit, ut eum (p. LXII) vetera carmina non exscripsisse, sed pro suo consilio quaedam omisisse, alia variavisse, et initio quidem Aethiopidem *Arctini* ante oculos habuisse, tum (p. LXVII) ex *Leschis* parva *Iliade* plurima hausisse, in enarrando excidio vero (p. LXX) non unum auctorem secutum esse, sed e diversis cognati argumenti carminibus pro suo consilio hausisse pronuntiaret. Vides, quam circumspecte vir praestantissimus pristinum errorem coarctaverit. Quod non prorsus abjecit, sane haud mirum. Et facile ei ignoscas, quod Quintum, in quo edendo tot annos laborabat, eos ipsos poëtas imitatum esse putavit, quorum accuratorem notitiam ex parte ipsi debemus: id vero mireris eam conjecturam non solum ab *Heynio* probatam*), sed etiam a ceteris secure repetitam esse, qui ejus rei mentionem fecerunt. Equidem cum jam ante hos sex septemve annos accuratius argumenta Procliana et pauca, quae restabant, cyclicorum fragmenta cum Quinti carmine contulisset, eo sum deductus, ut eum viderem consentire cum cyclicis fere in iis, quae illi cum ceteris, si a Dictye Dareteque et eorum secta discesseris, omnibus haberent communia, discrepare ab iisdem, ubicunque singulares et peculiare fabulas proposuissent a recentiorum imitatione alienas. Hinc mihi non tam dubium, quam prorsus improbabile videbatur, Quintum carmina illa imitatum esse aut omnino eorum in componendis suis ullam habuisse rationem. Quid quod in tanta testimoniorum de cyclicis inopia Quinti tempore tantum abest ut carmina illa vulgo lectitata esse ut ex hominum memoria paene prorsus evanuisse videantur. Huic opinioni ne quis tabulam Iliacam, de qua postea accuratius dicetur, adversari putet, dubitari nequit quin operis scholastici artifex non ipse ex propria Arctini, Leschis,

*) Vid. excurs. I. ad Aen. II, p. 385 ed. Wagner., ubi in nota *) carmen Quinti esse dicit *Cyclum Troicum ex antiquioribus istis poëtis excerptis concinnatum.*

Stesichori lectione figuras suas et imagunculas invenerit, sed potius, id quod toties factum videmus in gemmis picturisque parietum, insigne aliquod prioris temporis monumentum in vulgarem suum usum detorsit.

Sed tractavit eam quaestionem nuper *Jacobus Theodorus Struve*, idem ille, cujus *observationes* emendandis Quinti verbis adhibuimus, in dissertatione *de argumento carminum epicorum, quae res ab Homero in Iliade narratas longius prosecuta sunt* scripta, cujus primam partem a. MDCCCLXVI Petropoli edidit. In ea dissertatione fere in eandem atque ipse ego devenit opinionem Quintum ex Cyclicis non hausisse, defenditque eam opinionem tam acute et circumspecte, ut, cum plurima mihi praeripuerit, si libere agere liceret, lectoribus ad eam scriptionem relegatis, libenter ego toto hoc labore supersedissem. Verum quoniam Quinti editor omnino hanc materiam sicco pede praeterire nequit, nec illa dissertatio per Germaniam satis cognita esse videtur, postremo prima illa pars, quam utrum altera exceperit necne prorsus me fugit, libro decimo finitur, rem post Struvium denuo pertractabo, sed ne viri diligentissimi laudi officiam, quaecumque ab illo jam scite observata sunt, sedulo notabo. Ita autem administrabo negotium, ut ipsa argumenta Cyclicorum ex Proclo deprompta et tabulae Iliacae effigies singulis Quinti libris committam. Contra cur a comparandis aliis scriptoribus, in quibus multus est Struvius, prorsus abstinerim paullo post sponte patebit.

§. 3. Ac primum quidem, quae Quintus libro primo narravit, de iis ex *Aethiopide Arctini* Proclus haec retulit: Ἀμαζῶν Πενθεσίλεια παραγίνεται Τρωσὶ συμμαχήσουσα, Ἄρεως μὲν θυγάτηρ, Θοῤῥισσα δὲ τὸ γένος. καὶ κτείνει αὐτὴν ἀριστεύουσαν Ἀχιλλεύς, οἱ δὲ Τρῶες αὐτὴν θάπτουσι. Huc usque, quantum in tanta argumenti brevitate suspicari licet, Arctino et Quinto convenit. Sed convenit etiam in his primis generalibusque lineis, si discedas a Dictye IV, c. 2 et 3 ejusque sectatoribus, fere omnibus, qui de Pentheseilea tradiderunt. Una tamen in re, quod apud Arctinum Pentheseilea Θοῤῥισσα τὸ γένος appellata fuerit, Quintus a Thermodonte eam venisse dicat, discrepare videri ambos poëtas, quam tamen discrepantiam evanescere conjunctis de varia Amazonum sede narrationibus, observat Struve p. 8—10. Verum est, non necessario repugnare *Thraciam* Arctini Pentheseileam venienti a *Thermodonte* Pentheseileae Quinti. Nec quomodo Θοῤῥισσα τὸ γένος intelligendum sit, obscurum est: fecerat eam sine dubio *Otrerae* filiam, quam antiquam famam Tzetza Posthom. 7 sq. cum Quinti commento conjunxit:

ἦοῦ ἐνὶ τριτάτῃ ἀπὸ Θερωμόδοντος Ἰοῦσα
ἦλυθε Πενθεσίλεια, κόρη μεγάθυμος Ὀτρήρης.

Tamen ex illa arguementi notitia non nihil momenti prodit, non expressum esse Arctinum a Quinto. Nam si vel in jejunissimam illam epitomen hoc transiit, Pentheseileam Θοῤῥισσαν τὸ γένος fuisse, certo inde concludi potest pluribus Arctinum de genere reginae patriaque exposuisse, quorum nihil apud Quintum legimus, qui matris nomen reticens eam a Marte prognatam dicere satis habuit.

Tabulae Iliacae pars — utor autem ea delineatione, quam Guil. Müllerus libro suo, quem de *Cyclo Graec. epico* scripsit, adjiciendam curavit —, quae huc pertinet, ab initio fracta monstrat subscriptas literas ΚΗΣ, quas jam Fabrettius probabiliter ad *Podarcen* a Pentheseilea caesum retulit. Tum sequuntur duae figurae, ΠΕΝΘΕΣΙΛΕΙΑ ΑΧΙΛΛΕΥΣ, in quibus formandis si artifex traditionem ex Arctino propagatam secutus est, mirum quantum ille a Quinto discrepabat. Hic quidem Pentheseileam equo vectam irruentem facit in Achillem, et vel postquam hastae jactu dextra mamma percussa est, fortiter adversarium intuentem (εἶσιδε δῆμιον ἄνδρα), qui tum cominus imminens hasta reginam simul cum equo confodit. In tabula Iliaca contra primum equo caret Pentheseilea, tum fugiens et portam urbis subitura a persequente Achille a tergo transverberatur simul et cadens excipitur. Pergit epitomator ita: καὶ Ἀχιλλεύς Θεοσίτην ἀναιρεῖ, λοιδορηθεῖς πρὸς αὐτοῦ

καὶ ὄνειδισθεὶς τὸν ἐπὶ τῇ Πενθεσίλειᾳ λεγόμενον ἔρωτα. καὶ ἐκ τούτου σιᾶσις γίνεται τοῖς Ἀχαιοῖς περὶ τοῦ Θεοσίτου φόνου. μετὰ δὲ ταῦτα Ἀχιλλεὺς εἰς Λέσβον πλεῖ, καὶ θύσας Ἀπόλλωνι καὶ Ἀρτέμιδι καὶ Ἀητοῖ καθαίρειται τοῦ φόνου ἰπ' Ὀδυσσεώς.

In his toto caelo Arctinum a Quinto distare Struvius p. 11 sq. persecutus est, nec Tychs. p. LXII prorsus dissimulare potuit, sed brevissime tantum *expiationis* vocabulo indicavit. Eo magis operae pretium est id discrimen accuratius explicare. Ac primum quidem, si fides est epitomatori, illa Achillis cum Thersite rixa non statim post interfectam Penthesileam de improvviso incidit, sed potius demum post ejus sepulturam, cum rumor de Achillis in mortuam amore per Achivorum exercitum percrebrescens (τὸν ἐπὶ τῇ Πενθεσίλειᾳ λεγόμενον ἔρωτα) ab homine maledico contumeliose heroi objiceretur. Confirmat eam sententiam tabula Iliaca, in qua No. 81 Achilles Thersitam nudum, genibus innixum, manibus in tergum rejectis, aversum caedit potius flagello vel fuste, ut Wüllnerus putabat *de cyclo* p. 81, quam gladio, ut Tychs. praef. p. LXXII. Acute animadvertit Struvius p. 11 sq. respexisse poëtam cyclicum ad B, 260 sqq., ubi similem castigationem Ulixes minatur Thersitae, quod genus poenae cum ad mortem usque ab Achille illi infligeretur, iram Achaeorum de ea saevitia ortam esse. Sed neglexit Struvius aliam rem in tabula conspicuam. Innititur enim Thersites Achillis vindictae obnoxius aediculae cuidam, compositae ex basi quadrata et tribus columnis inde prominentibus. Quae aedicula quid sibi velit nemo, quantum scio, dixit. Videtur autem ipsum esse Penthesileae sepulcrum, ad quod Achilles turpe exercet turpis conviciatoris supplicium, ut et olim ad rogum Patrocli duodecim adolescentes Trojanos mactaverat et postea in suo ipsius tumulto immolari Polyxenam jussit.

Cum his, quae tenuissima tantum sunt vasti operis vestigia, compara mihi Quinti narrationem, et videbis, si Thersitae caedem ab Achille perpetratam exceperis, in qua fere omnes consentiunt, nihil ambobus poëtis esse commune. Itaque hic quidem Quintus non poterat, Arctinum sequi.

Pergit excerptor: Μέμνων δὲ ὁ Ἡοῦς υἱός, ἔχων ἡφαιστόεικτον πορολλίαν, παραγίνεται τοῖς Τρωσὶ βοηθήσων· καὶ Θέτις τῷ παιδί τὰ κατὰ τὸν Μέμνονα προλέγει. καὶ συμβολῆς γενομένης Ἀντίλοχος ὑπὸ Μέμνονος ἀναιρεῖται, ἔπειτα Ἀχιλλεὺς Μέμνονα κτείνει. καὶ τοῖτω μὲν Ἡὸς παρὰ Διὸς αἰτησαμένη ἀθανασίαν δίδωσι. τρενόμενος δ' Ἀχιλλεὺς τοὺς Τρωῶς καὶ εἰς τὴν [πόλιν] εἰσπεσὼν ἰπὸ Πάριδος ἀναιρεῖται καὶ Ἀπόλλωνος. καὶ περὶ τοῦ πτώματος γενομένης ἰσχυρᾶς μάχης Αἴας ἀνελόμενος ἐπὶ τὰς ναῦς κοιμίζει, Ὀδυσσεώς ἀπομαχομένου τοῖς Τρωσίν· ἔπειτα Ἀντίλοχόν τε θάπτονσι καὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Ἀχιλλεὺς προτίθενται. καὶ Θέτις ἀφικομένη σὺν Μούσαις καὶ ταῖς ἀδελφαῖς θορνεῖ τὸν παῖδα. καὶ μετὰ ταῦτα ἐκ τῆς πυρᾶς ἢ Θέτις ἀναρπάσσει τὸν παῖδα εἰς τὴν Λευκὴν νῆσον διακοιμίζει. οἱ δὲ Ἀχαιοὶ τὸν τάφον χώσαντες ἀγῶνα τιθέασι καὶ περὶ τῶν Ἀχιλλεὺς ὅπλων Ὀδυσσεὶ καὶ Αἴαντι σιᾶσις ἐμπίπτει.

In his plura eodem apud Quintum atque apud Arctinum modo narrata fuisse verum est. Sed ea ipsa et vulgari fama fere ab omnibus tradebantur et vero jam Homeri commemorationibus, de qua re infra dixi, praescribebantur. In singulis vero et graviorum et leviorum rerum haud paucas deprehendas discrepantias. Ad leviores res refero, quod Memnon habuisse dicitur ἡφαιστόεικτον πορολλίαν, unde et jam Tychs. p. LXIII, et Struv. p. 7 sq. uberius demonstraverunt Memnonis arma ab Arctino uberius descripta esse, ad quam rem firmandam bene Struvius affert Virg. Aen. I, 489 nigri Memnonis arma et 751 quibus Aurorae venisset armis, ubi cum jam Servius adnotasset: „ideo autem dixit quibus armis: quia Vulcani armis usus fuisse narratur“; permirum est Heynium de postremo Virgilii loco paullulum dubitare potuisse. Quintus contra IV, 457 satis habuit ἀγάζλντα τεύχεα Μέμνονος dicere, ubi ea

pro certaminis praemio Ajaci donantur, verum Achillis arma ad Homeri exemplum copiosius suo more enarrare praetulit.

Neque quidquam de Thetide legitur filio res Memnonis praedicente, quod ad imitationem potius loci Homericum Σ, 70 sqq., quam Ω, 120 sqq., ut Struvius putavit, institutum esse ab Arctino puto.

Porro nihil Quintus narravit de Aurora filio immortalitatem a Jove exposcente. Quid, quod eam famam, si quidem novit, potius tecte carpere videtur Π, 650 sqq.

— — — ὃ δ' εἰν Ἀἴδαο δόμοισιν
ἦέ που ἐν μακάρεσσι καὶ Ἥλύσιον πέθον αἴης
καρχαλάε,

ubi multis de Memnoniis avibus explicavit, quae si jam ab Arctino fuissent commemoratae, vix omisisse videtur epitomator.

Tum, si idem non prorsus negligenter rem suam gessit, putandus est secundum Arctinum in eodem illo praelio cecidisse etiam Achilles, cum trucidato Memnone Trojanos in fugam converteret.

Sed supersunt res gravissimae, in quibus Quintus non eandem atque Arctinus rationem secutus est, primum quod mortem Achillis attinet, quem antiquus poeta a Paride et Apolline sublatum tradit, recentior a solo Apolline, uterque, ut bene observavit Struvius p. 13 sqq. Homeri breves adumbrationes accuratius exprimentes, Arctinus quidem, quae T, 417. X, 359 sq., Quintus contra, quae Φ, 277 sq. leguntur. Quomodo Arctinus rem suam instituerit quamquam certo affirmari non potest, videtur tamen simili modo Apollinem opitulantem fecisse Paridi, atque Homerus eum inducit auxiliantem Hectori in Patroclo interficiendo. Nec alia desunt Deorum exempla cum hominibus simul pugnantium.

Prorsus etiam discedunt in pugna de Achillis corpore commissa. Nam cum faciat Arctinus Ajacem illud reportantem ad naves Ulixae cum Trojanis pugnantem, qua in re, ut deinde videbimus, Leschem consentientem habuit, Quintus (III, 217 sqq. 296 sqq.) utrumque heroem propugnantem facit, sed adjuvos a ceteris Graecis (321 sqq.), ita tamen ut primas partes Ajaci (330) deferat, qui et Glaucum interficit (278 sqq.) et Paridem lapide sopitum prosternit (333 sqq.) et postremo omnes Trojanos turpi fuga magnaque cum clade in urbem compellit (356 sqq.), Ulixae remanente, postquam vulnus accepit (308 sqq.). Tum vero hostibus fugatis proceres secure corpus referunt et curant (385 sqq.). In his omnibus partim Σ, 157 sqq. 231 sqq. partim Ω, 36 sqq. a poeta expressa esse bene monstravit Struv. p. 16—20.

Porro Antilochus, qui apud Quintum III, 2 sqq. statim post pugnam cum Memnone factam sepelitur Achille etiam tum vivente, apud Arctinum post Achillis demum mortem sepelitur, quo sepulto curatum Achillis corpus exponunt. Ex hac sepulturarum serie, in qua erravisse epitomatorum vix credibile est, illud quod supra monui apud Arctinum uno eodemque in proelio cecidisse videri Memnonem et Achillem magnopere firmatur.

In eo quidem consentiunt Arctinus et Quintus, quod Thetidem cum Musis et Nereidibus lugentem introducunt, sed praeiverat Homerus Ω, 47 sqq. 60 sqq.

Contra aperte cum illius narratione, qua Thetis filium rogo ereptum in insulam Leucam asportaverat, ea pugnant, quae Quintus 770 sqq. Neptunum Thetidi promittentem fingit.

Nec dubitari potest, siquidem verborum membrorumque posituram spectes, quin ex mente epitomatoris ipsi Achaei, non Thetis ludos funebres in Achillis honorem instituerint. Itaque Struv. p. 20 postquam recte ex illis verbis colligi posse ait iis ludis Thetidem non interfuisse, non debebat scrupulum injicere addendo: „nisi potius credis, parum accurate haec esse dicta.“

Quamquam argumenti Aethiopidis expositio ita concluditur, ut tantum dissidii Ajacem inter et Ulixem propter arma Achillis orti mentio

injiciatur, hodie tamen id, quod jam Tychsen. sensit p. LXII, inter omnes constat, hic quidem carmen illud subsistere non potuisse, sed potius eum, qui cyclicorum poetarum carmina in unum continuum corpus conjungebat, extremam Aethiopidis partem resecurisse, ne adjuncta parva Iliade eadem res bis legerentur: cfr. Müller de cyclo p. 102. Certe Ajacis etiam mortem in Arctini carmine, cui a potiore parte Aethiopidi nomen datum videtur, narratum fuisse, patet ex eo quod schol. ad Pindar. Isthm. N, 58 tradit: ὁ γὰρ τὴν Αἰθιοπίδα γράφων περὶ τὸν ὄρθρον γηοῖ τὸν Αἴαντα ἑαυτὸν ἀνελεῖν. Qua in re eandem famam secutus est Quintus: V, 395 sqq., quae tamen omnium communis fuisse videtur.

Ex tabulae Iliacae comparatione non multum lucis accipimus. Conspicimus ibi Achillem cadenti Memnoni ictum inferentem; pone Memnonem sedet Antilochus, in quo trahendo occupatum videtur artifex cogitasse Memnonem, cum ab Achille prosterneretur. Tum videmus sub Scaea porta, cui supereminet spectantium Trojanorum capita, corruentem Achillem, cui Ajax et pone eum Ulixes propugnantes succurrunt; cui quae proxime sequitur figura difficile dictu est num ad hos pugnantes pertineat, an cum homine clipeato conjungenda sit, qui Achillem prostratum capite clipeo imposito manu monstrat. Tum sequitur *ΑΧΙΛΛΕΙΟΝ*, cui adstant Musa et Thetis et tertia persona, quam Phoenicem esse conjicio. Feminam enim hanc quoque esse, ut putavit Tychsen. p. LXXII, certe ex Mülleri delineatione non prodit. *ΑΙΑΣ ΜΑΝΙΩΛΗΣ* sedens capite in manu immisso hanc seriem claudit. Quae ei vicina est aedificii pars recte Tychs. p. LXXIII vidit ad murum pertinere, quo castra navesque Graecorum munita erant: Ajax enim, ut toties inculcatur, stationem suam ad extremas munitiones habebat.

Alteram illam tabulam, quam Montefalconius edidit in libro, cui titulus est: *Antiquité expliquée* tom. IV. tab. 84, cum inspicere non licuerit, satis habeo ad Tychsenium p. LXXV et, qui ex illo profecit, Struvium p. 21 ablegare lectores. Dicitur ibi conspici Penthesilea primum equo insidens Priamo supplice, tum equo delapsa et ab Achille sustentata. Sed hanc tabulam ex Arctini Aethiopide expressam esse nec ulla dicit inscriptio et mihi quidem valde dubium est, ita ut ne ex illa quidem quidquam profici possit ad demonstrandam Quinti imitationem.

§. 4. Progredimur ad *parvam Iliadem* Leschis, cujus postremam partem *Iliu-Persidem* appellatam fuisse hodie jure ab omnibus existimatur — cfr. Welcker. in libro, quem de Cyclo epico scripsit, p. 214 — quamquam, ut ex Procli excerptis videmus, in illa cyclica editione non Leschis, sed Arctini Iliu-Persis legebatur. Quam ipsam unum continuumque carmen cum Aethiopide effecisse, quod primus dubitanter conjecit Welcker l. c. p. 218, mihi quidem tam probabile esse videtur, quam in his tenebris aliquid probabile esse omnino potest. Fuerunt, opinor, duo carmina, quorum unum, Arctini, res ab Hectoris morte, alterum, Leschis, res ab Achillis morte usque ad urbis excidium et *ἀπόπλον* Graecorum complectebatur. Ea ille cycli diasceuasta ita in ordinem et compendium rededit, ut initium et finem ex Arctino, mediam partem ex Lesche sumeret, iis, quae non concinerent aut bis narrarentur, potius recisis quam immutatis. Brevitati eum studuisse, vel ex notissima illa extremi Iliadis variatione videre licet:

ὣς οὔγ' ἀμφίεπον τάφον Ἑκτορος. ἦλθε δ' Ἀμαζών,
Ἄρηος θυγάτηρ μεγάλητορος ἀνδροφόνου,

quam probabilius Welckero, qui l. c. p. 213 id Aethiopidis ipsius initium fuisse putabat, Müllerus hist. lit. Graec. I, p. 113 et Bernhardtus hist. lit. Graec. II, p. 152 sq. ignoto illi adscribunt cyclici corporis concinnatori.

Sequor hanc sententiam hodie summorum virorum auctoritate firmatam sine ulla dubitatione, quamquam nuper Bernhardtus in *hist. Graec.*

lit. II, p. 139 et 143 eam rursus convellere tentavit. Sed ei nunc contradicere nec tempus est nec locus. Unum tamen, quod, nisi memoria me fallit, nondum a quoquam est observatum, hic adjicere placet, illam carminum quorundam, qui in cyclum redigebantur, mutilationem vel ex Procli indicibus elucere. Is enim de illis carminibus haec habet: *μεῦ ἦν ἔστιν ΑΙΘΙΟΠΙΛΟΣ βιβλία πέντε Ἀρκτίνου Μιλησίου περιέχοντα τάδε — ἐξῆς δ' ἔστιν ΙΛΙΑΔΟΣ ΜΙΚΡΑΣ βιβλία τέσσαρα Λέσχειω Μυτιληναίου, περιέχοντα τάδε — ἔπειτα δὲ τούτοις ἸΛΙΟΥ ΠΕΡΣΙΑΔΟΣ βιβλία δύο Ἀρκτίνου Μιλησίου περιέχοντα τάδε*, quae ita, si accurati sumus, interpretari debemus Aethiopicis quinque, parvae Iliadis quatuor, Iliu-Persidis duos libros receptos esse, ceteris recisis. Ne vero grammaticum negligentia ita locutum arbitremur, vetat, quod de *Cypris* praemisit, quae cum res Antehomericas sola continerent non decurtata sunt: *ἐπιβάλλει τούτοις τὰ λεγόμενα ΚΥΠΡΙΑ ἐν βιβλίοις γερόμενα ἑνδεκα*, et quae postea sequuntur: *ἐπιβάλλει δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐν τῇ πρὸ ταύτης βιβλῶ ΙΛΙΑΣ Ὀμήρου — μετὰ ταῦτά ἐστιν Ὀμήρου ΟΔΥΣΣΕΙΑ*. Alio modo sed qui et ipse integrum carmen promitteret *συνόπτει δὲ τούτοις τὰ τῶν ΝΟΣΤΩΝ βιβλία πέντε Ἀδύγιον Τροϊζηνίου περιέχοντα τάδε*. Hinc non dubito, quin ultimo loco scripserit *ἔπειτα τὰ τῆς ΤΗΛΕΓΟΝΙΑΣ βιβλία δύο Εὐγάμμωνος Κυρηναίου περιέχοντα τάδε*, ubi duplex articulus ultima antecedentis et prima sequentis vocabuli syllabis facillime absorberi poterat.

Duo tantum, antequam ad Leschen cum Quinto comparandum transimus, addenda existimo. Ex Heerenii probabilis conjectura — cfr. Tychs. p. LX. not. 1 — Aethiopicis novies mille centum versus habuisse putatur, quo argumento utitur Tychsen. p. LXII, ut demonstret multo copiosius Arctinum, quam Quintum, suum argumentum tractare debuisse. Verum si illa conjectura de toto integri carminis Arctiniani ambitu vera est, potius ad totum carmen, quam ad quinque ejus libros inter Homericam et parvam Iliadem interpositos ille pro librorum numero paene nimis versuum numerus referendus videtur. Nec minus certum est eam argumenti per quinque illos libros distributionem, cujus satis ingeniose fecit periculum Tychsen. p. LXI sq., ut per se valde incertam esse ita nihil valere ad demonstrandam Quinti cum Arctino similitudinem.

Alterum hoc est. Proclum, quem non Neo-Platonicum quinti, sed Grammaticum secundi p. Ch. saeculi fuisse Welckerus docte acuteque l. l. p. 1 sqq. demonstravit, ipsa illa carmina, ex quibus olim cyclus consarcinatus erat, *integra* legisse prorsus improbabile est. Si ipsos poëtas legit, legit illam eorum decurtatam mutilatamque recensionem, quam *cyclicam* appellare licet. Et hic tantum liber in scholis primorum tempore imperatorum legi poterat, si quidem aliquid concedimus Tychsenio p. LXX sq. Müllero de cyclo p. 175 sq. Welckero p. 33. Struvio p. 5, qui maxime e tabula Iliaca et Borgiana concludunt, ipsa illa anti-quissimorum poëtarum carmina illo tempore lectitata puerisque explicata esse. Verum enim vero, ut omnia alia taceam, si consideramus tantam Cyclicorum obscuritatem comparatam cum summa Homericorum carminum celebritate, prorsus improbabile videbitur, promiscue utraque Romanis pusionibus enarrata esse. Potius, quod Proclus ille in chrestomathia sua et de argumento Epicorum in cyclum redactorum scripsit, et omnino rationem et characterem eorum adumbrandum putavit, jure inde concludas vel hanc decurtatam editionem e communi usu sensim evanuisse atque in doctiorum umbratica cubicula rejectam esse. Iam et Iliacae tabulae et aliarum similium origo et causa optime explicatur: eo consilio in usum scholasticae sane juventutis fabricabantur, ut fabulae, quae Homeri illustrandi gratia a praeceptoribus ore tradebantur, eo melius memoriae inhaerescerent. Id diserte indicat tabulae Iliacae versus adhortatorius:

* * * ὨΡΗΟΝΜΑΘΕ ΤΑΞΙΝ ὈΜΗΡΟΥ
ΟΦΡΑ ΔΑΕΙΣ ΠΑΣΗΣ ΜΕΤΡΟΝ ΕΧΗΣ ΣΟΦΙΑΣ,

quamquam illa imagines suas non solum ex Iliade, sed etiam ex Arctino, Lesche, Stesichoro expressas gloriatur.

Sed haec satis sunt. Quodcumque in re obscurissima iudicium erit, hoc quidem vel ex his dubitationibus jure concludere mihi videor, per se haud verisimile, ne dicam, prorsus improbabile esse, aut illud Cyclicorum corpus aut adeo integra antiquorum illorum poetarum carmina Quinti temporibus vulgo nota et lectitata esse. Itaque nisi certis argumentis demonstrari queat, ea a Quinto versata esse credi nequit. De Arctini Aethiopide vidimus contrarium demonstrari posse. Ad parvam Iliadem Leschis redimus.

§. 5. De ejus ambitu et rerum consecutione habemus nobilissimum illud Aristotelis testimonium art. poet. 23, 7, ubi inesse dicit plus quam octo tragoediarum argumenta, οἷον Ὀπλων κοίσις, Φιλοκλήτης, Νεοπίολεμος, Εὐρύπυλος, Πρωχία, Λάκαινα, Ἴλιον πέρις καὶ Ἀπόλλους καὶ Σίνων καὶ Τρωάδες, quorum duobus postremis nominibus aut ab Aristotele aut a docto interpolatore adjectis unam Sophoclis, alteram Euripidis tragoediam, quarum illa, si argumentum spectamus, fere cum Ἴλιον πέρις, haec cum ἀπόλλω convenit, designari satis notum est.

Huic ordini, qui, ut statim videbimus, excerptis Proclianis egregie firmatum, prorsus repugnat Quintus, apud quem statim post armorum iudicium, dum Diomedes et Ulixes ad arcessendum Neoptolemem absumunt, Eurypylus Trojanis auxiliatus vehementissime Graecos premit, donec Neoptolemus advectus illum interficit. Tum demum Philoctetes arcessitur, qui Paridem occidit. Jam ex his vides vix potuisse eodem in argumento rerum ordinem magis variari. Sed plures etiam differentias reperimus, ubi singula singulis composuerimus. Ait Proclus: ἡ τῶν ὄπλων κοίσις γίνεται καὶ Ὀδυσσεὺς κατὰ βούλησιν Ἀθηναῖς λαμβάνει, Αἴας δὲ ἔμμανὲς γενόμενος τὴν τελειάν τῶν Ἀχαιῶν λυμαίνεται καὶ ἑαυτὸν ἀναιρεῖ. Illa vero quomodo accipienda sint docet scholion ad Aristoph. Equ. 1056 commode servatum (ed. Dübner. 4): διεφέροντο περὶ τῶν ἀριστιῶν ὃ τε Αἴας καὶ ὁ Ὀδυσσεύς, ὡς φησὶν ὃ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκώς· τὸν Νέστορα δὲ συμβουλεύσαι τοῖς Ἕλλησι πέμψαι τινὰς ἐξ αὐτῶν ἐπὶ τὰ τεῖχη τῶν Τρωῶν, ὡτακουστήσαντας περὶ τῆς ἀνδρείας τῶν προειρημένων ἡρώων· τοὺς δὲ πεμφθέντας ἀκοῦσαι παρθένων διασπερομένων πρὸς ἀλλήλας, ὧν τὴν μὲν λέγειν, ὃ Αἴας πολὺ κρείττων ἐστὶ τοῦ Ὀδυσσεύς, διερχομένην οὕτως·

Αἴας μὲν γὰρ αἶρε καὶ ἔκφερε δημοτῆτος
ἦρω Πηλεΐδην, οὐδ' ἤθελε δῖος Ὀδυσσεύς·
τὴν δὲ ἑτέραν ἀντιπεῖν Ἀθηναῖς προνοία·
πῶς ἐπιφωνήσω· πῶς οὐ κατὰ κόσμον ἔειπες
ψεῦδος * * * * *
καὶ κε γυνὴ φέροι ἄχθος, ἐπεὶ κεν ἀνὴρ ἀναθείη.

Postremum versum in suam rem convertit Aristophanes, ad quem versum insuper haec adscripta leguntur: τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ κίχλου ἀφείλκυσται. λέγεται δὲ ὑπὸ Τρωάδων κρινουσῶν τὸν Αἴαντα καὶ τὸν Ὀδυσσεῖα. λέγεται δὲ ὅτι οὐ τὸ τοῦ Αἴαντος ἔργον, ἀλλὰ τὸ τοῦ Ὀδυσσεύς. *)

Haec a Quinti narratione ita discrepare, ut dissimiliora vix excogitari queant, non est quod pluribus demonstrarem. Una in re aliquid

*) Herm. Opusc. VII, 363 „deest hic“ inquit „κρείττων.“ Videtur potius dici non Ajacis, sed Ulixis opus fuisse Achillis mortui asportationem. Tum quod idem ibid. poetam ita scripsisse putat:

τί σφ' ἐπεμωμήσω; ἐπεὶ οὐ κατὰ κόσμον ἔειπες.
καὶ κε γυνὴ φέροι ἄχθος, ἐπεὶ κεν ἀνὴρ ἀναθείη,
ἀλλ' οὐκ ἂν μαχέσαιτο,

hoc mihi valde ingeniosum, sed in tanta abruptorum versuum obscuritate magis etiam incertum videtur.

intercedit similitudinis, quod ut apud Leschen ita etiam apud Quintum (V, 139 sqq.) Nestor is est, qui suadet, qua ratione iudicium inter Ajacem et Ulixem instituendum sit. Paulo propius Quintus ad ea accessit, quae Arctinus in suo carmine de armorum iudicio retulerat. Huic enim, non Leschi adscribenda esse ea, quae schol. ad *A*, 547 narrat, probe intellexerunt viri docti: vid. Hermann. opuscc. VII, 362 sq. Struve p. 27. Haec enim a Lescheis magnopere discrepant: *φυλατιόμενος ὁ Ἀγαμέμνων τὸ δόξαι θατέρω χαρίζεσθαι τῶν περὶ τῶν Ἀχιλλέως ὀπλων ἀμφισβητούντων, αἰχμαλώτους τῶν Τρώων ἀγαγὼν ἠρώτησεν ὑπὸ ὀποτέρου τῶν ἡρώων μάλλον ἐλυπήθησαν. εἰπόντων δὲ τὸν Ὀδυσσεῖα τῶν αἰχμαλώτων, δηλαδὴ ἐκείνον εἶναι τὸν ἄριστον κρίναντες τὸν πλείοστα λυπήσαντα τοὺς ἐχθροὺς ἔδωκαν εἰθὺς τῷ Ὀδυσσεῖ τὰ ὄπλα.*

Sed ne cum Quinto quidem prorsus concinunt. Patet enim ex Arctini mente principes Achivorum — nam de his κρίναντες — ἔδωκαν intelligendum esse ex antecedentibus εἰπόντων τῶν αἰχμαλώτων clare apparet — iudicium utri arma tradenda essent ipsum minime captivis Trojanis subiecisse, sed iis tantummodo unam certamque quaestionem, in qua rei cardo versari videbatur, uter scilicet plus mali hostibus intulisset, dirimendam posuisse, qua Ulixis in gratiam soluta eidem arma adjudicaverunt ipsi. Apud Quintum alio modo ponitur quaestio a Thetide V, 125:

ἀλλ' ἴτω, ὅς τ' ἐσάωσε νέκυν καὶ ἄριστος Ἀχαιῶν.

Tum Ajax et Ulixes surgunt et uterque expostulant sibi iudices Idomeneum, Nestorem et Agamemnonem. Sed ii Nestore auctore hanc ipsam, de qua agitur, quaestionem (vid. v. 159 ibique not.) Trojanis captivis iudicandam tradunt, qui igitur (v. 319) victoriam et arma Ulixi adtribuunt. Vides etiam Arctinum inter et Quintum discrimen satis magnum esse.

Ajax μαινόμενος gregibus Graecorum tum sibi ipsi perniciosus ut Quinto cum Lesche, ita cum omnibus, qui hanc rem tractaverunt, communis est. Sed ingens discrimen rursus aliud fragmentum indicat ap. Eustath. ad II. p. 285, 34 (8 ed. Dübner): *ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα γράψας ἱστορεῖ μηδὲ κανθῆναι συνήθως τὸν Αἴαντα, ταθῆναι δὲ οὕτως ἐν σορῷ διὰ τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως.* Hic fundum esse ejus rationis, qua cum alii tum maxime Sophocles Ajacis obitum sepulturamque tractaverunt, jam alii viderunt. Ab his prorsus discedit Quintus, qui furente Ajace Alcidas de eo lugentes (V, 413 sqq.), mortuo statim omnes Graecos maximeque Agamemnonem corpus ejus communi cura et planctu foventes et sepelientes facit.

Ad postremam Ajacis καταστροφὴν etiam pertinet fragmentum, quod schol. ad *A*, 515 ex Arctino ἐν Ἰλίου πορθήσει laudat (1 Müller. 2 Dübner.), ubi de Podalirio legitur:

ὅς ἦα καὶ Αἴαντος πρῶτος μάθε χωρομένοιο
ὄμματ' ἰστρούποντα, βαρυνόμενόν τε νόημα.

Ne hoc quidem Quintus memoravit.

Jam pergimus in Proclo: *μετὰ ταῦτα Ὀδυσσεὺς λοχῆσας Ἑλενον λαμβάνει καὶ χρήσαντος περὶ τῆς ἀλώσεως τούτου Διομήδης ἐκ Λήμνου Φιλοκτιτήν ἀνάγει.*

Ne repetam, quae supra de ordine rerum scripsi, — et cfr. infra de *Heleno* — apud Quintum Philoctetes *Calchante* auctore (IX, 325 sqq.) et a *Diomedede* et *Ulixee* simul accessitur.

Porro: *ἰαθεὶς δὲ οὗτος ὑπὸ Μαχάονος καὶ μονομαχῆσας Ἀλεξάνδρω κτείνει· καὶ τὸν νεκρὸν ὑπὸ Μενελάου κατακισθέντα ἀνελόμεινοι θάπτουσιν οἱ Τρῶες.*

In his unum est, in quo uterque, sed etiam omnino omnes consentiunt, quod Paris a Philocteta interficitur. Quod autem in excerpto additur *μονομαχῆσας Ἀλεξάνδρω*, certamen singulare inui videtur rite ab utroque exercitu institutum, qualia Menelai cum Paride, Hectoris cum

Ajace certamina Homerus descripsit. Apud Quintum X, 206 sqq. medio in pugnae tumultu ambo temere congressi depugnant. Tum Quintus, apud quem Machaon VI, 391 sqq. jam interfectus est ab Eurypylo ante Neoptolemi et Philoctetae adventum Graecos aggresso, *Podalirio* partes medendi Philoctetae adsignat IX, 463 sqq. Tum Quintus Paridem nec a Menelao vexatum nec a Trojanis sepultum novit; sed illo vulnerato tantum, non interfecto, insigne illud de Oenona *επεισόδιον* inseruit, in quo mediocris suae artis summum fastigium adscendisse videtur. Num contra Lesches Oenonam super marito morientem induxerit valde dubium est. Paris autem a pastoribus, suis olim sodalibus, crematur X, 460 sqq., a quibus funeralibus et Trojanos et Trojanas abfuisse XI, 1 sqq. disertè monetur.

Μετὰ δὲ ταῦτα Διήφοβος Ἑλένην γαμεῖ. καὶ Νεοπιτόλεμον Ὀδυσσεὺς ἐκ Σκύρου ἀγαγὼν τὰ ὄπλα δίδωσι τὰ τοῦ πατρὸς. καὶ Ἀχιλλεὺς αὐτῷ φαντάζεται. Εὐρύπυλος δὲ ὁ Τηλέφου ἐπίκουρος τοῖς Τρωσὶ παραγίνεται καὶ ἀριστεύοντα αὐτὸν ἀποκτείνει Νεοπιτόλεμος.

De ordine supra jam dictum est. Quintus in illo loco perquam singulari X, 344—60, de quo postea explicatius dicitur, *Helenum* facit ira ob Deiphobi nuptias accensum et ab Achivis correptum his de Palladio abripiendo vaticinantem, quod facinus a Diomede et Ulixè perpetratur. Tum Neoptolemus apud eundem a Diomede et Ulixè simul arcessitur. In eo uterque consentiunt, quod hic Neoptolemo patris arma reddit. Sed Achilles non ante pugnam cum Eurypylo, sed multo post urbe diruta filio per somnium apparet Polyxenae immolationem sibi postulaturo XIV, 180 sqq. Tum Eurypylus demum advenit post Neoptolemi adventum, quod secus esse apud Quintum jam vidimus. Sed in eo uterque consensit, Machaonem ab Eurypylo interfectum esse: vid. Pausan. III, 26, 7 (fragm. 7 ed. Dübner.).

Tum haec legimus: *καὶ οἱ Τρῶες πολιορροῦνται.* His verbis innui videtur obsidio per aliquod temporis durans, cujus rei nihil apud Quintum legitur, qui contra XI, 330 sqq. impetum in muros portasque urbis factum mulis describit. Dum obsidetur Troja haec facta referantur: *καὶ Ἐπειὸς καὶ Ἀθηνᾶς προαίρεσιν τὸν δούρειον ἵππον κατασκευάζει.* In hac quidem re consentit Quintus, sed dissentientem quis noverit? Rursum magna est in sequentibus controversia. Proclus quidem pergit: *Ὀδυσσεὺς δὲ αἰκισάμενος ἐαντὸν κατάσκοπος εἰς Ἴλιον παραγίνεται, καὶ ἀναγνωρισθεὶς ὑφ' Ἑλένης περὶ τῆς ἀλώσεως τῆς πόλεως συνίθεται. πτεῖνας τὲ τινὰς τῶν Τρῶων ἐπὶ τὰς ναῦς ἀφικνεῖται.* Quintus vero hanc *πιωχείαν* alii temporì assignat; facit enim Ulixem V, 278 sqq. ita loquentem:

— — — — αὐτὰρ ἔγωγε
αὐτὸν αἰκισίας πληγῆς ὑπὸ λευγαλέῃσιν
ἐς Τρῶων πτολίεθρον ἐσήλυθον, ὄφρα πύθωμαι,
ὀππόσα μητιόωνται ὑπὲρ πολέμου ἀλεγεινοῦ.

Eum a ceteris, quae Lesches addidit, abhorruisse non solum silentium ejus arguit, sed etiam tempus, in quod Ulixis facinus rejecit, quo tempore vix poterat ille de urbe capienda jam cum Helena pacisci.

Postremo Proclus haec habet: *καὶ μετὰ ταῦτα σὺν Διομήδει τὸ Παλλάδιον ἐκκομίζει ἐκ τῆς Ἰλίου.* Certum est, Palladium Quinto ante equi lignei fabricationem abstractum videri. Utrum Lesches hujus quoque facinoris, ut Philoctetae advehendi auctorem fecerit *Helenum*, valde incertum est. In ceteris uterque consentiunt; quis vero dissentiat ab his tam breviter summa capita in vulgus nota complectentibus: *ἐπειτα εἰς τὸν δούρειον ἵππον τοὺς ἀρίστους ἐμβιβάζαντες τὰς τε σκηνὰς καταφλέξαντες οἱ λοιποὶ τῶν Ἑλλήνων εἰς Τένεδον ἀνάγονται. οἱ δὲ Τρῶες τῶν κακῶν ὑπολαμβάνοντες ἀπηλλάχθαι τὸν τε δούρειον ἵππον εἰς τὴν πόλιν εἰσδέχονται, διαλόντες μέρος τι τοῦ τείχους, καὶ εὐχοῦνται ὡς νενικηχότες τοὺς Ἕλληνας.*

§. 6. Antequam Proclo duce ad *Arctini* Iliu-persin transimus, placet cetera etiam, quae adhuc non tetigimus, Leschis fragmenta cum Quinto componere, ut ex his quoque, quantum distet ab illo, appareat,

Ganymedis bis fecit Quintus mentionem VIII, 429—443. XIV, 325, sed neutro loco aut de *patre* illius, quem Laomedontem fuisse, non Troem in parva Iliade ferebatur (fragm. 2 ed. Dübner.), aut de *pretio*, quod Jupiter pro raptō filio Laomedonti solvit (fragm. 3), quidquam memoravit. Neque eo loco, quo Achillem ex Deidamiae conjugio abductum memorat, VII, 242 sqq., addidit, quod in parva Iliade (fr. 6) et Cypriis narratum erat, Achillem a Mysia Telephi terra avectum Scyro appulisse ibique Deidamiam in matrimonium duxisse. Neque Ulixem a Thoante quodam vulneratum (fr. 10) novit. Quamquam haec leviora sunt. Gravius est, quod illa narratio de proverbii *Διομήδειος ἀνάγκη* origine (fragm. 9) non solum ignoratur a Quinto, quod minus mirum esset, sed prorsus repugnat fidae et constanti amicitiae, qua ambo heroes juncti a Quinto inducuntur.

In transcurso tantum noto, nec illam phrasin *φήμη δ' εἰς στρατὸν ἤλθε* (fr. 12), quam haud improbabiliiter ex parva Iliade repetiverunt, nec omnino ullam vocem locutionemve paullo magis peculiarem ex Cyclicis nobis traditam a Quinto usurpatam esse. Pertinet huc quoque fr. 13, ubi de Achillis hasta haec leguntur:

*ἀμφὶ δὲ πόροκης
χρῦσεος ἀστράπτει, καὶ ἐπ' αὐτῷ δῖκρονος ἄρδεις.*

Et a vocibus paullo insolentioribus abstinuit et rem portentosam ignoravit, quamquam saepius *Peliadem* pluribus memorat: cfr. V, 119 sq. VII, 450, ubi vid. notam. VIII, 159 sqq. 200. Consensit cum Lesche in Sinonis dolo narrando, quo decepti sint Trojani, sed neque, ut ille, diem quo urbs deleta est — erat autem secundum Leschen Thargelionis exuentis octavus — diserte nominavit, quae notitia ab antiquiore poësi Epica alienissima est, neque simili atque ille modo indicavit:

νῦξ μὲν ἔην μεσάτη (sic!), λαμπρῇ δ' ἐπέτελλε σελήνη.

Contra noctem illum sibi cogitasse Quintum ex XIII, 500 sq. prodit: *οἱ δ' εἰσιδόντες Ἀγγλῆ ἐν Ἡφαιστοῖο δέμας μέγεθός τε γυναικός.*

Quae in schol. ad Arist. Lysistr. 155 (fr. 15)

*ὁ γῶν Μενέλαος τὰς Ἑλέας τὰ μᾶλά περ
γυνῆς παρεσιδὼν ἐξέβαλ', οἶω, τὸ ξίφος*

leguntur: *ἡ ἱστορία παρ' Ἰβύκω· τὰ δὲ αὐτὰ καὶ Λέσχης ὁ Λέσβιος ἐν τῇ μικρῇ Ἰλιάδι*, ex his non potest concludi, Quintum sua XIV, 385 sqq., ex quibus proxime accedit ad Aristophanea v. 390 sq.:

*εἰ μὴ οἱ κατέρυξε βῆν ἑρόεσσ' Ἀφροδίτη,
ἢ ῥά οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλε ξίφος, ἔσχε δ' ἐρωήν,*

ex ipso Lesche hausisse. Nolo hoc premere, quod mammarum commemoratio, quam fortasse solus Aristophanis lepor intulit, etiam apud Quintum desideratur. Sed hanc rem inter celebratissimas fuisse vel poëtae comici parodia ostendit.

Verum prorsus dissimilia sunt, quae Tzetz. ad Lycophr. 1263 (fr. 16) tradit: *Λέσχης δὲ ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιητὸς Ἀνδρομάχην καὶ Αἰνείαν ἀιχμαλώτους φησὶ δοθῆναι τῷ Ἀχιλλέως νιῷ Νεοπτολέμῳ καὶ ἀπαχθῆναι σὺν αὐτῷ εἰς Φαρσαλίαν, τὴν Ἀχιλλέως πατρίδα. Φησὶ γὰρ οὕτως·*

*αὐτὰρ Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαιδῖμος νῖος
Ἐκτορέην ἄλοχον κατάγει κοίλας ἐπι νῆας,
παῖδα δ' ἑλὼν ἐκ κόλπον ἔνπλοκάμοιο τιθῆνης
ῥῆψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ πρόγον· τὸν δὲ πεσόντα
ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταίη.
ἐκ δ' ἔλετ' Ἀνδρομάχην, ἠΰζωνον παρὰκοιτιν*

*Ἐκτορος, ἦντε οἱ αὐτῷ ἀριστῆες Παναχαιῶν
δῶκαν ἔχειν, ἐπίηρον ἀμειβόμενοι γέρας ἀνδρῶν
αἰτόν τ' Ἀγχίσαιο κλυτὸν γόνον ἰπποδάμοιο
Αἰνεῖαν ἐν νησὶν ἐβήσασιν πομπούροισιν,
ἐκ πάντων Δαναῶν ἄγεμεν γέρας ἔσοχον ἄλλων.*

Cum his jungenda sunt, quae Pausanias refert ex celeberrimis illis Polygnoti picturis, quibus ille Lescham Delphicam magna ex parte Leschen secutus ornaverat, X, 25, 9: *γέγραπται μὲν Ἀνδρομάχη, καὶ ὁ παῖς οἱ προσέστηκεν ἐλόμενος τοῦ μαστοῦ· τούτῳ Λίσχεως οὐφθέντι ἀπὸ τοῦ πυργου συμβῆναι λέγει τὴν τελευταίην, οὐ μὴν ὑπὸ δόγματός γε Ἑλλήνων, ἀλλ' ἰδίᾳ Νεοπτόλεμον αὐτόχειρα ἐθελῆσαι γενέσθαι.* Cum his postremis, ut ab iis incipiamus, aperta fronte pugnant quae Quintus XIII, 251 sqq. narrat, in ipso extremae pugnae tumultu Danaos Astyanactem de turri praecipitasse. Andromacha vero a quo correpta sit, ibid. 290 non diserte tradit; eam tamen postea a Neoptolemo abductam esse, XIV, 21 refert, fama sane vulgari. Sed de Aenea XIII, 300—353 mythum expressit Romanis acceptum, quem Virgilius omnium maxime nobilitavit, sed qui prorsus abhorruit a Lesche, qui eum sero demum, postquam diu Neoptolemi servus fuerat, in Italiam pervenisse tradidit: cfr. Tzetz. ad Lycophr. 1232.

Restat, ut persequamur eas res, quas Pausania teste X, c. 25. 26. 27. Polygnotus ex Lesche haustas penicillo illustravit. Nec dubito, quin multo plurima, quae ad excidium urbis et quae post acciderunt pertinent, pictor poetae accepta referat. Equidem tamen in iis subsistere volo, quae diserte ad Leschem auctorem referuntur. Sunt *Meges* in extrema illa pugna vulneratus ab Admeto; *Lycomedes* Creontis filius manum vulneratus ab Agenore; *Euryalus* Mecistei filius vulneratus et ipse (fr. 17); *Deionome* in lectulo decumbens (fr. 18); *Helicaon* vulneratus sed agnitus et servatus ab Ulixee (Paus. 26, 8), quem locum nemo dum in fragmenta recepit); *Eurydice* Aeneae uxor (fr. 18). De his omnibus Quintus ne γοῦν quidem; quamquam et Megetem (XII, 326) et Euryalum (ibid. 324) equum ingredientes, illum vero XIII, 212 Deiotipam interficientem facit. Una in re ambo consentiunt, quod Coroebum Cassandrae sponsum a Diomede interfectum narrat: Quint. XIII, 168—77 coll. Paus. X, 27, 1 (fr. 19). Sed duabus aliis in rebus magnopere discordant. Paus. l. c. 2 refert: *Πριάμον δὲ οὐκ ἀποθανεῖν ἐφη Λίσχεως ἐπὶ τῇ ἐσχάρᾳ τοῦ Ἐρκειῶν, ἀλλὰ ἀποσπασθέντι ἀπὸ τοῦ βωμοῦ πάρεργον τῷ Νεοπτόλεμῳ πρὸς ταῖς τῆς οἰκίας γενέσθαι θύραις.* At Quintus cum aliis cadentem eum facit *Ἐρκειῶν ποτὶ βωμόν* XIII, 222. Levius est, quod ibid. narratur Lesche auctore Priami filium *Axionem* ab Eurypylo, Echecli Agenorem a Neoptolemo caesum esse, dum Quint. XIII, 214—17 de Neoptolemo dicit:

*Πάμμονα δῖον ὄλεσσε, βάλεν δ' ἐπιόντα Πολίτην
Τισίφορον τ' ἐπὶ τοῖσι κατέκτανε, τοὺς ἅμα πάντας
νῆϊας Πριάμοιο· καὶ ἀντιόωντ' ἀνὰ δῆριν
δάματα Ἀγήνορα δῖον.*

Ipsa verba adscripsi, ut in transcurso ridiculum notarem errorem *Müllerii*, de cyclo p. 119, qui inde Neoptolemum omnes Priami filios interfecisse sibi confluxit. Sed gravior discrepantia inter ambos est, si *Aethrae* sortem spectamus. Ea Thesei mater sed Helenae per tot annos famula a nepotibus, Demophoonte et Acamante, laete agnoscitur atque cum futurae dignitatis promissis excipitur apud Quintum XIII, 496—543. Prorsus aliter Lesches, quem expressit Polygnotus: *ἐφεξῆς δὲ τῇ Ἑλένῃ μήτηρ τε ἢ Θεσιῶς ἐν χρῶν κεκαρμένῃ καὶ παίδων τῶν Θεσιῶς Δημοφῶν ἐστὶ φρονιζῶν, ὅσα γε ἀπὸ τοῦ σχήματος, εἰ ἀνασώσασθαι οἱ τὴν Αἰθραν ἐνέσται.* — *Λίσχεως δὲ ἐς τὴν Αἰθραν ἐποίησεν, ἥνικα ἠλίσκετο Ἴλιον, ἐπεξελθοῦσαν ἐς τὸ στρογγύλον αὐτὴν ἀφικέσθαι τὸ Ἑλλήνων καὶ ὑπὸ τῶν παίδων γνωρισθῆναι τῶν Θεσιῶς, καὶ ὡς παρ' Ἀγαμέ-*

μονας αἰτῆσαι Δημοφῶν αὐτήν· ὁ δὲ ἐκείνῳ μὲν ἐθέλειν χαρίζεσθαι, ποιῆσειν δὲ οὐ πρότερον ἔφη πρὶν Ἑλένην πείσαι. ἀποστειλάντι δὲ αὐτῷ κήρυκα ἔδωκεν Ἑλένη τὴν χάριν. ἔοικεν οὖν ὁ Εὐρυβάτης ὁ ἐν τῇ γραφῇ ἀφ᾽ ἰχθαί τε ὡς τὴν Ἑλένην τῆς Αἴθρας εἰνικα καὶ τὰ ἐντεταλιμένα ὑπὸ Ἀγαμέμνονος ἀπαγγέλλειν. Paus. 25, 7 et 8 (fr. 17). Ad postrema cfr. ibid. 4 κἀθηται δὲ — ἡ Ἑλένη καὶ Εὐρυβάτης πλησίον· τὸν Ὀδυσσεὺς εἶνα κήρυκα εἰκάζομεν. Non solum in eo differt antiquus poëta, quod Aethra clam elapsa non in urbe sed in castris a Theseidis agnoscitur, quodque, ut in libertatem vindicetur, Demophonti Agamemnonis, Agamemnoni Helenae gratia imploranda est; quamquam haec jam satis gravis sunt; sed omnino conditio Helenae innuitur prorsus diversa ab ea, qua apud Quintum apparet, supplex, timens, mariti veniam ambiens: XIII, 385—415. XIV, 17 sqq. 39—70. 149—178. Pauca, sed egregia de hac re monuit summus Goethius in libello, quem de Polygnoti picturis scripsit (vid. „sämmtliche Werke. 1840.“ tom. 31, p. 137 sq.).

§. 7. Restat, ut ea addamus, quae in tabula Iliaca supersunt ex parva Iliade desumpta. Ea et pauca sunt nec multum lucis afferunt. Hic primus conspicitur, sed dimidia corporis parte propter fracturam truncatus, vir arcum tenens humi procumbens; quem Paridem esse recte monuit Müllerus p. 170; sequuntur duo homines pileolis Phrygiis et bacillis instructi, cippo quadrato adstantes. Sunt Trojani, puto, in Paridis funeralibus occupati. Aliter Müllerus l. c. qui priorem figuram nescio num pro Philocteta an pro Menelao habuerit, posteriorem Helenum esse putavit. Hoc quidem aperte falsum est, cum apud Leschem Helenus jam ante Paridis mortem ab Ulixē captus sit. Jam sequuntur Eurypylos a Neoptolemo hasta transfixus, a socio sustentatus; Ulixes et Diomedes cum Palladio e porta urbis exeuntes; ligneus equus a Troadibus et Phrygibus in urbem tractus; Priamus, qui Sinonem abduci jubet; in Scaea porta Cassandra, quae retinens, ut videtur, ingredientiē populares ab uno eorum protruditur. De Laocoontis fato, ad quod quatuor figuras ante Priamum positas pertinere putabat Müllerus, equidem nihil potui reperire. Quatuor illae figurae et ipsae potius ad triumphum pertinent, quo equum fatalem comitantur.

§. 8. Perventum est ad Arctini *Iliu-Persin*, cujus argumentum ita enarrat Proclus: ὡς τὰ περὶ τὸν ἵππον οἱ Τρῶες ὑπόπτως ἔχοντες περιστάντες βουλευόμενοι ὃ τι χρὴ ποιεῖν, καὶ τοῖς μὲν δοκεῖ κατακορηνίσαι αὐτόν, τοῖς δὲ καταφλέγειν, οἱ δὲ ἱερὸν αὐτὸν ἔφρασαν δεῖν τῇ Ἀθηνᾷ ἀνατεθῆναι· καὶ τέλος νικᾷ ἡ τοῦτων γνώμη. Apud Quintum Trojani stupent equi lignei molem XII, 358 sq., tum Sinonem fateri jubent, quid equo contineatur, ibid. 369 sq., qui postquam — 377 sqq. — equum Minervae in honorem et gratiam factum retulit, alii — 389 sqq. — ei fidem habent, alii Laocoonte auctore cremandum eum censent, quae sententia vicisset — 395 sqq. —, nisi Laocoon subito Minervae vi occaecatus terrorem injecisset, quo correpti equum in urbem pertrahunt, muri parte diruta — 418—43. In his quin apud Arctinum Laocoontis nondum mentio fuerit injecta dubitari nequit; sed quod Sinon ab epitomatore omittitur, ei non nimium fidei habuerim, quamquam vide, quae deinde dicta sunt. Hoc tamen videtur haud temere sumi posse, apud Arctinum consilium, quid equo faciendum esse, multis fuisse exornatum.

Pergit Proclus: τραπέντες δὲ εἰς εὐφροσύνην εὐωχοῦνται ὡς ἀπηλλαγμένοι τοῦ πολέμου. ἐν αὐτῷ δὲ δύο δράκοντες ἐπιφανέντες τὸν τε Λαοκόωντα καὶ τὸν ἕτερον τῶν παίδων διαφθείρουσιν. ἐπὶ δὲ τῷ τέρατι δυσφορήσαντες οἱ περὶ τὸν Αἰνείαν ὑπεξῆλθον εἰς τὴν Ἰδην. Hic maxime hoc est notabile, quod in ipso de recuperata pace festo dracones Laocoonti infesti apparent. Hinc patet aliam ob causam eos immitti, quam quae apud Quintum refertur. Deinde hoc quoque discedit, quod ipsum Laocoontem atque unum ex filiis interficiunt, cum apud Quintum, Laocoonte etiam post occaecationem in dehortandis Trojanis

pergente, a Minerva immissi dracones filios tantum secum abripiant — cfr. not. ad XII, 475 — atque tum sub terram evanescant, quo facto filiis cenotaphium erigitur: 444—499. Quae postremo de Aeneae ejusque familiae exodo memorantur, ea prorsus discrepare a Quinti narratione supra allata quivis videt.

Pergit Proclus: καὶ Σίνων τοὺς πρῶτους ἀνίσχει τοῖς Ἀχαιοῖς, πρότερον εἰσεληλυθὼς προσποιήτος. Hinc probabile sane fit Simonem tantum signi dandi causa clam simulato habitu urbem ingressum esse, neque ut fabulam illam de equo ligneo Trojanis persuaderet. In sequentibus plura sane sunt, in quibus Quintus cum Arctino, sed uterque etiam cum ple-risque aliis concinunt. Audiamus enim Proclum: οἱ δὲ ἐκ Τενέδου προσπλεύσαντες καὶ οἱ ἐκ τοῦ δουρείου ἵππον ἐπιπίπτουσι τοῖς πολεμίοις καὶ πολλοὺς ἀνελόντες τὴν πόλιν κατὰ κράτος λαμβάνουσι. Καὶ Νεοπίτολεμος μὲν ἀποκτείνει Πρίαμον ἐπὶ τὸν τοῦ Διὸς τοῦ Ἐρκειοῦ βωμὸν καταφρυγόντα· Μενέλαος δὲ ἀνευρόν Ἑλένην ἐπὶ τὰς ναῦς κατὰγει Διήφορον φορέσας. Hic etiam inserenda videtur prior pars illius fragmenti, quod vulgo post μηχανᾶται legitur: καὶ Ὀδυσσεὺς Ἀστυνάκτι ἀνελόντος Νεοπίτολεμος Ἀνδρομάχην γέρας λαμβάνει, καὶ τὰ λοιπὰ λάφυρα διανέμονται. Δημοφῶν τε καὶ Ἀκίμας Αἴθραν εὐρόντες ἄγουσι μεθ' ἑαυτῶν. Hic quidem duo tantum sunt, in quibus Quintus discrepat, primum quod Priamum non καταφρυγόντα facit ad aram Hercei Jovis, sed:

— οὐνεξ' ἄρ' αὐτὸς
θυμὸν ἐέλδετο πιασὶν ἐπὶ σφετέροισιν ὀλέσσαι,

a Neoptolemo mortem tamquam beneficium expetentem — XIII, 222 sqq. —; deinde, quod, ut supra jam vidimus, neque Neoptolemo, neque Ulixi, sed Graecis omnino caedem Astyanactis attribuit.

Sed ne putemus nimiam esse hic Arctini et Quinti similitudinem, consideremus, ecce, quae postremo Proclus retulit: Κασσάνδραν δὲ Αἴας Ὀϊλέως πρὸς βίαν ἀποσπῶν συνεφέκεται τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἕδανον· ἐφ' ᾧ παροξυνθέντες οἱ Ἕλληνες καταλεῦσαι βούλονται τὸν Αἴαντα· ὁ δὲ ἐπὶ τὸν τῆς Ἀθηνᾶς βωμὸν καταφεύγει καὶ διασώζεται ἐκ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου. Prorsus discedit Quintus, qui XIII, 420—29 Cassandram in ipso templo vitiatam esse narrat, sed de ceteris illis rebus nihil habet. Tum sequebatur, opinor, altera illius fragmenti pars: ἔπειτα ἐμποήσαντες τὴν πόλιν Πολυξένην σφαγιάζουσιν ἐπὶ τὸν τοῦ Ἀχιλλέως τάφον. Id num fecerint sua sponte an ab Achillis umbra jussi dicere lubricum est. Certe omnia eodem modo atque apud Quintum narrata fuisse jam nemo crediderit. Extrema Procli verba haec sunt: ἔπειτα ἀποπλεύουσιν οἱ Ἕλληνες καὶ φθορὰν αὐτοῖς ἢ Ἀθηνᾶ κατὰ τὸ πέλαγος μηχανᾶται. Verum cum solo consilio Minervae Arctini carmen non exiisse sed certe usque ad naufragium ad Caphereos scopulos factum continuatum esse jam nemo facile negaverit. In illam Cyclicorum vero editionem ultimae partis Persidis loco *Nostorum* libri illati, quorum ex argumento quae huc pertinent addere placet, quo magis, quantopere ab iis Quintus discrepet cuique appareat: συνάπτει δὲ τοῦτοις τὰ τῶν ΝΟΣΤΩΝ βιβλία πέντε Ἀδρίου Τροϊζηνίου περιέχοντα τάδε. Ἀθηνᾶ Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον εἰς ἔριν καθίστησι περὶ τοῦ ἔκπλου. Ἀγαμέμνων μὲν οὖν τὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἐξυμεινόμενος χόλον ἐπιμένει· Διομήδης δὲ καὶ Νέστωρ ἀναχθέντες εἰς τὴν οἰκίαν διασώζονται, μεθ' οὓς ἐκπλεύσας ὁ Μενέλαος μετὰ πέντε νεῶν εἰς Αἴγυπτον παραγίνεται, τῶν λοιπῶν διασφαρεισῶν νεῶν ἐν τῷ πελάγει. οἱ δὲ περὶ Κάλχαντα καὶ Αἰονίεα καὶ Πολυποίτην περὶ πορευθέντες εἰς Κολοφῶνα Τειρεσίαν (legendum Κάλχαν) ἐνταῦθα τελευτήσαντα θάπτουσι. Τῶν δὲ περὶ Ἀγαμέμνονα ἀποπλεόντων Ἀχιλλέως εἰδῶλον ἐπιφανὲν πειρᾶται διακωλύειν προλέγον τὰ συμβησόμενα. εἶθ' ὁ περὶ τὰς Καφηρίδας πέτρας δηλοῦται χειμῶν καὶ ἡ Αἴαντος φθορὰ τοῦ Λοκροῦ. Hoc naufragium, quo totam Graecorum classem afflictam esse narrat, et Ajacis interitus solae sunt res, in quibus Quinto cum *Nostorum* auctore convenit. De omnibus, quae praecedunt et quae

insuper sequuntur ad Neoptoleum pertinentia, prorsus nihil apud Quintum invenitur.

§. 9. Quod Dionys. Hal. *antiq. Rom.* I, 69 ex *Arctino* refert verum Palladium a Jove Dardano datum, cum urbs caperetur, loco inaccessu latuisse, ab insidiantibus vero Achaeis Diomede, opinor, et Ulixe, tantum effigiem ejus simillimam, quae eo ipso consilio, ut insidiantes falleret, loco aperto posita esset, raptam esse, id a Quinto prorsus abhorret. Duae aliae res ad Arctini carmen referuntur, quae eodem jure ex parva Iliade petitaesse possunt, una apud schol. ad *A*, 285. Ὁ Ἄντικλος ἐκ τοῦ κύκλου, qui sane equum ingreditur apud Quintum XII, 317, sed totam de ejus intempestiva temeritate fabulam, quam apud Homerum lepide narratam *εἰς τὸ τραγικώτερον* deformavit Tryphiod. 476—86, idem ignoravit. Alterum servavit schol. ad *Σ*, 486: Φάσι δὲ Ἡλέκτραν οὐ βουλομένην τὴν Ἰλίου πόρθησιν θεάσασθαι, χτίσμα ὃν τῶν ἀπογόνων, καταλιπεῖν τὸν τόπον, οὐ κατηστέριστο. Δίῳ περ οὔσας πρότερον ἐπιὰ γενέσθαι ἔξ. Ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς Κυκλικοῖς. Haec fabula simili modo sane etiam apud Quintum legitur XIII, 551 sqq.

Ex *Nostis* et e *Telegonia* nullum fragmentum superest, quod ad res pertineat a Quinto tractatas. Sed argumentum eorum a Proclo servatum prorsus differre a Quinti simplicitate cuique patet. Imagines Tabulae *Iliacae* ad urbis excidium spectantes quoniam non ex Cyclicis, sed ex Stesichori Iliu-Perside depromptae sunt, de iis deinde videbimus.

§. 10. Restat jam, ut quae apud Quintum passim obvia sunt, cum *ceterorum Cyclicorum* fragmentis et argumento comparemus. Sed afferimus tantum aperte discrepantia, omittimus talia, quale est, quod *Titanomachiae* auctor (fragm. 3 et 4 ed. Dübner.) *Chironem* omnis justitiae et caelestis scientiae auctorem facit, Quintus I, 593 Achillis hastam ab eo fabricatam prodit, et IV, 143 in memorandis Pelei nuptiis tantum *ἄντρα Χείρωνος* memorat, non ipsum Centaurum, ex alterius sententia haud dubie dignissimum Deorum convivam.

Cum Homerus *Ψ*, 346 sq. dixisset *Ἀρτίονα δῖον — Ἀδρήσιον ταχὺν ἵππον, ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν*, auctor *cyclicae Thebaidis*, qui ad eum locum a schol. laudatur (fragm. 6), eum equum a Neptuno cum Eringe procreatum primum ab illo Copreo, tum a Copreo Herculi, postremo ab Hercule Adrasto dono datum esse narravit. A quo mirum quantum distat Quintus, IV, 569 sqq. equum illum et Zephyro Harpyiaque prognatum, et a Diis Adrasto donatum esse referens.

Vix quidquam magis discrepare putaverim ab Homericorum charactere, quam quod *Cypriorum* auctor narraverat (fragm. 1) terram hominum multitudine gravatam Jovem, ut eo onere levaretur, implorasse, quo facto illum Momo suasore usum Thetidis nuptiis et Helena procreata bellum Trojanum excitasse, quo nimii homines tollerentur. En sententiam nostris civitatum gubernatoribus dignam, qui bellis, inundationibus, morbis pestiferis necessarium esse putant genus humanum interdum minui, ut superstitionibus bene sit. Id quantum a Quinto distet, ex iis quae de ejus Parca attulimus patet. Nec de duplici Helenae ortu, quem (fragm. 3) pluribus ille persecutus erat, Quintus verbum habet. Porro quod idem (fragm. 4) narraverat Chironem Peleo dono dedisse hastam illam celebrem, a se in Pelio monte excisam, laevigatam a Minerva, confectam a Vulcano, nec inde quis hausisse putaverit Quintum illud *ὑπαὶ Χείρωνι πονηθέν* I, 593. Sed conclusit id ex Homero ipso II, 143 sq.

Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρῃ Χείρων
Πηλίου ἐκ χορυφῆς φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσιν.

Consentiebant cum Lesche Cypria (fragm. 5) in eo Eurydicen Aeneae uxorem fuisse. Eam Quintus non novit.

Cum Homero constanter Quintus Achillis filium Neoptoleum appe!

lat, nescius eorum, quae in Cypridis de duplici Neoptolemi et Pyrrhi nomine tradita erant. Simpliciter apud Quintum V, 191—94 noluisse Ulixem in bellum Trojanum proficisci sed invitum abductum esse ab Atridis Ajax indignabundus ei objicit. Secutus est Ω, 115 sqq., minime Cypriorum auctorem, ex quo Proclus refert: καὶ μαίνεσθαι προσποησάμενον τὸν Ὀδυσσεύα ἐπὶ τῷ μὴ θέλειν στρατεῦσθαι ἐφώρσαν, Παλαμήδους ὑποθεμένου τὸν υἱὸν Τηλέμαχον ἐπὶ κόλασιν ἐξαοπάσαντες. — Palamedem in piscatu a Diomede et Ulixē aquis demersum esse Cypria prodebant (fragm. 16): apud Quintum solo Ulixi adscribitur V, 198 sq. id facinus, quod cum ab Ajace litigante satis obscure (Θῆκας ὄλεθρον) memoretur, videtur potius Palamedem falsa accusatione circumventum fuisse.

Fuimus fortasse longiores; sed opinio radicitus evellenda fuit per dimidium fere saeculum propagata. Contra ex his, quae hucusque disputata sunt, satis apparet, tantum abesse ut Quintus Cyclicos secutus sit, ut eos aut plane non noverit, quod mihi quidem certum videtur, aut, si novit, consullo rejecerit.

§. 11. Vidimus supra, alia carmina epica, quae de rebus Trojanis agerent, vix ante Quintum exstitisse. Lyricos eum secutum esse antequam quis probare studuerit, refutare inutile est. Ex iis tamen Stesichori Iliu-Persidem cum Quinto componere placet, quoniam Tychsen. tabulae Iliacae inscriptione inductus pauca ex eo quoque Quintum hausisse putat p. LXVIII sq. Mihi quidem secus videtur. In omnibus enim, in quibus Stesichorum a vulgari fama recessisse aut ei aliquid affinxisse e fragmentis novimus, Quintum habet dissentientem. Ita quod (fragm. 19 ed. Bergk.) de Epeo narravit aquam regibus portantem, de qua re vid. Welcker. in libro, quem de Graecis tragoediis scripsit II, p. 524 sq., quod (fragm. 21) de Hecuba in Lyciam ab Apolline translata, quod (fragm. 22 sq.) de Clymena et Medusa captivis Trojanis mulieribus, quod (fr. 25) centum heroes equum ligneum ingredi, quod (fr. 26) cum Helena lapidibus obruenda esset, quibus hoc negotium mandatū esset, pulchritudine ejus percussos lapides abjecisse narravit — haec omnia a Quinto alienissima sunt.

Restat, ut tabulae Iliacae postremam partem asseramus, quam ad Stesichorum expressam esse inscriptio declarat. Ei non multum fidei habendum esse jam supra monui. In tabula ipsa plura cum Quinto congruere, ut Graecos ex equo in Trojanos irruentes (100), Cassandram a templo Minervae abstractam (102 et 3), Priamum in ara Hercei Jovis interfectum (106), Aethram a nepotibus inventam (107), Polyxenam ad Achillis tumulum mactatam (114), verum quidem est, sed ne mirum quidem. Quomodo enim aliter fieri poterat? Contra alia discrepant, ut vir ille ad Veneris templum feminam gladio petens, quos haud improbabilius pro Menelao et Helena Müllerus habet p. 171, ut Aeneas sacra Anchisae porrigens (108), Mercurio duce urbe exiens (109), cum suis navem conscendens (117—119), in quibus omnibus patet tabulam, neque vero Quintum famae Romanorum populari gratificatum esse. Porro duplex illa scena, quae ad Hectoris tumulum (110) agitur, Talthybius et Helenus ab una, Ulixes et Helenus ab altera parte cum Troadibus juncti, alienissima est a Quinto. De aliis figuris, quibus nulla nomina adscripta sunt, lubricum est iudicium.

§. 12. Ad Tragicos transimus. Ex iis nihil hausisse tragoediarum superstitem habito respectu Tychsen. l. c. §. III recte affirmavit, breviter Philoctetae, Polyxena, Ajacis, Helenae, Paridis exemplis usus, quos omnes ad pristinam simplicitatem adumbratos prorsus a Tragicorum artificio abhorre personarum mores diverse describentium et exornantium. Hodie quidem cum post alios, tum post operam a Welckero atque Hermannō huic loco navatam, qui summi duumviri controversiis suis plus lucis quam ceteri omnes consensionibus suis huic quaestioni attulerunt,

idem de tragoediis, quae perierunt, affirmare licet. Eas, de quibus quidem aliquid certius sciri potest, hic brevissime perstringere placet, lectoribus ad Hermannii dissertationes et ad Welckeri librum supra jam laudatum ablegatis.

Insignem Homeri locum X, 210 sqq., quocum cfr. ineptam imitationem Θ, 70—74., *Aeschylus* in *Psychostasia* ita immutaverat, ut faceret Jovem *animas* Memnonis atque Achillis in trutina ponderantem, adstantibus utrinque Thetide et Aurora supplicantibus pro filiorum dimicantium vita: vid. Hermann. *opuscc.* VII, p. 352—354. Prorsus aliter Quint. II, 507 sqq.

καὶ νῦν κε δὴ μακάρεσσιν ἀμείλιχος ἔμπεσε δῆρις,
εἰ μὴ ὑπ' ἐννεσίησι Διὸς μεγαλοβρεμέτιο
δοικαὶ ἄρ' ἀμφοτέροισι θοῶς ἐκάτερθε παρέσταν
Κῆρες· ἔρμυναίη μὲν ἔβη ποτὶ Μένμονος ἦτορ,
φαιδρὴ δ' ἀμφ' Ἀχιλλῆα δαΐφρονα etc.

quod ex illis locis comparatis cum I, 410 sqq. sibi confinxit. Eum vituperatae a grammaticis Homeri interpretationis Aeschyleae non ignarum fuisse, quae fuit Hermannii sententia l. c. p. 354, mihi quidem parum probabile videtur. In eadem tragoedia ipsa Aurora filii corpus abripiebat (vid. Hermann. *ibid.*), quod Quintus v. 550 sqq. a ventis factum narravit.

Achillem Apollo interfecit apud Aeschylum, apud quem qui versus legebantur Thetidis Deo id exprobrantis — vid. *Herm.* l. c. p. 364 — laudati a Platone *rep.* p. 383. A, habent aliquid similitudinis cum Junonis apud Quintum convicio III, 98 sqq., nec tamen tantum, ut eum ex Tragico eos transtulisse putemus. In *ὄπλων κοίσει* ejusdem poetæ pleraque non tam certa sunt, ut cum fructu iis hic utare. Sed in *Θρηίσσαις*, quibus illa excipiebatur, fingebatur Ajax invulnerabilis una corporis parte excepta, ut adeo gladius, cum se interficere vellet, incurvaretur: cfr. Hermann. l. c. p. 373 sq. Id alienum esse a Quinto, ut ab Homero jam Struvius notavit l. c. p. 30.

Si vera sunt, ut sunt verisimilia, quae *Welckerus* I, p. 140—145 de *Dolopibus* sive *Rhoenice Sophoclis* disputat, Neoptolemi a Scyro deductio prorsus alio modo, atque apud Quintum tractabatur. Idem de Palladio ablato judicandum, quam rem Sophocles in *Lacaenis* tractavit secundum eundem p. 145—151. Et in *Laocoontis* fato, quo admonitus apud Sophoclem Aeneas cum suis in Idam recessit (vid. *ibid.* p. 151—157), nihil commune utrique fuit. Quae Quintus Homero duce Γ, 203 sqq. simpliciter de Antenore a Graecis servato XIII, 293—299 narravit, ea quantopere in Sophoclis *Antenoridis* exornata fuerint ex eodem p. 166—171 cognoscere licet. Etiam Sophoclis *Polyxenam* multo propius ad Euripidis Hecubam quam ad eam simplicitatem, qua Quintus usus est, accessisse facile patet: cfr. *ibid.* p. 176—183.

Ex deperditis *Euripidis* tragoediis solus *Philocteta* hic laudandus est, quem magis etiam quam Sophocleum ab antiquorum Epicorum simplicitate recessisse scimus. Vid. *Welcker.* l. c. II, p. 512—522.

Seriores aut adeo Romanos tragicos comparasse prorsus inutile est. Comparatis fragmentis cuique apparebit ex iis nihil Quintum hausisse.

§. 13. „An ex antiquissimis *historicis* hauserit Quintus, nec affirmari nec rationibus certis negari potest. Sed nec verisimile est, ex iis haurire voluisse poetam, cui ad manus essent antiqua carmina, et dubitare licet istos Quinti aetate superfuisse. Accedit, quod quae sparsim occurrunt ex Hellanico aliisque excerpta, plerumque a nostro differunt et ab epicorum ratione. Vid. Heyne in *Excurs.* ad *Aen.* II.“ TYCHS. sect. III. §. IV. Recte ille in eam opinionem inclinavit, ut Quintum non ex antiquissimis *historicis* hausisse putaret. Neque ex antiquissimis neque ex recentioribus hausisse certissimis rationibus demonstrari potest ex comparatione utrorumque depromptis. Ita, ut unum certe afferam, quantopere distant ea, quae *Dionys. Hal.* I, 46 de Aeneae discessu ex

Hellamico attulit, non solum a Quinto sed omnino, ut recte dixit Tychsenius, ab omni epicorum ratione. Sed haec singulatim persequi non opus est, cum nemini in mentem venturum sit horum auctorum a Quinto aut vestigia lecta aut omnino respectum habitum esse. Etiam de ceteris, qui restant, auctoribus operam perderem, si quidquam addere vellem Tychsenii iudicio ibidem his verbis expresso: „Hoc certum est, eum *Sophistas* et *Rhetores*, *Philostratum* et qui *Dictyis* et *Daretis* nomine inscriptos libellos reliquerunt, non adhibuisse, quod facile videbit qui hos libellos cum nostro carmine comparaverit.“

De poëtis *Latinis* breviter dici potest. Nihil ex eorum lectione, sive res spectes sive narrandi rationem et artem, profecisse Quintum optime docet libri duodecimi cum secundo Aeneidis comparatio. Nihil dubito, quin eos plane ignoraverit.

§. 14. Jam si neque Epicos aut Lyricos aut Tragicos, neque Historicos aut Sophistas poëta secutus est, quaeritur, quem tandem in eligendis tractandisque fabulis secutus sit ducem. Ad hoc uno verbo responderi et potest et debet: secutus est Homerum. Etenim in colligendis fabulis ita versatus est, ut quaecunque ex Homeri commemorationibus in transcurso factis in suum usum convertere posset, iis diligenter religioseque uteretur, quod scite jam animadvertit Struvius in dissert. I. p. 25 sq. 33. Verum intra hoc non constitit: ubicunque res tractanda erat, cujus Homerus nullam fecisset mentionem — quod saepissime fieri necesse erat — eam ejus conformationem praetulit, cujus similem quandam apud Homerum imaginem reperisset. Hinc in colloquiis ceterisque personarum suarum conditionibus et rationibus describendis minus suo ingenio indulsit quam scenis aequaliter ab Homero depictis se applicavit. Pauperis hoc esse ingenii quivis videt, neque in Quinto multum venae poëticae inesse contenderim: hoc tamen ei contigit, ut aequabilem quandam colorem neque, si rem obiter percurramus, ab Homericis diversum Posthomericeis suis induceret. Inde etiam in eligendis fabulis eas semper praetulit, quarum in Homero quasi lineas quasdam haud dissimiles invenisset, et ubicunque nihil prorsus simile inveniri poterat, operam dedit, ut ne quid ab simplicitate Homericorum et nativis heroicorum temporum moribus alienum immisceret. Quam vere hoc observatum sit, patebit comparanti discrepantias illas tantum non omnes, quas supra ex Cyclicis notavimus. Itaque ubi diversas ejusdem rei variationes in promptu habebat, non dubito quin consulto et opera data eam semper, quae indole esset supra descripta, praetulerit. Poteram hic multis explicare, propter hanc ipsam causam Quintum a tragicorum commentis abstinuisse, qui pro poësis suae natura animum personarum moresque ubique aperire atque ex iis res bene maleve gestas necessario derivare studuerunt, poteram poëtae sollertiam laudare, qui quidem, si ingentem spectamus fabularum Trojanarum vel ad nostra tempora servatarum copiam et varietatem, egregie videri debeat suam ad sententiam delectum instituisse. Sed, ut verum fatear, tantis laudibus mihi vix dignus videtur Quintus, cujus doctrinam lectionemque non puto tam multiplicem fuisse, ut farraginis illius vel majorem tantum partem collectam paratamque haberet. Hic quidem prorsus mihi discedendum est a Struvio, qui l. c. p. 47 dicit: „In universum ex toto Posthomericeo carmine patet, amplam fabularum copiam a poëta fuisse collectam, easque in illis regionibus indigenas et in incolarum oribus versantes aut ab illo ipso esse enotatas, aut ex intento eorum, qui eas congesserant, studio haustas.“ De fabulis illis localibus supra I, §. 3 satis dictum. Quas fabulas cum ex ipso popularium ore, ut mihi quidem videtur, desumptas carmini insereret, videtur ingens temporum intervallum iis paullum obtegere atque coaevis suis continuum quasi cum heroicis temporibus vinculum significare voluisse. Vastae eruditionis copiosaeque lectionis vestigia in Quinti carmine equidem detegere potui *nulla*, quem puto ex poëtis excepto Homero diligentissime lectitato prorsusque, ut ita dicam, concocto vix

quemquam alium quam Hesiodum et Apollonium accuratius legisse, fabularum autem cognitionem, nisi sufficiebat institutio, quacunque ille usus est, hausisse ex libello quodam vulgares maxime simplicesque fabulas pedestri oratione breviter complexo, cujus generis exemplum superest in *Apollodori* bibliotheca. Certe, si fuit homo diffusi doctique laboris, summam ejus abstinentiam et modestiam imo artem fuisse necesse est, quippe qui tantas divitias non solum tam cupide, sed etiam tam feliciter obtexerit. Neque credibile est doctum grammaticum maxime variis diversissimisque Homeri, Cyclicorum, Tragicorum, Alexandrinorum, aliorumque multorum stilis initiatum tam pure sincereque solummodo Homericam dicendi rationem exprimere potuisse.

§. 15. Longum est imo vix exhauriendum, singulatim omnia percurrere id, quod de Homeri imitatione diximus, probare. Permulta etiam jam in notis allata sunt. Alia cuivis Homeri lectori in memoriam veniant, quo pertinent vulnerationes et aliae pugnarum vicissitudines, funera, convivium, somni et quae sunt similia. Placet tamen quaedam hic quoque ponere fidei faciendae gratia.

I, 9 sqq. De factis Achillis locos Homericos adscripsi. — 18 sqq. De Amazonibus quidem nihil inveniebat quam brevem commemorationem *Γ*, 189. *Z*, 186. Sed causam, ob quam Penthesileam advenientem facit, ex Homero sumpsit — cfr. ad v. 22 —, ubi saepius homines inducuntur ob caedem involuntariam fugitivi. Et cfr. *I*, 460 de Phoenice. *Ω*, 480—482. — 41 sqq. De nominibus cfr. *Κλονίος Β*, 495. *Θ*, 340. *Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι* l. c. *Ἰππόθοος* saepius. — 100 sqq. *Andromachae* orationem ex variis conflavit. Quaedam attuli. Sed cfr. *Z*, 462—465. *X*, 464 sq. 481. *Ω*, 741 sq. — 123 sqq. Somnium ad Penthesileam accedens Minervae consilio, ut ad Agamemnonem Jovis *B*, 4 sqq. 35 sqq. — 167 sqq. Equus ab Orithyia Boreae uxore Penthesileae datus. Boreae equarum amator *Υ*, 223 sqq. — 182 sqq. Priamus Jovem Idaeum precans omen accipit. Sumptum ex *Ω*, 287 sqq. 306 sqq. — 211 sqq. Mirans Achivus, ut Thoas *Θ*, 281 sqq. Hectore post lapidis ictum recreato. — 233 sqq. Podarces Iphicli filius ex *N*, 693. 698. — 294 sqq. Niobe *Ω*, 614—617. — 376 sqq. Cfr. *P*, 377 sqq. — 494 sqq. Ajax tumultum exaudiens, ut Nestor *Ξ*, 1 sqq. Et cfr. *ibid.* 47 sqq. Neque oblitus erat, hunc ipsum ad Achillem missum esse, ut eum ad pugandum incitaret *I*, 161. 622 sqq. — 553 sqq. Penthesileae oratio, ut Hectoris *X*, 279 sqq. — 643 sqq. Achillis oratio ex *X*, 331 sqq. — 675 sqq. Mars Penthesileae mortem ulcisci parat, ut Ascalaphi *Θ*, 110 sqq. — 742 sqq. Thersites pugno prostratus, ut Irus ab Ulixo *Σ*, 96. sqq. — 775 sqq. Diomedes ab Argivis retentus, ut in *A* Achilles a Minerva. — 806 sqq. Sumtum ex *H*, 408 sqq. — 815 sqq. Podarces et Protesilaus *B*, 698 sqq.

II, 9. Thymoetes ex *Γ*, 146. Quae tum Polydamas suadet et cum Paride altercatur, ad *M*, 210 sqq. *Σ*, 249 sqq., ubi frustra Hectori consilium dat, expressa sunt. Sed vid. etiam *H*, 245 sqq., ubi ut Helena reddatur suadet Antenor, recusat Paris. Cfr. *Γ*, 159. Ex eodem loco 146 sqq. confinxit sibi v. 97 transitum *ἤς εἴνεκα — ἐσχοπιάζον*. — 83—85 ex *I*, 312 sq. — 134 sq. Similiter *Ξ*, 167 sq. *Θ*, 390 sqq. — 137 sqq. Poculum, quod Priamus Memnoni propinat, *στιβαρόν* est. Meminerat Nestorei poculi *A*, 636 sq. De poculo quae tum narratur, sceptri Agamemnonei fata referunt *Γ*, *B*, 101 sqq. — 153 sqq. Vinum recusat Memnon, ut Hector *Z*, 264 sq. Et cfr. *Θ*, 394 contrarium *ἀνίη καὶ πολὺς ἵππος*. — 185 sqq. Sumtum ex *Θ*, 68 sqq. — 164 sqq. Jovis imperium ex *Θ*, 1 sqq. — 203 sqq. Argivi cum Achille sese armantes. Cfr. *T*, 357 sqq. — 243 sqq. Antilochus pro patre mortem obiens, multum celebratus a poetis, jam ab Homero introducitur *Γ*, 111 sq. *A*, 176 sqq. Nestorem periculo objectum *Θ*, 80 sqq. Thrasymedem Antilocho fratri propugnantiem *II*, 320 sqq. legerat. — 323 sqq. Nestoris oratio ex plu-

ribus apud Homerum composita: *H*, 133. *A*, 670. *A*, 318 sqq. — 388 sqq. Nestor Achillem ad defendendum Antilochi corpus invocat, ut Menelaus Achivorum principes ad Patrocli *P*, 248 sqq., ut Glaucus Hectorem ad Sarpedonis *II*, 538 sqq. Memnonem quasi alterum Hectorem a se prosternei ipsum Achillem dicentem facit 447 sq.

*Ἐκτορα γὰρ Πατρόκλοιο, σὲ δ' Ἀντιλόχοιο χολωθεῖς
τίσσομαι· οὐ γὰρ ὄλεσσαι ἀνάγκησος ἀνδρὸς ἑταῖρον.*

Hinc aliqua utriusque pugnae sermonumque habitorum similitudo: cfr. *X*, 250 sqq. Neque Memnonis et Hectoris vulneratio dissimilis: *X*, 324 sqq. Quint. *II*, 542 sqq. Sed levem ipsius Achillis vulnerationem 409 sq. sumsit ex *Φ*, 166 sq. De Keribus ad utrumque heroem accedentibus supra dictum. — 588 sq. Nympharum lucus: cfr. *Z*, 419. — 596 sqq. Horarum negotia et munus amplificavit hic et *X*, 336 sqq. Primas tamen lineas in Homero invenerat *E*, 749 sqq. (*Θ*, 393 sqq.) et *Θ*, 433 sqq. Aurorae querelae 616 sqq. aliquid habent similitudinis cum Junonis *A*, 58 sqq.

III. De Achillis morte cum duplex fama jam ab Homero innueretur, una *T*, 416 sq. *X*, 358 — 360, qua simul a Paride et Apolline, altera *Φ*, 275 — 278, qua a solo Apolline interfectus dicebatur, Quintum haec constanter secutum esse jam notavit Struv. *l. c.* p. 14 sq. In enarrando illo facinore ducem habuit Homerum *Φ*, 544 sqq. *X*, 1 sqq., ubi Apollo simili modo Achillem a capienda urbe retinet, ubi quae opstat *X*, 20, ut Apollini malum inferat, apud Quintum *III*, 52, aperte minuitur. Praeterea ante oculos habuit Diomedem vel Diis infestum *E*, 362. 434 sqq. 881 sq. Nonnulla aperte expressit, ut 40 *χάζεο, Πηλείδη* ex *E*, 440 *χάζεο, Τυδείδη, καὶ φράζεο*; 42 *μή σε καὶ ἀθανάτων τις ἐπ' Οὐλύμποιο χαλέψη* ex *E*, 411 *φραζίσθω, μή τις οἱ ἀμείνων σείο μάχηται*. — 96 sqq. Juno objurgat Apollinem ut apud Homerum *Ω*, 55 sqq. — 164 sqq. formata sunt ex *A*, 267 sqq. — In pugna de mortuo Achille pugnam imitatus est de mortuo Patroclo *P*, 124 sqq. admixtis quibusdam ex pugna de Sarpedone commissa *II*, 530 sqq. Ibi Glaucus Hectorem (140 sqq.), hic Paris Trojanos incitat (186 sqq.) ad rapiendum adversarii cadaver; apud utrumque *ἀρσιτεύει* Ajax, apud utrumque Glaucus, qui interficitur apud Quintum et a Trojanis eripitur, ut apud Homerum Sarpedon. Ulixem, quem admiscere debebat propter *ὄπλου κρίσιν*, vulnerari facit ab Alcone 308 sqq., ut Homerus *A*, 434 sqq. a Soco, unde in re dissimili versus 317 sq. *ὃ δὲ λoίγιον ἔγχος ἐκ χροὸς ἐξείρυσσε καὶ ἀσπίδος* et *A*, 457 *ὄβριμον ἔγχος ἔξω τε χροὸς ἔλκε καὶ ἀσπίδος*. Ut Ajax Paridem 332 sqq., ita Hector Teucrum in arcu tendendo occupatum lapide prosternit *Θ*, 322 sqq. — Planctus de mortuo Achille (*III*, 427 sqq.), quocum comparandus ille de Ajace (*V*, 500 sqq.) et de Paride (*X*, 369 sqq.), non obscurum est quibus Homericis locis nitatur: cfr. *Σ*, 22 sqq. *T*, 282 sqq. *X*, 416 sqq. *Ω*, 720 sqq. Longum est singula singulis componere, ut *III*, 483 sqq. cum *T*, 334 sqq. Alia etiam aliunde hausit, ut Phoenicis fata *III*, 467 sqq. ex *I*, 475 sqq. Briseidem dilectam Achillis uxorem *ibid.* 552. 568 ex eodem Homeri libro 336 — 343, Thetidis adventum (*III*, 582 sqq.) adumbravit ex *Σ*, 35 sqq. cfr. *A*, 357 sqq., nonnulla in ejus oratione petiit ex *A*, 394 sqq. 415 sqq. *Z*, 135 sqq. *Σ*, 394 sqq. Ad *III*, 628 sq. cfr. etiam *Θ*, 363 *οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὃ οἱ μάλα πολλάκις νίδν τερόμενον σώεσxon ὑπ' Ἐἰρσοφῆος ἀέθλων*. Tum ingens maeror *III*, 600 sqq. ex *Ψ*, 12 sqq. descriptus. — 697 sq. Jupiter ambrosias guttas demittens in Achillis corpus commonefacit loci *II*, 459 sq., conjuncti cum *T*, 38 sq. Aliud est Hes. *ἀ.* 384 sq. — 703 sqq. Boream et Zephyrum accitos ad comburendum Achillis corpus ex *Ψ*, 194 sqq. sumsit. Omnino autem in enarrando Achillis funere accuratissime secutus est *Ω*, 36 — 84, ut quaedam ad verbum expresserit, ut *III*, 390 sq. 419 ex *Ω*, 39 sq.; *III*, 385 sqq. 527 sq. 409 sq. ex *Ω*, 43 sqq. Et cfr. not. ad *III*, 736. Singula, ut ubique, etiam hic aliunde deprompta, ut *III*, 778 ex *I*, 155.

IV, 1 sqq. *Glauco* ex rogo ab Apolline ereptus memoriam refert Sarpedonis ex ipso pugnae tumultu ablati et a Morte atque Somno in Lyciam asportati II, 666 sqq. Pro his, qui *πομποὶ κραίνοι* audiunt, supra in Memnone auferendo ventos substituerat II, 550 sqq. — Tum *Juno* Jovem increpans ex A, 536 sqq. traducta est. — Ut Diomedem, quem admodum saepius apud Homerum, Achivos ad pugnam incitantem retinet Ajax 82 sqq., ut Thetidem exspectent antea certamen instituturam, ita Achilles Ψ, 4 sqq. Myrmidones dissipari non patitur, usque dum luxerint Patroclum et tum ibid. 258

αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε καὶ ἴζανεν εὐρὸν ἀγῶνα.

Sed cfr. etiam Ω, 50 sqq., qua re sed ad Jovem translata jam supra III, 597 sqq. usus erat. — Ipsam *Thetidem* certamen atque praemia ponentem ex Ω, 85 — 92 mutuatus est. In ipsis certaminibus describendis quam presse secutus sit Homeri vestigia, ad singulos locos notavi, ut fere nihil sit, quod addam. Suorum temporum morem secutus Nestorem fecit *laudatione* Achillem et Thetidem celebrantem 118 — 180, cum ille apud Homerum Ψ, 616 sqq. ab Achille *αἴτω*s donatus esset. Quod 125 apud Quintum vel Ulixes Nestori cedere dicitur, meminerat A, 512, ubi hi duo ut optimi in consilio componuntur. Quam ibi Nestor orationem habet de sua virtute 629 sqq., eam Quintus imitatus est 303 sqq., qua Nestor incitat dubitantes pugilatum ingredi. De hac haesitatione nihil quidem est apud Homerum, sed tamen post illam Nestoris orationem sequitur statim pugilatus 651 sqq., et adhortationem Nestoris exprobraticem sumsit ex H, 123 sqq. Singula quaedam etiam aliunde petita sunt, ut 264 ex H, 274 sq.; 398 ex A, 418.

V, 1 — 120. De imitatione Homerica in armis Achillis describendis satis dictum in notis. Et orationes quidem Ajacis et Ulixis ex Homero depromere non potuit, de quibus accurate egi in notis; tamen, quodcunque potuit, ex A, 543 — 562 expressit. Ita quod Homerus 547 breviter indicaverat:

παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,

ita secutus est, ut omissa Minerva, ne injusta videretur Dea, opinor, Nestoris consilio Agamemnonem et Idomeneum iudices ab ambobus heroibus electos hanc provinciam Trojanis tradentes faciat. Quae autem Ulixes dolens verba facit ad Ajacis umbram, ea amplificata partitus est inter Menelaum timentem 424 — 426 et Ulixem lugentem de Ajace mortuo 574 sqq. Et quae ille ibidem dicit 556 sqq.

*σεῖο δ' Ἀχαιοὶ
ἴσον Ἀχιλλῆος κεφαλή Πηληιάδαο
ἀχνύμεθα φθιμένοιο διαμπερές,*

ea quasi fundamentum formant, cui Quintus narrationem de communi omnium luctu superstruxit, fabulis, quas Sophocles aliique tragici exornarunt, de ingrato infestoque regum in Ajacem animo prorsus rejectis. Singula etiam hic aliunde petita sunt, ut 355 ex E, 671; 413 sqq. ex K, 32 sqq.

VI, 1 — 55. Menelaus dissimulate ad reditum invitans, sed a Diomede vituperatus ad exemplum B, 73 sqq. et I, 9 sqq. (cfr. E, 74 sqq.) efficti sunt. Singula quaedam — B, 73 et Quint. 73; B, 139 sq. et Quint. 19 sq.; B, 289 et Quint. 43; B, 381 sqq. et Quint. 50 sqq. — bene composuit Struvius l. c. p. 33 sq. Tum quod et hic Neoptoleum, et IX, 325 sqq. Philoctetam arcessiri jubet, et XII, 3 sqq. Troja quomodo capienda sit auctor est, et XIII, 333 sqq. Aeneae ad futurum regnum fati destinato parcere jubet Achaeos, et XIV, 352 Hecubam in canem lapideam mutatam trans Hellespontum asportandam curat, in his omnibus Quintus partes, quas ille vates apud Homerum habet, retinere voluit. Tum omnium istorum, quae hoc et sequente libro de Eurypyli

et Neoptolemi ἀγοστεία narrantur, fundus iterum est Homericus in iis, quae Ulixes *A*, 506 sqq. de Neoptolemo Achilles umbrae refert. Cfr. *T*, 326. Tamen apud Quintum non solus Ulixes, sed cum Diomede Neoptolemem, ut etiam postea *IX*, 335 sqq. Philoctetam accessit, quam expeditionum societatem effinxit ex Doloniae amplificatione (*K*, 241 sqq.) diserte memoratae *V*, 253 sqq. Vides in omnibus his rebus aequalitati cuidam poetam studere. Eurypyli clipeum descripsit, memor, ut puto, praeter Achillis clipeum, etiam Agamemnonis lorica *A*, 23 sqq. describi. Optime autem hujuscemodi descriptioni labores Herculis convenire, quis est qui non videat? Struvius quidem *l. c.* p. 37, unde haec hausert accuratorem disquisitionem in aliud tempus reponens id unum pronuntiat fontem hujus descriptionis non solos mythographos, sed potius opus aliquod anaglyphum videri fuisse. Fortasse; quamquam cavendum puto, ne Quantum doctiorem faciamus, quam re vera fuit. Inter eos, quos Eurypylos interficit, est Nireus, vir pulcherrimus, sed ignavus *VI*, 372 sqq. *VII*, 7 sqq. Hunc ejus characterem expressit ex *B*, 671 sqq. Ubi Machaonem facit cum Eurypylo depugnantem, in extremo horum colloquio 414 sqq. aperte Hectoris moribundi cum Achille colloquium *X*, 331 sqq. imitatus est. Omnino Eurypyli facinoribus Graecos in naves reprimentis Hectoris imaginem ex mediis Iliadis libris resuscitavit. Sed hoc per singula persequi longum est. Paucos locos componere placet: *VI*, 27 et *I*, 377, quod est exemplum, quam diverso usui locos expressos interdum adhibuerit; *ibid.* 88 sqq. Menelaus Neoptolemo (cfr. *A*, 5 sqq.), ut *I*, 141 sqq. Agamemnon Achilli filiam promittit; *ibid.* 147 sqq. Paradis domus ex *Z*, 314 sqq. translata:

VII, 9 ex *A*, 320 expressum est. Tum ingens Podalirii moeror, qui adeo mortem sibi consciscere parat — 24 sqq. —, postremo tamen a Nestore delinitur, Achillem in memoriam revocat, qui primo de Patrocli morte nuntio accepto — *Σ*, 22 sqq. — ab Antilocho, ne manum sibi inferat, retinetur: *ibid.* 32 sqq. Tum Thetis accedit illum consolatura. — 151 sqq. Legationem ob mortuos sepeliendos missam ex *H*, 375 sqq. sumsit. — Diomedis et Ulixis per Neptolemem receptio locis ex *Odyssea* petitis illustrari potest. Quae Neoptolemus dicit *ibid.* 288 — 291 composita sunt ex *Z*, 486 sq. et *X*, 305. — Sed haec sufficient ad demonstrandam eam rationem, quam Quintus in exornandis fabulis secutus est. Plura etiam aut adeo omnia congerere si vellem, vereor ne laborem suscepturus essem et taedii plenum et vero satis inutilem. Semel enim simpliciter hoc artificio detecto quivis, si tanti est, eorum, quae restant, archetypa reperire poterit. *Apoltonii* imitationem multo illam rariorem et in rebus quibusdam singularibus conspicuam in notis fere indicavi: exemplum maxime insigne est in Oenonae fabula: vid. ad *X*, 440 et 454. Quamquam in hoc episodio, quod mediocre ceteri carminis jejunitatem haud parum superat, haud infeliciter Alexandrinum poetam aemulatus esse videtur.

§. 16. Sed rem contrariam observare licet. Ut Quintus ea pluries repetere non dubitavit, quae ex Homeri exemplis facile exornare posse sibi videbatur — exempla modo habuimus —, ita alia, in quibus aut eo duce carebat, aut sollertiam suam jam exhauserat, satis breviter praecidit. Aliquot hujus quoque rei adjicere placet. Quam sicco pede Diomedis et Achillis rixam transit *I*, 774 — 780, quam, si habuisset et imitatus esset Arctinum, quantopere amplificare potuisset vel ex Procli argumento videmus. Sequentes libri, qui ubique, ut vidimus, res continent ab Homero tractatas, locis fere carent tanta exilitate laborantibus. Sed porro huc pertinent *IX*, 325 — 336. *XII*, 88 sqq. 358 sqq., ubi si prior impetus, quo in primis libris ejusmodi res ut Penthesileae adventum depinxit, ei superasset, de illo equi miraculo Trojanorumque stupore paullo plura narrasset quam haec:

ἔπρον δ' εἰσεινόησαν ἔξοον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
θάμβειον ἔσταότες· μάλα γὰρ μέγα ἔργον ἐτύχθη.

Omnino haud pauca in his libris multo brevius et exilius referuntur, quia, opinor, imitationis exempla deerant. Memorabile hoc est, quod suorum temporum memor Sinonem non per ὄβριον mutilatum fingit a Trojanis, sed ὅπως νημερτέα εἶπη XII, 368, coll. 420. Apparet poetae quaestionem per tormenta exercitam ob oculos fuisse. In Laocoontis fabula v. 475 eum Homeri vestigia secutum esse in nota ad eum versum monitum est. In Trojae excidio alia non male depinguntur, ut ebrii Trojani superba jactatio XIII, 3 sqq., caedes multiplex et mulierum pavidarum varius habitus 81 sqq., Helenae cum Menelao congressus 385 sqq., Aethra a nepotibus agnita 496 sqq., alia sine omni ornatu exiliter referuntur, ut Astyanactis caedes 251 — 257, Antenor a Graecis servatus 291 — 299, Aeneae postrema ἀροισιεία 300 — 302, sed paullo accuratius fuga 302 sqq.; tum Deiphobus a Menelao trucidatus 354 sq., Laodicae et Electrae fatum 544 sqq. Omni fere haec ordine carent nec repetitiones desunt. Paulo magis aequabiliter postremus liber scriptus est, in quo tantum quae initio de praeda Trojana inter Graecos distributa, quae 101 sqq. de Achivis sacrificantibus, quae 347 sqq. de Hecuba in lapideam canem transformata (ad exemplum draconis illius B, 319), quae 360 sqq. de Calchante ceteros a reditu dehortante leguntur, pedestrem illum stilum produnt; cetera pro nostro poeta satis accommodata narrata sunt; eminent praeter ceteris procella a Minerva immissa, Graecorum naufragium et Ajacis Locri interitus. Sane hic Homerum, quem imitaretur, habebat.

Sed ex his, quae hucusque allata sunt, fortasse lucem accipit singularis locus. Etenim libro decimo Juno Paridem, quem Oenoua auxilium ejus implorantem repulerat, supra Idam claudicantem conspicata cum quatuor Horis, quae 336 ἀμφίπολοι ejus audiunt, ministerio Homericō Θ, 433 sq. amplificato, confabulans introducitur:

ὄπποσα λοίγιος Αἴσα περὶ φρεσὶν οὐλομένησι
μῆδετο, Τυνδαρίδος στυγερὸν γάμον ἐντύνοσα
Δηϊφῶβῳ, καὶ μῆνιν ἀνηγῆν Ἑλένοιο
καὶ χόλον ἀμφὶ γυναικός· ὅπως τέ μιν νῆες Ἀχαιῶν
ἤμελλον μάρψαντες ἐν ὑψηλοῖσιν ὄρεσσι
χωόμενον Τρώεσσι θοὰς ἐπὶ νῆας ἄγεσθαι·
ὡς τέ οἱ ἐννεσίησι κραταιοῦ Τυδέος νιός
ἐσπομένον Ὀδυσῆος ὑπὲρ μέγα τεῖχος ὀρούσας
Ἀλκαθῶφ στονόεντι φέρειν ἤμελλεν ὀλεθρον
ἀρπάξας ἐθέλονσαν εὐφρονα Τροιογένειαν,
ἦτ' ἔρμα πιόλιός τε καὶ αὐτῶν ἐπλετο Τρώων·
οὐδέ γάρ οὐδὲ θεῶν τις ἀπειρέσιον χαλεπήνας
ἔσθηνεν ὄλβιον ἄστυ διαπραθέειν Προιάμοιο,
ἀθανάτης ἔμπροσθεν ἀκηδέος ἔμβεβανίης·
οὐδέ οἱ ἀμβροτον εἶδος ἐτεζτήναντι σιδήρω
ἀνέρες, ἀλλὰ μιν αὐτὸς ἀπ' Οὐλύμποιο Κρονίω
κάββαλεν ἐς Προιάμοιο πολυχρύσοιο πόληα.
καὶ τὰ μὲν ὡς δάριξε Διὸς δάμαρ ἀμφιπόλοισιν
ἄλλα δὲ πόλλ' ἐπὶ τοῖσι.

Tychsen. *dissert. sect. II, §. XII.* hoc in vitiorum numero habet, quod res ad summam carminis magni momenti in transcurso attingitur. Verum hoc, et augetur offensio, cum libro, qui sequitur, 349 Helenum adhuc inter urbis defensores, postea de eo ne γοῦ quidem invenimus, contra XIII, 353 sqq. Deiphobum ut Helenae maritum a Menelao interfectum legimus. Profecto enim, cum hae omnes res in eo Junonis colloquio tamquam *futurae* commemorentur, antequam tamquam *factae* commemorari potuerint, necessarium videatur ut *feri* eas narretur. Itaque olim aut post librum *undecimum* magnam duorum ad minimum librorum lacunam esse, cui conjecturae melius quam impetu semel in muros facto respondere videbatur XII, 1 ἀλλ' ὅτε δὴ μάλα πολλὰ γάμον περὶ τείχεα Τροίης, aut poetam putabam, cum non continuo ordine libros suos contexeret, sive morte sive alia quacunque re,

antequam eas duas rhapsodias suppleret, interceptum et prohibitum esse. Verum, ut fieri utrumque posse nemo negaverit, ita et per se parum credibile est atque idonea auctoritate caret, rerum accuratius explicandarum argumentum hoc modo praemitti, neque id factum esse docent adjecta verba *ἀλλὰ τε πόλλ' ἐπὶ τοῖσι*, quibus ceterae res, quas accuratius explicavit, comprehenduntur. Itaque nunc accuratius intellecto quam totus ille ex Homeri imitatione penderet, multo probabilius arbitror consulto tam miro, ne dicam inepto modo illa episodica strictim relata esse. Etenim cum fabula illa de Heleno Argivorum adjutore aequae atque altera de Palladii inexpugnabili tutela non solum ab Homero prorsus esset aliena, sed etiam, illa quidem fabula Calchanti omnia hujusmodi suadenti, haec Neoptolemo et Philoctetae conjunctim Trojae expugnandae paribus repugnare quodammodo videretur, cum porro ad eas fabulas prolixè enarrandas vix similia ex Homero peti possent, omittere ea homo diligens aut noluit ut nimis pervagatas, aut non potuit ut conjunctas cum Deiphobi et Helenae nuptiis, quas noverat Homerus. Itaque mediam quandam excogitavit viam, ut has res necessario cum Paridis morte conjunctas Deum reginae ori inderet, ex qua commemoratione eas certissime suo tempore factas esse lectori credendum reliquit. Hoc non magni poetae esse libenter concedo; sed quomodo omnino de ea Quinti laude statuendum sit, jam accuratius exponamus.

LIB. II.

De carmine ejusque indole.

Cap. I.

De versu et numeris Quinti.

§. 1. Summam esse versuum apud Quintum *εὐρρυθμίαν* jam Rhodmannus perspexerat, qui non solum de ea re in praefatione monuit, sed etiam in emendationibus saepius ad eam normam vitia removit. Neque ei judicio quisquam, qui aurium sensu callet, refragabitur. Tamen post ea, quae Hermannus, Gerhardus, Spitznerus, Lehrsus monuerunt, quaedam attulisse haud inutile erit, in qua re ita versabimur, ut quaecunque jam ab aliis sunt animadversa, ea quam brevissime absolvamus, accuratius explicemus, si quae virorum doctorum diligentem sollertiam minus adhuc exercuerunt.

Duarum tertii pedis caesurarum, quae sollemnes sunt versui heroico, — injuria enim pari cum his numero hepthemimerem habere solent — *trochaicam* semiquinariae praelatam esse a Quinto etiam hac in re Nonni praecursore, scite observavit Gerhard. *lectl. Apoll.* p. 199, qui eum interdum in sexaginta versibus vix tres habere dicit, quin trochaica caesura instructi sint, provocans ad XI, 395 — 423. 425 — 453, unde recte ille conclusit, proximum eum Nonni aetati fuisse, oportere. Sed quo melius ea consuetudo perspiciatur, artificia notemus, quibus Quintus eam caesuram quaesivit.

Itaque primum ea versus sede, ubicunque sequentia adaptare potuit, longiores dativorum in — *σι* et genitivorum formas in — *οιο* et *οο* praetulit, ut *πώλοισι καὶ ἄρμυσι* VIII, 30, non — *οις τε καὶ ἄρμ.*: cfr. *ibid.* 232. 381. 456. 464. IX, 10. 254. 257. 408. 411. X, 79. 324. 330. XI. 290. etc. — *βροτοῖσι φέρει* VIII, 31, non — *οις φορέει*: cfr. *ibid.* 220. IX, 176. XI, 125 *εὐρυνέδοιο, βρέμει, non βρομέει* etc. —

Post eas formas semper Atticam correptionem tenui productioni prae-
tulit, ut ὤμοισι πατρώια VIII, 23. ἀύσσουσιν, ἄχρῖς *ibid.* 383. ζήλοιο
λυγροῦ X, 298: *cf.* XIV, 658. III, 437. V, 378. III, 503. XII, 258
πολέμοιο τέκνωρ. XIV, 117 πολέμοιο μακροῦ, et *ibid.* 338. εὐδέσκειν,
ἕπνος I, 123. ἐριβρύχοιο νεβροῖ III, 171. ἀμφοτέρησι πεπληγυῖται *ibid.*
548. — Post eas simplicia verba compositis prae tulit IX, 144 ἀμφοπό-
λοισιν· ἔρυνκε, non — οἰς· κατέρυνκε. 155 ἵπποισι δ' ἐκέκλειτο, non
— οἰς δ' ἐπέκεκλειτο. 303 βούλησιν· ὄλοντο, non — ἤς· ἀπόλοντο. 396
γναμπτοῖσιν ἀρηράμενον, non — οἰς συνιρηρ. X, 49 Ἀργείοισιν, ἔγειρε,
non — οἰς, ἀνέγειρε. 77 ἔκανεν ἀμυνόμεν, non — αν' ἔπαμ. 154 πο-
λέμοιο φυγών, non — μου προσφυγών. 177 ὀφθαλμοῖσιν ἰδών, non
— οἰς ἐσιδών et *alibi*. — Promiscue haec appono: VIII, 213 οὔτι θεοί,
non — οὐ μάκαρες. *ibid.* 225 μέγαλοιο· ὁ δ', non — ου· ὁ δ'
ἄρ' (*cf.* IX, 422. 211.). 254 Ἑλένοιο κλυτός, ubi — ου πινυτός ad
sensus aptius foret. 265 ἔκανεν ἐπίρροθος, non — αν' ἐπιτάρροθος. 311
Τεύχροιο δαίφρονος, non — ου κρατερόφρονος (*cf.* X, 80. XI, 130.).
350 τρυφάλεια· θοῶ, non — ει'· ὀλοῶ. 354 μέγαλοιο Διός, non — ου
Ζηνός (*cf.* 479. XI, 22.). 386 λαοὶ δὲ θοῶς, non δ' ὀλοῶς. 425 ἐκά-
τερθε· λυγρή, non — ερθ'· ὀλόη (*cf.* IX, 377. X, 265. XI, 17. 39.
109.). 428 γάρ σφιν ἀύσπετον, non σφισιν ἄσπ. IX, 88 Ἀλεξάνδροιο
πέλει, non — ου πέλειται. 151 νέκυσσιν· ἄχος, non νέκυσ· πένθος.
191 ἵπποιο θοοῦ, non — ου ταχέος. 225 ἐνόησεν, δις, non — ἤσ',
ὅστις. 273 ἐπερχομένοιο κακόν, non — ου κρατερόν. 278 πολέμοιο
δυσηγέος, non — ου φθισήγορος. 365 ὀλοοῖο, τόν, non ὀλοοῦ, τόντ'.
395 αἰνυμόροιο· πάροιθε, non — ου· προπάροιθε. 409 τοῖσιν ἐάς, non
τοῖς ὀλοῶς. 420 κηδαινουσαι, ἐπέι, non κηδαινουσ', ἐπειή (*cf.* X, 151.
XI, 89.). 451 ξυλόχοισιν ἐς, non — οἰς εἰς. X, 110 ἀποκταμένοιο
δύω, non — ου διοί. 112 αὔτε θρασύ, non αὐ κρατερόν. 157 τῆσι
μόρον, non τῆς θάνατον (*cf.* X, 370.). 178 στέροισι μένος, non — οἰς
κάρος. 199 ἀκαμάτοιο μέγας, non — ου κρατερός. 210 νεροῆφι θοόν,
non — ἤς ὀλοόν. 258 βλεφάροισι πόνου, non — οἰς καμάτου. 259 ξμαρπτε
θοόν, non — ρπι' ἐρατόν. 341 μοίρησι βροτῶν, non ἤς θνητῶν. 380
ἄλλα κακώτερα, non ἀλλ' ὀλωώτερα. XI, 3 αἰπεινοῖο· νέοι, ubi propter
v. 1 — οῦ· Τρώες aptius fuisset. 93 Ἡφαιστοιο περίφρονος, non — ου πι-
νυτόφρονος. 141 ἀμφοτέρηοισι βίον, non — οἰς βίοτον. 162 οὔτι κα-
κοῦ, non οὐκ ὀλοοῦ. 218 ἐφόβησεν ἰών, ubi ad sensum melius — ἤσ'
ἐπιών. — Deinde semper illa caesura apostropho quaeritur omissa, ut VIII,
309 φέρουσαι· μίγη: *cf.* 343. 393. 404. IX, 137. 265. X, 59. 140. 236.
239. 411. 440. 465. XI, 28. 33. 129. 395. V, 652 etc. — Sed haec *po-
tiora ex paucis libris specimina* in re aperta sufficiant. Non sine vi in
singulorum locorum crisi hanc observationem fuisse docent notae ad I,
607. II, 197. 206. 300. 480. III, 85. 605. 692. V, 537. VI, 630. VII,
557. VIII, 459. IX, 132. X, 30. 86. XI, 57. XIV, 229. Hinc non dubito,
quin eandem ob causam V, 530

ἐντυπὰς ἐν κοινήσι καλὸν δέμας αἰσχύνουσα

insolentiorum adjectivi prosodiam caesurae masculinae praetulerit.

§. 2. Ne credas Quinti versus eadem semper redeunte caesura sine
omni rhythmici variatione decurrere, magna cum arte caeteras ille, quae-
cunque suavem versibus sonum parant, caesuras admiscuit. Sed haec
res paucis videtur explicanda esse. Etenim in versibus heroicis duplex
omnino caesurarum genus observandum et, cum eos rite recitare velis,
voce exprimendum est, quarum *ordinarias* alteras, alteras *primarias*
appellare licet. Illae, quibus quisque versus *per se spectatus* in duas
inaequales partes dispescitur, in *tertio* semper pede sunt aut post ar-
sin — *penthemimeres* —, aut post primam thesin — *κατὰ τρίτον τρό-
χαιον* —. Multo rarius, nec nisi certis sub conditionibus, pro his caesuris,
hepthemimeres post quarti pedis arsin inferuntur, de qua caesura Homeri
antiquiorumque poetarum exempla accurate collegit et dijudicavit Spitzner.

v. *Graec. her.* I, §. 2. p. 6 — 10. Contra *primariam* cujusque versus eam caesuram appellamus, in qua sententiae causa, cum aliquod orationis membrum desinat, paullo longius vox subsistit. *Primaria* caesura non aliter tuto cognosci potest, quam si plurium versuum ordinem *conjunctim* legimus. Saepe *primaria* versus caesura eadem est cum *ordinaria*, quod tamen si nimis frequenter accidit, versuum decursus ea sonus modulationisque aequalitate laborat, ut soporiferam vim exerceat. In *primariorum* caesurarum vicissitudinibus haud mediocris inest versuum Quinti suavitas, quos non dubito hoc nomine longe praeferre Nonnicis, in quibus, cum caesura illa, qua gaudet, trochaica saepissime etiam *primaria* sit, eadem cantilena ad nauseam nsque resonat. Sed exempli gratia nonnullos longiores ex Quinto locos exscribo, quo facilius, et quomodo hanc rem intelligam, et quam recte Quintum laudaverim, appareat. Caesuras *ordinarias* linea erecta |, *primarias* transversa — indicare placet, ubi utraeque concidunt, cruce + posita. Unus est VI, 9 sqq.:

κέκλυτε μῦθον ἐμεῖο, + θεηγενέες βασιλῆες,
ὡς ἐρέω· — μέγα γάρ μοι | ἐνὶ φρεσὶ τείρεται ἦτορ
λαῶν ὀλλυμένων, + οἱ ὅ' ἤλυθον εἴνεκ' ἐμεῖο
δῆριν ἐς ἀργαλέην· + τοὺς οὐχ ὑποδέξεται οἶκος,
οὐ τοκέες· — πολέας γὰρ | ὑπέκλασε δαίμονος Αἴσα. —
ὡς ὄφελον θανάτοιο + βαρὺ σθένος ἀτλήτοιο
αὐτῷ ἔμοιγ' ἐπόρουσε, + πρὶν ἐνθάδε λαὸν ἀγεῖραι· —
νῦν δέ μοι ἀλλήκτους | ὀδύνας — ἐνεθήκατο δαίμων,
ὄφρ' ὀρώω κακὰ πολλά· + τίς ἂν φρεσὶ γηθήσειεν etc.

Alius locus est XI, 170 sqq.:

ὡς δ' ὅτε τις σιάλοισιν + ἀνῆρ ἐς λήιον ἄδον
ἐρχομένοις, — πρὶν ἄμαλλαν | ὑπ' ἀμητῆρσι θαμῆναι,
ἀντί' ἐπισσεύη | κρατεροὺς κύνες, — οἱ δ' ὀρώοντες
ἐσσυμένως τρομέουσι, + καὶ οὐκέτι μέμβλεται αὐτοῖς
εἴδατος, — ἀλλὰ τρέπονται | ἀνηρῆν ἐπὶ φύζαν
πανσυδίη, — τοὺς δ' αἴψα κύνες | κατὰ ποσσὶ κιχόντες
ἐξόπιθεν δάπτουσιν | ἀμείλιχα, — τοὶ δὲ φέβονται
μακρὸν ἀνιῶζοντες, + ἄναξ δ' ἐπιτέρπει' ἀρούρης.

In his omnes inveniuntur *primariae* caesurae, quibus Quintus usus est. Caesuram in *prima arsi*, quam interdum apud Homerum habemus, ut A, 51 sq.

αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι + βέλος ἔχεπεν κῆς ἐφίεις
βάλλ', — αἰεὶ δὲ πυραὶ | νεκῶν καιόντο θαμειαί,

prorsus evitavit. Contra haud raro adhibuit illam, quae est post *primam primi pedis thesin*, ut I, 240 sq.

χειρὸς δεξιτερῆς + διὰ δὲ φλέβας αἱματοέσσας
κέρσει. — μέλαν δὲ οἱ αἶμα | δι' ἔλκεος οὐταμένοιο,

cfr. *ibid.* 797. XI, 235. 363. 375. 398. 470. 483. XII, 71 *alibi*; saepius etiam, quae est in *fine primi pedis*, ut I, 71 sq.

δεινὴν Πενθεσίλειαν + ἐπὶ πτόλεμον μεμαυῖαν
γῆθεον· — ἐλπωρῆ γὰρ | οἱ' ἐς φρένας ἀνδρὸς ἴκηται.

Ibid. 328 sqq.

χάρμα φίλοις τοκέεσσι + καὶ νιάσιν ἡδ' ἀλόχοισιν
ἔσσειται· — οἰωνοῖς δὲ | βόσις καὶ θηρσὶ θανόντες
κίσειεσθ', — οὐδέ τι τύμβος | ἐφ' ὑμέας ἔξεται αἴης.

Et cfr. *ibid.* 169. 173. 175. 220. 245. 278. 327. 374. 393. 419. 421. 427. 430 et *alibi*. — Nec rarius caesuram invenimus in *secunda arsi*, ut I, 30 sq.

αἱ οἱ ἀδελφειῆς | κεχολωμένοι — αὐτίκ' ἔποντο
ἄφραστοι· — κείναι γὰρ | αἰεὶ περὶ ποσσὶν ἀλιτρῶν,

et cfr. *ibid.* 109. 163. 243. 277. 308. 406. 429 et *alibi*. — Porro magno-
pere delectatus est *tetrapodia bucolica*, ut I, 158

δοιοὺς εἶλετ' ἄκοντας | ὕπ' ἀσπίδα· — δεξιτερῆ δέ,

et cfr. 166. 200. 218. 235 sq. 250. 271. 339. 366. 368. 412 et *alibi*. —
Caesura, quae hephthemimeres vocatur, ut primaria haud raro inveni-
tur conjuncta cum alterutra ordinaria, ut X, 253 sqq.

αἰνὰ δ' ἀνεστεινάχιζε | Πάρις· — περὶ δ' ἔλκεϊ θυμὸν
τείροτο· — τὸν δ' ἀλύοντα | τάχ' ἄμφεπον λητῆρες·
Τρῶες δ' εἰς ἔὸν ἄστυ | κίον· — Δυναῖοι δ' ἐπὶ νῆας
κτανέας ἀφίκοντο | θοῶς· — τοὺς γὰρ ὅα κυδοιμοῦ
νύξ ἀπέτανσε μέλαινα, + μόγον δ' ἐξείλετο γυίων,

ubi v. 254 falsam modulationem sustuli; cfr. notam. Porro I, 310. XI,
126. 152. 196. 212. 384. II, 151 et *alibi*. Contra paullo rarius eadem
caesura ita utitur, ut ordinariae simul vicem sustineat, modeste usus
antiquorum exemplis et ratione — vid. Spitzner. *l. c.* —: exempla haec
sunt I, 43. 45. 228 — 230. VI, 317. XI, 183. XII, 320. 325 in nomi-
nibus propriis; tum I, 50 Ὁραίων μετ' ἐϋπλοκάμων. V, 105 Τιτῆνων ἐρι-
δαινομένων. 418 ὅς τάχα νῆας ἐνιπροήσει. VI, 338 et XII, 437 ἀλλή-
λοις ἐπιεκδρομένων. 468 ἄλλον δ' ἀμφὶ κασιγνήτω. XII, 133 αἰζηῶν
τε καὶ ἡμιούων. XIV, 14 ἄλλας δ' αὖ πολιοπλοκάμους. Hinc patet
numeris certe poëtae me non vim attulisse scribendo III, 537

σμερδαλέον δ' ἄρ' ἐπισκύνιον νεκρῷ περ' ἔτευξεν.

De caesura *quarti pedis trochaica* post Hermannum *Orph.* p. 695 nihil
opus est addatur.

§. 3. *Augmentum* verborum omissum esse, ubi ea omissione cae-
sura trochaica procreatur, modo vidimus. Quomodo augmento usus sit
in versuum clausula infra videbimus. Hic breviter de ejus usu in primo
et secundo pede agendum est. Particula δέ augmento hauritur in prima
sede: I, 222 σὺν δ' ἔβαλον. XIV, 461 σὺν δ' ἔχεν; in secunda III,
585 οἰκτρὸν δ' ἐστονάχισεν. VI, 220 δ' ἐτέτυκτο. VIII, 306 Εὐ-
ρύπυλος δ' ἐδάμασσε. XIII, 350 τοὶ δ' ἐπίθοντο et *alibi*, unde V, 49.
VI, 641. XII, 214. XIV, 234 idem restituendum erat. Tum in primo
pede habemus ἄλλ' ἐδάμη III, 306. VII, 273 et οὐποτ' ἐτέρσειτο III,
577, cui VI, 96 καὶ τότε λῦτ' ἀγορή et XIV, 327 δὴ τότε παύσατο non
repugnant, quoniam hic majorem quam illic particula vim habet. Prae-
terea ἡνία δέξαιτο VI, 572. τοὺς ἅμα λέξατο VI, 320. — In secundo
pede aperte bisyllaba apostropho mutilare sequente quadrisyllaba verbi
forma maluit. Vide haec: τηνδ' ἐδάμασσαν II, 16. αἰψ' ἐδάμασσαν
III, 269. αἰψ' ἐπίθησε VII, 156. XIII, 415. αἰψ' ἐνόησε VII, 419.
αἰψ' ἐκίχανε VII, 561. αἰψ' ἐβόησεν VIII, 429. αἰψ' ἐάνυσσαν IX,
438. τόξ' ἐτίταινε III, 332. κραιτ' ἐκάλυψαν IV, 45. δαῖτ' ἐπάσαντο
IV, 70. VI, 167. VII, 238. XIV, 331. πάντ' ἐχούθησαν VIII, 288. εὐτ'
ἐπύθοντο IX, 75. παῖδ' ἐβάλοντο XIII, 256. πάντ' ἐβάλοντο XIV, 355.
Hinc idem restituendum erat V, 602. 660. IX, 215. XII, 93. Sed alia
res est in plusquamperfectis, ut αἱματόεντα κέχυντο VI, 251. αἷμα μέ-
μικτο *ibid.* 281. Etiam cur his substantivis et adjectivis pepercerit: νῆα
δάξεν III, 303. νῆα φόβησεν VIII, 329. αἷμα κάθηρην III, 291. αἷμα
γένοντο XII, 507. καλὰ νέμοντο V, 46. ἔργα τράποντο VI, 4. ἄλλα
χέοντο XI, 17. ἄλλα φέροντο XIV, 491. μακρὰ φέροντο *ibid.* 537, va-
riarum nec improbabilium causarum excogitari possunt. Nam quis, ut uno
exemplo utar, ἔργ' ἐτράποντο dixerit? Magnum in his rebus, quae a
sensu quodam magis, quam ab artis regulis et ratione pendent, est
discrimen vocabulorum et formarum, quodque in his licet, in illis veti-
tum est. Semel XIV, 364 οὔτι πίθοντο legitur, ubi οὐκ ἐπίθοντο pot-
erat. — Ut fortasse augmento instructas verborum formas, quas eum
plerumque praetulisse vidimus, posuit ad vitandum amphibrachyn, qui in

hac sede volubilitatem paene nimis lubricam versui infert, ita haud scio an ob eandem causam augmentum omiserit in his: II, 633 Ἀντίλοχον ὃ' ἄρα κλαῖον, quod cum olim mulaturus essem, male nota remansit. IV, 407 τήλοσε θῆκεν. V, 97 μωρία κῆτο. VI, 163 τέχρα θῆκαν. *ibid.* 194 αὐτίκα δῦσαν. IX, 68 ἄρα δῦσαν. *ibid.* 532 δούρατα θῆγον. XII, 493 ἄλγεια θῆκε. His von vere repugnant V, 296 γούνατ' ἔλυσσ, quia λῦσαι inusitatum videtur, et IX, 6 οὐζέτ' ἔφαντο, quia haec particula fere ubique eliditur. Nec haec duo III, 469 δῶρα πόρην et VI, 375. 507 αἶμα' ἐχύθη sibi obstant. In illo V, 48 κωροῖσι βοῖθοντο recte mihi videor augmentum restituisse. Contra aperte pugnant, quantum video, VII, 588 οὔποτ' ἰοῖσ' ἐφόβησε et IX, 166 προῶνας ὑπερθε κάλυψαν; XIV, 301 γαῖα χανοῦσα κάλυψε, nisi in his amphibrachyum volubilitatem consulto quaesitam eandem ob causam putes, qua IV, 517 scripsit:

ἐν χθονὶ σήματα· τόσσον ὑπεξέφερον δρύμον ἵπποι,

ubi vid. notam. Sed cur VI, 165 ἐν δὲ γάτησι βάλοντο praetulerit, nescio. Contra III, 342. VII, 62 longiorem genitivi formam breviori sequente augmento propter hiatus praetulit. — In primo pede ex III, 4. IV, 317. 437. VII, 245. IX, 467. XII, 419, etiam XII, 362 augmentum removi, in secundo ex XII, 282. VI, 550 etiam *ibid.* 440 restitui.

§. 4. Transgredior ad *brevium syllabarum productionem in arsi*. De hac jam plene et accurate egit Hermann. *Orph.* p. 712 — 715, quae in brevius contraxit Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 119 locis quibusdam corruptis additis (I, 529. III, 440. XI, 66. XIV, 410.). Itaque, ne Hermannum excusarem, ea tantum, quae illius diligentiam effugerunt, addere placet. Sunt vero et pauca et simplicia. — Ἀπὸ μελέων praeterea legitur VI, 583. VIII, 288. X, 124. ἀπὸ νεροῦφι X, 210. — κατὰ μόθον II, 295. VII, 123. 270. VIII, 108. XI, 227. XIII, 156. κ. ῥόον VI, 379. — περὶ μελέσσειν III, 242. π. λεχέσσει IX, 358. — παρὰ ῥόον II, 419. V, 628. — ἐνὶ μέσσεισιν VI, 397. ἐνὶ λεχέσσειν XIV, 237. — μινεῖ ῶ III, 357. — τε λιγυροῖσιν VI, 171. τε ῥήγνυσι VIII, 226. — ἀταστηρόν, ὁπόταν IV, 67. — εἰρόμενος· ὃ δ' VII, 182. ἀεξόμενον· ὃ δ' X, 202. — Hinc ubique ante liquidas vulgares formas restitui, ut I, 13. 39. V, 434. VII, 230. — In *thesi* unum exemplum novi III, 295 ἀνεψιοῦτο δαμέντος, quod ex Homero sumpsit: vid. notam.

§. 5. *Atticis correptionibus* magnopere indulsisse Quintum etiam jam Hermannus notavit *Orph.* p. 761, ubi aliquot exempla attulit. Vidimus exemplis supra allatis eum in caesura trochaica frequenter eas correptiones admisisse. Jam quaedam, quae nec ibi nec ab Hermanno allata sunt, addere placet: II, 38 ἄγε τλήτ'. II, 409 Διαικίδαο βραχίονος (cfr. XI, 191). II, 447. VII, 697 Πᾶτροζλοιο. II, 561 ναιούσι μαζοῆς. II, 563 λῦγρον (cfr. V, 553. XII, 441). III, 90 ὄγε κραινός. III, 156 θεμέθλ'. III, 228 ἄρα πρώτον (cfr. VI, 398. XII, 283). III, 621 με θνητός, ubi cfr. notam. IV, 92 ἀλλὰ χροῖ ἐν. V, 22 (cfr. *ibid.* 374) ἀγοῖται. V, 466 με φρένες. *ibid.* 544 (cfr. VII, 175) οὔτε πάτοης. VI, 159 οὔτε θρόνους. VI, 165 γάτησι. VII, 51 στίον ἔτλην. *ibid.* 143 Τριτογένεια θράσος. X, 158 λάβρω. XII, 53 ἔσσει' ἀπορητιον. XIII, 138 νηδῶα πλησάμενοι. *ibid.* 250 πότιμος. — Hinc VII, 527 pro tenui positione ἀλλὰ Τρώας scribendum erat ἀλλ' ἄρα Τρώας et similiter IX, 341 ἀλλ' ἄρα δμωιάδεσσιν. Ante hanc vocem frequentissime brevis vocalis corripitur, producitur in *thesi* nunquam.

§. 6. Antequam ipsos *hiatus*, ad quos jam progrediendum est, tractemus, breviter rem pusillam quidem, sed in qua a constanti dimidii saeculi consuetudine recessimus, notanda videtur. Dico literae *ν* paragogicae usum, quam ex Hermanni praecepto *em. rat. gr. Gr.* p. 22 sq. nunc in cujusque versus fine addere solent. Eam rationem a Quinto non observatam esse, codicis Monacensis auctoritas, haud raro etiam

Aldina assentiente, mihi persuasit. Is potius ν paragogicum posuit, sequente versu a vocali, omisit eo a consonante incipiente. Locos ex libro I, II, III, XII appono omnes, quibus aut Monacensis aut Aldina, aut uterque hunc usum commendant. *Omittunt* igitur sequente consonante ν : I, 108 M. 113 A. 123 M. 140 A. 142 AM. 173 AM. 207 M. 208 AM. 211 M. 222 M. 249 AM. 286 M. 335 AM. 344 M. 345 M. 353 AM. 385 AM. 391 AM. 392 AM. 402 AM. 450 M. 460 AM. 463 M. 479 AM. 492 AM. 513 AM. 534 AM. 559 M. 585 AM. 586 AM. 664 AM. 682 AM. 690 M. 693 AM. 712 M. 713 M. 719 M. 737 AM. 756 M. 763 M. 772 AM. 799 AM. II, 38 AM. 78 AM. 130 M. 134 M. 145 M. 223 AM. 284 AM. 304 AM. 354 AM. 368 AM. 371 AM. 411 M. 421 M. 426 M. 491 AM. 554 AM. 560 AM. 576 AM. 604 AM. III, 24 AM. 26 AM. 64 AM. 143 AM. 149 AM. 162 AM. 170 AM. 186 AM. 293 AM. 351 A. 371 AM. 375 AM. 406 M. 456 AM. 476 AM. 499 M. 511 AM. 534 AM. 553 A. 581 AM. 583 AM. 611 AM. 614 AM. 626 M. 629 M. 700 M. 706 AM. 707 AM. 757 AM. XII, 7 AM. 14 AM. 18 AM. 128 AM. 188 AM. 236 AM. 238 AM. 260 M. 270 AM. 356 A. 394 AM. 403 AM. 413 AM. 417 M. 461 M. 548 AM. 551 M. 572 AM. — *Ponunt* sequente vocali ν AM: I, 9. 13. 23. 27. 41. 59. 62. 117. 148. 151. 242. 248. 251. 297. 299. 348. 351. 357. 368. 383. 393. 395. 400. 458. 462. 483. 490. 496. 507. 509. 512. 544. 575. 589. 596. 686. 706. 731. 736. 748. 780. 798. II, 13. 43. 104. 108. 121. 135. 144. 156. 158. 169. 207. 227. 263. 307. 335. 361. 376. 396. 407. 456. 465. 475. 532. 549. 595. 650. III, 40. 56. 78. 83. 114. 153. 169. 183. 184. 198. 227. 283. 288. 311. 324. 333. 349. 366. 370. 378. 458. 506. 523. 526. 548. 590. 617. 641. 642. 648. 771. XII, 23. 25. 45. 95. 120. 196. 203. 226. 233. 244. 246. 254. 263. 282. 286. 288. 292. 374. 405. 412. 425. 444. 529. 545. 560. 570. — *Ponit* sequente vocali A sola: I, 190. II, 181. 449. III, 74. 264. 460. 553. 692. XII, 16. 33. 276; M solus: I, 328. 499. II, 22. His repugnant tantum hi loci:

I, 60 ἐφύπερθεν. II, 219 μελήσιν. *ibid.* 340 τὸ πάρορθεν. *ibid.* 374 ἐπιγαγγαλώσιν. III, 59 θεοῖσι. 97 ἐπέσσειν. 213 πάρορθεν. 309 τύψεν, ubi in nota male ex AM τύψε notatur. 368 ἴκανεν. 471 ἐπέτελλεν. 588 σφιν. XII, 206 εἶοικεν. 498 πωκύεσκεν. Hi igitur omnes mutandi fuerunt, quamquam interdum facere oblitus sum. — Librarium codicis Monacensis cum magna diligentia tantum exemplar suum descripsisse, neque vero hanc ipsum sibi legem scripsisse, apparet ex paucis, quos securus transscripsit, erroribus comparatis cum XII, 48, ubi habet ἐμελλεν, quibus punctis falsum esse ν indicavit. — Sed haec Quinto sufficiant. Eandem in Tryphodoro, Musaeo, Colutho, Christodoro regulam notavit *Wernick.* ad Tryph. p. 66, in eo tantum falsus, quod ante majorem interpunctionem etiam sequente consonante ν litteram retinendam putavit, quae ter omissa etiam ceteris locis delenda erat. Sed eandem legem etiam in ceteris Epicis regnare omnibus facile demonstrari poterit, si quis ad codices et editiones veteres reversus fuerit. Atque ego quoque multa jam collegi, quae hic promere longum est. Itaque hanc rem simpliciter pronuntiasset satis habui.

Transimus ad *hiatus*. In eorum numero antiquos Epicos non habuisse, cum vocales in arsi posita esset, aut, si longa esset, in thesi corripere, satis constat. Sed recentiores hiatus in arsi rarius rariusque admisisse, usquedum Nonnus certis iisque angustis eum finibus circumscripsit, observavit *Lehrs. quaest. Epp.* p. 277 — 281. Quintus tamen in ea re aut negligentior fuit, aut, quod versimilius est, consulto propius ad Homericam consuetudinem accedebat. Valet tamen hic quoque illa de *duplicibus formis* lex, quam intra §. 8 pluribus explicabimus. Hinc I, 163 ἐλθέμεναι τοῖ δ' scribendum erat. Itaque satis est ex quatuor libris hujus nothi hiatus exempla exscripsisse:

X, 16 ἢ αὐτοῦ. 66 ἢ ἀνέμων. 67 ἀρχομένου, ὅτε. 100 ἀναπλήσῃ ἵπ'. 144 οὐδ' ἀλεγεινῶ. 183 λύκοι ἔσαν. 218 στιβαρῶ δ' δ'. 258 πόρου

ἀλκίῃρα. 378 μὴ ᾤφειλεν. 396 ὀλοῆ ὑπό. 412 Οἰνώνη· ἀλλ'. 434 μνω-
ομένη, ἄτε. 451 ἀντομένη ὑπό. 467 πυρῆ ἐνέπαλιτο. 473 οἱ αὐτῶ. —
XI, 42 Κνωσσῶ, ὁ δ' ἄρα ζαθέη ἐνί. 83 ἔσσυμένη ἀλεγεινόν. 203 ἐφελ-
ζομένη· ὁ δ'. 220 πολέμω ἦ. 226 Ἀργεῖοι· ὁ δ' ἄρ'. 232 βορέω ἐτι.
426 μεγάλω ἐπί. 433 μενεπτολέμου Ἀχιλλῆος. — XII, 4 εὐ εἰδῶς. 26 εἰ
ἐτεόν. 212 ἀπειρεσίη· οὐδ'. 251 ἦ ὑπαλύξαι. 254 καί τις ἔφη· ὡς. 271
καί ὡς. 274 ξανθοῦ Ἀχιλλῆος. 258 ἀντιθέου Ἀχιλλῆος. 327 ὅσοι ἔσαν.
330 ᾧ ἐνί. 357 ἐφασσάμενοι· ἐτι. 405 τειρόμεναι ὑπένερθεν. 407 ὄφθαλ-
μοί, ὅτε. 429 ἔσω ἀλός (et 453). — XIII, 135 σκιερῶ ἐνὶ γῶρω. 186
ἀνδροφόνον ἤρωος. 196 ἐμεῦ ὑπό. 213 ἀμυμακέτω ὑπό. 226 εὔπτολέ-
μου Ἀχιλλῆος. 254 χωόμενοι, ἐπειή. 270 πολέμω, ἦ. 279 ᾧ ἐπι bis. 290
βῆ ἀέκουσαν. 319 πολυτλήτω ὑπό. 328 ἔσσυμένον ὑπό. 332 πολέμω ἐνί.
343 εὔπλοκάμον Ἀφροδίτης. 404 κουριδίη ἐπόρουσε. 412 τοι Ἑλένη.
452 καιομένη, ἐπί. 513 εἰ ἐτεόν. 523 δορυκλήτω ὑπ'.

§. 7. Alterum nothi hiatus genus, quod fit longa syllaba in thesi
producenda, summa libertate admissum esse omnium, ut videtur, con-
sentiens est opinio. Tamen hic quoque fines esse accurata Epicorum
lectio me docuit. Sed eas ostendere cum sit altioris indaginis, cui nunc
vacare non possum, hic rem tetigisse sufficiat, quae in Quinto emen-
dando nullius est momenti. Frequentissime, ut omnes, ita is quoque
cum hiatum in terminationibus nominum et verborum in — oi et — ai
exeuntium, in οἱ et ceteris pronominum dativis et in καί admisit. Sed
I, 618. V, 509 vitatum esse hiatum jure notasse mihi videor.

§. 8. Transimus jam ad *verum*, quem diximus, hiatum ejusque
apud Quintum rationem. De eo jam scripserunt Hermann. *Orph.* p.
740—748, Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 185—187. Ille quidem vitiosorum
hiatum, quos Rhodomanni diligentia reliquit, maximam partem et feli-
citer indagavit et sagaciter sanavit, alios, qui viderentur tantum vitiosi,
accurate defendit, paucos, qui justis sunt, non recte tentavit. Gerhar-
dus, satis accurate collectis hiatibus, Quintum cum omnino hiatuum
copia excellere, tum eos maxime in caesura et in quarta sede frequen-
tasse bene observavit. Sed hic dum Hermannum vituperat, quod ille
non perspecto didactici et epici carminis discrimine plures Quinti locos
admodum sanos conjecturis sollicitaverit, accidit ipsi, ut hiatum pro sanis
haberet vitiosissimos, quales sunt I, 98. II, 59. I, 165. IX, 469. 484.
XIII, 89. III, 526. 612. XIII, 518 et etiam alii. Neque enim temere
aut Quintus aut alii hujus aevi poëtae hiatibus usi sunt, sed habent
certos suos fines, quos tamen invenire et constituere interdum satis dif-
ficile est. Duo sunt, ad quae in excutiendis hiatibus diligenter atten-
dendum esse post Hermannum omnes monuerunt, primum quibus in ver-
bis verborumque formis, deinde quibus in versus sedibus admittantur
hiatus; nec raro etiam interpunctionis aliqua habenda est ratio. Sed
accedit tertium momentum, quod adhuc non ita uti debebat videtur huic
quaestioni adhibitum esse: videndum enim, si num recte habeat quis
hiatus necne quaeritur, utrum poëta aliis locis eadem sub conditione ad-
miserit hiatum an vitaverit sive alia vocabuli forma sive etiam alio vo-
cabulo posito. Notavit hoc, ubi de αὐτ' ante vocalem Quinto restituendo
loquitur, Lehrs. *quaestt. epicc.* p. 280 his verbis: „magna lex est in
hiatu epico, quod in aliis licet, non statim licere in iis, quorum duplex
in promptu forma est: quo etiam καί καί τ' sim. pertinent.“ Alia exempla
apud Quintum sunt pronominum ὄγ' pro ὄ, τοί pro οἱ, μίν pro ἐ, ἔός pro
ὄς, porro ἔην pro ἦν, ἐνί pro ἐν positorem, et quae sunt similia. Ne-
que negligendam esse Homeri imitationem per se patet, sed ne ea abu-
taris diligenter cavendum. Neque enim si singularis quidam hiatum locis
Homericis firmari potest, propterea justus habendus repugnante scripto-
ris usu ceterorumque locorum similibus ratione. His observationibus
usus ingentem, si pristinas editiones comparaveris, hiatuum numerum
expuli, partim Rhodomanni et Hermanni emendationibus obsecutus, in

quibus recipiendis plerumque jam praeiverat Tychsenius, partim meis inventis confisus. Omnes eos locos recensere et longum est et taedii plenum neque ullius fructus. Itaque satis habui, eos locos hic sub unum conspectum colligere, quibus hiatus aut post Tychsenium expuli, aut cum eo retinui.

Jam, ut de singulis verbis verborumque formis, in quibus Quintus hiatus admisit, breviter explicemus, vix opus est moneatur, quod ab Hermanno primum observatum vel in puerorum scholas transit, necessarium esse ante *οἱ* et *ἔ* hiatus, cui regulae repugnantes locos quos reliquerat Tychsen. facili opera emendavi. Ad verba, quae Homero duce in quacunque fere versus sede et quavis praegressa litera hiatus facere possunt, pertinent *ἔργον*, verbi *εἰδέναι* formae, ad quas etiam *ἔοικε* pertinet, *Ἰλιον* et *ἄστυ*. Rarius, nec nisi in certis versus sedibus certisque praegressis syllabis, hiatus admittunt *ἄναξ*, *ἴσος*, *Ἰλιον*, *ἦρα*, *ἄληεντα*. Eadem est ratio formarum quarundam, ut genitivi in — *οιο*, dativi singul. in — *ι*, tertiae personae pass. et med. in — *το* desinentis. Sed jam ad singula transimus. Ubicunque, quae opus sunt, in notis traduntur, locos laudare sufficiebat.

In primo pede literae *α* hiatus ter expulimus, primum in medio V, 27 *μίγδα ἑοῖς*, ubi cfr. notam, in qua XI, 255 non 155 legendum. Scribi etiam poterat *μίγδα θροῖς*. Nolo urgere, quod ante *εὖς* adjecto *ν* ephelcystico hiatus vitatur; sed cfr. IX, 319 ubi *εἰθαρ*, quod rarissimum est apud Quintum, non *ῶκα*, quod frequentissime invenitur, *ἑοῖς* et VI, 138 ubi *λάθρη ἑοῖο*, non *λάθρα* legitur. Tum *οἶ δ' ἄρα ἦσι* VIII, 377 et *ἀνέρα*, *ὄντινα* V, 169. De illo cfr. I, 42. 111. 214. II, 607. III, 312. 476. IV, 288. 403. 512. V, 15. XII, 399. XIV, 466 *alibi*, ubi eundem hiatus vitavit.

Literae *ε* hos hiatus expuli: III, 222 *αἶτε ἑόν* (vid. I. 170. 422. 828. II, 100. 560. III, 2. 207. 390. 470. V, 110. 585, ubi similes hiatus vitantur), III, 114 et VI, 388 *σχέλιε, οὐ νό τι* et *οὐδ'*, quemadmodum IV, 103 jam Tychs. *ὦ φίλος, εἰ* scripserat, et cfr. II, 27. IX, 518 et alibi. III, 169 *τίσσετε αἰνόν* et XII, 545 *χαίρετε ἀφραδίοντες*: ad quae defendenda quos locos Homericos dubitanter adhibuit Hermann. *Orph.* p. 743, ii et alias verborum formas et alias versuum sedes habent. XII, 236 *μίμνετε, εἰσόκεν*. III, 184 *ἀλλά ἔ, ὡς*. XIII, 425 *οὐδὲ ἡ ἔργον*.

Litera *ι* in dativo tertiae declinationis (de quo vid. Hermann. *Orph.* p. 739 sq.) nonnunquam hiatus facit, et vocibus sequentibus, ante quas hiatus fieri supra dixi, ut II, 650 *Μέμνονι ἦρα φέροντες*; III, 7 *Νέστορι ἦ. φ.*; V, 163 *οὔτινι ἦ. φ.*; XI, 135 *μάντιϊ εἰδόμενος*, et aliis vocabulis, ut *ἔγχεϊ ὀκρυόεντι* I, 259, ubi vid. not. et de quo cfr. Herm. *Orph.* p. 740. III, 122 *πατρὶ ἑῷ*, ad quod cfr. *Ψ*, 278 *πατρὶ ἐμῷ*; III, 198 *Ἐκτορι, εἴ γέ τις*, ubi nonnulla est vis majoris interpunctionis; VII, 79 *οὔτι ἐκόν*, de quo hiato vid. ad I, 25. — Sed vitiosa haec erant: III, 614 *ἀνέρι, ὄν*. VI, 384 *τῷ δ' ἐπι Εὐρύπυλος*. XII, 313 *οὔρει οὔτε*.

Literae *ο* aperte vitiosos hiatus expuli duos: III, 526 *ἀντάρ ο οῖς*, et XIII, 518 *ὡς φάτο οἶ δ'*. Nec puto alterum par, quamquam paullo tolerabilius, patronos inventurum: I, 727 *μέμβλετο, ὡς* et II, 441 *δέξατο οἶσι*, ubi etiam *δέξατ' ἐν οἶσι* scribi poterat. Etiam *πυκνόν, ὃ οὔτ'* XI, 363, ut in Quinto, mutandum erat; quamquam non ignoro N, 100. — Transeo ad diphthongos et longas vocales. Aperte corrupti erant hi loci: XI, 365 *τοῖαι Ἀργείων*. I, 136 *θέλλει ἐν λεχέεσσιν*. III, 379 *ὡς οὐ ἀμφοτέρωθεν*. Recte etiam puto mutatum esse XII, 309 *ποιῶ μοι ἀμφί*. Contra a graviore interpunctione excusationem habet IV, 205 *λαοὶ δὲ συνέδραμον, οἱ οἱ ἔποντο, Λοκροὶ· αἴψα δὲ χάσμα* etc. Atque eadem excusatio et parata est ei, quod I, 167 emendavi *καλῶ, ὠκυτάτῳ*, et parata esset IV, 99 *ἔτι ζώντος ἐμεῖο, Καί σε, ἠδὲ καὶ αὐτοῦ* etc., nisi ibi codicibus obtemperandum fuisset. Male legebatur VII, 77 *πνοῖῃ ὡς ἀνέμοιο*, nec melius est quod VI, 35 reliqui *ρήξῃ ἐκ θε-*

μέθλων, nescio quo fato obcaecatus. Rectissime enim Spitznerus ex XI, 124 ὑπὲξ ῥιζέων ἐριπόντια eo ipso loco ὑπὲξ θεμέθλων emendavit. Latent enim, ut radices arborum, ita fundamenta murorum *sub terra*.

§. 9. In *secundi pedis* fine litera *a* haud raro hiatus facit sequente uno ex illis vocabulis, quae supra memoravi, ut ante ἄστν: III, 369. XIII, 480 ἀνὰ ἄστν. IX, 14. XIV, 400 κατὰ ἄστν. III, 415 μέγα ἄστν; ante ἔργον: V, 646. XIV, 19 μέγα ἔργον. X, 378 λoίγια ἔργα. II, 425 κλητὰ ἔργα; tum σάφα οἶδα VI, 60 et σ. οἶδας V, 313. — Bis occurrit hic versus:

ὦ Ἀχιλεῦ, μέγα ἔρκος εὖσθενέων Ἀργείων

II, 390. III, 435, de quo cfr. Herm. *Orph.* p. 742. Sed falsum erat VI, 194 αὐτίκα ἴσαν. — Jam allatis conveniens est IX, 104 τόδε οἶδαι. Sed non tolerari debebat τό με εἶθε IV, 482.

Litera *i* saepius hiatus efficit, et quidem fere sequentibus iis vocabulis, de quibus supra dictum, et in formis, quae elidi nequeunt: VII, 11 Νιῶῃ ἀνακτι. I, 640. 784. IX, 213 ποτὶ ἄστν. XIII, 301 περὶ ἄστν. I, 97 οὐδέ τι ἦδη. XII, 544 οὐδέ τι ἴστε. III, 114 οὐ νύ τι οἶδας, quod idem infra v. 253 restituendum erat. IV, 303 οὔτι ἔοικε. VII, 695 πατρὶ ἔοικας. Neque alienum est ab iis, quae jam attulimus, et idem infra in clausula positum videbimus, quod V, 589. XIV, 444 legitur οὔτι ἔγωγε. Singularis erat hiatus II, 385 ἦέ τι ἄλλο, poteratque defendi, ut defensum est. Retinuissem, si singularis aequae bene sententiae quadrasset atque pluralis.

In litera *o* justi sunt hi hiatus: I, 93 ὑπέσχετο ἔργον. IX, 311 νισσομένοιο — et XIV, 574 χωρομένοιο ἀνακτος. Vitiosum illud οἶδέ τν ἔσι I, 32 jam Hermannus sustulerat. Vitiosi etiam erant hi loci: III, 295 ἀγνύμενος δὴ αἰέν et IX, 336 νηὶ θοῆ· οἶ δ' αἰψα.

§. 10. In *tertiū pedis* caesura *trochaica*, cuius amantissimum esse Quintum jam vidimus, haud paucos ille hiatus admisit. Sed hic quoque melius Gerharδο vituperatore Hermannus rem suam gessit, ne fines justo ampliores sinamus esse sagaciter cavens. — Ita, quos locos jam ille suspectos habuerat: I, 99 τοῖα ἐφ; I, 468 ἐπεντύνεσθε ἑῶν; ibid. 558 ἔχεσθε ἀνά; II, 59 πείθεσθε ἐνί; V, 152 πείθεσθε, ἐπί ῥα; XII, 52 πείθεσθε εὐπτολέμω, hos omnes sed diligenter re examinata mutatos invenias. Recte habet XI, 217 φέβεσθε ἔοικότες; reliqui quamquam dubitanter III, 168 φείξεσθε ἀμείλιχον. Contra quin recte mutata sint haec: VII, 483 Ὀδυσσεὺς τε ἰδέ, et XII, 414 λευκαὶ δὲ ὑπό, nemo facile dubitaverit. — Legitimus est *dativi* hiatus in his: X, 171 κελιάδοντι, ὅς; X, 204 Ἑρακλήν· ὅ; nec minus literae *o* in his formis: I, 699 κληνδομένοιο· ὅ; VIII, 225 μεγάλιο· ὅ; III, 386 πονέοντο ἀπείριτον, quod optime Hermannus ipse tuitus est p. 744. Alia per se defendi poterant, sed mutata sunt aliis causis supervenientibus: XII, 301 ἐπ' Ἀργὶ εὐκλειῶς; X, 211 ἀπεσσυμένοιο, ὅ δ'; XI, 26 τοκετοιο, ὅσῃ; V, 281 μητιῶντο ὑπέρ; VII, 264 δλέγοντο ἐπ'; XII, 164 φροέοντο ἐπί. — In hujus pedis *fine* rite ponuntur hi hiatus: XII, 577 κατὰ Ἴλιον; III, 192 ποτὶ Ἴλιον; II, 175 περὶ νίεος; VI, 161 πρὸ ἄστεος. Contra aperte falsi erant hi: X, 398 δέ με ἄσπετον; II, 300 μεμαῶν' ἐτι ἐλθέμεν; I, 92 ἔργον, ὅ οὔποτε, quod ut non mutaverim in ἔργον, ὅ τ' οὔποτε mea oblivione factum est. — Porro quinque locis καὶ sequente vocali longae syllabae vicem male explet, quod recte jam notarunt Herm. *l. c.* p. 728. Gerhard. *l. c.* p. 160. Tribus locis — I, 606. VI, 432. XI, 252 — εἰ καὶ pro καὶ εἰ scribendum, duobus — IV, 130. X, 277 — particula τέ ante καὶ inserenda erat. Paullo magis dubius est XIV, 181 κερφαλῆς οὐ νίεος, ubi φίλον versimiliter putaverim, quamquam haud desunt HomERICA.

§. 11. In *fine quartū* pedis haud raro hiatus admisit, fere iis vocabulis positis, quae supra recensui. HomERICA in hac sede exempla colle-

git Hermann. *Orph.* p. 726 sq. — Ut a litera *α* faciamus initium, habes ante *ἔργα* I, 403 Ἀρήια, III, 447 ἐτώσια, VI, 18 ἀμήχανα; ante *ἔργον* bis μέγα XII, 244. 359; habes ἄλσρα ὕληεντα III, 326, ubi cfr. not., et κατὰ Ἴλιον VI, 193. — Duo loci, qui paullulum secedunt, XI, 66 θαλάσσια ἤρκεσαν ἔργα et XIV, 104 μέγα ἤνυσαν ἔργον se invicem tueri videntur, quamquam posteriore loco Hermann. *Orph.* p. 748 haud improbabiler per se μέγα ἤνυσαν conjecit. — Postremo III, 141 ad vitandam caesuram trochaicam ἐτόλμα ἐγγύς scripsit, quod pro ἐτόλμα ἐνεγγύς etiam IV, 326 revocandum fuisse jam Hermannus *Orph.* p. 696 praeceperat. — Sed corrupti erant hi loci: II, 487 μέγα ἰππόβοτόν τε; I, 166 ἀάσχετα ἔξετο, ubi optimi codicis auctoritas eam legem firmavit, quam supra tertio loco explicavimus: cfr. notam; VII, 601 ἀταρβία οὐνεα; I, 793 μέγα Ἡφαιστόιο, quod utrumque *per se* quin defendi poterit, nihil dubito: sed nunc vid. notas. — Litera *ε* quater hiatus facit non attractandum: III, 190 ἀρήγετε εὐμενέοντες; XII, 221 τεκμήρατε, οἴτινες; IX, 4 ἴδοντο δὲ Ἴλιον; XIV, 176 οὐποτε ἰς ἀνέμοιο, quod ex Homero sumpsit: *Od. N.*, 276. Sed aperte falsum erat IX, 484 φάνεν δὲ ἔ, οἶος; neque injuria mutatum puto XI, 63 βαλεῖν δὲ τε εἰς propter particulas alibi Quinto non usitatas. Omnium pessime I, 529 Ἀήιχον ἦδὲ ἀρήιον positum erat. — Saepius litera *ι*, sed plerumque in formis, quae elidi nequeunt, sequente vocali locum habet, ut in dativo tertiae declinationis: II, 142 μεγαλήτορι αὐτάρ; IV, 584 κάρτει οἷς; VI, 137 ἀταρβεί Ἡρακλῆι; X, 170 ἀτειρεῖ ἴσος; XIII, 395 οὐρεῖ ὕληεντι; XIV, 638 ἐρικυδέι Ἐννοσιγαίῳ. Neque IV, 488 εἰδότι δς δ' hiatus solius gratia mutassem, neque XIII, 555 ἐπ' ὄρει ἀνθρώποισιν: sed vid. notas. Contra, cur IX, 431 cum Tychsenio μεμαότι σὺν pro ἐν, et XIII, 89 αἴματι τοῖ pro οἰ cum Hermannus scripserimus, jam nemini obscurum erit. — Praepositiones addo: περὶ νείος III, 454; περὶ ἔλκεῖ IV, 175; ποτὶ Ἴλιον VI, 446; ἐνὶ ἡέρι X, 194; ποτὶ ἄστρ XIII, 7. XIV, 320. Sed XII, 188 cur ex libris περὶ δ' ἄσχετα restituerim, in nota dictum. Insolentius Quinto, nec tamen suspectum est II, 541 οὐκέτι ἴσα. — Literae *ο* habemus, postquam XII, 584 ἀπέσσυτο ἀχνυμένη κῆρ remotum est, duos tantum sed justos hiatus: VI, 56 ἔξετο, ἦχι, XIV, 172 ἐλείβετο ἡδύ. Contra IX, 469 κατέφθιτο οὐ hiatus altera pronominis forma expellendus erat. — Postremo huc pertinet VII, 234 γενεῆν καὶ οὐνομ', de quo jam alii dixerunt in nota indicati.

§. 12. Permultos hiatus in quinto pede, eosque in extremo plurimos admisit. Literae *α* habes ante *ἔργον* bis μέγα I, 132. V, 59; ante *ἔργα* V, 190 ἀάσθαλα, VI, 292 ἄσπετα, ibid. 304 ἀντάξια, VII, 266 δήια, ibid. 683 κάλλιμα, X, 19 ἄφθια, XIII, 547 δοῦλια; porro μήδεα οἶδας II, 71; μυρία οἶδε V, 156; μήδεα ἦδη VII, 15; tum ἀνὰ ἄστρ VII, 365. XI, 320. XIII, 383. Omni etiam suspicione carent εἴματα ἔσαι III, 528, de quo cfr. Hermann. ad hymn. Hom. Ven. 86, et νημερτέα εἶπη XII, 368. Contra VI, 151 ἐνθ' ἄρα ἦστο et XIII, 19 φρένα οἶνω quod a nobis mutata sunt, peritorum nemo vituperabit. — Medio in pede II, 249 ἀλλὰ ἐζηλον Homericō exemplo E, 795 οὐ δὲ ἐκζηλοι scripsit; II, 131 πάντα ἔοικας et VII, 200 θαῦμα ἰδόντι cur dicere maluerit quam πάντ' ἐπέοικας et θαῦμα εἰσδόντι infra dictum est. — In litera *ε* recte scriptum IX, 509 τόδε ἔργον; sed ἐπεντύνεσθε ἀεθλον IV, 297 debuit evitare, cum commode posset. — Literae *ι* frequentissimus est hiatus, isque post primam thesin ante ἔοικώς in verbis πατρί I, 129. IX, 268; θερί III, 32. X, 101; ἀσχαλόωντι V, 103; σπεύδοντι VI, 231; ἀκάμαντι VII, 586; ante ἐώκει in εὔδοντι III, 543; in στενάχοντι X, 202. Tum ex I, 462 et XI, 137 οὔτι ἔοικεν etiam III, 642. VII, 85 restituendum erat — et habuimus supra IV, 303 idem in pede secundo —, ubi item ad evitandam quadrisyllabam clausulam scribere noluit οὐκ ἐπέοικεν, de quo dubitanter olim cogitavit Hermann. *Orph.* p. 741. Postremo singularia haec nec tamen suspecta leguntur: III, 784 ἦχι ἐκάστῳ et V, 581 οὔτι ἔγωγε. — Accedimus ad finem quinti pedis. Ibi habe-

mus I, 464 et XIV, 123 ἐπὶ ἔργα, V, 49 ἐπὶ ἔργω, I, 727 ἐπὶ ἔδνοις, quod ut Homericum postquam vindicavit Hermann. *l. c.* p. 742 mirum quod de ἐφ' ἔδνοις cogitavit, a qua forma ante Nonnum abstinerunt Epici. Sed pro εὐτ' ἐπὶ ἄκρον, quod insolentius Quinto videbatur, XIV, 554 Tychsenianum ἦντ' ἐπ' ἄκρον retinimus. Dativos posuit I, 619 περιβάλλει ἵππῳ, XII, 423 περιμήξει ἵππῳ, I, 795 εὐώδει οἶνω, II, 548. V, 364 et VI, 368 λάλασι ἴσος, IX, 122 μηδενὶ εἶκειν, XIV, 189 μηδενὶ εἶζων. Nec minus sana sunt οἶδέ τι ante οἶσα I, 734; ante ἦδη III, 250. VII, 522; ante οἶδε V, 610; et ὄφρα τι εἶπη XIII, 188. Contra ἦ εἶ ἐλλη VI, 418 mutandum erat. — Litera o hiatum facit ante ἄνακτος in his genitivis: ἀποκταμένοιο II, 279. 570. XI, 200; Ποιάμοιο III, 500; Εὐρύπλοιο VII, 541; ἐριβρεμέταο ibid. 635; Πανοπηιάδαο IV, 336; οἶο III, 423; in quibus omnibus, nisi trisyllabam clausulam vel cum hiatu praetulisset, eum evitare poterat brevioribus genitivi formis cum βασιλῆος conjunctis. Eodem modo explicandum est IV, 273 ἐθήσαντο ἰδόντες, cum in promptu esset ἐθήσαντ' εἰσιδόντες. Ex allatis patet I, 304 Σπύλοιο ἀπορρώξ etiam ab hiatu vitiosum fuisse. — Tum duo habemus exempla formarum verbalium: ἐπεκέκλιτο ἵππῳ I, 624 et ἐπεμαίετο ἵππῳ XII, 571, de quibus vid. Herm. *Orph.* p. 741. Tertium IV, 245 κατεχεύατο ἀφρός etiam aliam ob causam correximus. — Prorsus singulare apud Quintum erat αὐτὰρ ὁ Ἴλιῳ II, 142, quod ab eo vitatum esse nubes locorum demonstrat simili in causa ὄγ' habentium. Etiam singulare est sed tutum et Homericis exemplis, et quia aliter dici non poterat θεοπροπίας εὐ εἰδώς XIV, 365.

§. 13. Nonnum ejusque imitatores nunquam duo in uno commate conjunctos spondeos posuisse primus notavit Wernick. *Tryphiod.* p. 39. In hac re antiquorum epicorum exemplum secutus nihil acuminis quaesivit Quintus. Continuatos spondeos — et ne omnes quidem — ex libris duobus appono: X, 84. 105. 112. 143. 169. 178. 208. XII, 24. 28. 47. 81. 92. 104. 108. 166. 206. 215. 217. 219. 224. 303. 304. 308. 334. 336. 339. 342. 372. 452. 458. 523. 526. 563. 576. In quarta sede contra eum dactylicos rhythmos ἄρα, σφίσι, ποιί brevioribus formis positione productis praetulisse scite observavit Wernick. *ibid.* p. 173 sq., qui recte X, 73 ἄλλω pro ἄλλον emendavit. Sed XII, 314 sanum puto

πρῶτος μὲν κατέβαινε ἐς ἵππον κητώεντα,

ubi idem ille ad evitandam vitiosam productionem ἐφ' ἵππον κητώεντος conjecit. Sed similia ex Homero exempla ipse attulit, quae secutum esse Quintum probabile est, qui ubique ab illa nimia Nonni et pusilla severitate abest. Voluit ille adaptare sibi antiquorum numeros, hic suis inventis expellere.

§. 14. Transimus ad versuum *clausulas*. De his jam modo §. 12 adnotavimus, eum vocabulo trisyllabo quam quadrisyllabo, ubi optio data erat, uti maluisse. Haec vero lex regnat ita apud Quintum, ut quin de consilio et industria eam sibi scripserit dubitari nequeat. Ita statim I, 3 cum vulgo ἀνὰ Πριάμον πολίεθρον legeretur, ex M ἀνὰ Ποιάμοιο πόληα restitui, qui exitus III, 17. 362. IV, 325. VII, 213. VIII, 346. 445. X, 1. 360. XI, 287. XII, 27. XIV, 211 legitur. Contra ubi alterum, nisi omnibus mutatis, evitari non potuit, ut XIV, 96 Ποιάμοιο καταιδόμενον πολίεθρον, id ponere non dubitavit. Jam ex his comparatis vides, non expavisse poetam clausulam quadrisyllabam ita, ut eam, ubi verborum junctura postulabatur, data opera et adhibitis machinis vitaverit. Et eandem in ceteris locis rationem obtinere videbis, quos jam, ne temere ex paucis normam inauditam effinxisse arguar, persequar omnes: γαῖα κεκεύθει I, 2. 109. III, 464. VII, 656. cfr. V, 48. — Τρώεσσι μάχεσθαι I, 275; non Τρωσὶν μαχέσθαι: cfr. II, 309. IV, 90. VII, 425. — παρεσσυμένοισι βροτοῖσι I, 299; non παρεσσυμένοις ἀνθρώποις: cfr. III, 458. 692. VI, 482. VII, 90. VIII, 44. XIV, 351. — κταμένοισι πεσύντας I, 352; non κταμένοις ἐριπόντας: cfr.

II, 441. IV, 540. V, 486. VI, 36. 649. XIII, 456. — *ἐλπωρῆσιν* *ἔειπεν* I, 357; non *ἐλπωρῆς ἐνένισπεν*. — *τῆσι πάροιθεν* I, 368; non *τῆς τὸ πάροιθεν*. — *ἄμμιν ἀρήγει* I, 372; non *ἄμμ' ἐπαρήγει*: cfr. V, 549. — *ἄμφι πέπυστο* I, 376; non *ἄμφ' ἐπέπυστο*. — *Μενουτιάδαο κέχυντο* I, 378; non *Μενουτιάδew ἐκέχυντο*: cfr. V, 528, ubi *λεχέεσ'* *ἐλέλειπτο* poterat; VI, 239. — *στνγεροῦ μόθοιο* I, 436; non *στνγεροῦ ὀρυμαγδοῦ*: cfr. VI, 18. IX, 257. 326. XI, 162. 499. XIII, 321. — *σφετέροισιν ὄλοντο* I, 447; non *σφετέροις ἀπόλοντο*: cfr. IV, 31. V, 516, ubi *ἐνθ' ἀπολέσθαι* poterat; VII, 627. XIV, 619. — *ἐπισταμένοισι μάχεσθαι* I, 455; non *ἐπισταμένοις πονέεσθαι*: cfr. 474. III, 140. — *οὔτι ἔοικεν* I, 462: vid. supra §. 12. — *πρέμνιοι κέασσαν* I, 490; non *πρέμνον ἐκίασσαν*: cfr. 774. 806. III, 358. V, 627. VI, 103. 640. VII, 613. VIII, 116. 299. XIII, 170. XIV, 639. — *κλασθέντα κέχυνται* I, 491, ubi propter antecessedens *βάλε* — *κίασσαν* exspectes *κλασθέν'* *ἐκέχυντο*. — *λιλαιομένοισιν Ἀχαιοῖς* I, 521; non *λιλαιομένοις Ἀργείοις* vel *Δαναοῖσιν*: cfr. III, 575. V, 192. 573. VI, 71. 301. VII, 661. XI, 131. 150. 279. XII, 26. XIV, 43. 352. 622. — *ἄμμαιμακέτῃσι δάμασσαν* I, 523; non — *ῆς ἐδάμ.*: cfr. 711. 805. II, 182. III, 475. IV, 157. V, 48. 484. 615. VII, 685. VIII, 98. IX, 52. 488. XI, 69. 203. XII, 23. XIII, 161. XIV, 62. 347. 624. — *ἄμφοτέροισιν ἀπειλεί* I, 552; non — *οἱς ἐπαπειλεί*. — *θυμὸν ὀλέσσειν* I, 554, ubi poterat *κῆρ ἀπολέσσειν*: cfr. IX, 232 *πότμον ἀλάλκοι*, ubi poterat *κῆρ' ἀπαλάλκοι*. — *στήθεσιν ὄρωρεν* I, 559, ubi poterat *στέροισ ἐνόρωρεν*: cfr. II, 254. V, 392. 463. VI, 334. VII, 473. XI, 18. XIV, 445. — *Πριάμοιο γέροντος* I, 647, ubi propter nexum aptius per se *Πριάμον βασιλῆος* videatur. — *Ὀυλύμιοιο φόβησεν* I, 690; non — *οὔ ἐφόβ.*: cfr. II, 387. VI, 259. — *πολέμοιο κνδοιμόν* I, 695, ubi poterat — *ου ὀρυμαγδόν*: cfr. VII, 251. 424. 454. — *Πατρόκλοιο δαμέντος* I, 721, ubi et — *ου δηθέντος* et — *ου κταιμένοιο* poterat: cfr. II, 262. III, 181. 191. 295, ubi vid. notam; 432. V, 507. VI, 251. XI, 288. — *ἐυπτολέμοισιν ὄπασσαν* I, 807, ubi — *οἱς ἀπέδωκαν* poterat: cfr. II, 262. IV, 382. — *ὠκεανοῖο βεβήκει* I, 826; non — *οὔ ἐβεβ.* — *Κῆρας ἄλυξεν* II, 13; non *Κῆρ' ὑπάλυξεν*: cfr. X, 262. XII, 36. — *ἐνθάδ' ἐξέσθαι* II, 19; non *ἐνθ' ἀφικέσθαι*: cfr. XIII, 513. — *ἐτάροισι δαμείη* II, 46; non *ἐτάροις δηθείη*. — *στιβαρῆσι χέρεσσι* II, 121, ubi et — *ρῆς παλάμησιν* et — *ρῆς χέρεσσιν* vel etiam *κρατεροῖς δοράτεσιν* vel *καταροῖς μελήσιν* poterat: cfr. III, 83. 351. IV, 225. VI, 209. 573. XII, 288. XIV, 551. — *ἡμετέροισι μελάθροισ* II, 128, non — *ροῖς μεγάροισιν*: cfr. III, 517. — *καὶ οἱ ἄμαρτι* II, 245; non *καὶ ῶ' ἀφάμαρτι*. — *αἱματόεντα κνδοιμόν* II, 281; non — *εντ' ὀρυμαγδόν*: cfr. II, 406. 514. VI, 499. 577. IX, 113. — *ἀποκταμένοιο ἄνακτος* II, 279 etc.; vid. supra §. 12. — *ἀπέληγε κνδοιμοῦ* II, 359; non — *ηγ' ὀρυμαγδοῦ*: cfr. III, 188. 243. V, 220. VI, 395. 514. 610. VII, 103. 156. 503. VIII, 247. 456. XI, 225. — *ἐξαλέονται ἰόντος* II, 385, ubi Pauwio — *έοντ' ἐπιόντος* magis placuisset. — *ὄλοοῖο Ἀνκούροιο* II, 439, ubi praei-vit Homerus Z, 134. — *γαῖα νέκυσσιν* II, 532; non *γῆ νεκύεσσιν*. — *αἰγοκερῆα κιόντος* II, 533; non — *ρῆ' ἐπιόντος*: cfr. V, 512. VI, 150. IX, 269. XIII, 53, ubi alius *ἵππου καιοῦσιν* praetulisset. — *ἐτάροισιν ἄνακτα* II, 629; non — *ροῖς βασιλῆα*. — *ἄνεστονάχιζε γοῶσα* II, 634; non — *ιζ' ἀχέουσα* seu simile quid. — *ὑπερφιάλοισιν ἀμύνων* III, 47; non — *λοῖς ἐπαμύνων*: cfr. 134. XI, 286. XIII, 462. — *ἄθανάτοιο μολόντα* III, 89; non — *ου ἀπιόντα*: cfr. IV, 170. X, 141. XIII, 337. — *μελέεσσιν ἀρήρει* III, 240; non — *εσσ' ἐπαρήρει*: cfr. VII, 442. — *εὐρονχόροιο πόλληος* III, 373; non — *ρον πτολήθρον*: vid. supra et cfr. 652. VI, 144. IX, 27. X, 360. — *σεῖο θανόντος* III, 486; non *σεῦ κταιμένοιο*: 524 *ἀκηδείησι θανόντας*, non — *εἰῆς τεθνεώτας*: cfr. V, 663. — *ἠελίοιο βολῆσιν* III, 581; non — *ίου βελέεσσιν*. — *θανάτοιο φέρουσαι* III, 615; non — *του φορέουσαι*: cfr. 666. 705. 718. V, 13. 80. VII, 672. X, 437. 442,

XII, 252. XIV, 411. 466. 540. — *πάγχυ δίηναν* III, 733, ubi *πάντ' ἐδίηναν* poterat: cfr. V, 137. 480. — *Ὁ δ' ἄλυμποιο Κρονίων* IV, 20, ubi — *που κρατερός Ζεύς* seu simile quid poterat. — *λιλαιουμένοι- σιν ἰδέσθαι* IV, 21; non — *οἷς ἐσιδέσθαι*: cfr. V, 312. XIII, 25. 442. — *ἐελδομένοισιν ἔειπεν* IV, 82; non — *οἷς μετέειπεν*: cfr. V, 600. VI, 8. IX, 84. XII, 246. XIV, 209. 337. — *πείθεσθαι ἔοικε* IV, 106; non *πείθεσθ' ἐπόικε*: cfr. V, 608. VI, 155. — *Ἀργείοισιν ἄνασσε* IV, 194; non — *οἷς βασίλευε*. — *ἐθρήσαντο ἰδόντες* IV, 273; vid. supra et cfr. VII, 200. VIII, 440. 442. — *χεῖρας ἄειραν* IV, 345; non *χεῖρ' ἀνάειραν*: cfr. 444. IX, 435. — *βριαροῖσι μέ- λεσσιν* IV, 461; non — *οἷς μελέεσσιν*. — *αἰγανέησι θοῆσι* V, 23, ubi — *ἔης ὄλοῃσι* poterat: cfr. VIII, 398. IX, 136. XIII, 151. — *θα- νάτοιο φύγωσιν* V, 85, ubi — *του προσφύγωσιν* poterat: cfr. XIV, 65. — *φεύγοντα σώσας* V, 268; non — *οντ' ἐσώσας*. — *ἐμεῖο μενοίνας* V, 209; non *ἐμεῦ ἐμενοίνας*. — *ἀγκοίνῃσι δαμεῖσα* V, 526, ubi — *ῆς δηθηῖσα* poterat. — *κρατεροῦ τοκῆος* VI, 82; non — *ροῦ γενετήρος*: cfr. VII, 662. 666. IX, 48. 62. 321. X, 438. — *νεη- κέσιν ἠδὲ βέλεσσιν* VI, 361; non — *σι καὶ βελέεσσιν*. — *στονό- εντα νόησε* VI, 455; non — *εντ' ἐνόησε*: cfr. VII, 701. IX, 401. X, 160. XI, 36. — *ἀθανάτοισι θεοῖσιν* VII, 14; non — *τοῖς μακάρεσ- σιν*. — *ξείνοισιν ἔπεσθαι* VII, 263; non — *οἷς συνέπεσθαι*. — *μεγάρουσιν ἔρυνκε* VII, 315; non — *ροῖς κατέρυνκε*. — *προθύροισι ποτᾶται* VII, 334; non — *οἷς πεπότῃται*: cfr. VIII, 307. — *Ἔδον- πύλοιο χέρεσσι* VII, 417; non — *λου παλάμῃσι*. — *ἐνθεν ἀυτῆν* VII, 562, ubi *ἐνθ' ὀρυμαγδόν* poterat. — *ἀμφοτέροισι κέκαστο* VII, 566; non — *οἷς ἐκέκ.*: cfr. XIV, 541. — *Ἀργείοισιν ἀορήγεις* IX, 19; non — *οἷς ἐπαρήγεις*. — *Πριάμοιο τέκεσσι* IX, 42; non — *ου τεκέεσσι*. — *φθιμένοισιν ἐόντος* IX, 57; non — *οἷς μετεόν- τος*. — *σφετέροισι βελέμνοισι* IX, 427; non — *οἷς βελέεσσι*. — *ζωσιῆρα τέτυκτο* X, 187; non — *ἦρ' ἐτέ.* — *ἐθέλοντι πύθοντο* XII, 100; non — *οντ' ἐπίθοντο*. — *ἐπιχθονίοισιν ἄγῃτον* XII, 155, ubi poterat — *οἷς πανάγῃτον*. — *ἀέκοντά μ' ἔρυνκεν* XII, 272, ubi poterat *ἀέκοντ' ἀπέρυνκεν*. — *πόντιοιο φέβονται* XII, 375, ubi — *του φοβέονται* poterat. — *οὐλομένοιιο πάροιθε* XIII, 364; non — *ου τὸ πάροιθε*. — *ἡῦκόμοιο γυναικός* XIV, 150; non — *μου ἀλόχοιο*. — *ἀτασθαλίῃσιν ἐῆσι* XIV, 218; non — *ἡς σφετέροισι*. — *πρώρησιν ἔκειντο* XIV, 374; non — *οῆς ἐκέκειντο*. — *πρώρηθεν ἄνακτες* XIV, 378; non — *οῆς βασιλῆες*. — *ἐῦξέστοισιν ἐρε- τμοῖς* XIV, 526, ubi poterat *ἐῦξέστης ἐλάτῃσιν*. — Vides, trisyllabas clausulas hic fere eo effici, quod longiores genitivorum dativorumve for- mae ponuntur, augmenta verborum omittuntur, pleniores formae apo- stropho instructis praeponuntur. Neque vero dubito, quin non solum clausulae illius efficiendae sed etiam hiatus evitandi studium in talibus, qualia sunt *πρέμνοιο κέασσεν*, *Ὁ δ' ἄλυμποιο φόβῃσεν* cet., vim suam exer- cuerit. Jam vero locorum quorundam emendationem a nobis inductam magnopere stabiliri videbis. Sunt vero hi: I, 502 *μεγάλιο γεγῶτας* pro — *ου γεγαῶτας*: II, 154 *ἐπιγυμένοισι μάχεσθαι* pro — *νη μαχί- εσθαι*: ibid. 613 *ἀποφθιμένοιο ποτᾶται* pro — *νου πεπότῃται*: III, 495 *καταφθιμένοιο πέλονται* pro — *νου πελόμεσθα*: X, 432 *βλεφάροιν ἔχυντο* pro — *ρον ἔχοντο*: XIII, 180 *σποσροσύνησι κέκαστο* pro — *νησ' ἐκέκασ- το*: denique III, 81 *δι' ἄνωσ ἀπολέσθαι* pro *δι' ἄνωσ ἀπολέσθαι*. In quibus fere omnibus me non sine librorum adjumento mutasse notae testantur.

Contra inveniuntur in quibusdam locutionibus quadrisyllabae clausu- lae, quae facile evitari poterant aliis vocabulis vocabulorumve formis positis. Quarum nonnullas consulto *variationis* causa retinuisse videtur, quos refero *ἀτασθαλοῦ πολέμοιο* I, 520 et similia II, 11. 76. VI, 338. VII, 97. 173. X, 95. XI, 164. — *σφετέρον βασιλῆος* III, 647 et sim. ibid. 745. — *δαῖζομένοις ἐπαμύνη* I, 92 et simil. VI, 305. VII, 191. 699. VIII, 264. — *κρατεροῆς παλάμῃσιν* IV, 108 et sim. IX, 120. Quae omnia quomodo alibi evitaverit supra vidimus. Deinde singularia duo

στιβαροῦς ἐλάτῃσιν VI, 112, pro quo στιβαροῦσιν ἔρεμιοῖς dicere poterat, ut XIV, 526; et ἡυκόμοις ἀλόχοισιν XIII, 384, quod secundum XIV, 150 — οἰσι γυναιξίν dicere poterat. In aliis causa obscura est, ob quam legi suae contrarius exstitit, ut in εὐτ' εἰσίδοντο I, 54. 205. II, 202. VI, 128. 295. XIII, 418. ὡς εἰσίδοντο V, 487, ubi cur non praetulerit ὀπιόι' ἰδοντο, nescire me fateor. Contra in vicino illo οἱ δ' εἰσίδόντες I, 67. XIII, 500 hiatum οἱ δὲ ἰδόντες vitasse videtur. — Et στυγεροῦ βίοτιο X, 424 fortasse praetulit alteri στυγεροῦ βίοιο propter homoeoteleuton: sed cfr. notam. — In aliis *formam*, quae trisyllabo exitu inferenda fuisset, exosus esse videtur, ut in ἡ θανέσθαι I, 77, ubi cfr. notam; δαιτός τ' ἐρατεινῆς ibid. 120, ubi vid. notam; et simil. III, 778. XIII, 436. — Huc refero porro ἀρηφίλοις ἐταίροισιν III, 283 et sim. IV, 178. VI, 603; δαίχτιμῆνον Πατρόζλοιο III, 538 et sim. IV, 289. V, 315. Nunquam — οἰσιν ἐταίροις aut — οἰο Πατρόζλον dixit. — Huc etiam referendae videntur breviores dativorum formae in his: κενεοῖς λεχέεσσιν III, 406. — ἀπειρεσίοις νεφέεσσι IV, 45. VIII, 444. — ἀνηροῖς ἐπέεσσιν III, 97. et simil. IV, 149. V, 128. XIV, 443. — ἡμετέροις τεκέεσσι X, 39. XIII, 247. — βριαροῖς μελέεσσι V, 616. XI, 410. — ἀνηροῖς βελέεσσι VII, 145. et sim. ib. 485. VIII, 264. XI, 495, ubi ἔγχεσιν ἢ δὲ βελέεσσιν poterat; XI, 348. — Cum his patet pugnare, quae supra IV, 461. VI, 361 adscripsi, neque diffiteor haec mihi haud parum suspecta videri. Contra IX, 42 sanum videtur, genitivo in — οἰο hic quoque jus suum postulante. Ita etiam haud scio an olim κῆρ' ἀπάλακην VI, 405 meliorum librorum auctoritate exsulaturum sit.

Neque longiora adverbia illi legi contraria esse hi loci docent: ἐτέρωσε βάλοντο I, 610. X, 427. μετόπισθε τέλεσσαν IV, 61. ἐφύπερθε et καθύπερθε βάλοντο III, 679. 684. IV, 8. V, 631. μετόπισθε λέλειπτο VI, 589. τὸ πάροιθε πέπυστο VII, 175. μετόπισθε πύθοντο XII, 156. — Vocabula bisyllaba integra manere ante trisyllabas verborum formas augmento carentes jam ex exemplis illis, quae supra attuli, apparuit. Hic cetera sequantur; a *substantivis* incipio: νότα δάτξε I, 385. φῦλα πέλοντο II, 191. γυῖα πέδησαν IV, 200. γυῖα φέρεσκον V, 370, ubi γυῖ' ἐφόρησαν scribere poterat. θαῦμα ἰδόντι VII, 200, de quo cfr. supra §. 12. δαῖτα πένοντο IX, 533. νῖα δάμασσαν X, 80. φῦλα δάτξον XI, 154. φῶτα δάτξον XII, 364. πῆμα κόρυσσε XIII, 254. νότα πέρησαν ibid. 96. Αἶσα δάμασσαν ibid. 462. ἔργα κάμοντο XIV, 132. λαῖτμα φέροντο ibid. 590. γαῖαν ἐνερθε, ubi poterat γῆν ὑπένερθε, ibid. 646. χεῖμα κέδασσαν ibid. 656. His addo cetera promiscue: ἄλλα μενοῖνα I, 715. X, 408. ἄλλο μενοῖνα V, 588. ἴσα πέλοντο II, 541. πάντα τέτυκτο V, 123. πάντα τελέσθη ibid. 123. πάντα μενοῖνα ibid. 546. πάντα βάλοντο VI, 99. πολλὰ μύγησα V, 154. πολλὰ κέχυντο XI, 304. μαζοῦ χάροντο VI, 315. θερμὰ λέλειπτο XIII, 149. τῆσι πέλοντο V, 19. τοῖσι μάχοντο VI, 115. οἰσι μάχοντο XIV, 377. ἦσι μενοῖνα XIV, 142. οὔτι βάρυνε VII, 449. VIII, 493. οὔτι δύναντο VII, 453. οὔτι δάμασσαν VIII, 124. οὔτι πέπυστο X, 385. 388. οὔτι φέροντο XI, 373. ὅστε τοκῆα VIII, 150. οὔτε φέρονται XIV, 5, non οἱ φορέονται. νόσφι βαλόντο XIV, 296. οἶο βεβήκει XIV, 351. εὔτε βάλοντο XIV, 153. ἦχι τέτυκτο VIII, 447. His adde XII, 519, ubi nunc ἄλλα φαιάνθη legitur. — Ex his patet, hos locos fuisse mutandos: I, 123 ὅσπ' ἐκάλυψε. ibid. 307 κῆρ' εἰτίθεντο. II, 378 ἄνδρ' ἐφέροντο. ibid. 589. VII, 16. X, 6 σῆμ' ἐβάλοντο. III, 426 πάντ' ἐκέαστο. ibid. 628 προόσθ' ἐμύγησα. ibid. 732 πᾶσ' ἐκέαστο. V, 359 πάντ' ἐτέλεσσαν. VIII, 144 πάντ' ἐδάσαντο. IX, 350 πῆμ' ἐβάλοντο. Sed relativa ὅσπ' ἐπεπόνθει IX, 425 et οὔστ' ἐσάωσαν XIV, 627 mutare non ausus sum. — Ita etiam particula δέ in hac sede eliditur, ut hi loci demonstrant: τοὺς δ' ἐφόβησε I, 402. τοὶ δ' ἐφέροντο III, 165. ταὶ δ' ἐφέροντο III, 589. XII, 457. XIII, 61. αἶ δ' ἐφέροντο IV, 522, ubi αἶ δὲ πέτοντο scribere poterat. οἱ δ' ἐπέχοντο V, 270, ubi οἱ δὲ κέχυντο in promptu erat. οὗς δ' ἐφόβησα ibid. 296. ἀμφὶ δ' ἐκειτο VI, 254. ἐν δ' ἐτέτυκτο ibid. 285. οἱ δ' ἐφέροντο VII, 527. IX, 169. οἱ δ' ἐπίθοντο IX, 36. XIII, 36. οἱ δ' ἐπέτοντο IX, 216. ἐκ δ' ἐβόησε ibid.

298. τοὶ δ' ἐμάχοντο *ibid.* 323. σὺν δ' ἐτίναξεν XII, 95. XIV, 570. στοναχαὶ δ' ἐφέροντο XII, 508. ἐκ δ' ἐλάθοντο XIII, 119. οἱ δ' ἐκέχοντο *ibid.* 124. Idem fit aliis hujuscemodi particulis: ἡδ' ἐδάμησαν I, 812. οὐτ' ἐφόρησεν VII, 205. ἦν κ' ἐθέλησθα *ibid.* 215. οἱ δ' ἐνέμοντο X, 143. οὐδ' ἐδύναντο XI, 1. ἀλλ' ἐμάχοντο *ibid.* 281. οὐδ' ἐνόησαν XII, 184. ἡδ' ἐσάωσεν XIII, 295. ὅσα τ' ἔρεξεν XIV, 129. ὡς τ' ἐδάμασσαν *ibid.* 134. Hinc ὃν κε θέλητε IV, 490 *mutandum erat.* — His repugnant, sed non sine ratione, I, 486 μινυνθάδιοι δὲ πέλοντο, et propter longius vocabulum quod praecessit, et quia ἐπέλοντο, si recte memini, nemo dixit; porro II, 220 καναχή τε δεδήει; XIV, 650 ὑποβρυχίων τε καλύφθη etiam propter longius vocabulum, nec illic plusquamperfecti nulla ratio habenda. Eadem norma IX, 262 ὅς σ' ἐκάλυψε; sed XII, 385 ἀναγκαῖή με λίποντο scriptum est. Cur autem VII, 48 ὡς ἐμὲ κείνος, non ὡς ἐμ' ἐκεῖνος dederit, apertum est verborum nexum et oppositionem consideranti. Quod bis XIII, 118 ἕτεροι δὲ κυδοιμὸν et XIV, 68 οὐδὲ κυδοιμοῦ dixit, non elisa particula ὀρυμαγδόν, monstrat hic quoque trisyllabam clausulam vel inscio in calamum rediisse. — Trisyllabum exitum porro eo quaesivit, quod in secunda quinti pedis thesi post apostrophum antecedentis brevis vocalis augmentum verbi retinere maluit. Scripsit igitur: οὐνεκ' ἐμελλε I, 391. VIII, 125. XIV, 630. γούνατ' ἔθηκε *ibid.* 460. γούνατ' ἔλυσε VI, 596. πείσματ' ἔλυσεν VII, 372. οὐποτ' ἔλειπε *ibid.* 388. οὐκέτ' ἐμελλε IX, 308. τηλόθ' ἔκειτο XI, 2. — Et prorsus ejusdem generis sunt κήματ' ἐκείνης II, 54. ἐτέρας δ' ἄρ' ἐκείνων XIV, 14. οἱ δ' ἄρ' ἔφραστο XII, 389. καὶ νόχ' ἄπαντες VII, 626. Hinc patet III, 333 et VIII, 94 ἐν δ' ἄρ' ἔθλασσαν scribendum fuisse, cum illic ἐν δ' ἄρα θλ., hic ἐν δ' ἀνέθλ. legeretur; III, 352 οὐδ' ἐτ' ἐμιμονον. IX, 375 οὐποτ' ἔλειπε. XII, 425 δούρατ' ἔθηκεν. XIII, 475 μείον' ἔθηκεν. Et IV, 399 φάσμακ' ἔθηκε demum Tychsen. expulerat. Sed ἀγχύθι μίμνε XII, 14 non atrectandum fuit, quia hoc adverbium non decurtatur. Et semper noster plerumque in versus fine — ἄμα πάντες dixit, non ἄμ' ἄπαντες (locos vid. ad II, 530), ob continuatam, opinor, aspirationem. Sed alia etiam exempla canonis infesta videntur: scripsit enim I, 445 εἶρω θέντο. IV, 457 et V, 319. VII, 210 τεύχεα δῶκεν. VII, 385 δάκρυα χεῖεν. *ibid.* 437 τεύχεα κείτο. Sed aperta est causa, ne admisso apostropho et augmento duae vocales concurrerent. Hinc unus locus, qui repugnabat, VIII, 486 τείχε' ἔθεντο corrigendus erat. Sanum est, quod solitarie occurrit, VII, 226 οἱ δ' ἐσπόμενοι μέγα χαῖρον.

§. 15. Quod *clausulam spondiacam* attinet, quam satis frequenter sibi indulisit poëta, locus sub uno conspectu diligenter collectos posuisse sufficit, quoniam quid regulae ille secutus sit, inde simplicissime patet. Eam igitur clausulam vide in his: ὀρμαίνεσκεν et simil. I, 27. 171. 407. 437. 706. 780. II, 362. VII, 23. VIII, 43. IX, 238. XI, 272. XII, 269. — ἰλάσσηται I, 29. — Οὐλύμποιο I, 676. III, 696. VIII, 240; hinc restitutum I, 48. — ἀκτίνεσιν I, 59. — ἀγροῖῳται I, 63. — δηῶσαντες et simil. I, 89. 212. 270. 656. II, 15. III, 196. 355. 382. IV, 18. V, 294. 545. 567. VI, 453. VII, 521. XI, 314. XIII, 206. XIV, 3. — Πηλείωνι etc. I, 101. 569. II, 403. 493. III, 193. 281. 350. 410. 459. 505. 513. 532. 549. 574. 606. 787. IV, 299. V, 111. 134. VII, 721. IX, 183. — ἀντέλλησιν I, 148. XIII, 483. — Ἀρπυῖσι I, 169. IV, 513. — μαϊμῶωντες et simil. I, 177. 620. II, 110. III, 307. IV, 241. VI, 194. 217. 460. VII, 99. 525. VIII, 136. 325. X, 59. XI, 475. XIV, 16. 509. — ἀτσοῦσα et simil. I, 180. 354. 386. 580. II, 284. III, 161. 220. 264. IV, 366. 515. VI, 294. 574. VII, 546. X, 5. XI, 115. XII, 548. XIII, 68. — ἀφρνεοτο I, 183. 828. IX, 486. — Ἰδαίοιο I, 184. XII, 186. — ἀμπνεύσωμεν etc. I, 197. V, 109. 511. — Θερωῶσαν I, 254. — ἰθύνεσχον et simil. I, 273. III, 438. IV, 298. 359. 417. V, 22. 179. IX, 361. XI, 101. XIV, 500. — πεπληθυῖα I, 347. XI, 160. — ἐκπνεῖοντες et simil. I, 349. III, 536. XIII, 148. — ἀσπαίρεσχον I, 350. — εἰλήλουθε I,

358. — *ροστήσαντες* et simil. I, 371. 646. 669. VII, 217. X, 363. XIII, 539. — *εστινήα* etc. I, 390. II, 502. VIII, 11. — *ἡμάλδυνεν* I, 400. — *ἐντύνονται* et simil. I, 441. IX, 110. X, 345. XII, 234. 574. XIII, 29. 128. XIV, 346. 405. — *ἐγγείησι* I, 504. 544. III, 390. VI, 123. VIII, 133. — *μαρμαίροντα* et simil. I, 510. 657. V, 114. VI, 256. 352. VIII, 48. IX, 221. XIV, 183. — *Ἄτροντώνη* I, 514. XIV, 326. 530. — *θωρηχθέντες* et simil. I, 543. IX, 125. XII, 304. — *ἐξείλοντο* I, 590. — *εἰρούσασα* et simil. I, 601. III, 192. 210. XII, 236. XIV, 354. 499. — *ἐσσεύοντο* I, 631. II, 193. VI, 229. IX, 70. 442. 542. XIII, 67. — *πεπηγυῖης* et simil. I, 659. X, 469. — *μητίσασθαι* I, 725. XI, 62. — *Ἡφραίστιο* I, 793. V, 98. 380. VII, 570. IX, 336. X, 203. XIV, 50. — *περικωχύσαντες* et simil. I, 800. II, 591. III, 460. 593. 683. 742. 779. X, 309. 459. XII, 498. XIII, 93. XIV, 84. 261. — *ταρχύσαντο* etc. I, 820. III, 735. V, 609. VII, 6. 157. 658. XIV, 242. — *κυδαίνοντες* et simil. I, 825. II, 632. III, 734. IV, 179. 581. VII, 686. X, 58. XIV, 105. — *ἠχηέντων* etc. II, 1. IV, 159. VI, 379. 485. VII, 548. XII, 429. — *αλιπεινοῖο* et simil. II, 98. VI, 167. VII, 144. 409. VIII, 26. 407. IX, 6. XI, 293. 333. XIII, 256. — *ἀθρήσωσιν* et simil. II, 104. III, 182. 541. IV, 218. 414. VI, 125. X, 480. XII, 572. XIII, 104. — *ὕληέσας* II, 282. III, 326. XIII, 395. — *μυθήσονται* II, 317. XIV, 191. — *Ἑλληνπόντου* etc. II, 353. 489. III, 4. 391. 585. 601. 741. IV, 81. V, 569. VI, 289. VIII, 478. IX, 31. 172. XII, 131. XIV, 353. 372. 636. — *δειμαίνοντο* II, 499. — *Δισήποιο* II, 587. — *Ἀπόλλωνι* etc. III, 87. XI, 169. XIII, 434. — *Νηρηίην* etc. III, 125. 596. 768. 786. IV, 128. VII, 353. IX, 29. — *περιπεφρίκασιν* et simil. III, 184. IX, 58. X, 398. 451. — *θαρούνεσκε* etc. III, 186. IV, 257. VIII, 366. — *ἀνθρώποισιν* III, 198. V, 234. 471. 593. 630. VI, 76. VII, 79. 87. 310. XI, 22. XII, 232. 292. XIII, 248. 555. XIV, 114. 205. — *ἰωχυοῖο* III, 215. 380. V, 650. VI, 121. VII, 111. XI, 315. 347. — *Ἀγχίσαιο* et *Αἰνείαιο* III, 282. X, 98. XI, 235. 238. 393. 440. XIII, 300. 315. — *ἰητήρες* III, 290. IV, 211. — *ἰήσασθαι* XI, 411. — *ἀρπάξαντες* III, 338. — *νομήσασθαι* III, 439. XI, 65. — *ὄρφηέσσο* III, 657. — *νηήσαντες* III, 673. 678. V, 619. VII, 163. — *ὄτρύνοντες* et simil. III, 675. VII, 495. VIII, 5. 58. 172. X, 63. XII, 461. XIII, 35. 187. — *διεκομήσαντο* III, 694. — *ἐρωώσαντο* III, 695. — *περιποινύοντες* III, 713. IV, 210. 509. V, 68. VII, 351. — *Ἡρακλῆος* III, 772. IV, 447. VI, 120. 199. 215. 302. IX, 397. — *Τηλάνδροιο* IV, 7. — *Ἀτρείδαο* IV, 99. VII, 381. — *κvanoκρήδεμος* IV, 115. 381. V, 121. — *συντεκίγναντο* IV, 132. VII, 224. — *Ἀργείοισι* IV, 144. V, 472. VI, 77. 183. 609. VII, 143. 422. VIII, 22. X, 77. 97. XI, 145. — *ἰοήεσσιν* IV, 196. — *ἀλλήλοισιν* IV, 300. VIII, 175. 180. IX, 168. 233. 546. XIV, 36. 517. — *αἰψηρῆσιν* IV, 349. — *ὄφθαλμοῖο* IV, 262. — *ἰαίνονται* et simil. IV, 402. VII, 340. XIII, 83. — *πειρήσαντο* IV, 406. — *ἀλδαίνεσθαι* IV, 429. — *κουρίζοντα* IV, 432. — *αἰαίνηται* IV, 442. X, 278. — *θηήσαντο* IV, 458. X, 380. — *ἀφρίζοντες* IV, 548. — *ἰδρώοντες* V, 56. — *τεχνήντα* V, 97. VI, 481. — *βεβριδυῖα* etc. V, 102. 365. VI, 381. — *αιγλήντα* V, 131. IX, 9. — *παμφαίρησι* V, 132. — *ποιήσονται* V, 162. — *ἀκμήτοιο* V, 182. — *οἰωθέντα* V, 204. XIII, 286. — *κυμαίνηται* V, 246. — *Ὀινείδαο* V, 253. — *ἀμφήριστος* V, 310. — *πορφύρεσκεν* V, 355. — *᾽Ωρίωνα* V, 368. 404. VII, 304. — *δαρδάφουσιν* V, 448. — *ἀσπαίροντα* V, 456. XI, 104. — *ἐρρίζωται* V, 462. VIII, 169. — *χωρωθέντας* V, 496. — *τεθνεῶτι* V, 502. — *αἰσχύνουσα* V, 530. XIV, 49. — *ἀτλήτοιο* VI, 14. — *γηθήσειεν* VI, 17. — *κεκμηῶτες* VI, 107. VIII, 372. — *διηέντι* VI, 109. — *Ἐρκειοιο* VI, 147. — *κηῶντι* VI, 158. — *κητώντα* XII, 314. — *λιχμώναντες* VI, 200. — *Ἄλκείδαο* VI, 222. — *Ἄλφειοῖο* VI, 234. — *Ἐδηνοῖο* VI, 283. — *ἐσθίρικται* VI, 310. — *ὀρμήσαντες* VI, 366. — *ἰνδάλλονται* VI, 479. — *ἀθλήσαντες* VI, 494. — *κικλήσκοντα* VII, 34. — *αἰχμητῶων* VII, 112. — *Αἰγαίοιο* VII, 241. — *κvanoπορώροιο* VII, 463. — *ἀγρευτῆσι* VII, 469. — *ἠόρηριστο* VII, 477. — *ταρβήσαντα* VII, 514. — *ἐπιπορσύνεσκον* VII, 712. — *ὠωπήντα* VII, 715. — *καρτύνεσθε* VIII, 20. — *ἀρτύνοντες* X, 64. —

ὠϊωνοῖο VIII, 25. XI, 241. — *ἀπλήτοιο* VIII, 49. 222. IX, 510. — *Ἀμφιροίτη* etc. VIII, 63. XIV, 535. 609. 644. — *Ταοβήλοιο* VIII, 80. — *ἐννήθεισα* VIII, 155. — *λωφήσειε* VIII, 383. — *ἰπνώεσκον* etc. VIII, 503. X, 191. XIV, 237. — *θανμάζεσκον* IX, 5. — *αἰψηροῖο* IX, 150. 462. — *κεκλήγοντες* etc. IX, 307. XII, 58. 494. — *οἰωνοῖσιν* IX, 530. XIV, 285. — *Ληθαίοιο* X, 82. — *Εὐρώταο* X, 121. — *παφλάζοντα* X, 175. — *ἰμείρουσα* X, 231. — *λαχνήεντας* X, 450. XIII, 534. — *γυιωθέντα* XI, 55. — *ἐκλώσαντο* XI, 141. — *ἀμητῆρες* XI, 157. — *ἐπτοίηντο* XI, 203. XIII, 457. — *ὕψηλοῖο* XI, 354. 459. — *τεκμήρασθαι* XII, 21. — *περιπεριγυῖα* XII, 431. — *κινηθέντες* XII, 455. — *ὠρῦσαντο* XII, 518. — *ἀκροάαντον* XII, 526. — *εἰδῶλοισιν* XII, 551. — *περικαιφάσσοντες* XIII, 72. — *ἀγραύλοιο* XIII, 157. — *μοχθίζοντα* XIII, 319. — *Ἀρκτούροιο* XIII, 482. — *ληίσσαντο* XIV, 4. — *πολυδιακρύτοιο* XIV, 348. — *παπταίνουσαι* XIV, 395. — *ἠλίξοντο* XIV, 482. — *πολυλήτων ἀνθρώπων* et simil. I, 135. V, 45. VIII, 460. XIII, 402. — *ἀχρυνεῖη εἰκνῖα* I, 306. — *ἐϋσθενέων ἀλιζήων* et simil. I, 414. IX, 112. XI, 321. XIII, 101. XIV, 266. — *ἐπιχθονίων ἠρώων* et simil. I, 577. II, 132. III, 31. 73. VI, 355. VII, 161. 710. — *ἦδ' οἰωνῶν* I, 644. — *ἐϋσθενέων Ἀργείων* et simil. I, 716. 750. III, 19. 435. IV, 76. VI, 59. 85. VII, 3. 121. IX, 3. 289. XI, 332. XIII, 506. XIV, 94. 235. 615. 633. — *αἰνομύρω ὕσμινῆ* et simil. II, 480. IV, 24. VII, 152. 264. VIII, 140. XI, 290. — *φῦλ' ἀνθρώπων* IV, 10. — *εὐθαλέες λειμῶνες* V, 77. — *διηραφέος σίμβλοιο* VI, 325. — *ἀντιθεῶ Νιρῆι* VI, 445. — *ἀολλίσσασ' ἀνθρώπους* VI, 533. — *ἐν βήσσησι* VIII, 230. — *ἀρηφίλων Θρηζικῶν* IX, 343. — *καλλιπλοκάμων Νυμφάων* X, 127. — *ἀελλοπόδης Ἑρμείης* X, 189. — *περιτρέφεται κρύσταλλος* X, 415. — *ἀμφιπόλους εὐπέπλους* et simil. X, 435. XIV, 214. 241. — *ἐν Τρώεσσι* XII, 33. — *πάντ' εἰκνῖα* XII, 107. — *θεοπροπίας εὐ εἰδῶς* XIV, 365. — Duo sunt, quae ex his collectis et comparatis apparent, primum poëtam in tanta spondiacarum clausularum multitudinē certas severasque leges, quas sibi scripsit, nusquam mi-grasse; deinde consulto eum in hoc genere tantum sibi indulsisse, ut admixta spondiaci exitus gravitate volubilem ob trochaicae caesurae frequentiam versuum suorum decursum temperaret. Continuos spondiacos vide *binos* I, 183 sq. 349 sq. 543 sq. 656 sq. III, 192 sq. 281 sq. 390 sq. 439 sq. 459 sq. 734 sq. 786 sq. IV, 210 sq. V, 97 sq. 131 sq. 471 sq. VI, 76 sq. 120 sq. 199 sq. VII, 110 sq. 143 sq. VIII, 25 sq. 48 sq. 487 sq. IX, 5 sq. X, 58 sq. 63 sq. 97 sq. 450 sq. XI, 314 sq. 332 sq. XII, 233 sq. XIII, 67 sq. 482 sq. XIV, 3 sq. 49 sq. 237 sq. 241 sq. 354 sq. 499 sq. — *tres* bis III, 694—96. IV, 298—300. — Con-ferre juvat haec cum iis, quae Lehrs. *quaestl. Epp.* p. 309—313 ex Apollonio, Orphicis, Oppianis collegit.

§. 16. Aequè simplex est vocabulorum *monosyllaborum* in clausula usus et ratio. Habemus hic: *ἠελίου ἔς* I, 356. — *οὐλομένη Κήρ* VI, 427. IX, 190. — *ἀσχαλόων κῆρ* et simil. I, 681. III, 343, ubi vid. notam. VIII, 283. XII, 34. 239. 584. XIV, 92. 187. 289. 383. — *ταλαὸν κῆρ* et simil. I, 759. II, 95. III, 154. 462. 480. V, 306. 468. VI, 129. VII, 174. 684. VIII, 496. — *οὐκ ἐθέλων περ* et simil. I, 701. II, 66. IV, 65. XII, 372. 583. — *ὀψὲ δέ οἱ κῆρ* et simil. I, 710. XIII, 24. — *θεεπισή νύξ* et simil. I, 827. III, 514. VIII, 313. X, 198. XII, 575. *ἀμφὶ δέ μιν νύξ* VI, 635. — *ἀκάματος Ζεὺς* et simil. II, 380. 618. IV, 56. IX, 23. XI, 401. XIV, 510. — *ἀλλ' ἄρα καὶ ὥς* et simil. III, 225. 265. VII, 124. 151. 295. — *λέων ὥς* III, 267. — *μένει ᾧ* III, 357. — *ξύλοχον πῦρ* X, 68, ubi vid. notam. *ἀκάματον πῦρ* XI, 94. — *πᾶσα περὶ χθῶν* XI, 125. *δεύετο δὲ χθῶν* XIII, 86. — *δεύετο δὲ χρᾶς* XIV, 270.

Cap. II.

De dictione Quinti.

§. 1. In numeris haud contemnendum artificem Quintum vidimus, qui in eo quidem ab Homericis versibus discessit, quod trochaicam in tertio pede caesuram praetulit et Atticis correptionibus multo frequentius usus est, sed tamen et spondeorum crebra admixtione atque caesurarum primariarum variatione diligenter cavuit, ne versus eodem rhythmo decurrentes auribus nauseam excitarent, et hiatus temperamento breviumque syllabarum correptione frequentissimas illius versus consuetudines repraesentavit. Omnino in his eam legem secutus est, ut *quaecunque apud Homerum constanti usu sancta essent, ea non solum ipsa reciperet sed etiam admixtis, quae cognata et vicina essent, amplificaret*. Prorsus eandem legem in conformanda dictione sibi scripsit. Prorsus enim contrarius Alexandrinorum studio sermoni epico verba et locutiones undecunque petitas admiscendi, fere ea tantum, quae Homero maxime trita et per se simplicissima essent, sua fecit, a rarioribus et iis, quae in singulis rhapsodiis *ἄλαξ λεγόμενα* inveniuntur, fere abstinent; sed idem a centonum sartoribus eorumque operibus musivis tam longe remotus est, ut non solum versus integros Homericos, quibus admixtis vel Nonnus interdum legum severitatem interruptit (cfr. *Lehrs. Quaest. Epp.* p. 283—85), interponere vitaverit, sed etiam illa, quae tamquam sincere Homericæ in suum usum verterat, paullulum immutare et deflectere non dubitavit. Sed etiam in omnibus his, quae, si numerum spectes, haud pauca novavit, tam feliciter plerumque Homericum colorem retinuit, ut vel diligentissimus lector Homeri ea percurrens pro Homericis habere possit. Itaque Quintum diligentissima quidem Homeri lectione instructum ad opus suum accessisse, nec tamen, quae recipere voluit quae vitare, nominatim notasse puto, ita ut ad componenda sua potius felici et bene nutrita memoria, quam legibus artis scripto mandatis usus esse videatur. Id vero, quod jam supra monui, multiplici et diffusa multorum poetarum lectione vix Quintum excelluisse, etiam hac observatione firmatur.

Homericæ hemistichia integra servata haec attulit Tychs. II, §. XIV: V, 328 ex *Γ*, 217. VI, 35 ex *E*, 289. VII, 72 ex *P*, 514. *α*, 267. IX, 15 ex *Π*, 302. X, 45 ex *I*, 50. Et hujus generis et alia imitationis exempla permulta in notis collegimus. Sed sunt vel haec pauciora. Nam si quis ad quemque Quinti versum originem et semina verborum, quae in eo leguntur, ex Homero vellet adnotare, facile librum conscribere posset haud minore, quam haec editio est, ambitu. Id ne temere affirmavisse videar, brevissime quaedam ex hoc genere ad I, 1—32 hic subjiciam:

1. *Εὐθ' ἰπέρ γ*, 182. — *Πηλείωνι* eadem in sede *A*, 188; *Π. δαμείς X*, 40; *περὶ Π. ε*, 310. — *θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ A*, 131. *T*, 155; *θεοείκελος* in quarta sede *δ*, 276. *θ*, 256; — *λον γ*, 416. — *Ἐκτωρ* saepe in clausula.

2. *Κατέδαψε* de igne non est Homericum; sed vid. *Ψ*, 183 *Ἐκτορα δ' οὔτι Δώσω — πρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσι*. — De clausula vid. notam.

3. *Ἀή τότε* initio saepius. — *Τρωῆς — μίμνεν οὐκ ἐθέλουσιν N*, 106. *Νέστωρ δ' οἶος ἔμιμνε Θ*, 80. — De clausula vid. supra §. 14.

4. *Ἐκτορα δευδιότες M*, 39. *δευδιότες* initio *Θ*, 628. *Φ*, 24. *Ω*, 384; — *τας Y*, 45; — *τα Z*, 137. — *μένος ἦν P*, 456. *Y*, 80. *Ψ*, 524. *Ω*, 442. *β*, 271. — *θρασύφρονος* non est Homericum. Sed habet in clausula *ποδώκειος Αἰακίδαο B*, 860. 874. *Π*, 134. 865. *P*, 388. *λ*, 471; solum *Αἰακίδαο I*, 184. *P*, 271. *Σ*, 221. 222; porro *Αἰακ. δαίφρονος K*, 402. *P*, 76; denique *ἀμύμονος Αἰακίδαο Π*, 140.

5. Comparisonem cum leone breviter habemus institutam *M*, 293. *Π*, 756, pluribus exornatam *P*, 61 sqq. 133 sqq. *Π*, 752 sq. *Σ*, 161 sq. 579 sqq. *Y*, 164 sqq. *E*, 161 sq. — *ἐκ ξυλόχοιο A*, 415. *Φ*, 573. *τ*, 445.

ἐν ξυλόγω δ, 335. ρ, 126. ξύλοχον κατά E, 162. — βλοσυροῖσι προσώ-
 πασι H, 212. βλ. ὑπ' ὄφρυσι O, 608.

6. ἐναντίη ἤλυθε Z, 251. ἐ. ἤλυθε *ibid.* 394. ν, 226. — γέβονται in
 clausula Θ, 107; — εσθαι et similia E, 223. 527. M, 136. O, 622. Θ,
 342. A, 178. 121. O, 345. A, 404.

7. ἐστιχόωντο ἱλαδόν B, 93. — πώσσουσαι ἴενται χ, 304. πώσ-
 σοντας ὑφ' Ἐκτορι H, 129. πώσσουσι καθ' ὕδωρ Φ, 14. πώσσον ὑπὸ
 κρημνοῦς *ib.* 26. πώσσων κατὰ δῆμον ρ, 227. σ, 363. — ἀνὰ ῥωπήια
 πικνύ N, 199. διὰ ῥ. π. Ψ, 122. κατὰ ῥ. π. ξ, 473.

8. ὑπέτρεσας P, 587; — σαν *ibid.* 275. O, 636; — ὑποτρέσαι H,
 217 in eadem versus regione. — ὄβριμος Ἄρης, Ἐκτωρ, ὄ. ἐγγχος, ὕδωρ
 A, 453. ὄ. ἀχθος ι, 233 in clausula.

9. μνησάμενοι versum inchoat T, 314. 339. Ω, 504. ε, 6. τ, 118.
 ν, 205. μ, 309. κ, 199. — De clausula vid. notam, itemque de ὀλό-
 σων ἀπέταμνε κάρηνα.

10. ὄλεθρον saepe in clausula. — φέρειν ὄλ. non est Homeri, sed
 saepe ille similia — ut κακά, ἀλγεια, δημοιότητα, φρόνον καὶ κῆρα Γ, 6 —
 dixit.

11. θύων Φ, 234. Ψ, 230. μ, 400. 408. 426. — ἐπὶ προχοῆσι
 P, 263.

12. λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τεῖχος A, 407. — ὄλεσεν saepius clausu-
 lam facit.

13. ἐδάμασσε in clausula trochaica Homericum. Tum vid. notam.

14. ἀτρογέτιοι θαλάσσης in clausula, πολυφλοίσβοιο θ. et similia
 Homerus habet.

15. Ω, 9 τῶν μιμνησκόμενος. *ibid.* 167 τῶν μιμνησκόμενοι. O, 375.
 X, 84. γ, 101. δ, 331. 765 τῶν μνήσαι et simil.

16. ἀνηρόν πιωχόν ρ, 220. 377. ἀνηρέστερον β, 190. πένθος ἀμέ-
 τρητον πόρε δαίμων τ, 512.

17. ἄστεος αἰθουμένοιο Φ, 523. Ἴλιος — πυρὶ σμύχοιτο X, 411.
 — σιονόεσαν αὐτήν λ, 383.

18. καὶ τότε δὴ παρὰ θῖνα θαλάσσης εὐρυπόροιο δ, 432. Cfr. μ,
 2. O, 381. De ῥεέθρων vid. notam.

19. Recurrit clausula VI, 241. 296. Similia sunt θοῖρον ἐπιειμένιο
 ἀλκήν H, 164. Θ, 262. Σ, 157. et μεγάλην ἐπιειμ. ἀ. ι, 214. 514.

20. ἀμφω non est Homericum, sed ἀμφοτέρων Γ, 179. A, 60. 145
 alibi. — ἐλδόμεναι πεδίοιο Ψ, 122. νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος II, 494.
 ἐελδόμενός πον ἐδωδῆς in clausula ξ, 42.

21. De αἰών. vid. notam. — χαλεπὴ δ' ἔχε δῆμον φῆμις ξ, 239.
 στυγερὴ — αἰοιδῆ ω, 200 et χαλεπὴ φῆμ. idem *ibid.* 201. Cfr. notam
 ad ν. 22. Praeterea στυγερῶ μέθω μ, 278. στυγεροῖς ἐπέεσσι λ, 465.
 Φήμη pro malo rumore non est Homeri, apud quem tantum est ominosa
 oratio: β, 35. ν, 100. Sed similiter φήμη et φάτις ζ, 29. φ, 323.
 ψ, 362. — ἔργον αἰκίς A, 142 et alia. De epithetis copula junctis vid.
 infra; sed ejus abusus initium jam Homerus monstrare videbatur, ut ρ,
 216 ἔπος — ἐκπαυλον καὶ αἰκίς.

22. ἐλεγχείην ἀναθήσει X, 100. ἐ. καταχεύη Ψ, 342. 408. ὅστις σε
 χαλέπτει δ, 123. — μή τίς μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νεμεσῆση τ, 146.
 et saepius κατὰ δῆμον.

23. πένθος ἀέξεν clausula Homeric: P, 193. λ, 195. ρ, 489. ω, 231.

24. νῆε κραταιῶ clausula Homeric: N, 345. ο, 242. μοῖρα κραταιή
 saepe. — δορυὶ φαινωῖ A, 496. E, 611. δορυὶ τε μακροῖ H, 140. Σ, 341.

25. Vid. not. ἐκῶν saepe. — τιτυσκόμενος eadem sede A, 350 *τιτ.*
 κεφαλήσιν N, 560. 493 τ. καθ' ὄμιλον. θ, 556 τ. φρεσὶ νῆεσ.

26. τοῦνεκα plerumque initio: τοῦνεκ' ἄρα A, 96. ν, 194. — ἦβης
 ἔρικυθῆος ἵκετο μέτρον A, 225. Γαίης ἔρικυθῆος νιόν λ, 576. Αἰητοῦς
 ἔρικ. in eadem sede Ξ, 327. γαῖαν etc. saepe in clausula, ut ἐπελάλυθῃ
 γαῖαν δ, 268.

27. ὀρμαίνοντα in clausula K, 4. δ, 732. — ες κ, 28. γ, 151. 169.
 δ, 843.

28. *λύματα* proprio sensu Ξ , 171, hoc ipso vel simili *A*, 314. *φόνοιο* in clausula ω , 484.

29. *θυέεισιν* *Z*, 270. *I*, 499. *σμερδαλ.* apud Hom. semper initio. *ῥφρα* — *ιλάσσομ' Ἀθήνην* γ , 419. *A*, 147 *ῥφο* — *Ἐκάεργον ἰλάσσειαι*; cfr. 444. — *Ἐρ. σινυγεραί* *I*, 454. β , 135. *v.* 78.

30. Cfr. notam. *Ἐρ. αἰὲν ἐπονται* θ , 204 diverso sensu. *ἀδελφειοῦ* *E*, 21. *Z*, 61. *χολοῦσθαι* c. Gen. Homericum: *κεχολωμένοις* eadem sede *I*, 566. *A*, 703. *N*, 203. Ψ ; 567. Ω , 395. χ , 369. λ , 565. — *ον* *A*, 217. *P*, 710. — *οι* *II*, 546. — η λ , 544. β , 185.

31. *ἄφραστοι* non Homericum.

32. *σιρωφᾶν'* initio *N*, 557. — *ἦδ' ὑπάλυξεν* δ , 512. *οὐκ υ* — *ας* *A*, 451. *Κῆρες ἐφρεστᾶσιν* — *μυρίαί, ἄς οὐκ ἔστι φρυγεῖν βροτὸν οὐδ' ὑπαλύξαι* *M*, 327.

Haec, opinor, satis sunt ad breviter perspiciendam eam rationem, qua Quintus Homericis usus est. Sed vel his non dubito quin plura etiam addi possint. Jam ad singula transimus.

§. 2. In *nominum* formis pauca sunt, in quibus Quintus ab Homero declinavit. Habet quater *θεῆς* XII, 112. 378. 455. XIV, 464; sed *a* retinuit in *θεά* III, 633 (vocat.). V, 3. 638. VII, 274. XII, 153 (vocat.). 154. 447. XIV, 1; unde XIII, 401. XII, 414 *θεῆ* mutandum erat. Vice versa ex V, 563 etiam III, 661 *θεῆν* restitui. Praeterea *θεάων*, *θεῆσιν* et *θεάς* invenitur. — Paulo plus difficultatis creant *dativi pluralis* hujus declinationis in — *ης* et — *αις* desinentes. Ex his notum est apud Homerum plerumque — *ης* legi et quidem fere ante vocales — quamquam nec consonantium sequentium exempla desunt — ac tantum duobus locis *M*, 284 *ἀκταῖς* et ϵ , 119 *θεαῖς* relictum esse: vid. *Bullmann.* gr. Gr. vol. I. §. 34. not. 20. p. 146. *Thiersch.* gr. Gr. §. 164. 5. §. 179. 38. et *Spitzner.* ad *A*, 238. Notus porro canon Hermannianus (ad *Orph.* Arg. 700), *epicos* longiorem formam semper *ησι*, brevior semper — *αις* formasse, cujus canonis prior pars verissima est et per omnes omnium aetatum et sectarum *epicos* valet, posterior pars confidentius quam cautius pronuntiata. Equidem praeter Aratum et Nonnum scio neminem, de quo, uti nunc quidem verba ejus constituta sunt, certo dici possit tantum — *αις*, non — *ης* in usu fuisse. Sed haec res altiore desiderat indaginem, quam cui nunc vacare licet. Wernick. quidem ad *Tryph.* p. 109—112 nimis curta supellectile instructus in Tryphiodoro, Christodoro et Musaeo hanc invenit regulam, ut — *αις* ante consonantem et in versuum clausula, — *ης* ante vocalem posuerint, quam regulam in tam exiguo horum poetarum ambitu satis dubiam manere locorum comparatio docet. Quinto quidem, in quo hic subsistere volo, nec Hermannianum, nec Wernickianum inventum adhiberi sine temeritate potest. Ibi formae *ης* haec exempla habemus: *θυῆσιν ἑλισσόμενος περὶ δίνης Ἀύσατ'* *I*, 118. *περὶ γναμπτῆσι κεραῖης*. *Τοίη* ibid. 149. *ποιμνῆς εἰροπόχοισι* ib. 208. *εὐξέστης μελίησι* ibid. 344. *II*, 219. *III*, 324. *ῥφ ἡμετέρης παλάμησιν* *I*, 589. *σμερδαλής στεροπῆσι* ibid. 691. *ἐν κλισίης Ἀγαμέμνονος* ibid. 828 et cfr. *πὰρ κλ. νήεσσι* δ XI, 329. *ἐν θαλίης, μέχρησι* *I*, 830. *κείνης θυμὸν ἔοικας* *II*, 79. *δωτίνης ἀγαθῆσι* ibid. 112. *πεπταμένησι πύλης ἐσέχυντο* *III*, 376. *ἀμφοτέρης παλάμησι* ibid. 553 et cfr. *ἀμφοτέρης ἐπαρηρότα χεῖρεσι* *XI*, 394. *δμωῆς σὺν μοιρῆσι* *III*, 575. *γεράνοισιν Ὀσσομένης μέγα* ibid. 591. *σὺν ἀθανάτης Νηρησίην* ibid. 662 et cfr. *χερσὶν ὑπ' ἀθανάτης πυκνόφρονος* *V*, 98. *θεῆσι παρίστατο Νηρηίης*. *Καί* *III*, 768. *κνδαίνοντα θυηπολής ἐρατεινῆς Ἴσον* ibid. 778. *τῆσι δὲ πάσης Καλά* *IV*, 181. *κρατερῆς παλάμησιν* ibid. 508 et cfr. *κρατερῆς συνέαξε χεῖρεσσι* *VI*, 288. *εἰκελοὶ ἦ Βορέαιο μέγα πνείοντος ἀέλλης* *IV*, 552. *χερσὶν ἀμοιβαδῆς ἀνεφάνετο* *V*, 65. *σῆς γὰρ ὑπ' ἐννεσίησι* ibid. 195. *πληγῆς ὑπὸ λευγαλέησιν* ibid. 279. *ἀμφ' ὀδύνης περιρίσσειται* ibid. 288. *ἐννεσίης θρησιτῆρος* ibid. 383 et cfr. *ὑπ' ἐννεσίης Ἐκάτοιο* *XII*, 4, unde idem pro singulari *X*, 250. *XII*, 380 restitutum est. *ἄμ' ἄλλης ληιάδεσσι* *V*, 541 et *XIII*, 265. *ὑπὸ στιβαρῆς ἐλάτησιν* *VI*,

112. βλοσυρῆς δέ οἱ ἀμφὶ γένουσιν *ibid.* 210. αὐτῆς σὺν πέτρῃσιν VI, 270 et *cf.* αὐτῆς σὺν νήεσσιν *ibid.* 300 et ὁμῶς κεφαλῆσι καὶ αὐτῆς XIII, 95. οἱ δ' ἐτι μακρῆς Δηριόωντ' ἐλάτῃσιν VI, 277. ὑπ' ἀγοαλέησιν ἀνίης Τήκεθ' VII, 386 et *cf.* λευγαλέησι πεπαρομένους ἤτορ ἀνίης X, 244. παρ' ὄχθης Σαγγαρίου VII, 610. παρὰ προχοῆς ποταμοῦ VIII, 82 et *cf.* π. πρ. Λιυροῦτο *ibid.* 103 et παρ πρ. ποταμοῦ X, 121. νήεσιν ἔσσυμένῃς VII, 362. ἐπισταμένῃς παλάμησιν IX, 120. θοῆς ὑπὸ χερσίν *ibid.* 167. Σκαιῆς ἀμφὶ πύλῃσιν *ibid.* 268. γυναιξὶ Θρηκίης, τὰς *ibid.* 342. συναγρομένῃς δάροιζε X, 366. περὶ σταφυλῆς αἰαινομένης ἐν ὀπώρῃ Ἐοχομένηας XI, 148. πύλῃσι — νισσομένης Ὀδυσεύς *ibid.* 353. κλίμακας, ἧ; ἀνέβησαν XII, 333. τῆς δ' οὔτι μίτρος ἐτι μέμβλετο XIII, 110. ἐῆς ἀνὰ χερσίν αἰεῖραι *ibid.* 163. λασίῃσιν — ἔλῃς Ἐσσυμένως *ibid.* 488. φιλῆς συναειροόμεναι παλάμησιν *ibid.* 529. ἀνηροῆσι προσαγνίμενοι περὶ πέτρῃς XIV, 626. His locis adnumerandi sunt quinque, ubi pro genitivo singularis certa conjectura restitutae sunt hae formae: τῆς μὲν γὰρ — τέσσα — ὄλλυνθ' I, 426. ἐπὶ ζεύγλης δαμόωνται V, 249, ubi non recte ζεύγλης scripsi; πνοιῆς ὡς ἀνέμοιο VII, 77. θοινόμενος περὶ πέτρῃς X, 172. γείνατ' ἐπὶ Ξάνθοιο ὄρης XI, 136. His accedit I, 45, ubi ex M restituenti τῆς δ' ἐπι operae non paruerunt. His pauci repugnant loci qui mutandi erant: ἀμφὶ ῥοαῖς II, 488, quod male reliqui; χεῖρες' ἐμαῖς V, 469 duplici vitio; μετὰ Τρωῆσι καὶ ἀλλῃς X, 353; πεπτασμέναι ἀμφὶ βοείαις XI, 365; ἐπ' αἰθουμένησι θυηλαῖς XIV, 103; Καθηροῖσι γὰρ περὶ πέτρῃσιν *ibid.* 362 et οἱ δ' ἐνὶ πέτρῃσιν *ibid.* 612; εἰς ἐπεμαίετο χερσὶ *ibid.* 575; αἰταῖς σὺν νήεσσι *ibid.* 625. Vides ultimum librum prae ceteris corruptum esse. Tum bis ἀλλήλαις II, 457, ubi ἀλλήλαιν recipere debebam, et X, 339. Sed alia ratio est horum exemplorum: μετὰ δέ σφισι πάσαις Ἐπιδρέπει — ἀνωμήτοις περ εὐούσαις I, 50 sq., ubi male πάσης — εὐούσης e conjectura Heynii scripsi; ἦ δέ σφιν ἐπεγγελλίασχε γούσαις XIV, 394; μνίαις οὐτιδανῆσιν εἰκοτῆς III, 264, ubi male μνίης reposui; ἐπὶ ψαμάθοισι βαθείαις *ibid.* 409, ubi male βαθείης rescripsi; ἐπιβρίσωσι μελίσσαις XI, 147; εἰκέλοι — ἀλλῃς V, 552 et ἐπιβάντες ἀλλῃς XII, 163; τετυμμένοι, οἱ δέ τραπέζαις XIII, 146; ἐπιστενάχοντες ἀρούραις I, 69; Μοίραις Εἶκει XIII, 559. Nam haec omnia nomina in nominativo et accusativo brevem litteram α retinent. Fortasse igitur similis ratio Quinto fuit atque iis, qui apud Homerum uno illo loco θεαῖς retinuerunt: *cf.* hymn. Ven. 191. Quid quod ejus regulae beneficium non dubito quin transierit ad homoeoteleuta πολυαλδέσιον αὔραις I, 253; πολυαλδέσιον Ὠραις II, 658; ἀμφὶ δὲ πρῶραις XIV, 416. Unus tantum huic regulae repugnat locus, τῆσι δὲ πάσης IV, 181, sed ibi πάσαις C1, cujus librarius ejusmodi minutias non mutare solet. — Ne mireris quod nonnullos ex his locis aliter olim tractavi; antequam veram hujus diversitatis rationem inveni, putabam ita tantum possuisse Quintum formam — αῖς, ubi posito — ης propter pronunciandi cum genitivo — ης similitudinem aliquid ambiguitatis oriri possit. Sed hoc vanum fuisse postea cognovi: omnino hi poëtae, qui legebantur non declamabantur, minus auribus quam oculis consuluisse videntur.

Contractiones metri gratia interdum admisit τεύχη et similia, sed ubi sequebatur vocalis, τεύχε' scribendum erat: *cf.* ad II, 40. Sed pro contracto ὦν restitui ex multis aliis locis ἔων per synizesin confundendum, ut ἡμέων I, 411; ῥιζέων *ibid.* 489; ἀγροεντίων *ibid.* 543. — Accusativos ὄϊτά II, 87; νηδύα I, 616. 622. IV, 259. XII, 136. XIII, 138; ὄσφρα IV, 361; ἰξύα XI, 201 jam notavit *Tychs.* l. c. §. XV, ut et ἡόνες contractum II, 353. III, 4. 391. IV, 81 et alibi. Formas χεῖρεςσι, νήεσι, Τρώεσι, παίδεσι jam ante eum Hermann. *Orph.* p. 821 notaverat, sed bene ille Homerum χεῖρεςσι praevisse M, 382. II, 704. Y, 468. o, 462 adnotavit, quamquam uno tantum loco Y, 468 hodie illa forma remansit. Uno Quinti loco XIII, 514 παίδεσι nunc aliam ob causam expulsum est. — De formis in — σι exeuntibus nolo repetere quae jam *Lehrs. Quaestt. Epp.* p. 307 collegit, falsus tamen in eo, quod II, 206 falsam scripturam κυδιδίων ἵπποις καὶ ὄχεσφιν retinuit. — ὦ Μέμνον et

similia, sed sequente vocali ω φίλος, non ω φίλε dixit: cfr. ad II, 127. III, 114. Χρωῶ Homericum restitui: vid. ad I, 758. — Postremo quod I, 796 scripsi, ne nunc quidem poenitet, postquam vidi Lehrsium *Quaest. Epp.* p. 275 ἀλειφαρ ut in fine versus praeferre. Quam observationem „egregiam“ cum Mützellio tribuit *emend. Theog.* p. 58, vereor ut viri mihi amicissimi mentem satis assecutus sit, qui potius, postquam multis grammaticorum testimoniis allatis formam ἀλειφαρ egregie firmavit, de altera caute admonuit p. 59 sq. „ne paucis istis epicorum exemplis, quorum testimonio solo jam nititur formae ἀλειφαρ auctoritas, nimium tribuamus;“ nam *analogiae* ratione illustrari quidem formam ἀλειφαρ, si quando fuerit in usu, minime tamen cogi, ut recepta usu fuisse oporteat. Illi autem de versus clausula observationi non tantum tribuendum esse, ut vel invito optimo codice ἀλειφαρ retineamus, vel illud *vía* admonere nos poterit in clausula praelatum: vid. ad III, 260. — Πολλῶν, non πολέων scripsit: vid. ad II, 168. — Aliquoties atticae formae expellendae erant, ut I, 64 θαλάττης; II, 56 διτιάκι, quod tamen haud scio num mea an operarum culpa in textu remanserit; VIII, 333 θᾶττον.

§. 3. Transimus ad *verborum* formas. Ac primum quidem de *augmento* pauca notanda. Augmentum *temporale* semper retinuit, ubicunque metrum non obstat: perpauci loci mutandi erant, ut I, 67 ὑπαχλύονθῃ ex M; ibid. 427 ὄλλονθ᾽; 445 ὄτρυνον ex M. Nec minus bene idem codex augmentum expulit in formis in — σρον exeuntibus, ut I, 27. 171. 437. 706. 780. Etiam in verbis cum praepositione compositis brevis ejus clausula in augmentum mutanda erat, ut in ἐπικέκλιτο I, 624, rursus adjuvante M; XI, 450 ἐπιβήσατο. Cfr. Spitzner. *mant.* p. 246 sq. Alibi, ubi augmentum poneret nec ne, ex metri commoditate aut necessitate certas leges sibi scripsit, quas exposui supra II, 1, §. 3 et 14. — Discessit ab Homero eo, quod βήσατο, δύσατο, non βήσετο, δύσετο etc. scripsit: XI, 450. XII, 329. V, 354. VI, 458. VIII, 23. VI, 576. VII, 445. XIV, 452. XII, 13. XIV, 651. Hinc mutanda erant II, 593 δύσετο; V, 335 κατεδύσετο et I, 686 ἐπεβήσετο.

Haud rarae sunt formae in ησι desinentes: multo rarius inveniuntur in — ησθα.

De η et φῆ dictum ad I, 563 et 741. — Βλήμενος saepe habet: vid. ad III, 180. De insolentiore forma τεθναότιος monui ad I, 821 (II, 536 me invito τεθνεότιος remansit); de γεγῶτος *ibid.* 502. Tantum περιπέπται' scripsisse dictum ad I, 298, et sequente vocali ἔσσει', non ἔσαι *ibid.* 101. — Παμφανόων scripsit, non παμφαίνων: vid. ad II, 110. — Ἡδη, non ἦδη: vid. ad III, 250. Semel ἦδεεν I, 571. — Ineptum δέυεσαν IV, 511 exterminavi. — Novit tantum ἀσπαίρειν et σκαίρειν, ut Homerus: vid. ad V, 495. — Formas futurorum et aoristorum in — μεν exeuntes, ut ἐλθέμεν, οἰσέμεν, ubi metrum patiebatur, vulgaribus praetulit: cfr. ad I, 647. — De participiis verborum, quae natura in *οω* et *αω* terminantur, nunc consulendus summus Lobeckius in *ὀηματικῶ* p. 210 sqq. In re inconstanti, quantum video, et mutabili ubique libros secutus sum, nisi quod ubique μαιμῶωντος etc. scripsi: vid. I, 177. 620. II, 110. 213. 286. III, 20 (ubi A μαιμῶοντ', non μαιμῶωντ' habet). 307. IV, 241. 342. V, 271. VI, 194. 460. VII, 99. 478. 525. VIII, 46. 136. X, 103. 113. XI, 301. 475. XIII, 79. XIV, 16. 237. Ita λεχμῶωντες V, 40. VI, 200. 213 — ὦωσα, unde XII, 458 idem restitui. Sed consulto ἰδρῶωντες V, 56. VI, 106; παρηνῶοντα X, 128. 438. XIV, 237 reliqui. — Περίαχε sumtum ex Hes. *ῥ.* 678 item jam notavit Tychs. l. c. Invenitur II, 605. III, 601. XI, 382. XIV, 416. 483. 534.

§. 4. Pauca considerantibus adverbiorum et particularum formas notanda sunt. *Αῖ* constanter ante consonantem, *αῖ* ῥ ante vocalem posuit: vid. ad I, 443; sed semper *αῖ* ῥις scripsit, non *αῖ* ρις: I, 269. IV, 102. V, 62. 291. VII, 211. XIII, 65. 403. Hinc unum, qui repugnabat, locum correxi IV, 232: cfr. Wernick. ad *Tryph.* p. 380. — Eum ἀγρόθι,

non ἐγγύθι usurpasse monui ad V, 344. — Ὑψόθει scripsit, non ὑψόθει: cfr. ad II, 495; et ἐτέρωθει: cfr. ad II, 453; sed contra ἐντοσθει: cfr. ad I, 468. — De ἀμφαδίη et ἀμφαδίην dixi ad II, 86. — Ubique, ubi per metrum licuit, ἐς praetulisse longiori formae, indeque II, 545 ἐς μέλων αἶμα idemque similibus locis restituendum esse infra pluribus docui. — De formis μῆν et μάν collegi exempla poëtae ad IV, 530. — De ἄντα ad I, 165 dictum.

§. 5. In rebus orthographicis et librorum, maxime Monacensis, et legum ab optimis auctoribus receptarum rationem habui. Ut a minutis incipiam, puncta diaereseos omisi in ῥωπήια et similibus (me invito remanserunt I, 750), retinui in ἦϋ et similibus; spiritus abjeci in πολυροίζων et similibus; ἐνῆρατο et similia sine ι subscripto dedi; contra addidi hanc literam in πάντη, ἄλλῃ, πῆ, ὄπῃ, ἦχι, quamquam interdum in ea re operas adversantes inveni, ut I, 145. II, 207. 485. III, 22. 416. 510. V, 36. 52. 371. 619. VI, 2; Τρωῶες etc. sine ι scripsi, quo in A constanter instructum fuit. Coniunctim scripsi ὄγε, ὅστε (I, 263 remansit ἄστ'), ἐγώγε cum casibus suis obliquis; porro ὄστε, εἰσέτι, οὐκέτι (remansit οὐκ ἔτι II, 540), οὐδέ (cfr. ad I, 622; sed II, 635 male remansit οὐ δε), οὔτι, nisi ubi pronomini sua vis manet (ut IV, 56, ubi distinguenti operae non paruerunt), εἰσόκε, εἰσοπίσω, παρέκ, ὑπέκ et similia, καταντίον (cfr. ad I, 271), κατανιόθι, καίπερ (cfr. ad I, 661). Contra dispescui τὸ πάροιθε (vid. ad I, 759), τὰ πρότω, ἐπὶ πλέον (cfr. ad I, 384), ἦν πως, δῆ πού et similia. Separavi etiam ἄμ πεδίον, κακ κεφαλῆς etc. Praepositionibus inter nomina sua interpositis propter versuum numeros suum tenorem reliqui, quamquam haud ignarus eorum, quae et ab antiquioribus et a recentioribus grammaticis doceantur: vid. Spitzner. *manl.* p. 230 sq. Me invito V, 279 πληγῆς ἔπο λευγαλέσιν remansit. Sed ubicunque nomen praecessit nullo sequente epitheto, admisi anastrophēn, etiam in τῆς δ' ἐπι I, 46 et similibus. Eadem ratione nomini postpositum ὡς in comparatione sine accentu scripsi aliis sequentibus, quae ad comparationem pertinerent, ut I, 277 μάλα δ' ὦκα λέων ὡς πόεσι μῆλων Ἐνθορε; sed cum accentu, ubi cum particula finiebatur comparatio, ut λέων ὡς IV, 337. Contra pronomina ὅ, ἦ etc. semper accentu instruxi. Omnino in accentibus multa erant corrigenda, quarum maximam partem jam indicaverat indefessa Spitzneri diligentia. Nec tamen mirabor, si quid oculos meos effugerit. Ita, quamquam ad V, 342 recte praecepi de ὦ, tamen, ut ibidem indicavi, vitiosum ὦ etiam II, 87. III, 57. 450 in mea editione remansit. Scripsi ubique σοί, sed ubique τοι pro enclitica habui. Post vocales natura breves productionis gratia duplicavi literam σ, ut in ἰλάσσηται, εἰρούσσασα similibus. Etiam λεύσσειν duplici sibila instruxi. Ἔμμεν, ἐλθέμεν et similia sine apostropho scripsi. — Κε, non κεν scripsi et similia in arsi, sequentibus consonantibus, ut I, 232. 478. V, 13 etc.

Ut ad singulorum vocabulorum orthographiam accedam, scripsi ὄβριμος, contra A, sed cum M: cfr. ad I, 8. 343. 770. Quamquam, ut verum fatear, cupidius mihi ὄμβριμος quum consideratius damnatum videtur, ut paene assentiam Goettlingio ad *Hes. Theog.* 140, ad Hermannianam vindicationem revertenti. — Ἀχαιζόν scripsi I, 186.

Duobus in vocabulis et recentiorum morem et M auctoritatem secutus sum, in γίνουαι et πόρδαλις. Illud, quod etiam nuper in Manethone restitui, II, 425 et XII, 2 in AM, I, 474. 486. II, 598. III, 716 in M, IX, 15 in A, *ibid.* 520 pro vulgata in codd. legitur — cfr. notam —; quibus ex locis pro antiquiore forma X, 71. IV, 69. VIII, 19. V, 263. 431. 575, ubi E1 γίνεταί, 593 eo confidentius restituendum est, quoniam etiam Nonnus ejusque imitatores hoc solum noverunt. Sed III, 756 γενομένοισι reponendum erat; *ibid.* 602 nunc φαινομένην ex M vestigiis emendatum est. Aliter statuit Spitzner. *observatt.* p. 208 sq. — Πόρδαλις, quod Spitznerus ad N, 103 etiam Quinto ereptum iit, legitur in

AM I, 541. XII, 580, in solo M III, 202. Inde etiam ceteris locis I, 480. V, 19. 248. X, 183 restituendum erat. Uno loco, quem Spitznerus laudavit — XIII, 72 — plane non ferendum erat: vid. notam. Breviter addo apud Nonnum constanter tantum et *γίνομαι*, *γινώσκω* — hujus verbi reduplicatam formam non habet Quintus — et *πόρδαλις* legi.

§. 6. Venimus jam ad enumeranda *substantiva*, quibus, quamquam apud Homerum omnino non invenirentur, Quintus usus est. Addimus simul ea, quae ab Homero tradita significatu paullum diverso posuit. Consulto autem eas ipsas formas pono, quae apud Quintum leguntur: *ἀγρευτήρως* et — *ρως* II, 575. 282. *ἀγρευτιών* I, 543. *ἀγρευτήσιν*: vid. ad VII, 466. — *ἀδάμαντος* I, 389. X, 60. XII, 195. Hesiodicum: *ξ.* 147. *ἀ.* 137. etc. — *ἀδελφειαί* XIII, 554. — *ἦς* I, 30. — *ἀεθλητήρσιν* IV, 414. — *ἄλξις* I, 478. XII, 212. — *ἄμαλλα* XI, 156. — *αν* XI, 171. — *αις* V, 61. Sed *ἀμαλλοδετήρες* uterque habet: cfr. ad V, 57 sqq. — *ἄμπυκας* IV, 511, ubi cfr. not., de equorum frenis, quod Homerus X, 469 de feminarum redimiculo posuit. — *ἄνθρακας* IX, 164. Sed *ἀνθρακιῆσι* VII, 387, ut I, 213 *ἀνθρακίην*. — *ἀρομή* XI, 361, ubi cfr. notam. — *ἄροπη* VI, 218 *ἀγκυλόδοντι*: Hesiod. *φ.* 175 *ἄρπην κερχαρόδοντα*. — *ἄπνοσύνη* II, 155; sed habet Homerus *ἄπνος*. — *ἀρχμή* IX, 372; sed Hom. *ω*, 250 habet *ἀρχμεις*. — *ἀχροίη* VIII, 209. — *η* IX, 471. — *βοείη*, quod apud Homerum fere pro adjectivo est — E, 452 sq. *al.* — aut pellem bubulam denotat — X, 364 *al.* —, simpliciter pro clipeo dicitur: I, 224. IV, 546. VII, 19. X, 150. XI, 365. 392. 480. — *βουπλήξ*, quod apud Homerum Z, 135, quamquam dissident antiqui interpretes, de *stimulo* intelligendum est, de bipenni dicitur: vid. ad I, 159. 337. — *βρυχή* V, 392, ut apud Apoll. Rh. II, 83, quod etiam IV, 241 pro *βρυχηῖ* probabiliter restituit Schneider. *s. v.* — *δαημοσύνησι* I, 176. Homericum est *δαήμων*. — *δάκτυλοι* XIII, 153. — *δειράσιν* II, 561. XI, 92. — *δικασπολίην* V, 172. Homericum est *δικασπόλος*. — *δμωίδες* I, 35. — *δας* VII, 680. — *δουροτόμοι* I, 250, ubi vid. notam. — *ἐρευθος* VIII, 209. IX, 471. — *ἐσχαραῶνος* XII, 569. XIV, 26. — *υ* V, 504. XIII, 147, ubi cfr. notam. — *ζήλοιο* IX, 344. X, 298. — *ον* XIII, 391. Hesiodicum: *φ.* 384. *ξ.* 195. *ζηημοσύνησι* XIII, 388. Sed *ζηλήμονες* habet Homerus. — *θυηπολίη* XIV, 332. — *ης* III, 778. Sed Homericum *θυηπόλος*. — *θυτήριον* IV, 554. XIII, 483. Ex Arato. — *ιητήρια* VII, 61. — *ιππασίη* IV, 166. 500. — *ης* IV, 578. IX, 188. XI, 199. — *αι* I, 456. — *ισημερίην* VII, 305. — *κακοφρασίη* XII, 554. — *ησι* XIII, 259. — *καλάμοισιν* VI, 171. — *κάρη* femininum XI, 58, unde XIII, 241 restitutum est, ubi cfr. notam. — *κροαίης* I, 149 de cornibus Lunae. — *κηθεμονῆος* VII, 658. — *ας* XIII, 285 simpliciter de liberis, ut Maneth. III, 42 *ἀτέκνους κηθεστῶν* scribendum erat. — *κοίλη* de antro IX, 478. — *κοιρανίης* V, 552. — *λευκανίης* XIV, 314. — *λιβάδεσσι* X, 418. — *μήνιγγας* V, 327. XII, 406. — *μόλιβδος* VII, 387. — *μοτάων* IV, 212. — *ξιφίησι* IX, 176. — *ὀλιγοδρανίη* I, 764. — *ὄρφανίη* V, 555. — *ην* VII, 68. — *ὄρφνη* saepius. — *παιδοφορῆα* II, 322 secundum Ω, 506 *ἀνδρὸς παιδοφόνοιο*. — *παρηίσιν* XIII, 324. — *δας* IX, 372. XIV, 41. — *πυλεῶνας* II, 598. X, 439. — *σμήνεσσι* XI, 383. Hesiodicum: *φ.* 594. — *σπόρον* IV, 427. — *στέγος* VIII, 43, ubi vid. notam. — *στεφείων* XII, 435. — *τύμματα* IV, 396. 401. — *ὕλακῆσι* XIV, 268. — *ὑψος* VII, 323. — *φάραξιεν* XIV, 556. — *γας* VII, 137. VIII, 131. — *φιλοξενίης* XIII, 294. Homerus *φιλόξενος* habet. — *χεῦμα* de mari V, 14. VII, 303. 311. VIII, 60. 463. IX, 337. XIII, 62. XIV, 607. — *ι* VIII, 415; de fluvio X, 146. XII, 191 *ὠκεανοῦ χεῦμα*. Hinc XIV, 328 restitui. Apud Homerum tantum Ψ, 561 *χ. φαεινοῦ κασοιτέροιο* legitur. — *χολή* V, 324. XIII, 249. — *ψεκάδεσσι* I, 345. X, 248. XIV, 264. — *δας* III, 697. Homericum *ψιάδεσσι* fuisset: II, 459. — *ψῆρες* VIII, 387. — *εσσι* III, 349. — *ὠρϑμός* XIII, 101. — *μῆ*

XIV, 287. — Patet, novata esse et pauca, et quae, si rationem eorum spectes, Homericis satis cognata sunt. Jam comparandi gratia HomERICA adscribam, quae ille retinuit. Nam sic tantum rite judicari potest de imitandi ratione. Etiam hic ea, quae obscura magnam grammaticis dederunt disputandi materiam, fere vitata reperias. Vix opus est moneatur, me omisisse omnia substantiva, quae aut per se omnibus, aut ob carminis materiam Quinto frequentanda erant, ut illius generis ἄνθρωπος, βίος, θάνατος, θεός, χεῖρ etc., hujus πόλεμος, δόρυ, φόνος etc. Numeros locorum iis tantum adscripsi, quae semel accurrerent. HomERICA ibi tantum indicavi, ubi imitatio aperta et accurata erat. — Ἄγαλμα bis. — ἀγγελίη. — ἀγέλησι I, 798. — ἀγρίστριον XI, 94. — ἀγλαΐη. — ἀγορή. — ἀγορητής VI, 74. — ἄγορη. ἀγοριώτης ter. — ἀγορῶ IX, 198. — ἀγορῆς. — ἀγυιά: vid. ad II, 200 sq. — ἄγυιον XII, 3. — ἄγών. — ἀθροινή bis. — ἄελλα. — ἀηδών XII, 490. — ἄθυρμα VII, 339. — αἰγιαλός. — αἰγυπιῶ VIII, 405. — αἰδώς. — αἰδοίων bis. — αἰετός. — αἰζηός, quod ei magnopere est in deliciis et saepius, ut IX, 502, ampliore sensu fere idem est atque ἄνθρωπος. — αἶνος XIII, 195. — αἶς. — αἰσχος ter. — αἰών. — αἰχμητήρ et αἰχμητής. — ἄκρον et ἄκρον. — ἄκρος et ἄκροί (II, 197). — ἄκος. — ἄκροτος. — ἀκτιή. — ἀλαλητός I, 313. — ἀλεισον bis. — ἀλιτήρα bis. — ἀλίησιν V, 345. — ἀλιρός bis. — ἄλμασι IV, 465. — ἀλιήτες IX, 173. — ἄλλη. — ἀλοισῆ III, 682. — ἀκοίτης, —is et ἄλοχος. — ἄροτρον. — ἐξ ἀρχῆς VI, 205. — ἀρωγοί bis. — ἀσασθαλή. — ἄσθμα XI, 384. — ἀσφαράγιοι XI, 62. — ἄτη. — ἀτραπιτοί V, 53. — ἀυδή. — αὐλιν ter. — αὐλήν VII, 227. — αὐλός. — αὐτιή. — αὐχίν. — ἀφραδίη. — ἀφροσυνάων I, 757. — ἀφρός. — ἀχλύς. — ἄψα. — Βένθος. — βέρεθρον. — βλέφαρον. — βοή. — βόθρος VI, 380. — βουβών bis. — βουλή. — βουλτός VII, 621. — βόσις. — βοιῆρες XIV, 259. — βραχίων ter. — βρεχμόν XIII, 155. — βρότον III, 522. — βροντή. — βρόχω XIV, 160. — βρώμης bis. — βωμός. — βουκόλος VI, 255. — βυθός bis. — Γάλα. — γαλήνη. — γαμβρός. — γάμος. — γαμφηλήσι VII, 490. — γάστρον V, 382. — γένειον. — γένος, γενεή et γενέθλη: vid. Spitzner. excurs. IX ad Iliadem. — γένυς. — γέρας. — γεραῖος. — γίγαντιος III, 725. — γλάγος. — γλήνη. — γλιουτόν VI, 401. — γλάσσα. — γναθμός. — γνωτιών III, 207. — γόνος bis. — γουνόν VIII, 278. — γούμφων XI, 310. — γυάλον V, 110. — γυπεσῖν III, 353. — Δαίδαλα bis. — δαιδαλέοισι VII, 198. — δάκρυ. — δαλός bis. — δάμαρ. — δάος IX, 454. — δάπεδον: cfr. ad III, 65. — δάφναι XII, 560. — δέϊμα. — δεῖπνον bis. — δειρή. — δελφίν. — δέμας. — δένδρον, non δένδρον. — δέος. — δέπας. — δέρμα XI, 480. — δεσμός. — δημόν bis. — δημογέροντι XIII, 181. — δίκη. — δίκτιον bis. — δίφρος. — δίψη X, 277. — δμῶς et δμῶή. — δόλος et δολοσροσύνη. — δοῦπος. — δράγματα III, 376. — δράκων. — δρεπάνησι V, 58. — δρεπάνω IV, 426. — δροσιτήρος III, 383. — δρύς. — δρύμος. — δρυμά πυκνά bis. — δρυτόμος: vid. ad I, 250. — δύναμιν II, 305. — δύσις bis. — δῶρον. — δωτίνη bis. — Ἐγκατα. — ἐδητύος bis. — ἔδος. — ἔδρη VI, 38. — ἔδνοις I, 727. — ἔδωδή. — ἐλδωρ. — ἔθειρα. — ἔθνος. — εἶαρος et -ρι. — εἶδατα et -τος. — εἶδος. — εἰδώλοισιν XII, 551. — εἰρήνη. — εἶρια bis. — εἰρεσίης VI, 101. — ἐκηβολίησιν XI, 442. — εἶματα III, 528. — ἐκυρή XIII, 524. — ἐλαίης. — ἐλαιον bis. — ἐλάτη bis. — ἐλατήρες bis. — ἐλαφος. — ἐλεγχείη bis. — ἐλέγχεα I, 760. — ἐλέφας. — ἐλπώρη. — ἔλωρ XIV, 280. — ἐνιαυτός. — ἐρετιμός. — ἔρις. — ἔρκος. — ἔρκος bis. — ἔρεβος XII, 118. — ἔρος et ἔρος. — ἔρμα bis. — ἔρωή. — ἐσχάρη V, 380 et -ρόφιν III, 456. — εὐεργεσίης bis. — εἴληρα bis. — εὐνομίης XIV, 124. — εὐνή. — εἰπλοίην VII, 374. — Εὐρον VII, 203. — εὐφροσύνη. — εὐχος. — εὐχολαί XIV, 381. — ἑωσκόρος II, 184. — Ζεύγη. — ζόφος. — ζυγόν bis. — ζών. — ζωστήρ. — Ἑβης IV, 434. — ἡγεμόνεσιν bis. — ἡγήτορος XIII, 12. — ἦια bis. — ἡίθεος. — ἦών et ἦών. — ἡλακάται VI, 481. — ἡλεκτρον III, 685. V, 625. — ἡμερίς XIV, 175. — ἡμιόνων XII, 133. — ἡνορέη. — ἡνία. — ἡνιοχῆα bis, ἡνιοχῶν bis

et — χω IV, 255. — ἡπειρον bis. — ἡπεροπιᾶ XII, 390. — ἡχή bis. — Θαυρῶν bis. — θάλαμος: vid. ad VII, 384. — θαλίη. — θαμβος. — θαύμα. — θέμεθλον. — θέμις et θέμιστες. — θεοπροπιᾶ. — θεράπων. — θέρος. — θήρ. — θήρη bis. — θηρητήρ. — θίς. — θρόνους VI, 159. — τριχας bis. — θύελλα. — θρέπιρα XI, 89. — θυλή. — θυέσσι I, 29. — θῶες. — Ἰαχή. — ἰδρεῖη. — ἰδρώς. — ἰερόν. — ἰητήρ. — ἰμάσθην IV, 558. — ἰμερον XIII, 392. — ἰνίον XI, 83. — ἰξύς. — ἰουλον XII, 309. — ἰρηξ. — ἰστία et ἰστός. — ἰλύν XIV, 648. — ἰχνιον bis. — ἰχνεσι VII, 558. — ἰχθύς. — ἰωή. — ἰότης. — Κάλλος. — κάλις bis. — καλύπτρη bis. — καναχή. — κανέοισι IV, 136. — καπέτοιο IV, 424. — καπίος. — κάπρος. — καύματος XIII, 104. — κεμμάς, non κεμάς ut K, 361. — καρπός. — κεραυνός. — κειμήλια XIII, 9. — κερδοσύνησι XII, 387. — κευθμῶνι XIV, 483. — κήδεα. — κῆπος. — κηρός. — κῆτος. — κήρυκα IX, 34. — κιθάραι V, 66. — κίρκος bis. — κισσός XIV, 175. — κλαγγή bis. — κλέος. — κληίς. — κλίμαξ. — κλισίη. — κλύδων bis. — κνέφας. — κνυζηθμῶ II, 579. — κνήμη bis. — κοῖτος. — κολοιός bis. — κολώνη. — κόλπος. — κόνις, κονίη, κονίσαλος (hoc bis). — κόναβος VII, 18. — κόρον X, 24. — κόσμος. — κότος I, 809. — κορυφή. — κουριδιή bis. — κοῦρος bis. — κρηθεμνον VI, 45. — κρημνός. — κρητήρ. — κρύταφος. — κρύσταλλος. — κόμη. — κοῦραι V, 79. — κτίλον I, 175. — κτιῆσις. — κτύπος. — κυβερνητιός. — κύθος. — κύκλος. — κυνέη III, 334. — κύπέλλον. — κυκωτιός II, 633. — Λαγωοί V, 435. — λαίλαπι et -πα. — λαιμός. — λαῖμμα. — λαίφεα. — λαπάρην XI, 209. — λέαινα. — λέβης bis. — λειμώνες V, 77. — λέκτρον. — λέπαθνα IV, 504. — λέχος. — λέων. — λήθης XIV, 168. — ληιάς. — ληιδίην V, 523. — ληϊτίδες III, 544. — λήιον. — ληιστιῆρον VII, 505. — λιγνύ VIII, 469. — λίθος III, 334. — λιμένων XIV, 623. — λίμη bis. — λιμός. — λίνα bis. — λόγοισι III, 499. — λοετρά bis. — λοιβάς XIV, 220. — λόφοισιν II, 456. — λόχος. — λύθρος. — λυκάβας. — λύκος. — λύματα I, 28. — λύσις. — λύσσα. — Μαζός. — μάτις bis. — μαντοσύνης IX, 332. — μάστιξ. — μαστιν IX, 156. — μέγαρον. — μέγεθος. — μέθυ. — μέλαθρον. — μελεδήματα VIII, 494. — μελεδῶναι IX, 369. — μέλι. — μέλισσα. — μέλος. — μέροτες. — μεσόδμη XIII, 451. — μεσσαύλοιο XII, 581. — μήκωνα IV, 425. — μήλα. — μηλοβοτήρες bis. — μηλονόμος. — μήδεα. — μήνις. — μηρία XIV, 101. — μηρός. — μῆχος. — μίτροη. — μνηστis XIV, 68. — μολλή. — μορφῆ X, 339. — μνελόν X, 274. — μυῖα bis. — μυρίκη. — μυών. — μέτωπον. — μυκηθμός. — Νάπη bis. — ναύτης. — νεβρός bis. — νεῖατα VI, 627. — νεῖκος. — νέος bis. — νεότητι XI, 449. — νευρή. — νεῦρον. — νηδύς. — νήματι XI, 277. — νηός. — νῆσος. — νίκη. — νομεύς. — νομός. — νόστος. — νοῦσος. — νύμφη bis. — νύσσα. — νῶτον. — Ξεῖνος. — ξύλον. — Ὀαρισμός VII, 316. — ὀβελοῖσι bis. — ὀδμή II, 564. — ὄγμον V, 57. — ὀδύνη. — ὄζος. — οἶδμα. — οἶηια. — οἰκία. — οἶμα VI, 701. — οἶμη bis. — οἶμος. — οἶκος bis. — οἶνος. — οἶνοπέδω X, 114. — ὄϊς. — οἶστρος XI, 209. — οἰωνός. — ὄλβος. — ὀμῆγρον bis. — ὀμηλική: vid. ad XI, 133. — ὀμίχλη. — ὀμφαλόν XI, 202. — ὄνειδος. — ὄνειρο. — ὀπωπή. — ὀπώρη. — ὄροια XIII, 379. — ὄρη. — ὄρησις. — ὄρχατον VIII, 279. — ὄρχηθμός. — ὄρμα. — ὄσσε. — ὄνυχισσι. — οὐδόν X, 416. — οὐλοχύτας XII, 383. — οὐνομα. — Οὐρανώων bis. — οὐρή bis. — οὐρον II, 402. — ὀφθαλμός. — ὄφρις VII, 332. — ὄφρύς. — ὄχεύς. — ὄχθη. — ὀπί XII, 58. ὄπα bis. — οὔατος bis, — σιν bis, — τα. — Παλάμη. — παλαισμοσύνη. — πάγοισιν XIV, 576. — παρειή et παρήιον. — παρθένος XII, 539. — παρθενική XII, 107. — πάτον V, 54. — πατροκασιγνήτοιο III, 428. — πέδον et πεδίον. — πεζός bis. — πείσματα. — πέλεθρα XI, 158. — πέλεια. — πέλαγος. — πέλεκυς. — πενθερόν VI, 92. — πέπλον bis. — πέρας IV, 47. — πείρασιν XII, 189. — πέρατα saepius. — πέτρος et πέτροη. — πεύκη. — πηγαί X, 137. — Πηλιάς VIII, 200. — πῆων bis. — πήχεε XIV, 171. — πῖδαξ. — πίσσα X, 455. — πίτυς VIII, 205. — πλευρόν bis. — πληγή. — πληθύς. —

πλοκάμους III, 688. — πλοχομοῖσι V, 39. — πλόος. — πλοῦτον VII, 678. — πνοιή. — ποιμένος bis. — ποιμνης bis. — πόθος X, 130. — πόρις. — πόσις. — ποταμός. — ποτόν, πόσιος XIII, 171. ποιήτος X, 20. — πρόρη. — πράπιδες. — πτελέησι IV, 409. — πρέμνον. — πρόσωπον. — πιερά IX, 358. — πιερούγεσι bis. — πύχας. — πυγμαχίη. — πῦρ. πυρή. πυραυή. — πύλη. — πύργος. — πύρσος. — πώλοισι VIII, 30. — πῶν. — Πάβδω IX, 201. — ραθάμιγγες II, 557. — ράχιν IX, 189. — ὀηγμίν. — ῥίζα. — ῥινός. — ῥιόν. — ῥιπή. — ῥοῖζος: vid. ad VIII, 322. — ῥοπάλοιο VI, 251. — ῥυτήρ bis. — ῥίνας bis. — Σανίς bis. — σαοφροσύνη. — σάρξ. — σειρήν XII, 423. — σέλας. — σηκούς V, 496. — σῆμα. — σημάντωρ. — σίαιλος bis. — σίδηρος. — σίμβλος. — σίτον bis. — σκέπας VII, 137. — σκοπιή V, 461. — σκοπέλοισι bis. — σκυμνός. — σιωπή XII, 334. — σμώδιγγες III, 555. — σπάρτοιισι XII, 266. — σπείροισι V, 615. — σπλάγγνα. — σπόγγος bis. — σπονδαί bis. — σπέος. — σταθμός. — σταφυλῆς bis. — σιάχης. — σιγήη bis. — στίχες. — στόλον II, 587. — στόμαχος. — στροφαλίγξ. — σύριγξ. — σῦς. — σφήξ. — σφυρόν III, 626. — σχίζησι XIV, 102. — σῶμα. — σόλον bis. — σχεδῆς XI, 312. — Τάλαντον. — ταλάρους I, 446. — ταμίη IV, 278. — ταύρος. — τάχος bis. — τάφος. — τάρβος bis. — τέγος IV, 187. — τέκνωρ. — τεκτοσύνη bis. — τελευτή IX, 86. — τέρμα. — τερωπή bis. — τέφρη. — τέχνη. — τέων. — τιθήναι XIII, 521. — τιμή. — τίσις. — τοκετοῖο XI, 26. — τοξεντήν VII, 302. — τρήρωνι XII, 18. — τομήν VIII, 161. — τράπεζα. — τρούαινα. — τρούπιδας IX, 513. — τρώμος. — τρούπις. — τροχοῖο VI, 564. — τρύφος VII, 388. — τύμβος. — τυφῶνος III, 64. — τυχή. — Ὑδωρ. — ὕδρός bis. — ἕτεός. — ὑϊωνός. — ὑλαγμόν XIV, 286. — ἕπνος. — Φάος. — φάρμακον. — φάρος. — φάσγανον I, 257. — φάτηνσι bis. — φάτις, φήμη, φήμις (hoc bis). — φηγόν IX, 452. — φθόγγον III, 171. — φιάλην IV, 475. — φιλότης. — φιτρῶν XII, 137. — φλιήσι VII, 338. — φλέβες. — φλόξ. — φόβος. — φοῖνιξ. — φονεῖς bis. — φόνος. — φορβή. — φορομίγων bis. — φύςα. — φυήν IX, '60. — φυλακάς VIII, 499. — φυλακτιήρες bis. — φύλακας V, 255. — φῦκος VI, 333. — φωνῆς XI, 59. — Χαίτη. — χάλινος. — χάλαζα. — χάος. — χαράδρη. — χάρις. — χάσμα. — χείλος. — χείμα. — χειμάρορος. — χειμών. — χελιδών VII, 330. — χηλός. — χήν bis. — χήρην X, 286. — χηραμός. — χθών. — χιτώνας bis. — χιών. — χολάδεσσιν XI, 204. — χόλος. — χορός bis. — χρεῖώ et χρεών. — χρώς XIV, 270. χροός etc. — χροσός. — χῶρος. — χρόνος? — Φάμαθος. — ψάμμον XIV, 496. — Ωδῆς. — ὦπα X, 765. — ὦρη. — ὦνον IV, 384.

§. 7. Transimus ad *adjectiva*. Eorum eandem esse rationem haec tabula ostendit. Non Homericā, quibus usus est, haec sunt:

ἀγλαόπεπλος Θέτις XI, 240. — ἀδάκτιος πόλις I, 196. ἀ—ον
 ἔτι σθένος ἐν ποσὶ κέϊτο XI, 65. — ἄδακρος IV, 16. XIII, 421. Sed
 Homericum ἀδάκρυτος III, 744. IV, 2. — ἀεναίου ποταμοῖο IV, 10:
 cfr. Hes. ε. 737. Idem II, 624. VII, 587. VIII, 468. XII, 182. Hesiod.
 ε. 595 κρήνης ἀ. quoque habet. — ἀειγενέεσσιν μακάρεσσιν VII, 7.
 ἀ. ἀθανάτοισιν XIV, 238. Homeri θεοῖς ἀειγενέτησι et similia. —
 ἀελπτον—χάρμα IV, 20. Sed Homericum ἀελπέα γαῖαν ε, 408. —
 ἀελλοπόδης Ἐουκίας X, 189. ἀελλόποδες et sim. III, 751. IV, 536.
 V, 89 de equis. Sed Homericum ἀελλόπος Ἴρις. — ἀήθης: vid. ad II,
 638. Sed Homericum ἀήθεσσον K, 493 de equis. — ἀιθερίας—πύλας
 II, 666. — ἀκόνιτος IV, 319. — ἀλγινότητες saepe; sed locus enu-
 merare placet, quoniam vel plenum classicae Graecitatis lexicon, cujus
 primum fasciculum Rostius a. 1840 edidit, ne nominat quidem Quintum.
 Dicitur igitur ita φόνος II, 253. VII, 604. πόνος de pugna XI, 356.
 πυδοιμός VI, 499. μῶλος IX, 112. χόλος IV, 376. Ἔρις VIII, 325. λυ-
 θρον VIII, 287. κρόταφος lapide percussus XI, 45. ὄνειρος XIV,
 274. — ἄκοντες X, 370. 444. ἰός VI, 272. λίθον VI, 559. βέλεμα IX,
 400. ὀδόντες V, 20 aprorum ferocientium. καρῆατα abscisa VI, 213.

τένων XI, 57. μύων *ibid.* 189. κών, in quam mutata est Hecuba, XIV, 349. Postremo vid. X, 314 ἀλγινόεντια παραύδα. — ἀλκήμεντες αὐχένες IV, 247. Cfr. hymn. Minerv. 3. ἀλκήμεσσα de ipsa Dea. — ἀμεμφέα παιδί τοκῆα de Aenea XIII, 349. — χροσὶν ἀμοιβαδῆς V, 65 et ἀμοιβαίησι φυλασσέμεν VI, 177. — ἀναλθέος ἔλκεος III, 84. ἀ. τύματα IV, 494. ἀ. ἰούς III, 33. ἀ. ἕδρος IX, 385. — ἀνεροκία (στρατὸν) θῆκας Ἀχαιῶν III, 494 dicit Agamemno ad Achillem, qui ἔρκος Ἀχαιῶν fuerat. — ἀνδροβόροι ἵπποι VI, 247 Diomedis. — ἀνηλεγέος θανάτιο II, 75. Porro ἀνηλεγέως ὀλέσκεις II, 414. ἀ. ἀπολέσθαι VII, 24. κτεῖνον ἀ. IX, 346. XI, 252. ἀ. ἐπέχυντο XIII, 79. ἀ. χαλεπήναι V, 168. Videtur pro Homericō ἀνηλεγέως ἀποιπεῖν I, 309. α, 373, quod Apoll. Rhod. toties imitatus est aliis dicendi verbis adiectis — I, 439. 785. II, 25. 845. III, 19. 439. 501. IV, 689. 902. 1469 —, potius ἀνηλεγέως legisse, idque cum intertribus nonnullis pro σκληρῶς habuisse. Certe ad Apoll. Rhod. II, 17 in Schol. legitur: ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἀνηλεγόντες διὰ τοῦ ν, ἐν τῷ τρίτῳ τῆς καθόλου· καὶ τὸ ἐπίρρημα ἀνηλεγέως. Videtur Quinto cognatum cum suo ἀνηλής visum fuisse. Semel IV, 864 Apollon. ab Homericō usu recessit et Quinto appropinquat ἀνηλεγέως ἐχόλωσας scribens. — ἀνοστήτοις πόδεσσιν III, 15. Sed ω, 528 ἀνοστον ἔθηκας. — ἀνηλής ubique pro Homericō νηλής sive νηλεής dixit. Vid. XIV, 399 ἀνηλέος ἐκ πολέμοιο; III, 30 — εἰ θυμῷ; V, 601 — εἰ θυμὸν; — εἰ θηρί X, 101; — εἰ Κηρί X, 251; — εἰ Κῆρα XII, 159; — εἰ πότιμον VII, 127. 209. XI, 280. XIV, 423; — εἰ — ὀλεθρον IV, 528. XIII, 374. — εἰ παιδοφονῆα II, 322; — εἰ δημοτῆτα *ibid.* 580. XI, 316; — εἰ πότινον denique XIV, 507 certa Rhodomanni conjectura illatum est. — ἀπλήτοιον — χρῶς IV, 462. ἥερος VIII, 49. αἰθέρος *ibid.* 222. δάροισιν — οἰσιν IX, 510. Hesiodeum: θ. 153. 315. 709. ἀ. 147. 230. 250. 268. Manethoni nuper restitui II, 282. — ἀπεχθέα — ἐφετιμῆν XII, 479; sed habet Homerus ἀπέχθουμαι et ἀπεχθάνουμαι. — ἀπρίστων — φαρῶν XII, 137; sed πριστοῦ ἐλέφαντος σ, 196. τ, 564. — ἀρήμιος I, 27. 458. II, 100. III, 287. — ἰον I, 772. II, 311. III, 298, ubi vid. notam. 624. VI, 83. VIII, 15. IX, 85. 459. XII, 34. V, 179. 232. ἀρήμοιο I, 545 (ubi cfr. notam). 716. ἀρήμα VII, 682. VIII, 486. Hesiodeum: ἀ. 66. Sed I, 560 γένος Ἀρήμιον est origo a Marte ducta. — ἀσπορον (σιάχυν ἢ μήζωνα) IV, 428. — ἀτρεστος: vid. ad VIII, 170. — ἀτροπος Μοῖρα VII, 244. — ἀυαλέον λήιον IV, 79. δάκρυ XIV, 362. — αἰ κύμαι IX, 364. χείλεσιν — οἰσιν X, 280. — ἀτροπτον — ἦτορ VII, 585. — ἀφραστοι — Ἐριννύες I, 31. — ἀφρυκτον — ἄχος III, 463. πένθος X, 374. Κῆρες — τοι X, 286. — τω νήματοι XI, 276. — ἄχνοος VII, 357. — ον IV, 431. — βαθυκνήμιδα θυγατρα (Ἀρεος) I, 55. — βαθύπεπλον Ἠλέκτρην XIII, 552 ad exemplum Homericū βαθύκολπος. — βαθυρρίζοιο μυρίκης IV, 202. — βαθύρωχομοι χαράδραι I, 687 ex Homericō Φ, 420 ῥωχμὸς ἐην γαίης, ἢ χειμέριον ἀλὲν ἕδωρ Ἐξέροηξεν ὁδοῖο. — βαθύσκιοσ ὕλη III, 105. — βαθυσκοπέλου — βήσσης I, 316. V, 372. — οἰ — κολῶναι III, 104. — βαιὸν χρόνον III, 479. Saepissime contra βαιὸν adverbium, quod Hesiodeum est (ξ. 418), invenitur: I, 80. 245. II, 38. 338. 464. III, 226. 340. 368. 728. 783. IV, 64. 347. 367. V, 661. VI, 186. 366. 374. 425. 526. 647. VII, 493. 523. 624. VIII, 54. 310. X, 136. 149. 214. XI, 232. XIII, 42. 188. — βαρύβρομον Ἀμφιγίτην XIV, 609. — βαρυδούποιο θαλάσσης I, 320. VII, 369. XI, 309. Ἑλλήσποντον III, 391. — ἡϊόνας βαρυδούπους IX, 426. — βαρυηχέος ὕμβρον I, 155. ῥιπῆς XI, 123. — χεῖ πότιω IV, 60: cfr. V, 245. — βαρυκτυπος Ἀτροπῶνη XIV, 530. Hesiodeum de Jove θ. 388. ξ. 79. ἀ. 318. de Neptuno θ. 818. — βομπλήγι βαρυστόμω I, 337, ubi vid. notam. — βλητός III, 429. — ὕπνου βληχρόν ὄνειω II, 182, ubi vid. notam. — βοοδητιῆρι λέοντι I, 587: cfr. *ibid.* 524. — βοοσσόα κέντρα V, 64. — βοτρύεσσαν — Ἡράκλειαν VI, 473. — Γοερό, — ἰωή XIII, 542. — τεύχεα Δαιδαλόεντα I, 141. — δείλαιος I,

645. III, 172. V, 187. 557. XII, 18. — *δολόφρονα φῶτα* XII, 364. Hes. *θ.* 525 *δολοφρονέων*. — *δορούκτητος* X, 384. XIII, 523. V, 160. 178. 172. IX, 87. XIII, 283. XIV, 56. Homeri est *δοουρικτητήν περ ἑοῦσαν* I, 343. — *δοῦριος ἵππος* XII, 110. XIV, 106. — *δυσ-αλγέτος μόθοιο* VII, 625. *καμάτοιο* XIV, 68. — *δυσαλθέα γλαυκιώντες (ὀφθαλμοί)* XII, 408. *δυσαλθήτοισιν — ὀδύνησιν* IX, 388. — *δύσβατον ἄκρην* VIII, 373. *πρέμον* XIV, 197. — *Ἔρις Ἐγρεκύδοιμος* I, 180. De Minerva Hes. *θ.* 925. — *ἐλαφροπόδων ἵππων* IV, 512. — *Ἐλένης ἐλικοβλεφάροιο* XIII, 470. De Venere Hes. *θ.* 16. — *ἐρεμναίη* — *Κῆρ* II, 510. — *ἐρημαίη — νῆσῳ* VII, 455. — *ἦν καλὴν* XII, 489. — *οἰσιν αἰγιαλοῖσιν* IX, 402. — *ον βοῶντες (ὄρνιθες)* XII, 513. — *ἐριβρύχοιο λέοντος* III, 171. Hes. *ταῦρον ἐριβρύχῳ θ.* 832. — *ἐρίθυμος* I, 742. 756. II, 364. V, 316. VI, 520. 539. XI, 447. XII, 318. — *υμον* I, 532. IV, 14. VI, 316. — *ύμων* II, 468. — *ἐϋγλαγέων — μαζῶν* XIII, 260. — *ἐϋγλώχινι*: vid. ad X, 81. — *εὐδιον ἦμαρ* IX, 107. XIV, 90. — *εὐθαλέες λειμώνες* V, 77. — *εοσι κόμησι* VI, 376. — *εὐθαπῆς*: vid. ad XI, 156. — *ἐϋκτεάνῳ βασιλῆι* I, 792. VII, 218. *ἐλέφαντι* XIV, 271. — *νον Μυκῆνην* VI, 617. — *εὐρυπέδοιο*: vid. ad XI, 125. — *εὐπιτόλεμος persaepe*. — *εὐπρωρος* I, 824. — IV, 29. 283. V, 330. — *εὐσκάρθμους — νῆας* XIV, 10. — *εὐσκιον ἄντρον* VII, 717. — *εὐστάχυνος πεδίοιο* II, 402. — *εοσιν ἀμάλαις* V, 61. — *εὐσφυρος Ἡετιῶνῃ* I, 115. XIII, 268. — *εὐτειχέα πάτρην* XIII, 307. — *σπόγγῳ εὐτρήτῳ* IX, 429. Hes. *εὐτρήτου χροάνοιο θ.* 863. — *εὐτρίχον οὐρὴν* XII, 425. — *εὐτροχάλω — κοίλῃ* IX, 478. — *οἱ (χεῖρες)* IV, 344. Hesiodum — *ῶ ἐν ἀλώῃ θ.* 599. 806. — *Θαμινοί* IX, 546. *δεσμοῖς ἐν — οἴσιν* XIV, 50. — *θεηγενέος* IV, 586. IX, 14. XI, 388. XIII, 419. 502. XIV, 140. — *έες* VI, 9. — *θεόκμητος et θεόδμητος*: vid. ad V, 49. — *θηητός* I, 629. V, 126. VI, 471. IV, 155. VIII, 28. XIV, 341. Hesiodum: *θ.* 31. — *θρασύφρων* I, 4. 122. 766. III, 461. IV, 582. V, 5. VI, 291. VII, 615. 689. 708. XI, 235. 440. XIII, 387. — *θρασυχάρμης* IV, 502. VII, 511. — *Λοκροῖσι — Ἰοβόλοισιν* IV, 187. — *ἰόντι σιδήρῳ* VI, 48. — *ἵππομάχοις Τρώεσσι* XI, 279. — *Κακόφρονος Οἰνομάοιο* IV, 527. — *Θέτις κυανοκρήδεμνος* IV, 115. 381. V, 121. — *κυανοπλοκάμοις ἀλίησιν* V, 345. — *κυδήεντα — ὄλβον* V, 636: cfr. XIII, 475. — *κύδιμος* IV, 460. VI, 430. VII, 576. VIII, 162. XII, 243. 297. XIV, 201. VI, 143. VII, 325. IV, 451. XII, 183. VII, 121. XI, 358. V, 442. XIII, 506. Hesiodum: *θ.* 938. — *Λαιοῦ ποδός* IV, 204. — *ὄν ὀφθαλμόν* VIII, 318. — *λαοφόνον δόρυ* I, 593. — *λατόμοι ἄνδρες* V, 244. — *Διὸς Μεγαλοβρεμέταο* II, 508. — *μεγαλοβρύχοιο λέοντος* V, 188. — *Αχιλλῆος μεγαλόφρονος* VI, 86. — *Ζηνὶ μεγασθενεῦ* II, 140. — *μελάμβροτον Αἰθιοπίαν* II, 32. — *κηρός — μελίχροας* III, 224. — *μογερός persaepe*. — *μονάμπυκας ἵππους* IV, 545. — *Νεοσμήτῳ — ἀνάγκῃ* V, 161. — *ων — γυναικῶν* III, 405. — *δρεπάνῳ νεοσηγεῖ* IV, 426. *αἰγανῆ* VI, 626. — *νεοκμητῳ — τύμβῳ* VII, 29. — *νήχυντος ἀήρ* I, 417. — *ὄβριμότης* I, 377. II, 31. 248. 293. 307. 343. 370. III, 214. 279. IV, 232. 479. 496. V, 406. VIII, 116. XI, 118. 349. XII, 322. VIII, 170. I, 787. XII, 74. XIII, 227. I, 178. V, 31. 249. VI, 162. X, 193. Hinc XII, 220 restitui. Hesiodum: *θ.* 140. — *οἰθαλαίαι — σφέρες* IV, 205. — *ὀλιγοσθενέων — ἀνθρώπων* VIII, 460. — *ὀμέστιος — θεοῖσιν* XIV, 187. — *ὀμήθεα ταῦρον* X, 445. *φιλότιτα* XII, 216. *ἀνέρας — εας* IX, 405. — *νῆξ — ὄρφνηεσσα* III, 657. — *Πανδερχέος — ἡέλιοιο* XIII, 229. *Θέμιν — εα* *ibid.* 299. — *έες Θέραιωνες* II, 443. — *πανείδατον — δόρυ* I, 99. — *πανόλβιος* VII, 83. XIII, 471. — *πολιοπλοκάμους (γυναίκας)* XIV, 14. — *πολυάεσιν αἴρας* I, 253. — *πολυαλδέσιν Ὠραῖς* II, 658. — *πολυαχθεῖ πέτρῃ* III, 421. — *κολυκλάτου Αἶδαο* VI, 263. *τύμβοιο* I, 806 (ex Hesiod. certam. p. 324. 13 ed. Goettling. 2). *ἰωχυοῖο* III, 380. XI, 315. — *Πριάμοιο πολυκτῆτοιο* XIII, 544. — *πολυμήκετον ἄορ* II, 452. — *πο-*

λυρροθίοιο θαλάσσης VII, 395. — πολυρροίζων ανέμων I, 156. — πολυσθενής III, 128. V, 603. VI, 21. 394. 273. VIII, 422. XIII, 191. II, 205. XI, 131. — πολυσχιδές IX, 500. — πολυτειρέος — βιότιο XIII, 281. παλαιμοσύνη π. IV, 120. V, 314. — σπόγγοισι πολυτρήτοισι IV, 374. — δέπας πολυχανδές II, 136. — έός άντρον IX, 390. ίππου XII, 264. 307. — έα νηδύν I, 527. XIII, 138. χηλόν III, 731. φιάλην IV, 475. — πολυώδυνος αίχηή XIII, 99. — άσπίδα πολυβόειαν III, 239. — πολυυπέλεθρος III, 396. — πυκινόφρονος Ηφαιστίο V, 98. Hesiodium: fragm. CXLV ed. Marckschffel. — άκρίσι πυροβόροις II, 197. — ταῦρος πυρπνόος VI, 237. — Ροδόπεπλος — Ηριγένεια III, 608. — ροδόσφυρος Ηριγένεια I, 138. — άγκια ρωπήεντα VII, 715. — Στυφελοίο — οὔδεος III, 580. IX, 357. — ης πέτρης I, 295. XI, 368. XII, 409: cfr. XI, 478. XIV, 624. III, 236. γαϊάν στυφελήν XI, 466. — οἷς — ὀδοῦσι IX, 384. — στυφελώδεϊ πέτρῳ XII, 449. — Ταλαὸν κῆρ I, 759. — τανυπρώρου νεός IX, 437: cfr. V, 348. — τανυφθόγγοισι γεράνοισι XI, 110. — τανυχειλέες — μέλισσαι III, 221. ὄρνιθες V, 12. — σάκος — τετραβόειον VI, 547. — τρηχὺ — ὄρος V, 50. πέδον XI, 24, illud ex Hes. ξ. 291. — Ύψιλόφου τρυφαλείης II, 462. — Φίαιε φόρου Ηοιγενείης II, 186. 656. — φαιδρῆ — Κῆρ II, 511. — φατόν XIV, 298. Hesiodium ξ. 3. α. 230. — φερέσβιος — γαῖα III, 22. V, 517. VIII, 466 ex Hes. θ. 693. — φοβερόν βέλος XI, 117. — Χαλκεομίτρης I, 274. — Ηφαιστον — χαλκεοτέχνην II, 440. — χλοερῆ — άχροίη VIII, 203. Hes. α. 393 χλ. ὄζω. — Ψαμμώδεϊ χώρῳ VII, 116. — Ωμοβόροισι (θήρεσσι) I, 222. XI, 300. — Sunt sane paulo plura, quam in substantivis novata vidimus. Nonnulla eum ex Hesiodo sumsisse adnotavi. Sed etiam in ceteris vix quidquam invenitur, quod non commode Homericorum analogia defendi queat aut Epicici sermonis coloris accommodatum sit. Patet autem necessario majorem fuisse in adjectivis quam in substantivis libertatem.

Multo major autem eorum est numerus, quae ex Homero retinuit. Ea haec sunt:

ἄ γέ ς ὄρον VI, 596: cfr. ἄ. ῥόπαλον λ, 575. — ἄβληχρὰ τεῖχεα X, 19: cfr. Θ, 178. — ἀγαθός. — ἀγακλής. ἀγακλειτός. ἀγακλυτός. — ἀγανός. — ἀγανός. — ἀγήνωρ. — ἀγήρω X, 312. — ἀγητός. — ἀγκύλα νεῦρα XI, 53. — ἀγλαός. — ποιμένος ἀγραύλοιο XIII, 157: cfr. Σ, 162. — ἄγριος. — ἀγγέμαχος. — ἀδιωότερα V, 503: cfr. π, 216. ἀδιωνὸν γοώσῳι XIV, 31: cfr. ω, 317. α. κέαρ X, 268: cfr. II, 481. τ, 516. — ἀδμητες: vid. ad II, 523. — ἀεικῆς: vid. ad XIV, 292. — ἀέκων. — ἀσίφρων VI, 49. — ἀζαλέος. — αἰγλήεις. — αἰδοίη bis. — αἰδρις IX, 331. — αἰθαλόεις. — αἱματόεις. — αἰόλος. — αἰσιμος. — αἰσιτος. — αἰσυλα ῥέξεις VI, 428. — αἴτιος. — αἰψηρός. — ἀθάνατος. — ἀθέσφατος νετός XIV, 603: cfr. Γ, 4. Κ, 6 α. ὄμβρον. — ἵππους ἀθλοφόρους IX, 513. — ἀθρόος. — ἀκάματος: vid. ad V, 182. — ἀκηδής. — ἀκήρατος: vid. ad II, 195. — ἀκλής. — ἀκμῆς: vid. ad II, 523. — ἀκόρητος. — ἀκράαντος: vid. ad II, 67. — ἄκροτος. — ἀκρήτοιο XIV, 144. — ἀλαός bis. — ἀλαπαδνός. — ἄλαστος. — ἄλιαστος. — ἀλεγεινός. — ἀλιπόρφυρα εἴματα III, 529. — ἀλίγκιος. — ἄλιος. — ἄλιμος. — ἄλληκτος. — ἄλμυρός bis. — ἄλλοδαπός. — ἀμαιμάκτος. — ἀμβροσίος. — ἀμβροτος. — ανέμων ἀμέγαρτον ἀέντων III, 640: cfr. λ, 400. 407 ανέμων α. αὔτην. — ἀμείλιχος et ἀμείλικτος. — ἀμμορος bis. — ἀμήχανος bis. — ἀμειροεπίς (Αἴαν) V, 239. Thersitis epitheton B, 212. — ἀμπελόεις. — ἀμύμων. — ἀμώμητος. — ἀναγκαῖον ἦμαρ XIV, 293. — ἀναιδής. — ἀναλκίς. — ἀνάρσια φῦλα II, 57. — ἀνδρομέω — αἵματι III, 365. — ἀνεκτός bis. — ἀνεμώλιος. — ἀνηρός. — ἀνιαχος XIII, 70, ubi vid. notam. — ἄνουσος IX, 461: cfr. ξ, 255. — ἀνούτατος: vid. ad XIII, 145. — ἀννέφελος IX, 5. XII, 515: cfr. ζ, 45. — ἄξιον VII, 291, ubi vid. notam. — ἀολλής. — ἄπιστος VII, 21: ἀπαλός. — ἀπειρίτος, ἀπειρέσιος et ἀπερείσιος. — ἀπειρών: vid. ad V,

333, et cfr. IX, 200 — να καρπόν; XIV, 598 ὄμβρον — ἀπείρονος; ἄρουραν — να XI, 158; κῆσιν — να XIV, 41. — ἀποηκτος. — ἀραιοῖσιν βλεφαροῖσιν V, 661. — ἀργαλέος. — ἀργυροτόξος Ἀπόλλων IV, 40. — ὕπνος ἀλήμων XIV, 179 ex Ξ, 164. — ἀρηίθοος et ἀρηίφιλος. — ἀργυρός. — ἀριγνώτος bis. — ἀριδείκετος bis. — ἀριζήλη I, 38, ubi vid. notam. — ἀργύρεος: vid. ad I, 142. — ἀοικέραννος IV, 49. — ἀργιόδους. — ἀργυρόπεζα Θέτις IV, 172. — ἄρτια ter. — ἀρρηκτος ter. — ἀριπροπέτι Λιονύσω IV, 386. — πῶρ ἄσβεστον XI, 95. — τάρβος ἀσφαλές II, 92. — ἀτάλαντος. — ἀταλός XIII, 323, ubi vid. notam. ἀταλάφρων: vid. ad XII, 107. — ἀτάσθαλος. — ἀταρβής. ἀταρβήτοιο Ἄρεος VIII, 284. — ἀταρτηρός. — ἀτειρής: vid. ad V, 333. — λιμὸς ἀτεροπής IX, 360: cfr. T, 354. ἀτεροπέτι γῆραϊ III, 451. — ἀτιλητος. — ἀτιμοιτέρα II, 216. — ἀτρομος. — ἀτρούγετος. — ἀσος. — σήματα — οὐκ ἀτέλεστ' XII, 55. — αὐχενίους — τένοντας I, 264 ex γ, 449 sq. — ἀφνειός. — ἀφραδής bis et ἀφραδέως I, 445. — ἀφρων. — ἀφθιτος. — Βαθύς. — βαθυδίνης II, 345. — βαθύρορος. — βαρύς. — γέρας βασιλήιον IX, 515. — βλοσυρός. — βλοσυρῶπις Ἐρινύς VIII, 243. — βλωθρή πίτυς VIII, 204 ex N, 390. — βοέιους σακέσσι IX, 543. νεῦρα βόεια XI, 112. — βουκόλος. — Ἐοιγέεια βοῶπις II, 643. — βραδύ II, 53. — βριαρός. — βριθύτερον III, 540. — βροτός. — Γαιηόχου ὠκεανοῦ II, 208. — γεραίός. — γεραρός. — γηθόσυνος. — γλυκὺς ὕπνος VII, 732. — γναμπτός. — γυμνός X, 216. — γυναιμανές ἦτορ I, 726. — Λαήμων. — δαιδαλέος. — δαίφρων. — δακρυόεις. — δάσκιος. — θῆρα δαφοινόν III, 181 secundum K, 23; nam θῆρ est apud Quintum ut apud ceteros recentiores leo. — δειλός. — δεινός. — δεξιός bis, δεξιτερὸς saepius. — δήσιος. — διιπετεῶν ποταμῶν VIII, 168. — δινῆεις. — δίος. — Ἐδρυνύλοιο διοτρεφέος VI, 293. — δνοφερός bis. — δολιχός. — δολόεις. — Ὀδυσεῦ δολομήτα V, 292. — δούλιος. — δουράτεος. — δόχμιος ἐγχομφθεῖς III, 28. — δριμὸς bis. — καύματος. — δυσσαέος XIII, 134 ex E, 865. δ. Ἀοκτούροιο ibid. 482. — δυσάμμορος. — δυσηχός. — δυσμενής. — δύστινος. — Θορήκην δυσχείμερον VIII, 355. — Εἰαρινός. — εἴκελος. — ποιμήνης εἰροπόκοισι I, 208. — ἐκηβόλον ἀνέρα IX, 460: et vid. ad XI, 169. — ἐκηλος. — ἐλαφρός bis. — καρπῷ ἐλαϊνῶ VIII, 388. — ἐλεινός bis. — ἐλικώπιδι Νηρηϊῆ III, 596. — ἐναλίγκιος saepe. — ἐρατός et ἐρατεινός. — ἐρεμνός. — Ζηνὸς ἐριβρεμέταο III, 635 ex N, 624. — ἐρίβωλον bis. — ἐρί(γ)δουπος. — ἐριθηλής. — ἐρικυδής. — ἐρίτιμος bis. — ἐρήσις. — οἶνον ἐρυθρόν VII, 681. — ἐσθλός. — ἐσπέριος X, 198. — ἐτήτιμος. — ἐτώσιος. — εὐγναμπτος bis. — εὐδμητον — τεῖχος I, 801. πρόγοισιν — τοις X, 13. — ἵππῳ — εὐεργεῖ XII, 37. — Τροίην εὐεργεῖα XIV, 3. — νῆα — ἐξυγον IX, 439. — εὐζωνος. — εὐθρονος. — ἐλαίης εὐκαέτοιο VI, 378. κέδρον ε, 60. — εὐκτίμενος. — εὐκτιτος bis. — εὐμμελής. — εὐνις. — εὐξέστος. — εὐξοος. — εὐορμον ἔδος λιμένος XIV, 623. — εὐπεπλος. — εὐπλόκαμος. — εὐποίητος. — εὐπυργος bis. — Φθίην εὐπῶλον I, 673. — εὐρρεῖταο bis. — εὐρροος. — εὐρύπορος. — εὐρρεέθρος. — εὐρύς. — εὐρύχορος. — εὐρώεις. — εὐς. — εὐσθενής: vid. ad X, 91. — εὐστίφανος. — νευρήν — εὐστροφον X, 231. — εὐτραφέος σιάλοιο V, 384. Apud Homerum quidem ι, 425 et ξ, 530 εὐτραφ. legitur, sed illic certe cod. 50 Alteri εὐτραφέες habet. Hinc ne apud Quintum quidem hanc formam mutare ausus sum. — εὐτροχα δούρατα XII, 425. — εὐτυκτος bis. — εὐφρων. — εὐώδης. — ἐχέφρων X, 9. — ἐχθρός. — Ζαῆς ἄνεμος III, 619. — ζάθεος. — ζηλήμων. — ζωός. — Ἠγάθεος: vid. ad IX, 320. — ἦδύς. — ἠερόεις. — ἠιόεις. — ἠλίβατος. — ἠνεμόεις. — ἠπιος. — ἠπίτα σύριγξ VI, 170. — χῶρον ἀν' ἡμαθόεντ' IV, 507. — ἦς. ἦζομος. — ἠχῆεις. — Θαλάσσια ἔργα XI, 66. — θαλερός. — θαμής. — θαρσαλέος saepe. — θεῖος. θεοειδής. θεουδής. θεοεἰκελὸς bis. θεσκελον αἰδῆν VIII, 252. — θεοπρόπον ἦτορ XII, 534. — θεσπέσιος saepe. — θέσφατος bis. — θνητός. — θοός persaepe. — θοῦρον ἄκοντα I, 551. αἰγίδα θοῦριν XIV, 452. —

θρασύς saepe. — θυμαλγέα νηδύν IV, 69. — θυμηδής. — θυμήρης. —
 θυμοβόρον πολέμοιο I, 160. — Ἰδρίς — ἀέθλου IV, 285. — ἱερός
 et ἱρός. — ἰθὺ — πῆμα VII, 535. δίκην ἰθείαν V, 162. — Ἰλαος XIV,
 311. — ἱμερόεις. — ἰππόβοτον πεδίον II, 487. Ἄργεος — οιο VII,
 187. — ἰππόδαμος. Τρώων ἰπποπόλων III, 173. ἰππόκομος bis. — ἰσό-
 θεος. — χῶρον — ἰσόπεδον I, 701. — ἴσος et ἴσος saepe. — ἴστορι
 VII, 480. — ἰφθίμος. — ἰχθυόεις bis. — Καίριος. — κακός persaepe.
 — κάλλιμος. — καλλιπάρης bis. — καλίροος bis. — καλός. — καρ-
 πάλιμος. — καρτερός. καρτερόθυμος. — κατηρεφές ἔρκος XI, 362. —
 κεδνήν bis. — κελαθεινός. — κελαινός. — κενεός. — κερδαλέος bis. —
 δόμω — κηῶντι VI, 158. — ἵππον κητῶντα XII, 314. — κλυτός
 saepe. — κοῖλος. — κουρίδιος. — τεύχεα κοῦφα VII, 449. — κραι-
 πνός. — κραναοῖο Καφηρέος XIV, 469. — κραταιός. κρατερός per-
 saepe. κρατερόφρων. — κρηερός. — κρυόεντι φόβω VII, 363. — κνά-
 νεος. — νέως κυανοπρώροιο VII, 436. — κυανώπις I, 44. — Ἐλέ-
 νης — κυνώπιδος VI, 24. — κυδάλιμος. — μάχην — κυδιάνειραν I,
 162. — Λάβρος. — λαΐνεος et λαΐνον οὔδας X, 137. — λαυηρός bis. —
 λαδικηδέα κοῖτον XIV, 145. — λαμπρός. — λαοσσός VI, 513. — λα-
 ρός. — λάσιος. — λαχνήεις bis. — λειριόεσσαί Ἐσπερίδες II, 418. —
 λευγαλέος saepe. — λευκός. — λιαρῶ μέλιτι III, 736. — λιγύς et λι-
 γυροῖσιν — καλάμοισιν VI, 171. — πρέμονον λιπαρόν IX, 454. —
 λοίγιος. — λυγρός persaepe. — λωβητός I, 749. — Μάκαρ saepe. —
 μακρός persaepe. — μαρμάρεος bis. — μασιδίος et μασιδίως. — μα-
 κεδνός bis. — μάλερός. — μάργος bis. — μεγαλήτωρ. — μεγάθυμος. —
 μεγακήτεος ἵππου XII, 151. — μέγας saepissime. — μελανόχρους
 Αἰθιοπῆς II, 642. — μέλας persaepe. — μενιδήιος. — μείλιχος et μει-
 λίχιος. — μελιηδέος οἴνου V, 353. — μελιφρονα σῖτον X, 33. —
 μενεπτόλεμος. — μενεχάρης. — μέσος persaepe. — μετὰδες αἴγες I,
 479. — μητιόεις. — μινυνθάδιος bis. — μορόεις bis. — μόρσιμον
 ἡμαρ X, 151. — μούνος. — μυρίος. — Νεηγενέων — τέκνων IX,
 240. — νεηκεσι bis. — νεοθηλέα — ὕλην IX, 163. — νεαρὸν χροά
 III, 535. — νέος. — νήδυμος. — νήια δοῦρα XIV, 609. — νηίς. —
 νημερτέα XII, 369. — νήπιος et νηπίαχος. — νιφόντι bis. — νωθῆς
 ψυχῆ X, 279. — Ξανθός. — ξείνος. ξενίοιο Διός XIII, 413. — ξυ-
 νός bis. — Ὄβριμος persaepe. ὀβριμοπάτηρ III, 420. — οἰζυρός saepe.
 οἰκτρός. — σταθμοῖσιν — οἰοπόλοισιν VIII, 371. — οἶος. — οκροίεις et
 οκροίεις: vid. ad I, 259. — ὄλβιος. — ὄλιγος. — ὄλοός persaepe. ὄλέ-
 θριος. — ὄλοόφρων bis. ὄλοφώιον — μῦθον XII, 552. — ὄλος. —
 ὀμαλή — γαλήνη V, 91. — ὀμηγερέεσσιν VIII, 476. — ὀμηλιξ. —
 ὀμός. ὀμοῖος et ὀμοῖος. — ὀκοῖτιν ὀμόφρονα V, 547. — ὀζύς. —
 ὀπωρινός bis. — ὄρθος VIII, 321. — ὄρφανὸν ἡμαρ V, 505. — ὄτρη-
 ροὶ — κύνες VIII, 364. — οὔτιδανός. — Παγγάλλεος bis. — παιπα-
 λόεις. — παιδνός VII, 357. — παλίνροσος. — παλαιός. — παναίολον
 θώρηκα I, 144. — κνημίδα πανάργυρον I, 564. — πανημερή VII,
 393. — παννύχιος bis. — πανομφαίοιο Ζηνός V, 626. — παντοῖος.
 — πατρώιος bis. — παῦρος. — μῶνα παχύν I, 239. — πεζός bis. —
 πελώριος et πελώρη. — πίδακος. — πετραίης III, 579. — πενκάλιμος
 bis. — πόλεμον — πικρόν VII, 296. — πυντός. — πιστὸν ἑταῖρον
 VIII, 102. — πίσυρος. — πίων bis. — πλατός. — ποδώκεες — ἵπποι
 I, 112. — πολίος. — πολυγηθής. — πολυγνάμπτουσι — προχοῆσιν
 I, 286. — πολύδακρος. Πριάμοιο — πολυδακρύτοιο XIV, 348. — πο-
 λυθεράδος Ὑδρης VI, 212. — πολυδίψιον Ἄργος III, 570. — πο-
 λυήρατος bis. — πολυηχής: vid. ad X, 38. — πολύιδρις bis. — πολυ-
 κηθής. — πολύκλυτος bis. — πολύκμητος. — πολύμητος bis. — πο-
 λύμητις Ἀθήνη XII, 154. — πολύμυθος XII, 557. — σταθμοῖο πο-
 λυρρήνοιο II, 331. — πολυσζάρθρους — νῆας V, 657. — πολυ-
 σπερέεσσι βροτοῖσι XIII, 339. — πολυσταφύλοιο ὀπώρης II, 602. —
 πολύστονος. — πολύτλητος. — πολύτροπος. — ἀλόχοιο πολύφρονος
 I, 727. — πολύχρυσος. — πορφύρεον — κῆμα VII, 396. — πότνια
 III, 398. — πότνα IV, 272. X, 304. — πρέσβα bis. — πρήνης. — πρό-

μος XIV, 189. — πτερόεν — βέλεμον VI, 638. — πτολίπορθος Ἀχιλλεύς. — πυκμήθεος bis. — πυκνός. — Πηϊδῖος et ῥηϊδῖος. — Σακέσπαλος Ἀρουτῶνῃ I, 514. — σαόφρων. — σθέναρός. — σιδήρειος bis. — σκαῖός bis. — σκηπιούχε III, 518. — σκιερός. — σχολιαί (ὄδοι?) IX, 501. — σμερδαλέος saepe. — σμερδνός IX, 522: cfr. III, 11. — σόος bis. — σταδίη — χάρη IV, 166. — στερεός. — στεροπηγερέταιο II, 164. — στερρόν IX, 195. — στιβαρός. — στονόεις saepe. — στρεπίος IX, 520. — στυγερός saepe. — σχέλιος. — Ταναός. — τανυγλώχινι τριαίνῃ VII, 574. — α ἄζοντα VI, 463. — τανυσίπτεροι ψῆρες VIII, 387. — ταρφῆς. — ταχύπωλοι Δαναοί XIII, 251. — ταχύς. — τερνός. — τεχνήεις. — τηλεκλειτὸν Περιμήδεα VIII, 291. — τηλύγετος. — τλήμων. — τολμήεντα θυμόν III, 176. — τραφερῆ γαῖα ter. — τιθός. — Ὑγρός. — ὑδρηλός bis. — ὑλλῆεις. — ὑπτιος bis. — ὑψηλός. — Πήλιον ὑψικάρηνον I, 518. — ὑψίκομος. — ὑψίπυλον πτολίεθρον VIII, 368. — νηὸν — ὑπόροφον XIII, 427. — Φαιενός. — φαεσίμβροτος — ἥελιος II, 209. — φαίδιμος. — φθισήνωρ. φθισίμβροτος. — φιλοπτόλεμος. — φίλος saepissime. — φοινηντι λύθρω XI, 14. — φοίνιος. — φρυγοπτόλεμος bis. — Χαλεπός. — χάλκεος. — χαροπή — Σελήνη X, 337. αἶγλη XII, 118. — χεμῆρορις ποταμοῖσιν XIV, 5. — χῆρος. — οὔρει — χθαμαλῶ XII, 313. — χθιός. — χρυσήνιος ἵππος V, 395. — χρύσιος. — χρυσόθρονος Ἥως XIV, 1. — χυτός: vid. ad VIII, 231. — Φαμμῶθεὶ χῶρῳ VII, 116. — ψυχρός. — Ωκύμορος bis. — ὠκύπορος. ὠκύπος. ὠκός.

§. 8. Tractavi haec accuratius, ut in duobus vocum generibus quae esset Quinti ratio cum Homero comparati clarissime pateret. In ceteris quoniam prorsus idem observare licet, quam brevissime potiora tantum perstringam. Ac primum quidem de *pronomini*bus agimus. Habemus *ἐγῶ*, *ἐγωγε* et aliquoties ante vocalem *ἐγών*, in plurali promiscue *ἡμῖν*, si spondeo, *ἄμμιν*, si trochaeo opus est. Recte tamen habet VIII, 259 *ἡμιν ἐελδομένοισι* — quod idem XII, 263 restituendum erat, propter simile *ἡμῖν ἐχομένοισι* IV, 42. XII, 299 — et IX, 34 initio *ἡμιν*, *ἐπήν* propter alios locos, in quibus *ἡμῖν* initio legitur; sed VIII, 265 et XIV, 309 e ceteris locis *ἄμμιν* restituendum erat. — *Ἡμετέροις* absolute legitur II, 48. Saepius idem legitur, ut Latinorum *noster*, de una persona, ut XIII, 369. 363 *ἡ ἀλόχοιο*, VII, 668 *ἡ ἀρετήν* et similia. — De pronomine *οἱ* nota est illa Hermanni ad *Orphica* dissertatio: virum summum illi abusu fines nimis amplos concessisse hodie inter omnes constat. Etiam Quinto eum injuriam intulisse recte jam perspexit Tychsen. p. LIII, eos locos, quibus aut pro plurali positum putavit p. 799 sq. — III, 736. VIII, 354. III, 674. VII, 364 — aut pro accusativo p. 802 sq. — III, 57. 131. VII, 364, quo de loco dubitat — aut plane abundare p. 805 sq. — IX, 151. III, 674. VI, 146. VII, 548. X, 42 — aut alio modo explicandos aut emendandos esse recte affirmans. Quapropter non possum non mirari Bernhardyū alias tam cautum in *hist. Gr. lit.* II, p. 249 hoc iudicio sine dubitatione usum esse ad demonstrandam poetae inscitiam. Sed genitivi vices *οἱ* saepissime sustinere et frequenter cum sequentis participii genitivo jungi et eodem modo *σφιν* cum genitivo participiorum collocari recte jam Hermannus observavit *ibid.* p. 800—802, et post eum Tychsen. *l. c. p.* LIII sq., qui recte etiam hujus usus prima germina in Homero (I, 256 sq.) jam inveniri intellexit. Quo magis miror, eum tribus locis V, 492. XIV, 576. 578 participii dativum praetulisse. Cfr. Spitzner. *observatt.* p. 98. Patet autem suam manere et pronomini et participio potestatem. Etenim:

καὶ σφιν ὀδυρομένων γόος αἰθέρα δῖον ἔκανε

ita explicandum est: „atque iis, dum lamentantur, querela caelum penetravit.“ — De *ἐός* ad alias personas translato videndus Spitzner. *observatt.* p. 118. — De *ἄλλοθεν ἄλλος*, quod ei in deliciis fuit, et similibus vid. quae Spitzner. notavit *observatt.* p. 202 sq. et plenius ego

emendat. p. 227. — De αὐτός vid. Spitzner. *observat.* p. 109—111. In primis ei in usu fuit οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ et ἡδὲ καὶ αὐτοὶ: cfr. ad IV, 368. 536. — De ἀλλὰ καὶ αὐτός vid. ad V, 587.

§. 9. De *numeralibus* pauciora etiam sufficiunt. Ἄμφο pro genitivo et dativo positum notavi ad II, 460. Tum saepius adverbialiter ponitur ad duo vel vocabula vel membra sibi invicem opponenda: I, 20. 57. II, 632 sq. VI, 569. XI, 436. XIII, 524, prorsus ut nos vernaculo sermone dicimus: *beides*. Homericum ἀμφοτέρων semel legitur X, 281. — De διοιοὶ vid. ad IV, 185. — De εἰς ἐν vid. ad IV, 506.

§. 10. Ad *adverbia* venimus, in quibus et ipsis modeste suo arbitrio usus est. Huc refero illud ἔδην, quo tantopere delectatus est: vid. ad III, 475. Ad cuius similitudinem semel dictum est VI, 344 βρούει δ' ἔλις ἀνθεσι γαῖα. — Ἄμα interdum quasi abundans additur: vid. ad IV, 506. Similiter I, 33 σύν δέ οἱ ἄλλαι ἐποντο dictum. — De ἄλλοτε ad III, 561 omnia exempla collegi. — Bis καὶ δ' ἄλλως invenitur: IV, 107. XIII, 344 ex Y, 99. — De ἄνω vid. ad XI, 375. — De ἄφαρ vid. ad IV, 403 et conjuncto cum ἐσσυμένως ibid. 371. — De formis αὖ, αὐτε et αὐθις supra dictum. — Ἀντιχρό ante consonantem habet I, 620. II, 543, sed ἀντιχρός ante vocalem IV, 376, ubi malum accentum mutare oblitus sum, VIII, 323. XIII, 197, unde VI, 629 restitui. — De αὐτως vid. ad II, 160 et Spitzner. *observat.* p. 106. Ὡς δ' αὐτως, quod Manethonis etiam esse vidimus, habet II, 235. 342. IV, 336. V, 137. VIII, 502. XIII, 535; ἀλλ' αὐτως, ut adverbium *sic*, *temere* significet, XI, 74. XIII, 17. 111. — De ἔψ vid. ad VII, 485, de singulari particulae αὐτίκα usu ad I, 30. — Particulae γέ usum, ut apud alios recentiores, ita etiam apud Quintum satis rarum, notavi ad IV, 185: de γε μὲν pluribus exposui ad IV, 568. Exemplis ibi allatis nunc Aratum addo 17. 37. 68. 74. 87. 100. 272. 378. 399. 540. 588. 669. 716. 740. 807. 1056. 1109. Nicand. *Ther.* 281. 375. 420. 523. 734. 829. 835. *Alexipharm.* 146. 157. 580. *Maneth.* II, 44. III, 308. Apud illos γε μὲν prorsus ut δέ transitioni ad alia inservit, ut vel post articulum ponatur. Scilicet didactici ad nova semper praecepta transgredi coacti et hanc et alias machinas invenerunt, quibus repetitionem ingratam variarent. — De ἔσω vid. ad XIV, 273. — De ἰδέ vid. ad I, 529. Senioris aetatis est duorum epithetorum per particulam καὶ copulatio, notata jam ab Hermanno ad *Orph. Lith.* v. 81: vid. I, 21. 536. II, 237. 513. 564. IV, 324. 423. V, 126. VI, 302. 499. VIII, 102. XI, 65. 436. XII, 555. XIII, 280. XIV, 274. 293. 423. Idem fit per particulam τέ V, 144. VII, 285 sq. XI, 65. XIV, 650. Apud Nonnum eundem usum habemus: cfr. XXVI, 271. XXXV, 44. — De ἡδὲ καὶ versus initio positus vid. ad V, 622; de καὶ ad II, 181. — De positura particulae μὲν exposui ad IV, 445. Magnopere frequentavit particulam που, cuius usus notabiliora quaedam exempla adscribo: I, 361. 626. 759. II, 22. 438. 651. III, 54. 446. VII, 31. 196. 384. VIII, 127. X, 454. XIII, 149. 155. XIV, 175. 594. τότε που I, 121. 495. alibi ἀλλὰ τὰ μὲν που: vid. ad II, 567 et cfr. III, 624 alibi. ἄλλοτε μὲν που saepius.

§. 11. In verbis *simplicibus* presse Homeri vestigia secutus est. — De βάζω vid. ad I, 136; de δάπτω ad IV, 549; de δρούπτω ibid. 396; de ἰάπτω ad I, 9 et III, 455; de ὀμαρτεῖν ad I, 587; de πονέεσθαι ad II, 154 et IV, 464; de ἐκέχοντο ad II, 196; de νοῆσαι ibid. 310; de ἀναπνέω et ἐμπνέω ad III, 160, de ἐποπνέω ad XIV, 72; de ἀσχαλόω ad III, 343; de φαίνεσθαι ibid. 622; de ταρχύνειν ibid. 735; de ἀπόνητο ad IV, 421; de αἶθω ibid. 428; de δέομαι ibid. 435; de ἐνδορον et ἐκδορον ibid. 514; de τειρομένοι ad I, 637. — Non HomERICA fere haec sunt: στονόεντος ἀφειδήσωσιν ὀλέθρου XII, 63. πῦρ ἀμαρύσσων VIII, 29. ἀέξω passive, quod jam notavit Tychsen. p. LV, I, 116. 383. VI, 214. 451 et alibi. αὐτέω et ἰαχέω de armis sonantibus IV, 411. XII, 175; sed de VII, 597 vid. notam. Porro ἀφροίων etc. V, 373. VII, 319. VI,

221. IX, 244, et ἀφρίζοντες IV, 548. σμαράγιζον de fulminibus XIV, 558. λαοὶ φημίξωσι μόρον XIII, 538. Tum γάμω δ' ἐδνώσατο — Αἰγύς XIII, 510. δίκτυον — κολπῶθεν IX, 174. ποτιώθη δ' ἄρα γαῖα XIV, 604. Deinde ἐλέησε III, 533. IX, 346. (ζέλευθον) ῥηιδίως πατέουσιν VI, 489. Νηρηίην ὕμνεεν IV, 129. Denique κάλυπσε VI, 513. μηχύνετο δῆρις II, 490. καὶ μιν φαιδρύναντο IV, 467. θῶες ἀναίδεις ὠρύσαντο XII, 518.

§. 12. Ut Quintum in ponendis praepositionibus luxuriantem postea videbimus, ita in compositis verbis multo plus sibi indulsit, quamquam haec quoque ut numero multa ita colore et ratione Homericis haud aliena censenda sunt. Plurima jam Spitznerus in *mantissa* notavit, ad quem librum omnium manibus versatum lectores ablegare quam eadem describere praestat. Ac de verbis cum ἀμφί compositis vid. illum l. c. p. 208; de ἀμφιχαῖνω cfr. not. ad I, 591. De compositis cum ἀπο — vid. eund. p. 247. Ἐνεστρωφᾶτο restitui III, 267, ubi cfr. notam; ἐν-θεῖομεν III, 523. Ἐπιθέρομαι, quod olim λ, 16 legebatur, saepius habet: vid. ad I, 185 et cfr. VII, 452. IV, 300. IX, 331. IV, 27, ubi cfr. notam. Habet etiam ἐσθέρομαι: I, 83. 580. 476. X, 363. XII, 11. XIII, 425. Sed ἐπαθρεῖν ex I, 111 M auctoritate expulit Tychsen.: vid. notam. Etiam ἐπαλγύνεσκε IV, 416 nunc expulsus est. Alia multa habet, ut ἐπηύτησε IV, 411, ἐπ'βραχε, ἐπέκλυε et similia, de quibus vid. Spitzner. *ibid.* p. 203 et not. ad III, 603, unde non dubito quin etiam III, 247 ἐπιφρονέουσι rectissime habeat, eodem modo ut ἐπαγάλλεσθαι dictum. Sed suspectum ἐπιύκετο V, 46, quem locum ne nunc quidem quomodo certo emendem habeo; nec I, 677 ἐπικινιέοντι ferri poterat. Ἐπισιενάχοντες I, 69 frequentavit cum similibus Nonnus IV, 324. V, 453. XXII, 222. XXVII, 121. 203. XXIX, 99. De compositis cum praepositione *περί* fere omnia collegit Spitzner. p. 207. Addo περιζέω X, 279. IX, 441. XIII, 150: cfr. ἀμφέζειν ἀφρός VI, 104. περιούρομαι III, 506. περιστροφέοντες VI, 504. περιδείδιε VIII, 430. Πρὸσαγνυμένης habes III, 510: cfr. XIV, 626. Συνέποαθε IV, 451. συνέπειρε I, 612. συνέδραζε XIII, 185. συνέπομαι I, 237. VI, 78. VIII, 304. XIV, 359. Alia habet Spitzner. p. 236 sq. De compositis cum ὑπό vid. *id.* p. 203 et Friedemann. in indice p. 405 sub ὑπεισοίω. Alia quaedam sunt ὑποδερκόμενος = ὑπόδρα ἰδών III, 252. ὑπέκλασε et ὑπεκλώσθη saepius (occurrit etiam διεκλάσε, αὐγέκλασε, κατέκλασε). Sed ὑπέκλυεν I, 509 removi. Ὑπερέσσονται II, 183. ὑπερήλασε XI, 330. ὑπερέβλυσεν V, 324. XI, 192 (περίβλυσαν IV, 9). — Satis frequentia sunt etiam verba duplici praepositione composita, ut ὑπανέστην IV, 204, ἐπιμυβεβαῶς et similia: vid. ad IV, 506: ὑπεκπροχέονται XIII, 57, ὑποκάββαλε X, 484, περικάββαλε, ἐπικάββαλε et similia. Interdum male divulsa legebantur, ut πάρ κατέθασαν I, 804, πάρ κατέκειτο V, 102 et alia. Sed haec sufficient.

§. 13. Post collectiva interdum verbum plurali ponitur, ut I, 492 κέκλυντο πολὺς στρατός; VII, 461 sq. Ἀχαιῶν ἔθνος — ἀρχήμενον — κεχάροντο. Usus non nimis frequentis apud Epicos exempla quaedam appono: B, 278. O, 305. Σ, 604. Hymn. Cer. 271. Oppian. Cynege. IV, 255. 356. Orph. Arg. 1307. Nonn. XXII, 1. XLIV, 186 sq. Verbum singulari ponitur, repetendum cogitatione ad plura subjecta, III, 208. 609 sq. 638 sq. IV, 141 sq. X, 196 sq. 438 sq. 452 sq. *alibi*.

§. 14. Nominum atque attributorum *congruentiam* quod attinet, pauca notanda videntur. Saepius usus est illis periphrasibus epicae poësi usitatissimis: μένος, βίη simil. Paulo magis singulare est ἦτορ II, 510 et κῆρ V, 306. His haud raro attributum masculino positum per synesin adjicitur, ut I, 154 sq. IV, 183 sq. 289 sq. 445 sq. VI, 208 sq. 212 sq. 220 sq. VIII, 443. IX, 34 sq. X, 192 sq.

§. 15. De *nominativo* vocativi vices obtinente ad III, 114 dictum. ³A cum vocativo junctum notavi ad III, 253. Absoluti, qui dicitur, no-

minativi unum exemplum habemus VI, 216 sq. κρατερὰ φρονέοντε Ἄμφω, ὃ μὲν etc.

§. 16. Neque in *genitivi* usu ultra fines consuetos evagatus est. Pauca speciminis loco propono. Genitivum originis habes II, 273. Frequens est genitivus aptus ex verbis affectum significantibus, ut χολοῦσθαι II, 294. 400. 447. ἀσχαλώων II, 369. ὀδυρόμενος II, 574. ἀγνόμενος IV, 70. κήδετο V, 361. ἐπιμέμβλεται III, 123. γηθήσει IX, 314. λαιομένη X, 443. ἰέμενοι VIII, 389. ἀμέλησεν VIII, 481. μέδομαι II, 153. 162 et quae sunt multa similia. — Addo promiscue alios genitivos ex verbis aptos: ἐπακούειν II, 61. ἑσακούειν (addito accusativo) *ibid.* 177. εἰσαΐειν IX, 422. κορέσασθαι III, 521. πνέω V, 120, ubi vid. notam. πειρώμενος IV, 239. ἀπέπαινε X, 257. ἀπέτραπε VIII, 490. πυρῆς ἐπιβήμεναι X, 447. — De genitivo loci, unde aliqua res movetur, vid. ad VI, 326. — Genitivum partitivum paullo insolentior habes X, 74 Δαναῶν ἔλεν Ἀρπαλίωνα; ejus membri, quo quis attingitur, VI, 225, ubi cfr. notam, IX, 366. — Duo sunt singularia X, 327 εἰσόκε σ' ἰήνειεν — ὀδυνάων et V, 169 ὄντινα — θεοὶ μετόπισθε βάλωνται Νίχης. — Addo X, 376 ἐξέτι νηπιάχοιο, et illud ἐκποθεν, de quo vid. Spitzner. *observat.* p. 9 sq.; tum λέβητας ὕδατος III, 527 et ἀμφιφορῆας ἀλείφατος *ibid.* 689; postremo κόπη ἀρηραμένη ἐλέφαντος V, 116. — De genitivo post *οἱ* et *σπον* supra §. 8 dictum. — Insolentem genitivi posituram notavi ad III, 147. — Ut I, 618 genitivum aptum feci ex repetendo, quod praecessit, vocabulo, ita plane legitur X, 56. 323. Insolentiora haec sunt: III, 562 οὔτε κασιγνήτων οἶτ' ἐρουχόρου περὶ πάτρης. XII, 166 sq. ἴσαντο — οἱ μὲν Ἀχαιοῶν, οἱ δ' ἄρ' ὑπὲρ Τρώων, unde etiam patet XIV, 333 recte legi οἱ δὲ που ἀργυρόεοι καὶ ἐν χουσείοις κυπέλλοις: cfr. XIII, 97 ἀντικρὺς ἐς μαζοῦς, τῶν δ' ἰξύας. IX, 183 τέρεπ' ἔφ' υἱωνῶ, ὅσον ἄχρυτο Πηλείωνι.

§. 17. Aequae simplex est *dativi* usus. Ut alii, sine praepositione de *loco* posuit III, 74. V, 189. 212 etc.; habet tum dat. modi II, 579 κνηθηθῶ ἔφρονται, dat. ethicum II, 391 et ex Rhodom. conjectura XIII, 234. Cum dativo jungit *πονέσθαι*, ut sit idem atque μάχεσθαι, II, 321; ἐπιμαύειν II, 456. VIII, 349. XIV, 307, ubi cfr. notam, quod idem verbum XII, 551 cum accusativo et V, 52 cum *πρός* construitur. Similiter est κύρσας III, 451. Habes IX, 274 ἐποτρύνων ἐτάροισιν. Passivis jungitur, ut X, 19 θεοῖσι τετεύχεται ἄφθιτα ἔργα; III, 116 ἀθανάτοισι τετιμένος. — De *μέλειν* cum dativo ad IV, 500 dictum.

§. 18. Etiam accusativus loci sine praepositione legitur II, 467. IX, 12 alibi. — Graecus qui dicitur accusativus satis frequens est: vid. ad I, 336. IV, 25. — Duplicem rei et personae accusativum vid. III, 199. 452. IV, 594. Σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος vid. III, 481. IV, 538 sq. V, 466. Jungitur interdum cum verbis, quae fere aliis casibus junguntur, ut ἐελδομένω πόλεμον II, 240. βίην ἀλέγων II, 297. ἐξαλέονται ἰόντος ῥιπῆν II, 385 sq. λαχῶν II, 434. III, 374. Addo II, 524 Διὸς γένος εὐχετόωντο.

§. 19. Praepositionum usus multiplex et varius est, ne dicam luxurians et vagus. Quamquam enim in universum viam Homerico usu tritam non deseruit ita, ut in latiore pedestris orationis ejusque consuetudinum campum evagaretur — singula quidem prosarii dicendi generis vestigia invenias —, tamen nec amplius fines, quibus singularum praepositionum ratio et usus continetur, tam arcte descripti sunt, ut apud illos antiquos, sed potius haud raro alia praepositio in alius possessionem invasit, peculiari cujusque significatione et vi evanescente. Hoc quidem ex brevi singularum praepositionum adumbratione statim apparebit. Hic vero aliam rem praemittere placet, quae et ipsa, quantopere eae voculae a nativo suo vigore declinaverint, clare ostendit,

cumulationem dico earundem similiumve praepositionum. Monui jam de ea re ad II, 1, ubi scribendum erat:

αὐτὰρ ἐπεὶ κορυφὰς ὀρέων ἕπερ ἠχηέντων
λαμπρὸν ὑπὲρ φάος ἤλθεν ἀτειρέος ἡλείοιο,

ubi prius ἕπερ ad κορυφὰς, posterius per tmesin ad ἤλθεν pertinet.

Jam ceteros locos hic appono: XII, 136 sq. οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ὄξους λείανον πελέεσσιν ἔτ' ἀποίστων ἀπὸ φηρωῶν. V, 403 sq. οἶων ἀπο — τέκνα — ἐξελάσσωσιν. XIV, 378 ἀπὸ δὲ πρόωρηθεν — λείβον μέθυ. Sed his IV, 218 non defendebatur vulgata, ubi cfr. notam. Porro: ἐκ γάρ οἱ — φρένας εἴλετο δαίμων Ἐκ κραδίης VI, 28. ἐκ νηῶν — ἐξερχέοντο VIII, 45. ψυχῇ — ἐξεποτήθη — ἐκ μελέων ibid. 203. θυμὸς Ἐκθορεν ἐκ μελέων ibid. 313. μελίην ἐξείρουσε — ἐξ ἵπποιο I, 655. ἐξεσάωσε νέκυν — ἐξ ὀλοοῦ πολέμοιο V, 160. ἐκ δὲ οἱ αἰνὸς ἀπὸ μελέων ὀρεν ἰδρώς VIII, 288. ἐκ δὲ χειρανοῖ — ἐξερχέοντο V, 106, quod idem XII, 198 restitutum est. ἐκ δὲ οἱ ἦτορ ἀπὸ μελέων ἐκέδασσεν X, 124. — Deinde ἐνεστρωφάτο κυδοιμὸς Λαοῖς ἐν μέσσοισιν I, 309, cui simile III, 267 restitui, ubi vid. notam. ἐν γὰρ σπιν — ἐνθορον Ἀργεῖοι XI, 300. ἐν γὰρ ἔκειτο Δῆρις ἐνὶ μέσσοισι VII, 437. — Tum ἐσῆλυθεν ἐς φρένα πῆμα III, 466. V, 539. ἐς Τρώων πτολίεθρον ἐσῆλυθον V, 280. — Unicum est κατ' ἀχένος ἠδὲ καὶ ὤμων Ἰδρώς ἀμφοτέροισι κατέσσεται VI, 110 sq., et item XIII, 42 ἐξανέθην στανίδων ἕπερ. — Bis habemus ἀμφὶ δὲ γαῖα Κινήθη πέρι πᾶσα II, 640 et ἀμφὶ δ' ἄρα ζώσαντο θοῶς περὶ μῆδεα χερσὶ Φάρα IV, 188 sq. — Deinceps ἐπὶ δ' ἔκτανεν ἄλλον ἐπ' ἄλλω VIII, 330. παρειῶσιν δ' ἐπὶ δάκρυ Αὐαλέον περιέκειτο XIV, 391 sq.

§. 20. In *praepositionum* usu apud Quintum explicando ita versabor, ut notem et eas junctiones in universum, quae ei maxime frequentes et familiares sunt, et eas locis appositis, quibus aliquid insoliti vel peculiare inest. Initium facimus a praepositionibus soli *Genitivo* junctis.

Ἄντα Homericum more cum στήμεναι, ἤλυθεν, κίεν, μολεῖν, μάχεσθαι similibusque jungitur, a quibus non abludit δόρατος πείρησαι ἀτειρέος ἡμετέροιο Γνώμεναι ἄντα βίην VIII, 159 sq., ubi adverbiascit; βάλεν ὠκὺν δῆστον, Ἀγήνορος ἄντα τανύσσας; ἄντα ἠλαίειαι ἰσομαρξίειν X, 227. Θεροσίτης δὲ μιν ἄντα κακῶ μέγα νείκεσε μύθῳ I, 723. — Ἄντην adverbialiter in clausula posuit bis, — cum νείκεσεν II, 67, cum ἵαχεν III, 45, tum cum genitivo initio versus VI, 544 ἴκοντο Ἄντην Εὐρυπύλοιο; postremo ex Ω, 630 θεοῖσι γὰρ ἄντα ἐφόκεισεν Ἐρινύσιν εἵκελαι ἄντην XI, 9.

Ἄντιζού(ς): vid. ad VI, 629.

Ἄνευ μακάρων X, 377 et ἄνευθ' ἐτάρων ibid. 155.

Ἄτερ καμιάτοιο IV, 498. XIV, 639. ἄ. κρατεροῖο πόνοιο VII, 526 legitur.

Ἄπό. Saepius invenimus has juncturas: ἀπὸ πολέμοιο. ἀπὸ μελέων. ἀπὸ χειρός. νεῶν ἄπο. ἀπὸ πάτρης. ἀπὸ τείχεος. ἀπὸ Σκύροιο et alia locorum nomina. ἀπὸ πέτρης. ἀπὸ πύργων. — ἀπ' ἄστειος. ἀπ' οὐρανοῦ. ἀπ' Οὐλύμποιο. ἀπ' αἰθέρος. ἀπ' Ἀργείων. ἀπ' ὠκεανοῦ. — ἀφ' αἵματος. ἀφ' ἄρματος. ἀφ' ἔρκειος. ἀφ' Ἑλλάδος. Aliquid singulare habet IV, 515:

ἄρματα δ' ὠκα φέρεσκον ἀπὸ χθονὸς αἴσσοντα,

de curribus celerrimo in cursu de solo hic illic aspero sursum salientibus. Jungere amat ἀπὸ νόσφι, ita ut ἀπὸ aut sequentibus jungatur, ut ἀπὸ νόσφι καρήνων I, 266; σεν ἀπὸ νόσφιν ἐόντος IX, 496. XIV, 158; νηῶν ἀπὸ ν. φέρεσθαι VII, 494; κακῶν ἄ. ν. κυδοιμῶν XIV, 141; λαοὶ δ' ἀπὸ ν. νέεσθαι XII, 29 et in saepius repetito ἀπὸ νόσφι βαλέσθαι et sim. — vid. XII, 215. 573. XIV, 153. VIII, 266. XIV, 177. 296 —, aut antecedenti vocabulo, ut VIII, 439 ἔρξον ἐμεῦ ἀπο νόσφι; XIII, 196 ἐμεῦ ἀπο νόσφιν ἐς αἰζηοὺς τρέπε χεῖρας; XIV, 284 sq. τῆς ἔπε

ρήπια τέκνα — νόσφι βάλωσιν ἀνακτες; XIII, 32 ὦν ἄπο νόσφιν Ὑπνος ἄδην πεπότητο. Simile est illud ἀπὸ τῆλε II, 49. VII, 468. X, 320, et ἀπὸ τηλόθι V, 540. XII, 218. XIV, 368. Semel hoc occurrit: ἀπὸ δ' ἐκιοθι πείσματ' ἔδησαν Ἱδιόνων XII, 347.

Ἐκ. Frequentiora haec sunt: ἐκ πτολέμοιο, ἐκ μελέων, ἐκ περάτων, similia, quae prorsus vulgaria sunt; itemque ἐξ ἀλός, ἐξ ομάδοιο, ἐξ ἀρχῆς, ἐξ ορέων. Amat, quod alias rarius invenitur, ἐκ θυμοῦ (οἴο), cui plane respondet *ex animo*, von Herzen: μάρονται I, 423. κώκνον III, 505. στονάχεσκον *ibid.* 549. δίδαξε VII, 62. μάχοντο IX, 207. δαΐζιτο X, 411. κοίτοντο XI, 174. ἀρηγέμεναι XI, 295. ἀρωγοὶ — πέλοντο XIV, 94. — De ἐκ Λιός et similibus scripsi ad II, 616, ubi addere poteram VII, 10 ἐσθλῶ καχὸν ἄγχι παρίσταται ἐκ τινος Αἴσης. De quodam praepositionis abundantia vid. ad XII, 127. Insolentium X, 59 ἣ δὲ μέγ' ἐξ ὀλίγοιο κορύσσετο translatum ex Homericο Δ, 442 ἣτ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται; consuetius est ἄεξεν (καρήατα) Ἐξ ὀλίγων μάλα πολλά VI, 215.

Πρό. Undecies πρὸ τείχεος legitur, semel πρὸ ἄστεος VI, 161; semel πρὸ πόλῃος *ibid.* 313.

Ἐν et ἐνί. Invenimus ἐν ὄρεσσι. ἐν δαΐ. ἐν μέσσοις *sim.* ἐν κοινήσι, de quo vid. ad I, 621. ἐν ξυλόχοις. ἐν τεύχεσσι. ἐν αἵματι. ἐν στέρονοις. ἐν(ί) φρεσί. ἐν Ἀργείοις *sim.* ἐν ἔντεσι. ἐν πολέμῳ. ἐν ἀλγεσιν. ἐν νεκύεσσι. ἐν χείρεσσι. ἐν νήεσσι. ἐνὶ μεγάροις *sim.* ἐνὶ θυμῷ. ἐνὶ κλισίῃσι. ἐνὶ χάρμη et his omnibus propinqua.

Paullo magis singularia sunt: II, 400 τὰ δ' ἐν ποσὶν ἡμάλδυνε, ubi aut simplex ποσὶν aut ὑπαὶ ποσὶν usitatius foret, a quo differt καὶ ἐν ποσὶ τέρματ' ὀλέθρου XII, 543, pro quo alibi πᾶρ sive παρὰ ποσὶ dixit. Sed ἐν ποσὶν ἔπλετο νόστου Ἐλπωρή XI, 181 usitatum est. Illum praepositionis usum paene abundantem habes etiam in I, 813 ἐδάμησαν Τρώων ἐν παλάμῃσι; III, 125 σοῖσιν ἐν ὄμμασι — ὄψει; VIII, 9 νῆας τ' ἀμαθύνειν Ἐν πυρὶ: *cfr.* XII, 372. XIII, 471. 487: deinde λαὸς — ἐν χθονὶ κείτω de mortuis humi prostratis VIII, 232: *cfr.* IV, 517 ποδοῖν Ἐν χθονὶ σήματα.

Aliam quaestionem de hac praepositione nuper movit Wernick. *ad Tryph.* p. 174, qui spondeo quarti pedis positione duarum vocum effecto invisus ejusmodi in locis — citat I, 246. 287. II, 165. IV, 559. VII, 71. VIII, 436 — ἐνί vel contra libros restituendum censuit. Et secutus eum est Lehrsius. Sed fallitur ille. Primum quidem nihil offensionis in monosyllabo esse ipse Wernick. p. 173 indicavit. Tum, si locos spectamus, ibi tantum praefertur ἐνί in quarta sede, ubi aut in anastrophe ponitur ad verbum antecedens referendum — ut I, 816. II, 15, ubi *cfr.* notam, μάχη ἐνί; XI, 376 κραδίη ἐνί; XIII, 276 Τροίη δ' ἐνί —, aut inter substantivum et epitheton, ubi nos solitam praepositionum accentuationem retinimus. Ita VI, 158:

ἄμφω δεικανόωντο δόμῳ ἐνὶ κηῶντι.

Causa aperta est legenti: nam in his brevior forma, post quam vox necessario paullulum subsistit, aliquid intervalli procrearet inter duo vocabula arctissime connectenda: VIII, 297 φίλη ἐνὶ πατρίδι γαίῃ; IX, 198 ἀγρῶ ἐνὶ τηλεθάοντι; XII, 570 ἑτέρη δ' ἐνὶ χειρὶ φέρεσκε; XIII, 332 πολέμῳ ἐνὶ δακρυόεντι. Unde uno loco IV, 559 idem restituendum erat. Et IV, 475 ex eadem lege νηπιέησιν ἄδην ἐνὶ σῆσι δῖνας scripsi. Contra ubi praepositio tantum ad sequentia trahenda est, brevior formam praelatam esse et loci demonstrant a Wernickio tentati I, 246 ἐν χερσὶν ἐταίρων; 287. VIII, 436 ἐν δημοτῆτι; II, 165 πατῆρ δ' ἐν τοῖσι Κρονίων; VII, 71 θεῶν ἐν γούνασι κείται, ubi vel Homeri exemplum mutandi periculo adversari debebat; quibus addi poterat X, 222 Ῥοδίων ἐν πίονι γαίῃ, et etiam alii, quibus ἐν in secunda praefertur versus sede: III, 21 Πηλείδης δ' ἐν τοῖσι; VI, 368 Εὐρύπυλος δ' ἐν τοῖσι; IX, 9 Ἀντήνωρ δ' ἐν τοῖσι; XIV, 262 θυσμενέων ἐν χερσίν. Contra ex his omnibus patet IX, 143 Ἐλένη δ' ἐν δώμασι μίμνε; V, 341

Κυμοθόη δ' ἐν τῆσι; VI, 65 θοῶς ἐν νηὶ μελαίνῃ; VIII, 415 ἰδὼν ἐν χεύματι πέτρην scribendum fuisse. Alii, qui repugnabant, loci etiam alio nomine suspecti alio modo emendandi fuerunt: VI, 168, ubi πολὺς δ' ἐπὶ μῦθος ὑρώρει; VII, 268, ubi ἰοῖς δ' ἐνέμιμνε δόμοισι; XII, 266, ubi ἔμοῖς ἐτι γούνασι κέιτο; XIII, 5, ubi λαβῶν ἐμπλειον ἄλεισον; ibid. 183, ubi ἄθην ἐπὶ σώματι γνῖα scripsi.

In *tertia* sede post caesuram penthemimeren volubilitatis gratia ἐνὶ praetulisse videtur. Huic certe patrocinantur VI, 310:

ταῦτα μὲν ἀθανάτων ἐνὶ γούνασιν ἐστήριζται,

et VII, 349:

τοὺς ἔχε κεδνοτάτους ἐνὶ δόμασι Δηιδάμεια.

Repugnabat X, 206:

αὐτὰρ ὃ κυδιῶν ἐν | τεύχεσι δάμνατο λαούς,

quod mutavi.

Saepius praepositio cum verbis *movendi* jungitur: III, 537 ἐν πυρὶ θέντας — λέβητας. VI, 165 ἐν δὲ φάτιγησι βάλλοντο. VIII, 392 ἐν δὲ πύλῃσι πέσον. IX, 541 εὔσαν δ' ἐν τεύχεσσι. X, 73 ἐν δὲ σφιν πέσε δῆρις. ibid. 486 ἐν κορηῆρι θέσαν. XI, 126 ἐν κονίησι πέσον. XI, 214 ἐν ποσὶ κύρσας.

Postremo pro metri necessitate ἐῖν posuit: ἐῖν ἀγορῇ IV, 124. 126. V, 234. ἐῖν Αἶδωο II, 650. ἐῖν ἄλι III, 235. XIV, 593. ἐῖν ἐντεσσι X, 39.

Σύν. Saepius has formulas habemus: σύν τεύχεσσι. σ. κτεάτεσσι. σ. ἐντεσσι. σ. ἄρμασι. ὄστια σ. πῆληχι. Interdum initio versus αὐτῷ σύν sim. legitur: VI, 248. 270. 300. XIV, 8. De σύν δέ οἱ ad III, 670 dictum. Paulo insolentius XII, 30 νέεσθαι Ἐς Τίναδον συν νησαίν et XII, 369 ἔβαν Δαναοὶ σύν νήεσιν dictum est, ubi ἐν exspectes, quod versu respuitur. Postremo nunc non dubito, poetam his locis σύν τε pro σύν scripsisse: VI, 193 σύν τ' ἄλλοις βασιλευσῖν, ubi cfr. notam; ibid. 388 σύν τ' ὄχ'ης; XI, 341 σύν τ' ἄλλοις ἐτάροισιν. Nec aliter XIV, 478 intelligendum σύν τ' ἀλόχῳ καὶ παιδί. Eodem modo in Manethonianis invenitur: σύν τε Κρόνω I, 107. 110. VI, 563. σύν τ' αὐτῷ Στάλβοντι VI, 466. σύν τ' ἄστροις V, 63. Cfr. praefationem editionis meae.

Ἀνά. Has locutiones notavi: ἀνὰ πτολίεθρον et ἀνὰ μόθον. ἀ. ἄστν et ἀ. πόλιν. ἀνὰ κλόνον et ἀ. στρατόν. ἀ. στόμα δημοτῆτος et sim. ἀνὰ φρένας: cfr. ad III, 57. ἀνὰ θυμόν. ἀνὰ δουρά sim. ἀ. ῥόον sim. ἢ; porro ἀν' οὐρα. ἀν' εὐρεα πόντον sim. ἀν' οὐρανόν. ἀμ πεδίον. ἀν' ὕλην: cfr. ad XII, 124. Paulo insolentiora haec sunt: Θερικίην ἀνά γαῖαν ἔσαν Διομήδεος ἵπποι VI, 246. de avibus fatidicis: ἀνα χεῖρα Σκαιὴν αἰσσοῦντες X, 266. ἀμφίπολοι — τάς — Σελήνη Γεῖνατ' ἀν' οὐρανὸν εὐρύν ibid. 338. οἶ δ' ἀνά γαῖαν ἐμιμνον XII, 218. Cum *dativo* nunquam junxit.

Ἐς et εἰς, hoc quidem nunquam ante consonantem ex antiquiorum Epicorum more, quem primus, ut videtur, immutavit Nonnus. Is enim ubique εἰς praetulit, quod paucis, quibus ἔς remansit, locis inferendum est his: VII, 358. XIII, 116. 425. XIV, 36. 213. 218. XV, 155. 411. XVI, 16. 149. XVII, 122. 231. XVIII, 40. 358. XIX, 214. XX, 375. 387. XXII, 145. 312. XXX, 229. Apud Quintum hi loci corrigendi erant: I, 459. II, 545. III, 284. IV, 433. 506. V, 539. VIII, 221. XI, 106. XIV, 597.

Frequentiores sunt hae conjunctiones: ἔς φρένας. ἔς Τροίην. ἔς κραδίην. ἔς οὐρανόν. ἔς πέδον. ἔς Ἰλίον ἱερὸν ἄστν. ἔς μέσσον: cfr. ad XII, 293. ἔς πόλεμον, δῆριν ἔς et sim. ἔς γαῖαν. ἔς ἧῶ. ἔς αἰθέρα. ἔς νομόν. ἔς μόθον. ἔς ὄμιλον. ἔς κλισίην. ἔς ἄρηα. ἔς νῆας. ἔς μέλαν αἶμα. ἔς δόμον sim. εἰς ἐν et εἰς ἕνα χώρον: vid. ad IV, 506. εἰς ἐρίβωλον. εἰς οὐδας. εἰς ἀλὸς οἶδμα sim. εἰς ἔρον. εἰς ἰδόν. ἄστν sim. εἰς ἔργον. εἰς ἀγορῆν. εἰς Ἑλένην. Praeterea hos locos notavi: κέιτο δ' ἔρ' ἔς μέλαν αἶμα καὶ εἰς ἐτέρων φόνον ἀνδρῶν XIII, 246.

II, 432 ἐς μόθον ἰσοφαρίζειν. III, 20 ἔθνεα — μαιμώνωντ' ἐς Ἄρῃα: cfr. IX, 110. III, 440 ἐς ἄρῃα εὐθίσθαι πῆληκα. IX, 451 ἐς ἡμίονο μέγροι κοπέισαν Φηγόν. *ibid.* 259 ἐς κενεὸν δόρυ τύψας, ubi cfr. *notam.* III, 69 εἰς ἀναφανδὸν ἰκίσθαι. Cum personis jungitur III, 468. VI, 222. VII, 153, et sensu paullum diverso XIII, 34 ἐς δ' Ὀδυσῆα πάντες ἐπ' οἶατ' ἔνευσαν.

§. 21. Sequuntur praepositiones cum duobus casibus junctae:

Διὰ cum *genitivo*. Placuerunt ei haec imprimis: δι' αἰθέρος et δι' ἡέρος (δι' αἰθέρος I, 692. XII, 56.) saepe. δι' οἴδματος. δι' ἔλκεος. δι' ὀστίου. δι' οὖρεος. δι' ἄστεος. δι' ἀκαμάτιοι θαλάσσης I, 13. XIV, 63. διὰ στέροιο, γναθμοῖο *sim.*, ubi de vulnerationibus sermo. Paulo magis singularia sunt: I, 146 κοιλῆος εὐ ἡσκητο δι' ἀργύρου ἡδ' ἐλέφαντιος. IX, 502 τῶν (i. e. κελεύθων) δὲ δι' αἰζήοι φορέονθ' ὑπὸ δαίμονος Δίση. VI, 466 de fluvio ὅστ' εἰσι διὰ χθονός et similiter IX, 217 de equis τοῖ δ' ἐπίοντο Ῥίμφα διὰ κταμένων.

Neque alio modo cum *accusativo* jungitur his locis: διὰ φλέβας I, 240, δ. κληῖδα *ibid.* 259, δ. νηδύα *ibid.* 617, δ. νῶτα XIII, 96 cum vulnerandi verbis: κέρσε, τυχῆσας, πέρησαν. Similiter διὰ χεῦμα IX, 337 et διὰ σπῆος VI, 476 cum ἐρχεσθαι. Tum διὰ κνέφας αἰσσοῦσα (αἰγῆ) XIV, 538 et paullo aliter ἐνὶ λεχέεσσι δ. κ. ὑπνώοντι *ibid.* 237. Deinde VI, 380 βόθρον διὰ πάντα κεδάσας et VIII, 144 ὅστια τε σάρκας τε κύνες διὰ πάντα δάσαντο, quod explicandum ex XIV, 534 (νηῆα) ἐσκέδασεν διὰ τριθά et XI, 189 (κολῶναι) ῥηγνύμεναι διὰ τριθά. Illud est *prorsus*, hoc *frustillatim*. — Causalem praepositionis vim, quae praevallet in pedestri oratione, non novit.

Κατὰ cum *genitivo* liberius varieque usurpatur. Saepius occurrunt cum verbis *jacendi* vel *cadendi*: κατ' οὐθεος, κατὰ χθονός. Proprio sensu I, 603 ἵπποιο κατ' — θοροῦσα, *ibid.* 628 κατ' — ἤριπεν ἵππου et similia, porro II, 623 ῥέε δάχρυ κατ' — προσώπου (cfr. X, 432), saepius κ. βλεφάρων etc. legitur. Tum haud raro aut partem corporis, quae vulneratur, aut omnino locum, qui telo petitur, denotat: κατὰ νηδύος, γναθμοῖο, κροτιάφοιο, κράατος, τείχεος (ut VII, 499) etc. Ter habes κατ' ὄρεσφιν II, 471. V, 388. VIII, 364; bis κατ' Ἄιδος III, 157. 198. κατὰ κεφαλῆς V, 505. XI, 462. κατὰ κορυφῆς X, 266.

Sed singularia haec sunt: δεινομένῳ ἦικτο κατ' ἀσπίδος V, 28 et similiter ἐν ἐκίοσθε κατ' ἀντυγος *ibid.* 100. δέδμητο κατ' ἀκαμάτιοι θαλάσσης *ibid.* 642. κατ' οὖρεος, ut idem sit atque *in monte*, VII, 343. VIII, 230. Et eodem modo κατ' ἀγῶνος V, 123 in nota dixi.

Cum *accusativo* juncta haec propositio maxime his in dictionibus frequentatur: κατ' οὖρεα *sim.*, κατὰ θυμόν, κ. δῆριν, κ. πόλιν, κ. μόθον, κ. κλόνον, κ. φρένα, κ. νῆας, κ. πλατὺ χεῦμα θαλάσσης, κ. πόντον, κ. δώματα, κ. στρατόν, κ. σίχας, κ. ἄστυ, κ. βένθος. Tum eodem modo atque cum *genitivo* etiam cum *accusativo* locum designat telo vel ictum vel petitum, ut κατ' ἀσπίδα, κατὰ μηρόν, κ. μαζόν *similia*. Postremo bis κατὰ κόσμον.

Insolentiora haec sunt: κατ' οὐρανὸν εὐρὸν ἐόντι I, 683: cfr. X, 343. διέπειρε κατὰ πλόον ἄστεα φωτῶν IV, 150, quoniam sequitur ἐνδεκα δ' αἶ κατὰ γαῖαν. Tum XIV, 133 μαρνάμενοι κατὰ μῆνιν Ἀχιλλέος, i. e. eo tempore, quo irascebatur Achilles. Denique κατὰ βαιόν IV, 347, κατ' ἰθὺ V, 181.

Sed de his duabus praepositionibus videndus est Spitzner. in *dissertatione de vi et usu praepositionum ANA et KATA apud Homerum*. Vitebergae 1831, cujus libelli censuram egit Hermannus *opuscc.* V, p. 31—51. — De uno loco, κατὰ βλυσυροῖο προσώπου III, 339, in nota dictum.

Ἐπὲρ cum *genitivo* legitur, et quidem proprio sensu: ὑπὲρ μαζοῖο et *sim.*, ubi vulnerationes memorantur; deinde, ut idem sit atque *pro*: ὑπὲρ τεκέων, ὑ. ἀνακτος et *sim.* cum verbis *pugnandi*, sed etiam ὦνον ὑπὲρ — Λυκάονος ἐγγυάλιξεν IV, 384. φοβέοντο δ' ὑπὲρ — πέλλος VIII, 364 et alia hujuscemodi. Tum cum verbis *lugendi*: ὑπὲρ κτα-

μένων et simil.; porro V, 281 μητιόωνται ὑπὲρ πολέμου. VI, 148. X, 156 τεκίων — ὑπὲρ εἶροντο etc. De ὑπὲρ διαπέδοιο et similibus dictum ad III, 65. Paulo insolentius est X, 409 ὑπὲρ τεκίων μεμνημένοι.

Cum *Accusativo* habes Homericā ὑπὲρ Αἴσαν et ὑπὲρ μόρον, quibus simile est ὑπὲρ Κῆρας VII, 289. XI, 296. ὑπὲρ μένος IX, 279. Tum eodem modo atque cum genitivo ponitur ad partes vulneratas indicandas, ut ὑπὲρ γόνυ, ὅ. ἰξῦα, et in locutione ὑπὲρ μέγα λαΐμα et similibus.

§. 22. Ἄμφι cum *genitivo* fere legitur cum verbis affectum aut studium significantibus, ut I, 675 ἀμφὶ θυγατρὸς — ἀκηχμένω. IV, 221 ἀμφ' ἐλάφωιο μάχονται. Similia, sed aliis aliisque substantivis sequentibus passim leguntur. Notabiliora haec sunt: I, 73 ἐπλωρῆ — ἐς φρένας — ἵκηται Ἄμφ' ἀγαθοῦ. VII, 216 αὐτίκα οἱ γαμβρὸν ποιήσεται — ἀμφ' εὐεργεσίης. *ibid.* 633 μνησθέντι — ἀμφ' Ἀχιλλῆος.

Cum *dativo* frequentissime propriam suam loci indicandi vim retinet, ut ἀμφὶ προσώπῳ I, 56, ἀμφ' ὤμοις, ἀμφὶ πόλῃ, ἄ. νέκυσσι, ἄ. τάφῳ, ἀμφὶ δ' ἄρα σφί, ἄ. δέ οἱ, ἄ. γένυσσι, ἀμφ' ἄλλῃσι φάλαγγι, ἄ. πόδεσσιν, ἄ. πέτρῃσι. Hinc uno loco III, 34 ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ Γωρυτὸς καὶ τόξα μέγ' ἵαχεν ex tot aliis locis pro genitivo rescribendum erat: vid. I, 680. 797. II, 181. 594. III, 302. IV, 230. 316. V, 35. 500. 620. VII, 346. IX, 357. X, 132. XI, 95. 427. XII, 434. XIII, 49. 484.

Paulo magis a vulgari usu recedunt haec: I, 307 ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλοισι γόνον — ἐτίθεντο. *ibid.* 657 ἀμφὶ δέ οἱ κρατὸς κόρον εἴλετο, ubi genitivus aptus est ab εἴλετο, et cfr. I, 150 ἀμφὶ δέ κρατὶ θῆκε κόρον. II, 295 ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ — λύν — τεύχη. XIII, 59 ἀμφ' αὐτῇσι (κλίμαξι) κατήιον. XIV, 391 στήθεα — ἀμφ' ὀνύχεσσι δέδρυτο. Horum locorum omnium eadem ratio est haec, ut praepositio quasi adverbialiter posita actionem, de qua sermo est, circumcirca factam esse denotet. Ita, quae verba secundo loco adscripti, ita intelligenda sunt: *galeam circumcirca*, i. e. non tantum ab una alterave parte, *capiti ejus detraxit*, ita ut totum Penthesileae caput nudaretur. Itaque non erat, quod eo loco Struvius de *argum. carmm. Epicc.* etc. part. I. p. 22 αἴψα δέ conjiceret.

Cum *accusativo* promiscue eodem modo ponitur atque cum *dativo*, ut ἀμφὶ νέκυν, ἄ. δέ μιν, ἄ. δέ τύμβον, ἄ. πόληα, ἄ. ῥέεθρα, ἄ. δόμον et similia. Habemus etiam eundem hic, quem modo illustravimus, usum. Ita III, 470 φορεύμενος ἀμφὶ μέλαθρον non est *portans circa cubiculum*, ut VII, 330 ἀμφὶ μέλαθρα — χελιδὼν μύρεται, *ibid.* 333 περιπέπταται ἀμφὶ καλὴν, XII, 489 περιμύρεται ἄ. καλὴν, *ibid.* 494 ἄ. δόμον — κεκληγυῖα dictum est; sed potius: *portans circumcirca in cubiculo*, ut IV, 133 Πηλίου —, V, 401 Ἰδῆς ἄ. κάρηνα fere idem est atque *in* — *verticibus*. Similiter aliquoties de imaginibus in clipeo affabre factis ἀμφὶ σάκος legitur V, 5. VI, 241. VII, 202. Cfr. ad V, 17. Illud insolentius ὅτ' ἀμφὶ ἐφῆμῃς ἵκηται III, 484 ex Homericō ἀμφὶ μ' Ὀδυσσῆος — ἵκετ' αὐτῇ A, 466 detortum est.

Forma ἀμφίς in his legitur: ἄ. ἀνακτα V, 93. XIV, 130, quod fortasse etiam II, 655, ubi hodie *dativus* legitur, restitui debet. Tum I, 473 ἄσιν Δῆιοι ἀμφίς ἔχουσιν et XII, 432 ἀμφίς ὀλισθαίνουσα (νηῦς). Restitui V, 382, removi IX, 467.

Idem fere usus est praepositionis *περὶ*. Cum *genitivo* item res adpectitur, de qua quis aut sollicitus est aut laborat, ut I, 90 ἀγαλλόμενοι περὶ νίκης. *ibid.* 452 πονησάμεναι περὶ χάριος. Similiter δρόμον περὶ δῆρις ἐτύχθη IV, 537 et quae vicina sunt *ibid.* 406. V, 591 sq. IX, 88. Saepius περὶ πάτος etc. Homericis respondent V, 147 περὶ δ' ἔξοχα πάντων Ἡμέας (ἀτεμβόμενος). VI, 318 ὅς περὶ πάντων — ἐκέκαστο. XIV, 99 ὅς περὶ πάντων — σθένος ἐστί. Et cfr. VI, 517 sq.

Cum *dativo* satis saepe frequentatur, ut in περὶ φρεσί, π. σφίσι, π. χροῖ, π. θυμῷ, π. παιδί, ᾧ περὶ πάντα vel πάντη, περὶ μελέεσσι,

περὶ νεκρῶ: vid. ad III, 537: π. στέρνοισι, π. κραδίη, π. χερσί, ἀκηχήμενοι μεγάλῳ περὶ πένθει θυμόν I, 632. VII, 162. π. τείχεϊ, π. προχοῆσι, π. κρατί, π. πέτραις etc. Singularia sunt II, 266 παιδὸς — κακῆ περὶ Κηρὶ δαμέντος, ubi tamen περὶ cum δαμέντος jungendum videtur, et quae ad IV, 357 allata sunt.

Etiam cum *accusativo* quasdam locutiones prae ceteris frequentavit, ut περὶ τεῖχος, de quo vid. ad I, 801, π. φρένας, π. νεκρὸν et νέκυν, π. σῆμα, π. κραδίην, π. σταθμόν, π. ἄστυ, π. γαῖαν etc. Insolentius est καθηραμένη περὶ λίματα λυγρὰ φρόνοιο I, 28, ubi quis πέρι conjecerit; sed eodem modo explicandum est, ut supra ἀμφί: *circumcirca*, h. e. prorsus, *purgata a maculis caedis*. Neque aliter X, 466 καλυψαμένη περὶ φάρει καλὰ πρόσωπα intelligendum.

Postremo πέριξ metri gratia legitur sequente ἐλελίζετο γαῖα II, 496; ἐφορύνειτο γ. *ibid.* 485; ἐβάλλοντο I, 821; ἤσκηται VII, 203; λυκάβαντα II, 599.

Ἐπί cum *genitivo* tantum in his legitur: III, 430 ναίουσιν ἐπὶ χθονός. IV, 507 ἐπὶ νύσσης δ' ἔστιαν ἕκαστοι. *ibid.* 547 ἀναΐξαντες ἐφ' ἵππων. XIV, 353 νηὸς ἐπ' ὠκυπόροιο πέραν θέσαν Ἑλλησπόντον. Ceteri loci, in quibus olim legebatur — III, 151. XI, 136. XII, 179 — nunc emendati sunt.

Contra saepissime *dativo* jungitur, imprimis in his locutionibus: τοῖς δ' ἐπι et simil., ἐπ' ἀλλήλοισι et simil., ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ, ἐ. ἔργῳ, ἐπὶ σφίσι, ἐπὶ πένθει πένθος et simil., ἐ. ψαμάθοισι, ἐ. τύμβῳ, ἐ. προχοῆσιν, ἐ. βλεφάροισι, ἐπ' ἄλγεσι, ἐ. προθύροισι, ἐπ' Ἀργείοισι etc. Bis habet ἐφ' ὑσιατῆ βιότοιο X, 102. XIV, 315. De nonnullis locutionibus dictum ad I, 76. 357. 762. II, 134. Sed aliis locis expellenda erat haec praepositio, ut VI, 209, ubi cfr. notam. Singulare est X, 294 σῆσιν γὰρ ἐπὶ φρεσίν, εἴτε σαῶσαι etc., ubi prosaicus simpliciter ἐπὶ σοί dixisset.

Etiam *accusativo* junctum frequenter invenitur; nota ἐπὶ δῆρον, ἐπὶ πτόλεμον et sim., ἐ. χθόνα, ἐ. πόλιν, ἐ. γαῖαν, ἐ. ἔργον, ἐ. πόντον, ἐ. νῆας, ἐπ' οὐδας, πολλὸν ἐ. χρόνον, ἐπὶ ξίφος, ἐπ' ἥνας. Tum ἐπὶ πλέον habes I, 384. IX, 16. 524. XIII, 29; ἐπὶ δηρόν IV, 348. XII, 39. Sed XII, 521 expellendum erat.

Μετὰ cum *genitivo* solito more tredecim locis legitur, ut μετὰ σείο III, 263. XIV, 300, sed variis vocibus sequentibus. — Cum *dativo* paullo saepius invenitur: μετὰ σφίσι, μετ' Ἀργείοισι, μετὰ χερσί simil.; semel μετὰ φρεσὶ δ' ἄλλα μενοίνων X, 408, pro quo alibi περὶ φ. dixit, sed illud ex E, 264; porro μετὰ γαμψηλῆσι λαφύξαι VII, 490, item ex N, 200. Insolentius est X, 469 μετ' ἀνέρι πεπητυῖαν. Sed XIV, 303 μετὰ πένθει πένθος removendum erat. — De μετὰ cum *accusativo* dixi ad IV, 209. Sed omisi hos locos: IV, 659 νῆξ — μετ' ἀνέρας ὕπνον ἄγουσα. VI, 294 Ἄρηι μετὰ σίγῃς ἀίσσοντι. μετὰ δηρόν *ibid.* 525. XIV. 64. Tribus locis IV, 209. 333. VII, 476 emendandum erat. Sed de singulari loco II, 621:

αἰτὰρ ἐμοὶ στονόεσσα μετ' οὐρανὸν εὐαδεν ὄρρηνη

quae olim in *epist. crit.* ad Spitznerum data p. 707 sq. exposui, hic, uti promisi, repetenda putavi, sed in brevius contracta. Quod ibi Aurora dicit, nec Rhodomannus intellexit, qui vertit: *caelo posthabito*, nec Tychsen., qui in dissertatione 1783 edita p. 50 sq. ita interpretatus est: *placent mihi tenebrae in caelo*, i. e. tenebras caelo obducam, quod jam propterea falsum est, quod tenebrae, quae placiturae sunt Aurorae, Orcinae sunt, in quibus versatur filius. Sed habet hoc uno loco eum praepositionis μετὰ usum, qui frequentissimus est Nonno. Ponit enim eam praepositionem temporis vi et significatione cum *accusativo* rei, ut non *post ipsam eam* rem, sed praegnantem sensu *post aliquid, quod ei rei factum sit*, aliud quid accidisse significetur. Ita h. l. μετ' οὐρανόν significat: *post commorationem in caelo*. Plane eodem modo Nonn. IX, 150 μετὰ γαῖαν; X, 111 μετὰ χθόνα; XXV, 129 μ. χθόνα postquam in ter-

ris vincla fui; *ibid.* 139 μ. γαῖαν postquam in terris questus est; XXVII, 42 μετὰ κῦμα post fugam in undas capessitam; *ibid.* 213 μετὰ φοῖνια τόξα post belli labores tractatos; XXIX, 379 μ. Λήμνον post commorationem in Lemno; XXX, 157 μ. χθονίους κενεῶνας post mortis remedium in subterraneo carcere oblatum; XXXI, 237 μ. γαῖαν postquam in terris orta et culta est vinea; et similiter XI, 257 μ. Φοῖβον postquam Phoebo malum dedit; *ibid.* 436 μ. Φοῖβον postquam Phoebo invidit; XVI, 162 μετ' Ἀοεα post Marlem similiter ab Aloidis clausum; *ibid.* 200 μ. Σείριον; XXVIII, 146 μ. χεῖρας postquam manus abscisae sunt; XXXIII, 255 μ. Καύκασον; XLVII, 545 μ. λέιτρα, μ. χρυσέους ὑμεναίους; *ibid.* 704 μ. Κρήτην; XLVIII, 976 βροτήν μετὰ δαῖτα, μ. ποσιότερον χύσιν οἴνου. Maxime singularis locus est *ibid.* 696, ubi μετὰ θεῖον ἀγάλημα καὶ αὐτοέλικτον ἱμάσθλην est post Veneris statuam flagello ex cingulo facto verberatam. Semel Oppian. Cyn. III, 249 μ. φῦλον ἐφημερίων dixit hoc sensu: postquam Zelus hominibus Thyestes epulas immisit. Locus e recentioribus prosaicis attulit Lobeck. *Aglaoph.* p. 1191. not. °. Haud absimilis usus est praepositionis ἀντί Nonn. II, 638. VI, 302 et alibi.

Παρά cum *genitivo* duobus tantum locis legitur: I, 647 οἰσέμεν ἄσπετα δῶρα παρὰ Πριάμοιο γέροντος. V, 350 τὸν (οἶνον) — παρ' Ἴδομενῆος — φέρεσκον. — Cum *dativo* habes illud παρὰ ποσσί etc., de quo dictum ad V, 67, tum π. νησί, π. ἥδσιν, παρὰ δαιτί simil.: cfr. ad XIII, 4: π. — ῥέεθροις, π. προχοῆς, π. τείχεσι. Expellendum erat παρὰ III, 410. VI, 528. X, 115, ubi vid. notas; inferendum I, 627, ubi cfr. notam. Postremo de παρὰ λεχέσσι similibusque vid. ad IV, 6. — *Accusativo* junctum habemus in παρὰ ῥόον, σῆμα πάρα — IV, 316. VI, 145 —, π. ῥέεθρα, π. τείχεα et similibus, plerumque cum verbis quietem denotantibus. Saepe etiam partes corporis, quae vulneratae esse dicuntur, hac praepositione junguntur, ut παρὰ μαζόν, παρ' ὄμφαλόν etc.

Πρός cum *genitivo* quinque invenitur in *obsecrandi* formulis: VI, 302 πρὸς — Ἡρακλῆος, et cfr. X, 289 sq. XIII, 512. XIV, 163. — Cum *dativo* non legitur, sed bis ποτί: VII, 418 (τεῖχος) ἐρειπόμενον ποτὶ γαίῃ et *ibid.* 685 δόροποιο ποτὶ κλισίῃσι μέλοντο. Nam XIV, 551 idem removendum erat. — Cum *accusativo* habemus πρὸς fere in his: πρὸς οὐρανόν, π. Ὀλυμπον, π. ἡῖόνας, quorum similia alia occurrunt. Multo saepius ποτί posuit, scilicet ubicunque per metrum *licuit*, contra πρὸς ibi tantum, ubi metrum *postulabat* (loci sunt hi: I, 708. II, 161. III, 509. 611. V, 52. 397. VI, 297. 332. VII, 241. VIII, 139. XI, 356. XII, 61. 217. 235. 278. 345. XIII, 46. XIV, 255), quoniam ubique dactylum per ποτί factum spondeo praetulit per productum πρὸς efformato. Habemus has formulas: ποτί ἄστυ, π. νῆας, π. Τρώϊον ἄστυ, π. δῶμα, π. πτόλιν simil., π. στρατόν, π. κλόνον simil., π. χθόνα, π. δῆριν: vid. ad I, 805: π. ζοφόν, π. γαῖαν, π. μῶλον, π. σταθμόν. Uno loco, quo hodie ποτὶ τύμβῳ legitur, IV, 590 rectissime vidit Spitznerus, ut in schedis ejus adnotatum inveni, ποτὶ τύμβον scribendum esse, quod sibi vindicat poeta: cfr. XI, 2. XIV, 257. 268. Quam studiose in his *accusativo* praetulerit, ostendere potest XIII, 222 βασιλῆι κακὰ φρονέων ἐνέχυρσεν Ἐρξείω ποτὶ βωμόν· ὃ δ' ὡς etc., quamquam ibi alia etiam aderat causa, ut evitaret malam correptionem βωμῶ || ὃ. Male autem IX, 213 ποτὶ ἄστυ legebatur.

Ὑπό cum *genitivo* nectitur proprio suo sensu semel I, 39 αἰθέρως ἀμφιοργέντιος ὑπὸ νεφείων ἐριδούπων, ubi cfr. notam. Tum aliquoties *genitivo* jungitur post verba *interficiendi*, *domandi* et similia, ubi fere *dativum* ex Epicorum constanti consuetudine, ubicunque potuit, etiam Quintum praetulisse ingens locorum multitudo, de qua statim dicetur, evincit. Posuit tamen *genitivum*, ubi ille metri commoditate commendabatur, in his: ὑπαὶ πυρὸς αἰθαλόεντιος I, 613 et ὑ. π. αἰθουμένοιο V, 381. porro ὑπὸ γήραος ἀχθομαι αἰνοῦ II, 330. καπνοῦ ὑπὸ ῥιπῆς ἡδ' ἀνέρος III, 225. ὑπ' εἵαρος ἀλδαίνεσθαι IV, 429. ὑφ' ἰλοτόμοιο βίης,

ἡ πίοια πεύκην IX, 452. ἐπὶ ῥιπῆς βαρυηχέος ἄλλυδις ἄλλα Δένδρα — πέσησιν XI, 123. θεῆς ὑπο κινήθεντες XII, 455; quibus locis omnibus apertum est rariorem casum hiatus evitandi causa praelatum esse. Magis etiam versu postulatur ἐπὶ γραθμοῖο λέοντος VI, 410. τυτθὸν ἐπὶ γραθμοῖο πάγη VIII, 404. ἐπ' Εὐρυτύλοιο κατήριον VII, 122. Εὐρον ἐπὶ λγέος καὶ ἀτιρώος ἠελίοιο *ibid.* 230. χρωθῆ δὲ μέλαθρον ἐπ' ἀργαλείου θανάτοιο *ibid.* 282. ἀπολέσθαι ἐπ' ἀνδροφόνοιο Κύκλωπος VIII, 126. κτείνοντο πολυσθενέων ἐπ' Ἀχαιοῶν *ibid.* 422. ἀπολέσθαι ἐπ' ἀργαλείου πολέμοιο X, 95. δόλον ἰχθύσι μητίσασθαι Αἰνοῦ ἐπ' ἀγχιστροιο, βαλέσθαι XI, 63. ἐπ' Αἰνείαιο κατηρείποντο φάλαγγες *ibid.* 420. καίεται αἰὲν ἐπ' ἀκαμάτοιο Γίγαντος. Cur autem scripserit IX, 134 sqq.:

— — — ἐπ' ἔγχεσι δ' ἀσπίδες ἀνδρῶν
θεινόμεναι κτυπέεσκον ἀάσχετον· αἶ δ' ἐπ' ἀκόντων
καὶ ξιφρών,

non obscurum est: ἔγχεων per synizesin dictum non minus soloecum fuisset quam dativus ἀκονσι, quem frustra quaeras. Sed antequam ad eos locos transimus, in quibus praeter metri necessitatem genitivus legitur, breviter eorum locorum nubem comprehendamus, in quibus *sollemnis* dativus ponitur. Multi quidem sunt, quorum metro hic casus infertur, alii tamen haud pauci, ubi genitivus non minus bene locum habere posset. — Ὑπὸ Πηλείωνι δάμη I, 1. — ἐπὶ χερσίν et simil. I, 187. 392. 498. 506. 534. II, 121. 296. 356. 398. III, 16. 323. 346. 351. IV, 135. 251. V, 58. 98. 566. VI, 209. 242. VII, 24. 99. 417. 658. VIII, 9. 164. IX, 160. 167. 346. 397. X, 262. XI, 159. XII, 195. 427. XIII, 303. XIV, 446. 481. — ἐπὶ Τρώεσσι I, 382. III, 403. VI, 23. — ἐπ' ἀλλοδαπίοισιν ἀγεσθαι I, 433. — ἐπὶ βλοσυρῆσι γένυσσι — κτείνοντο *simil.* I, 479. II, 576. III, 146. V, 20. VII, 471. XII, 492. — ὕφ' ἡμετέρας παλάμῃσιν *simil.* I, 589. IV, 417. VII, 23. IX, 178. 202. XII, 81. — ἰπαὶ Χείρωνι πονηθέν I, 593. — διάμησεν ἐπ' ἔγχεϊ μαιμώωντι et *simil.* I, 620. II, 130. 397. III, 307. VII, 525. IX, 83. 188. X, 85. XI, 167. XIII, 448. — ἐπὶ ποσσὶ — κίνντο *simil.* I, 680. II, 201. 225. 469. IV, 237. VII, 321. X, 61. XI, 379. XII, 95. 177. 398. XIII, 328. — ἀκαμάτω ἐπὶ ῥοίῳ ἔσουτ' *simil.* I, 699. XI, 113. — ἐπ' Ἀργείοισι δάμησαν *simil.* I, 805. III, 191. IX, 21. XII, 524. XIII, 438. XIV, 37. — ὕφ' Ἐκτορι κείτο διαχθελίς I, 817. — φέρωμεν ἀναλκείη ἐπὶ λυγρῆ II, 50. — δηώσεν πρὸς νῆας ἐπ' ἀνδράσιν Αἰθιοπέεσσι II, 108. — ἐπὶ χεῖματος ὄρη *simil.* II, 218. IX, 72. XIV, 35. — ἐμμεμαῶς ἐπ' ἀκοντι Κεμμάσιν — φόνον — τίθησιν *simil.* II, 375. X, 107. XIV, 318. — ἐπ' ἀμβροσίῃ κάμει τέχνη II, 455. — ἐπ' ἐννεσίησι: *vid.* ad III, 475. — ἰπαὶ βελέεσσιν — ἀπολέσθαι III, 81. — ἐπὶ πότιμω — βαρυνθείς III, 175. XIV, 521. — ἐπ' αἰζοῖσι δαμέντα III, 181. XIV, 13. — ἐπ' ἀμητῆροσι πέσησιν *sim.* III, 375. XI, 171. — ἐπ' ἀνέρι δῶκε δαμῆναι III, 613. — λυθρῶ ἐπ' ἀργαλέω πεπαλαγμένω IV, 26. — βρομέουσι κολῶναι βρονχῆ ἐπ' ἀμφοτέρω IV, 241. — (ἐφέτηκεν) ἀλκῆ ἐπὶ σθεναρῆ IV, 261. — βυλῶν ἐπὶ δουρί *simil.* IV, 477. V, 295. VIII, 128. IX, 93. XIII, 209. 213. — ἰψας — ἐπὶ πληγῆσι πρόσωπον *sim.* IV, 485. V, 279. VI, 265. VIII, 332. — ἐπ' ἀταρβεί θυμῷ Ἔστιν V, 215. — ἐπὶ ζεύγλαις δαμῶνται V, 249. VI, 107. XI, 208. — ἐπὶ κάρτει χειρῶν *simil.* V, 271. XI, 31. — ἔπνω ἐπ' ἀμβροσίῳ δεδμημένοι *simil.* V, 349. 407. X, 35. XII, 28. 449. — ἐπὶ ξιφρεῖ σιονόεντι Δηώσῃ V, 357. XIII, 354. — ἐπ' ἀγκοίνῃσι δαμίεσα *simil.* V, 526. 136. — κομιόνται ἐπ' ἀνδρεσσιν V, 554. — ἐπ' Ἀρεῖ δηώσασθαι *simil.* V, 567. VI, 453. VII, 20. 298. XI, 269. 439. 500. XII, 301. — στυγερῆ ἐπὶ δαίμονος αἴσῃ V, 594. X, 396. — τετριγνίαν ἐπ' ἄξοι VI, 109. — μογέεσκον ἐπὶ στιβαρῆς ἐλάτῃσιν VI, 112. — ἄσπη ἐπ' ἀγκυλόδοιτι (τέμνεσκεν) VI, 218. — ἐπ' ἀνθεσι βεβριθῆτα VI, 381. — τεύχοντες ὄλεθρον Θηρῶν ἐπὶ κρατεροῖς VI, 535. — παῖδ' ὄλεσας δηίοισιν ἐπ' ἀνδράσιν VII, 46. XII, 251. — ἐπ' ἀγρευτῆροσι δαμέντος VII, 716. — ἐπ' ἐμοὶ σ' ἐδάμασσε VIII, 214. — δαΐζομένων ἐπ' Ἀχαιοῖς IX, 17. — ἐπὶ μελίῃ — σιρατὸς — πίπτον IX,

184. — *ιστία δ' αἰψ' ἐτάνυσσαν ὑπ' ἀμφοτέροισι πόδεσσι IX, 438.* — *ἦ (νηῦς) δ' ὑπ' ἰωῆ ἔσσου' IX, 439.* — *ἐπ' ἀτλήτω βεβαρημένον ἄλγει φῶτα simil. IX, 457. X, 269.* — *φύλλοισιν ὑπὸ πνοιῆς ἀνέμοιο σενομένοις IX, 503, ubi cfr. not.* — *ἐπ' αἰζηοῖο βίη X, 334.* — *ἀσχαλάωσα — ἐπ' ἀνίη X, 282. 421.* — *ἵπαι πρὸ τήχειο simil. X, 434. XIV, 9.* — *τύψη — ὑπὸ χεῖλεσι XI, 209.* — *τῆ δ' ὑπο πάντα — φθινύθει XI, 277.* — *ὑπ' ἀμφιστόμοις πελέκεσσι ῥῆξαι — τείχεα XI, 389.* — *ῥήξη ὑπὸ βροντῆσι καὶ — κεραννῶ XI, 403.* — *τέμνεσκον ὑπ' ὀκρῖόντι σιδήρῳ XII, 135.* — *ὑπὸ θώεσι μῆλα δαΐζεται XIII, 133.* — *ὑπὸ γήραϊ μοχθίζοντα XIII, 319.* — *στάχνας — ἀμέροση ῥιπῆ ὑπ' ἀργαλήν XIV, 77.* — *βριαρῶ ὑπὸ χέρματι XIV, 263. cfr. 266.*

Postquam dativum tanto frequentius poni vidimus quam genitivum, non dubitabimus X, 164 *αἰσιμον ἤμαρ ἀναπλήσας ὑπ' ὀλέθρου ex II, 412 et X, 100 in ὀλέθρῳ mutare.* Et cfr. X, 299 *θανέσθαι ἀμειλίχῳ ὑπὸ πότμῳ.* Etiam IX, 507 *φορέθ' ὑπ' ἀέλλαις et XI, 419 ὑπ' ἀκαμάτου Διὸς ὄρη* praefendum videtur, quamquam in textu nihil sumus ausi. Contra consulto ter *ὄς δ' ὑπ' ἀνάγκης X, 366. XIII, 322. XIV, 525, sed cum epitheto V, 161 νεοδημήτῳ ὑπ' ἀνάγκη, X, 384 et XIII, 523 δορυκτῆτῳ ὕ. ἀ., XII, 230 ἀνιρῆ ὕ. ἀ. dixisse videtur. Praeterea ut ἑπαξ λεγόμενα erant retinenda κτεινώμεθ' ὑπ' Ἀργεῖων ὄρουμαχοῦ II, 52. ὀλέκονται ὑπ' ἀργαλέης ὑσμίνης VII, 264. κωνῶν ὑπὸ καρτεροθύμων VII, 491 et Δαναῶν ὕ. κ. X, 382. ἐμεῦ ὑπο δηωθέντα VII, 522. ὑπὸ λευγαλέου τε πυρός, σφετέρων τε μελάρων XIII, 439, quamquam fateor me de his omnibus paullulum dubitare, postremo tamen loco excepto, ubi videri potest positionem πυρός σφετέρων alteri πρὸ σφετέροις ut pleniorem praetulisse.*

Praeterea ὑπό cum dativo interdum locum denotat, ut in *ἐπὸ βλεφάροις, ὑπ' ὀφρύσι, ἵπαι Σιπίλῳ* etc.; de alia locutione vid. ad I, 281. Praeterea ὑπό φρεσὶ et ὕ. κραδίη aliquoties invenitur: locos ad I, 675 adscripsi. — De ὑπό cum accusativo plurima, quae quidem notatu digna sunt, exempla ad I, 656 dedi. Cfr. praeterea I, 13 *φεύγοντας ὑπὸ μέγα τεῖχος ὄλεσσε*, jubi ὑπὸ τεῖχος ἴππιος cum verbo finito quam cum participio jungendum videtur, et XII, 414 *λευκαὶ δ' ἄρ' ὑπὸ βλέφαρ' ἔσταν ὀπωπαί.* Saepius jungitur verbis motum significantibus, ut ubi vulnus indicatur I, 256 *τῆ δ' ὑπὸ νηδὸν φάσγανον ἐγχοίμψας* et alibi. De ὑπό φρένας et ὑπό κραδίη ad I, 675 dixi.

Compositis praepositionibus admodum parcus est Quintus: *ὑπὲκ ριζῶν ἐριπύοντα δένδρα XI, 124*, unde etiam IV, 35 restituendum erat. Praeterea III, 39 *ὑπὲκ θανάτοιο σαώση et IV, 402 ὑπὲκ κακοῦ λαίνονται.* Porro *ἀπὲκ λεχέων ἀνόρουσαν IV, 230 et ἀπὲκ δίφροιο πεσόντες ibid. 540* legitur. Tum I, 151 *ἐγχομένουσα δι' ἐκ μεγάροιο νέεσθαι* invenitur: de altero loco XIII, 380 vid. notam. *Παρὲκ νόον* nunc restitui I, 715, ubi cfr. notam; praeterea XII, 115 *ἄλλο παρὲξ ὄρωμαινε* scripsit. Postremo *διαπρό* bis de telis corpus transverberantibus usurpavit I, 235. XI, 82.

§. 23. Restat, ut de *tnesi* dicatur et usu praepositionum *adverbiascente*. Alterum enim tam vicinum est et cognatum alterius, ut separari a se invicem nequeant. Eundem, quem huc usque tenuimus, sequemur ordinem; sed ea exempla, quae jam supra §. 20 allata sunt, hic omitamus.

Praepositio *ἀπό* fere in quarta sede tmesin patitur, initio sequentis pedis bisyllaba voce interjecta, ut *ἀπό λαδὸν ὀλέσσαι, ἀπό θυμὸν ὀλγαι, ἀπό Κῆρας ἀλέξαι* sim.

Tum habemus *ἐλὼν ἀπο δούλια ἔργα III, 568. κέρσειεν ἀπο τρίχας IV, 409. ἤμος δ' ἦνυτο νυκτὸς ἀπο κνέφας IX, 1.*

Praepositionis *ἐκ* non multa sed simplicia sunt exempla: *ἐκ δέ οἱ αἶμα' ἐχύθη et similia. ἐκ δ' ἐλάθοντο. ἐκ δ' ἐβόησε IX, 298. ἐκ δ' ἔλασαν IV, 209. ἐκ δ' ἔβαν αὐτοὶ Νηῶν XII, 198.*

Praepositio ἐν saepe initio membrorum ponitur, ita ἐν δέ vel ἐν δ' ἄρα in imaginibus clipeorum describendis V, 8. 18. 22. 25. 29. 38. 50. 57. 60. 66 sq. 73. VI, 200. 208. 232. 249. 260. 285. X, 189. 192. 199.

Tum habemus ἐν δ' ἔθορον. ἐν δ' ἔβαλον. ἐν δ' ἄρ' ἔβαν et sim. Fere abit in significationem particulae simul, ut recte jam Tychs. notavit p. LVI, VII, 309. XII, 518, unde II, 301 restituendum erat. Sed VII, 725 ἐν δέ οἱ ἦτορ Ἀμφασίη βεβόλητο et III, 333. VIII, 94 ἐν δ' ἄρ' ἔθλασσαν propriam retinet, sed adverbiascens suam vim. Est enim *intus*.

Saepius σὺν δέ una simul significat, nihil aliud: I, 829. VI, 350. 646. VIII, 56. IX, 431. X, 383. XII, 315. 318. 321. 324. XIII, 65. XIV, 11. Praeterea σὺν δ' ἔβαλον. σὺν δ' ἐπεσον. σὺν δ' ἔχεεν. σὺν δ' ἔτιναξε occurrit.

Praepositionis ἀνά haec habemus exempla: ἀν δ' ἔλειτ' I, 147. ἀνά δ' ἔγρευτο — καπνός III, 714. ἀνά καπνὸν ἰόντια XIV, 394. ἀνά ποσσὶν ἰούσαι XIII, 455; tum ἀνά δ' ἔβλυσεν, ἀνά πυρσὸν αἰείρας et sim.: vid. ad XII, 43.

Ἐς uno loco invenitur: III, 735 ἐς δέ βοῶν δημὸν θέσαν, ubi vid. notam. Vitiosum XI, 56 ἐς δορὶ τύπας emendatum est.

Διὰ hoc modo usurpatur: διὰ κτησὶν φορέωνται III, 416. διὰ Κῆρες ἔχευαν V, 536. διὰ δ' ἔτρεσαν ἄνδρες VI, 559. αἰχμὴ δὲ διὰ πλατὺ νεύρον ἔπερσεν *ibid.* 628. σκεκᾶδωσι διὰ ξύλα XI, 311: cfr. XII, 567. ὄσους διὰ χεῖμα κέδασσεν XIV, 656; et praeterea διὰ ποσὶ πέρσαν, διὰ δ' ἔλασεν et sim.

In praepositione κατὰ frequentissimum est κατὰ γαῖα κεκεύθει: vid. ad I, 2. Praeterea κατὰ τε πρήση II, 8. κατὰ δ' ἤλυθεν *ibid.* 593. κατὰ δὲ σπείροισι κάλυψαν V, 615. κατὰ δ' ἔζετο VI, 56. κατ' ἄρ' ἔζετο *ibid.* 160. χυτὴν κατὰ γαῖαν ἐρέψη VIII, 231. κατὰ δ' ἔκλυσαν IX, 429. κατὰ δ' ἔκλασεν XI, 54. κύνες κατὰ ποσὶ κιχόντες *ibid.* 175. κατ' ἀμβροτα θήκατο τεύχη XII, 303 et quod magis etiam insolitum est III, 448 Τρώεσσι κατ' Ἀργείων τάχα νίκην νεύσει, ubi cave κατὰ cum Ἀργείων jungas.

Saepeissime ἀμφὶ δέ novum membrum adnectit, ut statim I, 53 ἀμφὶ δὲ Τρώες πάντοθεν ἐσσύμενοι μέγ' ἐθάμβεον, ubi, ut plerumque, manet praepositioni adverbiascenti sua peculiaris vis. Paullo insolentius, sed explicandum ex ἀμφὶ δὲ θυμῷ Τάρβησε Πριάμοιο νόος I, 200 et similibus hoc est: ἀμφὶ δὲ τάρβος Ἀσφαλὲς αἰὲν ἔχοιμι. Amat etiam ἀμφὶ δὲ πάντη, cuius locutionis exempla ad V, 52 attuli. De tmesi haec notanda erant: IV, 504 ἵπποις δ' ἀμφὶ λέπαδνα βάλον. V, 537 ὧς μ' ὄφελον τὸ πάροιθε περὶ τραφερὴ χάνε γαῖα. VI, 224 ἀμφὶ περικτιόνων μέγ' εἰσίνετο πᾶσαν ἀλώην, ubi περικτιόνων aptum est ex ἀλώην, non ex praepositione. X, 297 ἕως μοι ἔτ' ἀμφὶ μένος καὶ γυῖα τέθηλε.

Satis frequenter ἐπὶ in tmesi invenitur. Notavi haec: ἐπὶ κῆρας ἰάλλειν, de quo vid. ad III, 41. ἐπὶ δὲ σθένος ὤρσεν. ἐπὶ δῆριν ἀέξειν. εὐτ' ἀλίσστον ἐπὶ νέφρα κτυπέωσιν II, 223. ἐπὶ μακρὸν αὐτέεν III, 343. ἐπὶ γλυκὺς ἤλυθεν ὕπνος VII, 732. Sed haec sufficient.

Μετὰ δ' quinquies posuit: I, 44. 532. II, 216. VI, 157. X, 90.

Παρά in tmesi est VI, 52 παρά τ' ἀσπίδας — εἶ θέσθαι. *ibid.* 163 παρὸ δὲ καὶ ἵππους Στῆσαν. *ibid.* 629 παρὰ δ' ἔθρυσεν ὄστια φωτός.

Περί satis frequenter et pro adverbio et in tmesi ponitur. De illo usu haec notavi: ἴστε θεοὶ περὶ πάντες II, 167, ubi vid. notam. Et περὶ πάγχυ III, 694. VIII, 106; porro περὶ φῶτες ἀποτιμήγουσιν ἀρούρας VII, 283. — In tmesi videas περὶ κῆρες ἔμαρψαν. περὶ δὴ μοι — ἤλυθεν αὐδῆ *ibid.* 497. περὶ σῆμα βάλοντο VII, 16. II, 589. περὶ πένθος ἔχουσαι III, 747. εὐτραφείος σιάλοιο περὶ τρίχας ὧς κεν ἀμέρση V, 384 etc. Et saepius sequente δέ ut περὶ δ' εἴστενε. περὶ δ' ἔβρομε sim.

Τοῖον ποτὶ μῦθον εἶπεν undecies usurpavit, ἔπος ποτὶ τοῖον εἶπεν sexies. Unicum est I, 17 πρὸς δ' ἔτι οἱ τότε θυμὸς — ὀρμαίνεσκεν.

'Υπό in his occurrit: VIII, 246 ὑπὸ δ' αἶα μέγ' ἔκτυπεν. X, 71 τρομέει δ' ὑπο γούνατα ναυτιών. XIV, 37 Τρωαὶ Δαναοῖσιν ὑπ' ἔστιν ἀχροντο δαμείσαι, et V, 60 ἐν δὲ βόες ζεύγλησιν ὑπ' αὐχένους ἀλὲν ἔχοντες, quo utroque loco ὑπ' per tmesin cum verbo jungendum, non ad substantivum praecedens per anastropheν retrahendum est.

§. 24. Transimus ad *modorum* rationem et usum. Ut ab *indicativo* incipiamus, maxime familiaris est *indicativi* praeteritorum conjunctio cum ὡς ὄφελον, ubi *votum* explicatur, quod ratum fieri aut non posse aut non potuisse simul indicatur. Ita habes I, 729 ὡς σ' ὄφελον — βάλε δουρί, ad quem locum ceteros laudavi. Sed oblitus sum duos, quos hic subjungo, II, 323 sq. ὡς ὄφελόν μοι ἀλκή ἔτ' ἐμπεδος ἦεν et V, 218 sq. ὡς ὄφελον τόδε — τις ἄεθλον Θῆκε. Unde vides consueta ratione inter *indicativum* imperfecti et *aoristi* distingui. Utriusque temporis exempla inveniuntur. Locutionem Quinto peculiarem esse jam Herm. *Orph.* p. 825 contra Schneiderum *Orph.* v. 1159 monuit. Unus locus V, 468 ὡς ὄφελον τίσασθαι Ὀδυσσῆος ταλαὸν κῆρ iis respondet, quae ille attulit. Paullum immutavit V, 565 αἶθ' ὄφελον μηδ' ἄλγος Ἀχαιῖδι θήκατο πάση; II, 61 αἶθ' ὄφελον καὶ πρόσθεν ἐμῆς ἐπάκουσεν ἐφετμῆς, ubi me invito εἶθ' irrepsit. De simili locutione ad X, 378 dictum.

In re simili idem *indicativus* legitur post ὡς εἶθε: IV, 306 — κάρτος ἔκειτο; IX, 52 — ζῶόν σε κίχανον; XIII, 364, ubi post membrum *optativum* legitur *indicativus* conditionalis:

— — — ὡς εἶθε καὶ οὐλομένοιο πάροιδε
 θυμὸν Ἀλεξάνδροιο κατὰ μῦθον ἀντιόωντος
 νοσφισάμην· καὶ κέν μοι ἐλαφρότερον πέλεν ἄλγος.

post ὡς εἶ I, 109 — με χυτὴ κατὰ γαῖα κεκεύθει; post εἶθε VII, 701 — μιν ζῶοντα κίχανον. X, 287 — ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσα.

§. 25. *Conjunctivi* usus simplicissimus est et ne Homericos quidem fines explet. Frustra enim tale quid ut καὶ ποτέ τις εἶπαισιν vel οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι similiaque apud Quintum quaeramus. Habet *conjunctivum* *adhortativum* eumque *affirmative* in prima tantum *pluralis* persona: μνησώμεσθα I, 218. 413. VI, 607. XII, 223. — ἴομεν I, 499. IV, 87. VII, 223. VIII, 471. — φραζώμεσθα II, 21. IV, 108. X, 11. — μεδώμεθα II, 153. IX, 537. — πονεώμεθ' II, 275. IX, 279. — θανέωμεν — ἢ εἰρούσσωμεν III, 191 sq. — ἀποσχώμεσθα III, 519. — ἐπιθείωμεν III, 523. — μαχώμεθα IV, 84. VI, 447. X, 40. — μένωμεν IV, 105. — ἐφῶμεν V, 157. — φεύγωμεν VI, 20. — νεώμεθ' *ibid.* 30. VII, 221. — πέμψωμεν VI, 65. — τεύξωμεν VI, 605. — πανσώμεσθα VIII, 456. — πιθώμεθα VIII, 458. — μίμνωμεν X, 14. — τεκταίνωμεν XII, 81. — ἀπεχώμεθα XIII, 344. — ἀναμνησώμεθα XIV, 345.

Habet *conjunctivum* *adhortativum* negative, eumque in *prima* *pluralis* persona: μή τι φεβώμεθα I, 419. IX, 102. — μή τι — πειρώμεθα XII, 19. — μή τι — φραζώμεθα *ibid.* 70. — μή νύ τι — χαζώμεθα, μηδ' ἔτι — μαχώμεθα II, 28 sq. — μηδὲ — φέρωμεν — μηδ' — πτεινώμεθ' II, 49—52. — μηκέτι μίμνωμεν XII, 60.

Et in *secunda* *singularis* persona: μή τι — κτείνης IX, 314. — μή τι μεγήρης XIV, 440. — μή δὴ νύ με — ἐχθήρης X, 285. — μηδέ τί με καλλείφης *ibid.* 299. — Sed in *tertia* semel: XII, 241 καὶ μή τι — ἄλλο νοῖση.

§. 26. Nec minus simplex, ne dicam tenuis, *optativi* est usus, comparatus ille cum Homeri, tragicorum, oratorum, dialogistarum abundantia et varietate, a qua non discessisse Epicos Alexandrinos nuper monui in praefatione ad Maximi illud *περὶ καταρχῶν* fragmentum, quod vel propter eam ipsam modi illius liberalem consuetudinem antiquioribus quam vulgo fit temporibus adscribendum esse dixi.

Habemus Optativi *optantis* haec exempla: V, 470 πάθοι γε μὲν ἄλγεα θυμῷ. IX, 92 sq. γαίης, ἣ με δαμέντα — ἀμφικαλύψοι Μᾶλλον ἢ ἀθρήσαιμι φίλην ὑπὸ δούρατι πάτρην Δυσμενέων, ubi notes formam ἀμφικαλύψοι, pro quo antiquior ἀμφικαλύψαι scripsisset. *ibid.* 383 τεθναίνην γὰρ μᾶλλον ἢ ἀπτόλεμος καλεοίμην. XIV, 311 ἴλαος ἀμι γένοιο; porro optativi ejusdem, qui fere imperativi vices tenet, XII, 240 καὶ οἱ πάντα μέλοιο; *ibid.* 298 τοῦτο πέλοιο. Jungitur particulis optandi X, 315 αἶ γὰρ μοι μέγα θηρὸς ὑπὸ κραδίη μένος εἶη. I, 129 ὡς μοι εἴη κρήνειαν (θεοί). III, 482 (πένθος,) τὸ καὶ εἶθε καταφθίσειε γοῶντα. IV, 40 τοὺς εἶθε ἄργυρότοξος ἀναιρήσειεν Ἀπόλλων. Denique ponitur cum particula I, 432 μὴ τις εἴτ' ἀμβολίη πολέμοιο Εἶη. II, 91 sq. ἐμὲ μὴ τοιόνδε λάβοι θράσος, ἀμφὶ δὲ τάρβος Ἀσφαλὲς αἰὲν ἔχοιμι, σὸον δὲ μοι οἶκον ὀφέλλοι.

Habemus semel optativum concessivum VII, 291 εἰ δέ μοι αἴσιμόν ἐστι δαμήμεναι, εἴνεκ' Ἀχαιῶν Τεθναίνην. Nec multo saepius optativum mere ponit, ubi fere κέ vel ἂν addi solet, VI, 78 τελέσαιμι et II, 53 Δαναοῖσι — λώιον εἶη — Ἑλένην — ἐκδόμεν, pro quo III, 488 solitum καὶ κεν πολὺ λώιον εἶη legitur. Hujus optativi cum ἂν vel κέ conjuncti, quem *Atticum* appellare licet, habemus insuper haec exempla: VI, 17 τίς ἂν φοιτοῖ γηθήσειε; IX, 195 τίς κεν ἐκείνους — μυσήσαιτο; et alterius IX, 544 οὐδέ κε φαίης atque saepius φαίης κε I, 216. II, 517. *ibid.* 565. III, 556. V, 13. XI, 199. *ibid.* 362. XIV, 473; quibus ex locis etiam VII, 650 restitui. — His paucis optativi in membris absolutis usus apud Quintum continetur.

§. 27. *Infinitivus* aliquoties *imperativi* vices tenet et quidem pro *secunda* persona IV, 297 ἐπειτύνεσθαι ἄεθλον. IX, 393 μηδ' ἡμῖν χόλον — βαλέσθαι. XII, 51 sq. μηκέτι νῦν δόλον — μητιάσθαι — ἀλλὰ πιθέσθαι — Ὀδυσῆι: de quo loco cfr. Spitzner. *observ.* p. 277: pro *tertia* persona XII, 29 sq. καὶ οὐδ' ἀπὸ νόσφι νέεσθαι — ἐνιπρῆσαι δ' ἄρα πάντες Ἄσ κλισίας.

Semel ponitur V, 468, ubi alibi indicativum praetulit — vid. §. 24 — ὡς ὄφελον τίσασθαι Ὀδυσσεὸς ἀργαλέον κῆρ.

§. 28. In *participiis* ponendis nihil, quod vulgatum usum excedat, reperiri. Καίπερ junctum invenitur *nominalivo* participiorum I, 164 οὐκ ἐθέλοντες; III, 86 ὑποτρομέοντες; VII, 127 ἀλευόμενοι; *ibid.* 265 ἐπιστάμενοι; *ibid.* 357 ἐὼν εἴη παιδνός; *ibid.* 453. X, 142. XI, 497 ἐελδόμενοι, quibus ipsis locis falsam fuisse XIII, 498 vulgatam evincitur; XIV, 398. *ibid.* 616 ἀκηχεμένος; XIV, 408 ἰανόμενοι; — cum *genitivo* I, 661 ἀποκταμένης; XI, 5 Ἀλεξάνδροιο δεδουλότος; XIII, 77 πλεόνων — ἐκτοσθεν ἐόντων; — cum *accusativo* II, 661 εἴτ' ἀχνημένην; VII, 448 ἐόνθ' ἐτέροισι πελώρια; X, 476 ἀπεχθαίροντα καὶ οὐ φιλέοντα.

§. 29. Postquam de singulis vocabulis et orationis partibus egimus, transgredimur jam ad ejus membra ipsa eorumque copulationem. Praemitimus quaedam de *affirmandi* et *negandi* et *interrogandi* ratione. In universum hic quoque a vulgari usu Quintus non recessit. Ad *affirmandum* adhibet particulam ἦ initio orationis positam solam VIII, 193 et post *vocativum* V, 141. VII, 422. Duobus locis postposuisse videtur: vid. ad IV, 37. Plerumque autem ἦ γάρ dicit: vid. ad I, 715 et cfr. I, 778. II, 311. III, 116. 187. 700. IV, 579. V, 479. VII, 553. 692. VIII, 7. X, 329. XII, 11. 209. 222. 567. XIV, 276. 298. Nec tantum in orationibus, sed etiam in simplici narratione his particulis utitur. ἦ νυ posuit I, 103. ἦ ὅα III, 499, ubi cfr. notam, XIII, 55 et quidem in orationibus. Sed IV, 22 tollendum erat. De οὐ μὲν et οὐ μὴν locos ad IV, 530 adscripsi.

§. 30. *Negandi* particulae οὐ, οὐκ, οὐχ saepissime, nec raro οὐπω, οὐποτε, οὐτις leguntur consueto more. Adduntur hae particulae: μὲν,

si aliud membrum oppositum per $\delta\acute{\epsilon}$ vel $\acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\alpha}$ adnectitur: I, 25. 80. II, 148. 321. IV, 119. VII, 69 (locum de sequente $\mu\acute{\alpha}\nu$ vel $\mu\acute{\eta}\nu$ modo adscripsi). $\omicron\upsilon$ $\gamma\acute{\alpha}\rho$ persaepe. $\omicron\upsilon\delta\kappa$ $\acute{\alpha}\rho'$ II, 20. V, 272. XIII, 368. $\omicron\delta$ $\nu\upsilon$ III, 114. V, 293. 560. VI, 414. VII, 519. XIII, 195. De $\mu\acute{\eta}$ quae huc pertinent ad IV, 184 et supra §. 26 attulimus.

§. 31. *Interrogandi* membra his particulis interdum exorditur: $\tau\acute{\iota}$ II, 449. V, 476. $\tau\acute{\iota}\eta$ I, 723. III, 46. 98. IV, 49. V, 229. 509, ubi cfr. notam. VI, 41. XII, 553. $\tau\acute{\iota}\nu\tau\epsilon$ II, 414. V, 211. VIII, 147. X, 308. $\pi\acute{\omega}\varsigma$ III, 125. X, 27. Locos, ubi per $\tilde{\eta}$ interrogatio adnectitur rhetorica, ad III, 123 adscripsi (oblitus autem sum III, 263. V, 191.), qui probe discernendi sunt ab iis, ubi $\tilde{\eta}$ exclamationem potius infert indignabundam: vid. ad V, 183.

§. 32. Etiam ea in re antiqui sermonis simplicitatem Quintus affectavit, quod *paratacticam*, quae dicitur, membrorum jungendorum rationem tanto studio praetulit, ut fere omnis ejus oratio per brevina cola decurrat, nec quidquam ab eo alienius sit, quam artificiosa longiorum periodorum connexio. Unam parenthesin majoris ambitus III, 667 sqq. admisit, ubi vid. notam. Anacoluthiae quaedam exempla perquam modesta I, 65 sqq. 409 sqq. et, nisi aliquid deest, III, 246 sqq. notavimus. Hinc, ut jam ad membra *coordinata* quae dicuntur transeamus, nihil frequentius apud Quintum particulis $\delta\acute{\epsilon}$, δ' $\acute{\alpha}\rho'$, $\kappa\alpha\acute{\iota}$. $\acute{\Delta}\acute{\epsilon}$ quidem post secundam vocem tantum ponitur in $\pi\epsilon\rho\acute{\iota}$ $\sigma\phi\acute{\iota}\sigma\iota$ et similibus; sed $\acute{\alpha}\rho'$ Homero duce interdum post aliud vocabulum vi efferendum posuit: vid. ad IV, 181 et ad III, 169. Etiam $\kappa\alpha\acute{\iota}$ $\delta\acute{\epsilon}$ haud raro invenitur: I, 671. III, 687. IV, 107. V, 256. 290. 313. 557. 571. VII, 185. 354. 723. VIII, 474. XIII, 344; in his $\kappa\alpha\acute{\iota}$ δ' $\acute{\alpha}\nu\tau\acute{\iota}\acute{\omicron}\varsigma$ et $\kappa\alpha\acute{\iota}$ δ' $\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega\varsigma$ saepius. $\kappa\alpha\acute{\iota}$ $\delta\acute{\eta}$ semel legitur VI, 503; duobus aliis locis I, 188 et VII, 227 expellendum erat. Saepe etiam usurpavit $\kappa\alpha\acute{\iota}$ $\acute{\rho}\alpha$, cujus usus omnia exempla congessi ad IV, 445; quod V, 547 restitui. Sed $\kappa\alpha\acute{\iota}$ $\tau\epsilon$ ignoravit. Etiam $\eta\mu\acute{\epsilon}\nu$ — $\tilde{\eta}\delta\acute{\epsilon}$ aliquoties legitur: II, 55. 520. VII, 46. 438. XI, 429 sq. XIII, 331.

§. 33. A membris copulativis ad *adversativa* pergimus. Praeter creberrima particulae $\delta\acute{\epsilon}$ exempla, quae quidem huc pertinent, $\acute{\alpha}\nu\tau\acute{\alpha}\rho$ et $\acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\alpha}$ frequenter inveniuntur; $\acute{\alpha}\nu\tau\acute{\alpha}\rho$ tantum bis XI, 78. XII, 49. Saepius legimus $\acute{\alpha}\nu\tau\acute{\alpha}\rho$ $\delta\gamma'$ vel δ , $\acute{\alpha}\nu\tau\acute{\alpha}\rho$ $\acute{\epsilon}\pi\epsilon\iota\tau\alpha$ et $\acute{\alpha}\nu\tau\acute{\alpha}\rho$ $\acute{\epsilon}\pi\epsilon\acute{\iota}$, saepissime $\acute{\alpha}\lambda\lambda'$ $\acute{\alpha}\rho\alpha$: I, 36. 365. 453. 568. II, 45. 542. IV, 264. 296. V, 423. VI, 403. VII, 124. 137. 151. 295. VIII, 423. IX, 18. XI, 119. 480. XII, 211. 271. 527. XIII, 249. XIV, 640. Restituendum erat VII, 527. X, 30. XIII, 106. $\acute{\Delta}\lambda\lambda\acute{\alpha}$ $\kappa\alpha\acute{\iota}$ $\acute{\omega}\varsigma$ et $\acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\alpha}$ $\kappa\alpha\acute{\iota}$ $\acute{\alpha}\nu\tau\acute{\iota}\acute{\omicron}\varsigma$ item frequentat. De $\acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\alpha}$ $\rho\upsilon\upsilon$ cfr. ad II, 30; de $\acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\alpha}$ $\acute{\epsilon}$ et $\acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\alpha}$ $\mu\acute{\iota}\nu$ ad III, 184. Ante imperativos et adhortativos conjunctivos saepe $\acute{\alpha}\lambda\lambda'$ $\acute{\alpha}\gamma\epsilon$ invenitur. Sed falsum erat $\acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\alpha}$ $\gamma\acute{\alpha}\rho$ VII, 16 et $\acute{\alpha}\lambda\lambda'$ δ $\gamma\acute{\alpha}\rho$ X, 386.

§. 34. *Disjunctiva* membra non nimis frequentia sunt. Vid. I, 433. II, 39. 96. III, 264 ($\tilde{\eta}$ $\delta\tau\epsilon$). 489. VI, 30. VII, 281. IX, 93. 283. 524. X, 44. XI, 220. XII, 302. XIII, 270. XIV, 216. 248. Semel $\acute{\epsilon}\acute{\iota}\tau\epsilon$ — $\acute{\epsilon}\acute{\iota}\tau\epsilon$, *sive* — *sive*, in membro absoluto invenitur: IX, 11 sq. Cfr. infra §. 44.

§. 35. *Causalia* membra frequenter per $\gamma\acute{\alpha}\rho$ copulantur, quae particula nusquam aliter quam post primum vocabulum ponitur: cfr. ad IV, 421. Non $\gamma\acute{\alpha}\rho$ $\tau\epsilon$, quod apud alios invenitur, sed $\gamma\acute{\alpha}\rho$ $\acute{\rho}\alpha$ Quintum dixisse videri demonstravi ad IV, 532, quo loco quae adscripsi, iis nunc X, 209. VII, 574 addi debent. Et eodem modo $\kappa\alpha\acute{\iota}$ $\gamma\acute{\alpha}\rho$ $\acute{\rho}\alpha$ VII, 87 et XIII, 193 habemus. Verum hoc quidem est, sed tamen ego male IV, 532 et V, 145 $\gamma\acute{\alpha}\rho$ $\acute{\rho}'$ scripsi, quod idem etiam V, 243 legitur feliciter a me neglectum. Probabile enim est cum apostropho eum $\gamma\acute{\alpha}\rho$ τ' praetulisse duplicatae literae caninae. Hinc nunc ex tribus his locis idem VI, 593 restitui, qui solus est locus, ubi decurtatum $\gamma\acute{\alpha}\rho$ $\acute{\rho}'$ legitur. Sim-

plex καὶ γὰρ II, 18. III, 635. 645. VIII, 461. IX, 483. XII, 230. XIII 342; καὶ γὰρ δὴ II, 131. IV, 106. XIV, 247 invenitur. De γὰρ δὴ et γὰρ που ad II, 662 exposui. Δὴ γὰρ VIII, 354. IX, 187. XI, 94. 471. XII, 449. XIV, 568 habemus. — Tum inprimis in deliciis ei est οὐνεκα — consulto enim hic paullulum in membra subordinata aberro — et consecutivum τοὔνεκα, ut haud raro membrorum juncturam eo efficiat Quinti imperito importunam. Plurimos locos ad IV, 128 adscripsi, qui sufficiunt. Ἐπεί et cognata saepius usurpavit: de ἐπειή νυ et ἐπεί οα exposui ad V, 152. Praeterea ἐπεὶ ἄρ X, 285. ἐπεὶ οὐν VIII, 158. XIV, 324. ἐπεὶ νυ II, 339. III, 246. V, 186. 214. 447. VI, 298. 385. 523. IX, 28. X, 227. XIII, 283 legitur. Sed ὅτι nusquam causali sensu ponitur; quater — III, 649. VII, 52. 295. 523 — post οἶδα et similia membrum objectivum adnectit. Itaque magnopere vereor, ne V, 399 ἢ δέ ἐ κύσσειν ἐλοῦσ', ὅτι οἱ πέλε γαμβρός injuria intulerim. Nunc ibi ἐλοῦσ', ὅς οἱ scribendum puto.

§. 36. Membris *consecutivis* adnectendis inservit praeter τοὔνεκα in super τῶ et οὐν. De illo ad VI, 428 aliquot locos attuli; hoc conjunctum legitur cum antecedente ὡς I, 98. X, 5. 223. cum ἐπεί VIII, 158. XIV, 324. ἀλλ' ὁ μὲν V, 528. VIII, 114. οὔτ' XIV, 61.

§. 37. Conjunctionum *temporalium* satis frequens est ἐνθα, quod aliquoties, ut VI, 510, olim oblitteratum erat. Nihil insoliti in νῦν, τότε, τῆμος. De καὶ τότε vid. ad I, 120. Conjunctiones, quibus membra temporis *subordinantur*, sunt ὅτε, ὁπότε, ἐπεὶ, ἤμος, ἕως, de quo vid. ad I, 195. Locos, in quibus post eas particulas indicativus sollemni more sequitur, adscribere prorsus supervacaneum. De modis obliquis infra §. 40 dictum.

§. 38. *Comparisonibus* abundare Quintum omnes, qui eum judicaverunt, certatim memoraverunt. Quare non mirandum, hunc unum poëtam e variis comparisonum sive uno duobusque vocabulis indicatarum sive pluribus versibus depictarum generibus largam suppeditare exemplorum nubem. Nonnulla ex his, quae quidem ad verba spectant comparisonem inductentia et liberiores eorum structuram, nuper scite sollerterque notavit Spitznerus in *excursu* XXVI ad II. sect. IV. p. XXXIII —L. Nos quidem hic non agimus nisi de modis obliquis, qui in comparisonibus locum habent. Itaque plane omittimus et eas comparationes, quae simpliciter substantivis adjectivisve adjectis instituuntur, et eas, in quibus indicativus ponitur, qualis statim prima est I, 5 sq.

Regnat, ut alibi, ita etiam per comparationes in omnibus membris per particulas subordinantes — sit venia verbo! — adjectis *conjunctivis* ita, ut raro tantum et fere ibi ponatur *optativus*, ubi metro longior aliqua forma postulatur. Hinc videbis fere formas tantum in — ειας, — ει(ν) vel in — ειη, — ειεν desinentes inveniri. Prorsus autem exulare apud hos poëtas formas in — σιας, — σαι exeuntes jam in praefatione Manethoniana monui. Apud Quintum etiam nullum earum vestigium reperiri potest.

In exemplorum paucitate ab optativo initium facio. Luculentum statim est exemplum IX, 240 sqq.:

ὡς δ' ὅτε σῦς ἐν ὄρεσσι νεηγενέων ἀπὸ τέκνων
θῶας ἀποσσεύησι, λέων δ' ἐτέρωθι φανείη
ἐκποθεν ἐσσύμενος, τοῦ δ' ἵσταται ἄσπετος ὄρη
οὔτε πρόσω μεμαῶτος ἐτ' ἐλθέμεν, οὔτ' ἄρ' ὀπίσω,
θῆγει δ' ἀφροῖωντας ὑπὸ γναθμοῖσιν ὀδόντας.

Nulla discrimine primum conjunctivus, tum optativus ponitur; sequuntur tunc in membris paratacticis *indicativi*, ut saepe. Idem φανείη solum habes post easdem particulas XIV, 64, indicativo per οἶ δέ adnexo: ὄρεγουσι. Aliud exemplum iterum totum adscribo VIII, 379 sqq.:

ὡς δ' ὅτε μηλοβοτῆρες ἐνὶ σταθμοῖσι μένωσι
 λαίλαπα κτανέην, ὅτε χεΐματος ἤμαρ ἴκηται
 λάβρος ὁμοῦ στεροπῆσι καὶ ὕδατι καὶ νεφέεσσι
 ταρφέσιν, οἳ δὲ μάλ' οὔτι λιλαιόμενοι περὶ ἰέσθαι
 ἐς νομὸν αἴσσουσιν, ἄχρῳ μέγα λωφῆσειε
 χεῖμα καὶ εὐρύποροι ποταμοὶ μεγάλα βρομέοντες.

Hic optativus in membro temporali infertur sola metri necessitate.
 Nec aliam ob causam I, 696 sqq. ita scripsit:

ὡς δ' ὅτ' ἐπ' ἡλιβάτου σκοπιῆς περιμηκέα λάαν
 λάβρος ὁμῶς ἀνέμοισιν ἀπορρήξῃ Διὸς ὄμβρος,
 ὄμβρος ἄρ' ἠὲ κεραννός, ἐπικτυπέουσι δὲ βῆσσαι
 λάβρα κλινδομένοιο, ὃ δ' ἀκαμάτῳ ὑπὸ ροίῳ
 ἔσσυτ' ἀναδρώσκων μάλ᾽ αὐτάρ, μέχρῳ ἴκηται
 χῶρον ἐπ' ἰσόπεδον, σταίῃ δ' ἄφαρ οὐκ ἐθέλων περ,

ubi *σταίῃ* cum *μέχρῳ* jungendum est. Ne quis *στήῃ* inferri potuisse censeat, haec forma recentioribus epicis aequae inaudita est atque *εἶη*, *χυνθείῃ* et similia, quae interdum proponuntur, scilicet ut hos poetas in regularum per nostras grammaticas propagatarum carceres includant! Breviter dici potest illas, quae feruntur grammaticorum quorundam auctoritate, conjunctivorum formas nihil aliud esse nisi ipsorum grammaticorum commentum poetis prorsus ignotum. Id ego tum tantummodo probarem, si iidem his locis, ubi contra vulgares regulas — *εας*, — *ει(ν)* legitur, itidem novas conjunctivorum formas inferre et possint et audeant. Sed de hac re proxime, ubi *Nonnum* ejusque sectatores in exa- men vocabo, explicatius dicetur.

Apud *Quintum* quidem *optativi* in comparationibus usum jam absol- vimus. Nam de duobus, qui restant, locis postea dicetur, ubi *conjuncti- vos* recensuerimus. Frequentissima est his sequentibus particularum *ὡς δ' ὅτε* conjunctio; praeter locos jam adscriptos vide hos: I, 76—83 *ἴδῃ*, post quod deinde per *οὐ μὲν* indicativus *ἴάνθῃ* et *ἔχει δ'* infertur. — *ibid.* 524—27 *τείνωσιν*, *ἄχρῳ* — *εμπλήσωνται*, ubi male *εμπλήσονται* legebatur. — *ibid.* 633—39 *ὑπεκπροφύγωσιν ὄλεθρον*, *ὄψῃ δ' ἄρα σφίσι γαῖα φάνῃ* — *τοὶ δὲ* — *αἴσσουσι* — *ἀχνύμενοι ἐτάρων*, *οὓς* — *ἤλασε χῆμα*. — II, 345—52 *ποταμὸς* — *φορέηται* — *ὁπότε* — *τανύσση Ζεὺς* — *περικτυπέουσι δὲ* — *βρονταὶ* — *κοῖλαι δὲ περικλύζονται ἄρονραι*, *ἀμφὶ δὲ* — *βοῶσι* — *χαράδραι*. — III, 375—78 *λήιον* — *πέσῃσι* — *τὰ δὲ πολλὰ* — *δράγματα κεί- ται* — *γέγηθε δὲ θυμὸς* — *ἀνέρος*, — *ὃ τις* — *οὐδὰς ἔχῃσιν*. VI, 107—111 *βόες* — *ἐρύσωσι* — *ἀλήνην* — *πουλὸς δὲ* — *ιδρώς* — *κατέσονται*. VII, 455—60 *ἀσχαλώωσιν* — *οὔσι* *ἀνεμοιο καταγίδες* — *εἶργουσιν* — *οἳ δ'* — *περιτροχῶσι*, *καταφθίνῃ- θει δ' ἄρα* — *ἤμα*, *τειρομένοισι δ'* *ἐπιπνεύσῃ* — *οὔρος*, post quem versum quaedam exciderunt; ubi ceteris in medio interjectis conjuncti- vus postremus inferens ille venti secundi, in quo cardo comparationis versatur, commemoracionem cum *ὡς δ' ὅτε* arcte jungendus est. — *ibid.* 545—550 *ἀθροῖσιν* — *χειμαρρον*, *καναχῇ δὲ περιτρομέει* — *οὐδέ τί οἱ μεμύασιν* — *δύμεναι* — *ἐπεὶ* — *τρομέουσι καὶ οὐκ ἀλέγουσι κελύθου*. — *ibid.* 715—20 *λέοντος* — *σκύμνος* — *ἴκη- ται* — *ἀμφὶ δὲ* — *παπταίνει* — *ἀθρόα δ'* — *ὀστία θεοκόμος* — *ἀχνυται*. — VIII, 230 sq. *θύλλα* — *ερέψῃ*. — *ibid.* 331—34 *χεῖρα περιορίψῃ κοῦρος* — *αἶ δ'* — *ἀποπνεῖουσι*, *πάϊς δ'* *ἐπιέρπειται*. — *ibid.* 414—18 *ναύτης* — *παραρρέψῃ* — *ἤχι ἔ* *θυμὸς ὀτρύνει*, *τυτθῇ δὲ βίῃ* — *πῆυ* *ἀπερύκει*. Sed haec adscripsisse sufficiat; cetera tan- tum laudo: IX, 172—77, ubi *ὄν κε κίχῃσι* interjicitur. *ibid.* 473—76. X, 114—116. *ibid.* 276—81. XI, 110—116. *ibid.* 122—25. *ibid.* 170—77. *ibid.* 401—404. XIII, 309—315. XIV, 75—79. *ibid.* 175—77.

Eodem modo *ὡς δ' ὁπότε* comparacionem inchoat IV, 423—29. IX, 278—81. *ibid.* 372—74. *ibid.* 387—391. XIII, 537—542. XIV, 33—36.

ibid. 263—66; et *ὡς δ' ὅταν* V, 493—96. XIII, 44—48; et *ὡς δ' ὁπότε* VI, 330—34. Sed male II, 282 et 575 etiam in hac editione adhuc *ὡς δ' ὅταν* legitur sequente indicativo, quamquam posteriore loco rectum me inferre voluisse testatur nota. Utrique *ὡς δ' ὁπότε* restituendum, nisi verbi conjunctivus praeferas, quod V, 435 feci.

Singularia haec sunt: XIII, 242 *ὡς εἴ τις ἀπὸ σιάνων ἀμύσηται*; porro I, 315 sqq. *ὡς τίς τε λείαινα ἐνθόρη* etc.; *ibid.* 615 sqq. *ὡς τις — θηροτήρ — νηδύα κίρση*, unde etiam XIII, 73 *ἐπιβρίσωσι* cum Rhodomanno restituendum fuit; tum VIII, 338 sq. *ὅπως δ' — μίμνη — κολώνη*.

Deinde habemus *ἤντε* eadem ratione insequebantibus per adjecta membra indicativis cum conjunctivo primarii membri constructum: I, 540—44. II, 103—105. V, 409 sq. VII, 257—59. VIII, 130—32. VIII, 268—270. XIII, 258—63 sequentibus conjunctivis. XIII, 488—90. Porro *εἴτε* I, 613 sq. II, 230—32. III, 170 sq. *ibid.* 325—27. V, 380—84. XI, 483 sq.

Quamquam jam varia membra habuimus, in quibus, quoniam partes sunt comparationis, *conjunctivus* ponitur, tamen breviter et illa et quae aliis in comparationibus leguntur, quarum primarium membrum indicativo utitur, certo ordine enumerare placet.

Initium facimus iis membris relativis, quibus res accuratius describuntur jam per comparandi vocabula rebus comparatione illustrandis conjunctae, ut I, 176 *ἤντε μῆλα μετὰ κίλον, ὅσθ' ἅμα πάντων — προθήσει*. III, 353 sq. *γύπεσιν εὐκρίτες, οἷσι φοβήσῃ Διείτος* etc. et cfr. similia II, 331. III, 65. 143. 222, ubi cfr. notam. IV, 239. 520. V, 132. 298. VI, 380. VIII, 41, ubi cfr. notam. 406. IX, 366. XI, 147. 157. 209, ubi cfr. notam. XII, 532. XIII, 55. Ex his locis patet, et VII, 505 *οὔστ'* et X, 243 *ὅσι* pro *εἴτε* scribendum fuisse. Eos locos adjicio, in quibus membrum relativum alio modo comparationi exponendae inservit: II, 380. III, 378. V, 374. VI, 536. VII, 467. VIII, 73. IX, 456. XIV, 285. Sed demonstrativa membra indicativo jungi monui ad III, 224. Cui praeceptioni qui repugnare videtur locus XI, 227 sqq.:

— — — — οἱ δ' ἀπιόντες
*χάζοντ', ἤντε κύμαθ' αἶτ' ἐκ βορέαο θυέλλης
 πόλλ' ἐπιπαφλάζοντα κυλίνδεται αἰγιαλοῖσιν
 ὀρούμεν' ἐκ πύκτιοιο, τὰ δ' ἐκποθεν ἄλλος ἀήτης
 ἀντίον ἀΐξας μεγάλην περὶ λαίλαπι θύων
 ὤση ἀπ' ἠϊόνων βορέω ἐτι βαιὸν ἀέντος,*

is quomodo explicandus sit, patet. Membrum enim, quod comparationi inservit, illud est, cujus verbum est *ῶση*, debebatque proprie ita eam contrahere:

*χάζοντ', ἤντε κύμαθ' αἶτ' ἐκ βορέαο θυέλλης
 πόλλ' ἐπιπαφλάζοντα κυλινδόμεν' αἰγιαλοῖσιν
 ἐκποθεν ἀΐξας κατεναντίον ἄλλος ἀήτης
 ὤση ἀπ' ἠϊόνων βορέω ἐτι βαιὸν ἀέντος.*

Postquam solita garrulitate, quae secundaria erant, in singulare membrum extendit, certe conjunctivo posito alterum membrum primarium esse indicat.

His locis comparatis vix dubium erit, quin VI, 125 sq. scribendum sit:

*ὡς δ' ὁπόθ' ἔρχεος ἐντὸς ἐεργυμένοι ἀθρήσωσιν
 ἡμεροὶ ἀνέρα χῆνες, ὅτις σφίσι εἶδατα βάλλη,*

ubi negligenter *βάλλου* reliqui. Nec quisquam vituperabit, quod VII, 637 sqq. e conjectura dedi:

*ἀμφεχούθη δέ οἱ, εἴτε πατήρ περὶ παιδὶ χυθείη,
 ὅστε θεῶν ἰότητι πολὺν χρόνον ἄλγε' ἀνατλάς
 ἔλθη ἐδὸν ποτὶ δῶμα,*

ubi, quod vulgo legitur *ἔλθοι*, propter antecedens *χρθεῖη* librariis in calamum incurrit.

Temporales conjunctiones in membris comparativis cum conjunctivo junctas vide has: *ὅτε* I, 65, ubi cfr. notam. 321. III, 414 sqq. V, 382. 410. VI, 326. 533. VIII, 380. IX, 271. XIII, 104. 137. — *ὅποτε* II, 347. IV, 79. 442. VIII, 71 sq. 178. XIII, 483. XIV, 90. — *εὔτε* I, 40. II, 223. III, 355. IV, 555. V, 388 sq. XI, 149. 311. — *ὄφρα* VII, 139. — *ἄχρις* I, 527. — *μέχρις* *ibid.* 700. — *ἕως κε* VI, 397. Postremo bis *ὄφρα* finale IX, 164. 454.

§. 39. Etiam de membris *relativis* ea tantum notare operae pretium est, quae ad conjunctivum et optativum pertinent. Sunt et perpauca et iis, quae jam notata sunt, congruentia. Habemus — neque enim singulas levesque corruptelas hic enumerare placet — *κτείνων ὄν κε ζίχῃσι* III, 308. VI, 598. VIII, 367. *δάμναιαι, ὄν κε ζίχῃσι* IX, 177; porro *ὀλέσσασα Ἀνέρας, ὄν κ' ἐθέλῃσι* III, 654 et *ἄλλον, — ὄν κ' ἐθέλῃτε, τλήσομαι* IV, 490. Tum habemus conjunctivum post simplicia relativa, ut I, 466:

πᾶσι δ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ὁμὸν γένος· ἄλλ' ἐπὶ ἔργα
στρωφῶντ', ἄλλος ἐπ' ἄλλα· πέλει δ' ἄρα κείνο φέριστον
ἔργον, ὃ τι φρεσὶν ἦσιν ἐπιστάμενος πονέηται,

ubi ego olim *ὃ τις* conjeci, quo nihil opus; V, 150 *μέγα δ' ἔσεται ἄλγος Ἀχαιοῖς, Κείνων ὄντινα δεινὸς ἔλη χόλος*; quod aliis verbis repetitur infra 169 *ὃς φῆς — χαλεπῆναι Ἄνδρα τόν, ὄντινα τῶνδε θεοὶ μειόπισθε βάλλονται*; et prorsus ejusdem generis *οὐ γὰρ τι μεταιρέπεται νόος αἰνὸς Κείνης, ὄντινα πότμον ἐπ' ἀνδράσι — ἐπικλώσεται*. Neque abludunt VI, 310 sq.:

ταῦτα μὲν ἀθανάτων ἐν γούνασιν ἐστήρικται,
ὅστε θάναθ' κατὰ δῆριν ὑπέροβιον ἢ σαωθῆ.

XIII, 288 sq. *οὐ γὰρ εἶοιζε Ζωέμεναι κείνοισιν, ὅσων μέγα κῦδος ὄνειδος Ἀμφιχάνη*. V, 145 *ὁπποτέρῳ δῶν θεὸς εὐχος ἀρέσθαι, Γηθήσει*. Hinc II, 84 sq. sic scribere volui:

— ἐπεὶ στυγερὸς καὶ ἀτάσθαλος ἦδ' ἀεσίφρων,
ὃς φίλα μὲν σαίνῃσιν ἐνωπαδόν, ἄλλα δὲ θυμῷ
πορφύρῃ καὶ κρύβδα τὸν οὐ παρεόντα χαλεπτή,

ubi cfr. notam. Sed operae non paruerunt. Vides, hic nihil esse, quod a vulgato usu recedat.

Optativum ter habet, primum XII, 35 post imperativum *ἀνῆρ — μιμνέτω*, — *ὅστις ὑποκρίναιτο* rite et ex communi consuetudine, a qua mirum quantum recedit alterum exemplum IV, 409 *πολλὸν ἀμείνων ἔσεται, ὃς κέρσειεν ἄπο τρίχας ὀξεί χαλκῷ*, de quo jam in nota monui. Explicaverit id alius ex orationis directae et obliquae confusione, quae sane eo loco conspicua est. Sed qui et Nonnicum usum, cujus singulare ibi adscripsi specimen, consideraverit, et quae ex Quinto ejus usus praesultore et attuli jam et statim plura afferam contulerit, ei vix dubium remanebit, quin is poeta optativi formam propter caesuram trochaicam praetulerit, cui omnino significationis nullum inter *κέρση* et *κέρσειεν* esset discrimen. *Κέρσησιν* autem ob id ipsum, quia aderat forma *κέρσειεν*, ponere noluit.

Contra huic consuetudini refragari videtur, quod XIII, 346 *ἄνδρα σάοι* reliquit, quibus verbis relativum pronomen praecessisse certum est quamquam in loco lacunoso. Sed sine exemplo fuisset conjunctivus.

Indicativum conditionalem, ne quid omittam, posuit XIII, 131 *οὐδέ τις ἦεν, ὃς κεν ἀνευθε γόνοιο φέρε — σίδηρον, Οὐδ' εἴ τις μάλ' ἀναλγίς ἔην*.

§. 40. Nihil offensionis est in his *conjunctivis* post conjunctiones *temporales* positus: I, 72 *ἐλπωρῆ — ὄτ' ἐν φρένας — ἰκῆται — ἀμαλ-*

δύνει κακότητα, et cfr. II, 264. V, 246. VII, 281. IX, 348 sq.; porro II, 563 (ποταμός) αίματιόεις ἐπινύσσειται αίαν, Ὅππότε Μένονος ἦμαρ ἔη λυγρόν, et cfr. VI, 25. VII, 410. VIII, 442. IX, 386. X, 136. XII, 63. Ad *futurum* tempus rite spectat III, 484 τόν περ ὄϊω κωκύσειν —, ὅτ' ἀμφί ἔ φημίς ἴκηται, et item VII, 212. XII, 45.

Εὐτε similiter usurpavit I, 664. III, 236. V, 611; ἐπήν I, 303. 732. 810. VII, 298 et de *futuro* singularis actionis tempore II, 445. VII, 214. X, 34. XIV, 221. Contra ἐπεὶ cum conjunctivo ignoravit.

Εἰσόχε de re futura II, 30. 75. 90. IX, 280. X, 15. XII, 40 sq. bis. XIV, 220. — μέσφ' ὅτε in generali sententia XII, 296. — ἄχρη in re quotannis repetita II, 654 sq. bis. de re futura IV, 92.

Sed tres loci in Quinto nos versari conjunctivi amantissimo com-
monefaciunt, quorum primus est VI, 100 sqq.:

ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ ἔβαν, μετὰ δὲ σφισιν εἴχοσι φῶτες
ἔδομονες εἰρεσίης, ὅππότε ἀντίαι εἰσὶν ἀελλαι
ἢδ' ὅππότε εὐρέα πόντον ὑποστορέησι γαλήνη,

ubi, cum de Neoptolemi temporibus sermo sit, et poterat et debebat ex antiquiorum canone εἶν et ὑποστορέσειεν scribere. Sed equidem haud scio an etiam ὦσιν dederit. Sed potest quodammodo excusari hic locus, poetam in universum designare voluisse et tranquillum et turbidum maris statum, qui quidem idem fuerit suis atque antiquis temporibus. Verum his machinis, quas aliis applicaveris, duos alios locos non excusabis, VII, 493 sqq.:

οὐ γὰρ Τρωῶας ἔα νηῶν ἀπὸ νόσφι γέβεσθαι
Εὐρύπυλος, δῆλιων δὲ μάλα σχεδὸν ὀτρύνεσσε
μίμνειν, εἰσόχε νῆας ἔλη καὶ πάντας ὀλέσσει
Ἀργείους,

et ejusdem generis XI, 433 sqq.:

— — — νῆος δὲ μενεπτολέμου Ἀχιλλῆος
Ἀργείους ἐκέλευε παρὰ κλυτὰ τεύχεα Τροίης
μίμνειν, ἄχρη πόλγη πύρι προήσαντες ἔλωσι.

Utroque loco et propter tempus praeteritum et quia fere oratio obliqua innuitur antiquus optativos posuisset. Non ita Quintus, cui, ut vidimus, forma ὀλέσσει prorsus inaudita erat.

Contra uno loco ex tradita lege *optativum* habet XII, 349:

— αὐτοὶ δὲ παρανόθι μίμνον ἐκῆλοι,
δέγμενοι, ὅππότε πρὸς ἐελδομένοισι φανείη,

ubi ne putes ob imperfectum praelatum esse modum, cfr. mihi locos I, 302:

καὶ τὸ μὲν ἀτροκέως φῆς ἔμμεναι, ὅππότε ἄρ' αὐτὴν
τηλόθεν ἀθρήσειας· ἐπήν δὲ οἱ ἐγγὺς ἴκηαι etc.

et X, 327:

ἦς σε χρεῶν νυκτός τε καὶ ἡματος ἀσχαλώοντα
τρούζειν παρὸς λεχέεσσι πεπαρμένον ἀλγεῖ λυγρῶ,
εἰσόχε σ' ἰήρειεν ἀνηρώων ὀδυνάων.

Hinc iterum clarissime patet, longiorem optativi formam, quae quidem idem significare videbatur atque brevior conjunctivi, metri gratia praelatam esse. De quarto loco III, 755 infra dicetur.

Obiter addo πάρος cum infinitivo poni IV, 485. IX, 538. X, 116. 405. XII, 491. XIV, 301. 488, et saepius etiam πρίν III, 383. 465. 483. IV, 447. 544. V, 539. VI, 15. 45. 314. VIII, 391. X, 96. 117. XI, 171. 466. XII, 309. XIII, 547. XIV, 212. 561. 645.

Ad harum exemplum particularum etiam μέχρης ἐκέσθαι X, 273. et ἄχρης ἐκέσθαι VIII, 464. XIII, 97 dixit.

De re saepius repetita ἐπὴν cum indicativo posuit IX, 360 ἐπὴν ἔλε
 λιμὸς ἀτερπής.

§. 41. Sed nihil tam aptum est ad demonstrandam conjunctivi prae-
 rogativam, quam membrorum *finalium*, quorum satis magna apud Quintum copia invenitur, constans constructio. Particularum, quibus ea membra adnectuntur, nulla frequentius invenitur quam ὄφρα. Ab ea initium facientes primum eos locos ponamus, in quibus post *praesens* vel *imperativum* vel *futurum* consueto more collocatur. Sunt hi: I, 197. 558, ubi male ἐσίδεσθε legebatur. II, 270. 615. 620. V, 172. 517. VI, 448 sq. VIII, 21. XII, 42. 225 (ὄφρα κε). 242. XIV, 225. 219. 339. 442. Addo similes locos particula ἵνα adjectos: I, 359. V, 494. VIII, 17. XI, 76. XII, 32; particula ὅπως XIII, 236; particula ὡς III, 348; particulis ὡς κεν V, 384. 426. Progredior ad μή, cui conjunctivus rite adaptatur I, 334. 500 bis. II, 317. 392. III, 42. IV, 85. VII, 269. 278. VIII, 457. IX, 317. XI, 214.

Sed jam locos subijcio, in quibus post *praeterita* conjunctivus sequitur. Quibus ex locis ut fatear bonam partem explicari posse per se eodem modo, quo apud classicos scriptores hujuscemodi conjunctivi explicantur, tamen non solum locorum illorum multitudo, sed etiam optativorum ratio, de qua tunc dicturus sum, clarissime ostendunt, haec artificia a Quinto alienissima esse, qui crassa Minerva, ubicumque per metrum licebat, conjunctivos praetulit, optativum longiores formas, quippe idem significantes, pro versus necessitate intulit, breviores fere vitavit. Conjunctivos, pro quibus propter metrum etiam optativus poni potuit, diductis literis scribendos curavi. Sunt hi:

I, 29 ὀρμαίνεσκεν — ὄφρα — ἰλάσσηται. 381 ἐρήντε, — ὄφρ' — ἀναπλήσωσι. 591 ἐξείλοντο —, ὄφρα — ἀμφιχάνωσιν. 668 ἐτενξε — ὄφρα — ἀκαχήση, ubi omnium minime ἀκαχήσαι scripsisset. II, 174 sqq. ἔφαι' — ὄφρα — τράπηται — μηδέ — ἀφίκηται. III, 38 sq. αὔσε, — ὄφρ' — τρέψη — καὶ — σαώση, ubi easdem formas proscriptas evitavit. *ibid.* 598 ἐμβαλε — ὄφρα μή — ἰποδδείσωσι. IV, 209 ἔλασαν — ὄφρα — νέμωνται. 179 ἔξοντ' — ὄφρα — ἰθύνωσιν. 254 λέξατο — ὄφρ' ἀφίκωμαι. 280 ἐσήλυθον, ὄφρα πύθωμαι. VI, 17 ἐνεθήκατο — ὄφρ' ὀρόω. VII, 236 ἐπέκρουφε — ὄφρα μή — ἔλη. 246 ποιήσαντο — ὄφρ' ἀφίκηται. X, 50 ἔγειρε — ὄφρα — τανύσση, non τανύσαι. 100 ὦρσε — ὄφρα — ἀναπλήση, non ἀναπλήσαι. XI, 15 ἐφέσπετο — ὄφρα — οἱ μὲν καρτύνωνται — οἱ δὲ φέβωνται. 187 ἔρουκε — ὄφρα μάχηται. XII, 378 ἐτεκλήναντο — ὄφρ' ἀλέωνται. 381 μενείων — ὄφρα — δηώσωσι. 426 ἔθηκεν — ὄφρα κεν — ἐπηται. 524 ἔχβαλον — ὄφρ' — ἀναπλήσωσιν. 572 ἐπεμαίετο — ὄφρα — ἀθρήσωσι. XIII, 167 ἔχον — ὄφρ' — ὀρόωσι. 188 ἀπέσχε — ὄφρα τι εἴπη. 547 ἐνόησαν — ὀρεΐσαι — ὄφρα — ἀμφιχάνη, ubi tamen ipsius Laodicae verba innuuntur. XIV, 153 πεπόθητο — ὄφρα — ἐπιμνήσωνται. 468 προέηκεν — ὄφρα — ἰάλλη (e conjectura, cfr. notam). 487 κέλευσε — ὄφρα — καλύψη. Transeo ad particulam ἵνα: V, 85 φοβέοντο — ἵν' — γέγωσιν. 277 ἔρυσσα — ἵνα — φέρωμαι. 511 sq. ἔβλαβεν — ἵνα — ἀμπνεύσωσιν — δ' ὀλέσωσι. VII, 405 δεῖξε — ἵνα μή — ἀέξη, ubi iterum vetitam formam antiquior posuisset. 540 κείθον — ἵνα μή — ἴκηται. XI, 322 ἔσοντ' — ἵν' — ἀκέσωνται. XII, 342 κατέρουξαν, ἵν' — σημαίνωσιν. 528 ἀκούετο, — ἵν' — γένηται. Posuit ὅπως in his: I, 126 μόλε — ὅπως — γένηται. 519 ἔφην θέμιν — ἵπως δὴ — εἰσαφίζωνται, ubi Aloidarum ipsa verba indicantur. VI, 34 sq. πόρραρε — ὅπως δλέση — καὶ ῥήξη — ἄση, ubi ter formas —σαι alius posuisset. 321 λέξατο — ὅπως — μάχωνται. IX, 25 κατένευσεν — ὅπως — ὄλωνται. XII, 368 ἐτάμοντο — ὅπως — εἴπη. His accedunt singularia IV, 377 ἄγεσκον — ὡς κεν — λελάθωνται. VII, 155 ἴκανεν, — ὡς κεν — δώωσι. XIII, 31 αὔσεν, — ὡς μή πού τις — πύθηται. Addo *negativae* particulae exempla: I, 22 ἤλυθε — ἀλευ-

αμείνη — μή τις — χαλίψη, ubi itidem exclusam vides alteram formam. II, 7 sq. φόβος ἔλλαβε — μή δὴ που — ὑπερθόρη — κατά τε προήση, item. IV, 486 φοβέοντο — μή — συγγέη — γένηται. V, 274 ἔστις — μή τις — δαμάσση, altera forma vitata. 663 φοβέοντο — μή — ἐπέλωσιν. VI, 178 κέλευσε — μή — ἐνιπροήσωσι. VII, 252 ἄμφεχε δειμα — μή — πένθος ἵκηται. VIII, 501 φοβέοντο — μή ποτε — ἐνιπροήση — ἀιέρση, illa altera forma exclusa. IX, 152 δειδίε — μή δὴ — κατακτείνησι. XI, 296 ἀλείνε — μή καὶ — ἔλη. 336 μίμνον, μή ποτε — ἔλη. XIII, 25 sq. πορφύρεσκε, — μή — ἴδωνται — γένηται. 408 δειδίε, μή δὴ — γένηται. XIV, 43 πορφύρεσκε, — μή — ἀεικίσσωνται.

Jam patet paucissimos, qui huic consuetudini repugnabant, locos certa emendatione sanandos fuisse: V, 638 πνοιή — ἦν προέηκε Θέτις, — ὄφρα θέροιοτο, praesertim cum θέρηται et supra v. 382 et Z, 331 legatur. I, 232 ἐφέσπειτο —, ὅπως κε — μάχοιτο, ubi quod rescriptissimum μάχηται ipsum alibi legitur. Sed metri gratia tuti sunt hi loci: I, 220 βάλε, — ὄφρα κε — ἐφείη, ubi olim illud explosum ἐφείη legebatur. III, 677 προέηκαν — ὄφρα θοῶς καίοιτο νέκυς. IV, 463 ἀνάτιρε — σόλον, ὄφρα οἱ εἶη. 510 ὅπως τις προάλοιοτο, πόδας δ' ὑπεκίννον. II, 622 εὔαθεν ὄρφνη, μή δὴ σεῖο φονῆ φάνος περὶ σῶμα βάλοιμι. III, 52 ἔρχεο, μή σε βάλοιμι καὶ ἀθάνατόν περ ἔοντα, quibus ambobus locis ex vulgari canone conjunctivus necessario ponendus erat. 664 πολλὰ παρηγορέεσκον, ὅπως λελάθοιτο γόοιο. X, 4 δειδιότες, μή λαὸς ἐπιβρίσειεν Ἀχαιῶν, ubi cur noluerit conjunctivum consuetum ponere ἐπιβρίση Ἀργείων, supra vidimus. XI, 451 ἐπεβήσατο — ὄφρα κέλευθον ἐπὶ πτόλιν ἀνδράσι θείη. 494 ἔρχεο —, ὄφρα δαείης, ubi rursum praegressum imperativum habes.

Hinc eadem causa ductus etiam variare modos, qui quidem ei non diversi erant, interdum sibi indulsit. Vid. III, 69 sqq.:

τλήτω μεν κατέναντα καὶ εἰς ἀναφανδὸν ἰκέσθαι,
ὄφρα κέ οἱ μέλαν αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα χυθείη
ἡμετέρῳ περὶ δουρὶ καὶ Ἄϊδα λυγρὸν ἵκηται.

II, 46 sq.:

δεῖδω, μή σὺν ἑοῖσι κίων ἐτάροισι δαμείη
κείνος ἀνήρ, πολλοῖς δὲ καὶ ἄλλοις πῆμα γένηται.

ibid. 315 sq.:

χάζεο, μή σε βάλοιμι καὶ οὐκ ἐθέλων περ ἀνάγκη,
μηδὲ τεῶ περὶ παιδὶ πέσης μέγ' ἀμείνονι φωτὶ
μαρνάμενος, μή δὴ σε καὶ ἀφρονα μνυθήσωνται.

VIII, 20 sqq.:

— ἀλλ' ἄγε πάντες ἐς Ἄρεα καρτύνεσθε,
ὄφρα μὴ ἀμπνεύση Τρώων στρατός, ἀλλ' Ἀχιλλῆα
φραίη ἔτι ζῶοντα μετέμμεναι Ἀργείοισιν.

Ex his locis jam unico, qui adversabatur, medicina petenda erat: IV, 454 sqq.

ἐς Τροίην μιν ἐνεικεν, ἵνα σφετέροιο τοκῆος
μνωόμενος Τρώεσσιν εὔσθενέεσσι μάχοιτο
προφρονέως, εἶη δὲ πόνος πειρωμένῳ ἀλκῆς,

ubi negligentia nescio utrum mea an operarum factum est, quod nec μόχηται in poetae verbis scriptum, et in nota tantum haec prolegomenon paragraphus adscripta est.

Sed uno loco, opinor, sciens retinuit optativum, — IX, 232:

ἵππους ὀτρύνεσκεν ἐλαυνόμεν, ὄφρα τάχιστα
δλλυμένοις Δαναοῖσιν ἀεικέα πότιμον ἀλάλχοι.

Meminerat enim ἀλάληχ Homero ceterisque inauditum esse.

Locos addo, ubi ὄφρα consentienter cum omnium usu cum indicativo praeteriti jungitur in voto enuntiando, quod ratum fieri non posse simul indicatur — IV, 30 sq.:

ὡς ὄφρα ελον μένος ἦεν ἔθ' Ἐκτορος, ὄφρ' ἅμα πάντας
Ἀργείους σφειτέρησιν ἐνὶ κλισίησιν ὄλεσσαν,

ubi cfr. notam, et V, 206 sqq.:

ὡς ὄφρα ελον καὶ ἐμεῖο θρασὺ σθένος ἐν δαῖ κείνῃ
αὐτὸς Ζεὺς ἐφόβησεν ἀπ' αἰθέρος, ὄφρα σε Τρῶες
ἄμφοτόμοις ξιφείεσσι διαμελεῖστί κέ εδασσαν.

Et cfr. *ibid.* 219 — 221:

ὡς ὄφρα ελον — θῆκεν, — ὄφρ' — ἔδρακες,

et VII, 701 sq.:

εἶθε μιν — κίχανον, ὄφρα καὶ αὐτὸς ἄθρησεν.

Sed recte habet II, 323 sq.:

— — — ὡς ὄφρα ελόμ μοι
ἀλλή ἔτ' ἔμπεδος ἦεν, ἵνα γνώησ ἐμὸν ἔγχος.

Neque enim, quid, si pristinum Nestori robur inesset, eventurum foret, dicitur, sed est quaedam voti enuntiati epexegesis, quam eodem modo per conjunctivum adjecit, ut II, 129:

ὡς μοι ἔτι κρήνειαν, ἦν' Ἀργείους ἐσίδωμαι
ὀλλυμένους ἅμα πάντας ὑπ' ἔγχειήσιν τεῆσιν.

Cfr. notam ad priorem locum, in qua tamen cum Spitznero abusus sum loco supra adscripto IV, 30 sq., immemor, ὀλέσση ibi prava Heynii conjectura illatum esse.

§. 42. De membris *consecutivis* perbrevis esse licet. Eorum duo exempla praebet, — XIV, 528 sq.:

— — — ἔβραχε δ' ἄλλη
βυσσόθεν, ὥστε θάλασσαν ἰδ' οὐρανὸν ἠδὲ καὶ αἶαν
φαίνεσθ' ἀλλήλοισιν ὁμῶς συναρηρότα πάντα.

et XII, 311:

τρὶς τόσον Ἐρμού ἀπωθεν, ὅσον βοῶντος ἀκοῦσαι.

§. 43. Majorem in membris *conditionalibus* varietatem admisit, et quod particulas et quod modos attinet. Habemus primum ἦν cum conjunctivo his locis: I, 92 πολλὰ δ' ὑπέστη Δωσέμεν, ἦν — ἐπαμύνη. IV, 69 οὐδέ τι μῆχος γίνεται, ἦν μὴ τις κορέση — νηδύν. 493 διαρραΐσει δέ μοι ἦτορ, ἦν μιν — λάβη χόλος. V, 258 ἦν δὲ καὶ — Ἥρωος χρεῖω — πέληται, οὐδ' ὄγε — ἐλεύσεται. 312 οἷ με — τρομέουσι, καὶ ἦν ἀπάτεροθεν ἴδωνται. VII, 390 ἄχνηθ' ἐφ' περὶ παιδὶ, καὶ ἦν ἐπὶ δαῖτ' ἀφίζηται. 518 ἦν δέ ποτ' — ἔκησθε — οὐ νῦν τις ὑμέας ὀύσεται. 588 πρὸς ὄρη οὐποτ' — ἐφόβησε, καὶ ἦν μέγα μαίνει' ἀήτης. 704 ὥσπερ ὄτω ἔσσεσθ', ἦν με σώσων — Οὐρανίωτες. VIII, 40 ἐλαφρότερον δέ μοι ἄλγος ἔσεται, ἦν μὴ — ἰδωμαί. IX, 412 ἔφαντο δὲ — ἔλκος — ἰήσασθαι — ἦν στρατὸν εἰσαφίκηται. 507 χρὴ δὲ — φῶτα, καὶ ἦν φορέηθ' ἰπ' ἀέλλης — τλήναι διζῖν. 511 δῶροισιν ἀρεσσόμεθ' — ἦν ποθ' ἔλωμεν — πτολίεθρον. X, 32 ἔσεται ἄλγος — ἦν πῶς — ἀμφιμάχωνται. X, 263 αἰσιμον ἦεν — κῆρας ἀλύξαι, ἦν ἐθέλη. 294 μεμόρηται ἀπωσέμεν ἄλγεα — ἦν ἐθέλης. XI, 140 κεχαρήσεται Ἄρης, ἦν ἐθέλητε μάχεσθαι. XIII, 195 ἦν δὲ ἤεροντα — κτείνης, οὐ νῦν τις αἶνος ἐφέμεται. 517 ἀναπνεύσει δέ μοι ἦτορ, ἦν κείνους ζῶοντας ἴδω. XIV, 194 ἦν δ' ἀγαθὸν φρονέης, ἀγαθῶν καὶ τεύξεται ἔργων. Uno loco legitur ἀμεινον ἔσεται, ἦν κε δόλω — ἐκπέρωμεν XII, 227.

Nam VII, 215 ex tot locis ἀντίκα οἱ γαμβρὸν ποιήσεται, ἣν ἐθέλωσθα scribendum.

Sed nullo, quod quidem demonstrari queat, discrimine εἰ cum conjunctivo conjunxit: V, 265 μέγεθός τ' εἰς οὐδὲν ἀέξει — εἰ μὴ οἱ — μήτις ἐπηται. VI, 424 οὐ μὰν — σαώσει, οὐ δ' εἰ τοι νέκτωρ — καταχεύῃ. X, 18 οὐ σθένος ἔσσειται — καὶ εἰ — κάμωσιν. 24 ἔσσει' ἐδώδη — εἰ καὶ — ἴκηται. XII, 249 εἰ καὶ ἀεικίζωσι καὶ εἰ πρὸς μητιόωνται. XIV, 565 φῆ δὲ καὶ εἰ μάλα πάντες Ὀλύμπιοι εἰς ἐν ἴκωνται. Porro habes εἰ δέ κε μίμνω — διαρραίσουσι X, 401. XIV, 221 εἰ κ' ἐθέλωσιν — ζούρην ταρχύσασθαι — οὔτι μεγάρω; idemque III, 454 εἰ δέ κεν οὐ φθίσῃ — ὄσσα — γῆρας ἰάψει et X, 42 εἰ δέ κεν ἄρ καὶ κείνῳ ἀπεχθόμενοι τελέθωμεν restituendum erat, ubi cfr. notam. Postremo loco simillimo VI, 445 ἔσσειτ' ὄνειδος — αἰ κ'ε — ἀπο νέωνται.

Vides hic minime omnia convenire. Sed in tanta omnino exemplorum paucitate ex sola conjectura ad certam normam ea revocare non ausus sum. Vix tamen dubito, quin melioribus libris inventis VII, 588. IX, 507, ubi consonantes sequuntur, καὶ εἰ, contra V, 565 ἣν μή, XIV, 221 ἣν ἐθέλωσιν, VI, 445 εἰ κε lecturi simus.

Optativorum ratio in membris vere conditionalibus prorsus eadem est, atque in ceteris jam observavimus. Metrum est, quod eorum formas postulat, I, 606 ἄτε — φρένας — λαίνει, εἰ καὶ μάλα τις θρασὺς εἶη. V, 377 in comparatione τῷ δ' εἶ τις κῦρσειε μεμηνῶτα θυμὸν ἔχοντι — περιτέλλεται ἡμᾶρ. VI, 621 οὐ σθένος ἐστὶ — οὐδ' εἰ μοι σίετροισι σιδήρεον ἦτορ ἐνείη. Et ne utriusque modi commixtio deesset, scripsit III, 74 sq.: οἶδα γὰρ ὡς οὔτις με δυνήσεται — δαμάσασθαι — οὐδ' εἴπερ σιέτροισι μάλ' αἰρομον ἦτορ ἔχρῃσιν, αἰρομον ἦτορ ἔχρῃσι λίην, καὶ χάλκεος εἶη.

Duobus locis, quinquam dubitanter, optativos reliqui, — III, 96 sq.:

τοῖς εἰ πως ἐρύσαι μεν Ἀχιλλῆα δηρωθέντα,
ἵπποις μὲν μέγα κῦδος ὀρέζομεν, ἠδὲ καὶ αὐτῷ —

ubi non tam simplex conditio, quae utrum eventura sit necne futuro tempore apparebit — hoc esset ἐρύσωμεν — enuntiari, sed simul significari videtur optare Paridem ut ea, quam enuntiat, conditio eventiat; — et VI, 86 sq.:

ἦν περ Ἀχιλλῆος μεγαλόφρονος ὄβριμος υἱὸς
ἔλθοι ἀπὸ Σκύροιο, πόροισι δὲ τις Οὐρανιαίων
νίκην εὐχομένοισι καὶ Ἑλλάδα γαῖαν ἰκέσθαι,
δώσω οἱ παράκοιτιν ἐμὴν ἐρικυδέα κούρην.

Hic locus aut eadem ratione, qua prior, aut hoc modo explicandus est: si Neoptolemus venire et Dii victoriam dare voluerint, ut hae res ab utrorumque voluntate aptae ponantur.

Etiam duo alii loci, ubi conditio de re praeterita notata in significationem actionis saepius repetitae transit, vulgarem usum optativi retinent: I, 341 φέρεν δέ οἱ — ἵππος Ἰσδόκην καὶ τόξον — εἰ πον ἄρ' αὐτῇ Χρειαὶ — βελέων — καὶ τόξοιο πέλοιτο· θοοὶ δέ etc. VII, 341 ἀμφὶ δέ οἱ καὶ ἄκοντα λελειμμένον εἰ πον ἴδοιτο, Ταρφέα μιν φιλέσκει, καὶ εἰ τί περ ἄλλο γούσα Ἐδρακε.

A membris mere conditionalibus ad vicina transimus, in quibus fieri aliquid traditur experiundi sive tentandi gratia, num hunc an contrarium eventum habiturum sit, ubi Latini etiam si vel si forte ponere solent. Hic habemus bis conjunctivum post ἦν, — VI, 306:

θαρσαλέως Τρώεσσι δαῦζομένοις ἐπάμυνον,
ἦν πως ἀμπνεύσωμεν· ἐπεὶ σέγε μούνον ὄτω etc.

et VII, 222:

αὔριον αἰψα νεώμεθ' ἐπ' εὐρέα βένθεα πόντου,
ἦν τι φάος Δαναοῖσι λιλαιομένοισι γένωμαι, —

ter εἴ που cum optativo, et quidem ejusdem verbi V, 376, ubi verbum antecedens defectu haustum est, de quo cfr. notam:

εἴ που εἶτ' ἐν ξυλόχοισιν ἴδοι θυμῆρα τέκνα, —
porro X, 445:

— — φέρει δέ μιν ἄσχετος ὁρμή,
εἴ που ἐνὶ ξυλόχοισιν ὁμήθεα ταῦρον ἴδοιτο,
et XIII, 43:

— — — ἀμφὶ δὲ πάντη
Τρῶας παπταίνεσκεν, ἐργηγορότ' εἴ που ἴδοιτο.

Sed IV, 343 sq. ob accuratam Apollonii, cujus locum adscripsi, imitationem dedisse videtur:

ἀμφω χειῖρας ἐὰς πειρώμενοι, εἴπερ ἔασιν
ὡς ποτ' εὐτρόχαλοι, μηδ' ἐκ πολέμου βαρῦθιοιεν.

His adversari videtur VII, 20:

τῷ νῦν μήτι βίη πειρώμεθα Τρώιον ἄστν
περσέμεν, ἀλλ' εἴ ποὺ τι δόλος καὶ μήτις ἀνύσση,

sed jam scimus formam ἀνύσσαι nostro prorsus insolitam fuisse, neque ille ἦν που dixit. Postremo consuetudini nostri, quam adhuc illustravimus, prorsus convenit I, 607 sq. ὠρμηnen — ὑποσχέσθαι — χαλκὸν ἄλις καὶ χρυσόν —

τοῖς ἦν πως πεπίθοιτο θοὸν σθένος Αἰακίδαο,
ἦ καὶ ὁμηλικίην αἰθεσάμενος κατὰ θυμὸν
δῶη νῦστιμον ἡμαρ ἐλδομένη περ ἀλύξει,

ubi operarum vitio in textu δῶη relictum est: cfr. notam. Male ibi legebatur πεπίθοιτ' ὀλοόν, sed si hoc adjectivum praetulisset, scripsisset etiam πεπίθητ'; maluit vero optativi plenam formam ponere caesurae trochaicae causa: cfr. notam.

Nihil, quod abhorreat a vulgari usu, praebent membra conditionalia, quibus nec conditionem nec quod ex ea admissa secutum esset, factum esse indicatur. Habes εἰ — εἰληλούθεις, οὐκ ἂν — κεχάροτο II, 328 sq. εἰ — ἦλυθεν, οὐκ ἂν — φύγεν III, 444 sq. εἰ — ἐώλπει, οὔτ' ἂν — ἦλθον, οὔτε τιν' — ἔασα V, 583 sqq. οὐκ ἂν — ἦλάσατ', εἰ μὴ τεῖχος — ἀπέρουκεν VII, 514 sq. Habemus in protasi ἐμελλεν cum infinitivo: I, 713 sqq. ἦ γὰρ ἐμελλε Κεῖσθαι — εἰ Διὸς — παρὲξ νόον ἄλλα μενοίνα, ubi cfr. notam; et vid. II, 305—307. VII, 141 sq. 417—420. VIII, 341—343. 350—352. Unicum sed justum est V, 359 sq.:

καὶ τὰ μὲν ὡς ὠρμαινε, τὰ δὲ τὰ χα πάντα τέλεσσαν,
εἰ μὴ οἱ Τριτωνὶς ἀάσχετον ἐμβαλε λύσαν.

Et eodem modo explicandum est VIII, 215 sq.:

πατρὸς ἐμοῦ μίγ' ἔγχος, ὅπερ βροτὸς οὔτις ἀλύξει,
ἡμῖν ἄντα μολῶν, οὔδ' εἰ παγχάλκεος ἦεν,

ubi cfr. notam. Sed vulgaris est, non conditionalis indicativus XI, 241 sq.:

— — — καὶ ἐς χέρας ὄντιν' ἔλοντο
πτεῖνον ἀνηλεγώς, εἰ καὶ μάλα φίλτατος ἦεν.

Sed multo saepius in protasi praemissa legitur καὶ νύ κε, ita ut locos exscribere pigeat. Vid. I, 447 sqq. 689 sqq. 775 sq. II, 507 sqq. III, 26 sqq. 366 sqq. 752 sq. IV, 563 sqq. VI, 570 sqq. 644 sqq. VII, 28 sqq. 626 sqq. VIII, 152 sq. 237 sqq. 427 sqq. IX, 255 sqq. 403 sq. X, 104 sqq. XI, 255 sqq. 456 sqq. XII, 93 sqq. 395 sqq. XIV, 410 sqq. 580 sq.

Alias horum membrorum formationes admisit III, 514 sq. τάχ' ἤλυθε — νύξ, εἰ μὴ — προσεφώνεε. IV, 301 sq. ἦκα δὲ πάντες ἔμυνον — εἰ μὴ σφραγας ἐνένιπεν. VI, 503 sqq. καὶ δὴ τάχα — ὄλοντο, εἰ μὴ — τύψε. XII, 269 sq. καταβήμεναι ἰρμαίνεσκον, εἰ μὴ — ἔρουε. XIII, 389 sqq. ὤρμηνε κτανείν, εἰ μὴ — κατέρυξε. XIV, 232 sq. εἶλκον, εἰ μὴ — κατέρυκεν; porro simplex καὶ κεν IV, 329 sqq. cum ἤμελλεν VI, 542 sq.

§. 44. Orationis vere *obliquae* habemus unum exemplum XIV, 239 sqq., ubi optativos retinuit:

ἠνώγει δ' ὑμέας τε καὶ Ἀτρεΐδην βασιλῆα,
ὄφρα οἱ ἐκ πολέμοιο γέρας περικαλλῆς ἄροισθε
τύμβον ἐπ' εὐρώεντα Πολυξείνην εὐπεπλον,
καὶ μιν ἔφη ῥέξαντας ἀπόπροθι ταρχύσασθαι.
εἰ δέ οἱ οὐκ ἀλέγοντες ἐπιπλώοιτε θάλασσαν,
ἠπιίλει κατὰ πόντον ἐναντία κύματ' αἰείρας
λαὸν ὁμῶς νήεσσι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξειν.

Ex hoc loco fortasse quis explicandum putet optativum III, 754 sq.:

καὶ νύ κεν αἰψ' ἐτέλεσσαν, ὅσα σφίσι μῆδετο θυμός,
εἰ μὴ σφραγας κατέρυξε θεῶν νόος, ὄφρ' Ἀχιλλῆος
ἔλθοι ἀπὸ Σκύροιο θοδὸς πάϊς, ὃν ῥα καὶ αὐτοὶ
δέχνηνθ', δππόθ' ἴκοιτο ποτὶ στρατόν.

Scilicet ibi, quid Dii mente agitaverint, indicari. Verum quoniam similibus locis alibi conjunctivum habemus, hic quoque ἔλθῃ scripsisse poetam arbitror, pro quo propter sequens ἴκοιτο, quod satis metro excusatur, facile inferri poterat ἔλθοι.

Membra *interrogationis*, quae a verbis sentiendi apta sunt, habemus II, 21 sqq.:

ἀλλ' ἄγε φραζώμεσθα, τί λώιον ἄμμι γένηται,
ἢ ἔτι που στυγεροῖσι μαχώμεθα δυσμενέεσσιν,
ἢ ἤδη φεύγωμεν ἀπ' ἄστεος οὐλομένοιο.

V, 355 sqq.:

εἴλετο δὲ ξίφος ὄξυ καὶ ἄσπετα πορφύρεσκε,
ἢ ὄγ' ἐνπιρήσῃ νῆας καὶ πάντας ὀλέσση
Ἀργείους, ἢ μοῦνον ἰπὸ ξίφεϊ στονόεντι
δηώσῃ μελεῖσσι ταμῶν θολόεντ' Ὀδυσῆα.

X, 11 sq.:

ἀλλ' ἄγε δὴ φραζώμεθ', ὅπως πολέμοιο τι μῆχος
εὔρωμεν.

III, 348:

νῦν δ' ἐμοὶ ἄλλα μέμηλε περὶ φρεσίν, ὡς Ἀχιλλῆα
ἐκ φόνου ἀργαλείοιο νέκυν Δαναοῖσι σαώσω.

Deinde, quae constructio saepius apud Nonnum invenitur, μὴ cum indicativo praeteriti, quod fere idem sit atque *nescio an*, semel posuit XII, 417:

ἔρριγώς, μὴ δὴ τι παρήλιτεν ἀφραδίησιν.

Postremo ter membrorum interrogativorum habemus disjunctionem factam per εἴτε — εἴτε, — II, 151 sq.:

εἴτε γὰρ ἐσθλός τ' εἰμὶ καὶ ἀλκιμος, εἴτε καὶ οὐκί,
γνώσῃ ἐνὶ πτολέμῳ.

X, 294 sq.:

— — — σῆσιν γὰρ ἐπὶ φρεσίν, εἴτε σαῶσαι
μῆδεαι ἐκ θανάτοιο δυσηχέος, εἴτε καὶ οὐκί.

XI, 261 sq.:

— — — δέροντο γάρ, εἴτε δαΐξαι
 χρεῖω δῆιον ἄνδρα κατὰ κλόνον, εἴτ' ἀλέασθαι. —

Paulum discedit ab his et quod ad futurum tempus spectat, et quod aliis utitur particulis, locus qui X, 37 sqq. legitur:

ἀλλ' εἰ μὲν θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρας ἀλύξαι,
 εἰ δ' ἄρ' ὄξυρῶς θανέειν πολυηχέϊ μῶλῳ
 μέλλομεν, εἴν' ἔντεσσι σὺν ἡμετέροις τεκέεσσι
 καὶ γεραροῖς πατέρεσσι μαχώμεθα,

ubi olim scripturus erum: ἀλλ' εἴτ' οἶν — εἴτ' ἄρ' etc. Sed nunc in loco singulari singularem etiam particularum conjunctionem poetae placuisse opinor, ut rursus alia Homero ξ, 183 sq.:

ἀλλ' ἦτοι κεῖνον μὲν ἐάσομεν, ἧ κεν ἀλώη
 ἧ κε φύγοι καὶ κέν οἱ ὑπέροχοι χεῖρα Κρονίων.

§. 45. Postquam explicavimus, et quibus vocabulis usus sit Quintus, et quomodo et ea inter se, et ipsa orationis membra copulaverit, restat, ut de nonnullis rebus, quae ad rhetoricum carminis ornatum pertinent, strictim dicatur. Initium facimus ab ea figura, quam ad III, 455 breviter attigimus. Ibi cum legitur de Peleo:

ἄ δειλὸς χαλεποῖς ἐνὶ πένθεσι γῆρας λάψει,

dicitur ille quasi sua sponte conceptis maeroribus suam senectutem vexare, cum proprie dicendus esset senex inmissorum malorum maerore vexari. Pluribus eam figuram, quam *actionis passivae* appellare licet, quoniam res, quae aliquid patiuntur, quasi id ipsum perficientes cogitantur, illustravi in *observationibus* meis, quae de Tryphiodoro scriptae leguntur in *Jahnii annalibus* p. 379 — 383. Ea nunc repetere nolo: sed addere volo alia exempla, Quinti quidem locis repetitis. Eam figuram frequentissime de affectionibus animi usurpari, et ita saepe, ut a nostra cogitandi loquendique ratione vix recedat, monui primum *l. c.* p. 379 sq. Ex Quinto huc pertinent: θάρσος — λαβόντες I, 217, ubi vid. notam. ἐνὶ φρεσὶ κάρτος ἀέξων II, 187. ε. φρ. πένθος ἄ. III, 490. θυμὸν ἔτερεπεν II, 493: cfr. IX, 514. ἔπιφθ θυμὸν ἴηναν VII, 238: cfr. *ibid.* 684. θυμὸν ἐπὶ Τρώεσσιν ὄρινεν *ibid.* 473: cfr. XIII, 562, ubi vel Hermannus olim conjecit:

Ἄργείοις δ' ἔτι θυμὸς ἐπὶ Τρώεσσιν ὄρινθη.

Similiter ἄλλη τρέπε θυμὸν XI, 240. βῆν τρέψωσι μάχεσθαι VIII, 269. θυμὸν — κατέπεισε — χόλοιο IX, 424. Ex aliis poetis similia addo: N, 84 ἀνέψυχον φίλον ἦτορ. Hes. ε. 335 ἔργ' ἀεσίφρονα θυμὸν. Et ita fragmentum ejus explicandum, quod tractavi ad Quint. III, 630. Apoll. Rhod. I, 801 μεταστρέψωσι νόον. 899 θυμὸν ἀρεῖω ἰσχυρ. 1289 ἄτη θυμὸν ἔδων. 1339 μῆνιν ἀέξω. II, 641 θάρσος ἀέξω. III, 301 ποτήτι τε θυμὸν ἄρεσσαν. *ibid.* 446 κῆρ ἄχει σύγχοσα. 897 θυμὸν ἀφειδέως χορέσωμεν. Gregor. Nazianz. I, 318 ἐλπωρῆσιν ἐθαλπὸν ἔμὸν νόον. *ibid.* 364 πένθος ἀέξων. II, 275 κέντρον ἐπ' (sic leg. pro ἐν) ἀλλήλοισι πόθου (sic pro — ω) θήγοντες ὁμοῖον. *ibid.* 500 τρέψας εἰς ἀγαθὸν ζῆλον πυρόεσαν ἔρωήν. *ibid.* 572 πόθον ἀέξεις. Apollin. Laod. Psalm. II, 25 νόον βαρέθυμον ἐγείρω. VI, 6 μῆνιν ἀέξεις. VII, 26 μῆνιν ἐγείρειν. IX, 69 θυμὸν ἀέξει. XXIV, 26 ἐπ' ὀλβίοις κραδίην — βόσζων. XXXIV, 29 φρενὶ πένθος ἀέξων. Orac. Sibyll. III, 265 χόλον καὶ θυμὸν ἐγείρων. Orph. fragm. ed. Lobeck. Aglaoph. p. 494 ποιμαίνων κραπίδεσσι — ἔρωτα. p. 507 νόον τράποι.

Addo Nonni usum: V, 347 ἦθος ἀέξω. — XIV, 326 οἶστρον ἀέξων. — XIX, 32. VI, 626 χόλον προήνε: cfr. XIX, 21. XXIV, 57. XLVIII, 4. — VIII, 9 στέμματι θυμὸν ἔτερε: cfr. XII, 205. XIII, 266. XL, 419. — XI, 356 ἄλλω λῦσον ἔρωτι τεοὺς σπινθήρας. — XVI, 133 πόθω φρένα θέλζον. — XIX, 114 ζῆλον ἀέξων: cfr. XX, 285. XXIII,

60. XXVI, 154. XL, 477. XLVIII, 498. — XXIV, 132 πόθον μεθέπουσα: cfr. XXVI, 160. XXVII, 268. XXXII, 73. XXXVII, 641. XXXVIII, 190. XLI, 411. XLV, 32. XLVIII, 787. — XXVII, 95 φρένα μάλλον ἀμύξῃ. — XXXI, 8 χόλον — ἐγειρεν. — XXXIII, 309 μνηστῖν ὄλεσσαι. — XXXIV, 7 μεληδόσι θυμὸν ἰμάσσαν. — XXXIV, 102 ἐλπίδα βόσων: cfr. XXXV, 248. XXXIX, 276. — XXXV, 252 ῥίψας — τέρωω ὀνειρώων. — XXXV, 258 εὐνήσας — χόλον. — XXXVIII, 72 θαύμαι χάσμα κέρασσεν. — XLI, 264 ἐλέλιξε — μενοινήν. — XLVIII, 529 νόον πόμπενεν ὀνειρώοις. — XLVIII, 943 χόλον κατεύνασεν. — X, 287 ἀμφιέπων — ἰὸν ἐρώτων.

Tum de *transformationibus* corporis externa vi effectis ibidem exemplis docui. Huc pertinent Quint. XIV, 47 αἰδοῖ πορφύρουσα παρήιον, quod praeivit Apoll. Rhod. I, 791 παρθενίας ἐρύθηνε παρηίδας, unde et Gregor. Nazianz. II, 346 φοινίσσουσα παρήιον αἵματι σεμνῶ et Nonn. I, 84 hausit: παρθεινήν πόρφυρε παρηίδα. Saepius res, quae franguntur inuitis hominibus, ab iis ipsis frangi dicuntur. Fundus Homericus est Z, 40. II, 371 ἵπποι — ἄξαντε ἄρμα. Eodem modo Hes. ε. 440 ἄροτρον ἄξειαν. *ibid.* 666 νῆα κανάξαις. *ibid.* 691 ἄξονα κανάξαις. Quint. XIV, 613 ἄξαντες περὶ νῆας. Sed jam transeo ad singularia exempla. Hic quoque a Quinto principium: vid. I, 622 οὐδέ οἱ αἰδῶς Ἥισχυρην δέμας ἦν, quod in nota explicavi. *ibid.* 305 de Niobe Deorum ira in lapidem mutata: μακάρων ὄλοδὸν χόλον ἐπιτελεύουσα. Nec dissimiliter Theocr. I, 93 ἄννε πιπρὸν ἐρωτα καὶ ἐς τέλος ἄννε μοίρας. Porro Quint. I, 819 de mortuo Podarce: βλήμενος Ἀργείοισι λυγρὸν περικάββαλε πένθος. Magis etiam offensui esset, nisi res nobis jam familiaris esset, Quint. VII, 618 de galea lapide collisa:

ἐθραύσθη τροφάλεια καὶ ἐγκέφαλον συνέχευεν.

Scilicet comminutae galeae fragmina per cranium in cerebrum penetrant. Pauca quaedam addo: Hes. ε. 497 λεπτῇ δὲ ταχὺν πόδα χειρὶ πιέξῃς, id. in fragm.: γυνὴ μέτρα ἐμπύμπλησι. Theocr. II, 26 ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνου. VII, 124 ὄρθριος ἄλλον — νάρκησι διδοίη.

Postremo ex Nonno: XXXI, 132 δέμας ἀλλάξασα: cfr. XLVIII, 296. — XXXIII, 23 παρηίδος ἄνθος ἀμείρας: cfr. *ibid.* 29. 55. 38. 433. — XXXVIII, 246 Σελήνη κύκλον ὄλον πλήσασα. — IV, 228 κόλπωσεν — λαῖφος ἀτήη: cfr. XL, 457. — XLI, 56 μορφώσασα — τόκον ἰλύς. — VII, 26 θλίψε ῥάγιν κρυοῦμενος ἀδρήν. — XIX, 155 σιώπη δάκτυλα διευέουσα. — XX, 165 τροχὸν ἠκόντιζε — ἄξων. — XXIV, 184 χιτῶνες στήθεα γυμνώσαντες. — XXVIII, 89 παρθεινή — λύσειε κορείην. — XXXVII, 430 ἄξων ἵπποσύνην ἀνέκοπιε. — XLI, 104 ἰμάς — κύκλον ἐλίξας. — XLVI, 263 Κιθαιρών, γηροκόμοις — κατέκτανες.

Quid quod haec figura vel in prosaicos Latinos meavit; speciminis loco ex quatuor auctoribus singula exempla pono. Cic. sen. II, 4: „Praeterita aetas nulla consolatione permulcere potest stultam senectutem.“ Caes. b. G. V, 43: „Hae (casae) celeriter ignem comprehenderunt et venti magnitudine in omnem castrorum locum distulerunt.“ Liv. XXXII, 17: „Rota una in altiore orbitam depressa turrim inclinavit.“ Neque aliter explicandus est ille Sallustii locus Cat. III, qui mirifice torsit interpretes: „Me honoris cupido eadem, quae ceteros, famā atquo invidiā vexabat.“

§. 46. Ut ubique, ita etiam in earundem vocum *repetitionibus* Homeri exemplum secutus est Quintus. Earum duplex est genus, quae ex industria quaeruntur et quae inscio excidunt. Illas epanaphorae sive epanalepseos nomine comprehendi constat: de ejus usu apud Quintum Homericis comparatis ita egit Spitzner. *observatt.* p. 77—79, ut non opus sit quidquam addatur. Ad I, 369 sq. cfr. Nonn. VIII, 359 sq.:

τλήθει, μένειν χρόνον ἄλλον, ἕως ἔτι φόρτον αἰείρεις,
τλήθει, μένειν χρόνον ἄλλον, ἕως ἔμὸν νῆα λοχεύεις.

Alterum genus latius patet, praesertim apud Quintum: sed ea colligere et longum est et inutile, quoniam ea res nec fugitivo lectori offensionis, nec attento critico dubitationis locum praebet.

Aliam rem, de qua jam alio nomine egimus, breviter perstringere placet, *comparationes* dico, quas ut numero nimias et verborum ambitu haud raro longiores esse, ita argumenti novitate et descriptionis colore interdum excellere notarunt critici: cfr. Tychs. p. XLIII, not. 1. Hic quoque eum vel in illa abundantia Homerum suum expressisse patet: ut taceam de singulorum imitatione, cumularum *comparationum* insigne exemplum in secundo Iliadis libro habebat, quas variorum poëtarum varios foetus esse ut aegre vel recentioribus criticis persuasum est, ita ejus rei ne tenuissima quidem suspiciuncula subnasci poterat Quinto. Fere omnia hujus generis Rhodomannus collegit in *indice similitum*: nos potiora tantum indicamus, quibus, quae supra de Quinto disputavimus, illustrantur. Etenim quod poëta profiteatur se puerum oves pavisse, id a veritate non abhorreere *comparationes* ostendunt, quae quo propius accedunt ad pastoris et hominis agrestis vitam, eo magis vivide et ad ipsum rei adspectum et usum depicta sunt. Huc refero, quae de *ovibus* ob agnos moerentibus V, 493 sqq., de *vacca* hortum devastante I, 394 sqq., vitulum quaerente VII, 255 sqq. XIII, 258 sqq., taurum quaerente X, 441 sqq., de *bubus* oestro percitis XI, 207 sqq., plaustrum trahentibus VI, 107 sqq., sub jugo respirantibus VIII, 372 sqq., de *anseribus* blandientibus VI, 125 sqq., de *apibus* I, 438 sqq. III, 220 sqq. VI, 324 sqq., de *vespis* X, 146 sqq. VIII, 41 sqq. XIII, 55 sqq., de *locustarum* agmine pernicioso II, 195 sqq., de *porcellis* ex segete expulsis XI, 170 sqq., de *suibus* grunnientibus XIV, 33 sqq., de *canibus* dominum plorantibus II, 269 sqq., de cane ereptos catulos desideranti XIV, 281 sqq., de *muscis* a puero attritis VIII, 331 sqq., de *equo* ferociente VII, 316 sqq., de *gruibus* funda dissipatis XI, 110 sqq., de *sturnis* olivas invadentibus VIII, 387 sqq., de *vineis* VIII, 378 sqq., de *olivae* baccis decussis IX, 195 sqq., expressis XIV, 262 sqq., de *olivae* germine abrepto VI, 378 sqq., de *papavere* absciso IV, 428 sqq., de *carbonum* fabricatione IX, 162 sqq., de *picis* paratione *ibid.* 451 sqq. — ubi vid. notam —, de fera ferro venatorio capta IX, 363 sqq. narrantur. Ex his ut quaedam aperte ad Homeri aliorumque imitationem facta sunt, ita multo major pars Quinto propria est, quod quantae sit gravitatis melius nunc perspecto ingenio ejus imitatore aestimabimus. Plenus etiam est aquilis, leonibus, apris, pantheris, lupis, aliisque feris, plenus torrentibus, nebulis, tempestatibus; sed ut verum fatear, hi quidem loci magis Homericam imitationem quam propriae experientiae imaginem referre videntur. Vix enim puto tum temporis tantam leonum aliarumque bestiarum multitudinem per vicina Smyrnae arva et nemora errasse (vivide descripti sunt canes in lupum incitati VIII, 267 sqq.). In describendis autem, quae naturae inanimatae acciderent solent, vix omnes Graecorum Romanorumque poëtae ultra Homerum progressi sunt. Sed, utcumque hoc se habet, nec tamen negligendum, quod Quintus has potius quam alias illius *comparationes* expressit. Contra hominem maritimum, qui ipse et miserrima et jucundissima vidit, agnoscimus in his, quae de *piscibus* reti extractis IX, 172 sqq., igne allectis et triaena confossis VII, 569 sqq., de *Iride* ex mari exoriente I, 63 sqq., de *navi* in mare provoluta XII, 420 sqq., de navis gubernatore omnibus tentatis relicta navi in scapham se injiciente XIII, 309 sqq., navem a scopulo declinante VIII, 414 sqq., de naufragis servatis I, 631 sqq., de nautis revertentibus VII, 454 sqq. XIV, 63 sqq., tempestate teritis IX, 270 sqq., elapsis II, 102 sqq., de scopulo fluctibus eroso IX, 377 sqq. narrat. Cum his aliisque, quae colligere longum est, compara, quae, *comparationes* cum Diis vel heroibus institutas, ut IX, 218 sqq. III, 420 sqq. XIV, 552 sqq. V, 641 sqq. I, 663 sqq. etc., ut videas, quantum sit discriminis inter ea, quae noster vidit, et quae tantum legit. Imo confer brevem descriptionem serpentis cauda truncati XI, 74 sqq. cum terribili draconum ad

Laocoontis poenam irruentium impetu XII, 455 sqq. et illic rem propriis oculis spectatam vere proponi, hic rem animo conceptam curtam boni hominis φαντασίαν frustra exercere videbis. Ita etiam quasdam res, quae hominum vitae accidunt, egregie depinxit, ut caeci ex parte visum recipientis laetitiam I, 75 sqq., patris filium insperato redeuntem excipientis VII, 637 sqq., quo cum loco cfr. XIII, 537 sqq. Hoc certum est, fere in nulla re tam liberum a librorum imitatione vitae ipsius pictorem se praebere Quintum, quam in comparationibus inveniendis et exornandis. Contra hae ipsae comparationes et area satis angusta includuntur et fere res referunt, non prouti per se apparent, sed prouti aut damnum, aut utilitatem gaudiumque hominibus afferunt. Sed eadem fere totius antiquitatis ad rerum naturam relatio erat.

§. 47. Neque aliam rem silentio praeterire fas est, quae et ipsa Quinto maxime peculiaris est. Frequentissime enim et paene ad nauseam usque *locos communes* admiscuit, qui maximam partem sapientiam vulgarissimam produunt. Hic quoque in campo satis angusto se continet, quem breviter circumscribamus. Primum locum tenent loci, quibus necessitatem vel fortitudinem roboris et victoriae matrem praedicavit: II, 275 sqq. VI, 46. VIII, 18 sqq. XII, 60 sq. 229 sqq. XIII, 121. — tum, melius esse mori, quam cum dedecore vivere II, 38 sqq. X, 43 sq. XI, 219 sq. XII, 301 sqq. XIII, 270. — porro, quam triste sit patris excidium videre VIII, 441 sq. IX, 92 sqq. — alia ad bellum spectantia, ut II, 309 sqq. 393 sqq. III, 76. I, 739 sq. IX, 281 sqq. XII, 67 sqq. XIII, 193 sqq. 202. VI, 389. — aut ad certamina IV, 304 sq. 322. — de ira post mortem evanescente I, 809 sqq. — Nonnulla ad familiarium calamitates pertinent, ut de viduitate I, 116 sq. VII, 280 sqq. — de filiorum morte II, 362 sq. — de orbitate V, 553 sqq. — de matris cura VII, 389 sq. — de funere a filiis curando VII, 657 sqq. — de adulterio XIV, 53 sq. — De Erinnybus I, 31 sq. — de Themide XIII, 369 sqq. — de Litis deabus X, 300 sqq. — de spe ejusque effectu 171 sq. — de vitae caritate XIII, 240. — de variis hominum muneribus I, 462 sqq. — de nobilitate virtutum matre I, 501 sq. — Meliorem esse sinceritatem fallacia II, 82 sqq. — contra magniloquentiam II, 148 sqq. 325 sq. — contra iram V, 574 sq. — contra libidinem I, 736 sq. — contra zelotypiam VI, 37. IX, 347 sqq. — de senum prudentia V, 152 sqq. — de *mentis* laudibus V, 242 sqq. — de morum facilitate IX, 520 sqq. — de gloria omnibus bonis praestante — de hospitis officio II, 157 sqq. — de lame IV, 66 sqq. — Hominem maritimum prodit longa de nautarum periculis admonitio satis a loco aliena VII, 297 sqq. — Horum haud pauca ex Homero traducta esse et quisvis sentit et in notis passim indicavimus. Quae vero propria sunt Quinti, vitae praecepta sunt ex isto de immutabili fato dogmate ducta, de quo dogmate supra I, 1, §. 5 locos collegi. Horum enim luculentissimis utitur ad consilia danda, quomodo quis in vitae vicissitudinibus se gerere debeat. Sed audiamus ipsum VII, 76 sqq. post ea, quae l. c. adscripsi:

— — τὰ δ' ἄλλυθις ἄλλα φέρονται
 πνοιαῖς ὡς ἀνέμοιοι· καὶ ἀνέροι πολλάκις ἐσθλῶ
 ἀμφοχούθη μίγα πῆμα, λυγρῶ δ' ἐπὶ κάππεσεν ὄλβος
 * * * * *

οὔτι ἐκῶν· ἀλαὸς δὲ πέλει βίος ἀνθρώποισι.
 τοῦνεκ' ἄρ' ἀσφαλῶς οὐ νίσσεται, ἀλλὰ πόδεσσι
 πυκνὰ ποτιπταίει· τρέπεται δὲ οἱ αἰόλον ἔχνος
 ἄλλοτε μὲν ποτὶ πῆμα πολύστονον, ἄλλοτε δ' αὔτε
 εἰς ἀγαθόν· μερόπων δὲ πανόλβιος οὔτις ἐτύχθη
 ἐς τέλος ἐξ ἀρχῆς· ἐτέρῳ δ' ἐτεροῦ ἀντιώωσι.
 παῦρον δὲ ζῶοντας ἐν ἄλγεσιν οὔτι ζοικε
 ζῶμεν * * * * *
 ἀλλ' αὖτε ἐλλεσθαι ἀρεῖονα, μηδ' ἐπὶ λυγρῶ
 θυμὸν ἔχειν.

Tum sequitur locus ille ad Christianorum doctrinam talionis caelestis spectans, de quo supra jam dictum. Et similia persaepe occurrunt, ut VII, 54 sq. modo praecessit, postquam fatalem mortis necessitatem omnibus instare expositum est, εοικε δὲ θνητὸν ἐόντα πάντα φέρειν, ὁπόσ' ἐσθλὰ διδοὶ θεὸς ἢ δ' ἀλεγεινὰ. Et postquam IX, 499 sqq. de fati viis, quibus homines ut folia ventis agitata ferantur, exposuit, addit 507 sq.:

χρὴ δὲ σαόφρονα φῶτα, καὶ ἦν φορέηθ' ὑπ' ἀέλλης
οὔμην ἀργαλήην, στερεῆ φρενὶ τλήναι οὐδύν.

Idem praeceptum III, 8 sq. 647 sqq. VII, 37 sqq. repetitur, et III, 642 sq. Diis ipsis proponitur, ut alibi insperatas praedicat sortium immutationes VII, 9 sq. IX, 104 sqq., quamquam ex VII, 635 sq.:

— — — ἐπεὶ οὐποτε φύλ' ἀνθρώπων
νόσφι γόον ζῶονσι καὶ εἴ ποτε χάριμα φέρονται,

concludas poëtae hominum sortem magis tristem quam laetam visam esse. Tamen ubique ad strenue agendum suos provocat, ut V, 50 sqq., ubi habemus luculentam Virtutis montis descriptionem, XII, 290 sqq., ubi laboris probi effectus celebrantur. Sed omnem suam vitae sapientiam in oratione adhortatoria Achillis mortui filio per somnum apparentis inclusit: XIV, 187 — 209, ubi nec illud deest:

μητ' ἐπὶ πῆματι πάγχυ δαίξιο θυμὸν ἀνίη,
μητ' ἐσθλῶ μέγα χαιρεῖ.

Cum his si comparamus sterilem de obedientia Diis praestanda versum IV, 106, et illud Calchantis monitum, postquam Jupiter Trojam nebula obtexit, VIII, 458 sq., porro sacrorum ab Ulixae factorum mentionem V, 362 et si quae sunt similia, facile videmus haec quidem inanes emortuasque actionis epicae machinas esse ex antiquae poësis imitatione illatas, illam vero doctrinam et istius saeculi esse et poëtae ipsius animo foveri, quem hic quoque paganitatis prodere vides inane simulacrum omni pietatis fideique tum sinceritate destitutum. Ejus in locum cum noster magno cum sincerae persuasionis fervore, sed satis crassa Minerva Stoicorum dogmata de fati vi et de sapientia aequam adversus ἀδιάφορα mentem servante substituit, haec duo principia se cum pugnantia conciliare non potuit, ut etiam hinc carmen laboret eo incommodo, quo quodque opus literatum invito genio temporis susceptum.

Quod autem omnino tam largum concessit his gnomiceis partibus spatium, haud scio an fecerit eo consilio, ut hac ratione alterum antiquae poëseos genus, Hesiodeum, cum Homericum conjungeret.

§. 48. Jam paullo aliter de poëtica Quinti virtute judicabimus atque Tychsenius, quamquam is post vagas priorum declamationes (cfr. Sect. II, §. XI.) primus singulorum ratione inita sobriam et circumspectam pro illis temporibus tulit sententiam, quam ipsis auctoris verbis (*ibid.* §. XIII.) transscribere placet: „Mihi quidem hoc statui posse videtur fuisse auctori *magnum* et *vididum* ingenium, veterum poëtarum studio et aemulatione nutritum; *naevos*, quos reprehendimus, partim ab ipsa ingenii *ubertate* et *luxuria*, quae judicio subtili non regeretur, profectos esse, partim e *saeculi*, quo scripsit, *vicio* ei adhaesisse, quippe quod rhetorico ornatu augendisque in miracula rebus delectaretur.“ Nos contra vidimus a poëtae nostri simplicitate nihil magis alienum esse, quam ingenium vere poëticum, quod ex suis ipsius opibus singularem sublimemque rerum hominumque contemplationem atque veram fervidamque imaginatione conceptorem eloquentiam hauriret. Quamquam non negamus rebus, quae suae patriae atque aetatis essent, pectori ejus paullo plus coloris infusum esse. Verum si pectus est, quod disertos facit, nec continuo facit oratores, nec multo minus poëtas. Hinc non dubito quidem, quin pulchre primam carminis pangendi causam Tychsenius *l. c.*

§. III, p. XXXIX, quamquam verbis exaggerantibus indicaverit: „Natus ille in iis regionibus quae Homeri natales sibi vindicarent, poëtico a natura praeditus ingenio, a pueris Homeri lectione innutritus, et maturum imitando fortasse ingenii vires expertus, potuit sane conspecta imprimis regione Trojana, quam vicinam habuit, et animo concepta veterum rerum imagine, his omnibus eo duci, ea mente animari, ut se quasi alterum Homerum putaret, qui, quae in Iliade omissa essent, suo carmine suppleret.“ Et Homeri imitationi quanta diligentia et sollertia se dederit per singula capita demonstravimus: imo totus ex illa pendet; et quaecunque virtutes in eo conspicuae sunt, eae fere solae ex illo fonte repetendae sunt. Hinc et versum *ἔρονθυία* excellentem et dictionem paucis exceptis Homericis exemplo non indignam sibi petivit. Sed ultra has formae jucunditates tenuis imitatoris indoles eviti non potuit. Itaque vix operae pretium, ea singulatim percurrere, quae Tychsen. *l. c.* §. IV — IX persecutus est, quomodo et res plurimas nec inter se nec cum Iliadis summa connexas disposuerit, qua ratione Deorum ministerium admoverit, quomodo singulorum mores heroum adumbraverit, et quae sunt similia. In his omnibus brevis dici potest neque divitem poëtae nativi venam neque acutam doctrinam conspicuam esse ullam. Imaginum ardentibus Homeri coloribus in omnium saeculorum vitam depictarum umbras quasdam lineis circumscrispsit; sed nec sanguinem iis infundere nec corpus iis addere valuit. Itaque Apollo et Mars quantumvis Graecis faventes, Minerva Achivis opitulans primum, tum procellam immittens, Jupiter summam rerum moderans, Nestor providus et garrulus, Ulixes callidus et sollers, Achilles et filius ferocientes — et hi et ceteri omnes *εἰδωλα* sunt, *αὐτοὶ δὲ μετ' οὐρανόισι θεοῖσιν τέρονται!* Unica erat, ut supra vidimus, Quinti ars, ut ubique Homericis fragminibus uteretur ad tessellatum suum opus componendum. Uno insuper defungar exemplo. Eurypylum dicit Tychsen. p. XLVI sq. ferocem fingi et in hostem caesum saevientem, quia VI, 435 de eo, postquam Machaonem interfecit, *ὡς εἰπὼν οὐταζε νέκυν.* Pauvius hoc ipsum ut inhumanum vituperavit: vid. notam. Sed neuter servilem imitatoris rationem perspexit, qui cum in Machaonis caede per Eurypylum perpetrata Hectoris et Achillis extremum congressum expressisset — vid. supra I, 2, §. 15 —, quod ibi Achivis quibusdam adscribitur X, 375 in Hectorem saevientibus:

ὡς ἄρα τις εἶπεσκε καὶ οὐτήσασκε παραστάς,

id Eurypylō ipsi attribuere non dubitavit. Quod ad carminis dispositionem attinet, recte Tychsen. p. XXXIX sq. monuit tantum abesse ut rei gestae sit unitas, ut totidem fere sint carmina heroica quot libri poëmatum; recte idem iudicavit hac parte Quintum vel Colutho et Tryphiodoro inferiorem esse. Quamquam vellem hoc vitium mollius accusarent ii, qui etiamnunc in Homeri carminibus, qualia hodie feruntur, consilii actionisque unum decursum sibi deprehendere videntur, cui rei vel episodica alienissima inservire sibi persuadent. Hoc genus ne post Lachmanni quidem insigne facinus prorsus evanescet: qui quidem hic ut in rebus divinis et publicis multi amoenis somniis delectari, quam veritatis ipsius splendorem contra intueri, qui admirari, quam iudicare malunt.

Sed iisdem machinarum subtilitatibus, quibus hodiernae Iliadis unum esse argumentum, ad quod omnia iusto ordine referantur, hi excutere gestiunt, iisdem non dubito quin liquide demonstrari possit etiam apud Quintum omnia summa arte ad *καταστροφὴν* illam, Trojam fatorum voluntate dirutam, dirigi ejusque unitate contineri! Ac Tychsen. quidem, qui pro illis temporibus in Homericis carmine omnia apte ad Achillis ultionem et placationem referri putavit (p. XXXIX), quamquam ab ea Quinti admiratione longe abest, tamen §. 17 putat Quintum eo in disponendis rebus artificio usum esse, ut *per vicissitudines quasdam et quasi gradus urbis excidium adducat*, quam sententiam sequentibus ingeniose exornavit. Verum accidit illi, quod quondam Goethio, cum Euripidis Alcestidem veram

tragoediam esse demonstrare studeret: quomodo res eo consilio tractari possit, non rem eo consilio a Quinto tractatam esse ostendit. Nam quod sane fortunae ejusmodi conversiones per maximam partem carminis sese excipiunt, vellem ego quisquam mihi ullam rationem excogitaret, qua quis hoc argumentum ex alternantibus variorum heroum aristis mortibusque compositum ita tractare posset, ut illas fortunae mutationes evitaret. Quantum vero nihil de ea sententia cogitasse, et transitiones ostendunt simplicissime alios post alios venisse referentes, et luculentus ille de Palladio locus, de quo supra I, 2, §. 15 accuratius exposui, qui quidem locus Tychsenio multum negotii facessivit — cfr. §. XLIV — et, si verum fateri volumus, totam illam de oeconomiae arte doctrinam evertit. In re manifesta unum exemplum addo. Postquam Neoptolemus caeso Eurypylo Trojanos in urbem compulsi, nihil jam quominus ea urbs capiatur obstare videtur. Sed quid fit?

τοὶ δ' ἐμάχοντο
ἀλλήλους δλέκοντες, Ἔρις δ' ἐπιτέροπετο χάριμ,
μέσφ' ὅτε δὴ Κάλχαντος ὑπ' ἐννεσσίησιν Ἀχαιοὶ
ἐς νῆας χάσσαντο καὶ ἐξέλαθοντο μόθοιο.
οὐ γὰρ δὴ πέρωτο δαμῆμεναι Ἰλίου ἄστυ,
πρὶν γε Φιλοκτήτιο βίην ἐς δμῖλον Ἀχαιῶν
ἐλθέμεναι etc.

IX, 324 sqq. Vix puto quidquam rudius fingi posse quam hunc transgressum! Itaque, cum Tychsen. §. V data opera computat totum carmen res gestas continere circiter quadraginta dierum, magnopere vereor ne rationem ponat, de qua poeta ipse nunquam cogitavit. Quis enim putet eum, qui I, 18 verbis καὶ τότε Penthesileam, II, 100 verbis οὐ μὲν ἀθρόον Memnomem inducit (consulto praetereo ἤματα πολλά III, 668), qui VII, 148 νύκτις τε καὶ ἡμέαια δηροῶντο simpliciter refert, de certo dierum numero definiendo cogitasse? Quo jure autem Tychsen., postquam triginta et duos dies diserte indicari a poeta vidit, dies non notatos sex septemve numero fuisse ponit? Scilicet ut quadragenarium numerum efficiat.

§. 49. Quosdam locos prae ceteris excellere probe idem perspexit (*ibid.* §. VII), nominatim descriptiones et comparationes, de quibus jam vidimus, modo ne propterea (p. L) carmen inaequabile dixisset. Nam eodem nomine quod carmen non inaequabile dici possit? Causam, ob quam hi loci prae ceteris placeant, supra indicavimus. Praeterea duo tantum loci mediocrem tenuitatem superant: Ajacis et Ulixis orationes controversae in libro quinto, de quibus in notis scripsi, et Oenones in Paridem amor et pietas in libro decimo. Sed ille locus et omnino multum tractatus erat in sophistarum scholis, huic contra facem praetulit Apollonii Medea; neque hoc argumentum a Quinti temporibus prorsus alienum fuit, cum labente vero antiquitatis ingenio amoris vis fidusque ardor magis magisque celebrari coepit. Oenones orationis initium vel nostratum poetae amatorio acumine haud indignum X, 318 sqq.:

τίπτε μοι εἰλήλουθας ἐναντίον, ἦν ἴα πάροιθεν
κάλλιπες ἐν μεγάροισιν ἀάσπετα ζωκύνουσαν
εἶνεκα Τυνδαρίδος πολυκηδέος, ἧ παριαύων
τέρπειο καρχαλόων, ἐπειὴ πολὺ φριτέρη ἐστὶ
τῆς σέο κουριδίης· τὴν γὰρ φάτις ἐμμεν ἀγήρω.

Alia, quae Tychsen. p. XLV attulit, tantum dextram Homeri imitationem continent, ut Memnonis modestia, Ajacis furor. Nec praeterire debebat alterius Ajacis interitum, ex Odysseae loco haud infeliciter expressum. Quod hic illic heroicorum temporum mores egressus est, ut cum Penthesileam equitem, et equites certantes ad Achillis tumulum, et Graecos testudine facta muros aggredientes fecit, ea res per se nec laude nec vituperio digna est. Scatero poetae repetitionibus, exaggerationibus, sententis et locis communibus intempestive intrusis, porro locis languidis

et tenuiter enuntiatis, versibus otiosis, ut vel Pauvius non plane a vero aberret, adeo verbosum dicens, ut, si otiosa et superflua tollas, tertia pars decedat operi, pluribus exemplis allatis notavit Tychsen. *ibid.* §. XII. Quamquam nonnulla non recte vituperavit. Ita et Musarum invocatio ante heroum equum ingressorum enumerationem et haec enumeratio ipsa Homericis exemplo tutae sunt; et portenta XII, 503 sqq. non verbose enarrata, sed e Romanae superstitionis curiositate breviter enumerata sunt. Sed in universum recte ea notasse Tychsenium, quis neget qui vel ducentos tricenosve Quinti versus legerit? Nec causa in obscuro est: cum tam funditus phrasas Homericas memoria teneret, ut in quacunque re ex eo fonte petita plura, quam quibus opus esset, succurrerent, fecit, quod vel adolescentulis scribentibus ludi magistri accidere vident; ne jacturam faceret locutionis bene usurpatae, bis terve idem vario modo exprimere quam optione instituta aliquid recidere malebat, quod num retento pejus esset non poterat sibi certo persuadere. Hinc repetitiones et versuum idem dicentium cumulationes nusquam frequentius deprehendimus, quam in ejusmodi rebus, quas et apud Homerum et apud Quintum saepius memorari rei natura poscebat, ut in pugnarum et funerum relationibus. Contra comparationes illas et descriptiones, quae Quinto propriae sunt, ab hoc vitio fere liberas videmus.

His expositis jam non opus est pluribus refutetur ea Tychsenii opinio, qua ille *l. c.* §. XII putavit haud paucos illorum versuum supposititios et serius illatos esse, cujus opinionis singula exempla ex schedis Tychsenianis in notas meas transtuli. In hoc criticae genere dux et signifer ei exstitit Heynius, vir summus sed qui magis scriptoribus elegantius accurateque explicandis atque quaestionibus historicis et mythologicis docte pertractandis quam crisi sive altiori sive humiliori exercendae aptus esset. Utrique ad illos *ὀβελισμοὺς* instituendos nihil argumenti causa eve erat nisi pium, ut ita dicam, votum ut poëta hoc modo purgatus bonae, quam de eo conceperant, opinioni melius responderet. Satis aperte inscius eam judicandi stationem indicavit Tychsen. §. XIII extr. his verbis: „Imo affirmare ausim posse aliquem, cui satis sit audaciae, resectis aliquot centenis versibus et paucis commissurae causa mutatis hoc carmen ita juvare, ut et lectu multo jucundius et continuatione Iliadis dignius existat.“ En habemus singulare ex tempore satis recenti exemplum ejus opinionis, qua olim poëtas doctrina et studio, exercitatione et judicio fieri putabant, quasi divina benignioris naturae dos artis banausicae instar addisci possit! Ea superstitio, explosa jam dudum in literaturae vernaculae finibus post Gottschedii cladem, quod tam diu mentes philologorum obsedit, non minima causa erat Latinorum poëtarum stupida admiratio, in quibus, si ab Ennio, Lucretio et Elegiacis discesseris, docti subtilisque laboris plurimum, ingenii vere poëtici parum invenias. Sed ea opinio quasi in contortam perversi speculi imaginem abiit apud *Schowium*, qui in dissertatione demonstraturus erat, Quinti „carmen ex variis variorum temporum atque poëtarum fragmentis consutum, multa etiam seriore demum aetate ex margine codicum inserta aut ab eo, qui has antiquiorum poëtarum reliquias inter se contexuit, innexa esse“ (*epist. crit.* p. 59): cfr. ad II, 589. Nec haec refutare opus nec quae praeterea Tychsen. p. LI coniecit: et carminis illam inaequalitatem fortasse cyclicorum, quos imitatus sit, inaequalitati tribuendam esse, et carmen ultimam auctoris manum non expertum esse, quod longe aliud existitum fuisset, si poëtae licuisset limam ei admovere. Sed haec sunt amatorum desideria, non criticorum judicia.

§. 50. Cum Quinto, si solus per se spectetur, fere nihil, quo ad veri poëtae dignitatem evehatur, relinqui possit, tamen in epicae poëseos historia insignem eum locum obtinere ex omnibus quae hucusque disputavimus clarissime apparet. Ille etenim post exquisitam Alexandrinorum doctrinam et post Romanae aetatis negligentem titubationem

primus inauditum ausus est facinus, et argumentum epicae poëseos et formam ad perennem Homericorum fontem revocandi, quod facinus, si quidem ei successit, novam plane ejus artis faciem promittere videbatur. Et quamquam deficiente poëtica indole nec res nec heroes tanto saeculorum intervallo a sua aetate distantes quasi in vitam resuscitare valebat, versu tamen maximeque dictione ad pristinum exemplum sobrie reformata instrumentum paravit, quo successor poëticis virtutibus benignius dotatus majore successu uti potuisset. Et haud scio an successores et imitatores invenisset, nisi modestae ejus atque „medium tenenti“ epici carminis emendationi victor ἀνταγωνιστής exstitisset Nonnus, qui ingenio prorsus novatore Homericæ formæ non solum abusus per tot saecula propagatum, sed etiam usum a Quinto renovatum radicitus evertit et novi versus novaeque dictionis leges carmini Epico scriptas insigni exemplo commendavit. Hinc non mirum, quod imitatorum turba, quam aetas illa protulit, postremo literarum antiquarum, antequam emorerentur, conatu insignis, non ad Quinti, sed ad Nonni exemplum se applicavit, quamquam illius ad fontes Homericos reditum non sine omni effectu mansisse vel Tryphiodorus et Coluthus probant, Nonniano versu Quintiana argumenta tractantes. Ita qua artis suae parte excelluit Quintus, solus mansit, qua laboravit, sectatores suscitavit. Tam verum est saepe erroribus nostris et lapsibus plus admirationis et aemulationis exoriri, quam virtutibus recteque factis. Id vero consolari nos debet, si inviti erraverimus, non invitare, ut ne erremus cavere desinamus, nec vero movere, ut cognitum errorem retineamus. Errare enim tum tantum humanum est, si erramus humane, hoc est veritatis, quam sequi hominis est, studio inflammati.

LIB. III.

C a p. I.

D e c o d i c i b u s .

§. 1. De codicibus accurate exposuit in commentationis sectione *quinta* Tychsenius, ita ut, quae cujusque codicis maxime propria essent, quantum ex collationibus suis posset, e speciminibus quibusdam demonstraret et omnino, quam multiplici foedaque scateret vitiorum variorum segete poëta, exemplis allatis doceret (vid. in primis §. III). Primum Quinti codicem a Bessarione in templo Sancti Nicolai monasterii Cassulorum prope Hydruntum inventum esse supra (I, §. 4) jam vidimus. Ex eo codice raptim plura apographa a pluribus facta ex Lascaridis praefatione docemur, quam infra e codicibus Matritensibus apposui. Sed ea festinatione magis magisque poëta depravatus est, nec Lascaridis librorumque correctiones salutem ei attulerunt. Ex uno eoque deteriore Hydruntini apographo expressa est Aldina, cujus verba passim aut correcte aut etiam corrupte sequentibus editionibus ante Tychsenium repetita sunt. Num adhuc supersit alicubi latens codex Hydruntinus aut quinam ex codicibus, qui exstant, proxime ad eum accedat nemo in tanta notitiarum penuria dixerit. Codicem *Venetum*, qui olim et ipse Bessarionis erat, quamquam ex Hydruntino exemplari derivatum, tamen pro primo et fideli ejus apographo non habendum adeoque vix ullum codicem superesse, qui Hydruntinum aut ejus primum apographum in omnibus referat, sententia est Tychsenii p. LXXIX.

§. 2. Idem V, §. VI codices, quorum habebat aut integram collationem aut excerpta, hac tabula recensuit et in tres classes distinxit.

Eam hic repetere placet, quamquam secundam et tertiam classem in unam coalescere quis videt. Nam etiam codices correcti ex Hydruntino apographo fluxerunt.

Literas autem addo, quibus in hac editione ad signandos codices usus sum. Codices integre collatos asterisco notavi.

I. Codices *antiquiores*, *Neapolitanus* (N) et *Monacensis** (M), hic quidem omnium plenissimus.

II. Codices ex Hydruntino exemplari, a Bessarione reperto, ducti.

a. Codices accuratius descripti, saltem *pleniores*.

1. *Cod. Venetus** (V), quondam Bessarionis.

2. *Escorialensis prior** (E1).

3. *Vaticanus γ* (V3).

4. *Cantabrigiensis* (C).

b. Codices *deteriores*: e quo genere aliquem Aldus expressit; unde fit, ut hi cum Aldina plane congruant.

1. *Ambrosianus* seu *Mediolanensis*.

2. *Escorialensis* 2 (E2).

3. *Caesareus* s. *Vindobonensis* 2* (C2).

4. *Parisinus*.

5. *Barberinus*.

6. 7. *Laurentianus* s. *Florentinus* uterque.

8. *Nanianus*, fragmentum XX versuum.

III. Codices a librariis *correcti*.

a. Codices a Constantino Lascari emendati.

1. *Matritensis* 1 (M1).

2. *Matritensis* 2 (M2).

3. *Vaticanus α* (V1).

4. *Vaticanus β* (V2).

b. Codex *Vindobonensis* s. *Caesareus* 1* (C1), Constantinopoli emtus; a Graeco aliquo correctus et suppletus.

Jam ex hoc ordine quid de singulis codicibus notandum sit, breviter exponam, conjunctis iis, quae apud Tychsenium et in *Schowii* libelli, cui titulus est: *Epistolae criticae una ad C. G. Heynium altera ad Th. Chr. Tychsenium universitatis Gottingensis Professores. Romae apud Antonium Fulgonium MDCCCXC*. altera parte p. 59 sqq. dispersa leguntur, additis, quae ex *Iriarte* de codicibus Matritensibus suppleri poterant, et quae ipse mihi comparare potui, quo praeter codicis Monacensis accuratissimam collationem a me ipso factam notitiae quaedam de codicibus quibusdam Italis pertinent *Giesebrechti*, professoris Berolinensis, et *Vogelsteinii*, clarissimi Saxonum pictoris, benevolentia ad me transmissae.

Schowius quidem p. 64 codices Italos in quatuor classes dispertiverat, ponens

in *prima* Venetum, Vat. γ et Neapol.

in *secunda* Caesar. 1 et Vaticann. α . β .

in *tertia* Laurentt. A. B.

in *quarta* Caesar. 2 et Barberinum.

Sed si rem spectamus, simpliciore et veriore Tychsenii distinctionem habebimus. Omnino si quis horum librorum accurate velit originem et cognationem indagare, et collationibus uti deberet multo plenioribus atque ego, et vel tum operam perditurus esset taediosissimam in re prorsus inutili. Ex illis codicibus igitur Schowius *excerpta* dedit, quae omnia suis locis inserui. Sed de iis notandum, primum in accentibus nihil fidei eis habendum, deinde interdum in adscribendis codicum notis eum errasse, quod ubicunque ex Tychsenii schedis corrigere poteram feci.

§. 3. Incipimus ab optimo *Monacensi*. Eum et magna fide in Tychsenii usum *Ignatius Hardt* contulit, bibliothecae regiae tum praefectus, ita ut haec collatio Tychseniarum omnium facile sit prima, et

ego iterum a. MDCCCXXXVI cum Monachi versarer religiosissime contuli, ut vel omnes accentus, rasuras similesque minutissimas minutias notarem. Hanc collationem integram notis inserui, ut optimi codicis perfectissimam habeas imaginem, et quid quoque loco praebeat, quid non praebeat certo certius scias. Est ille numero CCLXIV in catalogo notatus, forma quadrata minore, scriptus in charta subflava, solida et satis crassa, literis minutis quidem, sed pinguibus, rotundis, perspicuis, nonnisi paucissima et notissima scripturae compendia referentibus, foliis, quae quidem literis repleta sunt, constans nonaginta septem. Hardt in catalogo saeculi decimi quinti eum esse dicit. Praecedunt folia vacua septem, numeris non insignita, quorum in primi pagina priore haec scripta sunt, quae non sine causa afferro:

„Collatus cum editione Aldina pro *H. Tychsen*, novam paraturo.
A. 1803. 1 May. G. Hardt.“

Tum sequuntur folia 1—77, continentia librum I—IV, v. 10, qui versus finit paullo ante mediam alteram folii 77 paginam, ne interpunctione quidem posita, nedum signo aut verbo addito, quo hic finem esse indicaretur. Deinde interjectis foliis tribus vacuis sequitur inde a folio 78—97 liber XII, qui ubi desinit, infra scriptum est bis: *τέλος*. Liber primus sic inscriptus est: *Κοίντου εις τὰ μετ' ὀμηρον πρωτον*, sed in ceterorum librorum titulis praepositio *εις* omittitur. Singulae paginae accurate distinctae sunt, lineis instrumento obtuso impressis, quo factum est, ut et literae recto ductu pingerentur, et in unaquaque pagina quindecim non plus versus describerentur. Etiam nomina propria literis minutis scripta sed linea transverse supraducta notata sunt. Ubi aliqua sententia communis in poëtae verbis invenitur, appictum est in margine: *γνώμη*. Glossae quaedam initio largius, sed rarius postea poëtae verbis superscriptae sunt, incertae plerumque et per notas exaratae, quae jejunae, inanes et falsis literis plerumque scatenes summam produnt scribae ignorantiam. Inveniuntur etiam glossae perpaucae, latino sermone, sed non minus falso conscriptae. Omnino autem ex tota scribendi ratione apparet, scribam, iotacismo, qui dicitur, perturbatum, literis *η, ι, υ, οι* promiscue usum esse. Itaque frequentissimae sunt harum literarum commutationes, nec minus saepe iota subscriptum falso aut additur aut omittitur. Multos tamen in scribendo errores, quos primum commiserat, idem scriba deinde aut radendo delevit, aut obelo transfixit, eo, quod probum est, supra vel ad marginem adscripto. Praeterea hic illic nonnulla ab alia manu satis recenti correctae inveniuntur. At vero si atramentum, quo haec scripta sunt, atque literarum ductus comparaveris cum verbis Hardti initio codicis scriptis, si consideraveris ipsam harum correctionum indolem, quibus ubique ex Aldina tantum aut manifesta menda remouentur, aut, si quae desunt, adduntur, aut etiam bonae scripturae vestigia obscurantur: certissime ex his intelligitur, hanc secundam manum ipsius esse Hardti, qui, cum in Tychsenii gratiam eum cod. cum Aldina conferret, interdum quin illum ex hac corrigeret non videtur temperare sibi potuisse.

Ut perfecta codicis notitia exhibeatur, glossas illas omnes sed *prorsus immutatas* addo, quibus tamen versuum tantum numeros, non, paucis exceptis, verba adscripsi, quae iis explicantur.

I, 2. αὐτὸν. κατέκασε. ἔκρουσε. — 3. ἐν τῇ. πολ'. — 4. φοβούμενοι. μέγα. ἡσυχρόφρονος. (De his vid. tabulam.) — 5. καθά. καταπληχτηροῦ. — 6. φεύγουσι. — 7. ἐν τα δένδρα μηρόα. — 8. οὔτοι. ἐπὶ τὴν πόλιν. ἐφοβήθησαν. — 9. ἔβαλε ἢ ἔξ (sequentia detersa sunt). Voluit ἐξέπεμψε. — 10. τρέχων ῥαμασία (ῥεμμασία? vid. tab.). — 11. ἤμνησαν. παίων] τύπων. ἐπὶ τὸ τῆς πόλεως. ἀπόλεσεν. — 12. ἤμνησαν. ἔτιανε. ἔστυρεν. κύκλω τῆς πόλεως. — 13. ἐπέκοψεν ἢ ἐδαίξε. ἀκαταπορίτου. — 14. τοῖς νόοις. — 15. τύπων. οὔτοι. ἐπὶ. τὴν πόλιν. —

16. ἀνύτων λυπηρόν. — 17. ὄτι. καιομένης. — 18. ὄνομα ποταμοῦ. ἀπό.
^νπλατυπήρου. — 19. ἐνδουμένη. — 22. μήπως. ἰδίον. ὄνειδισι. κακι ὄρ-
 γισθη. — 23. ἠῤῥανεν. — 25. ἐστειριμένη (ad τιτ.). δια τὸν ἕλαφον ἦις
 ἀδελφῆς ἐστηριμένη. — 27. σὺν. ἀντι τοῦδε. προθυμιτο. — 28. περὶ
 ἀναστροφῆ. καθαρματαχάλεπα. — 29. καταπλητικας. θυσίας. — 30. αἵ-

τινες αὐτῆ περι τῆς ἀδελφῆς. — 31. ἀδῆλοι ὄφανῆς. ἐκεῖναι ἢ αἰθεαί.
 παντα. ἐν τοῖς ποσὶ τῶν ἀμαρτωλῶν. — 32. ἀναζορέονται. οὐκ ἐξε δι-
 νατον. ἀμαρτολον. φεύγειν. — 33. σὺν αὐτῆ. ἠκουλούθισαν. λάμπρη. —
 34. μάχην. χάριν. — 35. αὐτῆ. ὑπήρχον. ἐνδοξοτατοι. — 36. πασῶν. —
 38. λάμπει. ἄγαν λαμπρά. γεγεννημένη. — 39. λαμπροθέντος. — 40.
 σφοδρόν. πικρῶντων. — 41. ἔλαμπε. ὄρμενες. κεκοσμενες. — 44. σὺν. ἢ
 μελανόπιταμος. — 47. πολεμηχῆ. — 48. ἀκαταπόνήϊόν. — 49. λαμπροῖς.
 ἐφρενομένη. λάμποντι καὶ φαέθοντι. (Lineae nom. propr. indicant.) —
 50. θεαί. εὐτρήχων. ἐν. ταῖς. — 51. λάμπει. — 52. ἠλθεν. — 54. ὄρ-
 μόμοι. — 55. ἢ τὴν πενθεσίλειαν. — 57. ἔλαμπε ἐφάνει. — 58. γέ-
 λων. — 59. ὄμοιον. — 60. κόκκινι. — 61. θανμασῆ πολλή. ὑπήρχεν. —
 62. ἔχερον. — 65. βροχῆς. δέονται χρήζουσι. αἱ ἀμπελοι. — 66. ξυρέ-
 νονται. — 67. ἐταράχθη γενεφῆς ἐγένετο. — 68. σημιον. βροχῆς. —
 71. πόλεμον. — 72. ἐχάρισαν. ἔλιπς. Ad marg. γνώμη (vid. tab.). — 73.
 κατὰπρᾶννη. — 74. καὶ τότε. πολλά. — 75. του λυμένου. ἐφράν-
 θη. — 76. κοπιάσας. — 77. ἐπιθύμων. ἰδεῖν. — 78. ἰατροῦ. — 80.
 ἐφράνθη. — 83. ἐσέδρ.] ὡς. — 84. ἐχάρη. — 85. ἔλυπιτο. — 87. λυ-
 κάβ.] ἔστι. — 88. αὐτῆ. ὁποῖον. ἐκ παντος εἶδος. — 89. ἐνδοξοι.
 φθῆραντες. — 90. εὐωχίς. — 91. ὑπεχόρη. — 92. πολεμουμένοις.
 βοηθεῖ. — 93. ἐπίζει. — 94. φονεύειν. — 96. ὁ κρατερος ἐν τῷ δόρα
 τι. — 97. ἐπειτίνουσι τοὺς ἀνθρώπους. πολέμῳ. — 98. ἢ εὐμορφος καὶ
 ἰσχυρή. — 99. τοιαῦτα. — 100. ὦ ἄθλη. δια τι. — 101. σοι. ἀφοβος.
 — 103. δειλῆ. ὄντος. σοι. ἄγχον. — 104. ἡμίρα (i. e. ἡ μοῖρα). — 106.
 ἐλύπισε. — 107. αὐτὸν. καθα. — 108. ὑπήρχεν. καί. παῖσι. — 109. εἶθε.

^{duelffe}
 χυτῆ υορβατα (vid. tab.) et ad marg. interior. ρυτερκα. — 110. αὐτόν.

^{τα}
 — 111. ἀτελεύτιον. ἀθλία. ἐθεασάμην. — 112. ἐπειδη. εἴλκουν. — 113.
 ἀνῆρ. ἐστειρημένην. ἐποίησε. — 114. ὄπερ. χαλεπὸν. ἄλγος. ὑπαρχει. —

⁹
 115 sq. ad marg. γνώμη. — 119. ἐτελιο. — 125. ἐν βουλαις. — 126.
 βλέπουσα. — 131. πορείουσα. — 132. ἐφρένετο. νομύσατο. — 133. μά-
 χην. — 134. ὄνείρω] ὄντα. — p. 5. b. — 135. tolerabili (vid. tab.)
 suprascr. supra πολυιλήτους. — 136. θερμῆναι. ἀδαψιλῶς. ψεῦδος. λέων.
 — 137. κοπιάσθαι. — 139. βάλλουσα. — 140. λέχους. ἄλτο. — 141. αὐτῆ.
 — 143. αὐτῆ. — 144. ἐθνε. — 146. ἡσκητο] ἐσκεβαμένος. — 147.
 σελήνης. — 148. ἡμισυ] subscr. αμεν·ξυ. et πεπλ.] subscr. repleta.

⁵
 (Vid. tab.) — 153. ὁμοία. — 157. κόν ποιῆσα] των ποδῶν]. — 159. ἀμφίτ.] ὁ μοι.
 αὐτῆ. ἐδοκεν. φοβερῆν. — 160. ψυχοφθόρου. μέγαν. βοηθεία. — 161.
 βούπληγο. γαυρωμένη. ἔξω. — 163. συναθροίζόμενοι. — 166. ἐδοξάζετο.
 καὶ μεγαλῶς. — 169. ἔλιπς. ἐκλαμπεν. — 170. ὑψιλὰ. — 171. χαλε-
 παί. ηκουλούθη. — 174. ἀνευ αἰσχύνη. — 175. πρόβατα. μετὰ τοῦ
 κρίου. — 176. πορευομένων. προτρέχει. βουλαῖς. ποιμένος. — 179. ἢ
 αθηνά. — 180. ἐγρ.] ἢ ἐνδοξος. — 182. ἐκ πολλοῦ κόπον. — 183. πλο-
 σίου. — 184. στρεφόμενος. τοῦ ἰδαίου τόπον. — 191. σοῦ. τοῦ. — 193.

ἐλαβον. — 195. ὄτι. ἐνδόξου. — 200. ἐκινῆ (i. e. ἐκινήθη). — 201.

ὠρᾶν. — p. 7. b. — 204. [avendu
 CUNER (animo contracto?) adscr. ad marg.
 ANTV
 inferiorem (vid. tab.). — 209. ῥιπῆ] infrascr. adimpetu (impetu? vid. tab.). —

ibid. θάμν.] *infrascr.* θάμνος κλάδος καὶ ῥίζα τῶν δένδρων. — 210. ξηράσι. — 214. ἐπιθυμεισμένοι. — 244. ποθή] ἐρότισις. — 283. αἰγυαλόδης. — 285. ἐκ τῶν καρῶν. — 286. πορεύεται. συστρεφόμενος. — 293. ἀντι τοῦ ὑπό. ὄρος. λευκῶ. — 294. ὄρος παρὰ τῆς νιόβης. ὄπου. — 295. κρουνόδης. — 296. ποταμοῦ. — 297. μακραῖς. — 301. δακρύουσα. — 304. ἰψυλή. τοῦ. ἀπομέρος. — 306. ἐν ταῖς. ὁμία. — 308. θό-

ρυβος. — 309. βλαβερόν. ἄγχι] ἐκτυπη (num ἐγγύς. πέλας?). — 311. χαλεπαῖς. — 313. θόρυβος. — 314. ἔπαυε. — 316. ὄρμά. βαθυσκ.]

α
πρ' $\angle$
μεγάλας β. (i. e. πέτρας βήσσης.) διὰ μέσου τοῦ ἄλλου. — 319. ὑποχώρη. τεθηπ.] *stubi Fain* (i. e. *stubifact.* *vid. tab.*). — 321. ἐκτίνει. — 322. ἐπειγ.] ἀναγκάζων. — 323. ἠχοῦντος. — 325. μειδ.] *supr. nandv* (*vid. tab.*). — 327. φυγῶν. — 329. κομῆσεται. τροφή. — 332. φήμη. — 334. πλησιάσω. — 360. ἦρα] ἦρη (i. e. "Hρη, Dea!). — 364. οὔτως. —

σ
424. ἀταρτ.] *ad marg.* σχαλεπὸν βλαβερόν. νόημα] *suprascr.* ἐνθύμημα. — 457. ἀνέρες] *suprascr.* ἀνδρῶν. — 479. μηκᾶδες] *melante* (*vid. tab.*). δεινοῖσι φοβεροῖς. — 487. δεινόν. — 520. χαλεποῦ. — 539. θήριν. — 551. τιτ.] εὐπρελιζέτο. — 556. μάχης. — 558. πόλεμον. —

σ
570. μῶνω. — 580. ἡμᾶς. — 582. ὀργησιγῆς. — 700. ταρφέα] *ad marg.* πινα συνιχῆ. — 727. μέμβλ.] φροντίζεις. — 738 sq. γνώμη. — 752 sqq. γνώμη.

II, 60. βουλῆν. — 66. ἐντρέποντο *ad marg. exter.* — 68. Πουλ.] ὦ. — 74. μῆχος] *adscript. in marg. ext.* *ARTIϕiCiv* (*vid. tab.*). — 76 sqq. γνώμη. — 78. ἀρέσκει. — 79. ὁμοιωθεῖς. — 80. ἀφανίζεις. — 105. περιηγ.] ἡλίον. — 113. ἐλάλουν. τῆ μεγάλης εὐωχίας. τῆ τροφῆ

σ
ἡδία. — 116. βίον] ἐξενέπων. — 208. γαιή.] σ γαιήοχος ὁ κρατῶν καὶ περιέχων τὴν γῆν *ad marg. exter.* — 210. ξηρά. — 229. ἀριγν.] *affaiw, nuffenti* (*vid. tab.*). — 255. περικεφαλαίας. — 270. ἀπόσω-

σ
μεν. — 282. κυνοαῖται (*sic*). — 284. κάπρου. — 298. θῶεις] σ θῶεις θηρία ἐξ ὑένης καὶ λύκου γεννώμενα. — 327. μάταια. — 344. ὁ ποιῶν τὴν φθοράν. — 356. αἵματι. — 428. ἄτερ ἔργου. — 442. ἐλευθέρωσεν. — 536. ἀτ'] καὶ καθά. — 544. πολὺ ποθοῦσα. ἡ ζωῆ. — 557. ῥαθ.] ῥανίδες, σιάγονες καὶ ὁ ἀπὸ τῶν ἵππων χονιορός. — 562. ξηρᾶν. — 563. ἐη] ἔστι. — 569. δνοφερῆ] σκοτεινῆ. — 585. *ad marg. inter.*

σ
σιωπῆ. — 588. ἄλσος] σ ἄλσος σύνδενδρος τόπος ἡ τέμενος ἀντι τοῦ ναός *in marg. inter.* — 591. θρηνύσαντο. — 596. ἡλίον. — 624. αἰε-

σ
ρέοντι. — 636. ἡχθ.] ἐλυπεῖθη. — 650. χάριν. — 651. ἡλύσ.] σ ἡλίσιον. τὸ ἀπο ἀκαρτίας καθαρὸν ἡμέρα καὶ ἡὼς διαφέρει ἡμέρα γὰρ ἐπὶ ἡ πρὸ ἡλίου φαῦσις ἡὼς δὲ μετὰ τὸν ἡλίον *adscr. infra in marg. inferiore.*

III, 2. ἐνέβαλλον. — 4. ἔθωσαν. — 7. χάριν. — 8. φρονίμου. *ad marg. γνώμη.* — 12. τὸν ἀνδρεῖον. — 20. πόλεμον. διεγερμένον. — 22. πανταχοῦ. — 24. ἐκοπτε. — 25. διοτι. — 31. ἐπειδι. — 33. βελοθήκην. — 35. ἡ τοξοθήκη. — 36. ἀκόρετον. — 37. ἐβόησε. — 38. πόλεμοιο. — 40. ὑποχόρει. — 41. πρόλεμπέιν. — 44. ἀκολάζευτοι. — 45. ἐφρόντιζε. — 47. παροξύνεις. ἀνδρείοις. βοηθῶν. — 49. ἐλίπισας. — 57. ὄς] λίαν. — 60. ἐκατασκευάσθη. — 61. ἐνθυσάμενος. — 63. ἐπεσε. καθά. — 65.

ω
πίση. σειομένης. βαδέως. — 69. φανερως. — 74. λίαν. ἄφοβον. — 75. λίαν. σιδιρος. ἐπύρχει. — 76. οἱ. ἐνεδρέουσι. — 77. διὰ. ἐλθέτω. —

78. ἐπειδή. — 80. εἶπε. — 82. ὑπῆρχεν. — 83. ἔφη. ἀπηνέοις. — 84. ἐξ τοῦ ἀθεραπεύτου (ad ἀναλκείας!). — 85. αὐτοῦ. — 87. ἤρπαξαν. — 88. ἐλθόντι. θαναμάστον. τόπον. — 90. οὗτος. ταχέως. — 91. τὴν πληθύν. ὄπον. — 93. τινές. καύχημα. παρασχεῖν. — 95. ἐβλεπον. τοὺς φρονεῖς. — 96. τον ἀπολλωνα. — 97. ὑβρυστικοῖς. — 99. λαθόμενος. ἐκείνου. καὶ ἡμεῖς. — 100. συναραρομόσαμεν. ἀπόλλων. — 101. ἐβαλλες. — 104. κολ.] τόποι ὑψόμενα ἔχων. — 130. ἐντρέπεται. — 133. κατώπιν sub voc. κατοπ. in marg. infer. adscr. — 156. κόρη τοῦ ὄμματος ad marg.

exterior. — 181. διαφορῶν.] διαφορῶν, ὁ φρόνιος, ὁ ἐρυθρὸς ἢ μέλας. φοῖνον γὰρ τὸ μέλαν ad marg. inter. — 184. φρίσσουσι. — 190. τὸ ἀληθές. βοῆ θεῖτε. εὐμ.] ὀργίζοντες. — 243. χαλεποῦ. — 250. ἀτελείωτον. πέμπων. — 259. acariζανδν (ad παραφάμ. vid. tab.). — 359. σιούρουσι. — 367. πεπτ.] aperta (vid. tab.). — 369. ἔρσας ἀνὰ] ανρονδουσιβι (vid. tab.). — 375. σιτοφόρον. ξηρὸν. θηρισταῖς. — 376.

καταυτ.] τῇ γαῖ. δραγμα] σ δραγμα ὅσον περιλαμβάνει τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ ὁ φροῖζων. — 393. αὐτὸν. — 406. μίνυθ.] μίνον. — 419. βέλεσι. — 423. σιστροφόμοιοι. — 437. ἀπροδοκητον. — 454. αὐτὸν. ὄσσα] αἴσσα. — 475. βρέξας. — 484. ἀμφί ἐ] αὐτῶ. — 487. αἴσαν] διὰ τὴν. — 510. προσαγν.] ἀφροῖζομένης. — 524. ἀκηδείας infra scr. — 545. ὄνομα πόλεος. ὄνομα πόλεος. — 557. ἀχν.] πέρ. — 571. ἀμφι-

πολ.] Plazicadu (vid. tab.). — 575. κοπίαισι. — 577. ἐξίφεντο. — 578. πηγῆς. — 579. παγ.] κρηάδα. — 581. τήχ.] ἀπόλειπαι (sic). τῶ ἀνέμω. — 589. διαχωρίστη. — 598. φοβειθίσουσι. — 599. φανερόν. — 606. ἐφίλησεν. — 619. σφοδρός. — 659. ἐνίπνον. — 683. κρυωτῶν. — 689. ἀμφιφ.] ἀσχοῦς. — 719. Μυρμ.] ἤλθον. — 724. φανερώς. — 748. ὑπέρ] ἐθειλον.

XII, 2. τέλος ἢ σήμιον. — 4. βουλήσι. — 6. βουλή. — 9. βουλήν. — 10. ὄφελος. — 11. χθρσινόν. ἐθεασάμην. σημίον. — 12. ἐδίωζε. — 13. ταύτην. — 14. χαλεπῶς. λίαν. πλοισίον. ἐμηνε. — 15. χαράδρης. αὐτή. ἔφηνεν. — 17. μακρωθεν. — 18. ἐπεμψε. — 20. τελίωση. — 22. ἐζήτητον. μηχάνημα. — 24. ὄδυσσεῖς. — 32. ἀφοβοι. — 34. ἐξῶθεν. — 47. ὑπέθεικεν. — 49. βοήθεια. — 56. ἄτινα σήματα. — 57. παραίτσα.] φρονουσι. — 58. φωνή. — 61. ἀσθενι. — 62 sqq. ad marg. γνώμη. — 63. οὐ φρίδουσι. — 67 sqq. ad marg. γνώμη. — 67. πολεμικοῖς. — 70. μηχάνημα. — 71 sq. ad marg. γνώμη. — 73. εἰπόντα. — 81. κατασκευάσωμεν. ὑπό. — 83. ἐπέδενσεν. αὐτόν. — 85. ad marg. exterior. ad init. v. adscriptum: ἔστι τὸ σχῆμα περιφρασῖς. — 86. αὐτὸν τὸν φιλοκλήτην. — 87. ἴσαν. — 88. ὥρμ.] ὠρῶμενοι. ἢ ὁ νεοπιόλεμος καὶ ὁ φιλοκλήτης. ἐπὶ τὸν. τούς. — 89. ἢ ἀπειρεσίως. τὸ. — 90. ὀπόσα. μάχην. ἐν τοῖς πολέμοις. — 92. ἐπεριγέροντο. — 94. ἐφθῆνισεν. ἀπὸ τοῦ. περὶ. — 97. ἤχισεν. — 98. ἢ ὑ ν.] το μέγα. — 99. εἰς. — 101. παρεγέροντο. — 102. θαναμάσαντες. — 104. λαμπρά. περὶ τὸν. τὰ. — 107. ὁμοῖα. — 108. εἰς. εἰς τὸν. — 109. αὐτόν. ἐκέλευεν. — 137. φιτρ.] κορυμῶν. — 168. οἱτοι. — 171. ἐκώλυσε. — 172. θορύβου. — 186. ἀπ' οὐδ.] ἀπὸ τῆς γῆς. — 199. πικροὶ συνεχεῖς. — 200. τῶν ἀθανάτων. εἰς. φόβος. — 201. τὰ. — 202. καθά. — 203. ἐπίδοσε (i. e. ἐπήδησε). — 204. μόνη. μάχης. — 205. ἔλεγε. κωλίουσα. ἢ αὐτοὺς τοὺς θεοὺς adscr. in marg. inter. ad fin. vers. — 206. ἔπρεπε. — 207. μικρῶν. — 208. ἀφανισμένοι. — 209. ἡμᾶς. τὰ ὄρη. — 210. εἰς ἐν] ὁμοῦ. — 211. φείσ.] σιγχωρεῖς (?). ἀληθῶς. ὁμοῦ ὁμοίως. ἀνωθεν. — 212. γῆ. ἀπέραστος. ἡμῖν. ἐπίλισις. — 213. ἐς τὸ φῶς. κατασχέσει. — 214. οἱτοι. ὁμοκλ.] ἐπὶ πληξίν. — 215. ἔσχ.] ἐκρω. οὐδντο. αὐτῶν ἔκβαλον. — 217. ἐπορεύοντο. (ἐκινήθησαν πορευθῆναι adscr. ad marg. inter. ad in. vers.) — 220. ἐπιτάκτορες. πολύλογοι. — 221. στοχάσατε. — 223. μάχης. — 224. τέλος. — 229. δυναμιν. μεγάλην. ἄλλ.] δυναμῆν. — 232 sqq.

ad marg. γνώμη. — 232. αὐξάνει. — 236. ἡμᾶς. πρὸς. ἐλκύσσουσι. — 237. ἐχθροὶ. — 238. τῶν νέων. φανερώς. οἶδασι. — 242. ἀμφ.] σε-
 τ^{τι}

δασμένα. — 243. ἐνδοξος. — 245. δια. — 250. εὐρέσκει. — 254. ἕκαστος.
 δύναμιν. — 255. αὐτὸν. — 258. τέλος. λίαν φανερώς. — 259. ἕκαστος.
 τῶν. — 260. πάλιν. — 261. ἀνάγκη ἔστι. — 262. τέλος. — 264. πο-
 πολλὰ χορῶν

λυχανδ.] λίαν μεγάλην. — 265 sqq. ad marg. γνώμη. — 267. οἶον] ἦν.
 Infra ad marg. infer. ad fin. pag. 86. b. in in. versus haec adjecta sunt:
 ἢ ὅτι νίστωρ ἦν μετὰ τοῦ αἰσωνος εἰς τὸ ἀργῶ. — 270. ἐκώλυε. —
 271. κρατεῖ. καὶ ὧς] οὕτως ἄν. — 272. κατὰ β.] ἀνα super κατα
 scr. — 273 sqq. ad marg. γνώμη. — 274. λέγοντα. In marg. infer. ad
 vers. init. adscr. πάς. — 275. ὑπάρχεις. — 276. κατέλαβε. — 277. βίη]
 τ^{τι}

ἦ. χρήζοντι. — 278. δια. — 279. μάχη. — 280. ἐπιθυμοῖς. — 282.

αὐτῶ. ἐγίλισε. — 287. ὑπάρχει. βίη καὶ] ἦτι ὁμοίος. — 292 sqq. ad
 marg. γνώμη. — 297. ἐνδοξος. — 299. κρειττόν ἐστί. — 303. ἀφθαρ-
 τα. — 306. adscript. in marg. inter. ad in. vers. ἐπίκλησις τοῦ ποιητοῦ
 πρὸς τὰς μούσας. — 310. adscr. in marg. inter. ad in. vers. ὅρα παιρίδα
 καὶ βίον αὐτοῦ. — 388 sq. ad marg. γνώμη. — 394. κέρουπτε. — 440.
 κρήδ.] κεφαλοδέσμα. — 447. κύντ.] ἀναιδής. — 449. ἠψιλῆ. — 461.
 ἦλθον. — 465. δύναμεις. — 471. ὀύμναις. — 483. φονευθέντων. — 503.
 κάοντο] καίοντο. — 538. ὄζος. ἐσείετο. — 541. θανάτου. — 551. τῆν
 αὐτὴν ὁδόν. — 553. μάργ.] μαινομεῖ. — 561. ad marg. γνώμη.

Sed quo magis apparet ipsa codicis natura, primos quinque ver-
 sus et nonnullas ex glossis illis semi-barbaris ipsis literarum ducti-
 bus in tabula huic libro addita assimilandas curavi.

Ex his omnibus patet codicem quamquam recentem ex aliquo fonte
 omnibus, qui adhuc nobis patent, puriore et pleniore fluxisse, descriptum
 autem esse a librario ignorantissimo, quare, quaecumque in eo libro
 aut plenius aut rectius leguntur, certum est ea ab eo librario proficisci
 non potuisse. Lacunas ex solo M has explevit Tychsen. I, 40. 206. III,
 166. 556 sq. 681. XII, 128. 328—30. 371—73. 498; ex MN simul I, 751.
 XII, 76—79.

§. 4. Transimus ad *Neapolitanum*, de quo Schow. p. 63 haec ha-
 bet: „Parrhasianus, qui Neapoli in bibliotheca Augustinensium d. Joan-
 nis ad Carbonariam adservatur, chart., in 4to, saec. XIV et quidem an.
 α' τ' α' (1311) exaratus. Hunc codicem — integrum conferre non potui —;
 virum igitur amicissimum *Paschalem Bassi* — rogabam, ut loca
 nonnulla a me praetermissa cum editis conferret, quod vir humanissimus
 lubens in se suscepit, variasque lectiones per literas postea mecum
 communicavit.“ Ne fallaris his verbis, ut cum omnibus, quos inspexit,
 codicibus, ita etiam cum N tantum „delectum locorum“ (p. 64) contulit
 Schow. Nec Tychsenio quidquam praeter Schowiana excerpta publici
 juris facta praesto fuit, quod magnopere dolendum, quoniam N, ut in-
 ferior Monacensi — quod optime patet ex lacunis supra adscriptis —,
 ita ceteris codicibus superior est omnibus et praeter Monacensem uni-
 cus est, qui ex Hydruntino fonte non fluxit. Tychsen. tantum citat de
 eo Montefalc. *bibl. bibliothecar.* p. 232. B.

Sed duo Quinti Smyrnaei codices in bibliotheca *Borbonica* Neapoli
 asservantur. De iis Giesebrechtius ex Graec. codd. *catalogo*, quem
 a. 1826 et 1832 *Salvator Cyrilus* duobus voluminibus edidit, haec
 in usum meum excerpsit: „*Catal.* p. 157: Cod. CLXVII. pl. II. J. 10
 membran. in fol. chart. m. 228. Pertinuit olim ad Janum Parrhasium, cujus
 manu notas exhibet margini appositas. Nota librarii annum praefert
 1311. Sed ea est codicis charta, is habitus, ut facile appareat vel pa-
 rum perito ipsum referendum esse ad saeculum XV ferme medium. Quare

conjicio, exemplar, unde cod. fuit exscriptus, illam ipsam anni notam praetulisse, quam librarius perperam induxit in suum. In eo habes Quinti Smyrnaei libros Posthomericos eos ipsos, quos contulit et descripsit Cl. Tychsen. in editione. — *Catal. p. 158*: Cod. CLXVIII. Pl. II. J. 11. chartac. foliorum 138 in fol. saeculo XV inclinante exaratus. Complectitur Quinti Smyrnaei libros XIV de rebus ab Homero omissis, *παρολειπούμενα Ὀμήρω*. Priores libri V exhibent quasi integram versionem latinam inter lineas. Lacunae suppletur in codice, ut suppletae occurrunt in editione Tychseniana supra memorata, adeo ut inter integriorum Quinti codices vere accensendus noster hic esse videatur. “ Ex his codicibus num alteruter ille Neapolitanus sit a Schowio collatus, an uterque ex illo descripti, nescire me fateor. Postea ab alio amico haec notitia horum codicum ad me pervenit, quam ad verbum describo: „Beide Neapolitaner Handschriften sind aus dem 15ten Jahrhundert; die eine, bezeichnet: 11. cod. 21, muss das Original sein, aus der die Aldina abgedruckt ist (oder wenigstens aus einer dieser ganz ähnlichen Handschrift). Ich habe in den ersten 25 Versen keine Abweichung gefunden. (V. 22 steht von erster Hand *ἐλεγχείης* für *ἐλεγχείησι*; das *ι* ist erst von zweiter Hand darüber geschrieben.) — Die zweite Hdschr., bezeichnet: 11. cod. 18, hat folgende Abweichungen von der Aldina: *Κοίντου μεθ' Ὀμηρον πρώτον. v. 2 πρηή — — κέκευθε. 3 κατὰ Προϊάμοιο πολήα* (sic!). 9 *ὁπόων ἀπὸ θυμὸν ἴαψεν. 10 προχοῆσι. 11 φεύγοντας παίων μέγα τεῖχος. 12 καὶ ἀμφ' εἰούσε πόλιν. 16 ἀνηρόν ποτέτητο* (sic!). 18 *εὐρύπόροιο ῥεέθρων. 21 καὶ μέγ' ἀλευαμένη*.“ — Vides, hunc quidem codicem prorsus cum M, si a vitiis quibusdam scribendi discesseris, in gravissimis lectionibus consentire, ut magnopere doleam ejus conferendi potestatem mihi non factam esse. Sed quaestio de codicum Neapolitanorum ratione eo magis complicatur; nam praeterquam quod hi duo codices rursus aliis numeris insigniuntur, Schow. p. 65 ex suo N ad 12: *καὶ ἤμαρ ἔλυσε πόλιν*, ad 16, ubi lectionem V12 adscripsit, nihil adnotavit. Sed de his nemo poterit judicare nisi qui ipsos codices excusserit.

§. 5. De codice *Veneto* Schow. p. 61 haec habet: „Cod. ms. d. Marci, in catal. Zanettiano sub numero CCCCLV, membran., elegans, in fol., olim Bessarionis. Continet Homeri Iliadem et Paralipomena, quae fol. 218 ita inscribuntur: *Κοίντου ποιητοῦ Ἰλιακῶν τῶν μεθ' Ὀμηρον*. In marg. adjunctum est: *Κοῖνιός τις ποιητῆς ἄριστος καὶ Ὀμήρω τὴν ποιήσιν ὡς ὁμοιοτάτος ἐπιγενόμενος τὰ ἀπὸ τοῦ θανάτου Ἐκτορος μέχρι Τροίας ἀλώσεως ἐν τοῖς ἐπομένοις συνεγράψατο βιβλίους*. Sequuntur *Odyssea*, *Hymni Homeridarum* et *Batrachomyomachia*, qua codex finitur. Tempore ac jussu Bessarionis, qui in principio nomen suum et argumentum codicis propria manu notavit, exaratus esse videtur.“

His addo ex epistola, quam amicus quidam ad Tychsenium super hoc codice scripsit, hanc notitiam: „Der Codex ist auf Bessarions Kosten von *Johanne Rhodo, Cretensi* abgeschrieben, der immer für Bessarion schrieb, und hat vorn auf dem ersten Blatte Bessarions Wappen. Dom Diego Urtado Mendoza, Gesandter in Venedig im vorigen Jahrhundert, liess viele codd. von Bessarions Bibliothek abschreiben, die zum Theil ins Escorial kamen; er liess selbst Bessarions Wappen abzeichnen, daher man ihn beschuldigt hat, er habe die Venez. Bibliothek bestohlen. Ob dein Escur. Quintus Abschrift von diesem ist, kannst du nun am besten vergleichen.“ Haud improbabilem hanc esse suspicionem, quod E1 attinet, utriusque codicis scripturarum collatio docet. Sed de illo Hispano ejusque studiis cfr. „*Prutz literar-historisches Taschenbuch*“ 1847. p. 242 sq. — Codicem Venetum in Tychsenii usum contulit integrum *Stebenkeesius*, qui tum Venetiis degebat, qua collatione nihil quidem quod majoris sit momenti neglectum arbitratur; sed accentibus prorsus caret, quos in notis addidi; neque praeterea in notandis litterarum apicibus eam nostris temporibus satisfacere putaverim.

felici casu accidit, ut collationem serius demum inter schedas Tychsenianas invenirem, ad sex priores libros paucas tantum ejus variantes in Tychsenii commentario notatas adnotare potui. Id praetermissum hic suppleo. Habet ille I, 14 ut A (ἤμ. ἔρ. πόλγων). 16 itemque 33. 103. 383. 389. 504 sq. 540 sq. eosdem habet cum A defectus. 546 non solum αὐτεὶ om. sed etiam χαλκός sub linea additum est. 549. 551. 675 et post 750 iidem defectus. II, 56 idem defectus; sed habet v. 76, quem om. A, et 134 εἰλαπίνησιν ἑμοῖσιν, et add. 252 Ἀντίλοχος. Contra III, 428 et 714 easdem lacunas habet. IV, 52 βήσσησι, sed om. αὐτός. 99 καὶ σέθεν καί et habet post eum versum illum ἦθὲ — μίμνειν. 272 et 275 cum A Najadas tenet. 524 et 573 eaedem lacunae. V, 88 τοῖς δ' ἐπι μειδιῶν. 491 om. κόριν et scribit ἄσφετον. add. v. 502 et 503. VI, 83 eadem lacuna. 85 cum A αἰζηῶν. — In posterioribus libris lectiones notatas suis locis adscriptissimas.

§. 9. „Unus est in bibl. *Ambrosiana* Mediolani, a me in locis selectis comparatus.“ TYCHS. p. XLIX. Nec tamen hujus collationis ullum aut in notis aut in ceteris Tychsenii schedis vestigium inveni. Neque id magnopere dolendum, ut videtur. Nam eum, D. 328. inscriptum et in pluteo inferiore servatum, chartaceum et recentiore esse comperi.

§. 10. „*Escorialensis* 2, chartac., folior. 147 minoris formae, numero Σ II. 8. insignitus, scriptus, ut mihi videtur, Constantini Lascaris manu, eadem qua Matritenses. Quo animadverso statim coepi de ejus utilitate valde sinistre augurari, neque me sefellit augurium. Instituta enim accuratiore comparatione eum in omnibus lacunis, trajectionibus, vitiis cum Aldina prorsus consentientem deprehendi, nisi quod pluribus scatet scripturae vitiis. Fol. 1. superne est rubrica Λουκιανοῦ παρένθεσις εἰς τὰ τοῦ Καλαβροῦ Κοῖντου ποιήματα βιβλίον πρῶτον et eadem manu in folio praecedenti vacuo φραγζίσκου δυπόρτου.

λουκιανοῦ τὰ, ἃ περὶ βίβλος ἔχει ἀνθεα τὼς δὲ γε μουσάων νέκταρ Κοῖντου ἔην.

Quae non capio nec operae pretium est scabros versus ad metrum et sensum revocare. Caeterum patet codicem ad Franciscum Duport olim pertinuisse. Luciani parentheses quae fuerint non reperio. Primus liber rubricam gerit a librarii manu:

Κοῖντου Καλαβροῦ παραλειπόμενα τοῦ Ὀμήρου βιβλίον πρῶτον,
quod ad reliquos libros cum levibus variationibus recurrit. Ad textum
αι
adscriptum passim ση- (σημειοῦται) et fol. 72. β literis columnatim scriptis ορα ὄλον ἕως ὄδε. Scholia passim habet interlinearia, ut I, 9 ad ἰληδόν] ὄμοῦ, ad v. 11 ἤλκυσε ἀφήλατο πολλῶν.“ TYCHS.

§. 11. De codicibus *Vindobonensibus* duobus Schowius p. 60 sq. haec scripsit: „Codex ms. Caesareus Vindobonensis A, apud Nesselium (,catal. bibl. Caes. Part. IV. p. 5.“ TYCHS.) sub numero V descriptus, chartac., saec. XV. In prima charta: *Augerius de Busbecke emit Constantinopoli*. Continet Herodoti vitam Homeri, Iliadem, Paralipomena Homeri et Odysseam.

Cod. ms. Caes. Vindob. B, apud Nessel. num. XCI (,ibid. p. 52.“ TYCHS.), chartac., saec. XV aut XVI. Sola Homeri Paralipomena exhibet. Fini adjungitur Τιμόλαος Λαρισσαῖος ἢ Θειταλός, cujus fragmentum cum Suida congruit.“

Ex utroque codice excerpta dedit Schow. in epistola et alia ad Tychsen. misit, qui et ipse utrumque contulit, fere nullo cum fructu. Nam C1 inepte correctus, C2 vitiosissime scriptus est.

§. 12. De *Parisino* breviter Tychsen. p. XCVIII: „Unus est Parisiis, a me inspectus pluribus locis, sed valde exiguo cum fructu.“
Nihil ex eo enotavit.

§. 13. „Cod. ms. Barberinus, num. CLX signatus, bombycinus, in 4to min. In fine: τελειώθη τουτὶ τὸ βιβλίον ποιῆσαι περιέχον Κοῖντου τοῦ Καλαβροῦ ἐπιστορέψαντός μου ἐξ Ἀλβιωνῆς τῆς Βριτανικῆς νήσου, ἐν πόλει τοῦ Παρισίου ἐν τῇ Γαλλίᾳ χειρὶ Γεωργίου Ἐρωωνύμου τοῦ Σπαρτιάτου πεμφθέντος ὑπὸ τοῦ μεγίστου ἀρχιερέως Σίξτου τετάρτου ἐπ' ἐλευθερίᾳ τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἰόρκης, ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως ἂ ὃ ὅ σί, τρίτῃ φθινοντος ἑκατομβαιῶνος μηνὸς κατὰ Ἀθηναίους, ὃν ἰούνιον Ῥωμαῖοὶ καλοῦσιν.“ SCHOW. p. 63. Nec tamen ullum ex eo specimen dedit.

§. 14. De *Laurentianis* Schow. p. 62: „Cod. ms. Laurentianus A, apud Bandinium sub numero XXIX, membranaceus, in 4to, nitidus, saec. XV. Continet Κοῖντου Καλαβροῦ παραλειπόμενα Ὀμήρω. In fine carminis: Τέλος Κοῖντου ἀρίστου ποιητοῦ. Ἐγὼ ὁ Γεώργιος ὁ Τριβιζίας, ὁ τῶν ἐν Βενετίας Γραικῶν ἱερεὺς μετέγραψα τόδε τὸ παρὸν βιβλίον Κοῖντου ποιητοῦ ἐκ βιβλίου διεσφαρμένου, καὶ τὰ μὲν ἐπιδιώρθουν, τὸ δὲ ὡς ἔχει τὸ ἀντίγραφον, οὐ γὰρ οἶόν τε διορθοῦν τὰ πάντα, ἔπερ σαφῶς οὐκ οἶδα. Nihilominus paucioribus locis exceptis aequè vitiosus est ac textus vulgatus.

Cod. ms. Laurent. B, sub eodem num., chart. in 4to., elegans. Idem Quinti carmen exhibet et a priori parum dissentit.“

Utriusque excerpta dedit Schowius; praeter quae nihil praeterea Tychsenio ex iis oblatum est.

§. 15. „Cod. ms. Nanianus, in Catal. codd. Nanianorum Mingarellii sub num. CCLXXXIX, chartac., saec. XVI, in principio et fine mutilus. In primo folio propria excellentissimii possessoris manu notatum est: *Anastasio Metaxà me lo mandò da Cefalonia*. Continet Iliadem cum scholiis, viginti priores *Παραλειπομένων* versus, in quibus lacunae v. 16 nulla adfertur medela; sequitur *Odyssea*, in cujus libro penultimo codex finitur.“ SCHOW. p. 61 sq.

§. 16. *Matritenses* duo diligenter descripsit Iriarte in bibloth. Matrit. codd. vol. I. p. 124 sqq. et p. 192 sqq. Is, quem M1 diximus, numero est XXVIII, chartac., in folio, idemque foliis constans 200 chartae cum candore, tum laevore spectabilis, a *Constantino Lascari* nonnullis locis exaratus, maximam vero partem aliorum complurium manu exarari iussus. — Ante operis initium occurrunt folia duo fere vacua. In prioris adversa pagina superiorique margine *Constantini Lascaris* manuscriptum legas: *Κωνσταντίνου τοῦ Λασκαρέως*; paulo inferius eadem manu: τὸ παρὸν βιβλίον ἀναγκαῖον καὶ δυσίόρετον τυγχάνει. ὄθεν μόλις εὐρόντες (sic!) ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἐποίησα ἐκγραφεῖν ὑπὸ διαφόρων λατίνων οὕτως ἀνάρμοστον. Hinc in opere ex variorum scribarum fragmentis concinnato multa folia apparere literis vacua, sed nihil tamen ex Poëta desiderari Iriarte monet p. 127. Titulus hic est: *Κοῖντου Σμυρναίου ποιητοῦ ἀρίστου ποιήσις εἰς τὰ παραλειπόμενα τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὀμήρου: βιβλίον πρῶτον*.

Descriptus hic codex videtur ex altero, qui numero LVII insignitus, chartac., in quarto, foliorum 185, candida crassiorique charta, totus a *Lascari* ipso satis quidem perspicue, licet prophanter exaratus est, a. 1496, ut ipse in fine testatur: Τέλος τῆς δυσσευρέτου ποιήσεως τοῦ κοῖντου, ἢν κωνσταντίνος ὁ λάσκαρις ἐξέγραψεν ἔτη δύο καὶ ἐξήκοντα γεγονώς ἐν μεσσηνῇ τῆς σικελίας, ἐξ ἀντιγράφων σφαλερωτάτων. ταῦτα τοι διορθωτέον τὰ μὴ ὀρθῶς γεγραμμένα. ἔτει ἀπὸ θεογονίας ἂ, ὃ 5 στ. ἡμέρᾳ ἰγ ἰουνίου μηνός. Eandem notam in V12 transiisse supra vidimus. Titulus idem est, ut in M1, nisi quod *Σμυρναίου πορητοῦ*.

desunt. In hoc codice fol. 2 notitia de Quinto praemittitur, quae cum et haud dubie fons sit eorum, quae in Aldina Coluthi vita narrantur (vid. I, 1, §. 4.) et subactum ostendat Lascaridis iudicium, hic integram eam transcribendam putavi:

Κωνσταντίνου λασκάρεως τοῦ βυζαντίου περὶ Κοίντου.

Ποταπὸς μὲν ἦν ὁ παρὼν ποιητὴς κοῖντος καὶ τίνων καὶ ἐπὶ τίνος, οὐτ' αὐτὸς εἶρηκεν, οὐτ' ἄλλος περὶ αὐτοῦ γέγραπεν, ὅσα ἐμὲ εἰδέναι, οὐτ' ἐν τῷ σουδα γέγραπται τι περὶ αὐτοῦ, οὔτε παρὰ τοῦ τῶν ζώντων ἀκήκοι· μνείαν δὲ αὐτοῦ ποιοῦνται πλεῖστοι τῶν ἐξηγητῶν τοῦ Ὀμήρου ἐπιλέγοντες. ἔστι δὲ εἰκάσαι αὐτὸν Σμυρναῖον γεγονέναι ἐκ τουτῶν τῶν ἐπῶν τῶν αὐτῷ γεγραμμένων ἐν τῷ ἴβ τῆς ἑαυτοῦ ποιήσεως, ἐν ᾧ ἐκ τῆς σμύρνης τὰς μούσας ἐπικαλεῖται οὕτωςι λέγων ἐν τῷ τῶν ἠρώων καταλόγῳ·

τούς μοι εἰς. — πολλῶ.

(Sequuntur versus illi noti, in quibus una invenitur varia lectio, v. 311 βοῶωντ' ἐπακοῦσαι.) Καὶ τοῦνομα δὲ αὐτῷ Ἰταλὸν ὄν δείκνυσιν αὐτὸν μὴ ἐν τοῖς ἀνω χρόνοις γενέσθαι, ἀλλ' ἐν οἷς ῥωμαῖοι ἐλλήνων ἐκράτου, ὅτε καὶ λατινικοῖς ὀνόμασιν ἐχρόησαντο τοὺς ἄρχοντας κολακεύοντες· τὸ γὰρ κβίντος, ὃ ἡμεῖς διαλύοντες κοῖντον λέγομεν, πέμπτον σημαίνει ῥωμαϊκῶς: οἷος δ' ἂν ἦ (cod. ἦν), ποιητὴς ἔριστος ἐγένετο καὶ μέγιστος ζηλωτὴς τοῦ Ὀμήρου πάντ' ἐκεῖθεν ἀρυσάμενος, πᾶσαν ποιητικὴν μίμησιν, λέξεις, φράσιν, παραβολάς, διαγραφάς, γνώμας καὶ τᾶλλα, ὅσα τέλειον ποιητὴν ἀποφαινέι. Ὀμηρικώτατος δὲ γενόμενος ἠθέλησε τὰ τῷ Ὀμήρῳ παραλελειμμένα τῆς Ἰλιάδος Ὀμηρικῶς ποιῆσαι. ὅπου γὰρ ἐκεῖνῳ τέλος ἢ τοῦ ἔκτορος ταφῆ, τούτῳ ἀρχὴ ἢ τῆς πενθεσιλείας ἀφίξις, ἧτις ἄμαζών οὐσα καὶ ἀνδρεία σὺν πολλαῖς ἄλλαις ἄμαζόσι καὶ πλήθει ἀνδρῶν ἀφίκτο εἰς τροίαν συμμαχεῖν· περαυνήσασα δὲ τοὺς Τρῶας ἐπὶ πόλεμον καὶ πλεῖστα ὑποστᾶσα ἀνδρείως τε πολεμήσασα ὑπ' ἀχιλλέως εὐχερῶς οἶα γυνὴ ἀπεκτάνθη (sic!), καὶ σὺν αὐτῇ πλεῖστα· ἐνθα καὶ ὁ τοῦ φλυάρου ἐκείνου θεοσίτου θάνατος ὑπ' ἀχιλλέως ἐγένετο· καὶ δι' αὐτὸν φιλονεικία ἀχιλλέως καὶ διομήδους καὶ καταλλαγή. καὶ μετὰ ταῦτα τὴν τοῦ μέμνονος ἀφίξιν καὶ θάνατον ὑπ' ἀχιλλέως, ἀντιλόχου θάνατον, αὐτοῦ τοῦ ἀχιλλέως ὑπὸ ἀπόλλωνος ἀοράτως τρωθέντος, θάνατον τοῦ αἴαντος, τοῦ πάριδος καὶ τᾶλλα πάντα ἐξῆς ἀκριβῶς διηγεῖται, καὶ αὐτὴν τὴν τοῦ ἰλίου ἄλωσιν, ἣν τέλος τῆς ποιήσεως πεποίηκεν· ἢ μὲν οὖν ὑπόθεσις παλαιὰ καὶ εὐγενὴς καὶ ἠρωικὴ, ἧς τέλος ἀλήθεια· εἰ δέ τι καὶ μυθικὸν καταμείμνεται, καὶ τοῦτο τῆς ποιητικῆς· μῦθος γὰρ τὸ δευτέρον θεμέλιον, οὗ τέλος ἠδονὴ καὶ ψυχαγωγία τῶν νέων· το δὲ μέτρον ἠρωικὸν τὸ σύνηδες μετὰ τῶν οἰκείων παθῶν καὶ Ὀμήρῳ πρόπον, ὥσπερ καὶ τᾶλλα. ἐπιγραφὴν δὲ οὐδεμίαν εἶρον ἐν τῷ βιβλίῳ, ἀφ' οὗ ἐξέγραψα. καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν βιβλίων δῆλος· δεκατέσσαρα γὰρ εἰσιν. ἐπεὶ δὲ ἡμῶν οἱ παλαιότεροι οὐκ οἶδ' ὅπως ἀπέβαλον ὀλιγορήσαντες τοιοῦτον ἀνδρός, ἐφ' ἡμῶν δὲ εὐρέθη μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς κοινῆς πατρίδος καὶ περιεσώθη καὶ διεδόθη ὑπὸ τοῦ πάντ' ἀγαθοῦ καὶ ὄντως σοφοῦ καὶ τῆς παλαιότητος ἀνακαινιστοῦ βησσαρίωνος τοῦ νικαίας καρδιανάως, μεγίστου ἐφ' ἡμῖν γεγονότος, ἄλλα τε πολλὰ ἀνασώσαντος καὶ ταύτην τὴν ποίησιν εὐρόντος ἐν τῷ ναῶ τοῦ ἁγίου νικολάου τῶν κασοῦλων τῷ ἔξω τῆς πόλεως ὑδρόντου. σπουδαστέον ἂν εἴη πάση σπουδῇ κτησασθαι ἀναγνώνας καὶ μεταδοῦναι τοῖς βουλομένοις, ἕνα κοινὴ γενομένη μὴκέτι ἀπόλοιτο· οὐ γὰρ δίκαιον τὰ τοῖς ἄλλοις μετὰ πόνου ποιηθέντα ὑπ' ἀμελείας ἢ φθόρου λήθης βυθοῖς (cod. βουθοῖς, sed ipse Iriarte vertit barathrum) παραδοῦναι. ταῦτά τοι ἀναγνωστέον καὶ μεταδοτέον τῶν πολλῶν χάριν ἀναγκαίων. τί γὰρ ἀν κερδαίνομεν φθόνῳ μὴ μεταδιδόντες ἢ καλὰ κρίνεται· καὶ μάλιστα ἐν τῷ παρόντι δυστυχεστάτῳ καιρῷ, ἐν ᾧ σπάνις πάντων. ὅθεν καὶ αὐτὸς ἐν τῇ περιηγῆσει ἐς μεδιόλανον ἀφιγμένος καὶ τὰ ἡμέτερα διδάξας ἄλλα τε πολλὰ καὶ ταύτην μετὰ δυσκολίας κτησάμενος ἐξέγραψα μετέδωκα καὶ ἐδίδαξα. ὅπερ οἶμαι καὶ τοὺς ἄλλους ποιήσειν φιλανθρώπους ὄντας

καὶ φιλοσόφους. Τῆς βιβλίου δὲ γυμνῆς εὐρεθείσης τὰς ὑποθέσεις τῶν βιβλίων αὐτὸς συνέταξα, καὶ ὡς οἶόν τε ἐπεδιώρθωσα: ἔρρωσθε οἱ ἀναγινώσκοντες καὶ, εἴ τι οὐκ ὀρθῶς γεγραμμένον, βελτιώσατε.

Argumenta, quae a se ipso concinnata esse hic testatur Lascaris, in utroque codice paucis mutatis leguntur. Ea, quae Iriarte ex priorē descripta edidit p. 125 — 127, hic describere inutile putavi, quoniam nihil, quod ea opera dignum sit, in iis continetur.

Tychsen. dicit se hos codices selectis locis contulisse; sed nihil inveni. Itaque ex Iriarte paucas, quas ille notavit, variantes suis locis inserui. Sed vel hae sufficiunt ad cognoscendam eorum naturam. Quaedam oblitus sum, ut I, 541 utrumque ἔχουσα addere; II, 57, ubi in neutro lacuna notata est, δέδασται in M2 legi; IV, 24 — 72 (αἰεὶ — ὕπνος) omissa esse in M2; V, 573 M2 ἀλλ' ὄφελον, utrumque τὸ πύροιθεν habere.

§. 17. Postremo Schow. ex Aldinae exemplari notas marginales excerpit, de quo p. 61 haec dixit: „Ed. Ald. biblioth. Caes. Vindob. notis Joannis Curterii mss. postillata. In prima pag. Ἰωάννου τοῦ Κουρτιρίου, *emphum Assibis* MDLXIV. Iterum in secunda pag. Ἰωάννης ὁ Κουρτιρίου. Haec omnia eadem, qua notae marginales, manu exarata sunt. Utrum Curterius codices mss. consuluerit, an suas solum aliorumque emendationes in margine notaverit, nescio, ex ipsis enim notis hac de re nihil statuere possum: idem procul dubio Curterius est, qui Hieroclem in Pythagorae carmina aurea et Procopium in Esaïam Latine vertit, quod etiam eruditissimis viris Cajet. Marini et Garatoni probabile visum est.“ Sunt sine dubio emendationes, plerumque cum Rhodomannianis congruentes. Litera *a* insignivi.

§. 18. Ex his apparet, Tychsenianum apparatus paullo quidem minorem esse, quam fortasse quisquam expectaverit, sed sufficere tamen ad subiiciendum id emendando Quinto fundamentum, quod in hac codicum, qui supersunt, indole omnino dari potest. Recte enim iudicavit Tychsen. p. CI omnes secundae et tertiae classis codices pro una tantum auctoritate habendos, et ubi differant, ex variis librorum aut erroribus aut correctionibus comparando veram lectionem eruendam, variantes tertiae classis lectiones pro correctionibus — quamquam plerumque sunt corruptiones — habendas, contra lectiones M et N ceteris omnibus praeferendas esse. Itaque hoc unum magnopere doleo, quod N ille, quicumque est, nondum accuratius est excussus. Nam ex eo solo, nisi prorsus novi codices detegantur, aliquid frugi hauriri poterit. Cum V et E1 satis bene collatos habeamus, vix multum, quod et novum et bonum sit, ex V3 et C plene perquisitis redundaturum putaverim. Ex ceteris codicibus autem recte alicubi in schedis suis Tychsen. dicit non variantes lectiones, nedum emendationes, sed tantum scribendi lapsus foedissimaque cujusque generis vitia colligi posse. Sed etiamsi N diligentissime pertractatus esset, tamen vel sic multa remansura fuisse emendanda, quatuor librorum meliore etiam M servatorum exemplum docet, quo movemur, ne unico illi quorundam criticorum subsidio, caecae optimi cujusdam codicis servituti, nimium in nostro tribuamus, in quo emendando si ego meliorem secutus sum rationem, id me imprimis Hermanni atque Spitzneri debere felicissimo exemplo grate profiteor.

Cap. II.

De editionibus et aliis scriptis ad Quintum pertinentibus.

§. 1. Omnino, si quid rectius prioribus administravero, id non tam ingenii mei, quod probe scio quam sit tenue, merito, quam communi illi luci, quae ex Orphicis ab Hermanno editis huic Graecarum literarum parti affulsit,tribuendum est. Quo immortalis nominis opere cum Tychsenio in textu constituendo carendum esset (vid. p. XCI), haud magna sane est gloriola plus eo sapere. At vero alii etiam post Hermannum satis multi exstiterunt, qui in epicorum Graecorum legibus et consuetudinibus excutiendis studium collocaverunt, ex quibus hic *Gerhardum*, *Wernickium* et inprimis *Lehrsium* nominasse sufficit, ceteris paullo infra nominatim allatis.

Ac de editionibus quidem ceterisque scriptis Quintum spectantibus, quae eo priores erant, diligenter enumeravit et accurate dijudicavit Tychsen. sect. IV. p. LXXVIII—XCIV. Ea hic repetere eo minus placet, quo simplicior est horum librorum ratio. Itaque breviter dicere licet, post *Aldinam* a. 1504 ex pessimorum codicum uno descriptam (Tychsen. l. c. §. III) secutam esse a. 1569 *Basileensem* (id. ib. §. IV), ex *Aldina* expressam atque vitia ejus novis augentem; tum vero *Laurentium Rhodomannum* verum Quinti sospitorem exstitisse, qui postquam a. 1577 editis in Neandri opere aureo Lipsiae libris XII, XIII et XIV majori labori proluserit, a. 1604 Hanoviae totum carmen edidit cum versione latina et emendationibus suis (vid. Tychsen. l. c. §. VI), quibus, quid solo ingenio accurata lectione adjuto praestare possit, insigni exemplo demonstravit. Et verba poëtae, quae ex Basileensi transcripserat, fere intacta reliquit, permultos vero locos tam feliciter emendavit, ut longe major earum emendationum pars, plerumque codicum postea collatorum auctoritate firmata, poëtae hodie illata sit. Etiam ubi erravit, erravit fere ut ex eo errore discere possis; vix uno alterove loco, quod omnino ferri non posset, conjecit. Sed Rhodomanni exemplum ut insigne ita unicum mansit. Nam ex ejus editione, cui a. 1614 novus titulus praefixus est, verbis poëtae in *Jacobi Lectii poëtas Graecos*, qui 1606 Aureliae Allobrogum prodierunt (cfr. Tychsen. §. VII), translatis, demum a. 1734 editio *Pawwiana* impressa est, typorum elegantia et repetitis Rhodomanni opibus commendabilis (cfr. Tychsen. §. VIII). De ipso editore post *inanes Pavonis paleas Dorvillii vanno critica* excussas nihil dicere praestat, quum nisi malum nihil dici possit. Eum secutus est Tychsenius: *KOINTOY TA MEGΘ OMHPON. Quinti Smyrnaei Posthomerorum libri XIV. Nunc primum ad librorum manuscriptorum fidem et virorum doctorum conjecturas recensuit, restituit et supplevit Thom. Christ. Tychsen. Accesserunt observationes Chr. Gottl. Heynii. Argentorati ex typographia societatis Bipontinae. MDCCCVII.* Ejus recensionem repetendam curavit *Tauchnitius* a. 1829, cujus editionis corrector quaedam accentuum vitia sustulit. Postremo *F. S. Lehrs* Parisiis 1840 in collectione *Didotiana* cum Hesiodo, Apollonio, Musaeo, Colutho, Tryphiodoro, Tzetzeta etiam *Quintum* edidit, iis, quae post Tychsenii curas ab aliis in medium erant prolata, haud infeliciter usus.

§. 2. Sed ut jam ad alia scripta transeamus, quaedam scite emendavit *Brodaeus* in annotationibus suis Basil. 1552 editis, quaedam *Cantarus* in novis lectionibus, quae Antwerp. 1571 prodierunt, quaedam *Sylburgius*, *Falkenburgius*, *Scaliger* notis sua manu huic vel illi editioni allitis. Sed horum pleraque et levia sunt et fere etiam a Rhodomanno inventa sunt. Itaque haud scio an saepius mihi acciderit, ut solum Rhodomannum exiguae correctionis auctorem nominaverim, ubi plures poteram afferre sponsores. Post eos scripsit *Claudius Dausquejus* adnotamenta sua in Quintum Francof. 1614, dignus ille qui vel a Pawwio

objurgetur (Tychsen. §. VII). Post utrumque *Dorvillio* (in Vanno critica 1737 et in Charitone), *Piersono* (in Verisimilibus 1752), *Iriarte*, *Jacobsio* (in Specimine emendatt. in auctores veteres 1786), *Schowio* usus est Tychsenius, *Hermannii Orphica* ad notas conscribendas adhibiturus, quod non vanum ejus fuisse promissum loci ex illo libro diligentissime laudati testantur.

§. 3. Sed ex eo tempore praeter eos, quos supra jam honoris causa nominavi, aliosque Quintum in transcurso tractantes quidam peculiare eidem studium dicaverunt, in quibus non dubito quin primum locum teneat *Franciscus Spitznerus*, incredibili lectionis assiduitate atque subtili ingenii acumine pariter instructus. Sed horum libellos enumerare sufficit:

1., 1816. De versu Graecorum heroico maxime homerico scripsit *Franciscus Spitzner* etc. Accedunt ejusdem *mantissa* observationum criticarum et grammaticarum in Quinti Smyrnaei posthomerorum libros XIV etc. Lipsiae MDCCCXVI. (*Mantissa* p. 199 — 268 legitur.)

2., 1817. *Ch. E. Glasewaldii* Conjectanea in Quinti Smyrnaei Paralipomena Homeri. Vitebergae 1817. 8. 18 pp. Hunc libellum mihi comparare non potui.

3., 1816 sqq. *C. L. Struve*: Grammatische und Kritische Bemerkungen zum Q. S. Königsberg. 1816. 1818. 1822. quatuor programmata scholastica, ex quibus duo tantum (1818 et 1822) nancisci potui.

4., 1836. *Bonitz*: Symbolae criticae in Quintum Smyrnaeum in *Zimmermanni* annalibus antiquit, ejus anni No. 152 — 155, p. 1221 — 1244.

5., 1838. *Arm. Koechly*: Emendationes et adnotationes in Quintum Smyrnaeum in Actt. Societ. Graec. Lips. Vol. I, p. 161 — 288.

6., 1839. *Franz Spitzner*: Observationes criticae et grammaticae in Quinti Smyrnaei Posthomerica. Lipsiae. Sunt septem particulae, quarum *prima* (p. 1 — 10) et *secunda* (p. 11 — 20) jam a. 1818, *quarta* a. 1837 programmatice scholasticis inclusa prodierant, *tertia*, qua Bonitianarum symbolarum censuram egit, a. 1837 *Zimmermanni* annalibus antiq. p. 1161 — 1192 inserta legebatur; tres reliquae novae accedebant. Hic quidem liber quam insigni fuerit ad emendandum Quintum usui, fere quaevis meae editionis pagina testatur.

7., 1840. *God. Hermannii* de *Koechly* et *Spitzneri* libellis modo laudatis censura, quae legitur in *Zimmermannianis* ejus anni annalibus, No. 31 et 32, p. 257 — 270.

8., 1841. *Koechly* de Quinto Lehrsiano censura, quae ibidem legitur sequente anno No. 8 — 10, p. 68 — 84.

9., 1841. *Koechly*: De aliquot Q. S. locis epistola critica ad *Franc. Spitznerum* scripta, quae *ibid.* No. 84 et 85, p. 701 — 712 legitur.

10., 1843. *Koechly*: De lacunis in Q. S. quaestio; programma gymnasii Dresdensis scholasticum.

11., 1843. Emendationes et observationes in Q. S. Posthomerica scripsit et — publice defendet *Jacobus Theodorus Struve*. Petropoli.

12., 1846. De argumento carminum epicorum, quae res ab Homero in Iliade narratas longius prosecuta sunt. Part. I. Scripsit et — publice defendet *Jac. Theod. Struve*. Petropoli. Hos duos libellos patrii studiis et ingenio dignissimos auctor benigne mihi transmisit.

ΚΟΙΝΤΟΥ

ΤΩΝ ΜΕΘΟΜΗΡΩΝ

ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

De titulo: Eum exhibui secundum Eustathii observationem ad II. A, p. 5 ed. Bas. in., quam jam Tychs. in *comment.* I, §. 5 attulerat. Inde Quinti libros λόγους inscribendos esse primus Lehrs. Regiomontanus monuit in fratris *praefat.* p. IX. In Eustathio haec leguntur de Aristarcho ejusque aequalibus: καὶ τὰ τοιαῦτα τμήματα οὐκ ἠθέλησαν ὀνομάσαι πρῶτον τυχὸν λόγον καὶ δεύτερον καὶ τρίτον καὶ τὰ ἐξ ἧς, καθάπερ ἐποίησε Κόϊντος ἐν τοῖς μετὰ τὸν Ὅμηρον, ἀλλ' ἐπειδήπερ ἡ βίβλος ἐξήκει πρὸς πλείω τμήματα, ἔκριναν σιμνὸν ὀνομάσαι τὰς τομὰς τοῖς ὀνόμασι τῶν εἰσοσιτεσσάρων στοιχείων τῆς ἀνθρωπίνης ἐναρμονίου φωνῆς· ὅθεν καὶ τὸ μὲν προαιτόχρον τμήμα ἄλλα ὀνόμασαν etc. Hinc patet literas omnino removendas esse. Variæ sunt in libris inscriptiones sed parum accurate notatae: quae mihi praesto fuerunt, haec sunt: ΚΟΙΝΤΟΥ ΚΑΛΑΒΡΟΥ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ ΟΜΗΡΩΙ, ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ Α (sed in ceteris libris tantum ΚΟΙΝΤΟΥ ΚΑΛΑΒΡΟΥ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ etc.), Κοϊντου εἰς τὰ μεθ' ὀμηρον πρῶτον Μ, Κοϊντου ποιητοῦ Ἰλιακῶν τῶν μεθ' ὀμηρον V, Κοϊντου Καλαβροῦ παραλειπόμενα Ὄμηρον Λ1, Κοϊντου συμρκαίου παραλειπομένων Ὄμηρῳ βιβλίον πρῶτον C1, Κοϊντου Καλαβροῦ παραλειπόμενα Ὄμηρον βιβλίον πρῶτον C2. ΚΟΙΝΤΟΥ ΤΩΝ ΜΕΘ ΟΜΗΡΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ Α Tychs. ΚΟΙΝΤΟΥ ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ ΤΩΝ ΜΕΘ ΟΜΗΡΩΝ ΛΟΓΟΣ Α Lehrs.

Sed patriæ nomen non fuisse ab auctore ipso additum etiam ex altero Καλαβροῦ, quod ob locum, ubi primum repertus est, ei adhaesit (cfr. Tychs. *comment.* I, §. 9), apparere videtur.

*Ἐὐθ' ὑπὸ Πηλείωνι δάμη θεοείκελος Ἐκτωρ
καὶ ἐπυρήνῃ κατέδαψε καὶ ὀστέα γαῖα κεκείθει,*

2. πρὸς Α, πρὸς Μ; inde Tychs. Lehrs. receperunt. — ὀστέα πάντα κέκασται Α Ε1, ὀ. π. κεκαῦσθαι V, ὀ. π. κέκευθε Μ; ὀ. γαῖα κέκευθε Tychs. e conj. ὀ. γαῖα κεκείθει Lehrs. „Legendum videtur κέκαστο.“ RHOD. „Intecta igitur Achillis (sic!) ossa sine honore jacebant? Scio lectos cineres. Ovid. *Metam.* (XII, 615)

— *de tam magno restat Achille nescio quid, parvam quod non bene compleat urnam.*

Lectio cinerum fuerit, non ossium etiam aut ossilegium?

Quis enim rogus abstulit ossa? Lucanus (9, 782). *Lecta* Achillis ossa, immo et *tecta*, ut quae Corynaeus

legerat, Aeneid. VI, (228). Ad eundem plane modum Homeri verbis Iliad. Ω (793)

ὀστέα πάντα (sic! leg. λευκά) λέγοντο κασίγνητοί θ' ἴταροί τε, καὶ τάγε χρυσεῖην ἐς λάρνακα θῆκαν ἐλόντες.

Excusa versio Q. Calabri (i. e. Rhodomanniana) veterum rituum intelligenti obstreperit: *et omnia ejus ossa in cineres consederant*, cum de cineribus ne γὰρ quidem Calaber. Dicitur oportuit *et omnia ossa usta*; unde *ustrina* huic supremo officio: non absumpta, non in cinerem versa, quae passim legi condique sueta.

δὴ τότε Τρῶες ἔμμνον ἀνὰ Πριάμοιο πόλῃα
 δειδιότες μένος ἢ ὕθρασύφρονος Αἰακίδαο·
 ἦ ὕτ' ἐνὶ ξυλόχοισι βόες βλοσυροῖο λέοντος
 ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλουσιν ἐναντία, ἀλλὰ φέβονται
 ἰληδὸν πτώσσουσαι ἀνὰ ῥωπήια πικνά·

5

Quare lubens volensque reposuerim:

— ὀστέα πάντα κέκευθε

secutus anteriore loco Iliadem Ω.
 Calabernet (!) lib. 7, (43) de Ma-
 chaonis ossibus scribit:

— σῶμα δ' ἀνευθεν

πῦρ ὀλοὸν κατέδαυε καὶ ὀστέα
 δέξατο γαῖα.

Κέκευθε vero παθητικῶς usu venire
 indubitatum est: Sophocl. Antig.
 (902): Μητρὸς δ' ἐν Αἴδου καὶ πα-
 τρὸς κέκευθόσιν. Nec alienum a
 Calabro lib. 12, (394) γινῶναι εἶ τι
 κέκευθεν, si quid lateat. Eodem
 loco (545): — ὁ γὰρ μέγα πῆμα
 κέκευθεν; ut Virgilio (Aen. II, 48)
 latet error, ita hic ποτα. DAVSQ.
 „Vitium recte vidit, sed non recte
 sustulit Dausquejus. Nam κέκευθε
 absolute et ista forma hic ambiguum
 et incongruum est: ossa omnia oc-
 cultavit: ossa omnia latuerunt; an
 hoc sepulturam indicat? Cras cre-
 dam, non hodie: antequam ossa
 erant lecta, jam latitabant inter ci-
 neres. Aliud requiritur: legendum
 arbitror: καὶ ὀστέα πάντα τεθα-
 πται.“ PAUW. Recte uterque vide-
 runt non repetendam esse combu-
 rendi notionem satis jam anteceden-
 tibus expressam. Sed κέκευθα neu-
 trali vi Epicis inauditum est; nec
 apud Tragicos aliter legitur nisi de
 mortuis apud inferos agentibus, no-
 tante Ellendtio lex. Soph. s. v. Quod
 ipsum a Quinto h. l. alienum esse
 patet. Fallitur autem Ellendt. eo,
 quod Hom. hymn. Cer. 452 ἐκευθε
 dictum esse pro ἐκεύθειτο opinatus
 est, quem errorem etiam Lobeckius
 notavit ad *Bullm. gramm. gr.* §. 114.
 s. v. Ibi enim quae leguntur ἐκευθε
 δ' ἄρα χρῆ λεικόν perspicuum est
 ad ea ex antecedentibus subjectum
 οὐδ' αὖ ἀρούρης repetendum esse.
 Quos autem ex ipso Quinto Dausq.
 locos adduxit ne ibi quidem verbum
 neutrum est. Nam XII, 394 γινῶμι-
 ναι εἶ τι κέκευθεν est videre num
 quid (equus) abscondat, et ib. 545

ὁ γὰρ μέγα πῆμα κέκευθεν ille enim
 (equus) magnam perniciem abscon-
 dit: cfr. ib. 443 ὁ δὲ σφισιν ἔκρυψε
 πῆμα. Verbum praeter locos infra
 adscriptos legitur etiam VII, 540
 ἀμφροσίν — κεύθον. XIII, 357 ἦ —
 κεύθει ἐνὶ μεγάροισιν. 557 ἦ δ'
 ἄρα — κεύθειαι. Ex Homericis multis
 exempla sufficiant, in quibus ipsum
 perfectum legitur: X, 118 ὄσσα πτό-
 λης ἦδε κέκευθεν. γ, 18 μῆτιν ἐνὶ
 σιγήθεσσι κέκευθεν. ζ, 303 ὀπότ'
 ἂν σε δόμοι κεύθωσι καὶ αἰλή.
 ι, 348 ποτὸν τῶδε νηὺς ἐκεκέυθει.
 Etiam κεκευθμένη ap. Antim. fragm.
 3, si lectio sana, repugnat. Bene
 igitur Tychsen. e sua conjectura
 γαῖα posuit pro πάντα, quod
 pronomem ex aliis locis (M, 384.
 μ, 412. Quint. III, 730. VIII, 144),
 ubi commodius ponitur, librarii me-
 moriae inhaesit; emendationem per-
 fecit Lehrs. *quaest. epic.* p. 276 re-
 stituito plusquamperfecto. Vid. prae-
 ter VII, 43, quem locum Dausq.
 adscripsit, I, 109. III, 464. VII, 656
 με χρῆ κατὰ γαῖα κέκευθει.
 Similia sunt III, 573 ὡς ὄφελόν
 με Γαῖα χρῆ ἐκάλυψε. VII, 69 ἡ-
 μίας αἶα καλύψει. IX, 92 γαίης, ἦ
 με θαμνία — ἀμφικαλύψει. X,
 403 νέκρον δ' οὐ γαῖα καλύψει. XIV,
 301 ὡς μ' ὄφελον — Γαῖα χανοῖ-
 σι κάλυψε. Usus Homerus prae-
 iovit: vid. γ, 16 ὄλον κύθει γαῖα
 (patrem), et cf. B, 699. Z, 464.
 Ξ, 114. II, 629. Σ, 332. ν, 427. ο,
 31. Hesiod. ε. 121. 140. 156. Nonn.
 IX, 74. XXVI, 110.

3. ἀνὰ Πριάμοιο πτολίεθρον A et
 vulgo, Πριάμοιο V; κατὰ Πριάμοιο
 πόλιν M, unde ex Quinti more re-
 stituendum esse ἀνὰ Πριάμοιο πό-
 λιν jam in *emendall.* p. 167 monui.
 Ejus moris rationem demonstravi in
proleg. II, 1, §. 14.

6. ἐλθέμεν' M.

7. ἰληδὸν π. καὶ ἀνὰ A, ἰληδὸν
 M. καὶ omittit M et Tychs. Lehrs.
 Utrumque jam correxerat Rhodom.
 De utraque adverbii forma vid.

ὡς οἱ ἀνὰ πτολίεθρον ὑπέτρεσαν ὄβριμον ἄνδρα
μνησάμενοι προτέρων, ὀπόσων ἀπὸ θυμὸν ἴαψεν,
ὀπότε δὴ τὰ πρῶτα φέρε Τρώεσσιν ὄλεθρον

10

* * * * *

* * * ὀπόσων ἀπέταμνε κάρηνα

θύων Ἰδαίοιο περὶ προχοῆσι Σκαμάνδρου,
ἦδ' ὄσους φεύγοντος ὑπὸ μέγα τεῖχος ὄλεσθεν,
Ἐκτορά θ' ὡς ἐδάμασσε καὶ ἀμφείρουσσε πόλην,

prolegg. II, 2, §. 4. et cf. Spitzn. ad B, 93. — πτώσασσαι C1.

8. ὡς M. ἀνα M. ὄβριμον A, ^μ ὄβριμον M, sed μ a m. sec. vid. prolegg. II, 2, §. 5.

9—14. in A hoc modo leguntur:
μνησάμενοι προτέρων ὀπόσων, ἀπέ-
ταμνε κάρηνα,

θύων ἰδαίοιο περὶ προχοῆς σκα-
μάνδρου, 10

ἦδ' ὄσους φεύγοντας ὑπὸ μέγα
τεῖχος ὄλεσθεν,

Ἐκτορά θ', ὡς ἐδάμασσε, καὶ ἡμαρ
ἔρουσσε πολίων,

ἄλλους θ' οὓς ἐδάϊξε δι' ἀκαμά-
τοιου θαλάσσης,

ὀπότε δὴ ταπρῶτα φέρε τρώεσ-
σιν ὄλεθρον.

Codd. haec est lectionis varietas:
V. 9. μνήσαν M. ὀπόσων ἀπὸ θυ-
μὸν ἴαψεν M. — V. 10. θείων M.
προχοῆς V, προχοῆσι (ut solet sine
ε subscripto) M. — V. 11. ὄσ-
σους MC1. φεύγοντες παίων μέγα
M. — V. 12. καὶ ἀμφείρουσσε πό-
λην M, καὶ ἡμαρ ἔλυσσε πολίων NVV3.
Cum A consentit C et ut videtur
E12 C12 et ceteri codd. — V. 13.
οὓς etiam M. — V. 14. τὰ πρῶτα
φέρων τεκέεσσιν M. — 10 προχοῆ-
σι. 11 ὄσους. 12 ἀμφ' ἔρουσσε πό-
λην. 13 ἄλλους θ' οὓς Tychs. Lehrs.
Rhodom. haec adscriptis: „11. ἦδ'
ὄσους. 12. propter metaphoram du-
riorem hunc locum habeo suspec-
tum. Quid, si legatur καὶ ἀμφ'
ἔρουσσε πόλην et circa urbem tra-
xisset, vel quod malim καὶ ἡμαί-
ρωσε πόληνας et urbes devastasset
seu abolevisset. Hanc germanam
esse lectionem omnino persuasum
habeo. 13. ἄλλους θ' ὡς.“ Taedet
Dausqueji et Pauwi deliramenta ad-
scribere, quorum ille in auxilium

vocato Censorino de die nat. et
Cic. divin. II. (c. 46. §. 98). ἡμαρ
ἔρουσσε πολίων civitatum diem tra-
here seu contrahere de eveisis ab
Achille civitatibus explicat, hic καὶ
ἡμαρ ἔρουσσε πόληος scribit de
ipso Hectore dictum, qui lux vila
salus urbis et civium dicitur, locis
Quinti III, 561 et Virg. Aen. II,
281 inepte adscriptis. Suo jure jam
hoc perstrinxit Dorvill. vann. crit.
p. 578. Nec multum Tychs. profecit,
qui antequam Rhodomanni conjectu-
ram v. 12 codicis M auctoritate fir-
mari sciret, probaturus erat illius
alteram emendationem καὶ ἡμαίρω-
σε πόληνας, de urbibus in continenti
eversis, ut oppositus esset de insu-
lis vastatis v. 13, quem Rhodom.
ita convertit: alios etiam per mare
inquietum insulas habitantes ut bel-
lo subegerit; sed ibi tum ἄλλους
θ' ὡς ἐδάϊξε legendum esse. Prae-
terea Tychsen. haec adscriptis: „E2
scholion habet supra scriptum: ἡ-
μαρ, ἀφῆλατο πολλῶν: πολίων ἰγι-
tur accepit pro πολλῶν. Scaliger ad
marg. ed. Aldinae in bibl. Lugd.
καὶ εἴλαρ ἔρουσσε πολίων. Vid. Dor-
vill. vann. crit. p. 578 sq. qui lau-
dat H, 338 εἴλαρ νηῶν, ubi Schol.
ἔρεισμα, φύλαγμα, ἀσφάλειαν. E, 56.
ε, 257 et Hesych. h. v., idemque a
Pauwio infra VII, 416 Scaligerο sur-
reptum proponi notavit. Manet ta-
men impedita sententia, et est hoc
fere doctius quam pro Quinti ratio-
ne.“ Postea patrocinante v. 112 κεί-
νον οἷ' ἀμφὶ πόληα ποδώκεες ἐ-
ρνον ἴπποι Rhodomannianum rece-
pit. Heyn. postremo haec adscriptis:
„Non convenit ἐρύειν trahere, rap-
lare, deripere, convellere cum ἡμαρ,
nisi dictum esse putes pro eripere,
ἀφελίσθαι. Ita fieret probabile, ver-
sum ab alia manu esse interposi-

ἄλλων θ' οὖς ἐδάϊξε δι' ἀκαμάτῳ θαλάσσης

tum eaque indocta, cum πολίων apponeret pro πολίων, πολλῶν et dicere vellet, Achillem nullis vitam eripuisse. Ita accepit Schol. Escur., nam ἀφείλετο ille scripserat, quod corruptum est ἀφῆλατο. Cum tamen probabile videatur, alterum henistichium ad eundem Hectorem spectare, in promptu est conjectare, εἴλαρ ἔρυσσε, liceret enim dicere, munimentum dejicere, ἐρύειν. Conveniret quoque εἴλαρ eodem sensu. Utroque modo accommodatius foret πόλιος. "Ego quid de hoc loco sententiam primum dixi in *emendatt.* p. 266 his verbis — repetere enim placet quae nec brevius nec clarius nunc explicare scio — : „Hic quaedam deesse apparet primum e lectionis varietate, in qua, certe quae ad exitum v. 9 et v. 12 notavi, non poterunt ex sola librariorum oscitantia oriunda putari. Haec autem ut pro particulis versuum deperditorum habeamus, adsunt duo alia argumenta, alterum petatum e v. 13 et 14, qui si intelligendi sunt, uti fecerunt interpretes, de urbibus insularibus ab Achille dirutis (cf. *I.* 328. *γ.* 103 sqq. *Quint.* IV, 450 sq.), poeta et obscurius de splendidissimo illo herois facinore et vero falsissime locutus esset propterea, quod Achilles illas duodecim maritimas urbes non diruit, cum primum Trojanis perniciem inferret, sed variis belli temporibus, dum urbs a ceteris oppugnabatur. Cf. *A.* 164 sqq. et maxime *γ.* 103 sqq. Itaque illi versus intelligendi essent de prima Graecorum cum Trojanis pugna, cum hi illos, quominus appellerent, prohibere conarentur, qua in pugna et Protesilaum et Cycnum cecidisse constat. (Vid. *Ovid. Metam.* XII, 146 sqq.) Tum, si quidem omnia integra essent, interpungendum foret post ἐδάϊξε, ut verba δι' ἀκαμάτῳ θαλάσσης cum sqq. ὀπίε δῆ — ἄλεθρον arcte jungerentur. Sed hoc ipsum magnopere displicet. Accedit quod si comparaveris IV, 145 sqq. VII, 378 sqq. XIV, 128 sqq., ubi etiam res ab Achille gestae commemorantur, mentio ibi

sane etiam injicitur urbium ab Achille pedestribus et navalibus expeditionibus captarum. Eas hic quoque, ubi Achillei terroris causas accuratissime a Quinto explicatas esse probabile est, commemoratas fuisse haud obscure indicare videtur corrupta v. 12 clausula καὶ ἡμᾶρ ἔρυσσε πολίων, quam haud scio an paulo melius exhibeant NVV3 καὶ ἡμᾶρ ἔλυσσε πολίων. His causis ductus ego et circa v. 9 et post v. 12 plures versus intercidisse statuo. In quibus quid circa v. 9 dictum fuerit, haud facile quis divinaverit; sed post v. 12 urbium ab Achille eversarum mentionem factam esse probabile est. Ita ego olim: postea in *programm. pasch.* p. 4 locum ita constitui, uti nunc a me editus est. *Ibid.* p. 5 ad eam rationem commendandam haec disserui: „Jam patet esse aliquem in enumerandis Achillis factis ordinem, qualis etiam infra ll. cc. observatur. Primum in memoriam sibi revocant, quot eorum Achilles interfecerit cum primum Graeci ad Trojanum litus appulerint, in qua pugna Cycnum quoque cecidisse constat, cujus viri mentionem factam fuisse post v. 10 huc a me transpositum arbitror. Deinde recordantur eorum, quos Achilles Agamemnoni Graecisque reconciliatus ἐν μάχῃ παραποταμῷ trucidaverit, quam pugnam Homerus descripsit *Φ.* 1—120, quosque tum fugientes prope urbem occiderit. id quod *ibid.* 520 sqq. exponitur. His apte ipsius Hectoris superati et curru raptati mentio adnectitur. Is enim ceteris in urbem compulsis solus Achillem expectaverat. Jam alios memorat praeter Trojanos, illos viginti trium urbium incolas, quos Achilles eversis urbibus interfecerat. Post v. 16 plures desunt versus quibus illi accuratius distincti erant: duodecim enim urbes navibus (δι' ἀκαμάτῳ θαλάσσης), undecim pedestri exercitu expugnaverat. Fortasse ad hos deperditos versus quaedam pertinent lectionis diversitates, ut θείων quod adjecta glossa τρέζων (vid. *addend.* ad

τῶν οἴγε μνησθέντες ἀνὰ πολλέθρον ἔμιμον·
ἀμφὶ δ' ἄρα σφίσι πένθος ἀνηρόν πεπότητο
ὡς ἤδη στονόεντι καταιθομένης πρὸ Τροίης.

15

Tychs. comment. V, §. 6) in M legitur pro θύων: fuit fortasse νηυσὶ θέων v. 16 de Achille; tum in codd. corruptela v. 14 καὶ ἡμεῖς ἔλυσε vel ἔρυσσε πολλῶν latet fort. κρήδεμνα vel potius κάρηνα δὲ λῦσε πολλῶν: postremo quod v. 14 (qui nunc est 10) pro Τρώεσσιν in M legitur adjecta glossa τοῖς νίοις, est hoc fortasse alius versus lacinia, quo Quintus de uxoribus et liberis occisorum exposuerat tali fere modo: [ὄλλυμένων δὲ γυναῖκας ὁμῶς] τεκέεσσιν ἔρυσσεν. Addere debebam, versus 14 statim post v. 9 transpositionem et sententiarum nexu et voce προτέρων tantum non flagitari. Restat ut adjiciam, qua fere ratione Quintus hunc locum scripsisse mihi videatur:

μνησάμενοι προτέρων, ὀπόσων ἀπὸ
θυμὸν ἴαψεν,
ὁπότε δὴ τὰ πρῶτα φέρε Τρώεσσιν ὄλεθρον 10
[Κύκνον τ' ἐξενάριζε καὶ ἄλλων
ἤτορ ἔλυσε·
μνησάμενοι δ' ἐτέρων,] ὀπόσων ἀπέ-
ταμνε κάρηνα
θύων Ἰδαίοιο περὶ προχοῆσι Σκα-
μάνδρου
ἢ δ' ὄσσοις φεύγοντας ὑπὸ μέγα
τεῖχος ὄλεσσαν,
Ἔκτορά θ' ὡς ἐδάμασσε καὶ ἀμ-
φείρυσσε πόλην,
ἄλλων θ' οὔς ἐδάτξε [περικτιόνων
ἐπικούρων 15
νηυσὶ θέων κοίλησι] δι' ἀκαμά-
τοιο θαλάσσης,
[ἢ δ' οὔς σὺν πεζοῖσι· κάρηνα δὲ
λῦσε πολλῶν,
ὄλλυμένων δὲ γυναῖκας ὁμῶς τε-
κέεσσιν ἔρυσσε.]

Postquam in universum de his versibus constituendis exposui, reliquum est ut singula quaedam adjiciantur: 9. Locutio ἀπὸ θυμὸν ἴαψεν alibi quidem non invenitur; facile tamen ex Homero derivari potest, qui cum aliquoties (A, 3. E, 190. Z, 487. A, 55) ψυχὰς ἴαψεν, et saepius etiam maxime in versus clausula ἀπὸ θυμὸν ἔλε-

σθαι, ἀπὸ θυμὸν ἀπηύρων, ἐξ δ' εἴλετο θυμὸν et similia dixisset, Quintus quodammodo his locutionibus confusus novam invenit. Propius etiam accedit γελῶ ἀπὸ ψυχῆν ἐρύσας fragm. Homer. ap. Arist. poet. 21. Tum v. 11 ὀπόσων ἀπέταμνε κάρηνα, quae Epicorum ignaro aliquid singulare habere videatur, jam in progr. c. p. 5 firmavi: „pertinet ea locutio ad eam recentiorum Epicorum consuetudinem, qua illi duce quodammodo Homero (A, 55 κεφαλὰς Ἄϊδι προῦάψεν, 158 et 500 πίπτε κάρηνα. 309 πυκνὰ κερήεθ' ἔφ' Ἐκτορι δάμνατο.) saepe de capite amputando loquuntur, ubi nos simplex interficiendi verbum exspectamus. Cfr. Quint. I, 811 ὄσαν πρὸς πολλὰ κάρηνα. II, 229 βίλε δ' ἄλλων πολλὰ κάρηνα (coll. XIII, 334), et vide Nonn. XIV, 396. XVII, 174 sq. XX, 224. XXIX, 227. κάρηνα δαΐζειν et XVII, 158. XXII, 170. XXVIII, 241. 298. XXX, 183. XXXI, 22. XXXVI, 435. κάρηνα τέμνειν, quam eandem locutionem etiam XXXIX, 147, ubi nunc κτείνων ἐχθρὰ κάρηνα legitur, restituendum esse jam olim a me monitum est. Addere poteram, eo rectius h. l. Quintum capitulum fecisse mentionem propter ea quae Homerus Φ, 19 – 26 de Trojanis gladio tantum Achillis trucidatis dicit. — V. 12 ὑπὸ scripsi secundum ea quae dixi in *prolegg.* II, 1, §. 4, et v. 13 ἀμφείρυσσε ex M conjunctim, secundum ea quae ibid. II, 2, §. 12 exposui. Et ὑπὸ Lehrs. quoque hic et v. 39. Denique ad v. 14 cf. Nonn. XXVIII, 245 θυσμενίας νίκησεν ἀροντοφόρου διὰ πόντου.

16. ἀνηρόν * A E 1 et fragm. Nania-num (vid. *Tychs. comment.* V, §. 5. 10) versu mutilo. „In codd. nihil praesidii. πένθος ἐστὶν ἀνηρόν C 1, quod nihili est. ἀνηρόν κατέδαπτεν V 12 M 12 e Lascaridis conjectura, qui in M 1 ad marginem adscripsit κατέταρχεν interpretandi causa, ut puto. [Potius alia et ipsa est conjectura. K.] ἀνηρόν ἔμιμνον ὑπὸ-

καὶ τότε Θερωδόντος ἀπ' εὐρουπόροιο ῥέεθρων
ἤλυθε Πενθεσίλεια θεῶν ἐπιειμένη εἶδος,
ἄμφω καὶ στονόεντος ἐελδομένη πολέμοιο
καὶ μέγ' ἀλευαμένη στυγερὴν καὶ ἀεικέα φήμην,
μή τις ἔδν κατὰ δῆμον ἐλεγχείησι χαλέψη

20

γεν E 2, e conjectura scribentis, sed scholion potius quam lectio. Reliqui melioris notae silent." TYCHS. ἄ. πεπόητο M, unde receperunt Tychs. Lehrs. „Versum ita suppleo μάλ' ὀρώρει vel πεπόητο." RHOD. Brod. μέγ' ὀρώρει, Dausq. τότ' ὀρώρει conjecit; sed utrumque arti Quinti metricae repugnat; quod ex M repositum est firmant V, 570 ὀλοῇ δὲ περὶ σφισι πέπται' ἀνίη. VI, 496 πλεόνεσσι κακὴ περιπέπται' ὄξεις. XIII, 33 ὦν ἀπὸ νόσφιν "Υπνος ἄδην πεπόητο. XIV, 152 Κύπρις πεπόητο περὶ φρένας.

18. ῥοάων A et ut videtur ceteri, ῥεέθρων M, quod jam olim in *epist. crit.*, quae in *Zimmerm. annall.* 1841 No. 84 et 85 inserta legitur, p. 702 his verbis commendavi: „eam vocem a Quinto positam esse apparet inde quod idem quatuor locis (II, 241. V, 433. VI, 465. 469) etiam dativo ῥεέθροις in versuum exitu usus est repudiatis Homericis clausulis ῥοάων (Γ, 5. A, 91. Z, 4. T, 1) et ῥοῆσιν (II, 229. 669. 679. ζ, 216). Contra apud Homerum saepe quidem ῥέεθρα, ut etiam apud Quintum (II, 116. III, 23. 639. 656. IV, 156. V, 367. 453. VI, 266. VII, 119. VIII, 143. 344. IX, 178. XI, 21. XII, 165. 181. XIV, 640), numquam autem ῥεέθρων aut ῥεέθροις in extremis versibus invenitur. In mediis versibus, prouti metrum postulat, utraque voce utitur Quintus: vid. ῥεέθρα I, 284. X, 290. VI, 551, ubi propter caesuram trochaicam scribere evitavit Ἀχιῶ ἄμφι ῥοάς. ἔκτιεν —; et ῥοά I, 296. V, 15. ῥοαῖς II, 488. XI, 136, ubi pro ῥοῆ pluralem ponendum esse monuit Spitzn. *mant.* p. 258 sq., ῥοάς III, 748." Contra Apollonius Rhod. Homericum usum retinuit: vid. in clausula ῥοάων III, 1348. ῥοῆσιν I, 54. 309. III, 1392. et ῥεέθρα I, 27. 596. 927. IV, 1302. ῥεέθρω IV, 227. Sed II, 724 scri-

bere poterat Λύκοιο ῥοάς τε καὶ Ἀνθεμοσειίδα λίμνην, sed scripsit ῥεέθρα.

20. ἐελδομένοι V.

21. μέγα αἰδομένη A et ceteri cdd. ut videtur, μέγ' ἀλευαμένη M, unde receperunt Tychs. Lehrs. Cujus scripturae ignarus olim Herm. *Orph.* p. 740 hiatus jure offensus *μεγάλ' αἰδομένη* conjecit. Receptum tuentur V, 301. 434 ἀλευάμενοι μέγα et βαρὺ πῆμα et Tzetz. *Posth.* 12, qui haec habet ἤλυθε δ' ὡς ὁ Κόιντος ἰοῖς ἐπίεσσιν ἀεῖδει,

οὐνεκα ἦν χάσιν ἔκτιανεν Ἰππολύτην ἐνὶ θήρη,

μῦσος ἀλενομένην.

Praeterea etiam II, 246. VIII, 316. X, 212 verbum legitur. Cf., ut similia tantum notem, Hom. E, 444. Y, 281 μῆνιν ἀλευάμενος ἔκατηβόλον Ἀπόλλωνος. O, 223 ἀλευάμενος χόλον αἰπὴν Ἡμίτρον. ι, 277 Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος. De aoristo et praesente commutatis vid. ad X, 221.

22. ἔδν M. „An plenius forte legendum μή τις ἐ δν κατὰ δῆμον?" PAUW. Vitiosam conjecturam securus recepit Tychs.; adeo ante Orphica edita viris doctis ignorare licebat, quae hodie pueri sciunt! Vulgatam recte revocavit Lehrs.; sed objecti defectu offensus et Bonitius olim abusus Hermanno ad *Orph.* p. 802. μή τις οἱ κατὰ δῆμον, et nuper Hermann. ipse μή τις ἔδν κ. δ. conjecit contra solemnem harum vocum posituram (cfr. I, 115. III, 56. 222. 764. V, 475. VI, 144. VII, 639. X, 470. XIII, 441. XIV, 547). Sed more suo Quintus quod objecti loco poneretur *pronomen* omisit: vid. III, 569 νῦν δέ τις ἐν νήεσσιν Ἀχαιῶν ἄζεται ἄλλος. VI, 314 ὁμοῦμαι, Μῆ πρὶν ὑποστρέψειν πρὶν γ' ἢ κτάμεν ἢ ἀπολέσθαι. VII, 207 ἐγὼ δὲ μέλιστα — ἀγάπαζον, 220 εἰ μὲν δὲ καλέουσαι θεοπροπίησιν Ἀχαιοί, 505 εὐτ'

ἀμφὶ κασιγνήτης, ἧς εἵνεκα πένθος ἄξειν
 Ἴηπολύτης· τὴν γὰρ ῥα κατέκτανε δουρὶ κραταιῷ,
 οὐ μὲν δὴ τι ἐκοῦσα, τιτυσκομένη δ' ἐλάφοιο·
 τοῦνεκ' ἄρα Τροίης ἐρικυδέος ἵκετο γαῖαν.
 πρὸς δ' ἔτι οἱ τότε θυμὸς ἀρήμιος ὀρμαινεσκεν,
 ὄφρα καθηραμένη περὶ λύματα λυγρὰ φόνιοιο
 σμερδαλέας θυέεσσιν Ἐριννύας ἰλάσθηται,
 αἷ οἱ ἀδελφειῆς κεχολωμέναι αὐτίχ' ἔποντο

25

30

ἐν ὄρεσσιν Ἄντρον ἐξελάσσωσιν — ἀγροιώται. VIII, 154 ἔπιοι δ' οὐ φορέουσιν. XI, 120 μόρος δ' ἐζίχωνεν ἀρητός. Ita qui vel maxime desiderari videtur datus σοί non legitur in Ulixis ad Neoptoleum verbis VII, 211 τὰ δ' ἄρ' αὐθις ἐελδόμενός περ ἔγωγε Δῶσω προσφρονέως, ὅπου Ἴλιον εἰσαγίχωναι. Inde his quatuor locis I, 742 ἄφαρ δ' ὄγε χερὶ κραταιῇ Τύφει. VII, 514 οὐκ ἂν δὴ βελέεσσι — Ἠλλάσαι. X, 107 ἀλλ' ἐπ' ἄκοντι Τύφει. XII, 585 μάλα γὰρ μέγα δέχοντο πῆμα librorum lectionem restitui inutilibus conjecturis expulsis. Aliis locis pronomine omisso appositio tantum ejus sive attributum ponitur, ut II, 313. III, 111. 478. VII, 177. IX, 17. 60. X, 366. XII, 250. XIII, 280. 290. 349 ubi cfr. notam. XIV, 29. 554, ubi vana est Pauwi suspicio ἄλλοιέ μιν legentis. Etiam Nonn. XXIII, 292 revocandum est καὶ ἀθροήσειε Κρονίων χεύμαι μορμύροντι κατακλέζοντα Σέληνην. — „Ἐλεγχέησι χαλέπτειν dicitur ut Homericum I, 438 μὴ μέγναι χαλεποῖσιν ὀνειδέσει θυμὸν ἐνιπτε, de vexante alium opprobriis,“ HEYN. Aperte imitatus est φ, 323 sq. ἀλλ' αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν, μὴ ποτέ τις εἴησι κακώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν.

ζ.273 sq.
 τῶν ἀλεινώ φῆμιν ἀδενζέα, μὴ τις ὀπίσσω
 μωμεύη — μάλα δ' εἰσὶν ἐπερσία-
 λοι κατὰ δῆμον —
 et π, 75 (τ, 527) αἰδομένη — δῆμου φῆμιν.

23. „ἄξεε pro εἴχε: magnum dolorem habuit; more Homérico.“ HEYN. Vid. prolegg. II, 2, §. 11.

24. γὰρ ῥα A, γὰρ ῥα M.

25. Vulgo οὐ μὲν δὴ τόγ' ἐκοῦσα, nisi quod Tychs. τό γ' ex more scribit, ubi pronomem demonstrativum, quod male acutus ex notione vocis ἐκοῦσα significantis idem atque ἐθέλουσα aptum fecerit, cum contra ceterorum Epicorum, tum contra Quinti usum peccat. Nec vereor ne quis E, 807 sit allaturus. Emendavi in emendatt. p. 167 οὐ μὲν δὴ τι ἐκοῦσα hiatum monens legitimum (Θ, 81) etiam VII, 79 restituendum esse. Voces δὴ τι eodem ordine positae infra leguntur XII, 417 et saepius apud Alexandrinos, ut Callim. lav. Pall. 122. Epigr. 44, 5. Sed scribi etiam potuit οὐ μὲν δὴ πον: vid. prolegg. II, 2, §. 10.

26. „Versus otiosus, quales saepe in line ῥήσεως addit noster: τοῦνεκα, τοίη, τόσσα, οὔτως. cf. mox 46.“ TYCHS. Vid. prolegg. II, 2, §. 49.

27. ὀρμαινεσκεν A et vulgo, ὄρμ. M, quod vel conjectura reponendum esse monui in prolegg. II, 2, §. 3.

28. Legebatur καθηραμένη.

29. θυέεσσι M. ἰλάσθηται A, ἰλάσθηται M, quod scribendum esse Ilyen. jam adnotavit ablegans ad notam suam ad A, 583. Alterum tamen Tychs. retinuit. Cfr. Spitzn. v. Gr. h. p. 86. — Imitatus videtur Apoll. Rhod. IV, 712 ὄφρα χόλοιο Σμερδαλέας παύσειεν Ἐριννύας, ubi etiam sacrorum iis faciendorum mentio fit.

30. ἔποντο AE1, ἔποντο M et Rhod. Particulam αὐτίκα, quae aliquid insoliti non nemini habere videatur, in emendatt. p. 168 ita defendi: „retinet propriam vim particula, a: que statim post perpetratae sororis caedem Furias in reginam irruisse indicat. Simillimi sunt hi loci: Hesiod. ε. 219

αὐτίκα γὰρ τρέχει Ὀρκος ἄμα σχολῆσι δίκησιν.

ἄφραστοι· κείναι γὰρ αἰεὶ περὶ ποσσὶν ἀλιτροῶν
στρωφῶντ', οὐδέ τιν' ἐστὶ θεὰς ἀλιτόνθ' ὑπαλύξαι.

σὺν δέ οἱ ἄλλαι ἔποντο δυνάδεα πᾶσαι ἀγαυαί,
πᾶσαι ἐελδόμεναι πόλεμον καὶ ἀεικέα χάρισην,
αἷ οἱ δμῳίδες ἔσκον ἀρακλειταὶ περ' εὐοῦσαι·

35

ἀλλ' ἄρα πασάων μέγ' ὑπέριχε Πενθεσίλεια·
ὡς δ' ὅτ' ἀν' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν ἀστράσι διὰ σελήνη
ἐκπρέπει ἐν πάντεσσιν ἀριζήλη γεγαυῖα

αἰθέρος ἀμφιραγέντος ὑπὸ νεφέων ἐριδοῦπων,
εὐτ' ἀνέμων εὐδῆσι μένος μέγα λάβρον ἀέντων·
ὡς ἦγ' ἐν πάσῃσι μετέπρεπεν ἐσσυμένησιν.

40

et Apoll. Rhod. III, 385 sq. ubi Medea Iasonem, cujus de amore dubitat, sic increpat: ἐκ δέ τε πάτρης Ἀυτίκ' ἐμαί σ' ἐλάσειαν Ἐρινυίδες.

31. στρωφῶντ' M. οὐδέ νυ AM et vulgo; emendavit τιν', quod Lehrsius recepit, Hermann. Orph. p. 740 (cfr. p. 807), qui quod praeterea tentavit οἱ nunc non amplius commendaret. — ἀλιτροῶν ἢ ἑπαλ. A, ἀλιτόνθ' ἑπαλ. M Tychs. Lehrs., quod jam Rhodom. invenit cujus haec est nota: „ἀλιτόνθ' Λοριστ. 2. ab ἀλιτέω, scelus committo nullis precibus expiandum.“ Dausq. ἀλιτροῦς, Pauw. hoc vel ἀλιτροῶν inepte provocans ad caesurae vim conjecit.

33. ἔποντο omittunt AE1, addit M, unde Tychs. et Lehrs. receperunt. „ἄλλαι ἴκοντο vel ἔποντο vel σὺν δέ οἱ ἄλλαι ἔσαν δυναίδεα. Quod tamen remotius a scriptura.“ RHOD. Dausq. male ἔπειτα inserit: ἔποντο etiam uetur Tzetz. Posthom. 12 δυναίδεα δ' ἄλλαι ἔποντο.

38. ἀριζήλος A et vulgo, ἀριζήλη M, „quod a Quinto profectum arbitrator. Meminerat nisi fallor, apud Homerum X, 27 ἀριζήλοι ἀργαί quidem, sed Σ, 219 et 221 ἀριζήλη φωνή legi.“ Emendall. p. 168. — γεγαυῖα A, tacite correxit Pauw., et γεγαυῖα etiam M. — Fortasse in mente habuit Apoll. Rhod. III, 958 de sirio; ὅς δ' ἦ τοι καλὸς μὲν ἀριζήλος τ' ἐσιδέσθαι Ἀντιέλλη. Et praeivit Homerus ζ, 108 de Diana inter Nymphas versante:

ῥεῖά τ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ
δέ τε πᾶσαι.

Cfr. Apoll. Rh. I, 240 οἱ δὲ φαινοὶ Ἀστέρες ὡς νεφέεσσι μετέπρεπον et Nonn. XIV, 230 ἀστράπιων ἀριδήλος de duce Baccho.

39. ἑπαί AM et vulgo, ὑπὸ e mea conj. scripsi: vid. ad v. 12.

40. Hunc versum, quem A et ut videtur ceteri omnes omittunt, ex M addidit Tychs. Solito errore λάβρον M.

41. πάσαισι A, πάντεσσι M, πάσῃσι corr. Tychs. ab Heynio monitus.

Sed jam ad totum accedimus. Rhodom. v. 39 ita vertit: aethere inter nubes, unde fragor interdum existit, hiante. Tum Pauwius haec adscripsit: „Aethere undique rupto a nubibus gravisonis; absona et ingrata locutio: cum nubes dissipantur, non rumpitur aether, nec a nubibus id fieri potest unquam. Vellem mentem aliter expressisset Quintus aut saltem scripsisset: αἰθέρος ἀμφὶ φανέντος ἀνευ νεφέων ἐριδοῦπων. Notissimum illud Homericum οὐρανόθεν δ' ἄρ' ἐπέδραγεν ἄσπετος αἰθήρ, quod Θ, 554 et Π, 300 in comparatione non ab simili occurrit, aliud est. Nam αἰθήρ ibi splendorem aetheris, non aetherem notat: hoc certum et perspicuum. An tamen sic vox etiam accipienda hic et αἰθέρος ἀμφιραγίνιος vertendum: aetheris splendore undique erumpente? Non potest propter adjectum ἑπαί νεφέων ἐριδοῦπων. Sed an pro ἑπαί legendum re vera ἀνευ sine nubibus gravisonis? Id verum forte et sic dixissent

ἔνθ' ἄρ' ἔην Κλονίη Πολεμουῖσά τε Δηρινόη τε
Εὐάνδρη τε καὶ Ἀντάνδρη καὶ δία Βρέμουσα

hic, quod in locis Homericis dicunt ὅτε τ' ἔπλετο" etc. A Pauwio quodammodo imponi sibi passus est Tychsen., qui allata illius sententia ita pergit: „ἐριδοῦπων pro mero ornante epitheto habendum. Praestet fortasse post ἀμφιραγέντος interpungere et pro ἑκαί legere ἐπέξ νεφείων ut sit sensus: aethere rupto, hiante, spatium praebente in quo conspiciatur luna, inter nubes emergens.“ Heynius denique haec addidit: „Epitheton νεφείων ἐριδοῦπων, quod sive de caelo tonante sive de ventorum fragore recte diceretur, parum placere fateor; reliqua tamen Homeri exemplo bene dicta sunt de micantibus per nubes tanquam ex recessu astris, et h. l. de luna suo splendore perrumpente.“ Bene est quod Pauw. Homericos locos laudavit Θ, 555 sq.

ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαι-
νήν ἀμφὶ σελήνην
φαίνεται ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἔπλετο
νήνεμος αἰθήρ.

et Π, 297 sqq.

ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρε-
ος μεγάλιο

κινήση πυκινὴν νεφέλην στεροπη-
γερέα Ζεὺς,

ἐκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σχολιαὶ καὶ
πρόφοροι ἄχροι

καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ἔπερ-
ράγη ἄσπετος αἰθήρ.

Utrumque enim locum imitando conjunctum Quintus expressit. Male autem Pauwius illis locis usus est bis falsus. Nam primum recte dicitur circum rumpi aether, ubi nubibus, quibus antea undique obductus tegebatur, disjectis aperitur: ita etiam Homericum intelligendum, quibus in verbis αἰθήρα non aetherem sed splendorem aetheris notare — tum vero ne ἄσπετος quidem addi poterat — inepte putavit Pauwius. Et similiter nos: der Himmel bricht sich. Deinde autem ἐπὶ (ita enim scribendum) νεφείων non significat a nubibus rumpi aetherem, sed rumpi eum ita, ut prodeat seseque explicet e nubibus, sub quibus antea latuerat. Similiter apud Homerum Φ, 57 dictum: Τρώες — αὐτίς ἀνα-

στήσονται ἐπὶ ζόφον ἡερόεντος quem ipsum locum cum aliis quibusdam (ex Homero Θ, 543 et Ω, 576) attulit Hermann. ad Eur. Hec. v. 53 p. 11, cujus haec sunt verba: „ἐπὶ enim recte conjungitur cum verbis motum significantibus, si quid ex ea re exire vel emitti significatur, sub qua fuit.“ Addi poterat Ρ, 224 ὄψεσθαι ἐπ' Ἀχαιοῖν, 235 νεκρὸν ἐπ' Αἴαντος ἐρύειν. et η, 5 ἐπ' ἀπλήνης ἡμιόνοιο ἔλνον. Hesiod. Th. 669 οὕς τε Ζεὺς — ἐπὶ χθονὸς ἤχε φώσδε. Eodem sensu etiam ἐπέξ cum Tychs. scribi posse patet, qui tamen in eo erravit, quod posita post ἀμφιραγέντος interpunctione ἐπέξ v. ἔ. cum ἀριζήλη γεγανῖα artificiosius conjunxit. Jam etiam, quid nubium epitheton sibi velit, perspicitur: sermo enim est de luna cum stellis in caelo post tempestatem et procellam serenato emersis: id quod apertissime v. 40 commode in M servato indicat. Similiter Nonnus X, 187

— οἶά τε λάμπει
μεσσοφανῆς νέφος ἰγρὸν ἀνασχί-
ζουσα Σελήνη.

XXII, 213 — 15

ὡς δ' ὅτε ὀργαλέου σκιερὴν μετὰ
χείματος ὥρην

φαίνεται ἀσπετέων νεφείων γυμνού-
μενος αἰθήρ

φέγγεος εἰαρινοῦτο δεδιγμένους αἰ-
θοῖον αἴγλην.

Cf. XLI, 256 ὄσον πλέον ἄστρα
καλύπτει Ἀνεφέλου ἀκτῖνας ὀ-
στεύουσα Σελήνη Πλησιφαῆς. Latius illam cum luna comparationem persecutus est Tryphiod. 514 sq., ubi cfr. Wernick.

42. ἄρα ἦν AM cett., ἄρ' ἔην ex Hermannii ad Orph. p. 740 correctione recepit Tychs. Lehrs. — Κλονίη Ε1. Δηρινόη vulgo: vid. ad v. 230.

43. Εὐάνδρη AMC2, Εὐάνδρη C1 et infra 254 AM et vulgo. Inde recte utroque loco hoc nomen praetulit Rhodom., „an recte“ frustra Pauwius „dubitat propter contiguum Ἀντάνδρη quod nimis fere synonymum: ἀδρός validus; ἀδρότης robur: inde Εὐάνδρα potuisset dici.“ Nec melius ego olim Εὐάδρη conjecta-

ἤδὲ καὶ Ἴπποθόη, μετὰ δ' Ἀρμοθόη κνανῶπις
 Ἀλκιβίη τε καὶ Ἀντιβρότη καὶ Δηριμάχεια, 45
 τῇ δ' ἐπι Θερωώδωσα μέγ' ἔγχετ' κνυδιώωσα·
 τόσσα ἄρ' ἀμφιέποντο δαΐφρονι Πενθεσίλειη·
 οἷη δ' ἀκαμάτιοι κατέρχεται Οὐλύμποιο
 Ἥως μαρμαρέοισιν ἀγαλλομένη φρένας ἵπποις
 Ὠράων μετ' εὐπλοκάμων, μετὰ δὲ σφισι πάσης 50
 ἐκπρέπει ἀγλαὸν εἶδος ἀμωμήτοις περ' εὐούσης·
 τοιῆ Πενθεσίλεια μόλεν ποτὶ Τρώιον ἄστρ
 ἔξοχος ἐν πάσησιν Ἀμαζόσιν· ἀμφὶ δὲ Τρωῆς
 πάντοθεν ἐσβύμενοι μέγ' ἐθάμβεον, εὐτ' εἶδοντο
 Ἄρεος ἀκαμάτιο βαθυκνήμιδα θυγάτρα 55
 εἰδομένην μακάρεσσιν, ἐπεὶ ῥά οἱ ἀμφὶ προσώπω
 ἀμφω σμερδαλέον τε καὶ ἀγλαὸν εἶδος ὀρώρει,

* * * * *

bam. — ἀντάνδρη A, Ἀντάδρη C2.

44. ἵπποθόη A, μετ' ἀρμοθόη A, μετὰ δ' Ἀρμοθόη MVE1, et ita jam corr. Rhod. Ἀρμαθόη C2 et hoc suspicatur Pauw. et Scalig. apud Dorvill. l. c. p. 579. Sed Ἀρμοθόη etiam infra 533 libri tuentur.

45. ἀλκιβίη — ἀντιβρότη A. δη ἀμάχη (sic) M, sed v. 260 non dissentit.

46. ταῖς δ' A; ταῖς δ' Pauw. et edd. τῆς δ' M omissio ut fere semper u. Vid. prolegg. II, 2, §. 2. ἐπὶ A et vulgo, ἐπι M, ἐπι ego correxi. — Θερωώδωσσα AM et vulgo, sed 254 Θερωώδωσαν A et vulgo, Θερωώδωσαν M, Θερωώδωσσα hic Rhod. tacite scripsit, infra coniecit; Θερωώδωσσα C2 et id commendavit Pauw.; sed Θερωώδωσσα ego scripsi ex praecepto Lobeckii in pathol. serm. Gr. prol. p. 41. — μετ' M.

47. δ' ἄρ' AM cett. Corr. Rhodom. — Πενθεσίλειῃς A, Πενθεσίλειῆη M, et corr. jam Rhodom.

48. ἀπ' Οὐλύμπου AM, ἀπο Οὐλύμπου C1, Οὐλύμποιο Tychs. recepit ex Rhodom. emendatione, qui praeterea ἐξ Οὐλύμπου tentavit. Sed illud tantum Quinti consuetudini aptum — vid. I, 676. III, 696. VIII, 240 — haud immemoris Homericæ clausulae A, 499, E, 754. Θ, 3. 25. 411. A, 77. E, 225. T, 114. Dausq. κατέρχετ' ἀπ' Οὐλύμποιο, quod etiam

falsum esse illis locis evincitur. Cfr. Müller. de cyclo Ep. p. 146 sq.

49. ἥως A. φρένας omittit M.

50. Ὠράων A. εὐπλ. et σφισι M. — „Μετά bis in eodem versu.“ PAUW. „Equidem in Quinto hoc feram, sed mallem Auroram disertius indicari: fort. leg. ἢ δ' ἐν σφισι.“ TYCHS. Hoc quidem iudicium miror: nam quae in antecedentibus subjectum fuit Ἥως hic quoque manet. Sed duplicata praepositione offensus et ipse olim μέγα δ' ἐν σφισι ex v. 37 collato Hom. B, 480 sqq. (μέγ' ἔξοχος ἐπλετο πάντων et ἐκπρέπει ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἠρώεσσαν) conieci in emendat. p. 168. Nunc ea repetitione nihil moveor: potius ut praepositionem h. l. positam arbitrer inducor his locis: II, 216 μετὰ δ' ἐπρεπον Αἰθιοπῆες. et X, 90 μετὰ δ' ἐπριπε μαρμαρέοισι. cfr. Θ, 172 μετὰ δὲ πρέπει γαστέρι μάργη. — πάσαις et 51 εὐούσαις AM et vulgo. „Pro πάσαις videtur scriptum esse πάσης et v. 51 εὐούσης.“ HEYN. Vid. prolegg. II, 2, §. 2.

56. προσώπω AM.

58. μειδιῶν AM cett. (sine lacuna). μειδιῶσ' Tychs. μειδιῶσ' Tauchn. Lehrs. „Haud scio an non per enallagen numer. (sic!) legendum sit μειδῶσ' Lector iudicet.“ RHOD. „μειδιῶσ' ἔ.: haec enim

μειδιώσ' ἐρατεινόν, ὑπ' ὄφρῦσι δ' ἡμερόεντες
ὄφθαλμοὶ μάρμαϊρον ἀλίγκιον ἀκτίνεσσι,

figura poetae usitatissima est, ut exempla crebra demonstrant libro potissimum 6 in scuto Herculis.“
ID. ADD. „Depravatum est μειδιῶν; Rhodom. μειδιῶσ' quod ad praecedens οἱ referri deberet, et sic positum esset pro μειδιώση: nihil aliud enim adest, quo referri possit, quicquid cum Rhodomano comminiscaris, qui id imperite profecto referre voluit ad praecedens εἶδος, vocem ad tale magistrum plane ineptam: μειδιῶσ' autem pro μειδιώση aphaeresin continet, quam nemo paulo eruditior facile probabit. Aliud latet: legendum suspicor μειδιῶν ἐρατεινόν: sic εἶδος μειδιῶν apte cohaeret et nulla est in his durities.“
PAUW. qui in addend. μειδιῶν, si ambiguum non meluas, servari posse dicit. μειδιῶν jam Salvinius conjecerat apud Dorvill. l. c. p. 579. „Εἶδος μειδιῶν Graece vix dixeris.“
TYCHS. „Si tertius casus est ex Rhodomanni mente, exarandum erit μειδιῶσ' pro μειδιώση. Cum ceteris conveniret μείδησεν δ' ἐρατεινόν.“ HEYN. Ex ejus igitur sententia Tychs. monstrosam formam edidit, quam vel Tauchnitianae corrector mutavit. Rhodom. εἶδος cum μειδιῶσα jungi voluit, quam generis enallagen non improbat Spitzn. in observatt. p. 19—26, iisdem atque Rhodom. usus exemplis (I, 154 sq. VI, 212 sq. 220 sq.) quae plane nihil probant, cum in iis per vocabula μένος vel βίη cum genitivis juncta simpliciter usitatissimo more res circumscribatur, ad quam ipsam facili synesi attributum referatur. H. I. autem εἶδος non ipsius Penthesileae habere paraphrasin adjecta docent ἐπεὶ ῥά οἱ ἀμφὶ προσώπῳ. Itaque adhuc sententiam teneo in programm. p. 6 prolata, post v. 57 ubi Penthesileae faciem terribilem simul et venustam fuisse universe indicatum erat, unum verum excidisse, quo descriptio singula percurrere inchoata sit. Quo quid fuerit commemoratum non est difficile inventu. Nam ubi reputaveris in iis quae statim adduntur

primum *oculorum*, tum *genarum*, in quibus gratia et robur excubare dicuntur, fieri mentionem, vix dubitare poteris, quin versu qui excidit de *supercilio*, quod inprimis habebatur constans terroris sedes (cfr. III, 537 sqq.), fuerit expositum. Ita si putamus talem excidisse versum:

[σμερδαλέον μὲν ἔφηνεν
ἐπισκύνιον βλοσυρῶπις]
μειδιῶσ' ἐρατεινόν, ὑπ' ὄφρῦσι
δ' ἡμερόεντες etc.

et quomodo is omitti potuerit et quam apte illum sequentia excipiant perspicitur. Quod enim adjicitur μειδ. ἐρατ., iis verbis indicatur vel terrifico supercillii aspectu aliquid gratiae fuisse admixtum.“
Hoc etiam ex sqq. apparet, maxime ex v. 61, θεοπεισὴ ἐπέκειτο χάρις καταειμένη ἀλκήν. Et ita lacunam recte a me esse expletam ipse Quintus docet loco plane consimili de Marte in bellum ruente VII, 361—63: καὶ οἱ ἐπισκύνιον βλοσυρὸν πέλει, ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῶ ὄμματα μαρμαίρουσιν ἴσον πυρὶ, ται δὲ παρειαι κάλλος ὁμοῦ κρουέντι φόβῳ καταειμέναι αἰεὶ φαίνοντ' ἔσσημένον.

Similiter Nonnus III, 221 sq.

θάμβειν ἀνέρος εἶδος, ἐπεὶ νό οἱ
ἔμφρτος ἦβη
ἦγορέην καὶ κάλλος ἐμίγννε σύζυγι
μορφῇ.

XXIV, 275 χόλον εἶχε γέλωτι μειμιγμένον. XXIX, 29 ἔροεις δὲ καὶ ἀλκιμος εἰν ἐνὶ θεσμοῦ. XXX, 193 εἰν ἐνὶ θεσμοῦ ἦγορέην καὶ κάλλος. XXXVII, 178 κομίζεις Σύμφρτον ἦγορέην κεκερασμένον ἀνθεμον ἦβης. Postremo cfr. id. XI, 373 — 76 de Calamo puero:

— ἐπ' ἀμφοτέραις δὲ παρειαις
αὐτοφρῆς χάρις ἦεν ἐπισκαίρουσα
προσώπῳ
ὄμμασιν αἰδομένοισιν· ἀπὸ βλεφάρων
δέ οἱ αἰεὶ
κάλλος ὄστεύοντος ἐκηβόλος ἔρρεεν
αἰγλή.

Neque aliter Tryphiod. 103 de equo Trojano:

ὡς ὁ μὲν ἐξήστοραπτο φόβῳ καὶ
κάλλει πολλῶ.

αἰδῶς δ' ἀμφερούθηνε παρήια, τῶν δ' ἐφύπερθε
θεσπεσίη ἐπέκειτο χάρις καταειμένη ἀλκήν.

60

λαοὶ δ' ἀμφεγάννυτο καὶ ἀχνύμενοι τὸ πάροιθεν·
ὡς δ' ὁπότε' ἀθρήσαντες ἀπ' οὔρου ἀγροισῶτα
Ἴριον ἀνεγρομένην ἐξ εὐρουπόροιο θαλάσσης,
ὄμβρου ὅτ' ἰσχανώσι θεουδέος, ὁππότε' ἀλωαὶ
ἤδη ἀπαναίνονται ἐελδόμεναι Διὸς ὕδαρ,
ὄψε δ' ὕψηλύνθη μέγας οὐρανός, οἱ δ' ἐσιδόντες
ἐσθλὸν σῆμ' ἀνέμοιο καὶ ὑετοῦ ἐγγὺς ἴοντος
χαίρουσιν τὸ πάροιθεν ἐπιστενάχοντες ἀρούραις·

65

Μειδ. ἐρατ. etiam infra V, 72 et VII, 313 legitur. Contrarium est X, 182 λυγρὸν ἐπ' ὄφροσι μειδιῶσαι πορδάμεις. Cfr. Apoll. Rh. III, 1009 de Medea νεκτάρειον μείδησ'. et 1024 de eadem et Iasone ἡμερόεν φαιδρῆσιν ἐπ' ὄφροσι μειδιῶντες. Nonn. XI, 498 ἀνθεμόεν γελώσσα.

60. ἀμφερούθηνε A E 1 et vulgo, ἀμφ' ἐρούθηνε M. — παρηϊάδων δ' ἐφ' ὑπερθεν A M cett. ἐφύπερθεν C 1. Emendavit Rhodom.

61. ἐπειμένη M facili errore ex v. 19 et ἐπέκειτο. Ad idem vocabulum spectat ἐνδεδυμένη, quod in E 1 subter ἀμφερούθηνε legitur.

62. τοπάροιθεν A et vulgo, τὸ παροῖθεν M. Vid. proleg. II, 2, §. 5.

64. ἀνειρομένην M. — θαλάττης A et vulgo (etiam Lehrs.), θαλάσσης M.

66. ἀπανένονται E 1.

67. ὑψηλύνθη A et vulgo. ὕψηλύνθη M, quod iam Spitzner. in *manl.* p. 247 desideravit, recepit Lehrs. Vid. prolegg. II, 2, §. 3. — οἱ δ' A, οἱ δ' Tychs. οἱ δ' M. — „Non necesse est conjicere αἰψα.“ HEYN. Nescio quis hoc conjecerit: factum autem male. Etenim post spem diu frustratam tandem aliquando caelum obscuratur.

69. χαίρουσι A M et vulgo, χαίρουσιν C 1. — τοπάροιθεν A et vulgo, τὸ πάροιθεν M. — „Scrib. ἀρούρης.“ HEYN. Vid. prolegg. II, 2, §. 2.

Postquam singula excussimus, de tota comparatione videamus. Etenim Pauwius ad v. 63 haec adscripsit: „tota haec periodus ineptit: nam tautologus est homo et orationem tautologam male connectit. Vide modo illud ὁππότε' ἀθρήσαντες, ὅτ' ἰσχανώσι, ὁππότε' ἀλωαί,

non poteris dubitare. Quid etiam Iris ex mari surgens? An ita solet? Dein quid ὄμβρου θεουδέος? Idne epitheton est aptum? Non placent, non placent haec.“ Contra Tychs., quamquam et ipsi ingratum est ὁππότε', ὅτ', ὁππότε', tamen recte, inquit, se habet orationis nexus: etenim ὁππότε' ἀθρήσ. referendum ad χαίρ. v. 69; οἱ δ' ἐσιδ. resumit subjectum a verbo χαίρ. nimis remotum. Sed repetitae in comparationibus particulae temporales alibi etiam inveniuntur: vid. II, 221. 222 et 223. 345 et 47. VI, 341 et 43. VIII, 59 et 62 et alibi. Tautologam autem esse orationem ineptissime iudicavit Pauw., cujus orationis singulae partes ad rem necessariae sunt. Neque enim alio tempore agricolae gaudium concipere possunt ob conspectum arcum pluvium, nisi ubi imbrem ardentissime jam desiderant agris jam arescentibus. Deinde quod ad θεουδέος attinet, quod adjectivum non male Heyn. simpliciter pro θεῖος positum adnotat, ignoravit Pauw. recentiorum epicorum usum, qua quaecunque res Dei alicujus vim et numen aliquo modo experta est θεουδέος dicitur. Itaque sic h. l. imber dicitur a Deo immissus et infra III, 775 θεουδέα νῆσον Achilli donaturus est Neptunus, quae ipsius Dei est; apud Nonn. XVIII, 16 θεουδέε χειροί est pia manu; XXIII, 116 θεουδέα μάστιγα a Deo victum testem; XXXVI, 378 θεουδέος ἀνθερέωνος de faucibus Deriadei divinitus vincit; XLV, 63, ubi scribendum γηραλίον νάρθηκι θεουδέε πῆχυν ἐρέστας, quia narthex Baccho sacra est. Aliis locis ut

ὡς ἄρα Τρώιοι νῆες, ὅτ' ἔδρακον ἔνδοθι πάτρης
 δεινὴν Πενθεσίλειαν ἐπὶ πτόλεμον μεμανῖαν,
 γήθειον· ἔλπωρῆ γὰρ ὅτ' ἐς φρένας ἀνδρὸς ἴκηται
 ἄμφ' ἀγαθοῦ, στονόεσσαν ἀμαλδύνει κακότητα.
 τοῦνεκα καὶ Πριάμοιο νόος πολέα στενάχοντος
 καὶ μὲγ' ἀκηχεμένιοιο περὶ φρεσὶ τυτθὸν ἰάνθη·
 ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀλαοῖσιν ἐπ' ὄμμασι πολλὰ μογῆσας

XXVI, 138 Ἡερίης Θεουδέος. XL, 235 Θεουδέου κοίρανον. XLVII, 720 Θεουδέου Πελασγοῦ. usum Homeri retinuit, apud quem non dici nisi de animo pio et Deos reverente notum est — ζ, 121. θ, 576. ι, 176. ν, 202. τ, 109. 364 —, vid. Buttman. *lexil. tom. I. p. 169* — 73, qui Apollonii locos ab Homero non discrepantes adscripsit.

Sed miror non minus quam Pauwium etiam Heynium transversum esse actum, cujus haec sunt verba: „Haec quidem me non tenerent, at illa v. 64 Ἴριν ἀνεγρομένην ἐξ εὐρύπλοιο θαλάσσης sana esse vix credam; si vero sunt, non nisi ab indocto homine proficisci ea potuere. Ex longa siccitate iridem praecedere ignes nemo facile vidit. Pluviam nube nigricante a mari versus terras tendente vento coorto insequi nota res est expressa in loco, quem adumbravit Quintus Δ, 275 sq.

ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνὴρ ἐρχόμενον κατὰ πόντον ἐπὶ Ζεφύροιο ἰωῆς etc.

Pro iride itaque nubem h. l. requiras. Saltem reponendum est ἀχλὺν ἀνεγρομένην. Hanc quidem conjecturam jam ob metrum non ferendam esse hodie notum est: vid. Wernick. *ad Tryph. p. 288 sq.* (Obiter moneo apud Apoll. Rh. I, 238 πλεθὺς σπερχομένων, quod a Merkelio viro amicissimo in Museo Rhen. 1842. p. 603 inventum gaudeo, et ib. 515 τοῖόν σφιν ἐνέλιπε θ' ἐλκτρον ἀοιδῆς scribendum esse). Deinde nihil huc pertinet, si rem spectas, Homericus locus, quo atrae Graecorum phalanges cum nigricante nube conferuntur. Tum quod Iridem memorat imbris praenuntiam, eo secutus est communem vulgi opinionem, qua arcus ille cor-

nibus suis aquam attrahere putabatur. Vid. Ovid. *Met. I, 271*

Concipit Iris aquas alimentaque nubibus affert.

Virg. *Georg. I, 380 bibit ingens arcus*, ubi Servius: *sequitur vulgi opinionem*, et Heynius ipse *Stat. Theb. IX, 405* adscripsit:

At pater arcano residens Ismenus in antro,

Unde aurae nubesque bibunt, atque imbrifer arcus

Pascitur;

et laudavit Tibull. I, 4, 43 sq.

Quamvis praetexens picea ferrugine caelum

venturam admittat imbrifer arcus aquam.

Praeterea vid. Nonn. II, 201 sqq.

— — — ἐπ' ἀκτίνεσσι δὲ λάμπων ἀντιπόρου φαέθοντος ἐκάμπειτο σύνδρομος ὄμβρω Ἴριδος ἀγκύλα κύκλα πολύχρους ὀλκὸς ὑφαίνων.

Postremo inconsiderate Pauw. Iridem miratur ex mari surgentem. Nam cum aquas haurire putatur Iris, facere id videtur tantummodo aut flumini aut mari imposita. Mare autem Smyrnaeus praetulit ut homo maritimus et hic et infra v. 148, ubi lunam memorat:

ἦθ' ὑπὲρ ὠκεανοῦ βαθυρροῦ ἀντέλλησιν.

71. πόλεμον Α, πτόλεμον Μ, et ita jam Rhod. corr.; Pauwium, qui non necesse inquit, ubi caesura adest, data opera refutavit Dorvill. *Vann. crit. p. 336 sq.*

72. φραίνας V. ἴκται Μ, sed ι rubro colore corr. in η. Scaliger in Pauwii add. conj. ὅτε φρένας.

75. ἀκηχεμένοι V.

76. Struvius in *progr. pasch. 1818. p. 13* ὅπ' ὄμμασι coniecit, quocum Spitznerus facit in *Observatt. p. 9* afferens XII, 485 δάκρυ χεῦε πατήρ

ἱμείρων ιδέειν ἱερὸν φάος ἢ θανέσθαι
 ἢ πόνῳ ἰητήρος ἀνύμονος ἢ θεοῖο
 ὄμματ' ἀπαχλύσαντος ἴδη φάος ἡριγενείης,
 οὐ μὲν ὄσον τὸ πάροιθεν ὅμως δ' ἄρα βαιὸν ἰάνθη 80
 πολλῆς ἐκ κακότητος, ἔχει δ' ἔτι πῆματος ἄλγος
 αἰνὸν ὑπὸ βλεφάροισι λελειμμένον· ὡς ἄρα δεινὴν
 νιὸς Λαομέδοντος ἐσέδρακε Πενθεσίλειαν·
 παῦρον μὲν γήθησε, τὸ δὲ πλεον εἰσέτι παίδων
 ἄχνητ' ἀποκταμένων. ἄγε δ' εἰς ἐὰ δώματ' ἀνασσαν, 85
 καὶ μιν προφρονέως τίεν ἔμπεδον εὔτε θύγατρα

ἄλαοῖσιν ὑπ' ὄμμασι. Non consentio: ibi enim ὑπό necessarium: nam lacrimae subtile profluunt ex oculis. H. I. vero utrumque dici potuit, sed diverso sensu. Ubi enim dicitur ἄλαοῖσιν ὑπ' ὄμμασι πολλὰ μογήσας multa mala peressus esse dicitur, quorum causa fuerit caecitas, ad quae mala pertinent multa vitae quotidianae incommoda. Sin ponitur ἄλαοῖσιν ἐπ' ὄμμασι πολλὰ μογήσας, innuitur multa peressus esse in oculis, ut caecitas quasi insidens oculis ipsa cogitetur. Cfr. XII, 401 κατὰ βλεφάρων πῖσεν ἄλγος. Nos similiter „durch Blindheit“ et „an Blindheit viel leiden“ distinguimus. Infra autem v. 82 ὑπὸ βλεφάροισι est sub palpebris, non sub oculis, ut XII, 402 ἐπ' ὄφρασι, 414 ὑπὸ βλέφαρ' ἔστιαν ὀπωπαί. Ω, 637 ὄσσε ἐπὸ βλεφάροισιν.

77. ἢ A, ἢ M, et ita jam Rhod. praeterea haec adnotans: „vel est Synecphonesis. De qua sororibusque caeteris vide Tryphon. Grammaticum de affectionibus dictionum.“ Dausq. et Pauw. praeferunt ἢ θανέσθαι, sed alteram formam solum novit Quintus X, 51. 299. XIII, 225. 269.

78. πόνῳ M. ἢ πόνῳ ἰατήρος C 1.

79. ἀπαχλύσαντος M. ἴδη M.

80. τόπαροιθεν M. „Prava distinctio: sequitur enim ἔχει δ' ἔτι πῆματος ἄλγος etc. Distingue igitur ἴδη φάος ἡριγενείης, οὐ μὲν ὄσον τόπαροιθεν, ὅμως δ' ἄρα βαιὸν, ἰάνθη Πολλῆς etc. Sic ὅμως δ' ἄρα βαιὸν apte cum ἴδη φάος connectitur, et verba recte procedunt.“ PAUW. Pessime: tum enim sine ulla copula ἴδη et ἰάνθη conjuncti-

vus et indicativus sese exciperent. Ad οὐ μὲν ὄσον τὸ πάροιθεν repetendum est cogitando ἴδη φάος ἡριγενείης: quamquam solem non ut antea cernit, tamen paullulum re-creatur.

83. „An potius ὄτ' ἔδρακε Πενθεσίλειαν, παῦρον etc.? Sic longe facilius esset orationis cohaerentia.“ PAUW. Minime. Sententia haec est: hoc modo (i. e. hac laetitia) Priamus Penthesileam adspexit. Tum vero illud ὡς universe dictum sequentibus accuratius explicatur, de quo asyndeti genere, si quidem eo nomine uti fas est, bene admonuit Naegelsbach. in *adnotall.* ad II. p. 274 sq. Sed post Πενθεσίλειαν colon, non punctum, quod fecit Tychs., ponendum fuit.

84. εἰς ἔτι M. Vid. *prolegg.* II, 2, §. 5.

85. ἀποκταμένων A, ἀποκταμένων M et C 1 („e correctura ut videtur“ TYCHS.), et sic jam corr. Rhod. Vulgatam suo more tuetur Dausq.

86. τίεν M. ὡστε A, εὔτε M, quod recepi. „Quamquam eodem fere modo infra v. 800 legitur ὡστε θύγατρα φίλην περιωκχύσαντες, tamen vera videtur M scriptura εὔτε, qua particula etiam alibi res, quae cum aliquid comparatur, simpliciter a Quinto adnectitur nullo verbo sequente. Vid. I, 586 sq. τίσεις δὲ κακὸν μέρος, εὔτ' ἐν ὄρεσσι χεμμάς — VII, 516 νῦν δέ μοι εὔτε λέοντι κύνες — μάρασθ' — IX, 264 δυοφερὸν δὲ νέφος καθύπερθε Κρονίων Εὔτ' ὀμίχλην διεκέυε. XI, 132 οὐ γὰρ δὴ μάραντο — εὔθ' ὑπ' ἀπήνη Διοῖοι — βόες.“ EMENDD. p. 168.

τηλόθι νοστήσασαν ἔεικοστῶ λυκάβαντι,
καὶ οἱ δόρπον ἔτευξε πανείδατον, οἶον ἔδουσι
κυνάλοι βασιλῆες, ὅτ' ἔθνεα δηώσαντες
δαίνυντ' ἐν θαλήσιν ἀγαλλόμενοι περὶ νίκης· 90
δῶρα δέ οἱ πόρε καλὰ καὶ ὄλβια, πολλὰ δ' ὑπέστη
δωσέμεν, ἦν Τρώεσσι δαιζομένοις ἐπαμύνη·
ἢ δ' ἄρ' ὑπέσχετο ἔργον, ὃ οὔποτε θνητὸς ἑώλπει,
δηώσειν Ἀχιλλῆα καὶ εὐρέα λαὸν ὀλέσειν
Ἀργείων, πυρσὸν δὲ νεῶν καθύπερθε βαλέσθαι· 95

87. τηλόθε A et vulgo, τηλόθην M, vid. prolegg. II, 2, §. 10. Super λυκάβαντι E I notat εἶμι et ad marg. ἐν εἰκοστῶ χρόνῳ οὕσα ἀφίετο εἰς Τροίαν. Videtur igitur librarius ex comparatione male intellecta Pen-thesileam sibi finxisse viginti annos natam. Illum numerum Quintus ex Homero sumpsit β, 175 εἰκοστῶ ἐνιαυτῶ Οἴκαδ' ἐλεύσειθαι. et ρ, 327 αὐτίκ' ἰδόντι Ὀδυσῆα εἰκοστῶ ἐνιαυτῶ.

89. δηώσαντες M.

90. ἀγαλλόμενοι M.

92. ἐπαμύνη M.

93. ἢ δ' A. ἢ δ' ἄρ' ὑπέσχετο M.

Cum nimis universe hoc dici videretur, nunquam a mortali Achillis Achivorumque caedem et navium incendium animo esse conceptum — cfr. I, 353 sq. II, 360. 412 sq. VIII, 7 — et vox θνητός de solis Trojanis vix accipi posse putarem, olim ὃ οὔποτε κείνος ἑώλπει conjeci, hoc ut ad Priamum referretur, qui ubique a laeta perfectae victoriae spe abhorrens inducitur: vid. 76 sqq. 91 sqq. 186 sqq. 198 sqq. II, 129 sqq. Sed male acutus fui: θνητός fere idem est atque τις, et totius membri sententia haec: quod jam nunquam mortalis (i. e. vel Trojanorum vel Achivorum quisquam) fore putabat. Similiter infra III, 413 βροτῶν ἐς τεῖχος ἀλόντων. VI, 327 ὅς ἄρα τοῖσιν ἔποντο βροτοί. et Sibyll. orac. XI, 134 αἰφρίδιος δὲ βροτοῖς ἑύλιος δόλος ἀμφικαλύψει de solis Trojanis dictum. Nescio an Quinti memoriae obversatus fuerit Theocr. XXV, 115 sq. οὐ γὰρ κεν ἐφρασκέ τις οὐδὲ ἑώλπει Ἄνδρος ληῖδ' ἐνὸς τόσσην ἔμεν.

94. δηώσειν M.

95 et 96. hoc modo pingit M ceteris omissis:

Ἀργείων, οὐδέ τι ἤδη ἔμμελῆν Ἀχιλλῆα.

V. 95 νῆας δὲ πυρὸς καθύπερθε A et vulgo. V. 96 ἤδη C1. ἔμμελῆν A, ἔμμελῆν C1 (in libro Francii et Cod. „uno“ Dorvill. l. c. p. 579) et sic jam Pauw. corr. Sed de v. 95 pluribus quaerendum. Audiamus primum interpretes. Rhodom. vertit: navesque in ignem conjicere. Tum Pauwius haec adnotavit: „νῆας δὲ πυρὸς καθύπερθε βαλέσθαι] postquam scilicet solutae et disruptae essent interfectis Graecis: ἔννοια est parum apta et ipsa elocutio scabra: νῆας pro tabulis navium, navium lignis. Ignem navibus injicere, ut sic comburentur, aliud melius est.“ Consentit Heyn., cujus verba haec sunt: „ineptus versus ab interpolatore profectus. Quod voluit dicere esset ἐμβαλέσθαι πῦρ νησῶν. Videtur ille junxisse: βαλέσθαι τὰς νῆας (διὰ) πυρὸς προπυρὶ et desuper de litore καθύπερθε.“ Tychs. postremo M auctoritate abusus scribendum conjecit ceteris ejectis:

Ἀργείων· οὐδ' ἤδη ἔμμελῆν Ἀχιλλῆα.

Verum, ab hoc ut incipiam, non nisi errore illa verba in M esse ommissa et versus hypermeter docet (οὐδέ τι ἤδη) et aliae in eo libro lacunae ejusdem originis. Vid. add. ad Tychs. comment. V, §. 6. Accedit quod illa formula ex Homero deprompta νηπίη· οὐδ' ἤδη etc. Quinto est maxime familiaris: vid. I, 374. X, 94. 329. 774. XIII, 20. 174. (cfr. Spitzn. observatt. p. 11 — 13) et ob eam causam eo magis

νηπιη· οὐδέ τι ἤδη εὐμμελίην Ἀχιλλῆα,

retinenda, quod ea ablata orationis transitus magnopere claudicat. Denique naves incendendas etiam alibi Quintus commemorat, ut I, 368 νῆας τ' ἐμπρήσειν ὀλοῦν πυρὶ, 500 Ἀργείους ὀλέσωσι καταπλέξωσι δὲ νῆας. V, 356 ἢ ὄγ' ἐνιπρήσας νῆας πυρὶ πάντας ὀλέσση. Sed recte Pauw. notavit vulgatae non aliam sententiam posse esse nisi hanc, naves igni impositas comburendas esse, quod quis fortasse probaturus sit de rogo cogitans e navibus constructo et in victoriae splendorem concremato. Et in hac sententia Struvius minor fuisse videtur, qui in *observat.* p. 1 sq. πυρῆς conjecit: sed ipse jam in literis ad me datis eam sententiam retractavit. Nam si quis cum Heynio memor Homericorum locorum, et in quibus comburendi verbum cum genitivo πυρός junctum legitur — I, 242 αὐτὰς (νῆας) τ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρός. II, 81 πυρός αἰθόμενοιο Νῆας ἐνιπρήσωσι. Z, 331 ἄστυ πυρός δηίοιο θέρηται. A, 667 νῆες — πυρός δηίοιο θέρωνται. H, 410 πυρός μειλισσέμεν (νέκρας). ρ, 23 ἐπεὶ κε πυρός θερέω —, et in quibus καθύπερθεν cum movendi verbis sociatum invenitur — B, 754 μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει. Γ, 337 λόφος καθύπερθεν ἔνευεν. M, 286 πάντα εἰλόαται καθύπερθ'. Σ, 353 (κάλυψαν) καθύπερθε φάρεϊ. Φ, 269 κῆμα — πλάσ' ὄμων καθύπερθεν, 321 οἱ ἄστυ καθύπερθε καλύψω. X, 196 οἱ καθύπερθεν ἀλάλκοιεν βελέεσσιν. Ω, 450 et ψ, 193 καθύπερθεν ἔρεψαν, 646 et δ, 299 γλαίνας ἐνθήμεναι καθύπερθεν ἔσασθαι. μ, 442 ἦκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι. — putaverit πυρός a βαλέσθαι aptum, eidemque verbo adverbialiter positum καθύπερθε conjungendum esse ut naves dicantur igne desuper jactae, repugnat verborum πυρός καθύπερθε positura, quae ea verba divelli non patitur: vid. Quint. III, 684 πάντα πυρῆς καθύπερθε βάλλοντο. IV, 4 φῶτα Πυρκαϊῆς καθύπερθε βάλλον. V, 631 τὸν ῥα - πυρῆς καθύπερθε βάλλοντο. et cf. γ, 170 καθύπερθε Χίοιο. ο, 404 Ὀρτυγίης καθύπερθεν. Apol-

linar. 23, 4. Nonn. XXXIII, 16 κεκλιμένες ἐφύπερθεν ἀνυμβεύτοιοι κοίτης. Similes sunt hi loci in Quinto XII, 249 καὶ εἰ πυρὶ μητιόονται Βάλλειν ζωὸν ἔοντα. et XIII, 273 ἢ ἔσω πυρός αἴψα βάλεσθε, ubi cfr. not. Inverso contra ordine καθύπερθε πυρός βαλέσθαι facilius utrumque cum verbo jungi poterat, ut θ, 279 πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέρχυντο. Ob hanc ipsam causam nec Spitzneri nec Hermannii sententiam amplecti possum, quorum uterque βαλέσθαι glossema ratus ille καθύπερθε θέρεσθαι, hic καθύπερθεν ἐναύσειν conjecit. Multo probabilius ipsum καθύπερθεν pro glossemate habeatur, ut pro eo aut epitheton ad πυρός referendum ut δηίοιο vel μαλεροῦτο vel quod proxime accedit κρατεροῦτο, aut πυρός σέλας vel μένος ἀμφιβαλέσθαι emendandum sit. Sed omnium, quae omnino tentari possunt, verisimillimum tantum visum, quod nunc reposui: πυρσὸν δὲ νεῶν καθύπερθε βαλέσθαι, quod quam facile in vulgata delorqueri potuerit neminem latet. Hanc quoque locutionem secundum Homerum effinxit: vid. N, 320

— ὅτε μὴ αὐτὸς γε Κρονίων ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νῆεσσι θοῆσιν.

Cfr. Nonn. XXXIX, 86.

προφθάμενοι, μὴ χειρὶ πηραυγία δαλὸν ἀείρων

Δηριάδης φλέξειεν ἀρήια δούρατα νῆων.

ibid. 208 ὀλγάδι Δηριάδαο μαχήμονα πυρσὸν ἐλίεσσων.

Cfr. ib. 391 sqq. et 397. Πυρός autem, quod et apud Hom. Σ, 211 et apud Quintum XII, 43, 349. XIII, 23 fax est, qua signum noctu datur, saepissime apud Nonnum titionem notat, quo aliquid accenditur: vid. X, 70. XXVIII, 183. XXIX, 214. XXXIII, 246 sq. XXXVI, 85. 111. XXXVII, 76. XLVIII, 68; et interdum ipsam flammam, ut XXX, 79

— ἀμσι δὲ δειρῆν Μυρρέος αὐτοέλιχτος ἐλίεσσειτο πυρός ἐχέφρων.

et XXXVI, 322 de Baccho transformato:

ὄσσον ὑπέρτατος ἦεν ἐνὶ φθισήνορι χάριμη.

τῆς δ' ὡς οὖν ἐπάκουσεν εὖς πάϊς Ἡετίωνος
Ἀνδρομάχη, μάλα τοῖα φίλω προσελέξατο θυμῷ·
„ἄ δειλή, τί νυ τόσσα μέγα φρονέουσ' ἀγορεύεις;
οὐ γάρ τοι σθένος ἐστὶν ἀταρβεί Πηλείωνι
μάρασθ', ἀλλὰ σοὶ ὄκα φόνον καὶ λοιγὸν ἐφήσει.

100

— — ὑψιφανῆς γὰρ
ἤερα θεομαίνων ἐλελίξετο πυρσὸς
ἀλήτης.

97. φθισήνορι M. — χάριμη M.

98. τῆσδ' A et vulgo, τῆς δ' M. —
ἐσάκουσεν A et vulgo, ἐπάκουσεν
M, quod reposui secundum ea, quae
emendatt. p. 168 sq. dixi: „hoc ver-
bum etiam alibi cum genitivo jun-
gitur, ut B, 143. Orph. Lith. 455 et
ipsum Quintum II, 61. Nam ἐσα-
κούειν cum accusativo fere, si bene
memini, construi solet. Itaque
fortasse etiam infra I, 496 οἰμωγῆς
ἐπάκουσε restituendum est.“ Acce-
dit, quod ἐπακούειν, non ἐσακούειν
Homericum est. Neque Apollonius,
qui ubique ἐσακούειν praetulit (cum
accus. junctum I, 766. III, 696. IV,
624), III, 914

Ἄργος, ὃς (sic!) ἤδη τήνδε α-
σιγνήτων ἐσάκουσεν
ἠερίην Ἐκάτης ἱερὸν μετὰ νηὸν
ἰοῦσαν.

vulgatae apud Q. patrocinator.

99. Post Ἀνδρομάχη add. δὲ in
M. — τοῖα ἐφ' A et vulgo, ἐφ' omittit M.
Vitiosum esse hiatum recte jam Her-
mann. Orph. p. 740 perspexit, etsi
in Homero talia ubique occurrant,
aliam tamen esse recentiorum con-
suetudinem prudenter monens. Vid.
prolegg. II, 1, §. 10. Quod autem idem
τοῖον conjecit, recepitque Lehrsium,
jam olim emendatt. p. 169 improbaui,
quia Quintus in hac locutione semper
aut τοῖα (VI, 42. XII, 374. XIV,
184 et 253, qui locus proxime ac-
cedit: μάλα τοῖα πρὸς ἀλλήλους
δάριζον) aut τοῖον ἔπος vel μῦ-
θον scripsit. Vid. I, 756. III, 56.
559. 607. IV, 19. 489. V, 414. 440.
464. 508. 573. VI, 57. VII, 178. 641.
668. IX, 49. 226. 260. 274. 312.
536. X, 470. XII, 7. 205. XIII, 14.
XIV, 154. 307. Et consentit Nonn.
I, 92. 125. II, 564. XV, 256. XXV,
125. 140. Semel in fine et cum alio
verbo III, 166 dictum est: ὃ δὲ σφι-

σι τοῖον ὁμοῖα. Itaque reposui,
quod olim conjeci τοῖα φίλω. So-
let enim Quintus ad vitandum hia-
tum in hac ipsa versus sede φίλος
ponere pro pronomine possessivo,
id quod abunde docent hi loci: I,
800. II, 246. 305. 500. 594. III,
404. 529. IV, 498. VII, 567. 639.
VIII, 100. 297. 305. IX, 90. 93. 345.
X, 328, 423, qui proxime accedit:
ἀναστυνέρονσα φίλον προσελέξατο
θυμῷ. XI, 51. 226. 351. XII, 228.
XIII, 261. 454. XIV, 300. Inde etiam
aliis locis eodem loco φίλος legitur,
ubi antecedenti voculae adjecto ν
ἐφελκυστικῷ pronomem possessivum
poni potuit: I, 525. III, 80. 407.
VII, 338. XII, 263. XIV, 71, postre-
mo X, 391 qui et ipse locus simil-
limus est: ἐν κραδίῳ μενέαινε φί-
λον δ' ἀνὰ θυμὸν ἔειπεν. — προσ-
ελέξετο M.

100. μεγαφρονέουσ' M. Cf. Spitzn.
observatt. p. 36.

101. ἔστι M, unde olim emendatt.
p. 169 ἔσται scribendum putavi et
propter sequens ἐφήσει, et simili
adductus locus v. 454 sq.

— — οὐ γὰρ σθένος ἔσσεται ἴσον
ὑμῖν καὶ Δαναοῖσιν ἐπισταμένοισι
μάχεσθαι.

Sed in ea re falsus sum. Primum
enim scribendum fuit ἔσσει, vid.
I, 572. X, 23 et cfr. VI, 417. VII,
192. X, 229. XII, 10. Contra ἔσται
semel tantum legitur in versus clau-
sula, ubi prorsus est necessarium:
IX, 515 γέρας βασιλῆιον ἔσται.
Deinde nec praesens ab hoc loco
alienum esse, quippe quo in uni-
versum Andromache indicet, omni-
no Amazonis robur Achille inferius
esse, qua ex re quid futurum sit
auguratur, docet V, 224: οὐ γὰρ
τοὶ σθένος ἐστὶν ἐν ἔντεσιν
ἀκαμάτοισι Δύμεναι Αἰακίδαο.

102. Vulgo ἀλλά σοι.

λευγαλέη, τί μέμνησας ἀνὰ φρένας; ἦ νύ τοι ἄγχι
ἔστηκεν Θανάτοιο τέλος καὶ δαίμονος Αἴσα·

Ἐκτωρ γὰρ σέο πολλὸν ὑπέρτερος ἔπλετο δουρί·

405

ἀλλ' ἐδάμη κρατερός περ ἑών, μέγα δ' ἤκαχε Τρῶας,

οἱ ἔ θεὸν ὧς πάντες ἀνὰ πτόλιν εἰσορόωοντο·

καί μοι ἔην μέγα κῦδος ἰδ' ἀντιθέοις τοκέεσσι

ζωὸς ἑών· ὧς εἴ με χυτὴ κατὰ γαῖα κεκεύθει,

πρίν ἔ δι' ἀνθερεῶνος ὑπ' ἔρχεϊ θυμὸν ὀλέεσσαι.

410

103. ἦ νύ τοι sine lacunae signo AC2 et cett. ut videtur, ἦ νύ τοι ἄγχι MN, ἦ νύ τοι αἴσα C1. „Deest in line ἔγγυς vel ἄγχι seu ἄγχοῦ.“ RHOD. Ἦδη supplevit Scaliger. Sed ἄγχι solum ferri posse usus Quinti evincit: II, 278. 287. V, 302. VI, 146. VII, 189. IX, 405. Praeterea legitur ubicunque brevis syllaba sequitur a consonante incipiens: II, 637. III, 661. VI, 212. 240. 427. VII, 10. X, 155. 183. XI, 132. XII, 381. 565. Eliditur XII, 239. XIII, 30 ἄγχι ἵπποιο. Contra ἄγχοῦ nusquam, ἔγγυς autem ubique legitur, ubi brevis syllaba sequitur vocali incipiens: I, 68. 303. III, 141. 615. V, 489. VI, 159. 536. VII, 590. VIII, 317. IX, 235. XIV, 297. 325.; semel sequenti consonante, ut ultima producenda sit: II, 451 ἔγγυς δὲ καὶ ἀλκή.

104. ἔστηχε AM, ἔστηκεν E1 C1. Receptit Tychs. Lehrs. Male Dausq. ἔστήχει, cui Pauw. respondet: „ἔστήχει stabat potius denotat quam stal: ipsi pueri sciunt ex Homero.“ Tum Θάνατος et Αἴσα scribendum esse literis majusculis, ex Quinti consuetudine apparet. Nam, quibus letiferi adsunt daemones, ii temeraria et fatali implentur audacia. Vid. hos locos: infra 172 λυγαί δέ μιν ὀτρύνουσιν Κῆρες ὁμῶς πρότην τε καὶ ὑστατήν ἐπὶ δῆριν ἔλθόμεν. 307 ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλοισι φόνον καὶ κῆρα τίθεντο—. δεινὸς γὰρ ἐνεστρωφάτο Κυδοιμός etc. 389—95 de Aesa: τὴν δ' ὀρόθυνεν Αἴεν αἴστος εὐῶσα καὶ ἐς κακὸν ἤγεν ὀλεθρον. III, 14 οὐνεκ' ἄρα σφι Κῆρες ἐπὶ στέροισι, θράσος βάλλον, 44 ὃ δ' ἄρ' οὔτι θεοῦ τρέσεν ἄμβροτον αὐδῆν. Ἦδη γὰρ οἱ Κῆρες ἀμείλιχοι ἀμφοποτῶντο. XII, 523 Κῆρες γὰρ πάντων νόον ἐβαλον, 564 οὐ φάσαν ἄρτια βάζειν, Οὐνεκ' ἄρα σφίσι πῆμα

καὶ ἀργάλεον μένος Αἴσης Ἄγχι παρειστήκει. XIV, 364 παρήλαφε γὰρ νόον ἀνδρῶν Αἴσα κακῆ. Itaque nostro loco verbis ἦ νύ τοι etc. causa affertur, cur Penthesilea furore sit correpta. Itaque verba, non sententiam moribundi Patrocli imitatus est II, 852 sq. οὐ θῆν οὐδ' αἰτὸς δηρὸν βέη, ἀλλά τοι ἤδη Ἄγχι παρῆστηκεν Θάνατος καὶ Μοῖρα κραταίη. Quae verba paene eadem dicit Thetis ad Achillem Ω, 131 sq. Novo sane modo h. l. τέλος Θανάτοιο ipsam Mortem tamquam personam introducit, ut quis adeo μένος Θανάτοιο scribendum suspicetur. Sed quomodo id factum sit ex iis patet, quae de ea locutione probe monuit Spitzu. ad II, H, 104 multis locis usus. „Aliquo et eo tenui discrimine τέλος θανάτου et τέλος βίου distinentur. Nam prius ipsam significare mortem utpote ultimam rerum humanarum metam vel ex iis patet, in quibus similem dicendi usum animadvertimus. Ut enim τέλος γάμοιο, καμάτοιο, νόστοιο nuptias, labores, reditum declarant, ita θανάτοιο τέλος mortem significat. Quo fit, ut θανάτοιο τέλος iisdem annectatur verbis, quibuscum alias θάνατος, μοῖραι iisque similia junguntur.“

105. Ἐκτωρ et Σέο A.

108. καὶ μὴν ἐν C2. — ἦδ' AMC2, ἰδ' C1 et ita jam corr. Rhod.— τοκέεσσι A et vulgo, τε κέεσσι M. Cur ν ἐφελκυστικὸν sustulerim dixi in prolegg. II, 1, §. 6.

110. Legebatur πρίν σφε. Sed repugnat cum ceterorum Epicorum tum ipsius Quinti usus, quem h. l. etiam ἔ posuisse hi loci satis arguunt: I, 2. 107. II, 126. 554. III, 62. 394. 454. IV, 96. V, 614. X,

νῦν δ' ἄρ' ἀάσπετον ἄλγος οἴζυροῦς ἐσάθρησα,
 κείνον ὅτ' ἀμφὶ πόλῃα ποδώκεες εἴρουον ἵπποι
 ἀργαλέως Ἀχιλῆος, ὃ μ' ἀνέρος εὖνιν ἔθηκε
 κουριδίου, τό μοι αἰνόν ἄχος πέλει ἤματα πάντα.“

ὡς φάθ' ἐὸν κατὰ θυμὸν εὐσφυρος Ἡετιώνη
 μνησαμένη πόσιος· μάλα γὰρ μέγα πένθος ἀέξει

115

123. XIV, 42. Metro coacti interdum σφέ ultima litera elisa posuerunt, ut Callim. Dian. 197 *δίκτινα, τὰ σφ' ἐσάωσεν.* et Gregor. Nazianz. I, 376 *ὄς σφ' ἐλέηρε,* unde haud scio an etiam apud Callim. Del. 326 scribendum sit:

χαίροι δ' Ἀπόλλων τε καὶ ἦ σφ'
 ἔλογεύσατο Λητώ.

Ibid. 15 *τῷ σφε καὶ ἰχθυοβόλῃς ἀλίπλοοι ἐννάσσαντο*

num sanum sit, magnopere dubito: cfr. Dian. 217. Etiam apud Quintum potius *πρὶν ἐ,* quod ego olim conieci, quam *πρὶν γε,* quod Spitznerus literis mecum communicavit, scribendum videtur. Leguntur quidem hae particulae ad Homeri exemplam sine dubio IX, 328 *πρὶν γε Φιλοκτιήταο βίην ἐς ὄμιλον Ἀχαιῶν ἔλθέμεναι,* et certo etiam XII, 309, fortasse VI, 314 restitueundae sunt. Et afferri posse videntur, quae de omisso pronomine ad v. 22 exposui. Verum id si h. l. fieret, membrum de ipsa Andromacha intelligeretur.

111. ἄρα ἀσπετον AMVNV123 E1 et cett. — ἄλγος, quod ubique legitur, om. ed. Basil. — οἴζυροῦς ἐπάθρησα AE1, οἴζυροῦς ἐπάθρησα VNV123, οἴζυροῦς ἐσάθρησα M, οἴζυρῆ ἐπάθροισα C1. „νῦν δ' ἄρ' ἀάσπετον ἔργον vel ἄλγος οἴζυροῦς.“ RHOD. Hiatus evitandum fuisse docui in *prolegg.* II, 1, §. 8. Tum adverbium sequente vocali praeferendum esse docent III, 363 *φεῦγον οἴζυροῦς ἐπιειμένοι.* IV, 381 *ἄχωντ' οἴζυροῦς, ἐπειή* — XIII, 91 *οἴζυροῦς ἀλάληντο,* 126 *Κῆρες οἴζυροῦς ἐπεγήθειον ὀλλυμένοισιν* et quod saepius legitur *οἴζυροῦς ἀπολέσθαι,* de quo vid. ad III, 81. Semel contra XI, 498 *δῆρις οἴζυρῆ περὶ τείχεα* legitur. — Denique *ἐσαθρεῖν,* non *ἐπαθρεῖν* apud recentiores in usu esse, scite jam olim observavit Wernick. *ad Tryph.* v. 107, cui qui contradixit Wellauerus *ad Apoll. Rh.* IV, 497 vir nullius lectionis non

debebat Tychsenio exprobrare, quod *ἐπαθρεῖν contra librorum auctoritatem* h. l. expulerit. Ignoravit scilicet Monacensem. *Ἐσαθρεῖν* semper et apud Nonnum ut XXV, 145. XLI, 292. XLII, 98. XLVII, 445 legitur, et apud Maneth. III, 285. IV, 390. 597 et in Orph. Arg. 520. 649. 789.

113. ἀργλέος M (et illud ω a pr. m.). ἀχιλῆος A. ἐθῆκεν M. — Quod olim conieci in *emendatt.* p. 173 illa M scriptura motus ἀργαλείου nihili est jam propter sequentem vocalem: vid. II, 76. VI, 497. VII, 367. X, 95. XI, 128. XII, 258. Contra adverbium ἀργαλέως Homero ignotum versus initio ponere solet, ut aut ad antecedentia referatur ut h. l.: VI, 630. VIII, 143. XII, 14. 373. XIII, 364. XIV, 646 qui proxime accedit *πρὶν τείχεα πάντ' ἀμαθῦναι Ἀργαλέως Δαναῶν,* aut cum sequentibus nectatur: I, 760. VI, 534 quod ab h. l. non dissimile: *ὅτ' ἀνακτες ἀολλίωσωσ' ἀνθρώπους Ἀργαλέως τ' εἰλέωσι.* VII, 256. XIII, 158. Aliis locis invenitur V, 297. X, 36. XI, 255. XIII, 83. XIV, 309. Inde patet nec quod Hermannus olim suspicatus est ἀργαλέως omnino Quinto alienum hic admitendum esse.

114. κούριδιον M (et illud ου a pr. m.).

115. ἡετιώνη A.

116. μέγα om. A et cett. ut videtur, add. ex M. Idem invenerat Rhodom., quod verum esse usus Quinti Homero depreptus — A, 254. A, 417. H, 124. P, 139 *μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέζων,* et similia λ, 195. ρ, 489 — testatur: vid. III, 605 *μέγα πένθος ὀρώρει.* V, 146 *μέγα πένθος ἀέξει.* et cfr. III, 451. 642. IV, 55. XIV, 385. *Μάλα μέγα eadem sede sed diverso sensu legitur O, 321.* Non recte igitur Brodaeus γὰρ δὴ supplevit, Scaliger γὰρ τοι.

ἀνδρὸς ἀποφθιμένοιο σαόφροσι θηλυτέρησιν.

ἡέλιος δὲ θοῆσιν ἐλισσόμενος περὶ δίνης
δύσατ' ἐς ὠκεανοῖο βαθὺν ῥόον, ἦνυτο δ' ἡώς.
οἱ δ' ὅτε δὴ παύσαντο ποτοῦ δαιτὸς τ' ἐρατεινῆς,

120

118. θοῆσιν M. — δίνης M.

119. ἦνυτο AM et cett. ut videntur; ἦνυτο corr. Tychs. monitus ab Heynio. Eadem forma VI, 219 et IX, 1 ἦνυτο νυκτὸς ἀπο κνέφας legitur.

120. καὶ τοίη δ' ὅτε δὴ παύσαντο ποτοῦ καὶ δαιτὸς ἐρατεινῆς M, καὶ τοι ἦδη δ' ὅτε δὴ παύσαντο ποτοῦ δὲ δαιτὸς ἐρατεινῆς E2, „sed in marg. correcta haec ut in edit. ab alia manu ut videtur.“ TYCHS. καὶ τοιηδε δ' ὅτε δὲ παύσαντο V. Primum de versus initio dicendum, de quo in emendat. p. 169 ita sum commentatus: „Apparet diversas lectiones a librariis conflatas esse, cum alii καὶ δ' ὅτε δὴ παύσαντο, alii τοι δ' ὅτε δὴ παύσαντο legerent. Sed fortasse utriusque versus initium haud absimile corruptelae causa fuit, ita ut particula καὶ ad sequentem verbum relata locus ita sit constitutus:

τοι δ' ἦδη παύσαντο ποτοῦ καὶ
δαιτὸς ἐρατεινῆς.
καὶ τότε που θυμῶν στίβουσαν θυ-
μήρεα λέκτρα.

Et hoc ego libenter praetulerim. Ita tum quidem: nunc plane aliter sentio. Ac primum obiter moneo, Quintum certe καὶ ῥ' ὅτε δὴ scripturum fuisse — cfr. VI, 7. 96 —. Sed re vera οἱ δ' ὅτε δὴ et in apodosi δὴ τότε που scripsit, ut statim accuratius perlustranti ejus usum apparebit. Etenim ubicunque duae res non solum tempore altera alteram secuta sese excipiunt, sed etiam causali quadam connexionione cohaerent, ut quae post alteram sequatur, etiam quae ea quodammodo sequi et oriri censenda sit, ibi vero ambo membra arctius conjungere solet in protasi plerumque ὅτε vel ὅτε δὴ, sed etiam pro metri necessitudine ἦμος vel εἴτε vel ἐπεὶ, in apodosi δὴ τότε vel δὴ τότε ἄρ' positus. Vid. I, 828. II, 492. III, 2. 723. IV, 76. V, 2. 600. 654. VI, 8. 500.

VII, 3. 733. IX, 3. 39. 234. X, 154. 485. XI, 285. 332. XII, 3. 106. 119. 160. XIII, 23. 79. XIV, 180. 230. 327. 423. Eodem modo coenae finem in causa fuisse, ut statim lecti apparerentur, Quintus sibi cogitavit: id et res ipsa docet et alii loci simillimi, quos exscribere juvat: VI, 96 sqq.

καὶ ῥ' ὅτε δὴ παύσαντο χορῆσά-
μενοι μέγ' ἔδωδῆς,
δὴ τότε ῥ' ὁμῶς Ὀδυσῆι περίφροσι
Τυδείος υἱὸς
νῆα θοῆν εἰρουσεν ἀπειρεσίης ἄλως
εἴσω.

VII, 707 sqq.

ἀλλ' ὅτε δὴ δόρποιο καὶ εἰλα-
πίνης χορῆσαντο
δὴ τότε ἄρ' Αἰακίδαο θρασύφρο-
νος ὄβριμος υἱὸς
ἀνστήας ἐκ δόρποιο ποτὶ κλισίην ἀ-
γίκανε.

IX, 489 sq.

ἀλλ' ὅτε δὴ χορῆσαντο ποτοῦ καὶ
ἐδητύος ἐσθλῆς,
δὴ τότε μιν προσέειπεν εὐμμελής
Ἀγαμέμνων.

XIV, 144 sqq.

ἀλλ' ὅτε δαιτυμένοισι μέσον πε-
ριτέλλετο νυκτὸς,
δὴ τότε που δόρποιο καὶ ἀκρή-
τοιο πόνοιο
πασσάμενοι πάντες λαθικήδεα κοῦ-
τον ἔλοντο.

ibid. 336 sq.

ἀλλ' ὅτε δὴ δόρποιο καὶ εἰλαπί-
νης χορῆσαντο,
δὴ τότε Νηλέος υἱὸς ἐέλδομένοι-
σιν εἶπε.

Cfr. δ, 428—30

αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον
ἠδὲ θάλασσαν,
δόρπον ῥ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἦ-
λυθεν ἀμβροσίη νύξ,
δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι
θαλάσσης.

Et simile est Quint. VI, 185

αὐτὰρ ἐπεὶ δόρπησαν, ἔβαν ποτὶ
δῶμασ' ἔκαστος.
In primo membro οἱ δ' ὅτε δὴ ut
h. I. etiam IX, 353 et XIV, 304, in

δὴ τότε που δμωαὶ στόρεσαν θυμήρεα λέκτρα
 ἐν Πριάμοιο δόμοισι θρασύφρονι Πενθεσιλείῃ·
 ἢ δὲ κιοῦσ' εὔδεσκεν· ὕπνος δὲ οἱ ὅσσε κάλυψε
 νήδυμος ἀμφιπεσών· μόλε δ' αἰθέρος ἐξ ὑπάτοιο
 Παλλάδος ἐννεσίῃσι μένος δολόεντος Ὀνείρου,
 ὅπως μιν λεύσσοῦσα κακὸν Τρώεσσι γένηται
 οἷ τ' αὐτῇ μεμανῖα ποτὶ πολέμοιο φάλαγγας·
 καὶ τὰ μὲν ὡς ἔωρμαινε δαΐφρων Τριτογένεια·

125

altero τότε που praeter XIV, 145 etiam I, 495. IV, 200. VIII, 3 legitur. Contra particulis καὶ τότε vel καὶ τότε ἄρ', quibus nusquam apodosis adnectitur, temporis tantum effertur notio, nulla ratione habitatum, quae res post aliam accidisse dicatur, etiam ex ea pendeat aut aliquam cum ea habeat connexionem vinculumque causale. Itaque his particulis Quintus novam et eam quidem rem exordiri solet, quam hoc ipso modo esse eventuram ex antecedentibus nemo probabiliter conjecerit. Vid I, 18. 716. II, 190. 368. 388. III, 582. 766. IV, 48. 82. 110. 457. 585. V, 121. 318. 395. 413. 451. 487. 618. VI, 39. 71. 94. 316. 527. 579. VII, 17. VIII, 13. 444. IX, 80. 291. 486. X, 97. 369. XI, 129. 358. 447. 474. XII, 122. 151. XIII, 168. 300. 333. 354. 406. 496. 544. XIV, 1. 72. 272. Ex his locis comparatis cum iis qui supra allati sunt primum patet, recte me in V, 333 sqq. lacunam notasse; deinde falso III, 390 nulla protasi praegressa legi:

δὴ τότε ἐνὶ κλισίῃσι λελασμένους
 ἐγγχειάων Κεῖτο.

Nec minus offendimus X, 224

τὸν δ' ὡς οὖν ἐδάμασσε Πάρις
 στονόεντι βελέμῳ,
 δὴ τότε δὴ Ποίαντος ἀμύμο-
 νος ὄβριμος νίος etc.

ubi haud scio an pejus etiam Tyche. καὶ τότε δὴ conjecerit. Recte autem habent quamquam paulum discedunt, III, 672 et X, 438.

Jam ad versus clausulam accedo, in qua olim l. c. secundum M lectionem καὶ δαιτὸς ἐραωννῆς scribendum conjeci. Ne hoc quidem adhuc probō. Nam neque ἐραωννός, quamquam aliis horum temporum

poetis usitatum (Orph. Arg. 85. 793-897. 928. 990. 994), Quinto usquam usurpatur, et δαιτ' ἐρατεινῆν in clausula Homericum est (9, 61. v, 117), et omnino Quintus duce Homero frequenter in versuum fine adjectivum posuit, ut ἐρατεινῆς V, 69. IX, 91, ubi ἢ δὲ τ' ἐραωννῆς scribere poterat, ib. 187. XIII, 294. XIV, 125. ἐρατεινῆ VII, 11. ἐρατεινῆ VI, 383. ἐρατεινῆν XII, 170, ubi scribere potuit οἷ δ' ἄρ' ἐραωννῆν. ἐρατεινοί XIII, 436. ἐρατειναί VI, 480, ubi scribere poterat καὶ Νύμφαι ἐραωνναί. ἐρατεινῆς III, 778, ubi θυηπολήσιν ἐραωννῆς scribere poterat, XI, 88, ubi οὐδ' ἄρ' ἐραωννῆ scribere poterat. Etiam Manetho II, 88. VI, 449 ἐρατεινῆς in versus fine habet.

122. θρασύφρονι V.

123. εὔδεσκεν M. — ὅσσ' ἐκάλυψε A, v om. M. vid. prolegg. II, 1, §. 6. Tum ὅσσε κάλυψε scribendum docui in prolegg. II, 1, §. 14 et id jam Spitzn. observ. p. 219 praelulit, Homericus usus auctoritate.

125. ὄνείρου A.

126. λεύσσοῦσα AM. Tacite corr. Pauw.

127. οἷ τ' restitui ex A, ceterae edd. etiam Lehrs. οἷ τ'. Vitium sustulit Spitzn. in observ. p. 122, qui etiam Homeri imitationem notavit E, 63 sq. de navibus Paridis:

ἀρχεκάκους, οἷ πᾶσι κακὸν Τρώ-
 εσσι γένοντο
 οἷ τ' αὐτῶ.

Tum πολέμοιο M. Paulo insolentius dictum μεμανῖα ποτὶ πολέμοιο φάλαγγας, quum potius vocabulum, quo bellicus tumultus notetur, desideres. Certe ad substantivorum juncturam non absimile est Nonni δεξιτερὸν πολέμοιο κέρως XXVI, 260.

τῆ δ' ἄρα λυγρὸς Ὀνειρὸς ἐφίστατο πατρὶ ἰοικώς,
καί μιν ἐποτρύνεσκε ποδάρεος ἄντ' Ἀχιλλῆος
θαρσαλέως μάρασθαι ἐναντίον· ἢ δ' αἴουσα
γῆθεεν ἐν φρεσὶ πάμπαν· οἴσασατο γὰρ μέγα ἔργον
ἐκτελέσειν αὐτῆμαρ ἀνὰ μόθον ὀκρουόμεντα·
νηπιή· ἢ ῥ' ἐπίθησεν οἴζυρῳ περ' Ὀνειρῶ
ἐσπερίῳ, ὃς φῦλα πολυτλήτων ἀνθρώπων
θέλλγει ἐνὶ λεχέεσσιν ἄδην ἐπικέρομα βάζων,
ὃς μιν ἄρ' ἐξαπάφησεν ἐποτρύνων πονέεσθαι.

130

ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐπόρουσε ῥοδόσφυρος ἠριγένεια,
δὴ τότε Πενθεσίλεια μέγ' ἐνθεμένη φρεσὶ κάρτος
ἔξ ἐννῆς ἀνέπαλτο καὶ ἄμφ' ὤμοισιν ἔδυνε

135

140

129. ὄνειρος A.

130. ἀχιλλῆος A.

131. ἐναντίον vitium typographi-
cum ed. Tychs., quod transit in
Tauchnit. et Lehrs. — ἢ hic qui-
dem M. vid. prolegg. II, 2, §. 5.
ἢ δ' A. — αἴουσα A, αἴουσα M, et
tacite corr. Rhod.

132. οἴσασατο A M. Tacite corr.
Tychs.

134. ἢ ῥ' M. οἴζυρῳ M. ὄνειρῶ A.

136. ἐν A et vulgo, ἐνὶ M, quod
ex Apoll. Rhod. II, 1012. Quint.
XIV, 237 restituit Spitzn. v. Gr. h.
p. 45 et recepit Lehrs. — ἄδην om.
ed. Basil., unde Rhodom.: „ἄδην
vel ἐοῖς.“ — Tum ἐπικέρομα
ANVV123, sed M ἐνὶ κέρομα,
quod quis praetulerit praepositione
cum sequenti verbo βάζων hoc sen-
su: „indem er Lügen in sie hinein-
redet“ conjuncta: et afferre posset
Hipponact. fragm. 44 Bergk.

ἀλλ' αὐτίξ' ἀλλήλοισιν ἐμβαβάξαν-
τες.

Et κέρομος h. l. *dolosus* est, non
conviciosus, quemadmodum et hymn.
Merc. 338 et ω, 240 κέρομα ἔπη
facta verba sunt, non maledicta aut
jocose salseque dicta. Utriusque
notionis transitum optime monstrat
ν, 326, ubi Ulixes ad Minervam
dicit: — σὲ δὲ κερτομέουσιν οἴω
ταῦτ' ἀγορευμέναι, ἢν' ἐμὰς φρέ-
νας ἠπεροπέουσιν.

Sed tamen magnopere displicet il-
lud ἐνὶ non propter tmesin, quae in
hac sede Quinto est familiaris, sed
propter illud ipsum ἐμβαβάξεν, cujus

nullum aut apud alios Epicos aut
apud Quintum vestigium. Simplex
contra praegresso adjectivo aliis lo-
cis defenditur: ἐλέγχεα μυρία βάζων
I, 760. ἀποφώλια βάζεις II, 327.
ἄχοιτα χεῖλεσι βάζων III, 474. ἀνε-
μώλια βάζεις IV, 89. εἰήνυμα βά-
ζεις V, 272. πεπνυμένα βάζων XII,
391. ἄρτια βάζειν ibid. 563. κερολον-
μένα βάζων XIII, 8. Retinendum igitur
ἐπικέρομα, quod satis defenditur
verbis ἐπικεροτομεῖν et ἐπικερο-
τόμημα. Vid. Ω, 649

τὸν δ' ἐπικεροτομέων προσέφη πό-
δας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
ubi Achilles non irridet aut *conviciatur*
Priamum, sed falsam ei prae-
tendit rationem, qua eum ut extra
tentorium dormiat permoveat. Vid.
schol.

137. ἐξαπάφησεν et ἀπονέεσθαι
A, ἐξαπάφησεν ἐιπονέεσθαι MV23,
et utrumque jam corr. Rhod. Simili
modo Nonn. XVIII, 169—195
somnia bellum portendente Bacchum
vexatum facit. Uterque poeta notis-
simum Agamemnonis somnium ante
oculos habuisse videntur.

140. ἔδυνεν M. — „Ineptissima
lectio, ubi sequitur primo *πρῶτα*
μὲν ἄρ' κνήμησιν ἐπ' ἀργυρέοισιν
(sic!) ἔθηκε Κνημίδας: dein sub-
jungitur ἔσσατο δ' αὖ θώρηκα παν-
αιόλον: et sic demum venit ad
humeros ἄμφι δ' ἄρ' ὤμοισιν θή-
κατο κνιδίωσα μέγα ξίφος, subjun-
ctis iterum aliis, quae nihil ad hume-
ros pertinent. Pueri vident, et ne
ipse quidem Pyrrho dubitare pos-
set: locus certo certius est corrup-

τεύχεα δαιδαλέοντα, τά οί θεός ὤπασεν Ἄρης·
 πρῶτα μὲν ἄρ κνημησιν ἐπ' ἀργυφῆσιν ἔθηκε

tus. Nam ita ineptire non potuit auctor. Scribe et scribe meo periculo: καὶ ἀμφὶ μέλεσσιν ἔδυνε. Sic nihil aptius: vitium ex scriptura implicita et contracta. "Miror eam conjecturam Tychsenio probabilem visam, quae jam propter caesuram quarti pedis trochaicam ferri nequit. Quoniam, si exceperis ocreas, cetera arma omnia sane humeris circumdantur, „a potiori fit denominatio." Cfr. infra 482 *τεύχε' ἀπορρίψαντες ἀπ' ὤμων*. V, 393 *τεύχεα δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐπέβραχε*. VIII, 23 *ὤμοισι πατρῷα δύσατο τέχνη*. et XII, 303 *ὤμοισι καὶ ἄμβροτα θέηκατο τέχνη*. Et hic quoque apertissima Homeri imitatio; vid. Γ, 328—39:

αὐτὰρ ὄγ' ἀμφ' ὤμοισιν ἔδύσατο
 τεύχεα καλὰ
 δῖος Ἀλέξανδρος Ἑλένης πόσις ἠΰ-
 κόμοιο·
 κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνη-
 μησιν ἔθηκε
 καλὰς, ἀργυροῖσιν ἐπισφουρίοις
 ἀραρυίας·
 δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στή-
 θεσσιν ἔδυνε
 οἴοκασιγνήτοιο Λυκάονος· ἤρμωσε δ'
 αὐτῷ·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο
 ξίφος ἀργυρόηλον,
 χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέ-
 γα τε σιβαρόν τε·
 κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κνυέην εὖ-
 τυκτιον ἔθηκεν
 ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερ-
 θεν ἔνευεν.
 εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ πα-
 λάμησιν ἀρήρει.

Similia et partim eadem A, 16—20. 41—45 et II, 130—139 leguntur.

141. „Potest et θεός legi." RHOD. Et adoptavit id etiam Spitzner. in *exc.* XVI ad II. p. LVI Homericis, opinor, locis cummotus, quibus Ἄρης θεός dicitur, quod quid sibi velit omnium optime explanavit Buttmann. *lexil.* II, p. 61 et 67 sq. Sed iis locis omnibus invicta Martis vis atque fortitudo effertur: h. l. suo jure Dausquejus, „θεός," inquit, „sane rectius, quam θεός, ut divi-

nitatis ingesta mentione donum sit commendabilius." Ejusdem generis sunt hi loci: III, 663 *ἰσχυρο ζωχουτοῖο, θεὰ Θετι*. V, 3 *ἄμβροτα τεύχη Θῆκεν ἐνὶ μέσσοισι θεὰ Θετίς*. ibid. 638 *πνοίῃ, — ἦν προέηκε θεὰ Θετίς*. XII, 154 *τοῦ δ' ἐσάκουσε θεὰ πολύμητις Ἀθήνη*. XIV, 1 *θεὰ χρυσόθρονος Ἥως Οὐρανὸν εἰσανόρουσε*. XIII, 377 *τὰ δ' ἦ θεός ἐξετέλεσσε Πρῶτα Δίκη*.

142. ἀργυροῖσιν A, ἀργυρήσιν C1, ἀργυρήσιν M, et sic corr. Rhod. Sed ipsum adjectivum ferri nequit. Quamquam enim composita cum ἀργυρος interdum rem notant argenti aliquo modo similem, simplex tamen ἀργύρεος eodem modo dictum probari non potest. H. l. quidem difficultas augetur eo, quod statim sequitur adjectivum χρυσείας propria significatione positum. Emendandum ἀργυφῆσιν jam olim demonstravi in *annall. Zimmermann.* 1836. p. 657 sq., ubi quae de eo adjectivo congressi paucis additis repetere placeat. „Ἀργυρος enim aut ἀργύρεος factum sine dubio ab ἀργός et ἔφη [aliter sentit Lobeck. *pathol. serm.* Gr. p. 296 et 299], quod prima significatione de vestibus dicitur (vid. Hom. ε, 230. ζ, 543. Hesiod. Theog. 574. Apoll. Rhod. III, 835. IV, 474. Oppian. Hal. V, 233. Cyneg. I, 121. Nonn. XL, 106. 303. XLVIII, 108. Agath. in Anthol. V, 276, 9), tum ad alias multas res et nominatim quidem significatione primariae notioni maxime vicino ad ovium tenera vellera, ut Hom. Ω, 621. ζ, 85, et ad aliorum animalium lanuginosam pellem transfertur, ut Mosch. II, 85 de Jove in taurum mutato, Oppian. Cyn. III, 307. 329 de lupis quibusdam, ex quibus locis recte Wernick. ad *Tryph.* p. 123 ibid. III, 186 eandem vocem restituit, ubi itidem ἀργύρεος legitur; deinde etiam de multis aliis rebus usurpatur, ut Σ, 50 de antro; Nonn. IV, 345. XVII, 206 de pulvere; ibid. XXXIII, 98 de lebetes; ibid. XIV, 420 de lacte; ibid. XL, 382 de jugo currus; Orph. Lith. 284 de squamis lepidoti; Orph.

κνημίδας χρυσέας, αἷ οἱ ἔσαν εὖ ἀραρυῖαι·
 ἔσβατο δ' αὖ θώρηκα παναίολον· ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοις
 θήκατο κυδιόωσα μέγα ξίφος, ᾧ πέρι πάντη
 145
 κουλῆς εὖ ἤσκητο δι' ἀργύρου ἠδ' ἐλέφαντος·
 ἂν δ' ἔλετ' ἀσπίδα δῖαν ἀλίγκιον ἄντυγι μήνης,
 ἥθ' ὑπὲρ ὠκεανοῖο βαθυρροῦ ἀντέλλησιν
 ἡμῖσιν πεπληθυῖα περὶ γναμπτῆσι κεραίης·
 150
 τοίη μαρμαίρεσκεν ἀάσπετον· ἀμφὶ δὲ κρατὶ
 θῆκε κόρυν κομώσαν ἐθειρήσι χρυσέησιν·

fragm. VII, 12 de solis radiis; Dionys. Perieg. 1117 (non ut Wernick. l. c. laudat 1136) de elephantorū dentibus, unde recte Wernick. etiam in Tryph. v. 73 hanc vocem revocavit. Et restituenda etiam erit in Nonno XII, 312

— — ἐπέτρεχεν ὄμφρακι καρπῷ
 βότρυος ἀργυφείοιο μέλας αὐτόσ-
 στος ἀήρ.

Saeppissime autem hoc adjectivum apud recentiores de candida delicataque formosorum puerorum et puellarum cute dicitur. Vid. Apoll. Rh. IV, 1407. Nonn. I, 527. X, 182. XV, 242. XVII, 218. XVIII, 350. XXXIII, 31. XXXIV, 209. XXXVIII, 129. Paull. Silent. in Anthol. V, 255, 9 et postremo ipsum Quintum XII, 536 de Cassandra: ὤμοις ἀργυφείοισιν. Hinc idem vocabulum quin et h. l. et in Nonno X, 190, ubi hodie ἐκ ποδὸς ἀργυφείοιο ῥόδων ἐρυθαίνεται λειμῶν legitur, reponendum sit dubitari nequit. Contra apud Rufinum in Anthol. V, 48, 4 καὶ πόδες ἀργυφείης λευκότεροι Θέτιδος recte habere putato. Voluit enim exprimere Homericum Θέτις ἀργυροπέλα. Similiter de splendida fluvii aqua interdum ἀργυφείος dicitur secundum Homericum illud ἀργυροδίνης: vid. Opp. Hal. I, 23. Nonn. XVII, 111. XXVII, 38. Meo jure autem l. c. apud. Nonn. XLVII, 109 de rusticis ἄγρια πορφύροντο παρήα, non ἀργυφά scriptum fuisse conjeci.

143. χρυσείας A, χρυσέας M et sic corr. Rhod., qui tamen addere non debebat: „vel postpone κνημίδας, quod melius.“ Illud etiam probavit Herm. Orph. 783. — ἀραρυῖα M.

144. ἔσβατο M. ἀρ M. — ὤμοισιν A, ὤμοις M et sic corr. Rhodom.

145. περὶ hic et II, 504 M: jun-genda esset praepositio cum ἤσκητο; sed vid. prolegg. II, 2, §. 24. — πάντη A, πάντη M; vid. prolegg. II, 2, §. 5.

147. Legebatur ἂν δ' ἔθειτ', neque aliter M. Emendavit Lehrs., quod recte factum esse arguit A, 32

ἂν δ' ἔλετ' ἀμφιβρότην πολυδαίδα-
 λον ἀσπίδα θυῶριν.

Et cfr. N, 296 κλισίθην ἀνείλετο ἔγχος. et ξ, 530 ἂν δὲ νάκην ἔλετ' αἰγός. Cfr. K, 30 στεφάνην κεφαλήσιν ἀείρας Θήκατο. T, 380 τρυφάλειαν ἀείρας Κρατὶ θέτο. Non igitur debebam in editionis Lehrsianae recensione, quae inserta legitur annall. Zimmermann. 1841. No. 8—10, vulgatam p. 69 defendere ita, ut clipeum non tam sublatum, quam telamonis ope indutum esse dicerem. Tum enim ἔν δ' ἔθειτ' ἀσπίδα scribendum fuit.

148. ἦθ' A, ἦ θ' M. ὑπερ M. — ἀντέλλησιν AM. Vid. prolegg. 2, 2, §. 3.

149. κεραίης M. Vertit Rhodom.: „sub cornibus incurvis ad dimidium sui plena;“ quam interpretationem suo jure notavit Pauw. his verbis: „non plena toto dimidio, sed plena cornuum extremis, sic ut inter illa cornuum extrema sit vacuum et inane: ita accipe: interpres obscure, quod obfuit Petito in libello de Amazonibus.“ Scilicet Amazonum peltae haec potius forma est quam haec . Itaque non erat, quod Tychs. περιγναμπτῆσι ex 286 mallet, id quod certe περιγνάμπτοις scribendum fuit. Vid. l. c.

150. ἄσπετον AM. Corr. Rhod.

ὡς ἢ μὲν μορόεντα περὶ χροῦ θήκατο τεύχη.
 ἄστεροπῆ δ' ἀτάλαντος εἶδετο, τὴν ἀπ' Ὀλύμπου
 ἔς γαῖαν προΐησι Διὸς μένος ἀκαμάτοιο
 δεικνὺς ἀνθρώποισι μένος βαρυνχέος ὄμβρου
 ἢ πολυρροίζων ἀνέμων ἄλληκτον ἰωήν.

155

152. μορόεντα: in M inter literas
 ο̄ et ε rasura est duarum literarum.

153. De hoc versu olim ita sum
 commentatus: „Offendit verbum ε-
 εἶδετο, quod etiamsi vertatur *aspi-*
ciebatur, magnopere tamen languet.
 Nec juvat Opp. Hal. II, 231 *πέτρη-*
σιν ὁμοιοὶ ἰνδύλλονται attulisse.
 Recte etiam notavit Pauwius non
 aptam esse comparationem Penthesi-
 leae nondum se moventis cum ful-
 mine descendente, id quod non
 potest conferri cum quacunque re
 splendida, sed tantummodo cum re,
 quae et splendet et celeriter move-
 tur. Neque ita Homerus N, 241 sq.,
 quem aperte Quintus imitatus est:
 δύσεται τεύχεα καλὰ περὶ χροῦ, γέν-
 το δὲ δοῦρε,
 βῆ δ' ἔμην ἄστεροπῆ ἑναλίγκιος,
 ἦντε Κρονίων
 χειρὶ λαβῶν εἴναξεν ἀπ' αἰγλήεν-
 τος Ὀλύμπου
 δεικνὺς σῆμιά βροτοῖσιν.

Itaque etiam in εἶδετο verbum *mo-*
vendi latere puto, id quod facile
 restituas scribendo *επείγετο*. Hoc
 enim verbum apud recentiores saepe
 dicitur absolute de *festinando*, ubi
 e totius loci sententia facile apparet,
 qua in re festinetur. Ita apud Nonn.
 XX, 408. XIV, 220 *ἠπειγόντο Διω-*
νύσοιο τιθῆναι. Et apud ipsum
 Quintum infra v. 210 *ἐπειγομένου*
ἀνέμοιο et v. 514 *ἐπειγομένοισι* le-
 gitur.“ — Poteram multos insuper
 locos adscribere: I, 322. 522. 565.
 614. 703. II, 154. 466. IV, 226. 505.
 V, 383. 640. VI, 340. VII, 371. VIII,
 4. 414. IX, 115. XI, 187. 423. XII,
 12. XIV, 361. Sed hi ipsi conjectu-
 rae refragantur: nam in omnibus
participium ἐπειγόμενος tantum le-
 gitur. Nec illa eo quidquam adju-
 menti habet, quod VIII, 190 *πόνος*
αἰνὸς ἐπείγε et X, 449 *ἐπείγε γὰρ*
οδλομένη Κῆρ legitur. Porro Pen-
 thesileam etiam in cubiculo versan-
 tem tantummodo ab armorum splen-
 dore cum fulmine conferri patet ex

v. 157 *αὐτίκα δ' ἔγκονέουσα διὲκ*
μεγάρου νεέσθαι: denique firmat
 illum pleonasmum praeter Oppianum
 etiam Nonn. IV, 72 *Πεισινόη δέμας*
ἴσον εἴσζετο.

155. „μέμος βαρυνχέος ὄμβρου
 inepte sequitur post *Διὸς ἀκαμάτοιο*
μέμος versu praecedente: ipsa etiam
 comparatio dura in Penthesilea non-
 dum se movente. Quod sequitur
αὐτίκα — νεέσθαι rectius cum misso
 fulgure fuisset compositum; quam-
 quam festinantius exeuntem et in
 hostes animosius irruentem sic etiam
 maluissem ego.“ PAUW. „Manifestum
 est, *Διὸς μέμος* esse corruptum,
 cum esset *Διὸς νόος*.“ HEYN. Pro-
 sus dissentio; nam nec vocabuli re-
 petitio — vid. *prolegg.* II, 2, §. 47. — nec
 synesis illa — vid. *prolegg.* II, 2, §. 14
 et Spitzn. *observatt.* p. 19 — ullam
 apud Quintum habent offensionem.
 Signum autem datur ingruentis im-
 bris vel procellae fulmine misso,
 quoniam id in tempestatibus hae-
 res fere sequi solent, ut quivis fa-
 cile observare potest. Totum locum
 autem ex Apoll. Rh. III, 1263 sqq.
 adumbrasse videtur:

πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθα με-
 τάρσιον ἔχνος ἐπαλλεν
 ἀσπίδα χαλκείην μέλιην τ' ἐν χερσὶ
 τινάσσων·

φαιῆς κεν ζοφεροῖο κατ' αἰθέρος
 αἰσσοῦσαν

χειμερίην στεροπὴν θαμινὸν μετα-
 παιφάσσεσθαι

ἐκ νεφέων δ' ἔπειτα μελάντατον
 ὄμβρον ἄγονται.

Nihil autem huc pertinet simile ver-
 bum ib. II, 1099. *Ζεὺς — ὕδατι ση-*
μαίνων διερχὴν ὁδὸν Ἀρκτοῦροιο. —
ὄμβρον A, ὄμβρον M, ut corr. Rhod.

156. *πολυρροίζων* hic quidem M.—
ἄλληκτον AM, ἄλληκτον C2. „ἄλλη-
 κτον. Antepenultima tamen poten-
 tia est longa, ut solent vocales bre-
 ves produci vi sequentis liquidae.“
 RHOD. Dausqueji etiam operosam
 disputationem adscribere piget de

αὐτίκα δ' ἐγκονέουσα διὲκ μεγάροιο νέεσθαι
δοιοὺς εἶλετ' ἄκοντας ὑπ' ἀσπίδα, δεξιτερῇ δὲ
βουπλῆγ' ἀμφίτυπον, τόν οἱ Ἔρις ὠπάσε δεινῇ
θυμοβόρου πολέμοιο πελώριον ἔμμεναι ἄλλαρ· 160
τῷ ἐπικαρχαλόωσα τάχ' ἤλυθεν ἔκτοδι πύργων
Τρωῶας ἐποτρύνουσα μάχην ἐς κυδιάνειραν
ἐλθέμεναι· τοὶ δ' ὄκα συναγρόμενοι πεπίθοντο
ἄνδρες ἀριστῆες, καίπερ πάρος οὐκ ἐθέλοντες
στήμεναι ἄντ' Ἀχιλῆος· ὃ γὰρ περιδάμνατο πάντας. 165
ἢ δ' ἄρα κυδιάσκειν ἀάσχετον· ἔξετο δ' ἵππων
καλῶ, ὠκντάτω, τόν οἱ ἄλοχος Βορέαιο

re, quae hodie inter omnes convenit: cfr. Spitzn. ad *A*, 12. Obiter tamen moneo *A* praeter h. l. II, 606. 662. III, 132. 422. 513. VI, 16. XIV, 302. 403. 431 simplex, duobus tantum locis V, 107. VII, 144 duplex λ habere, quod M III, 132 et 513 praebet ceteris locis (I, 156. II, 606. 662. III, 422) cum *A* consentiens.

157. διὲκ ego scripsi. Vid. *prolegg.* II, 2, §. 5.

158. δεξιτερῇ *M*.

159. Legebatur ἀμφίτυπον βουπλῆγα. Vitium Hermann. *Orph.* p. 783 primus notavit sustulitque scribendo ἀμφίτυπον βουπλῆγ' ὅν οἱ, quod recepit Lehrs. Equidem ingrata hac elisione offensus praefendum duxi βουπλῆγ' ἀμφίτυπον, τόν οἱ, quocum mire consentit Apoll. Rh. III, 1226

θῶρηκα σιάδιον, τόν οἱ πόρεν ἐξ-
εναρίζας.

Et transpositionibus saepius peccatum apud Quintum. Cfr. 192. ἀμφίτυπον βουπλῆγα quidem legitur XII, 571, sed eodem modo pro versus necessitudine variavit I, 264 στιβαρῶ βουπλῆγι, XI, 190 ἀμφιτόμῳ βουπλῆγι et X, 218 βουπλῆγι στιβαρῶ, I, 337 βουπλῆγι βαρυστόμῳ, ubi vid. not. Haud absimilis est Nonni locus XX, 186 sq. de Junone Iridem mittente:

δῶκε δὲ οἱ βουπλῆγα θεημάχον,
ὄφρα κομίσσῃ
Ἄρραβίης μεθέοντι Ἀρναντιάδῃ Λυ-
κοίργῳ.

163. οἱ *M* hic quidem. Τοὶ ego scripsi: vid. *prolegg.* II, 1, §. 6.

165. ἄντ' *M*. Sed Quintus tantum ἄντα novit, sive integrum ut I, 179. 576. 722. IV, 483. V, 216. VI, 416. VII, 176. VIII, 134. 160. 216. 315. IX, 98. 239. X, 227, sive decurtatum, ut supra 130 ἄντ' Ἀχιλῆος et IX, 253 ἄντ' ἐλάροιο. Etiam apud Homerum *O*, 415 ἄντ' Αἴαντος. *Y*, 89 et 365 ἄντ' Ἀχιλῆος. *Ψ*, 355 ἄντ' ἀνδρός. δ, 115 ἄντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχῶν hodie ubique legitur. Vid. Spitzn. *excurs.* XVII ad II. p. LXI — LXVI, inprimis p. LXV: — περὶ δάμνατο *A* et vulgo. περιδάμνατο *M*, unde recepi. Vid. III, 21 πολὸν περιδάμνατο λαόν. IX, 370 κακῇ περιδάμνατο ἀνίῃ et 479 (ζήθεα), τὰ οἱ περιδάμνατο θυμόν. Tmesis III, 636 κακῇ περὶ Κηρὶ δαμίντες. Cfr. de his compositis *prolegg.* II, 2, §. 12. Cfr. Ξ, 199 ἕμερον, ᾧτε σὺ πάντας Δαμνῆ.

166. ἢ hic quid em *M*. — κυδιάσκειν (ita ut *x* correctum sit in *χ*) *M*. — ἀάσχετα *A*, ἀάσχετον *MV*, et id jam Rhod et Herm. *Orph.* p. 740 emendaverunt, probavit Spitzn. v. *Gr. her.* p. 38, recepit Lehrs. Hac sede ita hiatus evitatum esse demonstrant I, 391. V, 445. XIII, 279. XIV, 612. Cfr. *prolegg.* II, 1, §. 11.

167. Legebatur καλῶ τ' ὠκντάτω τε τόν οἱ contra metrum, nec quidquam auxilii in libris. Herm. *Orph.* p. 783 emendavit ὠκντάτω θ' ἄν οἱ, quam emendationem recepit Lehrs. Mihi particula τε hac sede elisa scrupulum movit; itaque utramque tollere particulam praetuli. De primi pedis hiatu vid. *prolegg.* II, 1, §. 8. — βορέαιο *A*.

ὤπασεν Ὠρείθνια πάρος Θρήκηδε κιούση
 ξείνιον, ὅτε θοῆσι μετέπρεπεν Ἀρπυίησι·
 τῷ ῥα τόθ' ἐξομένη λίπεν ἄστεος ἀπὰ μέλαθρα 170
 ἐσθλὴ Πενθεσίλεια· λυγρὰ δέ μιν ὀτρύνεσκον
 Κῆρες ὁμῶς πρώτην τε καὶ ὑστατίην ἐπὶ δῆρον
 ἐλθέμεν· ἀμφὶ δὲ Τρωῆς ἀνοστήτοισι πόδεσσι
 πολλοὶ ἔποντ' ἐπὶ δῆρον ἀναιδέα τλήμονι κούρη
 ἰλαδόν, ἧῦτε μῆλα μετὰ κτίλον, ὅσθ' ἅμα πάντων 175
 νισσομένων προθέησι δαημοσύνησι νομῆος·
 ὡς ἄρα τῆγ' ἐφέποντο βίη μέγα μαιμώωντες
 Τρωῆς ἐϋσθενέες καὶ Ἀμαζόνες ὀβριμόθυμοι.
 ἢ δ' οἷη Τριτωνίς, ὅτ' ἤλυθεν ἄντα Γιγάντων,
 ἢ Ἔρις ἐργεκύδοιμος ἀνὰ στρατὸν αἰῶσουσα, 180

168. Legebatur κιούσα, quod ineptum est. Habitat enim Oriithyia in Thracia, quae terra potius Penthesileae est adeunda. Recte igitur Lehrs. ex fratris opinor conjectura κιούση scripsit. Ne quis male acutus aut Θρήκηθε κιούσα conjiciat aut vulgatam defendat, ut de Oriithyia eam e Penthesileae domo in Thraciam revertente intelligat: qui a peregrinis hospitibus abeunt, non dant sed accipiunt hospitalia dona.

169. ἄρπυίησι Α, Ἀρπυίαισι Μ, Ἀρπυίησι conj. Scal., edidit Tychs. e corr. Heynii.

171. λυγρὰ Α, λυγρὰ Μ, quod corr. Rhod. — ὀτρύνεσκον Α et vulgo, ὀτρύνεσκον Μ, et ita scribendum docui in prolegg. II, 2, §. 3.

172. ὅπως AMC1, „melius ὁμῶς.“ RHOD. Sed Tychs. errore edidit ὁμῶς, quod retinuit Lehrs. Ὁμῶς unice verum esse exemplis allatis docuit Spitzn. observatt. p. 14.

174. ἔποντ' AC1, ἔποντ' Μ, et corr. Rhod. „Mallem hic scripsisset Quintus ἐπὶ δῆρον ἀεικέα: Nam ἀναιδέα ambiguum est, ubi de foemina agitur, utut praestantissima: perspicaciores vident: et τλήμονι κούρη pretium epitheti non auget.“ PAÜW. Adscripsi haec animi causa: salsus homo de Veneris militia cogitavit, cui subeundae femina cum vestibus pudorem exuat! Epitheton ex Homero fluxit: E, 593 κνδοιμόν ἀναιδέα δημοτήτος. Est autem

pugna, quae nemini parcit, perniciososa.

176. προθέησι Α Μ. Corr. Tychs. — δαημοσύνη Μ. Vid. N, 492

— — ἀτὰρ ἔπειτα
 λαοὶ ἔπονθ' ὡσεῖτε μετὰ κτίλον
 ἔσπετο μῆλα.

Cfr. Γ, 196. Similem comparisonem amplificavit Apoll. Rh. I, 575 sqq.

ὡς δ' ὀπὸτ' ἀγραύλοιο κατ' ἔχνια
 σημαντήρος

μυρία μῆλ' ἐφέπονται ἄδην κεκορη-
 μένα ποιῆς

εἰς ἀῆλιν, ὃ δέ τ' εἶσι πάρος σύριγγι
 λιγείῃ

καλὰ μελιζόμενος νόμιον μέλος· ὡς
 ἄρα τοίγε

ὠμάρευν.

177. τῆ γ' Tychs. τῆ γ' hic quidem AM.

179. Lehrs. ex fratris conjectura οἷη δ' ἢ Τριτωνίς scripsit, quod sane eo commendatur, quod οἷος in ejusmodi membris initio poni solet, ut I, 48. II, 308. III, 413. VII, 330. VIII, 28. 49. IX, 218. X, 415. Sed hi omnes loci tamen non satis valent ad eum, unde egressi sumus, damnandum, quoniam in iis simplex adnectitur comparatio, neque omnino poni potuit pronomen. Id vero eadem ratione, qua h. l., infra legitur XIII, 127 οἷ δ' ὡστ' ἀφνειοῦτο σύες κατὰ δώματ' ἀνακτος — μυρία ἐκτείνοντο. Utrouque loco pronomine subjectum effertur alii. voci oppositum.

τοίη ἐνὶ Τρώεσσι θοῇ πέλε Πενθεσίλεια.

καὶ τότε δὴ Κρονίῳ πολυτλήτους ἀναίρας
χειρας Λαομέδοντος ἔως γόνος ἀφνειοῖο
εὔχετ' ἐς ἱερὸν αἰπὸν τετραμμένος Ἰδαίοιο
Ζηρός, ὃς Ἴλιον αἰὲν ἑοῖς ἐπιδέρεται ὄσσοις:

185

182. κρονίῳ A. „Sequens χειρας sonum τοῦ ἀναίρας efficit perquam asperum: an forte scribendum ἀναίρων.“ PAUW. Talia minime perhorruerunt: cfr. II, 136 δέπας πολυχανθῆς ἀείρας, et vid. *prol.* 2, 2, §. 2. Ex Tragicis homoeoteleuta attulit Lobeck. *ad Aj.* v. 61 et v. 726, ex aliis scriptoribus in *paralip. Gramm. Gr.* p. 53 sq. Accedit quod Quintus Homericæ consuetudinis (H, 268. K, 30. 465. M, 383. 453. Ξ, 411. 429. Π, 678. P, 588. 718. Σ, 615. T, 380. Y, 325. X, 399. Ω, 583. 589. α, 141. β, 425. γ, 11. δ, 57. ι, 240. 332. 340. 537. ο, 299. π, 285. ρ, 237. 335. σ, 120. ω, 165) memor fere ἀείρας praetulit, quod nonnullis certe locis cum participio praesentis commutari potuit: V, 587. VI, 403. 590. XII, 43. XIII, 403. 446. XIV, 244. Unicus repugnat locus XI, 268, qui in libris ita legitur

καὶ τις ἐς αἰθέρα δῖον ἐπουρανίον
σιν ἀείρων,

ubi pro δῖον Rhod. χειρας reposuit. Sed vid. not. Apud Homerum quidem λ, 423 χειρας ἀείρων Βάλλον ἀποθνήσκων περὶ φάσγανον patet aoristi participium nullo pacto poni potuisse. Cfr. H, 130 ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χειρας ἀείρα et χειρας ἀνασχών A, 450. Γ, 275. E, 174. Σ, 75. T, 254. ν, 355. ρ, 239. υ, 97 et similia Γ, 318. Ζ, 257. 301. H, 177. Ω, 301.

183. λαομέδοντος A. — εἰς M.

184. ἦν (sic h. l.) A, ἦν vulgo, ἦν M. Sed quominus h. l. templum ἦν putemus dictum esse, universus ejus adjectivi usus cum apud ceteros Epicos tum apud Quintum repugnat, qui et ipse nusquam de inanimatis rebus id usurpavit. Vid. I, 818 ἦ. Πρωτεσίλαος. III, 772. IV, 390 ἦ. Διόνυσος. ib. 395 ἦ. Ἐπειός. ib. 448. Ἡρακλῆς ἦ. VI, 188 ἦ. Ἀλέξανδρος. XI, 129 ἦ. Ἀπόλλων. ib. 354 ἦ. Αἰνείας. XIII, 526. Δημοσφών ἦ. XIV, 227 νόος ἦ. IV, 315 νίκησ' ἦν ἑόντα. XIII, 209 ἦν Ἀβαντα.

Et ita etiam neutrum ponitur: μένος ἦν I, 4. IV, 464. XI, 235. XII, 229, ut saepius apud Homerum. δέμας ἦν I, 623. III, 66. 461. V, 653. VI, 383. ἦν νόημα VIII, 351. XII, 98. 190. De XII, 246 vid. not. Itaque reposui αἰπὸν ex Dietschii mei conjectura, quam indicavi in *emendatt.* p. 204. Nota sunt Homericæ αἰπὸν πτολίεθρον, Ἴλιον αἰπὸν, ὄρος αἰπὸν, αἰπὸν τεῖχος, αἰπεῖα κολώνη, et similia, nec Quintus ab eo usu deflexit: cfr. X, 153 Ἴλιον αἰπὸν. Sed eadem verba habet Apoll. Rh. II, 807 εἶσομαι ἱερὸν αἰπὸν. Φάος ἦν de sole II, 478 et κνέφας ἦν de nocte XII, 117 ad vindicandum idem templo epitheton nihil valent. Manet enim quodammodo ejus vis atque natura: vid. ad II, 504. — ἰδαίοιο A.

185. Ἴλιον A. Tum Pauw. quod conjecit ἐπεδέρετο (nam ἐπιδέρετο, quod etiam commendat, aperto falsum) ut ab hiatu intolerabile est ita ne sensu quidem commendari vel adjectum αἰὲν docere poterat. Etiam Dorvill. *vann. crit.* p. 63 „sententia proba est,“ inquit, „et augmenti absentia innuit praesenti auctorem usum fuisse.“ Hic locus ex iis est, quibus poeta sua tempora cum Trojani belli antiquitatisque gloria modeste conjunxit. Cfr. XII, 480 sq. de draconibus Laocoontis interfecto-ribus:

ἄμφω αἰστώθησαν ὑπὸ χθόνα· τῶν
δ' ἔτι σῆμα

φαίνεται δ' ὅπου κατέδυσαν ἐς ἱερὸν
Ἀπόλλωνος

Περγάμῳ ἐν ζαθέῃ,

ubi cave φαίνεται ex poetae mente cogitari putes. Deinde sollemnes sunt ejusmodi locutiones: praeter notissimum illud Ἥλιος ὃς πάνι' ἐφορᾷ καὶ πάνι' ἐπακούει cfr. λ, 16 de Cimmeriis

— οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
Ἥλιος φαέθων ἐπιδέρεται ἀκί-
νεσσιν,

„κλυῖθι, πάτερ, καὶ λαὸν Ἀχαιικὸν ἦματι τῷδε
 δὸς πεσέειν ὑπὸ χερσὶν Ἀρηιάδος βασιλείης,
 καὶ δ' αὖ μιν παλίνροσθον ἐμὸν ποτὶ δῶμα σάωσον
 ἀζόμενος τεὸν νῖα πελώριον ὄβριμον Ἄρην,
 αὐτὴν δ', οὔνεκ' ἔοικεν ἐπουρανίησι θεῆσιν
 ἐκπάγλως, καὶ σεῖο θεοῦ γένος ἐστὶ γενέθλης·

190

ubi καταδέχεται Aristarcheum receptum a Bekkero certe nec codd. juvatur nec recentiorum usu, Apoll. Rh. II, 1129, ubi cum Wellauero legendum Ζεὺς αἰεὶ τὰ ἕκαστ' ἐπιδέχεται, Quint. XIII, 473

πάντα γὰρ ἄσχετος Αἴσα βροτῶν ἐπιδέχεται ἔργα.

II, 617 de Aurora πάντ' ἐπιδεχομένη. Imitatus autem est Homerum Ω, 290 sq.

ἀλλ' εὔχεν σύγ' ἔπειτα κελαινεφεί Κρονίωνι Ἰδαίῳ, ὅστε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁράται.

186. Ἀχαιῶν ΑΜ, sed Ἀχαιικὸν jam Pauw. hic et IX, 412 desideravit recepitque Tychs., quos ego sequi malui quam librorum his duobus in locis levissimam auctoritatem secundum ea quae Spitzner. monuit ad II. I, 141. Et plenior formam Nonnus quoque praetulit: vid. XXV, 253. XXXVII, 148. XLVII, 256. 483, unde Graefius jure XXXVII, 148 reposuit, idem XIV, 117 facere oblitus. — τῷδε Μ.

187. πεσέειν vitium typogr. ed. Tychs. — ἀρηίδος ΑΜ. Corr. Rhod. cfr. v. 318. Simile est Αητωιάς Callim. III, 83 et δμωιάς Quint. III, 684. IX, 341. Alia sciens praetereo: cfr. Dorvill. vann. crit. p. 376 sq.

188. καὶ δὴ μιν Α et vulgo, καὶ δ' ἡ μιν Μ. Illud quidem non quadrat, sive temporalis sensu intelligitur: et jam, quo infra legitur VI, 503 — praeterea duae particulae junctae apud Quintum non inveniuntur, sive eo quem indicavit Naegelsbach. ad II. Α, 161. Ego audacius olim restitui τὴν δ' ἡμῖν ex Μ, cujus apices qui diligentius sectari voluerit, καὶ δ' ἡμῖν exsculpsit pronomine omissis, de quo dixi ad v. 22. Sed in utraque scriptura offendit dativus qui dicitur ethicus ἡμῖν versus sede ingratus elatus. Quam suaviter his locis po-

situs est V, 425 ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν Ἡμῖν ἐξολέσουσι θεοί et ib. 549 τὰ δ' οὐ θεὸν ἄμμι τέλεσσεν. Auget ejus incommoditatem quae sequuntur verba ἐμὸν ποτὶ δῶμα σάωσον. Itaque repositurus eram καὶ δ' αὐτὴν locutionem recentioribus satis usitatam; vid. ad XIII, 342. Sed verum aperuit quem consului Hermannus, cujus ex emendatione καὶ δ' αὖ μιν scripsi.

189. ἄρην Α. Formam vindicavit Spitzn. ad E, 909.

190. αὐτὴν τ' ΑVM. Tacite corr. Rhod. — ἐπ' οὐρανίησι Α, ἐπουρανίησι Μ et em. Rhod. — θεῆσιν Μ. In fine versus interpungitur in Α et vulgo.

191. ἐκπάγλως δὴ ΑC1, ἐκπάγλως καὶ Μ, quo recepto multae editorum turbae sedantur: Tychs. ἐκπάγλως δ' ἡ σεῖο, Lehrs. interpunctio antecedentis versus sublata θεῆσιν Ἐκπάγλως, ἡ σεῖο θεοῦδέος, illud ex Bonitii l.c.p.1227, hoc ex sua conjectura. Sed ordine progrediamur. Rhod. haec: „Dispice num rectius ἢ σεῦ θεῖον γένος. Sed nondum hoc mihi enodatum est.“ Vertit ille: *namplane a divina tua prosapia genus ducit.* Nec melius rem gesserunt cum Dausquejus, qui haec interpretatus est: profecto genitus est (Penthesilea) stirpis Dei (Martis) tui, hoc est, qui Mars tuus est et ex te progenitus; tum Pauwius, qui aut γενέθλην scribens sic vertit: *egregie certe tua, o numen, progenies est ortu,* aut θεοῦ μένος reposito sic: *certe animi et corporis robore tuae est prosapiae.* Ita scribendum esse, uti nunc ex Μ edidi, jam ante hos fere novem annos in societate Graeca docui, quo tempore quae sim commentatus repetenda curavi in emendat. p. 170 sq. non gloriolae cujusdam captandae gratia, sed ut conjectandi timidos monerem exemplo, apud hos poetas non tam literarum apices quam dicendi morem sequen-

αἶδεσσαι δ' ἐμὸν ἦτορ, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ τέτληκα
 παίδων ὀλλυμένων, οὓς μοι περὶ Κῆρες ἔμαρψαν
 Ἀργείων παλάμησι κατὰ στόμα δημοιότητος·

αἶδεο δ', ἕως ἔτι παῦροι ἀφ' αἵματός εἰμεν ἀγανού
 Δαρδάνου, ἕως ἀδάϊκτος ἔτι πτόλις, ὄφρα καὶ ἡμεῖς
 ἐκ φόνου ἀργαλέοιο καὶ Ἄρεος ἀμπνεύσωμεν.“

195

ἦ ῥα μέγ' εὐχόμενος· τῶ δ' αἰετὸς ὄξυ κεκληγγῶς
 ἦδη ἀποπνεύουσαν ἔχων ὀνύχεσσι πέλειαν

ἔσσυμένως οἴμησεν ἀριστερός· ἀμφὶ δὲ θυμῶ
 τάρβησε Ποριάμοιο νόος, φάτο δ' οὐκέτ' ἀθρήσειν
 ζῶην Πενθεσίλειαν ἀπὸ πτολέμοιο κιοῦσαν·
 καὶ τὸ μὲν ὧς ἠμελλον ἐτήτυμον ἤματι κείνῳ

200

dum esse. Ibi igitur primum ἐκ-
 πάγλως nec plane denotare ex Quinto
 ipso (II, 18. III, 330. 551. VI, 189.
 IX, 425. XII, 222. XIII, 349) docui,
 neque cum sequentibus sed cum an-
 tecedentibus jungendum esse allatis
 II, 131 sq. μακάρεσσιν ἀτειρέσι
 πάντα ἔοικας Ἐκπάγλως. et X,
 184 sq. λέοντες Ἐκπάγλως ζωῶ-
 σιν ἔοικότες. demonstravi, quem-
 admodum Homerus vocabulo αἰνῶς
 Γ, 158. Κ, 547. α, 208 usus sit. Tum
 καὶ copulam necessariam esse dixi,
 quia jam altera addatur causa ducta
 ex Penthesileae genere ob quam
 Jupiter ipsam debeat revereri. Ita-
 que ne altera quidem Hermanni con-
 jectura facta in *annall. Zimmermann.*
 1840. p. 259. ἐκπάγλως· ἦ σέϊτο, etiamsi
 non obstaret M, esset praeferenda.
 Eandem jam dudum suam sententiam
 fuisse etiam Spitznerus notavit
 in *annall. Zimmermann.* 1837. p. 1163.
(observall. p. 24). Denique extrema
 rectissime a Bonitio esse explicata
 sic: „*Dei proles s. divina proles ex
 tua stirpe est*“ apparet ex iis, quae
 Spitznerus in *excursu IX ad II.*
 p. IV sq. et p. XII sq. congressit.
 Itaque similes locos adscribere super-
 sedeo. Tychs. confert I, 538. T, 124. Φ,
 186; Heynius, qui et ipse ἦ legit,
 dicta putat ad ductum T, 105. 111,
 quae et ipsa sint duriora. Quod
 autem scripsit Lehrsius Θεουδέος ne
 ferri quidem potest; nam nec Deus
 ipse nec ejus stirps dici potest Θεου-
 δῆς secundum ea quae exposui ad
 v. 65.

192. αἶδεσαι M.—πολλὰ κακὰ AC12.
 x. π. M et ita corr. Rhod. „Similis
 transpositio 367.“ TYCHS.

193. μοι omittit M.

195. Legebatur bis ὧς hic et se-
 quente versu. Verum vidit jam Rhod-
 dom. vertendo: *parce, dum adhuc
 pauci supersumus — necdum urbs
 excisa est*, conj. etiam Scal., resti-
 tuit Spitzn. *observall. p. 14.* Cfr. II,
 57. X, 297. XIII, 200. Nam quod
 Pauvius propter sequens ὧς prae-
 cedens ὧς incongruum et suspectum
 habet et αἶδεο δ' οἶ ἔτι conjicit,
 id vix adnotassem, nisi vel Her-
 mannus duplici particula et ipse
 offensus eam priore loco *nam* sig-
 nificare putasset in *rec. l. c.* p. 259.
 Verum multo gravior existit et con-
 cinnior sententiarum junctura parti-
 culis duplicatis. Ad totius loci con-
 formationem cfr. Nonn. XXIII, 233
 σὴν προχοῆν προήνον, ἕως ἔτι μῆ-
 νιν ἐρύκω.

et XXIV, 320

πλάζεται εἰσέτι κόσμος, ἕως ἔτι
 πέπλον ὑφαίνεις. —

Tum αἵματος ἔσμεν vulgo. Correxuit
 Spitzn. *observall. p. 232.*

196. ἡμῆς M.

197. ἄρεος A.—ἐμπνεύσωμεν M.

198. ῥά A et vulgo, ῥά M. Cor-
 rexi.

199. ὀνύχεσι M.

201. οὐκ ἔτ' vulgo (hic etiam M).
 Vid. *prol. 2, 2, §. 5.*

203. καὶ τότε γ' ὧς A, καὶ τὸ
 μὲν ὧς MV, καὶ τότε γ' ὧς con-
 jecit Pauw. et vertendo (*hoc ita*)

Κῆρες ὑπεκτελέειν· ὃ δ' ἄρ' ἄχυντο θυμὸν ἰαγῶς.
 Ἄργεῖοι δ' ἀπάνευθεν ἐθάμβεον, εὐτ' εἰδόντο 205
 Τρωᾶς ἐπεστυμένους καὶ Ἀρηίδα Πενθεσίλειαν,
 τοὺς μὲν δὴ θήρεσσιν εἰοκίτας, οἷτ' ἐν ὄρεσσι
 ποίμνης εἰροπόκοισι φόνον στονόεντα φέρουσι,
 τὴν δὲ πυρὸς ῥιπῇ ἐναλίγκιον, ἥτ' ἐπὶ θάμνοισι
 μαινεται ἄζαλέοισιν ἐπειγομένου ἀνέμοιο· 210
 καὶ τις ἄμ' ἀγρομένοισιν ἔπος ποτὶ τοῖον ἔειπεν·
 „τίς δὴ Τρωᾶς ἔγειρε μεθ' Ἐκτορα δηωθέντα,
 οὓς φάμεν οὐκέτι νῶν ὑπαντιαθεῖν μεμαῶτας;
 νῦν δ' ἄφαρ ἀτόσσοισι λιλαϊόμενοι μέγα χάριμης.
 καὶ νύ τις ἐν μέσσοισιν ἐποτρύνει πονέεσθαι· 215
 φραίης κεν θεὸν ἔμμεν, ἐπεὶ μέγα μῆδετα ἔργον.
 ἀλλ' ἄγε θάρσος ἄατον ἐνὶ στέρονοισι λαβόντες

expressit Rhod.—^λἤμελον M, sed λ
 suprascriptum al. m.— ἐτύτνμον ἤμα-
 τι M.

204. ὄδ' A. ὄ δ' M hic quidem.

205. ἀπάνευθε θάμβεον AC1, ἀ-
 πάνευθε θαμάρεον C2, ἀπάνευθεν
 ἐθάμβεον M et ita corr. Rhod. Re-
 petitur II, 202.

206. ex M a Tychs. additus est.

207. ὄρεσσιν vulgo, ὄρεσσι M.

208. ποίμνης AM; tacite corr.
 Rhod. πόνον AMC12; φόνον em.
 Rhod. et jure recepit Tychs. Inepte
 Dausquejus πόνον defendit negotiūm
 facessunt interpretatus et ad πονέ-
 εσθαι provocans. Scilicet oves a
 leonibus oppressae resistendo labo-
 rant! Vide, si tanti est, I, 311. IX,
 176. XI, 280. Alia consulto praetereo.

209. „Hoc minus aptum est, ubi
 nondum inter inimicos, sed adhuc
 inter suos erat virago; et iudicium
 Quinti hic etiam desidero.“ PAUW.
 Non recte vituperavit: cum flamma
 enim venti flabris per aridos ramos
 bacchante Penthesilea propter ce-
 leritatem comparatur, qua Trojanum
 exercitum praeit, non propter per-
 niciem, quam infert hostibus.

210. Ita apud Oppian. Hal. I, 229
 ῥιπῇ ἐπειγομένη scribendum esse
 dixi in *conjectl.* p. 12.

211. ἔειπεν vulgo, ἔειπε M.

212. ἄγειρε A et vulgo, ἄγηρε M,
 sed η in ei corr. ead. m. ἄγειρε ego
 olim emendavi in *emendatl.* p. 172

et commendavi his verbis: „Ἄγει-
 ρειν dicitur de copiis bellicis uno
 loco congregandis, ut inde conjunctis
 viribus expeditio suscipiatur. Ita
 Homerus B, 664. Γ, 47. Δ, 28. 377.
 I, 338. Α, 716. 770. II, 129. Quint.
 XIII, 15. Hoc loco autem non sermo
 de Trojanorum in urbem compulso-
 rum congregatione; sed hoc potius
 interrogando ellertur, quis tandem
 Trojanos Hectore mortuo jam de-
 sperantes novo rursus animo et bel-
 landi furore incenderit. Cf. 162.
 215. Hoc dicendum erat ἔγειρε verbo
 de hac re semper usurpato. Vid.
 Hom. K, 511 μὴ ποῦ τις καὶ Τρωᾶς
 ἐγείρησιν θεὸς ἄλλος. N, 357. O, 242.
 603. P, 552.“ Eandem ob causam etiam
 IX, 100 idem verbum restituendum
 fuit. — δηωθέντα M.

213. οὓς φάμεν οὐκ εἶν vulgo;
 utrumque correxi.

216. φρέης κε M. — ἔμμεναι AM,
 ἔμμεν' ἄν C2, ἔμμεν' C1 et ita corr.
 Rhod. Vid. *prolegg.* 2, 2, §. 5.

217. βαλόντες conjecerunt Boni-
 tius l. c. p. 1228 et Spitzn. *obser-
 vatl.* p. 14 sq., recepitque Lehrs.,
 illi quidem aliis Quinti locis usi, ex
 quibus duo tantum I, 409 ἄλκιμον
 ἦτορ ἐνὶ στέρονοισι βαλόντες et VI,
 604 θυμὸν ἐνὶ στέρονοισι βαλόντες affe-
 renda fuisse Herm. in *ann. Zimmerm.*
 l. c. p. 259 monuit, cum in ceteris
 (VIII, 261. IX, 275. 493) medium
 βαλέσθαι legatur. Ipse igitur ex
 h. l. et Hom. K, 461 θυμὸν ἐνὶ στή-

ἀλκῆς μνησώμεσθα δαΐφρονος· οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς
νόσφι θεῶν Τρώεσσι μαχησόμεθ' ἡματι τῷδε.“

ὡς φάτο· τοὶ δὲ φαεινὰ περὶ σφίσι τεύχεα θέντες 220
νηῶν ἐξεχέοντο μένος καταειμένοι ὤμοις·

σὺν δ' ἔβαλον θήρεσσι βροχότας ὠμοβόροισι
δῆριν ἐς αἱματόεσσαν, ὁμοῦ δ' ἔχον ἔντεα καλά,
ἔργα καὶ θάωρηκας εὐσθενέας τε βοείας
καὶ κόρυθας βριαράς, ἕτερος δ' ἑτέρου χροῶ χάλκῳ 225
τύπτου ἀπληγέως· τὸ δ' ἐρεύθετο Τρώϊον οὐδας.

ἔνθ' ἔλε Πενθεσίλεια Μολίονα Περσίνοόν τε
Εἰλισβόν τε καὶ Ἀντίθεον καὶ ἀγήνορα Λέρον
Ἰππαλμόν τε καὶ Αἰμονίδην κρατερὸν τ' Ἐλάσιππον·
Δηρινὴ δ' ἔλε Λαογόνον, Κλονίη δὲ Μένιππον, 230
ὅς ῥα πάρος Φυλακῆθεν ἐφέσπετο Πρωτεσιλάω,

θεσσι λάβητε potius I, 409 et VI, 604
λαβεῖν restituit. Jure id probavit
Struvius minor l. c. p. 3 sq. prop-
terea quod Quintus activum βάλ-
λειν de iis in hac formula ponit,
qui aliis audaciam inspirant. Affert
I, 289. III, 14. 597. IX, 80. II, 458.
572. VII, 143. IX, 229. 299. Deni-
que cfr. Nonn. XX, 261 καὶ πλέον
ἔλλαβε θάρσος.

218. μνησώμεθα A, μνησόμεθα
M, μνησώμεσθα C1 et ita corr.
Rhod. — οὐδε M.

219. ἡματι M.

220. φαεινὰ περὶ τεύχεα AC2,
φαεινὰ περὶ σφίσι ex MVNV123 C1
Tychs. Lehrs.; Rhod. φαεινὰ περὶ χροῶ
τεύχεα conjecit, Pauw. φαεινὰ ἄφαρ
περὶ τεύχεα. Et quod in libris le-
gitur et Rhodomannianum inventum
Quinti usui pariter esse accommo-
datum docent I, 546. II, 466. VIII,
174. XII, 174 collata cum I, 152.
II, 190. 203. IX, 359.

221. ἐσοχέοντο A, ἐξεχέοντο M et
tacite corr. Rhod. — κατὰείμενοι M.
„Nimis angustum est illud ὤμοις,
ubi de tota armatura sermo est. An
balbutiit Auctor? Vix puto et legen-
dum suspicor μένος καταειμένοι
ὄπλοις, una cum armis fortitudi-
nem induti. Praepositio, ut millies,
subauditur: una cum armis animum
et fortitudinem sumpserunt.“ PAUW.
Et pessime interpretatus est vulgatum,

quae respondet Homericis ἐπιειμένοι
ἀλκῆν H, 164. Θ, 262. Σ, 157. ι, 214 et
514. et ἀναιδείην ἐπιειμένος A, 159.
I, 372. — cfr. Quint. I, 19. VI, 241
ἐπιειμένη εἶδος; et pejus etiam mu-
tavit. Nam nec dativus eo modo
poni potuit et omnis locutio ab Epi-
corum consuetudine aliena. Humeri
et h. l. et aliis locis κατ' ἐσοχὴν
nominantur, quia horum maxime
opera sustentantur arma vibrantur-
que tela.

222. ὠμοβόροισιν A, ὠμοβόροισι M.

223. Vid. ad IX, 542.

225. ἑτέρου M. — χάλκῳ M.

226. τόδ' A, τὸ δ' M,

227. Μολίωνά τε AM C2, Μολίονα
(sine copula ut videtur) C1 et e
conj. Scal., Μύλωνά τε Rhod., quod
recte recepit Tychs.

228. Γλισσόν AC12, Εἰλισσόν M;
Ἰλισσόν Rhod. conj., Γύλισσον Scal.
ἀντίθεον A. Super ἀγήνορα in M
conspicitur lineola nomen proprium
indicans, sed fere erasa.

229. ἰππαλμόν A. ἐλάσιππον A.

230. Δηρινὴ A, Δηρινὴ M hic
et infra 258. Inde hanc formam
aliorum multorum nominum analogia
firmatam recepi et v. 42 conjectura
restitui, uti jam dixi in emendatt.
p. 172.

231. ὅς ῥα AM. Corr. Tychs. Tum
ἐπίσπετο vulgo. Corr. Spitzn. in ob-
servatt. p. 15 sq. et excurs. X ad
II. p. XIX.

- ὄπως κε Τρώεσιν ἔϋσθενέεσσι μάχεται·
 τοῦ δ' ἄρ' ἀποφθιμένοιο Ποδάρκει θυμὸς ὀρίνθη
 Ἰφικληιάδῃ· τὸν γὰρ μέγα φίλαθ' ἑταίρων·
 αἴψα δ' ὄγ' ἀντιθέην Κλονίην βάλε, τῆς δὲ διαπρὸ
 ἤλθε δόρυ στιβαρὸν κατὰ νηδύος, ἐκ δὲ οἱ ὦκα 235
 δουροὶ χύθη μέλαν αἶμα, συνέσπετο δ' ἔγκατα πάντα·
 τῆς δ' ἄρα Πενθεσίλεια χολώσατο, καὶ ἴα Ποδάρκεα
 οὔτασεν ἐς μυῶνα παχὺν περιμήκει δουροὶ
 χειρὸς δεξιτερῆς, διὰ δὲ φλέβας αἱματοέσσας 240
 κέρσε, μέλαν δὲ οἱ αἶμα δι' ἔλκος οὔταμένοιο
 ἔβλυσεν ἔστυμένως· ὃ δ' ἄρα στενάχων ἀπόρουσεν
 εἰσοπίσω· μάλα γὰρ οἱ ἐδάμνατο θυμὸν ἀνίη·
 τοῦ δ' ἄρ' ἀπεστυμένοιο ποθὴ Φυλάκεσιν ἐτύχθη
 ἄσπετος· ὅς δ' ἄρα βαιὸν ἀπὸ πτολέμοιο λιασθεῖς 245
 κάτθανε καρπαλίμως σφετέρων ἐν χειρὶν ἑταίρων.
 Ἰδομενεὺς δὲ Βρέμουσαν ἐνήρατο δούρατι μακροῦ
 * * * * *
- δεξιτερὸν παρὰ μαζόν, ἄφαρ δὲ οἱ ἦτορ ἔλυσεν·
 ἢ δ' ἔπεσεν μελίη ἐναλίγκιος, ἦντ' ἐν ὄρεσσι
 δουροτόμοι τέμνουσιν ὑπείροχον, ἢ δ' ἀλεγεινὸν 250

232. Τρώεσιν M. — ἔϋσθενέοισι AM; tacite corr. Rhod. Tum μάχουτο vulgo contra Quinti consuetudinem, quod e mea conjectura mutavi: vid. *prolegg.* II, 2, §. 26.

234. Ἰφικληιάδῃ A, Ἰφικληιάδῃ M; Ἰφικληιάδῃ tacite corr. Pauw.

235. ἀντιθέην in M lineolam suprascriptam habet. — διὰ πρὸ A et vulgo, διαπρὸ M: vid. *prol.* II, 2, §. 5.

240. δὲ omittit AC2, add. MNVE1 C1V123 et jam e conj. Rhod. — αἱματοέσσας M.

242. ὃ hic M.

243. εἰσοπίσω vulgo, εἰς ὀπίσω M: vid. *prol.* II, 2, §. 5. ἀνίει M, sed ei a pr. m. duabus lineis deletum, et ad marg. ab ead. m. add. γρ. η.

244. ἄραπεστυμένοιο M.

245. ἄσπετος (o ab ead. m.) M. — ὃ AMC1; corr. Rhod.

246. ἐνὶ edidit Lehrs. ex praeecepto Wernickii ad Tryph. p. 174, perperam: vid. *prol.* II, 2, §. 20.

247. ἐνήρατο vulgo, ἐνήρατο M. — μακροῦ M. — Lacunae signa quae post hunc versum conspiciuntur ego li-

genda curavi. Nam cum Spitzner in *observatt.* p. 18 sq. jure offensus his verbis junctis ἐνήρατο δούρατι μακροῦ Δεξιτερὸν κατὰ μαζόν in versus clausula δούρατι τύψας scribendum conjecisset, Hermann. in *rec. l.* p. 259 potius versum excidisse censuit. Quod ut verisimilius apud Quintum lacunis plenum praeferendum duxi. Ne quis vulgatam ex Nonno XXXIV, 330 defendat: ἦν ἐθέλης με δάμαζε κατ' αὐχένος ἢ κενεῶνος, ibi quoque rectissime Graefius versum excidisse vidit.

248. ἦτορ (o ab ead. m.) M.

249. ἢ hic M. ἔπεσε M. μελίη M.

250. δουροτόμοι A et vulgo, δουροτόμοι M. De ea re in *emendatt.* p. 172 haec dixi: „Forma δουροτόμοι, etsi apud Hesiod. ε. 246 legitur δουρὸς ἔλυμα, tamen apud Quintum offendit. Nam quod IX, 163. 453. XIII, 56 δουρτόμος dixit, cum apud Homerum semper δουρτόμος legatur (quem secuti sunt Theocr. V, 64. Nonn. XXXVI, 444. XXXVII, 14), id eo defenditur, quod in ea forma

δοῖζον ὁμῶς καὶ δοῦπον ἔρειπομένη προΐησιν·
ὡς ἢ ἀνοιμῶξασα πέσεν, τῆς δ' ἄψα πάντα
λύσε μῶρος, ψυχὴ δ' ἐμίγη πολναέσιν αὔραις.
Εὐάδοην δ' ἄρα Μηριόνης ἰδὲ Θερωμῶδωσαν
εἶλεν ἔπεσσυμένης ὄλοην ἀνὰ δημοτῆτα
τῆ μὲν ἄρ' ἐς κραδίην ἐλάσας δόρου, τῆ δ' ὑπὸ νηδὺν
φάσγανον ἐγχοίμψας· τὰς δ' ἔσσυμένως λίπεν αἰών.
Ἀηρινόην δ' ἐδάμασσαν Ὀϊλέος ὄβριμος υἱὸς
ἐγχεῖ ὀκριόεντι διὰ κληῖδα τυχήσας.

255

arseos vi magnopere effertur litera
v. " Verum esse δουροτόμοι patet
ex consimili voce ἰλοτόμος, qua et
Quint. IX, 452 usus est metro adduc-
tus, et Nonn. XXXIX, 18. XLV, 190. —
ἢ hic M. Insignem prodit Epicorum
ignorantiam ut saepe Pauwius cum
offensus vocabulis ἢ δ' quia eadem
modo praecesserint, ἦν ἐν ὄρεσσι
— ἦ τ' ἀλεγεινόν quam — quae e-
que conjecit.

253. πολναέσιν M.

254. τε pro ἰδὲ M. Θερωμῶδωσαν
v

A et vulgo, Θερωμῶδωσαν M, sed v
ab Hardti m. script. Vid. ad v. 46.
Θερωμῶδωσαν Lehrs.

256. τῆν A, τῆ M et ita jam em.
Pauw. — ἔς (sic) M. — τῆ M.

257. λίπεν ἦτορ AM et vulgo.
„Vide num pro ἦτορ αἰών sit le-
gendum.“ RHOD. Cui Dausq. re-
spondet ἦτορ λίπε esse λειποθυμί-
ας descriptionem atque adeo animae
defectae et mortuae non morientis
duntaxat. Pauwius, cui et ipsi non
displicet vulgata, cui defendendae
Hesychium (ἦτορ, ἢ ψυχῆ, θυμός)
adhuc, pro ea si displiceret non
αἰών sed ἡμαρ scripturus erat. Hoc
quidem inventum nemo qui epici
sermonis gnarus est probaverit. Sed
de vulgata accuratius quaerendum,
quae quin per se defendi et ferri
possit dubitari nequit. ἦτορ enim
ut apud Homerum, de cuius usu
diligenter exposuit Helbigius colle-
ga amicissimus in gymnas. Dresd.
progr. a. 1840 p. 28 sq., ita apud
Quintum non ipsum cor, sed cordis
motum atque impetum significat. id
quod apertissime hi loci demonstrant
VII, 441 ὄσοις ἀλαπαδνὸν ὑπὸ κρα-
δίη πέλεν ἦτορ. X, 376 εἰσόχε

μοι κραδίη ἐνὶ πάλλεται ἦτορ.
XIV, 273 ἄλγος — ἐς κραδίην Ἐκά-
βης πέσεν· ἐν δὲ οἱ ἦτορ Μνήσαι·
διΰροιο — ὄνειρον. Inde quum si-
mul cum cordis palpitantis motu vita
desinat, ipsam animam h. e. vim
vitalem his locis designat: I, 248
ἄφαρ δὲ οἱ ἦτορ ἔλυσεν. XI, 84
λύσε δ' ἄρ' ἀνέρος ἦτορ, 489 λύθη
δὲ οἱ ἀγλαὸν ἦτορ. III, 85 πότιμος
δὲ οἱ ἦτορ ἐδάμνα. VI, 423 ἀλλ'
οὐ — Στεῖο παῖτηρ τεδὸν ἦτορ εἴ· ἐκ
θανάτοιο σαώσει. XIII, 252 φίλον
δὲ οἱ ἦτορ ὄλεσσαν. XX, 124 ἐκ δὲ
οἱ ἦτορ ἀπὸ μελέων ἐκέδασσε, quo-
rum postremum proxime ad vul-
gatam h. l. lectionem accedere vi-
detur. (Ipsum cor IV, 492 διαρραΐσει
δὲ μοι ἦτορ designatur.) Verum
vulgatae constans usus obstat, quo
λείπειν et apud Homerum — E, 685
ἐπειτά με καὶ λίποι αἰών. II, 453
ἐπὴν δὴ τόνγε λίπη ψυχῆ τε καὶ
αἰών. η, 224 ἰδόντα με καὶ λίποι
αἰών —, et apud Quintum tantum
αἰών, non ἦτορ dicitur. Vid. III, 319.
VI, 586 ἔλιπεν δὲ μιν ἄμβροτος
αἰών. XI, 485 λίπεν δὲ μιν ἱερὸς
αἰών. XIV, 314 τὴν δ' αἴψα λίπεν
πολυήρατος αἰών, quibus accedunt
similes locutiones λύθη πολυήρατος
αἰών II, 544. X, 140 et ἐρρέτω αἰών
Ἄσχετος V, 477. Itaque Rhodomanni
emendationem recepi.

258. Ἀηρινόην A et vulgo. Ἀηρι-
νόην M. Vid. ad v. 230.

259. ὀκριόεντι AM et edd. prae-
ter Lehrs., in qua recte ὀκριόεντι
legitur. Vid. Spitzn. mant. p. 241,
qui recte et h. l. et VII, 498 ὀκριόεις
praetulit allato VI, 553 ἐγχεῖ ὀκριό-
εντι, unde etiam XII, 135 cum He-
ringa ὑπ' ὀκριόεντι σιδήρω probe
restituit. Utriusque vocabuli discri-

Ἀλκιβίης δ' ἄρα Τυδείδης καὶ Δηριμαχείης 260
 ἄμφω κρατ' ἀπέκοψε σὺν ἀνχέσιν ἄχοις ἐπ' ὤμοις
 ἄορι λευγαλέω· ταὶ δ' ἦντε πόρτιες ἄμφω
 κάππεσον, ἄστ' αἰζήος ἄφαρ ψυχῆς ἀπαμέρση
 κόψας ἀνχενίους στιβαροῦ βουπλῆγι τένοντας·
 ὡς αἰ Τυδείδαο πέσον παλάμησι δαμείσαι 265
 Τρώων ἄμ πεδίον σφετέρων ἀπὸ νόσφι καρήνων.
 τῆσι δ' ἐπι Σθένελος κρατερὸν κατέπεφνε Κάβειρον,
 ὃς κίεν ἐκ Σηστοῖο λιλαιόμενος πολεμίζειν

men notum est post Wolfium: ὄκρυόεις est *acutus, durus*, inde ita dicuntur apud Homerum lapides, qui in hostes mittuntur *A*, 518. *O*, 327. *M*, 380. *II*, 735. *v*, 499. ὄκρυόεις est *frigidus* et activa et passiva notione, priore apud Homerum de Helena *Z*, 344. Hac ratione quid quoque loco praeferendum sit facile dignoscitur. Apud Quintum praeter locos supra allatos legitur recte *VI*, 262 ἀντρω ἐπ' ὄκρυόεντι, quibus verbis locus designatur, quo natus sit Cerberus, *I*, 133. 539 μόθον ὄκρυόεντα. *XIII*, 88 θανάτω ὄκρυόεντι. Sed *III*, 639, ubi rupes memorantur Orphei carmina secutae, ὄκρυόεσσα πέτρα praeferendum. Eadem adhuc apud Apollon. Rhod. conspicua est confusio. Nam *I*, 1093 recte quidem Wellauerus cum Brunckio Δινδύμον ὄκρυόεντος prae-tulit, sed discriminis tam parum gnarus erat, ut contra Brunckium *I*, 1120 ἐπ' ὄκρυόεντι κολωνῶ et *III*, 1331 ὄκρυόεσσα νεῖος retineret, et adeo ad *II*, 607 ubi ὄκρυόεντος φόβοιο legitur adnotare malo acumine auderet: „ὄκρυόεντος Guelph. quod miror Brunckium non ex conjectura dedisse.“ Contra *II*, 737 de antro Orci rite legitur:

— — ἐνθεν ἀϋτιμῆ
 πηγυλῖς ὄκρυόεντος ἀνεπνεί-
 ουσα μυχοῖο
 συνεχῆς ἀργινόεσσαν αἰεὶ περιέ-
 τροφε πάχνην.

Adscribo Theocr. *XXV*, 231 ὄκρυόεν βέλος. Nonn. *XIV*, 137 de Satyro: ὄκρυόεντι καρήατι et 393 de rube in hostes vibrata: ὄκρυόεσσαν ἀκωκῆν. His omnibus apud Quintum satis firmatur ἐγγεῖ ὄκρυόεντι, pro quo olim Hermann. *Orph.* p. 740 ex Homero *E*, 50. *N*, 584. *O*, 536. 742

fortasse ἐγγεῖ ὄξυόεντι reponendum censuit, quod etiam Spitznerus l. l. omnium aptissimum videri posse dixit. Sed bene monuit Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 86 in his rebus recentiores poetas, ne imitatores viderentur, Homericas locutiones, quas ob oculos habebant, uno alterove vocabulo mutato quasi obscurasse. Sed nollem ὄκρυόεντι Quinti putasset. — κληῖδα *AM*. Corr. Tychs.

260. δι' ἄρα *M*.

261. ὤμοις *AM*, ὤμοις *E* 1 et ita corr. Rhod. Jure id a Tychsenio receptum probant hi loci: *II*, 120 μέχρις ἐπὶ Πριάμοιο πόλιν. *III*, 25 μέχρις ἐπὶ πτολίεθρον. *III*, 577. *VI*, 111. *XIV*, 277 ἄχοις ἐπ' οὐδας. *VI*, 191 μέχρις ἐπ' Ἡριγένειαν, 490 μέχρις ἐπ' Ἀιδονῆος ὑπερθύμοιο βίρεθρον, quod idem *XII*, 179 restituendum fuit. *X*, 436 μέχρις ἐπὶ χθόνα δῖαν. *XIII*, 341 ἄχοις ἐπ' ἀντιολήν τε καὶ ἀκάματον δύσιν, ubi cfr. notam, ib. 466 μέχρις ἐπ' Ἰδαίων ὄρεων ὑψηλὰ κάρηνα. *XIV*, 197 ἄχοις ἐπ' αἰθρην. Et ita Apoll. Rhod. *IV*, 1403 ἄχοις ἐπ' ἀννηστίν.

262. ται *M*.

263. ἄς τ' *vulgo*, ἄστ' *M*: Vid. *prol.* *II*, 2, §. 5. — ἀπαμέρσει *AM* *C* 1, corr. Rhod.

264. ἀνχένους *M* (γρ νι a pr. m.)

266. ἀμπεδίον *A* et vulgo, ἀμπεδίον *M*, sed μ suprascriptum ab alt. m. — ἀπό *A* et vulgo, ἄπο *M*. Vid. *prol.* *II*, 2, §. 20. — κερῖνων *M*.

267. ἐπὶ *A* et vulgo, ἐπι *M*; ego correxi ut supra *I*, 46. *XI*, 27. 490. Cfr. *III*, 300. *V*, 88. *VI*, 384. 519. 634. *VII*, 340. 684. *VIII*, 293. *X*, 80. *XII*, 447. Alia res est *III*, 332.

268. Σιστεῖο *M*.

Ἀργείοις, οὐδ' αὖθις ἐὴν νοστήσατο πάτρην·
 τοῦ δὲ Πάρις κραδίην ἐχολώσατο δηωθέντος, 270
 καὶ ῥ' ἔβαλε Σθενέλοιο καταντίον· οὐδ' ἄρα τόγγε
 οὔτασεν ἐσδύμενός περ, ἀπεπλάγχθη γὰρ οἷστος
 ἄλλη, ὅπη μιν Κῆρες ἀμείλιχοι ἰθύνεσκον·
 κτεῖνε δ' ἄρ' ἐσδυμένως Εὐήνορα χαλκεομίτρην,
 ὅς ῥ' ἐκ Δουλιχίοιο κίεν Τρώεσσι μάχεσθαι. 275
 τοῦ δ' ἄρ' ἀποφθιμένοιο πάϊς Φυλλῆος ἀγανὸς
 ὠρίνθη· μάλα δ' ὄκα λέων ὡς πῶεσι μῆλων
 ἐνθορε· τοὶ δ' ἅμα πάντες ὑπέτροσαν ὄβριμον ἄνδρα·
 κτεῖνε γὰρ Ἴτυμονῆα καὶ Ἰπασιδίην Ἀγέλαον,
 οἳ ῥ' ἀπὸ Μιλήτοιο φέρον Δαναοῖσιν ὁμοκλήν 280
 Νάστη ὑπ' ἀντιθέω καὶ ὑπ' Ἀμφιμάχῳ μεγαθύμῳ,
 * * * * *

269. Ἀργείοισι M. — αὖθις ἐς ἣν inepte conjecit Pauw.

270. δὴ A, δὲ M et tacite corr. Rhod. ἐχολώσατο δηωθέντος M.

271. κατ' ἀντίον A et vulgo, καταντίον ME1 et ita corr. Rhod. Vid. *prol.* II, 2, §. 5. — τόγγε A, τόν γε M Tychs.

272. ἐσδυμένως M.

273. ἄλλη, ὅπη M.

274. κτεῖνε γὰρ AM et vulgo; δ' ἄρ' scripsi e conjectura Bonitii Minime vulgata defenditur ex VIII, 117 sq. ἀλλά μιν οὔτι οὔτασεν, οὐνεκά οἱ χραιτερόν δόρον τιθένον ἀπωθεν Ἐμπεσε Μειλανίωνι δαΐφρονι. Ibi enim quod uno membro enunciatum est, id nostro loco in duo dispescitur.

276. Φυλλῆος AM; tacite corr. Rhod.

277. ὡς A, ὥς M. — πῶεσι M.

278. τοῖδ' A, τοὶ δ' M et vulgo. — ἄρα A, ἅμα M, unde restitui in *emendatt.* p. 267 ἅμα, quod praebent VNV3. Legitur ea formula I, 175. 743. II, 130. 550. III, 168. IV, 30. V, 269. VI, 514. VII, 110. 520. VIII, 168. XII, 177. 427. XIII, 215. XIV, 468. Recte eam Spitznerus in *mant.* p. 263 restituit XII, 544; debuit idem II, 530. XII, 211. 422. XIII, 143 fieri; sed altera locutio II, 474. IV, 443. XIII, 56 recte legitur. — ὄβριμον AVNV3, ὄβριμον M Tychsen. — ἄνδραν M.

279. Bonitius κτεῖνε δ' ἄρ' conjecit. Non recte: vid. N, 362 sq.

Ἰδομενεὺς Τρώεσσι μετάλμενος ἐν φόβον ὤρσεν·

πέφνε γὰρ Ὀθρουονῆα.

280. ὅς V. — φέρον V.

281. Νάστη ἅμ' AM VNV3 et vulgo, quod falsum esse sequens ὑπ' evincit: cfr. II, 242 ὑπὸ Νέστορι βῆσαν et III, 232 ἴκανεν ὑπὸ μεγαλήτορι Γλαΐζῳ. Ferri posset Νάστη ὑπ' ἀντιθέω καὶ ἅμ' Ἀμφιμάχῳ, sed suadentibus Spitznero et Hermanno alteram meam conjecturam recepi. — Ἀγχεμάχῳ AM, Ἀμφιμάχῳ VNV3 et ita jam Rhodom. allato B, 871. Contra Pauwius, ego nihil mutare audeo, inquit; nam libri Homerici potuerunt variare et illi quos Quintus consuluit pro Ἀμφιμάχος legere Ἀγχεμάχος: nihil facilius aut paratius. Quamquam hoc modo constat nomina propria haud raro leviter immutari, tamen cum id a Quinto in nomine Homericum factum esse nullo praeterea exemplo demonstrari possit, Italos libros cum Tychsenio sequi malui. — μεγαθύμῳ M. Post hunc versum autem unius versus lacunam esse demonstravi in *emendatt.* p. 267 ubi allato B, 867 sqq.

Νάστης αὖ Καρῶν ἠγήσατο βαρβαροφώνων,

οἳ Μίλητον ἔχον Φθειρῶν τ' ὄρος ἀχροτόφυλλον,

Μαιάνδρον τε ῥοᾶς Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα·

οἱ Μυκάλην ἐνέμοντο Λάτμοιό τε λευκὰ κάρηνα
 Βράγχου τ' ἄγκρα μακρὰ καὶ ἠιόεντα Πάνορμον
 Μαιάνδρου τε ῥέεθρα βαθυροῦ, ὅς ῥ' ἐπὶ γαῖαν
 Καρῶν ἀμπελόεσσαν ἀπὸ Φρυγίης πολυμήλου
 εἶσι πολυγνάμπτουσιν ἐλισσόμενος προχοῆσι.
 καὶ τοὺς μὲν κατέπεφνε Μέγης ἐν δημοτῆτι·
 ἄλλους δ' αὖτ' ἐδάμασθεν, ὅσους κίχρε δουρὶ κελαινῷ·
 ἐν γάρ οἱ στέρονοισι θράσος βάλε Τριτογένεια,

285

τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νά-
 σις ἠγησάσθην,

locorum tractum a Quinto imitatore memoratum non solis ducibus, sed toti Carum genti adscribendum esse docui; ut olim hujusmodi versus hic lectus sit:

οἱ γὰρ δὴ Καρῶν ἠγήτορες
 ἦσαν πάντων,
 οἱ Μυκάλην ἐνέμοντο etc.

282. μυκάλην M C 2. — ἐνέμοντο Τιτάνοιό τε AM, ἐνεμον Τιτάνοιό τε VNV 3. Τιτοῖό τε C 1. — „Μυκάλην ἐφεπον vel γαῖον vel εἶχον: nam ἐνεμον scripsisse poetam mihi non persuadetur. Nisi libeat cum Brodaeo legere Τιτάνου; quod tamen cum Homeri auctoritate B (735), unde hemistichium hoc mutuatius videtur, pugnat.“ RHOD. „Hemistichium Homeri nihil ad h. l. Nam ibi de Thesalia, hic de Caria agitur; pueri vident, et ridiculi sunt, qui talia comparant. An tamen Titanus in Caria? Id dicitur hic, sed alibi nusquam. Fallor: aut Τιτάνοιο vitium contraxit: Homerus, ubi de Naste et Amphimacho loquitur, Φθειρῶν ὄρος commemorat; istius simile hic optime adesset. Quid si legamus οἱ Μυκάλην ἐνέμοντο Λάτμοιό τε λευκὰ κάρηνα? Sane multi fuerunt, qui Phthirum montem putabant esse montem Latmum et istius opinionis auctor Hecataeus: v. Strab. XIV.“ PAUW. Locus est p. 635 extr. ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον (Ἡράκλεια) Λάτμος ὁμωνύμως τῷ ὑπερχειμένῳ ὄρει, ὅπερ Ἐκαταῖος μὲν ἐμφαίνει τὸ αὐτὸ εἶναι νομίζων τῷ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Φθειρῶν ὄρει λεγομένῳ (ὑπὲρ γὰρ τῆς Λάτμου φησὶ τὸ Φθειρῶν ὄρος κείσθαι). Et cfr. Heyn. ad Hom. l. c. tom. IV, p. 436. Recte igitur Tychsen. Λάτμοιό τε recepit,

Τιτάνοιό τε librario deberi addens, qui festinanti manu notius ex Homero nomen substituerit.

283. βράγχον A, Βράγχου MVNV 3 E 1 (ex V in Tychseni excerptis nihil notatum). „In E 1 in marg. est αἰγιαλόδην, παντιλημένα, quae ad ἠιόεντα spectant.“ TYCHS. „Panormi nomine fuere portus plures praeter notioiorem illum Siciliae: fuit Panormus Cyzici; fuit quoque Ioniae.“ HEYN.

286. πολυγνάμπτουσιν A et vulgo, πολυγνάμπτουσιν M, et ita jam corr. Wernick. ad Tryph. p. 419, quem vide coll. Lob. paral. p. 459 sq., recepitque Lehrs. — προχοῆσιν A et vulgo, προχοῆσι M.

287. ἐνὶ Lehrs. edidit ex Wernickii praecepto. Vid. ad v. 246. — Cfr. de toto loco Nonn. XIII, 563 sqq. οἱ Μυκάλην ἐνέμοντο καὶ οἱ λάχον ἀγκύλον ὕδωρ εἰς χθόνα δυομένοιο παλινοῦστου ποταμοῖο Μαιάνδρου σχολιοῦ διερπύζοντος ἐναύλων.

Ejus fluvii natura copiosius etiam describitur XI, 379—83.

288. κελαινῷ M. Cum Rhodom. vertisset hasta nigra, Pauw. haec annotavit: „hasta atro cruore imbuta: κελαινοῖς ξίφεσι similiter est apud Sophoclem (Aj. 231). Interpretis hasta nigra non satisfacit: δουρὶ φαιινῷ ex Homero notissimum est de splendore ipsius hastae.“ Pauwium secutus Bonitius olim ex I, 24. II, 409 conjecit δουρὶ κραταιῷ. Et sane si ex Tragicis tantum vulgata defendi posset (addi poterat Soph. Trach. 856 κελαινὰ λόγχα, Eur. Or. 1477 μέλαν ξίφος, Aesch. Sept. 43 μελάνδετον ξίφος), Bonitiana conjectura recipienda foret. Sed δουρὶ κελαινῷ de hasta dictum μέλανι

ὄφρα κε δυσμενέεσβιν ὀλέθριον ἤμαρ ἐφείη. 290
 Δρησαῖον δ' ἐδάμασσαν ἀρηίφιλος Πολυποίτης,
 τὸν τέκε δια Νέαιρα περίφρονι Θειοδάμαντι
 μιχθεῖς' ἐν λεχέεσσιν ὑπαὶ Σιπύλῳ νιφόνετι,
 ἤχι θεοὶ Νιόβην λάαν θέσαν, ἧς ἔτι δάκρυ
 πολὺν μάλα στυφελῆς καταλείβεται ὑψόθι πέτρης, 295
 καὶ οἱ συστοναχοῦσι ῥοαὶ πολυηχέος Ἔρμου
 καὶ κορυφαὶ Σιπύλου περιμήκεες, ὧν καθύπερθεν
 ἐχθρὴ μηλονόμοισιν ἀεὶ περιίπτατ' οὐμίχλη·
 ἢ δὲ πέλει μέγα θαῦμα παρεσσυμένοισι βροτοῖσιν,
 οὔνεκ' ἔοικε γυναικὶ πολυστόνω, ἦτ' ἐπὶ λυγρῶ 300
 πένθει μυρομένη μάλα μυρία δάκρυα χεύει·
 καὶ τὸ μὲν ἀτρεκέως φῆς ἔμμεναι, ὀππότε' ἄρ' αὐτὴν
 τηλόθεν ἀθρήσειας· ἐπὴν δὲ οἱ ἐγγυὺς ἴκηαι,
 φαίνεται αἰπήεσσα πέτρῃ Σιπύλοιο τ' ἀπορρώξ.

ζυάνω (A, 24. 35) facta satis firmatur Hom. O, 713 φάσγανα καλὰ μελάνδετα. Hesiod. scut. 221 μελάνδετον ἄορ et ipso Quinto II, 543 μέλαν ἄορ. Sed proxime ad h. l. accedit Tryphiod. 576 δνοφερῆ περικάππεσον αἰχμῆ.

290. ὄφρα γε AVNV3 a et vulgo, ὄφρα ^{τε} M, quod quid sibi velit non satis perspicio; certe particulam γέ, quae vitiosa est, respuit. Itaque quod conjeci in emendat. p. 172 ex sollemni Quinti (vid. prolog. II, 2, §. 42.) et Homeri usu recepi. Simillimus est II, 233 sq. νῦν δ' αὖ δεῦρ' ἰζόμεν ὑποθημοσύνησιν Ἀθήνης, ὄφρα κε δυσμενέεσσι φόνου πέρι βουλευώμεν. — δυσμενέεσσι M. — ἤτορ A C 12, ἤμαρ M NVN3, et ita jam Rhodom.: „οἶτον lege pro ἤτορ, vel ἤμαρ, quod rectius.“ Cfr. I, 689 πολυστόνον ὤπασεν ἤτορ. IX, 158 ὀλέθριον ὤπασεν ἤμαρ. — ἐφείη A et vulgo, εφείη M, ἐφείη VNV3, quod praetuli: vid. prolog. II, 2, §. 27.

293. Σιπύλῳ.

294. ἤχι M. — λάαν AM, tacite corr. Rhod.

296. σὶν στονάχοισι A, συστοναχοῦσι M, συστονάχοισι NVN3 C1 a συστονάχοισι (sic!) Scal.; tacite corr. Rhod. — ἔρμου A, ἔρμου NVN3 C1, ἔρμου M et Tychs.

297. κορυφαὶ cum lin. Σιπύλου sine lin. M = Κορυφαὶ σιπύλου.

298. μαλονόμοισι περιίπτατ' A, μηλονόμοισιν ἀεὶ περιίπτατ' M, μηλονόμοισι ἀεὶ NVV3 a, μηλονόμοισι E1, ἀμφιπεριίπταται C1 (de reliqua utriusque cod. scriptura nihil notatum). Verum jam vidit Rhod. „μηλονόμοισιν et adde ἀεὶ.“ Vid. Γ, 10 Νότος κατέχευεν οὐμίχλην Ποιμέσιν οὔτε φίλην. Tum περιίπτατ' scripsi duce Spitznero observat. p. 239 sq., qui emendationem suam satis firmavit.

299. Brodaeus παρ' ἔσσομένοισι futuris hominibus conjecit sine ulla causa, Scal. παρεσσομένοισι. Rectissime habet vulgata: qui praetereunt propere, mirantur miraculo decepti: qui propius accesserint quid rei subsit cognoscunt. Cfr. Nonn. II, 160

ἔσσομαι ὡς Νιόβη καὶ ἐγὼ λίθος,
 ὄφρα καὶ αὐτὴν
 λαϊνέην στενάχουσαν ἐποικτιέρωσιν
 ὁδῖται.

βροτοῖσιν M.

300. πολυστόνω M. ἐπὶ λυγρῶ M.

302. φῆς A, φῆς M, φῆς ex editione Pauwiana in ceteras transiit, male. Cfr. Spitzn. ad P, 174.

304. τ', quod om. A, add. Tychs. ex MNV123 C1, et idem jam desideraverat Rhodom., cfr. Herm. Orph. p. 740. — ἀπορρώξ hic quidem M.

ἀλλ' ἢ μὲν μακάρων ὄλοον χόλον ἐκτελέουσα 305
μύρεται ἐν πέτρῃσιν ἔτ' ἀχρυσμένη εἰκνῖα.

ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλοισι φόνον καὶ κῆρ' ἐτίθεντο
ἀργαλέην· δεινὸς γὰρ ἐνεστρωφᾶτο Κυδοιμὸς
λαοῖς ἐν μέσσοισιν· ἀταρτηρὸν δέ οἱ ἄγχι
εἰστήκει Θανάτιο τέλος· περὶ δέ σφισι Κῆρες 310
λευγαλέαι στρωφῶντο φόνον στονόεντα φέρουσαι.

πολλῶν δ' ἐν κονίῃσι λύθη κέαρ ἤματι κείνῳ
Τρώων τ' Ἀργείων τε, πολὺς δ' ἀλαλητὸς ὀρώρει·
οὐ γὰρ πως ἀπέληγε μένος μέγα Πενθεσιλείης,
ἀλλ' ὥς τις τε βόεσσι κατ' οὔρεα μακρὰ λείαινα 315
ἐνθόρῃ ἀΐξασα βαθυσκοπέλου διὰ βήσσης
αἵματος ἱμείρουσα, τό οἱ μάλα θυμὸν λαίνει·
ὥς τῆμος Δαναοῖσιν Ἀρηιάς ἐνθόρε κούρη.

305. ἢ MA.

306. ἀχρυσμένη M. — Fabulam de Niobe Quinto popularem jam Homerus attigerat Ω, 614 sqq.

νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν ἐν οὔρεσιν
οἰοπόλοισιν

ἐν Σπύλῳ — — —
ἐνθα λίθος περ' εὐῶσα θεῶν ἐκ κή-
δεα πέσσει.

Ex recentioribus cfr. Callim. II, 22-24. Nonn. XII, 79-81. XIV, 271. XLVIII, 427-429.

307. ἀμφ' ἄλλοισι M.

308. ἀργαλέον AM et vulgo. „Nonne ἀργαλέην, nisi ἀργαλέον pro ἀργαλέως positum velis.“ PAUW. Ipsum potius ἀργαλέως scripturum fuisse poetam ex iis patet quae ad v. 113 allata sunt: et VII, 95 ἀργαλέα στενάχονια adjectivum est. Nec κῆρα ἀργαλέον jungi potuisse constans Quinti usus evincit, quo ille ubique formam femininam praetulit: VII, 591. 626. VIII, 52. 183. 323. IX, 365. VII, 152. VI, 184. VIII, 140. IX, 471. X, 277. XIV, 77. II, 386. V, 144. VI, 12. IX, 508. XII, 294. IX, 369. XIV, 501. V, 501. VII, 386. XI, 9. XII, 403. Itaque aliam viam ingressus est Hermannus, qui quum ego in *emendatt.* p. 172 sq. ex VI, 23 ἀργαλέοι conjecissem, in *recens. c.* p. 269 vulgatam ita defendit, ut primaria vox sit φόνον, ad quam quasi parenthesi interjectis καὶ κῆρα adjectivum sit referendum. Sed ne

haec quidem opinio Quinti consuetudine firmari potest. Imo contrarium evincit VIII, 52

ἤμος δὲ νικητὸς τε πέλει καὶ χεί-
ματος ὤρη Ἀργαλέη.

Itaque Pauwium secutus, cui jam vertendo (*alii aliis necem inferentes stragem faciebant atrocem*) praeiit Rhodom., ἀργαλέην edidi, quod et ex Quinti more (vid. praeter locos supra et ad v. 113 adscriptos XI, 128. IV, 102. VII, 97. XII, 216. II, 610. VI, 42. 601. V, 472) initio versus positum est cum antecedentibus nec tendum, et aequo commode ad Κῆρα quam ad φόνον refertur. Ἀργαλέοι nec ea sede nec usquam apud Quintum legitur. — δηνός (sed η ab ead. m. corr. in ει) M. Recte Lehrs Κυδοιμὸς, ceteri κυδοιμὸς.

310. Θανάτιο recte Lehrs., ceteri θανάτιο. Τέλος VNV3. Tum male conjecit Pauw. μένος ex v. 125 et 154. Vid. ad v. 104. — σφι A, σφισι ME1, et ita jam corr. Rhod. σφισι VNV3 a.

312. κείνῳ M.

313. τ' addidi ex M. Indicavi in *emendatt.* p. 173.

314. πενθεσιλήης (sed η ab ead. m. corr. in ει) M.

315. τις M. — μακρὰ M.

316. ἐνθόρῃ M. — ἀΐξασα A, ἀΐξασα M VNV123 E1 C12 et ita jam corr. Rhod.

318. ἐνθόρε V.

οἱ δ' ὀπίσω χάζοντο τεθηπότα θυμὸν ἔχοντες,
 ἢ δ' ἔπειτ' ἦντε κῦμα βαρυγδούποιο θαλάσσης
 νήεσιν ὠκείησιν, ὅθ' ἰστία λευκὰ πετάσῃ
 οὔρος ἐπειγόμενος, βοόωσι δὲ πάντοθεν ἄκραι
 πόντου ἐρευγομένοιο ποτὶ χθονὸς ἦονα μακρῆν.
 ὡς ἦγ' ἐσπομένη Δαναῶν ἐδάϊζε φάλαγγας,
 καὶ σφιν ἐπηπειλήσε μέγα φρεσὶ κυδιώσῃ·

320

325

319. οἱ M hic quidem.

320. ἢ M hic quidem.

321. νήεσιν ὠκείησιν M. — πετάσῃ AM, tacite corr. Rhod.

323. ἦονα A, ἦονα M, tacite corr. Rhod.

325. μειδιώσῃ AM et ceteri codd., ut videtur. — κυδιώσῃ Tychs. ex sua conjectura edidit haec addens: „sic corrigendum duxi pro μειδιώσῃ, quod parum commodum est h. l. Cfr. simillimum locum II, 453 φρεσὶ κυδιώντες. Frequentes sunt permutationes vocum similium in nostro. Vid. ad v. 290. 334. 383. 408. 551. 815 ubi similiter κείροντο est in edit. et deterioribus codd., cum meliores servant μύροντο, et V, 88 simili vitio μειδιών est in edit. et libris pro κυδιών.“ Ego olim in *emendatt.* p. 173, quamquam bonam dixi Tychseni conjecturam, tamen melius etiam ferocientis reginae animo convenire dixi μειώσῃ allato infra 406 sq. κρατερῆσι δ' ὑπὸ φρεσὶν ἐμμεμανῖα θαρσάλεον φάτο μῦθον. Nunc vero res altius repetenda videtur, ut quid scripserit poeta appareat. Et primum quidem vulgatam quis intelligendam arbitretur de cavillante reginae cachinno ex Φ, 491 ubi Juno Dianam mulcat:

αὐτοῖσιν δ' ἔρ' ἔθεινε παρ' οὔρασι
 μειδιώσῃ.

H, 212 de Ajace ad Hectoris certamen surgente μειδιῶν βλοσυροῖσι προσώπασιν, cui fere convenit Quint, X, 182 λυγρὸν ἐπ' ὄφρῳσι μειδιώσῃσι Πορδάλιες. Apollin. metaphr. LI, 12 ἐπ' αὐτῷ μειδιώντες. Et de risu irae comite dixit Nonn. VI, 107 ἔστινε μειδιώσῃ. XXX, 38 μείδησεν ἀναξ — Ὀρμιατα λοξὰ τίταινε χόλου κήρυκι σιωπῆ. Contrarium XLII, 541 ὀμματι μειδιῶντι — κεχάρητο. Illud μέγα

φρεσὶ autem aut defendat ex v, 301 de Ulixe jactum os evitante: μείδησε δὲ θυμῷ Σαρδάιον μάλα τοῖον, aut mutandum censeat in μέγ' ὄφρῳσι e locis modo allatis. Verum primum Odysseae loco non poterit φρεσὶ defendi: ibi enim θυμῷ est *prae ira*, conjunctio autem illa μέγ' ὄφρῳσι μειδιώσῃ displicet propterea, quod qualis fuerit Penthesileae risus ambiguo epitheto non indicatur. Verbis autem, non re similis est Nonn. XLII, 154, ubi Beroe a Baccho blanda oratione appellata nihil se eam curare simulans ἐν κραδίῃ δὲ — μείδησεν. Jam si conjecturas perpendimus, meum μειώσῃ jam hanc ob causam Quinti consuetudini minus convenire videtur, quod ille Homero duce usus O, 742. N, 75. 78. E, 661. O, 542 id verbum semper de cupidine ad effectum spectante posuit, ideoque fere cum verbis impetum sive motum significantibus conjunxit: vid. XIII, 220. VII, 309. X, 59. XI, 72. XII, 534. 570. XIV, 509. I, 177. II, 110. IV, 241. 342. V, 271. VI, 194. VII, 478. VIII, 46. 136. XI, 301. XIII, 79. III, 20. VI, 217. II, 213. 286. VI, 460. X, 103. 113. et ἔγχεϊ μειώωντι I, 620. III, 307. VII, 99. 525. Nullo autem loco cum *dicendi* verbo junctum invenitur. Contra quam bene κυδιώσῃ et gloriosae orationi et omnino superbienti animo bellatrix reginae conveniat, docet de eadem I, 145 θήγατρο κυδιώσῃ — ξίφος et 166 κυδιάσκειν ἀσχετον. (coll. 390. 91. 95.) et similes hi loci XIII, 418 de Junone et Minerva triumphantibus αἰ μέγα κυδιάσκον ἀνὰ φρένας, et ubi res qua quis superbit, adjicitur I, 46 ἔγχεϊ. II, 206 ἵπποισι. X, 206 ἐν τεύχεσι. II, 427 μετ' ἰχθύσι, ubi non debebat μέγ' scribi, XIII, 279 ᾗ ἐπι. Cfr. Hom.

ὦ κύνες, ὡς Πριάμοιο κακὴν ἀποτίσετε λώβην
σήμερον· οὐ γὰρ πῶ τις ἐμὸν σθένος ἐξυπαλύξας
χάρομα φίλοις τοκέεσσι καὶ υἰάσιν ἢδ' ἀλόχοισιν
ἔσσειται· οἰωνοῖς δὲ βόσις καὶ θηροῖς θανόντες
κείσεσθ', οὐδέ τι τύμβος ἐφ' ὑμέας ἕξεται αἷης.
πῆ νῦν Τυδείδαο βίη, πῆ δ' Αἰακίδαο,

330

B, 579. (Z, 509. O, 266 de equo)
Φ, 519 μέγα κυδιόωντες. Y, 42 μέ-
γα κῦθανον. Hinc dubitari nequit,
quin V, 88 κυδιών μετὰ κήτεσιν
recte sit restitutum. Restat XI, 386
ubi cum in libris legatur:

ἀπειρέσιον δ' ἄρα θυμῷ
Ἀτρεΐδαι κεχάροντο περὶ σφίσι κυ-
διόωντες.

Struvius minor nuper in emendatio-
nibus, quas 1843 Petropoli edidit,
p. 28 sq. περὶ φρεσὶ ex II, 453 prae-
tulit, non recte; praepositione cum
σφίσι juncta sensus hic est: gloria-
bantur de illis, qui testudinem fecerant,
id quod sequentia ostendunt
δερχόμενοι πολέμοιο δυσηχέος ἄτρο-
μον ἔρκος. Quid quod locus ille,
quo et Struvius et Tychsenius usi
sunt, ipse est vitiat? Ibi enim
cum de Achille et Memnone legitur

τύπτον δ' ἀλλήλων ἄμοτον φρεσὶ
κυδιόωντες Ἀσπίδας,

patet ex locis supra adscriptis hic
quidem non superbiae, sed bellici
furoris notionem requiri, quae in-
ferenda est eo ut μαιμώωντες scri-
batur.

326. οἶ AM et vulgo, ὡς scripsi
cum Lehrsius ex emendatione Bonitii
l. c. p. 1227, quae satis firmatur his
locis: III, 344

ὦ κύον, ὡς θανάτοιο βαρὸν σθένος
ἐξυπαλύξας Σήμερον.

X, 226

ὦ κύον, ὡς τοι ἔγωγε φόνον καὶ
κῆρ' ἀΐδηλον Δάσω.

XIII, 359

ὦ κύον, ὡς τοι ἔγωγε φόνον στο-
νόεντ' ἐφέηκα Σήμερον.
Cfr. IX, 261 ὦ κύον, ἐξήλυξας ἐμὸν
μένος. — ἀποτίσσετε M.

327. γὰρ πῶ τίς MA.

328. τεκέεσσι AM et ceteri edd.,
ut videtur; corr. Rhod. in versione
(parentibus) et diserte Dausq. —
ἀλόχοις A, ἀλόχοισιν ME1, et ita
corr. Rhod.

329. οἶσεται AM et vulgo. Quod
Rhod. vertit *gaudium referet*, verbo
non inesse, sed hoc fere dici de
eo, qui abiturus sit aliquid apporta-
tum, id quod nos dicimus *holen*,
monui in *emendatt.* p. 173. Adscripti
locum Homeri, quo quis abutatur ad
vulgatam tuendam, X, 216

νῦν δὴ νῶϊ γ' ἔολπα, Διὶ φίλε φαι-
διμ' Ἀχιλλεῦ,
οἶσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι
προτὶ νῆας

Ἐκτορα δηώσσετε.

Neque aliter Quintus VI, 589 ὁ δ'
ᾤχετο τυτθὸν ὀπίσω Οἰσόμενος
θοὰ τόξα, qui activo et pro nostro
holen usus est III, 676 Ἀτρεΐδαι
προέηξαν, ἀπειρότον οἰσέμεν ὕλην.
VI, 593 ἀνεχάσασα' ὀπίσω, Οἰσέμεν
ἐγχείην, et pro nostro *bringen* I, 647
νοστήσασα Οἴσειν ἄσπετα δῶρα. X, 34
οὐδέ τις οἶσει Οἶνον. XIII, 530 οἶσο-
μεν ἐς νῆας. Cfr. Callim. *lavacr.*
Pall. 17. 31. 58. Apollin. metaphr.
XXVIII, 1 sq. Ibidem emendavi ἔσ-
σεται et firmavi his Quinti locis
exscriptis: I, 126. 572. II, 47. 361.
III, 312. IV, 305. V, 149. 263. 431.
514. 520. 564. VI, 95. VII, 222. 310.
647. VIII, 17. XII, 10. XIV, 182.
Cfr. Apollin. metaphr. XXIV, 3.
XXXVII, 31. Paene piget ex Ho-
mero locos adscribere, ut II, 499

σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη
καὶ ὄνειδος

ἔσομαι ἤματα πάντα διαμπερές.

Ω, 436 τὸν — δεῖδοικα — μὴ μοί
τι κακὸν μετόπισθε γένηται. Acce-
dit, quod Quintus saepius ἔσσειται
versus initio posuit: I, 502. 557.
V, 514. VII, 201. 429. VIII, 440. 453.
IX, 316. XII, 226, et ἔσομαι XIV, 434.
ἔσσεισθ' II, 361. III, 119. IV, 409.
VII, 704. XII, 209.

330. κείσεσθε AM, κείσεσθαι V;
corr. Rhod.

331. πῆ bis M.

ποῦ δὲ καὶ Αἴαντος; τοὺς γὰρ φάτις ἔμμεν' ἀρίστους·
ἀλλ' ἔμοι οὐ τλήσονται ἔναντία δηριάσθαι,
μὴ σφιν ἀπὸ μελέων ψυχὰς φθιμένοισι πελάσσω.

ἦ ὅα καὶ Ἀργείοισι μέγα φρονέουσ' ἐνόρουσε
θηρὶ βίην εἰκνῖα, πολὺν δ' ὑπεδάμνατο λαόν
ἄλλοτε μὲν βουπλήγι βαρυστόμῳ, ἄλλοτε δ' αὐτε

335

332. ποῦ δ' Αἴαντος; A E1 C2, ποῦ δ' Αἴαντος ἔβη; VNV3, et ita coniecit Rhod., quod recepit Tychs. et Lehrs. ποῦ δὲ καὶ Αἴαντος; M, quod jam invenit Pauw., ποῦ δὲ Αἴαντος; C1, ποῦ δ' ἔς Αἴαντος ἔβη (sic!) Scal. Cfr. Apoll. Rhod. IV, 358 sq.

— — ποῦ τοι Διὸς ἰκεσίοιο
δοξια; ποῦ δὲ μελιχραὶ ὑπερβάσιαι
βεβάσιαι;

— ἔμμεν A, ἔμμεν' M.

333. ἔναντι A E1, ἔναντία M, et ita corr. Rhod., ἔναντι δὲ C1.

334. ἀπο A. — πελάσσω AM, πελάσσω C1 et ita corr. Rhod., κελάσσω E1, unde Tychs. e sua conjectura κεδάσσω scripsit provocans ad v. 490, quia insolens dictio sit πελάζειν ἀπό. Cui recte Heynius respondet: „Ergo jungenda sunt σφιν φθιμένοις, ne ipsis, dum moriantur, vitas dispergam. At si πελάσσω legeris, est πελάζειν τὴν ψυχὴν τοῖς φθιμένοις: admove, mittere ad mortuos, ad inferos.“ Addere poterat inauditum esse κεδάζειν ψυχὰς, et epico sermone congruum quod vulgo legebatur. E Quinto cfr. III, 122 πολέσιιν δὲ κακὸν θηίοισι πελάσσει. VI, 67 μέγα δ' ἔμμι φάος πάντεσσι πελάσσει.

336. Κηρὶ AM et vulgo, θηρὶ e ceteris Quinti locis XI, 476. I, 207. 222. III, 32. IV, 220. V, 371. X, 101. XI, 300. XIII, 156 et ex Homero Γ, 447. A, 546. O, 586 emendavi et vulgatam refutavi in *emendatt.* p. 174 his verbis: Cum Kere, quae nihil est nisi violentae mortis notio in deae mortiferae personam translata, non poterat tam breviter quisquam conferri. Ejusmodi comparationes petuntur aut ex rebus, quae sensibus subjectae vere cernuntur, aut ex fictis personis, quae fabularum constantia et nobilitate certam formam, qua praediti cogitentur, ac-

ceperunt. Ita cum Jove, cum Marte aliisque Diis recte aliquis breviter comparare potest. Kerum extat quidem terribilis apud Hesiod. scut. 249 sqq. descriptio, cujus prima fundamenta jam Homerus obtulit Σ, 535 sqq., sed ea neque frequenti aliorum poetarum imitatione repetita est, nec satis quadraret in Penthesileam, quae impetu facto hostes prosternit. Keres autem Hesiodeae caesos homines unguibus corripunt iisque cruorem exsugunt.“ Idem autem conjecerat Grubenavius apud Spitzn. *praef. ad observatt.* p. X. Θῆρ autem in his *leonem* significare notavit Pauw. ad III, 32, et res est notissima: cfr. schol. Homeri I. c. Tum non recte Lehrsius Regiomontanus in fratris *praef.* p. IX dicit: „forlasse λίην.“ Sed saepissime ut apud alios ita apud Quintum qua quis virtute alicui rei similis sit, per accusativum additur: vid. VI, 303 μέγεθος τε βίην τε καὶ ἀγλαὸν εἶδος. XIV, 550 βίην. II, 79. XI, 226 θυμὸν. VII, 691 μέγεθος καὶ θάρσος ἰδὲ φρένας. VI, 204. VII, 433 κάρτος. VI, 309 δέμας. VII, 586 μένος. VI, 201 οἶμα, 253 ἀλκήν. II, 131. V, 527. XII, 107 πένητα. VII, 652 δέμας καὶ κάρτος. XIV, 55 δέμας καὶ ἀκρόατον αἰδῶ. Cfr. Apoll. Rh. III, 1395 κήτεσσι δομῆν ἀτάλαντοι. Theocr. IV, 8 φαντί νιν Ἡρακλῆι βίην καὶ κάρτος ἐρίσθεν. Nonn. XXII, 140 εἰκελος ὄρμην. Sed de mortuo Achille ζῶντι πανεικέλῳ non sine vi III, 543 legitur ἔδην εὔθονι ἐφζει. — πολὺν A, πολὺν M.

337. βαρυστόμῳ AM et vulgo, sed jam Pauw. adscripsit: „nescio an epitheton conveniat. *στόμα* hic acies: quid βαθὺ ad eam? Legendum forte *βαρυστόμῳ*: cujus acies erat terribilis.“ Eam emendationem Oppian. Hal. IV, 481. V, 152 firmari monui in *emendatt.* p. 174.

- πάλλουσ' ὄξυν ἄκοντα· φέρειν δέ οἱ αἰόλος ἵππος
 ἰοδόκην καὶ τόξον ἀμείλιχον, εἴ που ἄρ' αὐτῇ
 χρεῖα ἄν' αἵματόεντα μόθον βελέων ἀλεγεινῶν 340
 καὶ τόξοιο πέλοιτο· θοοὶ δέ οἱ ἄνδρες ἔποντο
 Ἐκτορος ἀγγεμάχοιο κασίγνητοί τε φίλοι τε
 ὄβριμον ἐν στέροισιν ἀναπνεύοντες Ἄρηα,
 οἱ Δαναοὺς ἐδάϊζον ἐϋξέστης μελήσι·
 τοὶ δὲ θοοῖς φύλλοισιν ἑοικότες ἢ ψεκάδεσσι 345
 πίπτον ἐπασσύτεροι, μέγα δ' ἔστανεν ἄσπετος αἶα
 αἵματι δευομένη νεκύεσσι τε πεπληθυῖα·
 ἵπποι δ' ἀμφὶ βέλεσσι πεπαρμένοι ἢ μελήσιν
 ὑδάτιον χρομέτιζον ἐὼν μένος ἐκπνεύοντες·
 οἱ δὲ κόνιν λαχμοῖσι δεδραγμένοι ἀσπαίρεσκον· 350

338. φέρειξ M. — αἰόλος AM.

339. ἰοδόκον A et vulgo, ἰοδόκην M. Ἰοδόκος adjectivum est: vid. φ, 12 et Callim. III, 213 φαρέτρῃ ἰοδόκος. Nicand. Ther. 184 ὀδόντιες ἰοδόκοι. Ἰοδόκη legitur infra III, 33. Apoll. Rh. II, 679. III, 156. 279. Nonn., ut V, 505. 544. VII, 112. Christod. 308. Similia sunt ὄστο-δόκη Apoll. Rh. I, 1194, ἰστοδόκη A, 434. Apoll. Rh. II, 1263, δουροδόκη α, 128.

341. μιν AM et vulgo; οἱ quod cum omnium tum Quinti consuetudo postulat, jam emendavit Rhod., probavit Herm. Orph. p. 806 et Spitzn. observatt. p. 16, recepit Lehrs. Vid., ut ceteros locos omittam, IV, 207 λαοὶ δὲ συνέδραμον, οἱ οἱ ἔποντο. VI, 121 καὶ οἱ λαοὶ ἔποντο. VII, 368 πάντας ὑπείρεχεν, οἱ οἱ ἔποντο. V, 332 σχεδόθεν δέ οἱ ἔσπετο Μοῖρα. Lehrs. Regiomontanus in fratris praefatione p. IX μετ' conjecit, quod his locis non satis firmatur: VII, 263 μετὰ ξείνοισιν ἐπισθαί. II, 579 μετὰ δέ σφι κύνες — ἐφέπονται. V, 63 τοὶ δ' ἐφέποντο — αἰζηοὶ μετὰ τοῖσι: semper enim praepositioni datus additur. Potius σὺν praeferi potuit ex XIV, 359 ληιάδες συνέποντο: cfr. I, 237. VI, 78. VIII, 304.

343. ὄβριμον A, ὄβριμον M.

344. μελήσιν A et vulgo, μελήσι M.

345. θεοῖς A, θοοῖς M et tacite corr. Rhod. „Epithetum jejunum, praesertim hic, ubi ad ἐπασσύτεροι et numerum respicitur: In Editione

Aldina est, τοὶ δὲ θεοῖς: An aliud quid latet melius? Legi potest accommode, sed paulo licentius, τοὶ δ' ἐτεὸν φύλλοισιν etc. Videant oculati.“ PAUW. Et a comparationibus hanc particulam abhorrere, et de foliis procellae vi celeriter arbore decussis optime dici θοὰ φύλλα quivis videt. Tychs. adscripsit III, 325 εὐτ' ἀνεμοὶ θοὰ φύλλα κατὰ χθονὸς ἀμφιχέωνται. Similes sunt hi loci II, 536. V, 409. IX, 503. — ψεκάδεσιν A et vulgo, ψεκάδεσσι M. Cfr. M, 156 νικαδες δ' ὡς πίπτον ἔραζε.

349. ἐὼν M.

350. δραχμοῖσι MA, δαγμοῖσι C1, γραθμοῖσι vel γενύεσσι conjecit Rhodom., qui recte perspexit de equis haec, non de hominibus caesis dici. Nam si cum Dausquejo, qui notum illud ἐν κονίησι πεσῶν ἔλεγαῖαν ἀγοστῶ (A, 425 etc.) affert, de hominibus prae dolore terram manibus prehendentibus (cfr. Nonn. XVII, 207. XXXVI, 220) hunc versum intelligas, quod idem Tychsen. et Heyn. fecerunt, recte jam Pauwius monuit et δραγμοῖ — ita quidem scripsere — de manibus ignotam vocem esse, et haud dubie de equis haec agi, id quod e sententiarum nexu apertissime prodit. Certe ponendus esset versus post 247, satis incommode, quia tum ad νεκύεσσι referendus esset. Sed minime omnes mortui, verum singuli tantum vulnerati manibus terram amplexari

τοὺς δ' ἄρα Τρώιοι ἵπποι ἐπεσδύμενοι μετόπισθεν
ἄντλον ὅπως στείβεσκον ὁμοῦ κταμένοισι πεσόντας.

καὶ τις ἐνὶ Τρώεσβιν ἀγάσσατο μακρὰ γεγηθῶς,
ὡς ἴδε Πενθεσίλειαν ἀνὰ στρατὸν αἰτσοῦσαν
λαίλαπι κτανέη ἐναλίγκιον, ἣτ' ἐνὶ πόντῳ
μαίνεθ', ὅτ' αἰγοκερῆι συνέρχεται ἡελίου ἴσ·
καὶ ῥ' ὄγε μαψιδίησιν ἐπ' ἔλπωρῆσιν ἔειπεν·

355

usquam dicuntur. Itaque cum Pauwius *φραγμοῖσι* scribendum censuisset, id ut de dentium ordine, quia oris sit munimen et sepes, intelligeretur, eam scripturam defendi posse olim putavi ex Oppiano, qui cum Homerus saepissime *ἔρκος ὀδόντων* dixisset, solo vocabulo *ἔρκος* bis usus est de dentibus: Hal. I, 506 *γένυές τε καὶ ἐνδοθι κάρχαρον ἔρκος* et II, 308, ubi scribendum *αὐτίχα δ' ἀγκύλον ἔρκος ἐνιπρίσσασα λαφύσει*. Sed addidit tamen ille epitheta dentes notantia, neque *φραγμός* nude positum idem est atque *ἔρκος*, et offendit pluralis. Nec multo melius esset *δηγμοῖσι*, *morsibus*. Egregie Hermannus non de dentibus, sed de unguibus equorum agi perspexit, quas infert scribendo *σκαρθμοῖσι*, provocans ad Hesych. Et legitur ea vox apud Apoll. Rhod. III, 1260 *σκαρθμῶ ἐπιχρεμέθων κρούει πέδον*. Nonn. XIX, 153 *σκαρθμὸς ἔλιξ* et XXVIII, 291 *σκαρθμὸν — ἐνόπλιον ταρσῶ*. Non dissimilis est morientis Centauri apud Nonnum descriptio XVII, 211 sqq. *καὶ πολὺς εἰς χθόνα πίπτει· ἐπισκαίρων δὲ καρῆνῳ ἡμιθανῆς κεκλύστο καὶ οὐασι τύπτε κονίην· καὶ δέμας ὀρθώσας πυματῶ βακχεύετο ταρσῶ εἰλιπόδην ἀγέλαστον ἔχων ὀρχηθμὸν ὀλέθρου*.

De equo ferociente idem XXXVI, 232 *αἰθύσσων κόνιν ὀπλή*. Itaque reposuissim Hermannii emendationem, nisi alia succurrisset propius ad vulgatam accedens *λαχμοῖσι*, quae satis defendi videtur fragmento Antimachi (XL ed. Dübn.) in Etyim. M. p. 558, 25: *Ἀντίμαχος δὲ (λαχμὸν) τῶν ἵππων τὸν λακτισμὸν· σῖον*

— — *λαχμὸν δ' οὐ δείδιεν ἵππων*.

Cfr. Hesych. *λαχμῶν, ἵππεῖων λαχτισμῶν*, quo loco etiam pluralis firmatur. Nonn. XXXIII, 78 de *ζοτταβισμῶ* loquens *φιλακρήτων δὲ βολάων Λαχμὸς ἔην* dixit. Homerus quadammodo praeiit X, 20 de Antinoo: *θωὸς δ' ἀπὸ εἶο τρώπειζαν ὦσε ποδὶ πλήξας*. Et cfr. N, 393. II, 486 *κόπιος δεδραγμένος*.

351. *τούσδ' A, τοὺς δ' M*.

352. *πεσόντες A, πεσόντας M*, et ita bene jam Rhodom. emend., quem inepte vituperat Dausq. *πεσόντας* (*incidentes*) ad Achivorum equos male referens. Nec quicquam Pauwii garrulitas prodest. Sententia simplex haec est: *illos autem* (i. e. Achivorum equos, qui modo descripti sunt, vulneratos) *Trojanorum equi ut struem calcabant simul cum interfectis* (scil. viris) *collapseos*. *Κταμένοισι viros esse trucidatos et idem quod 247 νεκύεσσι facile intelligitur, cum et equi vulnerati tantum commemorentur, et omnino κτάμενοι semper sunt simpliciter viri interfecti, ut II, 487. IX, 217. I, 808. II, 306 ubi cfr. notam, nec in his pugnis vulnerati heroes relictii jacent, sed a sociis referuntur*.

353. *ἀγάσατο A, ἀγάσσατο M C1*, et ita corr. Rhod.

355. *κτανέη M*. Locos Homericos, quos imitatus est, indicavit Spitzu. ad II, 384.

356. Cfr. VII, 300.

357. *μαψιδίης AC1, μαψιδίησιν MVNV1 a* et ita corr. Rhod. Tum quod olim in *emendatt.* p. 175 conieci *ἔπ' ἔλπωρῆσιν* ut optime scribi potuit, ita neutiquam necessarium est. Est autem aliquid discriminis, hoc an illud dicatur: *ἔπὸ* significat *spe permotum* esse Trojanum, ut ea diceret, *ἐπί in spe versantem* eum haec dixisse. Illa praepositio bene legitur eo quem

- ὦ φίλοι, ὡς ἀναφανδὸν ἀπ' οὐρανοῦ εἰλήλουθε
 σήμερον ἀθανάτων τις, ἔν' Ἀργείοισι μάχεται
 ἡμῖν ἦρα φέρουσα Διὸς κρατερόφρονι βουλῇ, 360
 ὅς τάχα που μέμνηται εὐσθενέος Προιάμοιο,
 ὅς ἦα οἱ εὐχεται εἶναι ἀφ' αἵματος ἀθανάτοιο.
 οὐ γὰρ τήνδε γυναικὰ γ' ὄτομαι εἰσοράσθαι
 αὐτως θαρσαλέην τε καὶ ἀγλαὰ τεύχε' ἔχουσαν,
 ἀλλ' ἄρ' Ἀθηναίην ἢ κρατερόθυμον Ἐνωά 365
 ἢ Ἐριδ' ἢ κλειτὴν Αἰτωίδα· καὶ μιν οἶτο
 σήμερον Ἀργείοισι φόνον στονόεντα βαλέσθαι
 νῆας τ' ἐμπρήσειν ὀλοῶ πυρὶ, τῆσι πάροιθεν
 ἦλυθον ἐς Τροίην νῶιν κακὰ πολλὰ φέροντες,
 ἦλυθον ἄσχετον ἄμμιν ὑπ' Ἄρει πῆμα φέροντες· 370
 ἀλλ' οὐ μὰν παλίνορσοι ἐς Ἑλλάδα νοστήσαντες
 πάτρην εὐφρανεύουσιν, ἐπεὶ θεὸς ἄμμιν ἀρήγει.
 ὡς ἄρ' ἔφη Τρώων τις ἐνὶ φρεσὶ πάγχυ γεγηθώς,
 νῆπιος· οὐδ' ἄρ' ἐφράσασατ' ἐπεσσύμενον βαρὺ πῆμα
 οἱ αὐτῶ καὶ Τρωσὶ καὶ αὐτῇ Πενθεσιλειῇ· 375

I. c. adduxi loco Oppian. Hal. IV, 632 ὡς ἀταλή κενεῆσιν (sic!) ὑπ' ἐλπωρῆσι σκίαίνα Κέρουται: de hac vid. Apoll. Rhod. I, 767 ὁ καὶ θηρόν τε ἐπ' ἐλλίδι θηήσαιο. id. III, 1255 οἱ δ' ὀμάθησαν Γηθόσωνοι ἦρωες ἐπ' ἐλπωρῆσιν ἀέθλου. Nonn. XXXV, 195 κενεῆ χροά λοῦσεν ἐπ' ἐλλίδι. XXXVI, 246 κενεῆ πολέμιζεν ἐπ' ἐλλίδι. XXXVIII, 73 τοῖος ἐὼν γλυκερῆσιν ἐπ' ἐλλίσιν, ὡς — Apollin. metaphr. XXXV, 13 οὐλομένην δολεροῖσιν ἐπ' ἄλγεσι γλώσσαν ἀέζων. Simile est Nonn. XV, 80 ἐλλίδι μαριδίη πεφουρημένος.

363. ὄτομαι Ἀ, ὄτομαι VNV123 C12 E1 L12 B.

366. κλυτὴν M.

369. πολλὰ κακὰ AC1, κακὰ πολλὰ MVNV3a et ita corr. Rhod. cfr. 192. — „Cras credam, non hodie, versus hos ita copulasse poetam: Sine dubio alter abundat, et in libris diversis unus ita diversimode exaratus fuit.“ PAUW. Probavit id consilium Tychsen., tamen uter esset omittendus ambiguus, et Lehrs., qui v. 370 uncinis inclusit. Verum, cum gravissime hic Achivos bellum intulisse effertur, hic ut aliis locis epianaphoram aptissimam censeo:

vid. *prol.* II, 2, §. 47. Et eadem Spitzneri fuit sententia in *observatt.* p. 77.

370. ἐπ' AM et vulgo, quod h. l. vix ferendum, cum *praeter* bellum alia mala *insuper* illata esse Trojanis indicaret; cfr. V, 153 ἔχω δ' ἐπὶ γῆραὶ πολλῶν καὶ νόον. Potius ὑπ' dicendum fuit: *per* bellum Trojanis illatum multis eos malis affecerunt. Id jam Struvius conjecit I, p. 4 probante Spitznerio in *observatt.* p. 9 et 77. cfr. VII, 20. 289. Ceterum imitatus est O, 720 sq. νῆας ἐλεῖν, αἱ δεῦρο θεῶν ἀέκητι μολοῦσαι Ἡμῖν πῆματα πολλὰ θέσαν. — ἄρει A.

372. ἀγείρει V.

375. οἱ Tychs. errore, ut videtur, quem corr. Spitzn. in *observatt.* p. 122, sed οἱ AM. — „Flaccescit αὐτῇ post αὐτῶ in eodem versu.“ PAUW. Ei adstipulatur Struvius minor, qui I. c. p. 2 ex 655 αὐτῇ conjecit, quod idem ego quoque jam olim inveneram. Tamen vulgatam retinendam duxi: ut 803 ita hic quoque Penthesilea effertur; hic quidem, quia in ea quippe omnes devictura fiduciam suam ponit Trojanus. Cfr. VII, 249 πένθος Πατρὶ πόρην Πηλῆι καὶ αὐτῇ Αἰθαμείῃ.

οὐ γὰρ πῶ τι μόθοιο δυσηχέος ἀμφιπέπυστο
 Αἴας ὀβριμόθυμος ἰδὲ πτολίπορθος Ἀχιλλεύς,
 ἀλλ' ἀμφω περὶ σῆμα Μενoitιάδαο κέχυντο
 μνησάμενοι ἑτάροιο· γόος δ' ἔχεν ἄλλυδις ἄλλον.
 τοὺς γὰρ δὴ μακάρων τις ἐρήτυε νόσφι κυδοιμοῦ,
 ὕφρ' ἀλεγεινὸν ὄλεθρον ἀναπλήσωσι δαμέντες
 πολλοὶ ὑπὸ Τρώεσσι καὶ ἐσθλῇ Πενθεσιλείῃ,
 ἧ σφιν ἐπαΐσσουσα * * *

350

* * * κακὰ μῆδετο, καὶ οἱ ἄεξεν
 ἀλκὴ ὁμῶς καὶ θάρσος ἐπὶ πλέον, οὐδέ ποτ' αἰχμὴν
 μαψιδίην ἴθυνεν, αἰὲ δ' ἦ νῶτα δάϊξε
 φεγγόντων ἧ στέρνα καταντίον αἰσβόντων·
 θερμοῦ δ' αἵματι πάμπαν ἑδεύετο, γυῖα δ' ἔλαφρὰ
 ἔπλει' ἐπεσσυμένης· κάματος δ' οὐ δάμνατο θυμὸν

385

376. ἀμφιπέπυστο AM, quod correxit Rhodomannus.

377. ὀβριμοθύμος A.

380. τὴς A. ἐρύτιε A, ἐρήτυε VNV3.

383. Sine lacuna ἧ σφιν ἐπαΐσσουσα κακὰ μῆδετο, καὶ οἱ ἄεξεν AMC1, ἐπαΐσσουσα C2; ἐπεσσυμένη Rhod. em. quod recentiores receperunt omnes. Taedet afferre deliramenta Dausqueji qui ἐπαΐσσων ad bellatricem masculam referendum, et Pauwii, qui ἐπαΐσσουσα diaeresi sublata scribit. Et Rhodomannianum per se quidem bonum est, non tamen cum sqq. κακὰ μῆδετο satis apte jungi videtur, quibus non quid impetum faciens egerit, sed quae animo agitaverit indicatur. Itaque Hermanno auctore ἐπαΐσσουσα retinui, lacunae signis adpictis. Ea facile hoc modo expleri poterat:

ἧ σφιν ἐπαΐσσουσα [κακὰς ἐπὶ
 Κῆρας ἵαλλεν·

ἀλλὰ δὲ πολλὰ πορεῖν] κακὰ
 μῆδετο, καὶ οἱ ἄεξεν

Cfr. infra 725 ἧ νῶν κακὰ πολλὰ
 λιλαιέτο μητίσασθαι.

384. ἀλκὴν A, quod em. Rhod. ἐπιπλέον A et vulgo, ἐπὶ πλέον M, et ita corr. Spitzn. observatt. p. 16, quem vide. Cfr. Theocr. III, 47 ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσης.

384 sq. οὐδέ οἱ αἰχμὴν μαψιδίην ποτ' ἴθυνεν A, οὐδέ οἱ αἰχμὴν μαψιδίην ποτ' ἴθυνεν M. „ποτ' expungatur, ut supervacuum. Nam in ἰθύνω prima longa est.“ RHOD. Tum

vero illud οἱ minime placet. Pauwio vulgata non displicet amphimacro admissa, quem vituperat Dorsvill. Vann. crit. p. 347. Quod Dausq. coniecit et recentiores receperunt οὐδέ οἱ αἰχμὴν Μαψιδίην ποτὲ ἴθυνεν, ei obstat usus Quinti, qui Homerum secutus θύνειν non posuit nisi de personis: I, 539. V, 34. 379. X, 170. XIV, 510. Altera forma θύνων participio tantum his locis legitur III, 384. IV, 234. 584. VI, 512. 597. VII, 109. X, 146. XI, 182. 231. 426. XIII, 208. θύνοντας ἀέλλη de ventis legitur III, 704. Omnino tota illa locutio coacta est nec satis quadrat, cum in sqq. ipsa ubique Penthesilea subiectum sit. Itaque cum οἱ facile ex v. 383 irreperere posset, scripsi οὐδέ ποτ' αἰχμὴν Μαψιδίην ἴθυνεν ex Quinti more: vid. II, 245 ἴθυνε μακρὸν δόρυ. III, 438 ἴδον — ἄνδρες ἀνάγκιδες ἰθύνουσιν. IV, 359 ζρατερός χέρας ἰθύνεσκε, 417 θρόν βέλος ἰθύνοντα. XI, 101 ἴδον ἰθύνεσκεν, 477 οὐστόν ἰθύνων. XIII, 204 (ἄορ) ἴθυνε. X, 233 ἴδον θη. Praeivit Homerus Δ, 132. Ζ, 3. Ε, 290. Ψ, 871. Ζ, 8.

385. δάϊξε AM, quod errore apud Tychsenium et ceteros in δάϊξε mutatum videtur. Aliquamdiu Achivos Penthesilea premebat: cfr. I, 324. II, 377. III, 331. IX, 181. XI, 416. XIII, 220.

388. ἐπεσσυμένης AM, ἐπεσσυμένης em. Rhod., ἐπεσσυμένων Scal.

ἄτρομον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχεν μένος· εἰσέτι γάρ μιν

* * Ἀχιλῆα ποτὶ κλυτὸν ὀτρύνουσα

Αἴσα λυγρὴ κύδαινε, ἀπόπροθι δ' ἔστηνῖα

390

male. — *κάννατο* A, *δάμνατο* MV, et ita corr. Rhod.

389. Post hunc in A hic versus legitur:

οὐνεκα μοῖρα ποτὶ κλεινὸν ὀτρύνουσα Ἀχιλῆα,

et eundem M tenet, nisi quod ὀτρύνουσα praebet. „Schow. p. 65 notat: in omnibus mss. lacuna, quod nisi indicat, versum οὐνεκα — Ἀχιλῆος cum sequentibus non cohaerere, non intelligo. In codd. quos ipse consului, plane is legitur sine lacunae indicio.“ TYCHS. Versus librorum auctoritate non minus firmatus quam sententiarum nexui et metro adversarius ab editoribus certatim damnatus est, quos primum audiamus. „Removeatur hic versus, asterisco notatus quem ut nothum ita et superfluum esse non dubito. Ideo nec castigatione nec versione nec numero dignum iudicavi.“ RHOD.

„Versus est insiticius: Sed unde enatus? Id expiscari hactenus non potui. An tamen varietas scripturae eum exclusit? Vide: Pro Αἴσα in libris quibusdam scriptum forte *Μοῖρα*, pro οὐνεκα — *δάμνασθ'*, — οὐνεκα ἐμελλε κούρην ὀτρύνουσα ποτὶ κλεινὸν Ἀχιλῆα δάμνασθ'. Sic diversa lectio ad marginem notata ineptis pro versu fuit: Attende et judica.“ PAUW. Ita cum Dausquejus et Scaliger infelicissime corruptelam removeere studuissent, ille οὐ. μ. π. κλυτὸν ὀτρύνῃ Ἀχιλῆα, hic οὐ. μ. π. κλυτὸν ὀτρύνεσθ' (sic!) Α, scribendo, non mirum, quod Tychs. versum desperatum prorsus omisit, eum ex verbis II, 360 sq. ad marginem allitis confingi potuisse addens. Longius audaciae progressus est Schow., qui ex ea quam de Quinto habuit opinione, omissis v. 384–89 statim jungi voluit: — — καὶ οἱ ἄεξεν

ἀλκὴ ὁμῶς καὶ θάρσος ἐπὶ πλεόν· εἰσέτι γάρ μιν

Αἴσα λυγρὴ κύδαινε etc.

„Sic,“ inquit, „V. C. mecum forte leges; versus enim interjectos e margine esse, ut multi alii in Q.

Calabro, valde suspicor.“ Ei contradicit Tychs.; sed de ubertate poetae in universum dixi in *prol.* II, 2, §. 46. Hic quidem proscriptum versum vindicasse satis est, quem lectionis varietate conflatum esse jam propter ejus posituram minime credibile est. Neque sententia ejus, dummodo ceteris adaptetur, a loci sententia abhorret. Parca enim semper incitat Penthesileam, ut cum Achille congregiatur, qua spe ferox puella Achivorum stragem edit. Jam si statuimus tale quid scriptum fuisse:

— — — εἰσέτι γάρ μιν
[γὼλεμέως] Ἀχιλῆα ποτὶ κλυτὸν ὀτρύνουσα

Αἴσα λυγρὴ κύδαινε etc.

omnia commode procedunt. Neque nimis multa congesta Pauwio et Tychsenio concedam, dummodo ne Quinti obliviscamur. Haec dicit: „adhuc enim ipsam semper contra Achillem incitans decorabat Parca: ea autem paullum remota a tumultu pernicioso exultabat, quia brevi post virginem manibus Aeacidiae domitura erat. Jam verbis ἀμφὶ δέ μιν ζόφος ἐζουφε externus Parcae habitus adjicitur; tum ex more auctor summam antecedentium breviter repetit his τῆν δ' ὀρόθουεν — ἐναρην. Hermannus, quocum meam sententiam communicavi, eam probavit, sed ipse hoc fere modo versum scriptum fuisse censet: ὄναλέη (vel ὄνηρη) ποτὶ κλεινὸν ὀτρύνουσα Ἀχιλῆα, quia Penthesileam morti dare Parca cunctata fuerit. Mihi quidem ejusmodi adjectivum non recte jungi videtur cum ὀτρύνουσα, et quoniam κλεινός ut κλειτός Quinto ignotum, meam praetuli emendationem. Possit quis etiam [ἀργαλέως] Ἀχιλῆος ἐπὶ κλόνον ὀτρύνουσα conjicere.

390. Pauw. ad v. 393 ἀμφὶ δέ etc. haec adscripsit: „quid caligine opus, ubi praecessit ἀπόπροθι δ' ἔστηνῖα χάρμης?“ et ad v. 394: semper *imperspicua existens*, scilicet Penthesileae, de qua hic agitur et hoc auget difficultatem, quam ad

- δῆριν ἐπὶ στονόεσσαν· ἔγειρε δέ οἱ θράσος ἀλκὴν·
 „ὦ φίλαι, ἄλκιμον ἦτορ ἐνὶ στέρονοισι λαβοῦσαι
 ἀνδράσιν ἡμετέροισιν ὁμοίον, οἱ περὶ πάτρης
 410
 δυσμενέσιν μάρνανται ὑπὲρ τεκέων τε καὶ ἡμέων,
 οὔ ποτ' ἀναπνεύοντες οὔζυός — ἀλλὰ καὶ αὐταὶ
 παρθέμεναι φρεσὶ θυμὸν ἴσης μνησώμεθα χάρις·
 οὐ γὰρ ἀπόπροθεν εἶμεν εὐσθενέων αἰζηῶν,
 ἀλλ' οἷον κείνοισι πέλει μένος ἔστι καὶ ἡμῖν·
 415
 ἴσοι δ' ὀφθαλμοὶ καὶ γούνατα πάντα δ' ὁμοῖα,
 ξυνὸν δ' αὖ πάντεσσι φάος καὶ νήχυτος ἀήρ,
 φορβὴ δ' οὐχ ἑτέρη· τί δ' ἐπ' ἀνδράσι λώιον ἄλλο
 θῆκε θεός; τῷ μὴ τι φεβώμεθα δημοτῆτα.
 ἢ οὐχ ὀράατε γυναῖκα μέγ' αἰζηῶν προφέρουσαν
 420
 ἀρχεμάχων; τῆς δ' οὔτι πέλει σχεδὸν οὔτε γενέθλη
 οὔτ' ἄρ' ἐὸν πολίεθρον, ὑπὲρ ξείνοιο δ' ἀνακτος
 μάρναται ἐκ θυμοῖο καὶ οὐκ ἐμπάζεται ἀνδρῶν
 ἐνθεμένη φρεσὶ θάρσος ἀταρτηρόν τε νόημα·
 ἡμῖν δ' ἄλλοθεν ἄλλα παρὰ ποσὶν ἄλγεα κεῖται·
 425

408. θάρσος A, θράσος MVNV 3 E1 C1a, et ita corr. Rhod.

409. ἐπὶ AM et vulgo, ἐνὶ jam Tychs. conjecit, tacite Bonitius l. c. p. 1228 scripsit, et nuper Struvius minor l. c. p. 3. — βαλοῦσαι AM et vulgo, βάλεσθε Rhod. conj., sed in participio nihil est offensionis. Nam post longiorem parenthesis verbis ἀλλὰ καὶ αὐταὶ Παρθέμεναι φρεσὶ θυμὸν ad orationis initium redit. Sed cur λαβοῦσαι scripserim, dictum ad v. 217. — στερονοισι M.

411. τοζέων A, τεκέων M. — ἡμῶν AM et vulgo. Corr. Spitzn. observat. p. 194 sq.

413. μνησώμεθα M.

414. ἀπόπροθεν εἶμεν AM et vulgo. — εὐσθενέων M.

415. ἔστι AM, ἐστὶ Tychsen.

417. παντεσσι M.

418. ἐπανδράσι M.

419. θῆκε^ε (sed ε ab alt. m.) M. — τῷ M. — δημοτῆτος AM et vulgo, quae scriptura per se defendi posset hoc sensu: *quamobrem ne fugam ex bello capessamus*. Verum neque alibi Quintus hoc modo nudum dativum verbo adjunxit, sed aut ἀπὸ πολέμοιο φέβοντο III, 358 aut ἐκ

πολέμοιο IX, 209 dixit, nec id mulieribus conveniret proelium nondum ingressis. Saepius contra cum accusativo jungitur: II, 378. 387. VI, 259. VIII, 256. Itaque jam olim in emendat. p. 175 aut δημοτῆτα restituendum aut exquisitius τῷ μὴ φεῖδώμεθα δημοτῆτος scribendum dixi. Hoc quidem facilius etiam τῷ μὴ πεφειδώμεθα δημοτῆτος, quae forma satis Homericis Y, 464. Φ, 101. v. 277. O, 215. Ω, 158. 187 defenderetur, scribi poterat; sed abhorret ea locutio Nonno digna a Quinti simplicitate. Itaque alteram conjecturam praetuli, firmatam IX, 102 τῷ μὴ τι φεβώμεθα μῶλον Ἄρηος.

420. ὀράατε A, ὀράατε (sic) M, ὀράατε corr. Rhod., sed Tychs. ὀραάτε, quod notavit Spitzn. v. Gr. h. p. 189.

421. τῆσδ' οὔτι A, τῆς δ' οὔτις M,

οὔ τι ex more Tychs. — οὔτε^{τε} (sed τε ab alt. m.) M.

422. οὐ γὰρ AM C1, quod emendavit Rhod. Male Canterus nov. lectt. I, 7, p. 42 locum ita constituit: τῆς δ' οὔτε πόλις σχεδὸν οὔτε γενέθλη· οὐ γὰρ ἐὸν πολίεθρον, ut postrema vertenda sint:

- τῆς μὲν γὰρ φίλα τέκνα καὶ ἀνέρες ἀμφὶ πόλιν
 ὄλλυνθ', αἱ δὲ τοκῆας ὀδυρόμεθ' οὐκέτ' ἐόντας·
 ἄλλαι δ' αὐτ' ἀκάχηται ἀδελφειῶν ἐπ' ὀλέθρῳ
 καὶ πῶν· οὐ γὰρ τις οἴζυρῆς κακότητος
 ἄμμορος· ἐλπωρῆ δὲ πέλει καὶ δούλιον ἡμᾶρ 430
 εἰσιδέειν· τῷ μὴ τις ἔτ' ἀμβολίη πολέμοιο
 εἶη τειρομένησιν· ἔοικε γὰρ ἐν δαῖ μᾶλλον
 τεθνήκειν ἢ μετόπισθεν ὑπ' ἀλλοδαποῖσιν ἄγεσθαι
 νηπιάχοις ἅμα παισὶν ἀνιηρῆ ὑπ' ἀνάγκη
 ἄστεος αἰθομένοιο καὶ ἀνδρῶν οὐκέτ' ἐόντων.“ 435
 ὣς ἄρ' ἔφη· πάσῃσι δ' ἔρωσ στυγεροῖο μῦθοιο
 ἔμπεσεν· ἐσσυμένως δὲ πρὸ τείχεος ὄρμαίνεσκον
 βήμεναι ἐν τεύχεσβιν· ἀρηγέμεναι μεμανῖαι
 ἄσπεϊ καὶ λαοῖσιν· ὀρίνετο δὲ σφισὶ θυμός.
 ὣς δ' ὅτ' ἔσω σίμβλοιο μέγ' ἰύζωσι μέλισσαι 440
 χείματος οὐκέτ' ἐόντος, ὅτ' ἐς νομὸν ἐντύνονται
 ἐλθέμεν, οὐδ' ἄρα τῆσι φίλον πέλει ἔνδοθι μίμνεν,
 ἄλλη δ' αὐθ' ἑτέρην προκαλίσεται ἐκτὸς ἄγεσθαι·
 ὣς ἄρα Τρωιάδες ποτὶ φύλοπιν ἐγκονέουσαι
 ἀλλήλας ὠτρυνον· ἀπόπροθι δ' εἴρια θέντο 445
 καὶ ταλάρους, ἀλεγρινὰ δ' ἐπ' ἔντεα χεῖρας ἴαλλον.

non enim ipsius urbs est. Cfr. Dorvill. l. c. p. 580.

426. τῆ AM et vulgo, τῆς edidit Lehrs. ex emendatione Spitzneri, *manl.* p. 200 sq., afferentis III, 206 sq. X, 409 sq. Cfr. Nonn. XL, 158 sqq. ὡς φαιμένης ἐλεεινὰ συνεστηνάχοντο γυναικες, ὦν πάϊς ὦν τέθνηκεν ἀδελφεὸς ὦν γενετῆρες ἢ πόσις ἀρτιγένειος ἀώριος.

427. ὄλλυνθ' AM, ὄλλυνθ' corr. Rhod., sed scribendum fuit ὄλλυνθ': vid. *proll.* II, 2, §. 3. ὀδυρόμεθα M.

428. αὐ τ' A, αὐτ' M. — ὀλέθρῳ M.

430. δούλειον MM, quod corr. Rhod.

431. τῷ M.

434. ἐπ' A, ὑπ' M et ita jam Spitzn. *manl.* p. 201 ex V, 161. X, 384. XII, 230 et aliis similibus locis, ediditque Lehrs. — ἀνάγκη M.

437. ὄρμαίνεσκον A et vulgo, ὄρμαίνεσκον M.

438. τεύχεσβιν AM, corr. Pauw. et

ante eum Sylburg. et cod. apud Dorvill. V. cr. p. 580.

443. αὐ A et vulgo, αὐθ' M, et sic Lehrs. Longiorem formam ubique ante vocalem restituendam esse et Lehrsius perspexit *quaest. epp.* p. 280 et ipse monui in *emendat.* p. 175, M auctoritate et hic et III, 409. XII, 260 adjutus. Vid. *prol.* II, 2, §. 4. — ἄγεσθαι vertit Rhod. *alia aliam ad exeundum provocat.* Inde ego olim, cum id in verbo ἄγεσθαι inesse non possit, ant *ἐπεσθαι* aut *ἰξέσθαι* restituendum opinabar. Sed recte me Hermannus docuit optime illud verbum h. l. legi: sensum enim hunc esse: *alia aliam provocat, ul extra ducantur*; scil. a regina. Confirmat eam sententiam alius locus VI, 323 sqq.

— ἀμφὶ δὲ λαοὶ πολλοὶ ἔπονθ' ὥσπερ μελισσῶν κλυτὰ φύλα ἠγεμόνεσιν ἑοῖσι διηρηφείος σίμβλοιο ἐκχύμεναι καναχηδόν.

445. ὠτρυνον A et vulgo, ὠτρυνον M.

καὶ νῦ κεν ἄστεος ἐκτὸς ἅμα σφετέροισιν ὄλοιτο
 ἀνδράσι καὶ σθυναρῆσιν Ἀμαζόσιν ἐν δαΐ κείνῃ,
 εἰ μὴ σφεας κατέρυξε πύκα φρονέουσα Θεανὼ
 ἔσσυμένας πινυτοῖσι παραυδήσασ' ἐπέεσσι·

450

„τίπτε ποτὶ κλόνον αἰνὸν ἐελδόμεναι πονέεσθαι,
 σχέτλια, οὔτι πάροιθε πονησάμεναι περὶ χάριος,
 ἀλλ' ἄρα νηίδες ἔργον ἐπ' ἄτλητον μεμανῖαι
 ὄρνυσθ' ἀφραδέως; οὐ γὰρ σθένος ἔσεται ἴσον
 ἡμῖν καὶ Δαναοῖσιν ἐπισταμένοισι μάχεσθαι.

455

αὐτὰρ Ἀμαζόσι δῆρις ἀμείλιχος ἱπασίαι τε
 εὔαδον ἐξ ἀρχῆς καὶ ὅσ' ἀνέρες ἔργα μέλονται·
 τοῦνεκ' ἄρα σφίσι θυμὸς ἀρήιος αἰὲν ὄρωρεν,
 οὐδ' ἀνδρῶν δέονται, ἐπεὶ πόνος ἐς μέγα κάρτος
 θυμὸν ἀνηέξησε καὶ ἄτρομα γούνατ' ἔδηκε.
 τὴν δὲ φάτις καὶ Ἄρηος ἔμεν κρατεροῖο θυγάτρα·

460

448. σθυναρῆσιν M. — κείναι AM et vulgo, κείνῃ, quod jam Rhod. conjecit, Pauw. male rejecit, probavit Spitzner. *mant.* p. 204 allatis II, 526. V, 206, qui tamen in eo errat, quod κείνῃ vulgatam lectionem fuisse dicit. Recepit etiam Lehrs.

449. κατέρυξε M.

450. ἐπέεσσι A et vulgo, ἐπέεσι M.

451. Τίπτε κλόνον αἰνὸν ἐελ-
 δόμεναι A E1, τίπτε ποτὶ κ. αἰ. ἐ.
 ἐπι

M, τίπτε κλόνον αἰ. ἐ. C1. Ποτί, quod est in marg. Ald., cum Rhod. emendasset, inepte vituperatus est a Pauwio, qui cum ποτὶ κλόνον cum ὄρνυσθ' ἀφραδέως jungenda esse negaret, ipse κατὰ κλόνον conjecit. Scaliger περὶ κλόνον, Dausq. μᾶ-
 τὴν κλόνον suspicati sunt, uterque male. — πονέεσθε M, quod cave probes. Nam πονέεσθαι apud Quintum cum semper sit *rem gerere*, h. e. *pugnare*, h. l. ubi ruunt in pugnam nondum in ea versantur, non quadrat.

452. ποιησάμεναι V.

453. μεμανῖαι M.

455. οὔτι A et vulgo, ἡμῖν M bene. Neque enim sese excludit Theano: vid. 469 ἡμετέροισι, 471 δευρόμεθ', 472 ἡμετέρων.

456. ται ab ead. m. corr. in τε M.

457. εὔαδεν M, quod quis defendat eo ut referatur ad princeps vo-

cabulum δῆρις. Sed neque ejus usus alia exempla Quintus suppeditat, et maxime is h. l. displicet propter sqq.

καὶ ὅσ' ἀνέρες ἔργα μέλονται. — ἐξαρχῆς A et vulgo, ἐξ ἀρχῆς M, quam scribendi rationem vindicavit Spitzner. *mant.* p. 204, accepit Lehrs. — ἀνέρος ἔργα μέλονται A, ἀνέρες ἔ. π. M, unde ego jam in emendat. p. 175 restitui ἀνέρες ἔ. μέλονται alferens Apoll. Rhod. II, 376 σιδήρεα ἔργα μέλονται. Addere poteram ib. III, 452 πολλὰ δὲ θυμῷ Ὠρμαιν' ὄσασ' Ἐρωτες ἐποτρύνουσι μέλεσθαι. Possit quis aut ἔργα πένονται aut ἔργα νέμονται hoc ex Hes. ἔ. 119. 231 conjicere, sed utrumque verbum nimis angustum videtur. In vulgata singularem ἀνέρος offensui esse patet: cfr. 652 γυναῖκῶν ἔργα. Videtur autem ab oculos versatus esse Apoll. Rhod. II, 987 sqq.

οὐ γὰρ Ἀμαζονίδες μάλ' ἐπητέες,
 οὐδὲ θέμιστας
 τίουσαι πεδίον Δουάντιον ἀμφενέ-
 μοντο·

ἀλλ' Ἐβρις στονόεσσα καὶ Ἄρεος
 ἔργα μεμήλει.
 δὴ γὰρ καὶ γενεὴν ἔσαν Ἄρεος Ἀρ-
 μονίης τε.

459. εἰς AM et vulgo, ἐς scripsi ex Quinti more.

460. ἀνηέξησε M.

461. τὴνδε A, τὴν δὲ M. — ἔμμεν M.

τῷ οἱ θηλυτέρην τιν' ἐριζέμεν οὔτι ἔοικεν·
 ἢ ἐ τάχ' ἀθανάτων τις ἐπήλυθεν εὐχομένοισιν.
 πᾶσι δ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ὁμὸν γένος, ἀλλ' ἐπὶ ἔργα
 στρωφῶντ' ἄλλος ἐπ' ἄλλα· πέλει δ' ἄρα κείνο φέριστον 465
 ἔργον, ὅ τι φρεσὶν ἦσιν ἐπιστάμενος πονέηται·
 τοῖνεκα δηιοτῆτος ἀποσχόμεναι κελαδεινῆς
 ἰστὸν ἐπεντύνεσθε φίλων ἔντοσθε μελάθρων·
 ἀνδράσι δ' ἡμετέροισι περὶ πτολέμοιο μελήσει·
 ἔλπωρῇ δ' ἀγαθοῖο τάχ' ἔσσειται, οὔνεκ' Ἀχαιοὺς 470
 δευρόμεθ' ὀλλυμένους, μέγα δὲ κράτος ὄρνυται ἀνδρῶν
 ἡμετέρων· οὐδ' ἔστι κακοῦ δέος· οὔτι γὰρ ἄστν
 δῆιοι ἀμφὶς ἔχουσιν ἀνηλέες, οὔτ' ἀλεγεινῇ
 γίνετ' ἀναγκαίη καὶ θηλυτέρησι μάχεσθαι.“

462. τίν' M.

463. τίς M. — εὐχομένοισιν A et vulgo, εὐχομένοισι M. Quod hic versus nullo nexu vel cum antecedentibus vel cum sequentibus cohaerere videretur, Bonitius *l.c.* p. 1243 versus hoc modo transposuit:

τὴν δὲ φάτις καὶ Ἄρηος ἔμεν κρα-
 τεροῖο θύγατρα,
 ἢ ἐ τάχ' ἀθανάτων τις ἐπήλυθεν
 εὐχομένοισιν·
 τῷ οἱ θηλυτέρην τιν' ἐριζέμεν οὔτι
 εἰσιν.

Verum hoc ne ferri quidem potest. Nam cum Hippodamia, ut Trojanas mulieres ad pugnandum incitaret, maxime usa esset v. 420 sqq. Penthesileae exemplo, quae non inferius pugnet maribus, Theano id argumentum refutatura Amazones omnes a prima pueritia armis et pugnando exercitatas esse memorat, Penthesileam vero ipsam fama haud obscura a Marte progeneratam ferri: propterea quod et Amazon esset et Martis filia, aliam feminam cum ea certare posse nullam. Tum idem quod jam supra v. 363 sqq. Trojanus quidam suspicatus erat fortasse ne mortalem quidem bellatricem esse sed Deam coelo delapsam, v. 463 addit. Ei autem non apte adjiceretur τῷ οἱ etc., quia cum Diis homines certare non posse per se apparet. Eadem quae mihi etiam Spitznero fuit sententia *observatt.* p. 29 sq., qui acute insuper observavit proxima πᾶσι δ' ἄρ' ἀνθρώποισιν etc. tantum post haec ἢ ἐ τάχ' ἀθανάτων τις etc.,

non post illa τῷ οἱ θηλυτέρην etc. poni potuisse.

464. Nisi fallor, fuit qui πᾶσι γὰρ conjiceret. Non recte. Neque enim novum eorum quae dicta erant affertur argumentum, sed quae jam v. 451 sqq. disputata erant ita ut ad solas Trojanas et Amazones referrentur, generali nunc sententia illustrantur et comprobantur.

466. ὅτι M. — ἦσιν om. M.

468. ἐπεντύνεσθε ἰῶν AM et vulgo, ἐπεντύνεσθαι propter hiatum (vid. *prol.* II.1. §.6) emendavit Hermann. *Orph.* p. 741, recepit Lehrs. Ego olim infinitivo infensus (vid. *prolegg.* II, 2, §. 28) propter v. 455. 469. 471. 472 ἐπεντυνώμεθ' conjeceram; sed quoniam, ubi mulieres monet, eas ipsas alloquitur ut v. 454 ὄρνυσθ', praeluli ἐπεντύνεσθε φίλων secundum X, 328 γοῶντα φίλων ἀπέπεμπε μελάθρων. Et cfr. ad v. 100. — ἔντοσθε A et vulgo, ἔντοσθε M, et ita jam Herm. *l.c.* correxit, idemque pluribus commendavit Spitzner. *observatt.* p. 72, quem sequutus est Lehrs.

469. πολέμοιο A, πτολέμοιο MC1, et ita corr. Rhod.

470. οὔνεκ' M.

472. κακῶν AM C12, κακῶν, quod Pauw. malebat propter praecedens ἔλπωρῇ ἀγαθοῖο, recentiores receperunt. Sed praefendum fuit κακοῦ, quod de certo aliquo malo, h. l. de urbis excidio, poni solet. Vid. IV, 402. IX, 414. XIII, 476.

474. γίνετ' A et vulgo, γίνετ' M: vid. *prol.* II, 2, §.5.

ὅς φάτο· τὰ δ' ἐπίθοντο παλαιότερη περ' εἰρήσης, 475
 υσμίνην δ' ἀπάνευθεν ἐσέδρακον. ἢ δ' ἔτι λαοὺς
 δάμνατο Πενθεσίλεια, περιτρομέοντο δ' Ἀχαιοί,
 οὐδέ σφιν θανάτοιο πέλε στονόεντος ἄλυξις·
 ἀλλ' ἄτε μηκάδες αἶγες ὑπὸ βλοσυρῆσι γένυσσι
 πορδάλιος κτείνοντο, ποθῆ δ' ἔχεν οὐκέτι χάρις 480
 ἀνέρας ἀλλὰ φόβοιο, καὶ ἄλλυδις ἦιον ἄλλοι
 οἱ μὲν ἀπορρίψαντες ἐπὶ χθόνα τεύχε' ἀπ' ὤμων,
 οἱ δ' ἄρα σὺν τεύχεσσι, καὶ ἠνιόχων ἀπάνευθεν
 ἵπποι ἴσαν φεύγοντες· ἐπεσσυμένοις δ' ἄρα χάσμα 485
 ἔπλετ', ἀπολλυμένων δὲ πολλὺς στόνος· οὐδέ τις ἀλκή
 γίνετο τειρομένοισι· μινυθᾶδιοι δὲ πέλοντο
 πάντες, ὅσους ἐκίχανεν ἀνὰ κρηρὸν στόμα χάρις.

475. παλαιότερη M. — εἰρήση M.

476. ἢ hic quidem M.

478. σφι A, σφιν M C 1 et ita corr. Pauw., qui etiam σφισι cum Sylburg. (cfr. Dorvill. l. c. p. 580) male proponit. — πέλεν M, sed vid. *prol.* II, 1, §. 4.

479. βλοσυροῖσι γένυσσι AM, βλοσυροῖο γ. C 1, βλοσυρῆσι γένυσσι Rhod. corr., qui etiam βλοσυραῖς γενύεσσι tentabat. Sed illud praeferendum fuit: vid. II, 576. V, 20 et *prol.* II, 1, §. 14. Cfr. Spitzner. ad A, 416.

480. πορδάλιος AM et vulgo, πορδάλιος ego ex more recentiorum: vid. *prol.* II, 2, §. 5 et cfr. Spitzner. ad N, 103. — οὐκ ἔτι A, οὐκέτι M.

481. ἦεν ἄλλος A et vulgo, ἦιον ἄλλοι M, et ita jam dudum ego conjeceram.

482. ἀπορρίψαντες hic quidem M.

483. τεύχεσι M.

484. ἴσαν AM et vulgo, ἴσαν hic et aliis locis II, 200. IX, 258 restituit Spitzner. *mant.* p. 216 sq. Nec poterit Nonn. XVII, 11 θυροσφόροι σίγχεσ ἦσαν ad vulgatam tuendam afferri.

485. πόνος A, στόνος M et Rhod. in versione: *multum gemitus*. Spitznerus *observall.* p. 19 subita casum mutatione offensus primum uno tenore ἐπ. δ' ἄ. χ. ἔ. ἀ. πολλὺς στόνος junxit, quod elegantius etiam ὁλοὸς στόνος scribi potuit. Deinde autem ab ea emendatione lectore revocato ib. p. 20 ex Θ, 64 ἐνθα

δ' ἄμ' οἰμωγῇ τε καὶ εὐχολῇ πέλεν ἀνδρῶν duo membra tuitus ἀπολλυμένοις coniecit usus XIV, 182 Τρωσὶν ἄχος πέλε, χάσμα δ' Ἀχαιοῖς, qui locus plane alius est rationis. Omnino dativus hic plane praeposterus est, quia gemitus ab exspirantibus non possidetur, sed exoritur. Cfr. K, 483. Φ, 20 τῶν δὲ στόνος ὄρνυτ' ἀεικής. Nihil in mutatis casibus offensionis, dummodo membra singula rite dispescantur. Id feci commate, quod in A post ἔπλετ' positum fuit, reducto.

486. γίνετο A et vulgo, γίνετο M. — μινυθᾶδιον V.

487. „Minus appositum est ἐκίχανεν ita nude de Penthesilea, ubi ἐπεσσυμένοις δ' ἄρα χάσμα praecedit: Sic tamen ipse Quintus: Nam ἐκίχανον non conveniret hic.“ PAUW. Itaque cum Penthesileae postremo mentio facta esset 477, decem versibus de Achivorum fugientium pavore interjectis, ego olim in *emendatt.* p. 268 versum hujus sententiae perisse arbitrabar: δεινὴ Πενθεσίλεια μέγ' ἔρχετ' μιμνῶσα. Et idem post II, 548 factum esse censebam. Id iudicium rejecit Struvius minor l. c. p. 36, qui subjecto repetito notat abstinere Quintum, si totus sententiarum nexus dubitare non sinat, qui sit intelligendus. Afferret VI, 291. IX, 230. XIV, 581. Ex his medius locus eximendus, quo ὁ δ' ἄρ' οὐτι προσέννεπεν scribendum fuit; priore loco subjectum v. 288 memoratum facilius mente

ὡς δ' ὅτ' ἐπιβρίσασα μέγα στονόεσσα θύελλα
 ἄλλα μὲν ἐκ ριζέων χαμάδις βάλε δένδρεα μακρὰ
 ἄνθεσι τηλεδόοντα, τὰ δ' ἐκ πρέμνοιο κέδασθεν 490
 ὑπόθεν, ἀλλήλοισι δ' ἐπὶ κλασθέντα κέχυνται·
 ὡς Δαναῶν κέκλιτο πολὺς στρατὸς ἐν κούρησι
 Μοιράων ἰότητι καὶ ἔγχει Πενθεσιλειῆς.

αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ νῆες ἐνιπρήσεσθαι ἔμελλον
 χερσὶν ὑπο Τρώων, τότε που μενεδήιος Αἴας 495
 οἰμωγῆς ἐδάκουσε καὶ Αἰακίδην προσέειπεν·

„ὦ Ἀχιλεῦ, περὶ δὴ μοι ἀπείριτος ἤλυθεν αὐδὴ
 οὔασιν ὡς πολέμοιο συνεσταότος μεγάλοιο·
 ἀλλ' ἴομεν, μὴ Τρῶες ὑποφθάμενοι παρὰ νηυσὶν
 Ἀργείους ὀλέσωσι, καταφλέξωσι δὲ νῆας· 500

νῶν δ' ἀμφοτέροισιν ἐλεγχείῃ ἀλεγεινῇ
 ἔσβεται· οὐ γὰρ ἔοικε Διὸς μεγάλοιο γεγῶτας
 αἰσχύνειν πατέρων ἱερὸν γένος, οἳ ῥα καὶ αὐτοὶ

additur; postremo etiam lacunam esse olim suspicatus sum. Sed quum lacuna non necessitate quadam postulari videatur, asteriscos hic quoque interponere dubitavi, quibus fortasse liberalius usus esse videar principum imitatus in donandis honoribus causa lemnisciam.

488. ὡς M. — θάλασσα V.

489. ριζῶν A et vulgo, ριζῶν M. Correxī.

490. κέδασεν A, κέδασσεν M et ita corr. Rhod. κέασσεν Lehrs. e conjectura scripsit, male. Hoc esset lignarii, qui arborem securi scindit; illud est procellae, quae eam magna vi frangit et comminuit. Ceterum locus paullo obscurior ita explanandus est: alias arbores cum ipsis radicibus evulsas humi prosternit, alias superne e trunco dispergit, i. e. superam arboris partem fractam disjicit, ut imus tantum caudex relinquatur. Unum prius genus descripsit Homerus I, 541 sq.

πολλὰ δ' ὄγε προθέλωνα χαμαὶ
 βάλε δένδρεα μακρὰ
 αὐτῆσιν ριζῆσι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι
 μήλων.

491. ἐπικλασθέντα A, ἐπὶ κλασθέντα M et ita corr. Pauw. — κέχυνται AM C12, corr. Rhod.

492. κέκλιτο AM C12 et vulgo. „Mediam hic producit contra quam

fieri solet: Nonne scribendum κέκλιτο. πολὺς στρατὸς collectio est.“ PAUW. Eam emendationem firmatam satis multis locis (vid. *prol.* II, 2, §. 14) recipere malui, quam quod Lehrs. scripsit κεκλίστο Nonno quidem usitatum sed Quinto ignotum.

497. ^aχιλεῦ (sed α ab al. m.) M. — περι M. — ἀπείριτος M.

499. νηυσὶ A, νηυσὶν M.

501. Cum in ed. Basil. corrupte ἀμφοτέροισιν ἀλεγχεινῇ legeretur, Rhod. scilicet ἐλεγχείῃ emendans hanc notulam adscripsit: „deest forte καὶ ὄνειδος vel κατ' Ἀχαιοὺς vel κατὰ δῆμον, vel adjectivum aliquod ut μάλ' ἀεικής.“ Etiam Spitznerum error transversum egit, qui *manl.* p. 205 ἐλεγχείῃ μετόπισθεν tentabat. Sed ἐλεγχείῃ ἀλεγεινῇ AM VNV3 C12.

502. μεγάλοιο γεγῶτας AM, μεγάλοιο γεγῶτας VNV3; „μεγάλου pro μεγάλου, vel hoc retento γεγῶτας.“ RHOD. Illud recentiores receperunt, sed hoc recipiendum fuisse docent II, 310 πρεσβυτέρου γεγῶτος. III, 472 νῆα γεγῶτα. VII, 39 φῶτα γεγῶτα. XIII, 474 ἀρίδηλα γεγῶτα, et Quinti mos, de quo dictum in *prol.* II, 1, §. 14.

503. ἱερῶν A, ἱερὸν MVNV3 C12, et ita corr. Pauw. et jam Rhod. in

Τρώων ἀγλαὸν ἄστυ διέπραθον ἐγχείησι
τὸ πρὶν ἄμ' Ἡρακλῆι δαΐφρονι Λαομέδοντος

505

* * * *

ὥς καὶ νῦν τελείσθαι ὑφ' ἡμετέρησιν ὄτω
χερσίν, ἐπεὶ μέγα κάρτος ἀέξεται ἀμφοτέροισιν.

versione. — ῥά M. Notum est incitamentum: Hom. Z, 209 μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν. Tyrt. VI, 9 αἰσχύνει τε γένος. Variavit Nonnus, qui XLII, 376 μὴ γένος αἰσχύνῃς μητρώιον, sed XX, 60 πατρῶον δ' ἐγέροιρε σοφὴν ὠδῖνα κάρηνον. XXXVII, 187 σπεῦθε τέκος γενετῆρα τεαῖς ἀρετῆσι γεραίρειν dixit.

504. Τρώων A et vulgo, Τροίης M. De utriusque formulae discrimine pluribus exposui in *Zimmerm. annall.* 1841 p. 702 sq. Hic quidem monere sufficit ubi de *evertendo* sermo sit, Quintum Τροίης praetulisse: sic IX, 279 εἰσόκε Τροίης Πέρσωμεν κλυτὸν ἄστυ et XIII, 352 οἱ δ' ἔτι Τροίης Ἀργεῖοι πολίεθρον ἐνκλίμενον διέπερθον. Contra apte etiam incolarum mentio injicitur V, 280 ἐς Τρώων πολίεθρον ἐσήλυθον, ὄφρα πύθωμαι Ὀππόσσι μητιώωντο, item XIII, 59. 70, ubi Achivi ne a Trojanis animadvertantur metuunt. IX, 511 Τρώων ἦν ποθ' ἔλωμεν ἐνκλίμενον πολίεθρον de proeliis cogitat contra Trojanos gerendis. — ἐγχείησιν A, ἐγχείησι M, et alterum utrum ceteri libri, posterius Lehrs. ἀρραδίησι Tychs. e sua conjectura provocans ad E, 648 sq. ἦτοι κείνος ἀπόλασεν Ἴλιον ἱρὴν Ἀνέρος ἀφραδίησιν ἀγανοῦ Λαομέδοντος. Eam conjecturam recte jam Bonitius monuit *l. c.* p. 1228 nec mutandi lenitate, neque constructionis inde oriundae facilitate nec denique sensu commendari, quum patres gloriandi causa memorati sua virtute non Laomedontis stultitia superiores evasisse dicendi essent. Vid. ad v. sq.

505. τοπρὶν A, τὸ πρὶν M. Nulla defectus nota in MC12 et, ut videtur, in ceteris cdd. „Hic manca est oratio: Nam post Λαομέδοντος versus deesse videtur. Sententiae tamen non multum decedit, etiamsi causa Trojae tunc dirutae subteatur.“ RHOD. Eum jure secuti sunt Pauw. et Dausq.

Bonitius tamen *l. c.* lacunam in primis tribus libris ex M ad integritatem restituit dubitat ac praeterea versu adjecto orationem nimis extendi et languidam fieri existimat. Et illud iudicium jam in *emendatt.* p. 264 refutavi, cetera autem in Quinto contrarium potius probant. Quod autem ipse conjecit λαὸν ἐλόντες pro Λαομέδοντος scribendum esse, satis jam refutavit Spitzner. *observatt.* p. 35, qui et ipse versum omissum esse censet, nisi quod dubitanter fortasse Λαομέδοντι reponendum esse pronuntiavit. Sed quae ei dativo difficultas inesset, ipse vir praestantissimus perspexit. Itaque hic quidem tot auctoribus obsecutus asteriscos posui. Lehrs. Bonitium secutus est.

506. ὥσπερ AM et vulgo, quae particula ab h. l. aliena est, quippe qua duae res simpliciter inter se comparentur, ita ut altera paullulum efferatur. Ita, ut ceteros omittam, Quintus V, 213. VII, 45 ὥσπερ ἔγωγε. VI, 312 ὥσπερ ἔδοξε et VII, 703 ὄφρα καὶ αὐτὸς ἄθροσεν ἔδον θυμῆρα παῖδα ὄττι καταισχύνοντα βίην πατρός, ὥσπερ οἶω Ἔσσειθ'. Sed ubicunque inde, quod aliqua res aut olim jam facta est, aut omnino fieri soleat, eam nunc quoque eventuram esse conjicitur, ibi ὥς καὶ νῦν dici solet. Id igitur hic quoque restituendum esse jam olim dixi in *emendatt.* p. 175 sq., usus tum O, 292. Apoll. Rhod. I, 680. Addi poterat Hes. ζ. 396. Etiam ὅς καὶ νῦν sic dicitur Quint. III, 652. V, 576. Similia autem sunt Quint. I, 760 ὥς καὶ πον τὸ πάροιθεν. II, 327 τῷ ῥά καί. O, 534 ὅς οἱ καὶ τότε. II, 238 ἦδ' ἔτι καὶ νῦν. Apoll. Rhod. I, 232 ὥς δὲ καί. II, 8 καὶ δὲ τότε, 1058 τῷ καὶ νῦν, 1192 ὦδε καὶ αὐτοί. III, 1005 ὥς καί. Tryph. 313 οἷη καί. Interdum simplex ὥς νῦν ponitur, ut O, 493. Quint. XII, 64. — ἡμετέροισιν M.

ὡς φάτο· τῷ δ' ἐπίθησε θρασὺ σθένος Αἰακίδαο·
 κλαγγὴν γὰρ στονόεσσαν ὑπέκλυεν οὐρασιν οἴσιν.
 ἄμφω δ' ὠρομήθησαν ἐπ' ἔντεα μαρμαίροντα· 510
 καὶ τὰ μὲν ἐσδάμενοι κατεναντίον ἔσταν ὀμίλου·
 τῶν δ' ἄρα τεύχεα καλὰ μὲγ' ἔβραχε· μαινέτο δέ σφιν
 ἴσον θυμὸς Ἄρηι· τόσον σθένος ἀμφοτέροισι
 δῶκεν ἐπειγομένοισι σακέσπαλος Ἄτρουτῶνη.
 Ἄργεῖοι δ' ἐχάρησαν, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρε κραταῶ 515
 εἰδομένω παιδεσσιν Ἀλωῆος μεγάλοιο,
 οἳ ποτ' ἐπ' εὐρὸν Ὀλυμπον ἔφραν θέμεν οὔρεα μακρὰ
 Ὅσσαν τ' αἰπεινὸν καὶ Πήλιον ὑψικάρηνον,
 ὅπως δὴ μεμαῶτε καὶ οὐρανὸν εἰσαφίκωνται·
 τοῖοι ἄρ' ἀντέστησαν ἀταρτηροῦ πολέμοιο 520
 Αἰακίδαι μέγα χάριμα λιλαιομένοισιν Ἀχαιοῖς
 ἄμφω ἐπειγόμενοι δηίων ἀπὸ λαὸν ὀλέσσαι.
 πολλοὺς δ' ἐγχείησιν ἀμαιμακέτησι δάμασσαν·
 ὡς δ' ὅτε πίονα μῆλα βοοδμητῆρε λέοντε
 εὐρόντ' ἐν ξυλόχοισι φίλων ἀπάνευθε νομῆων 525
 πανσυδίη κτείνωσιν, ἄχρῳ μέλαν αἶμα πίνοντες
 σπλάγγων ἐμπλήσονται ἐὴν πολυχανδέα νηδύν·
 ὡς οἴγ' ἄμφω ὄλεσσαν ἀπειρέσιον στρατὸν ἀνδρῶν.
 ἐνθ' Αἴας ἔλε Δηίοχον καὶ ἀρήιον Ἰλλων,

508. τῷ M.

509. γὰρ om. V. — ὑπέκλυεν A
 et vulgo, ἐσέκλυεν M.

511. ἐσδάμενοι M. — ἔσσαν ed.
 Basil.; inde Rhod. „Forte ἦσαν pro
 ἦσαν, vel ἴσαν; sed ἔσταν visum
 est tandem genuinum.“

513. ἀμφοτέροισι M.

517. ἔφραν, quo quis haereat, ita
 explicandum: gloriabantur illi se
 Olympo Ossam et Pelion eo consilio
 imponere, ut ipsum in caelum ascen-
 derent. Vid. Hom. λ, 313 sq. οἳ ὅρα
 καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην ἐν
 Ὀλύμπω Φυλόπιδα στήσειν. Apoll.
 Rhod. I, 481 τοῖα φάτις καὶ τοὺς
 ποῖν ἐπιγλύειν μακάρεσσιν Ὑίας
 Ἀλωιάδας. Virg. Georg. I, 280 et
 conjuratos caelum rescindere fratres.

518. τ' om AM, add. Rhod. „ὄσ-
 σαν ἐπεινήν καὶ πῆλιον C1: sic
 apparet ejusmodi correctiones esse
 a librario; est enim ἐτι ab eadem
 manu.“ TYCHS. E1 ad ὄσσαν ad-

notat ὄρος ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ, ad πῆ-
 λιον· ὄρος ἐν τῇ Θράκη.

519. ὅπως AM, ὅπως C1 et ita
 corr. Rhod. Olim particula καὶ of-
 fensio mihi fuit, quod, cum ipso hoc
 consilio ut caelum ascenderent (ἴν'
 οὐρανὸς ἄμβρατος εἴη) Aloidae mon-
 tes cumulavissent, non recte videbatur
 mihi caeli nomen efferrī. Itaque
 μεμαῶτες ἀν' οὐρανόν tentabam,
 provocans ad Spitznerum *dissert. de
 praep. ἐνά* p. 8 sq. Sed jure et
 ille et Hermann. vulgatam vindica-
 runt. Sententia enim haec est: ut,
 si dii proelium detrectaturi essent,
 vel in caelum usque eos perseque-
 rentur.

525. ἐνὶ AM, corr. Rhod.

526. πανσυδίη M, πανσυδίη C12.

527. ἐμπλήσονται A et vulgo, ἐμ-
 πλήσονται M, et ita corr. Rhod. —
 πολυχανδέα M.

529. Δηίοχον ἠδὲ Ἀρήιον AM et
 vulgo. „Non placet nomen: Nonne
 scribendum, ἐνθ' Αἴας ἔλε Δηίοχον,

Εὐρύνομόν τε φιλοπτόλεμον καὶ Ἐνυέα διόν. 530

Ἀντάνδρην δ' ἄρα Πηλείδης ἔλε καὶ Πολεμοῦσαν
ἠδὲ καὶ Ἀντιβρότην, μετὰ δ' Ἴπποθόην ἐρίθνυμον,
τῆσι δ' ἔφ' Ἀρμοθόην· ἐπὶ δ' ὄχγετο λαὸν ἅπαντα
σὺν Τελαμωνιάδῃ μεγαλήτορι· τῶν δ' ὑπὸ χερσὶ
πυκναὶ τε σθυναραὶ τε κατηρείποντο φάλαγγες 535
ῥεῖα καὶ ὀτραλέως, ὥσει πυρὶ δάσκιος ὕλη
οὔρεος ἐν ξυνοχῆσιν ἐπισπέρχοντος ἀήτεω.

τοὺς δ' ὀπὸτ' εἰσενόησε δαΐφρων Πενθεσίλεια
θῆρας ὅπως θύνοντας ἀνὰ μόθον ὀκρυόεντα,
ἀμφοτέρων ὄρωμησε καταντίον, ἠὔτε λυγρῇ 540

ιδ' ἀρήϊον Ὑλλον. Deiochus inter Graecos est apud Homerum. PAUW. Deiochus ille a Paride vulneratur O, 341. Pauwi conjecturam probavit Gerhard. lectt. Apoll. p. 119, τέ post Δηίοχον inferendum censuerunt Hermann. Orph. p. 741. et Spitzner. mant. p. 205, recepitque Lehrs. Sed repugnat Quinti usus, quo ille ιδέ constanter post caesuram trochaicam tantum posuit; vid. I, 108. 377. II, 343. 490. III, 610. 772. IV, 154. 502. VI, 117. 407. 492. VII, 691. 733. VIII, 189. IX, 31. X, 435. XII, 318. 406. XIV, 528. Uno loco alia sede legitur I, 254

Εὐάνδρην δ' ἄρα Μηριόνης ιδέ
Θερωμάδωσαν,

propter clausulam spondaicam. Hic quidem καὶ scribendum fuit, nisi altius latet vulnus. Nam cum in libris quantum scimus Δηίχον ἠδὲ legatur, haud scio an eo lateat bisyllabum nomen; ad quod statim ἀρήϊον sit referendum, hoc modo: ἐνθ' Αἴας ἔλε Δηίμον ἀρήϊον ἠδὲ καὶ Ὑλλον. Sed illud nomen cum nimis esset incertum, alteram scripturam praetuli.

530. φιλοπτόλεμον cum linea, qua nomen proprium indicatur, M. — Ἐνυέα V.

531. Πολέμουσαν A et vulgo, Πολεμοῦσαν M.

532. ἐρίθνυμον. M.

533. ὄλετο AC1, ὄχγετο M, et ita corr. Rhod.

534. Τελαμωνιάδῃ M.

536. δὲ ὀτραλέως (sic!) A, δὲ ὀτραλέως C1 2, καὶ ὀτραλέως M, et ita emend. Rhod.

537. „Ineptum est ἐν ξυλόχοισιν post δάσκιος ὕλη. An ita Quintus? Non puto, et Amanuenses hic accuso. Lege ἐν ξυνοχῆσιν: In montis angustis, ubi et ventus et ignis maxime furit. ἐν ξυνοχῆσιν ὀδοῦ ex Homero notissimum est.“ PAUW. Quamquam saepissime apud Quintum ἐν ξυλόχοισι legitur, nusquam tamen genitivus οὔρεος seu similis additur: I, 5. 525. 541. II, 575. III, 143. V, 376. VIII, 268. IX, 451. X, 133. 415. 445. XII, 531. XIV, 295. Quod autem Homerus Ψ, 330 dixit multiplici imitatione ab Epicis recentioribus dilatatum Spitznerus ad h. l. exemplis his docuit: Apoll. Rh. II, 318 (non 18) ἀλὸς ἐν ξυνοχῆσιν. I, 160 ἐνὶ ξυνοχῆ πολέμοιο, 1006 ἐνὶ ξυνοχῆ λιμένος. IV, 629 ὕδωρ ἐν ξυνοχῆ. Quint. IV, 342 ἐνὶ ξυνοχῆσιν ἀγῶνος. Opp. Cyn. II, 17 ἐνὶ ξυνοχῆσι μεσημβρινοῖο δρόμοιο, Halieut. II, 596 ξυνοχῆ πεπέδηται ὀδόντων. V, 132 θωμίγγων ξυνοχῆσι. Addi poterat Apoll. Rh. I, 744 ξυνοχῆ χιτῶνος. Coluth. 73 βλεφάρων ξυνοχῆ, 259 ἐνὶ ξυνοχῆσι κερήρον. Itaque quod Homerus in simili comparatione Ξ, 396. II, 766 οὔρεος ἐν βήσσης dixit, unde in Soph. Aj. 198 ἐν εὐανέμοις βάσσαις, mutato nomine expressisse videtur Quintus. Simile est II, 282 ἀνὰ πτόχας — οὔρεος.

538. τοῦσδ' A, τοὺς δ' M.

540. καταναντίον AM, καταντίον NV1 2 et ita corr. Rhod. — ἠὔτε versu mutilo A, ἠὔτε λυγρῇ MN, ἠὔτε δεινῇ V1 2a, ἠὔτ' ἐφάνη C1. „In fine Epitheton deest, δεινῇ vel

πόρδαλις ἐν ξυλόχοισιν ὀλέθριον ἦτορ ἔχουσα
 αἰνὰ περισβαίνουσα θόρη κατέναντ' ἐπιόντων
 ἀργεντέων, οἵπερ μιν ἐν ἔντεσι θωρηχθέντες
 ἔσσυμένην μίμνουσι πεποιθότες ἐγχείησιν·
 ὡς ἄρα Πενθεσίλειαν ἀρήιοι ἄνδρες ἔμιμον
 δούρατ' ἀειράμενοι· περὶ δὲ σφισι χαλκὸς αὖτε
 κινυμένων· πρῶτη δ' ἔβαλεν περιμήκετον ἔγχος
 ἔσθλη Πενθεσίλεια· τὸ δ' ἐς σάκος Αἰακίδαο
 ἴξεν, ἀπεπλάγχθη δὲ διατροφὴν εὖτ' ἀπὸ πέτρης·

545

ἀναιδής.“ RHOD. De v. 540. 541. 546 in C2 *Tychs.* haec notavit: „in hoc folio margo lacer fuit: noster has voces supplevit, ut et Lascaris; sed desunt extremae voces in A E1 et aliis.“ Cfr. III, 201.

541. πόρδαλις AM, πέρδαλις NV12 (si quidem fides est Schowio ob aliam rem descriptenti) a. — ἦτορ versu mutilo A, ἦτορ ἔχουσα MNV12 E12 C1a. „Adde in calce ἔχουσα.“ RHOD.

542. περισβαίνουσα AM, corr. Pauw. Sed Spitznerus in *manl.* p. 206 cum vocabulum σαίνειν ubivis obveniat de animalium adulatione et blanditiis, cujus usus multa exempla adduxit (Hom. *z.*, 214 sqq. π, 10, Hesiod. Theog. 771. Apoll. Rhod. I, 1145. III, 884. Orph. Lith. 424. Quint. II, 84. V, 95. VI, 127, adde Nonn. XLII, 362), aut περισσείουσα aut περιφρίσσουσα scribendum conjicit, quarum tamen conjecturarum posteriorem ipse rejecit. Sed ne illa quidem ferri potest. Nam quid sit XII, 509 περισσεύοντο τείχεα patet, sed h. l. de una panthera recta in obvius venatores irruente quid praepositio περί sibi velit non video. Sed verum est vulgatum, quod intelligendum de panthera furente, quae caudam vehementer huc illuc jactat, quod facere solent hae bestiae furore percitae. Caudae autem motum non blandum sed minacem esse adjectum αἰνὰ docet. Cfr. Nonn. VI, 186 de furente leone:

αὐτομάτη μάστιγι περιστίζων δέμας
 οὐρῆ. —

θορεῖ A et vulgo, θορῆ (sic!) M. Praesens θορεῖν cum idonea auctoritate destituatur, jam olim Buttmanus *Gr. gr.* II, p. 151 not. ** (p. 200 * ed. II) θόρεν conjecit, quem

aoristum magis poeticum dicit. Eum ob sequens μίμνουσιν displicere et potius M duce θόρη restituendum dixi in *emendatt.* p. 176, secutusque est Lehrs. De conjunctivo post ἦτε

vid. *prol.* II, 2, §. 26. — ἐπιόντωγε (ν a m.) M.

543. ἀργεντέων AM et vulgo, ἀργεντέων corr. Spitzner. in *praef. ad observatt.* p. IX, ubi Gruebenavium in literis ad eum datis ἀργεντέων, οἵπερ ἐν ἔντεσι conjecisse refert.

545. ἄρ (α ab alt. m. suprascr.) M. — Ἀρήϊοι A et vulgo, Ἀρήϊοι M et ita cum *Tychs.* conjecit, quia ἄνδρες nude positum langueat, tum ego — vid. *emendatt.* p. 177 — et ob eandem causam et quod potius Achilles et Ajacis quam Penthesileae virtus hic quidem notanda erat. Adscripsi N, 499. Et idem a Gruebenavio inventum esse memorat Spitzner. *l. c.* p. X.

546. χαλκὸς versu mutilo A, χαλκὸς αὖτε MN, χαλκὸς ὀρώρει C1, σφισιν ἔβραχε χαλκὸς Rhod., χαλκὸς ἐλήκει Pauw., χαλκὸς ἔλαμνε vel ἄστραπτε Dausq., ἔλαμπε Scalig. conjecerunt.

547. ἔβαλε M.

548. δὲ AM, „τὸ δὲ σάκος vel τὸ δ' ἐς σάκος.“ RHOD.

549. ἴξεν AM, corr. *Tychs.* —

ἀπεπλάγχθη (θ ab ead. m.) M. — διατροφὴν A, διατροφὴν M et ita tacite corr. Rhod. — εὖτ' * versu mutilo A C12, εὖτ' ἀπὸ πέτρης MN. „Ea verba desunt in ceteris omnibus cdd. etiam C1 et Lascarideis, quorum correctores non ausi sunt hunc defectum explere.“ *TYCHS.* Vario modo explere conati sunt editores:

- τοῖ' ἔσαν Ἡφαιστόιο περιφρονος ἄμβροτα δῶρα. 550
 ἢ δ' ἕτερον μετὰ χερσὶ τιτύσκειο θοῦρον ἄκοντα
 Αἴαντος κατέναντα καὶ ἀμφοτέροισιν ἀπειλεῖ·
 „νῦν μὲν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἐτώσιον ἔκθορεν ἔγχος·
 ἀλλ' οἷω τάχα τῶδε μένος καὶ θυμὸν ὀλέσσειν
 ὑμέων ἀμφοτέρων, οἳτ' ἄλκιμοι εὐχετάσθε 555
 ἔμμεναι ἐν Δαναοῖσιν· ἐλαφροτέρη δὲ μόθοιο
 ἔσβεται ἵπποδάμοισι τότε Τρώεσβιν οἴζυς.
 ἀλλὰ μοι ἄσβον ἵκεσθε κατὰ κλόνον, ὄφρ' ἐσίδησθε,
 ὄσβον Ἀμαζόσι κάρτος ἐνὶ στήθεσβιν ὄρωρεν·
 καὶ γάρ μεν γένος ἐστὶν Ἀρήιον· οὐδέ με θνητὸς 560
 γείνατ' ἀνήρ, ἀλλ' αὐτὸς Ἄρης ἀκόρητος ὁμοκλῆς·
 τοῦνεκά μοι μένος ἐστὶ πολὺ προφερέστατον ἀνδρῶν.“

ἐδτ' ἐπέλασσε Rhod., οὔτ' ἐπέρησε
 ex Φ, 594 Dausq. probante Pauwio,
 qui tamen οὐδ' rectius sane substituit.
 Tychs. laudat Virg. Aen. XII, 740sq.

— — postquam arma dei ad
 Volcania ventum:

Mortalis mucro glacies ceu futilis ictu
 Dissiluit; fulva resplendent fragmina
 arena,

ubi Heyn. hunc ipsum locum attulit.

550. ἡφαιστόιο M.

551. ἢ δ' A, ἢ δ' M. — φρεσὶ
 AM C12; χερσὶ emend. Rhod.

552. ἀμφοτέροις A C2, ἀμφοτέ-
 ροισιν M et ita jam emend. Rhod.;
 ἀμφοτέροις ἠπειλεῖ C1, Dausq. prae-
 terea ἀμφοτέροις ἐπιπειλεῖ, quod
 cur rejiciendum sit dictum ad *proleg.*
 II, 1, §. 14.

553. ἐτώσιον M.

554. οἷω (ω suprascr. ab ead. m.)
 M. — τῶδε M.

555. οἳτ' hic quidem M.

557. μετὰ Τρώεσβιν AM et vulgo,
 τότε ego emendavi in Zimmerm.
annall. 1841 p. 703, quoniam et
 praepositio magnopere languet, et
 distinctior temporis notatio deside-
 ratur: cfr. Hom. X, 287 sq.

καὶ κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώ-
 εσσι γένοιο
 σεῖο καταφθιμένοιο.

Solum dativum in his locutionibus
 praelatum esse a poeta exemplorum

nubes docet: I, 454. 502. III, 485.
 V, 149. 415. VI, 429. VIII, 440. 453.
 IX, 316. X, 17 (cfr. not.). 31. XII,
 212. 290. XIV, 114. VI, 444. X, 23.
 XII, 10. Proxime autem accedit
 III, 118 sq.

ἀλλ' οὐ μὰν Τρώεσβιν ἐλαφρότερον
 πόνον οἷω
 ἔσσεσθ' Αἰακίδαο δεδουπότος.

558. ἵκεσθ' ἀνὰ AM, „ἵκεσθε ἀνὰ
 vel κατὰ κλόνον.“ RHOD. Prius
 recepit Tychs. sed hiatum ferri non
 posse recte judicavit Hermann. *Orph.*
 741, qui, cum duos alloquatur Pen-
 thesilea, ἵκεσθον ἀνὰ conjecit. Hoc
 optime quidem habet, tenuitque
 Lehrs. Tamen quoniam et dualis ut
 omnino apud recentiores ita etiam
 apud Quintum rarior est, et is ἀνὰ
 κλόνον fere ibi tantum posuit, ubi
 metro postulabatur — vid. II, 16.
 39. 654. III, 263. VI, 389. 571.
 IX, 148. 252. XI, 40. 253. 262. 437.
 XII, 88 —, alteram Rhodomanni
 emendationem praeferebam duxi.
 Κατὰ κλόνον legitur III, 274. VIII,
 249. 260. 367. IX, 92. 196. 300.
 XII, 291, restituendum est VII, 476,
 in quibus tantum non omnibus ante-
 cedenti voci ν ephelcystico addito
 ἀνὰ scribi potuit. — ἐσίδεσθε AM
 et vulgo, ἐσίδησθε Rhod. emend.,
 quod Pauw. non necessarium existi-
 mat, quia ὄφρα etiam cum indica-
 tivo jungatur. Vid. *proleg.* II, 2, §. 42.

559. ὄρωρεν A, ὄρωρε M.

ἦ μέγα * * * * *
 * τοὶ δ' ἐγέλασαν, ἄφαρ δέ οἱ ἤλασεν αἰχμῇ
 Αἴαντος κνημίδα πανάργυρον· οὐδέ οἱ εἶσω
 ἦλυθεν ἐς χροά καλὸν ἐπειγομένη περὶ ἰκέσθαι·
 οὐ γὰρ δὴ πέπρωτο μιγήμεναι αἵματι κείνου
 δυσμενέων στονόεσσαν ἐπὶ πτολέμοισιν ἀκωκῆν.
 Αἴας δ' οὐκ ἀλέγριζεν Ἀμαζόνος, ἀλλ' ἄρα Τρώων
 ἐς πληθὺν ἀνόρουσε· λίπεν δ' ἄρα Πηλείωνι
 οἴῳ Πενθεσίλειαν, ἐπεὶ ῥά οἱ ἐν φρεσὶ θυμὸς
 ἦδεεν, ὡς Ἀχιλλῆι καὶ Ἰφθίμῃ περὶ εὐῶσα
 ῥήϊδιος πόνος ἔσσεθ' ὅπως Ἴρηκι πέλεια.

565

570

563. ἦ. μέγα τοῖδ' ἐγέλασαν· ἄφαρ δέ οἱ ἤλασ' αἰχμῇ A, ἦ μέγα τοῖδ' ἐγέλασαν. ἄφαρ δέ οἱ ἤλασεν αἰχμῇ M, ἐγέλασαν etiam E1, ἤλασεν etiam C1, et utrumque corr. Rhod., qui ἦ μέγα conjungens haec *jaclavit* convertit. Id Bonitio persuasit, qui inde etiam v. 583 μέγ' ἔφης conjecit *l. c.* p. 1227 sq., et Lehrsio, cum Tychsenius Heynio auctore scripsisset: ἦ. μέγα τοῖ δ' ἐγέλασαν. Utrumque suo jure improbavit Spitzner. *observatt.* p. 36, nec tamen feliciter rem gessit: nam quod ipse conjecit ἦ. μέγα δ' οἴγ' ἐγέλασαν, — et in idem ego quoque incidere, vid. *emendatt.* p. 166 — et gravi pronomine laborat importuno loco posito, et verbo ἦ nude praemisso, quod ubicunque sit apud Homerum ceterosque copula καὶ novum quod ad idem subjectum referatur membrum semper adnectitur, uti jam in *rec.* p. 70 monui, ubi unicum qui pugnare videatur locum adscripsi Φ, 233 sq.

ἦ. καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν δουρικλυτὸς ἐν-
 θορε μέσσω
 κρημνοῦ ἀπαίξας· ὃ δ' ἐπέσσυτο
 οἰδματι θύων.

Apud Quintum quidem fere participium sequitur: I, 198 ἦ ῥα μέγ' εὐχόμενος, 741 et II, 81 ἦ μέγα νεϊκείων. III, 128 ἦ μέγα νεικείουσα. IV, 533 ἦ μέγα κνδαίνων. V, 521 ἦ ῥα μέγα στενάχων, 612 ἦ ῥα παρηγορέων. VI, 308 ἦ μέγ' ἐποτρύνων. VII, 287 ἦ μέγα ζωκύνουσα. VIII, 443 ἦ ῥα μέγα στενάχων Γαρυμήδεος ἀγλαδὸν ἦτορ. IX, 23 ἦ ῥα μέγ' εὐχόμενος. XIII, 287 ἦ ῥα λι-

λα ομένη. Sequentē καὶ legitur I, 335. III, 83. VIII, 162. 217, ἦ ῥ' ὁ γέρον II, 41. III, 490, nude nusquam. Plura de his formulis etiam ex aliis scriptoribus congestit Lehrs. *stud. Ar. Hom.* p. 104 sq., qui tamen oblitus videtur Ξ, 475 ἦ ῥ' εὐ γιγνώσκων. Itaque nec quod Hermann. in *rec. c.* p. 260 conjecit ἦ. τοῖ δ' ἐξεγέλασαν ullam veri speciem prae se fert. Imo ex locis supra adscriptis patet, hic quoque μέγα cum sequente participio illi ἦ adjunctum fuisse. Itaque aliquid deesse eo confidentius contenderim, quo facilius quid omissis verbis memoratum sit divinari posse videtur. Nam cum v. 551 missile vibrare dicitur Penthesilea, quod v. 563 sq. frustra dicitur Ajacis ocream attigisse, patet emissum telum significandum fuisse. Facile igitur tale quid poni potuit

ἦ μέγα [καρχαλώσα κατὰ φρένας.
 ἦκε δ' ἄρ' ἔγχος
 δεύτερον·] οἱ δ' ἐγέλασαν. ἄφαρ δέ
 οἱ ἤλασεν αἰχμῇ etc.

Optime respondet tum v. 573 μέγα δέ στονάχησε. Etiam sine lacuna per se scribi posse ἦ μέγα δ' ἐξεγέλασαν tantum ne quis mihi male acutus opponat adjicere.

564. κνημίδα M.

565. ἦλυθ' M.

569. ἀνόρουσε (v ab alt. m.) M. — λίπε A et vulgo, λίπεν M. — Πηλείωνι M.

571. Ἀχιλλῆα (ι ab alt. m.) M.

572. ἔσσεθ' A C2, ἔσσεθ' M C1

ἢ δὲ μέγα στονάχησεν ἐτώσια δοῦρα βαλοῦσα·
καί μιν κερτομέων προσεφώνεε Πηλέος υἱός·
,ᾧ γύναι, ὡς ἀλίοισιν ἀγαλλομένη ἐπέεσσιν 575
ἡμέων ἦλυθες ἄντα λιλαιομένη πολεμίζειν,
οἱ μὲν γὰρ φέριτατοί εἰμεν ἐπιχθονίων ἡρώων·
ἐκ γὰρ δὴ Κρονίωνος ἐριγδούποιο γενέθλης
εὐχόμεθ' ἐκγεγάμεν· τρομέεσκε δὲ καὶ θεὸς Ἐκτωρ
ἡμέας, εἰ καὶ ἄποθεν ἐσέδρακεν αἴσσονας 580
δῆριον ἐπὶ στονόεσσαν· ἐμὴ δέ μιν ἔκτανεν αἰχμῇ
καὶ κρατερόν περ ἰόντα· σὺ δ' ἐν φρεσὶ πάγχυ μέμνησας,
ἢ μὲν' ἔτλης καὶ νῶϊν ἐπηπειλήσας ὄλεθρον
σήμερον· ἀλλὰ σοὶ εἶδαρ ἐλεύσεται ὕστατον ἡμαρ·
οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὐτός σε πατήρ' ἐτι ῥύσεται Ἄρης 585
ἐξ ἐμέθεν· τίσεις δὲ κακὸν μόρον, εὖτ' ἐν ὄρεσσι
κεμμάς ὁμαρτήσασα βοοδημητῆρι λέοντι.
ἢ οὐπω τόδ' ἄκουσας, ὅσων ὑποκάπεσε γνῖα
Ξάνθου παρ' προχοῆσιν ὑφ' ἡμετέρης παλάμησιν;
ἢ σεν πευθομένης μάκαρες φρένας ἐξείλοντο 590

et ita corr. Rhod. — ἴρησι A et vulgo, ἴρισι (ἦ ab alt. m.) M. Inde spiritum lenem restitui auctore Spitznoro *observatt.* p. 199 sq. et ad N, 819.

575. ἀλίοισιν M. — ἐπέεσσιν M.

577. φέριτατοι εἰμεν A et vulgo; correxi.

580. ἀποθεν (ω ab alt. m.) M.

583. Bonitius quia τλῆναι simpliciter dictum nusquam audendi habeat notionem, *l. c.* p. 1227 ἢ μὲν' ἔφης conjecit, recepitque Lehrs., quamquam id nullo niteretur exemplo nisi illo ἢ μέγα, de quo modo ad v. 563 diximus. Recte eum refutavit Spitzner. *observatt.* p. 35 sq.

584. Correxi quod vulgo legitur ἀλλὰ σοι. — ὕστερον AM C2, ὕστατον C1, et ita jam Rhod. in versione: *ullimus dies*. Cfr. II, 162. 187 ubi Rhod. jam recte idem correxit, 373. III, 345, ubi idem versus legitur.

585. ῥύσεται M.

587. καίμιας (ε ab alt. m.) M. — ἐπανήσασα A, ἀπανήσασα ex Scalligeri conjectura vulgo. ὁμαρτήσασα M, quod recepi. Positum est verbum significatione singulari, quemadmodum similiter ὁμιλεῖν et sae-

pius apud Homerum et semel apud Quintum IX, 169 dicitur. Ei significationi aliquid subsidii accedere dixi in *ep. crit.* p. 703 ex loco Homericico jam veteribus criticis jactato (de quo vid. etiam Phavorin. p. 1354 ext. ed. Basil.) N, 584 sq.

τὼ δ' ἄρ' ὁμαρτήτην, ὃ μὲν
ἐγγεῖ ὄξυόεντι
ἔειτ' ἀκοντίσσαι, ὃ δ' ἀπὸ νευρῆσιν
οἴσιϕ.

Ibi enim quamquam recte sine dubio metaphrastes vocem exposuerit ὁμοῦ ἐπαφῆξαν, tamen etiam fuisse, qui eandem ὁμοῦ ἢ κατ' ἀλλήλων ἐγένοντο exponerent, nisos haud dubie ipsa verbi origine qua proprie nisi *coaptandi*, *arcte sese conjungendi* videretur habuisse notionem. *Congrediendi* certe, non *una eundi* notionem apud Nonnum habet XVI, 246 Διόνυσος ὁμαρτεε θυνιάδι ζούρη. Et similiter Artemidor. II, 11, quem locum exscripsit Suid. s. v. μελιταῖον κυνίδιον, de canibus venaticis: οἱ δ' ὁμοσε τοῖς θηρίοις χωροῦσιν.

589. παρὰ AM, corr. Rhod. — ἔφ' AC2, ὑφ' M C1, et ita corr. Rhod.

590. Imitatus est Homerum I, 377 ἐκ γὰρ εἰ φρένας εἴλετο εὐρύοπα Ζεύς, ubi vid. Spitzn.

καὶ νόον, ὄφρα σε Κῆρες ἀμείλιχοι ἀμφιχάνωσιν; “

ὡς εἰπὼν οἴμησε κραταιῇ χειρὶ τιταίνων
 λαοφόνον δόρου μακρὸν ὑπαὶ Χείρωνι πονηθέν·
 αἴψα δ' ὑπὲρ μαζοῖο δαΐφρονα Πενθεσίλειαν
 οὔτασε δεξιτεροῖο· μέλαν δέ οἱ ἔρῳεεν αἶμα
 ἐσσυμένως· ἢ δ' εἶδαρ ὑπεκλάσθη μελέεσσιν·
 ἐκ δ' ἔβαλεν χειρὸς πέλεκυν μέγαν· ἀμφὶ δέ οἱ νύξ
 ὀφθαλμοὺς ἤγλυσε καὶ ἐς φρένα δῦσαν ἀνῖαι.
 ἀλλὰ καὶ ὡς ἀμπνυε καὶ εἶσιδε δῆιον ἄνδρα
 ἦδη μιν μέλλοντα καθελκόμεν ὠκέος ἵππου·
 ὠρμηνεν δ' ἢ χειρὶ μέγα ξίφος εἰρύσσασα
 μεῖναι ἐπεσσυμένοιο θεοῦ Ἀχιλλῆος ἐρωήν,
 ἢ κραϊπνῶς ἵπποιο κατ' ὠκντάτοιο θεροῦσα
 λίσσεσθ' ἀνέρα δῖον, ὑποσχέσθαι δέ οἱ ὦκα
 χαλκὸν ἄλις καὶ χρυσόν, ἅτε φρένας ἔνδον λαίνει
 θυητῶν ἀνθρώπων, εἰ καὶ μάλα τις θρασὺς εἴη,
 τοῖς ἦν πως πεπίθοιτο θεὸν σθένος Αἰακίδαο·

595

600

605

591. σοι M. — ἀμφιχάνονται A et vulgo, ἀμφιχάνωσιν M, quod commendavi emendatt. p. 177, allato Ψ, 79 ἀλλ' ἐμὲ μὲν Κῆρ' Αὐγέχανε συγερῷ, et infra V, 611 ubi Rhod. εὔτε ἔ Κῆρες ἀμείλιχοι ἀμφιχάνωσιν restituit. Idem pluribus docuit Spitzner. observall. p. 74—76.

592. κρατεροῇ AM E1 C2, κραταιῇ C1, et ita corr. Rhod.

595. ἔρῳεεν hic quidem M.

596. „ἐσσυμένως] pro eo ἐξ ὀτιλῆς (ὠτειλῆς voluit) C1, sed in marg. additum γρ. ἐσσυμένως.“ TYCHS. — ἦδ' A, ἢ δ' M.

597. ἔβαλε M.

598. δῦσαν ἀνῖαι AM et vulgo; illud corr. Spitzn. mantl. p. 233, hoc ego. Prius recepit Lehrs.

599. ἀλλὰ καὶ om. V. — ἀμπνυε

A, ἀμπνυε (ε ab alt. m.) M, ἀμπνυε E1, et ita corr. Rhod. — ἔξιδε AM, emend. Rhod. — λῆϊον V.

601. ὠρμηνεν A, ὠρμηνεν M. — εἰρύσσασα AM et vulgo; correxi.

αι

602. μεῖνε (αι ab alt. m.) M. Pro θεοῦ, quia contra Epicorum consuetudinem Achillis nomen duobus epithetis oneretur addita sine adjectivo voce ἐρωήν, in ep. crit. p. 704 θεὸν conjeci, quod immutatum pu-

tabam ab iis vel nolentibus, qui Achillem θεὸν vel ὠκὺν saepe legissent. Id quamquam ne nunc quidem displicet — cfr. II, 387 Μέμνονος ὄβριμον ἔγχος ἐπεσσυμένοιο φέροντο — tamen quia ἐπεσσυμένοιο participium est, constans Aeacidæ eripere epitheton dubitavi.

604. „C1 ad marg. γρ. δῶς = i. e. δώσειν pro ὦκα e Scholio.“ TYCHS. Et pro eodem, quod languidum mihi visum, ibid. ὠνον conjeci, quod intelligeretur de magno pretio, quo se ex captivitate Achillis redimere voluisset Penthesilea, et cum eo sensu id vocabulum non dictum videatur ὑποσχέσθαι δέ τ' ἄποινα commendavi. Nunc utrumque rejicio: celeriter Penthesilea promissa facere debet, ut iis nuncupandis Achillis furorem sanguinolentum antevertat.

606. καὶ A, κα' εἰ E1, καὶ C2, καὶ εἰ C1, ut conj. Scal., εἰ καὶ M, et ita corr. Dausq. idque, cum Tychs. καὶ εἰ scripsisset, hic et XI, 252 desideravit Gerhard. lectt. Apoll. p. 160. — τίς AM, τίς vulgo; correxi.

607. ἦν πως AM, corr. tacite Pauw. — πεποίθοιτ' ὀλοὸν AC2, πεπίθοιτ' ὀλοὸν ME1 C1 Sylburg. et cod. apud Dorvill. l. c. p. 580, et ita corr. Pauw., recepit Tychs. Sed offende-

ἢ καὶ ὀμηλικὴν αἰδεσδάμενος κατὰ θυμὸν
δῶν νόστιμον ἡμᾶρ ἐλδομένη περ ἄλύξαι.

καὶ τὸ μὲν ὡς ὠρμαινε· θεοὶ δ' ἐτέρωσε βάλοντο.

610

τῇ γὰρ ἐπεσσύμενος μέγ' ἐχώσατο Πηλέος υἱός,
καὶ οἱ ἄφαρ συνέπειρεν ἀελλόποδος δέμας ἵππου·
εὐτέ τις ἀμφ' ὀβελοῖσιν ὑπὲρ πυρὸς αἰθαλόεντος

σπλάγχνα διαμπίρησιν ἐπειγόμενος ποτὶ δόρπον,
ἢ ὡς τις στονόεντα βαλὼν ἐν ὄρεσσιν ἄκοντα

615

θηρητῆρ ἑλάφοιο μέσσην διὰ νηθῦν κέρση
ἔσσυμένως, παμένη δὲ διαμπερὲς ὄβριμος αἰχμῇ
πρέμνον ἐς ὑψικόμοιο πάγη δρυὸς ἠέ νυ πεύκης·

ὡς ἄρα Πενθεσίλειαν ὁμῶς περικαλλεῖ ἵππῳ
ἀντικρὺ διάμησεν ὑπ' ἔγχρῃ μαιμῶντι

620

bat optativus, cum quominus *πεπί-
θητ'* poneretur nihil obstaret: vid.
prolegg. II, 2, §. 26. Accedebat cae-
surae trochaicae studium et ceteri,
quibus cum epitheto positum est
σθένος, loci allati ad 793. Inde *πε-
πίθοιτο* *θοόν* scribere non dubitavi.

608. *ὀμηλικίαν* M.

609. *δῶν* A, *δῶν* M, sed *δοίη*
scripturum fuisse docet V, 472 *δοῖεν*
δὲ καὶ ἄλλοις. Itaque *δῶν* scripsi.
Vid. *prolegg.* II, 2, §. 26. *ἐλδομένη* M.

610. τὸ AM et vulgo, τὰ quod
Glasewald. *conjectl.* p. 9 proposuit,
alii locis comparatis, Spitzner. pro-
bavit *observalt.* p. 63.

611. τῇ M. — *ἐπεσσυμένη* A et
vulgo, *ἐπεσσυμένη* M. Sed quia
Penthesilea non jam impetum faciat,
sed accepto vulnerē obstupefacta
haereat, et utrum resistat an preces
fundat secum reputet — cfr. 591 sqq.
602 — *emendatt.* p. 177 *ἐπεσσύμε-
νος* scripsi de Achille *cominus* jam
in Amazonem *irruente*. Idem jam
Tychs. invenerat, sed vulgatam ita
defendit, ut de *primo congressu* in-
telligatur et *ἐχώσατο* sit *succen-
suerat*.

612. *συνέπειρεν* AM, *σὺν ἐπειρεν*
auctore Pauwio distinxit Tychs., non
recte: vid. *prolegg.* II, 2, §. 20.

613. *ὑπαι* AM et vulgo, *ὑπὲρ*
emendavit Spitzner. *manl.* p. 208 sq.,
recepit Lehrs.

614. *διαμπίρησεν* A, *διαπίρησε*
M: „Ex *διὰ*, *ἀνὰ* et *περῶν*, vel
διαμπίρησιν.“ RHOD. Verbum de

carnibus veru transfixis sollemne jure
reposit Tychs. Cfr. B, 426

σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπίραντες ὑ-
πίερχον Ἡφαιστοιο.

615. ἢ δ' ὅς A, ἢ δ' ὡς ME1 C1
(ἢ δ' M), et ita corr. Pauw.; ἢ ὡς Rhod.
in versione, et hoc recipiendum fuit,
quod fecit Lehrs. — *στονόεντα* M.

616. *μέσσην* M. — *κέρση* M.

617. *διάμπερὲς* M. — *ὄβριμος* A,
ὄβριμος M.

618. ἢ *πεύκης* A, „in omn. mss.
lacuna.“ SCHOW. ad v. 617, quod
ad hunc v. referendum esse vidit
Tychs., ἢ *ἐνὶ πεύκης* M; ἢ *ἐπὶ πεύ-
κης* Rhod. conj.; ἢ *ἐνὶ πεύκη* Tychs.
e sua conj. edidit. M scripturam
Spitznerus probavit ita, ut initio
πρέμνον ἐν ὑψ. legere mallet. Quod
poeta evitavit propter duriores lon-
gae vocalis correptionem. Vid. *pro-
legg.* II, 1, §. 7. Sed non videtur
defendi posse inutilis praeposition-
nis usus, ex qua ne aptum quidem
est quicquam. Itaque ἠέ νυ *πεύκης*
scribere non dubitavi, quod quam-
quam plane eodem modo alibi non
legitur, similibus tamen satis defen-
di videtur. Ita II, 651 ὁ δ' εἰν Ἀΐ-
δαο δόμοισιν Ἡέ που ἐν μαζάρεσ-
σι κατ' Ἠλύσιον πέδον αἴης, ubi par-
ticula *που* facile careas, et VI, 530
in disjunctivo membro οἱ μὲν γὰρ
στονόεντα βέλη χέον, οἱ δὲ νυ
λῶας legitur. Apud Hom. certe in
secundo membro Z, 439 ἢ νυ καὶ
αὐτῶν *Θυμὸς ἐποτρύνει* ut apud Apol-

Πηλείδης ἢ δ' ὦκα μίγη κοινή καὶ ὀλέθρω
 εὐσταλέως ἐριποῦσα κατ' οὐδενος· οὐδέ οἱ αἰδώς
 ἤσχυνεν δέμας ἢ ὕ· τάθη δ' ἐπὶ νηδυά μακρὴν
 δουρὶ περισπαίρουσα, θοῶ δ' ἐπεκέλιτο ἵππῳ·
 εὐτ' ἐλάτη κλασθεῖσα βίη κρυεροῦ Βορέαο,

625

lonium III, 676. 1073 ἢ *nu* in primo positum est.

619. *περὶ καλλέει ἔπῳ* M.

621. ἢ δ' A, ἢ δ' M. ὀλέθρω M. Struvius minor *l. c.* p. 19 quia semper apud Quintum dativus pluralis legatur — I, 312. 492. 644. 659. 719. 757. II, 233. 339. 355. III, 276. 316. 335. 382. V, 184. 408. 441. 484. 488. 530. 615. VI, 228. 250. 377. 385. 436. 441. 522. 613. 651. VII, 21. 114. 122. 502. 521. IX, 184. XI, 69. 126. 203. 283. 303. 314. XIII, 94 — et hic et III, 337. VI, 456. VII, 156 *ἐν κοίῃς* reponendum censet. Sed neglexit ille in omnibus illis locis longiorem formam *ἐν κοίῃσι* legi metro postulatam. Itaque ubi consonans sequitur ut h. I. et III, 337. VI, 456 singulare tenebimus, quem apud recentiores inveniri jam Gerhard. notavit *lectl. Apoll.* p. 66 allatis Theogn. 1268. Orph. Arg. 568. Oppian. Hal. IV, 556, neque II, 201 Quinto eripere ipse Struvius ausus est. Contra VII, 158 *ἐν κοίῃς ἐριπόντας* et II, 480 *ἐν κοίῃσι καὶ αἰνομόσῳ ὕσμινῃ* recte ille emendavit. De locutione, qua olim offensus *κοίῃ τε λύθρῳ τε* male conjeci, cfr. Nonn. XXXVI, 212 *ὁμίλει γείτονι ποτιμῶ* et XXXVIII, 210 *ὁμίλησεν ὀλέθρω*.

622. οὐδέ AM, οὐ δέ Tychs. Sententia vertit Rhod. „*nec pudor ei formosum corpus dedecorat.*“ Αἰδώς potius hic *pudenda* esse ut XIII, 116 et hoc dici, Penthesileae pulcritudinem non eo esse dehonestatam quod turpiter resupina occiderit pudens in conspectum datis, docui in *emendatt.* p. 269. Sed quod ibid. *versum desideravi*, quo ea res clarius enuntiata esset, id jam non opus videtur. Pertinet enim hic locus ad eam locutionem, quam olim exemplis aliquot illustravi in *adnott. ad Tryphiod.*, quae insertae leguntur in Jahnii *Archiv für Phil.* 1837. t. 5, 1. Si scriptum esset: οὐδέ οἱ αἰ-

δῶ ἤσχύνθη δέμας ἢ ὕ, nemo offenderet. Sed de ea re alibi accuratius dicetur. Cfr. autem X, 75 αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι *ζύνες* *πταμένοιο γέροντος*.

624. ἐπικέλιτο A et vulgo, ἐπέκελιτο M, unde augmentum restitui: vid. *prolegg.* II, 2, §. 3. Ceterum morientium feminarum *εὐσχημοσύνη* locus est a scriptoribus haud infrequenter tractatus. Ita de Polyxena infra XIV, 316 καὶ ῥ' ἢ μὲν *πρηγῆς χαμάδις πέσειν*, quod pluribus exornavit Eurip. *Hec.* 562 sqq. — — ἢ δὲ καὶ *θνήσκουσ'* ἄμμι πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν *εὐσχήμως*

πεσεῖν
 κρόπτουσ' ἢ κρόπτειν ὄμματ' ἀρσένων γρεῶν.

Et ita Ovid. *Met.* XIII, 479 sq.

tum quoque cura fuit partes velare legendas, cum caderet, castique decus servare pudoris.

Tyrt. VI, 25 de cadente sene:

αἱματόεντ' αἰδοῦα φίλαις ἐν χειροῖν ἔχοντα.

Plin. *epist.* IV, 11 de virgine Vestali quae viva defoditur: „quum illud subterraneum cubiculum demitteretur, haesissetque descendenti stola, vertit se ac recollegit.“ Nonnus suo more in ea re describenda luxuriatur: vid. XVII, 220 sqq.

τὴν δὲ κοινομένην ἑτέρῃ ξύνωσαν

ἀνίη
πέπλον ἀναστειλάντες ἀκοντισίηρες ἀῆται

καὶ χροῦς ἐβλνε λύθρον (φίλτρον?)
ἐπήρατον αἰδομένητε

δεξιτερῇ συνάγειεν ἕον φεύγοντα χιτῶνα

γυμνὰ φυλασσομένη χιονώδεος ὄργια μηροῦ.

Cfr. XXXV, 21 sqq. — De Penthesilea Iscan. 647 sqq.

— — tanta est reverentia sexus: Sidonias in crura togas sinuosaque texta Colligit.

625. βίη M.

ἴντε που αἰπυτάτην ἀνά τ' ἄγκυα μακρὰ καὶ ὕλην,
οἱ αὐτῇ μὲν' ἄγαλμα, τρέφει παρὰ πίδακι γαῖα·
τοίη Πενθεσίλεια κατ' ὠκέος ἤριπεν ἵππου
θηγητῆ περ' εὐῶσα· κατεκλάσθη δέ οἱ ἀλκή.

626. ἀνά AM, ἀνὰ Tychs.

627. περὶ AM et vulgo, παρὰ scripsi ex emend. Pauwi, quam Rhod. etiam fecisse videtur vertens: *juxta fontem*. Tychsen. quidem monuit περὶ etiam cum dativo junctum de vicinia dici assertque Σ, 453 μάρναντο περὶ Σκαίησι πόλυσιν. Verum hoc ibi tantum fit ubi *movendi* verbum additur, quo indicatur non uno loco sed pluribus locis saepiusque in alicujus rei propinquitatem ventum esse, quo facto patet praepositionis παρὰ vim in eam facile transire, quae alteri praepositioni inest. Recte igitur I, 10 θύων Ἰδαίου περὶ προχοῆσι Σκαμάνδρον. IX, 210 ὄψ' ἄρ' εἰσενόησε περὶ προχοῆσι Σκαμάνδρον ὀλλυμένους, quia hic illic trusi a Deiphobo trucidantur, et VII, 455 ὡς δ' ὄτ' ἀν' εὐρέα πόντον ἐρημαίη περὶ νήσω — ἀσχαλόωσιν Ἀνέρες, quod explicatur v. 459: οἱ δ' ἀλεγεινοὶ Νηὶ περιτροχῶσι. Praeterea apud Quintum παρὰ regnat: vid., ut eos locos omitam, quibus πέρ aut περ' positum est metro postulatum, III, 17 φθίσθαι — παρὰ Προάμοιο πόλει, 741 σῆμα — ἀμφεβάλλοντο — παρὰ βένθεσιν Ἑλλησπόντου. V, 433 μηλονόμοι — παρὰ Ξάνθοιο ῥεέθροις Πτώσσον ὑπὸ μυρίκῃσιν, ubi etiam περὶ scribi potuit, VI, 122 ὄσοι — παρὰ προχοῆσι Καΐκου Ναιέσκον. VII, 413 ἔσαν παρὰ θίνεσι νῆες. VIII, 82 τέχε — Κρέουσα παρὰ προχοῆς ποταμοῖο, 103 ὅς ῥά τε ραιτιάσκει παρὰ προχοῆς Λιμυροῖο. X, 152 μόρσιμον ἤμαρ Δέχντο — παρὰ τέχεσι πάτοης. XI, 68 τὸν ῥα παρὰ λίμνη — γεῖναιτο μητῆρ. Sollemnes etiam sunt locutiones παρὰ νηυσὶ I, 499. III, 404. 419. 744. VII, 675. 696. IX, 413 et παρὰ ποσσὶ I, 425. VI, 63. 432. VII, 349. VIII, 80. IX, 191. X, 272. XII, 292. 384; neque unquam περὶ in iis legitur. De παρὰ δαυτί vid. ad XIII, 4. Neque Homerus aliter B, 523 Αἰλαιαν ἔχον πηγῆς ἐπι Κηφισοῖο. P, 263 ἐπὶ προχοῆσι — βέ-

βουχεν — χῆμα. Itaque ex II, 825, ubi de sue et leone legitur:

ὄτ' ὄρεος κορυφῆσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον
πίδακος ἀμφ' ὀλίγης

huic loco nihil subsidii accedit. Nota est Theocritea πίπυς, ἢ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσθεται. Cfr. ad v. 801.

628. ἡρείπει E1. „Lectio corrupta: Nam eadem hasta transfixa et Penthesilea et equus Penthesileae: quae proinde non poterat cadere ab equo, sed cadere debebat una cum equo: Ex antecedentibus res est perspicua: Infra etiam Quintus ὡς εἰπὼν μελίην ἐξείρυσσε Πηλέος υἱὸς Ὠκέος ἐξ ἵππου καὶ αἰνῆς Πενθεσιλείης (v. 654 sq.) etc. Scribendum igitur absque dubio μετ' ὠκέος. Sic etiam intelligis illud ἰάθη — ἵππῳ, quod ceteroquin intelligere non potes.“ PAUW. Non accedo. Primum enim Penthesilea simul cum equo cadens non potest comparari cum abiete procellae vi contracta, quae non poterit non ad solam referri Penthesileam. Et aptissime quidem. Ea enim, quae eadem hasta atque equus confossa est, ex equo corruente ita defluit, ut pedes quidem in eo etiam inhaerescant, superior corporis pars prona equo delapsa in solum recidat. Ea quoniam non amplius erecta ex equo eminet, regina cum abiete dejecta comparatur. Similiter infra XI, 193 ἀμφεχύθη δ' ἵππου κατ' αὐχένος et Nonn. XXVIII, 168 sqq. de equite:

ἄλλος ἐριπτοῖητος ὀλισθηρῶν ἀπὸ
νώτων

ὄρθιος ἵππειῆς διὰ γαστέρος εἰς
χθόνα πίπτων

ζύμβαχος ἐστήριζτο παρῆορος· ἀμ-
φὶ δὲ γαίῃ

κροῖτα βυλῶν ἐκύλισσε λιπὼν πόδας
εἰς ῥάχιν ἵππου.

629. θηγητῆ A, θηγητῆ MVNV 123 C1E1, et ita corr. Rhod. — ἀλκή A, ἀλκή MVNV 123 C12E1, et ita emend. Pauw.; ἀκμή conjecit Brodaeus.

Τρωῆς δ' ὡς εἰδόντο δαίκταμένην ἐνὶ χάρμῃ, 630
 πανσυδὴν τρομέοντες ἐπὶ πόλιν ἐσσεύοντο
 ἄσπετ' ἀκηχήμενοι μεγάλῳ περὶ πένθει θυμῶν.
 ὡς δ' ὅτ' ἄν' εὐρέα πόντον ἐπιβρίσαντος ἀήτεω
 ναῦται νῆ' ὀλέσαντες ὑπεκπροφύγωσιν ὀλεθρον,
 παῦροι πολλὰ καμόντες οἴζυρῆς ἀλὸς εἴσω, 635
 ὁψὲ δ' ἄρα σφίσι γαῖα φάνη σχεδὸν ἠδὲ καὶ ἄστν,
 τοὶ δὲ μόγῳ στονόεντι τετρουμένοι ἄψεα πάντα
 * * * * * αἴψα δὲ πάντες
 ἐξ ἀλὸς αἴσσουσι μέγ' ἀχνύμενοι περὶ νηὸς
 ἠδ' ἐτάρων, οὐς αἰνὸν ὑπὸ ζόφον ἤλασε κῦμα·
 ὡς Τρωῆς ποτὶ ἄστν πεφρυσότες ἐκ πολέμοιο 640
 κλαῖον πάντες Ἄρηος ἀμαιμάκετοιο θύγατρα
 καὶ λαοὺς, οἳ δῆριν ἀνὰ στονόεσσαν ὄλοντο.
 τῆδ' ἐπικαρχαλόων μεγάλ' εὐχέτο Πηλέος υἱός·

630. ἴδοντο A E1, εἶδοντο M, εἰ-
 δοντο VNV123 C1 (in C1 ἐσ su-
 prascr.), et ita corr. Pauw.; qui etiam
 μιν ἴδοντο tentabat. — χάρμῃ M.

631. πασσυδὴν C1. — ἐσσεύοντο A,
 ἐσσεύοντο M.

632. ἀκηχήμενοι A, ἀκηχήμενοι M
 et tacite corr. Rhod. — μεγάλῳ M.

633. ἐπιβρίσαντο A, ἐπιβρίσαντος
 M et tacite corr. Rhod.

637. μόγῳ (γ ab alt. m.) M. —
 τετρουγμένοι A, τετρουμμένοι M, τε-
 τρουμένοι ego correxi. „Tum sine
 lac. αἴψα πάντες AC2, αἴψα δὲ πάν-
 τες M, αἴψα γρ πάντες (a super γρ
 (γάρ) adscripto) C1: voluit αἴψα γ'
 ἅπαντες; perperam Schow. ex hoc
 cod. laudat αἴψ' ἅμα πάντες; τε-
 τρουμένοι περὶ νηὸς E1 omissis in-
 termediis propter homoeoteleuton
 vocis ἀχνύμενοι.“ TYCHS. Rhod.
 αἴψα γε πάντες coniecit, quod prop-
 ter particulam γέ ferri nequit. Dausq.
 ἄψεα coniecit, quam emendationem
 perfecit Spitzner. v. Gr. h. p. 39 ex
 I, 253. IV, 121. IX, 472. XI, 84
 ἄψεα πάντα scribendo, quod recepit
 Lehrs. Tamen nec sic nec si ex
 multis locis αἴψ' ἅμα πάντες scri-
 beretur, persanatum esse locum mihi
 probabile videbatur in emendat. p.
 267 sq. et propter M scripturam, et
 quia versus desideratur, quo nautas

nando ad terram evasisse expositum
 erat. Itaque duce Homero ψ, 232 sqq.
 quem Quintus sine dubio expressit:

ὡς δ' ὅτ' ἄν' ἀσπάσιος γῆ νηχο-
 μένοισι φανήη,
 ὄντε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ
 πόντῳ
 ῥαίση ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύ-
 ματι πηγῶ·
 παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἀλὸς
 ἠπειρόνδε
 νηχόμενοι, πολλῆ δὲ περὶ χροῖ
 τέτροσεν ἄλμῃ·
 ἀσπάσιοι δ' ἐπέβαν γαίης κακότητα
 φρυγόντες,

locum hoc fere modo a Quinto pro-
 fectum putavi:

τοὶ δὲ μόγῳ στονόεντι τετρουμένοι
 ἄψεα πάντα
 [νηχόμενοι μόγις ἤλθον ἐπὶ
 ξερὸν] αἴψα δὲ πάντες

Contra infra XIII, 309—15 compa-
 ratio Aeneae instituitur cum nauta,
 qui navi undis disjecta cymbam in-
 gressus perniciem effugit. Spitzner
 adscripsit Apoll. Rh. I, 1174 αὐτοῦ
 δ' ἐν προμολῇ τετρουμένα γούνατ'
 ἔκαμψεν, Heyn. K, 177 μηδὲ τρυ-
 χόμεθα λιμῶ. Cfr. Callim. epigr.
 69, 1 γήραϊ καὶ πενήνῃ τετρουμένοι.

641. κλαίοντες (sed lineola ab alt.
 m. ducta) πάντες M.

643. τῆ M.

„κεῖσό νυν ἐν κονίησι κυνῶν βόσις ἢδ' οἰωνῶν,
 δειλαίη· τίς γάρ σε παρήπαφεν ἀντί' ἐμεῖο 645
 ἐλθέμεν; ἢ που ἔφησθα μάχης ἄπο νοστήσασα
 οἰσέμεν ἄσπετα δῶρα παρὰ Πριάμοιο γέροντος
 κτεῖνας' Ἀργείους· ἀλλ' οὐ τόδε σοίγε νόημα
 ἀθάνατοι ἐτέλεσαν, ἐπεὶ μέγα φέροτατοί εἰμεν 650
 ἠρώων Δαναοῖσι φάος μέγα Τρωσὶ δὲ πῆμα
 ἠδὲ σοὶ αἰνομόρω, ἐπειὴ νύ σε Κῆρες ἔρουναι
 καὶ νόος ἐξορόθυνε γυναικῶν ἔργα λιποῦσαν
 βήμεναι ἐς πόλεμον, τόν περ τρομέουσι καὶ ἄνδρες.“

ὡς εἰπὼν μελίην ἐξείρυσε Πηλέος υἱὸς
 ὠκέος ἐξ ἵπποιο καὶ αἰνῆς Πενθεσιλείης· 655
 ἄμφω δ' ἀσπαίρεσκον ὑφ' ἐν δόρῳ δηωθέντες·

644. κεῖσο νῦν A, κεῖσό νῦν M, ὑφ' ἐν per se subsistit, et accurate tacite corr. Rhod. — βόσις δ' M.
 645. ἀντ' AC2, ἀντ' M, ἀντα C1; corr. Rhod.

646. ἦπου vulgo; distinxi. — ἀπον-
 σιήσασα (ο ab alt. m. suprascr.) M.
 Disjuncti.

647. αἴσειν A, οἴσει (script. in ratura) M; scribendum fuit οἰσέ-
 μεν: vid. VI, 543 οἰσέμεν ἐγχείην
 cfr. III, 676 et proll. II, 2, §. 3. —
 περὶ M.

648. τόγε οἴγε A, τόγε οἴγε M;
 emend. Rhod. Cfr. K, 104 οὐ θῆν
 Ἐκτορι πάντα νοήματα μητίετα Ζεὺς
 Ἐκτελέει et Σ, 328 ἀλλ' οὐ Ζεὺς
 ἄνδρεςσι νοήματα πάντα τελεντῆ.

649. τέλεσαν A, ἐτέλεσαν ME1,
 et ita corr. Rhod. — εὐ μὲν A, εἰ-
 μὲν M; accentum correxi.

651. ἦδὲ M. — ἐπεὶ AM, corr.
 Rhod. — ἔρουναι AME1, emend.
 Rhod. et Dausq., qui II, 510 ad-
 scripsit eandemque emendationem
 III, 266 faciendam monuit.

653. ἄνδρας M.

654. ἐξείρυσε (v ab alt. m.) M.
 Male acutus ἐξήρασε conjicere pos-
 sit. — Πηλεος M.

656. ὑφ' ἐν δορὶ A C2, ὑφ' ἐν
 δόρῳ MV1 C1, et ita emendavit Fal-
 kenburg. apud Dorvill. l. c. p. 580.
 et Dausq., qui tamen alioqui, inquit,
 scimus dativum usitatum. Contra
 Pauwius: „Ineptit Dausquejus: Nam
 ὑφ' ἐν δόρῳ ita non dicunt Graeci:

ὑφ' ἐν per se subsistit, et accurate
 a δορὶ separandum est: Hesychius,
 Ὑφ' ἐν, ἄμα, ὁμοῦ. Recte in-
 tellexit, si ὑφ' ἐν δόρῳ cum δηω-
 θέντες jungatur, ponendum fuisse
 dativum, quem Hermannus olim in-
 ferendum putavit scripto ὑφ' ὃ
 δορὶ, et haud scio an tale quid
 Rhodom. legerit vertens: una hasta
 trucidati. Pauwianae opinioni con-
 stans obstat Epicorum usus, qui
 quamquam saepe εἰς ἐν, etiam εἰν
 ἐνί (ut Nonn. XXI, 281) dixere, hoc
 sensu numquam ὑφ' ἐν, sed prouti
 versus postularet ἄμα aut ὁμοῦς po-
 suerunt. Quae cum ita sint quod
 M praebet ὑφ' ἐν δόρῳ retineo jun-
 gendum cum ἀσπαίρεσκον. Quo in-
 dicatur, eo temporis puncto, quo
 Achilles hastam extraxit, et reginam
 et equum ultimis, credo, offusae
 necis doloribus percussos postremum
 palpitasse. Recte hoc dictum ὑφ'
 ἐν δόρῳ ἀσπαίρεσκον, quia prostrati
 jacebant sub hasta, quae eminens
 ex corporibus desuper tollitur ab
 Achille. Similiter ὑπό c. acc. verbis
 jungitur quietem significantibus et
 apud Homerum ι, 433 λασίην ὑπὸ
 γαστέρ' ἐλυσθεῖς Κεῖμην. X, 362
 ἔκειτο ὑπὸ θρόνον. ω, 234 σιὰς δ'
 ἄρ' ἐπὲρ βλωθρῆν ὄγγην, et apud
 Quintum ut cum ναιτιάειν junctum
 III, 304. X, 126 sq. XI, 92, cum μέ-
 νειν VII, 133. 137. 552. cfr. XI, 397
 ὑπὸ ζόφον ἐρύξει. III, 773 ὑπὸ
 σπέος — περιδάμναι' ἀνίη. — δηω-
 θέντες M.

ἀμφὶ δὲ οἱ κρατὸς κόρουν εἴλετο μαρμαίρουσαν
 ἥελιου ἀκτίσιν ἀλίγκιον ἢ Διὸς αἴγλη·
 τῆς δὲ καὶ ἐν κονίησι καὶ αἵματι πεπτηνύης
 ἐξεφάνη ἐρατῆσιν ὑπ' ὄφρουσι καλὰ πρόσωπα
 καίπερ ἀποκταμένης· οἱ δ' ὡς ἴδον ἀμφιέποντες
 Ἄργεῖοι θάμβησαν, ἐπεὶ μακάρεσσιν ἐώκει·
 κεῖτο γὰρ ἐν τεύχεσσι κατὰ χθονὸς ἧστ' ἀτειρῆς
 Ἄρτεμις ὑπνώουσα Διὸς τέκος, εὔτε κάμησι
 γυῖα κατ' οὔρεα μακρὰ θοοὺς βάλλουσα λέοντας·
 αὐτὴ γὰρ μιν ἔτευξε καὶ ἐν φθιμένοισιν ἀγρητὴν
 Κύπρις εὐστέφανος κρατεροῦ παρὰκοιτις Ἄρηος,
 ὄφρα τι καὶ Πηλῆος ἀμύμονος νῖ' ἀκαχήσῃ.
 πολλοὶ δ' εὐχετόωντο κατ' οἰκία νοστήσαντες
 τοίης ἧς ἀλόχοιο παρὰ λεχέεσσιν ἰαῦσαι·

660

665

670

657. μαρμαίρουσαν M.

658. ἥελιον M. — ἀκτίσιν AM. — αἴγλη M. Bona est Spitzneri observatio in *observatt.* p. 82 „galeam splendidam non tam solis radiis vel Jovis fulguri parem dicit, sed cassidem solis lumini et Jovis fulguri similiter radiantem virginis capiti esse dereptam.“ Cfr. II, 295 ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ — λένεν παρχάλλεια τεύχη.

659. πεπτηνύης M.

661. καίπερ AM, καί περ Tychs. — οἱ M.

662. ἐώκει M.

663. τεύχεσσεξν (sic) M.

664. κάμησι.

668. τοι A C2, τι M VNV123 C1 E1, et ita corr. Rhod. „In C1 tamen supra τι scriptum ὄφρα κέ τοι.“ TYCHS. Et ita inepte Dausq. conjecit, inepte a Pauwio sustentatus. Cfr. II, 615 ὄφρα τι καὶ Κρονίδαο περὶ φρένας ἄλγος ἴκηται.

669. εὐχετόωντο A, εὐχετόωντο M, εὐχετάωντο (si fides Schowio)

VNV123 C1. — οἰκία (i ab alt. m.) M, οἰκία (si fides Schowio) iidem codd.

670. τοίης mutilo versu A M C2, τοίης καὶ VNV123, „Ct falso a Schowio hic laudatur: habet enim vulgatam lectionem τοίης ἀλόχοιο

supra adscripto κεν non καὶ.“ TYCHS. „Post τοίης insere που.“ RHOD. Brod. καὶ τοίης, Dausq. ὀθνεῖης, Pauw. τοίης δὴ, Scalig. τοιαύτης conjecit. Ex his cetera quidem recte rejectit Spitzn. *observatt.* p. 76, ipse καὶ τοίης probavit. Hoc quidem et Scaligeri inventum ferri per se posset. Sed quid necessario h. l. requiratur mirum est a nemine animadversum esse. Nam cum addatur κατ' οἰκία νοστήσαντες, patet bonos illos maritos non aliis agitari impudicisque libidinibus, sed id tantum suo jure pie optare, ut quas ante hos decem annos domi reliquerint uxores, non vetulas et sub- turpulas, sed tales inventuri sint, qualem hic conspiciant Penthesileam. Hoc vero poeta τοίης ἧς ἀλόχοιο scripsit. Cumulatorum pronominum aliquot exempla adscribere placet: II, 424 ὅστις ὄδε κρατεῖ. Ω, 384 τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὄριστος ὄλωλε Σὸς πάϊς. Hes. ξ, 269 οἴην δὴ καὶ τήνδε δίξην πόλις ἐντὸς ἔεργει. Apoll. Rhod. III, 315 οἴτινες οἶδ' ἐφίπονται, 418 τὰδε τοῖα τέλεσσας, 679 ὄφρα μὲ με μήτε τοκῆων Δῶμα τόδ' εἰσοράαν, 1075 ἦντινα τήνδ' ὀνόμηνας — Πασιφάην. IV, 355 τίνα τήνδε συναρτένασθε μενοιήν. Theocr. II, 116 ἐς τὸ τέον καλέσασα τόδε στέγος, 132 τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον. Quint. II, 16 οἴην τήνδ' ἐδάμασσαν. — παρὰ A VNV123 C1 et vulgo, παρὰ M.

καὶ δ' Ἀχιλεὺς ἀλίσστον ἐὼ̄ ἐνετείρετο θυμῷ,
οὐνεκά μιν κατέπεφνε καὶ οὐκ ἄγε διὰν ἄκοιτιν
Φθίην εἰς εὐπωλον, ἐπεὶ μέγεθός τε καὶ εἶδος
ἔπλετ' ἀμώμητός τε καὶ ἀθανάτησιν ὁμοίη.

Ἄρει δ' ἔμπεσε πένθος ὑπὸ φρένας ἀμφὶ θυγατρὸς 675
θυμὸν ἀκηχεμένῳ· τάχα δ' ἔκθορεν Οὐλύμπιοι
σμερδαλέῳ ἀτάλαντος ἐὺ κτυπέοντι κεραυνῷ,
ὄντε Ζεὺς προΐησιν, ὃ δ' ἀκαμάτης ἀπὸ χειρὸς
ἔβσνται ἢ ἐπὶ πόντον ἀπείριτον ἢ ἐπὶ γαίαν
μαρμαίρων, τῷ δ' ἀμφὶ μέγας πελεμίζετ' Ὀλυμπος· 680
τοῖος Ἄρης ταναοῖο δι' ἠέρος ἀσχαλόων κῆρ
ἔβσντο σὺν τεύχεσιν, ἐπεὶ μόρον αἰνὸν ἄκουσε
παιδὸς ἤης· τῷ γάρ ῥα κατ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔοντι
Αὔραι μυθήσαντο θεαὶ Βορέας θυγατρὸς
κούρης αἰνὸν ὄλεθρον· ὃ δ' ὡς κλύεν, ἴσος ἀέλλη 685
Ἰδαίων ὀρέων ἐπεβήσατο· τοῦ δ' ὑπὸ ποσσὶν

671. ἐὼ̄ M. „Fortasse ἐὼ̄ ἐνὶ τεί-
ρετο θυμῷ.“ TYCHS. Vid. pro-
legg. II, 2, §. 12.

672. οὐνεκα M.

674. ἔπλετ' ἀτ' ἀμώμητος τε M.

675. πένθος ἀμφὶ mutilo versu
AC2, ἀάπλετον add. VNV1C1, „sed
C1 habet πένθος γ' ἀάπλετον.“
TYCHS., ὑπὸ φρένας M; „post πέν-
θος restitue ἀμείλιχον vel ἀάσπε-
τον.“ RHOD. ἀμύμονος olim con-
jecit Tychs. in *comment. de Quinto*
p. 50. Utrumque certe rectius ha-
beret quam inauditum ἀάπλετον.
Sed ὑπὸ φρένας Quinti usu com-
mendari probavi in *emend.* p. 177
his locis: II, 395. III, 584. IX, 80.
229. X, 99. XII, 200. Et similiter
cum verbis quietem significantibus
ἐπὸ cum dat. jungitur II, 277. V, 597.
IX, 238. Addere poteram de ὑπὸ
cum accus. III, 63 et Apoll. Rhod.
III, 675. 1404., de ὑπὸ cum dat.
I, 406. II, 125. V, 385. VI, 462.
VII, 441. 540. VIII, 173. IX, 251. 540.
X, 8. 282. 315. XII, 478. XIII, 375.
XIV, 451. Theocr. VII, 99. Etiam
II, 261 μάλιστα δὲ πατρὶ περὶ φρέ-
νας ἤλυθε πένθος adjectivum poni
potuit. Inde XII, 521 ὑπὸ Τρώων
φρένας scribendum ibid. monui. —
θυγατρὶ M2.

676. ἀκηχεμένῳ A et vulgo, ἀκα-

χημένου M, unde genitivus aptus
ille ex ὑπὸ φρένας reponendum fuit
ex more Quinti. Ceterum in Martis
ira describenda ante oculos habuit
O, 110—142.

677. ἀεὶ κτυπέοντι A et vulgo, ἀεὶ
κτυπέοντι M. Neutrum ferri posse,
cum et fulmen et Mars *celerrime* ex
caelo ruant, ideoque non dici possit
illi *semper* similis esse dixi in *emend.*
datt. p. 177 sq., ubi ἐὺκτυπέοντι
emendavi, quod infra V, 21 de apri
dentibus, qui acuuntur, legitur. Her-
mann. in *rec.* p. 269 ἀγακτυπέοντι
conjecit; sed Quintus et ab hoc
verbo et ab aliis cum illo adverbio
compositis abstinuit. Quod autem
Lehrs. scripsit ἐπικτυπέοντι hic qui-
dem ferri nequit. — κεραυνῷ M.

678. ὃδ' A, ὃ δ' M.

679. ἀπείριτον A, ἀπείριτον M et
tacite corr. Rhod.

680. τῷ M.

682. τεύχεσιν (σ ab alt. m) M.

683. τῷ M. — ἴοντι A, ἔοντι M
et ita emend. Pauw.

684. θεαὶ M.

685. ὃδ' A, ὃ δ' M. — κίεν AM
et vulgo, κλύεν emend. Pierson.
veriss. p. 252. — ἀέλλη M.

686. ἐπεβήσατο conj. Scal., vulgo
ἐπεβήσετο. Cfr. *prol.* II, 2. §. 3.

ἄγκρα κίνντο μακρὰ βαθύρωχοι τε χαράδραι
καὶ ποταμοὶ καὶ πάντες ἀπειρέσιοι πόδες Ἴδης·
καὶ νύ κε Μυρμιδόνεσσι πολύστονον ὠπάσεν ἡμαρ,
εἰ μὴ μιν Ζεὺς αὐτὸς ἀπ' Οὐλύμποιο φόβησε 690
σμερδαλέης στεροπῆσι καὶ ἀργαλείοισι κερανοῖς,
οἳ οἱ πρόσθε ποδῶν θαμέες ποτόωντο δι' αἴθρης
δεινὸν ἀπαιθόμενοι· ὃ δ' ἄρ' εἰσορών ἐνόησε
πατρὸς ἔριγδούποιο μέγα βρομέουσαν ὄμοκλῆν·
ἔστι δ' ἐσσύμενός περ ἐπὶ πτολέμοιο κνδοιμόν. 695
ὡς δ' ὅτ' ἀπ' ἡλιβάτου σιοπιῆς περιμήκεα λάαν
λάβρος ὁμῶς ἀνέμοισιν ἀπορρήξῃ Διὸς ὄμβρος,
ὄμβρος ἄρ' ἦε κεραυνός, ἐκικτυπέουσι δὲ βῆσσαι
λάβρα κνλινδομένοιο, ὃ δ' ἀκαμάτῳ ὑπὸ ροίξῳ
ἔστυτ' ἀναθρώσκων μάλα ταρφέα, μέχρῃς ἴκηται 700
χωῶρον ἐπ' ἰσόπεδον, σταίη δ' ἄφαρ οὐκ ἐθέλων περ·
ὡς Διὸς ὄβριμος υἱὸς Ἄρης ἀέκοντί γε θυμῷ
ἔστι ἐπειγόμενός περ, ἐπεὶ μακάρων μεδέοντι

687. βαθυρόχοι A, βαθύρρω-
χοι M.

690. φόβησεν A et vulgo, φόβησε M.

691. στεροπῆσι M. Exornavit quae
breviter leguntur apud Apoll. Rhod.
IV, 509 ἀλλ' ἀπέρουκεν Ἥρη σμερ-
δαλέησι κατ' αἰθέρος ἀστεροπῆσιν.

692. ποτόωντο AM et vulgo, corr.
Spitzner. in excursu XIX ad II. p.
LXXXV.

693. ἀπαιθόμενοι A, ἀπαιθόμε-
νοι MV C1, ἀπειθόμενοι E1, ἀπεθό-
μενοι C2; ἀπαιθόμενοι Scal. et
ἀπαιθομένης Rhod. conj., quod Pauw.
recepit, qui ipse ἀναιθομένης prae-
fert; ἀπαιθόμενοι etiam Pierson. in-
venit l. c. p. 139. Rem similem de
Marte narrat Nonn. XXI, 66—68

οὐδὲ Ἀρναντιάδην χλοερῶν ἀπελύ-
σατο δεσμῶν

καὶ μάλα περ ποθέων· στεροπῆ δ'
ὑπόειξε τοκῆος

δοῦπον ἀπειλητῆρα Διὸς βρονταῖον
ἀκούων.

Cfr. XXV, 346 sq. ἀπειλήσας δὲ Κρο-
νίων Βρονταῖοις πατάγοισιν ἐμῆν
ἀνεσεύρασαν ὄρηγν. XLIII, 374 sqq.

695. ἔστ (η ab alt. m.) M. — ἐπι M.

696. ἀπ' ἡλιβάτοιο A, quod tacit-
corr. Rhod., ἀπηλιβάτου M. — λάαν
A M. Totam comparationem ex Hoe

mero liberius imitatus est N, 136 sqq.

Τρῶες δὲ προὔψαν ἀολλέες, ἦρχε
δ' ἄρ' Ἐκτωρ

ἀντικρὺ μεμαῶς, δλοδίτροχος ὡς
ἀπὸ πέτρης,

ὄντε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χει-
μάρορος ὡση,

ρήξας ἀσπέτω ὄμβρω ἀναιδέος ἔ-
χματα πέτρης·

ὄψι δ' ἀναθρώσκων πέτεται, κν-
πέι δὲ θ' ἐπ' αὐτοῦ

ὕλη· ὃ δ' ἀσφαλῶς θείει ἔμπυτον,
ἔως ἴκηται

ἰσόπεδον· τότε δ' οὔτι κνλίνδεται
ἐσσύμενός περ.

Repetiit Quintus II, 379 sqq.

698. δ' ἄρ' A C2, ἄρ' M C1, „δ'
ante ἄρ' removi.“ RHOD. — ἦ δὲ
A, ἦ δὲ M; ἦε recte Tychs. e sua
conjectura reposuit. — ἐπεκτυπέουσι
A, ἐκικτυπέουσαι M, ἐκικτυπέουσι E1.

699. λαῶρα A M sollemni errore,
λάβρα V. — ὄδ' A, ὄ δ' M. —
ἀκαμάτω M. — ροίβδω A, ροίβδω
M; ex mea conjectura mutavi: vid.
ad VIII, 322.

701. ἐθέλον (ω a pr. m.) M.

702. ἀέκοντί ε (γε ab alt. m.) M.
Nihil latet: ἐκίων ἀέκοντί γε θυμῷ
Homericum.

πάντες ὁμῶς εἴκουσιν Ὀλύμπιοι, οὔνεκ' ἄρ' αὐτῶν
πολλὸν ὑπέρτατός ἐστι, πέλει δέ οἱ ἄσπετος ἀλήκη. 705
πολλὰ δὲ πορφύροντα θεὸς νόος ὀτρύνεσκεν
ἄλλοτε μὲν Κρονίδαο μέγ' ἀσχαλόωντος ἐνιπὴν
σμερδαλέην τρομέοντα πρὸς οὐρανὸν ἀπονέεσθαι,
ἄλλοτε δ' οὐκ ἀλέγειν σφετέρου πατρός, ἀλλ' Ἀχιλλῆι
μίξαι ἐν αἵματι χεῖρας ἀτειρέας· ὄψε δὲ οἱ κῆρ
μνήσαθ', ὅσοι καὶ Ζηνὸς ἐνὶ πτολέμοισι δάμησαν 710
νίεες, οἷς οὐδ' αὐτὸς ἐπήροκεσεν ὀλλυμένοισιν·
τοὔνεκ' ἄπ' Ἀργείων ἐκάς ἦεν· ἧ γὰρ ἔμελλεν
κεῖσθαι ὁμῶς Τιτῆσι δαμείς στονόοντι κεραυνῶ,
εἰ Διὸς ἀθανάτοιο παρέκ νόον ἄλλα μενοίνα. 715

705. ἐστὶν M.

706. Scal. conj. πορφύροντι. — ὀτρύνεσκεν A et vulgo, ὀτρύνεσκεν M.

710. μίξαι AM et vulgo; correxi. Spitzn. in *observatt.* p. 98 conjecit Ἀχιλλῆος ejusmodi locis, opinor, commotus, qualis est I, 566 μιγήμεναι αἵματι κείνον — ἀζωκῆν. Sed Ἀχιλλῆι pendet a verbo μίξαι, ut ἐν αἵματι rationem notet, qua manus cum Achille commiscere velit. Cfr. IV, 341. ἐποτρύνοντες — μένος ἀνδρῶν Μίξαι ἐν αἵματι χεῖρας. Apoll. Rh. IV, 402 μίξαντες θαῖ χεῖρας. Nonn. XXXVI, 293 μίξας ἐγγεῖ θύρσον. XXXIX, 85. μίξατε θυσιμένεσσιν ἀλιπτοίητον Ἐννώ.

711. Διὸς AC2, Ζηνὸς M, μνήσατο καὶ Διὸς ὅσοι ἐνὶ πτολέμοισι δάμησαν VNV3 C1 teste Schowio; sed Tychs. repugnat cum magna veri specie: „de C1 quidem res certa, nam eandem lectionem ex eo ipse notavi; de reliquis dubitari possit, cum et meae V hic sileant et facile in lineola, qua pr. ord. Cdd. indicantur, peccari potuerit.“ Sine dubio versus eo modo tantum in C1 legitur.

712. ὀλλυμένοισιν A et vulgo, ὀλλυμένοισι M.

713. ἀπαργείων M. — ἔμελλεν A et vulgo, ἔμελλε M.

714. κεραυνῶ M.

715. εἰδὼς δ' A E1, εἰ δὲ^ω δὲς (ω ab alt. m.) M, εἰδὼς (sine δ') C12, om. V, „in E1 qui cum reliquis vulgatum servat, ad marg. notatur ἕως οὗ ob-

scurο sensu.“ TYCHS. — παρεκνόον AM C12. „Haec ita vertit interpret: Quod cum sciret, praeter decretum Iovis, alio animum flexit. Quod Graeca Hercule non praestant aut praestare possunt: Et quid si possent, idne sensum habet? Absit, absit. Locus, ut brevis sim, pessime decumbit, et a me commode persanabitur nullo sane negotio: Legendum enim perspicue et plane: Εἰ Διὸς ἀθανάτοιο παρέκ νόον ἄλλα μενοίνα. Pueri vident et intelligunt.“ PAUW. Id recipiendum esse patet et monui in *emendatt.* p. 178 allatis locis II, 305 sqq. VIII, 350 sqq. De παρέκ νόον vid. Apoll. Rhod. I, 130. 323. 1315. IV, 102 et adde nunc II, 341. II, 743. Mirum quod Tychs. audaci conjectura εἰδὼς δ' ἀθανάτοιο πατρός νόον scripsit, quod ferri nequit, cum nec quomodo ἄλλα sit intelligendum adjectum sit, nec ἧ γὰρ alioquin enim, ut vertit Rhodom., sed potius *perfecto enim* (cfr. III, 14 sqq. 700 sq. X, 51 sq. 94 sq.) significet; denique quae sententia abrupte adjiceretur, ea jam 710–15 multo clarius et aptius enuntiata erat. — ἀκαμάτοιο e conjectura Lehrs. scripsit motus, opinor, talibus locis, qualis est III, 130 ἄζετο γὰρ παρ᾽ ἄποιτιν ἐοῦ πατρός ἀκαμάτοιο. Verum h. l. epitheton cum Διὸς jungendum est: ἀθάνατος Ζεὺς Homericum est B, 741. E, 434. Φ, 2, unde Nonn. XXV, 242, nec Quinto ignotum III, 612 ἀμφὶ δὲ ποσσὶ Κείσομαι ἀθανάτοιο Διός. cfr. XII, 416 ἀθανάτην Ἀγχελίην.

καὶ τότε ἀρήϊοι υἱες εὐσθενέων Ἀργείων
 σύλεον ἐσσυμένως βεβροτωμένα τεύχεα νεκρῶν
 πάντη ἐπεσσύμενοι· μέγα δ' ἄχλυτο Πηλεὸς υἱὸς
 κούρης εἰσορόων ἐρατὸν σθένος ἐν κοινήσιν·
 τοῦνεκά οἱ κραδίην ὀλοαὶ κατέδαπτον ἀνία
 ὀππόσον ἀμφ' ἐτάροιο πάρος Πατρόκλοιο δαμέντος.

720

Θερσίτης δέ μιν ἅντα κακῶ μέγα νείκεσε μῦθῳ·
 „ὦ Ἀχιλεῦ φρένας αἰνέ, τίη νύ σευ ἦφαπε δαίμων
 θυμὸν ἐνὶ στέροισιν Ἀμαζόνος εἴνεκα λυγρῆς,
 ἢ νῶϊν κακὰ πολλὰ λιλαίετο μητίσασθαι;
 καὶ τοι ἐνὶ φρεσὶ σῆσι γυναιμανὲς ἦτορ ἔχοντι
 μέμβλεται ὡς ἀλόχοιο πολύφρονος, ἦντ' ἐπὶ ἔδνοις
 κουριδίην μνήστευσας ἐελδόμενος γαμέεσθαι.
 ὡς σ' ὄφελον κατὰ δῆρον ὑποφθαμένη βάλε δουρί,
 οὔνεκα θηλυτέρησιν ἄδην ἐπιτέρπειαι ἦτορ,

725

730

716. εὐσθενέων M.

718. πάντη M.

719. σθένος⁵ (ς ab alt. m.) M. —
 κοινήσιν A et vulgo, κοινήσι M.
 Achilles desiderium etiam Nonn.
 XXXV, 27 sqq. in re consimili tetigit:
 καὶ νύ κε νεκρὸν ἔχων πόθον ἄ-
 πνοον ὡσπερ Ἀχιλλεὺς
 ἄλλην Πενθεσίλειαν ὑπὲρ διαπίδοιο
 δοκεύων
 ψυχρὰ κοινομένης προσπιύζατο χεί-
 λεα νύμφης etc.

720. ἀνία AM et vulgo; correx.

721. πάρος om. Basil.; inde no-
 tula Rhod. „post ἐτάροιο desideratur
 vel φίλον, vel πάρος, aut simile
 quippiam.“

722. κακῶ νείκεσε AMC2, κακῶ
 ἐπινείκεσε C1, μάλα infert Rhodom.
 Tychsen. olim in *dissert. l. c.* p. 50
 κακῶ νεικέσκειτο conjecit, postea
 etiam ex sua conjectura κακῶ μέγα
 νείκεσε edidit, recte: vid. I, 741.
 II, 67. 81. 86. III, 128. Nec I, 748
 repugnat:

τοὺς γὰρ νείκειε πάμπαν ἐλεσβολί-
 ησι κακῆσιν.

723. τί νύ σε AMC2, τίη νύ σε
 C1; emend. Rhod. — ἦφαπε AM
 et vulgo, ἦφαπε emend. Spitzner in
mant. p. 218 et hic et III, 49 rece-
 pitque Lehrs. Recte. Quamquam
 enim re vera maeret Achilles, tamen
 illud ἄχος (735) quippe non rite

de amico mortuo susceptum dolo et
 malignitate Dei cujusdam Achilli mo-
 tum dicitur. Vid. V, 181

ὦ Ὀδυσσεῦ φρένας αἰνέ, τί τοι νόον
 ἦφαπε δαίμων
 ἴσον ἐμοὶ φρονέειν.

Cfr. I, 645 τίς γάρ σε παρήπαφεν
 ἀντί' ἐμεῖο Ἐλθέμεν.

724. οὔνεκα AM et vulgo, εἴνεκα
 corr. Spitzn. *mant.* p. 238., recepit
 Lehrs.

727. μέμβλετο AMC12 et vulgo;
 μέμβλεται emend. Hermann. *Orph.*
 742, quod non solum propter hiatum,
 sed propter sensum recipi debebat,
 quod fecit Lehrs. Recte Rhodom.
curae haec est. Respondet tum
 v. 731 οὐδέ νύ σοί τι μέμηλεν. —
 ἐπ' ἐέδνοις (sic) Rhod.; „hiatus ex
 Homero est, nisi Quintus scripsit
 ἐφ' ἐέδνοις.“ HERM. *l. c.* Vid.
prolegg. II, 1, §. 12.

729. ὡς ὄφελον AM; „ὡς σ' ὄφε-
 λον. Aoristus 2 verbi ὄφείλω, *debeo*,
 cum infinitivo regulariter construitur:
 ut qui *debeui* vel *debebam* significat.
 Sed Auctori nostro ὄφελον adver-
 bialiter usurpatur: qui non raro in-
 dicativum ei adjungit. Vid. H. Ste-
 phani lexicon et syntaxin M. Crusii
 in Adverbio.“ RHOD. De eo usu
 admonuit Hermann. *Orph.* 825 allatis
 ex Quinto locis praeter hunc: III, 572.
 IV, 30. V, 206. 419. 537. 577. VI, 14.
 VII, 656. X, 395. 405. 428. XII, 266.

- οὐδέ νύ σοί τι μέμηλεν ἐνὶ φρεσὶν οὐλομένησιν
 ἀμφ' ἀρετῆς κλυτὸν ἔργον, ἐπὶν ἐσίδησθα γυναιῖκα.
 σκέτιε, ποῦ νύ τοί ἐστιν εὖ σθένος ἢ ἐ νόημα;
 πῆ δὲ βίη βασιλῆος ἀνύμοιος; οὐδέ τι οἶσθα,
 ὄσσον ἄχος Τρώεσσι γυναιμανέουσι τέτυκται; 735
 οὐ γὰρ τερωλῆς ὀλοώτερον ἄλλο βροτοῖσιν
 ἐς λέχος ἰεμένης, ἦτ' ἀφρονα φῶτα τίθησι
 καὶ πινυτόν περ ἔοντα· πόνω δ' ἄρα κῦδος ὀπηδεῖ·
 ἀνδρὶ γὰρ αἰχμητῆ νίκης κλέος ἔργα τ' Ἄρης
 τερπνά· φυγοπολέμω δὲ γυναικῶν εὐαδεν εὐνή.“ 740
 ἦ μέγα νεικείων· ὃ δὲ οἱ περιχώσατο θυμῶ
 Πηλείδης ἐριθυμος· ἄφαρ δ' ὄγε χειρὶ κραταιῇ
 τύψε κατὰ γναθμοῖο καὶ οὔατος· οἱ δ' ἅμα πάντες
 ἐξεχύθησαν ὀδόντες ἐπὶ χθόνα, κάππεσε δ' αὐτὸς
 προηής· ἐκ δὲ οἱ αἶμα διὰ στόματος πεφόρητο 745
 ἀθρόον· αἶψα δ' ἀνακλις ἀπὸ μελέων φύγε θυμὸς
 ἀνέρος οὐτιδανοῖο· χάρη δ' ἄρα λαὸς Ἀχαιῶν·

XIII, 231. XIV, 300 (adde V, 218), unde etiam II, 61 et III, 464 (non 643) idem restituendum esse vidit. In line versus in A additur *

731. οὐδέ νυ σοί A et vulgo; accentum corr. Spitzner. *observatt.* p. 114.

732. κλυτοῦργον restituebat Lobeck. *Phrynich.* p. 675. Sed κλυτὸν ἔργον infra III, 738; κλυτοῦργος apud Quintum quidem non legitur.

733. τοί ἐστὶ περὶ AM. Tychs. dictum ratus cum Pauwio pro *περίεστι, superest, restat περί* scripsit: contra morem Quinti et aliorum. Cfr. supra 331 et X, 318. Rhodom. vertit: „ubi est tibi *amplius* fortitudo;“ ut legisse videatur *ἐστὶν ἐτι σθένος*. Hermann. conjecit *ἐστι τὸ πρὶν σθένος*, quam emendationem recepissem, nisi τὸ πρὶν apud Quintum semper et adverbii locum teneret — I, 505. V, 542. IX, 485 — et ita poneretur, ut τὸ πρὶν trochaeus sit. Itaque Spitzneri inventum prae-tuli: εὖ σθένος legitur II, 63. V, 322 *παχυνθή δ' Αἰάντος εὖ σθένος*, quod maxime quadrat, cf. 424. — ἦ δὲ AM et vulgo, ἦ δὲ Pauw. conjecit, recte. Cfr. I, 424 *θάροςος ἀταρτηρόν τε νόημα*. XII, 525 *ἐμπεδον ἦτορ ἔχεν πινυτόν τε νόημα*. Praeterea ἦ ὃ νόημα VIII, 351. XII, 98. 190 legitur.

736. Cfr. Apoll. Rhod. IV, 445 sqq. ubi similiter Amor increpatur.

738. ὀπηδῆ C1. Cfr. Hesiod. ζ. 313 *πλούτω δ' ἀρετῆ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ*, 326 *ἄλβος ὀπηδεῖ*.

739. νίκη AM et vulgo, νίκης ego emendavi in *emendatt.* p. 178. Vulgatae obstat primum, quod constructio — *victoria decori est et Martis opera voluptati* — dura est et inconcinna, tum quod ne sermo quidem est de eo, utrum pugnando et vincendo an per amores gloriam vir comparaturus sit. Nam Thersitae mens haec est, viro forti victorias et bella, viro timido mulierum consuetudinem *voluptati esse*.

740. δὲ om. M.

741. φῆ M, non recte: vid. ad 563. Φῆ sequente oratione obliqua legitur XII, 392. XIV, 238. 565.

742. δ' ὄγε AMC12 et ceteri libri, ut videtur; δ' ἔ Rhod.; sed vid. ad 22.

743. οἶδ' A, οἶ δ' M. „Post πάντες in C1 est spatium vacuum integrae columnae folii 87 aversi; sequitur tamen fol. 88 *ἐξεχύθησαν*.“ TYCHS.

746. ἀπ' ἐκ μελέων Scal. conjecit, sine ulla causa.

τοὺς γὰρ νείκεε πάμπαν ἐπεσβολήσιν κακῆσιν
αὐτὸς ἐὼν λωβητός· ὁ γὰρ Δαναῶν πέλεν αἰδώς.
καὶ ῥά τις ᾧδ' εἶπεσκεν ἀρηϊθόων Ἀργείων·

750

„οὐκ ἀγαθὸν βασιλῆας ὑβριζέμεν ἀνδρὶ χέσθι
ἀμφιδὸν οὔτε κρυφῆδόν, ἐπεὶ χόλος αἰνὸς ὀπηδεῖ·
ἔστι Θέμις, καὶ γλῶσσαν ἀναιδέα τίνυται Ἄτη,
ἦτ' αἰεὶ μερόπεσσιν ἐπ' ἄλγεσιν ἄλγος ἀέξει.“

ὡς ᾧδ' ἔφη Δαναῶν τις· ὁ δ' ἀσχαλόων ἐνὶ θυμῷ
Πηλείδης ἐρίθυμος ἔπος ποτὶ τοῖον ἔειπεν·

755

„κεῖσό νυν ἐν κοινήσιν λελασμένος ἀφροσυνάων·
οὐ γὰρ ἀμείνουσι φωτὶ χρεῶν κακὸν ἀντί' ἐρίζειν·“

751. hunc versum om. A, add. MN: βασιλείας M. ὑβριζέμεν N. „In reliquis codd., quos equidem vidi, nullum defectus indicium, ut appareat excidisse versum in codice, e quo alii omnes fluxere. C12 ad marg. habent γυνῶ (γνώμη).“ TYCHS. Jam Rhodom. haec adscripsit: „desiderari hic aliquid non dubia conjectura est. Non enim verisimile est tam abrupte et concise hunc Graecum verba fecisse; cum, ut ex fragmentis apparet, de impudentia Therisitae in obtrectando et digna ejus poena disserere instituerit. Etsi autem sensus, quem reddidi in versione, non per omnia placeat, commodiorem tamen nunc ex verbis illis elicere haud potui.“ Vertit utcumque connexa commissura: aperte et non occulte, quo gratis ira comitatur, est (adhuc) justitia. Quae jure improbavit Pauw.

752. ὄπη A, ὄπη M et vulgo; ἐπεὶ Lehrs. e conjectura edidit, rectissime: causa enim additur, cur non bonum sit viro inferioris ordinis regi maledicere. Vid. Apoll. Rhod. I, 614 ἐπεὶ χόλος αἰνὸς ὄπαζε Κύπριδος. Apollinar. metaphr. XLVII, 13 οὐκ ἄρα βάζεις ἔην· μύθοισι γὰρ ἔργον ὀπηδεῖ.

et cfr. Quint. II, 83 ἐπεὶ στυγερός etc. Verbum ὀπάζειν similiter legitur Apoll. Rhod. IV, 920, ὀπηδεῖν Orph. fragm. ap. Lob. Aglaoph. I, p. 442, v. 14.

753. Θέμις et ἄτη vulgo: literas majusculas Lehrs. posuit.

755. ᾧδ' A, ὁ δ' M.

757. κεῖσο νυν A, corr. Tychs.

Cfr. II, 776 κεῖτο μέγας μεγαλωστί λελασμένος ἱπποσυνάων, et ibi vid. Spitzn. et Wernick. ad Tryph. v. 629.

758. χρεῶν A, χρεῶ M, quod solum Homero usitatum et hic et X, 325 restitui. Praeterea χρεῖώ his locis apud Quintum legitur I, 340. V, 234. 258. VII, 180. 235. XI, 262. — ἀντιφερίζειν AM et vulgo, ἀντί' ἐρίζειν emendavi in emendall. p. 179, quia illud verbum non dicitur nisi de eo, qui in aliqua re tamquam aequalis cum altero contendit. Vid. Hom. Φ, 357 Ἥραιστ' οὔτις σοίγε θεῶν δύνατ' ἀντιφερίζειν, 487 sq. ubi Juno Dianam increpat: ὄφρ' εὔ εἰδῆς, Ὅσσον φερίτερη εἴμ' ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις, quem locum ante oculos habuit Nonnus XXXVI, 48 Ἀρτεμῖ; θηρία βάλλε· τί μείζοσιν ἀντιφερίζεις; Hes. ἔ. 208 qui locus ad verba nostro similis videatur ἄφρων ὅς κ' ἐθέλη πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν. Theog. 609 κακὸν ἐσθλῶ ἀντιφερίζει. Apollin. XXXVIII, 4 θωρηχθεῖς ὅτι δῆ μοι ἀτάσθαλος ἀντιφερίζη, denique ipse Quintus infra II, 24 οὐ γὰρ ἔτ' Ἀργείοισι δυνήσομεθ' ἀντιφερίζειν. Cfr. Arist. equitt. 813 ed. Br. (762 ed. Both.) σὺ Θεμιστοχλεῖ ἀντιφερίζεις. Therisites autem minime tamquam par Achilli sese objecerat, sed ex more nihil fecerat, quam quod v. 722 his verbis indicatur: Θερόσιης δέ μιν ἄντα κακῶ μέγα νείκεε σε μύθω: cfr. 760 ἐλέγχεα μυσία βάζων et 765 ἐπεσβολίας ἀγόρευε. Quod restitui Homerica firmant B, 213 sq. (ἐριζέμεναι βασιλεῶν). 221. 224. 243. 247. 250 sq. 276 sq.

ὡς καὶ που τὸ πάροιθεν Ὀδυσσεῆος ταλαὸν κῆρ
ἀργαλέως ὥρινας ἐλέγχεα μυρία βάζων. 760

ἀλλ' οὐ Πηλείδης τοι ὁμοίος ἐξεφράνθη,
ὅς σευ θυμὸν ἔλυσα καὶ οὐκ ἐπὶ χειρὶ βαρεῖη
πληξάμενος· σὲ δὲ πότμος ἀμείλιχος ἀμφεκάλυψεν,
σῆ δ' ὀλιγοδρανήη θυμὸν λίπες· ἀλλ' ἀπ' Ἀχαιῶν
ἔσρε καὶ ἐν φθιμένοισιν ἐπεσβολίας ἀγόρευε. 765

ὡς ἔφατ' Αἰακίδαο θρασύφρονος ἄτρομος υἱός·
Τυδείδης δ' ἄρα μῦθος ἐν Ἀργείοις Ἀχιλλῆι
χώετο Θερσίταο δεδονπότος, οὐνεκ' ἄρ' αὐτοῦ
εὔχετ' ἀφ' αἵματος εἶναι, ἐπεὶ πέλεν ὃς μὲν ἀγανοῦ
Τυδέος ὄβριμος υἱός, ὃ δ' Ἀργίου ἰσοθέοιο, 770
Ἀργίου, ὅστ' Οἰνῆος ἀδελφεὸς ἔπλετο δίου·
Οἰνεὺς δ' υἷέα γείνατ' ἀρήιον ἐν Δαναοῖσι
Τυδέα· τοῦ δ' ἐτέτυκτο πάϊς σθιναρὸς Διομίδης.

759. ὃς AM et vulgo, ὡς ego emendavi ibid. l. c. Vid. ad 506. — προπάροιθεν AM et vulgo: mutavi ibid. l. c. ex praecepto, quod primum Struvius in *programm.* II, p. 5, tum Spitznerus *observall.* p. 3 sq. posuerunt, apud Quintum τὸ πάροιθε de tempore, προπάροιθε de loco dici. Locos partim a Struvio partim a Spitznero collectos uno conspectu ibid. dedi. Προπάροιθε de loco adjecto genitivo legitur III, 54. 387. IV, 3. VI, 322. VII, 4. 150. 512. VIII, 498. IX, 44. XI, 338. XII, 97. XIV, 282, sine genitivo XII, 482. Τὸ πάροιθε de tempore invenitur his locis: I, 62. 80. II, 13. 336. 340. III, 80. 750. IV, 314. V, 148. 537. 641. VII, 461. VIII, 269. IX, 401. 425. X, 243. XI, 233. XII, 128. XIII, 471. Ex tot locorum consensu recte Struvius IV, 401, ubi olim tantum πάροιθε legebatur, et X, 379, Spitznerus VII, 175 τὸ πάροιθε restituit. Eandem normam Homerum videri secutum monui, apud quem α, 322. β, 312. σ, 275 τὸ πάροιθε de tempore, saepissime προπάροιθε de loco legatur, in uno qui repugnet loco λ, 483 Vindob. 5 τοπάροιθε praebeat; K, 476 προπάροιθεν ἰδῶν. Λ, 734 προπάροιθε φάνη. hymn. Cer. 375 ἵππους — προπάροιθεν — ἔντυεν de loco sit intelligendum. Contra Apollon. Rhod. III, 377. 469 προπάροιθεν de tempore posuit, non

tamen ut *antea* sed ut *prius* significaret. τοπάροιθεν Lehrs.

761. ἐξεφράνθη AM et vulgo; ἐξεφράνθη Lehrs. scripsit, recte. Nam id et sequentia suadent et constans usus: vid. III, 486 τοί περ — γαῖαν — δυσόμεθ'. V, 241 ὃς — εὔχομαι εἶναι. VIII, 190 ὃς — αὐτὸς ἐγὼν ἔστηκα. Ω, 526 ὃς — ἐξε- νάριξα.

762. Ne quis scribendum censeat καὶ οὐχ ὑπὸ χειρὶ, sensus est: „auch nicht mit derber Faust zuschlagend.“ Χειρὶ βαρεῖη similiter Apollinar. XXXI, 7.

766. ἄλκιμος A et vulgo, ἄτρομος MV, quod verum videri dixi in *emendall.* p. 180 ob Quinti consuetudinem, qua Achilles ἀταρβής vocatur I, 101. III, 522. 743. VII, 472. 727. IX, 46. XII, 74, θρασύς II, 430, ἀτάρβητος VII, 383, ἄτρεστος VII, 568. Achilli ἄτρομος ἀλκή adscribitur XII, 77, Ἀχιλλέος ἄτρομος υἱός Neoptolemus appellatur VIII, 13.

770. ὄβριμος AC2 („qui semper ita scribit“ TYCHS.), ὄβριμος MC1 („qui plerumque ita scribit“ TYCHS.) — ὄδ' A, ὄ δ' M.

771. ὃς τ' A, ὅστ' M. — ἀδελφὸς AC2, ἀδελφεὸς M VNV123 C1, et ita corr. Rhod.

772. υἷα AMC2, υἷα ἐγείνατο C1, υἷέα corr. Rhod.

773. ἐτέκετο A, ἐτέγτο M („quod corruptelae causam omissam syllaba-

- τοῦνεκα Θεορίταιο περι κταμένοιο χαλέφθη.
καὶ νύ κε Πηλείωνος ἐναντίον ἤρατο χεῖρας, 775
εἰ μὴ μιν κατέρουξαν Ἀχαιῶν φέρτατοι υἱες
πολλὰ παρηγορέοντες ὀμιλαδόν· ὡς δὲ καὶ αὐτὸν
Πηλεΐδην ἐτέρωθεν ἐρήτυον· ἧ γὰρ ἔμελλον
ἦδη καὶ ξιφέεσσιν ἐριδμαίνειν οἱ ἄριστοι
Ἀργείων· τοὺς γὰρ ῥά κακὸς χόλος ὀτρύνεσκεν. 780
ἀλλ' οἱ μὲν πεπίθοντο παραιφασίησιν ἐταίρων.
οἱ δὲ μέγ' οἰκτεῖραντες ἀγανὴν Πενθεσίλειαν
Ἀτρεΐδαι βασιλῆες ἀγασσάμενοι ἔ καὶ αὐτοὶ
Τρωσὶ δόσαν ποτὶ ἄστν φέρειν ἐρικυδέος Ἴλου 785
σὺν σφοῖσιν τεύχεσσι, ἐπεὶ Πριάμοιο νόησαν
ἀγγελίην προΐεντος· ὃ γὰρ φρεσὶν ἧσιν μενοῖνα
κούρην ὀβριμόθυμον ὀμῶς τεύχεσσι καὶ ἵππῳ
ἔς μέγα σῆμα βαλέσθαι ἀφνειοῦ Λαομέδοντος·
καὶ οἱ πυρκαϊῆν νηήσατο πρόσθε πόληος
ὑψηλὴν, εὐρεΐαν· ὑπερθε δὲ θήκατο κούρην 790
πολλοῖς σὺν κτεάτεσσι, ὅσα κταμένη ἐπέωκει
ἐν πυρὶ συγκείασθαι ἔνκτεάνῳ βασιλείῃ·
καὶ τὴν μὲν κατέδαψε θεὸν μένος Ἥφαιστοιο,

ham tu indicat (TYCHS.), τοῦ^δ δὲ
τίχτετο παῖς C1; emend. Rhod.

774. περικταμένοιο A, περι κτα-
μένοιο M et tacite corr. Rhod.

777. ὡς M.

778. ἔμελλον A, ἔμελλον M et
tacite corr. Rhod.

779. ἐριδμαίνειν A, ἐριδμαίνειν M
et ita corr. Rhod.

780. ῥά A. — ὀτρύνεσκεν A et
vulgo, ὀτρύνεσκειν M.

783. δὲ A et vulgo, om. M; ἔ ego
emendavi in emendat. p. 180.

784. Ἴλου M.

785. σφίσι AMC2, σφίσιν („rubro
superscript. οι“ TYCHS.) C1, δὲ
σφίσιν E1; σφοῖσιν emend. Rhod. —
τεύχεσιν M.

786. ὃ AM hic quidem. — οἴσιν M.

787. ὀβριμόθυμον A, ὀβριμόθυ-
μον M. — τεύχεσσι (σ superscript.
ab alt. m. M. — ἵππῳ M.

791. κταμένη ἐπέωκει M.

792. συγκείασθαι AM et vulgo,
συγκείασθαι Struvius emendavit,
quod propter praecedens ἐν πυρὶ

recipiendum fuit. — ἐνκτεάνῳ βα-
σιλείῃ M.

793. μένος μέγα AM et vulgo,
μέγα σθένος Lehrs. scripsit ex
emend. Hermannii Orph. p. 742, qui
„scripsit,“ inquit, „μέγα σθένος, ut
alibi loquitur.“ Et vulgatam quidem
non recte quis Homericō exemplo
tueatur N, 424

Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα,
ἔτεο δ' αἰεὶ.

Nam in his formula variata hiatus
a Quinto evitatum esse docent I, 40
ἀνέμων — μένος μέγα λάβρον ἀν-
των, 314 μ. μ. Πενθεσίλειος. II, 548
μ. μ. λαίλαπι ἴσος collata cum VI, 286
Ἀνταίοιο μέγα σθένος, ὄν, 584 μ.
σθ. Εὐρυπύλοιο. VII, 373 αἰ νήεσσι
μ. σθ. αἰέν. VIII, 7 Τηλεγίδαο μ.
σθ. ἧ, 25 μ. σθ. νίονοιο. XIV, 128
Πηλεΐδαο μ. σθ. ἀκαμάτοιο, πορρο
I, 508 ἐπίθησε θεοσὺ σθένος Δία-
ζίδαο. IV, 183 Πηλεΐδαο θ. σθ.
ἀκαμάτοιο. V, 206 ἐμείο θ. σθ. ἐν.
VI, 199 ἔρεξε θ. σθ. Ἡρακλῆος, 541
σοβέοντο θ. σθ. Εὐρυπύλοιο. VIII,
171 τάρβησε θ. σθ. Εὐρυπύλοιο.

- φλόξ ὀλόη· λαοὶ δὲ περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλοι
 πυρκαϊὴν σβέσσαντο θοῶς εὐώδει οἶνω. 795
 ὅστέα δ' ἀλλέξαντες ἄδην ἐπέχευαν ἄλειφα
 ἠδὺ καὶ ἐς κοίλην χηλὸν θέσαν· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτοῖς
 πίονα δημὸν ὑπερθε βάλον βοός, ἦτ' ἀγέλησιν
 Ἰδαίους ἐν ὄρεσσι μετέπρεπε φερβομένησιν.
 Τρωῆς δ' ὥστε θύγατρα φίλην περικωκύσαντες 800
 ἀχνύμενοι τάρχυσαν ἐῦδητον περὶ τείχος
 πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι παρ' ὅστέα Λαομίδοντος
 ἦρα φέροντες Ἄρηι καὶ αὐτῇ Πενθεσιλείῃ·
 καὶ οἱ παρακτέθασαν Ἀμαζόνας, ὅσσαι ἄμ' αὐτῇ
 ἐσπόμεναι ποτὶ δῆρον ὑπ' Ἀργείοισι δάμησαν· 805

X, 112 αὐτε θ. σθ. Αἰνεῖαο: postremo θανάτοιο βαρὺ σθένος III, 344. VI, 14. πολέμοιο β. σθ. XII, 502. Unum tamen Hermanniano invento ob stare videbatur: sollemni usu de igne Quintus πρὸς μένος, non σθένος dixit: V, 637. VI, 169. VIII, 363. 462. XIII, 458 et VII, 570 μένος Ἡφαιστοιο, 589 Ἡφαιστοῦ κλονέων ἱερὸν μένος. Nihil autem subsidii ex V, 4 peti potest, ubi sollers ipsius Vulcani ars memoratur: ὅσα σθένος Ἡφαιστοιο Ἀμφὶ σάκος ποίησε. Itaque cum h. l. igni σθένος adscribere dubitarem, commode succurrit V, 387 ἢ πρὸς ἀκαμάτοιο θοὸν μένος. Id igitur reposui. Neque dubito quin his quae modo attulerim scriptura supra v. 607 illata haud mediocre acceperit adjumentum.

795. σβέσαντο M. De εὐώδει οἶνω vid. Dorvill. ad Charit. VIII, 8. p. 680.

796. ἄλειφαρ A et vulgo, ἄλειφα M, quam formam infra XIV, 264 χεῖρ πολλὸν ἄλειφα, περιτοίξωσι indubitata hic quoque reposui. Eam apud Hes. Theog. 553 (λευχὸν ἄλειφα) e codd. revocavit Goettling. citans Aesch. Agam. 313 ed. Well. Callim. fragm. XII αἶν ἄλειφα ῥέει, Nonn. Dion. XIV, 175 ἄλειφα περιχρίσασα προσώπων. Cfr. Dorvill. l. c. p. 581, qui Pauwium notat, qui formam infra demum agnoscat.

797. χηλὸν om. in textu, sed ab ead. m. in marg. adscript. in M. θέσαν A, θέαν M, θέσαν et infra ἔβαλον C1, χηλοθέσαν et infra ἔβαλλον C2, θέσαν E1 et ita corr. Rhod.

Totam descriptionem ad Ω, 791 sqq. conformavit.

798. ὑπερθ' ἔβαλον AM et vulgo. Vid. prol. II, 2, §. 3. cfr. B, 480 sq. ἠῦτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔσοχος ἐπλετο πάντων Ταύρος· ὃ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένησι.

801. περὶ AM et vulgo, παρὰ Pauw. conjecit. περὶ τείχος et τείχεα non dicitur nisi verbis tumultuandi aut bellandi additis: VII, 415. 454. 577. 605. XI, 421. 475. 498. XII, 1. 89. παρὰ τείχος recte legitur X, 16 παρὰ τείχος ἀκηδήσωσι μένοντες et XI, 434 Ἀργείους ἐκέλευε παρὰ κλιστὰ τείχεα Τροίης Μίμνειν, quibus locis sane περὶ desideres. Illo enim effertur, Achivos ad muros manere neque eos irrupturos esse; hoc Neoptolemus ad muros manere jubet eosque ab iis recedere vetat. Παρὰ autem, non περὶ legitur in similibus locutionibus II, 419. III, 302. IV, 316. V, 620. VII, 283. VIII, 143. 292. 295. IX, 298. XI, 21. 38. Cfr. supra ad 627.

803. Πενθεσιλεία A, Πενθεσιλείη M, corr. Tychs.

804. παρ κατέθασαν A et vulgo, παρακτέθασαν M, quod conj. Scal.

805. ἐσπόμενοι M. — περὶ AM et vulgo, ποτὶ ego restitui in emendatt. p. 180. Attuli VI, 327 ὡς ἄρα τοῖσιν ἐποντο βροιοὶ ποτὶ δῆρον ἰούσιν, supra I, 174 πολλοὶ ἐποντ' ἐπὶ δῆρον, et similia I, 127. 451. 581. 695. II, 304. V, 32. VII, 276. VIII, 183, et Spitznerum mant. p. 241,

οὐ γὰρ σφιν τύμβοιο πολυκλαύτοιο μέγησαν
 Ἀτρεΐδαι, Τρώεσσι δ' ἐϋπτολέμοισιν ὅπασσαν
 ἐκ βελέων ἐρύσασθαι ὁμῶς καταμένοισι καὶ ἄλλοις·
 οὐ γὰρ ἐπὶ φθιμένοισι πέλει κότος, ἀλλ' ἔλεινοι
 δῆιοι οὐκέτ' ἐόντες, ἐπὴν ἀπὸ θυμὸς ὕληται.

810

Ἀργεῖοι δ' ἀπάνευθε δόσαν πυρὶ πολλὰ κάρηνα
 ἠρώων, οἳ δὴ σφιν ὁμοῦ κτάθεν ἤδ' ἐδάμησαν
 Τρώων ἐν παλάμησιν ἀνὰ στόμα δημοτῆτος,
 πολλὰ μάλ' ἀχνύμενοι καταμένων ὑπερ, ἔξοχα δ' ἄλλων
 ἀμφ' ἀγαθοῦ μύροντο Ποδάρκεος· οὐ γὰρ ἐπ' ἐσθλοῦ
 δεύειτ' ἀδελφειοῖο μάχη ἐνὶ Πρωτεσιλάου·
 ἀλλ' ὃ μὲν ἦδη πρόσθεν ὑφ' Ἐκτορι καῖτο δαιχθεῖς
 ἠὺς Πρωτεσίλαος· ὃ δ' ἔργχει Πενθεσιλεῖης
 βλήμενος Ἀργεῖοισι λυγρὸν περικάββαλε πένθος·

815

VIII, 4 recte emendasse ποτὶ δῆριν addidi.

806. οὐ δ' ἄρ' ἀμφὶ τύμβοιο AC12, unde quis οὐδὲ γὰρ ἀμφὶ τάφοιο conjiciat, sed οὐ γὰρ σφιν τύμβοιο M, unde Tychs. locum restituit quamquam non sine errore (οὐ γὰρ σφιν); οὐδέ σφιν τύμβοιο Rhod. conjecit, οὐδ' ἄρ σφιν (sic) Scal.; οὐδ' ἄρ' εἰοί τ. vel οὐδ' ἄρα σφιν τ. Dausquejus, οὐδ' ἄρα σφιν Pauwius tentaverunt ignorantiae suae proditores. — μέγησαν AM, μέγησαν Tychs.

807. ὅπασσαν AM, tacite corr. Rhod.

810. οὐκ ἔτ' A, οὐκίτ' M. — ὀλυται AM, tacite corr. Rhod.

813. ἀναστόμα M.

814. καταμένων ὑπερ ἔξοχα A, καταμένων ὑπερ ἔξοχα M, et jam tacite corr. Rhod.

815. κείροντο AC2, μύροντο (sic) M, μύροντο VNV123E1C1. „Pro κείροντο apte restitui potest τείροντο se afflictabant.“ RHOD. Inepte Dausq., ut solet, defensurus vulgatum ad locos provocat (Nonn. XXXVII, 37-40. Ovid. Metam. III, 507. Quint. III, 686), quibus in mortui gratiam lugentes capillos totonderint. Id per se quidem nudo verbo κείροντο dici potuit, quod fieri non posse Tychs. putabat, cfr. Callim. III, 126 κείρονται δὲ γέροικτες ἐφ' υἰάσιν. H. I. autem verbum desiderari, quo omnino luctus indicaretur, cum to-

tius loci nexus, tum illud ἔξοχα δ' ἄλλων, ut bene Pauw. monuit, perspicue evincit. Similis confusio supra 325. — ἔτ' AVNV123 et vulgo, ἔτ' M. Sed locum se non recte habere jam ex interpretationibus intelligitur. Ita Rhod. vertit: „non enim fortis amplius auxilium fratris Protesilai in pugna requirebat.“ Id ineptum esse perspexit Dausq. interpretatus: „numquam enim forti fratre Protesilao deterior erat in pugna.“ Et ita δεύεσθαι saepius poni notum est, ut Φ, 484 ἄλλα τε πάντα Δεύειαν Ἀργείων. Quint. I, 459 οὐδ' ἀνδρῶν δεύονται. Sed particulam ἐν plane praeposteram esse, et pro eo cum οὐ γὰρ ὄγ' aut οὐτι γὰρ ἐσθλοῦ scribi possit, οὐ γὰρ ἐπ' ἐσθλοῦ scribendum videri dixi in emendall. p. 181. Ἐπιδέομαι ita legitur E, 636 πολλὸν κείνων ἐπιδέουσαι ἀνδρῶν. Φ, 670 μάχης ἐπιδέουσαι. Ω, 385 οὐ μὲν γὰρ τι μάχης ἐπεδέυειτ' Ἀχαιῶν. Apoll. Rhod. II, 1220. οὐδὲ γὰρ ὄδ' ἀλγὴν ἐπιδενόμεθ'. Praepositio ab hoc verbo avulsa, quamquam ibi altera obtinet significatio, apud Callim. II, 50 legitur: οὐδέ κεν αἴγεις Δεύοινο βρεφίων ἐνι ρηκάδες.

816. ἀδελφοῖο ed. Pauw. errore. — μάχη M. — ἐνὶ AM et vulgo, correxit Spitzner. mant. p. 230.

818. ὄδ' A, ὄ δ' M.

819. βλήμενος A, βλήμενος M. —

τοῦνεκά οἱ πληθύν μὲν ἀπόπροθι ταρχύσαντο 820
 τεθναότων· κείνω δὲ πέριξ ἐβάλλοντο καμόντες
 οἶω σῆμ' ἀρίδηλον, ἐπεὶ θρασὺς ἔπλετο θυμῶ.
 νόσφι δὲ Θεοσίταο λυγρὸν δέμας οὔτιδανοῖο
 θάψαντες ποτὶ νῆας εὐπρώρους ἀφίκοντο
 Αἰακίδην Ἀχιλῆα μέγα φρεσὶ κυδαίνοντες. 825
 ἦμος δ' αἰγλήεσσα κατ' ὠκεανοῖο βεβήκει
 ἠώς, ἀμφὶ δὲ γαῖαν ἐκίδνατο θεσπεσίη νύξ,
 δὴ τότε ἄρ' ἐν κλισίης Ἀγαμέμνονος ἀφνειοῖο
 δαίνυτο Πηλείδαο βίη· σὺν δ' ἄλλοι ἄριστοι
 τέροντ' ἐν θαλίης μέγρις ἠὲ δῖαν ἰκέσθαι. 830

περικάμβαλε AM C2, περικάββαλε C1, et ita corr. Rhod.

820. πληθὺς M.

821. τεθναότων AM, τεθνεώτων correxit Dausq. recepitque Tychs. probante Spitznero *observatt.* p. 83 sq. (quem cfr. ad Z, 71). Sed apud Quintum insolentiorē formam librorum auctoritate firmari monui in Hermannii *recens.* p. 261. Etenim et hic et II, 392. 536 AM, VI, 250 A (non 490) τεθναότος tenent, ut haec forma etiam VII, 65 restituenda videatur, ubi A τεθνεότος praebet. Dubitat Hermann. *l. c.*, sed ἐστα-

ότος afferri posse stabiliendi causa memorat. Quod autem V, 502 τεθνεῶτι legitur metro postulatum nihil videtur obstare. — κείνω M.

822. οἶω M.

825. κυδένοντες (αι ab alt. m.) M.

826. βεβλήκει (lineola ab alt. m.) M.

827. κίδνατο AC2, ἐκίδνατο M, et ita corr. Rhod. γαῖα σκίδνατο

E1, γαῖαν κίδνατο C1. — θεσπεσί^σ (η ab alt. m.) M.

828. ἄρ' ἐν κλισίης M.

ΚΟΙΝΤΟΥ

ΤΩΝ ΜΕΘΟΜΗΡΟΝ

BIBLION B.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κορυφὰς ὀρέων ὑπερῷ ἠχῆντων
λαμπρὸν ὑπὲρ φάος ἦλθεν ἀτειρέος ἠελίοιο,
οἳ μὲν ἄρ' ἐν κλισίῃσιν Ἀχαιῶν ὄβριμοι υἱες
γῆθεον ἀκαμάτῳ μέγ' ἐπενχόμενοι Ἀχιλῆϊ·

Τρώες δ' αὖ μύροντο κατὰ πτόλιν· ἀμφὶ δὲ πύργους 5
ἐξόμενοι σκοπιάζον, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας,
μὴ δὴ που μέγα τεῖχος ὑπερθόρη ὄβριμος ἀνῆο
αὐτούς τε κτείνῃ κατὰ τε πρήσῃ πυρὶ πάντα.

τοῖσι δ' ἄρ' ἀχνημένοισι γέρον μετέειπε θυμοίτης· 10
„ὦ φίλοι, οὐκέτ' ἔγωγε περὶ φρεσὶν οἶδα νοῆσαι,
ὅπως ἔσεται ἄλλαρ ἀνιηροῦ πολέμοιο

Ἐκτορος ἀρχεμάχοιο δεδουπότος, ὃς μέγα Τρώων
κάρτος ἦν τὸ πάροιθε· καὶ οὐδ' ὄγε Κῆρας ἄλυξεν,
ἀλλ' ἐδάμη παλάμησιν Ἀχιλλέος, ᾧ περ ὄτω

1. ἐπὶ M a pr. m. (ut A artificiosius appingeretur), sed a add. ab alt. m. — ἐπει M. — ὑπερηχεόντων A C2 („qui ubique ut ed. Ald.“ TYCHS.), ὑπερηχῆντων C, ὑπερῷ ἠχῆντων (sed ei corr. ex η) M, ὑπερηχεόντων C1; „ὑπερηχῆντων. Alterum ὑπὲρ otiosum est, nisi legas περιηχεόντων vel περιηχῆντων.“ RHOD. περιηχῆντων probavit Pauw., ὑπερηχῆντων dubitanter recepit Tychs., quod Heyn. explicat: „alte, in jugis altis sonans, ventis in altis montium sylvas irruentibus.“ Sed scribendum esse ὀρέων ὑπερῷ ἠχῆντων dixi in emendat. p. 181 ex Quinti more, quem nunc illustravi in prolegg. II, 2, §. 20. οἶρα ἠχῆντα legitur hymn. Hom. XIII, 5. ἄντοια ventorum ἠχῆντα dixit Quint. XIV, 476 et χρημυόν, si lectio vera, XIII, 259.

2. ὑπερ M.
3. ἄρ M. — ὄβριμοι A, ὄβριμοι M.
4. ἀκαμάτῳ M.
5. ἐξόμενοι M. — σκοπιάσζον A, σκοπιάσζον^{ον} C1, σκοπιάσζον ME1, σκοπιάζον corr. Rhod., quod recipiendum esse fuse demonstravit Spitzneer. mant. p. 209 sqq., receptique Lehrs.
6. δῆπον vulgo; distinxi. — ὑπερθόρη M. — ὄβριμος A, ὄβριμος M.
7. κτείνῃ M. — πρήσῃ M.
8. οὐκ ἔτ' A, οὐκέτ' M; correxi.
9. ὅπως A, ὅπως MC1 et ita corr. Rhod.
10. τοπάροιθε A et vulgo, τὸ πάροιθε (supra e script. L sed fere erasum — i. e. εν) M. — ὄγε hic quidem A M.
11. Ἀχιλλέος M. — ᾧ περ A, ᾧ περ M.

- καὶ θεὸν ἀντιάσαντα μάχη ἐνὶ δηωθῆναι· 15
οἴην τήνδ' ἐδάμασθεν ἀνὰ κλόνου, ἦνπερ οἱ ἄλλοι
'Αργεῖοι φοβέοντο δαΐφρονα Πενθεσίλειαν·
καὶ γὰρ ἔην ἔκπαγλος· ἔγωγέ μιν ὡς ἐνόησα,
ὠϊσάμην μακάρων τίν' ἀπ' οὐρανοῦ ἐνθάδ' ἰκέσθαι
ἡμῖν χάριμα φέρουσιν· ὃ δ' οὐκ ἄρ' ἐτήτυμον ἦεν. 20
ἀλλ' ἄγε φραζώμεσθα, τί λώϊον ἄμμι γένηται,
ἢ ἔτι που στυγεροῖσι μαχώμεθα δυσμενέεσσιν,
ἢ ἤδη φεύγωμεν ἀπ' ἄστεος ὀλλυμένοιο·
οὐ γὰρ ἔτ' 'Αργεῖοισι δυνησόμεθ' ἀντιφερίζειν
μαρναμένου κατὰ δῆριν ἀμειλίχτου 'Αχιλλῆος·“ 25
ὡς ἄρ' ἔφη· τὸν δ' υἱὸς ἀμείβετο Λαομέδοντος·
„ὦ φίλος ἦδ' ἄλλοι Τρωῆς σθεναροὶ τ' ἐπίκουροι,
μὴ νύ τι δειμαίνοντες ἐῆς χαζώμεθα πάτρης,
μηδ' ἔτι δυσμενέεσσι μαχώμεθα τῆλε πόλης,
ἀλλὰ που ἐκ πύργων καὶ τείχεος, εἰσόκεν ἔλθῃ 30
Μέμνων ὀβριμόθυμος ἄγων ἀπερείσια φῦλα
λαῶν, οἳ ναίουσι μελάμβροτον Αἰθιοπίειαν·
ἦδη γὰρ ὅα καὶ αὐτὸν οἶομαι ἀγχόδι γαίης
ἔμμεναι ἡμετέρης· ἐπειὴ νύ οἱ οὔτι νέον γε
ἀγγελίην προέηκα μέγ' ἀχνύμενος περὶ θυμῷ·“ 35

15. μάχη M. — ἀν A, ἀν M, ἐν emend. Rhod.; Pauw. μάχη ἀν stare posse putat cum ἀν δυνητικόν non alienum sit ab h. l. Verum hoc, sed non eo quo positum est loco: tum enim ᾧ κεν οἴω scripsisset. Tychs. μάχην ἀνὰ proposuit provocans ad E, 824, sed apud Quintum tantum μάχη ἐνὶ in usu est: vid. I, 816. VI, 319. 518.

16. ἐδάμησαν A, ἐδάμασεν (η ab alt. m.) M, ἐδάμασαν E1, ἐδάμασεν C1 et ita corr. Rhod. — ἦνπερ AM.

17. φοβέοντο M.

19. τίν' A et vulgo, τιν M; cor-
rexī.

20. οὐκ' M. — ἐτήτυμον M.

21. ἀλλὰ γε φραζώμεθα M.

22. ποῦ M. — δυσμενέεσσι A, δυσμενέεσσιν M.

27. οἴδ' A C1, ἦδ' (sic) M, ἦδ' E1 C2; „vide num rectius ἦδ' ἄλλοι.“ RHOD.

28. μὴ AM et vulgo, μὴ corrector Tauchnit. — τοῖ AME1, quod Pauw.

defendit notatus a Dorvill. *vann. crit.* p. 347, τι C1 et ita corr. Rhod. „ἔῆς χαζώμεθα τῆλε πόλης ob simile μαχώμεθα omissis interjectis vocibus C2.“ TYCHS.

29. μὴδ' ἔτι A et vulgo, μηδέ τι M, sed μηδ' ἔτι praefero; cfr. 38 ἰλλῆτ' ἔτι, 42 ἦνθ' ἀνεν εἰσέτι et 51 μηδ' ἔτι πάτρῃ Μίμνοντες.

30. πῶ A et vulgo, πῶν M et ita correxeram et ego — cfr. *emendatt.* p. 181 — et Spitzner. *observatt.* p. 79, ubi locos quibus ea particula apud Quintum legitur omnes collegit, et ante nos Seal. *Recepit* Lehrs. — εἰσόκεν ἔλθῃ M.

31. ὀβριμόθυμος A, ὀβριμόθυμος M.

32. Αἰθιοπίαν AM; corr. Rhod.

34. ἐπεὶ νῦ οὔτι A, ἐπειὴ νῦ οἱ οὔτι M et ita corr. Rhod.; νύ exarandum esse notavit Spitzner. *observatt.* p. 115.

35. νενόηκα A, προέηκα M; et ita emend. Rhod. quod Pauw., cum inepte Dausq. vulgatam defendisset, recte commendavit adscripto I, 786

αὐτὰρ ὄγ' ἀσπασίως μοι ὑπέσχετο πάντα τελέεσθαι
 ἔλθων ἐς Τροίην· καὶ μιν σχεδὸν ἔλπομαι εἶναι.
 ἀλλ' ἄγε τλῆτ' ἔτι βαιόν, ἐπεὶ πολὺ λώϊόν ἐστι
 θαρσαλέως ἀπολέσθαι ἀνὰ κλόνου, ἢ ἐφυγόντας
 ζῶειν ἀλλοδαποῖσι παρ' ἀνδράσιν αἴσχε' ἔχοντας.“

40

ἦ ὅ' ὁ γέρον· ἀλλ' οὔτι σαόφρονι Πουλυδάμαντι
 ἦιδανεν εἰσέτι δῆρις, εὐφρονα δ' ἔκφατο μῦθον·

„εἰ μὲν δὴ Μέμνων τοι ἀριφραδέως κατένευσεν
 ἡμέων αἶνον ὄλεθρον ἀπωσέμεν, οὔτι μεγαίρω
 μίμνειν ἀνέρα διον ἀνὰ πτόλιν, ἀλλ' ἄρα θυμῷ
 δείδω, μὴ σὺν εἰσὶ κίων ἐτάροισι δαμείῃ
 κείνος ἀνὴρ, πολλοῖς δὲ καὶ ἄλλοις πῆμα γένηται
 ἡμετέροις· θεινὸν γὰρ ἐπὶ σθένος ὄρνυτ' Ἀχαιῶν.

45

ἀλλ' ἄγε, μηδὲ πόληος ἐῆς ἀπὸ τῆλε φυγόντες
 αἴσχεα πολλὰ φέρωμεν ἀναλκείῃ ὑπὸ λυγρῇ
 ἀλλοδαπὴν περόωντες ἐπὶ χθόνα, μηδ' ἔτι πάτρῃ
 μίμνοντες κτεινώμεθ' ὑπ' Ἀργείων ὄρουμαγδοῦ,

50

ἀλλ' ἤδη Δαναοῖσι, καὶ εἰ βραδύ, λώϊον εἶη
 εἰσέτι κυδαλίμην Ἐλένην καὶ κτήματ' ἐκείνης,
 ἡμὲν ὅσα Σπάρτηθεν ἀνήγαγεν ἠδὲ καὶ ἄλλα,
 διττάκι τόσσα φέροντας ὑπὲρ πόλιός τε καὶ αὐτῶν
 ἐκδόμεν, ἕως οὐ κτῆσιν ἀνάσσεια φῦλα δέδασται

55

ἐπεὶ Προιάμοιο νόησαν Ἀγγελίην
 προῦέντος. — θυμῷ M.

38. ἐστι M.

39. φυγόντες (α ab alt. m.) M.

δρασιν

40. ἀν (δρασιν ab alt. m.)

M. — αἴσχη M, perperam: vid. Spitzner. v. Gr. h. p. 174 et prolegg. II, 2, §. 2.

41. ρ' ο M. — Πολυδάμαντι M.

42. εὐφρονα A, εὐφρονα M, ἐκφρονα V.

44. οὔτοι A, οὔτι M et tacite corr. Rhod.

46. εἰσὶ M. — ἐτάροισι M.

48. ἡμετέροις M. — ἐπι M. Ne quis ὄρνυτ', ut est apud Lehrs., scribendum censeat cfr. E, 532. O, 564 φευγόντων οὔτ' ἄρ κλέος ὄρνυται οὔτε τις ἀλκή et A, 827 τῶν δὲ σθένος ὄρνυται αἰεὶ.

49. ἐῆς ἀποτῆλε M.

50. ἀναλκείῃ M. — λυγρῇ M. — ἀναλκείης ὑπὸ λυγρῆς conj. Scal.

51. μὴ δέ τι πάτρην A E1 C1,

μηδέτι πάτρην M, μηδ' ἐπὶ πάτρην V. Rhod. μηδ' ἐνὶ πάτρῃ, Scalig. μηδ' ἐπὶ πάτρης, hoc quidem ab usu horum poetarum alienum, illud sine necessitate nimis recedere videtur. Sufficit μηδ' ἐπιπάτρῃ: vid. prolegg. II, 2, §. 18.

52. ὑπαργείων M. — ὄρουμαγδοῦ A M, tacite corr. Rhod.

54. εἰς ἐτι M.

55. ἡμὲν A M et revocat Spitzner. mant. p. 215. observall. p. 96, cum Tychs. ἦ μὲν edidisset. Rectius Lehrs.

56. διττάκι A M C1, quod pluries verit Rhodom., διττάκι emend. Dausq., Scal. δισάκι. — φέροντες A M; φέροντας emend. cum Scal. Pauw., qui recte haec a λώϊον εἶη pendere perspexit. — πτόλιός M.

57. ὡς mutilo versu A M E1, δόμενται ὡς V3. — ἄψ δόμεν conj. Scal. — δέδασαι A (addito *) M, δέδασται V3 et ita corr. Dausq. „Adjice δώσωμεν ἕως et scribe δέδασται.“ RHOD. Illud ferri non

ἡμετέραν, οὐδ' ἄστν κατήνυκε πῦρ αἰδηλον.

νῦν δ' ἄγ' ἐμοὶ πείθεσθε περὶ φρεσίν· οὐ γὰρ οἶω
ἄλλον ἀμείνονα μῆτιν ἐνὶ Τρωέεσσι φράσασθαι·

60

εἶθ' ὄφελον καὶ πρόσθεν ἐμῆς ἐπάκουσεν ἐφετιμῆς

Ἐκτωρ, ὅππότε μιν κατερήτυον ἐνδοθι πάτρης.“

ὡς φάτο Πουλυδάμαντος ἐν σθένος· ἀμφὶ δὲ Τρωῆς

ἦνεον εἰσαίοντες ἐνὶ φρεσίν, οὐδ' ἀναφανδόν

μῦθον ἔφαν· πάντες γὰρ ἐὼν τρομέοντες ἄνακτα

65

posse jam Pauwius perspexit; δόμ-
μναι si in antiqui Epici fragmen-
to legeretur, Hesiodo ἀρόμμεναι
(ξ. 22) satis defensum opinarer: a
Quinto quidem plane abhorret. Op-
time Dausq. ἐκδόμμεν conjecit usus
Γ, 458 sq.

ὑμεῖς δ' Ἀργεῖν Ἐλένην καὶ κτή-
μαθ' ἄμ' αὐτῆ
ἔχδοτε καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν ἦν-
τιν' ἔοικεν.

Pauwio ὡς αἰτιατικὸν quippe apprime
convenit. Fallitur: non quoniam
urbs ejusque opes adhuc intactae
sunt ab hostium furore Helenam
reddi jubet multamque persolvere,
sed id ut maturo tempore fiat ad-
monet, ne sero urbe capta opibus-
que direptis id non factum esse eos
poeniteat. Cfr. I, 195 sq. In fine
Dausq. δάσαντο vel ἔδασσαν in-
super commendavit, frustra. — In
alia omnia abit C1, qui hoc modo
locum partim auctum partim muti-
latum exhibet:

δόμμεναι Ἀργείοις ἰδὲ καὶ αὐτῷ γ'
Ἀχιλλῆ

ὄρκια θέντες βήμεναι ἡμετέρης ἀπὸ
γαίης

ἀλλᾶ, ὅπη σφιν θυμὸς ἀνώγει αἰο-
λόβουλος,

εἴως οὐ κτήσιν τε ἀνάρκια φῦλα
δέδασται

ἡμετέραν, οὐδ' ἄστν κατήνυκε πῦρ
αἰδηλον.

Ὡς φάτο Πουλυδάμαντος ἐν σθένος
rel. „Quae in editis non leguntur ex
margine textui inserta videntur.“
SCOW. p. 67. Potius ficti sunt a
librario lacunam expleturo. Eo in-
dicio quis usus ante ἔως versus
quosdam excidisse conjecerit; sed
quem ille resarcire conatus est de-
fectum, versuum 59–62 fuisse videtur.

58. κατήνυσε Rhod. conj.

59. ἄγ' ἐμοῖο A, ἄγε μοῖο M;
emend. Rhod.; „difficilior est con-
nexio; si rite attendas. Scripsisset,
mallem, τοῦνεκ' ἐμοὶ πείθεσθε. Nunc
sequi debemus, quod libri promunt.“
PAUW. Non intellexit connexionem:
nunc autem, inquit, quum urbs
pondum eversa est, mihi parete.
πείθεσθ' M. ἐνὶ φρεσίν AM et vulgo;
„scribe μετὰ“ HERMANN. Orph. p.
742. Et hoc quod est Homericum (Σ,
463. κ, 438) Lehrs. recepit, con-
tra Quinti usum, quo ille περὶ φρε-
σί praetulit: vid. I, 75. II, 10. III,
8. IV, 534. V, 416. X, 344. XII, 241.
XIII, 376. XIV, 51. 440. 632 et cfr.
περὶ θυμῷ II, 35. III, 285. V, 428.
VII, 480. XII, 396. XIII, 56 ubi male
περὶ legebatur, περὶ κραδίη V, 325.
VII, 277. IX, 344. Uno loco X, 408
μετὰ φρεσὶ δ' ἄλλα μενοίνων le-
gitur.

60. ἀμείνον A, ἀμείνονα MVN
V3 E1, et ita corr. Rhod.

61. ὄφελον AM et vulgo; ὄφελον
emend. Herm. Orph. p. 825, rece-
pit Lehrs.

62. κατερῦτιον (η et υ ab alt. m.)
M. Quam turpi recentiorum Epi-
corum ignorantia Pauwius labora-
verit, cum alii tum hic locus demon-
strant, ubi πάτρη de patria urbe
durissimum dixit et plane ineptum
adeoque quamquam dubitanter ἐν-
δοθι πύργων conjecit. Tandem in
Addend. ad XIV, 134 errorem intel-
lexit, insuper XIII, 307 et XIV, 394
confutatus. Alios etiam locos collegit
Wernick. ad Tryphiod. p. 371 et 496.

63. πολυδάμαντος M.

64. *ἐπαίοντες A E1, ἐσαίοντες
M; emend. Rhod.; Scal. αἰψ' αἰοντες.

65. ἔφασαν AM E1, corr. Rhod. —
ἐὼν M. — τρομέουσιν C1.

ἄζοντ' ἰδ' Ἑλένην κείνης ἔνεκ' ὀλλύμενοί περ·
τὸν δὲ καὶ ἐσθλὸν ἔοντα Πάρις μέγα νείκεσεν ἄντην·

„Πουλυδάμα, σὺ μὲν ἐσθὶ φηροπτόλεμος καὶ ἀνακίς,
οὐδὲ σοὶ ἐν στέρονοισι πέλει μενεδήιον ἦτορ,
ἀλλὰ δέος καὶ φύζα· σὺ δ' εὖχεται εἶναι ἄριστος

70

ἐν βουλῇ· πάντων δὲ χειρίονα μῆδεα οἶδας.
ἀλλ' ἄγε δὴ σὺ μὲν αὐτὸς ἀπόσχεο δημοτῆτος,
μίμνε δ' ἐνὶ μεγάροισι καθήμενος· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
ἄμφ' ἐμὲ θωρήξονται ἀνὰ πτόλιν, εἶδοκε μῆχος
εὖρωμεν θυμῆρες ἀνηλεγέος πολέμοιο·

75

οὐ γὰρ νόσφι πόνοιο καὶ ἀργαλέου πολέμοιο
ἀνθρώποις μέγα κῦδος ἀέξεται ἠδὲ καὶ ἔργον·
φύζα δὲ νηπιάχοισι μάλ' εὖαδεν ἠδὲ γυναιξί·
κείνης θυμὸν ἔοικας· ἐγὼ δέ τοι οὔτι πέποιθα
μαρναμένω· πάντων γὰρ ἀμαλδύνεις θρασὺν κάρτος.“

80

ἦ μέγα νεικείων· ὃ δὲ χωόμενος φάτο μῦθον
Πουλυδάμας· οὐ γὰρ οἱ ἐναντίον ἄζειτ' αὔσαι
κεῖνος, ἐπεὶ στυγερός καὶ ἀτάσθαλος ἦδ' ἀεσίφρων,

66. ἄζοντ' A et vulgo, ἄζοντ' M.
— εἶνεκ' M.

68. ^ω πουλυδάμα (ω a pr. m.) M.
Imitationem Homericam B, 201 σὺ
δ' ἀπιόλμος καὶ ἀνακίς indicat
Gerhard. lectt. Apoll. p. 85.

69. Vulgo οὐδέ σοι.

70. δέ M.

71. πάντα AE1, πάντων M et ita
emend. Rhod.; πάντη Dausq. male.

72. ἄγε σὺ AM mutilo versu, ἄγε
καὶ σὺ C1: Rhod. νῦν supplet, Dausq.
hoc vel δὴ vel μάν, quorum δὴ
verum esse perspexit Tychs.: vid.
II, 275. III, 522. X, 11. XII, 229.

74. ἀναπτόλιν M.

76. Versum omissum in AE1 ad-
didit Tychs. ex MVC V12 L1; „so-
lus ferē locus, in quo Laurr. codd.
inter se dissentiunt. In codicibus
primi ordinis lacuna vacua relinquitur;
ob similem duorum versuum exitum
librarius saltavit.“ SCHOW.
Sed Tychs. contradicit: „id de NV3
tantum intelligendum est; Venim ver-
sum habere excerpta meatestantur.“

77. ἀγέξεται M. — ἦδε in rasura,
cum antea, ut videtur, scriptum es-
set ἦ καὶ M. Interpretes cum non
observarent aliquid intercidisse va-

riis modis loco succurrere studerunt. Rhod. vertit: *viris (fortibus una cum opere ingens gloria accrescit*, Dausq. ἀρέσκειται, Pauw. εἶγε καὶ ἔργον vel ἦγε καὶ ἔργον conjecit.

78. ἦδε M.

80. μαρναμένω A. Quod Lehrs. scripsit e conjectura μαρναμένω, jam in rec. c. p. 71 refutavi. μαρναόμενος dicitur, qui ira aliove animi impetu abreptum blandis prudentibusque verbis sedat et lenit. Nec quidquam in vulgata offensio- nis. Paris respiciens quae supra v. 72 dixit: αὐτὸς ἀπόσχεο δημοτῆτος, Μίμνε δ' ἐνὶ μεγάροισι καθήμενος, se Polydamanti, cum consiliis suis omnium animos deprimat, ne bellicam quidem inesse virtutem putare. Huc etiam pertinet κείνης θυμὸν ἔοικας.

81. φῆ MV12 L12: vid. ad I, 563.
— νεικίων M. — χωόμενος M.

82. ἄζειτ' A, ἄζειτ' M. — αὔσαι* A, αὔσαι M, cujus et accentum et interpunctionem Tychsen. secutus est:

αὔσαι revocat Spitzner. mant. p. 229. Cfr. Apoll. Rhod. III, 556 οὐδ' ἄρα τίς οἱ ἐναντίον ἔχθαι μῦθον.

83. κεῖνος, A, κεῖνος (quam-

ὅς φίλα μὲν σαίνησιν ἐνωπαδόν, ἄλλα δὲ θυμῷ
πορφύρει καὶ κρύβδα τὸν οὐ παρέοντα χαλέπτει, 85
τῷ ῥα καὶ ἀμφαδίῃ μέγα νείκεσε δῖον ἄνακτα·

„ὦ μοι ἐπιχθονίων πάντων ὀλοώτατε φωτῶν,
σὸν θράσος ἤγαγε νῶν οἷζυά, σὸς νόος ἔτλη
δῆρον ἀπειρεσίην καὶ τλήσεται, εἰσόκε πάτρην
σὺν λαοῖς σφετέροισι δαΐζομένην εἰσίδῃαι· 90

ἀλλ' ἐμὲ μὴ τοιόνδε λάβοι θράσος, ἀμφὶ δὲ τάφος
ἀσφαλὲς αἰὲν ἔχοιμι, σόον δὲ μοι οἶκον ὀφέλλοι.“

ὡς ἄρ' ἔφη· ὃ δ' ἄρ' οὔτι προσέννεπε Πουλυδάμαντα·
μνήσατο γάρ, Τρώεσσι ὅσας ἐφώνηκεν ἀνίας
ἦδ' ὀπόσας ἔτ' ἐμελλεν, ἐπεὶ ῥά οἱ αἰθόμενον κῆρ 95
μᾶλλον ἐφώρμαινεν θανέειν ἢ νόσφι γενέσθαι

quam etiam post αὔσαι punctum habet) M. Interpunctionem sustulit Tychs., ut κείνος sequentibus jungeretur, quemadmodum similiter Apoll. Rhod. III, 192 πάντες ἐπεὶ πάντη καὶ ὅτις μάλα κύντατος ἀνδρῶν Ξεινίου αἰδεῖται Ζητὸς θέμιμ. Sed κείνος hoc modo poni non potuit.

84. σαίνησιν AM; corr. Tychs.

85. πορφύρει A et vulgo, πορ-

φύρη (ei ab alt. m.) M, unde πορφύρη scripsi. — χαλέπτει AM et vulgo; correxi, et utrumque jam voluerat Scaliger.

86. ῥά M. — ἀμφαδίην A et vulgo, ἀμφαδίη M, unde dativum restituendum duxi, quamquam hodie fere ubique expulsum: vid. Spitzner. ad N, 356. Vix enim dubito, quin verum viderit Brunck. ad Apoll. Rh. II, 1020 dativum ubi consonans, accusativum ubi vocalis sequatur restituendum esse. Mirum certe est, quod tribus his locis Homeri, Apollonii, Quinti librorum auctoritate dativus ceteris locis ignotus sustentatur, quem dativum per se nihil habere offensionis docent ea quae collegit Lobeck. Paralipp. p. 364. Contra XIV, 61 ἀμφαδίην ἀλλ' retinendum est.

91. τοιόνδε AM, τοῖόνδε Tychs. — θάσος M.

92. ὀφέλλειν A, ὀφέλοι M, ὀφέλλοι V12 C12, quod jure recepit Tychs., qui explicat: mihi semper sit metus cautus atque is domum mihi salvam praestet, recte monens id ad cala-

mitatem referri Paridis temeritate Trojae illatam. Antiqui interpretes varie se torserunt. Rhod. vertit: mihi perpetuo metus subsit: et salva res est, si domum meam servem augeamque. Contra Pauw.:

„Haec ego non intelligo, neque significant aut significare possunt, quod Versio Latina habet: Scribendum νόος δὲ μοι οἶκον ὀφέλλειν: Prudentia domui et familiae praestare volebat Polydamas, quod Paris audacia sua imperio et populo denegabat. Potes etiam uno ductu — νόον δὲ μοι οἶκον ὀφέλλειν.

Et hoc melius adhuc: μοι cum οἶκον et ὀφέλλειν copulari debet non cum νόον: Nam sic verba minus apta forent. Sed et νόον describere potes, si arctius copulata velis.“ οἶκον ὀφέλλειν Homericum est ὁ, 21. Aperte autem imitatus est II, 30 μὴ ἐμὲ γοῦν οὐτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φηλάσσεις.

Et propius etiam accessit ad Soph. Aj. 1085 ἀλλ' ἐστῆτω μοι καὶ δέος τι καίριον.

93. ὄρ' A et vulgo, ἄρ' M, quod solum Quinti consuetudini convenit: vid. I, 436. II, 26. III, 60. V, 291. 449. VI, 93. 452. VII, 705. IX, 264. X, 306. XI, 496. XII, 21 et inprimis III, 43. IX, 230 ubi ὡς ἄρ' ἔφη· ὃ δ' ἄρ' οὔτι ut h. l. legitur. — ὄδ' ἄρ A, ὄ δ' ἄρ M. — προσέννεπε M.

95. ἔτ' M.

96. μᾶλλον A. — ἐφώρμαινε A, ἐφώρμαινε M.

ἀντιθέης Ἑλένης, ἧς εἵνεκα Τρώιοι υἷες
 ὑπόθεν ἐσκοπίαζον ἀπ' ἄστεος αἰπεινοῖο
 δέγμενοι Ἀργείους ἠδ' Αἰακίδαην Ἀχιλλῆα.

τοῖσι δ' ἄρ' οὐ μετὰ δηρὸν ἀρήϊος ἤλυθε Μένων, 100

Μένων κνανέοισι μετ' Αἰθιοπέσσι ἀνάστων,
 ὃς κίε λαὸν ἄγων ἀπερείσιον· ἀμφὶ δὲ Τρώες
 γηθόσυνοί μιν ἴδοντο κατὰ πτόλιν, ἧῦτε ναῦται
 χεῖματος ἐξ ὀλοοῖο δι' αἰθέρος ἀθρήσωσιν
 ἤδη τειρόμενοι Ἑλίκης περιηγέος αἴγλην· 105

ὡς λαοὶ κεχάροντο περισταδόν, ἔξοχα δ' ἄλλων
 Λαομεδοντιάδης· μάλα γάρ νύ οἱ ἦτορ ἐώλπει
 δηώσειν πυρὶ νῆας ὑπ' ἀνδράσιν Αἰθιοπέσσι,
 οὔνεκ' ἔχον βασιλῆα πελώριον ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
 πολλοὶ ἔσαν καὶ πάντες ἐς Ἄρεα μαιμώωντες· 110

τῷ δ' ἄμοτον κύδαινεν ἔνν γόνον Ἡριγενείης
 δωτίνης ἀγαθῆσι καὶ εὐφροσύνη τεθαλυῆ·
 ἀλλήλοισ δ' ὀάριζον ἐπ' εἰλαπίνη καὶ ἐδωδῆ,
 ὃς μὲν ἀριστῆας Δαναῶν καὶ ὄσ' ἄλγε' ἀνέτλη

99. Imitatus est N, 1

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρώάς τε καὶ
 Ἐκτορα νηυσὶ πέλασσαν,
 quem versum saepius attulerunt
 Grammatici: vid. Spitzner.

100. ἄρ M.

102. ἔς A. — ἀπερήσιον (sed ἡ ab
 ead. m. corr. in εἰ) M.

103. ἧῦ τε A, ἧῦτε M.

107. ἐώλπει M.

108. δηώσειν M. Recte autem ver-
 tit Rhod.: magnam enim animo spem
 gerebat igni classem se deleturum
 militum auxilio. Similiter VII, 694
 ἡ γὰρ εὐλοπα Σῆσιν ὄπαι παλάμησι
 καὶ ἔγχεϊ δῆτα φῦλα Καὶ Πριάμοιο
 πόλῃα περικλειτήν ἐναρίζαι. Multo
 etiam audacius dicta sunt haec apud
 Nonnum XXI, 157 sqq.

ἄλλος ὑπὲρ νῶτοιο θορῶν ὁμοφοι-
 τον ἀέλλαις

εἰς πλόον ἠνιόχευε καλαύροπι ταῦ-
 ρον ὀδίτην

καὶ βοέοις ὀνύχεσσι κατέγρα-
 φεν ἄσφορον ὕδωρ.

et XL, 571—73 de Amore:

τριπλόα πέμπε βέλεμνα καὶ εὐύδρω
 παρὰ πασιῷ

Νηιάδων φιλότῃτη συνήρμωσεν υἷας
 ἀρούρης

καὶ Τυρίας ἔσπειρε θεηγενὲς αἰ-
 μα γενέθλης.

110. ἄρηα A, ἄρεα E1, ἐπ' ἄρεα
 C1, ἐς Ἄρεα M, quod verum esse
 evincunt III, 20 μαιμώωντ' ἐς Ἄ-
 ρηα. VI, 460 μαιμώωντι ἐς πόλεμον,
 et quae haud absimilia sunt VIII,
 136 ἐπὶ σφισι μ. XI, 475 περὶ τεί-
 χεα μ. Rhodom. ἀρήια conjecit,
 quod pro adverbio positum non oc-
 currit: alia cum verbo conjungere
 solet Quintus ut I, 177 βίη μέγα
 μ. IV, 241 ἄσχετα μ. VI, 103 αἰ-
 νὸν μ., 113 ὄζυρῶς μ. XIV, 509
 ἀμείλιχα μ. Heynius Apoll. Rhod.
 IV, 1544 adscripsit σπινθαρόγεσσι
 πυρὸς ἐναλίγχα μαιμώωντι. Prae-
 terea Dausq. ἐπ' Ἄρεα et Pauw.
 Ἄρηος proposuere, quorum illud per
 se ferri posset, hoc propter positio-
 nem trochaicam prorsus intolerabile
 est. Legitur ter VII, 478. VIII,
 46. XI, 301. μαιμώωντες Ἄρηι et
 V, 271 ἀλαῆ.

111. τω M. — ἄμωτον M, ὄα
 μότον E1. — ἐνν hic quidem M.

112. ἀγαθῆσι M. — εὐφροσύνη
 τεθαλυῆ M. Cfr. λ, 415 εἰλαπίνη τε-
 θαλυῆ.

113. ἐδωδῆ M.

ἔξενέπων, ὃ δὲ πατρὸς ἐοῦ καὶ μητέρος Ἴου
 115 ἀθάνατον βίον αἰὲν ἀπειρεσίης τε ἴεεθρα
 Τηθύος ὠκεανοῦ τε βαθυρροῦ ἱερὸν οἶδμα
 ἦδὲ καὶ ἀκαμάτου πέρατα χθονὸς ἀντολίας τε
 ἡλίου καὶ πᾶσαν ἀπ' ὠκεανοῖο κέλευθον
 120 μέχρῃς ἐπὶ Προιάμοιο πόλιν καὶ πρόονας Ἴδης,
 ἦδὲ καὶ ὡς ἐδάϊξεν ὑπὸ στιβαρῆσι χέρεσσι
 ἀργαλέων Σολύμων ἱερὸν στρατόν, οἳ μιν ἰόντα
 εἶργον, ὃ καὶ σφίσι πῆμα καὶ ἄσχετον ὥπασε πότμον·
 καὶ τὰ μὲν ὡς ἀγόρευε καὶ ὡς ἴδεν ἔθνεα φωτῶν
 125 μυρία· τοῦ δ' αἰόντος ὑπὸ φρεσὶ τέρετο θυμός,
 καὶ ἔκαθαπτόμενος γεραρῶ προσεφώνεε μύθῳ·
 „ὦ Μέμνον, τὸ μὲν ἄρ' με θεοὶ ποιήσαν ἰδέσθαι
 σὸν στρατόν ἦδὲ καὶ αὐτὸν ἐν ἡμετέροισι μελάθροισι·
 ὡς μοι ἔτι κρήνειαν, ἴν' Ἀργείους ἐσίδωμαι
 130 ὀλλυμένους ἅμα πάντας ὑπ' ἐγχείρῃσι τεῆσι·
 καὶ γὰρ δὴ μακάρεσσι ἀτειρέσι πάντα ἕοικας

115. ἔργ' ἐνέπων ACf, ἔξενέπων M et ita emend. Rhod. — μητρὸς A, μητέρος M et ita corr. Rhod.

116. αὐτὰ ἀνὰ τὸν A, ἀθάνατον MV3 et ita emend. Rhod. „In C1 post μητρὸς Ἴουs duarum linearum spatium relictum est, tum sequitur αὐτὰ ἀνὰ τὸν βίον etc. Scilicet putabat librarius excidisse aliquid quo haec verba referrentur. C2 αὐτὰ ἀνὰ.“ TYCHS. Praeter Rhodom. interpretes mire caecutiunt. Brod. αὐτὰ τὸν βίον, Dausq. αὐτὰ ἀλέον βίον de contabescente et desiccato Tithoni senio; Pauw., quia Aurorae immortalitas ut omnibus nota non fuerit enarranda πατρὸς ἐοῦ πὰρ vel παρὰ μητέρος Ἴουs ἀθάνατον βίον conjecit, quia Tithonus ab Aurora id donum acceperit.

117. βαθυρροῦ (sed τ a pr. m. corr. in ϑ) M. Ceterum aperte Apoll. Rhod. I, 980 sqq. imitatus videtur:

ἀλλήλους δ' ἐρέεινον ἀμοιβαδῖς·
 ἦτοι δ' μὲν σφραγῶν
 πεύθετο ναυτιλῆς ἀνυσιν Πελίαό τ'
 ἐφειμάς,

οἳ δὲ περικτιόνων πόλιας καὶ κόλ-
 πον ἅπαντα

εὐρείης πεύθοντο Προποντίδος,
 et vide id. II, 762—72 quae trans-
 scribere longum esset.

118. Soph. Ant. 318 ἀκαμάτια Γα.

123. καὶ σφίσι A et vulgo, καὶ σφισι M.

126. μῦθον A, μύθω M, μύθω VE1C1 et ita emend. Rhod.

127. Μέμνων A et vulgo, Μέμνον M, recepit Lehrs, vid. prolegg. II, 2, §. 2. et cfr. Spitzn. observatt. p. 120.

129. ὡς κέν μοι ἔτι κρήνειαν A, ὡς μοι ἔτι κρήνειαν M, et ita emend. Rhod. „ὡς κε μοι etc. (eraso ν vocis κεν). Cf., ὦ κέν E1, κρήνειαν C2.“ TYCHS. Scalig. μοι deleri voluit, ut ὡς κεν ἔτι κρήνειαν scribe-
 retur.

130. ἅπαντας A, ἅμα πάντας M et ita emend. Rhod. et Scal., quorum hic insuper μάλ' ἅπαντας proposuit contra Quinti usum. — τεῆσιν A et vulgo, τεῆσι M. Pluralem, quo multae significantur hastae emissiones, vid. etiam infra XI, 495 et quod magis etiam offendat de telo cominus vibrato Nonn. XXVIII, 299 τέμνων δ' ἐχθρὰ κάρηνα — Ἰνδοσφόνους πελέεσσι, et XXIX, 15 φάσγαννα σείων.

131. ἀπειρέσια AE1, ἀτειρέσια M, ἀπειρεσίως ἐπείοικας in rasura C1; ἀτειρέσι Rhod. emendavit, postquam

ἐκπάγλως, ὡς οὔτις ἐπιχθονίων ἡρώων·

τῷ σ' οἴω κείνοισι φόνον στονόεντα βαλέσθαι·
νῦν δ' ἄγε τέρπεο θυμὸν ἐπ' εἰλαπίνησιν ἐμῆσι
σήμερον· αὐτὰρ ἔπειτα μαχήσεται, ὡς ἐπέοικεν.“

135

ὡς εἰπὼν παλάμησι δέπας πολυχανδῆς ἀείρας
Μέμνονα προφρονέως στιβαρῶ δειδεκτο κυπέλλω
χρυσείῳ, τό ῥα δῶκε περίφρων ἀμφιγυήεις
Ἥφαιστος κλυτὸν ἔργον, ὅτ' ἤγγετο Κυπρογένειαν,
Ζηνὶ μεγασθενεῖ· ὃ δ' ἄρ' ὥπασεν νιεῖ δῶρον
Λαοδάμῳ ἀντιθέῳ· ὃ δ' Ἐριχθονίῳ πόρε παιδί·
Τρωὶ δ' Ἐριχθόνιος μεγαλήτορι· αὐτὰρ ὄγ' Ἴλῶ
κάλλιπε σὺν κτεάτεσσιν· ὃ δ' ὥπασε Λαομέδοντι·

140

primum ἀπίροια conjecit ita interpretatus: *per omnia quae excellentia sunt, Divum imaginem refers.* Illud recte praetulit Tychs.: vid. VII, 687 ἴσον ἐπουρανίοισιν ἀτειρέσι. XIII, 546 εὐχουμένην μακάρεσσιν ἀτειρέσι. Similiter III, 717 ἀήται, II, 518 Γίγαντες, X, 338 Ὁραι ἀτειρέες dicuntur.

132. ὡς om. M.

133. τῷ M.

134. θυμὸν εἰλαπίνησιν mutilo versu A, θυμὸν ἐν εἰλαπίνησιν ἐμῆσιν NV123L12C1M12, ϑ. ἐν εἰλαπίνησιν ἐμοῖσιν V, ἐν εἰλαπίνησιν ἐμοῖσιν E1, ἐπ' εἰλαπίνησιν ἐμοῖσιν M. Varia tentarunt interpretes. Scal. conj. ἐν εἰλαπίνησι φίλησι. „Post θυμὸν suffice ἀρῆιον.“ RHOD. Brodaeus ἐπ' εἰλαπίνη καὶ ἐδωδῆ vel εἰλαπίνησιν ἐτσης, Dausq. ἐπ' εἰλαπίνησιν ἰαίνων, Pauw. ἐδωδῆ κ' εἰλαπίνησιν imperite vel εἰλαπίνησι θάλασσα conjecerunt. — De eo discrimine, quod intersit, sive ἐν dicatur sive ἐπί, satis recte quidem exposui in *epist. crit.* p. 704, sed quod gravissimum fuit, addere omisi, Quintum ἐπί vel περὰ ubique praetulisse videri. Ita II, 113 ἀλλήλοισι δ' ὀάριζον ἐπ' εἰλαπίνη καὶ ἐδωδῆ. V, 66 ἐν δ' αἰλοὶ κτεάροι τε παρ' εἰλαπίνησι πέλοντο. IV, 134 ἀμβροτον ὡς ἐπάσαντο Δαίτια παρ' εἰλαπίνησιν. IX, 488 καί μιν κυδαίνοντες ἐπ' εἰλαπίνησι γέροιρον. XII, 549 ἐπ' εἰλαπίνη δ' ἀλεγεινῆ Δαίνωνθ' ὕστατα δόρυα· porro II, 148. IX, 515. XIII, 384. παρὰ δαιτί et XII, 523 ἐπὶ δαιτί, unde sa-

tis probabiliter Spitzner. *mant.* p. 263 sq., qui etiam ex aliis locos attulit, XIII, 4 παρὰ δαιτί restituit. Unus locus repugnat XIV, 105 πολλὰ δ' ἐν εἰλαπίνη θυμῷδεὶ κυδαίνεσκον, qui ex Homericorum memoria remansisse videtur: Δ, 259. γ, 336. ϑ, 76 ἐν δαιτί, K, 217 ἐν δαιτίσιν καὶ εἰλαπίνησι. Contra γ, 37 ἴδρυσεν παρὰ δαιτί. Cfr. fragm. Hes. 190 ed. Marcksch. (109 ed. Goettling.) ἡδὲ γάρ ἐστι' ἐν δαιτί καὶ εἰλαπίνη τε θαλίῃ Τέρπεσθαι μύθοισι. Quintus VII, 63 sq. μίη δ' ἐπὶ δαιτί καὶ ἐνῆ Τροπόμεθα scripsit, quia Machaon et Podalirius communi mensa lectoque utentes alter alterius contubernio delectabantur.

136. παλάμησι M.

137. Μέμνον M. — στιβαρῶ M. — κυπέλλω M.

138. χρυσείῳ M.

139. Ne quis ex ϑ, 345 Ἥφαιστος κλυτόεργος scribendum censeat, cfr. III, 736 sqq. ἀμφιφορῆα τὸν ῥα πάροιθε Διώνυσος πόρε δῶρον, Ἥφαιστος κλυτὸν ἔργον ἐὔφρονος. Et ita saepius Nonnus, ut XIX, 121. XXV, 384 Ἥφαιστος σοφὸν ἔργον.

140. ὄδ' A, ὃ δ' M. — Ἐριχθονίῳ M.

142. ὃ ἴλω A, ὃ ἴλω ME1, ὃ ἴλω C1; et ita corr. Rhod. Hiatus multis defendi poterat apud Homerum: vid. Herm. *Oiph.* p. 726 et Spitzn. v. *Gr. h.* p. 140, qui ib. p. 154 hunc hiatus agnoscit. Apud Quintum tamen expellendus fuit: vid. *prolegg.* II, 1, §. 12.

143. ὄδ' A, ὃ δ' M.

- αὐταρ ὁ Λαομέδων Πριάμῳ πόρην, ὅς μιν ἔμελλεν
 υἱεῖ δωσέμεναι· τὸ δέ οἱ θεὸς οὐκ ἐτέλεσεν. 145
 κείνο δέπας περικαλλῆς ἐθάμβεεν ἐν φρεσὶ Μένωνων
 ἀμφαφόων καὶ τοῖον ὑποβλήδην φάτο μῦθον·
 „οὐ μὲν χρὴ παρὰ δαιτὶ πελώριον εὐχετάσθαι
 οὐδ' ἄρ' ὑποσχεσίην κατανευσέμεν, ἀλλὰ ἔκηλον
 δαίνυσθ' ἐν μεγάροισι καὶ ἄρτια μηχανάσθαι· 150
 εἴτε γὰρ ἐσθλὸς τ' εἰμὶ καὶ ἄλκιμος εἴτε καὶ οὐκί,
 γνώσῃ ἐνὶ πτολέμῳ, ὁπότ' ἀνέρος εἶδεται ἀλκή·
 νῦν δ' ἄγε δὴ κοίτιο μεδώμεθα, μηδ' ἀνὰ νύκτα
 πίνωμεν· χαλεπὸς γὰρ ἐπειγομένοισι μάχεσθαι
 οἶνος ἀπειρέσιος καὶ ἀϋπνοσύνη ἀλεγεινή.“ 155
 ὡς φάτο· τὸν δ' ὁ γεραιὸς ἀγασσάμενος προσέειπεν·
 „αὐτὸς ὅπως ἐθέλεις μεταδαίνυσο, πείθεο δ' αὐτῷ·
 οὐ γὰρ ἐγὼ σ' ἀέκοντα βιήσομαι· οὐ γὰρ ἔοικεν
 οὔτ' ἀπιόντ' ἀπὸ δαιτὸς ἐρυνκέμεν οὔτε μένοντα
 σεύειν ἐκ μεγάροιο· θέμις νύ τοι ἀνδράσιν αὐτως.“ 160
 ὡς φάθ'· ὃ δ' ἐκ δόρποιο μεθίστατο· βῆ δὲ πρὸς εὐνήν
 ὕστατήν· ἅμα δ' ἄλλοι ἔβαν κοίτιο μέδεσθαι

144. Πριάμῳ M.

145. δωσέμεναι M. — δε M. —
 ἐτέλεσεν A, ἐτέλεσε M.

146. περικαλλῆς M.

149. ἄρ M. — κατανευσάμεν (ε
 ab alt. m.) M. „locutionem nota:
 An tamen legendum potius: ὑπο-
 σχεσίην κατανευσέμεν? pollicitando
 annuere.“ PAUW. Male. Idem ex-
 primere voluit, quod Homerus B,
 286 (cfr. κ, 483) οὐδέ τοι ἐπιτελούν-
 σιν ὑπόσχεσιν, ἦνπερ ὑπέσταν.

150. ἐνὶ A, ἐν M C1 (eraso ι vo-
 cis ἐνὶ) et ita corr. Rhod.

152. πτωλέμῳ M.

154. ἐπειγομένῳ μάχεσθαι AME1
 (ἐπειγομένῳ M), μαχέσασθαι C1 in
 rasura et ita corr. Scal.; μαχέσθαι
 conjecit Rhod., quod recepit Tychs.,
 sed ea forma, quae praeterea tan-
 tum VI, 340 legebatur, hac in sede
 magnopere suspecta est, quia ibi
 potius πορεύεσθαι eodem sensu usur-
 pare solet Quintus: vid. I, 137. 215.
 451. II, 483. IV, 119. 263. 370. 464.
 479. VI, 195. VIII, 14. IX, 536. XII,
 285. Cum ea observatione si aliam
 jungimus in versuum clausula fere
 trium syllabarum exitum a Quinto

praelatum esse non improbabiler
 ἐπειγομένοισι μάχεσθαι reposuisse
 censebor.

157. θέλεις A, ἐθέλεις MC1; et ita
 corr. Rhod. — μεταδαίνο A, μεταδαί-
 νιο (ιο in ras. et ν ab alt. m.) M;

μεταδαίνυσο vel μεταδαίνυε Rhod.,
 illud jure praetulit Tychs. — ἀντῷ A,
 ἀντῷ M, quam formam solam Epi-
 cis usitatam revocat multisque il-
 lustrat Spitzner. *observatt.* p. 109 sqq.

158. αὐ scriptum erat in M, sed
 corr. in οὐ et a pr. m. adscript. ad
 marg. γρ οὐ. — σε ἄκοντα AM, corr.
 Rhod.

159. οὐτ' M. — οὔτε M. — μένον-
 τος V: voluitne μένοντας?

160. νύτοι A, νύ τοι M. — αὐ-
 τως M hic et infra 342, sed I, 364
 et II, 235 αὐτως retinet, quod con-
 stanter in A praeterea his locis le-
 gitur: IV, 295. 336. V, 137. VI, 180.
 VII, 44. 148. VIII, 502. XI, 74. 156.
 XIII, 17. 111. 535. Itaque cum
 Spitznero *observatt.* p. 106 retinen-
 dum duxi.

161. φάτο AME1, φάθ' C1, φάτ'
 Pauw. — ὅδ' A, ὃ δ' M.

δαιτυμόνες· τάχα δέ σφιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος.

αὐτὰρ ἐνὶ μεγάροισι Διὸς στεροπηγερέταο
ἀθάνατοι δαίνυντο· πατήρ δ' ἐν τοῖσι Κρονίων 165
εὖ εἰδὼς ἀγόρευε δυσηχέος ἔργα μόθοιο·

„ἴστε θεοὶ περὶ πάντες ἐπεσσύμενον βαρὺ πῆμα
αὔριον ἐν πολέμῳ· μᾶλα γὰρ πολέων μένος ἵππων
ὄψεσθ' ἀμφ' ὀχέεσσι δαΐζομένων ἐκάτερθεν
ἄνδρας τ' ὀλλυμένους· τῶν καὶ πέρι κηδόμενός τις 170
μιμνέτω ὑμείων μηδ' ἀμφ' ἐμὰ γούναθ' ἰκάνων
λισσέσθω· Κῆρες γὰρ ἀμείλιχοί εἰσι καὶ ἡμῖν.

ὡς ἔφατ' ἐν μέσσοισιν ἐπισταμένοισι καὶ αὐτοῖς,
ὄφρα καὶ ἀσχαλώων τις ἀπὸ πτολέμοιο τρώπηται,
μηδέ ἐ λισσόμενος περὶ υἱέος ἧὲ φίλοιο 175
μαψιδίῳς ἀφίκηται ἀτειρέος ἔνδον Ὀλύμπου.
καὶ τὰ μὲν ὡς ἐσάκουσαν ἐριγδούπου Κρονίδαο,
τλήσαν ἐνὶ στέροισι καὶ οὐ βασιλῆος ἔναντα

163. τοῖς δέ σφιν AME1, τοῖς δέ σφισ' (σ in rasura) C1; „pro τοῖς lege τότε vel τάχα.“ RHOD. Tychsen. posterius ut frequentius nostro praetulit; recte, nec debebat Lehrs. vulgatam revocare, opinor, quia olim Herm. *Orph.* p. 798 hic et duobus aliis locis — IV, 445. VII, 475 — pronomina a poeta cumulata esse putaverat. Id et ego rejeci in *rec. l.* p. 71, et pluribus refutavit Spitzn. *observall.* p. 154.

165. ἀθάνατοι M. — ἐνὶ Lehrs. ex praecepto Wernicki ad *Tryphiod.* p. 174: sed vide *prolegg.* II, 2, §. 20.

167. περὶ AM, πέρι Tychs. scripsit ex sententia Heynii, quia idem sit atque περισῶς. Revocavi vulgatam, quae simpliciter propria vi intelligendum: scitote omnes circa Diū, ut IX, 266 ἐξεφάνη πεδίον καὶ πᾶσα περὶ χθών. XI, 125 βρέμει δέ τε πᾶσα περὶ χθών. XIII, 102 περὶ δ' ἴαχε πάντα μέλαθρα. XIV, 67 ὡς Δαναοὶ περὶ πάντες ἐγήθειον, 317 τῆς δ' ἐπὶ δειροῦ Φοινίχθῃ περὶ πάντα. Alia consulto praetereo; sed cfr. *prolegg.* II, 2, §. 20.

168. γὰρ πολέμῳ A, γὰρ πολέμῳ M, γὰρ πολέων C1, et ita emend. Rhod., γὰρ πολλῶν ut sono perquam affine praetulit Pauw., recte, quamvis causa non perspecta. Nam cum πολέων nusquam apud Quin-

tum inveniatur, πολλῶν autem non solum ubi metro postulatur I, 312. III, 307. IV, 470. V, 272. VI, 596. XIII, 94. 250, sed etiam bis — III, 162 διὸς ἀνῆρ· πολλῶν δὲ καὶ ἄλλων θυμὸν ἔλυσε et XIII, 302 δουρὶ καὶ ἠνορέῃ, πολλῶν δ' ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσας — ubi alterum poni potuit legatur, profecto hic quoque assumendum fuit.

169. ὄψεσθε A, ὄψεσθ' M et ita tacite corr. Rhod. — ὀχέεσφι A, ὀχέεσσι M, et sic Lehrs.

170. περὶ M: voluine περικηθόμενος? περὶ Tychs. inconsulto, ut videtur.

172. ἀμείλιχοί εἰσι A et vulgo, ἀμείλιχοί εἰσι M.

174. ὄφρακεν A, ὄφρα κεν M; ὄφρα καὶ bene emendavit Spitzn. *observall.* p. 18 et olim in societate Graeca Bonitius; recepitque Lehrs. Sensus hic est: ut quamvis indignatus et invitus quis a bello abstineret.

175. μηδὲν ἐλισσόμενος AE1, μηδὲ ἐ λισσόμενος M; μηδὲν ἐλισσόμενος Rhod. in textu exhibuit, ipse autem μηδὲ τι λισσόμενος conjecit. Id aut μηδὲ ἐ λισσόμενος legendum putat Pauw., posterius etiam Hermann. *Orph.* p. 742 probatum jure recepit Tychs. — ἧδὲ AE1, ἧδε M; ἧὲ emend. Rhod., probavit Hermann. *l. c.*

176. οὐλύμπου M.

μῦθον ἔφαν· μάλα γάρ μιν ἀπειρέσιον τρομέεσκον·
 ἀχνύμενοι δ' ἴκανον ὄπη δόμος ἦεν ἐκάστων 180
 καὶ λέχος· ἀμφὶ δὲ τοῖσι καὶ ἀθανάτοις περ' εὐοῦσιν
 ὕπνου βληχρὸν ὄνειαρ ἐπὶ βλεφάροισι τανύσθη.

ἦμος δ' ἠλιβάτων ὀρέων ὑπερέσσονται ἄκρας
 λαμπρὸς ἀν' οὐρανὸν εὐρὺν ἐωσφόρος, ὅστ' ἐπὶ ἔργον
 ἦδὲ μάλα κνώσσουντας ἀμαλλοδετήρας ἐγείρει· 185
 τῆμος ἀρήιον νῆα φασφόρου Ἡριγενείης
 ὕστατος ὕπνος ἀνήκεν· ὃ δ' ἐν φρεσὶ κάρτος ἀέξων
 ἦδη δυσμενέεσσι λιλαίετο δηριάσθαι.

Ἦως δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἀνήκεν οὐκ ἐθέλουσα.
 καὶ τότε Τρωῆς ἔσαντο περὶ χροῖ δῆμα τεύχη, 190
 τοῖσι δ' ἄμ' Αἰθιοπῆς τε καὶ ὀππόσα φύλα πέλοντο
 ἀμφὶ βίην Πριάμοιο συναγρομένων ἐπικούρων
 πανσυδίη· μάλα δ' ὦκα πρὸ τείχεος ἐβσεύοντο
 κυανέοις νεφέεσιν ἑοικότες, οἷα Κρονίων

180. ἴκανον ἄρ' ὄπη C1, ὄπη M.

181. ἐς λέχος A et vulgo, καὶ λέ-
 χος M, quod jure commendavi in
emendatt. p. 182, quia mire dictum
 sit: „venerant in lectum, ubi unius-
 cujusque habitatio erat.“ Accedit
 quod saepius apud Quintum versus
 exordio per copulam καὶ vocabulum
 adnectitur cognatae significationis:
 vid. I, 445 ἀπόπροθι δ' εἴρια θέν-
 το Καὶ ταλάρους, ubi ἐς ταλ., et
 VIII, 208 μέγα δ' ἐβραχε Τρωῖον
 οὐδας Καὶ πεδίον, ubi καὶ πεδίον
 scribi poterat. Cfr. I, 642. 652. III,
 646. 667. IV, 123. VII, 164. 694.
 714. VIII, 20. IX, 278. X, 304. 450.
 453. XI, 107. XII, 150. 474. XIII,
 12. 82. 426. Inde patet etiam XI, 303
 recte ποταμοὶ πλήθοντο νέεσσι Καὶ
 πεδίον emendatum esse. — εὐοῦσι M.

182. τανύσθαι M. „Melius forte
 ἀβληχρὸν.“ RHOD. Dixit de eo ad-
 jectivo nec nostri loci, qui tamen
 falso II, 18 citatur, immemor Spitz-
 nerus ad Θ, 178, et sane apud re-
 centiores longior forma dominari vi-
 detur: cfr. praeter locos ab illo
 laudatos Quint. X, 19. Opp. Cyn.
 II, 182. 347. 607. Sed omnibus his
 locis metro postulatur: contra Apoll.
 Rhod. IV, 152 sine lectionis varie-
 tate legitur:

οἶον ὅτε βληχροῖσι κυλινδόμενον
 πελάγεσσιν

κῆμα μέλαν κωφὸν τε καὶ ἄβρο-
 μον.

183. ἄκρας AM et vulgo: „nimis
 angustum est et exile illud ἄκρας
 de montibus, quotquot sunt: Nonne
 scribendum ὑπερέσσονται ἄκρας, ca-
 cumina? Ita videtur sane.“ PAUW.
 Recte ille: nam ἄκρη non dicitur
 nisi de uno monte: vid. III, 234.
 VII, 402. 469. V, 76. VIII, 373. IX,
 4. XIII, 433. XIV, 554. 586, quibus-
 cum cfr. I, 322 βοόωσι δὲ πάντο-
 θεν ἄκραι. X, 418 ἀμφὶ δὲ μακροὶ
 ἄκραις — σεύονθ'. II, 1 κορυφὰς
 ὀρέων ὑπὲρ ἠχχέντων Λαμπρὸν ὑ-
 πὲρ φάος ἦλθεν. Plura sciens prae-
 tereo.

184. εὐρὺν om. M. — ἐωσφό-
 ρος M.

186. ῥιγενείης (ἦ ab alt. m.) M.

187. ὕστερος AM et vulgo; ὕστα-
 τος C1 et ita jam emend. Rhod. vid.
 ad I, 584 et Spitzner. *mant.* p. 216.
 recepitque etiam Lehrs. — ὄδ' A, ὃ
 δ' M.

190. ἔσαντο M.

190. ἄμ' M. — ὀππόσα A, ὀππό-
 σα M et ita tacite corr. Rhod.

193. πανσυδίη M. — τήχεος (sed
 ἦ ab ead. m. corr. in εἰ) M.

χειματος ὀρνυμένοι κατ' ἡέρα πουλὺν ἀγείρει·
αἰψα δ' ἄρ' ἐπλήσθη πεδίον πᾶν· οἱ δ' ἐκέχυντο
ἀκροῖσι πυροβόροισιν ἀλίγκιον, αἶτε φέρονται
ὡς νέφος ἢ πολὺς ὄμβρος ὑπὲρ χθονὸς εὐρυπέδοιο
ἄπλητοι μερόπεσβιν ἀεικέα λιμὸν ἄγουσαι·

195

195. πουλὺν (sed η in v corr. ab alt. m.) M.

196. ἄρ M. — ἄπαν AM et vulgo; πᾶν Lehrs. edidit ex emendatione Hermanni *Orph.* p. 713. — τοῖ δ' ἐπέχυντο AM, οἱ δὲ κέχυντο emend. Rhod., illud quia ἄπαν retinuit; οἱ δ' ἐκέχυντο Tychs. edidit. Ἐπέχυντο quidem per se videtur defendi posse ut vertatur: *fundebantur supra planitiem*, quemadmodum infra de locustis dicitur: *φέρονται* — ὑπὲρ χθονὸς εὐρυπέδοιο. Sed alterum constanti Quinti usu firmatur: vid. I, 491. II, 635. V, 11. VI, 251. IX, 358. 364. XI, 304. XIII, 124. XIV, 278.

197. ἀμῖσι V. — προβόλοισιν ἐναλίγκιοι A, προβόλοις ἐναλίγκιον M, nec quidquam auxilii in codd. Tychsenio teste; καρποβόροις coniecit Rhod., ποιοβόροις Scalig., πυροβόροις Pauw., quae est egregia emendatio meritoque recepta. Dausq. ex more mirum quantum nugatur, retinens *προβόλοις* qua *aculeos* intelligit, quibus *herbida* quaeque et *tenerrima stirpium* ambedant. Sed his immorari nolo. Melius Plinii locum H. N. XI, cap. 35 adscripsit: *solemque obumbrant, sollicitè suspectantibus populis, ne suas operiant terras. Sufficiunt quoque vires, et tamquam parum sit mare transisse, immensos tractus permeant diraque messoribus contegunt nube, multa contactu adurentes, omnia vero morsu erodentes et foras quoque tectorum.* Sed comparata A et M scriptura restituendum esse *πυροβόροισιν ἀλίγκιον* dixi in *epist. crit.* p. 705, ubi quae dixi de discrimine, quod inter adverbium *ἀλίγκιον* et adjectivum est, repetere operae pretium videtur paucis additis. „Adverbium solummodo ad verbum pertinens indicat, tertium quod dicitur comparationis positum esse in ea tantum notione, quae verbo continetur. Contra, ubi poni-

tur adjectivum, ipsa, de qua agitur, res tota comparatur cum eare, quae in comparationem affertur. Ita semper dicitur ἴσος Ἄρηι, θηοὶ εὐκωῶς et quae sunt similia.“ Ita VII, 446 καὶ οἱ φαίνεται πάμπαν ἀλίγκιος. IX, 13 ἀλίγκιος ἀνέρι κείνῳ. XIV, 600 ποταμῷ γὰρ ἀλίγκιος ἔροειν αἰθῆρ Συννεχῆς. Et I, 147 ἀσπίδα δὴν ἀλίγκιον ἀντιγι μῆνης, 658 κόρουν ἡελίου ἀκτίσιν ἀλίγκιον pro adjectivo habendum. „Sed eo loco, quem tractamus aptius est adverbium, quia Troes eo tantum locustis comparantur, quod utrique densa et vasta multitudo super campum effunduntur. Similes sunt hi loci I, 59 ἢπ' ὀφρούσι δ' ἰμερόντιες Ὀφθαλμοὶ μάρομαρον ἀλίγκιον ἀκτίνοισιν. II, 207 τοῦ δ' ἄρα τεύχη Πάντη μαρμαίροισιν ἀλίγκιον ἀσπεροσίησιν. Oculi cum solis radiis, arma cum fulminibus propter *solum splendorem* comparantur.“ Porro V, 68 αἰ δ' ἄρ' ἔσαν ζωῆσιν ἀλίγκια ποιπύουσαι. XI, 308 κείντο παρ' ἀλλήλοισιν ἀλίγκιον ἐχχυμένοισι Δούρασιν. „Eodemque modo II, 624 ὡς φαιμένης ῥέει δάκρον — Ἀινάῳ ποταμῷ ἐναλίγκιον illud ἐναλίγκιον ad verbum refero, quoniam lacrima eo tantum cum fluvio conferri potest, quod aequae atque ille perpetuo fluit. Ex hac observatione jam aliquem capiamus fructum. Quod enim III, 177 sq. de Achille legitur ἤριπεν ἀμφὶ νέχυσσιν ἑλίγκιος οὐρεὶ μακροῦ· Γαῖα δ' ἐπεπλάταγγσε καὶ ἄσπετον ἔβραχε τεύχη, id jure suo vituperat Pauw., quasi eandem cum monte altitudinem habuerit Achilles. Sed scribendum *ἀλίγκιον*. Pertinet comparatio eo, quod Achilles armis onustus cum magno pondere atque fragore corruerit.“ — αἶτε AM hic quidem.

199. ἀπλήγιοι AM, ἀπλιτοὶ C1; ἀπλήγιοι emend. Rhod. quod verum esse praeter IV, 462 χροὸς ἀπλήγιοιο. VIII, 49 ἡέρος ἄ., 221 αἰθέ-

ὡς οὐ ἴσαν πολλοὶ τε καὶ ὄβριμοι, ἀμφὶ δ' ἀγνῖαι 200
 στείνοντ' ἐσσυμένων, ὑπὸ δ' ἔργετο ποσσὶ κονίη.
 Ἀργεῖοι δ' ἀπάνευθεν ἐθάμβεον, εὐτ' ἐσίδοντο
 ἐσσυμένους· εἶθαρ δὲ περὶ χροῖ χαλκὸν ἔβαντο
 κάρτεϊ Πηλείδαο πεποιθότες· ὅς δ' ἐνὶ μέσσοις
 ἦε Τιτήνεσσι πολυσθενέεσσιν ἰοικῶς 205
 κνυδιῶν ἵπποισι καὶ ἄρμασι· τοῦ δ' ἄρα τεύχη

ρος ἄ. evincit IX, 510 δώροισι — ἀπλήτοισι. Itaque non erat, quod Tychs. non tam coriam, quam vim et magnitudinem designare ratus — affert Hesiod. scut. 147. 230. 250 — Dausquejanum ἀπληστοι vel dubitanter commendaret. Pejus etiam Brodaeus ἐμπλήζητοις μερόπεσσι tentavit. Sed quibus ineptiis ἀπληστοι defendere studuit Dausq., praeterire praestat. — λοιμὸν A, λιμὸν M; et ita emend. Rhod. in versione et Pauw.

200. ἔσαν AM et vulgo; ἴσαν emend. Spitzner. mant. p. 216., recepit Lehrs. — Pro ὄβριμοι olim in *epist. crit.* p. 706 conjeci ἀθρόοι, quia de eo tantum agatur, Trojanos frequentes et ordinibus confertis sese effudisse. Sed propter eam ipsam causam ὄβριμοι erant. — ἀγνῖα A et vulgo, ἀγνῖαι M. Vid. ad v. sq. Quod autem Spitzn. v. *Gr. h.* p. 31 et *mant.* p. 217 ex Grammaticorum praeceptis ἀγνῖα ubique pronun iandum dixit, id apud recentiores certe ubique libris refutatur. Et ipse iudicium suum retractavit: vid. *E.* 642. *Z.* 391 et not. ad Y, 254. Recepit tamen Lehrs.

201. στείνοντ' ἐπισυμένων AM et vulgo. Sed cum in M ἀγνῖαι legatur et omnino hic potius pluralis requiri videatur — ut infra XII, 471 ἐνσεινῶντο δ' ἀγνῖαις. Apoll. Rhod. IV, 1173 ἐν δὲ θρόος ἔσχευ ἀγνῖαις. ib. I, 317. III, 887 πόλῆος ἐϋδυήτους λίπ' ἀγνῖαις. Nonn. XXVI, 366 πόλις δ' ἔστεινεται λαῶ — insolenterque dictum sit ἐπισυμένων de incedentibus tantum sed nondum impetum facientibus — vid. I, 205. 255. 374. 351. 388. 398. 484. 601. 611. 718. II, 351. 387. III, 266. IV, 357. V, 347. VI, 601. VIII, 378. IX, 66. — in emendat. p. 182 conjeci ἀγνῖαι στείνοντ' ἐσσυμένων, quod recipiendum duxi.

Duo loci afferri possunt: V, 92 ἀμφὶ δὲ κῆμα Στορνντ' ἐπισυμένων de celerrimo equorum Neptuni cursu, et XII, 470 ἀμφὶ δὲ Τροίῃ ἔσσειν' ἐπισυμένων, sed de his draconibus jam dictum erat v. 463 ἄφαρ ἴξαν ὄλη θεὸς ὀτρύνεσθε — δυστήνοις ἐπὶ παισί. — ὑπο AM.

202. εὐτεσίδοντο M.

203. ἐσσυμένως C2. — ἔσαντο M.

204. ὅς A, ὅς M. — μεσσοῖς M.

205. Τιτήνεσσι A, Τιτήνεσσι M; et ita corr. Rhod.

206. ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι AC1, ἵπποισι καὶ ὄχεσφι M; ἵπποις καὶ ὄχεσφιν conjecit Rhod., ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν pejus etiam Pauw.; Rhodomannianum recepit Tychs., quod triplicem ob causam rejiciendum est, primum propter formam in σφιν desinentem, quas a recentioribus magno opere vitatas esse observavit Wernick. ad *Tryphiod.* p. 114 — et ita supra v. 169 ὄχεσσι ex M scripsi, quod non dubito quin etiam VIII, 235 resituendum sit —; deinde propter vitiosum spondeum mala positione effectum; denique propter caesuram trochaicam sine necessitate mutatam. Inde Wernick. *ibid.* p. 176 ex Ψ, 8 ἵπποισι καὶ ἄρμασι, Gerhard. *lectl. Apoll.* p. 156 ἵπποις καὶ ὄχημασι conjecit. Quorum illud praeferendum est, primum propter caesuram trochaicam, tum quia ὄχημα Epicis ignotum, denique propter constantem Quinti usum: vid. IV, 86 et X, 2 σὺν τεύχεσσι καὶ ἄρμασιν ἠδὲ καὶ ἵπποις. IV, 509 ἐγχοιμφθέντες ἐν ἄρμασι ποιννέσχοι. VI, 356 οἷθ' ἄρμασιν ἀμφεκέχοντο. VIII, 30 πόλοισι καὶ ἄρματι συμφέρετ' ἀστήρ. IX, 129 νῖος Πριάμοιο σὺν ἄρμασι μίμνε καὶ ἵπποις. cfr. *E.* 199 ἵπποισιν μ' ἐκέλευε καὶ ἄρμασιν ἐμβεβαῶια. Itaque nec si quis ἐχέσσι καὶ ἵπ-

- πάντη μαρμαίρεσκον ἀλίγκιον ἀστεροπηῆσιν·
οἶος δ' ἐκ περάτων γαιήοχου ὠκεανοῖο
ἔοχεται ἠέλιος φραεσίμβροτος οὐρανὸν εἶσω
παμφανόνων, τραφερὴ δὲ γελᾶ περί γαῖα καὶ αἰθῆρ· 210
τοῖος ἐν Ἀργείοισι τότ' ἔσσυτο Πηλέος υἱός.
ὥς δὲ καὶ ἐν Τρώεσσι ἀρήμιος ἦε Μέμνων
Ἄρει μαιμῶντι πανείκελος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
προφρονέως ἐφέποντο παρεσσύμενοι βασιλῆι.
αἴψα δ' ἄρ' ἀμφοτέρων δολιχαὶ πονέοντο φάλαγγες 215
Τρώων καὶ Δαναῶν, μετὰ δ' ἔπρεπον Αἰθιοπῆες·
σὺν δ' ἔπεσον καναχηδὸν ὁμῶς ἅτε κύματα πόντου
πάντοθεν ἐγρομένων ἀνέμων ὑπὸ χεῖματος ὦρη·
ἀλλήλους δ' ἐδάϊζον ἐϋξέστης μελίησι
βάλλοντες, μετὰ δέ σφι γόος καναχή τε δεδήει· 220
ὥς δ' ὅτ' ἐρίγδουποι ποταμοὶ μεγάλα στενάχωσιν
εἰς ἄλα χευόμενοι, ὅτε λαβρότατος πέλει ὄμβρος
ἐκ Διός, εὐτ' ἀλίστων ἐπὶ νέφεα κτυπέωσι

ποις aut ἵπποισιν ὄχεσσι τε conjecterit, probaverim. Vulgata fortasse orla est ex M, 114 ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος.

207. πάντη A, πάντη M. — μαρμαίρεσκον A, μαρμαρέσκον M, μαρμαίρεσκον Tychs. — ἀστεροπηῆσιν M.

209. φραεσίμβροτος M.

210. παμφαίνων A, πουμφανόνων M. Eam formam ubique praetulisse videtur Quintus: παμφανόουσα legitur V, 117 (de gladii manubrio). VI, 3. VII, 2 (de Aurora). XIV, 452 (de aegide); παμφανόνων VII, 346 (de stella). Inde X, 457 sine dubitatione restitui παμφανόουσα, cum vulgatae παμφαίνουσα nihil patrocinetur παμφαίνησι V, 132. Apud Homerum utraque forma promiscue legitur, ut videtur: aut in caesura trochaica aut in versus clausula παμφανόνωντα E, 295. 619. Θ, 435. I, 596. N, 261. O, 120. Ψ, 613. δ, 42. ν, 29. τ, 386. χ, 121, — ωντος Ψ, 509, — ωσα B, 458. Z, 473. Σ, 206. Φ, 349; contra aut initio aut in secunda sede παμφαίνων Z, 513. A, 63. T, 398, — νοντα X, 26, — νοντας A, 100, — νον Ξ, 11. Apud Apollon. Rh. in clausula I, 788 παμφανόνωντι. III, 1280 παμφανόνων, initio I, 732 παμφαίνων. Prorsus repugnat παμφαίνουσα in ver-

sus exitu IV, 1310 quod altera forma mutandum arbitror. Apud Manethonem tantum brevior forma legitur: παμφαίνων I, 327, — νοντι II, 74, — νοντα II, 54. 132, — νουσ' VI, 366. — γελᾶ M. — περι AM; περί Tychs. e conjectura.

213. μαιμῶντι A et vulgo, μαιμῶντι M: vid. prolegg. II, 2, §. 3.

215. δ' ἀμφοτέρων AM „et ceteri codd.“, δ' ἀμφοτέρων C1, δ' ἄρ' ἀμφοτέρων VNV3 et ita emend. Rhod.

216. δαναῶν (α ab alt. m.) M. — μετα M.

217. σὺν M.

218. ἐγρομένων AM et vulgo; sed bene Pauw.: „venti non congregantur, sed excitantur et concitantur. Scribe ἐγρομένων.“ Cfr. IV, 521 χεῖματος ἐγρομένου. XIV, 35 ἐγρομένω ὑπὸ χεῖματι. Neque aliter Ovid. Metam. XI, 490 omnique e parte feroces Bella gerunt venti. — ὦρη M.

219. ἐϋξέστης μελίησι M; μελίησι correxi.

220. δεδίει (η ab alt. m.) M.

221. στενάχωσι M.

223. ἐν τ' A, εὐτ' MVNV123C1. —

θηγόμεν' ἀλλήλοισι, πυρὸς δ' ἐξέσβυτ' αὐτμῆ·
 ὡς τῶν μαρναμένων μέγ' ὑπαὶ ποσὶ γαῖα πελώρη 225
 ἔβραχε, θεσπεσίου δὲ δι' ἠέρος ἔσβυτ' αὐτῆ
 σμερδαλέη· δεινὸν γὰρ αὐτεον ἀμφοτέρωθεν·
 ἔνθ' ἔλε Πηλείδης Θάλιον καὶ ἀμύμονα Μέντην
 ἀμφοῦ ἀριγνώτω, βάλε δ' ἄλλων πολλὰ κάρηνα·
 εὔτε * * * * *
 * γαίης μελάθροισιν ὑποχθονίοις ἐπορούση 230

τυπέωσι A, ζυπέωσι MVNV123C1, et ita emend. Rhod.

224. γηθόμεν' A, γήθουεν C1 (teste Tychs.), θηγόμεν' MVNV123a, et ita emend. Rhod., quae scriptura infra IV, 352 θηγομένων νεφέων in eadem re repetitur. Estque apertissima: nubibus ventorum vi contritis et concussis fulmen et tonitru excitari putabatur: cfr. Ovid. Met. VI, 694 sqq. ubi Boreas loquitur:

— — tanto molimine luctor,
 ut medius nostris concursibus insonet aether,
 exsiliantque cavis elisi nubibus ignes,
 et ib. XI, 435 sq.

caeli quoque nubila vexant,
 excutiantque leris rutilos concursibus ignes,

ubi vid. intpp. Pauw. cum non memor esset terendo acui, varia tentat: πλητιόμεν', θεινόμεν', ῥηγνύμεν', quibus omnibus facile carebimus, quamquam Tychs., quem hic sequitur Lehrs., utroque loco θεινόμενα praetulit, et ipse Heyn. vulgata offensus ὠθόμεν' coniecit. — πάρος AM et vulgo, πυρὸς (ut edidit Lehrs.) et ego emend. in emendatt. p. 182 sq. et Spitzner. observatt. p. 80. Quae ibi fusius exposui transcribere operae pretium est: „antea conspici fulmen, quam audiatur tonitru, id diserte monere scriptoris est physici, non poetae epici. Tum αὐτμῆ simpliciter non potuit de fulmine dici, quia per se nihil est nisi πνοή. Inde apud Homerum de folilibus spirantibus dicitur Σ, 471, de ventis flantibus λ, 400, de spiritu vitali I, 609. K, 89, de nidoris flamine μ, 369, de exhalatione Apoll. Rhod. II, 665. 736. Quint. XI, 384, de odore quem oleum emittit Ξ, 174.

Ubicunque nude de igne dicitur, id quod h.l. factum esse putabat Pauw., totus locus semper ita est comparatus, ut de alia re cogitari nequeat: vid. Φ, 366. ι, 389. Quint. VII, 571. Πυρὸς αὐτμῆ saepe Quintus Homeri exemplum (π, 290. τ, 20. hymn. Merc. 137) secutus conjunxit: V, 33. VI, 226. VIII, 90. X, 62. XII, 503. Et similiter III, 710. XIII, 150. 330 Ἠφαιστον αὐτμῆ dixit. Cfr. Apoll. Rhod. I, 734. III, 531. IV, 929. Orph. Arg. 1226. πῦρ saepe de fulmine dicitur: vide Aeschyl. Agam. 651. Prom. 1044. Quint. V, 106. VIII, 462; αὐτμῆ autem de fulmine posuit Hesiod. Theog. 696, ut αὐτμῆ ibid. 862.“ Nunc physici poetae locum addere placet id phaenomenon explicantis, quemadmodum eum jam dudum in observatt. ad Tryphiod., quae sunt in Jahnni Archiv für Phil. 1834. t. 5, 1. hemistichis mutatis emendatum dedi, Joann. Gaz. ecphr. II, 149 sqq.

ἀλλὰ γάος πρώτιστον ἀπ' αἰθέρος
 ἀνδράσι πέμπει
 μαρμαρογῆ λαμπιτήρας δίστειούσα
 προσώποις,
 καὶ καναχὴ μετόπισθεν ἀκούε-
 ται, οὐνεκα μᾶλλον
 ὁ φθαλμοὶ προθέοντες ἀρεί-
 ονές εἰσιν ἀκουῆς.

225. ποσὶ A, ποσὶ M.

226. αὐτμῆ A, αὐτῆ M et ita emend. Rhod.

227. σμερδαλέη in M script. in rasura, et inde ab ead. m. in marg. adscr. γρ σμερ.

229. βάλλε M.

230. εὔτε γαίης etc. sine lacunae signis AM et ceteri codd., εὔτε γέης C1. — ὑποχθονίην ἐπορούση M; εὔτ' ἄνεμος βάθροισιν Rhod., εὔτ' ἄρ' μελάθροισιν ὑποχθονίος Pauw., εὔτε Γύης Scalig. coniecit, quod

λάβρος, ἄφαρ δέ τε πάντα κατὰ χθονὸς ἀμφιχέηται
 ἐκ θεμέθλων· μάλα γάρ ῥα περιτρομέει βαθὺ γαῖα·
 ὡς οἷγ' ἐν κοινήσι κατήριπον ὠκέϊ πότιμω

quid sibi velit non perspicio. De h. I. quid sentirem dixi in *programm.* c. p. 7, quod paucis additis repetere placet: „versum triplici mendo affectum nemodum sanavit. Nam et metrum pessumdat, quod qui scribendo εὔτ' αἴης (sive ἤντε γῆς) restituendum censeat neminem latet quomodo refutandus sit, et subiectum desideratur, et μελέθροισιν offendit cum propter significatum tum propter insolentem secundae syllabae correptionem, qua de re monuit Spitzner. *observatt.* p. 52.“ Quamquam hoc postremum in Quinto correptionum atticarum pleno haud scio an facile ferendum sit. „Rhodomanni εὔτ' ἄνεμος verum esse, quae et Spitzneri fuit sententia l. c. et Tychsenii, vix probabile est. Quod enim γαῖης glossema esse perhibent ad ὑποχθονίους adscriptum, id jam propter poeticam formam incredibile. Eam conjecturam qui inepte vituperavit Pauwius, quia ventus ea tantum adoriatur, quae in terrae superficie extant, — terrae motus enim subterraneis ventis cum aliis ut Plin. H. N. II. sect. 81, §. 192, Nonno VI, 290. XXI, 90—104 (cfr. Lehrs. *quaestl. epp.* p. 301) etiam Quintus et hic et III, 63—65 adscribit — multo pejorem fecit conjecturam; nam ἀήρ, ut probe perspexit Tychs., de aere vel spiritu subterraneo nusquam occurrit et omnino nunquam est flatus, quatenus vehementer movetur, sive ventus. Coniunctis Pauwi et Rhodomanni inventis Tychs. suum confecit: εὔτ' ἄνεμος μελέθροισιν ὑποχθόνιος ἐπορούση, in qua ultimae illius adiectivi syllabae productio certe a Quinti usu abhorret: cfr. Spitzner. v. *Gr. h.* p. 64. Omnino cum varia excogitari possint, ut ἤντε ἄημα βάθροισιν ὑποχθονίους ἐπ. λάβρον aut εὔτ' αἴρης μελέθροισιν ὑπὸ χθονὸς ἴς ἐπ. λάβρον aut εὔτε πνοή μελέθροισιν ὑποχθονίη ἐπ. λάβρον aut alia etiam, nihil tamen ullam veri speciem habet in loco non

tantum corrupto, sed aperte ex duobus conflato. Facile enim sua amplificare potuit Quintus, ut apparet comparanti Nonnum l. c., sed quomodo id fecerit, cum plane sit obscurum.“ non dijudicaverim illud μελέθροισιν utrum retinendum et quacunque ratione explicandum, an mutandum sit; quo facto praeter illud βάθροισιν etiam alia inveniri possent, ut μεγάρροισιν (eo sensu quo μεγαρίζειν dixere), vel μεσσοῖσιν vel χασμοῖσιν vel etiam alia: maxime probabile id videatur quod iam proposui altero versu scriptum fuisse γαῖης μὲν ῥ' ἄντροισιν ὑποχθονίους ἐπορούση. Itaque cum ne hoc quidem demonstrari possit, unus an plures versus interciderint, satis habui lacunae signa posuisse omni restaurandi impetu represso. Sed quod ibidem quamquam dubitanter posui μελέθροισιν intelligendum esse de aedibus ipsis inferno turbine conquisatis, quemadmodum Nonnus similiter l. c. 100

ἀγχινεαῖ δὲ μελάθρα τινάστορι
 λύετο παλμῶ
 dixerit, id propter sequentia ἄφαρ δέ τε πάντα κατὰ χθονὸς ἀμφιχέηται Ἐκ θεμέθλων probari non potest.

232. γάρ περιτρομέει A, γάρ ῥα περιτρομαίει M, ῥα etiam C1 supra lineam habet, addiditque jam Rhodom. — βαρὺ AM et vulgo, emend. Bonit. l. c. p. 1229 ex III, 65 κραδαινομένης βαθὺ γαῖης: „funditus domus evertitur, quia alle concussa terra tremit.“ Recepit etiam Lehrs. Errat autem Spitzner. *observatt.* p. 52 sqq. qui allato IV, 352 βαρὺ δὲ χτυπέουσιν ἄλλαι neutrum absonum importunumve iudicatum absonum librorum scripturam non deserendam censet. Verum βαρὺ de fragore quidem recte diceretur, ut si h. l. περιτρομέει scripsisset, non vero de tremore, qui ipse h. l. effe-rendus erat, quia causa est aedium ruinae in superficie effusae.

233. οἷγ' AM hic quidem, quod

- αίχμη Πηλείωνος· ὃ γὰρ μέγα μαίνεται θυμῷ.
 ὡς δ' αὐτῶς ἐτέρωθεν εἰς πάϊς Ἑριγενείης 235
 Ἀργείους ἐδάϊξε κακῇ ἐναλίγκιος Αἴση,
 ἦτε φέρει λαοῖσι κακὸν καὶ ἀεικέα λοιγόν.
 πρῶτον δ' εἶλε Φέροννα διὰ στέροιο τυχήσας
 δούρατι λευγαλέῳ, ἐπὶ δ' ἔκτανε δῖον Ἑρευθον,
 ἄμφω ἐλδομένῳ πόλεμον καὶ ἀεικέα χάριμν, 240
 οἱ Θρούον ἀμφενέμοντο παρ' Ἀλφειοῦ ῥεέθροις,
 καὶ ῥ' ὑπὸ Νέστορι βῆσαν ἐς Ἴλιον ἱερὸν ἄστν·
 τοὺς δ' ὀπότη' ἐξενάριζεν, ἐπώχετο Νηλέος υἷον
 κτεῖναι μιν μεμαῶς· τοῦ δ' Ἀντίλοχος θεοειδῆς
 πρόσθ' ἔλθων ἴθυνε μακρὸν δόρυ, καὶ οἱ ἄμαρτε 245
 τυτθὸν ἀλευαμένοι· φίλον δέ οἱ εἶλεν ἑταῖρον
 Αἴθωπα Πυρρασίδην· ὃ δὲ χωσάμενος καταμένοιο
 Ἀντιλόχῳ ἐπιᾶλτο, λέων ὡς ὀβριμόθυμος
 καπρίῳ, ὅς ῥα καὶ αὐτὸς ἐναντίον οἶδε μάχεσθαι
 ἀνδράσι καὶ θήρεσσι, πέλει δέ οἱ ἄσπετος ὀρμή· 250
 ὡς ὃ θοῶς ἐπόρουσεν, ὃ δ' εὐρέϊ μιν βάλε πέτρῳ
 Ἀντίλοχος· τοῦ δ' οὔτι λύθη κέαρ, οὔνεκ' ἄρ' αὐτοῦ
 ἀλγινόνεντ' ἀπάλαλκε φόνον κρατερὴ τρυφάλεια·

revocat Spitzner. *manl.* p. 221. — κο-
 νίησι M. — πότιμω M.

234. αἰχμη M. — ὃ AM hic qui-
 dem. — θυμῷ M.

236. αἴση M.

237. ἦτε A, ἦ τε M. — κακῆν (ο
 ab alt. m.) M.

238. διαστέροιο M.

239. λευγαλέῳ M. — ἐπι M.

241. Ἀλφειῖο ρεέθροις M.

243. τοῦσδ' AM et vulgo; distinxi.
 — ἐπώχετο M, et ω in correct., cum
 antea ο scriptum esset. — υἷος MV.

244. του M.

245. πρόσθεν A, πρόσθ' MVNV123
 L12 E1, et ita corr. Rhod. — πρόσθεν
 ἐπελθὼν C1. — καὶ οὐ C1, et ita
 inepte conjecit Pauw.: vid. *prolegg.*
 II, 1, §. 6. Scal. conj. καὶ τοῦ.

246. εἶλεν M.

247. Πυρρασίδην M hic quidem.
 — ὀδέ A, ὃ δὲ M.

248. Ἀντιλόχῳ (ο ab ead. m.) M.
 — ὀβριμόθυμος A, ὀβριμόθυμος M.

249. καπρίῳ M. — ὃ ῥα A, ὅς ῥα
 M, ὅς ῥα C1 et ita corr. Rhod.

250. ἄσπετος M habere dicitur a
 Tychs., sed mea excerpta tacent,
 et vulgatam vindicavit Spitzn. *obser-*
vat. p. 9. — ὀρμή A, ὀρμή M.

251. ὃ AM hic quidem. — θοῶς
 habere dicitur M a Tychs., sed mea
 excerpta tacent. — ἄδ' A, ὃ δ' M.
 — μὲν A, μιν M et ita corr. Rhod.,
 vocem om. E1. — πέτρῳ M.

252. τοῦ δ' οὔτι λύθη κέαρ
 οὔνεκ' ἄρ' αὐτοῦ A lacuna falso loco
 posita; Ἀντίλοχος initio add. MVNV123
 L12 E1, τοῦ δ' οὔτι etc. sine defec-
 tus nota E2, τοῦ δ' οὔτοι λύθη C1.
 Varia tentarunt intpp. „Deest initio
 κακῆραλήν.“ RHOD. Brod. τοῦ δ'
 οὔτως λύθη κέαρ ἐνδοθεν contra
 metrum, Dausq. τοῦ δὲ μὲν οὔτι
 λύθη κέαρ ἐνδοθεν contra sermonem
 conjicit, aut initio μαρμαρέῳ vel
 ἰθυτενεῖ vel ἀλεμάτως supplet, qui-
 bus omnibus longe praestare Rho-
 domannianum vel Pauw. intellexit.

253. ἀλγινόνεντ' AM, ἀλγινόνεντ'
 VNV123 L12 et ita corr. Rhod. —
 ἐπάλαλκε A, ἀπάλαλκε MVNV123
 L12 et ita corr. Rhod.

- σμεροδαλέον δέ οί ἦτορ ἐνὶ στέρονοισιν ὀρίνθη
 βλημένον· ἀμφὶ δέ οί κόρυς ἴαχε· καὶ ὄ' ἔτι μᾶλλον 255
 μαίνετ' ἐπ' Ἀντιλόχῳ· κρατερὴ δέ οί ἔξεν ἀλκή·
 τοῦνεκα Νέστορος υἷα καὶ αἰχμητὴν περ' ἔοντα
 τύψεν ὑπὲρ μαζοῖο· διήλασε δ' ὄβριμον ἔγχος
 ἐς κραδίην, θνητοῖσιν ὅπη πέλει ὠκὺς ὄλεθρος.
 τοῦ δ' ὑποδηωθέντος ἄχος Λαυκοῖσιν ἐτύχθη 260
 πᾶσι, μάλιστα δὲ πατρὶ περὶ φρένας ἤλυθε πένθος
 Νέστορι παιδὸς εἰοῖο παρ' ὀφθαλμοῖσι δαμέντος·
 οὐ γὰρ δὴ μερόπεσσι κακώτερον ἄλγος ἔπεισιν,
 ἢ ὅτε παῖδες ὄλωνται εἰοῦ πατρὸς εἰσορόωντος·
 τοῦνεκα καὶ στερεῆσιν ἀσηράμενος φρεσὶ θυμὸν 265
 ἄχρυτο παιδὸς εἰοῖο κακῇ περὶ Κηρὶ δαμέντος·
 κέκλετο δ' ἔσσυμένως Θρασυμήδεα νόσφιν ἔοντα·
 „ὄρσο μοι, ᾧ Θρασύμηδες ἀγακλεές, ὄφρα φονῆα
 σεῖο κασιγνήτοιο καὶ νιέος ἡμετέροιο
 νεκροῦ ἐκὰς σεύωμεν ἀεικέος, ἧε καὶ αὐτοὶ 270

254. στήθεσιν (σ suprascr. ab alt. m.) M, cujus in marg. a prima m. add. γο στέρονοι· ceteris a bibliopaga simul cum marginis ora abscisis. Inde ἐν στέρονοισιν recipiendum esse monui in *emendatt.* p. 183. Nam hoc potius vocabulum in ea phrasi ponere solet Quintus: vid. II, 69 οὐδὲ σοὶ ἐν στέρονοισι πέλει μενεδήιον ἦτορ. III, 74 οὐδ' εἴπερ στέρονοισι μάλ' ἄτρομον ἦτορ ἔχρησι. V, 189 οὐ γὰρ τοι στέρονοισι πέλει μενεδήιον ἦτορ. VI, 621 οὐδ' εἴ μοι στέρονοισι σιδήρεον ἦτορ ἐνείη, et cfr. similes locutiones I, 217. 289. 343. 409. 724. II, 178. 272. III, 14. 545. IV, 67. 122. V, 175. 385. 405. 583. VI, 460. 604. 637. X, 178. 282. XI, 225. XIII, 60. 106. XIV, 492. Contra in iisdem fere locutionibus nusquam tamen cum ἦτορ coniunctum legitur στήθεσσι I, 559. II, 335. V, 463. VII, 406. VIII, 261. IX, 275. XI, 145. Etiam alii in coniunctionibus multo frequentius στέρον, quam στήθος invenitur: sic II, 238 διὰ στέροιο τυχήσας, 542 ἰπὸ στέροιο θέμεθλα. VI, 408. VIII, 307 διὰ στέροιο. VII, 255 στέρονοι περὶ πλατέεσσι χυθείσα. IX, 220 περὶ στέρονοισιν θεοῖο Τεύχε' ἐπιβρομέουσιν. Contra semel

legitur XIV, 457 ἔβρωμε δ' αἰγίς ἅπασα περὶ στήθεσιν ἀνάσσης.

255. βλημένῳ Scal. conj. male: vid. *prolegg.* II, 1, §. 7.

256. ἐπαντιλόχῳ M.

258. ὑπερ M.

259. ὅπη A, ὅπη M.

260. ὑποδηωθέντος M.

263. κακώτερον M.

264. εἰοῦ M.

266. κακῇ περὶ M. — κῆρι A, κηρὶ M, et ita corr. Heyn.

267. Θρασυμέδεα M.

268. μοι (suprascr. οι ab ead. m.) M.

270. σέβρωμεν (v ab alt. m.) M. — ἀεικέος, quia vix dici ita possit cadaver ab hoste male habitum (νεκρὸς αἰκισθείς), Struvius minor in *programmā.* p. 4 sq. mutandum censet primum in ἀεικέα, quia potius in ipsum interfectorem cadat, tum quia ἀεικῆς de rebus non de personis dici soleat, in ἀνερχέος ex III, 494 στρατιὸν εἶρον ἀνερχέα θῆκας Ἀχαιῶν. Sed hoc, quod bene dicitur de toto Achivorum exercitu, postquam cecidit ἔρκος Ἀχαιῶν, minus commode transfertur ad unicum mortuum a propinquis, qui adsunt defendendum. Ἀεικῆς autem etiam de personis dici posse ipse Stru-

- ἀμφ' αὐτῷ στονόεσσαν ἀναπλήσωμεν οἴζυν.
 εἰ δὲ σοὶ ἐν στέρονοισι πέλει δέος, οὐ σύγ' ἐμῆιο
 υἱὸς ἔφρυς οὐδ' ἐσβὶ Περικλυμένοιο γενέθλης,
 ὅστε καὶ Ἡρακλῆι καταντίον ἐλθέμεν ἔτλη.
 ἀλλ' ἄγε δὴ πονεώμεθ', ἐπεὶ μέγα κάρτος ἀνάγκη 275
 πολλάκι μαρναμένοισι καὶ οὐτιδανοῖσιν ὀπάξει.
- ὡς φάτο· τοῦ δ' αἴοντος ὑπὸ φρεσὶ σύγγυτο θυμὸς
 πένθεσι λευγαλείοισιν· ἄφαρ δὲ οἱ ἤλυθεν ἄγχι
 Φηρεὺς, ὃν ῥα καὶ αὐτὸν ἀποκταμένοιο ἀνακτος
 εἶλεν ἄχος· κρατεροῖο δ' ἐναντία δηριάσθαι 280
 Μένονος ὠρμήθησαν ἀν' αἵματόεντα κυδοιμόν·
 ὡς δ' ὅταν ἀργεντῆρες ἀνὰ πτύχας ὑλήεσσας
 οὖρεος ἠλιβάτοιο λιλαίόμενοι μέγα θήρης
 ἢ σὺδὸς ἢ ἄρκτοιο καταντίον αἵεσσονσι
 κτεινόμεναι μεμαῶτες, ὃ δ' ἀμφοτέροις ἐπορούσας 285

vius allato Apoll. Rhod. IV, 91 probavit: μηδ' — ὄνοτιν καὶ ἀεικέα θείης: quod ne ab Homericō quidem usu prorsus alienum esse ἀεικέλιος evincit Ξ, 84. ζ, 242. ν, 402 de personis usurpatum. Quintus quidem a sollemni usu non decessisse videatur: ita dixit οἴτου ἀ. IV, 41. γόου V. 607. λώβης XII, 371; ἀ. φήμην I, 21. χάριμην I, 34. II, 240. VII, 265. λοιγόν II, 237. πότιμον IX, 232; ἔργον ἀ. XIII, 425; ἀ. πῆματα VII, 279. Sed transitum quasi parat III, 629 παισὶν ἀεικέα τειρομένοισιν, unde h. l. de mortuo ponitur, non quidem ab hoste male habitum, sed cuius nulla a quoquam ratio et cura habetur. Et eodem sensu non dubito quin XIV, 292 restituendum sit θύγατρας ἀεικέας: cf. ibi not.

272. Vulgo δέ σοι. — σύγ' AM, σύ γ' Tychs.

274. ὅστε (sic) A, ὅστε M, ὡς τε ed. Rhod. errore. — κατ' ἀντίον AM; „καταντίον una voce.“ RHOD.

275. πονεώμεθα A, πονεώμεθ' M, et ita tacite corr. Rhod. — ἐπει M.

277. ὡς M.

278. πένθε (σι ab ead. m.) M.

279. ὃν ῥα A, ὃν ῥα M. — αὐτὸν (καὶ ab ead. m.) M.

283. εὐρυβάτοιο A et vulgo, ἠλιβάτοιο M. Illud quid sit non satis perspicitur. Hermannus quidem vix

putat dici potuisse de monte aliquo lato et spatioso, sed, si alicubi dictum sit, potius de homine amplis gressibus incedente. Contra alterum ut apud alios (cfr. Buttman. *lexil.* p. 176—182), ita etiam apud Quintum sollemne est montium epitheton; cfr. I, 696 ἢ. σοπιῆς. II, 379 οὖρεος ἢ. II, 183 et VIII, 198 ἢ. ὄρεων. VIII, 65 οὖρεσιν ἢ. X, 200 Κανκάσου ἢ. XIV, 490 ἢ. ὄρεσιν. Inprimis huc pertinet Apoll. Rhod. IV, 442 sqq.

τοῖα παραιομένη θελκτικῆρια φάρμακ' ἐπασσεν αἰθέρι καὶ προΐησι, τὰ κεν καὶ ἄλωθεν ἐόντα ἄγριον ἠλιβάτοιο κατ' οὖρεος ἠγαγε θῆρα.

284. κατ' ἀντίον A, καταντίον MEI.

285. κειρέμεναι A, κτεινόμεναι M, quod non dubito quin jam a Rhod. lectum sit; vertit enim: *eumque interficere conantur*. — ὃδ' A, ὃ δ' M. — ἀμφοτέροις AM; „Coactum hoc, ubi Virorum numerus non praecesserat: Melius esset ἀμφοτέρωσ' ἐπορούσας, in utramque partem, et dextram et sinistram, assiliens. An tamen ipse Quintus scripsit forte, ὃ δ' αἰνοτέρως ἐπορούσας.“ PAUW. Miror ab eo sibi imponi passum esse Tychs., qui quod ἀμφοτέροις non habeat quo referatur ἀμφοτέρωσ' recepit, quod plane ineptum est. Duos intelligi venatores ex com-

θυμῷ μαιμῶντι βίην ἀπαμύνεται ἀνδρῶν·
 ὡς τότε καὶ Μένων φρόνεεν μέγα· τοὶ δὲ οἱ ἄγχι
 ἦλυθον· ἀλλὰ μιν οὔτι κατακτανέειν ἐδύνατο
 μακροῦσιν μελίησιν· ἀπέπλαγχθεν δὲ οἱ αἰχμαὶ
 τῆλε χροός· μάλα γὰρ που ἀπέτραπεν Ἴριγένεια· 290
 δούρατα δ' οὐχ ἄλιως χαμάδις πέσεν· ἀλλ' ὃ μὲν ὦκα
 ἐμμεμαῶς κατέπεφνε Πολύμνιον νῖα Μέρητος
 Φηρεὺς ὄβριμόθυμος, ὃ δ' ἔκτανε Λαομέδοντα
 Νέστορος ὄβριμος υἱὸς ἀδελφειοῦ χολωθεῖς,
 ὃν Μένων ἐδάϊξε κατὰ μόθον, ἀμφὶ δ' ἄφ' αὐτῷ 295
 χερσὶν ὑπ' ἀκαμάτησι λύεν παγγάλκεα τεύχη
 οὔτε βίην ἀλέγων Θρασυμήδεος οὔτε μὲν ἐσθλοῦ

paratione satis patet: Memnon enim cum fera, Thrasymedes et Phereus cum venatoribus conferuntur.

286. θράσει A, θράσσει E1, θυμῷ M; Rhod. θάρασι conjecterat. ἐπαμύνεται A, ἀπαμύνεται MV, et ita Rhod. legit vertendo: propulsat.

287. ὡς τότε Μένων φώνεε * μέγα A, ὡς τότε Μένων φώνε' ἐπὶ μέγα C1, ὡς τότε Μένων φρόνεε μέγα M. „Corrige sic: ὡς τότε καὶ Μένων φρόνεεν μέγα.“ RHOD. Jure recepit Tychs., et idem Brod. invenerat; nisi quod φρόνεε scripsit. Scal. ὡς τότε δὴ M. μέγα φώνεε, Dausq. ὡς τ. M. φώνεε πύμμεγα, aut ὡς τ. δὴ M. φονάα μέγα conjectit, Pauw. ὡς τ. δὴ M. φρόνεε μέγα commendavit.

288. κτανέειν AM, κτανέειν C1; κατακτανέειν Rhod. conj., quam conjecturam Pauw. perfecit κατακτανέειν scribendo. Dausq. „Supplementum legitur,“ inquit, δύω περ — „voluit igitur sine dubio ἀλλὰ μιν οὔτι κτανέειν ἐδύνατο δύο περ, quod Heyn. hominis ignorantiam nesciens ita intellexit ἀλλ' οὔ μιν κταν. ἐδύν. δύο περ — „Vel οὔτι δύνατο κτανέειν πλέονές περ.“

289. μακροῦσι AM et vulgo; ceteri. — μελίησι· ἀπέπλαγχθεν (ῥ ab alt. m.) M. — γὰρ οἱ AM et vulgo; δέ οἱ scripsi ex emend. Hermannii Orph. p. 783., quod dedit etiam Lehrs. — αἰχμηῖ AM, αἰχμαι emend. Rhod.

291. οὐχ' ἄλιως M.

292. κάππεγεν A, κατέπεφνε M, et ita corr. Rhod., κατέφνεν C1.

293. ὄβριμόθυμος A, ὄβριμόθυμος ME1 („semper E1 ὄβριμος scribit et ὄβριμόθυμος.“ TYCHS.) — ὄδ' A, ὄ δ' M.

294. ὄβριμος A, ὄβριμος M. Gerhard. lectt. Apoll. p. 87 laudat ad h. l. Π, 320 Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε κασιγνήτιο χολωθεῖς.

295. αὐτῷ M.

296. ἀκαμάτοισι M, sed alteram formam retinendam esse docui in emendat. p. 183. Etenim ἀκαμάτησι legitur in A praeter hunc locum IV, 485. V, 526. VII, 99. IX, 397. XI, 407. XIV, 632; contra — οἰσι XIV, 446. 481 et XII, 195 in A et M, cujus codicis in his terminationibus parum firmam esse auctoritatem saepius jam vidimus. Itaque ubique ἀκαμάτησι praefendum duxi, quod etiam Hesiod. Theog. 519. 747 ἀκαμάτησι χέρεσσι, quamquam Mützell. frustra obloquitur de emend. Theog. p. 194 sq., et Apoll. Rhod. II, 661 ἀκαμάτησιν ἐλάτησιν. Singulari numero, ut Hesiod. ibid. 39 ἀκάματος ῥέειν αὐδή posuit, nisi aliqua causa femininum commendaret, communem clausulam praetulit: Etsi enim I, 13. V, 642. XIV, 63 ἀκαμάτοιο θαλάσσης. V, 28. VIII, 348 et XI, 478 ἀσπίδος ἀκαμάτοιο. VI, 233 ἀκαμάτοιο βοείης metri causa posuisse videatur, tamen sine necessitate II, 118 ἀκαμάτων πέρατα χθονός. XII, 152 ἐπ' ἀκαμάτω Τρωϊνίδι: unde XIII, 341 ἀκαμάτου δύσιν ἡ οὐς scribere non du-

Φηρέος, οὐνεκα πολλὸν ὑπείροχος· οἱ δ' ἄτε θῶε
 ἀμφ' ἔλαφον βεβαῶτα μέγαν φοβέοντο λέοντα
 οὔτι πρόσω μεμαῶτες ἔτ' ἐλθέμεν· αἰνὰ δὲ Νέστωρ 300
 ἐγγύθεν εἰσορόων ὀλοφύρετο, κέκλετο δ' ἄλλους
 σφουὺς ἐτάρους δηλοῖσιν ἐπελθέμεν· ἂν δὲ καὶ αὐτὸς
 ὄρμαινεν πονέεσθαι ἀφ' ἄρματος, οὐνεκ' ἄρ' αὐτὸν
 παιδὸς ἀποφθιμένιοιο ποθὴ ποτὶ μῶλον ἄγεσκε
 παρ δύναμιν· μέλλεν δὲ φίλω περὶ παιδὶ καὶ αὐτὸς 305
 κείσθαι ὁμῶς κταμένοις ἐναρίθμιος, εἰ μὴ ἄρ' αὐτὸν

bitavi. Contra hiatus vitandi causa patet I, 678 ἀκαμάτης ἀπὸ χειρός et IV, 449 ἀκαμάτης ἔχε χειρός alteram formam praelatam esse. Homerus adjectivo non usus est nisi in formula ἀκάματον πῦρ, quam habet Quintus XI, 94, cui proxime accedit ἀκάματος Ζεὺς IV, 56. X, 319. ἀκαμάτου πρὸς ὄρμην XIV, 455. ἀ. Διὸς ὄσσε X, 47. Διὸς ἀκαμάτοιο I, 514. VIII, 223. XIV, 465 legitur, unde patet etiam XI, 419 ἢ ἀκαμάτου Διὸς ὄρμης adjectivum Dei esse, nisi adeo ibi ὄρμη̃ scribendum. Nonnulla de his formis attulit Porson. in praef. ad Hec. p. X sq. et ad Med. 822, in univesum de iis monuit Hermann. Opuscc. III, p. 216.

298. ὑπείροχος M. — οἷδ' A, οἷ M. — αἰα C2. — θῶε A, θῶες M.

299. βεβαῶτε AM et vulgo, βεβαῶτα emendavi in epist. crit. p. 706, quo melius comparatio conveniret: „Ut thoes accedere timent ad leonem cervo prostrato astantem, ita Phereus et Thrasymedes non audent Memnonem aggredi mortuo Antilocho arma detrahentem.— φοβέονται AME1, φοβέωσι C1, φοβέοντο tacite corr. Rhod.

300. μεμαῶτ' ἔτι A, μεμαῶτες ἔτι M, unde scribendum esse ad hiatus vitandum μεμαῶτες ἐπελθέμεν dixi in epist. crit. l. c. Cfr. 302. Quod Hermann. Orph. p. 742 propter eandem causam conjecit μεμαῶτ' ἔτ' ἐπελθέμεν cum reciperet Lehrs., tamen propter metricas Quinti rationes meo posthabendum.

301. κελκείο Tychs. errore.

302. ἀνδὲ A, ἀνδρε M, ἂν δὲ Tychs.; correxi.

303. ὄρμαινεν A, ὄρμηνε M, quod correxi.

305. φίλω παιδί AE1, φίλω παιδί M. „Codd. nihil opis afferunt, nisi quod C1 ἐμείλεν δ' ἐπὶ φίλω παιδί καὶ αὐτὸς.“ TYCHS. Scal. conj. φίλω ποτε (sic! voluitne ποτι?). Rhod. περὶ inseruit; recte: cf. infra 316. 607. V, 490. 502. 529. VII, 637. Vid. ad v. sq.

306. ἐναλίγκιον VAM et vulgo, ἐναλίγκιος C1, et ita conj. Scaliger apud Dorvill. l. c. p. 581. et in Add. Pauw. Multas turbas hic versus excitavit. Et Rhodom. quidem eum vertit: et evenisset, ut prope dilectum filium et ipse occubuisset in confusa mortuorum strage eodem modo. Pauwius contra haec habet:

„Non placet περὶ παιδί: Nam quid eo admissio erit κείσθαι ὁμῶς κταμένοις, ubi et ipse filius erat occisus? supra filium jacere una cum mortuis. Hoc sane non quadrat aut apte dicitur, inprimis ubi et ἐναλίγκιον accedit. Locus est paullo intricatior: an scribendum μέλλεν δὲ φίλω μάλα παιδί καὶ αὐτὸς Κείσθαι ὁμῶς κταμένοις ἐναλίγκιον, i. e. μ. δ. κ. αὐ. κ. ἔ. π. μ. φ. ὁ. κτ. Hoc aptius certe, quam si περὶ immittas, sed tamen minus etiam conveniens, quia filius occisus, ut antea dicebam, illud ὁμῶς κταμένοις odit. Convenientius sit scribere μ. δ. φ. μάλα π. κ. αὐ. Κ. ὁ. κταμένος ἐναλίγκιον. Nam sic verba satis amica sunt et bona: ἐναλίγκιον per modum adverbii hic dicitur pro ἐναλίγκιος, quod minus aptum fuisset propter κταμένους praecedens. Κ. ἔ. φ. π. ut supra habuimus ὄφθαλμοὶ μάρμαίρον ἀλίγκιον ἀκτίναςσιν.“ Pauwi vestigia legit Tychs.; qui et ipse μ. δ. φ. ὄγε π. κ. αὐ. Κ. ὁ. κταμένοις ἐναλίγκιον, quae omnia p atet ferri non posse. Multo melius

Μέμνων ὄβριμόθυμος ἐπεσσύμενον προσέειπεν
αἰδέσθεις ἀνὰ θυμὸν ὀμήλικα πατρὸς ἑοῖο·

„ὦ γέρον, οὐ μοι ἔοικε καταντία σεῖο μάχεσθαι
προεσβυτέροιο γερῶτος, ἐπεὶ γ' εὖ οἶδα νοῆσαι·

310

de loco meritis est Spitzner. *ob-*
servatt. p. 81 sq. qui primum Rhodomanianum inventum *περὶ* tuitus est, deinde rectissime monet, vocabuli *ἐναλίγκιος*, cui semper insit comparandi vis, hic nullo pacto locum esse; eo enim quo Rhod. voluit sensu poni non potest. Sed quam ipse proposuit conjecturam *κ. ὁ. κταμένοισιν ἐν ἄλγεσιν*, ut de Nestore cogitetur *nondum mortuo, sed in caesorum acervo animum agente*, ea ferri non potest propterea, quod h. I. ubi simpliciter dicendum erat Nestorem, nisi ipsius Memnonis oratione deterritus esset, et ipsum interiturum fuisse, nihil nisi nuda poni debebat notio moriendi, nulla crucialium admixta mentione. Itaque melius sane Gruebenavius apud Spitzner. in *praef.* p. IX *κταμένοισιν ἀνὰ κλόνον* conjecit. Quamquam formula *ἀνὰ* vel *κατὰ κλόνον*, quia ipsum notat belli tumultum, potius cum pugnandi, interficiendi, adoriendi, versandi verbis similibusque jungitur — vid. I, 558. II, 16. 39. 654. III, 263. 274. VI, 389. 571. VII, 476. VIII, 249. 260. 367. IX, 92. 148. 196. 252. 300. XI, 140. 253. 262. 437. XII, 88. 291 — nec satis commode referri posse videtur ad mortuum sine sensu prostratum. Sed ne multa: verum sine dubio invenit Hermann. in *recens.* c. p. 261. *κταμένοις ἐναρίθμιος* scribens, quod quamquam apud Quintum praeterea non invenitur his locis firmatur: Apoll. Rh. I, 674 de Aethalidis anima *ἄλλοθ' ὑποχθονίως ἐναρίθμιος*, *ἄλλοθ' ἐς αὐγὰς Ἥελίου ζωοῖσι μετ' ἀνδράσι*, 143 *κνδαλίμοις ἐναρίθμιος Αἰολίδῃσιν*. III, 518 *ἐν. αἰζηοῖσιν*. IV, 1412 *εἶτ' οὖν ἐναρίθμιοί εστε θεῆσιν* *Εἶτε καταχθονίως*. Theocr. VII, 86 *αἰθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὄφρατες ἦμεν*. Apollin. Laod. XV, 21 *φθαρτοῖς ἐναρίθμιον ἀνέρα θεῆς*. Nonn. XXI, 155 *ὅπως ἐν. εἴη Ἀθανάτοισι*. XXXII, 235 *οἴσι δαΐζοι ἐνοῖς ἐν. ἤριτε Κοίλων*, quod ad

nostrum locum proxime accedit. — ἄρ M.

307. ὄμβριμόθυμος A, ὄβριμόθυμος M.

308. Cfr. Tryphiod. 637 *Πηλῆος ὀρώμενος ἤλικα χαιτήν* ibique Wernick.

309. *κατ' ἀντία* A, *καταντία* M.

310. *ἐπεὶ γε μὲν οἶδα* AM et vulgo, quod nullo modo retineri potest, primum ob particulas *γε μὲν* post conjunctionem causalem prorsus inauditas. — vid. de iis ad IV, 568 — deinde quia *νοῆσαι* absolute positum apud Quintum constanti usu *animadvertendi* sensum habet — vid. I, 693. 785. II, 18. 396. 515. III, 332. V, 293. VI, 388. 440. 455. VII, 254. 419. VIII, 252. IX, 225. X, 378. XII, 23. 184. 241. XIII, 565 — ut h. I. quis *ἐπεὶ νῦν σ' οἶδα νοῆσαι* scribendum conjecerit hoc sensu: *nam nunc te animadverto, scil. te seniore esse*. Cui suspicioni *οἶδα* repugnat et Homericorum aperta imitatio: vid. K, 247 *ἐπεὶ περὶοῖδε νοῆσαι* et similia A, 343 *οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω*. H, 358. M, 232 *οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι*. ε, 170 *θεοὶ — οἳ μὲν φρότεροὶ εἶσι νοῆσαι τε κριναί τε*. σ, 230 *οὐ δύνασαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι*. Rhodom. quidem vertit: *nam et ego res ad rationem exigere novi*, ut suspiceris legisse *ἐπεὶ καὶ οἶδα νοῆσαι*, quod sane ferri posset. Ego autem ex III, 294 *ἐπεὶ μέγα τείρετο θυμῷ* et quia omnino *ἐπεὶ μέγα* saepius in hac sede invenitur — I, 216. 507. 649. II, 275. 470. III, 605. XIII, 121. XIV, 104 — repositurus eram *ἐπεὶ μέγα οἶδα νοῆσαι*, sed Hermannus me monuit insolentius *μέγα* sive cum *οἶδα* sive cum *νοῆσαι* jungi, et praestare *εἶ*. Hoc quidem et eo commendatur, quod *εἶ οἶδώς* II, 166. IV, 488. VII, 52. XII, 4. XIV, 365 legitur, et similibus quibusdam, ut VII, 45 sq. *εἶ μὲν ἀκοντι*, *Εἶ δὲ σαιοφροσύνησι κεκασμένον*,

ἦ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην σε νέον καὶ ἀρήιον ἄνδρα
 ἀντιάαν δηίοισι· θρασὺς δέ μοι ἔλπετο θυμὸς
 χειρὸς ἐμῆς καὶ δουρὸς ἐπάξιον ἔμμεναι ἔργον·
 ἀλλ' ἀναχάξω τῆλε μόθου στυγεροῦ τε φόνουιο
 χάξω, μὴ σε βάλωμι καὶ οὐκ ἐθέλων περ ἀνάγκη, 315
 μηδὲ τεῶ περὶ παιδὶ πέσῃς μέγ' ἀμείνوني φωτὶ
 μαρνάμενος, μὴ δὴ σε καὶ ἄφρονα μυθήσωνται
 ἀνέρες· οὐ γὰρ ἔοικεν ὑπερτέρῳ ἀντιάσθαι.“
 ὡς φάτο· τὸν δ' ἐτέρωθι γέρον ἡμείβετο μύθῳ·
 „ὦ Μέμνον, τὰ μὲν ἄρ που ἐτώσια πάντ' ἀγορεύεις· 320
 οὐ μὲν γὰρ δηίοισι πονεύμενον εἵνεκα παιδὸς
 ἀφραίνειν ἔρεει τις ἀνηλέα παιδοφονίᾳ
 νεκροῦ ἐκάς σεύοντα κατὰ μόθον· ὥς ὕφελόν μοι
 ἀλήκῃ ἔτ' ἔμπεδος ἦεν, ἵνα γνώῃς ἐμὸν ἔργος·
 νῦν δὲ σὺ μὲν μάλα πάγχυ μέγ' εὐχέαι, οὔνεκα θυμὸς 325
 θαρσαλέος νέου ἀνδρὸς ἐλαφρότερον δὲ νόημα·

608 εἰδότες εὖ μὲν ἄκοντα βα-
 λεῖν εὖ δ' ἵππον ἐλάσσαι.

311. σὲ M.

313. ἔμμεναι καὶ ἔργον M.

314. μόθου AM et vulgo, μόθου
 emendavi in emendatt. p. 184, rece-
 pitque Lehrs. Μόθος enim, quod
 apud Quintum ut apud ceteros de
 lassitudine dicitur corporisve labore
 vel dolore profecta — vid. I, 637.
 VI, 164. IX, 411. XII, 413 — potest
 quidem sane etiam ad lassitudinem
 referri, quam quis ex assidue pug-
 nando accipiat, et ita IV, 243 de
 tauris concurrentibus: ἐκ δὲ μόθου
 Λάβρον ἀνασθμαίνοντες. VII, 593
 οὔτε μόθος στονόεις οὔτ' ἄρ δέος
 ἤψατο γούνων. X, 257 τοὺς γὰρ ῥα
 κνδοιμοῦ Νῆξ ἀπέπασσε —, μόθον
 δ' ἐξείλετο γούων legitur. Sed nus-
 quam sine ulla fatigationis notione
 tantummodo pugnam pugnantiumque
 tumultum denotat, quod h. l. neces-
 sario desideratur. Id dicitur μόθος
 cum apud alios tum apud Quintum.
 Ceteris locis omissis tantum simil-
 limos adscribo: III, 321. VII, 555
 ὃ δ' οὐκ ἀπέληγε μόθου, 625
 ἀμπαύοντο μόθου. IX, 257 ἐξ
 ὄλοοιο μόθου Ἥρασαν, 326
 ἐξελάθοντο μόθου. XI, 162. 499
 κακοῦ παύοντο μόθου. XII, 204
 ἀπόπροθι μίμνε μόθου.

315. ἀνάγκη M.

316. μὴ δὲ A, μὴ δὲ M, μηδὲ
 Tychs. — τεῶ M. — πέσῃς M. —
 Scal. conj. παρὰ παιδὶ π.

316. μὴ σε AC1 (teste Tychs.),
 μη δὲ (accentu supra μη eraso) M,
 μὴ δὴ σε VNV3 C1 (teste Schowio)
 E1, μὴ ποῦ σε Rhod., μὴ τοί σε
 Scal. conj. — μυθήσονται AM, μυ-
 θήσονται VNV3.

318. ὑπερτέρῳ M.

319. μύθῳ A.

320. Μέμνων AM et vulgo; Μέμνον
 correxi: vid. supra ad v. 127. Dedit
 etiam Lehrs.

321. εἵνεκε A, εἵνεκα M et ita
 tacite corr. Rhod.

322. ἀνελεία (sed ε corr. in η ab
 ead. m.) M.

323. ὕφελον M.

324. ἵνα in M suprascr. ab ead.
 m., γνώῃς AM et vulgo: potius
 γνώῃς quam γνώης scribendum fuisse
 docet supra v. 129 ὡς μοι ἔτι κρή-
 νειαν ἴν³ Ἀργείους ἐσίδωμαι. Et
 eadem Spitzneri est sententia ob-
 servall. p. 83, qui insuper IV, 30
 sq. adscripsit:

ὡς ὕφελον μένος ἦεν ἔθ³ Ἐκτορος,
 ὄφρ' ἄμα πάντας
 Ἀργείους σφειτέρησιν ἐνὶ κλισίῃσιν
 ὀλίσση.

326. ἐλαφρότερόν τε AM et vulgo.
 Posui δέ, quia hujus loci non ea-

τῷ ῥα καὶ ὑψηλὰ φρονέων ἀποφώλια βάζεις.
 εἰ δέ μοι ἠβῶνonti καταντίον εἰληλούθεις,
 οὐκ ἂν τοι κεχάροντο φίλοι κρατερῶ περ ἔοντι·
 νῦν δ' ὥς τις τε λέων ὑπὸ γήραος ἄχθομαι αἰνοῦ, 330
 ὄντε κύνων σταθμοῖο πολυρορήνοιο δίηται
 θαρσαλέως, ὃ δ' ἄρ' οὔτι λιλαιόμενος περ ἀμύνει
 οἱ αὐτῷ, οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἔμπεδοί εἰσιν ὀδόντες
 οὐδὲ βίη, κρατερόν δὲ χρόνω ἀμαθύνεται ἦτορ·
 ὥς ἐμοὶ οὐκέτι κάρτος ἐνὶ στήθεσσι βῶρων, 335
 οἶον περ τὸ πάροιθεν· ὅμως δ' ἔτι φέρτερός εἰμι
 πολλῶν ἀνθρώπων, παύροισι δὲ γῆρας ὑπέικει
 * * * * *

ὥς εἰπὼν ἀπὸ βαιὸν ἐχάσσατο· λέειπε δ' ἄρ' ὕια
 κείμενον ἐν κονίησιν, ἐπεὶ νύ οἱ οὐκέτι πάμπαν

dem est ratio atque I, 733 et eorum quos ibi notavi, ut verba similis significationis per copulam jungantur. Hic vero oppositio quaedam est: quia animus quidem adolescentuli ferox, mens vero levior est.

327. τῷ ῥά M.

328. ἠβῶνonti M. — κατ' ἀντίον AM et vulgo, κατατίον C1, καταντίον corr. Pauw.

329. τι AM, τοι C1, et ita emend. Rhod. — κρατερῶ M.

330. ὥς τις A, ὥς τις M, ὥς τις Tychs. — γήραος A, γήραος MVE1, et ita corr. Rhod.

331. πολυρορήνοιο M hic quidem. διήρηται A, δίηται E1, δίηται MVNV3 a, et ita corr. Rhod. et Brod. Jam Dausq. Homericam adscripsit: P, 110 ὥστε ἄς ἠγγένειος Ὀν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίονται. X, 189 ὥς δ' ὅτε νεβρόν ὄρεσφι κύνων ἐλάφοιο δίηται.

332. ὃδ' A, ὃ δ' M.

333. αὐτῷ M. — ἔτι AM, ἔτ' C1, et ita corr. Rhod. — ἔμπεδοί εἰσιν AM, ἔμπεδοί εἰσιν Tychs.

334. βίη A, βίη M, et ita tacite corr. Rhod. — χρόνω M.

335. οὐκ ἔτι A et vulgo, οὐκέτι M. — ὄρωνεν M.

336. οἶον M. — τοπάροιθεν A et vulgo, τὸ πάροιθεν M. — δέ τι M.

337. Post hunc versum unum intercidisse in emendatt. p. 269 his verbis monui: „Postrema, si plena sunt, ita explicanda erunt: „pau-

cis autem mea cedit senectus, i. e. paucis ego cedo senex. Sed tamen haec obscurius enuntiata sunt, in primis propterea quod nudum positum est vocabulum γήρας. „Itaque nescio an post 337 versus omissus sit hujus sententiae:

παύροισι δὲ γῆρας ὑπέικει
 [ἠμέτερον, τοῖς κάρτος
 ὁ μὴ πέλλει ἢ δὲ καὶ ἠβῆ].“

Nunc adscribere placet N, 482 sqq. ubi similiter loquitur Idomeneus ab Aenea pressus: — δεῖδια δ' αἰνῶς

Αἰνεῖαν ἐπιόντα πόδας ταχύν, ὃς
 μοι ἐπεισιν,
 ὃς μᾶλα κάρτερός ἐστι μάχη ἐν
 φῶτας ἐναίρειν·
 καὶ δ' ἔχει ἠβῆς ἄνθος, ὃ τε κρά-
 τος ἐστὶ μέγιστον·
 εἰ γὰρ ὀμηλική γε γενοίμεθα τῷδ'
 ἐπὶ θυμῷ,
 αἰψά κεν ἢ ἐφείροτο μέγα κράτος
 ἢ ἐφείροισιν.

338. λῖπε AM, λῖπε C1 (, sic: nach der Aussprache.“ Tychs.); λέειπε corr. Rhod. — ἄρ A.

339. ἐπεὶ νύτοι A, ἐπεὶ νύ τοι M et vulgo; ἐπεὶ νύ οἱ scribendum monuit Spitzner. mant. p. 217, et ita jam Rhod. correxisse ex interpretatione videre licet: „cum ipsi non amplius integra virtus — inesset.“ Et sic Lehrs. — οὐκ ἔτι A et vulgo, οὐκέτι M.

- γναμπτοῖς ἐν μελέεσσι πέλε σθένος ὡς τὸ πάροιθεν· 340
 γήραϊ γὰρ καθύπερθε πολυτλήτω βεβάρητο.
 ὡς δ' αὐτως ἀπόρουσεν ἔυμελῆς Θρασυμήδης
 Φηρεὺς τ' ὄβριμόθυμος ἰδ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι
 δειδιότες· μάλα γὰρ σφιν ἐπώχετο λοίγιος ἀνὴρ.
 ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ μεγάλων ὀρέων ποταμὸς βαθυδίνης 345
 καχλάζων φορέηται ἀπειρεσίῳ ὄρουμαδῶ,
 ὁππότε συννεφὲς ἤμαρ ἐπ' ἀνθρώποισι τανύσση
 Ζεὺς κλονέων μέγα χεῖμα, περικτυπέουσι δὲ πάντη
 βρονταὶ ὁμῶς στεροπῆσιν ἄδην νεφέων συνιόντων
 θεσπεσίῳν, κοῖλαι δὲ περικλύζονται ἄρουραι 350
 ὄμβρου ἐπεσδυμένοιο δυσσηχέος, ἀμφὶ δὲ μακροαὶ
 σμερδαλέον βοόωσι κατ' οὔρεα πάντα χαράδρα·
 ὡς Μέμνων σέυεσκεν ἐπ' ἧόνας Ἑλλησπόντου
 Ἄργείους· μετόπισθε δ' ἐπισπόμενος κεραΐζε·
 πολλοὶ δ' ἐν κονίησι καὶ αἵματι θυμὸν ἔλειπον 355
 Αἰθιοπῶν ὑπὸ χερσὶ· λύθρω δ' ἐφορύνετο γαῖα
 ὀλλυμένων Δαναῶν· μέγα δ' ἐν φρεσὶ γήθηε Μέμνων
 αἰὲν ἐπεσσύμενος δηῖων στίχας· ἀμφὶ δὲ νεκρῶν
 στείνετο Τρώϊον οὐδας· ὃ δ' οὐκ ἀπέληγε κυδοιμοῦ·
 ἔλλετο γὰρ Τρώεσσι φάος Δαναοῖσι δὲ πῆμα 360
 ἔσσεσθ'· ἀλλὰ ἔ Μοῖρα πολύστονος ἠπερόπενεν
 ἐγγύθεν ἰσταμένη καὶ ἐπὶ κλόνον ὀτρύνουσα.
 ἀμφὶ δὲ οἱ θεράποντες εὐσθενέες πονέοντο
 Ἄλκωνεὺς Νύχιός τε καὶ Ἀσιάδης ἐρίθυμος
 αἰχμητῆς τε Μένεκλος Ἀλέξιππός τε Κλάδων τε 365

340. γναμπτοῖσι μελέεσσι AVNV3 C1, γναμπτοῖς ἐν μελέεσσι M. — πέλεν VNV3 C1, πέλε AM: vid. prolegg. II, 1, §. 4. — τοπάροιθεν AVNV3 C1, τὸ πάροιθεν M.

341. πολυτλήτω M. — βεβάρητο AC1, βεβάρητο M, et tacite corr. Rhod.

342. αὐτως M. — ἔυμελῆς M.

343. ἦδ' AM, ἰδ' corr. Rhod.

344. ἐπώχετο M.

346. ἀπειρεσίῳ M. — ὄρουμαδῶ (ut semper) A, ὄρουμαδῶ M, tacite corr. in ed. Pauw.

347. ἐπ' AM, ἐπ' Tychs. errore. — ἀνθρώποισιν ed. Rhod. et Pauw. vitium. — τανύσση M.

348. Ζεὺς κρονίων M. — δὲ AM,

τε Tychs. errore, ut videtur: nam nec quidquam adnotavit, nec accentum antecedenti vocabulo appinxit. — πάντη A, πάντη M.

349. στεροπῆσιν M.

353. ἠόνας AC1, ἧόνας M, et ita corr. Rhod. — Ἑλλησπόντιο M.

356. λύθρω M.

359. ὃδ' A, ὃ δ' M.

361. Μοῖρα scripsi cum Lehrs. Vulgo μοῖρα.

362. ἐπι M.

364. ἀλκωνεὺς A, Ἄλκωνεὺς ME1, et ita corr. Pauw., qui praeterea Ἀλκίνοος coniecit. — Νύχιος A, Νύχιός τε M.

365. Κλάδων A et vulgo, Κλύδων M.

ἄλλοι τ' ἰωχυοῖο μεμαότες, οἳ ῥα καὶ αὐτοὶ
 καστύναντ' ἀνὰ δῆριον ἐῷ πίσυνοι βασιλῆι.
 καὶ τότε δῆ ῥα Μένεκλον ἐπεσδύμενον Δαναοῖσι
 Νηλείδης κατέπεφνε· ὃ δ' ἀσχαλόων ἐτάροιο
 Μέμνων ὄβριμόθυμος ἐνήρατο πουλὴν ὄμιλον·

370

ὡς δ' ὅτε τις κραιπνῆσιν ἐπιβροίσας ἐλάφοισι

* * * * *

θηρητῆρ ἐν ὄρεσσι λίνων ἔντοσθεν ἐρεμνῶν
 ἱλαδὸν ἀγρομένησιν ἐς ὑστάτιον δόλον ἀγρης
 αἰζηῶν ἰότητι, κύνες δ' ἐπικαρχαλόωσιν,
 πυκνὸν ὑλακτιόωντες, ὃ δ' ἐμμεμαῶς ὑπ' ἄκοιτι
 κεμμάσιν ὠκντάτησι φόνον στονόεντα τίθησιν·

375

366. μεμαότες (ό ab alt. m.) M. —
 οἳ ῥα A, οἳ ῥα M. — ἄλλοι τε ὀ-
 χυοῖο μεμαότες ἐῷ πίσυνοι βασιλῆϊ
 duobus versibus contractis E 1.

367. ἀνα M. — ἐῷ M.

368. δῆ ῥα A, δῆ ῥα M. — Μέ-
 νοκλον M.

369. Πηλείδης AM, Νηλείδης recte
 emendavit Pauw., cujus haec sunt
 verba ad v. 398 αὐτίκα κάλλιπε
 Τρωῶας etc.: „ubi ad haec attendo,
 vehementer dubito an supra v. 368
 recte legatur — Πηλείδης κατέπεφνε:
 Nam Meneclus ille unus erat ex
 Ministris Memnonis, qui circa et
 prope eum dimicabant: Praecessit
 paulo ante, Ἀμφὶ δὲ οἱ θεράποντες
 ἔυσθενέες πονέοντο — Αἰχητήρ τε
 Μένεκλος. Ex quo vicinum illud
 aperte elucet. Et quomodo igitur
 Pelides Meneclum illum occidere
 potuit, ubi hic Nestor eum alia parte
 dimicantem adit, et inde ad Mem-
 nonis stationem adducit? Sane hoc
 ego non intelligo: Locum enim non
 mutavit Achilles, quia Memnoni vi-
 cinus, cum eo pugnasset diu, ut
 Nestori et Graecis suis laborantibus
 opem ferret. Quid plura? Ubi om-
 nia perpendo, perquam probabile
 puto, Πηλείδης ibi ab Amanuensisibus
 male descriptum esse, ipsumque
 Quintum pro eo exarasse Νηλείδης:
 Dixerat Nestor Memnoni v. 336 ὄμως
 δ' εἰ φέρτερός εἰμι Πολλῶν ἀν-
 θρώπων, πύρροισι δὲ γῆρας ὑπέ-
 κει: Ut hoc aliquo virtutis documento
 confirmaret Auctor, Meneclum ibi a
 Nestore fingit interfectum: Sentis-

ne? Sic seni blanditur Poeta, et ni-
 hil hic absonum aut perplexum. Jure
 recepit Tychs. — ὃδ' A, ὃ δ' M.

370. ὄβριμόθυμος A, ὄβριμό-
 θυμος M. — ἐνήρατο AM et vulgo;
 correxi. — πουλὴν M.

371. κραιπνῆσιν M. — ἐπιβροίσησ'
 A, ἐπιβροήσας M, ἐπιβροίση Dausq.
 conjecit, quod recepit Tychs. Sed
 M auctoritatem secutus ἐπιβροίσας
 restitui, quo facto lacuna post hunc
 versum statuenda. Nam quod quis
 putet ἐπιβροίσας quidem scriptum a
 Quinto, sed verbum finitum omis-
 sum esse, quod mutata construc-
 tione v. 376 addatur, id ab ejus
 simplicitate abhorret. Accedit quod
 saepius participio hujus verbi usus
 est: I, 488. III, 326. IX, 475. XI,
 335. XII, 124. 428. — ἐδάφοισιν C 1.

372. „In nigris retibus. Quid hoc?
 An ille retium color? Nugae? Scri-
 bendum est ἐρεμνῶν: validorum,
 quae inclusas feras retinere possunt,
 nec divelli, ut elabantur. PAUW.
 Ego nigrificantia retia retineo: im-
 bribus enim et tempestate funes et
 fila, quae sub dio manent, mox ni-
 grum trahunt colorem. Et eodem
 modo Apoll. Rhod. II, 32 ἐρεμνῆν
 δίπλασι dixit.

373. ἱλαδὸν A, ἱλαδὸν MVC1 E1,
 et ita corr. Rhod. — ἀγρομένησιν M. —
 ὑστάτιον AM, ὑστάτιον corr. Rhod.

374. ἐπικαρχαλόωσιν A, ἐκαρχα-
 λόωσιν M; correxi.

375. πυκνός C 1. — ὃδ' A, ὃ δ' M.

376. κεμμάσιν ὠκντάτησι (ω et η
 ab alt. m.) M, μέμμασιν C 12.

- ὡς Μένων ἐδάϊζε πολὺν στρατόν· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 γῆθειον· Ἀργεῖοι δὲ περικλυτὸν ἄνδρ' ἐφέβοντο.
 ὡς δ' ὀπότη' ἐξεριπίντος ἀπ' οὖρεος ἠλιβάτοιο
 πέτρου ἀπειρεσίοιο, τὸν ὑπόθεν ἀκάματος Ζεὺς 380
 ὤσῃ ἀπὸ κρημνοῖο βαλὼν στονόεντι κεραννῶ,
 τοῦ δ' ἄρ' ἀνὰ δρυμὰ πικνὰ καὶ ἄγκεια μακρὰ ῥαγέντος
 βῆσσαι ἐπικτυπέουσι, περιτρομέουσι δ' ἀν' ὕλην,
 εἴ που μῆλ' ὑπένερθε κυλινδομένοιο νέμονται
 ἢ βόες ἢέ τιν' ἄλλα, καὶ ἐξαλέονται ἰόντος 385
 ῥιπὴν ἀργαλέην καὶ ἀμείλιχον· ὡς ἄρ' Ἀχαιοὶ
 Μέμνονος ὄβριμον ἔγχος ἐπεσυνήμενοιο φέβοντο.
 καὶ τότε δὴ κρατεροῖο μόλε σχεδὸν Αἰακίδαο
 Νέστωρ, ἀμφὶ δὲ παιδὶ μέγ' ἀχνύμενος φάτο μῦθον·
 „ὦ Ἀχιλεῦ μέγα ἔρκος ἐϋσθενέων Ἀργείων, 390
 ὦλετό μοι φίλος υἱός, ἔχει δέ μοι ἔντεα Μένων
 τεθνεότος, δεῖδω δὲ κυνῶν μὴ κῦρμα γένηται·
 ἀλλὰ θεῶς ἐπάμνον, ἐπεὶ φίλος ὅστις ἑταίρου
 μέμνηται καμήμενοιο καὶ ἄχνυται οὐκέτ' ἔόντος.

377. ὡς τότε Μένων A, ὡς Με-
 μνων MC1 („in quo ὡς in rasura“
 TYCHS.) „Abjice τότε.“ RHOD.

381. ὡσῃ M. — κεραννῶ M.

382. τοῦ δ' ἀνὰ A, τοῦ δ' ἄρ'
 ἀνὰ M, et ita corr. Rhod.

383. ἀν M.

385. ἢέ τι ἄλλο A, ἢέ τι
 ἄλλο M, ἢέ τιν' ἄλλα ego jam
 olim conjeci, quamquam scio et
 Hermannum *Orrh.* p. 742 („τί ean-
 dem veniam habet ut περί.“) et
 Spitznerum *v. Gr. h.* p. 150 hiatum
 excusasse. Vid. *prolegg.* II, 1, §. 9.—

ἐξάλλονται AM, ἐξάονται C1, ἐξα-
 λούνται conjecit Rhod., quod jure
 recepit Tychs.: Σ, 586 ἐλάκτεον
 ἐκ τ' ἀλέοντο. „Illud ἰόντος nimis
 exile est, si ad alia, quae hic di-
 cuntur, attendas.“ PAUW. Ignora-
 vit usum: VI, 560 λῆα περιδδείσαν-
 τες ἰόντα. XI, 266 πίπτε βέλεμνα
 Ἀμφοτέρωθεν ἰόντα. VII, 588 πν-
 ρὸς δρυμὴ Οὔλοτ' ἰοῦσ' ἐφόβησε.
 XIV, 394 πολὺν δ' ἀνὰ κἀπνον
 ἰόντα.

386. ὡς M.

387. ὄβριμον A, ὄβριμον M.

388. μόλεν M. — Αἰακίδαω Tychs.
 errore.

389. παιδίον M.

391. δέ μιν C1, δέ οἱ Lehrs. e
 conj. edidit, cum jam Pauwio μοι
 moleste geminari videretur, qui in-
 de τοι male suspicabatur. Et ut Lehrs.
 ita sane saepe Quintus: *v. prol.* II,
 2, §. 8. Sed h. l. dativum ethi-
 cum jam in antecedente membro
 positum magis convenire puto ad-
 hortationi patris solliciti.

392. τεθναῶτος A, τεθναῖος M
 C1, et ita corr. Rhod., τεθνεῖος
 Tychs., τεθνεῖος hic quoque Spitz-
 ner. *observatt.* p. 83 sq.: vid. ad
 I, 821, et viderat Scal. — κῦρμα AM
 et vulgo; corr. Spitzn. *l. c.* p. 84.

393. ὅστις AM, ὅς τις Tychs.

394. οὐκ ἔτ' A et vulgo, οὐκέτ'
 M; correxi. De hoc versu in *ep.*
crit. p. 707 ita commentatus sum:
 „semper offensioni mihi fuit, quod
 amici tantum hoc memoratur offi-
 cium memoriae et lacrimarum ob
 interfectum socium. Id ipsum vero
 et mulierculae praestant, nec tamen
 de corpore cum hostibus pugnant.“
 Itaque, cum h. l. Nestor diserte vi-
 deretur adhortari ad *defendendum*
 ab injuria Antilochi corpus, quod
 idem praeceptum VI, 450 in simili
 causa, quomocumque locus resti-

ὡς φάτο· τοῦ δ' αἶοντος ὑπὸ φρένας ἔμπεσε πένθος· 395
 Μέμοννα δ' ὡς ἐνόησεν ἀνὰ στονόεντα κυδοιμὸν
 Ἀργείους ἰληδὸν ὑπ' ἔγχει δηϊόωντα,
 αὐτίκα κάλλιπε Τρωῶας, ὅσους ὑπὸ χερσὶ δαΐξεν
 ἀμφ' ἄλλησι φάλαγξι καὶ ἰσχανόων πολέμοιο
 ἦλνθ' εἰ κατέναντα χολούμενος Ἀντιλόχοιο 400
 ἢ δ' ἄλλων κταμένων· ὃ δ' ἀνείλετο χεῖρεσι πέτρην,
 τὴν ῥα βροτοὶ θέσαν οὔρον ἐϋστάχνος πεδίοιο,
 καὶ βάλεν ἀκαμάτοιο κατ' ἀσπίδα Πηλείωνος
 δῖος ἀνήρ· ὃ δ' ἄρ' οὔτι τρέσας περιμήκεα πέτρην
 αὐτίκα οἱ σχεδὸν ἦλθε μακρὸν δόρου πρόσθε τιταίνων 405
 πεζός, ἐπεὶ ῥά οἱ ἵπποι ἔσαν μετόπισθε κυδοιμοῦ,
 καὶ οἱ δεξιὸν ὤμων ὑπὲρ σάκεος στυφέλιξεν·

tuitur, legitur, scribendum putavi:
 — — ἐπεὶ φίλος, ὅστις ἑταίρου
 μέμνηται κταμένον καὶ ἀμύνε-
 ται οὐκέτ' ἐόντος.“

Haec quamquam satis probabiliter
 disputata videntur, conjecturam tamen
 recipere dubitavi, quia sane si quis
 heros mortui memor est eumque
 dolet, etiam re et pugnando eum
 impiis hostium manibus eripere
 studebit. Itaque haud scio an in
 placidis quietisque Nestoris verbis
 aliquid acerbitalis insit ad monen-
 dum Achillem efficacissimum. Ita-
 que ne lacunam quidem subesse
 crediderim. Accedit, quod medium
 bis tantum participio (VII, 510. X,
 43) apud Quintum legitur.

γρ ἔμπε

395. ἐπέσσε M.

396. Μέμοννα δ' A et vulgo,
 Μέμοννά θ' (in rasura) M, quod
 praetuli, quia arctius hoc membrum
 cum antecedentibus copulandum fuit.
 — ἐνόησιν M.

397. ἰληδὸν V12 C1.

398. κάλλιπε (ι ab alt. m.) M.
 — Τρωῶας A, Τρωῶας Tychs. errore.

— γρ ὅσους

ἢ ὅους

ὅσ (sic!) M.

399. ἄλλησι AC 12, ἄλλησι M, ta-
 cite corr. Rhod. „Versus deest in
 E 1, in margine tamen suppletus ab
 ead. m.“ TYCHS.

400. ἦλνθ' AM et vulgo; correxi.
 — κατέναντι γε χωόμενος A, κατέ-
 ναντα χολούμενος M. „κατέναντι

ζεχωμένος vel χολούμενος.“ RHOD.
 Κατέναντι formam esse Quinto igno-
 tam, κατέναντα I, 542. 552. III, 69.
 444. IV, 286. V, 210. VIII, 268. XI,
 113, ἔναντα II, 178. IV, 27. VIII,
 141 legi dixi in *emendatt.* p. 184.
 Idem observavit Spitzner. in *obser-
 vatt.* p. 84 sq., qui etiam Homericam
 imitationem (N, 674 sqq.) indi-
 cavit.

401. ὃ δ' ἄρα εἴλετο A, ὃ δ' οὖν
 (ν in correct. cum olim ρ scriptum
 fuisset) εἴλετο M, ὃ δ' ἄρ' εἴλετο
 tacite corr. Rhod., ὃ δ' ἀνείλετο
 scribendum fuisse dixi in *epist. crit.*
 p. 707. Vid. ad I, 147 et cfr. Ho-
 mericum *λάαν ἀείρας* et similia H,
 268. M, 453. E, 411. ι, 537. —
 χεῖρεσσι M.

402. ἐϋσταχίος A, ἐϋστάχνος M,
 et ita corr. Rhod.—V. 402—404 om.V.

404. ὃ δ' A, ὃ δ' M.

407. ὑπερ M. — σάκος στυφέλι-
 ξεν A, σάκεος στυφέλιξεν M, σάκος
 ἐστυφέλιξεν C1, quorum utrumque
 jam Rhod. conj., posterius etiam
 Pauwio probatum recepit Tychs.,
 usus X, 279 *Κτήσιππος δ' Εὐμαιον*
ὑπὲρ σάκος ἔγχει μακρῶ Ὄμιον
ἐπέγραψεν. Ego illud praetuli in
emendatt. p. 184 allatis Ψ, 820 ὑπὲρ
 σάκος μεγάλοιο Αἰὲν ἐπ' ἀγένη
 κῆρε et Quint. X, 148 sq. σχεδὸν
 οὔτασεν ἀντιόωντα Βαιὸν ὑπὲρ σά-
 κιος. Addi poterat II, 464 (ἰθύ-
 νεσχον ἐὸν μένος) —βαιὸν ὑπὲρ κρη-
 μῖδος. Aliud est II, 774 πολλὰ δὲ

ὄς δὲ καὶ οὐτάμενός περ ἀταρβεί μάρατο θυμῷ·
 τύψε δ' ἄρ' Αἰακίδαο βραχίονα δουρὶ κραταιῷ·
 τοῦ δ' ἐχῦθη φίλον αἷμα· χάρη δ' ἄρ' ἐτώσιον ἦρως, 410
 καὶ μιν ἄφαρ προσέειπεν ὑπερφιάλοις ἐπέεσσι·

„νῦν σ' οἴω μόρον αἰνὸν ἀναπλήσειν ὑπ' ὀλέθρῳ
 χερσὶν ἐμῆσι δαμέντα καὶ οὐκέτι μῶλον ἀλύξαι·
 σχέτλιε, τίπτε σὺ Τρωᾶς ἀνηλεγέως ὀλέεσκες
 πάντων εὐχόμενος πολὺ φέρτερος ἔμμεναι ἀνδρῶν, 415

χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέ-
 λιξάν.

408. ὄδὲ Α. ὄς δὲ Μ, et ita corr. Rhod. — οὐτάμενος AM et vulgo mutilo versu; οὐτάμενός περ jam Rhod. emend., quod verum esse hi loci evincunt, quibus pariter particula περ post participium posita caesura trochaica efficitur: I, 272. 695. 703. VI, 386. VII, 232. 327. X, 286. Ipsa verba οὐτάμενός περ quamquam alia sede leguntur III, 320. Quantopere omnino participia cum περ juncta amaverit Quintus etiam hi loci demonstrant: I, 565. 609. 701. II, 315. 332. III, 712. IV, 65. V, 475. VI, 387. 538. 620. VII, 135. 211. 551. VIII, 382. IX, 56. 262. X, 218. 260. 465. XII, 372. XIII, 186. 238. 406. XIV, 97. — μαινέτο AM et vulgo, μάρατο ex mea emendatione posui. Etenim μαινέσθαι ut apud alios scriptores ita etiam apud Quintum si ad homines refertur, aut de vero furore sive insania dicitur, ut I, 104. 582. V, 386. 391. 416. XII, 411, aut de quacunque vehementiore animi commotione et impetu, ut III, 57. VII, 360 de ira, XIII, 375 de zelo, et saepe de ferocia pugnandi cupidine, quae quasi furor animum occupat, ut I, 512 μαινέτο δὲ σφιν Ἴσον θυμὸς Ἄρηι. II, 234 ὃ γὰρ μέγα μαινέτο θυμῷ. IX, 248 τί νῦ τόσσον ἐπ' Ἀργείοισι μέμνησας; XI, 145 μαινέτο δὲ σφι Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι. XII, 165 μέγα δὲ σφισι μαινέται ἦτορ. Itaque quominus id verbum per se referri posset ad Memnonem accepto vulneris magis etiam in Achillem exacerbatum, nihil obstabat; sed ne h. l. positum putemus duo vetant, primum οὐτάμενός περ, cum furore quis incendatur, quia, non *elsi* vulneratus sit; deinde adjectivum ἀταρ-

βεί, quod ut aptum est concessivo, quod praecessit, membro, ita repugnat notioni furendi. Potius ἀναιδεῖ μαινέτο θυμῷ dicturum fuisse ex XI, 11 Κῆρες ἀναιδεῖα θυμὸν ἔχουσαι Ἀργαλέως μαινόντο apparet. Quid quod supra v. 254 sqq. quomodo, illud si exponere voluisset, locum exornaturus fuisset, satis indicavit; ubi Memnon ab Antilocho lapide ictus describitur:

σμερδαλέον δὲ οἱ ἦτορ ἐνὶ στή-
 θεσιν ὀρίνθη
 βλημένον· ἀμφὶ δὲ οἱ κόρυς ἴαχε·
 καὶ ῥ' ἔτι μᾶλλον
 μαινέτ' ἐπ' Ἀντιλόχῳ κρατερῇ
 δὲ οἱ ἔζειν ἀλκή.

H. l. autem Quintus μάρατο dederat. Quamvis vulneratus esset Memnon, tamen fortiter pugnare perrexit. Rem per se claram firmant similes loci: III, 275 et XI, 251 ἀλλ' ἄρα καὶ ὄς Μάραντο, quodque saepius recurrit μάρατο θαρσαλέως VII, 102. VIII, 273. 330. Alia sciens praetereo. Exempla verborum μαινέσθαι et μάρασθαι confusorum attulit Wernick. ad Tryph. v. 443, ubi etiam recte emendatum est μαινόμενον πῦρ.

409. τύψαι V. — ἄρ M.

411. ἐπέεσσι A et vulgo, ἐπέεσσι M.

412. οἴω M. — αἰνὸν om. M. — ὑπὸ λέθρῳ ME 1; in E 1 ad marg. adscriptum: ἰπὸ φόνου· σημαίνει δὲ καὶ αἵματος μολισμόν.

413. οὐκ ἔτι A et vulgo, οὐκέτι M.

414. „ἀνηλεγέως incuriose, praestaret ἀπηλεγέως immaniter.“ HEYN. Solum ἀνηλεγέως hoc ipso sensu novit Quintus V, 168. VII, 24. IX, 346. XI, 252. XIII, 79; cfr. II, 75 ἀνηλεγέως πολέμοιο.

415. φέρτερος AM et vulgo; φέρτατος emend. Spitzner. observall. p.

* * * * *

μητρός τ' ἀθανάτης Νηρηίδος; ἀλλὰ σοὶ ἤδη
 ἤλυθεν αἴσιμον ἦμαρ, ἐπεὶ θεόθεν γένος εἰμὶ
 Ἴουῦς ὄβριμος υἱός, ὃν ἔμποδι λειριόεσσαι
 Ἐσπερίδες θρέψαντο παρὰ ῥόον ὠκεανοῖο
 τοῦνεκά σευ καὶ δῆριν ἀμείλιχον οὐκ ἀλείνω 420
 εἰδὼς μητέρα δῖαν, ὅσον προφερεστέρα ἐστὶ
 Νηρείδος, τῆς αὐτὸς ἐπεύχεται ἔκγονος εἶναι·
 ἢ μὲν γὰρ μακάρεσσι καὶ ἀνθρώποισι φαίνεται,
 τῇ ἐπὶ πάντα τελεῖται ἀτείρεος ἔνδον Ὀλύμπου
 ἐσθλά τε καὶ κλυτὰ ἔργα, τάτ' ἀνδράσι γίνετ' ὄνειαρ· 425
 ἢ δ' ἐν ἀλὸς κενθμῶσι καθημένη ἀτρυγέτοισι
 ναίει ὁμῶς κήτεσσι μετ' ἰχθύσι κνιδιώσῃ
 ἀπρηκτος καὶ αἴστος· ἐγὼ δέ μιν οὐκ ἀλερίζω

85 exemplisque idoneis firmavit. Tum post hunc versum lacunam esse in *emendatt.* p. 269 his verbis docui: „Haec profecto mire cohaerent. Nam quicumque hos versus deinceps legerit, genitivos *μητρός ἀθανάτης Νηρηίδος* a superlativo *σέριτατος* pendere putaverit. Nec magnopere locum adjuvabis, si pro copula τέ particulam adversativam δε reposueris. Sine dubio versus periit hujus fere sententiae:

πάντων ἐχόμενος πολὺ φέριτατος
 ἔμμεναι ἀνδρῶν

[*κάρτεῦ, καὶ γενεῆν μεγάλου Διὸς ἔμμεναι αὐτοῦ*]
μητρός τ' ἀθανάτης Νηρηίδος etc.

Senserat obscure vitium Pauw. cuius haec sunt verba: „Ubi praecedit πάντων etc., inornate profecto sequitur *Μητρός τ' ἀθανάτης*, ita simpliciter.“

416. Vulgo ἀλλὰ σοί.

418. ὄμβριμος A, ὄβριμος M. — ἔμποδι χειριόεσσαι AM; emend. Rhod.

419. παραῤῥόον A, παρὰ ῥόον M, παρὰ ῥόον C1 et ita corr. Rhod.

420. τοῦνεκά σεῦ A et vulgo, τοῦνεκά σευ M. — καὶ AM et omnes libri ut videtur, κατὰ Rhod. conj. et Tychs. recepit. — ἀλερίζω AV, „quod fere servant codd.“ TYCHS., ἀλείνω M, ἀλερίζω C1, et ita conj. Pauw., recepit Tychs. ἀλερίνω tacite Rhod. in edit. sua reposuerat. In-

tegram recipiendam fuisse M scripturam monui in *emendatt.* p. 184 allato A, 542 *Αἰαντος δ' ἀλείνε μάχην*. Addere poteram Nonn. XXI, 36 οὐδὲ γυνίον περ ἐοῦσα τέην ποτε δῆριν ἀλύζω. XXIV, 81 ἐκόμισεν ἐς Ἄρεα Δηριαδῆος, 346 μή σφιν ἐπαῖζει μελανομένων μόθος Ἴνδῶν.

421. φεριστέρα A, προφεριστέρα NV123 C1 a, et ita corr. Rhod., recepit Tychs., προφεριστέρα MV (secundum Tychs. excerpta, cum Schow. προφεριστέρα in V inesse dicat), et hoc corr. Spitzner. v. Gr. h. p. 160. deditque Lehrs. — ἐστὶν A, ἐστὶ M.

422. *Νηρηίδος* AM et vulgo, *Νηρείδος* C1 („sed videtur fuisse *Νηρηίδος*“ TYCHS.) itaque corr. Rhod. et edidit Tauchnit. hic et v. 436; recte: formam legitimam etiam Nonnus tuetur, ut XXV, 136. Cfr. Dorrill. *vann. crit.* p. 375 sq., qui Mosch. II, 115 affert.

423. ἀνθρώποις M.

424. ἐπι M. — ἀτείρεος Tychs. errore.

426. ἢ δ' AV, ἢ δ' M. — κενθμῶσι (v ab alt. m.) M. — μεθήμενη AM, καθημένη V, et ita emend. Rhod. — ἀτρυγέτοισιν AV et vulgo, ἀτρυγέτοισι M.

427. κήτεσι M.

428. ἐγὼ δε M.

οὐδέ μιν ἀθανάτησιν ἐπουρανίησιν εἶσκω.“

- ὡς φάτο· τὸν δ' ἐνέμιπε θρασὺς πάϊς Αἰακίδαο· 430
 „ὦ Μένων, πῆ νῦν σε κακαὶ φρένες ἐξορόθυναν
 ἐλθέμεν ἀντί' ἐμεῖο καὶ ἐς μόθον ἰσοφαρίζειν;
 ὃς σέο φέρετός εἰμι βίη γενεῆ τε φυῆ τε
 Ζητὸς ὑπερθύμοιο λαχῶν ἀριδείκετον αἶμα
 καὶ σθεναροῦ Νηρῆος, ὃς εἰναλίας τέκε κούρας 435
 Νηρηΐδας, τὰς δὴ ῥά θεοὶ τίουσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
 πασάων δὲ μάλιστα Θέτιν κλυτὰ μητιώσαν,
 οὔνεκά που Διόνυσον εἰς ὑπέδεκτο μελάθροισι,
 ὁππότε δειμαίνεσκε βίην ὀλοοῖο Λυκούργου,
 ἠδὲ καὶ ὡς Ἥφαιστον εὐφρονα χαλκιοτέχνην 440
 δέξαθ' εἰοῖσι δόμοισιν ἀπ' Οὐλύμποιο πεσόντα,
 αὐτόν τ' Ἀργικέραυνον ὅπως ὑπελύσατο δεσμῶν·
 τῶν μιμησκόμενοι πανδερχέες Οὐρανίωνες
 μητέρ' ἐμὴν τίουσι Θέτιν ζαθέω ἐν Ὀλύμπῳ.
 γνώση δ' ὡς θεὸς ἔστιν, ἐπὴν δόρου χάλκεον εἶσω 445
 ἐς τεὸν ἦπαρ ἴκηται ἐμῆ βεβλημένον ἀλκῆ·

430. τόνδ' Α, τὸν δ' Μ. — ἐνέμιπε AM, ἐνέμισπε C1, et ita scriptum in Homero vulgo ferebatur, et apud Quintum infra IV, 302. V, 237. X, 26 in A legitur. Sed ex A et M h. l. consensu ἐνέμιπε, quemadmodum hodie ubique editur — O, 546. 552. Ψ, 473. π, 417. σ, 321 — etiam Quinto restituere non dubitavi, praesertim secundum ea, quae monuit Wernick. ad *Tryphiod.* p. 354—357, qui tamen formam ἐνέμισπεν ceteris Epicis inauditam Quinto relinquit. Errat contra Spitzner. quoque ad O, 546 cum tribus illis Quinti locis ἐνέμιπε in antiquis editionibus esse dicit.

431. Μένων (ο ab alt. m.) M. — πῆ Α, πῆ Μ.

432. ἀντί' Μ. — εἰς Μ.

433. φυῆ (βίη suprascr. ab alt. m.) Μ. — γενεῆ Μ. — φυῆ Μ.

434. λαχῶν Μ.

435. τέκε (ε ab alt. m.) Μ.

436. Νηρηΐδας AM et vulgo, Νηρηΐδας C1: vid. ad v. 422. — δὴ

ῥά Α, δη ῥά Μ; correxit Tychs.

— ἔ (μ ab alt. m.) Μ.

438. οὔνεκά Μ.

439. δὴ μένεσκε Α, δειμαίνεσκε MVNV3 C1 E1 a, et ita emend. Rhod.

440. ὡς AM.

441. δέξατο οἶσι AM et vulgo. — Οὐλύμπου Α, Οὐλύμποιο Μ C1 (,sed fuit Οὐλύμπου“ TYCHS.), et ita corr. Pauw. Scalig. — πεσόντα Μ.

442. ὅπω E1. — ἐπερύσατο AME1, ἐπελύσατο Rhod. emend.; vid. A, 401 ἐπελύσατο δεσμῶν, qui totus locus hic respicitur. Cfr. Nonn. XXI, 66 Ἀρναντιάδην γλοιορῶν ἀπελύσατο δεσμῶν. XXVI, 140 γενέτην ἀνελύσατο δεσμῶν.

443. μιμησκόμενοι Α, μιμησκόμενοι Μ, et tacite corr. Rhod.

444. μήτερο' Μ. — ζαθέω Μ. — Ὀλύμπω Μ.

445. γνώση Μ. — ἔστι Μ; Pauw. ὡς θεὸς εἰμι ut longe signatius coniecit, male.

446. ἦπαρ Tychs. errore. — βεβλημένος Α et vulgo, βεβλημένον Μ et ita coniecit, quem Lehrs. sequitur, Bonitius l. c. p. 1229, „et quod post interjectam enuntiationem a particula ἐπὶ ἦν

Ἔκτορα γὰρ Πατρόκλοιο σὲ δ' Ἀντιλόχοιο χολωθεὶς
τίσομαι· οὐ γὰρ ὄλεσσας ἀνάκτιδος ἀνδρὸς ἑταῖρον.

ἀλλὰ τί νηπιάχοισιν ἑοικότες ἀφραδέεσσι
ἔσταμεν ἡμετέρων μυθεύμενοι ἔργα τοκήων

450

ἦ δ' αὐτῶν; ἐγγὺς καὶ Ἄρης ἐγγὺς δὲ καὶ ἄλκη.“

ὡς εἰπὼν παλάμῃσι λάβεν πολυμήκετον ἄορ
Μέμνων δ' αὖθ' ἑτέρωθι, καὶ ὄτραλέως συνόρουσαν·

τύπτον δ' ἀλλήλων ἄμοτον φρεσὶ κνυδιόωντες
ἀσπίδας, ἃς Ἥφαιστος ὑπ' ἀμβροσίῃ κάμε τέχνη,

455

πυκνὰ συναῖσσοντες· ἐπέψανον δὲ λόφοισιν
ἀλλήλαις ἐκάτερθεν ἐρειδόμεναι τρυφάλεια·

Ζεὺς δὲ μέγ' ἀμφοτέροισι φίλα φρονέων βάλε κάρτος,
τεῦξε δ' ἄρ' ἀκαμάτους καὶ μείζονας οὐδὲν ὁμοίους

ἀνδράσιν, ἀλλὰ θεοῖσιν· Ἔρις δ' ἐπεγήθεεν ἄμφω.

460

exorsam ad verbum primum γνώση
redire cogimur, et quod idem quod
jam continetur verbis ἐπὶν δόρου
εἰς ἦπαρ ἵκηται iterum idque minus
graviter repetitur. Potius ex vio-
lento impetu, quo hasta projiciatur,
Achilles divinam suam originem cog-
nitum iri dicit. Cui contradicit Spitz-
nerus *observatt.* p. 36 sq. primum eo,
quod ἐπὶν non raro sic interjiciatur,
ut ad prius redeat oratio, — affert
I, 358. δ, 222. ζ, 411. Quint. VII,
213. X, 34. XIV, 221 — et quod
βεβλημένος, πεπαρμένος et similia
nunquam cum hasta sagittave missa
componantur. Sed illis quidem locis
ἐπὶν membrum interjicit ita, ut post
id primarii membri verbum finitum
sequatur, non ut h. I. participium
sine necessitate adnexum; de altero
autem argumento vid. not. ad IX, 259.

448. ὄλεσας M. Cfr. ι, 475 οὐκ
ἄρ' ἐμελλες ἀνάκτιδος ἀνδρὸς ἑταί-
ρους ἔδμεναι.

449. ἀφραδέεσσι M.

450. ἔσταμεν AMVN 123 C1 a,
ἔσταμεν corr. Tychs. — μυθεύμε-
νοι A, μυθεύμενοι MVNV 123 C1
(in rasura) E1 a, et ita corr. Rhod.
Cfr. N, 292 ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα
λεγόμεθα νηπιῖται ὡς ἔσταότες.

451. ἐγγὺς καὶ mutilo versu AM,
δέ adject. Rhod. addens: „Elegan-
tius tamen, ἐγγὺς μὲν Ἄρης, ἐγγὺς
δὲ καὶ ἄλκη.“ Sed recte notat

Pauw. non videre se, cur alterum
censendum sit elegantius.

452. ἄορ M.

453. ἐτέρωθεν AM, ἐτέρωθε tacite
corr. Rhod., ἐτέρωθι scripsi ex ob-
servatione Spitzneri *observatt.* p.
72—74.

454. κνυδιόωντες AM et vulgo,
μαιμώωντες ex mea emendatione
posui: vid. ad I, 325. ἄμοτον cum
eo participio jungitur Δ, 440. E,
518. N, 40. 80. X, 36. Quint. VIII,
40. XI, 208, quod idem etiam XIV,
159 recte restituit Spitzner. *obser-
vatt.* p. 323.

455. ἀμβροσίῃ M. — κάμε sed μ
in ras. cum olim τ scriptum esset
M. — τέχνη M.

456. Rhod. ἀλλήλαις conjecit, sed
nusquam pronominis duali utitur
Quintus, tueturque vulgatam VIII,
349 ἄνω δ' ἔβανε νέφεσσι Θεσπε-
σίῃ τρυφάλεια. H. I. eo minus of-
fensionis habet tertius casus, quod
apte, ut notavit Tychs. cum ἐρειδό-
μεναι jungi potest. „Locus adum-
bratus ex N, 132. II, 216

ἀσπίς. ἄρ' ἀσπίδ' ἐρειδε, κόρυν
κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ.
ψαῦον δ' ἱπποκόμοι κόρυνθες λιμ-
προῖσι φάλοισιν
νερόντων ὡς πικνοὶ ἐφέστασαν
ἀλλήλοισιν.“

TYCHS.

459. τεῦξει M.

460. ἄμφω AM, ἀμφοῖν Pauw.

οἱ δ' αἰχμὴν μεμαῶτες ἄφαρ χροὸς ἐντὸς ἐλάσσαι
 μεσσηγὺς σάκεός τε καὶ ὑψιλόφου τρυφαλείης
 πολλάκις ἰθύνεσκον ἐὼν μένος, ἄλλοτε δ' αὐτε
 βαιὸν ὑπὲρ κνημῖδος ἔνερθε δὲ δαιδαλέοιο
 θώρηκος βριαροῖσιν ἀρηρότος ἀμφὶ μέλεσσιν 465
 ἄμφω ἐπειρόμενοι· περὶ δέ σφισιν ἄμβροτα τεύχη
 ἄμφ' ὤμοις ἀράβησε· βοή δ' ἵκετ' αἰθέρα δῖον
 Τρώων Αἰθιόπων τε καὶ Ἀργείων ἑριθύμων
 μαρναμένων ἐκάερθε· κόνις δ' ὑπὸ ποσσὶν ὀρώρει
 ἄχρῖς ἐς οὐρανὸν εὐρύν, ἐπεὶ μέγα κίνυτο ἔργον. 470
 εὖτ' ὀμίχλη κατ' ὄρεσφιν ὀρινομένου ὑετοῖο,

conjecit, quod non debebat recipere Tychs. Quintus enim ut alii recentiores *ἄμφω* pro dativo dixit et hic et duobus aliis locis V, 140 ubi scribere licebat *ἀμφοῖν ἐλδομένοι-σιν* et XIV, 171, ubi iterum in *ἄμφοῖν* a Tychsenio mutatum est; pro genitivo I, 261 *ἄμφω χρᾶτ' ἀπέκωσε*, ubi mirum est neminem offendisse. Cfr. Meinek. ad *Theocr.* XVII, 26.

461. οἱδ' A, οἱ δ' M.

462. ὑψιλόφου AM; tacite corr. Rhod.

463. ἰθύνεσκον perperam olim mutare volebam in *ἐντείνεσκον*, *intendebant robur*. Direxerunt vim suam vel impetum eo, quo armaturae intercapedines vulneri locum dabant. Non dissimile est quod N, 298. 359 de pugilibus dicitur *χεῖρας ἰθύνειν*, nec quod de Neoptolemo gladium vibrante: *ἰθυνε δ' ὄπη* —: etiam Achilles et Memnon gladiis decertant. Et commode Hermannus admonuit II, 602 *μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν*. Cfr. ad V, 22.

464. δὲ om. A, add. M et ex conj. Scalig., *ἐνερθε δ. C1* vitioso spondeo, *ἐνερθέ τε* conj. Rhod.

465. ἀρηρότος μελέεσσιν manco versu A, ἀρηρότος ἀμφὶ μέλεσσιν M, ἀρηρότος μελέεσσιν C1 in rasura; ἀρηρότος ἐν μελέεσσιν Rhod., ἀρ. εὖ μελ. Pauw. conjecit, quae cur a Quinti more abhorreant, dictum in *prolegg.* II, 1, §. 14. μελέεσσιν Tychs. errore.

466. σφίσιν ἄμβροτα M.

470. εὐρύν om. M, pro quo ne quis *αἰπύν* aliudve substituendum

putet, sollemnis est ea apud Quintum locutio: I, 37. 683. II, 184. 189. 470. 495. V, 396. VIII, 54. IX, 323. X, 338. XII, 191. XIV, 228. — ἐπει M.

471. Bene ad hunc versum Scalig. adscripsit *ΛΕΙΠΗΕΙ*. Nam quod quis suspicetur, verbum finitum omissum esse a poeta v. 475 ad aliam constructionem negligenter transgresso, verbosae Quinti simplicitati repugnat. Tale quid deesse

*εὖτ' ὀμίχλη κατ' ὄρεσφιν ὀρινο-
 μένου ὑετοῖο*

[*ἀργαλέου προιῆσι Νότου
 περιπέπτατο πάντη*].

Γ, 10 sqq. ostendit, quem locum imitando amplificavit:

*εὖτ' ὄρεος κορυφῆσι Νότος κατέ-
 χενεν ὀμίχλην,
 ποιμῖσιν οὐτι φίλην, κλέπτῃ δέ
 τε νύκτιος ἀμείνω,
 τόσσον τίς τ' ἐπὶ λεύσσει ὄσον τ'
 ἐπὶ λῶαν ἴησιν.*

Et cfr. Quint. IV, 519 sqq.

*καπνῷ ἢ ὀμίχλη ἐναλίχσιος, ἦντ'
 ἐν ὄρεσσιν
 ἀμφιχέη πρόνεσι Νότου μένος
 ἢ Ζεφύροιο
 χείματος ἀγρομένου, ὀπότ' οὐρεα
 δέυεται ὄμβρω.*

Ceterum *ὀμίχλη* leni spiritu, quam formam Spitznerus ad *l. c.* tuetur, Quinto quoque usitatum esse et huius loci probant verba repetita IX, 265 et I, 298. *περιπίτατ' ὀμίχλη*, contra quos locos nihil est, quod infra 475 M *ὀμίχλην* tenet, et IV, 519. XI, 249 A.

* * * * *

- ὁππότε δὴ κελάδοντες ἐνιπλήθονται ἔναυλοι
 ὕδατος ἐσσυμένοιο, βρέμει δ' ἄρα πᾶσα χαράδρη
 ἄσπετον, οἷ δ' ἄρα πάντες ἐπιτρομέουσι νομῆς
 χειμάρρους ομίχλην τε φίλην ὀλοοῖσι λύκοισιν 475
 ἢ δ' ἄλλοις θήρεσιν, ὅσους τρέφει ἄσπετος ὕλη·
 ὡς τῶν ἀμφὶ πόδεσσι κόνις πεπότητ' ἀλεγεινή,
 ἢ ῥά τε καὶ φάος ἧῦ κατέκρυφεν ἡελίοιο
 αἰθέρ' ἐπισκιάουσα· κακὴ δ' ὑπεδάμνατ' οἷζυς
 λαοὺς ἐν κονίῃ τε καὶ αἰνομόρῳ ὕσμίνῃ. 480
 καὶ τὴν μὲν μακάρων τις ἀπώδατο δημοτῆτος
 ἐσσυμένως· ὀλοαὶ δὲ θοᾶς ἐκάτερθε φάλαγγας
 Κῆρες ἐποτρύνεσκον ἀπειρέσιον πονέεσθαι
 δῆριν ἀνὰ στονόεσσαν· Ἄρης δ' οὐ λῆγε φόνοιο
 λειργαλέου, πάντῃ δὲ πέριξ ἐφορύνετο γαῖα 485
 αἵματος ἐκχυμένοιο· μέλας δ' ἐπετέρπει· Ὀλεθρος·
 στείνεται δὲ κταμένων πεδίον μέγα θ' ἰππόβοτόν τε,
 ὁππόσον ἀμφὶ ῥοαῖς Σιμόεις καὶ Ξάνθος ἔεργει
 Ἰδηθεν κατιόντες ἐς ἱερὸν Ἑλλήσποντον. 490
 ἀλλ' ὅτε δὴ πολλὴ μὲν ἄδην μηκύνετο δῆρις
 μαρναμένων, ἴσον δὲ μένος τέτατ' ἀμφοτέροισι,
 δὴ τότε τούσγ' ἀπάνευθεν Ὀλύμπιοι εἰσορῶντες
 οἷ μὲν θυμὸν ἔτερον ἀτειρεῖ Πηλεῖωνι,
 οἷ δ' ἄρα Τιθωνοῖο καὶ Ἡοῦς νιέει δίῳ·
 ὑπόθι δ' οὐρανὸς εὐρύς ἐπέβραχεν· ἀμφὶ δὲ πόντος 495
 ἴαχε· κυανὴ δὲ πέριξ ἐλελίζετο γαῖα

472. ἐνὶ πλήθονται A, ἐνιπλήθονται MC1, et ita corr. Rhod.

474. οἷ δ' A, οἷ δ' M. — ἄρα AM et vulgo, ἄμα Pauw. conj., quod probavit Spitzner. *observatt.* p. 306.

475. χειμάρρους M hic quidem. — ομίχλην M.

479. ὑποδάμνατ' M: vid. *prolegg.* II, 2, §. 3.

480. κονίη τε A et vulgo, κονίη τε M, κονίησι scripsi ex emendatione Struvii minoris *emendatt.* p. 19. Vid. ad I, 621. — αἰνομόρῳ M.

481. τῶν M.

482. ἐσσυμένως in M script. in ras., sub qua initium antecedentis versus καὶ — μακάρων apparet, quod negligentia repetiverat libra-

rius, ideoque ab ead. m. *suprascr.* etiam ἐσσυμένως.

485. πάντῃ A, πάντῃ M.

486. ἐπέτρει Ὀλεθρος A, ἐπέτρει Ὀλεθρος M; em. Rhod. Similes locos attulit Spitzner. *mant.* p. 248.

487. θ' post μέγα addidi ex sententia Hermanni *Orph.* p. 743. — ἰππόβοτόν A, ἰππόβοτόν MV E1, et ita conjecit Pauw., quod Homericum jure recepit Tychs.

490. ἄλλοτε M.

491. τέτ' M.

492. τούσγ' AM. — Ὀλύμπιοι (i ab alt. m.) M.

494. οἷδ' A, οἷ δ' M.

495. ὑπόθε A et vulgo, ὑπόθεν M, correxi: vid. *prol.* II, 2, §. 4. — ἐπέβραχε AM et vulgo, ἐπέβραχε e-

ἀμφοτέρων ὑπὸ ποσσὶ· περιτρομέοντο δὲ πᾶσαι
 ἀμφὶ Θέτιν Νηρηῶς ὑπερθύμοιο θύγατρος
 ὀβριῖμου ἀμφ' Ἀχιλῆος ἰδ' ἄσπετα δειμαίνοντο·
 δείδιε δ' Ἴριγένεια φίλων περὶ παιδὶ καὶ αὐτῇ
 ἵπποις ἐμβεβανῖα δι' αἰθέρος· αἰ δὲ οἱ ἄγχι
 Ἥελίοιο θύγατρος ἐθάμβεον ἐστηνῖαι
 θεσπέσιον περὶ κύκλον, ὃν ἡλίῳ ἀκάμαντι
 Ζεὺς πόρεν εἰς ἐνιαυτὸν ἕνδρον δρόμον, ᾧ περὶ πάντα
 ζῶει τε φθινύθει τε περιπλομένοιο κατ' ἡμαρ
 νωλεμέως αἰῶνος ἐλισσομένων ἐνιαυτῶν.
 καὶ νύ κε δὴ μακίρεσσιν ἀμείλιχος ἔμπεσε δῆρις,
 εἰ μὴ ὑπ' ἐννεσίησι Διὸς μεγαλοβρεμέταο
 δοιαὶ ἄρ' ἀμφοτέροισι θεῶς ἐκάτεροθε παρέσταν
 Κῆρες, ἔρεμναίη μὲν ἔβη ποτὶ Μέμνονος ἦτορ,
 500
 505
 510

mendavit Spitzner. *mant.* p. 203 al-
 latis V, 498. VIII, 408. XIV, 458.
 510. 573. Adde XI, 153. III, 506.
 IX, 221; recepit Lehrs.

497. περιτρομέοντι M.

499. ὀβριῖμον A, ὀβριῖμον M.

500. φίλων M.

501. ἐμβεβανῖα (ε ab alt. m.) M.

502. ἐστηνῖαι M.

503. θεσπέσιον V. — ἡλίῳ M.

504. ἕνδρον M; „malim εἰς ἐνιαυτοῦ
 ἕνδρον δρόμον copulate: Nam ἕνδρον δρό-
 μον εἰς ἐνιαυτὸν ita disjuncte fri-
 get: ᾧ sequens non κύκλον, sed
 ἐνιαυτοῦ respicit.“ PAUW. Haec
 quidem inepta sunt: patet enim
 sensum hunc esse: quem orbem
*Juppiter soli dedit stadium in an-
 num, i. e. stadium annuum, sive,*
 ut Rhodomanni verbis utar quamvis
 liberioribus, *anni spatio bene percur-
 rendum.* Unum est quod offendat
 ἕνδρον, offenditque olim Bonitium, qui
 in societate Graeca ἔμεν δρό-
 μον conjecit. Sed liberiore usu
 ἕως apud Quintum res dicuntur sive
 actiones, quae rite strenueque per-
 ficiuntur aut plena sua vi florent.
 Ita h. I. δρόμος ἕως stadium est, in
 quo quotannis decurrendo nunquam
 deficit sol ἀκάματος: V, 54 ἀνθρώ-
 πων ἀπέουζον ἕνδρον πέτον de homi-
 num gressu qualis esse debet firmo
 et recto; II, 478 φάος ἡῦ — ἡλίοιο
 lumen solis clarissimo splendore lu-

cens; contra XII, 117 *νέφας ἡῦ*
profundae noctis tenebrae. — περὶ
 A et vulgo, περὶ M, recte; ᾧ enim
 pertinet ad δρόμον: annum sta-
 dium sole percurrente omnia circum-
 circa (i. e. ubique) vivunt et inter-
 eunt. Περὶ πάγχν ita legitur III,
 694. VIII, 106; περὶ πάντη V, 32;
 περὶ — πάντοθε XIII, 494; et de
 locutione περὶ πάντες vid. ad II,
 167, de ἀμφὶ δὲ πάντη ad V, 52.

506. „ἐλισσομένων ἐνιαυτῶν.
 „Incongruum hoc, ubi κατ' ἡμαρ
 praecedit una cum αἰῶνος περιπλο-
 μένον, et ᾧ numero singulo ad ἐν-
 ναυτοῦ pertinet: Vix dubito quin le-
 gendum sit ἐλισσομένῳ ἐνιαυτῶ:
 αἰῶνος hic est tempus vitae, et illud
 aevum, quo cuncta vivunt et inter-
 eunt: Id *quotidie circumvolvitur*
una cum circumvolvente anno, et
 eodem, quo annus utitur circuitu;
 indeque ipsum illud, quod de anno
 praecedit, ᾧ περὶ πάντα etc.“ PAUW.
 Haec falsa esse vidit jam Tychs:
 αἰών omne aevum est, quo de die
 in diem progrediente quotannis om-
 nia nascuntur, vivunt et intereunt.

508. ὑπ' ἐννεσίησι M. In versus
 fine colon ponit AM, sustulit Rhod.

509. δοιαὶ δ' ἄρ' AM, δοιαὶ ἄρ'
 C 1 et ita emend. Rhod. — παρέ-
 σαν M.

510. Κῆρες ἔρεμναί· ἡ μὲν ἔβη
 AM, emend. Rhod.

φαιδρὴ δ' ἀμφ' Ἀχιλλῆα δαΐφρονα· τοὶ δ' ἐσιδόντες
 ἀθάνατοι μὲγ' αὔσαν, ἄφαρ δ' ἔλε τοὺς μὲν ἀνὴν
 λευγαλέην, τοὺς δ' ἦν καὶ ἀγλαὸν ἔλλαβε χάσμα·
 ἦρωες δ' ἐμάχοντο καθ' αἵματόεντα κυδοιμὸν
 ἔμπεδον, οὐδέ τι Κῆρας ἐποιομένας ἐνόησαν
 θυμὸν καὶ μέγα κάρτος ἐπ' ἀλλήλοισι φέροντες·
 φαίης κε στονόμεντα κατὰ μόθον ἥματι κείνω
 μάρνασθ' ἦε Γίγαντας ἀτειρέας ἦε κραταιοὺς
 Τιτῆνας· σθεναρὴ γὰρ ἐπὶ σφίσι δῆρις ὀρώρει,

515

511. τοῖςδ' ἐπιδόντες A, τοὶ δ' ἐσιδόντες M, ταῖς δ' ἐπιδόντες C1; τὰς δ' ἐπιδόντες Rhod. conj.

513. τοὺςδ' A, τοὺς δ' M. — ἔλαβε M.

517. κατὰ θυμόθον M. — κείνω M.

518. μάρνασθ' ὥστε AM et ceteri libri, ut videtur. „Vitium manifestum: Nam ductus sententiae et scopus Poetae hic ipsos Gigantes et ipsos Titanes requirunt. Scribe μάρνασθ' ἦ τε γίγαντας etc. Nihil apertius. Erunt, qui ἦ τε γ. ἄ. ἦ τε χρ. vel ἦε γ. ἄ. ἦε χρ. valent: Et cum illis ego non litigabo.“ PAUW. Postremum solum ferri posse probe intellexit Tychs.; Scalig. μάρνασθαί τε γίγαντας conjecit, quod sequente ἦε prorsus falsum est. Nec verendum ne quis peritus Scaligerano recepto ἦδε κραταιοὺς commendaturus sit. Sed probabilius μάρνασθαί σφε γίγαντας proponi posset, nisi in hac locutione semper omitteretur pronomen. Vid. quem locum Quintus expressit O, 697 sq.

φαίης κ' ἀκμητίας καὶ ἀτειρέας
 ἀλλήλοισιν

ἀντισθ' ἐν πολέμῳ· ὡς ἐσσημένως
 ἐμάχοντο.

Apoll. Rhod. III, 1265 sq.

φαίης κεν ζοφεροῖο κατ' αἰθέρος
 αἴσσοσαν

χειμερὴν στεροπὴν θαμινὸν μετα-
 παιφάσσεσθαι.

id. IV, 238 sqq. de Colchorum na-
 vibus: — — οὐδέ κε φαίης

τόσσον νηίτην στόλον ἔμμεναι, ἀλλ'
 οἰωνῶν

Ἰλαδὸν ἄσπετον ἔθνος ἐπιβραμέειν
 πελάγεσσιν.

id. IV, 997 — φαίης κεν εἰς ἐπὶ
 παισὶ γάνυσθαι: denique Quintum
 ipsum II, 565 sq.

— φαίης κεν ἔθ' ἔλκεος οὐλομέ-
 νοιο
 πυθομένους ἰχῶρας ἐποπνεῖεν
 ἀλεγεινόν.

III, 556 — φαίης κεν ἐπὶ γλάγος
 αἷμα χέασθαι.

V, 13 φαίης κε ζώνοντας αἶμα πνοιῆσι
 φέρεσθαι.

XI, 199 φαίης κεν χατέουσαν ἐφ'
 ἵππασίη πονέεσθαι.

ibid. 362 φαίης κεν μεγάραιο κα-
 τηρεφές ἔμμεναι ἔρζος.

XIV, 423 φαίης κεν πῦρ ἔμμεν
 αἶμ' ἤερι καὶ μέλαν ἕδωρ.

Consulto hos locos inprimis ex ipso Quinto exscripsi, ut appareret vulgatae defendendae adhiberi non posse unum Apollonii locum primo adspectu non dissimilem, III, 1044 sq. ubi Medea remedii sui vim Iasoni describens dicit:

— — ἐν δέ τοι ἀλκή
 ἔσσει' ἀπειρεσίη μέγα τε σθένος,
 οὐδέ κε φαίης
 ἀνδράσιν, ἀλλὰ θεοῖσιν ἰσαζέ-
 μεν ἀθανάτοισιν.

Iason ipse Deum se habere non potest, sed Dei similem. Ceterum eandem comparisonem idem habet II, 38 sq. de Amyco:

ἀλλ' ὁ μὲν ἦ ὀλοοῖο Τυφωτός ἦε
 καὶ αὐτῆς

Γαίης εἶναι ἔκτο πέλωρ τέκος. —

κραταιοῖς A, κραταιοῖς M, „et sic habent codd.“ TYCHS. Et ita tacite corr. Rhod.

519. δ' ἄρ' A et vulgo, δ' ἄρ' M, γὰρ emend. Rhod. vertens: nam validum inter eos certamen incruduerat. Verum esse O, 698 ostendit, quem locum ad v. antecedentem adscripsi, et P, 366 sqq.

— — οὐδέ κε φαίης

- ἡμὲν ὅτε ξιφέεσσι συνέδραμον, ἡδ' ὅτε λάας 520
 βάλλον ἐπεσύμενοι περιμήχεας· οὐδέ τις αὐτῶν
 χάζετο βαλλομένων, οὐδ' ἔτρεσαν, ἀλλ' ἄτε προῶνες
 ἕστασαν ἀδμηῆτες καταείμενοι ἄσπετον ἀλκῆν·
 ἄμφω γὰρ μέγαλοιο Διὸς γένος εὐχετόωντο·
 τοῦνεκ' ἄρα σφίσι δῆριον ἴσην ἐτάνυσσεν Ἐννώ 525
 πολλὸν ἐρειδομένοισιν ἐπὶ χρόνον ἐν δαῖ κείνῃ,
 αὐτοῖς ἡδ' ἐτάροισιν ἀταρβέσιν, οἱ μετ' ἀνάκτων
 νωλεμέως πονέοντο μεμαότες, ἄχρι καμώντων
 αἰχμαὶ ἀνεγνάμφθησαν ἐν ἀσπίσιν· οὐδέ τις ἦεν
 θεινομένων ἐκάτερθεν ἀνούτατος, ἀλλ' ἄρα πάντων 530

οὔτε ποτ' ἠέλιον σῶν ἔμμεναι οὔτε
 σελήνην·

ἡέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἔπι. —
 et ipse Quintus I, 216 φαίης κεν
 θεὸν ἔμμεν, ἐπεὶ μέγα μῆδειαι
 ἔργον.

520. ἡμὲν — ἡδ' AM, ἡ μὲν —
 ἡ δ' Tychs. non monito lectore.
 Illud desiderat Spitzner. *mant.* p.
 215 et *observall.* p. 96 et reposuit
 Lehrs. — λάας A et vulgo, λάας M,
 et ita corr. Spitzn. *mant.* p. 216.

522. ἔτρεσαν M, ἔτρεσεν Stru-
 vius minor l. c. p. 12 coniecit, quia
 sic melius haec praecedentibus ad-
 jungantur. Sed quidni vulgata reti-
 neatur, quia sic melius sequentibus

adjungatur? — ἀλλάτι (sed suprascr.
 ab alt. m.) M. — πρώτες (ν ab
 alt. m. ad marg. adscript.) M.

523. ἕστασαν A et vulgo, ἐστάσαν
 M, ἕστασαν corr. Spitzn. *observall.*
 p. 94, cujus *excursum V ad II.* vide.
 — ἀδμηῆτες AM et vulgo, ἀδάματοι
 ex multorum locorum apud Quintum
 comparatione proposuit Struvius l.
 c. p. 12, quam comparationem nihil
 valere demonstravi infra ad V, 182;
 ἀκμηῆτες ex mea emendatione posui.
 Utuntur ea forma Epicici, ubi aut in-
 defessum aut omnino infatigabile
 robur designaturi sunt. Sic Home-
 rus A, 802. II, 44

ῥεῖα δέ κ' ἀκμηῆτες κερμηότας
 ἀνδρας ἀῦτι
 ὄσσαιμεν προτὶ ἄστν νεῶν ἄπο καὶ
 κλισιάων.

et O, 697, quem locum ad v. 518
 adscripsi, hymn. Apoll. 520 ἀκμη-
 τοι δὲ λόφον προσέβαν ποσί. Orph.

Arg. 366 Herm. οἱ δ' ἄρ' ἐπ' εἰρε-
 σίην ἐπεχον χειρᾶς τε νόον τε Ἀ-
 κμητοὶ βασιλῆες. Quint. VIII, 197
 ubi similiter de Eurypylo et Neo-
 ptolema — τοὶ δ' ἐκάτερθε
 μάραντ' ἀκμηῆτοισιν ἐειδόμενοι
 σκοπέλοισιν
 ἡλιβάτων ὀρέων.

ibid. 495 οἴνεκά οἱ στονόεντα θεῖτις
 μελεδήματα γυῖων
 ἐξέλετ', ἀκμηῆτῳ δ' ἐναλίγκιον εἰς-
 οράσθαι Τεῦξεν:

quibus locis duobus Struvius ἀκά-
 ματος injuria desiderat. Ἀδμηῆτες
 sane ferri non potest, sive ad heroes
 sive ad scopulos referatur: dicitur
 enim apud Epicos aut de equis mu-
 labusve nondum domitis K, 293.
 Ψ, 266. 655. γ, 383. δ, 637, aut
 de virginibus innuptis ζ, 109. 228.
 Apoll. Rhod. I, 672. 811. III, 4.
 Quint. XIV, 12.

525. ἐτάνυσεν AM; corr. Rhod.

526. ἐρειδομένοισιν A, ἐρειδομέ-
 νοισιν M et ita tacite corr. Rhod.
 — κείνη M.

527. μέγ' A, μεγ' M; vertit
 Rhod.: qui pro ducibus magno nisu
 laborem constanter obibant; sed
 recte Pauwius: „Unde pendet ἀνά-
 κτων? An subaudiendum est ἔνεκα?
 Non puto, nec ita Graeci. Scribe
 mutata litera οἱ μετ' ἀνάκτων.“
 Male Tychseni typheta μέτ', quod
 corr. Tauchn.

528. νωλεμέως (ε ab alt. m.) M.
 — μεμαότων M.

529. ἀνεγνάμφθησαν A, ἀνεγνάμ-
 φθησαν M; corr. Tychs. et prius
 Scal. — Post ἦεν M in marg. script.

ἐκ μελέων εἰς οὐδας ἀπέρορεν αἷμα καὶ ἰδρώς
αἶεν ἐρειδομένων, κεκάλυπτο δὲ γαῖα νέκυσβιν
οὐρανὸς ὡς νεφέεσβιν ἐς αἰγοκερῆα κίοντος
ἡελίου, ὅτε πόντον ὑποτρομέει μέγα ναύτης·
τοὺς δ' ἵπποι χρεμέθοντες ἐπεσβυμένοις ἅμα λαοῖς
τεθνεότας στείβεσκον, ἅτ' ἄσπετα φύλλα κατ' ἄλσος
χείματος ἀρχομένου μετὰ τηλεθόωσαν ὀπώρην.

535

οἱ δέ που ἐν νεκύεσβι καὶ αἵματι θηριόωντο
υἷηες μακάρων ἐρικυδέες, οὐδ' ἀπέληγον
ἀλλήλοισι κοτέοντες· Ἔρις δ' ἴθυνε τάλαντα
ὑσμίνης ἀλεγεινά, τὰ δ' οὐκ ἔτι ἴσα πέλοντο·
ἀλλ' ἄρα Μέμνονα δῖον ὑπὸ στέροιο θέμεθλα
Πηλεΐδης οὔτησε· τὸ δ' ἀντικρὺ μέλαν ἄορ
ἐξέθορεν· τοῦ δ' αἶψα λύθη πολυήρατος αἰών·

540

habet: τ

530. ἄρα AM et vulgo, ἅμα et ego emendavi emendatt. p. 268 et Spitzner. observatt. p. 305: cfr. id. mant. p. 262 sq. Legitur ea locutio I, 175. 743. II, 130. 550. III, 168. IV, 30. V, 269. VI, 514. VII, 110. 520. VIII, 168. XII, 177. 427. XIII, 215. XIV, 468, restituenda fuit praeter hunc locum I, 637. II, 474. XII, 422. 544. XIII, 56. 143.

531. ἀπέρορεν M hic quidem.

535. δ' om. AM, add. Rhod.

— τρεμέθοντες A C2, χρεμέθ (sic) C1, χρεμέθοντες M, et ita emend. Rhod.

536. τεθνεότας AM, τεθνεώτας (sic) Tychs. vid. ad I, 821. — στείβεσκον AM, στείβεσκον corr. Rhod. — ἄλση A et vulgo, ἄλσος M, quod firmari et locutione ἀν' ἄλσην vel κατ' ἄλσην I, 626. II, 383. X, 249. XIII, 73. 492 et XI, 125 ἄλσεος ἐπιπετάλοιο notavi in emendatt. p. 184.

537. τηλεθόωσ — αν ὀπώρην (sed αν ὀπώρην ab alt. m.) M.

540. Ne quis ex Θ, 69. X, 209 πατήρ ἐτίταινε τάλαντα scribendum putet Ἔρις δ' ἐτίταινε τάλαντα, post diuturnum acerrimumque certamen Eris libram ita rexit, ut lance Memnonis depressa Achillis superior

evaderet. Eodem modo explicandus Tryphiod. 506

ἤδη δὲ Τρώεσσιν ὀλέθριον εἶλεκε
τάλαντον

Ζεὺς ταμίης πολέμοιο· μόγις δ'
ἐλέλιξεν Ἀχαιοῖς.

Postremis verbis significat, Jovem nunc jam Achivis faventem eorum lancem Trojanorum lance libratam vix opera data movisse, ut in superius surgeret. Similiter ad verba in re dissimili dictum est Apoll. Rhod. IV, 938 Θέτις δ' ἴθυνε χέλευθρον.

541. τὰ δ' A, τὰ δ' M. — οὐκ ἔτι A et vulgo, οὐκέτι M.

543. τόδ' A, τὸν δ' M, corr. Tychs. — ἄορ M, αἷμα edidit Lehrs., fortasse ex VIII, 313 σὸν δ' αἵματι θυμὸς Ἐκθορεν ἐκ μελέων, nec ea lectio quin ferri possit dubium est. Sed optimum sensum vulgatam praebere, cum Memnon ab Achille ita gladio transverberetur, ut is pectore perfosso post tergum emineat monui in recens. c. p. 71 sq. ubi hos locos adscripsi: Δ, 481 ἀντικρὺ δὲ δι' ὄμιον χάλκεον ἔγχος Ἦλθεν. E, 66 ἢ δὲ διαπρὸς Ἀντικρὺ κατὰ χύστιν ἔπ' ὀστέον ἦλθεν ἄνωκῃ, 100 διὰ δ' ἔπιτατο πικρὸς ὀστός, Ἀντικρὺ δὲ διέσχε. Δ, 253 ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαινοῦ δουρὸς ἀνωκῃ. κ, 162 ἀντικρὺ δόρην χάλκεον ἐξέπερησεν. Heroes autem gladiis pugnare supra 452 sqq. dictum erat.

κάππεσε δ' ἐς μέλαν αἶμα· βράχην δέ οἱ ἄσπετα τεύχη· 545
 γαῖα δ' ὑπεσπαράγησε, καὶ ἀμφοφόβηθεν ἑταῖροι·
 τὸν δ' ἄρα Μυρμιδόνες μὲν ἐσύλεον· ἀμφὶ δὲ Τρωῆς
 φεῦγον· ὃ δ' αἶψα δίωκε μένος μέγα λαίλαπι ἴσος.
 Ἥως δ' ἐβτονάχησε καλυψαμένη νεφέεσσιν·
 ἠγλύνθη δ' ἄρα γαῖα· θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀῆται 550
 μητρὸς ἐφημοσύνησι μίη φορέοντο κελεύθῳ
 ἐς πεδίον Πριάμοιο καὶ ἀμφοχέοντο θανόντι,
 ἦκα δ' ἀνηρείψαντο θεῶς Ἡώιον νῖα,
 καὶ ἔφερον πολιοῖο δι' ἠέρος· ἄχρυτο δέ σφι
 θυμὸς ἀδελφειοῖο δεδουπότος· ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰθήρ 555
 ἔστεινε· τοῦ δ' ἐπὶ γαῖαν ὅσαι πέσον αἱματόεσσαι
 ἐκ μελείων ῥαθάμιγγες ἐν ἀνθρώποισι τέτυκται
 σῆμα καὶ ἐσσομένοις· τὰς γὰρ θεοὶ ἄλλοθεν ἄλλην
 εἰς ἐν ἀγειράμενοι ποταμὸν θέσαν ἠχήμεντα,

545. εἰς AM et vulgo, correxi: vid. prolegg. II, 2, §. 5. — βράχε A et vulgo, βράχην M, et sic Scal.

546. ἀπεσπαράγησε A, ἀπεσπαράγησε (ρα subscript. ab ead. m.) M; ῥα ἐπεσπαράγησε tacite corr. Rhod., ὑπεσπαράγησε recte emend. Spitzner. *manl.* p. 203 allatis III, 176 γαῖα δ' ὑπ.πλατάγησε. VI, 335. X, 72 τῶν ἐσσομένων μίγ' ἐπέβραχε γαῖα πλώρη. XII, 97 ὑπεσπαράγησε δὲ πᾶσαι Σαρδανίη. Alios locos attulit Wernick. ad *Tryphiod.* p. 284. Recepit etiam Lehrs. — ἑταῖροι M. Cfr. II, 290 κάππεσεν οὐμώξας, ἑταῖροι δέ μιν ἀμφοφόβηθεν.

547. τόνδ' A, τὸν δ' M. — μυρμιδόνες M.

548. ὄδ' A, ὃ δ' M.

549. νῆεσσιν (νέ ab ead. m.) M.

550. Quod a ventis abripitur Memnon, imitatus est Homerum idem de Sarpedone narrantem II, 667—683.

551. ἐφημοσύνησι M. — βίη A, βίῃ M, μίῃ corr. Rhod. (μίῃ Tychs.) — κελεύθῳ M.

552. ἀμφοχέοντο A et vulgo, ἀμφοχέαντο M.

553. οἱ καὶ ἀνηρείψαντο A, οἱ καὶ ἀνηρείψαντο M et vulgo. Ferri hoc posset, si antecedentibus venti aut alias res sustulisse aut omnino rerum tollendarum morem habere dicerentur. Hic vero ubi eos Me-

mnoni circumfusos esse jam expositum est, prorsus inaudita est haec sequentis membri iunctura: *qui ventis etiam celeriter sustulerunt Aurorae filium.* Itaque scripsi, quod egregie ventorum veloci rapiditati convenit, ἦκα δ' ἀνηρείψαντο, cui sequens θεῶς non magis nocet, quam IV, 371 τῶν δ' ἐσσομένων θεράποντες Πρωὸς αἱματόεντας ἄσπαρ — Αὔσαν duo cognatae significationis adverbium sibi obstant.

554. καὶ ἔφερον A, καὶ ἔφερον MVNV123 C1 a, et ita emend. Rhod. „Cur aer dicitur πολιοῖος? Vix placet epitheton.“ PAUW. Cujus iudicio quis confusus πολλοῖο conjecerit, quia v. 550 tenebrae memorentur propter Auroram nubibus contactam terris offusae. Sed idem legitur Apoll. Rhod. III, 275

τόφρα δ' Ἔρωσ πολιοῖο δι' ἠέρος ἔξεν ἄφαντος.

Aer intelligitur h. l. oblectis Aurorae, h. e. solis luminibus cano colore obductus. — δ' ἠέρος M.

555. ἄρ M. — Αἰθήρ non ἀήρ in his locutionibus regnare demonstravit Wernick. ad *Tryph.* p. 73.

558. ἐσσομένοις (οἰς ab ead. m.) M. — τὰς καὶ A, τὰς γὰρ MVNV123 C12 (propter C2 Tychs. dicit: „καὶ fortasse est vitium oper. Ald.“), et ita emend. Rhod.

τόν ῥά τε Παφλαγόνειον ἐπιχθόνιοι καλέουσι 560
 πάντες, ὅσοι ναίουσι μακρῆς ὑπὸ δειράσιν Ἰδης·
 ὅστε καὶ αἱματόεις τραφερῆν ἐπινίσσεται αἴαν,
 ὁππότε Μέμνονος ἤμαρ ἔη λυγρόν, ᾧ ἔνι κείνος
 κάτθανε· λευγαλέη δὲ καὶ ἄσχετος ἔστυται ὀδμη
 ἐξ ὕδατος· φαίης κεν ἔθ' ἔλκεος οὐλομένοιο 565
 πυθομένους ἰχῶρας ἀποπνεῖεν ἄλεγεινόν·
 ἀλλὰ τὸ μὲν βουληῖσι θεῶν γένεθ'· οἱ δ' ἐπέτοντο

560. Παφλαγόνειον AM, Παφλα-
 γόνειον C1, et ita corr. Pauw., qui
 praeterea addit: „Unde nomen istud?
 An ἡχέητα fecit, ut ita dictus sit
 fluvius? παφλάζειν nosti: Inde Πα-
 φλαγών et Παφλαγόνιος.“

561. μακροῖς A, μακρῆς MVE 1. —
 ἔπο M. — πείρασιν AME 1, δειρά-
 σιν recte conj. Brod., cui adstipu-
 latur Pauwius his verbis: „Illud
 δειράσιν valde lenocinatur mihi:
 Nam ναίουσιν ὑπὸ πείρασιν Ἰδης
 revera ambiguum est, et coactum.
 Eo tamen admissio, pro μακροῖς
 scribendum est μακρῆς, quod de
 montium jugis rectius etiam dicitur,
 quam de montium radicibus: At-
 tende et judica.“ Πείρατα γαίης dixit
 Quintus Homero duce XII, 189. Πέ-
 ρατα γῆρονός II, 118, Ὠκεανοῦ II,
 208. VIII, 28 et eodem sensu de
 finibus terrae, unde sol oritur VIII,
 2. 464. IX, 2. Nec IV, 47 πέρως
 θυμηδές de victoria — cfr. H, 102
 νίκης πείρατα — nec VIII, 83 πεί-
 ρατα Κερῶν Homericus usus fines
 migravit. Itaque alterum reposui,
 quod quamquam frequentius apud
 Lyricos et Tragicos tamen nec Epi-
 cis ignotum est: cfr. Apoll. Rhod.
 II, 705 πετραίη ὑπὸ δειράδι Παρ-
 νησοῖο. Rem conficit ipse Quintus
 XI, 92 Κωρυζήν ὑπὸ δειράδα ναιε-
 τιάσσειν.

562. ὅς τε AM et vulgo; correxi.

— αἱματόδης A, αἱματώδης (o ab
 alt. m.) M, αἱματώδης C2, αἱμα-
 τόεις C1; et ita emend. Rhod. —
 ἐπινίσσεται M, ἰπενίσσεται (voluit
 ἰπενίσσεται) V. Verbum, ne quis de
 eo dubitet, illustrat Wernick. ad
 Tryphiod. p. 321.

563. ἔη M. — ᾧ ἐνὶ A, ᾧ ἐνὶ M;
 correxi.

564. ἔστυτο A, ἔστυται MV et ita
 corr. Rhod.

566. τυπομένους A, πυθομένους
 M; „σηπομένους. Gulielmus Can-
 terus legit πυθομένους.“ RHOD.
 Hoc verum esse patet ex IX, 377.
 383. X, 275, cum σήπασθαι nus-
 quam legatur. — ἀποπνεῖεν AM,
 ἀποπνείειν C1, et ita corr. Pauw.
 — ἀλεγεινόν M,

567. Non accedo Spitznero, qui
 observat. p. 86. τὰ μὲν et hic et
 XI, 97. XIII, 234. 560 scribendum
 censet, „quod quae Deorum consilio
 et voluntate evenisse dicantur, plu-
 rali soleant efferri.“ In eo quidem
 quod de Diis sermo, nulla est causa
 ob quam pluralis praefertur. Po-
 tius ubi una res memoratur, τὸ μὲν,
 ubi plures aut de una re plura me-
 morantur, τὰ μὲν poni debet. Recte
 igitur τὰ μὲν ponitur IV, 11, ubi
 quaecunque inde a v. 4—11 de
 Glauco a Diis honorato narrantur,
 complectitur; VI, 29, ubi τὰ μὲν
 κείνης sunt quaecunque ad Helenam
 pertinent; ib. 491, ubi antrum ejus-
 que miracula inde a v. 470 copio-
 sissime descripta Deorum oculis
 patere dicuntur; X, 342, ubi Horae
 earumque varia negotia fortasse olim
 pluribus etiam versibus descripta
 innuuntur; XIV, 167, ubi τὰ μὲν
 που πάντα legitur; ibid. 370, ubi
 varia omnium Graecorum fata inde
 a v. 360 breviter indicata intelligas;
 ibid. 654, ubi omnia comprehendun-
 tur, quae Minervae, Neptuni et
 Apollinis ira in Achivos patrata
 sunt. Aliis locis, quos in subsidium
 vocat Spitznerus constantem proba-
 turus poetae consuetudinem, singu-
 laris nullo pacto poni potuit, II, 124
 καὶ τὰ μὲν ὡς ἀγόρευε, 177
 καὶ τὰ μὲν ὡς ἔσάκουσαν, 320

Ἴουὺς ὄβριμον νῖα θοοὶ φορέοντες ἀῆται
τυτθὸν ὑπὲρ γαίης δνοφεροῦ κεκαλυμμένον ὄρφνη.

οὐδὲ μὲν Αἰθιοπῆες ἀποκταμένοι ἄνακτος
νόσφιν ἀπεπλάγχθησαν, ἐπεὶ θεὸς αἶψα καὶ αὐτοὺς
ἤγε λιλαιομένοισι βαλὼν τάχος, οἷον ἔμελλον
οὐ μετὰ δῆρὸν ἔχοντες ἐπηέριοι φορέεσθαι.

570

τὰ μὲν — ἐτώσια πάντ' ἀγορεύεις, 656 καὶ τὰ μὲν — οἶωνοι τελέουσι, ubi varia in mente habet quae aves in Memnonis memoriam faciant. III, 479 καὶ τὰ μὲν — ἐπλετο πάντα, 525 καὶ τὰ μὲν ὡς ἐπέτελλε. IV, 144 καὶ τὰ μὲν — πάντα μάλ' — κατελέξατο, 162 καὶ τὰ μὲν — μέλλε. Uno loco III, 783 eodem modo τὰ δέ scribendum fuit. Contra singularis recte ponitur I, 203 καὶ τὸ μὲν ὡς ἤμελλον ἐτήνυμον — Κῆρες ὑπεκτελέειν, ubi mors Penthesileae intelligitur; ibid. 302 τὸ μὲν ἀτρεκέως σῆς ἔμμεναι scopulum mulierem esse; II, 127 τὸ μὲν ἄρ μοι θεοὶ ποίησαν ἰδέσθαι Σὸν στρατὸν ἠδὲ καὶ αὐτόν. V, 629 καὶ τὸ μὲν Ἡέλιος γέρας — νιέ τεύχων Ἡλεκτρον ποίησε. IX, 330 ubi τὸ μὲν Philoctetae adventum spectat; ibid. 483 ubi τὸ δ' ἄρ' ἦεν ἐτήνυμον ad Philoctetae curationem pertinet; X, 134 τὸ γὰρ — φαίης ἔμμεναι εἰσορόων πολλὸν γάλα. IX, 24 καὶ τὸ μὲν αἶψ' ἐτέλεσε, τὸ δ' οὐκ ἤμελλε τελέσειν. XIII, 396 afferri non debebat; ibi enim τὸ μὲν relativum est referendum ad ξύλον. Hinc patet etiam quatuor locis a Spitznero tentatis singularem retinendum esse: eo quidem quem tractamus τὸ μὲν ad solum Paphlagonium fluvium pertinet, non ad corporis erectionem, quod ex sequentibus patet: οἷ δ' ἐπέοντο: XI, 97, ubi palmarum radicibus ardentibus mira fertilitas intelligitur; XIII, 234, ubi sola Hectoris mors Keribus adscribitur; ibid. 560, ubi terrae hiatus, quo hauritur Laodice, non omne Trojae excidium et calamitas, utrum benevolentiae deorum an irae adtribuendus sit dubitatur: cfr. not. Uno loco, quem pro plurali adduxit Spitzner., nihil dubii est quin singularis ponendus sit. Sufficit eum adscripsisse: III, 624

μέσφ' ὅτε μοι κατένευσεν Ὀλύμπιος, νῖεα δῖον
ἔκπαγλον θήσειν καὶ ἄρηιον' ἀλλὰ τὸ μὲν που
ἀτρεκέως ἐτέλεσεν· ὁ γὰρ πέλε
φύριτος ἀνδρῶν·
ἀλλὰ μιν ὠζύμορον ποιή-
σατο. —

βουλῆσι M. — οἶδ' A, οἶδ' M.

568. ὄμβριμον A, ὄβριμον M. —

φέροντες AM, φέροντες C1; corr. Rhod.

569. Ne quis κεκαλυμμένοι conjiciat collato 582, venti et apud Homerum et qui eum secuti sunt, ita cogitantur, ut quamvis forma quadam induti tamen quasi ἀέριοι sint, nec quominus oculis cernantur, opus habeant quemadmodum ceteri Dii tenebris circumjectis corpora tegere. Itaque h. l. tantum Memnonis cadaver occultandum erat. — ὄρφνη M.

570. οὐ δὲ M.

573. ἔπ' ἠέριοιο φέρεσθαι A, ὑπήριοιο φορέεσθαι M, et ita emend. Rhod., qui addit: „vel ἔπ' ἠέρος ὄκα φέρεσθαι.“ Poterat magis etiam ad A scripturam accedere scribendo ἔπ' ἠέρος οἷο φέρεσθαι collato XIV, 12 νηίδας οἷο γάμοιο. Sed M auctoritati cedo, contra quam tamen ἐπηέριοιο scribendum fuit ex constanti Epicorum consuetudine: ὑπήριος quidem legitur, sed diverso sensu apud Apoll. Rhod. IV, 1577. Verum jam Pauw. divinans scripsit: „ἔπ' ἠέρος et ὑπήριοιο non placet de avibus, quae in aere, non sub aere volant: An legendum igitur — ἐπηέριοιο φορέεσθαι? Non displicet, sed mallet, si liceret — ἔπ' ἠέρι ἔψι φέρεσθαι. Id enim post cursum rapidissimum in terra mire quadraret hic. Rhodomanni ὄκα flaccessit.“

τοῦνεχ' ἔποντ' ἀνέμοισιν ὀδυρόμενοι βασιλῆα·
 ὡς δ' ὅταν ἀγρευτῆρος ἐνὶ ξυλόχοισι δαμέντος 575
 ἢ σὺς ἢ ἐλέοντος ὑπὸ βλοσυροῖσι γένουσι
 σῶμ' ἀναειρόμενοι μογεροὶ φορέουσιν ἑταῖροι
 ἀχνύμενοι, μετὰ δέ σφι κύνες ποθέοντες ἄνακτα
 κνυζηθμῶ ἔφέρονται ἀνιροῆς ἕνεκ' ἄγρης·
 ὡς οἶγε προλιπόντες ἀνηλέα δημοτῆτα 580
 λαιψηροῖς ἐφέροντο μέγα στενάχοντες ἀήταις
 ἀγλυὶ θεσπεσίῃ κεκαλυμμένοι· ἀμφὶ δὲ Τρωῆς
 καὶ Δαναοὶ θάμβησαν ἅμα σφετέρῳ βασιλῆι
 πάντας αἰδωθέντας, ἀπειρεσίῃ δ' ἀνὰ θυμὸν
 ἀμφασίῃ βεβόληντο· νέκυν δ' ἀκάμαντες ἀῆται 585
 Μέμνονος ἀγγεμάχοιο θέσαν βαρέα στενάχοντες
 παρ ποταμοῖο ῥέεθρα βαθυρροῦ Αἰθήριοιο,
 ἧχί τε Νυμφάων καλλιπλοκάμων πέλει ἄλσος
 καλόν, ὃ δὴ μετόπισθε μακρὸν περὶ σῆμα βάλλοντο

575. οἶ' AM, ὅταν C1, quod male recepit Tychs.; tum enim φορέουσιν scribi debebat; ὁπότ' emend. Rhod.

576. ὑπο M. — βλοσυροῖσι A, βλοσυροῖσι et ita corr. Rhod. — γένουσι M.

577. ἀναειρόμενοι A et vulgo, ἀναειρόμενοι M, et ita ego jam dudum emendaveram: vid. emendat. p. 185, ubi haec scripsi: „Neque ἀναειρόμενοι quadrat, neque quod Rhod. conjecit ἀνειροῖμενοι. ἐγείρειν enim dicitur de eo tantum, qui alium aut somno captum excitat, aut moerore vel calamitate oppressum quasi erigit, ut VII, 93. H. I. Quintus dederat ἀναειρόμενοι. Vid. Hom. Ξ, 429. Quint. IV, 5. V, 615. Medio usus est I, 546. VI, 288. XIII, 529.“ Heyn. vulgatam cum ἑταῖροι jungebat, congregati, qui convenerant.

578. δὲ A.

579. κνυζηθμῶ M. — ἀνιροῆς AC1, ἀνιροῆς M, et ita corr. Rhod. — οἶνεχ' C1.

580. οἶγε M.

582. θεσπεσίῃ M.

583. σφετέρῳ M.

584. ἀπειρεσίῃ M.

585. ἀμφασίῃ M.

587. παρ M. — βαθυρροῦ M hic quidem.

588. ἧχι A, ἧχι M; correxi. — καλλιπλοκάμων Tychs. errore.

589. δῆ M. Cum Rhod., cujus vestigia Lehrsium secutum esse miror, haec non recte vertisset: ubi — Nympharum lucus exstat — in quo ei postea arduum eduxerunt tumulum filiae Aesepei, omnis generis arboribus opacum, etiam aliis turbas erroremque objecit. Ita Pauw., nisi dura sit ellipsis praepositionis κατά, in quo, καὶ δ' ὁ, scribendum censet ὁπη, allato III, 776 ὁπη θεὸς ἔσσεται αἰεὶ, aut adeo, quae erat ejus ignorantia (vid. Dorvill. vann. crit. p. 348) amphimacro admissio ὄν δῆ, ὄν relato ad νέκυν, scribendum proposuit. Et eadem res fraudi fuit Schowio, qui miram suam de Quinto ex frustulis consarcinato opinionem hic quoque firmari putaret. Dicit enim l. c. p. 68 ad v. 642: „En fragmentum aliunde avulsum, in quo sepultura Memnonis aliter quam in praecedentibus tradita est; nam v. 584 ab Aesepiadicibus, hic vero ab Aethiopicibus sepultus esse fingitur.“ Optime rem jam perspexerat Tychs., cujus ipsa verba apponere placet: „Jungendum est ἄλσος, ὃ δῆ μετόπισθε περὶ σῆμα ἐβάλλοντο, quem lucum postea circa tumulum mag-

Αἰδηποῖο θύγατρος ἄδην πεπυκασμένον ὕλη
παντοίη· καὶ πολλὰ θεὰ περικυκλῶσαντο,
υἷα κυδαίνουσαι ἐϋθρόνου Ἥριγενείης. 590

δύσετο δ' ἡελίοιο φάος· κατὰ δ' ἤλυθεν Ἥως
οὐρανόθεν κλαίουσα φίλον τέκος, ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῇ
κοῦραι ἐϋπλόκαμοι δυοκαίδεκα, τῆσι μέμηλην 595

αἶεν ἐλισσομένου Ὑπερίονος αἰπὰ κέλευθα
νύξ τε καὶ ἠριγένεια καὶ ἐκ Διὸς ὀππόσα βουλής
γίνεται, οὗ περὶ δῶμα καὶ ἀρρήκτους πυλεῶνας

στρωφῶντ' ἔνθα καὶ ἔνθα πέριξ λυκάβαντα φέρουσαι
καρποῖσι βροίθοντα κυλινδομένου περὶ κύκλου 600

χειμῶνος κρυεροῖο καὶ εἶαρος ἀνθεμόεντος
ἤδὲ θέρους ἐρατοῖο πολυσταφύλοιό τ' ὀπώρης·

num succrescere fecerunt Nymphae Aesepides, omnis generis arboribus densum. Sic omnia cohaerent, nec v. 590 ἄδην — παντοίη otiosum erit, ut censebat Pauw. Patet igitur, Memnonem rite ab Aethiopicibus post matris justas querelas sepultum, eique tumulum erectum esse, id quod v. 642 sqq. narratur, sed postea — *μετόπισθε* — circa eum tumulum Nympharum numine lucum amoenum succrevissē. — *σῆμ' ἐβάλλοντο* A et vulgo, *σῆμα βάλλοντο* scribendum esse docui in *prol.* II, 2, §. 3., quod h. l. juvat M, in quo eadem quidem est atque in A scriptura, sed litera ε aperte correctā ab ead. m. ex litera α.

590. *θύγατέρες* M. — *ὕλη* M.

591. *παντοίη* M. — *πολλὰ* AM; emend. Rhod.

593. *δύσαιο* conj. Scal. — *κάτα* M.

594. *ἄρ* A. — *αὐτῇ* M.

595. *δύωδεκα* AM, *δυοκαίδεκα* C1, qui in marg. habet: γρ. *δοιώδεκα*, et ita emend. Rhod.

596. *ἐλισσομένου*, A, *ἐλισσομένου* M et Tychs. errore, ut videtur. — *τέρμονος* A, *ἐπὶ τέρμονος* C1, *ὑπερήνορος* M, quo firmatur egregia Rhod. emendatio: *Ὑπερίονος*, quam pluribus commendare piaculum esset. Scalig. *ἐλισσομένου περὶ τέρμονος* conjecit.

598. *γίνεται* A et vulgo, *γίνεται* M: vid. *prolegg.* II, 2, §. 5. — *ἀρρήκτους* M hic quidem.

600. *κύκλου* AM et vulgo; *κύκλου* scripsi ex emendatione Scaligeri:

cf. 503 *θεσπέσιον περὶ κύκλον*. Vulgata si retinetur, ambiguus et obscurus est sensus. Rhod. quidem vērtit: „*dum circulus se circumvertit hyemis gelidae etc.*, unde patet eum *περὶ* cum *κυλινδομένου* junxisse et *κύκλου* de cursu circulari accepisse. Verum ea vox 503, ubi de eadem re agitur, zodiacum, et quo loco praeterea legitur VII, 202 clipei orbem designat, ut hic quoque orbem sole percurrendum, non ipsum cursum notare videatur. Alius *κνλ. π. κ.* jungat cum *περιξ λυκάβαντα φέρουσαι*, sed tum bis accusativus ponendus fuit *κυλινδομένου* (referendum ad *λυκάβαντα*) *περὶ κύκλου*: vid. ad X, 172. Fortasse quis *περικύκλου* conjecerit, id ut cum *κυλινδομένου* jungatur anni vicissitudines in circulum circumvolvi denotans. Sed *περικυκλος* tantum de forma circumcirca rotunda dicitur, ut fere idem sit atque *κυκλοειδής*. Scripsi igitur *περὶ κύκλου*, Homericā clausula M, 297. δ, 792, ut *κυλινδομένου* cum sequente *χειμῶνος* etc. eodem modo jungatur, quo supra 505 *περικυκλούμενοιο κατ' ἡμαρ-αἰῶνος ἐλισσομένων ἐνι-αυτῶν* dictum erat. *Κύκλος* hic idem est atque supra, zodiacus.

601. *εἶαρος* A, *εἶαρος* ME1, et tacite corr. Pauw.

602. *θέρους* AM et eam formam etiam XI, 156. XIII, 243 obviam revocat Spitzner. *manl.* p. 227; recepit Lehrs. *θέρους* Tychs. errore, ut videtur.

αἶ τότε δὴ κατέβησαν ἀπ' αἰθέρος ἠλιβάτιο
ἄσπετ' ὀδυρόμεναι περὶ Μέμνονα, σὺν δ' ἄρα τῆσι

Πληιάδες μύροντο· περίαχε δ' οὔρεα μακρὰ
καὶ ῥόος Αἰθήποιο· γόος δ' ἄλληκτος ὀρώρει.

605

ἦ δ' ἄρ' ἐνὶ μέσσησιν ἐῶ περὶ παιδὶ χυθεῖσα
μακρὸν ἀνεστονάχησε πολύστονος Ἥριγένεια·

„ὦλέό μοι, φίλε τέκνον, ἐῆ δ' ἄρα μητέρι πένθος
ἀογαλέον περιθήκας· ἐγὼ δ' οὐ σεῖο δαμέντος

610

τλήσομαι ἀθανάτοισιν ἐπουρανίοισι φαεῖναι,
ἀλλὰ καταχθονίων ἐσδύσομαι αἰνὰ βέρεθρα,
ψυχὴ ὅπου σέο νόσφιν ἀποφθιμένοιο ποτᾶται,

* * * * *

πάντ' ἐπικιδναμένου χάεος καὶ ἀεικέος ὄρφνης,

603. αἶδ' ὅτε A, αἶ δ' ὅτε M, αἶ τότε conjecit Rhod., quod restituit Tychs. recte. Nam cum tam facilis sit emendatio, non videtur de lacuna cogitandum esse. — ἠριβάτιο A, ἠλιβάτιο M, et ita tacite corr. Rhod.

605. ἐμύροντο A, μύροντο M, et ita corr. Rhod.

606. ἄλληκτος AM, ἄλληκτος corr. Ρα.αω.

607. ἦ δ' ἄρ A, ἦ δ' ἄρ M, ἦ δ' ἄρ (si fides!) VNV3a. — ἐνὶ M. — μέσσησιν AMNV3a; quod defendi posset ita, ut simul ad Aethiopes referretur, quos antea expositum est divinitus immissa celeritate Memnonem secutos esse, quique infra v. 641 et 643 sane lugentes introducuntur. Sed hoc parum probabile, cum h. l. quidem plane obliti simus illorum virorum. Potius poeta, inde a v. 593 multis verbis describens Aurorae Horis cinctae descensum, respicere videtur v. 594 ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῆ Κοῦραι ἐνπλόκαμοι. Recte igitur Rhod. emend. μέσσησιν. περὶ om. A, add. M et Rhod. e conj., πέρι (si fides!) VNV3a. Verum esse demonstrat II, 305. 316. VII, 637. „Ex III, 606 μήτηρ δ' ἀμφιχυθεῖσα orta videtur lectio, quam C1 in rasura adeoque e correct. librarii habet:

ἦ δ' ἄρα ἐν μέσσησιν ἐῶ παιδὶ
ἀμφιχυθεῖσα.“

TYCHS.

609. φίλον A, φίλε MC1 („rasu-

ra in ε et sequentis vocis τέκνον in priore ν“ TYCHS.), et ita corr. Rhod., quod probat Dausq. citato X, 84. Animi causa audiamus Pauwium: „Quicquid Dausquejus, quicquid alii clamant, φίλον τέκνον absque ullo periculo et hic et in loco illo Homericō ut Amphimacer manere potest.“ φίλον τέκος E1. — ἐῆ M.

610. περιθήκας (x ab alt. m.) M.

611. Ne quis ut signatius scribendum censeat τλήσομ' ἐτ', temporis accuratior notatio, quam ea conjectura lucraremur, jam inest in σεῖο θανόντος.

612. μέλαθρα A, βέρεθρα MVNV123 L12 C1 E1.

613. νόσφι M. — ἀποφθιμένου

πεπότηται A, ἀποφθιμένου^π ποιήται (πε ab alt. m.) M, ἀποφθιμένοιο ποτᾶται V, quod recipiendum fuit propter ea, quae dixi in prolegg. II, 1, §. 4.

614. Hunc versum cum antecedentibus non cohaerere jam Rhodom. sensisse videtur, qui cum vertit: ut chaos per omnia cum tetra caligine diffundatur, posuit quod Graecis verbis non continetur. Itaque olim in emendat. p. 185 Hermannii probavi sententiam, qui hunc versum statim post 612 ponendum putavit hoc modo:

ἀλλὰ καταχθονίων ἐσδύσομαι αἰνὰ βέρεθρα

ὄφρα τι καὶ Κρονίδαο περὶ φρένας ἄλγος ἴκηται·
οὐ γὰρ ἀτιμωτέρη Νηρηίδος ἐκ Διὸς αὐτοῦ
πάντ' ἐπιδερκομένη πάντ' ἐς τέλος ἄχρῳ ἄγουσα·
μαψιδίως· οὐ γὰρ καὶ ἐμὸν φάος ὠπίσατο Ζεὺς·

615

πάντ' ἐπικιδναμένον χάτος καὶ
ἀεικέως ὄρφνης,
ψυχὴ ὅπου σέο νόσφιν ἀποφθι-
μένοιο ποτᾶται.

Sed eo versu non Orcinas tenebras, sed eam caliginem intelligendam esse, quae post Auroram in Orcum delapsam omnia pressura sit, ex verbis ipsis patet. Inde quin v. 614 suo loco retinendus, olim autem ante eum alius positus sit hujus sententiae:

γαῖαν ἀμαυρώσουσα καὶ
οὐρανὸν ἠδὲ θάλασσαν,

nihil dubito. Magna Aurorae vis supra declarata est v. 423 sqq. 594 sqq.

615. ὄφρα M. — τοι A, τι ME1 C1, et ita corr. Rhod.; Pauwio Amphimacrum hic quoque tenente: vid. Dorvill. *vann. crit.* p. 347. sq. Cfr. I, 668. — περι M.

616. Νηρηίδος M. — ἡ Διὸς AM et vulgo, ἐκ Διὸς Hermannus coniecit in *rec. c.* p. 261, quod ego jam in *emendatt.* p. 185 probaveram. Sed de jungendis verbis aliqua inter nos est dissensio. Hermannus enim *l. c.* ἐκ Διὸς αὐτοῦ cum antecedentibus jungit hoc sensu: non ego minore sum apud Jovem honore quam Nereis. Praestat, opinor, haec cum sequentibus sociare: non ego minore sum honore, quippe quae ipsius Jovis voluntate omnia collustrem et ad finem perducam. Id cum ex v. 503 sq. apparet: θεσπέσιον περὶ κύκλον, ὃν Ἡελίῳ ἀκάμαντι Ζεὺς πόρεν εἰς ἐνιαυτὸν ἐνν δρόμον, et ex v. 595 sqq. de Horis: τῆσι μέμηλεν — Ὑπερίονος αἰπὰ κέλευθα Νύξ τε καὶ ἠοιγένεια καὶ ἐκ Διὸς ὀππόσα βουλήσ γίνεται, tum ex ceteris locis, quibus ea formula legitur: II, 223 λαβρότατος πέλει ὄμβρος Ἐκ Διὸς. VIII, 223 εἶσι — Ἐκ Διὸς ἀκαμάτοιο — κεραννός. XI, 364 ἐκ Διὸς ἄσπετος ὄμβρος. XII, 102 μάντιν — τὸν ἄρ' ἐκ Διὸς ἐμμεν' ἔφαντο. XIV, 100 Διὸς δ' ἐκ πάντα πέλονται, aut similia inveniuntur V, 458 ὄπισατο γὰρ δόλον εἶναι Ἐκ μακάρων.

X, 96 ἐκ Προΐμοιο — δῶρα φέρεσθαι. XII, 527 ἀκούετο δ' ἐκ τίνος αἰσῆς Ἴδς ἀνεμώλιον αἰέν. Erraret qui tamquam faciliorem emendationem praetulisset ἡ Διὸς αὐτοῦ etc.; nam nec articulus junctus cum participio, nec Διὸς αὐτοῦ aptum ex πάντα Quinti consuetudine commendatur. Ceterum respexit Thetidem Homericam A, 517: ὄφρ' εἰ εἰδῶ, Ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμωτάτη θεὸς εἰμι.

617. Ut h. l. non sine vi ἐς τέλος ἄχρῳ dictum est, eodem modo Theocr. III, 17 de Amore scripsit verissime: ὅς με κατασμήχων καὶ ἐς ὀστίον ἄχρῳ ἰάπτει. Et ita ego olim in *conjectann.* p. 50 apud Orpian. Cyneg. III, 432 scribendum dixi: ἀγχίμολον θανάτοιο τὸν δέμας ἄχρῳ ἐρέσας, ubi male ἀμφίς legebatur.

618. οὐτ' ἄρ κεν AM ceteri codd., ut videtur, et vulgo. — ὀπίσαιτο A, ὀπήσαιτο V, ὀπισάτω E1 (non add. Ζεὺς, quod putabat Spitzner. *observatt.* p. 86), ὀπίσαιτο C1, ὀπίσαιτο Ζεὺς M, quod recepit Tychs. Hic locus multum vexatus est a criticis. Rhod. ὀπήσαιτο, quod vertit: at non videbit amplius meam lucem. Contra recte Pauw.: „Ita perperam corrigit Rhodom.: Nam οὐτ' ὀπήσαιτο ἐμὸν φάος non convenit ante Τοῦνεχ' ὑπὸ ζόφον εἰμι, quia id sine dubio aliquid requirit, quod rationem contineat, quare tenebras peteret Aurora, et eam plane neglectam suggerat. Recte vulgata: neque lucem meam curet, sed negligat per me licet: Ideo infernas ego tenebras peto: Quare quod ad sententiam attinet, bona est, et in sola versus mensura laborat, cui suppetias ferre potes, si legas vel οὐτ' ἄρ κεν ἐμὸν γε φάος ὀπίσαιτο, vel οὐτ' ἄρ κεν ἐμεῖο φάος ὀπίσαιτο.“ Haec quidem refutare supervacaneum est. Nec magis placent quae Heynius de h. l. disseruit: „μαψιδίως vertitur: Sed nequicquam, quod prorsus insolens est. Male post μαψι-

τοὔνεχ' ὑπὸ ζόφον εἴμι· Θέτιν δ' ἐς Ὀλυμπον ἀγέσθω
ἐξ ἄλός, ὄφρα θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισι φαείνη·
αὐτὰρ ἐμοὶ στονόεσθα μετ' οὐρανὸν εὐάδεν ὄρφνη,

620

διως interpungitur, et *ὀπίσθαι* est *curare*, non *negligere*. Sententia tamen hoc postulat; excidit scilicet negatio, et versus ita se habuit:

μαψιδίως οὐτ' ἄρ κεν ἐμὸν γάος
οὐκ ὀπίσασαιτο

i. e. *non sic temere. inultus, ille meam lucem haud curaverit*: sed sentiat id cum malo suo. Contra quam conjecturam, ut cetera omnia taceam, satis est monuisse, οὐτε non potuisse post *μαψιδίως* poni. Nec ipse Hermannus verum vidisse putandus est, cum insistens Rhodmanni vestigiis in *rec. c. p. 261* proposuit: *μαψιδίως· οὐ γὰρ κ' εἶτ' ἐμὸν γάος ὀπήσασαιτο*. Nam et sequentia ei lectioni ut Rhodmannianae refragantur, et neglecta est optimi codicis auctoritas, nec verbum *ὀπήσασθαι* quamquam aliis recentioris aetatis Epicis usitatum — vid. *Lehrs. quaestl. epp. p. 321* — alibi apud Quintum invenitur. Tamen hoc recte vidit Hermannus, in Tychsenianae lectione nec οὐτ' ἄρ nec καὶ ullo modo ferri posse. Inde adhuc teneo, quod olim in *emendatt. p. 185* commendavi:

μαψιδίως· οὐ γὰρ καὶ ἐμὸν γάος ὀπίσασαιτο Ζεὺς.

Cfr. XI, 73

χεῖρ ἔτι μαιμώωσα ποτὶ κλόνον
ἔγχος ἀείρου
μαψιδίως· οὐ γὰρ μιν ἀνὴρ εἰς
ἔργον ἐνώμα.

Simile est *ibid.* 281

οἷ γέρον ἀλλήλοισι γόνον καὶ ἀν-
γλέα πότιμον
νωλεμέως· οὐ γὰρ τιν' ἔχεν δέος,
ἀλλ' ἐμάχοντο.

et *ibid.* 499

— — οὔνεκ' ὀρώρει
δῆρις οἰζυρὴ περὶ τείχεα μακρὰ
καὶ ἄστν
νωλεμέως· οὐ γὰρ τι κακοῦ παύ-
οντο μόθοιο.

Tentabam etiam οὐδὲν γὰρ ἐμὸν γάος etc. secundum Homericum *illud A, 244. 412* ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν, a quo non multum abludit Hesiod. *fragm. 188 ed. Marckscheff. (111 ed. Göttling.) νῦν δ'*

οὐδέ με τιθὼν ἔτισας. Sed οὐ γὰρ καί, quod proxime ad vulgatam accedit optimam praebet sententiam: *neque enim et me Jupiter honoravit*: itaque ne ego quidem jam amplius ejus imperium curabo, sed relicto caelo ad inferos descendam. Spitzner. *observatt. p. 87* tantum *ὀπίσασαιτο* addito augmento scribendum monet, sed particulas, quas ipse dicit proposito minus convenire, intactas reliquit. *Lehrs. : οὐ γὰρ κεν — ὀπίσασαιτο.*

619. *τόνεχ' M.* — *Θέτιν M.* — *ἐπ' A* et vulgo, *ἐς M*, quod ut significantius recipiendum dixi in *emendatt. p. 185*. Addere debebam, Quintum ubicunque intro eundi notio requiratur, eam praepositionem praetulisse: ita *ἐς οὐρανόν II, 470. VII, 88. IX, 323. XII, 191. XIII, 556. XIV, 228. ἐς αἰθέρα III, 715. VII, 256. IX, 69. 317. XI, 268. XII, 464. XIII, 545. ἐς Διὸς αἰγὰς III, 774. ἐς ἠέρα X, 61*, et ita quod proxime accedit, *III, 570 Ἀχαιῶν ἀξεται ἄλλος Σπάρτην εἰς ἐριβωλον ἢ ἐς πολυδιδύιον Ἀργος*. Variarum locutiones, in quibus omnibus ante vocalem *ἐς* praefertur, hic vide: *I, 119. 371. II, 242. III, 216. 284. 656. 761. IV, 8. V, 191. 367. VI, 551. VII, 42. 169. 214. 235. VIII, 368. 399. IX, 112. 328. 338. 376. 459. X, 56. 159. 214. 259. 400. XI, 83. 321. XII, 122. 294. 481. XIII, 67. 196. 259. 427. 483. 539. XIV, 126. 224. 258. 383. 401. 495*. Inde etiam *IX, 47 νόος δ' αὐτ' Ἀχιλλῆος — ἵκετο πατρός Τύμβον ἐς εὐρώεντα*, ubi *ἐπ'* expectaveris. Contra *XI, 352 ἐς πεδίον δὲ πύλῃσι καὶ ὀκνηπόρους ἐπὶ νῆας* alteram praepositionem metro coactus posuit.

620. *φαείνη.*

621. Tychsen. in *dissert. de Quinto p. 51* olim *κατ' οὐρανὸν* conjectit, inductus Pauwinota: „*Post caelum*: languet hic.“ Deinde retinuit vulgatam eodem sensu, afferens locutionem *μετὰ χεῖρας ἔχειν*. Nec hoc verum esse nec Rhodmanni interpretationem: *caelo posthabito*, dixi et de singulari hujus praepo-

μη δὴ σεῖο φονῆι φάος περὶ σῶμα βάλοιμι.“
ὡς φαμένης ῥέε δάκρυ κατ' ἀμβροσίοιο προσώπου
ἀενάω ποταμῷ ἐναλίγκιον· ἀμφὶ δὲ νεκρῶ
δεύετο γαῖα μέλαινα· συνάχνυτο δ' ἀμβροσίη Νυξ
παιδὶ φίλῃ, καὶ πάντα κατέκρυφεν οὐρανὸς ἄστρα
ἀγλίῳ καὶ νεφέεσσι φέρων χάριν Ἑριγενείῃ.

625

Τρωῆς δ' ἄστεος ἔνδον ἔσαν περὶ Μέμνονι θυμὸν
ἀχνύμενοι· πόθεον γὰρ ὁμῶς ἐτάροισιν ἀνακτα.
οὐδὲ μὲν Ἀργεῖοι μέγ' ἐγήθεον, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
ἐν πεδίῳ κταμένοισι παρ' ἀνδράσιν αὐλὴν ἔχοντες

630

sitionis apud recentiores usu expo-
sui in *ep. crit.* p. 707sq., quae re-
petii in *prolegg.* II, 2, §. 24. —
ὄρανην M.

622. *μη ἔνα* AM et vulgo, quod
falsum est: Quintum enim ab om-
nium consuetudine non deslexisse
monstrant *ἔνα μή* VII, 405. 540.
ὄφρα μή III, 598. VIII, 21 et *ὡς*
μή που XIII, 31. Rhodom. vertit:
ne unquam, unde probabile est eum
μή ποτε conjecisse. Sed id bis
VIII, 500. XI, 335 secundo pede
legitur: nam V, 578 *ὡς ὄφελόν μοι*
Μή ποτε Τρωῖοι νῆες — *Νίχην ἀμ-*
φεβάλοντ' alius est generis. Scribi
posset *μή πως*, quod commendavit
Hermannus et hoc initio legitur IV,
85.; sed praestabat, opinor, id re-
ponere, quod usitatissimum est
Quinto, *μή δή*: vid. II, 317. VII,
269. VIII, 457. IX, 152. XII, 417.
XIII, 408 et II, 7. XI, 213, ubi *μή*
δή που legitur. Quod cuiquam fa-
cillimum videatur, *μή νύ τι*, tan-
tum II, 28 in absoluto membro in-

venitur. — *φονεῖ*(*ῆ* ab ead. m.) M.

623. *φαμένη* A, *φαμένης* ME1,
et ita corr. Scalig., *φαμένη* (*haec*
querenti) tacite corr. Rhod.

624. *ἀενάω* ME1. — *νεκρῶ* M.

625. *ἀμβροσίη* (quia β correctum
est ex φ, quod antea scriptum fuit)
M.

626. *φίλη* AM; *φίλη* (sic!) Rhodomanni
et Pauwi edd. — *κατέκρυφεν οὐρανὸν*
AM; „*καὶ πάντα κατ' οὐρανὸν ἐκρυ-*
φεν ἄστρα, vel, quod magis placet,
καὶ πάντα κατέκρυφεν οὐρανὸς
ἄστρα.“ RHOD. Posteriorem emen-
dationem, quamquam dubitet Spitz-

ner. *manl.* p. 217, praefereendam
esse propter VII, 1 monui in *emen-*
datt. p. 186, et bene scribit Tych-
sen.: „apparet poetam duo numina
commemorare voluisse, quae in do-
loris Aurorae societatem venerint,
Noctem et Caelum. Posteriora *φέ-*
ρειν χάριν Ἑριγενείῃ de matre pa-
rum apte dici quisque videt.“

627. *φέρειν* AM et vulgo, *φέρων*
emend. Scalig. et Spitzner. *manl.*
p. 218 allato I, 613. Ubique in hac
locutione participium servant: Quint.
XI, 336. E, 211. 874. ε, 307. Apoll.
Rh. IV, 1074. 1099 *φέρων χά-*
ριν. Apoll. Rh. III, 233. Nonn.
Dion. VIII, 185. XXXVI, 123 (ubi
non recte Graefius edidit *τανύων*)
τίνων χάριν, quod ex his aliisque
locis recte Tryphiodoro v. 658 re-
stituit Wernickius.

628. *θυμῶ* A et vulgo, *θυμῶ* M,
θυμόν conjecit Scalig., quod verum
esse demonstrant, ut *ἀχνύμενος κῆρ*
vel *κῆρ* omittam, V, 579 *νίχην*
ἀμφεβάλοντ' *ἐρικυδέα*, *τῆς πέρι*
θυμὸν Ἀχνύμενος. IV, 591. XI, 215
ἄχνυτο θυμόν. IV, 57 *ἀχνύμενος*
κραδίην. VII, 599 *κείνου μὲν ἐγὼν*
οὐ λήσομαι ἤτορ Ἀχνύμενος· *σὺ δὲ*
μή τι χαλέπτει πένθει θυμόν. Variat
quidem has locutiones; nam praeter
ἀχνύμενος κατὰ θυμόν III, 487. V,
572. X, 368. XIV, 359 et *ἀ. περὶ*
θυμῶ II, 35. III, 285. V, 428 etiam
ἀ. μέγα θυμῶ X, 333, sed nunquam
dativus simplici verbo adjunctus
reperitur.

629. *πέιθεον* M.

631. *πεδίῳ* M. — *αὐλί* (ν ab alt.
m.) M, unde ne quis *αὐλί* ἔχον-
τες conjiciat, poetarum usus obstat.

ἄμφω ἐϋμελίην μὲν Ἀχιλλέα κνδαίνεσκον,
Ἀντίλοχον δ' ἄρα κλαῖον· ἔχον δ' ἄμα χάσματι πένθος.

παννυχίη δ' ἀλεγρινὸν ἀνεστονάχιζε γοῶσα
Ἥως· ἀμφὶ δέ οἱ κέχυτο ζόφος· οὐ δέ τι θυμῷ
ἀντολίης ἀλέριξε, μέγαν δ' ἤχθηρεν Ὀλυμπον·
ἄρχι δέ οἱ μάλα πολλὰ ποδάκειες ἔστενον ἵπποι
γαῖαν ἐπιστεῖβοντες ἀηθέα, καὶ βασιλείαν
ἀχρυσμένην ὀρόωντες ἐελδόμενοι μέγα νόστον.

635

Nam et Homerus I, 232 et Quint. VI, 161. 648 αὐλιν ἐθιντο scripsit, Apoll. Rhod. IV, 1293 βὰν δ' ἱμεν ἄλλυδις ἄλλος ἐκαστέρω αὐλιν ἐλέσθαι, qui idem IV, 1249 αὐλιον, II, 142 et III, 593 αὐλια de conjunctis pecorum stabulis pastorumque casis posuit.

632. ἐϋμελίην M. — ἀχιλλῆα manco versu et in fine * A, ἀχιλλέα E1 C2, μὲν Ἀχιλλέα MC1, et ita emend. Rhod.; male Scal. tentabat Ἀχιλλέα, et Dausq. Ἀχιλλῆα ἐκνδαίνεσκον.

633. ἄρα κλαῖον AM et vulgo; correxi in prolegg. II, 2, §. 3.

634. παννυχίη A, παννυχίη ME1 C1 et ita corr. Pauw., παννυχία C2.

635. οὐδ' ἔτι A et vulgo, οὐδέ τι M, quod praefero, cum tempus jam disertius indicatum sit; nec quidquam per totam noctem curabat ortum. Idem VII, 128 retinuerim, quod Spitzner. observatt. p. 17 in οὐδ' ἔτι θυμῷ mutaturus erat, hoc ipso loco usus et aliis, ex quibus unus VIII, 355 afferendus erat: ἔχετο δ' ἐς Θορήκην δυσχεῖμερον, οὐδ' ἔτι Τρώων

μίμβλετό οἱ κατὰ θυμὸν, ubi optime positum est ἔτι ad negligentiam, qua nunc uteretur Mavors, pristino studio opponendam.

636. ἤχθηρεν A et vulgo, ἤχθηρεν M.

638. ἀνανθέαν A, ἀνανθέα ME1 C1, et ita corr. Rhod.; sed id ipsum falsum esse demonstravi in emendatt. p. 270: „Cur terra dicatur floribus carens? Voluitne significare ipsam Terram floribus vacuum de Aurorae filio luxisse? Atqui hoc accuratius exponendum erat, non in transcurso obiter innuendum; certe hoc debet indicari, utrum terra quos haberet flores abjecisset, an omnino nullos eo loco, quo re-

positus erat Memnon, progenisset. Nisi fallor Quintus scripsit γαῖαν ἐπιστεῖβοντες ἀήθεα i. e. terram concutientes insuetam, cui immorari non consueverunt. Frequenti hoc adjectivo recentiores Epici usi sunt: cfr. VI, 267 de Hercule Cerberum in lucem protrahente: ἔλκων οὐκ ἐθέλοντα βίη πρὸς ἀήθει χῶρον. Nonn. IX, 35 καὶ πόλον ἐσοπιάζον ἀήθεα. Coluth. 7 ἀήθεα πόντιον ἐλαύνων.“ Ita tum quidem: nunc pluribus eam emendationem firmare placet ex Nonno. Habet is praeter l. c. ἀήθης his locis: ἄ. ἐνδοθι πέτρης VI, 263. ἄ. Μοῦσαν ἀμείβων XI, 104. ἄ. ἀρούρης XIII, 242. ἄ. ἡδέος οἶνον XVIII, 123. ἄ. δήσατο κισσῷ ib. 136 et XLIII, 76. ἄ. τέχνην XX, 239. ἄ. πορθμὸν XXIII, 179. ἄ. Γάγγην ib. 275. ἄ. μόχθῳ XXIV, 252. Φαίθοντος ἄ. XXV, 291. ἄ. δάκρυα XXX, 113. ἄ. δήσατο κεσιῶ XXXII, 29. ἄ. σιγὴν XXXIII, 231. ἄ. κίχλια κελεύθου XXXIV, 348. ἄ. κοῦρη XXXVII, 21. ἄ. Ὠκεανοῦ XXXVIII, 409. γείρας ἄ. XXXIX, 366. ἄ. ἐέρη XLV, 303. ἄ. οἶνου XLVII, 114. ἄ. Βάκχου ibid. 174. ἄ. κάλλιπιν ibid. 394. ἄ. ὑπόθεν ὄμου XLVIII, 269. ἄ. μαζόν ibid. 817. 859. ἄ. ἀγοσιῶ ibid. 927 et XIII, 176. Plane eodem modo contrarium ἡθᾶς ponitur, ut XXVII, 213. XXXIV, 277. 347. XXXV, 158. 292. XXXVI, 93. XXXVII, 12. 225. 495. XXXVIII, 366. XXXIX, 296. XLI, 32. 205. 308. XLIII, 133. 293. XLVI, 6. 46. 163. 226. XLVII, 256. XLVIII, 659. 863, et ἐθᾶμων, ut XXXIV, 139. XXXVIII, 149. 256. 322. 328. XXXIX, 132. 336. 391. XLV, 187. XLVII, 194. 284. XLVIII, 699.

639. Post hunc versum alium excidisse in emendatt. p. 270 his ver-

* * * * *

Ζεὺς δ' ἄμοτον βρόντησε χολούμενος, ἀμφὶ δὲ γαῖα 640
κινήθη περὶ πᾶσα· τρόμος δ' ἔλεν ἄμβροτον Ἡῶ.

τὸν δ' ἄρα καρπαλίμως μελανόχροες Αἰθιοπῆες
θάψαν ὀδνρόμενοι· τοὺς δ' Ἰριγένεια βοῶπις
πόλλ' ὀλοφυρομένους κρατεροῦ περὶ σήματι παιδὸς
οἴωνοὺς ποίησε καὶ ἤερι δῶκε φέρεσθαι, 645

τοὺς καὶ νῦν καλέουσι βροτῶν ἀπερείσια φῦλα
Μέμνονας· οἳ δ' ἐπὶ τύμβον ἔτι σφετέρου βασιλῆος
ἔσθόμενοι γοῶσι κόνιν * * *

* * * * * καθύπερθε χέοντες

bis demonstravi: „Male cohaerent participia hoc modo: *terram concutientes et reginam lugentem videntes, magnopere cursus cupidi*. Nisi fallor, versus perit hujus sententiae: *πολλὸν ἐς ἠθάδ' αἰεὶ θρόμον ἠπείγουντο νέεσθαι*.“

Plane autem ferri nequit Rhodmanni ratio vertentis: „et *quamquam* luctu oppressam viderent reginam, reditum tamen magnopere appetebant.“ Nam neque hoc inest in Graecis verbis, nec si inesset probari posset. Inepta enim sive potius nulla est oppositio inter lugentis reginae adspectum et soliti cursus desiderium. Quam oppositionem si quis eo defendere voluerit, ut morando luctum reginae minui moneat memor ejus rei, quod diu lugendo luctus sane minui solet, is vero acutior fuerit pro Quinto equisque ab eo descriptis.

640. ἐβρόντησε A, βρόντησε MC1, et ita corr. Rhod.

641. περί A et vulgo; περί M; quod praefero: *circumcirca* concussa est terra. *Κινήθη περί* potius eam circumactam esse indicare videretur. Cfr. 210.

642. τόνδ' A, τὸν δ' M. — *μελάχροες* A, *μελανόχροος* E1, *μελανόχροες* MVNV123a, et ita emend. Rhod. DeSchowi errore vid. ad v. 589.

643. τοῦσδ' A, τοὺς δ' M.

644. περί M. — *σήματα* M, sed hic pluralis in unius mortui tumulo abhorret a dictione epica: cfr. XII, 496 *μύρουμένη χενεῶ περὶ σήματι*. K, 415 *παρὰ σήματι Ἴλου*.

646. δὴ νῦν AM et vulgo: sed

tum nimis *nunc quidem* ita appellari premeretur, quasi olim aliud quid nominis iis fuisset. Cfr. VI, 606 οὐ δὴ νῦν *μήλοισιν ἐοικότες ἀπονεύονται*. VII, 262 *τέκνον, ποῖ δὴ νῦν σοὶ εὖς νόος ἐκπεπότηται*. Itaque καὶ scripsi in *progr.* l. p. 7. Cfr. I, 294 *ἤς ἐτι δάκρυ — καταλείβεται*.

647. Μέμνονας. Ipso nomine Herodotus, quod notandum: Similiter Aelianus Lib. V, cap. 1 de Animal. *γῆν τὴν Παριανῶν καὶ τὴν γείτονα Κύζικον ὀρνίθας οἰκεῖν μέλανας ἰθεὶν φασί, τὸ δὲ σχῆμα εἰπὸς ἰερακας αὐτοὺς ἄν' ἄγεστοι δὲ εἰσι σαρκῶν καὶ σωφρονοῦσι περὶ γαστέρα, καὶ αὐτοῖς τὰ σπέρματα εἶναι δεῖπνον ἀπόχρη. ὅταν δὲ ὑπάρξῃ τὸ μετόπωρον, εἰς τὴν Ἰλιάδα γῆν ἀγέλη τῶνδε τῶν ὀρνίθων (καλοῦσι θὲ αὐτοὺς Μέμνονας) εὐθὺς τοῦ Μέμνονίου τάφου φοιτοῦσι*.“ PAUW. Cfr. Ovid. XIII, 576 sqq. Plin. N. H. X, c. 26. Solin. c. 53. Pausan. X, 31, 7. — ἐπὶ τύμβον ἐπὶ AM, ἐτι τύμβον ἐπὶ Rhod., quod recepit Tychs.; sed ἐπὶ τύμβον ἔτι, ut nudus accusativus praepositionem sequatur, praestare visum.

648. De hujus versus lacuna in *programm.* c. p. 7 sq. ita exposui: „quid hoc est monstri, mortuum honorari cineribus sepulcro injectis? An morem hominibus insolitum avibus concedamus miraculo prognatis? Non puto, ubi meminerimus, quae Pausan. X, 31, 7 de eadem re scripsit: *κατὰ δὲ ἔτος οἱ Ἑλλησπόντιοί φασιν αὐτὰς ἐν εἰρημέναις ἡμέραις ἰέναι τε ἐπὶ τοῦ Μέμνονος*

σήματος· ἀλλήλοις δὲ περικλονέουσι κυδοιμὸν
Μέμνονι ἦρα φέροντες· ὃ δ' εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν
ἦέ που ἐν μακάρεσσι κατ' Ἠλύσιον πέδον αἴης
καρχαλάα, καὶ θυμὸν λαίνετα ἄμβροτος Ἡὼς
δερχομένη· τοῖσιν δὲ πέλει πόνος ἄχρι καμόντες
εἰς ἓνα δηώσονται ἀνὰ κλόνον, ἦε καὶ ἄμφω
πότμον ἀναπλήσωσι πονεύμενοι ἀμφὶς ἀνακτι.

650

655

καὶ τὰ μὲν ἐννεσίῃσι φαεσφόρου Ἡριγενείης
οἰωνοὶ τελέουσι θοοί· τότε δ' ἄμβροτος Ἡὼς

τὸν τάφον καὶ ὀπόσον τοῦ μνήμα-
τος δένδρων ἐστὶν ἢ πῶς ψιλόν
(lucum intelligit, quem ab Aesepia-
dibus circa tumulum consitum me-
morat Quintus supra 588—91), τοῦ-
το καὶ σαίρουσι καὶ ὕργοις τοῖς
περοῖς τοῦ Αἰσηποῦ τῷ ἔδατι ραί-
νουσι. Nisi pluribus versibus ea res
notatu dignissima exposita fuit, quod
haud scio an probabilius sit apud
Quintum fabulas in Asiae minoris
singulis locis obvias accuratius nar-
rantem, potuit duobus hemistichiis
ita fere eam complecti:

ἔσσόμενοι γοῶσι κόνιν [σαίρου-
τες, ἔδωρ δὲ

Αἰσηποῦ πτεράγεσσι χοῶς]
καθ' ἄπερθε χέοντες.“

υἰχέοντες (lineola sub v ab alt. m.) M.

650. ὄδ' A, ὄ δ' M.

651. που in M ob chartae vitium
incerte scriptum et ideo ab ead.
m. infra adscriptum. — Ἠλύσιον M.

652. „Malim legere καὶ θυμὸν
λαίνετα ἄμβροτον Ἡὼς Δερχόμενος.
Nam sic sententia apta est, quia
haec ad Campum Elysium et Insu-
lam Beatorum in ipsa Terra se re-
ferunt praecise; cum, ut nunc le-
guntur vulgo, praecedentia respici-
ant generatim, et proinde illud
etiam εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν: quod
certe incongruum, quia eo non per-
venit Aurora, nec eas tenebrarum
voragines invisit. Attende; Mihi suf-
fragaberis.“ PAUW. Pessime ille
lapsus est, cum Auroram ex filii in
Elysiis versantem adspectu volupta-
tem capere pulavit, qua illa potius
afficitur annum cernens Memnoni-
dum avium certamen. Quod opti-
me jam perspexit Rhodom.: „unde
animo solatium suo accipit caelestis
Aurora, dum ista cernit.“

653. τοῖσι AM; corr. Tychs.

654. εἰς A, εἰς M, et ita emend.
Rhod. — δηώσονται A, δηώσονται M,
corr. Rhod., δηώσεται Pauw. con-
jecit, loco non satis intellecto. Nam
adscripto Ovid. l. c. 607—16 haec
addit: „Cum in duas acies seces-
serunt, et diu laborarunt, tandem
duae ex ferocissimis Monomachiam
ineunt, et tandiu dimicant, donec
vel una vel ambae occubuerint:
Ita haec, et superius ἀλλήλοις δὲ
περικλονέουσι κυδοιμὸν, accipienda
sunt.“ Imo Quintus similitudinem
captans ex Romanorum more, quo
illi ad funera celebranda multa gla-
diatorum paria simul singularibus
certaminibus congressura commi-
tebant, totum avium agmen in singu-
laria paria discedere innuit, quae
paria tam diu inter se decertent,
donec aut alterae aut utraeque aves
mortuae decidant. Inde δηώσονται
scripsit, quod de omnibus avibus in
pugnantia paria separatis intellige-
retur.

656. τοῖ M: cfr. ad v. sq.

657. τελέθουσι AM, τελέουσι Pauw.
emend., sed tacite jam correxerat
Rhodom. vertendo: *peragunt*. Vul-
gata scriptura conjuncta cum τοῖ,
quod v. qui praecessit M habet, abu-
ti quis potuerit conjectando τοῖ
μὲν ἄρ' ἐννεσίῃσι aut τοῖσι ἄρ'
ἐννεσίῃσι — Οἰωνοὶ τελέθουσι
olim scriptum esse, quod dici po-
tuisse P, 589. q, 486 demonstrant,
nec multum differt I, 305 ἀλλ' ἦ
μὲν — Μύρται ἐν πέτρῃσι. Sed
nec hoc nec si quis τοῖα μὲν —
τελέουσι latere suspicetur ullam veri
speciem praefert propter sollemnem
illius locutionis καὶ τὰ μὲν apud
Quintum usum, de quo dictum ad 567.

οὐρανὸν εἰσανόρουσεν ὁμῶς πολυαλδέσιν Ὁραις,
αἶ ῥά μιν οὐκ ἐθέλουσαν ἀνήγαγον ἐς Διὸς οὐδας
παρφάμεναι μύθοισιν, ὅσοις βαρὺ πένθος ὑπέικει,
καίπερ ἔτ' ἀχνυμένην. ἢ δ' οὐ λάθεθ' οἶο δρόμοιο·
δείδιε γὰρ δὴ Ζηνὸς ἄδην ἄλληκτον ἐπιπὴν,
ἐξ οὗ πάντα πέλονται, ὅσ' ὠκεανοῖο ῥέεθρα
ἐντὸς ἔχει καὶ γαῖα καὶ αἰθομένων ἔδος ἄστρων.
τῆς ἄρα Πληιάδες πρότεραι ἴσαν· ἢ δὲ καὶ αὐτῇ
αἰθερίας ὤνξε πύλας, ἐκέδασσε δ' ἄρ' αἶγλην.

660

665

658. εἰσανόρουσεν AM, εἰσανόρου-
σεν corr. Rhod. — πολυειδέσιν A
(variantibus RHOD.), πολυαλδέσιν
M, quod recepit Tychs. auctore
Heynio: „doctior lectio, vulgatae
praeferenda, ut εὐαλδής, εὐανξής
apud Hesych. ab ἄλδω, ἀλδέω,
ἀλδήσω: anni tempestates multum
incrementi praebentes, h. e. almae.“

659. μίν M. — εθέλουσαν M.

660. παρφάμενοι M.

661. καίπερ AM, καί περ Tychs.

662. γὰρ Ζηνὸς manco versu
AM, γὰρ που Ζηνὸς Rhod., γὰρ δὴ
Ζηνὸς Pauw., quod jure praetulit:
γὰρ δὴ saepe conjunctum legitur
apud Quintum (I, 380. 566. 578.
II, 131. 263. III, 550. IV, 106. VI,
73. 359. VIII, 483. IX, 42. 327.
XI, 8. 131. XIV, 247): unus locus
proxime accedit IV, 267

ἴδμεν γὰρ δὴ πάντες, ὅσον προ-
φερέστεροί ἐστε,

et h. l. particula δὴ locum habet,
illo jam tempore Auroram deposito
pauullum moerore Jovem metuere
coepisse. Et δείδιε γὰρ μὴ δὴ IX,
152. XIII, 408 legitur. Contra γὰρ
που semper ita ponitur, ut aut lo-
cum indicet ut XII, 449 δὴ γὰρ
που πέλεν ἄντρον, ἀντιβὰ, aut ali-
quid incertitudinis admisceat: II,
290 μάλα γὰρ που ἀπίραπεν Ἥρι-
γένεια. VIII, 127 ὡς γὰρ που
σινγεροῦ ἐπιπύδανε Μοίρη. X, 220
ὡς γὰρ νέ που ἤθελε δαίμων. XIV,
341 δὴ γὰρ που Ἀχιλλέος ὄβριμον
ἦτορ Παύσατ' ἀΰροτο χόλον, qui-
bus locis omnibus fere nostro: wohl
respondet; quod ipsum ab h. l. alie-

num esse quisvis videt. Scalig. μί-
γα inserebat, male. — ἄλληκτιον AM,
corr. Pauw. — δείδιε γὰρ Ζηνὸς ἄ-
λληκτιον ἄδην ἐπιπὴν C1, „sed μάλα
manifeste librarii correctionem pro-
didit.“ TYCHS.

664. ἔργει AE1, ἔχει M, et ita
emend. Rhod.

665. τῆς ῥά A et vulgo, τῆς ῥά
M, τῆς δ' ἄρ Pauw. male: scri-
bendum fuit τῆς ἄρα, quia arctissi-
me cohaeret cum 661: ἢ δ' οὐ λάθεθ'
οἶο δρόμοιο. Lehrs. edidit τῆς μὲν
ἄρ' Ἥλιάδες, quod paullo injus-
tius in rec. l. c. p. 72 judicavi,
Phaethontis sorores intelligi ab eo
ratus. Nunc quidem de Horis eum
cogitasse, quae 502 Ἥελίοιο θύγα-
τρεις dicuntur — cfr. X, 337 — li-
benter agnosco, sed eas ipsas He-
liadas a quoquam dictas esse mag-
nopere dubito. Cur autem Pleia-
dibus fuerit intensus, quae simul
cum Horis etiam 605 Aurorae com-
mites memorantur, ne nunc quidem
me perspicere fateor. Retinui igitur.
— ἢ δὲ AME1, ἢ δὲ tacite corr.
Rhod. tum ipsa vertens, et ed. Pauw.

666. ἦξε Lehrs. scripsit e con-
jectura, vertitque: „ad aetherias
properavὴν portas.“ Sed, ut alia ta-
ceam, de Aurorae in caelum reditu
jam v. 657 sqq. sermo fuit: nunc
eam regressam apertis caeli portis
solitum diei cursum repetisse dicer-
dum fuit; id quod et ex v. 661. ἢ
δ' οὐ λάθεθ' οἶο δρόμοιο et ex se-
quentibus ἐκέδασσε δ' ἄρ' αἶγλην
apparet. — γὰρ αἶγλην AM, δὲ αἶγλην
VNV3E1, δ' ἄρ' αἶγλην em. Rhod.

ΚΟΙΝΤΟΥ

Τ Ω Ν Μ Ε Θ Ο Μ Η Ρ Ο Ν

ΛΟΓΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ φάος ἦλθεν εὐθρόνου Ἡριγενείης,
 δὴ τότε ἄρ' Ἀντιλόχοιο νέκυν ποτὶ νῆας ἔνεικαν
 αἰχμηταὶ Πύλιοι μεγάλα στενάχοντες ἄνακτα
 καὶ μιν ταρχύσαντο παρ' ἧόσιν Ἑλλησπόντου
 πολλὰ μάλ' ἀγνύμενοι· περὶ δ' ἔσθενον ὄβριμοι νῆες 5
 Ἀργείων· πάντας γὰρ ἀμείλιχον ἀμφεχε πένθος
 Νέστορι ἦρα φέροντας· ὃ δ' οὐ μέγα δάμνατο θυμῷ·
 ἀνδρὸς γὰρ πινυτοῖο περὶ φρεσὶ τλήμεναι ἄλγος
 θαρσαλέως καὶ μὴ τι κατηφιόωντ' ἀκαχῆσθαι.
 Πηλείδης δ' ἐτάροιο χολούμενος Ἀντιλόχοιο 10
 σμερδνὸν ἐπὶ Τρώεσσι κορούσβετο· τοὶ δὲ καὶ αὐτοὶ
 καίπερ ὑποτρομέοντες ἐϋμελίην Ἀχιλλῆα
 τείχεος ἐξεχέοντο μεμαότες, οὔνεκ' ἄρα σφι
 Κῆρες ἐνὶ στέρονοισι θράσος βάλον· ἧ γὰρ ἔμελλον
 πολλοὶ ἀνοστήτοιο κατελθέμεν Ἀΐδονῆος 15

1. διὰρ M: vid. ad II, 1. — ἐπει M, ἐπειδὴ V.

2. ἄρ AM, tacite corr. Rhod.

3. μέγα στενάχοντες AM et ceteri codd., ut videtur. Scal. conj. μέγ' ἔδν στ., μεγάλα στενάχοντες ex Dausqueji conj. recepit Tychs., cui ne quis μέγ' ἀναστενάχοντες praeferendum ducat, similia quidem apud Quintum leguntur, ut III, 408 μάλλον ἀναστενάχοντο, 422 ἄλληπιον ἄ. IX, 65 οἰζυρὸν ἀναστενάχων, X, 423 αἰνὰ τ' ἀναστενάχουσα. XIII, 505 αἰνὸν ἄ.; illud ipsum tamen nusquam. Dausquejanum contra II, 221. III, 612. V, 196 (ut et simile μεγάλα βρομέοντες VIII, 384) in versus clausula, V, 633 in eadem versus sede legitur.

4. ἧόσιν M.

5. περὶ M. — ὄβριμοι A, ὄβριμοι M.

6. ἀμφεχε (ita ut χ sit in correct.) M.

7. ὄδ' A, ὄ δ' M. — θυμῷ M.

10. Πηλείδης M.

11. δε M.

12. καίπερ AM, καὶ περ Tychs. — ἐϋμελίην Ἀχιλλῆα M.

14. ἐπὶ στέρονοισι A et vulgo, ἐπιστέρονοισι M, ἐνὶ στέρονοισι emend. Struv. minor emendat. p. 3: vid., quae et ille ibid. p. 4 et Spitzn. observat. p. 15 attulit.

15. ἀΐδονῆος AM; „Αἰδωνῆος sine apicibus.“ RHOD. Recepithoc Tychs. et etiam VI, 490 recipiendum putavit Spitzn. observat. p. 137. Verum altera forma, quam etiam VI, 490. XII, 179 (hic quidem M' Αἰ-

χερσὶν ὑπ' Αἰακίδαο δαΐφρονος, ὅς ῥα καὶ αὐτὸς
φθεισθαι ὁμῶς ἤμελλε παρὰ Πριάμοιο πόλην.
αἴψα δ' ἄρ' ἀμφοτέρωθε συνήλυθον εἰς ἓνα χῶρον
Τρώων ἔθνεα πολλὰ μενεπτολέμων τ' Ἀργείων
μαιμώωντ' ἐς Ἄρηα διεγρομένου πολέμοιο. 20

Πηλείδης δ' ἐν τοῖσι πολὺν περιδάμνατο λαὸν
δυσημενέων· πάντη δὲ φερέσβιος αἵματι γαῖα
δέυετο, καὶ νεκύεσσι περιστείνοντο ῥέεθρα
Ξάνθου καὶ Σιμόεντος· ὃ δ' ἐσπόμενος κεραΐζε
μέχρις ἐπὶ πτολίεθρον, ἐπεὶ φόβος ἀμφεχε λαούς· 25
καὶ νύ κε πάντας ὄλεσσε, πύλας δ' εἰς οὐδας ἔρεισε
θαιρωῶν ἐξερούσας, ἧ καὶ συνέαξεν ὀχῆας

δόχμιος ἐγχιρμφθείς, Δαναοῖσι δὲ θῆκε κέλευθον
ἐς Πριάμοιο πόληα, διέπραθε δ' ὄλβιον ἄστνυ,
εἰ μὴ οἱ μέγα Φοῖβος ἀνηλέϊ χῶσατο θυμῷ,
ὥς ἴδεν ἄσπετα φῦλα δαίκταμένων ἠρώων· 30
αἴψα δ' ἀπ' Οὐλύμποιο κατήλυθε θηρὶ εἰοικῶς
ἰοδόκην ὦμοισιν ἔχων καὶ ἀναλθέας ἰούς·

ἔσθη δ' Αἰακίδαο καταντίον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτοῦ
γωρυτὸς καὶ τόξα μέγ' ἴαχεν· ἐκ δὲ οἱ ὄσσων 35
πῦρ ἄμοτον μάρμαιρε· ποσὶν δ' ὑπεκίννυτο γαῖα·
σμερδαλέον δ' ἠΰσε μέγας θεός, ὄφρ' Ἀχιλλῆα
τρέψη ἀπὸ πτολέμοιο θεοῦ ὅπα ταρβήσαντα
θεσπεσίην, καὶ Τρώας ὑπέκ θανάτοιο σαώσῃ·

δωνῆος) A habet, Nonni usu satis vindicatur, quod jam monui in Hermanni rec. p. 262.

16. αἰακίδαο A, Αἰακίδαο M, et tacite corr. Rhod. — ῥά M.

17. φθεισθαι AM et vulgo, et ita etiam XII, 351 AM et XIII, 330 A, quam formam mutare non ausus sum, cum vel Homericos libros et Grammaticos in his olim discrepuisse constet: vid. Spitzn. ad I, 246, qui tamen λ, 330 φθειτ' olim vulgatam lectionem fuisse notare omisit. Contra III, 454 φθίσει AM, et X, 36 φθισόμεθ' A tenet. Scal. φθίσθαι.

18. ἀμφοτέρωθεν M.

19. μενεπτολέμω (ν ab alt. m.) M. — Ἀργείων τε A, Ἀργείων M; „τε in fine tollatur.“ RHOD.

20. μαιμώωντ' ἐς A et vulgo, μαιμώοντες M, μαιμώωντ' ἐς correxi: vid. ad II, 110 et prolegg. II, 2, §.

3. Non recte Rhodom. vertisse: „magno fervore ad excitati praehi Martem ruentes“, sed potius Genitivus absolutos esse διεγρομένου πολέμοιο notavit Wernick. ad Tryph. p. 46.

22. πάντη A, πάντη M.

24. ὄδ' A, ὄδ' M.

25. μέχοι AM, μέχοις C1 et ita corr. Rhod. — ἐπι M.

26. ἐς A, εἰς ME1, et ita corr. Pauw.

27. θαιρωῶν' A, θερωῶν M; tacite corr. Rhod.

28. ἐγχιρμφθείς A, ἐγχιρμφθεις M, recep. Tychs. — δ' ἐθήκε AM et vulgo, δὲ θῆκε corr. Herm. Orph. p. 659., recepit Lehrs.

30. θυμῷ M.

36. ποσὶ M. Imitatum esse clarissimum locum A, 44–47 vix opus est moneatur.

38. τρέψη M.

39. θεσπεσίην A, θεσπεσίην ME1

„χάζεο Πηλείδην Τρώων ἑκάς, οὐ γὰρ ἔοικεν 40
οὐ σ' ἔτι δυσμενέεσσι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰάλλειν,
μὴ σε καὶ ἀθανάτων τις ἀπ' Οὐλύμποιο χυλῆσθῃ.“

ὡς ἄρ' ἔφη· ὃ δ' ἄρ' οὐτι θεοῦ τρέσεν ἀμβροτον ἀνδρῶν·
ἦδη γὰρ οἱ κῆρες ἀμείλιχοι ἀμφεποτῶντο·
τοῦνεκ' ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε θεοῦ, μέγα δ' ἔλαχεν ἄντην· 45

„Φοῖβε, τίη με θεοῖσι καὶ οὐ μεμαῶτα μάχεσθαι
ὀτρύνεις Τρώεσιν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνων;
ἦδη γὰρ καὶ πρόσθε μ' ἀποστρέψας ὄρουμαγδοῦ
ἦπαφες, ὅπποτε πρῶτον ὑπεξεσάωσας ὀλέθρου

C1 et omn. (sic ipse!) codd. Schowii, et ita jam emend. Rhod. — ἔπ' ἐκ AM codd. Schowii (si fides!) et vulgo: correxi ὑπὲξ: vid. prolegg. II, 2, §. 5. — σαώση M.

41. οὐ σ' ἔτι A, ὄυσ', ἔτι (sic) M; „vix haec negatio duplex locum habet. Debit scriptum esse ὡς σε δυσμενέεσσι aut simile quid.“ HEYN. Eam conjecturam per se bonam in pejus detorsit Tychsen. ὡς σ' ἔτι scribendo. Eo ego rejecto olim in emendatt. p. 186 εἰς ἐπὶ δυσμενέεσσι κακὰς σ' ἐπὶ κῆρας ἰάλλειν, quod quamquam probum est, initio tamen negatio retinenda fuit magno opere elata: vid. γ, 27

— οὐ γὰρ οὕτω

οὐ σε θεῶν ἀέκῃτι γενέσθαι τε τραφέναι τε.

Sed adhuc probanda videtur altera conjecturae pars, quam l. c. his verbis commendavi: „locutio κακὰς χεῖρας τινι ἰάλλειν non videtur ex more Epicorum formata esse. Quamquam enim Homericum illud οὐ δ' ἐπ' ὀνειράθ' ἔτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἰάλλον quodammodo comparari potest, tamen hostibus, qui interficiuntur, non manus, sed ipsa mors immitti dicitur. Vid. β, 316 et Quintum ipsum III, 349. V, 412. VIII, 109. Etiam XI, 441 eadem verba quamquam leviter corrupta leguntur: Τρώεσσι κακὰς περὶ κῆρας ἰάλλειν, ubi ἐπὶ restituendum.“ ἰάλλειν M.

42. χυλῆσθῃ M.

43. ἄρ M. — ὃ δ' A, ὃ δ' M. — ἄρ M.

44. ἦδε M. — Scal. conj. γάρ μιν.

43. ἄρ M. — ἀντήν M, unde ne

quis scribendum censeat ἔλαχ' ἀντήν vel ἔλαχεν ἀντήν, nusquam apud Quintum ἔλαχεν vel μέγ' ἔλαχεν quod saepe occurrit ejusmodi accusativo jungitur: VI, 435. VIII, 248. XI, 216. XII, 530. XIII, 333. VII, 337. III, 451. XII, 539. XIII, 190. XIV, 288. IV, 256. 339. 473. XI, 430. Contra cfr. I, 722 ἄντα κακῶ μέγα νείκεσε μύθῳ, II, 82 οἱ ἐναντίον ἄζει' ἀῶσαι.

48. ὄρουμαδοῦ A, ὄρουμαδοῦ M, tacite corr. Pauw.

49. ἦπαφες AM et vulgo; ἦπαφες emend. Spitzn. mant. p. 218, quod jure recepit Lehrs. Sine dubio enim, ut ex ἀποστρέψας ὄρουμαγδοῦ apparet, respexit Φ, 599 sqq.

ἀδτιὰρ ὃ Πηλείωνα δόλω ἀποέρ-
γαθε λαοῦ·

ἀδτιῶ γὰρ ἐκάεργος Ἀγλήνορι πάν-
τα εοικῶς

ἔστι πρόσθε ποδῶν, ὃ δ' ἐπέσσυ-
το ποσσὶ διώκειν.

ἔως δ τὸν πεδίοιο διώκετο πυρο-
φόροιο,

τρέψας πὰρ ποταμὸν βαθυδινήεν-
τα Σκάμανδρον,

τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα. δόλω δ'
ἄρ' ἔθελε γεν' Ἀπόλλων,

ὡς αἰεὶ ἔλλοιτο κηχῆσεσθαι ποσσὶν
οἷσι·

τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημέ-
νοι ἤλθον ὀμίλῳ

ἀσπᾶσιοι προτὶ ἄσιν, πόλις δ'
ἐμπλητο ἀλέντων.

Eum locum paullulum confudit cum Y, 443 sqq. ubi offusus tenebris sane Hector ab Apolline periculo liberatur nec tamen Achilles e medio tumultu subducitur, sed illo erepto 454 exclamat:

Ἐκτορα, τῷ μέγα Τρωῆς ἀνὰ πόλιν εὐχετόωντο.
 ἄλλ' ἀναχάζεο τῆλε καὶ ἐς μακάρων ἔδος ἄλλων
 ἔρχεο, μὴ σε βάλοιμι καὶ ἀθάνατόν περ ἴοντα.“

50

ὡς εἰπὼν ἀπάτερθε θεὸν λίπε, βῆ δ' ἐπὶ Τρωῆας,
 οἷ ῥ' ἔτι που φεύγεσκον αἰεὶ προπάροιδε πόληος,
 καὶ τοὺς μὲν σεύεσκεν· ὃ δ' ἀσχαλόων ἐνὶ θυμῷ
 Φοῖβος ἔδν κατὰ θυμὸν ἔπος ποτὶ τοῖον ἔειπεν·

55

„ῶ πόποι, ὡς ὄγε μαινέει' ἀνὰ φρένας· ἀλλὰ οἱ οὔτι

* * * * *

νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπεισομαι, ὄν
 κε χιχίω.

Ceterum cfr. ad I, 723.

50. τῷ M.

51. τῆδε A, τῆδε M, τῆλε emend.
 Rhod., recep. Tychs. recte. Quam-
 quam enim illud per se defendi
 potest ita, ut liberius τῆδε ponatur,
 ubi adverbium *hinc* exspectaveris,
 tamen hoc modo nec apud Quintum
 nec apud ceteros Epicos ponitur;
 et patrocinantur emendationi cum
 sequentia καὶ ἐς μακάρων ἔδος ἄλ-
 λων ἔρχεο, tum II, 314 ἄλλ' ἀνα-
 χάζεο τῆλε μόθον et X, 320 ἐμῶν δ'
 ἀπὸ τῆλε μελάθρων Χιχίω.

54. οἷδ' A, οἷ ῥ' M, quod recepit
 Tychs. videturque jam legisse Rhod-
 dom. vertens: *qui adhuc* etc. Cfr.
 II, 647. — ἄμα AM et vulgo, quod
 Rhod. *promiscue* vertit. Jure id vi-
 tuperavit Spitzn. *observatt.* p. 3 et
 aut ἄθην ex XI, 303 πολλοὶ γὰρ
 ἄθην πείσον ἐν κοινήσιν, aut ἠς
 ex VIII, 455 ἔας ἐπὶ νῆας ἰόντις
 conjecit, priorem rationem praefe-
 rens. Sed illo *nulli*, non *omnes* Tro-
 jani fugisse dicerentur, hoc vero
 satis languidum ejusmodi locis ut I,
 422 οὔτι' ἄρ' ἰδὼν πολίεθρον defen-
 δι nequit. Reposui igitur, quod in
emendatt. p. 186 conjeci, αἰεὶ: vid.
 XIV, 583 de Sicilia: — νῆσον

ἠ ῥ' ἔτι καίεται αἰεὶ ἐν' ἀκα-
 μάτῳ Γίχατος.

55. ὄδ' A, ὃ δ' M. — θυμῷ M.

56. ἔδν M. — ποτὶ M.

57. ὡς M. — μαινέει' αἰεὶ A et
 vulgo, μαινέεται αἰεὶ M, μαινέει' ἀνὰ
 emend. et exemplis firmavit Spitzn.
observatt. p. 4. — οἷ AM et ceteri,
 ut videtur; quod cum recte perspi-
 ceret Pauwius jungi non posse cum
 sequenti ἀνέξεται — nam *accusa-*

tivum esse hodie nec ipse Herman-
nus ut olim Orph. p. 802 putabit,
genitivus autem, etiamsi ei jungere-
tur ἀνέχεσθαι, quod maxime dubi-
um est (nam χ, 423 hodie recte
scribitur δουλοσύνην ἀνέχεσθαι),
propter sequentes accusativos esse
nequit — ἐ conjecit, quod recepit
Tychs. male. Id enim Quintus aut
μιν aut τὸν scripsisset Itaque jam
olim emendatt. p. 270 Hermanni
sententiam commendavi, qui lacu-
nam esse et post v. 58 excidisse
versum, unde οἱ aptum fuerit, sta-
tuit: cujus versus initium videri:
οὔτε τις ἄλλος Ἀθανάτων. Eam
sententiam nuper paullulum emen-
davi in progr. p. 8. his verbis: „in
eo tunc summo viro obsequi non
debebam, quod ea signa post v. 58
figenda dixi. Potius post v. 57 versus
excidisse videtur hujus sententiae:
ῶ πόποι, ὡς ὄγε μαινέει' ἀνὰ φρέ-
νας· ἀλλὰ οἱ οὔτι

[πάντι ἄτω τελέεσθαι ἢ μῆ-
 δεται, ἀλλὰ μιν οὔτι]

οὐδ' αὐτὸς Κρονίδης ἔτ' ἀνέξεται,
 οὔτε τις ἄλλος

οὔτω μαργαίνοντα καὶ ἀγτιώοντα
 θεοῖσιν.

Hoc et aptissime dici et facillime
 omitti potuisse quivis videt. Acces-
 dit, quod etiam difficultas evanes-
 cit, quam olim in *emendatt.* p. 270
 sq. movi his verbis: „aut Apollinis
 mens est, uti eam intellexit Rhod.:
at ejus nec ipse Jupiter deinceps
nec quisquam alius impetum susli-
nebit, dum adeo luxuriat, aut, quod
praestaret: at eum nec Jupiter ipse
nec quisquam alius diutius tolerabit
tam superbe in deos grassantem.“
 Patet enim, ejusmodi versus si ad-
 ditus fuit, posteriorem rationem tan-

οὐδ' αὐτὸς Κρονίδης ἔτ' ἀνέξεται οὔτε τις ἄλλος
οὔτω μαργαίνοντα καὶ ἀντιόωντα θεοῖσιν.“

ὡς ἄρ' ἔφη καὶ ἄϊστος ὁμοῦ νεφέεσσιν ἐτύχθη·

60

ἤερα δ' ἑσάμενος στυγερόν προέηκε βέλεμον,
καὶ ἔθοῶς οὔτησε κατὰ σφυρόν· αἴψα δ' ἀνία
δῦσαν ὑπὸ κραδίην· ὃ δ' ἀνετράπετ' ἤντε πύργος,

οὔτε βίη τυφῶνος ὑποχθονίῃ τροφάλιγγι
ρήξῃ ὑπὲρ δαπέδοιο κραδαινομένης βαθὺ γαίης·

65

ὡς ἐκλίθη δέμας ἠὲ κατ' οὔδεος Αἰακίδαο·

ἀμφὶ δὲ παπήνας ὀλοὸν καὶ * * *
* * * ἔπος ἀκράαντον ὁμόκλα·

tummodo admitti posse. Ceterum
cfr. E, 882 de Minerva: Διομήδεα
Μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοι-
σι θεοῖσιν.

58. οὐτ' αὐτὸς edidit e conj. Lehrs.,
quod in *progr. l. c.* his verbis re-
futavi: „consulto reliqui οὐδ' αὐ-
τὸς Κρονίδης. Patet enim hanc esse
sententiam: *sed eum jam ne ipse
quidem Jupiter, qui quidem antea
suo eum favore adjuvit, nec quis-
quam alius tolerabit.*“ οὐτὲ M.

60. ἄρ M.

61. ἑσάμενος M.

62. κατὰσφυρόν M. — ἀνία A,
ἀνία M; correxi.

63. ὃδ' A, ὃ δ' M. — ἠὲ τε A,
ἠὲ τε M.

64. Τυφῶνος ed. Rhod. et Pauw.;
inde *Tychs.*: „Typhone hic facile
carebimus, ubi vel sic omnia sunt
gigantea; τυφῶνος, turbinis, habent
libri, quos equidem inspexi (etiam
AM), idque recepi.“ — ἐποχθονίῃ M.

65. ῥήξῃ M. — ὑπὲρ Lehrs. edi-
dit e Bonitii conj., de qua in *emen-
datt.* p. 187 his fere verbis expo-
sui: „Bonitius, quid significaret
ἐπὲρ δαπέδοιο, non assecutus, ἐπὲρ
δαπ. scribendum esse l. c. p.
1229 non debuit, id ut esset:
funditus evertitur, allatis XI, 124
δ-σθρα ἐπὲρ ῥιζῶν (sic) ἐπιόνια,
et II, 232 πάντα κατὰ χθονὸς ἀ-
φιχέται ἔξ θεμέθλων. Sed δαπέ-
δον solum notat, non *fundamentum*.
Plane autem ille ignoravit ejus lo-
cutionis frequentissimum apud re-
centiores Epicorum usum, quo ea h. l.
explicanda est: *supra solum* (nobis:
über den Boden hin), ut corruentis

turris fragminibus solum obtegi di-
catur. Ex Nonno hos locos notavi:
I, 371. V, 500. XI, 107. XV, 78.
114. XIX, 266. XXII, 236. XXVI,
227. XXVIII, 138. XXXV, 21. 28.
XXXVI, 235. XXXVII, 359. 709.
XLVI, 275. XLVII, 140. 566. XLVIII,
154. 394. 611. 633. Nec Quintus
ipse eam repudiavit XI, 381 *κόιν*
— ἀῆται — ὑπὲρ δαπέδοιο φέρε-
σζον“ (et similiter dixit II, 198 φέ-
ρονται — ἐπὲρ χθονὸς εὐρυπέδοιο,
569 τυτθὸν ὑπὲρ γαίης. III,
705. V, 80. 90. 351. XII, 375. XIV,
418. 466. 540. 658. ἐπὲρ πόντοιο,
VII, 558 βῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς
ὀρέων.) „Similiter ὑπὲρ πεδίοιο di-
citur“ (Nonn. XXIII, 216. XXVI, 193.
210. 253.) XXXIX, 280, quam for-
mulam Wernickius Tryphiodoro v.
307 ex v. 259 et Colutho v. 343
restituit.

66. ἐκλίθη M.

67. παπήνας A et vulgo, παπή-
νας M. — ὀλοὸν καὶ ἄκρατον ὁμό-
κλα AM et vulgo, sed praeter cae-
suram in quarto pede trochaicam
notatam ab Hermanno *Orph.* p. 695
ἄκρατον nec significatu nec forma
h. l. quadrare perspexit Spitzner.
observatt. p. 4., qui καὶ μακρόν
conjecit exemplisque firmavit, qui-
bus exemplis IX, 147. XI, 490. XII,
177. XIII, 107 de μακρόν et VI,
442. VII, 256. 600. VIII, 259. IX,
155. XIII, 262. XIV, 260 et 265 de
μακρά adjicere poterat; cui quod
Hermannus *rec.* p. 258. opponit lan-
guidius interseri copulam vel pro
Quinto, non accedo: saepius enim
apud eum epitheta ornantia ita jun-

„τίς νύ μοι αἰνὸν οἷστον ἐπιπροέηκε κρυφῆδόν;
 τλήτω μεν κατέναντα καὶ εἰς ἀναφανδὸν ἰκέσθαι,
 ὄφρα κέ οἱ μέλαν αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα χυθεῖη
 ἡμετέρῳ περὶ δουρὶ καὶ αἶδα λυγρὸν ἴκηται·
 οἶδα γὰρ ὡς οὔτις με δυνήσεται ἐγγυθῆεν ἔλθῶν
 ἐγχείῃ δαμάσασθαι ἐπιχθονίων ἠρώων,
 οὐδ' εἶπερ στέρονοισι μάλ' ἄτρομον ἦτορ ἔχῃσιν,
 ἄτρομον ἦτορ ἔχῃσι λίην καὶ χάλκεος εἶη·
 κρύβδα δ' ἀνάλκιδες αἰὲν ἀγανοτέρους λοχόωσι·
 τῷ μεν ἴτω κατέναντα, καὶ εἰ θεὸς εὔχεται εἶναι
 χωόμενος Δαναοῖς, ἐπειὴ νύ μοι ἦτορ ἔολεπεν

70

75

guntur: vid. *prolegg.* II, 2, §. 33. Et ὄλοον cum ὁμόζλια junctum satis vindicatur Apoll. Rhod. III, 384 ἐλθετο δ' ἐνδόθι θυμὸς Ἀντιβίην ὄλοον φάσθαι ἔπος. Sed acute Hermannus latere suspicatus est ἀχραντον vel ἀκράαντον, quod sequente Achillis oratione commendatur. Itaque aut duo hemistichia post ὄλοον abesse aut verbis ὄλοον καὶ pro malo glossemate habitis παπτήνας ἔπος ἀκράαντον ὁμόζλια scribendum putat. Hoc quidem parum probabile est apud Quintum omnino lacunosum, nec ὄλοον vox exquisitior facile suppleta fuerit. Itaque alteram Hermannii sententiam praetuli, sed quoniam et apud Homerum B, 138. β, 202. τ, 565 et apud Quintum III, 250. VII, 522. X, 268. XII, 526 tantum longior forma invenitur, lacunae signa post καὶ potius posui. Facile enim tale quid addi poterat:

ἀμφὶ δὲ παπτήνας ὄλοον καὶ [δεῖ-
 νὸν ἀπάντη

Τρωσὶν ἀπειλήσας] ἔπος ἀκρά-
 αντον ὁμόζλια.

δεινὸν παπτήνας legitur λ, 608. ω, 179. ὄλοον γελάσας Quint. V, 440.

68. τί ed. Pauw. errore. — ἐπιπροέηκε A, ἐπιπροέηκε ME1 C12, et ita corr. Rhod.

69. τλήτω et ἰκέσθω AMVNV123 C1 et vulgo, ἰκέσθαι emend. Pauw. quod idem jam expresserat Rhod. vertendo: *audeat cominus et aperto Marte tecum congregi*: vid. I, 333. II, 274. III, 256. IV, 312. 482. V, 200. 421. Bonitius tamen I. c. p. 1228 σιγήτω — ἰκέσθω conjecit, allatis P, 30. 166. Quint. I, 165. V,

215. 274. VI, 313, et hoc ipsum recepit Lehrs. Praetuli illud, quia cum nondum ille, qui provocatur, omnino in Achillis conspectum venerit, potius *prodeundi* quam *standi* notio requiri videbatur: cfr. 77 τῷ μεν ἴτω κατέναντα. Accedit, quod in illo τλήτω magna inest fiducia, qua Achilles summae esse pronuntiat audaciae, si quis contra eum procedere conetur.

70. καὶ τοι AC2, κέ τοι MVNV123 C1E1, κέ οἱ emend. Rhod.

71. ἡμετέρῳ M.

72. μοι A, με M, et ita corr. Rhod.

73. ἐγχείῃ M.

74. ἐχέουσι (η ab ead. m.) M.

75. ἔχῃσι M. „Epanalepsis ad Homeri exemplum Y, 371 sq.

τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυ-
 ρὶ χεῖρας εἴκειν,
 εἰ πυρὶ χεῖρας εἴκει, μένος δ' αἶ-
 θωνι σιδήρω.“

TYCHS. Cfr. Y, 102 οὐδ' εἰ παγ-
 χάλκεος εὔχεται εἶναι. VIII, 216
 οὐδ' εἰ παγχάλκεος ἦεν. Apoll. Rhod.
 II, 339 sq. οὐ γὰρ νε κακὸν μῦθον
 ἐξαλέασθε Πετράων, οὐδ' εἰ νε σι-
 δηρεῖη πέλῃ Ἀργῶ. IV, 1655 μού-
 νη γὰρ οἶομαι ὅμι δαμάσσειν
 ἄνδρα τόν, ὅστις ὄδ' ἐστί, καὶ εἰ
 παγχάλκειον ἴσχει ὄν δέμας. Adde
prolegg. II, 2, §. 27, ubi de opta-
 tivo εἶη monui, quem olim in *ep. crit.* perperam mutaturus eram in
 εἶη.

76. ἀγανοτέρως M, sed nihil la-
 tere videtur.

77. τῷ M. — εὔχεται M.

ἔμμεναι Ἀπόλλωνα λυγρῆ κεκαλυμμένον ὄρσφρη.
 ὡς γὰρ μοι τὸ πάροιθε φίλη διεπέφραδε μήτηρ 80
 κείνον ὑπαὶ βελέεσβιν οἴζυροῦς ἀπολέσθαι
 Σκαιῆς ἀμφὶ πύλῃσι· τὸ δ' οὐκ ἀνεμώλιον ἦεν.⁴
 ἦ καὶ λυγρὸν οἴστων ἀμειλίκοισι χέρεσβιν
 ἔλκεος ἐξείρυσεν ἀναλθῆος· ἐκ δέ οἱ αἶμα
 ἔσβυτο τειρομένοιο· πότμος δέ οἱ ἦτορ ἐδάμνα· 85
 ἀσχαλόων δ' ἔρριψε βέλος· τὸ δ' ἄρ' αἶψα κιοῦσαι
 πνοιαὶ ἀνηρείψαντο, δόσαν δέ μιν Ἀπόλλωνι
 ἐς Διὸς οἰχομένῳ ζάθειον πέδον· οὐ γὰρ ἐόκει
 ἄμβροτον Ἴον ὀλέσθαι ἀπ' ἀθανάτοιο μολόντα·
 δεξάμενος δ' ὄγε κραιπνὸς ἀφίκετο μακρὸν Ὀλυμπον 90
 ἄλλων ἀθανάτων ἐς ὀμήγηριν, ἦχι μάλιστα
 πανσυδίῃ ἀγέροντο μάχην ἐσορώμενοι ἀνδρῶν·
 οἱ μὲν γὰρ Τρώεσσι μενοίνεον εὐχος ὀρέξαι

79. λυγρῆ M. — ὄρσφρη M.

80. τοπάροιθε A, τὸ πάροιθε M.

81. κείνον V. — ὑπαὶ M. — οἴ-
 ζυροῦσιν AM, οἴζυροῦς e conj.
 Rhod. recepit Tychs., quod quia
 nunquam ita dicuntur οἴστοί potius
 λυγροί, ἀλεγεινοί, πικροί nominati,
 rejeci in emendat. p. 187 et sol-
 lemne commendavi illud οἴζυροῦς
 ἀπολέσθαι, quod jam Dausq. conje-
 cerat. Illud Quintus potius οἴζυροῦ-
 σιν ὀλέσθαι scripsisset. Nostrum
 igitur legitur VI, 142. 299. VIII, 212.
 IX, 21. X, 36. 38. 44. 113. XIII,
 126. XIV, 159. 613. Et similia sunt
 I, 111 ὁ. ἐσάθρησα. VII, 414 ὁ.
 πονέοντο. XIII, 91 ὁ. ἀλάληντο.

82. σκαιῆσι M. — τόδ' A, τὸ
 δ' M.

83. λοιγὸν AMC2, ^{γο. λοιγὸν} λυγρὸν (λοι-
 γὸν ab al. m.) C1, et ita emend. Rhod.,
 recepitque Tychs., recte: cfr. supra
 68 eadem sede αἰνὸν οἴστον. VIII,
 315 καὶ βάλεν ὠκὴν οἴστον. Dausq.
 λοιγιὸν Ἴον, quod per se ferri posset,
 et λοισθὸν οἴστον — sagittam su-
 premum Achilli tractatam — quod
 prorsus ineptum est, conjecit. Vul-
 gatum quis Nicandri usu defenderit,
 qui Ther. 6 λοιγὸν ὀδόντα. 243
 πληγὴν ἰοειδέα λοιγόν. 733 ἔμειον
 — λοιγὸν ἐχιδνήεντα dixit, quamquam
 eodem vocabulo 815 etiam substanti-
 tive usus est. Sed Quintus semper
 λοιγός ut substantivum posuit: vid.

I, 102. II, 237. IV, 59. XII, 462, λοίγιος
 ut adjectivum: vid. infra ad v. 147;
 ubicunque bisyllabo opus erat, λυ-
 γρός scripsit. Id igitur hic quoque
 praefendum fuit.

84. ἐξείρυσεν AM, corr. Scallig.
 — ἀναλθῆος M.

85. τειρομένοιο A et vulgo, τει-
 ρομένοιο MC12, quod sine haesita-
 tione recepi: v. *prol.* II, 1. §. 3, unde
 unum locum hic adscribo III, 503
 εἰρέμεναι πολέμοιο τέμνωρ. „Ba-
 silieenses et Rhodom. ediderunt τει-
 ρομένοιο: Operarum, credo, incuria:
 Nam malleus non fuit transfixus ja-
 culo, sed sauciatus. Ipse Rhodom.
 in versione sua, et sanguis ipsi eru-
 pit cum cruciatu: quod τειρομένοιο
 etiam exprimit.“ PAUW.

86. ἔρριψε M hic quidem. — τόδ'
 A, τὸ δ' M. — ἄρ' M.

88. οἰχομένῳ M. — ἐόκει M.

89. ὄν et in fine * A, ὄν C2; Ἴον
 M, et ita emend. Rhod. vertendo:
immortale jaculum, ὄν C1 ex aper-
 ta correct. „ἄμβροτος est sagitta,
 quippe a Vulcano fabricata. Cfr.
 Voss. *mythol. Briefe* I, p. 188.“ — ἀπ-
 ἀθανάτοιο M, ἰπ' ἀθανάτοιο, sed
 in marg. γρ. ἀπ' ἀθανάτοιο, E2.

90. κραιπνῶς AM, κραιπνὸς corr.
 Tychs.

91. ἦχι A, ἦχι M.

92. πανσυδίῃ A, πανσυδίῃ M. —
 ἐσορώμενοι M.

οἱ δ' αὐτ' Ἀργεῖοις, διὰ δ' ἄνδιχα μητιόωντες
δέροντο κτείνοντας ἀνὰ μόθον ὀλλυμένους τε.

95

τὸν δ' ὀπότ' εἰδενόησε Διὸς πινυτὴ παράκοιτις,
αὐτίκα μιν νείκεσβεν ἀνηροῖς ἐπέεσβιν·

„Φοῖβε, τίη τόδ' ἔρεξας ἀτάσθαλον ἤματι τῷδε,

94. οἱ δ' ἄρ' Ἀχαιοῖς-διάνδιχα
A, et ita M, nisi quod Ἀχαιοῖσι
praebet. Ἀχαιοῖς, τοῖς δὲ διάνδιχα
C1; „mirum codices hic silere om-
nes“ TYCHS. Recepit is Rhodomannianum οἱ δ' ἄρ' Ἀχαιοῖς, οἱ δὲ
διάνδιχα, contra quem jam recte
Pauwius his disputavit: „vix placet
Rhodomanni suspicio. Nam primo
διάνδιχα μητιόωντες dissentientes
in duas partes divisos respicit, et
vix tertiam inducere potest: Dein,
qui vel Trojanis vel Graecis save-
bant, aequae intuebantur trucidantes
et occumbentes, ac alii medii, nec
de his id dici potest magis, quam
de illis. Aliud subest, nisi memet
cogitando fallam: Legerim οἱ δ'
ἄρ' Ἀχαιοῖς ἢ δὲ διάνδιχα etc. Sic
in duabus factionibus manemus et
de illis dicitur, quod dici par est.“
Male contra Tychs.: „διάνδιχα μη-
τιόωντες, ut apud Homerum διάν-
διχα μετρησίζειν (A, 189. Θ, 167.
N, 455) dubitantes, incertos signi-
ficat, qui nulli adhuc parti studentes
pugnam spectabant.“ Recte Ger-
hard. *lectl. Apoll.* p. 215 de triplici
sententia Deorum nunquam sermo-
nem esse — cfr. XII, 162 sq. δίχα
δέ σφισι θυμὸς Ἐπλετ' ὄρωμένων
— nec insolentem interpunctionem
ferri posse monuit, quae etiam Pau-
wiano obstat, quod Lehrs. recepit.
Nec multum praestat Scaligeri suspi-
cio οἱ δ' ἄρ' Ἀχαιοῖς αὐθι διάν-
διχα legentis particula inutiliter ad-
jecta. Gerhardus ipse ut apud Ho-
merum pluries διαμπερὲς separetur,
qua quidem in re erravit,

οἱ δ' ἄρ' Ἀχαιοῖσιν· διὰ δ' ἄν-
διχα μητιόωντες
scripsit. Et postremum quidem vi-
tuperari nequit: vid. Hes. ε. 13 διὰ
δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν et cfr.
similia N, 345. II, 435. II, 412. 578.
Apoll. Rhod. II, 575. III, 991. IV,
453. Sed versus priorem partem a
facili Quinti elegantia abhorre-
re monui jam in *ep. crit.* p. 709, ubi ἄρ'

Ἀχαιοῖς ex Ἀργεῖοις corruptum ra-
tus οἱ δὲ καὶ Ἀργεῖοις· διὰ δ' ἄν-
διχα conjeci. Id vero recipiendum
fuit, nisi quod nunc οἱ δ' αὐτ' et
propius ad vulgatam accedere et
Quinto usitatus esse videtur. Nam
nec usquam apud Quintum Ἀχαιοῖ-
σιν legitur, quia syllaba *w* arsi ef-
ferenda esset, et saepissime hac in
sede Ἀργεῖοισι vel -σιν ponitur:
cfr. I, 335. II, 24. 211. III, 597. V,
121. 310. 352. VII, 107. 654. VIII,
260. XI, 293. 337. XIII, 24 et IV,
162. 293. V, 168. VII, 601. 699. IX,
21. XI, 138. Aliquoties Ἀχαιοῖσιν pau-
cis mutatis scribere potuit, ut VIII,
16, si θείσθ' ἴν' Ἀχαοῖσιν μὲν ἄκος.
IX, 458, si τὸ πρὶν Ἀχαιοῖσιν, πά-
ρος ἐν κακότητι, XIII, 145, si οἱδ'
ἄρ' Ἀχαιοῖσιν τὸτ' ἀνοῦτατος prae-
tulisset. Sed noluit. Quod autem
ibidem fortasse hic quoque verum
hujuscemodi excidisse conjeci:

οἱ δὲ καὶ Ἀργεῖοισι, διάνδιχα μη-
τιόωντες·

[ὡς οἱ ἐπ' Οὐλύμπιοι καθήμενοι
ἐν Διὸς ἀδῆϊ]

δέροντο etc.

id jam improbo, quod, uti ex supra
allatis videre licet, διάνδιχα μητιό-
ωντες non *diversum secutas* sed po-
tius *duplicita sentientes* significat.

95. πινυνας (sic) M, in quo
nihil latere arbitror. Nam κτείναν-
τας, quod facillimum est, a loco
alienum — cfr. I, 648. III, 107. XIII,
194 —, πινυνάτας autem forma est
Epicis inaudita. Et κτανέοντας, quod
quis ex Σ, 309 ξυνὸς Ἐνωάλιος καὶ
τε κτανέοντα κατέετα cum Buttmano
Gramm. Gr. II, p. 227 κτανέω prae-
sens arbitratus tentaverit, magis et
a literarum ductu et a probabilitate
recedit, quia Quintus hujus verbi
non nisi vulgares formas novit. —
ἀναμόθον M.

96. τόνδ' A, τὸν δ' M.

97. ἐπέεσβιν AM et vulgo.

98. τῷ δε M.

λησάμενος κείνοιο, τὸν ἀθάνατοι γάμον αὐτοὶ
 ἀντιθέω Πηλῆι συνήρσαμεν; ἐν δὲ σὺ μέεβοις 100
 δαινυμένοις ἦειδες, ὅπως Θέτιν ἀργυρόπεζαν
 Πηλεὺς ἦγετ' ἄκοιτιν ἀλὸς μέγα λαΐτμα λιπούσαν,
 καὶ σευ φορμίζοντος ἐπήειν ἀθρόα φῦλα,
 θῆρες τ' οἰωνοὶ τε βαθυσκόπελοί τε κολῶναι
 καὶ ποταμοὶ καὶ πᾶσα βαθύσκιος ἦεν ὕλη· 105
 ἀλλὰ τάγ' ἐξελάθου, καὶ ἀμείλιχον ἔργον ἔρεξας
 κτείνας ἀνέρα δῖον, ὃν ἀθανάτοισι σὺν ἄλλοις
 νέκταρ ἀποσπένδων ἠρήσαο παῖδα γενέσθαι
 ἐκ Θέτιδος Πηλῆι· τεῆς δ' ἐπελήσαο ἀρῆς
 ἦρα φέρων λαοῖσι κραταιοῦ Λαομέδοντος, 110
 ᾧ πάρα βουκολέεσκες· ὃ δ' ἀθάνατόν περ ἔοντα
 θυητὸς ἐὼν ἀκάχιζε· σὺ δ' ἀφρονέων ἐνὶ θυμῷ
 ἦρα φέρεις Τρώεσσι λελασμένος ὅσσ' ἐμόγησας.
 σχέτλιος, οὗ νύ τι οἶδας ἐνὶ φρεσὶ λευγαλήσιν,

100. ἀντιθέω M. — συνήρσαμεν
 AM et vulgo; συνήρσαμεν corr.
 Spitzn. *manl.* p. 247. — σὺν δ' ἐνὶ
 M; emend. Rhod. Aperte imitatus
 est Ω, 60 sqq., ubi Juno similiter
 Apollinem increpat Thetidem lau-
 dans:

θρέφα τε καὶ ἀτίτῃλα καὶ ἀνδρὶ
 πόρον παράκοιτιν
 Πηλέϊ, ὃς περὶ κῆρι φίλος γένειτ'
 ἀθανάτοισι·
 πάντες δ' ἀντιάσθε, θεοί, γάμον·
 ἐν δὲ σὺ τοῖσιν
 δαίνυ' ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἔταρ',
 αἰὲν ἄπιστε.

100. δαινυμένος AC2, δαινυμένοις
 M et ita emend. Rhod., δαινυμένος
 μέγ'

102. λιπούσης A, λιπούσαν MVE1,
 et ita em. Rhod., cui inepte Daus-
 queji stupor obloquitur, *pari vastum
 hiatum relinquente, ut Thetidi
 sit permeabile ex v. 589 interpretantis.*

105. βαθύσκιος ὕλη manco versu
 AC2, βαθύσκιος ἦεν ὕλη M, καὶ
 ποταμοὶ τ' ἄλσεα καὶ π. β. ὕ. C1.
 Varie explerunt intpp., quorum pro-
 xime accedit Rhod., ἦλυθεν inter-
 serens. Praeterea Dausq. καὶ πο-
 ταμοὶ πάντες καὶ π. β. ὕ., Bro-
 daeus καὶ ποταμοὶ καὶ δένδρεα
 πᾶσα β. ὕ., Sylburg ap. Dorv. *vann.*

crit. p. 349 καὶ ποταμοὶ φιαροὶ
 (i. e. ἱεροὶ cum digammate), omni-
 um infelicissime Pauw. *z. n. z. n.*
 βαθύσκιος Πηλίου ὕ., admisso
 cretico, quo evitato in *Addend.* βα-
 θυσκιόν οὐρεος ὕ. conjecit. Homi-
 nis ineptias perstrinxit Dorvill. *l. c.*
 Spitzner *observatt.* p. 4 cum Rho-
 domannianum commendaret, scriptu-
 rae optimi codicis aequae ignarus
 fuisse videtur, atque Hermann. *rec.*
 p. 259, qui καὶ ποταμοὶ μεγάλοι
 conjecit. Nolo usu post composi-
 tum ἐπήειν v. 103 simplex infertur,
 De totius loci ratione cfr. Nonn. I,
 494 sqq.

109. Θέτιος A, Θέτιδος M. — Πη-
 λῆϊ τε· ἦς M. — ἀρῆς M.

110. κρατεροῖο AC2, κρατεροῦ M,
 κρατεῖον C1, κραταιοῦ corr. Rhod.

111. ᾧ M. — βουκολέεσκεν A,
 βουκολέεσκε M, tacite corr. Rhod. —
 ὅδ' A, ὅ δ' M.

112. θυμῷ M.

114. σχέτλιε AM et vulgo; σχέ-
 τλιος hic et VI, 388 scripsi ex emen-
 datione Herm. *Orph.* p. 743. Cete-
 ris locis — I, 733. II, 414. V, 211.
 X, 318 — quibus σχέτλιε initio le-
 gitur, Homericō exemplo consonans
 sequitur. Ipse Homerus X, 86 σχέ-
 τλιος sequente vocali pro vocativo
 posuit: cfr. *prolegg.* II, 1, §. 8.
 Quod Hermannus dubitanter prae-

οὐθ' ὅτις ἀργαλέος καὶ ἐπάξιος ἄλγεα πάσχειν, 115
οὐθ' ὅτις ἀθανάτοισι τετιμένος· ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
ἦπιος ἄμμι τέτυκτο καὶ ἐξ ἡμέων γένος ἦεν.
ἀλλ' οὐ μὲν Τρώεσσιν ἐλαφρότερον πόνον οἶω
ἔσσεσθ' Αἰακίδαο δεδουπότος, οὔνεκ' ἄρ' αὐτοῦ
νιὸς ἀπὸ Σκύροιο θοῶς ἐς ἀπηνέα δῆρον 120
Ἀργείοις ἐπαρωγὸς ἐλεύσεται εἵκελος ἀλκῆν
πατρὶ ἐῷ· πολέσιν δὲ κακὸν δηίοισι πελάσσει·
ἦ νυ σοὶ οὐ Τρώων ἐπιμέμβλεται, ἀλλ' Ἀχιλλῆι
ἀμφ' ἀρετῆς ἐμέγρους, ἐπεὶ πέλε φέροτατος ἀνδρῶν;
νήπιε, πῶς ἔτι σοῖσιν ἐν ὄμμασι Νηρηϊνήν 125
ὄψει ἐν ἀθανάτοισι Διὸς ποτὶ δώματ' ἰοῦσαν,
ἦ σε πάρος κύδαινε καὶ ὡς φίλον ἔδρακεν νῖα;
ἦ μέγα νεικείουσα πολυσθενέος Διὸς νῖα
Ἥρη ἀκηχεμένη· ὃ δ' ἄρ' οὐκ ἀπαμείβετο μῦθον·

terea conjicit ὡ σχείλι, qua formula Tragici utantur, cum σχετλίη certe prima correpta Homeri auctoritatem habeat Γ, 414, parum habet probabilitatis. Nam nec Quintus omnino Tragicis studet, nec apud eum quidquam invenitur illi formulae simile. — οὐ νύ τοι (sic) A et vulgo, οὐ νύ τι M, et οὐ νύ τι emend. Spitzn. observatt. p. 5. — ἐνι M.

115. οὐθ' E1. — ὅστις A, ὅτις ME1, et ita corr. Rhod.

116. ὅστις A, δις ME1 C1 (eraso σ post δ), et ita corr. Rhod. — τετιμημένος A, τετιμένος ME1, et ita emend. Rhod.

117. ἦπιος A, ἦπιος M, ἦπιος E1.

118. πόνον οἶω AM; „pro πόνον lego περ, intellecto tamen πόνον vel ἔργον. Potest tamen in οἶω esse Synaeresis, licet Homero non usitata.“ RHOD. Errorem viri praestantissimi notarunt Pauw. et Tychs., hic allatis I, 315. K, 105. Additum fuisse substantivum docet I, 557 ἐλαφροτέρη δὲ μόθωιο ἔσσεται ἰπποδάμοισι τότε Τρώεσσιν ὄνύς.

119. αἰακίδαο M. — οὔνεκ' M.

120. ἀποσκόροιο M.

121. ἕκελος A, ἕκελος M; corr. Heyn.

122. ἐῷ M.

123. ἦ νύ σοι τρώων A, ἦ νύ σοι οὐ τρώων M, ἦ νύ σοι C1; οὐ νύ

τί σοι Τρώων Rhod. et Scal. conjecterunt, quod ad sensum recte dictum esset. Sed Tychs. ἦ νύ σοι οὐ Τρ. edidit ita in M legi ratus, qui potius recte interrogativam conjunctionem habet. Eam restituendam esse monstrant I, 420 ἦ οὐχ ὀράατε γυναῖκα; ibid. 588 ἦ οὐπω τόδ' ἄκουσας; III, 649 ἦ οὐκ αἴεις, ὅτι —; IX, 104 ἦ οὐπω τόδε οἶδαί' ἀνὰ σφρέας; Itaque interrogandi signum in A post ἀνδρῶν positum revocavit, quod Tychs. consentiens sane cum M in punctum mutavit. — ἐπιμέμβλετ' V; ἔτι μέμβλεται conj. Rhod., quod h. l. alienum. Non abstitit nunc a Trojanorum cura olim habita, sed omnino nunquam habuisse Juno Apollinem criminatur.

124. μέγρους A, μεγήρας M, ἐμέγρους C1, et ita corr. Rhod.

125. σοῖσιγε (sic) A, σοῖσιν ἐν M, σοῖσιν ἐπ' C1, σοῖσιν C2, πῶς ἐπὶ σοῖσιν ὄμμασι E1; σοῖσιν ἰπ' conj. Rhod.; Pauw. aut nihil mutandum, ut versus sit paullo inornatior, aut σοῖσιν ἐπ' vel σοῖσί γ' ἐπ' scribendum censet, utrumque male. Scripturam M Homericō usu firmatam recipiendam esse admonuit Heyn.

129. ὃδ' ἄρ' A, ὃ δ' ἄρ' M. — ἀμείβετο AC2, ἀπαμείβετο M, ἔτ' ἀμείβετο C1; ἀπαμείβετο vel ἡμείβετο emend. Rhod.

- ἄζετο γὰρ παράκοιτιν ἐοῦ πατρὸς ἀκαμάτιο· 130
οὐδέ οἱ ὀφθαλμοῖσι καταπτόν εἰδοράσθαι
ἔσθνευεν, ἀλλ' ἀπάνευθε θεῶν ἄλληκτιον ἔοντων
ἦστο κατοπιόων· ἄμοτον δέ οἱ ἐσκούζοντο
ἀθάνατοι κατ' Ὀλυμπον ὅσοι Δαναοῖσιν ἄμνον·
ὅσοι δ' αὖ Τρώεσσι μενοίνεον εὐχος ὀρέξαι, 135
κεῖνοι μιν κύδαινον ἐνὶ φρεσὶ καρχαλόωντες
κρύβδ' Ἥρης· πάντες γὰρ ἐναντίον Οὐρανίωνας
ἄζοντ' ἀσχαλόωσαν. ὃ δ' οὔπω λήθετο θυμοῦ
Πηλεΐδης· ἔτι γὰρ οἱ ἀμαιμακέτοις ἐνὶ γυίοις
ἔξεεν αἷμα κελαινὸν ἐλδομένοιο μάχεσθαι· 140
οὐδ' ἄρα οἱ Τρώων τις ἐτόλμα ἐγγὺς ἰκέσθαι
βλημένον, ἀλλ' ἀπάνευθεν ἀφέστασαν, εὔτε λέοντος
ἀγρόται ἐν ξυλόχοισι τεθηπότες, ὅντε βάλῃσι
θηρητήρ, ὃ δ' ἄρ' οὔτι πεπαρμένος ἦτορ ἄκοντι
λήθεται ἠγορέης, ἀλλὰ στρέφει' ἄργιον ὄμμα 145
σμερδαλέον βλοσυρῆσιν ὑπαὶ γενέεσσι βεβρυχῶς·
ὡς ἄρα Πηλεΐδαο χόλος καὶ λοίγιον ἔλκος

130. ἄζετο A, ἄζετο M.

132. ἄλληκτιον A, ἄλληκτιον M et
corr. Pauw.

133. κατοπιόων AC2, κατοπιόων
VNV123 C1, κατοπιόων M et ita em.
Rhod., κατοπιόων conj. Scal.

136. κεῖνοι M.

137. κρύβδην AC12, κρύβδ' MVNV
123 E1a. — ἦρις M, ἥρης C2.

138. ἄζοντ' A, ἄζοντ' M. — ὃδ'
A, ὃ δ' M. — λήγετο A, λήθετο M,
quod rec. Tychs.

140. Cfr. Nonn. XXV, 549 καὶ πάλιν
ἔξεεν αἷμα. — ἐριδομένοιο V,
unde quis ἐριδομένοιο commendet.
Verum id tum demum recte habe-
ret, si non studium, sed ipsa pug-
nandi contentio desideraretur.

141. ἄρα M.

142. ἐφέστασαν M, quod non recte
probatum erat Tychsen., quia non
tam absistant, sed eminus impugnent
prostratum Achillem. Verum vulga-
tum praefendum esse non solum
qui sequitur genitivus λέοντος de-
monstrat, sed etiam consans usus:
cfr. A, 340 κατοπιώσσοντες ἄς ἐστιατε.
N, 738 οἱ μὲν ἀφιστάων. E, 132
ἀφιστάσ' οἱ δὲ μάχονται. λ, 544 νό-
σφι ἀφιστήκει. N, 263 ἰκὰς ἰστά-

μενος πολεμίζειν. Cfr. Quint. XI,
376 νόσφι ἀφιστήκει.

143. ὄν τε A, ὄντε M. — βάλῃσι
AM, tacite corr. Tychs.

144. ὃδ' ἄρ A, ὃ δ' ἄρ' M.

147. ἔγχος AM et vulgo, ἔλκος ego
scripsi emendat. p. 187 et his ver-
bis commendavi: „Quomodo exitia-
bilis Pelidae hasta animum ejus in
furorem stimulare potuerit equidem
non perspicio. Indignatione exardescit
Achilles propterea, quod Apollinis
sagitta mortiferam sibi plagam
illatam esse sentit. Apertissime hoc
prodit ex versibus, qui antecedunt,
141-46, quibus Achilles cum leone
comparatur, qui per vulnus ab uno
venatorum inflictum in rabiem con-
vertitur. Itaque h. l. Quintum scrip-
sisse puto λοίγιον ἔλκος ut v.
84 ἔλκος ἀναλθές et II, 565 ἔλκος
οὐλόμινον dixit (ipsum λοίγιον ἔλ-
κος vid. apud Gregor. Nazianz. I,
238 et Nonnum XXIX, 150). Ἐγχος
eo facilius substitui poterat, quo-
niam hoc et statim s. quitur v. 150,
et saepius a Quinto dictum est λοί-
γιον ἔγχος, ut 317. IV, 25. XIII, 335.
Id autem cur non possit de Apollin-
is sagilla accipi, non obscura est
causa. Ceterum ne offendas in ver-

θυμὸν ἄδην ὀρόθινε· θεοῦ δέ μιν ἰὸς ἐδάμνα·
ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνόρουσε καὶ ἔνθορε δυσμενέεσσι
πάλλων ὄβριμον ἔγχος, ἔλεν δ' Ὀρυθάονα διῶν

150

Ἐκτορος ἐσθλὸν ἑταῖρον * * *
* * * ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο τυχήσας·
οὐ γάρ οἱ κόρυς ἔσχε μακρὸν δόρυ καὶ μεμαῶτος
* * * * *

borum positione paullo insolentiore, vid. XIII, 155. καὶ ποῦ τις βρεχιδόν τε καὶ ἐγκέφαλον συνέχευε Λῆα βαλὼν ἑτάροιο κατά μόθον, ubi genitivus ἑτάροιο pendet a βρεχιδόν τε καὶ ἐγκέφαλον.“ Eo minus recipiendum dubitavi, quum postea etiam ab Heynio jam idem conjectum esse invenerim. Tychs. hæc adnotaverat: „ira et hasta, h. e. pugnae cupido, fortitudo: hasta, cui imprimis confidebat (vid. v. 70 sq.), pro fortitudine dicta. Cfr. Virgilianum: pudor incendit vires et conscia virtus.“ Locus legitur Aen. V, 455, sed nec eo nec illa interpretatione vulgatam defendi non est quod pluribus demonstretur. Sed idem Tychs. locus similes, quos expressisse videtur Quintus, indicavit E, 136 sqq. Y, 164 sqq. Virg. Aen. XII, 4 sqq.

151. ἑταῖρον ἀνὰ κροτάφοιο A, ἑταῖρον ἀνακροτάφοιο M sine lac., ἑταῖρον ἐπὶ κροτάφοιο Tychs. Lehrs. ex Pauwii conjectura, cuius hæc sunt verba: „An ἀνὰ casum patrium amat? Nescio, neque exempla suppetunt: Nam ἀνὰ νηὸς ἔβην, novissimum illud Homericum, huc non pertinet, ut omnes animadvertunt statim. Videndum. Alias ἀνὰ mutandum in ἐπί.“ Recte offendit; sed quod ipse invenit, non magis ferri potest. Itaque adhuc teneo quod in programm. p. 9 conjeci versum excidisse hoc modo:

Ἐκτορος ἐσθλὸν ἑταῖρον * * *
* * * ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο
τυχήσας,

his additis: „post verbum ἑταῖρον credible est expositum fuisse de Orythaonis genere; praeterea ad firmandam opinionem locum Homericum adscribo A, 501 sq.

τόν ῥ' Ὀδυσσεὺς ἑτάροιο χολωσάμενος
βάλε δουρὶ κόρην. ἢ δ' ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο
πέρησεν

αἰχμὴ χαλκείη.“

Addere poteram Quint. II, 237 διὰ σιέροιο τυχήσας.

152. Cum in libris nulla lacuna post hunc v. notata esset, — nec quidquam in hoc versu in A scriptura mutant MVNV123L12 — verba καὶ μεμαῶτος jure interpretibus negotium facessivere. „Hoc misere flaccescit hic ad οἱ relatum; sed an figuratius forte referendum ad κόρυς, et scribendum καὶ μεμανῖας (sic!) vel καὶ μεμανῖα potius?“ PAUW. Sed recte Heynius, galea, inquit, non est μεμανῖα. Ipse addit: „καί, et quidem, μεμαῶτος αὐτοῦ, alias καίπερ, cum ille, Achilles, cum impetu in eum irrueret et hastae vim adderet.“ Sed ipsum illud καὶ alienum esse quis videt. Ego olim in emendall. p. 188 primum Hermannii conjecturam attuli, qui latere putabat participium ad Achillem vulneratum referendum φαεζμηῶτος. Sed κεκμηῶτος potius fatigatum pugnando quam vulnere fessum significat, et tum maxime desideraretur καὶ vel περ: galea non repulit hastam quamvis viribus confecti. Tum ipse dubitanter καὶ μέλαν' οἶτον proposui, ut infra XI, 344 de galeis et clupeis dicatur: αἶτ' ἄλεγεινὸν Αἰζιῶν ῥύοντο μόρον καὶ ἀμείλιχον αἶσαν. Et cfr. ad XIII, 362. Sed his omnibus praestare videtur, ut καὶ μεμαῶτος ad Orythaonem referatur, quod quidem jam Rhodom. vertendo — „non enim cassis ipsius quamlibet cupientis impedivit longam hastam“ — et Tychs. — „quamquam id Orythaon optasset“ — fecere, sed uterque in eo erravit, quod de illo simplex μεμαῶτος dici potuisse putavim. Potius, uti jam in programm. l. c. monitum, versus hujus sententiae periit:

οὐ γάρ οἱ κόρυς ἔσχε μακρὸν δόρυ
καὶ μεμαῶτος

ἀλλὰ δι' αὐτῆς αἴψα καὶ ὀστίου ἔνδον ἴκανεν
ἴνας ἐς ἐγκεφάλιο, κέασσε δὲ οἱ θαλερόν κῆρ·

Ἴππόνοον δ' ἐδάμασσε κοτ' ὄφρῦος ἔγχος ἐρείσας

155

ἐς θέμεθλ' ὄφθαλμοῖο· χαμαὶ δὲ οἱ ἔκπεσε γλήνη
ἐκ βλεφάρων· ψυχὴ δὲ κατ' αἶδος ἐξεποτήθη·

Ἀλκιθόου δ' ἄρ' ἔπειτα διὰ γναθμοῖο περήσας
γλωῶσαν ὄλην ἀπέκερσεν· ὃ δ' ἐς πέδον ἤριπε γαίης
ἐκπνείων· αἰχμὴ δὲ δι' οὔατος ἐξεφάνθη.

160

[ἀργαλέον θανάτοιο τέλος
καὶ κῆρας ἀλύξαι.]
Adscripti τ, 231 de hinnuleo: ἐκ-
φυγγεῖν μεμαῶς et Quint. VI, 384
sq. ἀλλὰ σ' ἔγωγε Νοσγισάμην βί-
οιο ληλαϊόμενόν περ ἀλύξαι. Ad-
dere poteram, qui locus propius
accedit, VI, 613 sq.

πολλοὺς δ' ἐν κοινήσι βάλον μάλα
περ μεμαῶτας
ἐκφυγγεῖν ὄλοιο τόνον σιονόεσαν
ὁμοκλήν.

153. ἀλλὰ καὶ δι' M, unde olim
in *ep. crit.* p. 710 conjeci: ἀλλὰ καὶ
αὐτῆς, sed nunc praestare visum, ad
solum cranium significantium illud
ἔνδον referri. — ὀστίων A, ὀστίου
M, quod jure recepit Tychs.

154. ἴνας manco versu AM et ce-
teri, ut videtur, ἴνας ἐς Rhodom.,
quod jure praelulit Tychs., ἴνας ἐπ'
Dausq., ἰνάς τ' Scalig., ἰνάς γ'
Pauw. conjecit pessime omnium, ut
fere solet. — κέασσε AM, κέασσε C1
et ita corr. Rhod.

155. ἔνδον AM et vulgo, ἔγχος
ego scripsi in *ep. crit. l. c.* his ad-
ditis: „mentio teli desideratur, quo
Hipponoi oculum transfixerit, nec
placet ἐρείσας nude positum. Scri-
bendum ἔγχος: vid. Hom. Γ, 358
et alibi (ἔγχος) διὰ θώρηκος πολυ-
δαιδάλου ἠόρηριστο, et Nonn. XXX,
191 γναθμοῦ δεξιτεροῦ παρ' ὀστίου
ἔγχος ἐρείσας. Nam ἔνδον, quod
propter sequentia minime est ne-
cessarium, ortum videtur ex v. 154.
— ἐρούσας A, ἐρούσας M; emend.
Rhod

156. θέμεθ' λ' ὄφθαλμοῖο M. —
Sed de toto h. l. Hermannus olim
aliam mecum communicavit senten-
tiam, quam silentio praeterire nefas
duxerim. Miratus ille, quomodo fac-
tum sit, ut hasta in oculum intrusa
pupilla, quam tamen configi fuerit

consentaneum, excidere potuerit.
hanc ipsam rem ad Orythaonis vul-
nerationem refert, cui hasta per
tempora in oculum adacta sane
pupillam extrudere potuerit. Itaque
v. 153 - 57 transpositos ita consti-
tuit:

ἀλλὰ δι' αὐτῆς αἴψα καὶ ὀστίου
ἔνδον ἴκανεν

ἴνας ἐς ἐγκεφάλιο κατ' ὄφρῦος
ἔνδον ἐρείσας

ἐς θέμεθλ' ὄφθαλμοῖο· χαμαὶ δὲ
οἱ ἔκπεσε γλήνη

ἐκ βλεφάρων· ψυχὴ δὲ κατ' αἶδος
ἐξεποτήθη.

Ἴππόνοον δ' ἐδάμασσε, κέασσε δὲ
οἱ θαλερόν κῆρ.

Sed ei rationi primum hoc obstat,
quod trium priorum virorum, quos
Achilles resuscitatus interficit, fatum
paullo accuratius descriptum esse
videtur, ut de Hipponoo unicus ver-
sus interjectus jure offendat. Deinde
Hermannii scrupulus haud scio an
solvi possit eo, quod hasta superne
in oculi cavernam descendente (κατ'
ὄφρῦος) pupilla sane expelli potuisse
videtur.

158. Ἀλκιθόου AM et vulgo, Ἀλ-
κιθόου apud Homerum — M, 93.
N, 427 sqq. — legi jam observavit
Pauw., quod ipsum recepi ut usita-
tum, quamquam illud quin per se
defendi possit nihil dubito. — ἄρ

9
AM. — γναμοῖο (θ ab alt. m.) M.

159. ἀπέκερσε M. — ὃ δ' A, ὃ δ'
M.

160. ἀμπνείων AM et vulgo; ἐκ-
πνείων Pauw. emend. et fortasse
jam Rhod. vertendo (*expirans*). De
h. l. olim uberius in *emendatt.* p.
188 - 90 disserui, quae paullulum
mutata repetere placet: „Recte
offenderunt in participio ἀμπνείων
Struvius in *programm. pasch.* a

καὶ τοὺς μὲν κατέπερνε καταγτίον ἀΐσσοντας
 δῖος ἀνήρ· πολλῶν δὲ καὶ ἄλλων θυμὸν ἔλυσε
 φευγόντων· ἔτι γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶν ἔξεν αἶμα.

ἀλλ' ὅτε οἱ ψύχοντο μέλη καὶ ἀπήιε θυμός,
 ἔσθη ἑρσιδάμενος μελίη ἔπι· τοὶ δ' ἐπέτοντο
 πανσυδίη τρομέοντες, ὃ δέ σφισι τοῖον ὁμόκλα·

165

1818 p. 4, et Spitzner. *observatt.* p. 5; ἀναπνέω enim quod proprie est *spiritum sursum ducere*, nobis *aufathmen*, plerumque translate dicitur de iis, qui ab ingente aliquo periculo aut labore, quo veluti onere ingravescente spiritus iis intercludebatur, liberati animum recipiunt seseque recreant. Ita apud ipsum Quintum verbum usurpatum reperies I, 197. 599. IV, 23. 373. V, 511. VI, 118. 306. 594. VIII, 21. 369. 372. 375. IX, 470. X, 228. XI, 225. 270. XIII, 516. Inde dictum ἀμπνεύσας πολέμοιο IV, 41 et XI, 438. Cfr. Apoll. Rh. II, 607. Praeivit usum Homerus *A*, 327. 382. 800. *O*, 235. *II*, 42. 111. 302. *Σ*, 200. *T*, 227. *Φ*, 534. Praeterea ἀναπνέω bis in Quinto occurrit paullo diverso sensu, sed qui tamen ejus notioni convenit, primum I, 343 ὄβοιμον ἐν στήθεσσι ἀναπνέοντες ἄρηα, tum, quia respiratio certissimum est vitae signum, III, 536 de vivente: θῆκε δ' ἄρ' ἐρσθήεντα καὶ ἐῤζελον ἀμπνεύοντι. Ex his omnibus apparet non potuisse de eo, qui moribundus exspirat, nudum dici verbum ἀναπνεῶ. Certe addendum erat ἔτι, ut v. 109 de Titanibus dictum fulmine percussis: οἱ δ' ἄρ' ἔτ' αἰθρομένοιισιν ἐοικότες ἀμπνεύσασον. Itaque Struvius *l. c.* locum ita emendandum putat: ὃ δ' ἐς πέδον ἤριπε, βαιὸν ἀμπνεύων, afferens III, 368, atque ad hanc normam corrigens simul III, 340, ubi βαιὸν ἔτ' ἐμπνεύοντα legebatur. Et hoc quidem recte fecit, eademque medela etiam VI, 526 adhibenda fuit. Nam ἐμπνέειν cum proprie significet *spiritum in aliquem millere*, ut *P*, 502 de equis ἐμπνέοντε μετασφρένω, tum ut Latinorum *adspirare* et *inspirare* de Diis dicitur hominibus aut robur et animum aut prudentiam et consilium suggerentibus, de qua re vid. Spitzner. *mant.* p. 249 sq. Tamen Struvii ra-

tio probari nequit. Primum enim locutio βαιὸν ἀναπνεῖν ambigua est. potestque etiam dici de eo, qui, quamquam paullulum, recreatur tamen. Vid. III, 783. IV, 64. 373. VII, 624. IX, 430. Tum displicet βαιὸν in versus fine, ἀμπνεύων alterius initio positum. Denique ipsa locutio πέδον γαίης, quam Struvius in suspicionem adduxit, ductus locis II, 651 et VI, 374, quorum posterior locus eandem plane clausulam tenet, ita defenditur, ut non sit mutanda. — Hucusque olim recte disputaveram, sed quod ipse rejecto, quod etiam Spitzner commendabat, ἐκπνεύων potius ad normam Homericam *o*, 82 ἀππέμψει conjeci ἀππνεύων, minime jam probo, cum Quintus uno loco a ceterorum, quos Spitzner. *l. c.* adduxit, lege insolenter discississe judicari nequeat. Quae autem de verbo ἀποπνεῖν exposui, ea nunc ad XIV, 72 leguntur. — οὐδατος AC2, οὐατος ME1 C1, et ita corr. Rhodom.

162. ἔλυσε AC1, ἔλυσε ME1 C2, et ita corr. Rhod.

165. μελίη M. — τοῖδ' ἐπέτοντο A, τοὶ δ' ἐπέτοντο M, τοὶ δ' ἐφέβοντο VNV123 C1, quod etiam a Scalligero conjectum recepit Tychs. et Lehrs., fuitque sane scribendum, si sequens versus solo M servatus omittebatur. Neque enim ἐπέτοντο nude positum *avolare* est, quo modo Rhod. vertit, sed omnino de equis hominibusque celeriter currentibus dicitur. Id h. l. cum sequente versu indicetur *fuga* factum esse, optime habet.

166. Hic versus ex solo M additus, in quo tamen πανσυδίη legitur. „Reliqui codd. omnes et in his N praestantissimus hic mutili sunt: inspectos esse h. l. dubitari non potest, quum ex iis vox ἐφέβοντο laudetur. In E2 ad marg. alia manus adscripsit: τοῖα δ' ἔει-

„ἄ δειλοὶ Τρωῶες καὶ Δάρδανοι, οὐδὲ θανόντος
ἔγχος ἔμὸν φεύξεσθε ἀμείλιχον, ἀλλ' ἅμα πάντες
τίσεται ἄρ' αἰνὸν ὄλεθρον Ἐρινύσιν ἡμετέρῃσιν.“

ὡς φάτο· τοὶ δ' αἰόντες ὑπέτρεσαν, εὐτ' ἐν ὄρεσσι 170
φθίγγον ἐριβρούχοιο νεβροὶ τρομέωσι λέοντος
δείλαιοι μέγα θῆρα πεφυζότες· ὡς ἄρα λαοὶ
Τρώων ἵποπόλων ἠδ' ἄλλοδαπῶν ἐπικούρων
ὑστατὴν Ἀχιλλῆος ὑποτρομέοντες ὁμοκλήν

* * * * *

πεν, quod docet lacunam suboluisse viro docto, qui haec adjecit. Mirum autem criticos eam lacunam non animadvertisse: etenim verba τοὶ δ' ἐπίοντο et ἄ δειλοὶ Τρωῶες parum cohaerere attendenti manifestum est.“
TYCHS.

168. Hermann. in *Orph.* p. 743 de hiatu: „Nisi in priore versu usus est duali, quia ad Trojanos et Dardanios est oratio, excusatio erit ab similibus quibusdam Homeri locis, ut supra in Apollonio III, 561.“ Posteriori sententiae hic quidem accessi: vid. *prolegg.* II, 1, §. 10. Nam nec dualis apud Quintum videtur firmari posse, nec quod quis praeterea tentaverit, ut aut φεύξεσθ' ἔτ' ἀμείλιχον aut φεύξεσθ' ἔγχος ἔμὸν ποτ' ἀμείλιχον aut adeo e-jecto ἔμὸν scribatur φεύξεσθ' ὄβριμον ἔγχος ἀμείλιχον, satis probabile est. — ἀλλάμα (sic!) M.

169. τίσετε AM et ceteri, ut videtur; τίσεσθ' Tychs. ex sua conjectura, quam refellere supervacaneum est. Nec magis quod praeterea conjecit τίσετε δεινὸν ὄλεθρον admitti potest, cum hoc epitheton de pernicie prorsus sit inauditum. Rectius λυγρὸν proposuisset ex VI, 432. X. 215, quamquam ibi prima syllaba correpta legitur. Sed omnino αἰνὸν ita Quinti consuetudine firmatur, ut haud temere ei sit eripiendum: vid. I, 685. II, 44. X, 221. XIII, 452. XIV, 363, ubi in secunda sede legitur, et cfr. IX, 338. XII, 355. 418. XIII, 76. Contra II, 259 ὡπὸς et VIII, 424 αἰπὸς ὄλεθρος non sine causa legitur. Hermann. *Orph. l. c.*: „In altero versu scribendum τίσαι“, etsi Homerus interdum in

imperativo activi verbi hiatum habet: ut *Odyss.* VIII, 251 παῖσατε ὡς. X, 403 ἐρύσσατε ἠπειρόνδε, 404 πελάσσατε ὄπια. XXIV, 214 ἱερεύσατε, ὅστις.“ Quae cur non sufficere arbitrer ad defendendum hiatum dixi in *prolegg.* II, 1, §. 8. Itaque aut quod Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 186 emendavit αἰνὸν τίσειτ' ὄλεθρον, cui patrocinator X, 269 αἰνὸν ὑπ' ἄλγεσι φαινὸν ὄλεθρον, aut quod Lehrs. scripsit τίσειτ' ἄρ' αἰνὸν ὄλεθρον recipiendum fuit. Posteriori recepi propter locum similem XII, 544 sq. ἀλλ' ἅμα πάντες Χαίρειτ' ἄρ' ἀφραδέοντες, quemadmodum feliciter emendavit Spitzner. *mant.* p. 263. Et cfr. ad IV, 181. Inusitatum esset si quis τλήσεσθ' αἰνὸν ὄλεθρον proponeret. — Ἐρινύσιν ἡμετέρῃσιν M.

170. τοῖδ' αἰόντος A, τοὶ δ' αἰόντες MVNV123a, et ita vertendo expressit Rhod. taciteque edidit Pauw.

171. φθίγγοι E1. — ἐριβρούχοιο AME1, ἐριβρούχοιον V; corr. Rhod. — τρομέωσι E1.

174. ὑποτρομέοντες AM et ceteri codd., ut videtur. „Non convenit participium: Scribe ὑποτρομέεσκον.“ PAUW. Idem jam Rhodom. voluisse videtur cum vertit: *fremlich exprescebant*, et recepit Tychs. Lehrs. Nec assentiri possumus Dorvillio *vann. crit.* p. 63 commode verbum ex superioribus suppleri opinanti. Tamen ego in Quinto adhuc lacunam etiam h. l. statui verisimilius puto, quam subesse jam in *emendatt.* suspicatus hoc modo explevi:

οὕτω οἱ τλήσαν καὶ βλημένον ἄσπον
ἰκέσθαι,

quae ipsa sententia ex Quinti con-

ἐλπόμενοι μιν ἔτι ἔμμεν ἀνούτατον· ὅς δ' ὑπὸ πότμῳ 175
 θυμὸν τολμήεντα καὶ ὄβριμα γνῖα βαρυνθεῖς
 ἤριπεν ἀμφὶ νέκυσβιν ἀλίγκιον οὐρεῖ μακροῶ·
 γαῖα δ' ὑπεπλατάγησε καὶ ἄσπετον ἔβραχε τεύχη
 Πηλεΐδαο πεδόντος ἀμύμονος· οἱ δ' ἔτι θυμῶ
 δῆιοι εἰσορόωντες ἀπειρέσιον τρομέεσκον· 180
 ὡς δ' ὅτε θῆρα δαφουινὸν ὑπ' αἰζηοῖσι δαμέντα
 μῆλα περιτρομέουσι παρὰ σταθμὸν ἀθρήσαντα
 βλήμενον, οὐδέ οἱ ἄγχι παρελθέμεναι μεμιάσιν,

suetudine infra 181 sqq. comparando illustratur. Quamquam scio Struvium *observatt.* p. 27 non satis causae esse credere, ut aliquid excidisse statuatur. Adjuvat id certe C1, de quo cod. Tychs. haec habet: „in C1 est spatium vacuum unius lineae; nihil tamen deest (scilicet si cum ceteris libris comparatur. K.), et manus recentior lineolis adlitis huiusmodi / / / damnavit.“

175. ἔμμεν' M et hic quidem Tychs. Lehrs. — ὅς A. — πότμῳ M.

176. ὄβριμα A, ὄβριμα M.

177. ἀλίγκιος AM et vulgo, ἀλίγκιον ego scripsi: vid. supra ad II, 197. Pertinet huc etiam λ, 207 τρις δέ μοι ἐκ χειρῶν σιζῆ ἐξέλον ἢ καὶ ὄνειρῳ ἔπιται, ubi non accedo Nitzschio in *adnotatt.* vol. III, p. 223 neutrum non adverbiale esse sed paene substantivum paullo obscurius monenti. — μακροῶ M.

179. οἶδ' A, οἶδ' M. — θυμῶ M.

180. δῆιον AM et vulgo, quod ferri nullo modo potest: nam si de Achille Quintus aliquid addidisset, non otiosum et prorsus inutile epitheton, sed vocem addidisset, quae *prostratum* sive *mortuum* Achillem Trojanis terribilem fuisse indicaret. Id intuli in *ep. crit.* scribendo βλήμενον, quod sane et tota Quinti consuetudine — vid. I, 819. III, 282. VII, 616. X, 193. XI, 47. 105. II, 255. III, 142. 316. IV, 23. V, 184. VI, 456. III, 429. VI, 291. 228 — et h. l. sequente cumparatione v. 181–85 et maxime illo βλήμενον v. 183 magnopere commendatur, magis etiam quam *κείμενον*, quod quis ex II, 339. V, 488 praetulerit, ubi tamen ἐν κονίησι additum est. Et haud scio an quis in alia omnia

abiturus et δῆν τὸν δ' εἰσορόωντες excogitaturus sit, quod non inepte Homericis quibusdam, ut δ, 704 δῆν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε. ζ, 167 κείνο ἰδῶν ἐτεθήπεα θυμῶ Δῆν. ψ, 93 ἢ δ' ἄνω δῆν ἦστο firma verit. Sed simplicissimum et, quod aegre h. l. accuratior Troum designatio desideratur, verisimillimum fuit δῆιοι, eodem modo XII, 237 positum, cum ceteris locis I, 810. III, 414. IV, 525. XIII, 265 generali sensu legatur.

182. περὶ AM et vulgo. „Haec nimis gemella: sed an forte scripsit Quintus παρὰ σταθμὸν, *juxta stabulum*? Id certe accommodatius etiam ipsa indole sua.“ PAUW. Reposui παρὰ, quia si περὶ σταθμὸν legitur id ad oves referri debet; sed hoc ipsum non magnopere placet, cum et potius locus, quo prostratus leo jaceat, designandus videatur, et similes loci potius movendi verbum positurum fuisse poetam doceant: III, 222 περὶ σίμβλον — ποτίονται. V, 496 σκαίρουσι — σηκοῦς πέρι. VIII, 43 περὶ στένοι δορυαίνοντες, 331 μνήσι περὶ γλάγος ἐρχομένησι. XIII, 68 μῆλα περὶ σταθμὸν ἀΐσσοντα. Contra IV, 317 πεσὼν δ' ἐκονίσσατο νῶτα Σῆμα πάρα — Ἀμαρυγέος. Nec vereor ne quis mihi objecturus sit III, 280 ὃ δ' ἔπιος ἀμφ' Ἀχιλλῆα Κέππεσεν, εἰδ' ἐν ὄρεσι περὶ στερεῆν δρύα θάμνος. Hic enim propriam vim praepositio retinet. Et cfr. ad I, 627. 801.

183. βλήμενον A et vulgo, βλήμενον M et ceteris locis, quos supra adduxi, omnes. — μεμιάσιν A, μεμιάσσι C2, μαιμιάσιν M, μεμιάσιν E1C1, et ita corr. Rhod.

ἀλλὰ μιν ὡς ζῶντα νέκην περιπεφρίκαδιν·

ὡς Τρωῆς φοβέοντο καὶ οὐκέτ' ἐόντ' Ἀχιλλῆα.

185

ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπέεσσι Πάρις μέγα θαρσύνεσκε
λαόν, ἐπεὶ φρεσὶν ἦσιν ἐγρήθεεν· ἦ γὰρ ἐώλπει
Ἀργείους παύσασθαι ἀμαιμακέτοιο κυδοιμοῦ
Πηλείδαο πεδόντος· ὃ γὰρ Δαναοῖς πέλεν ἀλκή·

„ὦ φίλοι, εἰ ἔτεόν μοι ἀρήγχετε εὐμενέοντες,
σήμερον ἦε θάνωμεν ὑπ' Ἀργείοισι δαμέντες,
ἦε σαωθέντες ποτὶ Ἴλιον εἰρύσσωμεν

190

ἵπποις Ἐκτορέοισι δεδουπότα Πηλείωνα,
οἷ μ' ἐς δημοτῆτα κασιγνήτοιο θανόντος

ἀχνύμενοι φορέουσιν ἐόν ποθέοντες ἄνακτα·

195

τοῖς εἴ πως εἰρύσσωμεν Ἀχιλλεῖα δηωθέντα,

ἵπποις μὲν μέγα κῦδος ὀρέξομεν ἠδὲ καὶ αὐτῶ
Ἐκτορι, εἴ γέ τις ἐστι κατ' αἴδος ἀνθρώποισιν

184. ἀλλὰ εἰ AM et vulgo, ἀλλὰ οἱ Hermann. *Orph.* p. 743 hiatus merito infensus; sed οἱ apud Quintum accusativi vices sustinere ne ipse quidem hodie defendat. Equidem olim in *epist. crit.* p. 710 ἀλλὰ καὶ conjeci, sed id tantum proprio sensu legitur: XIV, 361 ἀλλὰ καὶ ἄλλους — κατέρχε, 445 οὔτι ἐργον ἀνθίσταμαι εἵνεκ' Ἀχαιῶν, Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα πάντα — Δῶσω, et sequente εἰ III, 261. X, 430. Reposui igitur quod l. c. certe memoraveram, ἀλλὰ μιν, quod sequente vocali ponitur — II, 288. III, 308. 626. IV, 251. 416. 433. 449. V, 552. VII, 315. 357. 403. 671. X, 107. 151. 359 —, ut ἀλλὰ εἰ sequente consonante — II, 361. VII, 13. 450. IX, 28. X, 160. 307. XII, 255. — Cfr. ad III, 57.

185. οὐκ εἶ A et vulgo, οὐκέτ' M.

187. ἦσιν M. — ἐγρήθησεν AC2, ἐγρήθεεν ME1 C1, et ita corr. Rhod.

188. „Malim hic παύσεσθαι.“

PAUW. Fallitur: promiscue enim et haud scio an sine nullo discriminate infinitivi aoristi et futuri post sperandi verbum apud Quintum ponuntur: ita legitur quidem δηώσειν II, 108, ἔσσεισθ' ibid. 360, θρέψειν III, 478, ἔλασσήσειν V, 583, ἐξυπαλύξειν XII, 502; contra ἴδμεναι V, 135, ἰδέσθαι ibid. 534, ἀπολέσθαι VI, 299, ὑπεκφυγείν, ibid. 421;

καμῖν, VII, 555, πέτεσθαι X, 268, ἰξέσθαι ibid. 425, διαπρόθειν XII, 289; porro ἀπολέσσαι VI, 298, ἐναρῖξαι VII, 694, βαλέειν — ἀμαθύνειν — δαΐξαι VIII, 8 sq., et ipsum ἔλπειο γὰρ παύσασθαι ἀνηροῦτο χόλοιο ὄν πόσιν XIV, 170, quibus locis futura poni poterant. ἔμμεναι sed suo significato sequitur II, 312. III, 79. VI, 70. VIII, 38. IX, 251. XI, 492, et ἀμφιπεριστροφᾶσθαι XIII, 10.

189. ὃ AM hic quidem. — Δαναοῖσι A, Δαναοῖς M et ita tacite corr. Rhod.

190. ἀρήγχετε A et vulgo, ἀρήγεται M, ἀρήγοι' emendavit Herm. *Orph.* p. 743, quod recepit Lehrs. Sed εἰ ἔτεόν apud Quintum tantummodo cum indicativo ponitur: vid. IV, 83. 103. VIII, 431. 475. XII, 26. XIII, 513. De hiatus vid. *prolegg.* II, 1, §. 11.

192. εἰρύσσωμεν A, εὐρύσσωμεν errore Tychs. Lehrs., εἰρύσσωμεν M.

193. Ἐκτορέησι (οἱ ab alt. m.) M, qui tamen infra 339 vulgatum tenet.

194. δημοτῆτα M. — θανόντος M.

195. ἔδν (sic!) M. — Cfr. A, 161. Tryph. v. 16.

196. εἰρύσσωμεν V. — δηωθέντα M.

198. εἰγέ τις A, εἴ γε τις M, εἴ γε τις Tychs. Lehrs.; correxi. — ἐστι A et vulgo, ἐστι M.

ἢ νόος ἢ ἐθέμιστες· ὃ γὰρ κακὰ μῆσατο Τρωῶας·
καί μιν Τρωιάδες μεγάλα φρεσὶ καρχαλώσσαι 200
ἀμφιπεριδότηθονται ἀνὰ πτόλιν, ἢ ὅτε λυγροαὶ
πορδάλιες τεκέων κεχολωμέναι ἢ ἐλέαιναι
ἀνδρὶ πολυκμήτῳ μογερῆς ἐπίστορι θήρης

* * * * *

ὡς Τρωαὶ περὶ νεκρὸν ἀποκταμένου Ἀχιλλῆος
ἀθροαὶ ἀτξουσὶν ἀπειρέσιον κοτεύουσαι, 205
αἱ μὲν ὑπὲρ τοκέων κεχολωμέναι, αἱ δὲ καὶ ἀνδρῶν,
αἱ δ' ἄρ' ὑπὲρ παίδων, αἱ δὲ γνωτῶν ἐριτίμων.

γηθήσει δὲ μάλιστα πατήρ ἐμὸς ἠδὲ γέροντες,
ὄσσοις οὐκ ἐθέλοντας ἐν ἄστει γῆρας ἐρύκει,
τόνδ' ἡμεῖς εἶπερ τε ποτὶ πτόλιν εἰρούσαντες 210

199. ὃ AM hic quidem. — κακὰ altero x in rasura, cum olim τ fuisset, M.

201. ἀμφω περιστήθονται AMC2, ἀμφιπεριστήθονται C1, et ita em. Rhod. — ἢ ὅτε A, ἢ ὅτε M.

202. παρδάλιες A et vulgo, πορδάλιες M: vid. prolegg. II, 2, §. 5.

— κεχολωμέναι (ω ab alt. m.) M. — ἢ δὲ AM, ἢ ἐ Tychs. edidit ex corr. Pauwii.

203. θήρης in M scriptum erat θήρων, sed ab ead. m. ω duabus lineis perfossum et superscriptum γρ η et ν in σ mutatum. — Tum post hunc versum aliquid intercidisse in emendat. p. 271 his verbis docui: „praeposteri sunt dativi, quos si pendere putes ex κεχολωμέναι, imperfecta est oratio atque verborum structura incommoda. Et plenius comparationem expositam esse expectaveris. Probabilius igitur videatur post v. 203 hujuscemodi quid desiderare:

πάντη ἐπιβρίθουσιν, ὅτ' ἐν ξυλόχοισιν ἐφεῦρον,

quam illos tres dativos accusativis conmutare.“

205. ἀθροῶν A, ἀθροαὶ M, unde recepit Tychs. Et hoc tantum ut ceterorum Epicorum, ita Quinti consuetudini respondere abunde docent III, 103. V, 487. 613. VII, 114. 718. VIII, 333. X, 252. XI, 389. XIV, 22. 536. Inde patet etiam I, 746 αἶμα διὰ στόματος πεφόρητο Ἀθροῶν esse adjectivum.

206. κεχολωμέναι M. — αἱ δὲ manco versu AC2, αἱ δὲ καὶ MC1 (hic quidem superscripto καί), et ita emend. Rhod. Praeterea Dausq. αἱ δ' ὑπὲρ, Pauw. ex more pessime

αἱ δὲ κεν conjecit. — αἱδρον (ν et ω ab alt. m.) M.

207. αἰδ' ἄρ A, αἰ δ' ἄρ M.

208. ἠδὲ M.

209. Punctum, quod A, colon, quod ceterae editiones in versus sine habent, in comma mutavi. Vid. v. sq.

210. εἶπερ ποτὶ πόλιν εἰρούσαντες A, εἶπερ τε ποτὶ πτόλιν εἰρούσαντες M. „Reliqui codd. silent omnes.“

TYCHS.; ποτὶ τὴν πόλιν Scal. conj. Documento esse potest hic locus, quantopere prava interpunctio homines vexare possit. Nam cum v. 208 sq. male cum antecedentibus necleretur, quod jam propter comparisonem v. 201-3 ad solas mulieres spectantem fieri non debebat, certatim interpretes locum corruerunt. „εἶπερ γε ποτὶ πτόλιν εἰρούσωμεν, vel ἀπάτεροθε ποτὶ πτόλιν εἰρούσαντες, seorsum ad urbem pertractum.“ RHOD. „Posterius Rhodomanni commentum non displicet, inprimis si verba ita ordines, τὸν δ' ἡμεῖς ποτὶ πτόλιν εἰρούσαντες, θήσομεν ἀπάτεροθε οἰωνοῖσιν ἐδωδῆν. Prius languet in vocula εἶπερ et sententia inde exeunte, ubi praecessit jam v. 195 εἰ πως εἰρούσαιμεν Ἀχιλλεῖα δηωθέντα. Dein εἰρούσω-

θήσομεν οἰωνοῖσιν ἀερισπέτησιν ἔδωδῆν.“

ὡς φάτο· τοὶ δὲ νέκυν κρατερόφρονος Αἰακίδαο
 ἄμφεβαν ἔστυμένως, οἳ μιν φοβέοντο πάροιθεν,
 Γλαῦκος τ' Αἰνείας τε καὶ ὄβριμόθυμος Ἀγῆνωρ
 ἄλλοι τ' οὐλομένοιο δαήμονες ἰωχυοῖο, 215
 εἰρύσσαι μεμαῶτες ἐς Ἴλιον ἱερὸν ἄστν.
 ἀλλὰ οἱ οὐκ ἀμέλησε θεοῖς ἐναλίγκιος Αἴας,
 ἀλλὰ θεῶς περιβῆ· πάντας δ' ὑπὸ δούρατι μακροῷ
 ὦθει ἀπὸ νέκνος· τοὶ δ' οὐκ ἀπέληγον ὁμοκλῆς,
 ἀλλὰ οἱ ἀμφεμάχοντο περισταδὸν ἀΐσσοντες 220
 αἰὲν ἐπασσύτεροι, τανυχειλέες εὐτε μέλισσαι,

μεν ingratus est propter sequens θήσομεν, quae sono nimis vicina sunt: quamquam incommodum illud tolli posset legendo εἰρύσαιμεν, ut loco superiori habetur. Prius, ut dixi, longe melius; quod proinde sequi possumus: Nisi forte malueris, quod nunc mihi in mentem venit, τὸν δ' ἡμεῖς, ἐπειὴ γε ποτὶ πόλιν vel ποτὶ πτόλιν εἰρύσαιμεν, θήσομεν etc. postquam ad urbem traxerimus, ut speramus et nobis in votis est. Vide et elige.“ PAUW. Dausq. εἴπερ ποτ' ἐπὶ πτόλιν, Scal. εἴπερ ποτὶ τὴν πόλιν de versus clausula securi supplent. Lehrs. τὸν δ' (sic) ἡμεῖς εἴπερ τε ποτὶ πτόλιν εἰρύσωμεν (sic) scripsit, quod Struvius in observatt. p. 27 probat, locum illum a me in mutilatorum recensu praetermissum miratus. Unus Tychs., quocum ego inscius in rec. Lehrs. p. 73 consensi, γηθήσει etc. cum sequentibus jungenda esse vidit hoc modo: „laetabitur Priamus ceterique senes, hunc si nos ad urbem pertractum avibus escam projecerimus.“ εἴπερ τε, quod apud Quintum praeterea non legitur — simplex εἴπερ III, 74. IV, 343. IX, 252 — similiter α, 188. 204 positum esse notavit Tychs.

211. ἀερισπέτησιν M.

213. ἀμφεβασαν AMC2, ἀμφέβαν C1, et ita emend. Rhod.

214. ὄβριμόθυμος A, ὄβριμόθυμος M.

215. δαήμονες M.

216. εἰρύσαι A et vulgo, εἰρύσαι M: correxi.

218. Cfr. IV, 420 ἀλλὰ θεῶν πε-

ρίβη καὶ οἱ σάκος ἀμμεγάλυψεν. E, 424 πρὶν γὰρ περιβῆσαν ἄριστοι. Nonn. XXX, 54 οὐτεμένω περιβαίνων. — ἀπὸ AMC2 et vulgo, ἀπαι C1. „An ἀπωθεῖ ἀπὸ νέκμος? Vix placet hic et malo πάντας δ' ἄρα δούρατι: Nisi praeferas forte πάντας δ' ὑπὸ δούρατι. Nam id non inconueniens hic, ut supra v. 125.“ PAUW. πάντας δ' ἄρα legisse videtur etiam Rhod. vertens: omnes igitur. Spitzner. mant. p. 240 aut vulgatam ex XII, 136 sq. οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ὄζυος Αἰακίον πελέκεσσιν ἐν ἀπρίστιον ἀπὸ φιρῶν et Apoll. Rhod. III, 1017 sq. τοῖος ἀπὸ ξανθοῖο καροῖατος — Στρούπιεν Ἔρωσ ἠδέϊαν ἀπο φλόγα defendendum aut πάντας δ' ἄψ ex IV, 252. VIII, 169. XIII, 176 assumendum putat. Illud tamen h. l. minus probaverim, quamquam de praepositionibus cumulatis ipse dixi in prolegg. II, 2, §. 20, hoc vero propter numerorum duritiem rejiciendum. Contra quod etiam Struv. observatt. p. 5 commendavit ὑπὸ δούρατι μακροῷ Quinti consuetudine ita firmatur, ut recipiendum fuerit. Eadem verba leguntur XIII, 209, ὑπὸ δούρατι IX, 93. ἐπὸ δουρί IV, 477. V, 295. VIII, 126. XIII, 213. ἐπ' ἔγχυ I, 620. II, 130. 397. III, 307. VII, 99. 525. IX, 83. 134. 188. X, 85. XI, 167. XIII, 448. ἐπ' ἄζοντι II, 375. X, 107. XIV, 318. ὑπὸ μελίη IX, 184. ὑπὸ ξίφεϊ IV, 357. XIII, 354. ὑπαι βελέεσσιν III, 81. ἄρη ἐπ' VI, 218. ἐπὸ -πελέκεσσιν XI, 389. ἐπὸ σιδήρω XII, 135.

219. ἀπαι νέκμος perperam conj. Scal. — τοῖδ' A, τοὶ δ' M.

αἶ ῥά θ' ἔδον περι σίμβλον ἀπειρέσθαι ποτέωνται
 ἄνδρ' ἀπαμυνόμεναι, ὃ δ' ἄρ' οὐκ ἀλέγων ἐπιούσας
 κηρούς ἐκτάμνησι μελίχροας, αἶ δ' ἀκάχονται
 καπνοῦ ὑπὸ ριπῆς ἡδ' ἀνέρος, ἀλλ' ἄρα καὶ ὡς 225
 ἀντίαι αἰσσοῦσιν, ὃ δ' οὐκ ὄθει' οὐδ' ἄρα βαιόν
 ὡς Αἴας τῶν οὔτι μάλ' ἐσσυμένων ἀλέγριζεν,
 ἀλλ' ἄρα πρῶτον ἐνήραθ' ὑπὲρ μαζοῖο τυχήσας
 Μαιονίδην Ἀγέλαον, ἔπειτα δὲ Θεστορα δῖον·
 εἶλε δ' ἄρ' Ὁκύθοον καὶ Ἀγέστρατον ἡδ' Ἀγάμπιον 230
 Ζωρόν τε Νίσσον τε περικλειτόν τ' Ἐρύμαντα,

222. αἶθ' ἔδον AC2, αἶτε ἔδον MC1 et vulgo, „αἶθ' ἔδανόν, dulce, vel αἶπερ ἔδον.“ RHOD. „Scribe εἶον poetarum more.“ (sic!) DAUSQ. Pauw. αἶτε ἔδον, quod Sylb. (v. Dorv. *vann. cr.* p. 582) conj., commendat, sed Quintum φίλον positurum fuisse ad I, 100. 468 vidimus. Itaque prae-
 tuli, quod Hermann. *Orph.* p. 743 emendavit, αἶ ῥά θ' ἔδον, et Spitz-
 nero *mant.* p. 219 probatum, et

Lehrsio receptum. — ^{μ λ} σιλβον (μ et λ ab alt. m.) M. — ποτέωνται AE1 C12, ποτέονται M, et ita conjecit Pauw. recepitque Tychs. Lehrs., sed conjunctivum retinendum fuisse constans Quinti usus evincit: cfr. XI, 157. XII, 532 et vid. *prolegg.* II, 2, §. 39 et 40.

223. ὄδ' ἄρ A, ὄ δ' ἄρ M.

224. ἐκτάμνησι (η ab alt. m.) M. Cum apud Homerum hodie quidem ubique — vid. Spitzn. ad Γ, 62 et K, 346 et cfr. X, 23. 93. τ, 111 sq. — harum formarum conjunctivus sit restitutus, isque etiam apud Quintum quibusdam locis, ut I, 148. 176. III, 378. V, 132 recte legatur, eundem hic quoque restituendum quis putaverit. Sed obstat ei, quod in comparationibus post ὄ δ' ἄρα et similia semper indicativus adnectitur: vid. I, 442. 633. II, 332. 383. III, 145. VI, 381. VII, 470. IX, 368. X, 116. XIII, 57. Itaque cum conjunctivo etiam ὄς ἄρ' οὐκ scribendum esset. Sed accedit alius locus ubi cum libri similem indicativum teneant, conjunctivus nulla ratione intrudi potest: XIII, 402

πάντα γὰρ ἡμάλδυνε θεῆ Κύρις,
 ἡπερ ἀπάντων
 ἀθανάτων δάμνησι νόον θνητῶν
 τ' ἀνθρώπων.

Indicativum necessarium esse cum per se intelligitur, tum ceteri loci indicant: I, 653. II, 16. III, 86. IV, 91. V, 522. VI, 43. 77. 625. VIII, 149. 215. XI, 426. XIII, 51. XIV, 459. 575. — αἶθ' A, αἶ δ' M. — ἀκάχονται edd. Basil. et Rhod., ἀκάχονται AC12 M, in quo o dubie scriptum et propterea ab ead. m. suprascriptum.

225. ἵπαι A et vulgo, ὑπὸ M. — ῥοπῆς A, quod tacite corr. Rhod., ριπῆς M.

226. ὄδ' A, ὄ δ' M. — Comparationem quamquam paullo aliter institutam jam Apoll. Rhod. II, 130 sqq. habet:

ὡς δὲ μελισσῶων συῆνος μέγα μη-
 λοβοτήρες

ἢ ἐ μελισσοκόμοι πέτρῃ ἐνι καπνί-
 ωσιν,

αἶ δ' ἦτοι τεῖως μὲν ἀολλέες ᾧ ἐνι
 σίμβλω

βομβηδὸν κλονέονται, ἐπιπρὸ δὲ
 λιγνύοντι

καπνῷ τυφόμεναι πέτρης ἐκὰς αἰσ-
 σουσιν·

ὡς οἴγ' οὐκέτι δὴν μένον ἐμπεδον.

227. ἀλέγριζεν M.

228. ἐνήραθ' A et vulgo, ἐνή-
 ραθ' M.

230. ἄρ M. — Ἀρχίθοον A et vulgo, Ὁκύθοον M, quod praetuli: idem nomen Nonn. XXVIII, 279 legitur.

231. Ζώρόν τε ed. Rhodom., quod fideliter retinuit Pauw. notatus ob id a Dorvill. *vann. crit.* p. 230. — περικλειτόν AM; corr. Rhod.

- ὃς Λυκίηθεν ἴκανεν ὑπὸ μεγαλήτορι Γλαύκῳ,
 ναῖε δ' ὄγ' αἰπεινὸν Μελανίπιον ἰρὸν Ἀθήνης
 ἀντία Μασσικύτοιο Χελιδονίης σχεδὸν ἄκρης,
 τὴν μὲγ' ὑποτρομέουσι τεθηπότες εἰν ἄλι ναῦται, 135
 εὔτε περιγνάμπτωσι μάλα στυφελὰς περὶ πέτρας·
 τοῦ δ' ἄρ' ἀποφθιμένοιο κλυτὸς πάϊς Ἴππολόχοιο
 παχνώθη κατὰ θυμόν, ἐπεὶ ῥά οἱ ἔσκεν ἑταῖρος·
 καὶ ῥα θοῶς Αἴαντα κατ' ἀσπίδα πολυβόειαν
 οὔτασεν, ἀλλὰ οἱ οὔτι διήλασεν ἐς χροά καλόν· 240
 ῥινοὶ γάρ μιν ἔρυντο βοῶν καὶ ὑπ' ἀσπίδι θώρηξ,
 ὃς ῥά οἱ ἀκαμάτοισι περὶ μελέεσσιν ἀρήξει·
 Γλαῦκος δ' οὐκ ἀπέληγεν ἀταρτηροῖο κυδοιμοῦ
 Αἰακίδην Αἴαντα δαμασσέμεναι μενεαίνων,
 καὶ οἱ ἐπευχόμενος μὲγ' ἀπέιλεν ἄφροσι θυμῷ· 245
 „Αἴαν, ἐπεὶ νῦ σέ φασι μὲγ' ἔσοχον ἔμμεναι ἄλλων
 Ἀργείων, σοὶ δ' αἰὲν ἐπιφρονέουσι μάλιστα

232. ἵπαι A et vulgo, ἵπαι M; correxī. — Γλαύκῳ M.

233. αἰπεινὸν A, αἰπεινὸν ME1, et ita corr. Rhod. — ἰερὸν AM et vulgo, ἰρὸν emend. Rhod., quod probavit Spitzn. *manf.* p. 221 et recepit Tychs.; cfr. Apoll. Rhod. II, 718 ibique Wellauerum.

234. ἀντί' εἰμασικύτοιο A, ἀντί' αἰμασικύτοιο C2, ἀντία Μασσικύτοιο MVNV123 C1a, et ita (sed Μασσικύτοιο) corr. Rhod. Brodaeus. — χελιδονίης AC2, χελιδοναίης C1, χελιδονίης MVNV123a, et ita corr. Rhod. — „E1 plane ut Rhod. correxī.“ TYCHS.

236. στυφελὰς (ἀγκύρας) M, de qua scriptura in *emendatt.* p. 190 ita sum commentatus: „quamquam haec sanissima videntur, et Quintus etiam alibi similiter est locutus (cfr. I, 295. VI, 478. IX, 357. XI, 368. XIV, 624), suspicionem tamen movet illud ἀγκύρας. Hoc cum per se plane nullam habeat rationem, corruptum videtur ex ἀγκύρας, quod fortasse fuit interpretamentum diversae scripturae: σκολιάς. Valde incertum est, fateor, utrum vere ita scripserit Quintus necne; sed origo illius vocis ἀγκύρας probabiliter inde deri-

vari potest. Nec diffitendum de promontorio, quale h. l. innuitur (περιγνάμπτωσι), apte dici σκολιάς πέτρας. Usus est hoc adjectivo Quintus IX, 501 loco mutilo, ubi tamen ex certissima Rhod. suspicione vitae viae, quas ingredi quemque mortalem fata cogunt, σκολιαί appellantur.“ Et σκολιάς λαβύρινθος Callim. IV, 311 dixit. Recipere tamen illam conjecturam non ausus sum. — πάτρας (ε ab alt. m.) M.

237. ἄρ M.

238. παχνώθη (ω ab alt. m.) M. — ἐπεὶ ῥά A, ἐπεὶ ῥὰ M.

239. πολυβόειαν AMC2, πολυβοείην C1; corr. Rhod.

241. εἶρυντο A, ἤρυντο C1, εἶρυντο C2, ἔρυντο M et ita corr. Rhod.

242. ἀρήξει V.

245. „In E1 post hunc versum, qui est in fine paginae, lacuna est usque ad v. 577 vacuis tribus paginis; tum folium 41 incipit v. 578 ἐκ βλεψάρων.“ TYCHS.

246. αἴαν M. — ἐπεὶ νῦ σε φασὶ AM et vulgo; corr. Spitzn. *observall.* p. 115.

247. ἐπιφρονέουσι AM et ceteri, ut videtur; ἐπι φρονέουσι ex Pau-

ἄσπετον, ὡς Ἀχιλλῆι δαΐφρονη, τῷ σε θανόντι
οἴω συνθανέσθαι ἐπ' ἡματι τῷδε καὶ αὐτόν.“

ὡς ἔφατ' ἀκράαντον ἰεὺς ἔπος· οὐδέ τι ἦδη,
ὅσον ἀμείνονος ἀνδρὸς ἐναντίον ἔγχος ἐνώμα. 250

τὸν δ' ὑποδερχόμενος προσέφη μενεδήϊος Αἴας·
„ἄ δειλ', οὐ νύ τι οἶδας, ὅσον σέο φέρτερος Ἐκτωρ
ἔπλετ' ἐνὶ πολέμοισι; μένος δ' ἀλέεινε καὶ ἔγχος
ἡμέτερον· πινυτὸν γὰρ ὁμῶς ἔχε κάρτεϊ θυμόν· 255

σοὶ δ' ἦτοι νόος ἐστὶ ποτὶ ζόφον, ὅς ῥά μοι ἔτλης
ἐς μόθον ἐλθέμεναι μέγ' ἀμείνονί περ γεραῶτι·
οὐ γάρ μεν ξείνος πατρῷος εὐχεται εἶναι,

wii et Heynii sententia scripsit Tychs.; sed vid. *prolegg.* II, 2, §. 12. Dausq. ineptissime *ἐπιφθονεουσι* conjecit.

248. τῷ M.

249. πηῶ A, ποιῶ M, quod recepit Tychs. Lehrs., et jam conjecerat Pauw. his verbis: „scribere potes perbene ποῖω (sic!) *συνθανέσθαι μοι* faciam una. Locutio est apprimè Graeca: ποῖω autem modus est subjungendi, non indicandi, qui hic minus congrueret. Τῷ hic vertere debes *ideo*: quia te non aliter, quam Achille, sese immensum extulerunt Graeci, idcirco faciam, ut cum suo egregio tu alter egregius hodie una ad Orcum eas. Sarcasticum vocolae animadvertis, spero. Interpres ejus rationem habuit nullam.“ Recte a contorta illa locutione ad usitatum et simplex Rhodomanni οἴω revocavit Spitzn. *observatt.* p. 5 sq.; et cfr. E, 456 καὶ μιν οἴω — κατῆμεν δόμον Ἄιδος εἶσω. Sed alia praeterea de h. l. oritur quaestio. Patet enim ex sequentibus τῷ non esse *ideo*, sed potius pronomen de Achille intelligendum, quemadmodum intellexit Rhodom. vertens: *cum quo exanimato*. Verum jam apparet apodosin deesse referendam ad illud ἐπί νύ σέ φασι etc. Quod nisi putamus Glaucum fervido pugnandi impetu abreptum, cum haec initio ita juncturus esset: *cum te summum habeant heroem, ego te interficiam*, injecta Achillis mentione apodosin alio modo adnexuisse, unum pluresve versus excidisse statuendum est. Illud cum non prorsus incredibile videatur, ne nimis multa terreant defectus vestigia, ea h. l. omisi.

250. ἦδει M, sed alteram formam in Homero hodie ubique receptam et a Spitznero *observatt.* p. 142 defensam retinui. Legitur praeter h. l. apud Quintum ἦδη I, 96 (etiam in M). IV, 100. ἦδει VII, 15 (sed hic ἦδη V) et 522.

252. τόνδ' A, τὸν δ' M.

253. ὦ δειλ' M, sed ἄ δειλ' formula Homericam etiam a Quinto constanter retinetur VI, 41. 414, quocum convenit ἄ δειλοί III, 167. VII, 513. VIII, 256. XI, 217. XII, 540. ἄ δειλή I, 100. ἄ δειλός III, 455. De vocativi accentu admonuit Spitzn. *observatt.* p. 115 sq. — οὔτοι AM, οὔτοι C12, quod recepit Tychs. Lehrs., et id olim Spitzn. v. *Gr. her.* p. 110 tantum ad hiatum attentus nihil molestiae habere judicavit; „οὔτοι vel οἰδέ τι vel οὔ νύ τι“ RHOD. Ex his unum postremum Quinti consuetudini aptum esse demonstravit Spitzn. *observatt.* p. 5, et cfr. v. 114. Dausq. οὔτι σὺ οἶδας, Pauw. οὔτι γε οἶδας et Scal. οὔ νύ τοι conjecerunt.

356. δῆ τοι VNV123, si fides: nam versus ob Pauwii notam collatus videtur. Et illud omnino ferri non posse satis notum est. „In tenebris haeret et obscuratus est in pectore: Locutionem nota.“ PAUW. Pessime ille interpretatus est, cum jam Rhodom. recte vertisset: *at tibi animus ad tenebras tendit*. Vid. Y, 25 ἀρήγεθ' ὅπη νόος ἐστί. X, 185 ἐρξον ὅπη δῆ τοι νόος ἐπλετο.

258. ξείνος AC2, ξείνος MVNV123 C1a, et ita corr. Rhod.

- οὐδέ με δωτίνῃσι παραιφάμενος πολέμοιο
 νόσφιν ἀποστρέψεις ὡς Τυδέος ὄβριμον νῖα· 260
 ἀλλὰ καὶ εἰ κείνοιο φύγες μένος, οὐ σ' ἔτ' ἔγωγε
 ζῶν ἀπὸ πολέμοιο μεθήσομαι ἀπονέεσθαι·
 ἢ ἄλλοισι πέποιθας ἀνὰ κλόνον, οἱ μετὰ σείω
 μυίης οὐτιδανῆσιν εἰκότες αἰσσοῦσιν
 ἀμφὶ νέκυν Ἀχιλῆος ἀμύμονος; ἀλλ' ἄρα καὶ τοῖς 265
 δῶσω ἐπεσσύμενος θάνατον καὶ κῆρας ἔρμυνας·“
 ὡς εἰπὼν Τρώεσβιν ἐνεστρωφᾶτο, λέων ὡς
 ἐν κυσὶν ἀγρευτῆσι κατ' ἄγκρα μακρὰ καὶ ὕλην·
 πολλοὺς δ' αἰψ' ἐδάμασσε μεμαότας εὐχος ἀρέεσθαι
 Τρῶας ὁμῶς Λυκίοισι· περιτρομέοντο δὲ λαοί, 270
 ἰχθύες ὡς ἀνὰ πόντον ἐπερχομένου ἀλεγεινοῦ

259. δωτίνῃσιν παραιφάμενος A, δωτίνῃσι παραιφάμενος C2, δωτίνῃσι παραφάμενος MC1, δωτίνῃσι παραιφάμενος Rhod. emend., cui imperite obloquitur Pauw. „non necesse. Nam versus est bonus, quamquam minus jucundus.“ Jure eum perstrinxit Dorvill. *vann. crit.* p. 340. Cfr. M, 249 ἢ εἰ τι' ἄλλον Παρφαμένους ἐπέεσσιν ἀποστρέψεις πολέμοιο.

260. In νῖα in M a super confusum duarum literarum ductum legitur punctis circumscriptum, quarum literarum prior o fuit. Unde ne quis νῖον restituendum arbitretur, Quintum in versus clausula νῖα praetulisse evincunt plurimi loci: II, 338. III, 127. 128. 298. VI, 83. 492. VII, 61. VIII, 101. 491. X, 176. XIII, 169. 347. Praeterea III, 260. IV, 227. VI, 66. VII, 355. VIII, 195 ὄβριμον νῖα et V, 134 Νηλέος νῖα legitur, unde patet hoc II, 243, ubi aliquid turbatum esse νῖος, quod in M legitur, ostendit, illud IV, 1 restituendum esse.

261. οὐ σέ τ' ἔγωγε A et vulgo (nisi quod pejus etiam ἔγωγε Tychs. Lehrs.), οὐ σ' ἔτ' ἔγωγε M, et ita emendavit Spitzn. *observatt.* p. 16, quod necessarium fuit. Neque enim copula quid h. l. sibi velit perspicitur.

262. μεθήσομεν V.

263. ἀνακλόνον M. — οἱ errore Tychs. Lehrs.

264. μυίας AM et vulgo; correxī: vid. *prolegg.* II, 2, §. 2. —

οὐτιδανοῖσιν AC2, οὐτιδανῆσιν MC1, et ita corr. Rhod. — αἰσσοῦσι M.

266. ἐπεσσύμενος AM et vulgo. Id quamquam defendi potest, ut pro conditionali membro accipiatur — si appropinquant —, tamen de Trojanis, qui simul muscis conferuntur advolantibus quidem sed facile abigendis, gravius dictum videtur. Itaque potius ad Ajacem referas, de quo 267 ἐνεστρωφᾶτο dicitur, qui porro 271 comparatur cum delphino in ceteros pisces irruente — ἐπερχομένου —. Inde ἐπεσσύμενος reponendum fuit, quod ex more Quinti comparatione illustratum repetitur 274. — ἔρμυνας AM; emend. Rhod.

267. ἐπεστρωφᾶτο A et vulgo, ἐπεστρωφάτο M; vid. quae dixi in *emendatt.* p. 190 sq.: pugnat Ajax circumdatus a Trojanis, qui ab omnibus partibus Achillis corpus cingunt (cfr. v. 213. 220 sq. 265. 275). Sed propter hanc ipsam rem potius ἐνεστρωφᾶτο scribendum videtur, id quod etiam verba ἐν κυσὶν requirunt. Similia vide I, 308 δεινὸς γὰρ ἐνεστρωφᾶτο Κυδοιμὸς Λεοῖς ἐν μέσσοισιν. VI, 350 ἐν δὲ Κυδοιμὸς Στρωφᾶτ' ἐν μέσσοισι et cfr. ibid. 397 κῆπος μᾶινετ' ἐνι μέσσοισιν. XI, 49 ἵπποι — πολλοῖσιν ἐνεπλάζοντο νέκυσσιν. — ὡς AM.

268. ἀρευτῆσι (γ ab alt. m.) M.

269. δ' ἔτ' AC2, δ' αἰψ' M, δ' ἄρ' C1; δ' ἐνθ' conjecit Rhod., δ' αἰτ' vel εἰτ' Scal.

- κίτεος ἢ δελφῖνος ἀλιτρεφέος μεγάλοιο·
ὡς Τρῶες φοβέοντο βίην Τελαμωνιάδαο
αἰὲν ἐπεστυμένιοι κατὰ κλόνον· ἄλλ' ἄρα καὶ ὡς
μάρναντ', ἀμφὶ δὲ νεκρὸν Ἀχιλλέος ἄλλοθεν ἄλλοι 275
μυριοὶ ἐν κονίησιν ὅπως σύες ἀμφὶ λέοντα
κτείνοντ'· οὐλομένη δὲ περὶ σφίσι δῆρις ὀρώρει.
ἔνθα καὶ Ἴππολόχοιο δαΐφρονα δάμνατο παῖδα
Αἴας ὀβριμόθυμος· ὃ δ' ὕπτιος ἀμφ' Ἀχιλῆα
κάππεσεν, εὖτ' ἐν ὄρεσσι περὶ στερεὴν δρυῖα θάμνος· 280
ὡς ὄγε δουρὶ δαμῆεις περικάππεσε Πηλεΐωνι
βλήμενος· ἀμφὶ δὲ οἱ κρατερός πάϊς Ἀγχίσαιο
πολλὰ πονησάμενος σὺν ἀρηιφίλοις ἐτάροισιν
εἴρουσεν ἐς Τρῶας, καὶ ἐς Ἴλιου ἱερὸν ἄστν
δῶκε φέρειν ἐτάροισι μὲν' ἀχρυσμένοις περὶ θυμῷ· 285
αὐτὸς δ' ἀμφ' Ἀχιλῆι μαχέσκατο· τὸν δ' ἄρα δουρὶ
μυῶνος καθύπερθεν ἀρήϊος οὔτασεν Αἴας
χειρὸς δεξιτερῆς· ὃ δ' ἄρ' ἐστυμένως ἀπόρουσεν
ἐξ ὀλοοῦ πολέμοιο, κίεν δ' ἄφαρ ἄστεος εἶσω·
ἀμφὶ δὲ οἱ πονέοντο περίφρονες ἰητῆρες, 290
οἳ ῥά οἱ αἶμα κάθηραν ἀφ' ἔλκεος, ἄλλα τε πάντα
τεῦχον, ὅσ' οὔταμένων ὀλοὰς ἀκέονται ἀνίας.
Αἴας δ' αἰὲν ἐμάρναντ' ἀλίγκιος ἀστεροπῆσι
κτείνων ἄλλοθεν ἄλλον, ἐπεὶ μέγα τείρετο θυμῷ
ἀχρυσμένος κέαρ ἔνδον ἀνεψιοῖο δαμέντος. 295

273. Τρῶες errore Tychs. Lehrs.

275. ἀχιλῆος AC2, Ἀχιλλέος MC1 et ita corr. Rhod., Dausquejo praeterea Ἀχιλλέου tentante, quod ab hiatu vitiosum est.

277. κτάνοντ' A, κτάνωντ' C2, κτείνοντ' MVC1 et ita corr. Rhod. — „Illud περὶ σφίσι conjunctum hic minus arridet mihi: An περὶ adverbialiter sumendum? Potest: nam ita aliter etiam Quintus. Sic tamen legere praestaret περίξ σφίσι, ut ne ambiguum superesset.“ PAUW. Neutrum ferri potest: sed Quintus, ut omnino praepositionibus paullo liberius utitur, περὶ σφίσι ita posuit, ut fere sit *undique in us*: idem VIII, 183 legitur ἀργαλέη δὲ περὶ σφίσι δῆρις ὀρώρει, et simile est I, 310 περὶ δὲ σφίσι Κῆρες — στρωφῶντο coll. 308, et V, 392 βρυγῆ δὲ περὶ γναθμοῖσιν ὀρώρει. Cfr. *prolegg.* II, 2, §. 24.

279. ὀβριμόθυμος A, ὀβριμόθυμος M. — ὅδ' A, ὃ δ' M. — ἀμφ-αχιλῆα M.

282. βλημένος A; tacite corr. Pauw.

284. εἰς AM et vulgo, ἐς ego scripsi: vid. *prolegg.* II, 2, §. 22. — εἰς AM, ἐς C1 et ita corr. Rhod.

285. θυμῷ M.

286. τὸν δ' A.

288. ὅδ' ἄρ A, ὃ δ' ἄρ M.

289. ὀστέου AM, ὄστειον VC12; „pro ὀστέου malim ἄστεος.“ RHOD.

291. κάθηραν A et vulgo, κάθηραν M. — ἀλλά A, ἄλλά M, quod errore recepit Tychs. Lehrs; corr. Spitzn. *observall.* p. 97.

293. ἐναλίγκιος AMC2, ἀλίγκιος C1 et ita corr. Rhod. — ἀστεροπῆσι M.

294. θυμῷ M.

295. ἀχρυσμένος δὲ αἰὲν A et vulgo, ἀχρυσμένος δὴν αἰὲν M; ἀχνί.

ἀγχι δὲ Λαίρταο δαΐφρονος υἱὸς ἀμύμων
 μάρανατο δυσμενέεσσι· φέβοντο δὲ μιν μέγα λαοί·
 πτεῖνε δὲ Πεισάνδροιο θοὸν καὶ ἀρήιον υἷα
 Μαίναλον, ὃς ναίεσκε περικλυτὸν οὐδας Ἀβύδου·

μενος δῆτ' αἰὲν conjecit Spitzn. v. *Gr. her.* p. 110, hiatus tantummodo infestus. Sed patet et haec omnia inepta et αἰὲν malum supplementum esse ex v. 293 adscitum, cum genuinum periisset. Itaque non sufficit quod olim in *epist. crit.* p. 710 conjeci ἀγνώμενος κῆρ αἰὲν. Potius emendandum videtur κέραιον ἐνδον ex V, 531. XIII, 271; et cfr. III, 504. V, 568. Potuit etiam ἀγνώμενος κατὰ θυμὸν secundum V, 572 (et cfr. II, 35. V, 428) scribi, sed illud δῆν in M relictum videbatur ex ἐνδον, et praecedit τείρετο θυμῷ. Majorem etiam emendatio nostra speciem accipit inde, quod imitatus est aperte O, 554

ἐνιρέπεται φίλον ἦτορ ἀνεψιωῦ
 κταμένοιο.

Eo versu etiam Spitzn. v. *Gr. her.* p. 84 recte locum contra Pauwium defendit, qui metri gratia ἀνεψιωῦ οἴο δαμύντος scribi jussit. Homericum Quintus ob clausulam trisyllabam immutavit. — ἀνεψιωῦτο C1.

297. φοβέοντο AMC2, quo servato Scal. δυσμενέσιν conj., φοβοῦντο C1 et ita corr. Pauw, quod recepit Tychs. Lehrs., cui formae jure infensus Spitzn. *observall.* p. 6 φοβεῦνιο commendavit. Sed praestat altera Pauwii conjectura φέβοντο. Quintus enim pro versus necessitate semper aut φέβοντο (vel ἐφέβοντο) — I, 6. II, 378. 387. III, 165. 358. VI, 259. VII, 527. VIII, 256. 390. IX, 179. 209. XI, 114. 176. 404. XIII, 375 — aut φοβέοντο — II, 17. 299. III, 185. 213. 273. 497. IV, 484. V, 84. 297. 662. VI, 541. VII, 534. VIII, 346. 499. IX, 269. XI, 215 — nullo sensus discrimine dixit. — δε M.

298. πτεῖναι (sine δὲ) AC2, πτεῖνε (sine δὲ ut videtur) M12, πτεῖνε δὲ

ai
 C1, πτεῖνε δὲ (ai ab alt. m.) M, et ita emend. Rhod. — Πείσανδρον τε θοὸν AM et vulgo. — ἀρήιον AM, Ἀρήιον Tychs. Lehrs.: vid. ad v. sq.

299. Μέναλον A, Μαίναλον VM12

C12, Μαίναλον M, quod recepit Tychs. Lehrs. Magnopere hic locus interpretes vexavit, quos deinceps audiamus. „Κτεῖνε δὲ et Μαίναλον. Hic ἀρήιον pro nomine proprio accepi. Ideoque initio sequentis versus Μαίναλον scribendum putavi. Lectio tamen Aldina stabit, si τὸ υἷα respectum habeat ad τὸ Πεισάνδρον. Ut sententia sit, et Martium Pisandri filium Maenalum una interfecit.“ RHOD. Postrema, quae paullo obscuriora recte intellexit Spitzner *observall.* p. 124 ita, ut Rhodom. Pisandrum celerem ac Maenalum, fortem ejus filium, caesos putaverit. „Ἀρήιον vix pro nomine proprio esse potest: Quid si legamus uno ductu, πτεῖνε δὲ Πείσανδρον τε vel Πείσανδρόν γε θοὸν καὶ ἀρήιον υἷα Μαίναλον etc.? Sic verba sane apta sunt, et perbene etiam sequitur τῷ δ' ἐπι: quod incongruum est, si de duobus ita conjunctum agatur antea. Nam sic τοῖς δ' ἐπι scribendum fuisset sine dubio. Si cum Rhodomanno Maenalum pro filio Pisandri habeamus, ὃς ναίεσκε etiam minus conveniens est. Nam filius seorsim a patre habitare non creditur in dubio; et proinde perperam de habitatione filii loquuntur verba, non de habitatione patris. In re ambigua hactenus optimum videtur, quod ego suspicor.“ PAUW. Spitzner *l. c.* p. 124 sq. his partim consentiens maximeque sollempni adjectivi ἀρήιος usu nisus, solum Pisandrum, celerem ac fortem, Maenali filium ab Ulixe caesum putavit. Sed neglexit ille ferri tum nullo modo posse τε post Πείσανδρον positum. Inde ego olim in *recens. Hermann.* p. 262 pro τε θοὸν conjeci σθενερόν vel κρατερόν, Hermannus autem ibid. καὶ Ἀρήιον υἷας et v. 300 τοῖς δ' ἐπι scribit. Sed huic conjecturae duo obstant: primum quod monuerunt Pauw. et Spitzn. de ἀρήιος, deinde relativum membrum ὃς, quod male refertur ad patrem, cum in notanda inter-

- τῷ δ' ἐπι δῖον ἔπεφνεν Ἀτύμνιον, ὃν ποτε Νύμφη 300
 Πηγαῖς ἠύκομος σθεναρῶ τέκεν Ἡμαθίῳ
 Γρηνίκου ποταμοῖο παρὰ ῥόον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
 Πρωτέος νῖα δαΐξεν Ὀρέσβιον, ὅσπε μακεδνῆς
 Ἰδης ναιετάσκειν ὑπὸ πτύχας, οὐδέ ἐ μήτηρ
 δέξατο νοστήσαντα περικλειτῆ Πανάκεια, 305
 ἀλλ' ἐδάμη παλάμησιν Ὀδυσεός, ὅσπε καὶ ἄλλων
 πολλῶν θυμὸν ἔλυσεν ὑπ' ἔργει μαιμώωντι
 κτεινῶν ὃν κε κίχῃσι περὶ νέκυν· ἀλλά μιν Ἄλκων
 υἱὸς ἀρηιθόοιο Μεγακλέος ἔργει τύψε
 παρὸ γόνυ δεξιτερόν· περὶ δὲ κνημίδα φαινήν 310
 ἔβλυσεν αἷμα κελαινόν· ὃ δ' ἔλκεος οὐκ ἀλέγιζεν,
 ἀλλ' ἄφαρ οὐτήσαντι κακὸν γένεθ', οὔνεκ' ἄρ' αὐτὸν
 ἰέμενον πολέμοιο δι' ἀσπίδος οὔτασε δουρὶ·
 ὣσε δέ μιν μεγάλη τε βίη καὶ κάρτεϊ χειρὸς
 ὕπτιον ἐς γαῖαν· κανάχησε δέ οἱ πέρι τεύχη 315
 βλημένου ἐν κονίησι, περὶ μελέεσσι δὲ θῶρηξ

factorum patria ea membra semper ad ipsos eos referantur; postremo, quod idem Tychsenianae et Spitznerianae rationi adversatur, νῖος in versus clausula positum, genitivo ad sequentis initium rejecto: cfr. ad v. 260. Itaque nihil prodest XI, 37, quem locum Spitzn. ad defendendum *Μαινάλου* adduxit, *κτεῖνε δ' ἄρ' Ἰγνίωνα καὶ Ἰππομέδοντα δάμασσε Μαινάλου ὄβριμον νῖα*. His causis ductus praeluli quod Hermannō etiam in mentem venit sed postea displicuit, *Πεισάνδροιο θοὸν καὶ ἀρήιον νῖα Μαινάλου*. — οὐδας M.

300. τῷ δ' ἐπὶ M. — ποτε M.

301. σθεραρῶ M. — Ἡμαλίῳ AM et vulgo. „An potius Ἡμαθίῳ? Vid. Suidam in voce Ἡμαθία.“ PAUW. Hoc reposui ex sententia Lobeckii *pathol. serm. Gr. prolegg.* p. 98, not. 38.

302. γρηνίκου C12. — ποταμοῦ ὀῦ AC2, ποταμῶ (ὀῦ ab alt. m.) M, ποταμοῖο C1, et ita corr. Rhod. — ῥόον M. — ἄρ αὐτῷ M.

303. Πρωτέως M. — ὅς τε Tychs. Lehrs.

304. ναιετάσκειν A et vulgo, ναι-

ετάσκειν M et ita corr. Spitzn. *mant.* p. 215; recepit Lehrs.

305. περικλυτῆ AM; περικλειτῆ tacite corr. Rhod.

306. ὅς τε Tychs. Lehrs.

307. ἐπ' AM; corr. Rhod.

308. κίχῃσι AM et vulgo, κίχῃσι corr. Spitzn. *observatt.* p. 38.

309. ἀρηιθόοιο μεγακλέος A, ἀρηιθόοιο M1, ἀρηιθόου M2, ἀρηιθόοιο (lineola nomen propr. indicante) μέγα κλέος M, unde quis scribendum censeat, quod jam Pauw. conjecit, Ἀρηιθόοιο μεγακλέος. Sed μεγακλήης nec apud Homerum nec apud Quintum pro adjectivo legitur. — τύψε AM; corr. Tychs. hic quidem.

310. παρ M. — κνημίδα φαινήν: ἔ (lineola ab alt. m.) M.

311. ἔβλυσεν (ἔ ab alt. m.) M. — ὄδ' A, ὄ δ' M. — ἀλέγιζεν: ἄ M.

312. ἄρ M. — ἄρ M.

313. ἰέμενον A, ἰέμενον M; tacite corr. Rhod.

314. μεγάλη τε βίη M.

315. δέ A, δέ M. — περὶ AM et vulgo; correxi. — τεύχη A, tacite corr. Rhod., τεύχη: βλη M.

316. μένου M. — μελλέεσσι M. — θῶρηξ: δεύε M.

δεύετο φουνήεντι λύθρω· ὃ δὲ λοίγιον ἔγχος
ἐκ χροὸς ἐξείρυσσε καὶ ἀσπίδος, ἔσπετο δ' αἰχμῇ
θυμὸς ἀπὸ μελέων, ἔλιπεν δὲ μιν ἄμβροτος αἰών.
τοῦ δ' ἐτάροις ἐπόρουσε καὶ οὐτάμενός περ Ὀδυσσεύς, 320
οὐδ' ἀπέληγε μόθοιο δυσηχέος· ὡς δὲ καὶ ἄλλοι
πάντες ὁμῶς ἐπιμῖξ Δαναοὶ μέγαν ἀμφ' Ἀχιλῆα
προφρονέως ἐμάχοντο, πολὺν δ' ὑπὸ χεῖρεσι λαὸν
ἔσσυμένως ἐδάϊζον ἐϋξέστης μελίησιν·
εὐτ' ἄνεμοι θοὰ φύλλα κατὰ χθονὸς ἀμφιχέωνται 325
λάβρον ἐπιβρίδαντες ἀν' ἄλσεα ὑλήεντα
ἀρχομένου λυκάβαντος, ὅτε φθινύθουσιν ὀπῶραι·
ὡς τοὺς ἐγχείησι βάλον Δαναοὶ μενεχάρμαι·
μέμβλετο γὰρ πάντεσιν Ἀχιλλέος ἀμφὶ θανόντος,
ἐκπάγλως δ' Αἴαντι δαΐφροσι· τούνεκ' ἄρ' ἔμψης 330
Τρωῶας ἄδην ἐδάϊξε κακῇ ἐναλίγκιος Αἴση.
τῶ δ' ἐπι τόξ' ἐτίταινε Πάρις· τὸν δ' αἴψα νοήσας
κάββαλε χερμαδίῳ κατὰ κράατος· ἐν δ' ἄρ' ἔθλασθεν
ἀμφίφαλον κινέην ὀλοὸς λίθος· ἀμφὶ δὲ μιν νῦξ

317. το M. — λύθρω M. — ἔγχος:

χροὸς M.

318. ἐξείρυσσε (εἰ ab alt. m.) ab initio M, ἐξείρυσσε A; tacite corr. Tychs. — αἰχμῇ θυμὸς ἀπὸ M. — Clr. II, 504 ἐκ χροὸς ἔλκε δόρυ· προτι δὲ φρένες αὐτῶ ἔποντο.

319. ἀπαὶ A et vulgo, ἀπὸ M (sed antecedente versu): hic enim in eo exorditur μελέων, et ita jam voluit Hermann. *Oryh.* p. 712. — λίπεν AMC2, λείπεν C1 et ad marg. adscript.: (ἦ ὄλον τὸ ἔπος δακτυλιζόν., ἔλιπεν corr. Rhod. — αἰών: τοῦ δ' εἰ M.

320. ἐτάρους A, τάρους M et ita corr. Rhod. — οὐτάμενον A, οὐτάμενός M et ita corr. Rhod. (οὐτάμενός errore Tychs. Lehrs.) — Ὀδυσσεύς AM, Ὀδυσσεύς corr. Rhod.

321. ὡς AM; ὡς tacite corr. Tychs.

322. δαναοὶ ἐπιμῖξ A, ordinem invertit M, recte: vid *prolegg.* II, 1,

§. 6. — Ἀχιλῆος (linea et α ab ead. m.) M. Inde minime probare, si quis conjiceret νέκυν ἀμφ' Ἀχιλῆος.

323. ὑπο χεῖρεσι M.

324. μελίησιν M.

325. κατὰ θοὰ φύλλα AM12, ordinem emendat M. „Praepositionem κατὰ ante θοὰ positum in suum locum restitui.“ RHOD. — ἀμφιχέωντες (sed εἰς in correct.) M. Nihil latere puto.

326. ἐπ' AM et vulgo, ἀν' emendavit Spitzner. *observatt.* p. 282. Tum Hermann. *Oryh.* 744 olim quamquam dubitanter Quintum Homeri exemplo ἄλσεα δεινδρήεντια scripsisse suspicatus est. Tamen et ipse hiatum excusavit — cfr. *prolegg.* II, 1, §. 11 — et Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 88 vulgatam defendit callida recentiorum imitatione multis exemplis demonstrata.

327. ὀπῶραι M.

329. ἀμφιθανόντος A, ἀμφὶ θανόντος M et tacite corr. Rhod.

330. ἄρ M.

331. ἐναλίγκιος Αἴση M.

332. ἐπι AM et vulgo; correxi.

333. κάββαλε (β ab alt. m.) M. — κραιτὸς AM, κράατος C1, et ita corr. Rhod. Scal. — ἐνδ' A, ἐκ δ' conj. Scal. — ἄρα θλάσσειν AM et vulgo; correxi.

334. δε M.

- μάρψεν· ὃ δ' ἐν κονίῃσι κατήριπεν, οὐδέ οἱ ἰοὶ 335
 ἤρκεσαν ἱμένω· ἐκέχυντο δ' ἄρ' ἄλλυδις ἄλλοι
 ἐν κονίῃ· κενεὴ δὲ παρετετάνυστο φαρέτρῃ·
 τόξον δ' ἔκφυγε χεῖρε· φίλοι δέ μιν ἀρπάξαντες
 ἵπποις Ἐκτορέοισι φέρον ποτὶ Τρώϊον ἄστν
 βαιὸν ἔτ' ἀμπνεύοντα καὶ ἀργαλέον στενάχοντα· 340
 οὐδὲ μὲν ἔντε' ἀνακτος ἐκάς λίπον, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ
 ἐκ πεδίοιο κόμισσαν ἑῷ βασιλῆϊ φέροντες.
 τῷ δ' Αἴας ἐπὶ μακρὸν αὖτεεν ἀσχαλόων κῆρ·
 „ὦ κύν, ὡς θανάτιο βαρὺ σθένος ἐξυπάλυξας
 σήμερον· ἀλλὰ σοὶ εἶθαρ ἐλευσεται ὕστατον ἡμαρ 345
 ἢ τινος Ἀργείων ὑπὸ χεῖρεσιν ἢ ἐμεῦ αὐτοῦ·

335. μάρψ (← i. e. ἐν ab alt. m.) M. — ὃδ' A, ὃ δ' M. — ἰοὶ om. pr. m., sed add. alt. m. in M.

336. Cfr. Nonn. V, 300 ἀλλά οἱ οὐ χραΐσμησε ποδῶν δρόμος, οὐδὲ φαρέτρῃ ἤρκεσεν. — ἱμένω M. —

ἐκέχυντο (έ ab alt. m.) M. — γὰρ AM et vulgo, δ' ἄρ' emendavi et his verbis commendavi in emendatt. p. 191: „Causa, ob quam sagittae nullius usus fuerint Paridi, non potest haec esse, quod eae hic illic in pulvere disiectae sunt, sed quod Paris lapidis ictu sopitus iis uti nequit.“

337. κονίῃ M. — παρετετάνυστο M.

338. ἐκφυγε M. Cfr. Nonn. XXVIII, 206—225, ubi similia de Deriade narrantur lapidis ictu prostrato.

340. ἐμπνεύοντα AM et vulgo; ἀμπνεύοντα ex Struvii emendatione scripsi: vid. supra ad v. 160.

341. οὐδ' ἐμεῦ M, quod cave praefendum censeas. Invenitur sane ea forma I, 461. XIV, 285. 634, sed h. l. posita a simplicitate et consuetudine Quinti abhorret, cui contra illud οὐδὲ μὲν nec quidem maxime familiare est. Vid. II, 570. 630. III, 725. 743. V, 214. 225. 259. 282. 287. VII, 526. VIII, 356. IX, 180. 205. XII, 85. XIII, 145. Hos locos qui contulerit eandem locutionem etiam VIII, 423 restituendam fuisse videbit, ubi, quod praeterea nusquam invenitur, οὐτι μὲν legebatur.

342. κόμισαν AM, κόμισαν C1, κόμισσαν corr. Dausg., qui praeterea πεδίοιο κομίσαντι vel ἐκόμισσαν male tentabat. — ἑῷ M.

343. τῷ M. — ἀσχαλόωντι AM et vulgo, quod refutavi et emendavi in emendatt. p. 191 sq. his fere verbis: Non apte verbum ἀσχαλάαν, quod semper de vehementi ira aut maerore dicitur, h. l. ad Paridem transfertur lapidis jactu ita prostratum, ut mentis haud amplius compos a sociis ex proelio auferatur. Cfr. v. 340 βαιὸν ἔτ' ἀμπνεύοντα καὶ ἀργαλέον στενάχοντα. Itaque de hoc si aliquid adjiciendum erat, potius ἀσθμαίνοντι (ut apud Nonn. XXVIII, 26 de Deriade: ἀσθρανὲς ἀσθμα τιαίνων) seu simile quidpiam poni debebat. Sed verbum ἀσχαλάαν optime referatur ad Ajacem Paridi infestissimum, quod efficias scribendo ἀσχαλόων κῆρ. Idem exitus supra I, 681 invenitur. Et similiter de Achille interemptum Thersiten increpantē ibid. 755 dictum erat ἀσχαλόων ἐνὶ θυμῷ. Verbum his locis praeterea occurrit, quos duxi notandos, ut quisque videat id etiam apud Quintum non de corporis dolore, sed de animi vehementiore motu dici: I, 707. II, 174. 369. III, 55. 86. 138. 459. IV, 231. 514. V, 103. 180. 341. 411. 445. 460. 502. 559. 606. VI, 407. VII, 261. 330. 456. 465. IX, 413. X, 325. 421. XI, 111. 210. 416. 493. 580. XIII, 264. XIV, 424.“

346. τινος M. — ὑπο M.

νῦν δ' ἔμοι ἄλλα μέμηλε περὶ φρεσίν, ὡς Ἀχιλλῆος
ἐκ φόνου ἀργαλέοιο νέκυν Δαναοῖσι σαώσω.“

ὡς εἰπὼν δηρίοισι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἴαλλεν,
οἷ ῥ' ἔτι δηριόωντο νέκυν πέρι Πηλείωνος.

350

οἱ δὲ οἱ ὡς ἄθροισαν ὑπὸ σθυναρῆσι χέρεσσι
πολλοὺς ἐκπνείοντας, ὑπέτρεσαν οὐδ' ἔτ' ἔμιμνον,
οὔτιδανοῖς γύπεσσι ἐοικότες, οὔστε φοβήσῃ
αἰετὸς οἰωνῶν προφερέστατος, εὐτ' ἐν ὄρεσσι
πῶεα δαρδάπτωσι λύκοις ὑπο δηωθέντα·

355

ὡς τοὺς ἄλλυδις ἄλλον ἀπεσκέδασε θρασὺς Αἴας
χερμαδίοισι θροοῖσι καὶ ἄορι καὶ μένει ᾧ·
οἱ δὲ μέγα τρομέοντες ἀπὸ πτολέμοιο φέβοντο
πανσυδίῃ, ψήρεσσι ἐοικότες, οὔστε δαΐζων
κίρκος ἐπισσεύει, τοῖ δ' ἰλαδὸν ἄλλος ἐπ' ἄλλω
ταρφέες αἰσδουσιν ἀλευόμενοι μέγα πῆμα·

360

347. ὦς M.

349. χεῖρας AC12, κῆρας M et
Rhod. his verbis: „legi etiam pot-
est κῆρας.“ Vid. ad v. 41.

350. οὐδ' ἔτι A, οἷ τ' ἔτι Tychs.
e sua conj. et Lehrs., οἷ ῥ' ἔτι
MV. — περὶ AM; corr. Tychs.

351. ἄθροισαν V. — σθυναρῆσι M.
— χέρεσσι-(et v cum scriptum sit in
correct. literae σ, ab ead. m. ad marg.
adscriptum γρ v) M. Qua scriptura
nonnihil adjuvari C1, in quo uno
versu addito haec leguntur

οἱ δ' ὡς (ἐπεὶ teste Tychs.) εἰσά-
θροισαν ὑπὸ σθυναρῆσι χέρεσσι
Αἴαντος Τελαμωνιάδαο καὶ
ἔγχεῖ μακρῶ,
πολλοὺς ἐκπνείοντας, ὑπέτρεσαν,
οὐδ' ἔτι μίμνον,

notavi in *programm.* p. 12. Et me-
dium quidem versum non Quinti
sed librarii esse nemo negabit. Sed
cum eo in codice verae lacunae
saepe malis supplementis sint ex-
pletæ, qua de re dixi *l. c.* p. 10
sq. et nunc in *addend.* ad Tychs.
commentat. V, §. 7, quaeritur num
hic quoque versus intercederit. Id
quamquam certo negari non potest,
tamen cum nec in vulgata scriptu-
ra etiam in M servata quidquam
desideretur et cum Ajacis mentio-
nem modo praegressam rursus in-
culcari incommodum videatur, nec

quid alias interseri potuerit facile
excogitari possit, hic quidem nullas
defectus notas posui. Potuit autem
qui C1 scripsit, cum omissis οἱ mu-
tilatum versum male οἱ δ' ὡς εἰς-
άθροισαν supplevisset, sequente
ὑπὸ σθυναρῆσι χέρεσσι facile eo
induci, ut versum, qui deesse vi-
deretur, de suo adderet.

352. οὐδέ τι μίμνον AM, οὐδ'
ἔτι μίμνον C1 et ita corr. Rhod.;
augmentum ego posui.

353. οὔτιδανοῖσι C1. — γύπεσι
(σ ab alt. m. suprascr.) M. — φο-
βήσῃ AM; corr. Rhod.

354. οἰωνῶν M. — ἐνόρεσσι M.

355. δαρδάπτωσι AM; corr. Rhod.
— ἰποδηωθέντα AM (nisi quod
subscribendum om.) et vulgo, dis-
pescuit vocabula Spitzner. *observall.*
p. 87.

356. ἄλυδις (λ ab alt. m. supra-
scr.) M.

357. ᾧ M et errore Tychs.

358. οἱ δε M. — τρομέοντες (ω
ab ead. m.) M.

359. πανσυδίῃ M, πασσυδίῃ C1.

360. τοῖδ' A, τοῖ δ' M.

361. ταρφέα AM, ταρφέες emend.
Rhod., quod justum esse demon-
strant IX, 72. XII, 199. Contra ταρ-
φέα aut pro adjectivo neutris addi-

ὡς οἷγ' ἐκ πολέμοιο ποτὶ Πριάμοιο πόλῃα
 φεῦγον οἴζυροῶς ἐπιειμένοι ἀκλέα φύξαν
 Αἴαντος μεγάλιο περιτρομέοντες ὁμοκλήν,
 ὅς δ' ἔπειτ' ἀνδρομέω πεπαλαγμένους αἵματι χεῖρας· 365
 καὶ νῦ κε δὴ μάλα πάντας ἐπασσντέρους ἀπόλεσθεν,
 εἰ μὴ πεπταμένησι πύλῃς ἐσέχυντο πόλῃα
 βαιὸν ἀναπνεύοντες, ἐπεὶ φόβος ἦτορ ἴκανε·
 τοὺς δ' ἔλσας ἀνὰ ἄστν, νομεὺς ὡς αἰόλα μῆλα,
 ἦεν ἐς πεδίον, χθόνα δ' οὐ ποδὶ μάρπτεν εἰοῖδν 370
 ἐμβαίνων τεύχεσσι καὶ αἵματι καὶ κταμένοισι·
 κεῖτο γὰρ εὐρὺς ὅμιλος ἀπειρεσίῃ ἐπὶ γαίῃ
 ἄχρῃς ἐφ' Ἑλλάσποντον ἀπ' εὐρυχώροιο πόλῃος
 αἰζηῶν κταμένων, ὀπόβους λάχε δαίμονος Αἴσα·
 ὡς δ' ὅτε λῆιον αὔον ὑπ' ἀμητῆρσι πέσῃσι 375

tur, ut VIII, 231. IX, 124, aut ad-
 verbii vices sustinet, ut, I, 700. IV,
 346. 559. VI, 638. VII, 322. 718.

VIII, 270. — αἰσσοῦσιν (σ ab alt. m.)
 M. — ἀλευάμενοι A, ἀλευόμενοι M,
 quod h. l. praeferam: non postquam
 vitarunt, sed dum vitant mortem
 avolant. Cfr. Spitzner. *observatt.* p.
 232.

363. ἀκλέα A, ἀκλεᾶ M; corr.
 Rhod.; Scal. ἐπιειμέν' ἀνάκλεα vi-
 tiose conj.

365. ἀνδρομέω M.

366. καὶ νύκε A. — ἀπόλεσαν M.

367. πεπταμένησι πύλῃς. M. —
 ἐπέχυντο A et vulgo, ἐσέχυντο M,
 et ita jam Rhodom. legisse ex in-
 terpretatione patet: „nisi apertis in
 urbem portis infusi essent.“ — πό-
 λῃα AMC2, πόλῃος C1, et ita Tychs.
 Lehrs. scripserunt ex conjectura
 Pauwii, cujus verba haec sunt:
 „malim πόλῃος: nam πεπταμένησι
 πύλῃς minus placet absolute, et ἐπ-
 ἐχυντο πόλῃα nescio, an eo sensu
 recte dicatur cum casu quarto.“ A
 et M scripturam restituendam esse
 jam in *emendatt.* p. 192 contendi:
 „Male πύλῃς ἐπέχυντο πόλῃος de
 Trojanis dicitur non ad portas tan-
 tum urbis accedentibus, sed in ip-
 sam urbem per portas irruentibus.
 Cfr. Φ, 610 ἐσέχυντο Ἐς πόλιν.
 Quint. V, 301 Ἴλιον ἐσκατέδυσαν.
 VIII, 368 κατέδυσαν ἐς ὑπὲρπλον
 πολίεθρον. Contra ibid. 386 ἐπ-

έχυντο πόλῃι dictum est de Achivis,
 qui urbem oppugnaturi ad muros
 succedunt.“

368. ἐπει M. — ζόφος A, φόβος
 M, quod senserat sed suo more re-
 jecit Pauw. his: „maxima anxietas,
 quae tenebras animo obducit, et
 morti quasi similis est: Hesychius
 ζόφος, δυσθυμία. Qui φόβος scri-
 berent, errarent.“ Mirum nec Rhom.
 offendisse, qui vertit: „nam
 a tenebris cor circumventum erat.“
 — ἴκανεν AM et vulgo; correxi.

369. τοῖσδ' A, τοῖς δ' M. —
 ἔρσας AM, ἔλσας emend. Rhod., cui
 male adversatur Pauw., qui ἔρξας,
 ut Dausq. εἶρξας, commendat. Recte
 contradixit Heynius, cujus verba in
 re perspicua attulisse satis est:
 „Tale tempus vocis ἔργω, εἶργω et
 εἶργω non occurrit. At ἔλσαι, ἔλ-
 σας frequentatur poetis et ipsi Ho-
 mero, ut A, 409 ἀμφ' ἄλα ἔλσαι
 Ἀχαιοῦς, ab antiquo ἔλω, idem quod
 εἰλέω includo, Φ, 225 πρὶν ἔλσαι
 κατὰ ἄστν.

370. οὐποσὶ A. — εἰοῖσιν (sic) M.
 — „Homericum: Ξ, 228 οὐδὲ
 χθόνα μάρπτε ποδοῖν. Hoc tamen
 rarius.“ PAUW.

371. ἐμβαίνων M.

372. ἀπειρεσίῃ M. — γαίῃ M.

373. εὐρυχώροιο AM; corr. Rhod.

374. λάχει A, λάχεν M; tacite
 corr. Rhod.

375. πέσῃσι M.

πυκνὸν ἔόν, τὰ δὲ πολλὰ καταυτόθι δράγματα κείται
 βροθόμενα σταχύεσσι, γέγηθε δὲ θυμὸς ἐπ' ἔργῳ
 ἀνέρος εἰσορόωντος, ὃ τις κλυτὸν οὔδας ἔχῃσιν·
 ὡς οἴγ' ἀμφοτέρωθε κακῶ δηθέντες ὀλέθρῳ
 κείντο πολυκλαύτοιο λελασμένοι ἰωχοιοῖο
 ποηρέες· οὐδέ τι Τρωῶας Ἀχαιῶν φέροταοι νῆες
 σύλεον ἐν κονίησι καὶ αἵματι δηωθέντας,
 πρὶν Πηλῆιον νῆα πυρῆι δόμεν, ὅς σφιν ὄνειρα
 ἔπλετ' ἐνὶ πτολέμοισιν ἐῶ μέγα κάρτεϊ θυῶν·
 τοῦνεκά μιν βασιλῆες ἀπὸ πτολέμου ἐρύσαντες
 ἀμφὶ νέκυν πονέοντο ἀπείριτον, εὔ δὲ φέροντες

380

385

376. καταυτόθι (et an supra ras. duarum literarum script.) M.

377. γέγηθε (γεί in ras. et γο γε ab ead. m.) M. — ἔργῳ M.

378. εἰσορόωντο (ς ab alt. m.) M. — ὅστις M. — ἔχῃσιν AM; tacite corr. Tychs.

379. οἴ A et vulgo, οἱ M, οἴγ' recte emendavit et firmavit — his locis I, 528. II, 233. IV, 224. V, 438. VIII, 67. IX, 73. X, 251 — Spitzner. mant. p. 221, recepit Lehrs. — ἀμφοτέρωθεν A, ἀμφοτέρωθε M et tacite corr. Rhod. — κακῶ τηθέντες ὀλέθρῳ M.

380. πολυκλαύτοιο A, πολυκλαύτοιο M V N V 123 L 12 C 12 et ita corr. Rhod.

382. κονίησι M. — δηωθέντας M.

383. πυρῆι AM; πυρῆ emend. Rhod., contra quem male ad caesuram provocat Pauw. Imitatus est Homerum Φ, 45 πρὶν γ' ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρῆι. — ὅσφιν M.

385. οὔνεκά (quia un in ras., suprascr. ab ead. m.) M.

386. φορέοντο AMC1, φορέοντα C2, πονέοντο V N V 123, et ita emend. Rhod. Scal. — Quaestionem hic primum movit Pauw, infra ad v. 523: „hic demum Achilles cadaver curatur ad sepulturam. Et sic male scriptum est supra v. 386 ἀμφὶ νέκυν πονέοντο ἀπείριτον εὔτε φέροντες Κάιθεσαν ἐν κλισίῃσι: id certum et perspicuum jam ex hisce. Scribendum igitur ibi — ὄντε φέροντες Κάιθεσαν.“ Hanc junctura-

ram Epicorum consuetudini alienam esse non opus pluribus demonstratur. Quod Hermann. Orph. p. 744, quamquam multis exemplis hiatum ipse defendit — et cfr. prolegg. II, 1, §. 10 —, dubitanter conjecit πονέοντι' ἀπερείσιον, etiam propterea rejiciendum est. quod forma ἀπερείσιος apud Quintum non dicitur nisi de infinita multitudine. Vid. II, 646. XI, 154 ἀπερείσια φύλα. XI, 305 ἀπερείσιον αἶμα. Contra ἀπείριτον pro adverbio positum hac ipsa sede invenitur IV, 415. 557. XIII, 279. Neque enim ἀπείριτον h. l. cum νέκυν jungendum est, quod Rhodom. accidit vertenti: „circa procerum cadaver occupati erant“, id quod Pauwio ansam praebuit hominis ineptias increpare, qui immensa cerebello suo infixisset ubique. — εὔτε AM et vulgo, nisi quod Lehrs. ex Scaligeri conjectura εὔτε posuit. De illo in emendat. p. 192 ita sum commentatus: εὔτε postquam (ubi Rhod.) non quadrat. Tum enim membra sic cohaerent: „reges Achillem e mortuorum strage extrahentes circa mortuum magnopere occupati erant, postquam portantes eum in tentorio collocaverunt.“ Sed haec oratio ab Epicorum consuetudine abhorret, nec apta inde existit sententia. Verba enim πονέοντο ἀπείριτον referenda tum essent ad eas curas, quibus Achillem in tentorio jam positum fuerint persecuti. At vero ibi quid factum sit, inde a v. 388 diligentius narratur. Itaque, ut illa verba ad Achivorum principum in aufereundo Achille laborem spectent,

κάτθεσαν ἐν κλισίῃσι νεῶν προπάροιθε θοάων·
 ἀμφὶ δὲ μιν μάλα πάντες ἀγειράμενοι στενάχοντο
 ἀχνύμενοι κατὰ θυμόν· ὃ γὰρ πέλε κάρτος Ἀχαιῶν.
 καὶ τότε ἐνὶ κλισίῃσι λελασμένος ἐγγχείων 390
 κεῖτο βαρυγδούποιο παρ' ἡόσιν Ἑλλησπόντου,
 οἷος ὑπερφιάλος Τιτυὸς πέσεν, ὅπποτε Λητῶ
 ἐρχομένην Πυθῶδε βιάζετο, καὶ ἔχολωθεῖς
 ἀκάματόν περ ἔοντα θοῶς ὑπεδάμνατ' Ἀπόλλων
 λαιψηροῖς βελέεσσι, ὃ δ' ἀργαλέω ἐνὶ λύθρῳ 395
 πουλυπέλεθρος ἔκειτο κατὰ χθονὸς εὐρουπέδοιο
 μητρὸς ἑῆς· ἢ δ' υἷα περιστονάχησε πεδόντα
 ἐχθόμενον μακάρεσσι, γέλασσε δὲ πότνια Λητώ·
 τοῖος ἄρ' Αἰακίδης δήϊων ἐπικάππεσε γαίῃ
 χάσμα φέρων Τρώεσσι γόον δ' ἀλίαστον Ἀχαιοῖς· 400

scribi debet: εἶ τε φέροντες etc.,
bene, i. e. curiose, studiose feren-
 tes. Cfr. Σ, 231 αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπὲρ βε-
 λέων ἐρούσαντες Κάτθεσαν ἐν λεχέ-
 εσσι.“ Haec etiam nunc probo, nisi
 quod potius εἶ δὲ scribendum est.
 Nec in illo εἶ quidquam est scrupuli:
 similiter Δ, 112 καὶ τὰ μὲν
 εἶ κατέθηγε dictum est. Quod Lehrs.
 edidit ἔστε jam in *rec. c. p.* 73 sq.
 refutavi, cum ne haec quidem mem-
 brorum sociatio Epicorum sit. Her-
 mannus olim ἐκ τε φέροντες con-
 jecit, sed ea praepositio post ἀπὸ
 πολέμου ἐρούσαντες otiosior videtur,
 quam quae conjectura inferri de-
 beat. Postremo Spitznerus in lite-
 ris ad me datis εἶτα scripsit; sed
 neque hoc praeterea apud Quintum
 invenitur, et alienum est propterea
 quod verba ἀμφὶ νέων πορεύοντο
 ἀπειρίτων ipsam portandi laborem
 indicant.

387. κλισίῃσι M.

388. στονάχοντο A, στενάχοντο
M et corr. Rhod.

389. κάρτος et tum ras. quatuor
literarum M. Inde quis suspicari
possit olim lectionis varietatem hic
fuisse: ὃ γὰρ κράτος ἔπλετ'
Ἀχαιῶν. Utrumque aequè bonum.

390. δὴ τότε AM et vulgo; καὶ
τότ' ego scripsi: vid. ad I, 120. —
κλισίῃσι M. — λελασμένος cum ge-
nit. in hac sede amat. Cfr. Ger-
hard. *lectl. Apoll.* p. 87, qui II, 776

et Quint. I, 754. III, 379 affert.
Adde Nonn. II, 16 πηθαλίωιο λελα-
σμένος.

391. ἡόσιν M.

393. Πυθῶ δὲ M. — και M.

394. ἀκάμαντόν A, ἀκάματόν M,

et tacite corr. Rhod. — θωῶς (o ab
ead. m.) M.

395. ὄδ' A, ὃ δ' M. — ἀργαλέω
M. — λύθρῳ M.

396. πουλυπέλυθρος A, πουλυπέ-
ληθρος C12, πουληπέλεθρος M, που-
λυπέλεθρος N, et ita corr. Rhod. —
καταχθονὸς M.

397. ἑῆς M. — ἦ δ' A, ἢ δ' M.

398. ἀχθόμενον A, ἐχθόμενον
(ā ab alt. m.) M, et ita emend.
Heyn., qui adscripsit δ, 502 καὶ
ἐχθόμενος περ Ἀθήνη. Sed inve-
nerat jam Rhod., quippe interpre-
tatus: „superis invisī.“

399. ἄρ M. — ἐπικάππεσε γαίῃ
M. — De verbo decomposito cfr.
Spitzner. *observatt.* p. 191.

400. Hic versus cum sequente
vulgo sine lacunae signis copulatur.
Quod cur necessario faciendum fu-
erit accurate in *programm.* p. 9 his
verbis docui: „V. 401 quomodo an-
tecedentibus adnecti potuerit, non
video. Primum enim ex more finita
comparatione 390-98 plene inter-
pungendum fuit post Ἀχαιοῖς: tum
hic ipse dativus non congruit se-
quentibus genitivis λαῶν μυρομέ-

* * * * *

λαῶν μυρομένων· περὶ δ' ἔβρομε βένθεα πόντου·
 θυμὸς δ' αὐτίκα πᾶσι κατεκλάσθη φίλος ἔνδον
 ἔλπομένων κατὰ δῆριν ὑπὸ Τρώεσσιν ὀλέσθαι·
 μνησάμενοι δ' ἄρα τοίγε φίλων παρὰ νηυσὶ τοκήων,
 τοὺς λίπον ἐν μεγάροισι, νεοδμήτων τε γυναικῶν,
 αἶ που ὀδυρόμεναι μίνυθον κενεοῖς λεχέεσσι
 νηπιάχοις σὺν παισὶ φίλους ποτιδέγμεναι ἄνδρας,
 μᾶλλον ἀνεστενάχοντο· γόου δ' ἔρος ἔμπεσε θυμῷ·
 κλαῖον δ' αὐτ' ἀλίσστον ἐπὶ ψαμάθοισι βαθείης
 προητέες ἐκχύμενοι μεγάλω περὶ Πηλείωνι

405

410

νον: porro praeter consuetudinem
 his quasi in transcurso adnectuntur
 περὶ — πόντου: denique a descrip-
 tione mortui Achillis non est aptus
 transitus ad Graecorum luctum ac-
 curatius depingendum, qui brevis-
 sime tantum v. 388 sq. memoratus
 fuit. Quod quamquam pluribus for-
 tasse versibus factum erat, suffice-
 bat tamen unum interjicere hujus
 sententiae:

[ἀμφὶ δ' ἄρ' ἧόνες αἰνὰ πε-
 ρίαχον Ἑλλησπόντου]
 λαῶν μυρομένων, περὶ δ' ἔβρομε
 βένθεα πόντου.

Similia ubique inveniri neminem la-
 tet in Epicis versatum. Sed ne quis
 v. 402 θυμὸς δ' αὐτίκα πᾶσι κατε-
 κλάσθη φίλος ἔνδον etc. initium
 fieri putet luctus depingendi, ut
 apud Quintum v. 401 aut expun-
 gendum, quae quidem olim Spitz-
 neri fuit sententia, aut post v. 417
 transponendum arbitretur, apparet
 Graecos primum quidem ereptum
 socium plangere, tum vero σφῶν
 αἰτῶν χήδε' ἕκαστον, dum occiso
 Achille jam de revisendis parentibus,
 liberis atque uxoribus desperant.
 Hinc illud v. 408 μᾶλλον ἀνεστε-
 νάχοντο. Similiter apud Nonnum
 V, 539, postquam Aristaeus per
 somnum ab Actaeonis umbra de
 tristi illius sorte certior factus etiam
 Autonoe uxori rem narravit, γόος
 ἔπλετο μᾶλλον.

403. „Scribatur ἔλπομένοις, si cui
 Enallage casuum poetae usitata non
 placet.“ RHOD. Nescio quid mentis
 viro peritissimo hic fuerit, ut usi-
 tatam loquendi rationem attrectaret,

nisi cum imperitioribus illudere vo-
 luisse putes. Certe Pauw grandi,
 ut solet, hiatus usus, non faciam,
 inquit, neque alius faciet, qui judi-
 cio pollet. In addendis deinde, post-
 quam scilicet scriptorem perlegerat
 data opera ex XII, 162 sq. XIII,
 398 sq. 404 sq. vulgatam defendit,
 tamen memor IX, 76 sq. se ipsum
 aut πᾶσιν ὄτομένοις aut πόντων ὄτο-
 μένων scribendum pronuntiasse, ri-
 dicule addit: „haec minus certa sunt,
 nec eadem facie se offerunt nobis
 semper et ubique.“

404. φίλον A, φίλων M, Rhod. in
 versione, et Pauw. in editione. Tum
 παρὰ νηυσὶ ne cui otiosum aut mi-
 rum videatur, oppositio hoc inter
 et ea est, quae sequuntur τοὺς λίπον
 ἐν μεγάροισιν. Cum ad naves ver-
 santur, larum familiarem reminis-
 cuntur dolentes. Ad sequentia com-
 parari poterit Apoll. Rhod. III, 994
 sq. ἡρώων τ' ἄλοχοι καὶ μητέρες,
 αἶ νύ ποτ' ἤδη Ἡμέας ἠμόνεσσιν
 ἐφεζόμεναι γοόωσιν (sic).

406. Rhod. σφ·νύθον proposuit,
 sed alterum non deterius esse jure
 monuit Pauw. — λεχέεσσι A et
 vulgo, λεχέεσσι M.

408. ἀνεστονάχοντο A, ἀνεστενά-
 χοντο M et corr. Pauw. ad v. 421.
 — ἔρος AM et ceteri libri, ut vi-
 detur. Correxerit Tychs. Cfr. ad XII,
 167.

409. κλαῖόν τ' AM et vulgo,
 quod correxi. — αὐ A et vulgo, αὐθ
 M, αὐτ' recte Lehrs. scripsit: vid.
 prolegg. II, 2, §. 10. — βαθείαις
 AM et vulgo, quod ego correxi.

410. μεγάλω M. — παρὰ AM et

χαΐτας ἐκ κεφαλῆς προθελύμους δηϊόωντες,
 χευάμενοι δ' ἤσχυναν ἄδην ψαμάδοισι κάρηνα·
 οἷη δ' ἐκ πολέμοιο βροτῶν ἐς τεῖχος ἀλέντων
 οἰμωγῇ πέλεται, ὅτε δήιοι ἐμμεμαῶτες
 καΐωσιν μέγα ἄστυ, κατακτείνωσι δὲ λαοὺς
 πανσυδίη, πάντη δὲ διὰ κτῆσιν φορέωνται·
 τοίη τις παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν ἔπλετ' αὐτή,
 οὔνεκ' ἄοσσητῆρ Δαναῶν πάϊς Αἰακίδαο
 κέϊτο μέγας παρὰ νηυσὶ θεοκμήτοισι βελέμοις,
 οἶος Ἄρης, ὅτε μιν δεινὴ θεὸς ὄβριμοπάτρη

415

420

vulgo, quod quamquam defendi potest, tamen ut multo significantius, cum *undique circum Achillem* effusi jaceant, restitui *περὶ* provocans ad v. 388 et 423.

411. „Malim copulate χαΐτας τ' ἐκ κεφαλῆς.“ PAUW. Copulam, si in libris adesset, conjectura tollendam esse nemo non videt. — προθελύμους A, προθελύμους M. Sed vide K, 15 πολλὰς δ' ἐκ κεφαλῆς προθελύμους ἔλκετο χαΐτας. Omnino ne illud adverbium uspiam inveniat vereor. Προθελύμους corr. Scal.

412. ἤσχυναν AM et vulgo, ἤσχυναν M.

413. Turpissimo errore, cum Rhod. ἀλέντων rectissime vertisset: *hominibus in urbem inclusis*, Pauw. id *insulsum* ratus id participium ab ἀλίσσω derivatum *caplos* significare putavit. Eum lapsus suo jure exagitavit Dorvill. *vann. crit.* p. 61 allatis comparandi gratia II, 714. Φ, 607. X, 12. 47.

415. καΐωσι M. — κατακτείνουσι V.

416. πανσυδίη M. — πάντη A, πάντη M. — διακτῆσιν φορέονται M. — Verbo, non re similis est τ, 333 τοῦ μὲν τε κλέος ἐρῶ διὰ ξείνοι φορέουσιν.

417. τοίη τοι AM et vulgo. Eam particulam alienam esse a comparationibus dixi in *emendatt.* p. 192, ubi *τοίη καί* conjeci. Sed praestare visa est Hermannii emendatio ibidem allata *τοίη τις* secundum ea quae ad I, 670 conguessi: cfr. Apoll. Rhod. II, 1058 *τοίην τινά μῆτιν*. — ἔπλετ' V, in quo πέπται' latere quis sus-

picari possit, ut XIII, 542 περιπέπται' ἰωή.

419. Litem movit Struvius minor in *observatt.* p. 6 de adjectivo μέγας, quod cum ei nec cum πάϊς Αἰακίδαο jungi posse neque idem significare videbatur quod v. 434 et 543 ἐκχόμενος μάλα πολλός et v. 396 πολλυπέλεθρος, in *δαμείς* mutavit ex I, 714. III, 379. 729. Quibus etiam alia ut I, 817. VI, 272. 290 addi poterant. Verum μέγας, quod epitheton alibi etiam ut infra v. 672 et IV, 268 Achilli adscribi ipse notavit Struvius, hic quominus cum κέϊτο jungi potuerit, non perspicio: eo aptius idem h. l. erit epitheton, quo vividius vasti corporis ad aspectu ἄοσσητῆρος memoria excitatur et recolitur. Et propter hanc ipsam causam Marti confertur, de quo Homerus Φ, 497 ἐπιὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσῶν. Quod autem Struvius nudo dativo θεοκμήτοισι βελέμοις offendit, eodem plane modo VIII, 232

ὡς Τρώων τότε λαὸς ἀάσπετος ἐν χθονὶ κέϊτο

Χερσὶ Νεοπτολέμοιο καὶ Ἀργείων ἐριθύμων,

ubi si participium necessarium putasset, facile ὡς Τρώων λαὸς δεδαΐγμένος ἐν χθονὶ κέϊτο seu simile quid scribere poterat. — θεοτεύκτοισι A, θεοκμήτοισι M, quod jure recentiores receperunt: cfr. V, 6. 49 (ubi male θεοδμήτω legebatur). XII, 514. „θεητέκτοισι vel θεοκτήτοισι vel θεοσσεύτοισι.“ RHOD.

420. ὄβριμοπάτρη A, ὄβριμοπάτρη M.

Τρώων ἐν πεδίῳ πολυαχθῆϊ κάββαλε πέτρον.

Μυρμιδόνες δ' ἄλληκτον ἀνεστενάχοντ' Ἀχιλλῆα
εἰλούμενοι περὶ νεκρὸν ἀμύμονος οἷο ἄνακτος·
ἠπίου, ὃς πάντεσβιν ἴσος πάρος ἦεν ἑταῖρος·
οὐ γὰρ ὑπερφίαλος πέλεν ἀνδράσιν οὐδ' ὀλοόφρων,
ἀλλὰ σαοφροσύνη καὶ κάρτεϊ πάντ' ἐκέκαστο.

425

Αἴας δ' ἐν πρώτοισι μέγα στενάχων ἐγεγώνει
πατροκασιγνήτοιο φίλον ποθέων ἅμα παῖδα,
βλήμενον ἐκ θεόφιν· θυητῶν γε μὲν οὔτινι βλητὸς

421. πεδίῳ M. — πολυάχεϊ κάμ-
βυάε AC2, πολυάχεϊ κάββαλε C1,
πολυαχθῆϊ κάββαλε MVNV3, et ita
corr. Rhod. — πέτρον M.

422. ἄλληκτον AM, ἄλληκτον C1
et ita corr. Pauw.

423. οἷο om. AC2, add. MVNV3,
et ita supplevit Pauw., ἀμφὶ ἄνα-
κτος C1. „Ante ἄνακτος pone αἰ-
έν.“ RHOD. Dausq. inepte ut solet
εἰόν, Brodaeus ἦέν addi volebat.

424. ἠπίου M. — πάντεσβιν ἴσος
(σ ab alt. m.) M.

426. σαοφροσύνη M.

428. φίλων ἅμα παῖδα * AC2,
φίλον ποθέων ἅμα παῖδα MN, quod
reecerunt Tychs. et Lehrs., φίλῶν
ἅμα παῖδα βασιάζων VV123 M12
(hi quidem a Const. Lascaris ma-
nu: ceterum ex V in Tychseni ex-
cerptis nihil notatum est, sed et
eum et V3 ita habere ex Schowio
concludendum putavi, cuius haec
sunt verba p. 69: „Neapol. codex
a ceteris primi ordinis codd. ita dis-
cedit: φίλον ποθέων ἅμα παῖδα.“
Praeterea ubi plus uno versu e codd.
suis adscripsit, ubique signum codd.
ultimo tantum adscribere solet.),
φίλων ἅμα παῖδ' ἄριστον C1. Cor-
ruptelae origo patet: adjectivum ad
Achillem pertinens atque participium
ad Ajacem spectans confusa sunt a
librariis. Hoc si verum est, maxime
probabilis videtur optimorum codd.
scriptura, in qua tamen olim ἅμα,
quod videretur explicari non posse,
mutaturus eram in μάλα insolenti
apud Quintum quidem positura.
Nunc vero sensum optime perspec-
tum esse intellexi a Tychsenio, cu-
jus verba haec sunt: „Sensus esse
debet: non tantum bonum principem

et belli socium (cfr. 418 et 423 sq.),
sed simul cognatum, patrum filium,
desiderans iugebat.“ Id confirmat
II, 463 ὁμῶς ἑτάρω καὶ ἄνακτι et
III, 576 μυρομένη καὶ ἄνακτι καὶ
ἀνέρα. Nunc ceteras interpretum
conjecturas deinceps recensere pla-
cet. „Versum sic resarsi: πατροκα-
σιγνήτοιο φίλον θαμὰ παῖδα φι-
λήσας. Quod si cui non placeat,
post παῖδα χρονηδὸν reponat et sic
vertat: magnopere lamentans invo-
cabat crebro dilectum patrum filium
clam seu furtim etc.“ RHOD. Hanc
alteram conjecturam jure refutavit
Dausq., quod propalam amicum la-
mentari et flere viri ipsi et Martis
filii affectarent; ipse πατροκασιγνή-
τοιο φίλοιο μέτωπα φιλήσας inepte
procurit. Nec melius res Brodaeo
cessit τοκήων in fine addenti. Pauw.
φίλον μάλα παῖδ' ἐπιδέξων, Tych-
sen. olim in *commentat. de Quinto*
p. 51 φίλον μάλα παῖδ' Ἀχιλλῆα
conjecit. Ego olim cum offenderer
illo ἅμα, id aut in μάλα mutaturus
eram, recepta optimorum codd. scrip-
tura, quo facto male positum foret
id adverbium, aut πατροκασιγνήτου
φίλον ἀμφαφρόν θαμὰ παῖδα ma-
jore conamine tentabam, provocans
morem illum, quo solebant mortuos
amplexari et contrectare: Σ, 317.
Ω, 724, ad quem morem X, 373
acerbe alluditur: μαλακώτερος ἀμ-
φασάσθαι Ἐχτωρ. Recte autem
insuavem ei versu objecit modula-
tionem Hermannus, qui ex illo βα-
σιάζων scripsit: φίλον θαμὰ παῖδ'
ἀγαπάζων, quae scriptura omnibus
ceteris facile superior, nisi obstitis-
set optimorum codd. auctoritas, re-
cipienda fuisset.

429. βλήμενον A, βλήμενον M. —

ἦεν, ὅσοι καιούσιν ἐπὶ χθονὸς εὐρυπέδοιο· 430
 τὸν τότε κῆρ ἀχέων ὀλοφύρετο φαίδιμον Αἴας,
 ἄλλοτε μὲν κλισίας Πηληιάδαο δαμέντος
 ἔσφοιτῶν, ὅτε δ' αὖτε παρὰ ψαμάθοισι θαλάσσης
 ἐκχόμενος μάλα πουλὺς, ἔπος δ' ὀλοφύρατο τοῖον·
 „ᾧ Ἀχιλεῦ μέγα ἔρκος εὐσθενέων Ἀργείων, 435
 κάτθανες ἐν Τροίῃ Φθίης ἐκὰς εὐρυπέδοιο
 ἔκποθεν ἀπροφάτιο λυγρῷ βεβλημένος ἰῶ,
 τὸν ῥα ποτὶ κλόνου ἄνδρες ἀνάκτιδες ἰθύνουσιν·
 οὐ γάρ τις πίσυνός γε σάκος μέγα νωμῆσασθαι
 ἦδὲ περὶ κροτάφοισιν ἐπισταμένως ἐς Ἄρηα 440
 εὖ θέσθαι πῆληκα καὶ ἐν παλάμῃ δόρυ πῆλαι
 καὶ χαλκὸν δηίοισι περὶ στέροισι δαΐξαι
 ἰοῖσιν γ' ἀπάνευθεν ἐπεσσυμένους —
 — — — — ἐσσύμενος πολεμίζεν·

ἐκ θεόσφιν AC2, ἐκ θόσφιν M, ἐκ θεό-
 φιν C1 et ita corr. Rhod. Pauw. male
 γε pro γάρ positum ratus inutiliter
 monet Quintum non incondite scribere
 potuisse θνητῶν γὰρ ἂν οὔτινι etc.

431. τότε ἀχέων (et in fine *) A,
 τότε ἀχάων C12, τότε δακρυχέων
 VNV3, τότε κῆρ (sic!) ἀχέων
 M, quod etiam a Scaligero inven-
 tum Tychs. et Lehrs. recte rece-
 perunt. Rhod. τότε ἄσθην ἀχέων,
 quod per se bonum esset, Dausq. τότε
 ἀχνόμενος, Pauw. τότε δὴ ἀχέων con-
 jecit, uterque male. — ὀλ φύρεται M.

432. ἀλλ' ὅτε A, ἄλλοτε MC1 et
 ita corr. Rhod.

433. ὅτε AM et vulgo. Correxī.

434. πολλὸς M.

435. κάρτος A et ceteri libri, ut
 videtur, ἔρκος M. Totus versus eti-
 am H, 390 legitur, et cfr. III, 449.
 V, 423. De hialu v. prolegg. II, 1, §. 9.

436. ἐς Τροίην A, ἐν Τροίῃ M et ita
 em. Rhod.

437. ἐκποθεν A, ἐκποθεν (sed
 τ in rasura, ubi primum scriptum
 erat π) M, ἔκποθεν recte emend.
 Rhod: cfr. Herm. Orph. p. 823 et
 vid. XII, 509 et quod apud Apollo-
 nium II, 824 et III, 1289 legitur:
 ἔκποθεν ἀφράστοιο. Tertio loco II,
 224 non dubito quin scribendum sit

Ἀρπυιαὶ στόματός μοι ἀφραπάζου-
 σιν ἰδωδὴν
 ἔκποθεν ἀφράστοιο καταΐσσουσαι
 ὄλεθροιο.

Vulgo enim quod legitur ὀλέθρου
 defendi nequit.

438. ῥά ποικιλόνον M. — ἰθύ-
 νοуси M.

439. πίσυνός AM, πισυνός Tychs.
 Lehrs. errore, quem correxit Spitzn.
 observatt. p. 24.

440. ἦδε M. — ἐπισταμένως AM
 et omnes libri, ut videtur, ἐπιστά-
 μένος propter sequens εὖ proposuit
 Pauw., recepit Tychs. Sed recte
 vulgatam reduxit Lehrs., nam et
 hujuscemodi productio a Quinto ali-
 ena est, et ἐπισταμένως vocabulum
 Homericum alibi etiam Quinto usur-
 patum — IV, 334. 339. XIII, 66 —
 hic eo minus mutandum erat, quod
 Quintus ad Homeri usum se appli-
 cuisse videtur, apud quem aliquoties
 εὖ καὶ ἐπισταμένως legitur: K, 265.
 v, 161. ψ, 197. Et eadem fuit
 Spitzneri sententia v. Gr. her. p.
 64 et mant. p. 240.

441. πῆληκα A, πύληκα (η et v
 ab alt. m.) M; tacite corr. Rhod. —
 παλάμη M.

442. περὶ M.

443. Versus sine lacuna in AC2
 ita legitur:

ἰοῖσιν γ' ἀπάνευθεν ἐπεσσυμένως
 πολεμίζεν.

γ' om VM1 C1. — ἀπάνευθεν ἐπ-
 εσσύμενος MVC1 M1, ἀπάνευθεν
 ἐπεσσυμένως πολεμίζει Rhod. em.,

εἰ γὰρ σευ κατέναντα τότ' ἤλυθεν, ὅς σ' ἔβαλέν περ,
οὐκ ἂν ἀνουτηγί γε τεοῦ φύγεν ἔγχεος ὄρην.
ἀλλὰ Ζεὺς τάχα που τάδε μῆδετο πάντ' ἀπολέσθαι,
ἡμέων δ' ἐν καμάτοισιν ἐτώσια ἔργα τίθησιν.
ἦδη γὰρ Τρώεσσι κατ' Ἀργείων τάχα νίκην
νεύσει, ἐπεὶ τόσον περ Ἀχαιῶν ἔρκος ἀπηύρα.

445

quod recepit Tychs. et probaverat Pauw., nisi quod ἐπεσσύμενος jungendum cum ἀπάνευθεν commendabat. Verum id verbum de iis dicitur, qui ipsi in hostes irruunt, nec adjecto ἀπάνευθεν apud Epicum quidem de sagittario procul stante dici potuit. Nec minus recte Tychsenianam scripturam impugnavit Bonitius l. c. p. 1229 sq. ita: „adverbium ἐπεσσύμενος quum per alteram sui ipsius partem impetus vehementiam, per alteram hostilem animum denotet, ubi de bellatore usurpatur, laudem continere et per se certum est, et comparato loco Quinti VII, 499 confirmatur. At vero ab h. l. prorsus alienum est, si ei, qui enim sagittis pugnet, vel species ulla laudis concedatur; quare ἐπεσσύμενος corruptelae videtur convictum esse: utrum autem ejus loco scriptum censeam ἐπεσσύμένοις: sagittis, quae eminus feruntur, an ἐπεσσύμενω: sagittis eminus cum eo pugnat, qui in ipsum irruit, non ausim dicere, quum utrumque et sensu et mutandi facilitate commendetur.“ Recte vero utrumque, quorum prius a Lehrsio receptum etiam Glaserwald observat. p. 13 in mentem venit, rejecit Spitzner. observat. p. 24, modo ne nihil omnino mutare satius putasset. Nec Hermannii conjectura locus persanatur scribentis in rec. c. p. 259: ἰοῖσιν κ' ἀπάνευθεν ἐπεσσύμένω πολεμίσοι, neque omnino Atticus, quem dicimus, optativus Quinto familiaris est. Paulo melius etiam nunc scripsisse mihi videor in emendat. p. 193 ἀπάνευθεν ἀφιστάμενος, quo describatur sagittandi segnities, qui procul stans a pugnantium tumultu sagittis sine periculo fortissimum quemque prosternat. Attuli A, 340 καιπιώσσοιτες ἀφιστατε. N, 738 οὐ μὲν ἀφισιῶσιν. E, 132 ἀφισιῶσ' οὐδὲ

μάχοντα. λ, 544 νόσφιν ἀφιστήχει, denique A, 48 de Apolline ἔξει' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἔχεν. Et addere poteram N, 263 οὐ γὰρ δῶ' Ἀνδρῶν δυσμενέων ἐκὰς ἰστιάμενος πολεμίζειν. Hodie tamen alio ducere videatur librorum scriptura, maximeque infinitivus πολεμίζειν duobus aliis locis I, 268. 576 ληλυόμενος πολ. μιζειν et Homericis quibusdam ita firmatus, ut eo minus videatur mutandus esse, quum locutio ἰοῖς πολεμίζειν apud Epicum quidem vereor ne sit inaudita. Itaque hic quoque lacunam eamque plurium versuum esse arbitror: nam ne sequentia quidem εἰ γὰρ vulgaris satis apte adnectuntur. Ἐπεσσύμενος scripsi in sqq. positum olim fuisse interficiendi vulnerandive verbum arbitratus ut M, 388 ἰὼ ἐπεσσύμενον βάλε, et ἐσσύμενος πολεμίζειν memor Homericorum A, 717 et N, 787. — Ceterum ἰοῖσιν AM et vulgo, quod correxī.

444. Ne quis κατέναντιά ποτ' scribendum conjiciat, temporis notio, quam innuit τότε, latet in ὅς σ' ἔβαλέν περ.

446. που manco versu AC2 et ceteri libri, ut videtur, praeter C1, in quo που λάθρα legitur, που τάδε M, et idem jam invenerat Rhod. conjectando. Quo magis mirari licet, quod et interpretes ineptas excogitarunt scripturas, Dausq. τάχα πρόζην ἐμήδετο, Pauw. τάχα που ἐπεμήδετο vel τάχα που ἐπεμήσατο vel adeo τάχα που νῦν μῆδεθ' ἄπαντ' ἀπολέσθαι, et Tychs. cum Lehrsio νῦν receperunt. Notavi jam in emendat. p. 193. Cfr. N, 632 σέο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται. — ἀπολέσθαι A, ἀπολέσσαι M et ita corr. Rhod.

449. τόσον A, τόσσον MC1 et ita corr. Sylburg. (Dorvill. vann. crit. p. 582.) Pauw.

ὦ πόποι, ὡς ἄρα πάγχυ γέρων ἐν δώμασι Πηλεὺς
ὀχθήσει μέγα πένθος ἀτερπεί γήραι κύρσας·

* * * * *

αὐτῇ σὺν φήμῃ μιν ἀπορραΐσει τάχα θυμόν·
ᾧδε δέ οἱ καὶ ἄμεινον οἴζυός αἴψα λαθῆσθαι·
εἰ δέ κεν οὐ φθίσῃ ἔκακῇ περὶ νείος ὄσσα,

450. δώματι AM, δώμασι, quod Pauw. emendavit, jure receperunt Tychs. Lehrs. Ut Homerus — Z, 221. Ψ, 89. Ω, 803. α, 402. ζ, 426. 554. φ, 333 — ita etiam alii Epici semper pluralis dativum praetulerunt: Quint. VII, 349. IX, 143. XIII, 291. Apoll. Rhod. IV, 1025. Maneth. II, 304. III, 283. Aliud est ὑπὸ δώματι XIII, 454, ubi cfr. notam.

451. ἀθλήσει conj. Scal. — ἀταρπέτῃ A, ἀτερπέτῃ M et ita corr. Rhod. Cfr. Nonn. XXVI, 74 ὅς τότε λυγροῦ Γήραι πένθος ἔχων χειρασμένον ἤψαιτο γάρμης.

452. Sine lacunae signis hic versus adnectitur vulgo. — αὐτῇ M. — φήμῃ M. — ἀπορραΐσει M hic quidem. — μέγα θυμόν AM et ceteri libri, ut videtur; μεγάλθυμον ex Dausqueji sententia Tychs. scripsit. Sed jam ipsos interpretes videamus. Rhod. μὲν conjecit et locum ita vertit: *statim hoc accepto nuntio vitae jacturam faciet.* Pauw. et accusativo πένθος, quod male ex κύρσας aptum esse putavit, et adverbio μέγα, quod absonum dicit, ubi de mortuo agatur, offensus locum ita constituit:

ὦ πόποι, ὡς ἄρα πάγχυ γέρων ἐν
δώμασι Πηλεΐς
ὀχθήσει· μέγα πένθος ἀτερπέι γή-
ραι κύρσαν
αὐτῇ σὺν φήμῃ μιν ἀπορραΐσει
μεγάθυμόν.

Utramque rationem pluribus refutare non opus. Melius de loco meruit Bonitius, qui l. c. 1230 et subjectum desiderari ad ἀπορραΐσει, et objectum requiri ad denotandam eam rem, qua quis privetur, et male habere epitheton μεγάλθυμον h. l. prorsus languidum monuit. Inde ipse allatis α, 404. π, 428 (ἀπορραΐσει φίλον ἦτορ) et Hesiod. theog. 395 conjecit αὐτῇ κεν φήμῃ μιν ἀπορραΐσει τάχα θυμόν,

quod ipsum recepit Lehrs. Verum Spitzner. *observatt.* p. 37 sqq. ut postremum merito laudavit, ita quam protulit ille de versus initio suspensionem gravissimis argumentis refutavit. Nec ferri potest hujusmodi asyndeton. Inde ego olim in *emendatt.* p. 193 eam emendationem probavi, quam olim Hermannus in societate Graeca fecerat, ut post αὐτῇ intersereretur ὁ hoc sensu: „magnum accipiet Peleus dolorem, qui simul cum fama vita eum privabit.“ Postea tamen in *programm.* p. 10 ne hoc quidem conamine contentus fui, quum et ὁ interjecto γήραι minus commode ad πένθος referri videatur, et solemne illud verbum initium eo pronomine interjecto contra morem turbetur. Denique haec adjeci: „Et quod gravissimum est, ipsa sententiarum consecutio manifesto obstat. Nam cum senectus, in quam illapsurus sit Peleus, propterea tantum ἀειπήσ dicatur, quod eam in gravissimo erepti filii moerore sit tracturus, patet eundem *diuturnum* moerorem non posse dici *statim nuntio accepto* mortem Peleo afferre. Itaque non dubito, quin ille versus sanissimus sit — nisi quod nunc cum Spitznero l. c. τάχα θυμόν recipiendum duxi —, sed ante eum aut unus aut etiam plures exciderint, quibus acerbissima Pelei senis decrepiti conditio, si quidem dolore obrutus et contumelialis affectus diutius sit victurus, accuratius exposita fuit.“

454. φθίσσει AM et vulgo, φθίσση emend. Spitzner. *observatt.* p. 38: vid. *prolegg.* II, 2, §. 44. — αἴσα AM et vulgo, ὄσσα M; ὄσσα scribendum esse jam antequam eam scripturam novit Hermannus perspexerat: vid. *emendatt.* p. 193. Cfr. v. 484 οἶ' ἀμφὶ ἔφῃμης ἱκηται.

ἄ δειλὸς χαλεποῖς ἐνὶ πένθεσι γῆρας ἰάψει
αἶεν ἐπ' ἔσχαρόφιν βίοντον κατέδων ὀδύνησι,
Πηλεὺς, ὃς μακάρεσσι φίλος περιώσιον ἦεν·
ἀλλ' οὐ πάντα τελοῦσι θεοὶ μογεροῖσι βροτοῖσιν.“

455

ὡς ὁ μὲν ἀσχαλὼν ὀλοφύρετο Πηλείωνα·
Φοῖνιξ δ' αὖθ' ὁ γεραῖος ἀάσπετα κωκύεσκεν
ἀμφιχυθεὶς δέμας ἧῦ θρασύφρονος Αἰακίδαο·
καὶ ὁ' ὀλοφυνδὸν ἄῤυσε μέγ' ἀχνύμενος πινυτὸν κῆρ·

460

„ἄλεό μοι, φίλε τέκνον, ἔμοι δ' ἄχος αἶεν ἄφυκτον
κάλλιπες· ὡς ὄφελόν με χυτὴ κατὰ γαῖα κεκεύθει

455. χαλεποῖσιν AM, χαλεποῖσι Rhod., χαλεποῖς Pauw. edidit. Inde ne quis XIII, 286 *στυγεροῖσιν ἐπ' ἄλγεσιν* et XIV, 514 *ἀμειλίχοισιν ἐπ' ἄλγεσιν* abusus collatis VII, 85. X, 269. XII, 387. XIV, 561 scribendum censeat *χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσιν*, sequentia accuratius explicanda sunt, quae ipsa interpretibus negotium facessiverunt. Nam cum *ἰάψει* ad Peleum relatum, unde penderet accusativus *γῆρας* ferri non posse videretur, Tychs. quidem *ἰάψει* coniecit, Heyn. hanc notam adpersit: „*ἰάπτειν* est vel *πέμπειν* vel *βλάπτειν*. Ita sensus esse debet *γῆρας ἰάψει αὐτόν*, ut et infra *ἐπειὴ νύ με πένθος ἰάπτει*. Tum vero non convenit *κατέδων* et *Πηλεὺς*. Sic nova prorsus notione *ἰάπτειν γῆρας* est quod apud Homerum *πέπτειν*: *πέπτει γῆρας*.“ Magnopere vereor, ne vir eximius memoria lapsus B, 237 *γέρα πεσσέμεν* in mente haberit: nam nec *ἰάπτειν* idem esse potest atque *πέσσειν*, et hoc ipsum ad senectutem referri nequit. Imo sua significatione positum est *ἰάπτειν*, quod cum apud ceteros recentiores ut apud Apoll. Rhod. II, 875. Mosch. IV, 39. Theocr. II, 82. III, 17, tum apud Quintum *laedendi* sive *corporis* sive *animi* notionem habet. Vid. VI, 546 *τοῦ δ' οὐ χροὰ καλὸν ἴαφεν*. VIII, 413 *οὐδέ οἱ ἰὸς ἐπὶ χροὰ καλὸν ἴαφεν* et III, 481, quo loco jam Heynius usus est. Itaque h. l. rectissime sine dubio Rhodom. intellexit: *Peleus in luctibus molestis senium afflictabit*, quod dictum est de eo, qui senex gravi moerore ad perpetuum luctum com-

pellitur. Pertinet haec locutio ad eam figuram, quam *actionis passivae* appellare licet, de qua jam olim in *observatt. ad Tryphiodorum* pluribus exposui: cfr. *prolegg. II, 2, §. 46*. Jam vero patet cum membri subjectum sit ipse Peleus, non *ἄλγεα* fato immissa, sed *πένθεα* ab ipso concepta commemoranda fuisse. Et cfr. XIV, 272 *λευγαλέοις ἐπὶ πένθεσι*. Ceterum mittendi notione *ἰάπτειν* XIII, 455 *ἀλλ' Ἄιδι πάντας ἰάψω* legitur, quo loco juvatur M scriptura, quam Quinti sub initium intulimus. — *πένθεσιν A, πένθεσι M* et tacite corr. Rhod.

456. *ἐπεσχαρόφιν M*.

457. *περιώσιος AM* et vulgo; *περιώσιον* emend. Spitzn. *observatt.* p. 6. Affert infra v. 560. Et cfr. A, 359. π, 203. Gregor. Nazianz. I, 115. Ad sensum cfr. Ω, 61 *Πηλεῖ, ὃς περὶ κῆρι φίλος γένει' ἀθανάτοισιν* et Hesiod. fragm. XV ed. Marcksch. (155 ed. Goettl.) *Φυλῆα φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν*.

459. ὡς Tychs. Lehrs. errore.

460. *αὖ A, αὖθ' M*. — *ἄσπετα AM*; corr. Pauw. — *κωκύεσκε M*.

461. *θρασὸν σθένος A, θρασύφρονος M* et idem jam Rhod. vertendo expresserat: „*plexus insigne Aecidae magnanimiti corpus*.“

462. *μεγ' M*.

463. *ἄλεό M*. — Pessime propter sequens *ἔμοι* Pauw. *ἄλεό τοι* scripsit.

464. *ὄφελόν A* et vulgo, *ὄφελεν M, ὄφελον* ex Hermannii emendatione *Orph.* p. 825 scripsit Lehrs.

πρὶν σέο πότμον ἰδέσθαι ἀμείλιχον· οὐ γὰρ ἔμοιγε 465
 ἄλλο χειριότερον ποτ' ἐσῆλυθεν ἐς φρένα πῆμα,
 οὐδ' ὅτε πατρίδ' ἐμὴν λιπόμην ἀγανούς τε τοκῆας
 φεύγων ἐς Πηλῆα δι' Ἑλλάδος, ὅς μ' ὑπέδεκτο,
 καὶ μοι δῶρα πόρεν, Δολόπεσσι δὲ θῆκεν ἀνάσσειν·
 καὶ σέγ' ἐν ἀγκοίνησι φορεύμενος ἀμφὶ μέλαθρον 470
 κόλπῳ ἐμῷ κατέθηκε καὶ ἐνδυκέως ἐπέτελλε
 νηπίαχον κομέειν, ὥσπερ φίλον υἷα γεγῶτα·
 τῷ πιθόμην· σὺ δ' ἔμοισι περὶ στέρονοισι γεγηθῶς
 πολλάκι παππάζεσκες ἔτ' ἄκριτα χεῖλεσι βάζων,
 καὶ μεν νηπιέησιν ἄδην ἐνὶ σῆσι δίηνας 475

465. ἔμοι γε Tychs. Lehrs. errore.

466. γ' AC2, τ' MV, τε C1, ποτ' em. Rhod., qui non debebat praeterea γε tentare: nec melius Scalig. χειριότερον ἐπελήλυθεν conj. — ἐπῆλυθεν A, ἐσῆλυθεν M.

467. ἀγανούς A, ἀγανούς M et ita emend. Rhod., qua emendatione non contentus Spitzner. *mant.* p. 222 γεραρούς ex Apoll. Rhod. IV, 203 et Quinto VII, 292 γεραρός *Αυκομήδης* proposuit, quod Lehrs. recepit. Non accedo: parentes intelliguntur mites comesque in liberos, oppositi alienis, quorum in societatem domo expulsi liberi veniunt. Nec multum differt quippe comitatis effectum indicans XIII, 512 πρὸς μέγαλοιο Διὸς τερονῶν τε τοκῆων.

468. Πηλεῖα M.

469. δ' ἔθῆγεν AM et vulgo, δὲ θῆγεν corr. Hermann. *Orph.* p. 695.

470. σεγ' M; σέ γ' Tychs. Lehrs. inviti, ut yidetur.

471. κόλπῳ ἐμῷ M. — ἐπέτελλεν AM et vulgo; correxi.

473. τῷ M. — δὲ μοι AM, δ' ἔμοισι VNV123, et ita emend. Rhod., qui praeterea σὺ δ' ἔμειο vel δ' ἔμοιγε tentat.

474. χεῖρεσι AC2, χεῖλεσι MVNV 123 C1, et ita emend. Rhod.

475. νηπιέησιν M. — ἀπεννεσίησι AM (nisi quod i subscriptum omitit), pro quo ὑπ' ἐννεσίησι a Dausquejo emendatum receperunt Tychs. et Lehrs.; contra quam lectionem quae in *emendat.* p. 194 monui, hodieque repetenda sunt: „Alienissimum ab h. l. vocabulum ἐννεσίαι, quod (plurali semper numero, vid.

Spitzner. *mant.* p. 253) adjecto genitivo constanter dicitur de eo, cuius hortatu, consilio, voluntate aut auctoritate aliquid fit. Praecipue de Diis dicitur, qui numine suo et potestate homines ad aliquid faciendum impellunt et perducunt. Vid. Quintum I, 125. II, 508. 656. III, 762. V, 195. 383. VII, 92. VIII, 432. IX, 325. X, 165. 250. 350. XI, 198. 278. 285. XII, 4. 185. 380. 392. XIII, 549. XIV, 352. 614. Praeivit Homerus E, 894. Nihil juvat h. l. Pauwi interpretatio: *instinctu puerili*. Quid dici debuerit, intellexit Rhod., qui vertit: *puerili imprudentia*, quod recte sic dici potuit: ἔπ' ἀφροδίησιν vel ἀφροσύνησιν. Sed νηπιέησιν ut potius pro substantivo habeatur, suadet Homerus, ex quo I, 490 sq. hic locus est expressus:

πολλάκι μεν κατέδενσας ἐπὶ σιγή-
 θεσσι χιτῶνα
 οἴνου ἀποβλέζων ἐν νηπιέῃ ἀλε-
 γεινῃ.

Etiam O, 363. Y, 411. ω, 469 νηπιέησιν substantivum est. Itaque in illo ἐννεσίησιν adjectivum latet pertinens ad νηπιέησιν. Sed probabiliter id nondum restituere potui. Fortasse tamen Homerum apprime secutus Quintus νηπιέησιν ὑπ' ἀλεγεινῆσι dederat. Postremum quidem propterea non admittendum est, quod haec adjectivi forma ut ab aliis ita a Quinti usu abhorret. Is ἀργαλέησιν scripsisset. Sed et hoc nimis a vulgatae ductibus recedit, neque omnino quod propius accedat longius idque aptum adjectivum

στήθεά τ' ἠδὲ χιτῶνας· ἔχον δέ σε χερσὶν ἐμῆσι
πολλὸν καρχαλόων, ἐπειὴ νύ μοι ἦτορ ἐώλπει
θρέψειν κηδεμονῆα βίου καὶ γήραος ἄλλαο·
καὶ τὰ μὲν ἐλπομένω βαιὸν χρόνον ἔπλετο πάντα·
νῦν δὲ σύγ' οἴχη αἴστος ὑπὸ ζόφον· ἀμφὶ δ' ἐμὸν κῆρ 480
ἄχνητ' οἴζυρῶς, ἐπειὴ νύ με θυμὸν ἰάπτει
* * * * *

λευγαλέον· τὸ καὶ εἶθε καταφθίσειε γοῶντα

vel substantivum excogitari potest. Itaque *νηπιέχων ἄδην ἐνὶ σῆσι* scripsi, in qua scriptura praepositio HomERICA imitatione, adverbium Quinti usu commendatur. Vid. I, 796 ἄδην ἐπιέχων ἄλεια. III, 412 χερσὶν ἀμεινοὶ δ' ἤσχυραν ἄδην ψαμάθοισι κάρηνα. IV, 156 αἵματι δ' ὡς ἐρούθημεν ἄδην ποταμοῖο ῥέεθρα, 270 χερσὶν ἄδην μόρξαντο — ἰδοῦτα. VIII, 229 ἄδην δ' ἐρουθαίνετο λύθρῳ (χθονὸς οὐδας). XIV, 26 τὴν (τέφρην) που — ἄδην κατεγρέατο χερσὶν, 262 ἄδην δέ οἱ ἐκρυτο δάκρυ, 579 ἀσπὸς ἄδην λείκαινε κάρη, 610 δοῦρα — Ἀμφιπότιν Πᾶσαν ἄδην ἐκάλυψεν. Praeter hos locos adverbium plus semel injuria attractatum I, 730. II, 349. 490. 590. 662. III, 148. 334. 521. 543. IV, 246. V, 114. 327. VIII, 18. 182. 253. XI, 194. 303. 328. XIII, 33. 118. 183. 264. 488. XIV, 148. 188 legitur satis insolente plerumque ratione, ut non tam *satis* vel *abunde*, quam *prorsus*, *penitus* saepe denotet. Ex his omnibus patet recte etiam IV, 213 repositum esse *θέσαν δ' ἐγ' ἔπερθε μοιῶων* *Εἶρι' ἄδην δεύσαντες ἀλείψασιν*. — *δίρηνας* AM et vulgo; correxī.

476. *στήθεα ἠδὲ* A, *στήθεά τ' ἠδὲ* M, et ita jam corr. Herm. *Orph.* p. 744, *στήθεα τ' ἠδὲ* Tychs. Lehrs. errore. — *ἐμῆσι* M.

479. *ἐλπομένω* M.

480. *νῦν οἴχη* manco versu A, *νῦν δὴ οἴχη* M, quod nec ipsum satisfarīl; *νῦν δ' οἴχη γὰρ* Rhod. solita felicitate hic quidem destitutus, *νῦν δ' οἴχη κεν* pejus etiam Pauw., *νῦν δ' οἴχη μὲν* Tychs. ex Scaligeri sententia supplevit, quem secutus est Lehrs. Et adversativam particulam ponendam fuisse, multi

loci evincunt: I, 111. 214. II, 59. 134. 153. 330. III, 347. 498. 501. 569. IV, 28. 320. V, 200. 222. 285. 422. 589. VI, 16. 77. VII, 223. 516. VIII, 158. IX, 55. 228. 512. 523. X, 12. 397. XII, 271; deinde autem ipsum pronomen oppositionis causa addendum similes hi loci docent: II, 325 *νῦν δὲ σὺ μὲν μάλα πάγχυ μέγ' εὔχειαι*. V, 550 *ἀλλὰ σὺ νῦν μὲν αἴστος ἀποίχεται*. VI, 431 *νῦν μὲν δὴ σύγε κείσο κατὰ χθονός, αὐτὰρ ἐγώγε Ὑστερον οὐκ ἀλέγω*. VII, 266 *νῦν δὲ σὺ μὲν νέος ἐσσί*. Hinc *νῦν δὲ σύγ' οἴχη* scripsi. Memor autem fuit α, 241 *ῶχ' εἶ' αἴστος ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γούους τε Κάλλιπιν*.

481. *θυμὸς* AM et vulgo, quod retinet Scalig. v. sq. *λευγαλέος* scribens, *πένθος* Rhod., quod recepit Tychs., quod substantivum h. l. non satis aptum videatur, cum potius *ἄλγος* vel *πῆμα* desideretur. Sed vid. ad v. sq.

482. Nulla lacunae signa ponunt vulgo. — *τό με εἶθε* AM et vulgo, quo hiatu recte offensus Hermann. *Orph.* p. 744 locum ita restituit: *ἐπειὴ νύ με θυμὸν ἰάπτει Πένθος λευγαλέον, τὸ καταφθίσειε γοῶντα*, quam emendationem recepit Lehrs. Sed mihi et audacior nec ab omni parte sufficiens videtur, cum nec *πένθος*, uti jam dixi, aptum sit, et optativum membrum solo relativo pronomine satis incommode adnectatur. Itaque antecedente versu *θυμὸν* scripsi, tum defectus notam appinxi — facile autem calamitatis notio pluribus exornari poterat —, et pro illo *με*, quod aperte ex proximo versu fluxit, *καὶ* posui similiter atque XIII, 364 *ὡς εἶθε καὶ οὐλομένοιο πάροιθε*.

πρὶν Πηλῆα πυθέσθαι ἀνύμονα, τὸν περ ὅτω
κωκύνειν ἀλίαςτον, ὅτ' ἀμφὶ ἐ φῆμις ἴκηται·
οἴκτιστον γὰρ νῶιν ὑπὲρ σέθεν ἔσβεται ἄλγος 485
πατρὶ τε σῶ καὶ ἑμοῖ, τοί περ μέγα σεῖο θανόντος
ἀχνύμενοι τάχα γαῖαν ὑπὲρ Διὸς ἄσχετον Αἶδαν
δυσόμεθ' ἔσθυμένως· καὶ κεν πολὺ λῶιον εἶη,
ἢ ζῶειν ἀπάνευθεν ἀσσητηῆρος ἑοῖο.“

ἦ ῥ' ὁ γέρον ἀλίαςτον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἀέξων· 490
πὰρ δέ οἱ Ἀτρεΐδης ὀλοφύρετο δάκρυα χεύων·
ὦμωξεν δ' ὀδύνησι μέγ' αἰθόμενος κέαρ ἔνδον·

„ὦλεο, Πηλεΐδη, Δαναῶν μέγα φέροτατε πάντων,
ὦλεο, καὶ στρατὸν εὐρὺν ἀνερκέα θῆγκας Ἀχαιῶν·
ῥήτεροι δ' ἄρα σεῖο καταφθιμένοιο πέλονται 495
δυσμενέσιν· σὺ δὲ χάσμα πεσῶν μέγα Τρωσὶν ἔθηγκας,
οἷ σε πάρος φοβέοντο λείονθ' ὡς αἰόλα μῆλα·
νῦν δ' ἐπὶ νηυσὶ θοῆσι λιλαιόμενοι μαχέονται.

Θυμὸν Ἀλεξάνδροιο — Νοσφισάμην.
Relativum membrum cum particula
εἶθε etiam alibi optandi gratia ad-
jicitur: IV, 40. X, 287. Ceterum
etiam τό ῥά μ' εἶθε scribi poterat,
sed illud praestare videbatur.

483. Πηλεῖα M.

485. ἄκτιστον M.

487. ὕπαι A, ὕπαι M, ὑπὲρ emend.
Brodaeus, provocans ad Homerum
α, 34 sq. (cfr. ε, 436. B, 155. Φ,
517), et ad Gell. XIII, 1, ubi plu-
ribus ea locutio illustretur. Hodie
quidem omnia nota sunt. — ἄσπε-
τον AM et vulgo; ἄσχετον emenda-
vit et pluribus defendit Spitzner.
observatt. p. 6—9.

488. δυσόμεθ' M. — λῶιον (ω
ab alt. m.) M.

492. ὦμωξε M, ὦμωξεν Tychs.
errore. — ὀδύνησι M. — μάλ' Rh.
conjecit, cum in Basileensi μάλ' in-
venisset; sed μέγ' AM et vulgo.

495. ῥήτεροι^{οι} (suprascriptum *οι*
ab ead. m., quia alterum dubie ex-
aratum) M. — καταφθιμένοιο πελό-
μισθα A, καταφθιμένοιο πελόμει-
σθαι M, καταφθιμένον πελόμισθα
C1, et ita conj. Rhod., quod rece-
perunt Tychs. Lehrs. Verum alio
ducere videtur librorum, inprimis
M scriptura conjuncta cum Quinti

usu trisyllabas fere clausulas prae-
ferentis. Inde καταφθιμένοιο πεί-
λονται scripsi. Quod in M legitur
ex dittographia ortum videtur: πέ-
ἔσονται
λονται. Cfr. Ω, 243 sq.

ῥήτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ
ἔσθε
κείνον τεθνηῶτος ἐναιρέμεν.

496. δυσμενέσσι A, δυσμενέσιν
MV3a et ita emend. Rhod. — πε-
σῶν Τρώεσσιν AV3a et vulgo, πε-
σῶν μέγα Τρώεσσιν M, unde quod
in emendatt. p. 194 πεσῶν μέγα
Τρωσὶν scripsi, nunc recepi. Μέγα
χάσμα legitur I, 521. VII, 632. 639,
et proxime accedit I, 650 Δαναοῖσι
φάος μέγα, Τρωσὶ δὲ πῆμα, ubi
itidem scribere potuit φάος, Τρώ-
εσσι δὲ πῆμα. — ἔθνηκας M.

497. αἰόλα A et vulgo, αἰόλα M.

498. θοῆσι M. — Tum Pauw. μα-
χέονται conjecit, quomodo etiam
Rhodom. verterit: *cupidi inibunt
praelia*. Et futurum quidem neces-
sarium videtur; praesens enim nec
eo loco, quem expressit, E, 791

νῦν δὲ ἐκὰς πόλιος κοίλης ἐπὶ νηυσὶ
μάχονται

defenditur, nec id si positurus fu-
isset Quintus μαχέονται, sed πόνει-
ονται scripsisset. Vid. ad II, 154.

- Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τι καὶ σὺ βροτοὺς ψευδέσσι λόγοισι
θέλγεις, ὅς κατένευσας ἔμοι Πριάμοιο ἄνακτος 500
ἄστει διαπραθέειν, νῦν δ' οὐ τελείεις ὅσ' ὑπέστης,
ἀλλὰ λίην ἀπάφησας ἐμὰς φρένας· οὐ γὰρ οἶω
εὐρέμεναι πολέμοιο τέκνωρ φθιμένου Ἀχιλλῆος.“
ὡς ἔφατ' ἀχνύμενος κέαρ ἔνδοθεν· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
κώκνον ἐκ θυμοῖο θρασὺν περὶ Πηλείωνα· 505
τοῖς δ' ἄρ' ἐπεβρόμεον νῆες περιμυρομένοισιν·
ἦχῆ δ' ἄσπετος ὦρτο δι' αἰθέρος ἀκαμάτοιο·
ὡς δ' ὅτε κύματα μακρὰ βίη μεγάλου ἀνέμοιο
ὀρνύμεν' ἐκ πόντοιο πρὸς ἠίονας φορέονται
σμερδαλέον, πάντα δὲ προσαγνυμένης ἀλὸς αἰεὶ 510
ἀκταὶ ὁμῶς ῥηγμῖδιν ἀπειρέσθια βοόωσι·

Sed cum tribus locis — I, 219. II, 135. IX, 98 — futurum *μαχέσονται* formetur, hic quidem *μαχέονται* pro altera futuri forma positum, quam *μαχίσονται* probabilius est.

499. ἦ ῥά τι καὶ mutilo versu A, „ubique vitiosus“ SCHOW. ἦ ῥά τι καὶ σὺ M, unde ἦ ῥά τι καὶ σὺ restituendum esse jam in *emendatt.* p. 194 monui. Rhod. ἦ ῥά τι καὶ σὺ conjecit, quod etiam a Scaligero inventum receperunt Tychs. Lehrs. Scalig. praeterea ἦ ῥά τι καὶ ἄμμε conj. — *ψεύδεισι* M. — *λόγους* * A, *λόγοισι* M et ita corr. Rhod. Scal.

500. Πριάμοιο * A, tum ἄνακτος sequentis versus initio additum. Justam seriem tenet M. „Post Πριάμοιο reposui ἄνακτος, reductum ex initio sequentis versus.“ RHOD. In V versus 499 et 500 hoc modo coaluerunt, mediis omissis:

Ζεῦ πάτερ, ὅς κατένευσας ἔμοι
Πριάμοιο ἄνακτος.

501. ὡς A, ὅσ' M et ita emend. Rhod., ὅς Scal. nisi idem voluit.

502. λίαν A, λίην MC1. — ἀπάφησας AM et vulgo, ἀπάφησας em. Bonitius *l. c.* p. 1223, his verbis additis: „si quis animadverterit omnia eo spectare, ut Jupiter spem Trojae expugnandae a se datam fefellerit incusetur, ideoque moeroris ab Agamemnone concepti mentionem non languide solum sed prorsus inepto loco inseri, non dubitabit pro ἀπάφησας scribere ἀπάφησας, quam

formam Aoristi Homero non usitatam legimus hymn. in Apoll. 376. Quint. I, 137. XIII, 280.“

506. τοῖσδ' A, τοῖς δ' M. — ἄρ M. — *παραμυρομένοισιν* A, *παραμυρομένοισιν* M et ita scribi volebat Pauw., „ut *παρὰ* sit loco adverbii et *μῦστα* denotet;“ idque receperunt Tychs. Lehrs. Verum his verbis *sonandi* cum ἐπί compositis nudus tantum dativus adjici solet; *παραμύρεσθαι* autem nullius est exempli. Jure igitur Spitzner. *observall.* p. 9 utrumque rejecit; sed quod ibid. conjecit *μᾶλα μυρομένοισιν* loco plane simili Quinti firmari nequit. Itaque alteram ejusdem emendationem, quam *observall.* p. 88 fecit et commendavit, *περιμυρομένοισιν* recepi.

508. βίη M.

510. πάντη A, πάντη M.

511. Olim in *ep. crit.* p. 710 sq. et quia insolentior videbatur epitheti positura, et quia in hac comparatione efferendus esset fragor undarum litoribus allisarum, ἀπειρέσιον conjeci, quod sane recte positum esset; saepe enim hac ipsa in sede id adverbium legitur, ut verbo clausula efficiatur: II, 483. III, 180. 205. VII, 257 ἀπειρέσιον μεμακνῖα. 542. X, 355. XII, 121. Et attuli Orpiani Cyneg. II, 146 πελώρια δ' ἔαχον ἀκταί. Sed uti per se ἀκταί commode ἀπειρέσθια dici possunt, de qua re ne tunc quidem dubitavi allatis I, 323 ἠὼνα μακρῆν et III,

τοῖος ἄρ' ἀμφὶ νέκυν Δαναῶν στόνος αἰνὸς ὀρώρει
μυρομένων ἄλληκτον ἀταρβέα Πηλείωνα.

καὶ σφιν ὀδυρομένοισι τάχ' ἤλυθε κυανέη ρύξι,
εἰ μὴ ἄρ' Ἄτρεϊδην προσεφώνεε Νηλέος υἱὸς
Νέστωρ, ὅς ῥά τ' ἔχεσκεν ἐνὶ φρεσὶ μυρίον ἄλγος
μνησάμενος σφοῦ παιδὸς εὐφρονος Ἀντιλόχοιο·

Ἄργείων σκηπτοῦχε μέγα κρατέων Ἀγάμεμνον,
νῦν μὲν ἀποσχώμεσθα δυσσηχέος αἴψα γόοιο
σήμερον· οὐ γὰρ ἔτ' αὐτίς ἐρωήσει τις Ἀχαιοὺς
κλανθμοῦ ἄδην κορέσασθαι ἐπ' ἤματα πολλὰ γοῶντας·
ἀλλ' ἄγε δὴ βρότον αἰνὸν ἀταρβέος Αἰακίδαο
λούσαντες λεχέεσσ' ἐνιθίομεν· οὐ γὰρ ἔοικεν
αἰσχύνειν ἐπὶ δηρὸν ἀκηδείησι θανόντας.“

καὶ τὰ μὲν ὡς ἐπέτελλε περίφρων Νηλέος υἱός·
αὐτὰρ ὄγ' οἷς ἐτάροισιν ἐπισπέρχων ἐκέλευεν
ὔδατος ἐν πυρὶ θέντας ἄφαρ κροεροῖο λέβητας
θερμῆναι λοῦσαί τε νέκυν, περί θ' εἴματα ἔσσαι
καλά, τὰ οἱ πόρε παιδὶ φίλω ἀλιπόρφυρα μήτηρ
ἔς Τροίην ἀνιόντι· θεῶς δ' ἐπίθησαν ἄνακτι·
ἐνδυκέως δ' ἄρα πάντα πονησάμενοι κατὰ κόσμον
κάτθεσαν ἐν κλισίησι δεδουπότα Πηλείωνα.

372 ἀπειρεσίη ἐπὶ γαίῃ, ita h. I. positum esse loci evincunt, quibus tum uti nesciebam, II, 351 ἀμφὶ δὲ μακρὰ Σμερδαλίον βοῶσι καὶ οὔρεα πάντα χαράσθαι et III, 668 περιστενέχοντι δὲ μακρὰ Ἥϊόνες, ex quibus potius VII, 258 ἀμφὶ δὲ μακρὰ Οὐρεος αἰπεινοῖο περιβοοῦσιν κολῶναι scribendum fuit. Postremo cfr. I, 688 πάντες ἀπειρεσίοι πόδες Ἰδης.

512. ἔρ M.

513. ἄλληκτον A, ἄλληκτον M et ita corr. Pauw.

515. προσεφώνεεν A, προσεφώνεε M et facile corr. Rhod.

517. Gerhard. lectt. Apoll. p. 87 citat δ, 187

μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμο-
νος Ἀντιλόχοιο.

519. ἀποσχώμεθα M.

523. λεχέεσσιν ἐνὶ θείομεν A, λέ-
χεσιν ἐνὶ θείομεν C1, λεχέεσσιν
(σσ in rasura et inde ab ead. m.
suprascr. γρ σσ) ἐνιθίομεν M, „λε-

χέεσσ' vel λέκτροις“ RHOD. Prius receperunt Tychs. et Lehrs., sed debebant etiam ex M recipere ἐνι-
θίομεν, quod scite jam commenda-
vit Gerhard. lectt. Apoll. p. 133. Ip-
sam rem illustravit Homericis locis collectis Hermann ad Orph. Arg. v.
571, quibus in locis de funerali lec-
tulo nusquam λέκτρα dicitur, quam-
quam id Quintus fecit infra v. 542.

524. αἰσχύνην M. — ἀκηδείησι M.

526. δ AM, ὁ Tychs. (ut solet),
ὄγ' corr. Spitzner. mant. p. 221,
recepit Lehrs.

527. θέντες A, θέντας M et ita
corr. Pauw. — λέοντος AC2, λέβη-
τος C1, λέβητας M; „pro λέοντος
legendum λέβητας.“ RHOD. Et idem
invenerat Canter. nov. lectt. I, 7,
p. 42.

528. θερμῆναι A et vulgo, θερ-
μῆναι M. — περί M.

529. φίλω M.

531. πάντες A, πάντα M et ita
corr. Rhod.

532. κλισίησι M.

τὸν δ' ἔσιδοῦσ' ἔλεγε περιφρων Τριτογένεια·
 στάζε δ' ἄρ' ἀμβροσίην κατὰ κράτος, ἦν ὅα τέ φασί
 δηρὸν ἐρουκακέειν νεαρὸν χρῶα κηοὶ δαμέντων·
 θῆκε δ' ἄρ' ἐρσήεντα καὶ εἵκελον ἀμπνείοντι·
 σμερδαλέον δ' ἄρ' ἐπισκύνιον νεκρῷ περ' ἔτευξεν,
 οἶόν τ' ἀμφ' ἐτάροιο δαίκταμένου Πατρόκλιοιο
 χωομένῳ ἐπέκειτο κατὰ βλοσυροῖο προσώπου·

535

533. τόνδ' A, τὸν δ' M.

534. ἄρ M. — κρατός AM, κράτος corr. Rhod. et Scal., sed κρατός edidit Tychs. errore, quem notavit Spitzner. *manl.* p. 222, ubi pluribus de his formis disseruit. — ἦν ὅρα φασί * A, ἦν — φασί om. C1, ἦν ὅρα τε φασί MV (nisi quod hic φασί), quod recipiendum dixi in *emendalt.* p. 194: cfr. V, 625 τὸν ὅρα τέ φασιν, ex quo loco hic accentus corrigendus erat; ἦν ἄρα φασί Rhod. corr., quod scripserunt Tychs. Lehrs.; ἦν ῥεῖά φασί (voluit ἦν ῥέα φασί) Scal. conj.

536. ἄρ M. — ἐρσήεντα AM et vulgo, ἐρσήεντα M. — ἀμπνείοισι AVC1, ἀμπνοίοισι C2, ἀμπνείοντι M et ita Pauw. conjecit, ἀμπνείουσι tacite Rhod. corr.

537. σμερδαλέον δ' ἄρα τεῦξεν ἐπισκύνιον περὶ νεκρῷ A (nisi quod ἐπισκύνιον in ea legitur) M et vulgo. Vid. ad v. 539.

538. οἶόν ὄτ' AM et vulgo; οἶόν τ' Bonitius emend. *l. c.* p. 1231 et recepit Lehrs. Vid. ad v. sq.

539. χωομένῳ AM et vulgo; „ubi tot casus sunt patrii, legere praestat χωομένῳ.“ PAUW. Idem commendavit Bonit. *l. c.* et recepit Lehrs. Quoniam singula notavimus, jam ad hos tres versus dijudicandos transimus, qui plurimum negotii viris doctis fecere. Primus post Pauwium Bonit. *l. c.* offendit et nimia genitorum in ultimo versu cumulatione, et οἶόν ὄτε ita usurpato, ut a simplice οἶόν non differre videatur. Et sane οἶόν ὄτε ibi tantum legitur, ubi per ὄτε novum et peculiare membrum adnectitur: IV, 307. XII, 267. XIV, 458. Recte igitur Bonitius οἶόν τ' scripsit: cfr. VII, 299. VIII, 222. Sed remanet alia difficultas multo gravior: illud περὶ νεκρῷ, quod si jungitur, quemadmo-

dum jungere fas est, cum σμερδαλέον δ' ἄρ' ἔτευξεν, non in mortuo, quemadmodum vertit Rhodom., sed circa mortuum supercilio terrorem Minerva addidit. Haud scio an quis lectionum libris traditarum tenacior id hoc modo sit explicaturus: *Minerva supercilium terribile reddidit circa mortuum, i. e. Minerva effecit ut supercilium terrorem injiceret circumstantibus mortuum, abusus suam in rem haud assimili loco VII, 361*

καὶ οἱ ἐπισκύνιον βλοσυρὸν πέλει·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
 ὄμματα μαρμαίρουσιν ἴσον πυρὶ.

Sed tam contortam interpretationem ferri non posse vel hi loci demonstrant, quibus praeterea περὶ νεκρῷ legitur: III, 687. 720. V, 304. X, 113; cfr. V, 529 περικάππεσε νεκρῷ. Omnino si praepositio περὶ scripta est a poeta, nihil aliud addi poterat, nisi vox oculum significans, veluti περὶ κανθῶ ex Callim. fragm. 150 et Orph. Arg. 936. Praeterea ultimo versu paullo insolentius positum esse κατὰ βλοσυροῖο προσώπου jam Spitzner. *de vi et usu praeposs. ἀνά et κατὰ* p. 26 monuit, cum potius ἐπὶ προσώπου expectetur, quam locutionem tamen Quinto Graeci sermonis proprietate saepius abutenti lubenter concedendum putat. Prorsus aliter visum Hermanno *opuscc.* V, p. 48, qui cum fontem, ex quo sua hauserit Quintus, Theocritum adduxisset XXIV, 116 de Autolyco ita loquentem

τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο
 προσώπῳ,

et ultimum Quinti versum ab imperito correctore male expletum, et in primo νεκρῷ ex interpretatione suprascripta pulsa alia voce vel mutilo versu invento receptum statuit.

βριθυτέρον δ' ἄρ' ἔθηκε δέμας καὶ ἄρειον ιδέσθαι· 540
 Ἀργείους δ' ἔλε θάμβος ὀμιλαδὸν ἀθρήσαντας
 Πηλείδην ζῶοντι πανείκελον, ὅς ῥ' ἐπὶ λέκτροις

Itaque fortius rem aggressus locum ita constituit:

σμερδαλέον δ' ἄρ' ἄτυξεν ἐπισκύνιον περί πάντας,
 οἶον ὄτ' ἀμφ' εἰάροιο δαΐχταμένου Πατρόκλοιο
 δεινὸν χωρμένον βλοσυρῶ ἔπεξεῖτο προσώπῳ.

Hic primum probare non possum, quod initio ἄτυξεν referendum illud ad ἐπισκύνιον scripsit. Nam cum toto loco v. 534-540 de ea re agatur, Minervam defuncto Achilli et vigoris et gratiae atque roboris eam injecisse speciem, ut non mortuus, sed somno oppressus videretur, patet etiam supercilii terrorem, qui per se in mortuo non poterat esse nimius, divino Deae beneficio esse adauctum. Accedit, quod aperte locos quosdam Homericos ante oculos habuit, quibus Minerva aut Ulixi decorem corporisque gratiam addit — ζ, 229 sqq. π, 174 sqq. σ, 70. ψ, 156 sqq. — aut Penelopae — σ, 192 sqq. — aut Circe Ulixis sociis idem praestat — x, 395 sqq. — aut Apollo Hectoris corpus a solis atque Achillis injuriis defendit — φ, 185 sqq. Ω, 19 sqq. —. Neque in recentioribus similia desunt: cfr. Ap. Rhod. III, 922 sqq. Nonn. XI, 241 sqq. Inde prorsus nescio, quid sit, quod Spitzn. *observatt.* p. 26, postquam p. 25 Hermannianam v. 539 emendationem probavit, σμερδαλέον δ' ἄρα δεῖξεν ἐπισκύνιον περὶ νεκρῶ scripsit, cui recepto egregie ἐπέξεῖτο προσώπῳ convenire dicit. Quid quod ipsum illud verbum loco ipsius Quinti consimili legitur, quem cum nostro contulisse juvabit, I, 693 sqq. de Penthesilea:

κεῖτο γὰρ ἐν τεύχεσσι κατὰ χθονός, ἧῦτ' ἀτειρής
 Ἄρτεμις ὑπνώουσα Διὸς τέκος, εἶτε κάμησι
 γυῖα κατ' ὄρεα μακρὰ θοοὺς βάλλουσα λέοντας·
 αὐτὴ γὰρ μιν ἔτενε καὶ ἐν φθιμμένοισιν ἀγητὴν
 Κέπρις εὐστέφανος.

Ita si ἄτυξεν rejici debet, nec in

versus fine audaciorem Hermanni rationem retinere poterimus. Sed ipse, quem adscripsi, locus extremus, comparatus cum Ω, 19 sq. φῶτ' ἔλαιρων Καὶ τεθνηῶτα περ, et Nonno I. c. 250 οὐδέ ἐ κάλλος ἔλειπε καὶ εἰ θάναε, viam monstrare videbatur, qua si non manum certe mentem Quinti assequeremur. Scripsi igitur

σμερδαλέον δ' ἄρ' ἐπισκύνιον νεκρῶ περ ἔτενεξεν.

Alibi etiam verborum ordine mutato Quintum corruptum esse constat, nec de versus modulatione dubitandum: cfr. *prolegg.* II, 1, §. 2. Usitatiorem caesuram retinere poterat poeta, si rariorum vocabulorum minus fugax

σμερδαλέον δ' ἄρα οἱ σκύνιον νεκρῶ περ ἔτενεξεν

Nicandri usus auctoritate Ther. 177. 443 scripsisset. In postremis autem, quae eleganter quidem sed satis audacter Hermann. mutavit, eo minus haereo, quo constantius alibi etiam κείσθαι κατὰ χθονός et similia apud Quintum inveniuntur: vid. I, 663. III, 396. 578. 580. IV, 462. V, 28. 100. 456. VI, 233. 431. VIII, 132. IX, 357. Nec demittendi vel deijiciendi notionem, quam in hujusmodi locis regnare objicias, prorsus ab eo loco abesse, de quo agimus, Homerus evincit P, 136

πάν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἔλκεται ὅσσε καλύπτων,

qui locus si cum Theocriteo XI, 31 conjungitur: λαοία μὲν ὄφρὸς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ Ἐξ ὧτὸς τέταται ποτὶ θῶτερον ὡς μία μακρά, satis jam quod Quintus scripsit, illustratum videtur. Supercilium intelligitur torve demissum perpetua fere linea transversae faciei impositum. Sed haec hactenus.

540. δ' ἄρα θῆκε AM et vulgo. Correxī.

541. ἀθροίσαντες (a ab ead. m.) M.

542. λέκτροιο AM; λέκτροις corr. Rhod.

ἐκχόμενος μάλα πούλως ἄδην εὔδοιτι ἐώκει.

ἄμφι δέ μιν μογεραὶ ληϊτίδες, ἅς ὅα ποτ' αὐτὸς
Ληϊμιόν τε ζαθέην Κιλίκων τ' αἰπὺ πτολίεθρον 545

Θήβην Ἡετίωνος ἑλὼν λήισσατο κούρας,
ἰστάμεναι γοάασκον ἀμύσσουσαι χροά καλόν,
στήθεά τ' ἀμφοτέρησι πεπληγυῖαι παλάμησιν
ἐκ θυμοῦ στενάχεσκον ἐϋφρονα Πηλείωνα·
τὰς γὰρ δὴ τίεσκε καὶ ἐκ δηϊῶν περ' εὐόσας· 550

πασάων δ' ἔκπαγλον ἀκηχεμένη κέαρ ἔνδον
Βοιωτῆς παρὰκοιτις ἐϋπτολέμου Ἀχιλλῆος
ἄμφι νέκυν στροφᾶτο καὶ ἀμφοτέρης παλάμησι
δρυπτομένη χροά καλὸν αὖτεεν· ἐκ δ' ἀπαλοῖο
στήθεος αἱματόεσσα ἀνὰ σμώδιγγες ἄεοθεν 555

θεινομένης· φαιῆς κεν ἐπὶ γλάγος αἶμα χέασθαι
φοῖμιον· ἀγλαΐη δὲ καὶ ἀχνυμένης ἀλεγεινῶς
ἱμερόεν μάρομαι· χάρις δέ οἱ ἄμφεχεν εἶδος·
τοῖον δ' ἔκφατο μῦθον οἴζυρον γοῶσα·

„ὦ μοι ἐγὼ πάντων περιώσιον αἰνὰ παθοῦσα· 560
οὐ γὰρ μοι τόσσον περ' ἐπήλυθεν ἄλλο τι πῆμα
οὔτε κασιγνήτων οὔτ' εὐρυχόρου περὶ πάτρης,

543. ἐκχόμενος M. — εὔδοιτι M.

545. κυλικίων A, Κιλίκων M et ta-
cite corr. Rhod.

546. Θήβην τ' M: vid. Z, 415
sq. ἐκ δὲ πόλιν πέσσειν Κιλίκων εὐ-
καιετώσαν Θήβην ὑψίσυλον. — λη-
ίσσατο AM; corr. Tychs.

547. καλόν M.

550. τίεσκεν M.

551. ἔκπαγλον· M.

553. στροφᾶτο M. — παλάμησιν M.

556 et 557 in AC2 hoc modo con-
fusus legitur:

θεινομένης· ἀγλαΐη δὲ καὶ ἀχνυ-
μένης ἀλεγεινῆς,

quem emendatius exhibent VNV123
(ex C1 tantum ἀλεγεινῶς notatur)
hoc modo:

θεινομένης· ἀγλαΐη δὲ καὶ ἀχνυμέ-
νης ἀλεγεινῶς,

et ita emend. Rhod., nisi quod ἀλε-
γεινῶν proposuit, probante Pauwio,
qui tamen propter sequens ἱμερόεν,
ut ista discrepent, ἀλεγεινῶς ma-
vult. Locum Tychs. integravit ex
solo M, nulla litera mutata, nisi
quod in eo ἀγλαΐην legitur.

558. ἱμερόεις A, ἱμεροῦεν M, ἱμε-
ρόεν V et ita corr. Rhod. — ἀμφ-
έχεν M.

561. ἄλλοτε AM et vulgo, contra
Quinti consuetudinem, qui ubique
ἄλλοτε ita posuit, ut sive alterum
ἄλλοτε sive ὅτε ei respondeat: vid.
I, 337. 707 sqq. III, 432 sq. 619
sq. VII, 25. 31 sq. 82. 150. 171 sq.
333 sq. 336 sq. 724. VIII, 473. IX,
116 sq. 238. 418 sq. X, 56. 267 sq.
XI, 263 sq. 442 sq. 455. XII, 350
sq. XIV, 286 sq. 404 sq. 492 sq.
548 sq. 554 sq. 629 sq. Quatuor
locis semel ponitur: II, 463. IV, 255.
VIII, 158. IX, 286, sed ibi quoque
cum quae respondeat particula fa-
cillime suppleatur, eundem sensum
habet. Itaque ἄλλο τι reponendum
erat. Cfr. 465 et V, 539 οὐ γὰρ
ἔμοιγε ἄλλο χειριώτερόν ποτ' ἐσῆ-
λυθεν ἐς φρένα πῆμα. Gregor. Na-
zianz. I, 309 ἄλλ' οὐπω τοιόνδε το-
σόνδε τε ἄλγος ἀνέτην, Οὐδ' ὅτε
etc.

562. οὔτε M. — εὐρυχόροιο πά-
τρης A, εὐρυχώρου περὶ πάτρης

- ὄσσον σεῖο θανόντος· ἐπεὶ σύ μοι ἱερὸν ἦμαρ
καὶ φάος ἡελίοιο πέλες καὶ μελίχως αἰὼν
ἐλπωρὴ τ' ἀγαθοῖο καὶ ἄσπετον ἄλλαρον ἀνίης 565
πάσης τ' ἀγλαΐης πολὺ φέρτερος ἠδὲ τοκήων
ἔπλεο· πάντα γὰρ οἶος ἔης δμωῇ περ' εὔση·
καὶ ῥά μ' ἔθηκας ἄκοιτιν ἑλὼν ἄπο δούλια ἔργα.
νῦν δέ τις ἐν νήεσσιν Ἀχαιῶν ἄξεται ἄλλος
Σπάρτην εἰς ἐρίβωλον ἢ ἐς πολυδιψιον Ἄργος· 570
καὶ νύ κεν ἀμφιπολεῦσα κακὰς ὑποτλήβομ' ἀνίας
σεῦ ἀπονοσφισθεῖσα δυσάμμορος· ὡς ὄφελόν με
γαῖα χυτὴ ἐκάλυψε, πάρος σέο πότμον ἰδέσθαι.“
ὡς ἢ μὲν δμηθέντ' ὀλοφύρετο Πηλείωνα
δμωῆς σὺν μογεροῆσι καὶ ἀχνημένοισιν Ἀχαιοῖς 575
μυρομένη καὶ ἄνακτα καὶ ἀνέρα· τῆς δ' ἀλεγεινὸν
οὔποτ' ἐτέρσετο δάκρυ, κατείβετο δ' ἄχρις ἐπ' οὔδας
ἐκ βλεφάρων, ὥσει τε μέλαν κατὰ πίδακος ὕδαρ
πετραίνης, ἧς πουλὺς ὑπερ' παγετός τε χιών τε
ἐκκέχυται στυφελοῖο κατ' οὔδεος, ἀμφὶ δὲ πάχνη 580
τήκεθ' ὁμῶς εὔρω τε καὶ ἡελίοιο βολῆσι.
καὶ τότε δὴ ῥ' ἐσάκουσαν ὄρινομένοιο γόοιο

MVNV3C2, εὐρυχόρου περὶ πάτρης
V12C1, et ita corr. Rhod. addens:
„vel εὐρυχόροιο τε πάτρης, ut περὶ
subintelligatur.“ Postremam con-
jecturam, quae ob copularum abundan-
tiam ferri nequit, Schow. *epist.* p.
70 elegantem appellat. Infelicius
etiam Dausq. εὐρυχόροιο πάτρης
μεῦ et Pauw. εὐρυχόρου ἀπὸ πά-
τρης coniecit.

566. „Videtur sensus esse: *tu mihi potior eras omni vitae cultu et ipsis parentibus.*“ HEYN.

567. οἶος om. in textu, sed ab ead. m. suprascript. et punctis positis iterum ad marg. script. in M. — εὔση M.

568. ἀπὸ A et vulgo, ἄπο M. „Vix vere. Promiserat hoc Patroclus Briseidi T, 297 sqq., e quo loco haec lamenta sunt adumbrata: alia ex Andromaches lamentis Z, 407 sqq.

572. δυσάμμορος A, δυσάμμορος MVNV123L12C1; et ita corr. Rhod. — μοι A, με MVNV123L12C12; et ita corr. Rhod.

574. τηθέντ' M.

576. δ' om AMC1, add. Pauw.

577. οὔ ποτ' A et vulgo, οὔ ποτ' M. — οὔδαν M.

578. ὥσει M. — Hic rursus incipit E1: vid. ad v. 245.

579. πετρῆς (αι ab alt. m.) M. — χιών Tychs. Lehrs. errore. Locum recte explanavit Pauw. his verbis: „Ordo est ὑπερ' ἧς κατ' οὔδεος στυφελοῖο πουλὺς παγετός τε χιών τε ἐκκέχυται, supra quem in solo aspero nullum glaciei et nivis dejectum et effusum jacet: οὔδας στυφελόν est solum ipsius petrae, petrae superficies altior fonte, et unde humor ad fontem defluit. In illa superficie aspera nix et glacies jacet, quae liquescens vento molli et sole calido aquam praebet fonti salienti.“ πετραίη πίδακι habet Apollon. Rhod. IV, 1456.

581. εὔρω M. — ἡελοῖο βολῆσι M.

582. δὴ ῥ' A. — ὄρινομένοιο * A, ὄρινομένοιο γέροντος (hoc recenti m. add.) C2, ὄρινομένοιο

θυγατέρες Νηρήος, ὅσαι μέγα βένθος ἔχουσι·
 πάσησιν δ' ἄλεγρινόν ὑπὸ κραδίην πέσεν ἄλγος·
 οἰκτρὸν δ' ἔστονάησαν, ἐπίαχε δ' Ἑλλήσποντος· 585
 ἀμφὶ δὲ κνανέοισι καλυψάμεναι χροῶα πέπλοις
 ἔσσομένως οἴμησαν, ὅπη στόλος ἔπλετ' Ἀχαιῶν,
 πανσυδίη πολιοῖο δι' οἴδατος· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι
 νισσομένησιν θάλασσα δίστατο· ταῖ δ' ἐφέροντο 590
 κλαγγηδὸν κραιπνήσιν ἐειδόμεναι γεράνοισιν
 ὄσσομένης μέγα χεῖμα· περιστενάχοντο δὲ λυγρὸν
 κήτεα μυρομένησιν· ἔβαν δ' ἄφαρ ἤχι νέοντο
 παῖδα κασιγνήτης κρατερόφρονα κωκύουσαι
 ἐκπάγλως. Μοῦσαι δὲ θοῶς Ἑλικῶνα λιποῦσαι
 ἦλυθον ἄλγος ἄλαστον ἐνὶ στέρονοισιν ἔχουσαι 595

γόοιο MVNV3 C1 E1a; et ita Rhod.:
 „supple in line γόοιο.“

583. In ἔχουσι litera ι ead. m.
 corr. ex v M.

585. ἐπίαχε (ι ab alt. m.) M.

586. κνανέοισι M. Id adjectivum
 h. l. non esse caeruleis, qui esset
 maris color, sed nigris, atris, quia
 lugubris desideretur, recte monet
 contra Rhodom. Pauw.

588. πανσυδίη A, πανσυδίη M. —
 ἄμα M. — σφι AM et vulgo, quod
 correxi.

589. νισσομένησιν M. — ταῖδ' A,
 ταῖ δ' M. Animi causa adscribo
 Pauwii stuporem: „Cui bono hoc
 miraculum, et quidem in gratiam
 Nereidum, quae in mari vivebant
 et habitabant? An intempestive al-
 ludit ad aliud Christianis non igno-
 tum?“ Procul dubio jam Homerus
 Christianus erat: N, 29 γηθοσύνη
 δὲ θάλασσα δίστατο et Ω, 96 ἀμ-
 φὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο χῆμα θα-
 λάσσης, quem imitatus est Virg.
 Aen. V, 820

subsidunt undae, tumidumque sub
 axe tonanti
 sternitur aequor aquis.

590. κραιπνήσιν M.

591. ὄσσομέναι AM; ὄσσομέναις
 Rhod. emend., ὄσσομένης scripsit
 Tychs. Cfr. Nonn. XIV, 332 Θρη-
 ζίοις γεράνοισιν εοικότες, εἴτε φυ-
 γοῦσαι Χειμερίην μάλιστα καὶ αἰ-
 θερίην χέσιν ὄμβρον etc.

592. μυρομένησιν M. — ἔβαν
 AM et vulgo. Vertit Rhodom.: *sta-
 tim igitur venerunt quo contenderunt.*
 Contradixit recte Pauw. his verbis:
 „Ineptit vulgata. Nam Graeca di-
 cunt: *iverunt autem statim quo ibant.*
 Neque audiendi sunt interpretes,
 qui alia comminiscuntur ad captum
 suum: ἔβαν et νέοντο non differunt,
 eaque ita juncta ineptias alunt: id
 certum. Brodaeus *ροῦντο* legebat;
 perperam et absque iudicio. Nam
 jam antea dictum est, eas ivisse
 cito quo destinabant. Dausqueji in-
 aniae (ἢ καλέοντο aut ἤχι ἴδοντο)
 indignae sunt, quae refutentur vel
 verbo uno. Aliud requiritur: scri-
 bendum opinor plane ἔσαν δ' ἄ-
 φαρ ἤχι νέοντο erant vero *statim*
quo tendebant. Hoc facile et con-
 veniens hic. Adventum enim non
 iter sententia aperte desiderat.“
 Probavit etiam Struvius *observat.*
 p. 6 sq. Alia res est XII, 461 τοὶ
 δ' ἄφαρ ἔβαν ὅλη θεὸς ὀτρύνεσθαι.

593. κασιγνήτων A, κασιγνήτος
 C2, κασιγνήτης MVNV3 C1 E1 et
 ita emend. Rhodom., cum Dausq.
 inepte *κῆσιν τε ἴδον* (sic!) conjice-
 ret. — κρατερόφρονα M.

γε μοῦσαι

594. μοῦσαι (quia *ov* incerte scrip-
 tum in ras. literae ω) M. — λιποῦ-
 σαν M.

595. ἄλγος om. in textu, sed punc-
 tis positus ab ead. m. adscript. in
 marg. in M.

ἀρονύμεναι τιμὴν ἐλικώπιδι Νηρηίην·

Ζεὺς δὲ μέγ' Ἀργείοισι καὶ ἄτρομον ἔμβαλε θάρσος,

ὄφρα μὴ ἐσθλὸν ὄμιλον ὑποδδείσωσι θεάων

ἀμφαδὸν ἀθρήσαντες ἀνὰ στρατόν· αἶ δ' Ἀχιλλῆος

ἀμφὶ νέκυν στενάχοντο καὶ ἀθάνατοί περ ἑοῦσαι

600

πᾶσαι ὁμῶς· ἀκταὶ δὲ περιάχον Ἑλλησπόντου·

δεύετο δὲ χθῶν πᾶσα περὶ νέκυν Αἰακίδαο

δάκρυσιν· ὡς μέγα πένθος ἀνέστενον· ἀμφὶ δὲ λαῶν

596. ἀρονύμεναι in ἀρσάμεναι mutari volebat Pauw. Homericorum — A, 159. E, 553. Z, 446 — ignarus. — Νηρηίην M.

599. αἶδ' A, αἶ δ' M.

603. καὶ μέγα πένθος ἀνέστενον A, καὶ μέγα πένθος ἀνέστενον M, „codices silent omnes.“ TYCHS. Primum interpretes videamus. „πόντος vel βένθος pro πένθος.“ RHOD. „Id hic minus conveniens est, ubi praecedat ἀκταὶ δὲ περιάχον Ἑλλησπόντου. Nam sic litora maris et ipsius mare perperam separantur, et Calaber de mari agit loco alieno, ubi id nemo accuratior expectasset. An ita tamen auctor, qui ubique non est aequè exactus? Sit ita, per me licet: dubito tamen, quia aliud melius mihi suppetit. Legamus enim καὶ μέγα πένθει vel πένθεισ' ἀνέστενον, et valde ingemiscerebat dolere, excitato dolore ad gemitus profundissimos adigebatur. Sic et sententia erit apta, et misso Oceano haec apte cum δεύετο χθῶν cohaerebunt. Erunt, qui sic scripturi sunt καὶ μέγα πένθει vel πένθεισ' ἀνέστενον. Sed id non necesse, et minus etiam emphaticum, nisi fallor.“ PAUW. Haec quidem nullius sunt pretii: sed Rhodomanni inventum recte est refutatum. Quo magis mirari licet, quod Tychs. Lehrs. καὶ μέγα βένθος ἀνέστενον receperunt. Ei lectioni autem alia insuper res repugnat. Ἀνέστενον enim ex constanti usu non potest aliter intelligi, nisi de mari veros gemitus edente: vid. III, 408. 422. IV, 13. V, 464. IX, 65. X, 423. XIII, 505. Quibus locis omnibus ἀναστενάχειν de hominum lamentatione dicitur. Sed ubi sermo est de mari aut sylvā aut alia qualibet re, quae

fremitu aliquo orto reboat, semper praepositionem ἐπὶ verbis sonandi junctam invenies: vid. I, 698. II, 383. VIII, 129 βῆσαι ἐπιζιτυπέουσι. III, 506 τοῖς δ' ἄρ' ἐπεβρόμεον νῆες, 715 ἐπέστινε δ' ἄσπετος ὕλη. V, 498 μέγα δὲ σφὶν ἐπέβραχε δάσκιος Ἴδη. VII, 580 ἐπεστενάχοντο δὲ — Τείχεα. VIII, 88 ἐπέστινε δ' αἶα νέκυσσι. IX, 132. XII, 456 ἐπεσμαράγησε δὲ πόντος. X, 368 ἐπεστενάχοντο δὲ βῆσαι. XIV, 458 ἐπιβρέμει ἄσπετος αἰθήρ, 573 ὀηγιῖνες ἐπέβραχον, quibus ex locis recte Spitzner. *mant.* p. 203 recte II, 495 οὐρανὸς εὐρὸς ἐπέβραχεν restituit. Et utrumque V, 568 junctum invenitur: ἀμφὶ δὲ λαοὶ Οἰκτιρὸν ἀνέστιονάχησαν, ἐπίαχε δ' Ἑλλησπόντος Μυρομένων. Itaque certe βένθος ἐπέστινε scribendum erat; sed ejus rei hic quidem mentionem fieri non potuisse facile intelligitur. Postquam enim v. 600 sq. de gemitu Nereidum et Musarum sermo fuit, v. 602 sq. de lacrimis earundem corpus circumjacentium exponitur, quo loco pelagus commemorari non poterat; postremo Graeci non circa corpus prostrati sed per castra navalesque stationes diffusi quam largas lacrimas profuderint describitur. Rectissime igitur M praebet μέγα πένθος ἀνέστενον de Deabus intelligendum. Sed junctura cum antecedentibus restituenda fuit, quod feci emendato δάκρυσιν· ὡς μέγα πένθος ἀνέστενον, prorsus ut infra v. 605 legitur ἐπεὶ μέγα πένθος ὀρώρει. Argutius non verius esset, si quis ex Nonno V, 552 ἐβρομε πένθος h. l. ἀνέστενον praeferret, ut ipsum πένθος subjectum fieret.

602. Cfr. de lacrimarum abundantia I, 570. Ψ, 16. Ω, 162.

- μυρομένων δακρῦοισι φορῦνέτο τεύχεα πάντα
καὶ κλισίαι καὶ νῆες, ἐπεὶ μέγα πένθος ὄρωρει· 605
μήτηρ δ' ἀμφιχυθείσα κύσε στόμα Πηλείωνος
παιδὸς εὐῶ, καὶ τοῖον ἔπος φάτο δακρυχέουσα·
„γῆθείτω ῥοδόπεπλος ἀν' οὐρανὸν Ἥριγένεια,
γῆθείτω φρεσὶν ἧσι μεθεὶς χόλον Ἀστεροπαίου
Ἄξιος εὐρυρέεθρος ἰδὲ Πριάμοιο γενέθλη· 610
αὐτὰρ ἐγὼ πρὸς Ὀλυμπον ἀφίξομαι, ἀμφὶ δὲ ποσσὶ
κείσομαι ἀθανάτοιο Διὸς μεγάλα στενάχουσα,
οὔνεκά μ' οὐκ ἐθέλουσαν ὑπ' ἀνέρι δῶκε δαμῆναι,
ἀνέρι, τὸν τάχα γῆρας ἀμείλιχον ἀμφιμέμαρπε,
Κῆρῆς τ' ἐγγὺς ἔασι τέλος θανάτοιο φέρουσαι· 615
ἀλλὰ μοι οὐ κείνοιο μέλει τόσον, ὡς Ἀχιλῆος,
ὄν μοι Ζεὺς κατένευσεν ἐν Αἰακίδαο δόμοισιν
ἴφθιμον θῆσειν, ἐπεὶ οὔτι μοι ἦνδανεν εὐνή·
ἀλλ' ὅτε μὲν ζαῆς ἄνεμος πέλον, ἄλλοτε δ' ὕδωρ,
ἄλλοτε δ' οἰωνῶ ἑναλίγκιος ἢ πυρὸς ὄρη· 620

604. δάκρυσι A, unde Rhodom.

δακρῦεσσι conj., δάκρυσι C1, unde Tychs. δάκρυσσι edidit; sed δακρῦοισι M, unde potius δακρῦοισι reponendum duxi, quod σ, 173, quamquam refragantibus codd. Vindobb. δάκρυσι habentibus, Apoll. Rhod. III, 805, quamquam hic quoque Hermann. *Orph.* p. 759 δάκρυσσι coniecit, et Rufin. in Anthol. Gr. V, 9, 5 legitur. Sed vid. *prolegg.* II, 1, §. 5. — φορῦνέτο E1.

605. καὶ νῆες (τε νῆες ab ead. m.) M, unde quis scribendum censeat καὶ κλισίαι νῆες τ' ἐπειῶ. Sed Quintus trochaicae caesurae amans longiorem particulam ibi tantum ponere solet, ubi metri necessitate postulat. Vid. I, 651. II, 34. III, 477. 481. 726. IV, 526. V, 542. X, 311. XIII, 254. 421. XIV, 429. 435. Χερσὶν ἐμῆσιν ἐπεὶ με V, 469 ob continuatos amphibrachos scribere vitavit. Unicum exemplum, quo etiam brevior particula poni potuit, est III, 78

χωόμενος Δαναοῖς, ἐπειὴ νύ μοι ἦτορ ἔολπεν.

606. in κύσε litera σ script. in rasura literae ϑ in M.

609. ἧσι M.

610. εὐρέεθρος A, ubi in fine add. *, C2 M, εὐρυρέεθρος C1 et ita corr. Rhod. „Cfr. B, 849. II, 288 ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος.“ TYCHS. Dausq. tamen dubitabat, hoc an εὐρέεθρος ἢ δὲ scribendum esset. De Astero-paeo vid. Φ, 139 sqq.

611. ἀμφίξομαι M.

613. οὔνεκά M.

614. in ἀνέρι litera ε script. in ras. literae ε in M. — ὄν AM et vulgo, τὸν Herm. *Orph.* 744 his verbis: „potuit sic ob dativum, sed mirum ni praetulit τόν.“ Probavit Spitzn. *observall.* p. 60. — ἀμφιμέμαρπε A, ἀμφιμέμαρπε ME1 et vulgo; ἀμφιμέμαρπε emend. Rhod. et pluribus firmavit Spitzner. l. c. p. 59 sq.

618. ἦνδανεν AM; tacite corr. Tychs.

619. ἄλλοτε AM et vulgo, ἀλλ' ὅτε M, et ita errore edidit Lehrs., ἀλλ' ὅτε recte jam emend. Bonit. l. c. p. 1231 allato Y, 49 et Quint. VII, 25. 333 sq. XI, 263. — ζαῆς M. 620. οἰωνῶ M.

οὐδέ με θνητὸς ἀνὴρ δύναται ἐν λεχέεσσι δαμάσσαι
 φαινομένην, ὅσα γαῖα καὶ οὐρανὸς ἐντὸς ἔεργει,
 μέσφ' ὅτε μοι κατένευσεν Ὀλύμπιος νῖεα δῖον
 ἔκπαυλον θήσειν καὶ ἀρήιον· ἀλλὰ τὰ μὲν πού
 ἀτρεκέως ἐτέλεσθεν· ὃ γὰρ πέλε φέρτατος ἀνδρῶν·
 ἀλλά μιν ὠκύμορον ποιήσατο καὶ μ' ἀκάχησε·
 τοῦνεκ' ἐς οὐρανὸν εἶμι. Διὸς δ' ἐς δώματ' ἰούσα
 κωκύσω φίλον νῖα, καὶ ὀππόσα πρόσθ' ἐμόγησα

625

621. οὐδέ μοι AMC2, οὐδέ με C1, οὐ μοι Tychs. Lehrs. e conj. — δύναται ἐν λεχέεσσι μιγῆναι A et vulgo, δύνατο λεχέεσσι omisso μιγῆναι, quod adscript. ab alt. m., M.

622. γιγνομένην A et vulgo, φερομένην M. — ὅσα γὰρ, sed γὰρ manu abstersum, M. — γῆ AM; γαῖα corr. Rhod. melius, quam Scallig. γῆ τε καί. Totum locum constitui in emendat. p. 195 his verbis, postquam lectiones variantes attuli: „Haec omnia si jungimus, non improbable erit tale quid a Quinto profectum esse:

οὐδέ με θνητὸς ἀνὴρ δύναται ἐν
 λεχέεσσι [δαμάσσαι]
 φαινομένην, ὅσα γαῖα καὶ
 οὐρανὸς ἐντὸς ἔεργει.

Ne offendas in Attica correptione in his οὐδέ με θνητὸς, vid. I, 93. 560. Tum incertum quidem est, utrum δαμάσσαι an aliud verbum posuerit Quintus; non tamen illud abhorrere ex III, 613. V, 526. VIII, 98. X, 337. XIV, 12 apparet. Denique φαινομένην, cujus interpretamentum fuit γιγνομένην (quod legitur in re consimili apud Homerum ὁ, 417 sq. 456 sqq.), in illo φερομένην. latere ex eo patet, quod et ε cum αι, et P (i. e. ν) cum P (i. e. ρ) in eo libro saepe confunduntur. Addere poteram ad illud verbum firmandum Nonn. VI, 313 πειρήσσαι φανήσεται ἰδριῶς Ἠρώ. XVI, 134 sq. ὄφρα φανείης Ἀρτεμῖς ἐν στυπέλοισι καὶ ἐν θαλάμοις Ἀφροδίτη. XIX, 323 Σειληνοῦ — φαίξεται ἀγκύλον ἴδωρ et XXI, 75 ἐθαίνετο χάλκεος Αἴας. Et cfr. Nonn. I, 16 sqq. VI, 176-199, ubi variae, quas Bacchus induit formas, varie describuntur. Jam interpretes videamus. „Vi-

tatus est versus: lege pro θνητὸς, οἷτος vel οὔτις. Aut sic castiga: οὐδέ με θνητὸς ἀνὴρ δύναται ἐν λεχέεσσι δαμάζειν Γιγνομένην: vel ita scribendum οὐ μοι θνητὸς.“ RHOD. „Scribe οὐδέ θνητὸς ἀνὴρ vel οὐδέ μοι οὔτις ἀνὴρ.“ DAUSQ. Pauwius ex more amphimacrum hic pro dactylo vel spondeo positum putat, notatus ob id a Dorvill. vann. crit. p. 349, qui etiam οὐδέ τι conjici posse monet. Tychs. denique primum locum ita transponendum ratus: 618 ἰφθιμον, 621 οὐ μοι, 622 γιγνομένην, 619 ἄλλοιτε, 620 ἄλλοιτε, 623 μέσφ' ὅτε, deinde autem Heynii iudicium secutus, cui totus locus insititius et indocti hominis fetus esse videbatur, v. 618-23 insititios iudicavit, ut statim post 617 ἐν Αἰακίδαο δόμοισιν sequatur 624 ἔκπαυλον θήσειν.

623. νῖεα errore Tychs. Lehrs.

624. ἔκπαυλον M.

625. ὃ AM hic quidem.

626. ἀκάχησεν A et vulgo, ἀκάχησε M.

627. εἶμι M.

628. ἐμόγησα M. unde ego olim in ep. crit. p. 711 ita commentatus sum: „quae facta respiciantur a Thetide, II, 437 sqq. expositum est: Bacchus et Vulcanus ab ea recepti et Jupiter ipse ejus dolo a ceterorum Deorum insidiis liberatus (cfr. A, 397 sqq.). At cum his beneficiis nihil laboris aut molestiae insit, non apte de eo videtur locuta esse Dea ἐμόγησα. Itaque, cum in M legatur ἐμόγησα, quod jam dudum correxeram, ἐνόγησα reponendum censeo. Similiter l. c. a Quinto ob ea ipsa Thetis dicitur κλυτὰ μητιώσα.“ Nunc quidem ἐμόγησα, in quo multo major inest vis, retinendum pu-

ἀμφ' αὐτῷ καὶ παισὶν ἀεικέα τειρομένοισι
 μνήσω ἀκηχεμένη, ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνω.“ 630

ὡς ἔφατ' αἰνὰ γοῶσ' ἄλλη Θέτις· ἧ δέ οἱ αὐτὴ
 Καλλιόπη φάτο μῦθον ἀρηραμένη φρεσὶ θυμόν·

„ἴσχεο κωκυτοῖο, θεὰ Θέτι, μηδ' ἀλύουσα
 εἵνεκα παιδὸς ἐοῖο θεῶν μεδέοντι καὶ ἀνδρῶν 635
 σκύζεο· καὶ γὰρ Ζηνὸς ἐριβρεμέταο ἄνακτος

νῆες ὁμῶς ἀπόλοντο κακῇ περὶ κηρὶ δαμέντες·
 κάτθανε δ' υἱὸς ἐμεῖο καὶ αὐτῆς ἀθανάτοιο
 Ὀρφεύς, οὗ μολπήσιν ἐφέσπετο πᾶσα μὲν ὕλη,
 πᾶσα δ' ἄρ' ὀκρῖόεσσα πέτρῃ ποταμῶν τε ῥέεθρα
 πνοαὶ τε λιγέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀέντων 640

tavi. Sed Tychs., ut erat ex illius aetatis more hodie resuscitato male perspicax in detegendis locis alia manu intrusus, haec adscripsit ad v. 627: „τοῦνεκ' ἐς οὐρανὸν εἶμι. Totus hic locus suppositivus est nec eum reliquo carmine cohaeret. V. 611 et 613 alia queritur Thetis, nec apparet quinam sint filii interemti, de quibus illa laboraverit. Primi versus ducti esse videntur ex II, 618 τοῦνεχ' ὑπὸ ζόφον εἶμι, filii ex v. 636.“ Nec Heyn. illius de filiis errorem animadvertit monens: „Locum consertum esse ex aliis consentio: 629 παισὶν respicit Herculem. Et locus adumbratus ex Θ, 362 sq.“ Ibi similiter sane conqueritur Minerva de Jove:

οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὃ οἱ μάλα
 πολλάκις νῖδον
 τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθέης
 ἀέθλων.

629. αὐτῷ M. — τειρομένοισιν A et vulgo, τειρομένοισι M.

630. Vertit Rhodom.: ut etiam ipsius animo scrupulum injiciam. Non recte: hoc enim ita dicendum esset: ἵνα καὶ οἱ θυμὸν ὀρίνω. Potius σὺν jungendum est cum ὀρίνω, quod verbum in memoriam mihi revocat Hesiod. fragm. CI ed. Marcksch., ubi de Aesculapio legitur:

πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 χῶσατ', ἀπ' Οὐλύμπου δὲ βαλῶν
 ψολόεντι κεραννώ
 ἔκτανε Λητοῖδην, φίλον σὺν θυμὸν
 ὀρίνων,

ubi Apollinem tantum, non Aesculapium Letoidam dici posse arbitrati ἔκτανε, Λητοῖδην δὲ φίλον σὺν θυμὸν ὀρίνεν probaverunt. Verum Meinek. in *analect. Alexandr.* p. 71 mammonymico defenso tantum φίλον corruptum esse affirmavit. Hoc si verum est, vix dubitari potest, quin postremis ad ipsum Jovem irascentem relatis ὀλοὸν σὺν θυμὸν ὀρίνων scribendum sit.

632. ἀρηραμένη A, ἀρηραμένη M; emend. Rhod. Cfr. VII, 348. Scal. conj. ἀγειραμένη.

633. μή δ' A, μήδ' M et ita Tychs. Lehrs.; correxi. — ἀλίονσα A, ἀλύουσα ME1 et ita corr. Rhodom. Brodaeus ἀλίονσα pessime conjecit.

634. μηδέοντι Tychs. Lehrs. errore.

636. Vertit Rhodom.: „nam et Jovis altitonantis domini filii non minus extincti fato interiere.“ Unde quis conjiciat eum ὁμῶς legisse. Verum ea particula apud Epicos semper novum membrum adnectit, nunquam medio inseritur: — κακῇ M. — κῆρι A, κηρὶ M et ita corr. Tychs.

637. ἐμοῖο A, ἐμεῖο M et ita corr. Rhodom.

638. μολπήσιν M.

639. ἄρ AM. — ὀκρῖόεσσα AM, quod restitui, ὀκρῖόεσσα Tychs. Lehrs.; vid. ad I, 259.

640. Pauwium, qui te producto offensus καὶ πνοαὶ λιγέων conj., notavit Dorvill. *vann. crit.* p. 331.

οἰωνοὶ τε θοῆσι διεσσύμενοι περὺγεσβιν·
 ἄλλ' ἔτλην μέγα πένθος, ἐπεὶ θεὸν οὔτι ἔοικεν
 πένθεσι λευγαλέοισι καὶ ἄλγεί θυμὸν ἀχεύειν·
 τῷ σε καὶ ἀχθυμένην μεθέτω γόος υἱέος ἐσθλοῦ·
 καὶ γάρ οἱ κλέος αἰὲν ἐπιχθονίοισιν ἀοιδοῖ
 καὶ μένος αἰείουσιν ἐμῇ τ' ἰοτῆτι καὶ ἄλλων
 Πιερίδων· σὺ δὲ μὴ τι κελαινω πένθει θυμὸν
 δάμνασο θηλυτέρησιν ἴσον γοόωσα γυναιξίν·
 ἦ οὐκ αἴεις ὅτι πάντας, ὅσοι χθονὶ ναιετάουσιν,
 ἀνθρώπους ὅλοη περιπέπταται ἄσχετος Αἴσα
 οὐδὲ θεῶν ἀλέγουσα; τόσον σθένος ἔλλαχε μούνη·
 ἦ καὶ νῦν Πριάμοιο πολυχρύσοιο πόληα
 ἐκπέρσει Τρώων τε καὶ Ἀργείων ὀλέσασα
 ἀνέρας ὃν κ' ἐθέλησι· θεῶν δ' οὔτις μιν ἐρύξει.“
 ὡς φάτο Καλλιόπη πινυτὰ φρεσὶ μητιώωσα·
 ἠέλιος δ' ἀπόρουσεν ἐς ὠκεανοῖο ῥέεθρα·
 ὦρτο δὲ νύξ μεγάλοιο κατ' ἠέρος ὄρφνηέσσα,
 ἦτε καὶ ἀχθυμένοισι πέλει θνητοῖσιν ὄνειαρ·
 αὐτοῦ δ' ἐν ψαμάθοισιν Ἀχαιῶν ἔδραθον νῆες

641. θοῆσι M. Citat B, 462 πο-
 τῶνται ἀγαλλόμενοι περὺγεσβιν et
 β, 149 τιταινομένοι περὺγεσβιν
 Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 86.

642. ἐπι M. — οὔτιν' AM et
 vulgo, quod emendavi in *emendatt.*
 p. 195 his verbis: „si recte memi-
 ni, ex Epicorum more negatio po-
 situs cum verbo ἔοικεν, quam cum
 substantivo θεόν jungenda erat. Cfr.
 B, 233 sq. M, 212 sq. ε, 212 sq.
 et alibi. Itaque h. I. scribendum
 οὔτι ἔοικε hiatu apud Quintum legi-
 timo: vid. I, 462. IV, 303. XI, 137.
 Etiam VII, 85 idem ex antiquis edi-
 tionibus restituendus est. Cfr. Her-
 mann. *Orph.* p. 741. — ἔοικεν AM
 et vulgo; correxi.

644. τῷ M. — μέθετω M. — γό-
 λος A, γόος M, quod receperunt
 Tychs. Lehrs. — υἱέος AM, υἱεος
 Tychs. Lehrs. errore.

646. αἰσσοῦσι ἐμῇ M. — τ' post
 ἐμῇ e conj. addidi.

647. κελνω (αι ab alt. m.) M.
 Videtur ante oculos habuisse A, 49

κρατερόν ῥά ἐ πένθος Ὀφθαλμοὺς
 ἐγάλυψε κασιγνήτοιο πεσότος.

648. ἴσον γώωσα M.

649. ἦ AM et vulgo, ἦ emend.
 Spitzner. *observatt.* p. 89 sq. —
 „malim χθόνα, quod usitatius.“
 TYCHS. Fallitur: utrumque usita-
 tum, sed discrimine facile intelli-
 gendo. Hic quidem dativum prae-
 tulisse videtur jam ob ζ, 153 βρο-
 τῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν.

651. ἔλλαχε A, ἔλλαχε ME1 C1 et
 λ
 ita corr. Rhod., ἔλαχε C1.

652. ἦ M.

653. τε om. A, add. M et jam Rhod.

654. ὅτιτε θέλησι AME1 C2, ὅτι
 C1, ὅπτε θέλησι corruptius etiam
 Basil. unde Rhodom. nota: „Quid si
 ὃν τε vel ὃν quemcumque? vel οὗς
 τε aut etiam εὔτε quando?“ Scri-
 bendum esse ὃν κ' ἐθέλησι certa-
 tim monuerunt Gerhard. *lectt. Apoll.*
 p. 91, Spitzner. *observatt.* p. 38 et
 p. 146, et, quod mireris, adeo Wel-
 lauer. *ad Apoll. Rhod.* I, 706. —
 οὐ τις A, οὔτις M.

ἰλαδὸν ἀμφὶ νέκυν μεγάλη βεβαρηότες ἄτη·
 ἀλλ' οὐχ ὕπνος ἔμαρπτε θεῖν Θέτιν· ἄρχι δὲ παιδὸς
 ἦστο σὺν ἀθανάτης Νηρηΐδιν· ἀμφὶ δὲ Μούσαι
 ἀχνυμένην ἀνὰ θυμὸν ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλη
 πολλὰ παρηγορέεσκον, ὅπως λελάθοιτο γόοιο.

660

ἀλλ' ὅτε καρχαλόωσα δι' αἰθέρος ἦλυθεν ἠώς
 λαμπρότατον πᾶσιν τε φάος Τρώεσσι φέρουσα

665

660. μεγάλη M. — ἄτη M.

661. θεῖν AM et vulgo; θεῖν
 scripsit recte Bonit. l. c. p. 1231
 ex V, 3. VI, 638. IV, 93. 271. VII,
 211. De forma nominis vid. Spitzn.
mant. p. 262 et *prolegg.* II, 2, §. 2.

662. ἔστη AE1 C2, ἔστα (antea
 ἔστη) C2, ἦστο M; ἦστο emend.
 Rhod. — ἀθανάτησιν A, ἀθανάτη-
 σι M, ἀθανάτης C1; ἀθανάτης corr.
 Rhod.

663. ἄμοιβαδὶς M.

665. Longiorem periodum, quae
 uno tenore in'erjecta parenthesi us-
 que ad v. 672 sqq. decurrit, nec
 Pauw. intellexit, nec Bonit., quo-
 rum ille haec disseruit ad v. 667
Δαναὶ δὲ etc. „Haec usque ad καὶ
 τότε δὴ μεγάλοιο mihi videntur in-
 sititita et notha: plane enim aliena
 sunt ab h. l. et cohaerentiam diri-
 munt, quae inter ἀλλ' ὅτε καρχαλό-
 ωσα et καὶ τότε δὴ μεγάλοιο est et
 esse debet. Rhodom. cum paren-
 thesi adest, cui includantur: sed id
 non juvat aut incommodum tollere
 potest. Cum post *Πριάμῳ* aliquid
 deesset, nasutus Grammaticus, cre-
 do, illa interposuit, ut damnum sar-
 ciret, idque fecit satis ignave et
 imprudenter. Nam ex ipsis verbis
 etiam hominis imperitia elucet. Quid
φθιμένον Ἀχιλλῆος, ubi μέγ' ἄχνύ-
 μενοι Ἀχιλλῆα praecesserat, et mox
 sequitur *μεγάλοιο νέκυν Πηληϊάδεο*?
 Verbosus et tautologus fuit Quintus,
 sed ea tamen non ita stipasset, au-
 tumo. Adhuc, quid *ζλαίων ἐπ' ἡ-
 ματα πολλὰ* h. l.? Supra v. 520
 id rectum est, hic autem ineptum
 certe et pravum. Lux enim haec
 altera post interfectum Achillem et
 curatum ejus cadaver: hoc apertum
 est et fraudem etiam detegit plane.“
 Bonit. autem l. c. p. 1231 ita scrip-
 sit: „Si quis a v. 665, qui ab ἀλλ'

ὅτε orditur, usque ad v. 673 lege-
 rit, profecto haerebit, neque habe-
 bit, ubi apodosin incipi statuatur. Id
 enim neque in verbis *Δαναὶ δὲ* fi-
 eri poterit, neque, quod Rhodom.
 voluit, in particulis καὶ τότε: nam
 ut taceam protasin tum ad insolentem
 amplitudinem extensam, apodosin
 non per particulas καὶ τότε sed
 δὴ τότε incipienda erat. Cfr. IV,
 200. V, 2. 600. 654. VI, 97. IX, 39.
 Hanc ut removeam difficultatem, le-
 niorem non inveni medelam, quam
 ut pro ἀλλ' ὅτε scriptum fuisse ar-
 bitrer καὶ τότε, quod saepissime ad
 temporis progressum simpliciter sig-
 nificandum adhibetur. Cfr. V, 395.
 VI, 166. IV, 110. VI, 94. 527. IX,
 486.“ De his quidem particulis vid.
 ad I, 120 sq. Ad defendendum lo-
 cum in *emendatt.* p. 196 haec scrip-
 si, postquam cum Rhodom. verba
Δαναὶ δὲ — usque ad v. 671 *φθι-
 μένον Ἀχιλλῆος* per parenthesin ad-
 jecta esse monui: „Hanc autem lon-
 gam periodum cur in medio inter-
 jiceret, idonea sane causa poetae
 fuit. Qui cum indicasset, proximam
 post Achillis obitum lucem acceptis-
 simam fuisse cum ceteris Trojanis,
 tum Priamo, monere statim volebat,
 non solum per eum diem, sed per
 multo longius tempus deploratum
 esse Achillem et ab Achivis et a
 Diis marinis.“ Longior autem pe-
 riodus in causa erat, ut v. 672 καὶ
 τότε δὴ pergeret. Vid. etiam Spitz-
 ner. *observatt.* p. 41.

666. λαμπρότατον (sic) τε φάος
 πᾶσιν A et vulgo (nisi quod πᾶσι
 Tychs. Lehrs.), λαμπρότατον τε πᾶ-
 σι φάος M, unde quod olim *emen-
 datt.* l. c. λαμπρότατον πᾶσιν τε
 φάος conjeci, nunc recipiendum
 dixi, quamquam quod Scal. *emen-
 davit πάντεσσι φάος* Hermanni as-

- καὶ Προιάμῳ — Δαναοὶ δὲ μέγ' ἀγνύμενοι Ἀχιλλῆα
κλαῖον ἐπ' ἤματα πολλά, περιστενάχοντο δὲ μακροαὶ
ἠιόνες πόντοιο, μέγας δ' ὀλοφύρετο Νηρῆς
ἦρα φέρων κούρη Νηρηίδι, σὺν δὲ οἱ ἄλλοι 670
εἰνάλιοι μύροντο θεοὶ φθιμένου Ἀχιλλῆος —
καὶ τότε δὴ μέγαλοιο νέκυν Πηληιάδαο
Ἀργεῖοι πυρὶ δῶκαν ἀάσπετα νηήσαντες
δοῦρα, τὰ οἱ φορέοντες ἀπ' οὔρεος Ἰδαίου
πάντες ὁμῶς ἐμόγησαν, ἐπεὶ σφεας ὀτρύνοντες 675
Ἀτρεΐδαι προέηκαν ἀπείριτον οἰσέμεν ὕλην,
ὄφρα θοῶς καίοιτο νέκυσ καταμένου Ἀχιλλῆος·
ἀμφὶ δὲ τεύχεα πολλὰ πυρῆ περινηήσαντο
αἰξήων καταμένων, πολλοὺς δ' ἐφύπερθε βάλοντο
Τρώων δηώσαντες ὁμῶς περικαλλέας νῆας 680
ἵππους τε χρομέθοντας ἐϋσθενέας θ' ἅμα ταύρους,
σὺν δ' ὀϊάς τε σύας τ' ἔβαλον βροίθοντας ἀλοιφῆ·
φάρσα δ' ἐκ χηλῶν φέρον ἄσπετα κωκύουσαι
δμωιάδες καὶ πάντα πυρῆς καθύπερθε βάλοντο,
χρυσὸν τ' ἤλεκτρον τ' ἐπενήεον· ἀμφὶ δὲ χαίτας 685

sensum tulit. Nam πᾶσιν τε, quod propius ad librorum scripturam accedit, satis defenditur VI, 601. XI, 62 πᾶσιν γάρ, ubi πάντεσσι δ', VII, 53 πᾶσιν τ' ἐπὶ τέματα κεῖται, ubi πάντεσσί τε, IX, 76 πᾶσιν δὲ κατεκλάσθη, ubi πάντεσσι δ' ἐπεκλάσθη scribere licebat.

669. ἴνες (sed ab alt. m. η prae-
fixum) M.

670. κούρη Νηρηίδι M. — Quod in *epist. crit.* p. 711 conjeci σὺν δὲ καὶ ἄλλοι, quamquam aliis locis, ut IX, 431. VI, 646. I, 829 commendatum, non jam necessarium videtur: σὺν δὲ οἱ satis firmatur I, 33. V, 336. VI, 520. VII, 478. X, 367. XI, 183. XII, 496. XIII, 178.

672. καὶ M. — μέγαλοιο M. — πηλιάδαο A, Πηληιάδαο M et tacite corr. Rhod.

674. „Hic certe non minus oī ad Achillem, quam ad eos, qui ligna congeriebant, referri potest.“ HERM. *Orrh.* p. 805. Quamquam Hermannum hodie post quadraginta annos aliter sentire constat, tamen piaculum duxi, quidquam ex illo libro,

quo haec studia primum initia et incrementa cepere, omisisse.

675. ἐπεὶ σφεας A et vulgo, ἐπεὶ σφεις M; correxi.

676. ἀργεῖοι AME1; Ἀτρεΐδαι em. Rhodom. in versione, recte receperunt Tychs. Lehrs.

678. πυρὶ AM; πυρῆ em. Rhod.

679. ἐφ' ὕπερθε M.

680. δηώσαντες M. — ὁμῶν (ς ab alt. m.) M. — περικαλλέας (sed prius σ ab alt. m. transfixum) M.

681. Hic versus, qui in A ceterisque libris deest, additus est a Tychs. ex M. — Ex νῆας librarii in οἶας transsiluisse videntur. — τέ M.

682. οἶας AE1, οἶας M, quod corr. Rhod. et Spitzner. ad Γ, 198. — τε om. AE1, add. M et jam Rhod. — ἔβαλον M.

683. δ' ε M.

684. δμωιάδες AMC2, δμωιάδες C1 et ita corr. Rhod.; Pauw. in-
epte καὶ δμωιάδες tentat.

685. ἐπενήεον A et vulgo, ἐπενήεον M, quod recepi: haec modo forma Epicis usitata; vid. I, 137.

Μυρμιδόνες κείραντο, νέκυν δ' ἐκάλυψαν ἀνακτος·
καὶ δ' αὐτὴ Βρισηὶς ἀκηχεμένη περὶ νεκρῶ
κειραμένη πλοκάμους πύματον πόρε δῶρον ἀνακτι·
πολλοὺς δ' ἀμφοφορῆας ἀλείφατος ἀμφεχέοντο,
ἄλλους δ' ἀμφὶ πυρῆν μέλιτος θέσαν ἠδὲ καὶ οἴνου 690
ἠδέος, οὐ μέθυ λαρὸν ὀδώδεε νέκταρι ἴσον·

ἄλλα δὲ πολλὰ βάλοντο θυώδεα θαῦμα βροτοῖσιν,
ὄσσα χθῶν φέρει ἐσθλά καὶ ὀπόσα δια θάλασσα.
ἀλλ' ὅτε δὴ περὶ πάγχυ πυρῆν διεκοσμῆσαντο,
πεζοὶ ἅμ' ἱππήεσσι σὺν ἔντεσιν ἐρρώσαντο 695

ἀμφὶ πυρῆν πολύδακρον· ὃ δ' ἐκποθεν Οὐλύμποιο
Ζεὺς ψεκάδας κατέχευεν ὑπὲρ νέκυν Αἰακίδαο
ἀμβροσίας, δίη δὲ φέρων Νηρηίδι τιμῆν·
Ἐρμείην προέηκεν ἐς Αἴολον, ὄφρα καλέσῃ
λαίψηρῶν ἀνέμων ἱερὸν μένος· ἧ γὰρ ἔμελλε 700
καίεσθ' Αἰακίδαο νέκυσ· τοῦ δ' αἴψα μολόντος
Αἴολος οὐκ ἀπίθησε· καλεσδόμενος δ' ἀλεγρινὸν
καρπαλίμως Βορέην Ζεφύροιο τε λάβρον αἴτην
ἐς Τροίην προέηκε θοῆ θυόνας ἀέλλη·

279. 358. Ψ, 139. 163. 169. Ω, 276.
ο, 322. τ, 64 et Quint. I, 789. III,
673. 678. V, 619.

686. ἐκείραντο AC2, κείραντ' E1,
κείροντο C1, κείραντο M et ita corr.
Dausq. : Rhod. haud scio an invitus
κείροντο : nam utrumque ferri potest ;
cfr. Ψ, 46. 136. 146. δ, 198. ω, 46.

687. καὶ A. — νεκρῶ M.

689. ἀμφεχέοντο A et vulgo,
ἀμφειχέοντο M et ita corr. Spitzner.
observatt. p. 76.

690. πυρη (sic) M.

691. ὀδώδε AM ; ὀδώδεε tacite
corr. Rhod.

692. βάλοντο εἰώδεα AM ; βάλοντ'
εἰώδεα ex Rhodom. conj. receperunt
Tychs. Lehrs., sed potius βάλοντο
θυώδεα, ut VII, 557 Οὐλύμποιο
θυώδεος recipiendum esse jam
in emendatt. p. 196 monui. — βρο-
τοῖσι M. Clausula ex λ, 287.

693. χθῶν (sic) M.

694. δη περι M.

695. ἔντεσι ἐρρώσαντο M. Cfr.
Apoll. Rhod. I, 241 σὺν ἔντεσιν

ἀίσσονται, 1059 αὐτὰρ ἔπειτα Τρις
περὶ χαλκείους σὺν τεύχεσι δινη-
θέντες Τύμβῳ ἐνεκτερέϊζαν. II, 1221
Αἴητας σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι.

696. πολὺ δάκρον A, πολυδάκρον
M, πολυδάκρον VE1, πολυδάκρον
NV123 et ita emend. Rhodom. —
ὄδ' ἐκποθεν οὐλύμποιο A, ὃ δ' ἐκ-
ποθεν Οὐλύμποιο MVNV123, „ὃ δ'
ἐκποθεν vel ἐκποθεν Οὐλύμποιο.“
RHOD. ὃ δ' ἐκ τόθεν Οὐλύμποιο
Tychs., sed scribendum esse ἐκπο-
θεν demonstravit Spitzner observatt.
p. 9 sq., et id recepit Lehrs.

697. Vid. II, 459 αἱματοίσσας δὲ
ψιάδας κατέχευεν ἔραζε Παῖδα φίλον
τιμῶν, et cfr. Wernick. ad Tryph.
p. 74.

698. δίη M. — τε AM et vulgo ;
δὲ ego correxi.

699. αἰόλον M. — καλέσση M.

700. λαίψηρῶν Tychs. Lehrs. er-
rore. — ἐμέλλεν A et vulgo, ἐμέλλε
M.

701. Αἰακίδαο (sed ν ab alt. m.
transfixum) M. — αἴψα M.

702. αἰόλος M. — ἀπίθησε M.

704. θοῆ M. — ἀέλλη M. Quo-

οἱ δὲ θεοῶς οἴμησαν ὑπὲρ πόντοιο φέρεσθαι
 ῥιπῆ ἀπειρεσίῃ· περὶ δ' ἴαχεν ἐσθνυμένοισι
 πόντος ὁμοῦ καὶ γαῖα· περικλονέοντο δ' ὑπερθε
 πάντα νέφη· μέγалоιο δι' ἠέρος αἰῶσοντα

705

niam v. 700 in universum dictum est *λαιψηρῶν ἀνέμων ἱερὸν μένος*, et de iisdem ventis v. 710 *ἀλλέες*, v. 718 *ἕκαστος*, olim in *emendatt.* p. 271 sq. ante hunc versum intercidisse putavi, quo etiam Noti atque Euri mentio facta sit. Nunc tamen plus apud me Homeri, ex quo totum locum de ventis desumpsit, valet auctoritas Ψ, 194 sqq. Ibi enim Achilles, quo Patrocli corpus comburatur, ad Boream et Zephyrum solummodo preces fundit, neque praeter eos alius ventus venit. Itaque ne Quintum quidem plures admisisse crediderim. *Ἀλλέες* autem de duobus dictum jam *l. c.* p. 272 ex Mosch. II, 49 et Soph. Trach. 512 defendi. — „Post 704 in E1 desunt VIII versus, et continuo sequitur v. 713 *πανῆμαρ*: aberravit homoeoteleuto *ἀέλλη* deceptus librarius.“ TYCHS.

705. Pauw. male οἱ δὲ ὁμοῦς ὄρησαν conjecit.

706. *ῥιπῆ ἀπειρεσίῃ. περὶ M.*

708. *νεφῆ M.* — *ἠέρος A.*, *αἰθέρος M.*, quod receperunt Tychs. Lehrs., injuria. Nam doctrina illa Homeri, qua *aether* superior est caeli pars pura splendida et pellucida Deorum et siderum domicilium, *aer* inferior densa crassa terrae proxima nubium vaporum tempestatum sedes, de qua doctrina novissime accurate exposuerunt Lehrs. *stud. Arist. Hom.* p. 167—77 et Spitzner. *ad II*, 365, ea igitur doctrina etiam a Quinto servata est. Dixit igitur δι' *αἰθέρος* II, 104, ubi de stella, *ibid.* 501. III, 665, ubi de Aurora, VIII, 222, ubi de fulmine sermo, III, 507. XIV, 89, ubi de sono in caelum usque penetrante; ἀπ' *αἰθέρος* Jupiter terrere dicitur V, 207, fulgurando VIII, 352, irasci XII, 94, juvare XIII, 559, *αἰθέρος* ἐξ *ὑπάτοιο* nubem demittere XI, 378, inde Somnus descendit I, 124. Musae II, 603. Neque I, 39 *αἰθέρος ἀμφιραγέντος ὑπὸ νεφῶν*

ἐριδούπων, ubi cfr. notam, alius est vocabuli sensus: nubibus subtus disjectis aetheris serenitas aperitur. Etiam XIII, 105 *αἰετὸν* — *ὕψοθεν αἰῶσοντα* recte dictum est. Contra δι' *ἠέρος* II, 554. XIII, 397, ubi de ventis flantibus, VIII, 49 ubi de nube, VI, 229, ubi de avibus volantibus, XIV, 439. 555, ubi de unda in altum surgente, II, 226. VI, 358. XIV, 287, ubi de fremitu late resonante, VIII, 70, ubi de tonitru fremente, IX, 107, ubi de tempestate bona malaque, IX, 443, ubi de telo volante, XII, 354, ubi de fumo surgente, XII, 118, ubi de solis splendore in terram descendente agitur, contra III, 657 *ὄρωτο δὲ νύξ* *μέγалоιο δι' ἠέρος ὄρφνήεσσα*. Ex his omnibus patet eo, quem tractamus, loco, scribi debuisse *ὑπερθε Πάντα νέφη μέγалоιο δι' ἠέρος αἰῶσοντα*. Diserte, quae modo exposita sunt, confirmat V, 6 sqq., quem locum exseribo, quia temere intellectus cum illis pugnare videatur. Describit ibi Achilles clipeum:

καὶ τὰ μὲν εὖ ἤσκητο θεοκμητῶ
 ἐπὶ ἔργῳ·
 οὐρανὸς ἦδ' αἰθέρ, γαίη δ' αἶμα
 κεῖτο θάλασσα·
 ἐν δ' ἀνεμοὶ νεφέλαι τε σελήνη τ'
 ἠέλιός τε,
 κεκριμέν' ἀλλυδὶς ἄλλα, τέτυκτο
 δὲ τίρρα πάντα,
 ὀππόσα δινθέντα κατ' οὐρανὸν
 ἀμφιφέρονται· 10
 τῶν δ' ἄρ' ὁμοῦς ὑπένερθεν ἀπει-
 ρέσιος κέχυι' ἀήρ·
 ἐν τῷ δ' ὄρνιθες τανυχειλῆες ἀμ-
 φεποτῶντο.

Ibi cave v. 8 ita intelligas, quasi venti et nubes simul cum luna et sole et sideribus in aethere solo dicantur collocata esse. Ea enumerata in *caelo*, quod h. l. mari et terrae oppositum latiore sensu dicitur, posita intelliguntur. Tum diserte exponitur, sub sideribus aerem expansum esse. Sed jam ad ceteros

οἱ δὲ Διὸς βουλῆσι δαΐκταμένον Ἀχιλλῆος
αἴψα πυρῆ ἐνόρουσαν ἀλλέες· ὦρτο δ' αὐτμῆ
Ἥφαιστου μαλεροῖο· γόος δ' ἀλλάστος ὀρώρει
Μυρμιδόνων· ἄνεμοι δὲ καὶ ἐσσύμενοί περ ἀέλλη
πᾶν ἤμαρ καὶ νύκτα νέκυν περιποιπνύοντες
καῖον εὐπνεύοντες ὁμῶς· ἀνὰ δ' ἔγρετο πουλὺς

710

casus transgredior: νήχυντος ἀήρ I, 417. ἰερός ἄ. VII, 559. ἄ. ἄσπετος XII, 199, quia praecedit ποτὶ χθόνα. Contra ubicunque fragor memoratur, αἰθήρ praefertur: II, 555 ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰθῆρ Ἔστιενεν. IX, 296 ἔβραχε δ' αἰθῆρ Θεσπέσιον. XII, 164 τοῖσι δ' ἔπ' αἰθῆρ Ἐβραχεν. XIV, 464 περὶ δ' ἔβραχεν αἰθῆρ, 531 ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰθῆρ Ἰαχεν, 534 περίαχε δ' αἶα καὶ αἰθῆρ. IV, 351 μέγας δ' ὀροθύνεται αἰθῆρ. VIII, 244 ὑπέστινε δ' αἰόλος αἰθῆρ. XIV, 458 ἐπιβορέμει ἄσπετος αἰθῆρ. Recte inde Wernick. ad Tryphiod., quem cfr. omnino p. 71—75, p. 73 VII, 532 ἐπιστοναχίζεται αἰθῆρ emendavit. Γαῖα καὶ αἰθῆρ junguntur II, 210. VI, 3. XIV, 229, praeterea ἄσφαιτος αἰθῆρ occurrit IV, 142, ἄσπετος VIII, 468. IX, 2, νήνεμος XIV, 91; contrarium est XIV, 600 de vehementissimo imbri: ποταμῶ γὰρ ἀλγίζιον ἔρρειν αἰθῆρ. Patet saepe in poetae arbitrio positum hoc an illud praeferat. Sed pergo ἤερι δῶκε φεισθαι II, 645 de Memnoniis avibus, ἤερι φαίνεσθ' ὁμοῖο VII, 392. μέλας ἐνὶ ἤερι καπνός X, 194. ἤεροι πεπταμένως XI, 114 de gruibus, ἤεροι θυμὸς — μίγη ibid. 465, unde idem V, 647, nisi Herculis in Deos evecti animum aetheri statuas mistum esse, quod parum probabile, ἐχλωαὶ — νεφέεσσι καὶ ἤεροι συμφορέοντο XIV, 382. πῶρ ἔμμεν αἶν' ἤεροι καὶ μέλαν ἔδωρ ibid. 473; de tenebris occurrit VIII, 252. IX, 310 (θεσπεσίη). Quod VIII, 48 legebatur: ἡελίου καθίπερθεν ἔπ' ἤεροι μαρμαίροντος, id patet aequae falsum esse atque Tychsenii ἔπ' αἰθῆροι: vid. notam. Ἥερα V, 369. VII, 42 (ψυχὴ οἱ πεπότηται ἐς ἤερα). X, 61. II, 195 (πουλὸν) IX, 265 (μικρὸν). XI, 49 (πᾶσαν ἔπερθεν Ἥ. θεσπεσίην). XII, 96 (πᾶσαν ἔπερθε, ubi non recte Stru-

vius observat. p. 30 αἰθῆρα ex 197 scribit). XIII, 464 (δῖαν), unde etiam III, 715 femininum Homericō usu firmatum recipiendum fuit. Dicitur de tenebris IX, 260. X, 61. VI, 645 (βαθῶν) et XI, 291 (πουλὸν). Αἰθῆρα recte dicitur II, 479. IV, 518. VI, 328. VII, 256. IX, 69. XI, 268. XIII, 545, additur δῖον (non δῖαν) II, 467. V, 492. IX, 317 et XI, 268 secundum librorum scripturam. Inde patet XII, 197 σὺν δ' εἰνάξεν Ἥερα πᾶσαν ἔπερθε χιλούμενος scribendum esse.

709. βουλῆσι M.

710. πυρὶ A, πυρῆ M, πυρῆ jam

Rhod. corr. — ἐνόρουσακ (linea et ov ab ead. m.) M. — αὐτμῆ A.

711. μελάθροιο AM; μαλεροῖο emend. Rhod.

712. ἀέλλη M.

713. πονῆμαρ AM et vulgo, quamquam correxerat jam Heyn.; cfr. IX, 199.

714. καῖον εὐπνεύοντες· ἀνὰ δ' ἔγρετο πουλὺς * A, „Asteriscus in fine abest a libris ab Aldo additus; post εὐπνεύοντες spatium habet C1^o TYCHS. ὁμῶς post εὐπνεύοντες add. M et recepit Tychs., ὁμῶς errore Lehrs., qui recte εὐπνεύοντες restituit monitus a Spitznero mant. p. 227, cum Tychs. εὐπνεύοντες scripsisset, nescio qua causa commotus. Jam interpretes videamus. „ὁμῶς vel ἄδην.“ RHOD. Illud etiam Brodaeus, ἀπάντη δ' ἔγρετο Dausq. conjecit. Pauw. in alia omnia abiens locum hoc modo corrupit:

πᾶν ἤμαρ καὶ νύκτα ὅλην περιποιπνύοντες

καῖον εὐπνεύοντα νέκυν· ἀνὰ δ' ἔγρετο πουλὺς etc.

Omnium optime, si quid contra M mutandum esset, Tychs. in comment. Golling. p. 52 conjecit:

- καπνὸς ἐς ἤερα δῖαν, ἐπέστενε δ' ἄσπετος ὕλη 715
 δαμναμένη πυρὶ πᾶσα, μέλαινα δὲ γίνετο τέφρη·
 οἱ δὲ μὲγ' ἐκτελέσαντες ἀτειρέες ἔργον ἀῆται
 εἰς ἔδον ἄντρον ἕκαστος ὁμοῦ νεφέεσσι φέροντο.
 Μυρμιδόνες δ', ὅτ' ἄνακτα πελώριον ὕστατον ἄλλων 720
 ἦνυσε πῦρ αἰδηλὸν ἀποκταμένων περὶ νεκρῶ
 ἵππων τ' αἰξῶν τε καὶ ἄλλ' ὅσα δακρυχέοντες
 ὄβριμον ἀμφὶ νέκυν κειμήλια θῆκαν Ἀχαιοί,
 δὴ τότε πυρκαϊὴν οἴνω σβέσαν· ὅστέα δ' αὐτοῦ
 φαίνεται ἄριφραδέως, ἐπεὶ οὐχ ἑτέροισιν ὁμοῖα 725
 ἦν ἄλλ' οἷα γίγαντος ἀτειρέος, οὐδὲ μὲν ἄλλα
 σὺν κείνοις ἐμίμικτ', ἐπειὴ βόες ἤδὲ καὶ ἵπποι
 καὶ παῖδες Τρώων μίγδα κταμένοισι καὶ ἄλλοις
 βαιὸν ἄπωθε κέοντο περὶ νέκυν, ὅς δ' ἐνὶ μέσσοις
 ῥιπῆ ὑφ' Ἡφραίτιοιο δεδμημένος οἷος ἔκειτο· 730
 τοῦ δὲ καὶ ὅστέα πάντα περιστενάχοντες ἐταῖροι
 ἄλλεγον ἐς χηλὸν πολυχανδέα τε βριαρῆν τε
 ἀργυρέην, χρυσῶ δὲ διαυγείῃ πᾶσ' ἐκέκαστο·
 καὶ τὰ μὲν ἀμβροσίη καὶ ἀλείφασι πάγχυ δίηναν
 κοῦραι Νηρῆος μὲγ' Ἀχιλλέα κυδαίνουσαι,
 ἐς δὲ βοῶν δημόν θέσαν ἀθρόα πάγχυ χέασαι 735

καῖον εὐπνεύοντ'· ἀνὰ δ' ἔγχετο
 πούλῃς ἀέντων etc.

ἀνα Μ.

715. *δῖον* A et vulgo contra Homericum usum, *δῖον* M ita, ut littera *o* in ras. legatur, cum olim scriptum esset *α*. Inde femininum restituere non dubitavi: vid. ad v. 708.

716. δ' ἐγγίνετο A et vulgo, δὲ γίνετο, quod scripsit Herm. *Orph.* p. 659, recepit Lehrs., δὲ γίνετο M.

717. ἀτειρέος M.

723. δη M. — οἴνω M.

726. ἐκείνοις AE 1, κείνοις M et ita corr. Rhod. — ἐμίμικτο AE 1, ἐμίμικτ' M et ita corr. Rhod.

728. ἄπωθε' ἐκαίοντο M. — ὅς Tychs. Lehrs. errore.

729. ῥιπῆ M. — ὑφ' AM et vulgo; correxi.

730. τοῦ δὲ κεν A, τοῦ δὲ κε M, τοῦ δὲ καὶ emend. Rhod. Mihi quidem diu ea adnectendi membri ratio suspecta fuit, quia quo καὶ referretur non videbatur adesse, ideoque vel οἱ δὲ οἱ, vel τοῦ δ' ὦκ', vel

τοῦνεκεν tentabam. Sed tamen sana videtur; καὶ pertinet ad ἄλλεγον: ossa eius, ut a ceteris separata jacebant, ita etiam ea in unum collegerunt socii. Plane eadem junctura IV, 197 τῶν δὲ καὶ ἀμφήριστος ἔην δρόμος invenitur, ubi vid. notam.

732. χρυσῶ M.

733. ἀμβροσίη M. Sumpsit ex II, 670. 680. — ἀλείφασι A et vulgo, ἀλείφασι M; vid. ad I, 796.

735. ἀθρόα ταρχύουσαι AME1 et vulgo (in ἀθρόα posterius *α* script. in correct., cum antea, ut videtur, exstaret *ο*, in M). „Legi etiam potest ταρχύουσαι vel ταρχύουσαι: a ταραχή haec veniunt per syncopen.“ RHOD. Eum non intellexit Pauw., qui refutaturus secundam in ταρχύουσαι vulgo produci et verbum ista forma sanatissimum esse monuit. De loco sanatu difficiliter olim in *emendall.* p. 197 ita sum commentatus: „Rhodom. vertit: „boumque arvinam indiderunt, permixta condientes cum dulci melle.“ Et hanc inesse de-

σὺν μέλιτι λιαρῶ· μήτηρ δὲ οἱ ἀμφιφορῆα

bere illis sententiam ex totius loci nexu apparet. Quae tamen quomodo vocabulis, uti nunc leguntur, contineri queat, nemo intelligit. Neque enim quid ἀθρόα sibi velit perspicitur, et abhorret prorsus verbum ταρχύειν, quod constanti omnium usu de sepeliendo in universum dicitur, ita ut omne eo comprehendantur funeris rite instituendi caerimoniae. Ita apud ipsum Quintum I, 801. 820. III, 4. V, 609. VII, 6. 13. 157. 165. 658. VIII, 482. IX, 43. XIV, 222. 242. 324. Quae Rhodom. proponit omni carent auctoritate. Mihi quidem hoc extra dubitationem positum videtur, in extremis verbi ταρχύσασαι syllabis latere χρίσασαι. Sed caetera quomodo emendanda sint haereo. Tentari poterit ἀθρόον ἐγχρίσασαι aut ἄκρα καταλωμένα, aut, cum I, 798 ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτοῖς Πίονα δημόν ἔπερθε βάλον βοός legatur, ἄκρον ἄδην χρίσασαι, aut etiam alia. In tota Achillei funeris descriptione respicitur Homerus ω, 65 sqq., ex quo loco etiam mel petitum est, cum alibi, ut I, 796 sqq., oleum tantum et adeps affundantur. „Ita tum quidem: postea intellexi verbum χρίειν potius Nonni — ut XXIX, 274 — quam Quinti dictioni h. l. accommodatum esse, et alia etiam tentari posse, ut δημόν θέσαν ἄκρητόν τε χέασαι secundum ω, 73 οἴνω ἐν ἀκρήτῳ, vel δημόν θέσαν ἀθρόον ἐγχέυσασαι, vel etiam δημόν θέσαν ἀθρόον ἀρδέυσασαι. Haec omnia, quorum nihil probabile est, attuli propterea, ne mihi quidquam eorum tamquam novum objiciatur. Recte autem Hermann. in rec. p. 269 ἀθρόα ad ὅστις referendum monet, ita ut δημόν non ex θέσαν, sed ex ἐς aptum sit. Id ego olim rejeceram ea de causa, quia cum ossa v. 731 sq. jam collecta sint in urna, iisque 733 sq. jam superfusa a Nereidibus cum ambrosia unguenta, non viderentur ea denuo adipi inseri dicenda esse sed potius adeps iis infundi. Verum ea locutio, quae ad vivum non re-

secanda in universum notat collectis in urnam ossibus etiam adipem admotum esse, sive is jam in urna fuerit, sive post adjectus, sumpta est ex Ψ, 252

κλαίοντες δ' ἐτάροιο ἐνῆεις ὅστις
λέυκῃ
ἄλλεγον ἐς χρυσέην φιάλην καὶ δί-
πλακα δημόν.

Iam hoc si tenemus, aut ἀθρόα πάντα aut ἀθρόα πάγχυ χέασαι scribendum est. Hoc praetuli, quoniam et propius ad vulgatam accedit et eo adverbio ut supra 733 ita omnino saepe usus est Quintus: vid. I, 373. 582. II, 325. III, 450. 694. IV, 32. 327. V, 137. 470. 480. VI, 437. VII, 613. VIII, 106. 388. XI, 116. 184. 400. XII, 25. 379. XIII, 182. XIV, 202. 394. 561. 632.

736. „Aut μήτηρ οἷ jungenda, mater ejus, aut οἱ de Nereidibus intelligendum, quae quidem interpretatio ad simplicitatem sermonis atque elegantiam optima foret“. HERM. *Orph.* 799 sq. Sed ipse sententiam retractavit in *praef.* p. XXIX: „οἷ de Achille intelligi et cum ὄπιςε construi docet Iliad. XXIII, 92.“ — Ne quis autem miretur, quod cum primum Achivi in argenteam urnam ossa colligant, eadem deinde in amphora ἡφαιστειεύκτῳ seponantur: vide, quam presse secutus sit Quintus hic quoque Homerum ω, 72 sqq.:

ἦ ὦθεν δὴ τοι λέγομεν λεύκ' ὅστις,
Ἄχιλλεῦ,
οἴνω ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι· δῶ-
κε δὲ μήτηρ
χρυσέον ἀμφιφορῆα· Διωνύσοιο δὲ
δῶρα
φάσκ' ἔμεναι, ἔργον δὲ περιζυ-
τοῦ Ἥφαιστοιο.
ἐν τῷ τοι κείται λεύκ' ὅστις.

Etiam ibi ossa primum in aliud vasculum congeruntur: alioquin enim dici non poterant legi οἴνω ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι. Ossa postquam his rebus probe peruncta erant, tum demum condita sunt in amphora illa, qua inclusa tumulo contegerentur.

- ἄπαυε, τόν ῥα πάροιθε Διῶνυσος πόρε δῶρον,
 Ἐφραίστου κλυτὸν ἔργον εὐφρονος· ᾧ ἔνι θῆκαν
 ὅστέ' Ἀχιλλῆος μεγαλήτορος· ἀμφὶ δὲ τύμβον
 Ἀργεῖοι καὶ σῆμα πελώριον ἀμφεβάλλοντο 740
 ἀκτῆ ἐπ' ἀκροτάτῃ παρὰ βένθεσιν Ἑλλησπόντων
 Μυρμιδόνων βασιλῆα θρασὺν περικωκύνοντες.
 οὐδὲ μὲν ἄμβροτοι ἵπποι ἀταρβέος Αἰακίδαο
 μίμνον ἀδάκρυτοι παρὰ νήεσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
 μύροντο σφετέροιο δαίχταμένου βασιλῆος, 745
 οὐδ' ἔθελον μογεροῖσιν ἔτ' ἀνδράσιν οὐδὲ μὲν ἵπποις
 μίσγεσθ' Ἀργείων ὀλοὸν περὶ πένθος ἔχοντες,
 ἀλλ' ὑπὲρ ὠκεανοῖο ῥοὰς καὶ Τηθύος ἄντρα
 ἀνθρώπων ἀπάτερθεν οἴζυρῶν φορέεσθαι,
 ἧχί σφεας τὸ πάροιθεν ἐγείνατο διὰ Ποδάργῃ 750
 ἄμφω ἀελλόποδας Ζεφύρω κελάδοντι μιγείσα,
 καὶ νύ κεν αἰψ' ἐτέλεσαν ὄσα σφίσι μῆδετο θυμός,
 εἰ μὴ σφεας κατέρυξε θεῶν νόος, ὄφρ' Ἀχιλλῆος
 ἔλθοι ἀπὸ Σκύροιο θεὸς πάϊς, ὃν ῥα καὶ αὐτοὶ
 δέχυννθ', ὀππόθ' ἵκοιτο ποτὶ στρατόν, οὔνεκ' ἄρα σφι 755
 θέσφατα γεινομένοισι Χάους ἱεροῖο θυγάτρως
 Μοῖραι ἐπεκλώσαντο καὶ ἀθανάτοις περ' εὐοῦσι
 πρῶτα Ποσειδάωνι δαμήμεναι, αὐτὰρ ἔπειτα
 θαρσαλέω Πηλῆι καὶ ἀκαμάτῳ Ἀχιλλῆι,
 τέτρατον αὐτ' ἐπὶ τοῖσι Νεοπτολέμῳ μεγαθύμῳ, 760

737. παροιθέ C1. — Διῶνυσος AM;
 corr. Rhod.

738. κλητὸν C2. — δῶρον AC2,
 ἔργον VNV123 C1 E1a. In M ἔργον
 om. in textu sed ab ead. m. punctis
 positus ∴ ad marg. adscript. Emend.
 jam Rhodom. Cfr. Nonn. III, 132. V,
 138 Ἐφραίστου σοφὸν ἔργον.

739. ὅστέ' Ἀχιλλῆος M.

740. Ἀργεῖοι M.

741. ἐπακροτάτῃ (sic) M.

743. μιν AC2, μὲν MVNV123 L12
 C1 E1 et ita corr. Rhod. — ἄμβρο-
 τος C2. — Lugentes equos notavit
 Northmor. apud Wernick. ad Tryph.
 p. 50 sq.

744. νήεσσιν A, νήεσιν M et ita
 corr. Rhod.

746. μογεροῖς M.

747. μίγεθ' M. — περὶ AM, quod
 revocavi, περὶ Tychs. Lehrs.

750. ἧχι σφείας A, ἧχι σφείας M,
 correxi. — τοπάροιθεν A et vulgo,
 τὸ πάροιθεν M.

751. Ζεφύρω M.

752. ἐτέλεσαν (σ ab alt. m. supra-
 script.) M.

753. μὴ σφείας AM et vulgo; cor-
 rexi.

754. ὃν ῥα A, ὃν ῥα M.

755. σφιν AM et vulgo; correxi.

756. γεινομένοισι A, γινομένοισι
 M; γεινομένοισι emend. Spitzn. ob-
 servall. p. 209.

759. θαρσαλέω Πηλεῦ M. — ἀκα-
 μάτω M.

760. Νεοπτολέμῳ μεγαθύμῳ M.

τὸν καὶ ἐς Ἡλύσιον πεδῖον μετόπισθεν ἔμελλον
Ζηρὸς ὑπ' ἐννεσίησι φέρειν μακάρων ἐπὶ γαῖαν·
τοῦνεκα καὶ στυγερῇ βεβολημένοι ἦτορ ἀνίη
μίμνον παρ νήεσβιν ἐὸν κατὰ θυμὸν ἀνακτα
τὸν μὲν ἀκηχήμενοι τὸν δ' αὖ ποθέοντες ἰδέσθαι. 765

καὶ τότε' ἐριγδούποιο λιπῶν ἄλὸς ὄβριμον οἶδμα
ἦλυθεν Ἐννοσίγαιος ἐπ' ἠόνας· οὐδέ μιν ἄνδρες
ἔδρακον, ἀλλὰ θεῆσι παρίσταντο Νηρηϊήης·
καὶ ῥα Θέτιν προσέειπεν ἔτ' ἀχρυνμένην Ἀχιλλῆος·
„ἴσχεο νῦν περὶ παιδὸς ἀπειρέσιον γοόωσα· 770

οὐ γὰρ ὄγε φθιμένοισι μετέσβεται ἀλλὰ θεοῖσιν
ὡς ἦϋς Διόνυσος ἰδὲ σθένος Ἡρακλῆος·
οὐ γὰρ μιν μόρος αἰνὸς ὑπὸ ζόφον αἰὲν ἐρύξει
οὐδ' ἀτθης, ἀλλ' αἴψα καὶ ἐς Διὸς ἴζεται ἀνγᾶς·
καὶ οἱ δῶρον ἔγωγε θεουδέα νῆσον ὀπάσσω 775

Εὔξεινον κατὰ πόντον, ὅπη θεὸς ἔσσεται αἰεὶ
σὸς πάϊς· ἀμφὶ δὲ φῦλα περικτιόνων μέγα λαῶν
κείνον κυδαίνοντα θυηπολῆς ἐρατεινῆς
ἶσον ἐμοὶ τίθουσι· σὺ δ' ἴσχεο κωκύνουσα
ἔσσυμένως καὶ μὴ τι χαλέπτεο πένθει θυμόν.“ 780

ὡς εἰπὼν ἐπὶ πόντον ἀπήιεν εἰκέλος αὖρον
παρφάμενος μῦθοισι Θέτιν· τῆς δ' ἐν φρεσὶ θυμὸς

761. εἰς AMC2, ἐς C1 et ita corr. Rhod.

762. ὑπεννεσίησι M.

763. στυγερῇ M. — ἀνίη M.

764. ἐὸν M.

765. ἀκηχήμενοι (η ab alt. m.) M. — τόνδ' A, τὸν δ' M.

766. ἐριγδούποιο M. — ὄβριμον A.

767. ἠόνας M.

768. θεοῖσι M. — Νηρηϊήησι A, Νηρηῖσι C2, Νηρηϊήησι M, Νηρηϊήησιν (ε mutata ex η) C1; Νηρηϊήησι corr. Rhod., Νηρηϊήησι recte edidit Tychs.

769. Θέτιν om. V. — ἀχρυνμένη M.

771. μετίσσειται (ε ab ead. m.) M.

772. ὡς ἦϋς M.

774. αἰγᾶς M. „Nisi praecederet ὑπὸ ζόφον αἰὲν ἐρύξει, dicerem scripsisse Quintum καὶ ἐς Διὸς ἴζεται ἀνγᾶς.“ PAUW. Vid. N, 837

ἠχῆ δ' ἀμφοτέρων ἴζειτ' αἰθήρα καὶ Διὸς ἀνγᾶς.

775. ἔγω γε Tychs Lehrs. errore. — ὀπάσσω AMC2, ὀπάσσω C1 et ita corr. Rhod.

776. κατὰ (linea et α suprascr. ab ead. m.) M. — ὅπη M et ita Tychs. Lehrs. — αἰὲν AM et vulgo; correxi.

777. μεγαλῶν AE1 C1, μ, (i. e. μεγάλων) C2, μεγα λῶων M, „μεγαλῶων divisi in duas voces.“ RHOD. Male Pauw. vocolae μέγα positura offensus μέγα proposuit.

779. ἶσον M.

780. πένθει M.

781. ἰκέλος A, ἰκέλος M; corr. Tychs. — αἴση M.

782. Τριττῶν (sic!) M. Nihil latere videtur.

βαῖδὸν ἀνέπνευσεν· τὰ δὲ οἱ θεὸς ἐξετέλεσθεν·

Ἄργεῖοι δὲ γοῶντες ἀπήμιον, ἧχι ἐκάστω

νῆες ἔσαν, τὰς ἧγον ἀφ' Ἑλλάδος· αἰ δ' Ἑλικῶνα

785

Περίδες νίσσοντο, καὶ εἰς ἄλλα Νηρηΐναι

δύσαν ἀναστέναχουσαι ἔϋφρονα Πηλείωνα.

783. ἀνέπνευσε M. — τὰ οἱ mutilo versu AMC2, τὰ δὲ οἱ C1 et ita emend. Rhod., τὰ μὲν οἱ vitiose Tychs. e sua conj., τὰ τέ οἱ Lehrs.

784. ἧχι ἐκάστω M.

785. αἰδ' M.

786. νίσσαντο AME1; corr. Rhod. — Νηρηΐναι AM et vulgo; correxi.

787. δύσαν A, δῦσαν M. — ἰδὸν στενάχουσαι AM et vulgo, ἀναστέναχουσαι emend. Spitzner. observatt. p. 10.

ΚΟΙΝΤΟΥ

ΤΩΝ ΜΕΘΟΜΗΡΩΝ

ΛΟΓΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ.

Οὐδὲ μὲν Ἴππολόχοιο δαΐφρονος ὄβριμον νῖα
 Τρωῶες ἀδάκρυτον δειλοὶ λίπον, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
 Λαρδανίης προπάροιθε πύλης ἔρικυδέα φῶτα
 πυρκαϊῆς καθύπερθε βάλον· τὸν δ' αὐτὸς Ἀπόλλων
 ἐκ πυρὸς αἰθομένιοιο μάλ' ἐσσυμένως ἀναείρας
 δῶκε θεοῖς Ἀνέμοισι φέρειν Λυκίης σχεδὸν αἴης·

5

Titulus: Κοῖντον μεθ' ὀμῆρον τέ-
 ταρτον.

1. υδὲ M, cum O postea rubro
 appingere librarius in animo habe-
 ret. — ὄβριμον A, ὄβριμον M.

4. καθύπερθε M. — τόνδ' A,
 τὸν δ' M. — αὐτός M.

6. Cum ex sqq. appareat, in ip-
 sam Lyciam Glauci corpus delatum
 ibique sepultum esse, Struvius in
programm. pasch. a. 1818 p. 3 ex
I, 346. II, 651. VII, 68 scribi jussit
πέδον, quod Lehrs. recepit. Et idem
voluit Gruebenav. apud Spitzn. ob-
servatt. p. 193. Vulgatae defenden-
dae causa quae olim exposui in
emendatt. p. 197 sq., ea nunc paullu-
lum mutata repetere placet plurimis
locis adhibitis. Etenim saepe apud
*recentiores aliquid alicui loco *vicin-**
*um esse dicitur, quod proprie *eo**
ipso in loco esse dicendum erat.
 Facilius hoc modo propinquitatis no-
 tioni verba *motum* significantia jun-
 guntur; ita ut imperfecta sit quo-
 dammodo oratio, qua tantum indica-
 tur aliquem *prope* ad locum ac-
 cessisse, in quem tamen ille *intra-*
vit. Hoc autem qui facit, necesse
 est antea in loci vicinitatem perve-
 nerit. Nec tamen minus raro inven-
 iuntur exempla, in quibus *propin-*
quitalis notio capienda illa de loci
 ipsa *occupatione* verbis copulatur

quietem notantibus. Jam ad exem-
 pla transimus. Ponitur ita apud
 Quintum praepositio παρά: I, 670
ἀλόχοιο παρά λεχέεσσιν ἰαῖσαι, sed
in lecto concumbere cupiunt. X, 326
τρούζειν πὰρ λεχέεσσιν, sed in He-
lenae toro Oenona Paridem quiritari
jubet. XIII, 363 παρά λέκτροισι δα-
μῖντα de Deiphobo in ipso lecto
(cfr. 356) interempto. III, 433 παρά
ψαμάθοισι θαλάσσης — ἐκχύμενος,
 quod alibi ἐπὶ et ἐν ψαμάθοισι di-
 citur; huc etiam pertinet, quamvis
 loci notio paullo obscurior sit, IV,
 134 ἐπάσαντο Λαῖτα παρ' εἰλαπίνη-
 σιν et IX, 515 παρά δαιτὶ γέρας —
ἔσται, quo dono majorem meliorem-
que cibi portionem, non munus
praeterea coenanti oblatum intelligit.
 Nec adverbiorum exempla desunt:
 VI, 262 Echidna Cerberum genuisse
ἄντιω ἐπ' ὄχρῖόντι μελαίνης ἀγ-
χόθι νοκτιός, quibus verbis frigidum
antrum atra nocte offusum indicatur.
 VIII, 247 de Marte μολὼν δ' ἀγ-
 χισία κυδοιμοῦ Πήλε δόρυ βρωμῶν
 quem in medio pugnantium tumultu
 versari deinde videmus. et item de
 Pallade XI, 286 ἧ ὅα μολοῦσα Ὑ-
 σμίνης ἀγχισία μέγ' Ἀργείοισιν ἄ-
 μυνε. VII, 590 de igne fluminis vi
 extincto: ἦν γὰρ ἔχεται Ἐγγύς ἐπὶ
προχοῆσι, μαρμαίνεται, et de eodem
 IX, 235 ἔστη ὅπως πῦρ αἰνόν, ὄθ'

οἱ δέ μιν αἰψ' ἀπένεικαν ὑπ' ἄγκρα Τηλάνδροιο
 χῶρον ἐς ἱμερόεντα, πέτρην δ' ἐφύπερθε βάλοντο
 ἄρορηκτον· Νύμφαι δὲ περιβλυσαν ἱερὸν ὕδαρ
 ἀενάου ποταμοῖο, τὸν εἰσέτι φῦλ' ἀνθρώπων
 10
 Γλαῦκον ἐπικλείουσιν εὐόροον· ἀλλὰ τὰ μὲν που
 ἀθάνατοι τεύξαντο γέρας Λυκίων βασιλῆι.

Ἀργεῖοι δ' ἐρίθυμον ἀνεστενάχοντ' Ἀχιλλῆα
 νηυσὶ παρ' ὠκυπόροισιν· ἔτειρε δὲ πάντας ἀνίη
 λευγαλέη καὶ πένθος, ἐπεὶ ῥά μιν ὡς ἐὼν νῆα
 15
 δίζοντ', οὐδέ τις ἦεν ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ἄδακρος·

ὕδατος ἕγγυς ἴζηται. Eodem modo II, 451 Achilles Memnonem in pugna ad certandum provocat: ἕγγυς καὶ Ἀρης, ἕγγυς δὲ καὶ ἀλήη, h. e. adest Mars, adestque robur. Idem apud Nonnum observare licet: ita IX, 62 de Baccho: παῖδα κασιγνήτης Σεμέλης σέθεν, ὃν παρὰ πασιῶ Ὀὐστεροπῆς ἀμάθουνεν ὅλον δέμας: atqui in ipso thalamo combusta erat Semele; et similiter XXXVIII, 133 παρ' ὕδατόεντι δὲ πασιῶ — νυμφεύετο κούρη. XL, 571 ἐδύδρω παρὰ πασιῶ Νηιάδων φιλότητι συνήρμοσεν νῆας ἀρούρης. XLIII, 419 ὑποβρυχίω παρὰ πασιῶ Γῆθηεν Ἐννοσίγαιος: porro XLIV, 86 ῥέξαι τάρρον — θεοκλήτω παρὰ βωμῶ, 89 ὄν — θυηπολίειν παρὰ λόχμῃ, 97 παρὰ βωμῶ — ῥέξων: postremo XLVII, 145 ἐν εὐδύδρω δὲ ῥεέθρω Ὠτειλᾶς ἐκάθηραν ὄρεσσιχέτω παρὰ πηγῆ. Adverbia vide: IV, 337 de Cadmo: Ἀονίης σχεδὸν ἤλθε πέδον Βοιωτῶν ὀδεύων. XXXIV, 344 σχεδὸν ἤλασε πύργων de Deriade Bacchas in urbem compellente (coll. sqq. et XXXV, 6). I, 190 de dracone Typhaoonio: ὃ δὲ Κηφέος ἐγγύθι κούρης — Δέσιμιον Ἀνδρομέδην ἐτέρω σφηκώσατο δεσιμῶ. XXXII, 295 ἐγγύθι πέτρης Βασσαρίδες — ἐχώκων de Bacchis, quae ipsos scopulos ineunt quasi Oreades factae. Cfr. Apollinar. metaphr. XXVI, 12 ἀθανάτης καλύβης με παρ' ἐνδομούχοισι καλύπτων. Tryphiod. 403 Πολυξείνη, σὲ δὲ πατριδος ἐγγύθι γαίης Κεκλιμένην ὀλίγον δακρύσομαι, 660 Λαοδίχη, σὲ δὲ πατριδος ἐγγύθι γαίης Γαῖα περιπτύξασα κερηρότι δέξατο κόλλῃ. Sed haec sufficiant.

7. ἄγκρα τῆδ' ἀντροιο A, ἄγκρα T' ἰδ' ἀντροιο M. „Mss. nullam afferunt medelam.“ SCHOW. Rhod. ἄγκρα τηλόσε Ταύρον, quem qui jure refutavit Dausq. Lyciam partim intra partim extra Taurum esse monens, pejus etiam primum ὑπ' ἄγκρα Τηθύος ἀντρα, quod cava terrarum aquarum sint receptacula, deinde ejus conjecturae futilitate intellecta ὑπ' ἄγκρα ἔνδοθι ἀντροον conjecit. Locum egregie emendavit Pauw. his verbis: „Legendum forte ὑπ' vel ἐπ' ἄγκρα Τηλάνδροιο. Telandrus urbs est, quae a Stephano Byzantino Cariae, a Plinio Lyciae adscribitur: ad urbem forte convalles, in quarum una depositum fuit Glauci cadaver a Ventis.“ Jure receperunt Tychs. Lehrs.

9. ἄρορηκτον M hic quidem. — περιβλυσαν A, περιέβλυσαν E1, περιβλυσαν MC1 et ita corr. Rhod.

10. ἀενάου AM; corr. Rhod. Etiam apud Homerum ν, 109 in Nympharum antro sunt ὕδατ' ἀενάουια. Confr. Hesiod. ε. 595. — ποταμοῖο M. — εἰς ἔτι M. — Hoc versu prima pars M finitur, nullo aut puncto aut alio finem hic jam adesse signo posito, et finitur quidem paullo post initium alterius paginae folii 77, in qua pagina versus 6—10 scripti sunt.

12. γέρας: cfr. Quint. V, 629 γέρας ἀφθιτον νιέ τεύχων Ἠλεκτρον ποίησε. Nonn. XXV, 441 de Hellesponto: γέρας πεφυλαγμένον Ἑλλη.

15. ἐπεὶ A; corr. Tychs.

16. „forte ἄζοντ' colebant.“ RHOD. „δίζοντ', desiderabant, curabant: Hesychius δίζειν, φροντίζειν, ἐρευν-

Τρωῆς δ' αὐτ' ἀλίστων ἐγήθεον εἰσορόωντες
τοὺς μὲν ἀκηχεμένους, τὸν δ' ἐν πυρὶ δηωθέντα·
καὶ τις ἐπευχόμενος μῦθον ποτὶ τοῖον ἔειπεν·

„νῦν πάντεσθιν ἄελπτον ἄπ' Οὐλύμποιο Κρονίων 20
ἡμῖν ὤπασε χάσμα λιλαιομένοισιν ἰδέσθαι
ἐν Τροίῃ Ἀχιλλῆα δεδουπότα· τοῦ γὰρ ὄτω
βλημένου ἀμπνεύσειν Τρώων ἐρικυδέα φῦλα
αἵματος ἐξ ὀλοοῖο καὶ ἀνδροφόνου ὑσμίνης·
αἰεὶ γὰρ φρεσὶν ἦσιν ἐμῆδετο * * *
αἰνὰ δέ οἱ χεῖρεσσιν ἐμαίνετο λοίγιον ἔγχος 25

τᾶν, ζητεῖν. Male Rhodom. ἄζοντ' :
nam sic ὡς ἐὼν νῖα non scripsisset
Quintus, sed ὡς ἐὼν πατέρα: pa-
trem colit filium, non pater filium.
Hoc vir diligens non animadvertit
et vulgatam aperte statuminat. Quae
si in Quinto alicui displiceret, non
incongrue pro δίζοντ' scribere pos-
set φιλεῦντ' vel φιλοῦντ'. PAUW.
Postrema recte perstrinxit Dorvill.
vann. crit. p. 66 sq., qui ibid. p.
66 idonea exempla attulit verbi δί-
ζεσθαι, praeter Horat. Od. I, 24, 1.
IV, 5, 16. Theocr. XXV, 37 δμῶων
τινὰ κείνων Ἀζεαι. Theogn. 83. 415,
et de mortuis Anthol. III, p. 212
εἰ δὲ Μένανδρον Δίζηαι, δῆεις ἐν
Διὸς ἢ μαζάρων et III, p. 234

Κρηθίδα τὴν πολύμυθον ἐπισταμέ-
νην καλὰ παίζειν

Ἀζόνται Σαμίων πολλάκι θυ-
γατέρες.

Ego addo Nonn. V, 470 δίζεαι Ἀκταί-
ωνα. III, 331 ἡθάδα δίζετο πηγῆν.

17. αὐτ' A et vulgo: αὐτ' Lehrs.
edidit ex fratris sententia quaest.
Epp. p. 280 not. *: vid. prolegg.
II, 2, §. 10.

18. τόνδ' ἐνὶ A, ἐν C1 et ita
corr. Rhod. — Recte autem vertit
Rhod. igni consumptum vid. Orac.
Sibyll. XI, 145 de Troja: πυρὶ με-
γάλῳ δηωθείσης. Gregor. Nazianz.
I, 483. Σοδόμων — ξινῶ πυρὶ δη-
ωθέντων. Apoll. Rhod. I, 244 δό-
μους ὀλοῶ πυρὶ δηώσειαν.

22. ἦ γὰρ A et vulgo; τοῦ γὰρ,
quod jam olim Jacobs. emend. ob-
servall. p. 38, post Spitzner. obser-
vall. p. 91 firmavit, recepit Lehrs.

24. Heyn. δαίματος conjecit, quod
neminem patronum invenerit.

25. αἰεὶ δὲ οἱ φρεσὶν ἦσιν ἐμαί-
νετο A, αἰεὶ γὰρ οἱ φρεσὶν ἦσιν
ἐμαίνετο E1 C2, αἰέν γὰρ φρ. ἦ.
ἐ. C1; Rhod. δὲ expuncto, quod pro-
bat Hermann. Orph. p. 807, locum
ita interpretatur: semper ipsi insa-
no animi motu grassabatur hasta
pestilens, quod ferri non posse pa-
tet; Pauw. postquam αἰεὶ δ' οἱ ma-
nere posse monuit, „illud φρεσὶν
ἦσιν,“ pergit, „copulandum cum
λοίγιον ἔγχος: una cum animo fure-
bat hasta ejus pestilens. Si scrip-
sisset Quintus αἰεὶ δ' οἱ χεῖρεσσιν
ἐμαίνετο, id non deterius fuisset.“
Inde quis efficiat: αἰεὶ οἱ χεῖρεσ-
σιν, in qua scriptura apud Quintum
asyndeton displicet; Tychs. αἰεὶ γὰρ
οἱ χεῖρεσσιν scripsit, mala versus mo-
dulatione; nec minus injuriae Quinto
fecerit, si quis αἰεὶ γὰρ χεῖρεσσιν οἱ
conjecerit, cum χεῖρεσσιν ubique ita
legatur, ut prior syllaba in arsi, al-
tera in thesi posita sit. Neque vero
αἰεὶ χεῖρεσσιν ἐῆσιν ἐμαίνετο pla-
cet, tum enim non δόρον, sed ipsum
Achillem subjectum esse expectes:
cfr. IV, 398. V, 581. XIII, 163; ne-
que αἰεὶ δ' ἐν χεῖρεσσιν; tum enim
aegre pronomem desideratur expul-
sum, quod Achillem designet. Ita-
que Hermannus olim αἰεὶ γὰρ φρε-
σὶν ἦσιν ἐμαίνετο, λοίγιον ἔγχος
Ἀθάρῳ ὑπ' ἀργαλίῳ πεπαλαγμένους
conjecit. Sed ad πεπαλαγμένους ac-
cusativo Graeco qui dicitur tantum
membra ipsius corporis indicantur:
A, 169. Y, 503 Ἀθάρῳ δὲ παλάσ-
σιτο χεῖρας. χ, 406 Ὀδυσσεὺς πε-
πάλαστο πόδας καὶ χεῖρας. Quint.
III, 365. VII, 102 πεπαλαγμένους αἵ-
ματι χεῖρας. V, 30 αἵματι — πε-

λύθρω ὑπ' ἀργαλέω πεπαλαγμένον· οὐδέ τις ἡμέων
 κείνω ἔναντα κίων ἔτ' ἐπέδρακεν Ἡοιγένειαν·
 νῦν δ' οἴω φεύξεσθαι Ἀχαιῶν ὄβριμα τέκνα
 νηυσὶν ἐμπρόροισι δαΐκταμένου Ἀχιλῆος·
 ὡς ὄφελον μένος ἦεν ἔθ' Ἐκτορος, ὄφρ' ἅμα πάντας
 Ἀργείους σφετέρησιν ἐνὶ κλισίησιν ὄλεσσειν.“

30

ὡς ἄρ' ἔφη Τρώων τις ἐνὶ φρεσὶ πάγχυ γεγηθώς·
 ἄλλος δ' αὖθ' ἑτέρωθι πύκα φρονέων φάτο μῦθον·

παλαγμένη ἄφρα πάντα. VIII, 287
 λύθρω πεπαλαγμένη ὄμιος. Con-
 tra φρεσὶν ἧσι locutio est Quinto
 ita usitata, ut eam retinendam esse
 Hermannus jure statuere videatur:
 legitur ea I, 466. 786. III, 187. 609.
 V, 361. 577. VII, 305. VIII, 290.
 XIV, 110. 142. Itaque non dubito,
 quin hic quoque lacuna sit haud dif-
 ficili negotio hoc modo explenda:
 αἰεὶ γὰρ φρεσὶν ἧσιν ἐμῆδετο
 [Τρῶσιν ὄλεθρον.]
 αἰνὰ δέ οἱ χεῖρεσσιν ἐμαίνετο
 λοίγιον ἔργος.

Ad priorem versum cfr. Φ, 19 κα-
 κὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα. γ, 132
 Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μῆδετο νό-
 στον Ἀργείοις. Ζ, 157 κακὰ μῆδετο
 θυμῷ. γ, 194. 249. ι, 92. κ, 115.
 ξ, 300. ω, 96 μῆδεσθαι ὄλεθρον τι-
 νι. Η, 478. Κ, 52. Φ, 413. Χ, 395.
 γ, 166. μ, 295. ξ, 243 κακὰ μῆδε-
 σθαι τινα vel τινι et similia Κ,
 298. Χ, 429. Ψ, 24. 176. γ, 261. λ,
 474. ω, 199. 426. 444 et ex ipso
 Quinto I, 216 μέγα μῆδεταί ἔργον.
 383 κακὰ μῆδετο. III, 199 ὃ γὰρ
 κακὰ μῆσατο Τρῶας de Achille.
 IV, 55 μέγα δ' Ἑλλάδι μῆσαο πέν-
 θος, 59 αἰνὸν ἐμῆδετο λοίγιον
 ὀπάσσαι. V, 173 ὄλεθρον μῆσεται
 ἔργα. Χ, 378 μῆδετο λοίγια ἔργα.
 Alterum versum ex Homero expres-
 sit Θ, 111 εἴσεται ἦ καὶ ἐμὸν δόρυ
 μαίνεται ἐν παλάμῃσιν. II, 75 Λο-
 μῆδεος ἐν παλάμῃσιν Μαίνεται ἐγ-
 χεῖη.

27. κείνω ἐς ἅντα ἰδὼν AC2, κεί-
 νω ἐς ἅντα ἰδὼν E1, κείνω ἐναντίον
 ἐλθὼν C1; κείνον ἐσάντα vel ἐναν-
 τα ἰδὼν Rhodom., et idem probavit
 Struvius *programm. pasch.* p. 5,
 contra quam lectionem quamvis Ho-
 mericam — P, 334. ε, 217. λ, 143.
 ο, 532. π, 458 — recte jam Pauw.
 monuit: „suspectum est ἰδὼν, quia

plus dicit, quam dictum requiritur.
 Multi enim ἔσαντα viderant Achillem
 absque vitae privatione. Quare scrip-
 serim non invitum κείνω vel κείνον
 ἔναντα ἰδὼν, illi occurrens, cum eo
 congregiens.“ Eum hiatus ferri non
 posse probe intellexit Tychs., qui
 paullo melius κείνω ἐναντ' ἐλθὼν
 scripsit, praetereaque κείνω ἐναντ'
 ἰδὼν conjecit. Sed scribendum esse
 κείνω ἔναντα κίων, ut et ego con-
 jeci in *emendatt.* p. 198, et Tychs.
 etiam postremo invenit, Quinti usus
 evincit: vid. IV, 286 τῷ δ' οὔτις
 κατέναντα κίεν. VI, 416 ἅντα κίεις.
 VIII, 134 μέσφ' ὅτε οἱ κίεν ἅντα
 et cfr. I, 123 ἢ δὲ κιοῦσ' εὔδεισεν.
 II, 46 μὴ σὺν ἰοῖσι κίων ἑτάροισι
 δαμείη. VI, 298 χαίρω σεῖο κίοντος.
 VII, 227 ἐς μέγα δῶμα κίον,
 292 τῷ δ' ἄγγιστα κίεν γεραρὸς
 Λοζομήδης. VIII, 142 δεῖρο κίων.
 XII, 281 τῷ δ' ἄγγιστα κίεν Νηλή-
 ιος υἱός. Quibus in locis omnibus
 formas verbi ἐλθεῖν ponere evita-
 vit modulationis gratia. — ἔτ' ἐπέ-
 δραμεν A, quod ineptissime defen-
 dit Dausq. „*pervenit in auroram, i.*
e. vixit in crastinum, vel Auroram
nascentem sibi habuit obviam: inter-
 pretatus, ἔτ' ἐδρακεν C1, ἔτ' ἐμέ-
 δρακεν E1, ἔτ' ἐπέδρασκεν C2,
 quod emend. Rhod., Tychs. recepit;
 ἔτ' ἐσέδρακεν Struv. conjecit l. c.,
 recepit Lehrs. Sed utrumque in usu:
 cfr. Wernick. ad *Tryphiod.* p. 438.

28. φεύξασθ' A, φεύξασθ' ^α C1;
 φεύξεσθαι Rhod. em. — ὄβριμα A.

31. „Nisi Quintus contra gram-
 maticam pugnavit, scripsit ὄλεσση.“
 HEYN. Conjecturam ignorantia fac-
 tam — vid. *prolegg.* II, 2, §. 42 —
 recepit Tychs., retinuit Lehrs.

33. αὖθ' A et vulgo; αἶθ' Lehrs.
 ex fratris emendatione: vid. *prolegg.*

„φῆσθα σὺ μὲν Δαναῶν ὀλοὸν στρατὸν ἔνδοθι νηῶν
πόντον ἐπ' ἠερόεντα πεφυζότας αἴψα νέεσθαι· 35
ἀλλ' οὐ μὰν δείδουσιν λιλαιόμενοι μέγα χάρις·
εἰσὶ γὰρ ἧ κρατεροὶ τε καὶ ὄβριμοι ἄνδρες ἄλλοι
Τυδείδης Αἴας τε καὶ Ἄτρεος ὄβριμοι νῆες·
τοὺς ἔτ' ἐγὼ δείδοικα κατακταμένου Ἀχιλλῆος·
τοὺς εἴθ' ἀργυρότοξος ἀναιρήσειεν Ἀπόλλων, 40
καὶ κεν ἀνάπνευσις πολέμου καὶ ἀεικέος οὔτου
ἡμῖν εὐχομένοισιν ἐλεύσεται ἡματι κείνῳ.“

ὡς ἔφατ'· ἀθάνατοι δὲ κατ' οὐρανὸν ἐστενάχοντο,
ὅσσοι ἔσαν Δαναοῖσιν ἐϋσθενέεσσι ἀρωγοί,
ἀμφὶ δὲ κρᾶτ' ἐκάλυψαν ἀπειρεσίους νεφέεσσι 45
θυμὸν ἀκηχέμενοι· ἐτέρωθι δὲ γήθειον ἄλλοι
εὐχόμενοι Τρώεσσι πέρας θυμηδῆς ὀρέξαι.
καὶ τότε δὴ Κρονίωνα κλυτὴ προσεφώνεεν Ἥρη·
„Ζεῦ πάτερ ἀργικέραυνε, τίη Τρώεσιν ἀρήγεις

II, 2, §. 10. — ἐτέρωθεν A, ἐτέρω-
θε Tychs. Lehrs., ἐτέρωθι scripsi
secundum Spitzner. *observatt.* p.
72—74.

37. εἰσὶ γὰρ A, εἰσὶν γὰρ C1 et
ita ex Pauwii corr. Tychs. Lehrs.;
sed suspecta productio: vid. *pro-*
legg. II, 1, §. 13. Itaque εἰσὶ γὰρ
ἧ scripsi, cujus particulae positu-
ram satis tuetur V, 415

σήμερον ἧ τάχα πᾶσιν ὀλέθριον
ἔσεται ἡμαρ.
ὄβριμοι A, ὄβριμοι E1, „sic fere
semper.“ TYCHS.

38. ἀτρέως A et C1 (sed ὡς in
ras.); corr. Rhod.; καὶ ὄβριμοι νῆες
Ἀχαιῶν E1, „mirum“ TYCHS.; sed
videtur lectionis varietas esse ex
antecedente versu a librario male
huc translata. — „Illud ὄβριμοι
male repetitur post ὄβριμοι ἄνδρες
ἄλλοι versu praecedenti: an ita ipse
auctor? Dubito et vix credo: quare
hic vel ibi pro ὄβριμοι pingendum
videtur ἄλκιμοι.“ PAUW. Vid. *pro-*
legg. II, 2, §. 47.

39. τοὺς ἐγὼ ἔτι A C1, τοὺς ἔτ'
ἐγὼ Tychs. Lehrs. ex corr. Rhod.,
qui praeterea τοὺς δέ τ' ἐγὼ ten-
tabat; τοὺς δ' ἔτ' ἐγὼ Scal. De
ἀναιρήσειεν cfr. Spitzn. *observatt.*
p. 315, qui recte intellexit, verbum

positum esse propterea, quod Apollo
illos de medio tollere jubeatur. De
aor. I. Lobeckii verba in *Phryn.* p.
718 sq. haec sunt: „et facilem
emendationem reperio, ἀϊστώσειεν
vel (quod mihi verisimillimum vi-
detur) ἀμανρώσειεν, nec difficilem
vulgatae excusationem. Namque
apud epicis poetas multa aoristo-
rum exempla inveniuntur, a quibus
pedestris sermo declinat.“ Eorum
exemplorum nubem sqq. attulit, ut
de mutando verbo nemo sit assen-
surus.

40. αἰθ' C1.

45. Adhibuit locum ad Hesiod. *ἔ.*
225 de Dice:

ἧ δ' ἔπειτα κλαίονσα πόλιν καὶ
ἧθεα λαῶν

ἧ ἔρα ἐσσάμεν ἡ, καχὸν ἀνθρώ-
ποισι φέρουσα

Lehrs. *quaestl. epicc.* p. 240.

46. ἐτάροι δέ τ' ἐγήθειον AC2,
ἐτάροι δ' ἐγ. E1, ἐταροι δ' ἐπεγή-
θειον C1 et ita voluit Dausq.; ἔτεροι
δέ τ' ἐγήθειον corr. Rhod.; ἐτέρω-
θε δ' ἐγήθειον Pauw., qui „nam
ἔτεροι ἄλλοι,“ inquit, „minus recte
dicitur,“ et Sylburg.; idque Tychs.
et Lehrs. receperunt. Perfecit emen-
dationem Spitzner. *observatt.* p. 73
sq. hic et alibi ἐτέρωθι scribendo.

- κούρης ἠΰκόμοιο λελασμένος, ἦν ῥα πάροιθεν 50
 ἀντιθέω Πηλῆι πόρες θυμῆρε' ἄκοιτιν
 Πηλίου ἐν βήσσησι; γάμον δέ οἱ αὐτὸς ἔτευξας
 ἄμβροτον, οἱ δέ νυ πάντες ἔδαινύμεθ' ἡματι κείνῳ
 ἀθάνατοι καὶ πολλὰ δόμεν περικαλλέα δῶρα·
 ἀλλὰ τάγ' ἐξελάθου, μέγα δ' Ἑλλάδι μῆσαο πένθος." 55
 ὡς ἄρ' ἔφη· τὴν δ' οὔτι προσέννεπεν ἀκάματος Ζεὺς·
 ἦστο γὰρ ἀχνύμενος κραδίην καὶ πολλὰ μενοιῶν,
 οὔνεκεν ἡμελλον Πριάμου πόλιν ἐξαλαπάξειν
 Ἄργεῖοι, τοῖς αἰνὸν ἐμήδετο λοιγὸν ὀπάσσαι
 ἐν πολέμῳ στονόεντι καὶ ἐν βαρυηχέϊ πόντῳ· 60
 καὶ τὰ μὲν ὡς ὤρμαινε, τὰ δὲ μετόπισθε τέλεσσεν.
 ἦώς δ' ἄκεανοῖο βαθὺν ῥόον εἰσαφίκανε,
 κυανέην δ' ἄρα γαῖαν ἐπήιεν ἄσπετος ὄρφνη,
 ἦμος ἀναπνεῖουσι βροτοὶ βαιὸν καμάτοιο·
 Ἄργεῖοι δ' ἐπὶ νηυσὶν ἐδόρπεον ἀχνύμενοί περ· 65
 οὐ γὰρ νηδύος ἐστὶν ἀπωσέμεναι μεμανίης
 λιμὸν ἀταρτηρόν, ὀπότεν στέρνοισιν ἴκηται·
 ἀλλ' εἴδαρ θοὰ γυῖα βαρύνεται, οὐδέ τι μῆχος
 γίνεται, ἦν μὴ τις κορέσῃ θυμαλγέα νηδύν·

50. ἦν ῥα A; corr. Tychs.

52. βάσσησι AC2, βήσσησι C1; corr. Rhod. — δέ οἱ ἔτευξας mutilo versu AC2, αὐτὸς add. Rhod., quod jure recentiores receperunt; οἶος aut, quod Jupiter Thetidem non sibi ad-junxisset sed alias ei cum Peleo paravisset nuptias, ἄλλον inserit Dausq. δ' ἄρα οἱ ἔτ' ἔτευξας C1.

56. ἄρ A. — οὔτι A et vulgo; distinxī.

59. ἐκήδετο A; corr. Rhod. — ὀπάσαι A, ὀπάσσαι C1 et ita corr. Pauw.

60. καὶ om. E1.

61. ὤρμαινε, ἃ δὲ Pauw. conj. Frustra.

65. νηυσὶ δόρπεον A, νηυσὶν ἐδόρ-
 πεον C1 et ita corr. Rhod.

66. „Ante oculos locus T, 162 sq. cum Ω, 601 sqq.“ HEYN. Adde η, 216 sq. ο, 344. ρ, 473. σ, 53 et in-
 primis ρ, 286 sq.

γαστέρα δ' οὐπως ἐστὶν ἀποκρούσαι
 μεμανίαν,
 οὐλομένην, ἢ πολλὰ χάξ' ἀνθρώ-
 ποισι δίδωσιν.

67. „ὀπότεν στέρνοισιν ἴκηται, cum ad pectus venerit et mentis ac cogitationis sedem: eo pertinet sequens θυμαλγέα νηδύν.“ PAUW. Non male ille, quamquam pectus potius commemorandum fuit ut roboris virtutisque sedes, in qua, si fame genua ceteraque membra prae-graventur, id ipsum non sine detrimento sentimus. Itaque non opus est, quod quis conjiciat, cum fames ventrem stomachumque potius invadat, ὀπότεν σπλάγχνοισιν ἴκηται. Non alienum est Homericum T, 353 sqq.

— — — ἢ δ' Ἀχιλλῆι
 νέκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀμ-
 βροσίην ἐρατεινὴν
 στάξ', ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἀτεροῆς
 γούναθ' ἴκοιτο,

neque quod Nonnus Bacchum, postquam Ampeli pueri in vitem mutati fructum degustavit, loquentem facit XII, 250

— — — ἡδυπότην δὲ
 ἐνδον ἐμῆς κραδίης ὄλον Ἄμ-
 πελον αὐτὸν ἀείρω.

69. γίνεται A et vulgo; correxi.

τοὔνεκα δαῖτ' ἐπάσαντο καὶ ἀχνύμενοι Ἀχιλλῆος· 70
αἰνὴ γὰρ μάλα πάντας ἐποτρύνεσκεν ἀνάγκη·
τοῖσι δὲ πασσαμένοισιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος,
λῦσε δ' ἀπὸ μελέων ὀδύνας, ἐπὶ δὲ σθένος ὤρσεν.

ἀλλ' ὅτε δὴ κεφαλὰς μὲν ἐπ' ἀντολίην ἔχον ἄρκτοι 75
δέγμεναι ἡελίοιο θοὸν φάος, ἔργετο δ' ἠώς,
δὴ τὸτ' ἀνέργετο λαὸς εὐσθενέων Ἀργείων
πορφύρων Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρ' ἀΐδηλον·
κίνυτο δ' ἥντε πόντος ἀπειριτος Ἰκαρίοιο
ἦε καὶ ἀυαλέον βαθὺ λήιον, ὀππὸθ' ἴκηται
θιπὴ ἀπειρεσίη νεφεληγερέος Ζεφύροιο· 80

ὡς ἄρα κίνυτο λαὸς ἐπ' ἠόσιν Ἑλλησπόντου.
καὶ τότε Τυδέος υἱὸς ἐελδομένοισιν ἔειπεν·
„ὦ φίλοι, εἰ ἐτεόν γε μενεπτόλεμοι πελούμεσθα,
νῦν μᾶλλον στυγεροῖσι μαχώμεθα δυσμενέεσσι,
μή πως θαρσῆσωσιν Ἀχιλλέος οὐκέτ' ἔοντος 85

* * * * *

ἀλλ' ἄγε σὺν τεύχεσσι καὶ ἄρμασιν ἠδὲ καὶ ἵπποις

70. δῆι' A et vulgo; δαῖτ' em. Spitzner. *mant.* p. 223 ex 133 sq. V, 660. VI, 167. VII, 238, et ante eum Rhod. vertendo: „propterea escam carpserunt;“ idque Lehrs. recepit.

74. „Capita habent versa versus orientem: h. e. occidunt.“ HEYN.

77. πορφύρεων A; corr. Rhod.

78. „Quid πόντος Ἰκαρίοιο? An quod interpretes dicit: *maris Icarii unda*? Ne credas: ita enim Graeci locuti fuerunt nunquam. Ut brevis sim; aut locus est corruptus, aut pro Ἰκαρος Ἰκάριος placuit Quinto. Duo Icarii, unus Erigones, alter Penelopes pater celeberrimi sunt: hisce cognominem fecit eum, quem alii Icarum vocare solent. Vides? Sic πόντος Ἰκαρίοιο bonum est et apte dicitur. Apud Hesychium legimus vulgo: Ἰκάριος υἱὸς Δαιδάλου, neque mutant viri eruditi acie modo ad hunc ipsum locum.“ PAUW. Imitatus est B, 144 sq.

κινήθη δ' ἀγορῆ, ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης,

πόντου Ἰκαρίοιο. —

Sed nihil ille locus iuvat. Cum apud Quintum nec emendando quidquam profici posse videatur, nec Pauwii

ratio in notissimo nomine probabilis sit, probabilius est, opinor, ut sumamus poetam prosaicorum more, quos τὸ Αἰγαῖον et τὸ Ἴόνιον dixisse constat, Ἰκαρίοιο genitivum sibi finxisse a nominativo τὸ Ἰκάριον, *Icarium mare*.

79. ἠδὲ A et vulgo; ἦε ex emend. Spitzneri *mant.* p. 223 recepit Lehrs.

80. ῥιπῆ ἀπειρεσίην E1. — „Nonne νεφεληγερέιον?“ PAUW. Formam, de qua hodie nemo dubitat, Tychs. vindicat allato ὀμηγερέως.

84. δυσμενέεσσι A, δυσμενέεσσι Tychs. nescio unde.

85. οὐκ ἔτ' A et vulgo; correxi. — Tum post hunc versum in C1 legitur:

ἀντίον ἐλθέμεναι πολεμίζειν μαιμόωντες,

quem versum olim in *emendatt.* p. 199 falso ratus etiam in VV123 L12C legi recipiendum putabam. Eum errorem correxi et versum qui in solo C1 legitur pro genuino poetae, qui sane perierit, intrusum esse monui in *programm.* c. p. 10. Revera enim versum periisse ex iis, quae v. 99 disputata sunt, probabile est. Itaque asteriscos ponere non dubitavi.

ἴομεν ἀμφὶ πόλῃα· πόνος δ' ἄρα κῦδος ὀρέξει.“

ὡς ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν· ἀμείβετο δ' ὄβριμος Αἴας·

„Τυδεΐδη, σὺ μὲν ἐσθλὰ καὶ οὐκ ἀνεμῶλια βάζεις
ὄτρύνων Τρωέσσιν εὐπτολέμοισι μάχεσθαι

90

ἀγχεμάχους Δαναούς, οἵπερ μεμῶασι καὶ αὐτοί·
ἀλλὰ χρὴ ἐν νήεσσι μένειν, ἄχρισ ἐξ ἀλὸς ἔλθῃ
διὰ Θέτις· μάλα γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ μῆδεταί ἦτορ
νίεος ἀμφὶ τάφῳ περικαλλέα θεῖναι ἄεθλα·

ὡς χθιζή μοι ἔειπεν, ὅτ' εἰς ἀλὸς ἦε βένθος,
νόσφ' ἄλλων Δαναῶν· καὶ ἐ σχεδὸν ἔλπομαι εἶναι
ἐστυμένῃν· Τρωῆς δέ, καὶ εἰ θάνε Πηλέος νίος,
οὐ μάλα θαρσῆσουσιν ἔτι ζῶντος ἐμεῖο
καὶ σέθεν ἡδὲ καὶ αὐτοῦ ἀμύμονος Ἀτρεΐδαο
* * * * * ἔκτοθι μίμνεν.“

95

88. ὄβριμος A; mutavit Tychs.

91. μεμῶασι A, μεμῶασι E1 et ita corr. Rhod.

93. γὰρ ἐνὶ A mutilo versu, γὰρ οἱ ἐνὶ Pauw. et ita jam Sylburg. ap. Dorvill. *vann. crit.* p. 582 et Rhod. in versione (*cujus in pectore*). — φρεσὶν ἡδεταί A et vulgo, φρεσὶν ἔλδεταί emend. Spitzner. *mant.* p. 224 ex VII, 428. VIII, 410 sq. XIV, 213. 441, idque recepit Lehrs., φρεσὶ μῆδεταί Bonit. *l. c.* p. 1221, quia Thetis non solum cupiat certamina instituere, sed ejus rei et ceperit consilium et jamjam sit executura, ex III, 446. IV, 59. VI, 391. XII, 448. XIV, 559 et λ, 474, idemque jam dudum invenerat Jacobs. *animadverss. ad anthol. Palat.* III, p. 195, qui tamen *ibid.* p. 1021 „rectius,“ inquit, „Spitznerus emendavit φρεσὶν ἔλδεταί.“ Itaque non mirum, quod is etiam *observatt.* p. 23 suum retinuit et defendit.

93. θαρσῆσουσιν εἰ A, θαρσῆσουσὶ γε οἱ E1, θαρσῆσουσιν ἔτι NC1 et ita emend. Rhodom. Scalig. — ἐμοῖο C2.

99. καὶ σοῖο καὶ A, καὶ σευ ἡδὲ καὶ N („non C1, ut Schow. dicit.“ TYCHS.), καὶ σέθεν καὶ VV123 L12 C2, καὶ σέο (hoc in rasura) καὶ C1, καὶ σευ ἡδὲ καὶ, quod etiam Rhod. conj., Tychs. et Lehrs.; καὶ σεῖο καὶ pejus Pauw., exagitatatus eo nomine a Dorvill. *vann. crit.* p. 337;

ἢ καὶ σεῖο καὶ Scal.; sed potius καὶ σέθεν ἡδὲ καὶ scribendum fuisse jam indicavi in *emendatt.* p. 198. Longior forma legitur praeterea III, 485. V, 287. 542. IX, 51. X, 228. Eodem loco cur hic quoque lacunam esse statuerim his verbis exposui: „in VV123 L12 C1 insuper haec leguntur:

καὶ σεθεν καὶ αὐτοῦ ἀμύμονος
Ἀτρεΐδαο,
ἡδὲ Τελαμωνιάδαο μέγα σθένος
ἔκτισθι μίμνεν.
ὡς ἄρ' ἔφη Τελαμώνος εἰς πάϊς,
οὐδέ τι ἦδη.

Ita totum locum perverti non est quod moneam. Sed tamen haud negligendum videtur illud additamentum etiam in optimis codd. VV3 obvium. Ut dicam quod sentio: post v. 99 unus videtur periisse versus, cujus verba extrema ἔκτισθι μίμνεν nobis servata sunt; in illis autem verbis ἡδὲ Τελαμωνιάδαο μέγα σθένος varia scriptura laet v. 100; ita ut olim locus sic fere scriptus videatur:

— — Τρωῆς δέ, καὶ εἰ θάνε
Πηλέος νίος,
οὐ μάλα θαρσῆσουσιν ἔτι ζῶντος
ἐμεῖο
καὶ σέθεν ἡδὲ καὶ αὐτοῦ ἀμύμονος
Ἀτρεΐδαο,
[ἐς πεδίογον προμουλεῖν καὶ τεύ-
χεος] ἔκτισθι μίμνεν.“
φῆ (aut ἦ) Τελαμωνιάδαο μέγα
σθένος· οὐδέ τι ἦδη.

ὡς ἄρ' ἔφη Τελαμῶνος εὖς πάϊς, οὐδέ τι ἦδη, 100
ὅτι χά οἱ μετ' ἄεθλα κακὸν μόρον ἔντυε δαίμων
ἀργαλέον· τὸν δ' αὖτις ἀμείβετο Τυδέος υἱός·

„ὦ φίλος, εἰ ἔτεδν Θέτις ἔρχεται ἡματι τῷδε
νίεός ἀμφὶ τάφῳ περικαλλέα θεῖναι ἄεθλα,
πὰρ νῆεσσι μένωμεν ἐρυκαιόωντε καὶ ἄλλους· 105
καὶ γὰρ δὴ μακάρεσσι θεοῖς πεῖθεσθαι ἔοικε·
καὶ δ' ἄλλως Ἀχιλῆϊ καὶ ἀθανάτων ἀέκητι
αὐτοὶ φραζώμεσθα δόμεν θυμηδέα τιμῆν.“

ὡς φάτο Τυδείδαο δαΐφρονος ὄβριμον ἦτορ. 110
καὶ τότ' ἄρ' ἐκ πόντοιο κίεν Πηλῆος ἄκοιτις
αὖρη ὑπηώη ἐναλίγκιον· αἴψα δ' ἵκανε
Ἄργείων ἐς ὄμιλον, ὅπῃ μεμαῶτες ἔμιμνον,
οἱ μὲν ἀεθλεύσοντες ἀπειρεσίῳ ἐν ἀγῶνι,

Pro extremo versu autem in aliis libris legebatur v. 100:

ὡς ἄρ' ἔφη Τελαμῶνος εὖς πάϊς·
οὐδέ τι ἦδη.“

Quod Schowius illud additamentum ex margine irrepsisse, nec Tychs. quidquam deesse putavit, nihil nos movere potest. Contra sententiam confirmant, quae supra 87 ἴομεν ἀμφὶ πόλῃα hortatus erat Diomedes. Jam in ejusdem oratione post v. 85 eundem metum, ne Trojani iterum excursione sint pugnaturi, commemoratum esse consentaneum videatur.

100. ἄρ' et ἦς A; utrumque tacite corr. Rhod.

101. Cum Rhod. sequente versu ἀργαλέος conjecisset offensus, ut videtur, epithetorum abundantia, Heyn. ex x, 64 τίς τοι κακός ἔχραε δαίμων (cfr. Quint. V, 422 κακός δέ τις ἦπαφε δαίμων) potius κακός h. l. scribendum putavit, quod intolerabile interjecti accusativi causa tamen recepit Tychs., retinuit Lehrs.

102. Rhodom. ἀργαλέος conjecit, quod praefert Spitzner. *observatt.* p. 92. Contra Pauw. rectius: „malum ἀργαλέος: nam δαίμων ἀργαλέος minus placet. Scis, quid δαίμων significet ex usu loquendi.“ Etenim hoc si legeretur, Ajaci infensum quoddam numen perniciem immisisse indicaretur, id quod cum a ceterorum Epicorum tum a Quinti ratione et opinione alienum. Se-

cundum eam Ajax fati iniquitate obit. Inde patet generaliore sensu δαίμων dictum esse. Pauwianum ἀργαλέος, quod legitur in C1, ferri posse ex iis patet, quae ad I, 113 adnotata sunt. Verum ἀργαλέον sine offensione legi probat XIV, 297 sq. ἐπεκρήναντο δ' ὄλεθρον Ἄσχετον, ἀργαλέον τε καὶ οὐ φρατόν et VII, 96. XII, 216, ubi eadem forma versus initio legitur: itemque neutrum II, 610. VI, 42. 290. 601. VIII, 320. — τόνδ' A; corr. Rhod.

103. φίλε A et vulgo, φίλος V et ita corr. jam Herm. *Orph.* p. 744: cfr. IX, 518.

108. φραζώμεθα et in fine * A, φραζώμεσθα C1 et ita corr. Rhod. Hunc et antecedentem versum Heyn. ineptos et supposititios dicit. Scilicet omitti poterant: et id viro praestantissimo satis erat causae ad damnandum. Similem hodie furorem in Tragicis passim grassari constat.

109. ὄβριμον A.

111. ὑπ' ἡώη A; corr. Rhod. — ἐναλίγκιος A et vulgo; correxi secundum ea, quae ad II, 197 dicta sunt.

112. εἰς A, ἐς C1 et ita corr. Pauw. et Sylburg. apud Dorvill. *l.c.* p. 582. — ὅπῃ Tychs. Lehrs. errore.

113. Pauw. inepte offensus variata structura primum ἀεθλεύσασθαι, medium ex corrupta Hesychii glossa ἀεθλεύεται, διηθήται adstructurus, deinde parum in ea subsidii esse

οὐ δὲ φρένας καὶ θυμὸν ἀεθλητῆρσιν ἰῆναι·
 τοῖσι δ' ἄμ' ἀγρομένοισι Θέτις κνανοκρήδεμος 115
 θῆκεν ἄεθλα φέρουσα καὶ ὀτρύνεσκεν Ἀχαιοὺς
 αὐτίκ' ἀεθλεύειν· τοὶ δ' ἀθανάτη πεπίθοντο.

Πρῶτος δ' ἐν μέσσοισιν ἀνίστατο Νηλῆος υἱός,
 οὐ μὲν πυγμαχίῃσι λιλαιόμενος πονέεσθαι
 οὔτε παλαισμοσύνη πολυτερεῖ· τοῦ γὰρ ὑπερθε 120
 γυῖα καὶ ἄψαα πάντα λυγρὸν κατεδάμνατο γῆρας·

ἀλλὰ οἱ ἐν στέρνοισιν ἔτ' ἔμπεδος ἔπλετο θυμὸς
 καὶ νόος, οὐδὲ τις ἄλλος ἐριδμαίνεσκεν Ἀχαιῶν
 κείνῳ, ὅτ' εἰν ἀγορῇ ἐπέων πέρι δῆρις ἐτύχθη·
 τῷ καὶ Λαέρταο κλυτὸς πάϊς εἴνεκα μύθων 125

εἰν ἀγορῇ ὑπόεικε, καὶ ὃς βασιλεύτατος ἦεν
 πάντων Ἀργείων μὲγ' εὐμμελῆς Ἀγαμέμνων·
 τοῦνεκ' ἐνὶ μέσσοισιν εὐφρονα Νηρηϊνὴν
 ὕμνεεν, ὡς πάσῃσι μετέπρεπεν εἰναλήσιν
 εἴνεκ' εὐφροσύνης τε καὶ εἶδος· ἧ δ' αἴουσα 130

vel invitus sentiens ἀεθλεύσαι (sic!)
 μίλ' conjecit. Verbum non amplius
 addo. Priorem sententiam exagita-
 vit Dorvill. l. c. p. 582 sq.

117. τοῖδ' A; tacite corr. Tychs.

121. ἄψαα A; tacite corr. Tychs.

126. „An potius οἱ ἔν ἀγορῇ ὑπό-
 εικε? οἱ ἔν pro οἱ ἐν; certe articu-
 lus (sic!) hic mire conveniret, eti-
 am propter τῷ praecedens.“ PAUW.
 Conjecturam intolerabilem imperite
 ex Rhod. versione hausit: „idcirco
 et — in concione illi cedebat.“ Sed
 sine dubio ille scripturus erat εἰν
 ἀγορῇ οἱ ὑπείκει, quae forma II,
 337. 660. XI, 138 et V, 216 ex
 Spitzneri emendatione legitur. Sed
 eo non opus est: τῷ non est *idcirco*,
 sed ipsum pronomen, quo ad
 antecedentia, quibus in universum
 neminem cum Nestore certavisse
 notatum erat, graviter singulorum
 principum erga eum reverentia ad-
 jungitur.

128. τοῦνεκ' ἐν A, τοῦνεκ' ἐνὶ
 ex Rhodom. correctione receperunt
 Tychs. Lehrs.; τοῦνεκα ἐν Pauw.
 Sylburg., τοῦνεκεν ἐν Scalig. conj.
 paullo melius. Verum eam formam
 prorsus vitatam esse a Quinto Ho-
 merum ducem secuto loci monstrant,

et quibus illam cum ponere posset,
 τοῦνεκ' ἄρ' praelulit: III, 45. 330.
 VI, 176. VII, 80. XII, 344. XIII, 383.
 XIV, 432, et quibus τοῦνεκ' ἄρα
 scripsit, non τοῦνεκεν ἄρ: I, 26.
 458. II, 525. Porro I, 713 τοῦνεκ'
 ἀπ' Ἀργείων, non τοῦνεκεν Ἀργεί-
 ων. III, 627 τοῦνεκ' ἐς οὐρανόν,
 non τοῦνεκεν οὐρανόν legitur. Inde
 nec VII, 285 τοῦνεκεν admittendum
 fuit. Contra οὔνεκεν, ubi simplici-
 ter sine vi causa adnectitur, bis le-
 gitur IV, 58. XIV, 197; οὔνεκ' ἄρ'
 fere semper sequente pronomine
 αὐτός, quod ea particula effertur:
 I, 768. II, 252. 303. III, 119. 312.
 IV, 313. 397. 415. 592. VI, 650.
 VII, 675. VIII, 365. IX, 98. X, 364.
 460. XI, 405. 407. 467. XIII, 223.
 293. XIV, 196. 321. 616. Porro οὔ-
 νεκ' ἄρα σφι vel σφίσι habes III,
 13. VII, 130. XIV, 522 et ex mea
 emendatione XII, 564. Denique sin-
 guli quidam loci notandi sunt: II, I,
 613 οὔνεκά μ' οὐκ ἐθέλουσαν, ubi
 οὔνεκεν οὐκ ἐθέλουσαν (cfr. ad I,
 22), V, 100 οὔνεκ' ἔην, ubi οὔνεκεν
 ἦν, XIII, 202 οὔνεκ' ἄρ' ἐσθλὸς ad-
 jectivo cum vi posito, ubi οὔνεκεν
 ἐσθλὸς scribere noluit.

130. τε om. A et vulgo; add.
 Scalig., quod jure probavit Spitzner.

τέροπεθ'· ὃ δ' ἱμερόεντά γάμον Πηλῆος ἔνισκε,
 τὸν ῥά οἱ ἀθάνατοι μάκαρες συντεκμήναντο
 Πηλίου ἀμφὶ κάρηνα, καὶ ἄμβροτον ὡς ἐπάσαντο
 δαῖτα παρ' εἰλαπίνησιν, ὅτ' εἶδατα θεῖα φέρουσαι
 χερσὶν ὑπ' ἄμβροσίησι θεὰ παρενήνεον Ὄραι 135
 χρυσείοις κανέοισι, Θέμις δ' ἄρα καρχαλόωσα
 ἄργυρέας ἐτίταινεν ἐπισπέροχουσα τραπέζας,
 πῦρ δ' Ἥφαιστος ἔκαιεν ἀκήρατον, ἀμφὶ δὲ Νύμφαι
 ἄμβροσίην ἐκέραιον ἐνὶ χρυσείοισι κυπέλλοις, 140
 αἶ δ' ἄρ' ἔς ὄρηθμον Χάριτες τράπεν ἱμερόεντα,
 Μοῦσαι δ' ἔς μολπήν, ἐπετέροπετο δ' οὔρεα πάντα
 καὶ ποταμοὶ καὶ θῆρες, λαίνετο δ' ἄφθιτος αἰθὴρ
 ἄντρα τε Χείρωνος περικαλλέα καὶ θεοὶ αὐτοί.
 καὶ τὰ μὲν ἄρ' Νηλῆος ἐὺς πάϊς Ἀργείοισι
 πάντα μάλ' ἱεμένους κατελέξατο· τοὶ δ' αἰόντες 145
 τέροπονθ'· ὃς δ' Ἀχιλῆος ἀνύμονος ἄφθιτα ἔργα
 μέλπε μέσῳ ἐν ἀγῶνι· πολὺς δ' ἀμφίαχε λαὸς

observatt. p. 92. — ἦδ' A; corr. Tychs.

131. ὃδ' A; corr. Tychs.

132. *συντεκμήναντο* A et vulgo; corr. Lehrs.

135. Ne quis *θεαὶ* conjiciat, vid. ad I, 141, ubi hunc locum addere debebam.

139. *ἐξέριον* A, *ἐξέριον* E1, *ἐξέριον* Brod., *ἐξέριον* ex Rhod. corr. Tychs. Lehrs. receperunt; sed potius alteram formam praeferendam esse monuit Spitzner. *observatt.* p. 93, qui olim ad I, 203 Rhodomannianum in transcurso locum laudans retinuit. — *χρυσείοις κυπέλοισιν* * A, *κυπέλλοισιν* E1; corr. Rhod. hic et XIV, 333.

140. *αἶδ'* A; corr. Tychs. — *εἰς* A, *εἰς* C1 et corr. Pauw. — *τράπον* A, *τράπεν* ex Scalig. emend. receperunt Tychs. Lehrs. recte: vid. II, 175 *ἀπὸ πτολέμοιο τράπηται*. V, 410 *χεῖμα τράπηται*. VI, 4 *εἰς ἔργα τράποντο* et cfr. VII, 81 *τρέπεται δὲ οἱ ἀόλον ἔγνος*. XI, 174 *τρέπονται ἀνιερὴν ἐπὶ φέζαν*, 327 *ἐπὶ δόροπον* — *τρέποντο*. XIV, 124 *ἐπὶ ἔργα Εὐνομῆς ἐτρέποντο*.

144. *Νηλέος ἦς* A, *Νηλῆος* C1 (sed *η* factum ex *ε*); utrumque corr. Rhod.

145. *τοῖδ'* A; corr. Tychs.

146. *ὄσσ'* A, quod retinuit Tychs., defendit post Heynium Spitzner. *observatt.* p. 41; ὄς E1. Quin illud per se recte dici potuerit nihil dubito. Verum h. l. tum tantum recte dictum esset, si non Nereidis vita, sed res ab Achille ipso gestae antecedentibus essent expositae: cum enim *τοὶ δ' αἰόντες Τέροπονθ'* aperte ad ea pertineant, quae Nestor jam exposuisse fingitur, ὄσσα non poterit, quemadmodum voluit Spitzner., de iis accipi, quae jam dicturus erat senex. Nec melius Bonit. l. c. p. 1231 Pauwio partim obsecutus ὡς δ' *item, eodem modo* scripsit, quod Lehrs. probavit. Id enim dicendum fuisse ὡς δὲ καί, quemadmodum fit in locis a Bonitio laudatis I, 777. IV, 368. VIII, 39. XII, 173. 562, dixi in *emendatt.* p. 199. Ibid. Rhodomannianum ὄς δὲ prae-tuli his verbis: „finita Thetidis laudatione ad Achillis facta transgreditur Nestor.“ Ceterum Pauw. satis imperite locum ita corrupit: *τέροπονθ'· ὡς δ' Ἀχιλῆος — ἀγῶνι, πολὺς γ' ἀμφίαχε λαός*, quod nisi obstabat Heyn., expuncto γέ probaturus erat Tychs.

147. *πέμπε* pro *μέλπε* V.

- ἀσπασίως· ὃ δ' ἄρ' ἔνθεν ἑλών ἐρικυδέα φῶτα
ἐκπάγλως κύδαινε ἀρηραμένοις ἐπέεσσι,
δώδεχ' ὅπως διέπερσε κατὰ πλόον ἄστεα φωτῶν, 150
ἔνδεκα δ' αὖ κατὰ γαῖαν ἀπειριτον, ὡς δ' ἐδάϊξε
Τήλεφον, ἣδὲ βίην ἐρικυδέος Ἡετίωνος
Θήβης ἐν δαπέδοισι, καὶ ὡς Κύκνον ἔκτανε δουρὶ
νῖα Ποσειδάωνος ἰδ' ἀντίθεον Πολύδωρον
καὶ Τρώϊλον θηητὸν ἀμύμονά τ' Ἀστεροπαῖον, 155
αἵματι δ' ὡς ἐρύθηνεν ἄδην ποταμοῖο ῥέεθρα
Ξάνθου καὶ νεκύεσβιν ἀπειρεσίοισι κάλυψε
πάντα ῥόον κελάδοντα, Λυκάονος ὀππότε θυμὸν
νοσφίστατ' ἐκ μελέων ποταμοῦ σχεδὸν ἠχήμενος
Ἐκτορά θ' ὡς ἐδάμασσε, καὶ ὡς ἔλε Πενθεσίλειαν, 160
ἣδὲ καὶ νῖεα δῖον εὐθρόνου Ἡριγενείης.
καὶ τὰ μὲν Ἀργείοισιν ἐπισταμένοισι καὶ αὐτοῖς
μέλπε, καὶ ὡς ἐτέτυκτο πελώριος, ὡς τέ οἱ οὔτις
ἔσθενε δηριάσθαι ἐναντίον οὔτ' ἐν ἀέθλοις
αἰζηῶν, ὅτε ποσὶ νέοι περιδηριόωνται, 165
οὐδὲ μὲν ἰπασίῃ οὐδὲ σταδίῃ ἐνὶ χάρῃ,
κάλλει θ' ὡς Δαναοὺς μέγ' ὑπείρεχε, ὡς τέ οἱ ἀλκῇ
ἔπλετ' ἀπειρεσίῃ, ὀπότε Ἄρεος ἔσονται δῆρις.
εὐχετο δ' ἀθανάτοισι καὶ νῖεα τοῖον ἰδέσθαι
κείνου ἀπὸ Σκύροιο πολυκλύστοιο μολόντα. 170

148 ὃδ' ἄρ' Α; corr. Tychs. —
ἔχων Α, ἑλών Rhod. vertens: *inde
exordio ducto, quam suspicionem
Pauw. dicit non unius assis, nec
quemquam Graecorum ita ἑλών ad-
hibuisse, ipse εὐθετίων conjiciens.
Homericam imitationem θ, 500, ubi
de Demodoco dicitur:*

— — ὃ δ' ὀρηθεῖς θεοῦ ἤρ-
χετο, φαῖνε δ' αἰοιδῆν
ἐνθεν ἑλών, ὡς οὐ μὲν etc.,
jam Tychs. indicavit. — ἐρικυδέα
Tychs. Lehrs. errore.

149. ἐπέεσιν Α et vulgo; cor-
rexi.

151. ὡς ἐδάϊξεν Α et vulgo. Jam
Pauw. ὡς τ' ἐδ. conjecit; sed hic
quidem, ubi singulorum heroum ab
Achille trucidatorum enumeratio in-
cipitur, adversativa particula, quam
in *emendatt.* p. 199 commendavi,
praeferranda fuit. Cfr. h. l. v. 152.
53. 56. 57. 60 et vid. etiam I,

9—14. XIV, 127—140. Tum ἐδά-
ϊξε scripsi.

154. ἣδ' Α, ἰδ' C1 et ita corr.
Rhod.

155. τε Στεροπαῖον Α; corr. Rh.
Homericam nominis formam etiam
III, 609. VI, 552 Quintus tuetur.

156. ἐρύθηνεν Α et vulgo; corr.
Lehrs.

157. κάλυψεν Α et vulgo; cor-
rexi.

164. Ne quis οὐδ' scribendum
censeat, vid. Spitzner. *observatt.* p.
120. — αἰθλοιο Α; tacite corr.
Rhod.

167. κάλλει Α; tacite corr. Rhod.

168. „Scribi oportet ἴστατο: v.
Wyttenbach. ad Julian. p. 199.“
LÖBECK. ad Aj. p. 156 ed. 2. Sed
eadem locutio cum etiam v. 328 le-
ga ur, nec per se absurda sit, eam
mutare dubitavi.

170. κείνον Α, κείνον V12L12 et
ita emend. Rhod.

Ἄργεῖοι δ' ἄρα πᾶσιν ἐπευφήμησαν ἔπεσιν
 αὐτῆ τ' ἀργυρόπεζα Θέτις, καί οἱ πόρεν ἵππους
 ὠκύποδας, τοὺς πρόσθεν ἐϋμελίη Ἀχιλλῆι
 Τηλέφος ὠπάσε δῶρον ἐπὶ προχοῆσι Καΐκου,
 εὐτέ εἰ μοχθίζοντα κακῶ περὶ ἔλκει θυμὸν 175
 ἠκέσατ' ἐγχείη, τῇ μιν βάλε δηριόωντα
 αὐτὸς ἔσω μηροῖο, διήλασε δ' ὄβριμον αἰχμῆν·
 καὶ τοὺς μὲν Νέστωρ Νηλῆϊος οἷς ἐτάροισιν
 ὠπάσεν· οἱ δ' ἐς νῆας ἄγον μέγα κυδαίνοντες 180
 ἀντίθεον βασιλῆα. Θέτις δ' ἐς μέσσον ἀγῶνα
 θῆκεν ἄρ' ἀμφὶ δρομοῖο βόας δέκα· τῆσι δὲ πάσῃς
 καλαὶ πόρτιες ἦσαν ὑπὸ μαζοῖσιν ἰοῦσαι·
 τὰς ποτε Πηλείδαο θρασὺ σθένος ἀκαμάτοιο
 ἤλασεν ἐξ Ἴδης μεγάλῳ ἐπὶ δουρὶ πεποιδῶς.
 τῶν πέρι δοιοὶ ἀνέστην ἐελδόμενοι μέγα νίκης· 185

171. ἐπέεσιν A, ἔπεσιν C1 et
 ita corr. Sylburg. Pauw.

172. Scal. metrum scilicet emendaturus αὐτῆ θ' ἢ Θέτις ἀργυρόπεζα conjecit.

176. ἀκέσατ' A, ἠκέσατ' E1 et
 ita corr. Rhod.

177. ἔσω genitivo junctum, quod semel apud Homerum legitur θ, 290, exemplis recentiorum Epicorum illustravit Lehr. stud. Arist. Hom. p. 142. — ὄβριμον A; corr. Tychs.

179. οἱδ' A; corr. Tychs. — κυδαίνοντα AC2, κυδαίνοντες C1 et ita corr. Rhod.

180. μέσον A; corr. Rhod.

181. ἄρ A; tacite corr. Rhod.; θῆκε δ' ἄρ' C2. Sed cum particula hoc quidem loco posita ab usu Quinti aliena esse videretur, ego olim ex ψ, 700 Πηλεΐδης δ' αἰψ' ἄλλα — θῆκεν ἄεθλα et 740 Πηλεΐδης δ' αἰψ' ἄλλα τίθει ταχυτήτος ἄεθλα conjectabam θῆκε τὰς ἀμφὶ. Quod judicium ex parte probans Hermannus aut θῆκεν ἄεθλα δρομοῖο βόας δέκα ex v. 116 aut ἀμφὶ δρομοῖο βόας θῆκεν δέκα legendum censuit. Nunc tamen vulgatum retinere satius visum Homero duce, apud quem bis legitur E, 748. Θ, 392

Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμείειτ'
 ἄρ' ἵππους,
 et ξ, 421 — — — οἰδὲ συμβώτης

Ἀθήναι' ἄρ' ἀθανάτων.

Nec multum differt in apodosi ἐπ' ἄρ' ἤλια φάρμακα εἰδὼς Πάσσε A, 218. χῶσαι' ἄρ' αἰνῶς Θ, 397, et ad praepositionem efferendam Ἀργείη δ' Ἐλένη μετ' ἄρα θυμῶσι γυναιξίν Ἱστο Z, 323. Cfr. ad III, 169. — βόας δεκάτησι A; emend. Rhod. — πάσαις C1. Cursus certamen describit Homerus ψ, 740—97. Cum eo et cum Quinto comparare juvat eandem rem Nonni luxuriante ingenio varie depictam X, 383—430. XXXVII, 614—666.

184. μεγάλῳ περὶ A et vulgo; sed quomodo praepositio illa defendi possit non habeo. Itaque ex V, 137

ὡς δ' αὐτως Ὀδυσσεὺς κείνοισ ἐπιπάγχῳ πεποιδεῖ

scripsi μεγάλῳ ἐπί. Verum cum alibi cum ceteris etiam Quintus nudum dativum praetulerit — I, 544. II, 79. 204. III, 263. IV, 184. 575. V, 210. VI, 123. VIII, 284. XI, 184. XII, 76 —, causam non video, cur hoc loco non potius περιμῆκεῖ δουρὶ πεποιδῶς scripserit. Certe duo priora vocabula conjunxit I, 239. VI, 373. VIII, 151 et cfr. VI, 400 ἐγχείη περιμῆκεῖ. Apud Nonnum scriberem ἀνεμώδεῖ δουρί.

185. πέρι οἰδὲ ἀνέστην A et vulgo; sed ferri non posse duplicem

Τεῦκρος μὲν πρῶτος Τελαμώνιος, ἂν δὲ καὶ Αἴας,
 Αἴας, ὅσπερ Δοκροῖσι μετέπρεπεν ἰοβόλοισιν·
 ἀμφὶ δ' ἄρα ζώσαντο θοῶς περὶ μῆδεα χερσὶ
 φάρεα, πάντα δ' ἔνερθεν, ἅπερ θέμις, ἐκρούψαντο
 αἰδόμενοι Πηλῆος εὐσθενέος παρὰκοιτιν
 ἄλλας τ' εἰναλίας Νηρηίδας, ὅσσαι ἄμ' αὐτῇ
 ἤλυθον Ἀργείων κρατεροὺς ἐσιδέσθαι ἀέθλους.
 τοῖσι δὲ σημαίνεσκε δρόμου τέλος ὠκντάτοιο

190

hiatum recte jam indicavit Hermann. *Orph.* 744, qui τοῖδε γ' ἀνέστιαν proposuit, particula γέ contra Quinti usum posita. Ea omnino Quintus rarissime usus est: removenda fuit I, 290 ὄφρα γε, *ibid.* 648 αἰψά γε, IV, 237 δέ γ' ἐτέπρετο, V, 353. XI, 30. XIII, 106 ἄλλὰ γε, V, 382 ἀμφὶ γε, VI, 500 δὴ τότε γε, XII, 201 δέ γε μέσσον, XIII, 514 φίλοισί γε παιδῆσι, IX, 392 φαρέτη παρέκειτό γε, quibus locis tantum non omnibus aequae exiguae auctoritatis ac mirae est insolentiae. Itaque hi tantum loci restant, quibus magnam ea particula justamque continet antecedentis vocabuli elationem: I, 363 οὐ γὰρ τήνδε γυναικὰ γ' ὀνομα εἰσοράσθαι, cum sequatur v. 365 ἀλλ' ἄρ' Ἀθηναίην etc., *ibid.* 702 Ἀρης ἄέχοντί γε θυμῷ Ἔστιν ἐπιγόμενός περ, et similiter IV, 389 τὴν ποτε Θησεὺς Κάλλιπεν οὐκ ἐθέλων γε. II, 34 οὐ τι νέον γε Ἀγγελίην προέξα, quia praecedit ἤδη γὰρ ῥα καὶ αὐτὸν ὀνομα ἀγγόδι γαίης Ἐμμεναι ἡμετέρης. III, 198. II, 310 ἐπεὶ γε, quandoquidem. XIV, 216 εἴ γε, si quidem. III, 429 et alibi γε μὲν, de qua formula dictum ad IV, 568. III, 443 ἰοῖσιν γ' ἀπάνευθεν, ubi vid. notam, *ibid.* 445 οὐκ ἂν ἀνοστητί γε τεοῦ φύγεν ἔγχρους ὀρμῆν. IV, 83. VIII, 431 εἰ ἐτερόν γε, si quidem vere. IV, 461 οἴω γὰρ κείνω γε περὶ βριαροῖσι μέλεσσιν Ἥροισεν de armis Memnonis ingentibus soli Ajaci commodis. Praeterea cum pronominibus tantum demonstrativis — ὄγε etc. — et personalibus ἔγωγε etc. — compositum legitur. Paullo melius Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 187 οἴδ' ἐπανέστην scripsit, pro quo verbo B, 85 afferri posset; sed alter

remanet hiatus. Praetuli igitur cum *Lehrsio*, quod *Struvius* major in *programm. pasch.* a. 1818 scripsit *δοιοί*, quod eadem sede sequente vocali legitur XI, 133, ut *δοιαί* II, 509. Contra *δοιώ* nominativus sequente consonante legitur VI, 201, accusativus VI, 159. X, 487. Praeterea *δοιαί* VI, 484, *δοιά* IV, 496. VII, 152 ponitur.

186. ἡδὲ καὶ A et vulgo, quod mirum et inconcinnum est eodem versu cum Τεῦκρος μὲν πρῶτος conjunctum. Id sic tantum recte haberet, si post unum cursorum par alterum etiam nominaretur. Itaque scripsi ἂν δὲ καὶ Αἴας ex H, 168 τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος — Ἄν δε Θόας et Ψ, 754 ὄρνυτο δ' αὐτίκ' Ὀδύσσεος ταχὺς Αἴας, Ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις, *ibid.* 859 ὄρω δ' ἐπειτα βίη Τεῦκροιο ἀνακτος, Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης. Cfr. 837 sq. 888.

188. περιμήδεα A; corr. Rhod. — χερσὶν A et vulgo; correxi. Cfr. *Nonn.* XXXVII, 556

ζώματι δὲ σκεπώντες ἀθηήτου φύσιν αἰδοῦς
 γυνοὶ ἀεθλεύοντες ἐφρίσασαν.

191. ἄμ' αὐτῇ ὄσαι AC2, ἄμ' αὐτῇ ὄσαι C1, ὄσαι ἄμ' αὐτῇ E1. Ordinem restituit Rhod. in textu hac nota addita: „ὄσαι in finem relegendum in pristinam sedem vindicavi.“

192. Pauw. refert Rhodomannum ἐπιδέσθαι conjecisse, cujus conjecturae causam recte se perspicere negat. Verum in ea Rhodomanni editione, qua ego quidem utor, nihil ab illo adnotatum invenio.

193. ὠκνιάτων A; corr. Rhod. — Cfr. Ψ, 757 σήμενι δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς. Exornavit *Nonn.* X, 393—97.

Ἀτρείδης, ὃς πᾶσι μετ' Ἀργείοισιν ἀνασσε·
 τοὺς δ' Ἔρις ὀτρύνεσκεν ἐπήρατος· οἱ δ' ἀπὸ νύσσης 195
 καρπαλίμως οἴμησαν ἰοικότες ἰρήκεσσι·
 τῶν δὲ καὶ ἀμφήριστος ἔην δρόμος· οἱ δ' ἐκάτερθεν

195. τοῦσδ' A; corr. Tychs. — ὀτρύνεσκεν A et vulgo; correxi. — ἀκήρατος A et vulgo. Vertit Rhod. *incruenta*, sed neque hanc neque aliam quae h. l. apta sit significationem adjectivo inesse posse, recte demonstravit Struvius l. c. p. 6—9. Ἀκήρατος enim de rebus dicitur, quae *purae* sunt, i. e. tantum suae propriae materiae, ut nihil alieni sit admixtum, ita ἄδωρ dicitur, οἶνος, ὄμβρος, χρυσός et quae sunt similia; inde ad res transfertur *integras et inlemeratas*, quibus nihil proprii est detractum nullave vis illata, ita *παρθένος, λέκτρον, οἶκος, γιλία* et cetera. Neque Quintum ab eo usu discessisse ceteri ejus loci ostendunt: VI, 257 *πρέμνον ἀκήρατον* de arbore Hesperidum mala ferente, ibid. 147 *βωμὸς ἀκήρατος Ἐρκεῖοιο*. XII, 555. XIV, 55 *ἀκήρατος αἰδώς*. XIII, 370 *Θέμιν ἀκήρατον* dixit. Dici igitur possit Ἔρις ἀκήρατος fortasse eum hominem incitare, qui tantum certandi causa nec victoriae aliusve rei studio certamen sit initurus. Quod ab h. l. abhorreere patet. Nec tamen quod Struvius proposuit, „donec meliora edoceatur,“ ἀπείριτος multum praestare videtur. Id adjectivum enim, quod propria vi *infinitus* sive *immensus* est, apud Quintum quidem non dicitur nisi de rebus, quae sensibus obnoxiae oculis cerni auribusve accipi possunt. Ita I, 497 *ἀνδρὶ ἀπείριτος*. I, 679. IV, 78. VII, 389. VIII, 467 *πόντος*. VIII, 167 *πρών*. X, 188 *γορνιός*. III, 676 *ἔλη*. X, 104 *ἔργον*, 145 *οἶδμα*. XIII, 128 *εἰλαπίνη*, 305 *πιήσις*. XIV, 571 *γαῖα*. Proxime accedere videtur VI, 350 *σὺν δὲ μάχην ἐάνυσσαν ἀπείριτον*, sed videtur tantum: pugna intelligitur super campum effusa, quae oculis vix perspicui possit. Itaque certe adverbium ἀπείριτον Struvio ponendum fuit, quod Quinti consuetudini accommodatum: vid. III, 386. IV, 415. 557.

XIII, 279; unde etiam XI, 2 restitui debebat. Sed ita magis etiam a librorum scriptura recedimus, quod non opus est. Scribere poterat Quintus ἀκήριος, ut Eris pacifica intelligatur, quae a vulneribus morteque abhorret, quemadmodum Hom. hymn. Merc. 530 *ράβδος* Mercurii, Hes. ε. 823 *ἡμίραι*, Nicand. ther. 771 *σκορπίος* dicitur; sed eo vocabulo cum alibi abstinenceat, scripsit, opinor, ἐπήρατος, quo simili sensu Eris intelligitur *grata, amica*. Similiter infra v. 304 *πυγμαχίην ἐπύρατον*, v. 371 *νίκης ἐρατῆς* dixit. Eodem modo Nonn. I, 439 Typhoeum, qui cum Cadmo musicum initurus est certamen, loquentem facit: *σῆσω δ' ἦν ἐθέλης φιλήην ἔριν*. Cfr. id. XXXVII, 750 *φιλήην ἐπι δῆριν ἀκοντιστήρας ἐπιέγων*, et ibid. 773 sq.

ῥίπατε τεύχεα ταῦτα, φίλην σιήσαντες Ἐνώ·

ἄρθμιος οὔτος Ἄρης, καὶ ἀνούτα τοὶ εἰσιν ἀγῶνες.

Proxime autem accedit de cottabi certamine id. XXXIII, 81 *ἀμφοτέρων δ' ἔρις ἦεν ἐπήρατος*. — οἶδ' A; corr. Tychs.

196. ἰρήχασιν A et vulgo; correxi: vid. ad I, 572.

197. De h. l. in *emendatt.* p. 199 olim ita sum commentatus: „explicari nequit particula καί, quam difficultatem obscurat, non tollit Rhodomanni interpretatio: „et cursus eorum dubius erat.“ Varia tentari possunt, aut τῶν δὲ μέγ' vel μάλ' ἀμφ., aut τῶν δ' ἦν ἀμφήριστος ἀεὶ δρ. (cfr. Ψ, 766 *αἰεὶ ῥίμφα θεῶν* de Ulixe, qui cum Ajace Locrensi pedibus certat), ut vocabula καί (i. e. ἀεὶ) et ἔην sedem permutaverint, aut αἰεὶ δ' ἀμφήριστος ἔην, aut etiam alia.“ Ita tum quidem: postea etiam τῶ ῥα καὶ ἀμφ. ex II, 86. 327 recte scribi posse intellexi. Sed nunc Hermano obsecutus hic ut III, 730 insolentius καί positum arbitror, ut sen-

Ἄργεῖοι λεύσονται ἐπίαχον ἄλλυδις ἄλλος·
 ἀλλ' ὅτε τέρατα' ἔμελλον ἰκάνεμεναι μεμαῶτες,
 δὴ τότε πον Τεύκροιο μένος καὶ γυνῖα πέδησαν 200
 ἀθάνατοι· τὸν γὰρ ὅα θεὸς βάλεν ἢε τις ἄτη
 ὕζον ἐς ἀλγινόμεντα βαθυροίζιο μυρικήης·
 τῷ δ' ἄρ' ἐνχιρομφθεὶς χαμαῖδις πέσε· τοῦ δ' ἀλεγεινωῶς
 ἄκρον ἀνεγνάμφθη λαιοῦ ποδός, αἰ δ' ὑπανέστην
 οἰδαλέαι ἐκάτεροθε περὶ φλέβες· οἱ δ' ἰάχησαν 205
 Ἄργεῖοι κατ' ἀγῶνα· παρήξεν δέ μιν Αἴας
 γηθόσυνος· λαοὶ δὲ συνέδραμον, οἳ οἱ ἔποντο,
 Δοκροὶ· αἶψα δὲ χάσμα περὶ φρένας ἤλυθε πάντων·
 ἐκ δ' ἔλασαν κατὰ νῆας ἀγοῦ βόας, ὄφρα νέμονται·

sus sit: eorum autem cursus non solum celer erat, sed etiam ambiguis. De adjectivo cfr. Ψ, 382. 527. Apoll. Rhod. III, 627. IV, 345. Callim. hymn. I, 5. Nonn. XXXVII, 250 ἔριν ἀμφήριστον, ibid. 635 καὶ νύ κεν ἀμφήριστος ἐν δρόμος.

198. λεύσαντες A; emend. Rhod.

200. τότε manco versu A, τότε C1, et ita supplent Sylburg. Pauw., inepte. „Δὴ τότε δὴ vel παν.“ RHOD. Dausq. vel δὴ vel καὶ addit. Jure Tychs. πον praetulit: vid. VIII, 3. XIV, 144.

201. γὰρ ὅα A; corr. Tychs.

202. ἀλεγεινόμεντα A; corr. Sylburg. et tacite Rhod.

203. ἐγχιρομφθεὶς A; ἐνχιρομφθεὶς Rhod. Scal., qui etiam τῷ δὴ ἄρ' ἐγχιρομφθεὶς tentat. Pauwio in Ad-dend. sufficere videbatur τῷ δ' ἄρα ἐγχιρομφθεὶς. Correctionem perfecit Tychs.

204. ἀνεγνάμφθη AC2, ἀνεγνάμφθη C1, recepit Tychs. „Illud ἀνεγνάμφθη potius laceratum, quam luxatum pedem designat: quo pertinent etiam sequentia: θοῶς δὲ οἱ ἰητήρες Ἐκ ποδός αἶμα ἀφέλοντο. Nam quae luxata sunt, sanguinem non emittunt. Γνάπτειν est ξεῖν: γνάπτειν, κάμπτειν: quare proprie hic ἀνεγνάμφθη accipio, et una cum cute abrasa pedem violentius intortum autumo.“ PAUW. Non male ille, dummodo ne γνάπτειν et γνάμπτειν significatione differre stauisset. Cfr. Lobeck. ad Aj. v. 1031.

Extremus pes, uli interdum celeriter currentibus accidere solet, vehementer intortus est offensus myricae trunco, quo facto necessarium est etiam cutem lacerari. — αἰδ' A; corr. Tychs.

205. οἱδ' A; corr. Tychs.

206. παρήξεν A; corr. Tychs.

209. μετὰ νῆας A et vulgo, quod cum contra ceterorum tum contra Quinti usum dictum est: neque enim navibus immiscere aut adnumerari possunt vaccae. Μετὰ quidem accusativo junctum apud Quintum non nisi post significat, plerumque de tempore: I, 392. II, 100. 573 μετὰ δηρόν. I, 212 μεθ' Ἐκτορα δηρωθέντα. II, 557 μετὰ τηλεθόωσαν ὀπώρην, 625 μετ' οὐρανόν, ubi cfr. not. IV, 101 μετ' ἀεθία, 280 μετὰ δόρπον: semel de loco I, 175 μετὰ κίλλον. Contra ποτὶ νῆας scripsit, ubi ad ipsas naves usque perventum esse significaturus erat: I, 784. III, 2. IV, 291. 330. 494. V, 614. VI, 526. VII, 208. 352. VIII, 210. 471, aut κατὰ νῆας VI, 515 αὐτίκα κάλλιπε λαόν, ὅσον κατὰ νῆας ἔλασεν, ibid. 542 καὶ κε φέρον κατὰ νῆας ἀλευόμενοι βαρὺ πῆμα, ubi tantum in navium vicinitate et regionem tendi indicat. Id h. l. fecit propterea, quod non ad ipsas naves, sed prope eas in prata pastum abiguntur boves. Alia notione VI, 51 λαοὺς — ὀτρυνάντων κατὰ νῆας et XIV, 515 στοναχὴ — κατὰ νῆας Ἐπλετ' dictum est. — ἄγειν A et vulgo. „Suspecta locu-

- Τεῦκρον δ' ἔβουμένως ἔταροι περιποινύοντες 210
 ἦγον ἐπισκάζοντα· θοῶς δέ οἱ ἰητῆρες
 ἐκ ποδὸς αἶμ' ἀφέλονται, θέσαν δ' ἐφύπερθε μοτάαν
 εἶρι' ἄδην δεύσαντες ἀλείφασιν· ἀμφὶ δὲ μίτρην
 δῆσαντ' ἐνδυκέως· ὀλοὰς δ' ἐκέδασσαν ἀνίας.
 ἄλλω δ' αὖθ' ἐτέρωθι παλαιμοσύνης ὑπερόπλου 215
 καρπαλίμως μνώοντο δύω κρατερόφρονε φῶτε,
 Τυδέος ἵπποδάμοιο παῖς καὶ ὑπέρβιος Αἴας,
 οἳ ῥ' ἴσαν ἐς μέσσον· θάμβος δ' ἔχεν ἀθρήσαντας
 Ἀργείους· ἀμφω γὰρ ἔσαν μακάρεσσι ὁμοιοί·
 σὺν δ' ἔβαλον θήρεσσι ἐοικότες, οἷτ' ἐν ὄρεσσι 220
 ἀμφ' ἐλάφοιο μάχονται ἐδητύος ἰσχανόωντες,
 ἴσον δ' ἀμφοτέροισι πέλει σθένος, οὐδέ τις αὐτῶν
 λείπεται οὐδ' ἠβαιὸν ἀταρτηρῶν μάλ' ἐόντων·
 ὡς οἴγ' ἴσον ἔχον κρατερόν μένος· ὀψὲ δ' ἄρ' Αἴας
 Τυδεΐδην συνέμαρψεν ὑπὸ στιβαρῆσι χέρεσσι 225
 ἄξει ἐπειγόμενος· ὃ δ' ἄρ' ἰδρείη τε καὶ ἀλκῆ

tio: videndum, an ita occurrat alibi. Si scripsisset Quintus μετὰ νῆας ἄφαρ βόας, cum vulgo locutus fuisset apte." PAUW. Recte iudicavit Pauw. Nam sive intelligis: abegerunt vaccas ex Graecorum concilio, ut eas ad naves ducerent, sive: abegerunt vaccas ad naves, ducturi ut pascerentur scil. pastum, infinitivus verbi ad equum quam ad boves aptius referendi satis inepte intruditur, nec poterit hujuscemodi exemplis, ut Ψ, 612 Νοῆμοι δῶ-
 ζεν ἑταίρω ἵππον ἄγειν. Quint. I, 784 Τρωσὶ δόσαν ποτὶ ἄστν φέρειν, 443 ἄλλη δ' αὖθ' ἐτέρωθι προκαλίζεται ἐκτὸς ἄγεσθαι. IV, 291 καὶ τοὺς μὲν θεράποντι πόρον ποτὶ νῆας ἄγεσθαι. V, 340 δῶκε Θέτιν Πηλεὶ καὶ οὐκ ἐθέλονσαν ἄγεσθαι. VII, 216 δῶσει δέ τοι ἄσπει' ἄγεσθαι Κτήματα. III, 705 θοῶς οἰμησαν ὑπὲρ πόντοιο φέρεσθαι. IV, 475 γιάλην — δῶκε φέρεσθαι. VI, 583 στρεφθέντα φέρεσθαι Εἰς ὀπίσω. XIV, 466 ὑπὲρ πόντοιο φέρεσθαι — προέηκεν — Ἴριον. XII, 123 ἐς ἄγχεα — προέηκεν ἐκ ἐσθαι Ἀνέρας similibusve satis vindicari. Sed cum Pauwianum sine necessitate a vulgata scriptura recedere videretur,

ἀγοῦ scripsi, ut vaccas illas ad Ajacis naves abactas esse discrete indicaretur.

210. ἐτάροι A; tacite corr. Rhod.
 213. εἶρια συνθεύσαντες A et vulgo; sed quid h. l. sibi velit verbum compositum non video. Inde jam dudum — cfr. emendatt. p. 196 — εἶρι' ἄδην θεύσαντες conjeceram, cum Jacobsium ad Anthol. Palat. p. 246 idem conjecisse cognovi. Eo fidentius illud reposui.

214. Cfr. N, 599 αὐτὴν (χεῖρα) δὲ ξυνέδησεν ἐστρόφω οἶος ἀώτω, Σφενδόνη.

215. ἄλλοι V. — ἐτέρωθεν A; ἐτέρωθε Rhod. et ceteri, ἐτέρωθι Spitzner. observatt. p. 73 sq. — παλαιμοσύνης A; tacite corr. Pauw. — Vid. Ψ, 700—737. Nonn. X, 339—77. XXXVII, 546—613. XLVIII, 106—176. Multa de hoc luctae certamine Homericis comparatis scripsit Spitzner. observatt. p. 58—71.

224. οἳ γ' Tychs., quod notavit Spitzner. mant. p. 221.

225. ἐπὶ A, ἐνὶ Tychs. Lehrs. e conjectura Heyni, sed ὑπὸ, quod jam Tychsenio in mentem venit, praeferendum esse docuit Spitzner. l. c. p. 59.

226. „Quid illud ἄξει? An alter

πλευρὸν ὑποκλίνας Τελαμώνιον ὄβριμον νῖα.
ἔδουμένως ἀνάειρεν ὑπὸ μυνῶνος ξρείσας

alterum frangebatur in lucta, et dividebatur in partes? Nihil ineptius aut inconditum magis: legendum est sine dubio ἄγξαι ἐπειγόμενος. Id faciebant luctantes, et verbum illud proprium luctae: Pollux III, 155 ἄγχειν, αἰρέειν, — παλαισμάτων ὀνόματα. PAUW. Pessime ex ejus sententia Tychs., quem Lehrs. secutus est, ἄγξαι reposuit, idem contra grammaticae leges etiam VI, 288 facturus:

— — — ἐν δ' ἐτίετο
ὄβριμον Ἀνταίοιο μέγα σθένος, ὄν
ῥα καὶ αὐτὸν
ἀμφὶ παλαισμοσύνης ἀμοτον περι-
δηριόοντα
ὑψοῦ ἀειράμενος κρατερῆς συν-
έαξε χέρεσσι.

Jure igitur Spitzner. l. c. p. 60 sq. vulgatam vindicavit, quamquam quae ejus esset propria vis aut non satis intellexit aut certe non clare exposuit. Scribit enim p. 62: „Jam quum in veterum lucta omnis ars et contentio eo spectarit, ut adversarius firmo gradu insistens humi prosterneretur, idque ipsum — ῥῆξαι appellarent —, Ajacem quoque robore manuum terribili illato Tydiden infringere et illa solo affligere studuisse sequitur. Quo posito ἄξαι ἐπειγόμενος, quod interpret latinus reddit: „fractis viribus profligare properans,“ isti certandi generi egregie conducet, nec quisquam Pauwianum ἄγξαι ἐπειγ. melius habebit.“ Atqui peculiarem singularemque illius verbi significatum omnium optime expressit Philostrati locus *imagg.* II, 21, quem ipse Spitznerus adscripsit: „ὁ Ἡρακλῆς συν-εἰλήφε τὸν Ἀνταῖον μέσον ἄνω γενεῶνος, ἐνθα αἱ πλευραὶ, καὶ κατὰ τοῦ μηροῦ ὀρθὸς ἀναθήμενος, ἐτι καὶ τῷ χεῖτερι ξυμβαλὼν λαγαρῶς τε καὶ ἀσθμαϊκούσῃ τῇ γαστρὶ ὑποσχὼν τὸν πῆχυν ἐκθλίβει τὸ πνεῦμα καὶ ἀποσφάττει τὸν Ἀνταῖον ὀξείαις ταῖς πλευραῖς. ἐπιστραφεῖσας εἰς τὸ ἦπαρ.“ Etenim qui alterum ἄξαι constituit, medium eum supra ilia manibus pone tergum com-

plicatis comprehensum (συνέμαρψεν) tam arcto vinculo latera ejus constringere studet, ut costae fractae intus in exta imprimantur. Hic quidem extremus ejus figurae finis, ad quem Hercules heroum primus Antaeo depugnato re vera pervenit. Patet autem satis fuisse in vulgari- bus certaminibus, si quis alterius latera tam firmiter compressisset, ut aut una tantum alterave costa frangeretur, aut spiritu intercluso ex animis corrueret. Eandem hanc figuram Nonn. XXXVII, 586 sq. innuit: ἄγκᾶς ἔχων, οὐ νῶτον ἢ ὀρθιον ἀχένα κάμπτων, πήχεσιν ἀμφοτέροισι μεσαίτατον ἀνδρα κομίζων.

Ἄγξαι contra is dicebatur, qui alterius collum gulamque manibus constringere eoque modo eum suffocare contende- bat. Ejus figurae mentionem fecit Nonn. XXXVII, 595 sq. καὶ ταχὺς ἀντιβίον τετανυσμένος ὑψοῦ νῶτων ἀχένη δεσμὸν ἐβαλλε βρα- χίονα δάκτυλα κάμψας. cfr. 604 sqq. et XLVIII, 170 sq.

— — — ταινομένης (sic cod. Monac., quem contuli) δ' ἐπὶ πῆξαν εἰ παλάμῳ σφῆκωσεν δμοῦνον ἀχένα δεσμῶ. cfr. 176. De ea figura autem apud Quintum sermonem esse non posse ex sqq. patet. — ὄδ' ἄρ A; corr. Tychs.

227—30. 227 ὄμβριμον A; corr. Tychs. — 228 ὑπέρ A et vulgo. — 229 ὑποπλήξας A et vulgo. — 230. καὶ βάλεν E1. — ὄμβριμον A, ὄβριμον E1 et ita corr. Tychs. — Quoniam in his explicandis mire errasse mihi videntur interpretes, eorum commenta ne quid temere vituperasse arguar accuratius excutere placet. Vertit Rhod., ut ab eo exordiar: „sed hic peritia ac robore coxendicem retrahens proceram Telamonis filium continuo elevat, supraque brachiorum pulpam connixus humero et genu altrinsecus femur impellens fortem humi virum prostermit eique insidet.“ Non multum ab eo discedit Pauwius, ejus in-

ᾶμον, καὶ ποδὶ μῆρόν ὑποπλίξας ἐτέρωσε
καββαλεν ὄβριμον ἄνδρα κατὰ χθονός· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ 230

terpretationem, quam Spitzner. maximam partem probavit, particulatim refutare operae prelium est. Dicit igitur: „Πλευρὸν ὑποπλίξας] Latus, quo eum corripere voluit Ajax: id Tydides subinclinavit et sic elusit ejus corripienti conatum.“ (At vero Ajax eum non corripere voluit, sed voce corripuit, nec tam latere eum corripuit, quam ipsa latera ejus compressit.) „Interpres coxendicem retrahens: perperam et imperite. In latere Ajax corripere volebat.“ (iterum!) „Tydidem, ut sic brachiorum nodo eum constringeret: id elusit Tydides subinclinato latere, simulque Ajacem corripienti sustulit humerum suum in ejus brachii pulvram valide immittens.“ (Id dici non poterat ὑπὲρ μῶνος. Nec satis quomodo Pauw. rem sibi mente effinxerit percipitur.) „Quo facto statim pedē et genu suo femur Ajacis altrinsecus protrusit, eumque sublato sic prostravit terraeque illisit: Vides?“ (Equidem nil video nisi meras tenebras. Nec enim ὑποπλίξας est protrusit, sed succussit, neque ποὺς genu significat, et omnino fieri nequit, ut Diomedes Ajacis a se sublato femur pede percellat et succutiat, quoniam illud pede vix ac ne vix quidem attingere potest. Tangere autem si pede suo sustenti adversarii femur ineptus conaretur, sine dubio quippe stans pede in uno tantum jam illius mole oppressus collapsurus esset. Postremo quis tandem sublato adversarium ea re dejicere studeat, ut femur ejus pede suo succutiat?) „Haec ratio pugnae. ποδὶ interpres recte vertit: eo enim femur protrudendum erat, aut saltem parte pedis superiore.“ (Scilicet, si ποδὶ proprio significato intelligitur, res vel Pauwio nimis portentosa videbatur.) Spitzner. l. c. p. 62 sq. ceteris probatis unum ἐτέρωσε alio nec felicior modo interpretatus est: „vix apparet, cur Tydides Ajacis femur altrinsecus impulsisse dicatur. Itaque dis unctione, quae in Quinti monumentis saepe pessima est, deleta,

ἐτέρωσε cum proximi versus initio conflandum erit. Unde haec fere emergitur sententia: *et genu femur succutiens virum terribilem altrinsecus humo afflixit, eique insedit.* Tydides enim arte et calliditate id assecutus est, ut Ajax oblique prosterneretur.“ Iisdem difficultatibus omnibus quibus Pauwianam etiam hanc premi interpretationem quisvis videt. Praeterea ἐτέρωσε, ut ex iis ipsis quos l. c. Spitzner. adduxit locis apparet, nusquam simpliciter est oblique, sed semper in alteram partem, ita ut oppositum sit sive in eandem partem, sive in utramque. Itaque καταβάλλειν τινὰ ἐτέρωσε nihil potest notare nisi ad oppositionem quandam, quae h. l. nulla est, relatum: *dejicere aliquem non in eandem, sed in alteram partem.* Porro in luctando laborabatur, adversarius ut non tam oblique, sed resupinus prosterneretur tergoque pulverem humumque tangeret. — Erroris principium fuit locus Homericus Ψ, 725 sqq., qui cum Quinti verbis expressus videretur perperam ei explicando adhibebatur. Ibi haec leguntur de Ajace:

ὧς εἰπὼν ἀνάλιρε· δόλον δ' οὐ λήθει·
Ὀδυσσεύς·
κόψ' ὀπιθεν κώληα τυχών, ἐπέλυσε δὲ γυνῖα,
καὶ δ' ἔπεσ' (sic Bekker. vulgo δ' ἔβαλε) ἐξοπίσω· ἐπὶ δὲ στήθεσιν Ὀδυσσεύς
κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε θάμβησάν τε.

Hic Ajax Ulixem sursum tollit, ut jam pedes ejus solo non insistant. Jam Ulixis erat pedibus manibusque ita implicatum adversarii corpori inhaerescere, ut ille ipsum non posset a se avellere avulsunquē ex alto humi dejicere. Fecit autem Ulixes callidissimus plus: calce poplitē adversarii percussit, quod facere eum potuisse consentaneum est, quia extremum pedem genu Ajacis circumplicatum habebat. Quo ictu resupinus prosternitur Ajax: Ulixes pectori ejus insidet. Imita-

ἔξετο· τοὶ δ' ὁμάδησαν· ὃ δ' ἀσχαλώων ἐνὶ θυμῷ
 Αἴας ὀβριμόθυμος ἀνίστατο δεύτερον αὐθις

tus haec est suo more Nonn. X, 351—56

ἔνθα μὲν ἠβητῆρος ἐπ' ἰξυῖ χεῖρας
 ἐλίσσω
 Βάχχος ἐρωμανέεσσι δέμας παλά-
 μῃσι πιέζων
 Ἄμπελον ἠέριταζεν· ὃ δὲ Βρομίοιο
 τυχῆσας
 κόψε ποδὸς κώληπα· καὶ Εὖϊος
 ἤδ' ὑ γελάσσας
 ἠλικὸς ἠιθέοιο τυπεῖς ἀπαλόχροϊ
 ταρσῶ
 ἔπιος αὐτοκλίσιτος ἐπωλίσθησε
 κονίη.

et XXXVII, 573—78

— — ἀντίβιον δὲ
 πρῶτος Ἀρισταῖος παλάμης πηχύ-
 νατο καρπῶ
 ἐκ χθονὸς ὀχλίζων. δολίης δ' οὐ
 λήθειο τέχνης
 Αἰακὸς αἰολόμητις· ὀποκλέπτοντι
 δὲ ταρσῶ
 λαῖδ' Ἀρισταῖοιο ποδὸς κώληπα πα-
 τάσας
 ἔπιον αὐτοκλίσιτον ὄλον περικάβ-
 βαλε γαίη.

Plane aliam nostri loci esse rationem jam ex iis patet, quae ad v. 226 disputata sunt. Ajax medium Diomedem complexus costas ejus violenta compressione fracturus est. Quid vero hic? Scientia luctandi (vid. Spitzn. ad H, 198) simul pol- lens πλευρὸν ὑποκλίνει, i. e. latera, quae ab Ajace constringuntur, demittit ad humum sese inclinans, eaque hoc modo adversarii manibus subducit. Tum magna vi sese erigens Ajacem ipse sursum tollit; qua in re quaeritur, quid sit ὑπὲρ μυῶνος ἐρείσας ὤμων? Μυῶν apud Quintum quidem semper est *pulpa brachii* sive *lacetus* — vid. I, 239 sq. III, 287 sq. VI, 239. XI, 189 sqq. —; sed cum Diomedes humo surgens brachia Ajacis, quibus sese inclinans elapsus est, *supra* humeros suos posita habeat, non potest dici ὑπὲρ sed potius ὑπὸ μυῶνος ἐρείσας ὤμων. Jam omnia plana sunt. Dum se inclinat Diomedes, humeros etiam, qui paullo antea, cum medius ab Ajace constringeretur, *supra* Ajacis brachia erant, *subtus* demittit, ut jam *sub* illis bra-

chiis positi sint: tum surgens vehe- menter humeris in adversarii lacer- tos innisus eo facilius illum tollit. Jam quid Ajaci faciendum erat? Profecto manibus pedibusque Dio- medi inhaerendum, ne ab eo ex- cussus dejiceretur. Quid vero Dio- medi? Certe non pede suo penden- tis adversarii femur percutiendum, quo facto ipse corruiisset; sed istius ipsius pedes, quibus circumplicatis ille suo femori inhaerescebat, ex- cutere femorique suo subducere. Id vero quomodo expresserit Quintus, praeclare invenit Hermann. *rec. c.* p. 261 ὑποπλίξας emendans, ut jam sensus hic sit: „dejecit sublatum Ajacem Diomedes, *pedi ejus femur suum in alteram partem subtrahens*, i. e. femur suum circumplicato ad- versarii pedi subtrahens eo, ut id in alteram partem, quam qua pes implicatus erat, verteret.“ Nos lo- cum propter locutiones arti proprias obscuriorem vernaculo sermone fu- ssius ita explicemus: „endlich fasste Ajas den Diomedes mitten um den Leib und drückte ihn heftig zusam- men, um ihm die Rippen zu zer- brechen: jener aber eben so ge- wandt als stark, entzog die Seite dem Drucke des Gegners, indem er sich zur Erde niederbeugte; dann die Schulter unter den Arm des Geg- ners einstemmend, hob er diesen schnell in die Höhe; bog seinen Schenkel auf die andere Seite, ent- wand ihn dadurch dem umklammern- den Fusse des Ajas, und warf die- sen nun zu Boden.“

231. Recte Rhodom.: *eique insidet.* Cfr. Nonn. X, 357

καὶ χθονὶ κεκλιμένοιο θελήμονος
 ὑψόθι Βάχχου
 γυμνῇ νηδύϊ κοῦρος ἐφίξετο.
 id. XLVIII, 162 sq.

— — ἐνὶ γλυκερῇ δὲ κονίη
 κουφίζων ἐρῶεις ἐπὶ νηδύϊ φῶρον
 ἐρώτων
 ἔπιος αὐτὸς ἐμίμνε καὶ οὐκ ἐπε-
 σείσατο κουρήν.

Homericum jam adscripsi. — τόιδ' A; corr. Tychs. — ὁμάδησαν A; corr. Rhod. — ἔδ' A; corr. Tychs.

232. ὀβριμόθυμος A; corr. Tychs.

ὀρμαίνων ἐς δῆρον ἀμείλιχον· αἴψα δὲ χερσὶ
 σμερδαλέησι κόνιν κατεχέυατο, καὶ μέγα θύων
 Τυδείδην ἐς μέσσον αὖτεεν· ὅς δέ μιν οὔτι
 ταρβήσας οἴμησε καταντίον· ἀμφὶ δὲ πολλῇ
 ποσσὶν ὕπ' ἀμφοτέρων κόνις ὄρνυτο· τοὶ δ' ἐκάτερθε
 ταῦροι ὅπως συνόρουσαν ἀταρβέες, οὔτ' ἐν ὄρεσσι
 θαρσαλέου μένεος πειρώμενοι εἰς ἐν ἴκονται
 ποσσὶ κονιόμενοι, περὶ δὲ βρομέουσι κολῶναι
 βρουχηῇ ὕπ' ἀμφοτέρων, τοὶ δ' ἄσχετα μαιμώωντες
 κρόατα συμφορέουσιν ἀτειρέα καὶ μέγα κάρτος
 δηρόν ἐπ' ἀλλήλοισι πονεύμενοι, ἐκ δὲ μόγοιο
 λάβρον ἀνασθμαίνοντες ἀμείλιχα δηριόωνται,
 πουλὺς δ' ἐκ στομάτων χαμάδις καταχεύεται ἀφρός·

— Comma, quod in A post id ad-
 jectivum positum fuit, Tychs. Pau-
 wio auctore data opera post ἀνί-
 σιατο collocavit. — αἴψα A et vul-
 go; correxi. Post id adverbium in
 A comma est, quod omissum esse
 in E1 diserte notat Tychs.

234. Vertit Rhod.: *subito manibus
 tremendis pulverem dispergit,* con-
 tra quem Tychs. monet: „non est
*dispergit, sed conspergit adversari-
 um.*“ Utrumque falsum: Ajax dum
 prosternitur rursusque erigitur, pul-
 vere manus complet, quem antequam
 iterum cum adversario certamen con-
 serat excutit.

235. μέσον A; corr. Rhodom. —
 Recte autem Rhod.: *Tydidem pro-
 vocat in medium.*“ — ὅ error edit.
 Rhod. et Pauw.

236. κατ' ἀντίον A et vulgo;
 corr. Tychs.

237. ὕπ' A et vulgo; correxi. —
 τόιδ' A; corr. Tychs. — ἐκάτερθεν
 A et vulgo; correxi.

238. ὄτ' A, οἱ τ' Tychs.; cor-
 rexi.

239. „Malim ἴκονται: sic enim
 alia sequentia melius congruunt.“
 PAUW. Ineptè!

240. βρομέουσι A, βρομέουσι C1
 et ita corr. Rhod.

241. ὕπ' A et vulgo; correxi. —
 ιόιδ' A; corr. Tychs. — μαιμώ-
 οντες A, μαιμώοντες E1 et ita corr.
 Rhod., recepit Tychs. Lehrs., quos
 forma mutata — cfr. *prolegg.* II, 2,
 §. 5 — sequi malui quam quod olim

in *emendatt.* p. 200 conjeci repo-
 nere: ἀσχετον ἐμμεμαῶτες.

243. θυμόν A, quod Rhod. ita
 vertit: *mutuam in se animi ferociam
 exercentes.* Suo jure id vituperavit
 Pauw., qui quod conjecit *θυμῶ
 ferocia et ira in se mutuo laboran-
 tes,* id restituerunt Tychs. Lehrs.
 Eo rejecto, quia insolentius positus
 videbatur datus videturque adhuc,
 olim in *emendatt.* p. 200 δεινόν
 emendavi. Sed multo significantius
 est quod nunc scripsi δηρόν.

244. δηριόωνται A et vulgo; em.
 Spitzner. *emendatt.* p. 63 sq.

245. κατεχέυατο ἀφρός A et vulgo,
 quo hiatus jam Hermann. offensus
Orph. p. 744 κατεχέυαι' ἀφλοισμός
 quamquam dubitanter proposuit. Et
 hiatus quidem non recte defendit
 Tychs. Homericis exemplis β, 417
 ἔξετο· ἄγχι, ε, 255 ποιήσατο, ὄφρ'
 ἰθύνοι, 257 πολλὴν δ' ἐπεχεύατο
 ὕλην: hoc tamen jure observavit,
 vocabulum ἀφλοισμός rarius Quinto-
 que praeterea ignotum esse. Con-
 tra legitur V, 70 ἀφρόν' ἐπ' ἀμφὶ
 κόμησιν ἔχουσα', 391 ἀπλετος δέ οἱ
 ἔρρεεν ἀφρός, VI, 104 πολὺς δ'
 ἀμφέξεν ἀφρός, 211 αἱματόεις
 ἀφρός ἔσκειν, IX, 441 πολὺς δὲ
 περιζέει πάντοθεν ἀφρός, XIV, 579
 ἀφρός ἄδην λεύκαινε κάρη, quibus
 locis omnibus paullum mutatis ἀ-
 φλοισμός poni poterat. Et cfr. ad
 IV, 511. Sed potius καταχεύεται
 ἀφρός scribendum esse, cum in to-
 ta hac comparatione verba posita

ὡς οἴγε στιβαροῦσιν ἄδην πονέοντο χέρεσσιν·
 ἀμφοτέρων δ' ἄρα νῶτα καὶ ἀχένες ἀλκήεντες
 χερσὶ περικυπέοντο τετριγότες, εὖτ' ἐν ὕρεσσι
 δένδρε' ἐπ' ἀλλήλοισι βαλόντ' ἐριθιγλέας ὄζους·
 πολλάκι δ' Αἴαντος μεγάλου στιβαροῦς ὑπὸ μηροῦς
 κάββαλε Τυδείδης κρατερᾶς χέρας, ἀλλά μιν οὔτι
 ἄψ ὦσαι δύνατο στιβαροῖς ποσὶν ἐμβεβαῶτα·
 τὸν δ' Αἴας καθύπερθεν ἐπεσσύμενος ποτὶ γαῖαν
 ἐξ ὠμων ἐτίνασσε κατὰ χθονὸς οὔδας ἐρείδων·

250

sint praesenti tempore (v. 239. 240. 242. 244), monui in *emendatt.* p. 200.

246. Pauw. ad 248: „Ingratum est illud χερσὶ, ubi praecessit πονέοντο χέρεσσιν. An ita tamen ipse auctor? Potest: sed dubito. Quid si legamus paullo ante πονέοντο μέλεσσιν?“ Inepte ille, ut solet: nam nec in necessaria verbi repetitione quidquam offensionis, et manuum brachiorumque summum est in luctando opus. Cfr. Ψ, 711. 714 sq.

ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβείην χερσὶ
 στιβαροῦσιν.

τετριγεί δ' ἄρα νῶτα θρασειᾶων
 ὑπὸ χειρῶν

ἐλκόμενα στιρεῶς.

Nonn. XXXVII, 568 sq.

ἀμφοτέρων δ' ἄρα νῶτα κεκυφότα
 πήχεος ὀλκῶ

δίζυγι συμπλεκέος παλάμης ἐτρί-
 βετο δεσμῶ.

248. τετριγότες A; corr. Tychs. ab Heynio monitus: vid. Wernick. ad *Tryphiod.* p. 285 sqq.

249. δένδρ' error editionis Tychs., quem et Spitzner. *mant.* p. 224 et Tauchnitianae corrector sustulit. — βάλλοντ' A, pro quo Rhod. βάλωντ' proposuit, idque Tychsen. et Lehrs. receperunt. Sed jure Pauw. monet βάλόντ' potius esse participium: ut arbores ramos floridos in se immitentes. Cujus sententiam adoptavit Spitzner. *observatt.* p. 65 et duram diphthongi elisionem declinari notans, et exempla particulae εὖτε cum participio junctae afferens. Praeterea participium jam eam ob causam praefereendum, quod comparantur Ajax et Diomedes cum arboribus

non eo, quod eae ramos sibi invicem injiciunt et complicant, sed eo quod arborum rami (hieme, opinor, fronde foliisque nudati) vento alii aliis admoti raucum sonitum edunt. Hausit autem comparisonem ex Homero II, 768 sq., ubi de arboribus vento concussis:

αἶτε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυή-
 κεας ὄζους

ἠχῆ θεσπεσίῃ· πάταγος δέ τε ἀγνο-
 μενάων.

250—54. Simili modo etiam hac in congressione certant heroes: Diomedes

— — qui, si quid credis Homero, Ingenio pugnae, corpore parvus erat,

Ajacem manibus subtus in femora injectis loco movere aut sursum tollere nititur; Ajax contra quippe μέγας suis brachiis supra Diomedis humeros complicatis illum superne detrudere et humi affligere laborat. Hinc patet v. 250 male a Pauwio ἐπὶ μηροῦς conjectum esse.

253. ἐπεσσύμενον A, quod Rhod. vertit: *ad terram se incurvantem.* Facit id sane Diomedes, sed hoc alio modo dicendum fuit. Recte igitur Pauw. „malo,“ inquit, „ἐπεσσύμενος: *superne irruens.*“ Et receperunt eam emendationem Tychs. et Lehrs., cui quod opponit Spitzn. *observatt.* p. 65: „rectius crediderim Ajacem *Diomedis superne irruentis* humeros concussisse et ita eum solo affligere annisum esse,“ id aperte narratae rei ordine refutatur: Diomedem enim non *superne*, sed *subtus* irruentem modo vidimus.

254. Extrema verba satis multas turbas excitarunt. Nam cum Rhod.

ἄλλοτε δ' ἄλλοίως ὑπὸ χεῖρεσι δηριόωντο· 255
 λαοὶ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα μὲγ' Ἰαχον εἰσορόοντες,
 οἱ μὲν Τυδείδην ἐρικυδέα θαρσύνοντες,
 οἱ δὲ βίην Αἴαντος· ὃ δ' ἄλκιμον ἄνδρα τινάξας
 ἐξ ὤμων ἐκάεργθε βαλὼν δ' ὑπὸ νηθῦα χεῖρα
 ἐσσυμένως ἐφέηκε κατὰ χθονὸς ἧῤτε πέτρην 260
 ἀλκῆ ὑπὸ σθεναρῆ· μέγα δ' Ἰαχε Τρώιον οὔδας
 Τυδείδαο πεσόντος· ἐπηῦτησε δὲ λαός·
 ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνόρουσεν ἐελδόμενος πονέεσθαι
 τὸ τρίτον ἄμφ' Αἴαντα πελώριον· ἀλλ' ἄρα Νέετρω
 ἔσθη ἐνὶ μέσσοισι καὶ ἀμφοτέροισι μετηῦδα· 265
 „ἴσχεσθ', ἀγλαὰ τέκνα, παλαισμοσύνης ὑπερόπλου·

jam ea recte intellexisset: „ad ter-
 rae solum affligere nitens,“ Pauw.
 primum haec adnotavit: „se sufful-
 ciens pedibus illis robustis ad terrae
 solum, ut sic validius scilicet in
 terram quateret ac deprimeret Ty-
 didem, cujus humeris incumbibat.
 Interpres Graeca non intellexit.“
 Nec prorsus aliter, cum Spitzner.
 in *dissert. de praeposs. ἀνά et κα-
 τά* p. 27 locum minus accurate ver-
 tisset: *ad terram eum affligens*,
 Herm. *Opuscc. vol. V, p. 49* locum
 intellexit his scriptis: „At non pro-
 stravit Ajax Diomedem, ut ex iis
 patet, quae sequuntur. Quodsi sic
 scripsit Quintus, κατὰ non est cum
 οὔδας construendum, sed dixit οὔ-
 δας ἐρείδων, *premens solum*, idque
 κατὰ χθονός, *contra terram nitens*.
 Vide vero an scripserit, κατὰ χθο-
 νός οὔδας ἐρείδων, *quo ille humi
 dejectus solum premeret*. Nam sic
 quoque κατὰ χθονός jungenda pu-
 to.“ Contra eum accuratissime dis-
 putavit Spitzner. *l. c. p. 66—69*
 multisque exemplis allatis docuit,
 κατὰ χθονός οὔδας jungendum esse,
 et totius membri non aliam significa-
 tionem esse posse nisi hanc: *terrae
 solo affligere annitens*.

255. δηριόωνται A, δηριόωντες C1;
 δηριόωντο Rhod., δηριόωντο Tychs.
 recte: vid. Spitzner. *l. c. p. 64*.

258. ὃδ' A; corr. Tychs. „Ea-
 dem pugnae ratio, quae paullo an-
 te: τὸν δ' Αἴας καθύπερθε — ποτὶ
 γαίαν Ἐξ ὤμων ἐτίνασσε.“ PAUW.,

qui ad sequentem versum haec ad-
 notavit: „βαλὼν δ' ὑπὸ νηθῦα χεῖ-
 ρα] qua eum sustulit et pedes ter-
 rae subduxit: quod maximum robo-
 ris indicium. Quare addit non in-
 iuria ἀλκῆ ὑπὸ σθεναρῆ. Hoc autem
 factum ab Ajace, cum Tydidem
 utrimque humeris validissime quas-
 sans in terram deprimere non pos-
 set.“ Recte Pauw. poetae mentem
 cepit, quamquam non satis clare
 explicuit. Etenim Ajax postquam
 aliquamdiu desuper Diomedis hume-
 ros utrimque deprimendo solo eum
 appropinquavit, subito mutata pug-
 nandi ratione manu sub ventrem in-
 jecta femur comprehendit pedesque
 adversario subducit, quo facto ille
 corruit.

262. πεσόντος. ἐπηῦτησε δὲ
 λαός· * A, sed nec spatium inter-
 missum, nec asteriscum quisquam
 editorum animadvertit. Nec ego qui-
 dem lacunam aliamve corruptelam
 latere existimaverim.

264. τοῦ τρίτου A; corr. Tychs.
 265. ἐν A et vulgo; ἐνὶ certatim
 emendarunt Struvius in *programm.
 pasch. 1818 p. 11* et Spitzner. *v.
 Gr. her. p. 45* iterumque *observall.*
p. 69, ubi ceteros Quinti locos ad-
 scripsit. Cfr. Hermann. *Orph. p. 703*
 ad Apoll. Rhod. „I, 464 ἐνὶ μέσσοι-
 σιν et II, 879 ἐνὶ μέσσοις. Hoc non
 occurrit apud Homerum et Hesio-
 dum. Nihilominus ab aliquo anti-
 quorum acceptum puto.“ — ἀμφο-
 τέρων V.

267. προφερέστεροι ἐστὶ A et

ἴδμεν γὰρ δὴ πάντες, ὅσον προφερέστεροί ἐστε
Ἄργείων μεγάλοιο καταφθιμένου Ἀχιλῆος.“

ὡς φάτο· τοὶ δ' ἴσχοντο πονεύμενοι· ἐκ δὲ μετώπων
χερσὶν ἄδην μόρξαντο κατεσσύμενόν περ ἰδρωῖτα· 270
κύσσαν δ' ἀλλήλους, φιλότῃτι δὲ δῆριν ἔθεντο·
τοῖς δ' ἄρα ληιάδας πίσυρας πόρε πότνα θεάων
δία Θέτις· τὰς δ' αὐτοὶ ἐθῆγσαντο ἰδόντες
ἥρωες κρατεροὶ καὶ ἀταρβέες, οὔνεκα πασέων
ληιάδων προφέρεσκον εὐφροσύνη τε καὶ ἔργοις 275
νόσφιν εὐπλοκάμου Βρισηίδος, ἄς ποτ' Ἀχιλλεὺς
ληίσαι' ἐκ Λέσβοιο, νόον δ' ἐπετέρπετο τῆσι·
καὶ ὃ' ἢ μὲν δόρποιο πέλεν ταμίη καὶ ἔδωδῆς,
ἢ δ' ἄρα δαινυμένοισι παροινοχόει μέθῃ λαρόν,
ἄλλη δ' αὖ μετὰ δόρπον ὕδωρ ἐπέχευε χέρεσσιν 280
ἢ δ' ἑτέρη ἀπὸ δαιτὸς αἰεὶ φορέεσκε τράπεζαν·
τὰς δ' ἄρα Τυδείδαο μένος καὶ ὑπέρβιος Αἴας
δασδάμενοι προέηκαν εὐπρώρους ἐπὶ νῆας·

Tychs.; corr. jam Rhod. Pauw. Lehrs. et disertè Spitzner. l. c. p. 69 sq. Idem Homericam imitationem H, 279 sqq. Ψ, 890 sqq. indicavit.

269. τοῖσδ' A; corr. Tychs. — ἴσχοντο A et vulgo; scripsi ἴσχοντο ex Φ, 366. Apud Quintum praeterea imperativus tantum occurrit: III, 633. 770. 779. IV, 266. VII, 38. IX, 313. XII, 206. XIII, 334. 409. De XIV, 166 vid. notam.

271. κύσσαν A; corr. Tychs. — Cfr. II, 282

μητιμὸν μὲν ἀποροῦσαι φιλότῃτι
δ' ἐλέσθαι.

272. τοῖσδ' A; corr. Tychs. — νηιάδας et v. 275 νηιάδων AE1; vitium ridiculum, quod mireris a Rhodomanno non esse animadversum, sustulit et Pauw. et Dorvill. ad Charit. p. 342.

273. τάσδ' A; corr. Tychs. — Ego olim cum verba ἥρωες κρατεροὶ καὶ ἀταρβέες de omnibus Achivis intelligerem, ideoque quid sibi vellet pronomen αἰτοὶ non perspicuerem, conjectabam ex v. 458 τὰς καὶ μὲν γ' ἐθῆγσαντο. Sed optime habet vulgata: heroes illi Diomedes sunt et Ajax, qui quamvis bellicosi

minimeque παρθενοπίπαι, tamen et ipsi captivarum puellarum speciem admirantur.

274. πασέων A; corr. Rhod.

275. νηιάδων A; vid. ad v. 272. — εὐφροσύνη A; tacite corr. Rhod.
277. νόος δέ γ' ἐτέρπετο A, νόος δ' ἐπετέρπετο C1, νόος δ' ἐτέρπετο C2, νόον δέ γ' ἐτέρπετο ex Rhod. conj. Tychs., in qua scriptura γ' ferri nequit; νόον δέ τε ἐτέρπετο Lehrs. ex Hermannii sententia Orph. p. 696. Verum recte Spitzner. observat. p. 70 sq. ex Quinti usu compositum vindicavit, dummodo ne ex II, 125. VI, 129. VII, 324 nominativum νόος defendisset, quo retento captivis animum delectatione esse completum significaretur, aut ex VIII, 191 dativum commendasset, quem sequens dativus τῆσι respuit. Accusativum, si quidem opus est exemplis, satis tuentur II, 134 τέρπετο θυμόν et I, 730 θῆλυτέρησιν ἄδην ἐπιτέρπειαι ἦτορ. Cfr. Hom. hymn. I, 204 τοὶ δ' ἐπιτέρπειαι θυμόν μέγαν.

279. ἦδ' A; corr. Tychs.

280. χέρεσσι A et vulgo; correxi.

281. ἦδ' A; corr. Tychs.

282. τάσδ' A; corr. Tychs.

ἀμφὶ δὲ πυγμαχίης πρῶτον σθένος Ἰδομενῆος
 ὄροντ', ἐπεὶ οἱ θυμὸς ἴδρις πέλε παντὸς ἀέθλου· 285
 τῷ δ' οὔτις κατέναντα κίεν· μάλα γάρ μιν ἅπαντες
 αἰδόμενοι ὑπόειξαν, ἐπεὶ ὅα γεραίτερος ἦεν·
 τῷ δ' ἄρ' ἐνὶ μέσσοισι Θέτις πόρεν ἄρμα καὶ ἵππους
 ὠκύποδας, τοὺς πρόσθε βίη μεγάλου Πατρόκλιοιο
 ἤλασεν ἐκ Τρώων Σαρπηδόνα διὸν ὀλέσσας· 290
 καὶ τοὺς μὲν θεράποντι πόρεν ποτὶ νῆας ἄγεσθαι
 Ἰδομενεύς· αὐτὸς δὲ κλυτῷ ἐν ἀγῶνι μένεσκε·
 Φοῖνιξ δ' Ἀργείοισιν εὐσθενέεσσι μετηγύδα·
 „νῦν μὲν ἄρ' Ἰδομενῆι θεοὶ δόσαν ἐσθλὸν ἀέθλου
 αὐτῶς, οὔτι καμόντι βίη καὶ χερσὶ καὶ ὤμοις, 295
 ἀλλ' ἄρ' ἀναιμωτὶ προγενέστερον ἄνδρα τίοντες·
 ἀλλ' ἄλλον νέοι ἄνδρες ἐπεντύνεσθαι ἀέθλου

284. ὄρτο σθένος AE1 (nisi quod σθένος); „πυγμαχίης κρατερόν vel γεραρόν σθένος Ἰδομενῆος Ὄροντ' ἐπεὶ οἱ.“ RHOD. Sed recte sine dubio Pauw. πρῶτον σθένος scripsit, locum olim diversimode scriptum fuisse ratus, ut in libris quibusdam esset quod ipse posuit, in aliis ὄρτο σθένος — πρῶτον, ἐπεὶ οἱ etc. Jure igitur recepit Tychs., qui ad v. 410 et 502 provocat.

287. ἐπεὶ ὅα A; tacite corr. Rhod.

288. ἄρ' ἐν A; ἄρ' ἐνὶ Rhod. in textu, ἄρ' ἐνὶ Pauw.

290. Τρώων A, ut semper; corr. Tychs.

293. Φοῖνιξ A; tacite corr. Rhod.

294. ἄρ' A; tacite corr. Rhod. — „ἐσθλὸν ἀέθλου ad aures jucundius accessisset.“ PAUW. Hominis ignorantiam suo jure exagitat Dorvill. *vann. crit.* p. 583.

295. οὐπω κάμονται A, οὔτι καμ. C1 in ras.; οὐ κάμονται Rhod. em., quod receperunt Tychs. Lehrs. Sed οὔτι καμόντι scribendum fuisse cum res ipsa docet — neque enim dum laborat sed postquam laboravit Idomeneus pretium accepit — tum loci consimiles I, 635 ὑπεπροσφύρωσιν ὀλεθρον Παῦροι πολλὰ καμόντες. II, 653 ἄχοι καμόντες Εἰς ἓνα δηώσονται. XIII, 301 πολλὰ καμὸν περιῖσιν — Δουροὶ καὶ ἠγορέη — οὐκέτι ἄρ' αὐτῷ Ἐλαωρῆν ἔχε θυ-

μός, 470 ἤνυσαν Ἀργεῖοι — ἔργον Πολλὰ μάλ' ἀμφ' Ἑλένης — καμόντες.

296. Vid. Ψ, 788, ubi Antilochus victus dicit:

ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους.

297. ἄλλοι A et vulgo. — ἐπεντύνεσθε ἀέθλων A, ἐπεντύνεσθαι ἀέθλου E1C1 et ita emend. Rhod., quod jure receperunt Tychs. et Lehrs.: aperte enim imitatus est ω, 89

ζώννυται τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἀέθλα,

unde apparet ἀέθλου non certamen esse, quemadmodum intellexit Rhod. — vertit enim: „ad certamen vos accingite“ —, sed praemium certaminis, recteque Heynium locutionem explicuisse ἐπεντύνεσθε ἐπ' ἀέθλου i. e. parate vos ad praemium reportandum. Quamquam ille, quod mireris, Homericici loci immemor Pauwi iudicium probat, qui laudato Rhodomanno, „attamen,“ inquit, „malim fere ego ἐπεντύνεσθε ἀέθλου, certamini accingamini; ut ἐπεντύνεσθε sit παθητικόν.“ Postquam illud ἀέθλου quid sit vidimus, rectius de versus initio iudicabimus: ibi enim Hermann. *Orph.* p. 744 ἄλλον conjecit. Contradixerunt ei Tychs., qui ἄλλοι requiri monet antithesi ad Idomeneum senem relata, et Struvius in *progr. pasch.* 1818 p. 12, cujus verba haec sunt: „in cer-

χειρας ἐπ' ἀλλήλοισι δαήμονας ἰθύνοντες
πυγμαχίης, καὶ θυμὸν ἰήνατε Πηλείωνος.“

ὡς φάτο· τοὶ δ' αἰόντες ἐπέδρακον ἀλλήλοισιν·

300

ἦκα δὲ πάντες ἔμιμνον ἀναινόμενοι τὸν ἄεθλον,
εἰ μὴ σφεας ἐνένιπεν ἀγαυοῦ Νηλέος υἱός·

„ὦ φίλοι, οὔτι ἔοικε δαήμονας ἄνδρας αὐτῆς

πυγμαχίην ἀλέασθαί ἐπήρατον, ἦτε νέοισι

τερωλὴ πέλεται, καμάτω δ' ἐπὶ κῦδος ἀγινεῖ·

305

ὡς εἶθ' ἐν γυίοισιν ἑμοῖς ἔτι κάρτος ἔκειτο,

οἶον ὅτ' ἀντίθεον Πελίην κατεθάπτομεν ἡμεῖς

αὐτὸς ἐγὼ καὶ Ἀκαστος ἀνεψιοὶ εἰς ἐν ἰόντες,

ὀππότε ἄρ' ἀμφήριστος ἐγὼ Πολυδεύκει διὰ

πυγμαχίην γενόμεν, ἔλαβον δὲ οἱ ἴσον ἄεθλον·

310

ἐν δὲ παλαισμοσύνη με καὶ ὁ κρατερώτατος ἄλλων

Ἀγκαῖος θάμβησε καὶ ἔτρεσεν, οὐδέ μοι ἔτλη

ἀντίον ἐλθέμεναι νίκης ὑπερ, οὔνεκ' ἄρ' αὐτὸν

tamine pugilatus ineundo Idomeneus primus surrexerat; cui nemo se opponere ausus est, ἐπεὶ ὅα γεραίτερος γεν. Qui cum sic ἀγοιῖν vicisset, et praemium accepisset, hortatur Phoenix a nos eosque juvenes, ut ad idem certamen se accingant, non ad aliud.“ Scribi per se potuisse ἄλλοι νέοι ἄνδρες ex notissimo pronominis ἄλλος usu jam apud Homerum obvio (cfr. ξ, 342 ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλον et Wellauer. ad Apoll. Rh. IV, 1521) nemo negaverit; sed ἄεθλον, quod illi omnes non recte de certamine intellexerunt, attributum sibi poscit, quo opponatur verbis v. 295 θεοὶ δόσαν ἐσθλὸν ἄεθλον. Inde cum Hermanno ἄλλον scribendum est. Senectuti Idomenei autem satis opponuntur νέοι ἄνδρες. Postremo ad vitandum hiatum, qui sane a Quinto vix admissus sit, Hermann. l. c. ἐπειτύνεσθον scripsit, sed cum liberio dualis usus ab illo abhorreat, ἐπειτύνεσθαι posui. Neque enim credible est, quod cui in mentem veniat, Quintum ἐπειτύνεσθ' ἐπ' ἄεθλον dedisse, quo et Homericum immutasset — cfr. I, 468 ἰστὸν ἐπειτύνεσθε — et sine necessitate verum paullulum corrupisset.

298. ὑπ' A; ἐπ' emend. Rhod. —

δαημένας A; δαήμονας tacite corr. Rhod.

299. ἰήνατε A; corr. Lehrs.

300. τοῖδ' A; corr. Tychs. — ἐσέδρακον AC2, ἐπέδρακον C1 et ita corr. Pauw., qui non debebat praeterea ἐσέδρακον ἀλλήλους γε vel ἀλλήλους περ tentare. Jure illud receperunt Tychs. Lehrs.

302. μὴ σφεας ex ed. Rhodom. in ceteras transit, etiam in Lehrs., μὴ σφεας A. — ἐνίσπεν A et in fine versus *; ἐνέμισπεν corr. Rhod., quod receperunt Tychs. Lehrs.; sed vid. ad II, 430.

306. Cfr. Ψ, 629. ξ, 468 (507)

εἶθ' ὡς ἠβώοιμι, βίη τέ μοι ἐμπεδος εἶη.

Ex Iliadis loco sua paullum mutata effinxit.

309. Δίω A; corr. Tychs. — „De ludis Peliae funebribus vid. Apollod. III, 9, 2 et observatt. p. 269.“ HEYN.

311. κρατερώτερος VNV123C1, indeque recepit Tychs. Sed jure ad A scripturam κρατερώτατος rediit Lehrs., „quam,“ Spitzner. inquit mant. p. 225, „si tuitus fueris, Nestoris laudem longe magnificentiorem esse in obscuro non est.“ Librorum auctoritatem in ejusmodi terminationibus usus constantiae postponen-

ἤδη που τὸ πάροιθε παρ' ἀγχεμάχοισιν Ἐπειοῖς
νίκησ' ἦν ἔοντα, πεσὼν δ' ἔκονίσατο νῶτα 315
σῆμα πάρα φθιμένου Ἀμαρυγκέος, ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
πολλοὶ θηήσαντο βίην καὶ κάρτος ἐμεῖο·

τῷ νύ μοι οὐκέτι κείνος ἐναντίον ἦρατο χειρας
καὶ κρατερός περ ἑόν, ἔλαβον δ' ἀκόνιτος ἄεθλον·
νῦν δέ με γῆρας ἔπεισι καὶ ἄλγεα· τοῦνεκ' ἄνωγα 320
ὑμέας, οἷσιν ἔοικεν, ἀέθλια χερσὶν ἀρέσθαι·
κῦδος γὰρ νέω ἀνδρὶ φέρειν ἀπ' ἀγῶνος ἄεθλον.“

ὡς φραμένοιο γέροντος ἀνίστατο θαρσαλέος φῶς
νίδς ὑπερθύμοιο καὶ ἀντιθέου Πανοπήης,
ὅστε καὶ ἵππον ἔτευξε κακὸν Πριάμοιο πόλῃ 325
ὑστερον· ἀλλ' οὐ οἷ τις ἐτόλμα ἐγγὺς ἰκέσθαι
εἵνεκα πυγμαχίης· πολέμου δ' οὐ πάγχυ δαήμων
ἔπλετο λευγαλέου, ὁπότε Ἄρως ἔσσυτο δῆρις·

dam esse neminem fugit in his ver-
satum.

314. του V. — τοπάροιθε A et
vulgo; correxi.

315. ἐκονίσατο Tychs. et Lehrs.
ex C1 et Pauwi sententia. Hodie
alterum omnibus probatur: vid.
Spitzner. ad Ξ, 145 et observatt.
p. 144.

316. παρὰ A et vulgo; πάρα Lehrs.,
quod corr. Spitzn. observatt. p. 143.
— ἄρ A; tacite corr. Rhod.

317. πολλὴν AC2, πολλοὶ C1 et
ita emend. Rhod. — ἐμοῖο A; corr.
Rhod. — „De Amaryncei ludis ex
Ψ, 630 sqq., de Epeo plura petita
ex Ψ, 665 sqq. Ceterum ex h. l.
apparet, cur Polygnotus in pictura
apud Pausan. X, 26, 2 Acamantem
Thesei filium adstantem Epeo pin-
xerit.“ HEYN.

318. οὐκ ἔτι A et vulgo. — ἦρατο
A et vulgo. Utrumque correxi.

321. εἶσι A, εἶοικεν VE1C1 et ita
corr. Rhod. — χερσὶ φέρεσθαι A et
vulgo, quod significaret *praemia*
manibus suis asportare, ut statim
sequente versu φέρειν ἀπ' ἀγῶνος
ἄεθλον, 330 ἄεθλα φέρειν ποτὶ νῆ-
ας Ἀχαιῶν, 475 φιάλην — δῶκε
φέρεσθαι Μήτηρ Διαιχίδαο et cfr.
v. 116 Θέτις — Θῆκεν ἄεθλα φέ-
ρουσα. Id vero absonum esse h.
l. sensit Spitzner., cuius in schedis
adnotatum inveni scribendum esse

χερσὶν ἀρέσθαι. Hoc vero est:
manibus, h. e. pugilatu praemia sibi
parare vel vindicare, quemadmodum
Homerus I, 124. 266. 269 de equis
dixit: ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
Et proxime accedit ex ipso Quinio
IX, 277

νίκην ἱεμένους ἐρικυδία χερσὶν
ἀρέσθαι,

similesque sunt locutionibus εἶχος
ἀρέσθαι III, 269. V, 145. κῦδος VII,
383. XIV, 117, de quibus cfr. Spitzn.
observatt. p. 149.

326. οὐ οἱ A, οὐτι οἱ E1, unde
Tychs. imperite *οὐθ' οἱ* scripsit:
*non magis illi quam v. 286 Idome-
neo, certe οὐθ' scribendum fuisse*
ignorans. Apertum vitium retinuit
*Lehrs. — ἐνεγγὺς A et vulgo; ἐγ-
γὺς emend. Herm. Orph. p. 696.*
Lobeck. ad *Phrynich.* p. 48, ille
propter vitiosam caesuram, hic prop-
ter insolentiores formas adverbii.
Eadem clausula III, 141 legitur: cfr.
I, 303. VI, 536. IX, 235.

328. Vid. ad v. 168. — Ceterum
de pugilatu cfr. praeter Homerum
Ψ, 653—699. Apollon. Rhod. II,
1—97. Theocr. XXII, 27—134.
Nonn. XXXVII, 485—545. Locos,
in quibus Quintus cum Apollonio
consentit, composuit jam Gerhard.
lecll. Apoll. p. 101 sq. Statim quae
de Epeo dicuntur, ipse apud Home-
rum de se confitetur 670 sq.

καὶ κεν ἀνιδρωτὶ περικαλλέα διὸς Ἐπειὸς
 ἤμελλεν τότε ἄεθλα φέρειν ποτὶ νῆας Ἀχαιῶν, 330
 εἰ μὴ οἱ σχεδὸν ἤλθεν ἀγανού Θησέος υἱὸς
 αἰχμητῆς Ἀκάμας μέγ' ἐνὶ φρεσὶ κάρτος ἀέξων,
 ἀζαλέους ἱμάντας ἔχων περὶ χερσὶ θοῆσι,
 τοὺς οἱ ἐπισταμένως Εὐηγορίδης Ἀγέλαος 335
 ἀμφέβαλεν παλάμησιν ἐποτρύνων βασιλῆα.
 ὡς δ' αὐτως ἔταροι Πανοπηιάδαο ἀνακτος
 θαρσύνεσκον Ἐπειόν· ὃ δ' ἐν μέσσοισι λέων ὡς
 εἰστήκει περὶ χερσὶν ἔχων βοὸς ἴφι δαμέντος

ἢ οὐχ ἄλλοι οἱ μαχῆς ἐπιθεύομαι
 οὐδ' ἄρα πως ἦν
 ἐν πάντεσσ' ἔργοισι διαθέμονα φῶτα
 γενέσθαι.

332. μέγα δ' ἐν φρεσὶ A, quo facto cum sequentia participia non congruerent, Pauw. hanc notam adscripsit: „Verba non cohaerent, ut debent. Lege vel μέγα δ' ἐν φρεσὶ κάρτος ἀέξων Ἀζαλέους ἱμάντας ἔχων vel μέγα δ' ἐν φρεσὶ κάρτος ἀέξων Ἀζαλέους ἱμάντας ἔχων.“ Posterius recepit Tychs. Lehrs., sed utroque loco verbum finitum incommodi nescio quid habet. Rhodom. vertit: *hasta strenuus et magno animi robore praestans*; „satis bene, sed tum μέγα δ' ἐν ferri nequit. Itaque μέγ' ἐνὶ φρεσὶ scripsi, ut utrumque participium ad verbum finitum quod antegreditur relatum prius animi statum, quo fuerit Acaamas, posterioris pugnae apparatus, quo instructus est, denotaret. Cfr. Apoll. l. c. 45 ἄλλα οἱ ἀλκῆ καὶ μένος ἦν τε θηρὸς ἀέξετο.

333. De prosodia substantivi ἱμᾶς melius Spitznero v. Gr. her. p. 86 sq. quaedam attulit Wellauer. ad Apoll. l. c. 63. Cfr. id. 53 ἱμάντας Ὠμούς, ἀζαλέους, 67 ἱμᾶσι διασταδὸν ἤρτυνατο. Theocr. l. c. 68 ἐμοὺς συννερέσω ἱμάντας, id. 81 περὶ γυνῆ μακροὺς εἴλιξαν ἱμάντας, 108 σιερεοῖς θείνοντες ἱμᾶσιν.

334. sqq. Cfr. Hom. l. c. 681 sqq. τὸν μὲν Ἰφιδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπινεῖτο
 θαρσύνων ἔπισιν, μέγα δ' αὐτῷ
 βοῦλετο νίκην.

ζῶμα δέ οἱ πρότον παρακάββαλεν,
 αὐτῷ ἔπειτα
 δῶκεν ἱμάντας ἐντιμήτους βοὸς ἀ-
 γρουάλοιο.

Apoll. l. c. 57 ἄλλα βάλειν περὶ χεῖρα
 et 62 sqq.

— — — τοῦ δ' ἀντίος ἤλυθε
 Κίστωρ
 ἠδὲ Βιαντιάδης Ταλαὸς μέγας. ὦκα
 δ' ἱμάντας
 ἀμφέθεον μάλα πολλὰ παρηγορέ-
 οντες ἐς ἀλκῆν·
 τῷ δ' αὐτ' Ἀρητίος τε καὶ Ὀρνυ-
 τος, οὐδέ τι ἦδειν
 νήπιοι ὕστατα κείνα κακῆ δῆσαν-
 τες ἐν αἴσῃ.

Nonn. l. c. 504 sqq.

τὸν μὲν ἐριπιοίητος ἀδελφεὸς ἀμφε-
 επεν Ἀλκων·
 ζῶμά τε οἱ παρέθηκε καὶ ἤρμωσεν
 ἰξυῖ μίτρον,
 καὶ δολιχαῖς παλάμησι κασιγνήτοιο
 συνάπτων
 ἀζαλέων ἔσφιγξε περίπλοκον ὄλκον
 ἱμάντων.

335. παλάμησ' A, παλάμησιν G1
 et ita corr. Rhod.

336. ἔταροι A; tacite corr. Tychs.

337. ὃδ' A; tacite corr. Tychs. —
 Cfr. Theocr. l. c. 82 ἐς μέσον σύν-
 αγον. Nonn. l. c. 508 καὶ πρόμος
 εἰς μέσον ἤλθεν.

338. εἰστήκει A; tacite corr. Rhod.
 — Versus clausulam Homericam Γ,
 375

ἢ οἱ ῥῆξεν ἱμάντα βοὸς ἴφι κτα-
 μένοιο

et Hesiodo

ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα βοὸς ἴφι
 κταμένοιο

illustrant interpretes.

ὄνους ἀζαλέας· μέγα δ' ἴαχον ἔνθα καὶ ἔνθα
 λαοὶ ἐποτρύνοντες εὐσθενέων μένος ἀνδρῶν 340
 μῖξαι ἐν αἵματι χεῖρας ἀτειρέας· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
 ἔσταν μαυμῶοντες ἐνὶ ξυνοχῆσιν ἀργῶνος
 ἄμφω χεῖρας ἕας πειρώμενοι, εἴπερ ἔασιν
 ὡς ποτ' εὐτρόχαλοι, μηδ' ἐκ πολέμου βαρῦθιοιεν·
 αἴψα δ' ἄρ' ἀλλήλοισι καταντία χεῖρας ἄειραν 345
 ταρφέα παπταίνοντες, ἐπ' ἀκροτάτοις δὲ πόδεσσι

339. Cfr. infra 354. Apoll. l. c. 59.

340. εὐσθενέων A; εὐσθενέων
 ex Rhod. conj. Tychs. Lehrs. Con-
 tra ego olim ob literarum similitu-
 dinem in emendall. p. 200 ἐρισθε-
 νέων emendandum putavi his addi-
 tis: „Nam hoc adjectivum, quod
 ab Homero (N. 54. T. 355. Φ, 184.
 θ, 289) et Hesiodo (ἐ. 416) de
 Jove tantum dicitur, a recentioribus
 poetis etiam ad homines translatum
 est. Cfr. Apoll. Rhod. I, 41 ἐρι-
 σθενέων Ασπιθάων, 543 ἐρισθενέων
 μένει ἀνδρῶν. Orph. Argon. 330
 ἐρισθενέων βασιλῆων et Quintum
 ipsum X, 91 Τρωσὶν ἐρισθενέεσσι.“
 Verum jure Spitzner. observall. p.
 236 sq. εὐσθενής ita dominari docuit
 apud Quintum, ut ἐρισθενής uno lo-
 co oblatum non solum retinere sed
 etiam altero conjectura restituere
 non sit probabile. Eum ego secu-
 tus utroque loco nunc usitatum ad-
 jectivum reposui. Cfr. Theocr. l. c.
 91 sq.

— — Βέβρονες δ' ἐπαῦτεον, ἐκ
 δ' ἐτέρωθεν
 ἦρωες κρατερόν Πολυδεύκεια θαρ-
 σῦνεσπον.

341. μῖξαι A et vulgo; correxi.
 — οἶδ' A; tacite corr. Pauw. —
 Cfr. O, 510

ἢ αὐτοσχεδίῃ μῖξαι χεῖράς τε μέ-
 νος τε.

Nonn. l. c. 527 χερσὶ δὲ χεῖρας ἔ-
 μιξαν, et vid. not. ad I, 710.

342. Cfr. Theocr. l. c. 94 χωρῶ
 ἐνὶ στεινῶ.

343. χεῖρας A.

344. ὡσπερ V, unde ego olim in
 epist. crit. p. 711 ὡς πρὶν conjeci,
 quod ipsum in consimili Apollonii
 loco legitur 45 sqq.

— — — πῆλε δὲ χεῖρας
 πειράζων εἴθ' ὡς πρὶν εὐτρόχαλοι
 φορέονται,

μηδ' ἀμυδὶς καμάτῳ τε καὶ εἰρε-
 σίῃ βαρῦθιοιεν.

Sed vulgata cum per se nihil con-
 tineat offensionis, eam retinere sat-
 tius duxi. Similiter apud Nonn. XIX.
 74—77, ubi citharoedi ad certamen
 se parant:

ἀρχόμενοι δ' ἐλέλιζον ἐθῆμονι
 δάκτυλα παλυῶ
 ἐκταδῆς θλίβοντες ἀμοιβαίην στίχα
 νευρῆς
 ἄκρα περισφίγγοντες, ὅπως μήτ'
 ὄρθιος εἴη
 * * * * *

μήτε τι θηλύνειε, παρεμῖνος ἄρ-
 σενα μολπῆν.

Lacunae signa hic ego posui et ex-
 tremo versu παρεμῖνος e cod. Mo-
 nac. scripsi: vulgo παρεμῖνη — cfr.
 Lehrs. quaeest. epic. p. 266*) — e
 conjectura legitur pro eo quod ed.
 pr. praebebat παρεμῖναι. Patet ver-
 sum excidisse, quo positum erat
 τόνος vel φθόγγος. Et similiter Si-
 lenus saltaturus pedum periculum
 facit ibid. 163 sq.

καὶ πόδας ἀμφελέλιζεν εἴς πειρω-
 μένος ἀλκῆς,

μὴ βαρὺ γῆρας ἐπαινεῖ λελασμένα
 γυῖα χορείης. —

μὴ δ' A; μὴδ' Pauw. Tychs. Lehrs;
 correxi.

345. αἰψά τ' ἄρ A; corr. Rhod.
 — χεῖρας A. — Cfr. supra 318.

Apoll. l. c. 14 χεῖρεσσιν ἐμῆσιν ἕας
 ἀνὰ χεῖρας ἀείραι, 68 ἀνασχόμενοι
 ῥεθῆων προσάροιθε βαρείας Χεῖρας.
 Theocr. l. c. 65

εἷς ἐνὶ χεῖρας ἄειρον ἐναντίος ἀν-
 δρὶ καταστάς.

Nonn. XXXVII, 498 ἕως ἔτι χεῖρας
 ἀείροι.

346. Cfr. Apoll. l. c. 90

ἔνθα δ' ἐπιτ' Ἄμυκος μὲν ἐπ'
 ἀκροτάτοισιν ἀερθεῖς
 βουτύπος οἶα πόδεσσι τανύσσατο.

βαίνοντες κατὰ βαιὸν αἰὲ γόνυ γουνὸς ἀμείβων
 ἀλλήλων ἐπὶ δηρὸν ἀλευόμενοι μέγα κάρτος·
 σὺν δ' ἔβαλον νεφέλῃσιν εἰκότες αἰψηρῆσιν,
 αἴτ' ἀνέμων ῥιπῆσιν ἐπ' ἀλλήλῃσι θροοῖσαι
 ἄστροπὴν προῖᾶσι, μέγας δ' ὄροθύνεται αἰθὴρ
 θηγομένων νεφέων, βαρὺ δὲ κτυπέουσιν ἄελλαι·
 ὡς τῶν ἀζαλέῃσι περικτυπέοντο γένεια

350

347. ἐὼν γόνυ A et vulgo. De eo loco pluribus exposui in *emendat.* p. 201, quae paucis additis repetere placet: „Ineptissimum est illud ἐὼν aperte oriundum ex antecedentium literarum similitudine. Nam cum in locutione γόνυ γουνὸς ἀμείβειν, *genu cum genu commutare*, quae est nihil nisi *lente cauteque gradiendi* circumscriptio, utrumque genu ejus qui graditur esse per se pateat, profecto absurdum est pronomine possessivo, quod plane supervacaneum est sed utrique genu convenit, alterum tantum genu efferri. Nihil igitur efficeret si quis afferret Nonn. IV, 306

ἐδνήσει βαρὺγουνον ἐὼν πόδα δαιμονίη βοῦς.

XXV, 281 ἐὼν πόδα νωθρὸν ἐλίσσων aut similia. Neque ita Homerus A, 547, unde hausit Quintus ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων, quae ipsa verba transscripsit Nonn. XXVIII, 58, qui XLVI, 118 ἐκ ποδὸς αἰθύσσων ἕτερον πόδα plene rem enuntiavit. Emendandum videtur κατὰ βαιὸν αἰὲ γόνυ γουνὸς ἀμείβων, cui sequente in versu optime congruit ἐπὶ δηρὸν ἀλευόμενοι. Etiam Apollon. Rhod. Homerum ante oculos habuit *l. c.* 92 de Polluce:

— — — ὃ δ' ἀΐξαντος ὑπέστη
 κρᾶτα παρακλίνας, ὦμω δ' ἀνεδέξατο πῆχυν
 τυτθόν. ὃ δ' ἄγχ' αὐτοῖο παρέκ
 γόνυ γουνὸς ἀμείβων
 κόψε μεταίγδην ὑπὲρ οὐατος κτλ.

Hic vero vitiosum est τυτθόν, quod pessime conjungere solent cum πῆχυν. Nam *plaga* quidem dici potest *exiguus*, sed non *brachium*. Itaque, si verum esset τυτθόν, deberet jungi cum κρᾶτα παρακλίνας (ut apud Quintum v. 367 βαιὸν ὑποκλίνας), verbis ὦμω δ' ἀνεδέξατο πῆχυν in medio positis. Sed et hoc durius,

neque Homeri imitatio negligenda. Apollonius scripsit (cfr. Nonn. II, 460):

κρᾶτα παρακλίνας, ὦμω δ' ἀνεδέξατο πῆχυν
 τυτθόν δ' ἄγχ' αὐτοῖο παρέκ
 γόνυ γουνὸς ἀμείβων.

Rem per se claram Nonnus conficit suo more haec imitatus XXXVII, 525 sq.

ἄμωω δ' εἰς ἐν ἵκανον ἐπήλυδες,
 ἄλλος ἐπ' ἄλλω
 ἵχνεσι φειδομένοισι ποδὸς πόδα
 τυτθόν ἀμείβων.

Non dissimilis est XVIII, 137

— — — ἐπ' ἵχνεσι δ' ἵχνος
 ἀμείβων
 ποσσὶν ὁμοζήλοισιν ἐλιξ ὠρχήσατο
 Βότρως.

348. Cfr. Nonn. XXXVII, 511

αἰεὶ δ' ἀντιπάλοιο φυλάσσειτο δέσμαχον ὀρμῆν.

Aliud est quamquam verbis simile ibid. XLII, 54 Βερόης μετροηθὸν ἐπ' ἵχνεσιν ἵχνος ἐρείδων.

349. Cfr. Ψ, 687 σὺν ῥ' ἔπεσον.

350. ἀνέμου V. Non praefero: nubes intelligit ventis certantibus collisas. Vid. ad II, 224.

352. θηγομένων A; θηγομένων tacite corr. Rhod.: vid. ad II, 224, quo loco cum Pauw. Rhodomanno contradixisset, hic quoque vel πλησιζομένων vel θεινομένων vel ὀργιζομένων scripserit lubens. Mirum, quod Tychs., qui supra verum restituit, hic θεινομένων edere maluit etiam a Lehrsio servatum.

353. γένεια A; ab Heynio monitus corr. Tychs. — Cfr. Ψ, 688 δεινὸς δὲ χρομάδος γενύων γένει'. Apoll. *l. c.* 82 sq. ὡς τοῖσι παρήιά τ' ἀμφοτέρωθεν Καὶ γέννες κτύπεον. Nonn. *l. c.* 527 sq. ἐπιασυντέρησι δὲ ῥιπαῖς Φρικτὸς ὁμοπλεξίων ἐπεβόμ-

οἰνοῖς· αἷμα δὲ πολὺν κατέρρειεν· ἐκ δὲ μετώπων
 ἰδρῶς αἱματόεις θαλερὰς ἐρύθαινε παρειάς· 355
 οἱ δ' ἄμοτον πονέοντο μεμαότες· οὐδ' ἄρ' Ἐπειὸς
 λῆγεν, ἐπέσσυτο δ' αἶεν ἔφ' μέγα κάρτεϊ θυῶν·
 τὸν δ' ἄρα Θησέος υἱὸς εὐφρονέων ἐν ἀέθλω

βεε δοῦπος ἱμάντων, 531 καὶ γενύ-
 ων πέλε δοῦπος.

354. Cfr. Theocr. l. c. 98 ἐκ δ'
 ἐπιτυσεν αἷμα Φοῖνιον. Nonn. l. c.
 530 χαρασσομένης δὲ παρειῆς Αἰ-
 μαλέαις λιβάδεσσιν ἐφρονίχθησαν
 ἱμάντες.

355. αἱματόεις Α. — Spitzn. ob-
 servatt. p. 93, quia Quintus alibi
 semper aoristo activi utatur, hic
 quoque ἐρύθηνε scribendum censet.
 Recte hoc iudicium vituperavit Her-
 mann. in *rec. c.* p. 262, qui apud
 Quint. IV, 156. IX, 529. Apoll. Rhod.
 I, 791. III, 681. IV, 474 jure solum
 aoristum poni potuisse contendit.
 Idem vero de Quinto valet I, 60
 αἰδῶς δ' ἀμπερύθηνε παρήια et
 XIV, 41 καὶ οἱ ὑπερθεν (αἰδῶς)
 Καλὰς ἀμπερύθηνε παρηίδας, ubi
 Hermann. l. c. imperfectum restitu-
 endum esse putabat, credo, quia
 diutius pudor in mulierum genis ex-
 cubare perhibeatur. Poterat hoc
 fieri: sed poeta indicaturus erat,
 Penthesileae et Helenae genis eo
 temporis momento, quum in multi-
 tudinis conspectum prodierunt, ru-
 borem esse suffusum. Eo de quo
 agimus loco quia status describitur,
 in quo aliquamdiu versantur pugiles,
 regnat imperfectum. — Cfr. *Ψ*, 688
 ἔρρει δ' ἰδρῶς Πάντοθεν ἐκ μελέων.
 Apoll. Rhod. l. c. 86 sq.

στάντε δὲ βαιὸν ἄπωθεν ἀπωμόρ-
 ξαντο μετώπων

ἰδρῶ ἄλλης,

de quo loco conf. ea, quae dicam ad
 v. 374.

356. οἶδ' Α; tacite corr. Rhod.
 — μεμαώτες Α; corr. Rhod. — ἄρ
 Α; tacite corr. Tychs.

357. λῆσεν Α; λῶσεν ed. Basil.
 et Rhodom., λῆγεν emend. Rhod.,
 quod jure Tychs. Lehrs. receperunt.
 Brodaeus λῆξεν scripsit, vulgatam
 suo more defendit Dausq.: non est
 Epeus oblitus sui. Sed talia non cu-
 ramus. — ἔφ' περὶ Α et vulgo, quod

quis defendat IV, 584 μεγάλῳ περὶ
 κάρτεϊ οἷς ποσὶ θυῶν. X, 146 de
 Harpaso in Maeandrum se effunden-
 te: ἤματα πάντα λάβρω περὶ χεῦ-
 ματι θυῶν. XI, 231 ἀήτης — μεγά-
 λη περὶ καίλαπι θυῶν, quibus ex
 locis Struv. minor observatt. p. 29
 XI, 426 recte restituit

τοῖσι περ (i. e. telis) Αἰνείας με-
 γάλῳ περὶ κάρτεϊ,

ubi vulgo ἐπί legebatur. Et con-
 venit μ, 408 Ζεφύρος μεγάλη σὺν
 καίλαπι θυῶν. Tamen non prorsus
 haec exempla consentiunt, quoniam
 in iis grave substantivo adjicitur
 adjectivum, non simplex pronomen.
 Contra, ut III, 384. VII, 109. XIII,
 208 constanter legitur ἔφ' μέγα
 κάρτεϊ θυῶν, ita ceteris locis solus
 dativus invenitur: V, 512 θυῶν ἐγ-
 χείρισιν, 597 κάρτεϊ θυῶν, ἔγχεϊ θυῶν
 XI, 182 et IV, 234 μέγα θυῶν nude
 legitur. Neque aliter Homerus: ὀλο-
 ῆσι φρεσὶ θυῶν Α, 342. οἰδματι θυ-
 ῶν Φ, 234. καίλαπι θυῶν μ, 400.
 426. ἔγχεϊ θυῶν Α, 180. II, 699.
 Itaque praepositionis loco reponere
 μέγα non dubitavi.

358. τῷ Α; τὸν Heyn. emend.,
 recepit Tychs. Lehrs. — Deinde
 Struv. minor observatt. p. 7 post-
 quam jure vituperavit Rhodom. ver-
 tentem: certamina in primis callens,
 ipse interpretatus: animum pruden-
 tem habens in certamine eo offen-
 ditur, quod contra Quinti morem
 vulgo generalia epitheta ponentis
 εὐφρονέων additis verbis ἐν ἀέθλω
 arctioribus finibus circumscribatur.
 Inde ex VII, 404 πύκα φρονέων ἐνὶ
 θυμῷ, VIII, 134 μέγα φρ. ε. θ.,
 XII, 254 εὐφρονέοντι ἀνὰ θυμόν
 scribendum censet εὐφρονέων ἐνὶ
 θυμῷ. Verum verba ἐν ἀέθλω non
 jungenda sunt cum εὐφρονέων ab-
 solute posito, sed sequentibus πολ-
 λάκις — ἰθύνεσθαι copulanda, quo
 facto ἐν ἀέθλω non aliter positum
 est atque ἐν πολέμῳ, μάχῃ ἐν,

πολλάκις ἐς κενεὸν κρατερὰς χεῖρας ἰθύνεσθαι
θῆκε, καὶ ἰδρῆίσι διατιμήξας ἐκάτερθε
χεῖρας ἐς ὄφρῦα τύψεν ἐπάλμενος, ἄχρῃς ἰκέσθαι
ὀστέον· ἐκ δὲ οἱ αἶμα κατέρρεεν ὀφθαλμοῖο·
ἀλλὰ καὶ ὡς Ἀκάμαντα βαρεῖν χειρὶ τυχήσας
τύψε κατὰ κροτάφοιο, χαμαὶ δὲ οἱ ἤλασε γυῖα·

360

κατὰ vel ἀνὰ μόθον et quae sunt similia.

359. ἰθύνεσκεν et post hunc ver-
sum lineae spatium C1. Librarius,
cum sequens θῆκε cum ἰθύνεσσε
consociare non posset, lacunae sig-
num posuit. Cfr. Apoll. l. c. 70 sqq.

ἔνθα δὲ Βεβρότων μὲν ἀναξ, εἶτε
κῆμα θαλάσσης
τρηχὺ θοὴν ἐπὶ νῆα χορούσεται, ἣ
δ' ὑπὸ τριθὸν
ἰδρῆϊ πυκνῶσι κυβερνητῆρος ἀλό-
σκει
εἰμένον φορέεσθαι ἔσω τοίχοιο
κλύδωνος·

ὡς ὄγε Τονδαρίδην φοβέων ἔπετ',
οὐδέ μιν εἶα
δηθύνειν· ὃ δ' ἄρ' αἶν ἀνούτατος
ἦν διὰ μῆτιν
ἀΐσσοιτ' ἀλείπειν.

Theocr. l. c. 85

ἀλλ' ἰδρῆϊ μέγαν ἄνδρα παρήλυ-
θες, ὧ Πολύδευκες.

Nonn. l. c. 522

— — ὃ δὲ σχεδὸν ἄντα προσώπων
χεῖρα μάτην εἰτάινε καὶ ἡμβρο-
τιν ἡέρα τύπτων.

id. 534

Ἐθρυνέδων μὲν ἔκαμνε Μελισσέος
ἰδυοὶ τέγγη.

360. Vertit Rhodom. arte divisit
utrimque manibus. — „Manus quo-
dammodo junctas habebat Epeus an-
te medium corpus: has Acamas suis
ita motis, acsi a parte dextra et
sinistra Epeum pulsare vellet, di-
remit, et ut ictum a parte dextra
et sinistra eluderent, utrimque de-
duxit; quo facto statim inter manus
diremptas et utrimque deductas ad-
versarii vultum et supercilia ictibus
exposita pulsare potuit Acamas: id
in certaminibus vocamus *Feintes*.
Moneo, quia *διατιμήσειν* obscurius
est: sic tamen proprie, credo, lo-
quebantur veteres.“ PAUW. Recte
ille, si rem spectes, locum expedi-
vit: quod ad verba attinet, *χεῖρας*
non ad Epei adversarii, sed ad ip-

sus Acamantis manus referendum
est, quas ille *dividit* vel *diducit*,
quasi utrimque Epei genis inflictu-
rus. Eo modo quin *διατιμήξας* poni
potuerit nunc non dubito, cum sae-
pius illud verbum non propria, sed
separandi notione dicatur: notissima
est forma *διέτιμαγεν*. Quamquam
olim eandem cum Heynio feceram
conjecturam, cujus haec sunt verba:
„De *διατιμήξας* pro *διέχων*, *διανα-
πειάσας* manus in *diversas partes*
distendens valde dubito. F. *διανα-
πτύξας* pro *διαναπτύξας* *expan-
dens*.“ Optime Quinti locum Apol-
lon. illustrat l. c. 102 sqq.

τὸν μὲν ἀναξ ἐτάραξεν εἰώσια χερ-
σὶ προθεικνὸς
πάντοθεν· ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἀμη-
χανέοντ' ἐνόησεν,
μίσσας ῥινὸς ὑπερθε καὶ ὄφρῦος
ἤλασε πυγμῆν,

πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον.
361. ὄφρῦας A; ὄφρῦα emend.
Rhod., quod jure receperunt. Male
Dausq. ὄφρῦς tentabat. Nam alte-
rum tantum supercilium ab Acamante
percussum est.

362. ὀστέον V. —

363. Cfr. Apoll. l. c. 68 sq. ἀνα-
σχόμενοι — βαρεῖας Χεῖρας.

364. Ψ, 690 sq.

κόψε δὲ παντήναντα παρήιον· οὐδ'
ἄρ' εἶτι δὴν
ἔστήκειν· αὐτοῦ γὰρ ὑλήριπε φαί-
διμα γυῖα.

Ex quo loco, opinor, Lehrs. in sua
editione ὄλλασε scripsit. Debuit
certe ὄλλασε, quae ipsa forma sa-
tis quidem constat quam saepe apud
ceteros recentiores Epicos invenia-
tur. Quintus vero id verbum igno-
ravit. Tum h. l. Lehrsii conjectu-
ram eo displicere, quod non Epeus,
ut ex antecedentibus consentaneum
sit, subjectum maneat sed fiat Aca-
mas, de quo ipso membrum adver-
sativum quod sequatur agat: αὐτὰρ
ὄγ' αἰψ' ἀνόρουσε, monui in *rec.*

αὐτὰρ ὄγ' αἶψ' ἀνόρουσε καὶ ἔνθορε φῶτι κραταιῷ,
 πλῆξε δέ οἱ κεφαλὴν· ὃ δ' ἄρ' ἔμπαλιν αἰσβόντος
 βαιὸν ὑποκλίνας σκαιῇ χειρὶ τύψε μέτωπον,
 ἄλλη δ' ἤλασε θῖνας ἐπάλμενος· ὅς δὲ καὶ αὐτὸς
 μήτι παντοίῃ χέρας ὄρεγε· τοὺς δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ

365

l. p. 75, ubi simul nihil ob stare dixi, quominus χαμαὶ δέ οἱ ἤλασε γῆνα significet: membra ei solo afflixit, quemadmodum Apoll. Rhod. II, 785 de Titia loquatur ab Hercule pugno prostrato, χαμαὶ δέ οἱ ἤλασ' ὀδόντας. Ex Homero rem, ut ubique, non verba imitatus est Nonn. l. c. XXXVII,

ἀμφὶ γναθμὸν ἔτυψεν ὑπ' οὐατος.
 αὐτὰρ ὃ κάμων
 ἕπιος αὐτοχύσιος ἐρείσατο νῶτα
 κονίη.

Postremo Apoll. l. c. 96 ὃ δ' ἄμφ' ὀδύνη γνῶξ ἤριπεν.

365. δὲ A. — ὃδ' ἄρ A; tacite corr. Rhod. — Cfr. Apoll. l. c. 76 αἰσβόντ' ἀλέεινεν. Theocr. l. c. 88 τοῦ δ' ἄχρον τύψε γένειον Τυνδαρίδης ἐπιόντος.

366. ὑποκλίνας A. — περιτύψε V. — Cfr. Apoll. l. c. 93 ὃ δ' ἀΐξαντος ὑπέστη Κρότα παρακλίνας etc., de quo loco dixi supra ad v. 347. Locum ipsum bene explanavit Pauw. his verbis: „Interpres: qui vicissim in se irruentis frontem paulum declinans laeva manu etc. Perperam, ubi praecessit πλῆξε δέ οἱ κεφαλὴν: nam id pugnum in caput impactum significat et declinando locum relinquit nullum. Nihil certius, si attendas. Quid igitur? Aliter hic accipiendum est ἔμπαλιν, quam vulgo accipi solet: vertendum scilicet denuo, iterum: ille vero Acamantis iterum irruentis frontem paululum declinans laeva etc. Cum Acamas in caput Epei impegerat pugnum, mox iterum in Epeum insiliit, eique pugnum impingere voluit denuo, quem cum declinasset Epeus, laeva frontem Acamantis, dextra vero nares ejus percussit graviter. Vides? Sic singula sibi constant, et post πλῆξε δέ οἱ κεφαλὴν recte sequitur βαιὸν ὑποκλίνας, quod impetum respicit alterum et novum.“ Eodem modo Pollux Amycum mulcat apud Theocr. l. c. 95 sq.

ἦτοι ὄγ' ἔνθα καὶ ἔνθα παριστάμενος Διὸς υἱὸς
 ἀμφοτέραισιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδῆς,
 et 123 sqq.

ἀλλ' ὄγ' ὑπεξανίδου κεφαλῇ, στίβαρᾷ δ' ἄρα χειρὶ
 πλᾶξεν ὑπὸ σκαιὸν κροτάφον καὶ
 ἐπέμπεσεν ὤμφ'
 ἐκ δ' ἐχούθη μέλαν αἷμα θοῶς
 κροτάφῳ χανόντος·
 καιῇ δὲ στόμα τύψε, πυκνοὶ δ'
 ἀράβησαν ὀδόντες.

368. ὡς A et vulgo; ὅς emendavit Struvius minor observall. p. 7, cum haec verba ad Acamantem referantur, pronomine indigeri non posse recte monens. Et idem ego quoque inveneram. Aliter enim versus addendus erat, quo diserte viri nomen adderetur, quemadmodum factum vides I, 777 ὡς δὲ καὶ αὐτὸν Πηλεΐδην ἐτέρωθεν ἐρήτηνον. VII, 164 ὡς δὲ καὶ αὐτοὶ ἀπόπροθι Τρώοι υἱὲς Τύρχουσαν κταμένους. Formula autem illa, quam h. l. recte restituit Struvius, dicitur quidem proprie „de eo, qui etiam sua sponte aliquam rem persequitur, ad quam exsequendam ab alio admonitum aut alia qualibet ratione adactum eum esse in antecedentibus relatum est,“ quae mea verba sunt in emendall. p. 203, sed dicitur etiam latiore sensu, qui, cum alius quid faciat, idem ipse quoque faciat. Vid. III, 11. IV, 348. 536, quo loco non recte l. c. repositurus eram ὡς δὲ καὶ ἄλλοι. IX, 285. XII, 304, quibus ex locis patet recte id etiam XI, 6 restitutum esse a Pauwio. Nec multum differt, ubi relativo membro adnectitur ὅς ὅρα καὶ αὐτός: vid. II, 249. 279. 366. III, 16. VI, 137. 237. 286. IX, 412. X, 301. XIV, 509.

369. μήτι A et vulgo, μήτι C1, μήτι Rhod., sed eum potius μήτι — et ita E1 C2 — voluisse jam Pauw. monuit, quam formam recepit Lehrs. Vid. Dorvill. vann. crit. p. 583, qui etiam Scaligerum μήτι

ἀλλήλων ἀπέρουξαν ἐελδομένους πονέεσθαι
 νίκης ἀμφ' ἐρατῆς· τῶν δ' ἐσσυμένως θεράποντες
 ῥινοὺς αἱματόεντας ἄφαρ σθεναρῶν ἀπὸ χειρῶν
 λῦσαν· τοὶ δ' ἄρα τυτθὸν ἀνέπνευσαν καμάτοιο
 μορξάμενοι σπόγγοισι πολυτροήτοισι μέτωπα·
 τοὺς δ' ἔταροί τε φίλοι τε παρηγορέοντες ἄγεσκον
 ἀντικρυς ἀλλήλων, ὥς κεν χόλου ἀλγινόεντος
 ἐσσυμένως λελάθωνται ἀρεσδάμενοι φιλότῃ·

reposuisse monet, et Spitzner. v. Gr. her. p. 44, a quo laudatis locis addas Apoll. Rhod. I, 560. Quint. V, 244 sq. — χέρεσ Α. — ὠρεγε idem fere quod apud Theocr. l. c. 102 ἐτώσια χερσὶ προδεικνύς. — τοῦσδ' Α; tacite corr. Rhod.

371. ἐρατεινῆς ΑC2; emend. Rhod. ἐρατεινῆς, τῶν δὲ τὰχ' οἱ θεράποντες pessima interpolatione C1. — „Illud ἐσσυμένως non potest esse sanum: nam ἄφαρ sequitur statim, vox ἰσοδύναμος et plane eadem. Aut scribendum τῶν δ' ἐσσύμενοι θεράποντες, aut τῶν δ' ἐσσυμένων θεράποντες. Posterius ego sumam, prius sumere possunt, qui volunt.“ PAUW. Utrumque malum est, pejus tamen, quod ipsi auctori praelatum receperunt Tychs. Lehrs. ἐσσυμένων. Nihil offensionis est in junctis cognatae significationis adverbis — differunt enim, cum ἄφαρ ad solum tempus objective, ut ita dicam, referatur, ἐσσυμένως quamquam saepe ad meram temporis notionem depressum videtur, semper tamen simul subjective studium animumque designat, quo res celeriter perficitur — cfr. III, 488 sq. τὰχα γαίαν — δυσομέθ' ἐσσυμένως. IV, 401 sq. τοῖσι δ' ἄρ' ἐσσυμένως καὶ ἀναλθέα τόματα — αὐτῆμαρ ἰαίνονται. Nec multum differunt X, 443 sq. ποσὶ καρπαλίμοισι φέρεσθαι Ἐσσυμένως, 449 sq. ἔλαφρότεροι δ' ἐφέροντο Ἐσσυμένως πόδες αἰέν. Omnino autem id adverbium Quinto in deliciis est.

372. ῥινοὺς καὶ αἱματόεντας E1.

373. λῦσαν Α; tacite corr. Rhod. — τοῖδ' Α; tacite corr. Tychs.

374. Cfr. Apoll. l. c. 86 sq.

σίαντι δὲ βαιὸν ἄπωθεν ἀπωμόρξαντο μειώπων
 ἰδρῶ ἄλις καμιατρὸν ἀντιμένα φυσιώωντες,

ubi quod recte ex Homericis locis reposuit Wellauerus μειώπων pro vulgata μειώπων, idem jam invenerat Gerhard. lectt. Apoll. p. 101. id. IV, 655 sq. ἵνα ψηφῖσιν ἀπωμόρξαντο καμόντες Ἰδρῶ ἄλις. Utrique praecessit Homerus Σ, 414 sq. de Vulcano

σπόγγω δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόρξαντο
 αὐχένα τε στιβαρὸν καὶ στήθεα λαχνήεντα.

375. τοῦσδ' Α; tacite corr. Rhod. — ἐτάροι Α; tacite corr. Tychs.

376. ὥς ed. Tychs. errore, quod corr. Spitzner. observatt. p. 95, qui simul Homericas imitationes (I, 112. ♀, 396. ζ, 55. Δ, 362 (non 350). Ζ, 526) notavit. — ἀλγινόεντος Α, ἀλγινόεντος C1 in ras. et ita corr. Sylburg. Pauw.

377. φιλότῃ Α, quod frustra explicare — amicitiam laesam reparantes — et ex Hesychio, ut solet, adstruere studet Pauw. Recte Tychs. φιλότῃ emendavit: vid. praeter Homericos locos Apoll. Rh. II, 462 ἐπέεσσιν ἀρεσδάμενος πνικνοῖσιν. III, 846 ἐννηχίοισιν ἀρεσδάμενός θνέεσσιν. — De similitudine, quae in pugilatus descriptione intercedit inter Apollonium et Quintum, Gerhardi verba l. c. p. 102 haec sunt: „magna utriusque poetae similitudo; quae cum in hoc uno loco reperitur, neque praeterea Apollonium imitatus videatur Quintus, certaminis descriptionem ex eodem vetere scriptore uterque desumpsisse videri potest; quamquam, si hoc fuit, servilis imitator fuit Apollonius, quod

ἀλλ' οἱ μὲν πεπίθοντο παραιφασίῃσιν ἑταίρων·
 ἀνδράσι γὰρ πινυτοῖσι πέλει νόος ἥπιος αἰεὶ·
 κῦσσαν δ' ἀλλήλους, ἔριδος δ' ἐπελήθητο θυμὸς 380
 λευγαλέης· τοῖς δ' αἴψα Θέτις κυανοκρήδεμος
 ἀργυρέους κρητῆρας ἐελδομένοισιν ὄπασσε
 δοιῶ, τοὺς Εὐνήος Ἰήσονος ὄβριμος υἱὸς
 ὄνον ὑπὲρ κρατεροῖο Λυκάονος ἐγγυάλιξεν
 ἀντιθέω Ἀχιλῆι περικλύστῳ ἐνὶ Λήμνῳ· 385
 τοὺς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἀριπρεπεῖ Διονύσῳ
 δῶρον, ὅτ' εἰς Οὐλύμπου ἀνήγαγε διὰν ἄκοιτιν
 Μίνωος κούρην ἐρικυδέα, τὴν ποτε Θησεὺς
 κάλλιπεν οὐκ ἐθέλων γε περικλύστῳ ἐνὶ Δίῃ·
 τοὺς δ' ἦϋς Διόνυσος ἐῶ πόρην υἱεῖ δῶρον 390
 νέκταρος ἐμπλήσας, ὃ δ' ἄρ' ὄπασεν Ὑψιπυλείῃ
 πολλοῖς σὺν κτεάτεσσι Θόας, ἧ δ' υἱεῖ δίῳ
 κάλλιπεν, ὃς δ' Ἀχιλῆι Λυκάονος εἵνεκα δῶκε·
 τῶν δ' ἕτερον μὲν ἔλεσκεν ἀγανοῦ Θησεὸς υἱός,

aegre mihi persuadeam.“ Apollo-
 nium a Quinto imitando diserte ex-
 pressum propterea negaverim, quod
 cum in singulis consentiant alia ta-
 men totius certaminis atque victo-
 riae apud utrumque est ratio. Ita-
 que potius uterque dicendus est
 usus esse certis illis locutionibus
 inde ab Homero per cyclicos alios-
 que poetas in pugilatu describendo
 traditis. Eae locutiones paullulum
 immutari quidem, nec tamen prorsus
 abjici poterant ea causa, quia
 quaevis ars ad singulas quibus con-
 stat partes artificiaque describenda
 certis utitur verbis verborumque
 conjunctionibus, quos *terminos tech-
 nicos* appellare solemus. Igitur ne
 certus quidem unius scriptoris locus
 ab utroque poeta ad imitandum de-
 sumptus est.

378. Male Pauw. καὶ οἱ conjecit.

380. κῦσαν A; corr. Tychs.

381. τοῖσδ' A; tacite corr. Rhod.

382. κρητῆρας A, κρητῆρας C1;
 corr. Rhod. — ὄπασεν A; corr. Syl-
 burg. Pauw., ὄπασσε ego scripsi.

383. Εὐνήος AC1, τοὺς νηρὸς
 C2, Εὐνήος E1 et ita corr. Rhod. —
 Ἰάσονος A et vulgo; corr. Spitz-
 ner. *manf.* p. 226, ubi Homerum
 Φ, 40 sq.

καὶ τότε μὲν μιν Λῆμον ἐνκτι-
 μένην ἐπέρασσε
 νηυσὶν ἄγων· ἀτὰρ υἱὸς Ἰήσονος
 ὄνον ἔδωκεν,
 unde rem hausit Quintus, adscripsit,
 — ὄβριμος A.

336. Male Pauw. potius τοὺς δ' desiderat.

387. ὄλυμπου A, Οὐλύμπου C1 et
 ita corr. Pauw.

388. Μίνωος A, Μίνωος E1 et
 ita corr. Rhod., cujus verba haec
 sunt: „restituendum Μίνωος pro
 Μίκωνος“, et Brod.

389. ἐθέλων περὶ κλύστῳ A,
 utrumque emend. Rhodom.; male
 Dausqu. ἐθέλοντι tentabat. Cfr. su-
 pra ad v. 185.

390. τοῦσδ' A; tacite corr. Rhod.

391. ἐμπλήσασ' ὃδ' ἄρ A; tacite
 corr. Tychs.

392. ἦδ' A; tacite corr. Rhod.

394. ἔλεσκεν A et vulgo, ἔλεσκειν
 emend. Struvius minor *observatt.* p.
 8. Praeter locos ab illo citatos (448.
 460. 496) cfr. Φ, 613 λέβηθ' ἔλε,
 614 ἀνάειρε — τάλαντα, 736 ἀέ-
 θλια — ἀνελόντες et 823 ἀνελίσθαι,
 778 κρητῆρ' — ἀνάειρε, 779 βοῶν
 ἔλε, 882 πελέκας — ἄειρεν, 883
 ἡμιπέλεκκα φέρειν. Sed haec satis.

ἄλλον δ' ἦϋς Ἐπειὸς εἰς ἐπὶ νῆας ἱάλλε
 γηθόδυνος τῶν δ' ἀμφιδεδρυμμένα τύμματα πάντα
 ἠκέσας ἔνδυκέως Ποδαλείριος, οὔνεκ' ἄρ' αὐτὸς

395

395. ἐπεις (sic!) A. — ἱάλλεν A et vulgo, ἱάλλε E1.

396. τῶν A; τῶν emend. Pauw. cfr. 371 et 403. Rhod. τοῖς δ' legisse videtur; vertit enim: quibus. — ἀμφιτετρυμμένα A et vulgo. „Malo etiam ἀμφὶ τετρυμμένα divisim. Sono autem ingratum est τετρυμμένα τύμματα. An ipse Quintus fortasse scripsit τετρυμμένα τύμματα?“ PAUW. Ei partim obsecutus primum Tychs. ἀμφιτετρυμμένα scribendum censuit, tum vero et ipse jam ἀμφὶ δεδρυμμένα ex v. 540 coniecit. Sed eum vulgatum ut retineret movisse videtur Heγνή nota, cujus verba haec sunt: „ἀμφιτετρυμμένα vix probari potest; τρύχειν est alterere, quod cum vulnere non convenit. Alterum ἀμφιδεδρυμμένα melius esset. Ego tamen nil mutandum puto: τρύω est perforo, fodio. Sunt vulnera corpore perfosso illata.“ Struvius αἶψα τεθρυμμένα coniecit, sed ipse αἶψα dubium esse confitetur; tamen recepit Lehrs., qui fratrem fortasse αἶψα scribendum coniecisse refert in praefat. p. X. Equidem quae olim horum ignarus in emendat. p. 201 sq. scripsi, ea paullum immutata repeto: „Vulnera quo pacto dici possint ἀμφιτετρυμμένα (ita enim scribendum esset) non perspicio: τρύω enim, quod proprie terendi habet notionem, translate plerumque de hominibus dicitur, qui laboribus et molestiis prorsus fatigati et exhausti sunt: vid. ad I, 637. Itaque pugiles quidem ipsi mutuis ictibus confecti dici poterant τετρυμμένοι, non vulnera ipsa. Haec Quintus ἀμφιδεδρυμμένα dixit verbo aptissimo. Δρύπειω enim de vulneribus dicitur, quibus cutis carnesque superiores lacerantur, et inprimis de iis vulneribus, quae non sollemnibus militiae telis, sed cum aliis instrumentis, tum unguibus inferuntur, nec tam secando et pungendo, sed radendo efficiuntur. De hasta quidem, quae stringendo cutem laedit II, 324, sed de vulneribus, quae eo efficiuntur, ut corpus

humi trahatur, Ψ, 187. Ω, 21. ρ, 480; similiterque de iis, qui mari immersi manibus in rupem eniti laborantes cutem deglubunt, ε, 435. Quint. XIV, 577. Inde sollemne est verbum de feminis, quae diligentes faciem et pectus unguibus dilaniant: Apoll. Rhod. III, 672. Orph. Arg. 598. Quint. XIV, 391. Et cfr. β, 153 de aquilibus pignantibus: δρυψαμένω δ' ὀνύχεσσι πυρραῖς. Ipsum verbum de plaga caestu inflictā legitur apud Apollon. Rhod. II, 109 δρύψε δὲ οἱ βλέφαρον. Et proxime accedit ipse Quintus infra v. 540

ἠκέσας ἔσσυμένως Ποδαλείριος ἔλκεα πάντα,

ὅσσα περιδρύφθησαν ἀπὸ δίοφροιο πεσόντες.

Idem compositum legitur XII, 471 πολλοὶ — Γυῖα περιδρύφθησαν. Contra, quod Struvius et Lehrsus praetulerunt ἀμφιτεθρυμμένα, ferri nequit: θρύπτειν, cui frangendi inest notio, de iis tantum dici potest vulneribus, quibus non solum cutis et carnes laeduntur, sed simul ossa confringuntur et comminuantur.“ Interim alia insuper facta est conjectura: Spitzner., qui olim v. Gr. her. p. 38 vulgata non offendebatur, post observat. p. 18 ἀμφιτετρυμμένα emendavit, quocum consentit Rostius in lexico pleniore I, p. 260, qui in eo errat quod ἀμφιτεθρυμμένα pro olim vulgato habet. Illud tamen ut significantius praetuli.

397. Rhod. αἶμα δ' ἄρ' αὐτὸς coniecit, sed scribere videtur voluisse αἶμα δ' ἄρ' αὐτοῖς: vertit enim: „nam sanguinem ipsis primum exprimit.“ Et illud quidem ex Hom. Δ, 218 αἶμα ἐκ μυζήσας ἐπ' ἄρ' ἦκια φάρμακα εἰδῶς πάσσε, τὰ οἱ ποτε πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων sumpsit. Verum recte contradixit Pauw., qui et ipse pronomen in clausula positum mutaturus erat: „Audacior est conjectura et plane supervacanea. Nam satis apte legi potest οὔνεκ' ἄρ' αὐτά, si articulus [potius pronomen K.] necessario

πρῶτα μὲν ἐκμύζησεν, ἔπειτα δὲ χερσὶν ἔῃσι
 ῥάψεν ἐπισταμένως, καθύπερθε δὲ φάρμακ' ἔθηκε
 κείνα, τὰ οἱ τὸ πάροιθε πατῆρ εὐδὲς ἐγγυάλιξε.
 τοῖσι δ' ἄρ' ἐσσυμένως καὶ ἀναλθέα τύμματα φωτῶν
 αὐτῆμαρ μορόεντος ὑπὲκ κακοῦ λαίνονται.
 τῶν δ' ἄφαρ ἀμφὶ πρόσωπα καὶ εὐκομόωντα κάρηνα
 τύμματ' ἀπαλθαίνοντο, κατηπιόωντο δ' ἀνία.

400

requiritur, quo certe carere possu-
 mus, ut Ellyptice (sic!) subaudia-
 tur, sicuti faciendum est saepe, et
 Rhodomannus hoc ipso loco facere
 debuit admissa suspitione sua. Pu-
 eri vident, nihilque apertius: *ea ex-
 suxit, τὰ τύμματα* et ictus ipsos.“
 In eandem cum Pauwio conjecturam
 ipse incidi in *emendatt.* p. 202:
 „potius in pronomine *ipse* offende-
 rim: illius enim temporis medicis
 nulli erant famuli, qui adjuvarent.“
 Et potest illa clausula *οὐνεκ' ἄρ'
 αὐτὰ* multis locis firmari: vid. I,
 768. II, 252. 303. III, 119. 312. IV,
 313. 416. *592. VII, 675. VIII, 365.
 IX, 98. X, 364. 460. XI, 405. 407. 467.
 XIII, 293. XIV, 196. 321. XIV, 616.
 Sed cum alios praeter Podalirium et
 Machaonem in Graecorum castris
 medicos fuisse ex v. 211 pateat, —
 vid. Spitzner. *ad II*, 28 — poeta
 descripturus, quam accurate (*ἐνδυ-
 κείως*) vulnerato prospexerit medico-
 rum princeps, eum et *ipsum* vulnera
 exsuxisse, et *suis manibus* (*χερσὶν
 ἔρσιν*) consuisse recte singulatim
 notavit. Cfr. XIII, 223 *οὐνεκ' ἄρ'
 αὐτὸς* Θυμὸν ἐέλεθετο παισὶν ἐπὶ
 σφειτέροισιν ὀλέσσαι.

398. *ἔῃσιν* A et vulgo; correxi.

399. *φάρμακ' ἔθηκε* A, *φάρμακα
 ἔθηκε* E1, unde receperunt Tychs.
 Lehrs., male: vid. *prolegg.* II, 1, §. 14.

400. *πάροιθε* A, *πάρουθε* C1 et
 ita conj. Sylburg. Pauw.; sed scri-
 bendum esse τὸ *πάροιθε* dixi ad
 I, 759.

401. *δ' ἄρ* A; tacite corr. Pauw.
 — *ἀνάλθεα* A; tacite corr. Rhod.

402. *αὐτῆμαρ* A; tacite corr. Pauw.
 — *μορόεντος ὑπ' ἐκ* A; „legi etiam
 potest *μορόεντος ὑπὲκ*.“ RHOD.
 „Non ineptum est *μορόεντος* vel *μο-
 γρόεντος*, sed magis *Emphaticum* et
 conveniens *μορόεντος*: vide modo

illud *ἀναλθέα*. Quare in gratiam
 Quinti ita legas, per me licet.“
 PAUW. Afferri posset ad vulgatam
 tuendam X, 327.

εἰσόχε σ' ἴγηειν ἀνιηρῶν ὀδυνάων,
 sed cum *μογόεις* vox sit alias igno-
 ta, praestat cum recentioribus edi-
 toribus reponere *μορόεντος*, qua
 voce etiam I, 152 *μορόεντα τεύχεα*
 usus est. Ὑπὲκ solus Lehrs. re-
 cepit.

403. *δ' ἄρ* A, *δ' ἄρα* C1; *δ'
 ἄφαρ* Rhod. emend., quod recte
 restituit Tychs., nihil curans Pauwi
 dubitationem, cui post *ἐσσυμένως*
 et *αὐτῆμαρ* in alio scilicet membro
 posita *ἄφαρ* nimium videbatur in-
 eptissimaeque in mentem veniebat ὡς
δ' ἄρα ἀμφὶ — Accedit quod *ἄ-
 φαρ* Quinto in deliciis est: eadem
 sede post pronomem ut h. l. legitur
 IV, 512. V, 15. IX, 444. X, 371. XII,
 399. XIV, 466. 485, praeterea I, 214.
 248. 263. 563. 701. 742. II, 231.
 278. 411. 461. 512. III, 289. 312.
 527. 592. IV, 372. 413. 535. VI, 429.
 568. 592. VII, 420. VIII, 95. IX, 22.
 430. XI, 35. 476. XII, 190. 461.
 470. XIII, 223. 399. 455. 503. XIV,
 533. — *εὐκομόωντα* A; tacite corr.
 Rhodom.

403. *ἀνία* A et vulgo; correxi.
 Postquam de singulis egimus, quaestio
 disceptanda est, quam movit Stru-
 vius minor *l. c.* p. 35 sq. haud scio
 an Pauwi verbis commotis: „si to-
 tam hanc clausulam amovisset Quin-
 tus, non peccasset hercule,“ de ex-
 tremis quatuor versibus. Dicit enim:
 „Utumvis par versuum apta est
 clausula praecedentium, neque tam-
 en omnes quatuor versus una scripti
 esse possunt. Pro genuinis habeo
 posteriores. In prioribus vitium leve
 remansit; scribendum enim est *λαί-
 νοντο*, ut saepe terminationes *ται* et

ἀμφὶ δὲ τοξοσύνης Τεῦκρος καὶ Ὀϊλέος υἱὸς
ἔστασαν, οἳ καὶ πρόσθε δρόμου πέρι πειρήσαντο·
τῶν δ' ἄρα τηλόσε θῆκεν ἑὺμελῆς Ἀγαμέμνων
ἰππόκομον τρυφάλειαν, ἔφη δέ τε „πολλὸν ἀμείνων

405

— in his carminibus confunduntur; cfr. Koechly *l. l.* p. 223. “ Erravit eo, quod praesens mutare quam intelligere maluit. Etenim v. 401 sq. in universum mira illorum remedium vis describitur, quasi suo etiam tempore iis uti liceat; cfr. ad I, 185; tum v. 403 sq., quod inde sequitur, etiam Epei et Acamantis vulnera illis medicamentis celerrime levata esse narratur.

405. Sagittandi certamen descripsit Homerus Ψ , 850—83, quem Quintus hic illic imitatus est, sed accuratissime Nonn. XXXVII, 703—49. Recte igitur apud hunc ante v. 723, quoniam nec alterum surrexisse pugnatorem nec ambos inter se sortitos esse indicatur, plures versus desiderari perspexit Graefius. Cum autem addit: „similis lacuna esse videtur in Quint. Cal. IV ante v. 405“ fallitur. Quintus enim certamen ipsum brevius narrat accuratius expositurus de Troilo: inde nec sortiendi mentionem fecit, certantes autem initio rite indicavit. Omnino Quintus non imitatur nisi sobrie et modeste. Accedit, quod narratio ejus ita est partibus suis absolula, ut sortiendi mentio nec ante nec post v. 405 injici commode possit.

406. $\sigma\acute{\iota}\alpha\sigma\alpha\iota$ A, $\acute{\epsilon}\sigma\tau\acute{\alpha}\sigma\alpha\sigma\alpha\iota$ C1, $\acute{\epsilon}\sigma\tau\alpha\sigma\alpha\iota$ e corr. Rhod. scripserunt Tychs. Lehrs.; sed $\acute{\epsilon}\sigma\tau\alpha\sigma\alpha\iota$ scribendum monuit Spitzn. *exc. V ad II.* p. XII et *observatt.* p. 94. — *περιπειρήσαντο* A; corr. Tychs.

408. $\acute{\epsilon}\phi\eta$ δέ ε A et vulgo, $\acute{\epsilon}\phi\eta$ δέ οἱ C1. „ $\acute{\epsilon}\phi\eta$ δέ οἱ, vel ε manente subjunge $\acute{\epsilon}\sigma\sigma\epsilon\sigma\theta'$: at in $\acute{\alpha}\mu\epsilon\acute{\iota}\nu\omega\iota$ finale expungendum.“ RHOD. Ei adstipulatur Pauw. optativum $\acute{\alpha}\mu\epsilon\acute{\iota}\nu\omega\iota$ in recta oratione minus convenientem esse monens. Id consilium etiam ab Heynio probatum secutus Tychs. $\acute{\epsilon}\phi\eta$ δέ ε πολλὸν ἀμείνω $\acute{\epsilon}\sigma\sigma\epsilon\sigma\theta'$. Offensus pronomine usu pro pronomine demonstrativo positi Bomt. *l. c.* p. 1232 $\acute{\epsilon}\phi\eta$ δέ $\acute{\alpha}\mu\epsilon\acute{\iota}\nu\omega\iota$ conjecit, quod reposuit Lehrs., probavit Hermann. *l. c.* p. 260,

quamquam sublata interpunctione scribi etiam posse putat:

— — — $\acute{\epsilon}\phi\eta$ δέ ε πολλὸν
ἀμείνω
 $\acute{\epsilon}\sigma\sigma\epsilon\sigma\theta'$ ὅς κέρσειεν ἄπο τρίχης
ὁξεί χαλκῷ,

scilicet ut ε aptum ex ἀποκέρσειεν referatur ad ipsam galeam. Sed neque hoc, ut ipse Hermannus sensit, satis commode fit, at Bonitianum $\acute{\alpha}\mu\epsilon\acute{\iota}\nu\omega\iota$ contra Quinti usum pugnare demonstravit Spitzn. *observatt.* p. 39, qui aut $\acute{\epsilon}\phi\alpha\sigma\kappa\epsilon$ δέ, aut $\acute{\epsilon}\phi\eta$ δέ τε rescribendum dixit. Horum posterius ut facilius Quintique usu accommodatus recepi. Sed in sequentibus librorum scriptura revocata orationem rectam revocandam esse jam in *epist. crit.* p. 711 sq. monui, usus Homericus loco, quem ante oculos habuit, Ψ , 853—58

— — — $\acute{\epsilon}\kappa$ δέ τρήρωνα πέ-
λειαν
λεπτῆ μῆρινθω δῆσεν ποδός, ἧς
ἄρ' ἀνώγει
τοξεύειν· „ὅς μὲν κε βάλῃ τρήρω-
να πέλειαν
πάντας ἀειράμενος πελέκειας οἰκόν-
δε φερέσθω·
ὅς δέ κε μῆρινθοιο τύχη ὄρνιθος
ἄμαρτών, —
ἦσσαν γὰρ δῆ κείνος — ὃ δ' οἶ-
σται ἡμιπέλεκτα.“

Nec tamen ex h. l. aliquid apud Quantum temporis injuria deletum existimaverim, quae fuit quamvis dubitantis Spitzneri sententia *l. c.* his verbis enuntiata: „Quae si accuratius inspexeris, nonnihil excidisse possis suspicari, quamquam ea de re anceps erit et ambiguum iudicium.“ Nam cum apud Quintum omnia bene cohaereant nec per se quidquam desideretur, hic ut supra — cfr. ad v. 405 — brevius rem narravit. Orationis rectae autem transitum multo abruptiorem infra habet XII, 35 sqq.

ὅστις ὑποκρίναιμι βίην ὑπέροπλον
Ἀχαιῶν
ῥέξαι ὑπὲρ νόστοιο ληκαιομένων μιν
ἀλύξαι

ἔσβεται ὅς κέρσειεν ἄπο τριχας ὀξεί χαλκῶ.“

Αἶας δ' αὐτίκα πρῶτος εὖν προέηκε βέλεμνον,
 πληῆξε δ' ἄρα τρυφάλειαν, ἐπηῦτησε δὲ χαλκὸς
 ὀξύτατον· Τεῦκρος δὲ μέγ' ἐγκονέων ἐνὶ θυμῷ,
 δεύτερος ἦκεν οἰστίον, ἄφαρ δ' ἀπέκερσεν ἐθείρας
 ὀξὺ βέλος· λαοὶ δὲ μέγ' ἴαχον ἀθροίσαντες,
 καὶ μιν κνδαίνεσκον ἀπείριτον, οὔνεκ' ἄρ' αὐτὸν
 πληγῇ ἔτ' ἀλγύνεσκε θεοῦ ποδός, ἀλλὰ μιν οὔτι
 βλάψεν ὑπαὶ παλάμῃσι θεοὺν βέλος ἰθύνοντα·
 καὶ οἱ τεύχεα καλὰ πόρην Πηληϊὸς ἄκοιτις
 ἀντιθέου Τρωίλοιο, τὸν ἠιδέων μέγ' ἄριστον
 Τροίῃ ἐν ἡγαθέῃ Ἐκάβῃ τέκετ', οὐδ' ἀπόνητο
 ἀργλατῆς· δὴ γάρ μιν ἀταρτηροῦ Ἀχιλλῆος

410

415

420

ἴππῳ ὑποπιήξας ἐδ' ἰγέ· „τὸν δ'
 ἐκάμοντο

Παλλάδι χωομένη Τρώων
 ὑπὲρ αἰχμητάων.“
 καὶ τὰ μὲν ὡς ἐπὶ θεῶν ἀνειρο-
 μὲν· σι πικρῶς κεν.

Medio versu orationem rectam ex-
 orditur rite ut h. l. indicatam XII,
 254

καὶ τις ἔφη· „ὡς τῷδε θεὸς μέγα
 κάρτιος ἔδωκε κτλ.

et XIV, 602

καὶ τις ἔφη· „τάχα τοῖον ἐπέχραεν
 ἀνδράσι χεῖμα κτλ.

Similis est ab oratione recta ad obli-
 quam transitus apud Apoll. Rhod.
 IV, 440 sq. 1117 sqq. Ne quis autem
 Atticorum more apud Quintum
 inferendum censeat ἔφη δ' ὅτι,
 videtur id ab Epicorum consuetudine
 abhorrere. Ego certe hunc tantum
 locum ex Theocrito notavi II, 101
 κῆφ' ὅτι Σιμαίθα τυ καλεῖ.

409. ἔσσεισθ' Tychs. ; vid.
 ad v. praecedentem. De optativo
 κέρσειεν, qui viros doctos ut vidi-
 mus transversos egit, olim in *ep.
 crit. l. c.* ita scripsi: „Si quis in
 optativo ὅς κέρσειεν offenderit, qui
 sane e communi usu vix locum ha-
 bebat, pro eo facili negotio aut κέρ-
 σισεν aut κέρσει (vel —ση) μιν (aut
 κερση κεν) substitui poterit. At
 apud Quintum optativi et conjunctivi
 usum etiam alibi mire commiscen-
 tem ambiguus iudicii adhuc haereo.“
 Ita tum quidem: nunc cognito re-
 centiorum Epicorum in modis po-
 nendis usu, de quo alio loco dis-

putabitur explicatius, rectissime scio
 positum esse optativum. Vid *pro-
 legg. II, 2, §. 40 et cfr. Nonn. l. c.
 713 sqq. Homeri imitatore;*

ὅς μὲν οἰστέυσειε πελειάδος
 ἄκρα τορήσας,
 ἡμίονον φερέτω πολυαλγία μάρ-
 τυρα νίκης·

ὅς δὲ παραπλάζοιτο πελειάδος
 εἰς σοπὸν ἔλκων —
 ἦσσανα τοξεύσειε καὶ ἦσσανα
 δῶρα δεχέσθω.

ἀπὸ A et vulgo; correxi.

410. cfr. Ψ, 862 sq.

Τεῦκρος δὲ πρῶτος κλήρω λάχεν,
 αὐτίκα δ' ἰὸν

ἦκεν ἐπικρατέως.

Nonn. l. c. 733 βέλος — ὀξύτερον
 προέηκε.

411. ἐπηῦτησε A; corr. Rhod.

412. cfr. Ψ, 870 σπερχόμενος
 δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρσει χεῖρὸς
 Τόξον.

413. οἰστοὶ V. — cfr. Ψ, 867

ἀντικρὸν δ' ἄρα μῆρινθον τάμε πι-
 κρὸς οἰστός.

O, 537

ὀῆξε δ' ἄφ' ἴππειον λόγον αὐτοῦ.

414. cfr. Ψ, 881 λαοὶ δ' αὖ θε-
 εῦντό τε θάμβησάν τε. Nonn. l. c.
 746 θάμβησαν ἐκβολὴν Ὑμεναίου.

416. ἐπαλγύνεσκε A et vulgo; ἔτ'
 ἀλγύνεσκε recte Lehrs. e conj. ne-
 scio cuius. — Pauw., „ne impedita
 sit oratio *articulorum* (sic!) copia,“
 pessime ἀλλὰ μὲν scripsit.

418. πόρῃ A; corr. Tychs.

421. ἀργλαόν· ἦδη γάρ A et vul-
 go, quod vertit Rhodom.: nec fruc-

ἔγχος ὁμοῦ καὶ κάροτος ἀπήμερσαν βιότοιο·
ὡς δ' ὀπόθ' ἐρσήμεντα καὶ εὐθαλέοντ' ἀνὰ κῆπον
ὑδροηλῆς καπέτοιο μάλ' ἀγχόθι τηλεθάοντα
ἦ στάχυν ἦ μήκωνα πάρος καρποῖο τυχῆσαι
κέρση τις δρεπάνω νεοθηγέει, μηδ' ἄρ' ἐάση
ἐς τέλος ἰδὺ μολεῖν μηδ' ἐς σπόρον ἄλλον ἰκέσθαι

425

tum cepit honorificum de ipso. Contra Pauw.: „*Ἀγλαόν* hic adverbialiter sumendum: ἀπόνητο ἀγλαόν, quod durum certe. An legendum ἀγλαοῦ? Sic verbum indolem suam servat: ἀπόνητο cum casu patrio pueri norunt.“ Eandem conjecturam Spitzner. fecit *mant.* p. 226, postquam, si quis Tychseni interpunctione comma post ἀπόνητο ponentis permotus ἀγλαόν ad τέκετο referat, eum refutavit. Ei rectissime oblocutus est Bonitius *l. c.* p. 1222 his verbis: „Quod Spitznerus conjecit ἀγλαοῦ, vereor ut epicae dicendi rationi conveniat; quum enim dicendum esset: *neque fructum cepit ab ejus nobilitate*, id neque ab Homero, neque ab ejus diligenti imitatore Quinto huc detortum putaverim, ut diceret: *neque fructum cepit a nobili*; dixisset credo οὐδ' ἀπόνητο Ἀγλαίης, uti alibi ἱππασίης, ὄλβου et similia (cfr. locos a Spitznero laudatos).“ Laudavit Spitzner. VII, 611 sq. οὐδ' ἀπόνητο Ὀλβου. VIII, 298 παιδὸς δ' οὐκ ἀπόνητο. IX, 187 sq. οὐκ ἀπόνητι ἐρατεινῆς ἱππασίης. X, 159 οὐδ' ἀπόνητο — νόστιον. Apoll. Rhod. I, 88 sq. οὐδ' ἀπόνητο Δωτίνης. Addi potest A, 736 ἀρειῆς. P, 25 ἦς ἦβης. Ω, 556 τῶνδ'. ω, 30 τιμῆς. Apoll. Rhod. II, 196 ἐδωδῆς. Hinc patet frustra Spitzner. *observatt.* p. 56 ex Quinti παιδὸς et ex Nonno III, 114 Ἀρμονίης ἀπόναιο. VII, 301 σῆς Κλυμένης ἀπόναιο suum ἀγλαοῦ defendere: debebat enim substantivum, non adjectivum poni. Sed non magis probandum est, quod Bonit. *l. c.*, cum apud Homerum λ, 324. π, 120. ρ, 293 nude ac simpliciter ponatur ἀπόνητο Quintus autem idem et ante inceptam comparationem dicere et post finitam repetere solet, conjecit interpunctione graviore post ἀπόνητο posita:

ἄχνοον ἤδη γάρ μιν ἀταρτηροῦ
^{Ἀχιλλῆος,}
comparans v. 432 Πηλείδης κατέπε-
γενεν ἔτ' ἄχνοον. Itaque recte
eum confutavit Spitzner. *observatt.*
l. c. Nam quo loco insolentiorum
particulae causalis posituram tueri
studebit VII, 535, de eo nunc pro-
sus aliter statuimus. Etiam versus
modulatio et in vulgata et in Boni-
tiana scriptura a Quinti elegantia
aliena est. Rectissime igitur Her-
mann. *rec. c.* p. 261 οὐδ' ἀπόνητο
Ἀγλαίης· δὴ γάρ μιν reposuit,
et verbum non ad Hecubam sed ad
Troilum referendum esse monuit.
Firmant eam emendationem praeter
locos supra allatos particularum δὴ
γάρ usus: vid. Quint. VIII, 354. IX,
187 qui proxime accedit: δὴ γάρ
μιν ἐπ' ἔγγει τῷσε φραεινῶ. XI, 94.
471. XIV, 568. Ceterum Nitzschius
ad 1, 292 cum dicit nihil esse mu-
tandum obscurius locutus est. Vi-
detur enim οὐδ' ἀπόνητο absolute
dictum putare.

423. εὐθαλόεντ' A; corr. Rhod.

425. τυχῆσας A; emend. Rhod.

426. νεοθηγέει AC2, νεοθηγέει C1
et ita corr. Sylburg. Pauw. — μηδ'
A et vulgo; correxi.

427. ἠδὲ A; emend. Rhod. —
μηδ' A et vulgo; correxi. — Pauw.
postquam fere quatuor poetae libros
peregit — nam antequam ederet
non esse perlectos jam Dorvillius
demonstravit — tam parum illius et
omnino epicae ubertatis gnarus erat,
ut offensus *tautologis his et impedi-
tis*, de dittographia halucineretur, ut
in aliis libris fuisset:

ἦ στάχυν ἦ μήκωνα, πάρος καρ-
ποῖο τυχῆσαι,
ἀμῆ τις κενεόν τε καὶ ἄσπορον
αἰθρομένοισι
μέλλονθ' ἐρσήμεντος ἐπ' εἶαρος ἀλ-
θαίνεσθαι,
ὡς νιδὸν κίλ.

ἀμῆσας κενέον τε καὶ ἄσπορον αἰθρομένοισιν

* * * * *

μέλλονθ' ἐρσήεντος ὑπ' εἵαρος ἀλθαίνεσθαι·

ὡς νῖδον Πριάμοιο θεοῖς ἐναλίγκιον εἶδος

430

in aliis vero

ἢ σιάνην ἢ μήκωνα, πάρος κερ-
ποῖο τυγῆσαι,
κέρση τις δρεπίνῳ νιοθηγεί, μήθ'
ἄρ' εἴση
ἐς τέλος ἡδὺ μολεῖν, μήθ' ἐς σπό-
ρον ἄλλον ἰκέσθαι·

ὡς νῖδον κτλ.

Doleas Batavum hodie non vivere: quam strenuus falcem suam uberibus Euripidis segetibus immittere cum Hartungo alisque grassatoribus certaturus esset!

428. αἰθρομένοισι A, nec quidquam e codd. varietatis notatum. „Lego interim αἰθοπι χάλκῳ, dum commodius inveneris.“ RHOD. Id receperunt Tychs. Lehrs. desperata re: nam ut faceam nutandi audaciam, ea locutio prorsus supervacanea minus commode de falce dicitur, cum praeterea semper de ense sive hostili telo dicitur. Pauw. autem egregie ineptiit scribens αἰροπίνοισι, h. e. „crescere cribris, quibus lolium et sordes a semine separantur: Graecismus est purus pulvis ἀλθαίνεσθαι αἰροπίνοισι.“ Ego quid de h. l. sentirem dixi jam in programm. p. 12, quae paullulum aucta hic repetere placet: „Hermannus olim-conjectura sane facillima αἰθρομένοισι legi volebat, id ut esset: „quae spica parcentibus vere ronifluo aucta incrementum erat captura.“ Sed nec verbum ipsum quadrat, quod ubicunque de parcendo dicitur — quod interdum apud Nonnum fit, ut III, 233. XVI, 36. XXVIII, 216 et cfr. Quint. I, 195 — reverentiae tamen semper involvitur affectio, qua quis tactus a re venerabili laedenda abstinet; nec datus commodi cum sequente versu jungendus Epicorum consuetudini respondet. Inde equidem olim aut ex Θ, 306—8, unde comparisonem duxit,

μήκων δ' ὡς ἐτέρωσε κάρη βάλεν,
ἢ ἐνὶ κήπῳ
κάρπῳ βριθομένη νοτίῃσι τε εἰαρινῶν ἡσιν·

ὡς ἐτέρωσ' ἤμυσε κάρη πῆληκι βα-
ρομένην,

(cfr. Ψ, 599 ὡσεὶ τε περὶ σταγύεσσιν ἐέρση Ἀγίου ἀλδήσκοτος. Theocr. XVIII, 78 ἄπειροι — Ἀγίων ἀλδήσκουσιν ὀφειλλόμενον Διὸς ὄμβρῳ) ἐν νοτίῃσι, aut ex IX, 475 ἀλθρομένην ἀνέμοισι scribi posse putabam. Utrumque vero cum et longius vulgato discederet nec per se ab omni parte satis faceret, tandem praestare mihi videbatur ἄνθεσιν οἴσι, id ut antecedentibus jungeretur. Nec profecto inepte ita poeta locutus esset designaturus plantam floribus luxuriantem semine adhuc vacuis, quae commode compararetur cum Troilo in ipso aetatis flore truncidatum. Sed nunc omnium verisimillima mihi visa est Hermanni suspicio literis mecum communicata, qua hic quoque ille versum excidisse statuit ferre hunc:

ἀμῆσας κενέον τε καὶ ἄσπορον αἰ-
θρομένοισιν

[ἢ ἐλίου βελέεσσι καὶ εὐ-
θέρμοις ἀνέμοισι]
μέλλονθ' ἐρσήεντος ὑπ' εἵαρος ἀλ-
θαίνεσθαι·

Vid. II, 664 αἰθρομένων ἔδος ἄστρον. Ceteris locis aut proprio sensu ponitur participium: I, 435. V, 109. 381. 389. VI, 219. X, 69. XII, 569. XIII, 232. 304. XIV, 18. 27. 103. 394. 622, aut αἰθρόμενος κέρη III, 492. αἰ. κραδίην de sitiente X, 278, αἰθρόμενον κῆρ II, 95.

429. Me invito I, 396 relictum est ὀπὸν ἐρσήεντος. — ἀλθαίνεσθαι A, ἀλθένεσθαι E1; corr. Rhod. Recte: vid. Spitzner. observall. p. 225.

430. „Totum hoc Episodion de morte Troili hic supervacaneum est et absque iudicio adhibitum.“ PAUW. Contra Tychs. recte monet insertam esse comparisonem, ut hoc quasi episodio certaminum narrationem variaret. Verbo notare sufficit, quam amplam dederit recentioribus poetis Troili mors materiam.

Πηλείδης κατέπεφνεν ἔτ' ἄχρουν εἰσέτι νύμφης
 νηίδα νηπιάχοισιν ὁμῶς ἔτι κουρίζοντα·
 ἀλλὰ μιν ἐς πόλεμον φθισίμβροτον ἤγαγε Μοῖρα
 ἤβης ἀρχόμενον πολυγηθέος, ὅπποτε φῶτες
 θαρσαλέοι τελέθουσιν, ὅτ' οὐκέτι δεύεται ἦτορ.

435

αὐτίκα δ' αὖτε σόλον περιμήκεά τε βριαρόν τε
 πολλοὶ πειρήσαντο θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἰῆλαι·
 τὸν δ' οὐτίς βαλέειν δύνατο στιβαρὸν μάλ' ἔοντα
 Ἀργείων· οἷος δ' ἔβαλεν μενεδήμιος Αἴας
 χειρὸς ἀπὸ κρατερῆς, ὥσει δρυὸς ἀγρονόμοιο
 ὄξον ἀπανανθέντα θέρευσ εὐθαλπέος ὦρη,
 ὅπποτε λῆια πάντα κατὰ χθονὸς αὐαίνηται·
 θάμβησαν δ' ἄρα πάντες, ὅσον χερὸς ἐξεποτήθη
 χαλκός, ὃν ἀνέρε χερσὶ δύω μογέοντες ἄειραν·

440

431. ἄχρουν A; emend. Rhod.

433. εἰς A et vulgo; correxi. — μοῖρα A et vulgo.

435. δεύετο V. — „ὅτε ingratum est post ὁπότε: sed sic saepe Quintus: quando non amplius eget cor. Et hoc jejunum, quia id, cujus penuria non amplius cor laborat, reticetur.“ PAUW. Illud quidem facile evitari posset scribendo τελέθουσι, τὸ δ' οὐκέτι δ. ἦ.; sed particulae duplicatae a Quinto minime abhorrent: vid. ad I, 69 et 195. Deinde facile quidem versus addi poterat hujus sententiae

ἦ νορῆης, ἦ τ' αἰὲν ἐφρέλκεται ἀνδρας ἐς αἰχμήν, verum nihil additum esse puto, cum δεύεσθαι, ubi ex sententiarum conjuncturarum vicinia cujus rei quis egeat intelligi potest, absolute poni soleat. Cfr. A, 134 ὄφρ' αὐτὸς ἐχθῆς γέρας, αὐτὰρ ἐμ' αὐτῶς ἦσθαι δευόμενον, ubi γέρας facile suppletur. X, 492 δευόμενος — πάς, ubi quis videt puerum rebus ad vitam necessariis egentem intelligi; Apoll. Rhod. I, 968 δῶκεν — ἀναξ μέθυ δευόμενοισι, 1181 ἦρα — δευόμενοις — ἐγγυάλιξαν. IV, 1488 δευόμενοις, ubi ex antecedentibus cibo caruisse patet. Nonn. XXXII, 283 μαρνάμενος δὲ δεύετο, ubi cave jungas cum sequente μὴ παρεόντος ἀνιχίτου Διονύσου. Ita h. l. ex illo θαρσαλέοι facile θάρσεος ad δεύεται ἦτορ mente additur.

436. De disci certamine vid. Ψ, 826 — 49. Nonn. XXXVII, 667 — 702.

437. cfr. Ψ, 831 ἀέθλου πειρήσεσθε.

438. τόνδ' A; tacite corr. Tychs.

439. οἷος ed. Rhod. Pauw. errore; οἷος A.

440. cfr. Ψ, 843 χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς. Nonn. l. c. 689 de disco ἐξ βριαρῆς παλάμης πεφορημένος.

441. ἀπαναθέντα A, ἀπαναθέντα C1; corr. Rhod. — θέρευσ A et vulgo; θέρευσ, quod corr. Spitzner. mant. p. 227, recepit Lehrs. — εὐθαλπέος A et vulgo; corr. Spitzner. l. c. et v. Gr. her. p. 41: obsecutus est Lehrs. — Cfr. Ψ, 845 ὅσον τις τ' ἔρρηψε καλαύροπα βουκόλος ἀνῆρ.

443. χειρὸς corr. Sylburg. Pauw. — Cfr. Ψ, 847 τοὶ δ' ἐβόησαν. Nonn. l. c. 695 sq. πάντες ἐπεσμιράγησαν — δίσκοιο τεθηπότες — ὄρμην.

444. χάλκεος — μογέοντε A; utrumque corr. Rhod. Sed difficilior est alia quaestio, quam ipse movi in ep. crit. p. 712 his verbis: „Hoc si legitur, profecto sensus hic est: stupebant, quam longe manibus evolavisset discus, quem duo viri manibus laborantes sustulerunt.“ Id intelligendum foret de viris, qui emissum telum sublatum reportaverint ad Ajacem. At vero is ipse discum tollit: vid. v. 463 αὐτὸς δ' αὐτ' ἀνάειρε μέγαν σόλον, opinor,

τόν ῥα μὲν Ἀνταίοιο βίη ῥίπτασκε πάροιθε

445

quia ceteris ponderosior videbatur. H. I. quid requiratur perspexit Rhodom. vertens: „quem vix magno labore sustulissent.“ Tum vero addenda particula *κέ*, quam qui inseruerit post A scripturam *μογέοντε*, non est obscurum cur ille non restituisse putandus sit ipsam poetae manum (nec melius esset ὄν ἄνδρε *κε* χ. δ. *μογέοντες*). Quem ego ita scripsisse arbitror

χαλκόν, ὄν ἄνδρε δύω μογέ-
οντέ κε χερσίν ἄειραν.

Quamquam haud scio an altius huius loci vulnus residat non corrupti verum etiam mutilati. Comparanti enim locos Homericos de magnorum lapidum mole E, 302 sqq.

— — — ὃ δὲ χερμάδιος λάβε
χειρὶ

Τυδείδης, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο
γ' ἄνδρε φέροισιν
οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'. ὃ δὲ μιν ῥέα
πάλλε καὶ οἶος.

M, 380 sqq.

μαρμάρῳ ὄκρῖοντι βάλων, ὃ ῥα
τείχεος ἐντόσ
κεῖτο μέγας παρ' ἐπαλξίν ἐπέριτα-
τος· οὐδέ κε μιν ῥέα
χείρεσσ' ἀμφοτέρῃς ἔχοι ἀνήρ οὐ-
δὲ μάλ' ἠβῶν,
οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'. ὃ δ' ἔρ' ἔ-
ψόθεν ἔμβελ' αἰέρας.

445 sqq.

Ἐκτιωρ δ' ἀρπάξας λᾶαν φέρεν, ὃς
ῥα πυλάων
ἐστήκει πρόσθε, πρυμνὸς παχύς,
αὐτὰρ ὑπερθεῖν
ὄξὺς ἔην· τὸν δ' οὐ κε δὴ ἄνδρε
δήμον ἀρίστω
ῥηιδίως ἐπ' αἰμαξαν ἀπ' οὐδ' οὐ
ὄχλίσσειαν,
οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'. ὃ δὲ μιν ῥέα
πάλλε καὶ οἶος.

eos igitur locos comparanti haud improbableerit, his quoque Quintum Homericum secutum plenius ita fere locutum esse:

χαλκός, ὄν οὐ κε δὴ ἄνδρε λί-
ην μογέοντες ἄειραν

[τῶν, οἳ νῦν γεγάασιν· ὃ δ'
ἔς πολὺ μιν βάλεν Αἴας.]

Eodemque modo Homerum imitatus Apoll. Rhod. III, 1365 sqq.

λάζετο δ' ἐκ πεδίοιο μέγαν περι-
ηγέα πέτρον

δεινὸν Ἐνναλίου σόλον Ἄρεος· οὐ
κέ μιν ἄνδρες

αἰζηοὶ πίσυρες γαίης ἄπο τυτθὸν
ἄειρον·

τόν ῥ' ἀνὰ χεῖρα λαβὼν μάλα τηλό-
θεν ἔμβαλε μέσσοις.“

Videntur haec non improbabiler disputari: tamen nunc rectissime arbitror habere vulgatam, quae sane ad duos ex plebe viros referenda est, qui discum longissime ab Ajace emissum tollunt eique referunt. Ipsum enim id viae spatium emensum esse, ut telum sua manu referret, quod ministrorum erat, illorum heroum consuetudini repugnat; a qua si Ajax h. I. ea causa recessisset, quam indicavi, disertius id exposuisset poeta. Nec dubito, quin Homerum ante oculos habuerit 848 sq.

ἀνστάντες δ' ἔταροι Πολυπόιτα
κρατεροῖο

νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς ἔφερον βασι-
λῆος ἄεθλου.

Jam quid sibi velit v. 463 αἰτῆς δ' αὐτ' ἀνάειρε μέγαν σόλον patet: ipse ex amborum qui attulerant manibus discum recepit, quo diligentius eum custodiret finitisque certaminibus in suum tentorium referret. Loci autem Homeri et ille Apollonii, quibus transversus actus sum, comparari si rem spectes non debent propterea, quod lapides illic memorantur *semel* conjecti, eo quo conjecti sunt loco mansuri: horum igitur pondus non potuit ita describi, ut duo pluresque viri *re vera* in iis tollendis laborasse dicerentur. Rectius comparassem Ω, 452 sqq. de Achillis tentorio:

ἀμφὶ δὲ οἱ μεγάλην αὐλήν ποιή-
σαν ἄνακτι

σταυροῖσιν πυκνοῖσι· θύρον δ' ἔχε
μοῦνος ἐπιβλής

εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρ-
ρήσσεσκον Ἀχαιοί,

τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην
κλήϊδα θυράων,

τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιρ-
ρήσσεσκε καὶ οἶος.

445. τὸν ῥα μιν A, quod revocavit Lehrs. postquam Tychs. ex Rho-

δηδίδως ἀπο χειρὸς ἑῆς πειρώμενος ἀλκῆς,
πρὶν κρατερῆσι χέρεσσι δαμήμεναι Ἡρακλῆος·

dom. conjectura τὸν ῥα μὲν scrip-
sisset. Et illud quidem ut II, 161
τοῖς δέ σφιν, ubi cfr. notam, olim
probativ Hermann. *Orph.* p. 798.
Sed eam pronominum cumulationem
a Quinto alienam esse ipse jam du-
dum perspexit. Inde equidem in
rec. l. p. 76 Lehrsianum rejeci, nec
Rhodomanniano tamen contentus
eram, particulam μὲν incommode
positam arbitratus. Itaque aut τὸν
μὲν ἄρ' ex I, 256. II, 3. V, 81.
XII, 43. XIV, 591 repositurus eram:
verum ex his ipsis locis apparet
pronomini particulis μὲν ἄρ' elato
alterum semper opponi pronomen,
ut primo loco

τῆ μὲν ἄρ' ἐς κραδίην ἔλασας δόρυ,
τῆ δ' ἐπὶ νηδὺν

φάσγανον ἐγγράμψας,

aut καὶ ῥά μιν, quod legitur VI,
153. 399. VII, 293. VIII, 104. IX,
406. XII, 286. XIV, 108: sed hi ipsi
loci, ut etiam ceteri quibus καὶ ῥα
legitur — I, 238. 271. 357. 750. II,
242. 255. IV, 359. 568. V, 171. 440,
531. 547. VI, 7. 40. 96. 103. 240.
276. 360. 516. 525. VII, 20. 25. 37.
591. 685. VIII, 26. 165. 487. IX, 49.
70. 169. 428. X, 40. 161. 213. 283.
336. XI, 44. 101. 247. 263. 307.
325. 487. XII, 155. 169. 217. 498.
539. XIII, 6. 14. 184. 271. XIV, 28.
45. 316. 386. 422. 519. 542. 576 —
docent, eas particulas non poni nisi
ubi res quae iis adnectuntur prae-
cedentem narrationem continuant:
h. l. vero quae olim fuerit disci sors
exponitur. Postremo τῶ ῥά μιν ex
II, 86. 111. 327 scribi posse puta-
bam, ut dicatur Antaeus propterea
usus esse disco, quia gravissimi
esset ponderis. Verum et repugnat
ῥηδίδως sequente versu, et omnino
sequentis loci consilium: vult enim
demonstrare, ante Ajacem robustis-
simis tantum viris ejus teli mittendi
vires fuisse. Et vid. Ψ, S27 sqq.,
quem locum imitatus est:

ὄν πρὶν μὲν ῥίπτασε μέγα σθένος
Ἡετίωνος.

ἀλλ' ἦτοι τὸν ἐπεφνε ποδάρκης
δῖος Ἀχιλλεύς·

τὸν δ' ἄγει ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι
κτεάτεσσιν.

Unde ne quis h. l. τὸν ῥα πρὶν
scribendum censeat, temporis notio
sequente πάροισθε satis infertur, nec
πρὶν secunda pedis thesi aliter legi-
tur apud Quintum nisi post cae-
suram tertii pedis trochaicam bis:
VI, 15. XIII, 232. Itaque revocavi,
quod jam Tychs. posuerat τὸν ῥα
μὲν, ubi particula μὲν non acsi
legatur τὸν μὲν ἄρ' ad solum pro-
nomen, sed ad totum membrum re-
fertur, quo primus teli possessor
nominatur, cui alia opponuntur 448
sqq. Ita saepius apud Quintum par-
ticulae μὲν ubi toti membro efferen-
do inservit, vocabulum praeponitur,
cui minus videatur aptius adjungi,
quam alii ex iis, quae sequuntur.
Vid. IV, 74

ἀλλ' ὅτε δὴ κερφαλὰς μὲν ἐπ'
ἀντιολίην ἔχον ἄρχειοι,
exspectes ἐπ' ἀντιολίην μὲν. VII,
268

ἀλλὰ σὺ μὲν μιν ἄκουσον, εἰς
δ' ἐνίμιμνε δόμοισι,
exspectes ἄκουσον μὲν. X, 187

δαίδαλα μὲν οἱ τόσσα περὶ ζω-
στήρα τέτυκτο,
ἀλλὰ δέ οἱ γωρυτὸς ἀπείριτος ἀμφ-
εκέαστο,

exspectes τόσσα μὲν. XII, 56

Ζηνὸς μὲν γὰρ ἔπερθε μέγα κτυ-
πέουσι δι' αἰθρῆς
βρονταὶ ὁμῶς στεροπῆσι· παρὰ ἴσ-
σοισι δὲ λαοὺς

δεξιοὶ ὄρνιθες,
exspectes βρονταὶ μὲν. Ibid. 248

ἔργον μὲν τόδ' ἔγωγε λιχαιομέ-
νοισι τελέσσω,
exspectes vel τόδε μὲν vel ἔγωγε
μὲν. Ibid. 275

ὦ Νέστορ, σὺ μὲν ἐσσι νόῳ προ-
φειρέστερος ἀνδρῶν
πάντων· ἀλλὰ σε γῆρας ἀμείλιχον
ἀμφιμέμαρσεν,
exspectes νόῳ μὲν. Ibid. 375

Ἄργεῖοι μὲν νησὶν ὑπὲρ πόν-
τιο φέβονται —
Κάλχαντος δ' ἰόητι δαΐφροσι Τρι-
τογενεῖη
ἵππον ἐτεκτιήναντο,

exspectes φέβονται μὲν. XIV, 316
καὶ ῥ' ἢ μὲν πρηγῆς χαμάδις πέ-
σε· τῆς δ' ὑπὸ δειρῆ
φροινίχθη περὶ πάντα,

Ἡρακλῆς δὲ μιν ἤϋς ἐλὼν σὺν ληίδι πολλῇ
ἀκαμάτης ἔχε χειρὸς ἀέθλιον, ἀλλὰ μιν ἐσθλῶ
ὔστερον Αἰακίδῃ δῶρον πόρην, ὅππότε ἄρ' αὐτῷ 450
Ἴλιον εὐπύργοιο συνέπραθε κύδιμον ἄστν,
κεῖνος δ' υἱεὶ δῶκεν, ὃ δ' ὠκυπόροις ἐνὶ νηυσὶν
ἐς Τροίην μιν ἔνεικεν, ἵνα σφετέροιο τοκῆος
μνωόμενος Τρώεσβιν εὐσθενέεσβι μάχοιτο 455
προφρονέως, εἴη δὲ πόνος πειρωμένων ἀλκῆς
τόν ῥ' Αἴας μάλα πολλὸν ἀπὸ στιβαρῆς βάλε χειρός·
καὶ τότε οἱ Νηρηῖς ἀρακλυτὰ τεύχεα δῶκε
Μέμνονος ἀντιθέοιο, τὰ καὶ μέγα δηήσαντο
Ἄργεῖοι· λίην γὰρ ἔσαν περιμήκεα πάντα·
καὶ τάγε καρχαλόων ὑπεδέξατο κύδιμος ἀνήρ· 460
οἶω γὰρ κείνῳ γε περὶ βριαροῖσι μέλεσβιν
ἤροσβεν ἀπλήτοιο κατὰ χροὸς ἀμφιτεθέντα·
αὐτὸς δ' αὐτ' ἀνάειρε μέγαν σόλον, ὄφρα οἱ εἴη
τερπωλῆ μένος ἤϋ λιλαιομένῳ πονέεσθαι.

exspectes προηγῆς μὲν. Et pertinet huc illud ἐν μὲν ἔσαν — ἐν δὲ VI, 200. περὶ μὲν θεῖν Ἔσκε θεός, περὶ δ' αὐτε μάχη — 517. εὐ μὲν — εὐ δὲ — κεκασμένον VII, 46. 608. — πάροιδεν A et vulgo; correxi.

448. Pauw. ad 449, quia ibi repetitur μιν, hic male conjicit δὲ μὲν ἤϋς.

451. εὐπύργοιο A; tacite corr. Rhodom.

452. ὃδ' A; tacite corr. Tychs.

454. Vid. prolegg. II, 2, §. 42.

456. „Suspectum est μάλα πολλόν. Mallem scriptum esset μάλα πόρρω.“ PAUW. Cur id ferri nequeat notum est; melius certe τηλόσ' vel τηλοῖ ex X, 407. ε, 318 et 431 scripsisset. Sed rectissime habet vulgata. Πολλόν enim plerumque quidem, ut apud Homerum, superlativo vel comparativo augendo inservit — I, 106. 705. II, 298. IV, 408. 456. 466. 472. 492. 531. 571. V, 202. 235. 241. 462. 554. VII, 602. 652. IX, 250. XI, 261. XIII, 244. XIV, 112. 265 — aut valde significans verbo vel loci adverbio, ut ἀπωθεν etc., additur — III, 477. IV, 564. VI, 626. VII, 391. 563. VIII, 12. IX, 267. X, 106. XII, 293. 435. XIV, 513 —; sed ut apud Ho-

merum ἐπὶ πολλὸν ἐλίσσειται Ψ, 320 longinquum in spatium significat, ita et h. I. et XI, 108 simplex πολλόν positum est. Legitur ibi

Εὐρύαλος δ' ἄρα πολλὸν ἀπὸ
στιβαρῆς βάλε χειρὸς
λαῶ μέγαν.

457. δῶκεν A et vulgo; correxi.

462. ἤροσβεν A; tacite corr. Rh.

463. αὐτός A; tacite corr. Rhod. — αὐ ed. Rhod. errore. — ὄφρα A; corr. Tychs.

464. τερπωλῆς A. „τερπωλῆς μένος et τερπωλῆς μένος ἤϋ pro oblectamento et oblectamento singulari inflatum est et Dithyrambicum. Si πονέεσθαι exercere significare posset, aut πονέεσθαι μένος ἤϋ dici pro πονέεσθαι κατὰ μένος ἤϋ, scriberem non invitus ὄφρα οἱ εἴη Τερπωλῆ μένος ἤϋ. Sed neutrum sermonis indoles videtur admittere.“ PAUW. Receptit Tychs. Lehrs., quorum hic verit: „vim strenuam si cuperet exerceri.“ Contra ego in emendat. p. 202 sq. ita disputavi: „Locutio τερπωλῆς μένος recte visa est editoribus insolentior. quam quae ferri possit. Neque enim Rhodomanni interpretationem ulli placere puto: „ut sibi foret singulari oblectamento;“ neque etiam ex Op-

οἱ δ' ἄρα θηριόωντες ἐφ' ἄλματι πολλοὶ ἀνέσταν·

465

piano Hal. IV, 105 *νίκης τε γλυζύ-
δωρον ἔλειν κράτος*, aut ex Quinto
ipso XIV, 86 *νίκης ἐρικυδέος ὄβρι-
μου ἀλκῆν* defendas eam scripturam.
Itaque Tychs. dedit: — *τερωπὴ,
μένος ἢ ἠλαιομένῳ πονέσθαι*. Sed
hic offendit *πονέσθαι* accusativo
junctum. (Jungitur quidem cum
accusativo, sed tantummodo ejus
rei, quae labore perficitur, ut *δαῖτα*
Apoll. Rh. I, 1185. II, 263. *κερυν-
νόν* I, 731. *ἀέθλους* 1348. *ὄσσα* II,
1021. *πάντα* IV, 418. *ἔρκος ἀλωῆς*
Mosch. IV, 100 et apud Quintum
ipsum *πολλά* III, 531, atque passivo
δορὺ πονηθέν I, 593, saepius *πεπό-
νητο* V, 39. VI, 212. 241. VII, 202.
XIV, 454.) „Itaque ego scribendum
censeo: ὄρα οἱ εἴη τερωπὴ βέ-
λος ἢ ὄ. Quam familiaris haec lo-
quendi ratio sit Quinto, supra ad I,
329 vidimus. Vide etiam supra v. 455
εἴη δὲ πόνος περιωμένῳ ἀλκῆς. *Βέλος*
autem quin recte de disco dicitur,
nemo dubitabit: infra XI, 117 dictum
est de lapide.“ Ut et Ξ, 439. De
ipso disco dicitur *βέλος* Nonn. l. c.
683. 84. Verum alia obstant, primum
quod num Quintus dicturus fuerit
βέλος ἢ ὄ dubitandum videtur: vid.
ad I, 184; deinde quod omnino μέ-
νος propter v. 446 *εἴης περιώμενος*
ἀλκῆς et 455 vix videtur abjici posse.
Itaque cum persuasissimum mi-
hi esset propter hos ipsos locos μέ-
νος ad sequentia trahendum esse,
conjectabam *μένος ἢ ἠλαιομένῳ*
τανύεσθαι provocans ad II, 375
τανύοντο δὲ — *ἵπποι*, 475 *ἐν δὲ*
ῥυτῆρσι τάνυσθεν. ζ, 83 *οἱ δ' ἄμο-
τον τανύοντο*. Sed hac locutione,
quae sua propria vi intelligenda est,
illud defendi nequit. Nec magis
probaverim, quod Hermann. olim ex
Σ, 263 sq. conjecit *δατέεσθαι*.
Ibi enim cum legitur

— — — *ὄθι περ Τρωῆς καὶ*
Ἀχαιοὶ
ἐν μέσῳ ἀμφοτέρου μένος Ἄρης
δατέονται,

sensus hic est: „ubi Trojani et
Graeci bellicum furorem pari animo
et effectu in se invicem exercent.“
Potius retinenda est Pauwi emen-
datio, verum aliter explicanda hoc
modo: „ut eum strenua vis delecta-
ret laborare cupientem.“ *Πονέσθαι*

h. l. ut Latinorum *laborare est vim
suam in aliqua re tractanda inten-
dere sive exercere*. Ita I, 452 *πο-
νησάμεναι περὶ χάραγος*. V, 186 *οἱ*
δ' ἔξοντι ἐπ' ἐρετμὰ *πονέμενοι*.
VII, 172 *ἵπποισι πονέμενον*. IX,
199 *κρατιοῦσι πονησάμενος παλά-
μησιν* — *κατέχευεν* — *καρπὸν ἐλαί-
ης*, similiterque saepius hoc ipso li-
bro de virium in certaminibus in-
tentione, 19 *πυγμαχίῃσι ἠλαιόμε-
νος πονέσθαι*, 246 *σιμβαρῆσιν ἄθην*
πονέοντο χρεῖσσι, 263 *ἀλλὰ καὶ ὡς*
ἀνόρουσεν ἐελδόμενος πονέσθαι,
269 *τοὶ δ' ἴσχυοντο πονέμενοι*, 356
ἄμοτον πονέοντο, 370 *ἀλλήλους ἀ-
έουσαν ἐελδομένους πονέσθαι*, 479
ἐελδόμενος πονέσθαι *Χερσὶν ὁμῶς*
καὶ ποσσίν, 579 *ἀμφ' Ἀχιλῆος ἄ-
εθλα πονεύμενος*. Inde de variis
laboribus dicitur III, 290. 386. XII,
133. 138. XIV, 400, et cfr. supra.
Inprimis autem Quintus verbo usus
est de *labore bellico*, qui et agendo
et patiēdo sustinetur: II, 483 *ἀπει-
ρέσιον πονέσθαι* *Δῆριν ἀνὰ σιονό-
εσσαν*. VII, 20 *πονέοντο πολυκμήτω*
ὄπ' Ἄρηι, 414 *ὄνυρῶς πονέοντο*
Μαρονάμενοι. XII, 291 *πολλὰ πονη-
σαμένοισι κατὰ κλόνον ἄλγεα λυγρά*,
saepissimeque ita, quod Quinto pe-
culiare, *absolute* ponitur: vid. II,
275. I, 137. 215. 451. II, 321. 655.
IV, 243. II, 215. 363. 528. III, 283.
XII, 69. V, 24. 104. VII, 414. 578.
VIII, 396. 182. IX, 145. 180. 204.
XI, 4. 247. 346. 353. VIII, 178. IX,
279. XII, 8. VI, 195. 320. VIII, 14.
IX, 119. 536. XII, 285. IV, 595. V,
304. VI, 437. X, 52. XI, 492. V, 293.
XII, 79. Cfr. ad II, 154. Paucis
quibusdam locis ita ponitur, ut fere
nihil denotet, nisi *moveri*, ut XI, 78
δεξιτερῇ — *ἐς αἰχμὴν Ὀρμαινεν*
πονέσθαι, 199 *φαιῆς κεν χατίου-
σαν ἐθ' ἵππασίης* (vulgo — *ίη*) *πο-
νέσθαι*. XIII, 38 *ἐξ ἵπποιο χαμᾶζε*
Ὀρμαινον πονέσθαι, ubi cfr. not.,
447 *ὄρμηθεν πονέσθαι ἐφ' ἴδατι*,
de quibus locis monuit Struvinus mi-
nor *observatt.* p. 30 sq. Activum
ponitur X, 131 de Luna Endymionis
amore laborante, et singulari modo
XI, 212 *ἀμφ' ἄροτρον πονέων τε*
πόνον, ubi cfr. not.

465. οἱδ' A; tacite corr. Tychs.
— *θηριόωντες* A; emend. Pauw. ad

τῶν ἄρ' ὑπέροσε πολλὸν ἑὺμελῆς Ἀγαπήνωρ
 σήματα· τοὶ δ' ὁμάδησαν ἐπ' ἀνέρι μακρὰ θορόντι·
 καὶ οἱ τεύχεα καλὰ πόρεν μέγαλοιο Κύνκοιο
 δια Θέτις· τὸν γὰρ ῥα φόνῳ ἐπι Πρωτεσιλάου
 πολλῶν θυμὸν ἐλόντα κατέκτανε Πηλέος υἱὸς
 πρῶτον ἀριστήων· Τρωᾶς δ' ἄχος ἀμφοκέλυψεν.

470

αἰγανέη δ' ἄρα πολλὸν ὑπέρβαλε δηριόωντας
 Εὐρύαλος· λαοὶ δὲ μέγ' ἴαχον· οὐ γὰρ ἔφαντο
 κείνον ὑπερβαλέειν οὐδὲ πτερόεντι βελέμῳ·
 τοῦνεκά οἱ φιάλην πολυχανδέα δῶκε φέρεσθαι
 μήτηρ Αἰακίδαο δαΐφρονος, ἣν ποτ' Ἀχιλλεὺς
 ἀργυρῆν κτεάτισσε βαλὼν ὑπὸ δουρὶ Μύνητα,
 ὅπποτε Λυρνησοῖο διέπραθε Τρώϊον ἄστει.

475

Αἴας δ' ὀβριμόθυμος ἐελδόμενος πονέεσθαι
 χερσὶν ὁμῶς καὶ ποσσὶν ἀνιστάμενος καλέεσκεν
 ἐς μέσον ἠρώων τὸν ὑπέρτατον· οἱ δ' ὀρόωντες
 θάμβεον ὀβριμον ἄνδρα καὶ ἄλκιμον· οὐδέ τις ἔτλη
 ἄντα μολεῖν· πάντων γὰρ ὑπέκλασε δεῖμ' ἀλεγρινὸν
 ἠρορῆν, φοβέοντο δ' ἀνὰ φρένα, μὴ τινα χερσὶ
 τύψας ἀκαμάτησιν ὑπὸ πληγῆσι πρόσωπον

480

485

472 et Tychs., vid. Spitzner. obser-
 val. p. 63 sq. et supra v. 244. 255.
 — ἐγάλατος A, ἐφ' ἄλκατος C1
 et ita corr. Rhod. metri immemor,
 quod corr. Tychs. restituito dativo.

466. δ' ἄρ' A, quod revocavi;
 ἄρ' Tychs. errore, nam nec ejicien-
 dae particulae causa fuit nec quid-
 quam adnotavit; quem secuti sunt
 ceteri.

467. τῶ A; emend. Rhod. — θο-
 ρόντις A; emend. Rhod.

468. πόρε A et vulgo; correxi.

469. γὰρ A, γὰρ ῥα C1 et ita
 corr. Rhod. — ἐπὶ A et vulgo; corr.
 Lehrs.

474. Recte Rhod. πτερόεντι βε-
 λέμῳ vertit pennigera sagitta. Cfr.
 ad XII, 443.

477. Μήνητα A, Μύνητα corr.
 Brod. et Rhod. in versione. Cfr. B,
 692. T, 296.

479. ὀβριμόθυμος A; corr. Tychs.

481. οἱδ' A; tacite corr. Tychs.

482. ὀβριμον A; corr. Tychs.

484. Olim offensus pronomine τινά
 eam ob causam, quod quisvis sibi
 metuens videatur ipse tantum con-

gressionem cum Ajace detrectare de
 ceteris securus, aut μή ποτε tenta-
 bam — cfr. ad II, 622 —, aut μή
 τάχα vel μή μέγα. Ne quis μή νύ
 τι χερσὶν aut μή τι χεῖρεσσι, quod
 tacite scripsi in rec. l. p. 76, resti-
 tuendum arbitretur, hae particulae
 non junguntur nisi in absoluto mem-
 bro sequente aut conjunctivo adhor-
 tativo aut imperativo: I, 419. II, 28.
 III, 9. 647. 780. VII, 660. IX, 102.
 313. XIV, 155. 185 et cum infini-
 tivo in oratione obliqua VI, 339.
 His locis autem καὶ μή τι περὶ φο-
 σὶν ἄλλο νοήση XII, 241 et μή δή
 τι παρήλτεν ἀφραδίησιν 417 prono-
 men τι suam vim retinet. Nunc ve-
 ro vulgatam retinendam arbitror: ut
 enim ex sequente μέγα δ' ἀνέρι
 πῆμα γένηται apparet, non solum
 sibi quisque, sed omnino timet, si
 quis cum Ajace sit congressurus.
 Inde: ὄψε δὲ πάντες ἔνευσαν ἐπ'
 Εὐρύαλω: alioquin statim fecissent.
 Specie tantum similis est Nonni lo-
 cus supra allatus XXXVII, 512

μή ποτέ μιν πλήξσει κατ' ὀφρύ-
 ος ἢ μετώπον.

συγγέη ἐσσυμένως, μέγα δ' ἀνέρι πῆμα γένηται·
ὄψι δὲ πάντες ἔνευσαν ἐπ' Εὐρύαλω μενεχάρμη
ἴδμοι πυγμαχίης, εὖ εἰδότες· ὅς δ' ἐνὶ μέσσοις

487. ἔνευσαν A. „Interpres (i. e. Rhod.): *intuiti sunt Euryalum*. Deducit igitur ἔνευσαν a λεύσσω, cuius tempus illud nescio, an alibi reperitur. Sciunt periti, neque verba perdere necesse. An forte scriptum olim ἔλευσσον? (Hoc sine dubio ipsum legit Rhod.) „Id sane facilius admitti posset, quam ἔνευσαν: sed dubito, et aliud mendum suspicor. Quid si legamus ἔνευσαν ἐπ' Εὐρύαλω, *nulum dederunt Euryalo, capite Euryalum ad pugnam hortati sunt?* Sane hoc appositissimum foret; et ita in concione et turba hominum fieri solet.“ PAUW. ἔλευσσον recepit Tychs. fortasse ob v. 306 ἐπέδρακον ἀλλήλοισιν, cuius loci alia est ratio. Ibi enim circumspiciunt, si quis sit proditurus, h. l. eum quem prodire volunt adhortantur et sollicitant. Rectius igitur Lehrs. ἔνευσαν reposuit, quod etiam Spitzner. *mant.* p. 227 probat, qui eam emendationem Pauwi esse ignorans Anonymo cuidam adhibuit, qui eam editioni Wechelianaе a Schaefero sibi commodatae adscriperit. Locus autem, quo solo usus est Spitzner., XIII, 34 sq.

οἱ ῥά οἱ ἔνδον ἰόντες ἐπέκλυον· ἐς
δ' Ὀδυσῆα
πάντες ἐπ' οὐαὶ ἔνευσαν· ὃ δὲ
σφειας ὀφρύνεσεν
ἦκα καὶ ἀτρεμῶς ἐκβήμεναι,
ubi cave ὄμματ' ἔνευσαν conjicias. Audito Sinone enim principes Grajorum aures inclinant versus Ulixem, quid ille sit imperaturus omnium callidissimus et dux constitutus exspectantes: oculos si in illum convertissent, nihil eos juvisset, quippe equi undique oclusi tenebris circumfusos. Sed jam ex Homero quaedam afferri poterant: I, 223 νεῦσ' Αἴας Φοίνικι, 620 Πατρόκλησ' ὄγ' ἐπ' ὀφρούσι νεῦσε σιωπῆ. π, 283 νεύσω μὲν τοι ἐγὼ κεφαλῆ. φ, 431 ἦ καὶ ἐπ' ὀφρούσι νεῦσεν. ρ, 330 νεῦσ' ἐπὶ οἷ καλέσας.

488. Lehrs., quia h. l. sane de

pancratio sermo est (vid. 479 sq. Αἴας — ἐελδόμενος πορεύεσθαι Χερσὶν ὁμοῦ καὶ ποσσίν), *παυμαχίης* scripsit, quam ipsam conjecturam et ego ante aliquot annos feci; sed quia re accuratius pensitata eam rejeci ne in *emendationes* quidem recipiendam duxi. Cur vulgata retinenda sit dixi in *rec. l.* p. 76. Cum pancratium pugilatu et luctando compositum esset, strenuum tamen *pugilem* patet adversario magnopere in eo certamine metuendum esse, quia missis luctandi artificis vel uno ictu illum prosternere vel pluribus male mulctare potest. Jam et Euryalus apud Homerum pugilatu tantum excellit — solus enim est, qui cum Epeo congredi audeat —, et Ajacem vidimus tantum propter pugni verberumque violentiam timeri — *μή τινα χερσὶ Τόφας ἀκαμάτησιν ἐπὶ πληγῆσι πρόσωπον Συγγέη ἐσσυμένως*, quocum cfr. v. 492 *διαρραΐσει δέ μοι ἦτορ* —. Quid quod Ajax tantum abest ut luctando nimis valeat, ut nec apud Homerum eo certamine Ulixē nec apud Quintum Diomedē superior evadat. — *εἰδότε* A et vulgo; „ἦθεα vel *εἶδεα* *πυγμαχίης* εὖ εἰδότε, qui pugilatus morem, genera, probe noverat. Hoc et elegantius et rectius mihi videtur.“ RHOD. Pauw. corrupta esse verba et ipse ratus tamen Rhodom. dicit satis arbitrarie et parum scite conjecisse: nam *εἰδότε* cum casu patrio construi solere; parum scite ipse, nam praeter Homerum I, 215 *οὔτε δίκας εὖ εἰδότε οὔτε θείμιας* ipse Quint. XII, 4 *εὖ εἰδὼς ἀνὰ θυμὸν — πτήσιας οἰωνῶν ἢ δ' ἀστέρας ἄλλα τε πάντα* et XIV, 365 *θεοπροπίας εὖ εἰδὼς* dixit. Ipse Pauw. solito acumine dittographiam odoratus, ut in libris quibusdam pro ἴδμοι *πυγμαχίης* scriptum fuerit *πυγμαχίης* εὖ εἰδότε, „locus vacuus“, inquit, „est relinquendus inter ἴδμοι *πυγμαχίης* vel *πυγμαχίης* εὖ εἰδότε et ὅς δ' ἐνὶ μέσσοις. Alias scribendum suspicarer ἴδμοι *πυγ-*

τοῖον ἔπος προέηκεν ὑποτρομέων θρασὺν ἄνδρα·
 „ὦ φίλοι, ἄλλον μὲν τιν' Ἀχαιῶν, ὃν κ' ἐθέλητε,
 τλήσομαι ἀντιόωντα, μέγαν δ' Αἴαντα τέθηπα·
 πολλὸν γὰρ προβέβηκε· διαρραΐσει δέ μοι ἦτορ,
 ἣν μιν ἐπιβρίσαντα λάβη χόλος· οὐ γὰρ ὁτῶ
 ἀνδρὸς ἀπ' ἀκαμάτιοιο σόος ποτὶ νῆας ἰκέσθαι.“

490

ὡς φαιμένοιο γέλασσαν· ὃ δ' ἐν φρεσὶ πάμπαν ἰάνθη
 Αἴας ὀβριμόθυμος· ἄειρε δὲ δοιὰ τάλαντα
 ἀργύρου αἰγλήεντος, ἃ οἱ Θέτις εἶνεκ' ἀέθλου
 δῶκεν ἄτερ καμάτιοιο· φίλον δ' ἐμνήσατο παιδὸς
 Αἴαντ' εἰσορόωσα· γόος δὲ οἱ ἔμπεσε θυμῷ.

495

οἱ δ' αὐτ' ἰππασίη μεμελημένον ἦτορ ἔχοντες

500

μαχίης εὐήνορος· ὅς δ' ἐνὶ μέσοις: pancratium viros animosos et fortes efficiens: οἶνος, χαλκός dicitur εὐήνωρ, ut notum.“ Haec ille: jam rem serio aggredimur. εἰδῶαι etiam propterea suspectum est, quod hiatus etsi omnino excusari, non tamen tamquam peculiaris Quinto vindicari potest. Eo igitur et Rhod. laborat suspicio, in qua contra Quinti usum vel εἰδέα vel ἦθεα positum esset, quorum illud tantum singulari formae notione — I, 19. 57. 673. III, 558. IV, 438. VI, 157. 241. 296. 303. 385. VII, 81. 185. 690. X, 358 — hoc nusquam apud Quintum legitur, et Lehrsii ratio, qui cum C1 mutata interpunctione ἴδυοι, παυμαχίης εὐ εἰδῶαι scripsit, quod verit: peritō, pancratii bene gnaro. Eidem hoc obstat, quod ἴδυων non absolute legitur: vid. VI, 101 ἴδυονες εἰρεσίης versus initio, 608 ὑσμίνης —, ἥς παιδῶθεν ἴδυοις εἶμεν. Itaque dubitari nequit, quin vera sit Hermanni emendatio εὐ εἰδῶτες. Saepius enim id participium absolute ponitur, ubi facile cuius rei quis gnarus fuerit, e sermone circumjecto perspicui potest, vid. A, 385. I, 345. K, 250. Ψ, 787. μ, 156. ν, 113. Apoll. Rhod. III, 103. Quint. II, 166. Quod Hermanni. praeterea coniecit ἴδυοινα — εὐ εἰδῶτες exemplis adstrui non potest. — ὅς A; corr. Tychs.

488. θρασὴν E1.

490. μὲν mutilo versu A, μὲν C1 et ita emend. Rhod., qui etiam

μέν πον tentavit. Illud jure receptum esse patet ex IX, 101 μήτε τιν' ἄλλον Ἀχαιῶν ὑποτρομέειν, quocum cfr. III, 58. 569. IV, 123. V, 293. 560. VI, 599. I, 418. 736. II, 385. V, 574. 588. VII, 285. 342. IX, 94. XII, 71. 138. 241. 487, quibus ex locis etiam VI, 37 οὐ γὰρ τι ζήλοιο πέλει στυγρότερον ἄλλο restituendum fuit. — ὃν κε θέλητε A et vulgo; ὃν κ' ἐθέλητε recte scripsit Lehrs. ex Gerhardi sententia lectt. Apoll. p. 91: cfr. Spitzner. observatt. p. 146.

494. σόον A; σόος Tychs. scripsit ex Heynii emendatione, quae sane aequae facilis est ac necessaria, si quidem nihil h. l. temporis injuria perit. Nam profecto in hac membrorum consociatione est quod displiceat: „alium quemcumque aggrediar, sed Ajacem metuo; longe enim me superior est et si ira eum ceperit vitam mihi eripiet: neque enim salvum ab eo domum me rediturum puto.“ Itaque fieri potuit, ut Quintus Euryalum metus excusandi causa generali sententia loquentem fecerit:

— οὐ γὰρ ὁτῶ
 ἀνδρὸς ἀπ' ἀκαμάτιοιο σόον ποτὶ
 νῆας ἰκέσθαι,

[οὐδ' ἦν τις στέρονοισι σιδήρεον ἦτορ ἐχρησιν]

De qua locutione vid. ad III, 74.

495. γέλασαν A; corr. Pauw. — ὅδ' A; corr. Tychs.

496. ὀβριμόθυμος A; corr. Tychs.

497. οὔνεκ' A; emend. Rhod.

500. οἶδ' A; corr. Tychs. — Heynii dubitanter coniciebat ἰππασίης,

ἔδουμένως ἀνόρουσαν ἐποτρύνοντος ἀέθλου·
 πρῶτος μὲν Μενέλαος ἰδ' Εὐρύπυλος θρασυχάρους
 Εὐμηλος δὲ Θόας τε καὶ ἰσόθεος Πολυποίτης·
 ἵπποις δ' ἀμφὶ λέπαθνα βάλλον καὶ ὑφ' ἄρματ' ἔρυσσαν
 πάντες ἐπειγόμενοι πολυγηθέος εἵνεκα νίκης·
 αἶψα δ' ἄρ' εἰς ἔν ἅμα ξύνισαν δίφροισ βεβαῶτες

505

sed ignorabat recentiorum usum: cfr. infra v. 530 ἵππασίησι μεμηλώς. X, 346 ἢ δ' ἐτέρη χειμῶνι καὶ αἰγοζερῆι μίμηλε et vid. Apoll. Laod. V, 19 γλώσσαι — μεμηλήατο μύθοις. XIV, 3 ἐδοξίη καὶ ἀκροασίη μεμηλημένος ἀνήρ. Μῦθοι δ' εὐδοξίη μεμηλημένοι. XXVII, 13 μισθὸν — δίκη μεμηλημένον. XXXII, 37 θεσπεσίω ἔλεσθ μεμηλημένοι. XXXV, 5 ἀμπλακίη — δολερῆ μεμηλήατο μῦθοι. XXXVI, 14 ἀνδρὸς δυσφροσύνη — μεμηλημένον. 61 ἀθεσμοσύνη μεμηλημένοι. XLVII, 20 ὄρος Σιώνος εὐφρονήσῃ μελέσθω. XLVIII, 2 γαίης ἐνναετήρης ἐμοῖς μελέσσι μελέσθων et Nonn. XIII, 431 Ὀρστία — μεμηλημένον εἰσέτι μαζῶ. XXXVII, 12 Φαῦνος — μ. ἠθάσι λόχη, 202 τεχνήεντι δόλω μ., 495 ἠθάσι πυγμαχίη μ., 623 Παλλάδι νικαίη μ. XI, 228 μ. ἐννέα Μούσαις — ἵππον ἔδωρ. Eodemque modo μεμηλώς dicitur: vid. Apoll. Laod. XXXVIII, 5 ἀγαθοῖς — μεμηλώς. XLVIII, 23 et 40 γεράσσι μ. Nonn. XIII, 208 μύρμηκες — ποσσί πολυσπερέσσι μεμηλότες. XIV, 94 ποιμενίη σύριγγι μεμηλότες. XXXI, 93 εὐσεβίη — μεμηλότες Ἰνδοῦς. XXXII, 263 μ. Θύρσον ἀέλλαις. XXXVII, 135 ἀρετῆσι μεμηλότες. XXXVIII, 50 δάροισι μεμηλότες μῦθον Ὀλύμπου. XL, 145 ἐκείνω — μ. μῦθον. Alia exempla insuper suppeditat Herm. ad Oroph. Arg. v. 383. — Currum certamen amplissime ab Homero descriptum constat Ψ, 262 — 652, quem si rem spectas servilem in modum imitatus est Nonn. XXXVII, 103 — 484. Quintus, quamquam in magna illa lacuna, qua fere tota illius certaminis narratio absumpta est, certi quid statui non potest, tamen ut in ceteris partibus, ita hic quoque modeste suum exemplum secutus videtur.

502. ἢ δ' A, ἰδ' C1 et ita corr. Pauw.; ἢ Sylburg.

503. Εὐμηλός τε A et vulgo; correxi.

506. Hic versus in A ita legitur: αἶψα δ' ἄρ' εἰς χώρον ξύνισαν βεβαῶτ' ἐν δίφροισ.

Et ita, quantum scio, codd., nisi quod C1 ἔς habet. „Χῶρον hic suspectum habeo, nec injuria: videtur enim ex initio sequentis versus hic ab oscitante librario suppositum. Quid si σιάδιον legas, ut a me verum est.“ RHOD. „Aut hoc εἰς χώρον aut sequens χώρον ἄν' haud dubie depravatum est, et Rhodomanno hactenus adsentior, cui depravatum videbatur hoc prius: sed cum id mutat in εἰς σιάδιον, ab eo dissentire non possum non. Nimia enim est mutatio, et minus etiam apta, quia liberioris currendi campus hic videtur certantibus adsignatus. Scribendum suspicor: αἶψα δ' ἄρ' εἰς δῆριν ξύνισαν. Id longe frugaliter et perquam appositum, ut vides statim. Erunt, qui per modum Epanaphorae scripturi sunt: αἶψα δ' ἄρ' εἰς χώρον ξύνισαν βεβαῶτ' ἐν δίφροισ χώρον ἔς ἡμαθόεντ'. Sed id ego hic probare non possum.“ PAUW. Recte hic rejecit epanaphoram: vid. prolegg. II, 2, §. 47. Pauwianum εἰς δῆριν receperunt Tychs. Lehrs., quod v. 576. ὠπὸν ἔόντ' ἔς ἀγῶνα καὶ εἰς ἔριν ἤγαγεν ἵππων et Nonn. XXXVII, 419 εἰς δρόμον ἠλθεῖς ἀγῶνος paululum adjuvatur; sed scribendum certe fuit ἔς δῆριν aut εἰς ἔριδα, quamquam hic accusativus praeterea apud Quintum nusquam invenitur. Nec prorsus inepte quis conjicere potuerit ἔς μέσσον. Verum alio ducere videtur quod in libris scriptum est εἰς. Quo duce, cum etiam dualis pro plurali contra Quinti usum positus mutari deberet, scripsi:

αἶψα δ' ἄρ' εἰς ἔν ἅμα ξύνισαν
 δίφροισ βεβαῶτες.

Εἰς ἔν locutio est ut ceteris hujus

χώρον ἄν' ἡμαθόεντ'· ἐπὶ νύσσης δ' ἔσταν ἕκαστοι·
καρπαλίμως δ' εὐλήρα λάβον κρατερῆς παλάμησιν·

aetatis Epicis (v. c. Nonn. XXVIII, 324. XXXVI, 476. XXXVII, 269 εἰς ἐν ἰόντες) ita Quinto usitata: vid. II, 559 τὰς γὰρ θεοὶ — Εἰς ἐν ἀγειράμενοι. IV, 239 ταῦροι — οἴτ' — εἰς ἐν ἰκωνίαι, 308 αὐτὸς ἐγὼ καὶ Ἄκαστος — εἰς ἐν ἰόντες. VII, 72 εἰς ἐν πάντα μειγμένα, 565 θάρσος ὁμοῦ καὶ κάρτος, αἴτ' — εἰς ἐν ἰόντα. XI, 367 εἰς ἐν ἀρηράμενοι. XII, 210 οὐρα πάντα Εἰς ἐν ἀναροῦξας (Ζεὺς), 471 εἰς ἐν ἰόντες. XIV, 565 μάλα πάντες Ὀλύμπιοι εἰς ἐν ἰκωνται. Neque ἄμα illud contra Quinti morem positum esse, apparet cum ex XII, 530 σήματα — εἰς ἐν ἄμ' ἀίσσονται, tum aliis ex locis, quibus additur haud magnopere si ommitteretur desiderandum: I, 804 ἄμ' αὐτῆ Ἐσπόμεναι. XIV, 358 τοῖς δ' ἄμα πολλὰι Ἀτιάδες συνέποντο. IV, 115 ἄμ' ἀγρομίνοισι, quod idem etiam V, 192 et nominativo positum XII, 484 legitur. Et facile quod reposuimus in vulgatam detorqueri poterat: nam si pro εἰς ἐν ἄμα semel scriptum fuit εἰς ἕνα, sua sponte quisque χώρον additurus erat, quo admisso expulsum ἕνα haud scio an praepositioni importune versus in clausulam intrusae ansam dederit. Sed illud εἰς ἕνα χώρον cum Quinto non minus sit accommodatum — vid. III, 18 αἶψα δ' ἄρ' ἀμφοτέρωθε συνήλυθον εἰς ἕνα χώρον. X, 53 τοῖς δ' ἄγιν εἰς ἕνα χώρον ἔρις. XI, 43 ἄμφω δ' εἰς ἕνα χώρον — πέσον. XIV, 641 μάλα πάντα ῥέθρα Εἰς ἕνα χώρον ἄγισσε, cfr. Hom. Δ, 446. Θ, 40 οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χώρον ἕνα ξυνιόντες ἴκοντο. Nonn. XLII, 19 ἦντεον εἰς ἕνα χώρον —; illo ipso reposito scribendum existimare possis:

αἶψα δ' ἄρ' εἰς ἕνα χώρον ἴσαν δίφροις βεβαῶτες.

Et sane hoc an esset praeferendum diu anceps haesitavi. Posthabui tamen propterea, quod post illud εἰς ἕνα χώρον vel apud Quintum nimium videbatur χώρον ἄν' ἡμαθόεντ'. Sed nec aliae rationes desunt, quibus

Quintus versum conformare poterat. Quid si scripsit:

αἶψα δ' ἄρ' εἰς ἐν ἴσαν δίφροις ἐπεμβεβαῶτες?

Id eo commendari potest, quod his compositis saepius usus est: vid. III, 371 ἐμβαίνων τεύχεσσι καὶ αἵματι. V, 104 (Ζεὺς) οὐρανῷ ἐμβεβαῶς. VIII, 27 ἐμβεβαῶς ἵπποισιν ἐοῦ πατρός. IX, 219 ἔρχεται Ἄρης Ἐμβεβαῶς ἵπποισι, 254 ἐμβεβαῶς ἵπποισι καὶ ἄρμασι. IV, 254 στιβαροῖς ποσὶν ἐμβεβαῶτα. VIII, 488 κύμασιν ἐμβεβαῶτος ἐυροῦοῦ Ἑλλησπόντου. II, 501 ἵπποις ἐμβεβανῖα. X, 458 ἔκετο δ' ἐμβεβανῖα δι' οὐρεος, denique VII, 467 ἄντρον ἐπεμβαίνωσιν, 480 πύργω ἐπεμβεβαῶτας. V, 51 εἰσὶν κει φοίνικος ἐπεμβεβανῖα κατ' ἄκρης. Et cfr. I, 578 οὐδοῦ ἐπεμβεβαῶς. Ω, 81 κατ' ἀγραύλοιο βοῶς κέρας ἐμβεβανῖα. Hermannus, quem antequam haec commentatus eram consului, coniecit

αἶψα δ' ἄρα ξύνισαν ἐνί δίφροις ἐμβεβαῶτες.

Neque dubito fore quibus alia placeant. Ita duali in singularem mutato conjicere quis possit:

αἶψα δ' ἄρ' εἰς ἐν ἴσαν βεβαῶς δίφροις ἕκαστος.

Sed vix quidquam excogitatum iri confido, quod nostro et propius ad vulgatam accedat, et magis poetae usu commendetur.

507. αἵματόεντ' A; ἡμαθόεντ' emend. Rhod. Cfr. VII, 116 ἐπὶ ψεμμαθώδει χώρω.

508. δ' Εὐήρα βάλε A; „εὐλήρα βάλον: utitur hoc vocabulo Homerus Iliad. Ψ.“ RHOD. Est v. 481 ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὐλήρα βέβηκεν. Et habent εὐλήρα VE1, et item corruptum infra recurrit IX, 156, ubi iterum egregia emendatione restituit Rhodomannus. — Tum Pauw.: „εὐλήρα recte. Sed quid βάλε aut βάλον? Non dubito, quin scribendum sit λάβον. Sic κρατερῆς παλάμησιν appositissime accedit.“ Recte ille: nam quod Rhod. vulgatam vertit:

ἵπποι δ' ἐγχοιμφθέντες ἐν ἄραισι ποιπνύοντες

* * * * *

ὅπως τις προάλειτο, πόδας δ' ὑπεκίννον αὐτως, 510
οὐατα δ' ὠρθώσαντο καὶ ἄμπυκας ἀφρῶ ἔδευσαν·
οἱ δ' ἄφαρ ἐγκονέοντες ἐλαφροπόδων μένος ἵππων
μάστιον· οἱ δὲ θοῆσιν ἑοικότες Ἀρπυγῆσι

extendunt, ferri nequit. Jam Scallig. λάβε conjectit, festinantius pluralem requiri non animadvertens.

509. ἐγχοιμφθέντες A; corr. Tychs. — Cfr. Ψ, 334 de auriga τῷ σὺ μάλ' ἐγχοίμψας ἔλααν — ἄρμα καὶ ἵππους. — ποιπνύοντες A; ποιπνύεσκον emend. Rhod., quod receperunt Tychs. Lehrs. Contra ego in *emendatt.* p. 272 monui: „Non minus verisimile est versum a librariis praetermissum esse hujus sententiae:

— ποιπνύοντες
[ἐς δρομόμον ἰσχανόωντες ἐφωπλίζοντο νέεσθαι.]“
Sed id participium, quod codices offerant, non satis causae ut lacuna statuatur esse credit Struvius minor *observatt.* p. 27. Equidem tamen ut in sententia permaneam hoc me movet, quod equi signo nondum dato ab aurigis retinentur frustra ut cursum incipient laborant. Si ποιπνύεσκον legitur, vix poteris alios nisi jam *currentes* equos intelligere. Accedit, quod illud verbum participio tantum positum in Quinto legitur: IV, 210. V, 68. XI, 322. XIII, 252.

510. προάλειτο VE1. — αὐτῶν A; „forte αὐτως.“ RHOD. Recte receperunt Tychs. Lehrs.; neque enim alios nisi suos pedes movent; sed movent eos *nequidquam*, quia dum signum detur ab aurigis retinentur. Cfr. ad II, 160.

511. ὠρθώσαντο A et vulgo; ὠρθώσαντο corr. Spitzner. *manl.* p. 246. — ἄμπυκα δέεσαν ἀφρῶ A et vulgo. „Corruptum est δέεσαν. — An scribendum καὶ ἄμπυκα δέεσαν ἄρ' ἀφρῶ, vel καὶ ἄμπυκα δέεσαν ἀφρῶ φ.“ PAUW. „Forte καὶ ἄμπυξ δέεται ἀφρῶ.“ TYCHS. „Licet plura hariolari: καὶ ἀφρῶ ἄμπυκα δέεσαν, aut καὶ ἄμπυκα δέεσαν ἀν' pro ἀνέδευσαν vel ἄμ'

ἀφρῶ.“ HEYN. Insolentem formam Lobeck. ad *Bullm. Gr. gr.* II, 1, p. 148 mutaturus erat in δέετον. Sed Quintum duali non liberius usum esse jam saepius monui; eumque in illo verbo utendo a solita ratione non dellexisse monstrant δέε VII, 58. XIV, 479. δέετον VI, 367. δέετιν IV, 521. VII, 320. ἐδέετο I, 387. VIII, 275. δέετο II, 625. III, 23. 117. 602. VI, 279. 355. 376. XIII, 86. XIV, 270. δέετον VI, 375. VII, 146. VIII, 236. XII, 508. δέετον V, 28. δέετον I, 347. Ego varia tentabam: ἔ. δέεσαν ἀφρῶ σιμῶ, de quo substantivo vid Hermann. ad *Orph. Lith.* v. 475, vel ex 181 ἔ. δέεσαν ἄρ' ἀφρῶ, vel etiam ὠρθώσαντι, ἀφρῶ δ' ἄλις ἄμπυξ' ἔδευσαν. Verum, ut alia taceam, hic non ἄμπυκα sed ἄμπυκας requiritur, quia de pluribus plurimumque curraum equis sermo, nec omnino qui singularem posuerit scriptorem novi: cfr. Aesch. *Suppl.* (Well.) 426 ἄμπύκων πολυμίτων. Sept. c. Th. 443 ἵππους δ' ἐν ἀμπυκῆσιν ἐμβρομιώμενας Δινεῖ, et vid. Hermann. ad *Soph. Oed. R.* 1070. Itaque ut simplicissimum reposui καὶ ἄμπυκας ἀφρῶ ἔδευσαν.

512. διδ' A; corr. Tychs.

513. μάστιγον A; corr. Dausq. et Pauw. — ἀρπυγῆσιν A et vulgo; correxi. — Cum his et sequentibus versibus cfr. Ψ, 362 sqq.

οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵππου μάστιγας ἄειραν,
πέπληγόν θ' ἱμάσιν, ὀμόκλησάν τ' ἐπέεσιν
ἐσσυμένως· οἱ δ' ὄκα διέπερησον πεδίον
νόσφι νεῶν ταχέως· ὑπὸ δὲ στέρονοισι κοινή
ἴσται' ἀειρομένη ὥστε νέφος· ἢ ἐθίελλα,

καρπαλίμως ζεύγλῃσι μέγ' ἔκθορον ἀσχαλόωντες,
ἄρματα δ' ὤκα φέρεσκον ἀπὸ χθονὸς ἄϊσσοντα·
οὐδ' ἄρματροχίας ἰδέειν σθένον οὐδὲ ποδοῖν

515

χαῖται δ' ἐρρῶντο μετὰ πνοιῆς
ἀνέμοιο.
ἄρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πύ-
νατο πούλυβοτείρη,
ἄλλοτε δ' ἀΐξασκε μετήρορα· τοὶ
δ' ἐλατήρες
ἔστασαν ἐν δίφροισι, πάτασσε δὲ
θυμὸς ἐκάστον
νίκης ἰεμένων· κέχλοντο δὲ οἷσιν
ἐκάστος
ἵπποις· οἱ δ' ἐπέτοντο κονίοντες
πεδίοιο.

Quem Nonnus imitatus est l. c. v.
236 sq.

καὶ βοέας μᾶστιγας ἐκούφισαν
ἠνιοχῆες
ἰστάμενοι στοιχηθὸν ἀμοιβαίων ἐπὶ
δίφρων.

279 sqq.

ἄρματα δ' εὐπόητα θούτερα θυ-
άδος ἄρξτου
ἄλλοτε μὲν πιπόητο μετάρσια· πῆ
δ' ἐνὶ γαίῃ
ἀκροφανῆ πεφόρητο μόγις ψαύον-
τα κονίης
καὶ ταχινῶ ψαμαθῶδες ἔδος τρο-
χοιδεῖ κύκλω
ἄρματος ἰθυπόροιο κατέγραφεν ὄλ-
κὸς ἀλήτης,
συμφερτὴ δ' ἔρις ἦεν· ἐγειρομένη
δὲ καὶ αὐτὴ
στήθεσιν ἱππέοισιν ἀνῆώρητο κο-
νίη.
χαῖται δ' ἠερίησιν ἐπερῶντο
θυέλλαις.
διτρηροὶ δ' ἐλατήρες ὁμογλώσσων
ἀπὸ λαιμῶν
ὄξυτέρην μᾶστιγας ἐπερροίζησαν
λωήν.

514. ἔκθορον A; ἐκθορον recte
emend. Tychs. Illud enim non di-
citur nisi de impetu faciendo: vid.
I, 278. 318. III, 149. IV, 365. VI,
462. XI, 146. 151. 301. I, 316. IX,
175; alterum vario modo apud Quin-
tum legitur, ut I, 553. II, 544
de telis manu evolantibus, I, 676.
VII, 420. IX, 292. X, 440. XII, 16
de hominibus celeriter ex quocun-
que loco exeuntibus, VIII, 313 de
anima ex corpore evolante, XII, 113
de surgente ex somno, denique IV,
550, 584 de equis eodem modo,

quo nos dicimus: *ausgreifen*. Recte
Spitzner. *observatt.* p. 45, ubi idem
verbum etiam infra v. 522 recipien-
dum vidit, Homericum adduxit Ψ,
375 sqq.

— — — ὤκα δ' ἔπειτα
αἱ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφε-
ρον ἵπποι·
τὰς δὲ μετ' ἔξέφερον Διομή-
δεος ἄρσενες ἵπποι.
„ἀσχαλόωντες] Propter flagellorum
ictus, quibus non excitanda erat
eorum velocitas.“ PAUW.

515. Praeter locos ad 513 adscrip-
tos cfr. Nonn. XVIII, 320 ἀνωπέδι-
λος ἀπὸ χθονὸς εἰς χθόνα βαίνων,
324 ἀπ' ἄστειος ἄστια βαίνων.

516. οὐδὲ θ' ἄρματροχίας ἰδέειν
mutilo versu (et in fine *) A, οὐδέ
τι ἄρμ. C1; „οὐδ' ἄρματροχίας
ἰδέειν σθένος vel πέλεν. In Hom.
Iliad. Ψ, (504 sq., ubi cfr. Spitzn.)
οὐδέ τι πολλὴ Γίγνεται ἐπισσώτρων
ἄρματροχίῃ κατόπισθεν: nec retro
nullam signaverat orbita terram.
Differt autem ab ἄματροχία, quod
collisionem curruum significat, ut
Porphyrus cap. 3. quaest. Homeric.
docet.“ RHOD. Recte ille: vid. Ψ,
422 Μενέλαος ἄματροχίας ἀλεείνων,
ubi cfr. Spitzner.; sed accentum
correxī, et οὐδ' edidi, non οὐδ' θ',
quod Tychs. et Lehrs. scripserunt.
Monuit etiam Spitzner. *observatt.*
p. 13. Versum Dausq. explevit scri-
bendo ἰδέειν ἦν, quod receperunt
Tychs. Lehrs., quorum illi facillima
videbatur emendatio, cum absorptum
esset ἦν praecedenti syllaba similis
soni. Verum aliena est ea versus
modulatio a Quinti elegantia, cui
melius respondent Rhodomanniana
inventā, quae tamen ab ejus usu
abhorrent. Reposui igitur, quod
utrimque commendatur, ἰδέειν σθ-
νον: vid. III, 132. IV, 164. V, 567.
VI, 529. 590. VII, 129. VIII, 115.
447. X, 177. 356. XI, 409. XII, 78.
XIV, 98. 499. — Praeter locos
supra allatos cfr. Nonn. XXXVII,
459 sq.

— — — καὶ οὐδ' τροχόντι σι-
δήρω

ἐν χθονὶ σήματα, τόσσον ὑπεξέφερον δρόμον ἵπποι·
 πουλὺς δ' αἰθέρ' ἴκανε κονίσσαλος ἐκ πεδίοιο
 καπνῷ ἢ ὀμίχλῃ ἐναλίγκιος, ἦντ' ἐν ὄρεσιν
 ἀμφιχέῃ πρόνεσσι Νότου μένος ἢ Ζεφύροιο 520
 χείματος ἐγρομένον, ὅπῳτ' οὔρεα δεύεται ὄμβρω.
 ἵπποι δ' Εὐμήλοιο μέρ' ἔκθορον· αἰ δ' ἐφέποντο
 ἀντιθέοιο Θόαντος· ἐπ' ἄλλῳ δ' ἄλλος αὔτει
 ἄρματι· τοὶ δ' ἐφέροντο δι' εὐρυχώρου πεδίοιο

ὄντινα δήιοι ἄνδρες ὑποτρομέουσι μάλιστα

525

λεπταλέης ἀτίνακτα τινάσσετο νῶ-
 τα κονίης.

517. Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 215, quod non probaret versus interpunctionem, emendavit: ἐν χθονὶ σῆμ', ὅτι τόσσον etc. Sed neglexit ille, versum sine dubio de industria ita esse a Quinto modulatum, ut volubilitate sua equorum currentium celeritatem exprimeret, ut notissimum illud

αὐτίς ἐπειτα πέδονδε κυλίνδετο
 λῆας ἀναιδῆς.

Sentit quicumque aurium callet tere-
 reti iudicio. Ea volubilitas perit et
 membro causali infertur nescio quid
 jejunitatis, si Gerhardi conjecturam
 admiseris. Accedit, quod pronomi-
 nibus τοῖος et τόσος aut omnino sine
 particula, aut potius cum particula
 γάρ poni solent.

518. κονίσσαλος A et vulgo; cor-
 rexi secundum ea, quae monuit
 Spitzner. *observall.* p. 144.

519. ὀμίχλη A et vulgo; correxi:
 vid. ad II, 471.

522. ἐνθορον A et casu apud
 Tychs. remansit; ἐκθορον emend.
 Heyn. et recepit Lehrs.; vid. ad v.
 514. — αἰδ' A; corr. Tychs. Se
 ipse refutat Pauwius scribens: „Nota
 genus foemineum, quod masculino saepe
 in his praefertur, ut Viri eruditi
 sciunt; nisi forte simplicius οἱ δ'
 ἐφέποντο scripserit Quintus.“

524. τοῖδ' A; corr. Tychs. —
 εὐρυχώρου A; tacite corr. Rhod-
 om., qui haec adnotavit: „Magnus
 hic est defectus. Primus autem a
 lacuna versus cum sequentibus non
 cohaeret. Ideo asteriscis eum nota-
 vi. Sunt autem haec fragmenta

orationis, qua quispiam Graecorum
 Menelai equos laudat. Tota igitur
 narratio, qua cursum descripsit, et
 Thoantis atque Eurypyli e curru
 lapsum, intercudit.“ His nihil opus
 est addatur, nisi quae de codd. Scho-
 wius et Tychs. notaverunt, quorum
 ille postquam p. 71 ad utrumque
 versum ubique lacunam esse adno-
 tavit, hanc insuper notam adjecit:

„In V3 a dextris: ἄφες ἐνταῦθα
 στίχον ἓνα ἀγραφοῦν μεταξὺ τοῦ
 Ἄρματι καὶ ὄντινα. A sinistris:
 Ἐνταῦθα λείπεται στίχος εἰς. —

In N:

— δι' εὐρυχώρου πεδίοιο.

καὶ μιν Τυδέος νῖος ἐῷ πόρε δῶ-
 ρον ἐταίρω.

Desunt ergo omnes versus a 523 —
 574, nec lacunam aut charta vacua
 aut ulla nota critica prodit. — In
 C1 spatium chartae vacuum relictum
 est, in qua legitur: Λείπει οὐκ ὀλί-
 γα. — Sic et in V12 et L12 lacuna
 vacuo unius aut duorum versuum
 spatio notata est. Tota narratio, qua
 Thoantis atque Eurypyli cursum eo-
 rumque de curru lapsum descripsit,
 intercudit. „Postrema verba patet
 male a Rhodomanno descripta esse.
 Tychs. de E1 haec verba habet:
 „post v. 524 lacuna unius versus
 spatio relicto“; de C1: „post v. 524
 lineae spatium“; de C2: „nullo
 spatio relicto finit paginam.“

525. „Hunc versum retraho ad
 v. 521 ὄμβρω, et lego ὄντινα νήιοι
 ἄνδρες.“ HEYN. Hunc quoque ver-
 sum ad orationem pertinere, qua
 Graecorum aliquis Menelai equos
 laudavit, quivis videt, neque Hey-
 nianum commentum pluribus refel-

Ἥλιδος ἐκ δίης, ἐπειὴ μέγα ἔργον ἔρεξε
 παρφθάμενος θοὸν ἄρμα κακόφρονος Οἰνομάοιο,
 ὅς ῥα τότε ἠιθέοισιν ἀνηλέα τεύχεν ὄλεθρον
 κούρης ἀμφὶ γάμοιο περίφρονος Ἴπποδαμείης·
 ἀλλ' οὐ μὲν κείνός γε καὶ ἱπασίησι μεμηλῶς

530

lere operae pretium est. Ei orationi autem quomodo hic versus interseri potuerit, optime oratio demonstrat, qua apud Xenoph. Anab. VII, 3, 26 Thrax quidam Deuthae equum dono tradit: „προσίνω σοι — καὶ τὸν ἵππον τοῦτον δωροῦμαι, ἐφ' οὗ καὶ διώζων ὃν ἂν ἐθέλης αἰρήσεις καὶ ἀποχωρῶν οὐ μὴ δείσης τὸν πολέμιον.“ Ita qui curru vehitur equis Menelai aut eorum similibus juncto is profecto est,

ὄντινα δήοι ἄνδρες ὑποτρομέουσι
 μάλιστα.

526. Ἥλιδος A; tacite corr. Rhod., qui hoc addit: „haec ab aliis abrepta sunt.“ — ἔρεξεν A et vulgo; correxi.

527. παρφθάμενος A; „παρφθάμενος vel προφθάμενος.“ RHOD. Illud jure praetulerunt editores: cfr. K, 364 παραφθαίρησι πόδεσσι. X, 197 παραφθῆς. Ψ, 515 οὐτι τάχει γε παραφθάμενος Μενέλαον. — κακο Οἰνομάοιο A, κακόφρονος Οἰνομάοιο V12 a, et ita jam Rhodomannum legisse ex versione ejus apparet: *maligni Oenomai*.“ In idem incidit Dausq., qui tamen praeterea haec ad Myrtilum referenda esse ratus κακὸς δὲ μὲν Οἰνομάοιο, et pro παρφθάμενος, quod junctum cum ἄρμα vel ipsi *durum* videbatur, ῥηξάμενος conjecit. Pauw. memorata Rhodomanni emendatione sic pergit: „Non improbo, sed dubito, quia παρφθάμενος respicere potest consilium, quod cum Myrtilo inuit Pelops: *persuadens citum currum Oenomai ita adornare et instruere, ut inter currendum fracto axe subverteretur*. Id autem, quod sic desideratur, inter ἔρεξεν et παρφθάμενος stare potuit. Hoc certe non improbable: quamquam μέγα ἔργον ἔρεξεν forte mallet victoriam sine dolo illo adhibito, qui sane opus magnum attenuabat.“ De his nihil addo.

528. ὅς ῥα τότε A; corr. Tychs. Equidem olim offensus particula τότε, quia non eo tantum tempore, quo Pelops in Elidem venit, sed per omne tempus, ex quo nubilus ambiebatur Hippodamia, prociis Oenomai insidiabatur, aut ὅς ῥα ποτ', aut ὅ: πάρος conjectabam. Et videbatur eam suspicionem adjuvare imperfectum τεύχεν, quod cave in τεύξεν mutes. Sed τότε omnino *antiquiora tempora* designare poterat haud scio an accuratius indicata in iis, quae exciderunt. Idem simile versus initium legitur I, 170. II, 603. III, 431. V, 631. VI, 179. VII, 351. X, 78. XIII, 54. XIV, 632.

530. μὴν A, μὴν Pauw. errore, quod in ceteras editiones transit. Sed apud Quintum μὴν restituendum esse hi loci demonstrant: I, 371. III, 118. IV, 36. VI, 422. XIV, 39. 97, quibus locis omnibus cum ἀλλ' οὐ μὲν legitur, idem et h. l. et XIII, 420 restituendum est. Contra VII, 595. XIV, 639 οὐ μὴν οὐδέ reliqui. Utriusque particulae forma tanquam diversae usus apud varios poetas varius est, nec dum ad certas regulas, si quidem id ubique fieri possit, redactus. Ad quem laborem ut aliquid conferam de Homero quaedam observare placet. Primum is semper καὶ μὴν dixit, non καὶ μὲν: T, 54. Ψ, 410. π, 440. λ, 582. 593. Deinde, si quid video, μὲν, quae est plenior et gravior forma, sequente vocali praetulit: cfr. μὲν ἔτι II, 14. ἢ μὲν αὐτ' B, 370. ἢ μὲν Ἀυτομέδων P, 429, ἢ δὴ μὲν ὀλίγον 538. ἢ μὲν ἑμφοτέροισιν N, 354. οὐ μὲν ἔτι P, 41. οὐ μὲν ἦμιν 415. λ, 344. οὐ μὲν οὐδ' Δ, 512. Ψ, 441. οὐ μὲν οὐτ' ρ, 440. οὐ μὲν αὐτ' N, 414. Ξ, 454. οὐ μὲν οὐδ' O, 16. οὐ μὲν ἐς γε 408. μὴ μὲν ἀσπουδί Θ, 512. O, 476. X, 304. ἔσται μὲν οὐτ' ἂν Θ, 373. Contra vid. εἰ δ' ἄγε μὴν πείρησαι

ἵππους ἀκύποδας τοίους ἔχεν, ἀλλ' ἄρα πολλὸν
ποσδὸν ἀφανροτέρους· οἱ γὰρ ὅ' εἶδοντ' ἀνέμοισιν.“

ἦ μέγα κυδαίνων ἵππων μένος ἠδὲ καὶ αὐτὸν
Ἀτρείδην· ὃ γὰρ ἦσι περὶ φρεσὶ γήθηε θυμῷ·
τοὺς δὲ μέγ' ἀσθμαίνοντας ἄφαρ θεράποντες ἔλυσαν 535

ξεύγλης· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀελλόποδας λύον ἵππους
πάντες, ὅσοις ἐν ἀγῶνι δρόμου πέρι δῆρις ἐτύχθη·
ἀντίθεον δὲ Θόαντα καὶ Εὐρύπυλον μενεχάρμη
ἠκέσατ' ἐσσυμένως Ποδαλείριος ἔλκεα πάντα,
ὅσσα περιδρῦφθησαν ἀπὲκ δίφροιο πεδόντες· 540

Ἀτρείδης δ' ἀλίαστον ἐγήθηεν εἴνεκα νίκης·
καὶ οἱ ἔυπλόκαμος Θέτις ὤπασε καλὸν ἄλειβον

A, 302. ἦ μὴν καὶ B, 291. I, 57. *illud enim*
οὐ μὴν οἱ Ω, 52, quocum pugnat equas celebrasse,
ἄγρει μάν οἱ E, 765. Sed haec indicasse sufficiat.

531. ἔσχεν A, ἔχεν C1 et ita corr. Pauw.

532. γὰρ ι' A et vulgo, quas particulas Quintus non videtur junxisse. Ille γὰρ ὅ' scripserat: vid. I, 24. 683. 780. II, 33. IV, 201. 469. VI, 593. X, 256. XIV, 517. Itaque idem V, 145 restitui. — Quod autem ille Achivus comparatione instituta Menelai equos celebrat, ex Homero hausit *l. c. v. 346 sqq.*

οὐδ' εἶ κεν μετόπισθεν Ἀρεΐανα
διὸν ἐλαύνου
Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον, ὅς ἐκ θεό-
φιν γένος ἦεν,
ἦ τοὺς Λαομέδοντος, οὐ ἐνθάδε γ'
ἔτραφεν ἐσθλοῖ.

Oenomai equos in certamine describendo bis memoravit Nonn. *l. c. 141 sq. 308 sqq.*

533. ἵππου A; emend. Rhod.

534. „Connexio non est bona: scribendum suspicor. ὃ δ' ἄρ' ἦσι.“ PAUW. Idem ego quoque olim repositurus eram, quia Menelai gaudium non videretur laudationis illius, sed potius laudatio illa gaudii causa esse. Et id etiam probetur eo, quod apud Homerum de Menelao Antilochi modestia emollito v. 597 legitur: τοιοῦτο δὲ θυμὸς ἰάνθη. Nunc tamen vulgatam praesertim in lacunoso loco retinere satius visum. Fieri enim potest, ut in perditis versibus expositum fuerit, consulto

illum Achivum laudibus Menelai equas celebrasse, quo ipsum exhilararet ejusque sibi gratiam conciliaret. Tum recte haec adjecta fuissent hoc sensu: „equos celebravit et eos celebrando ipsum Menelaum; hic enim laudatis equis gaudebat.“ — „Super περὶ in C1 scripta sunt vox addito infra Λ signo, sed erasa est.“ TYCHS.

535. θεράποντε A, θεράποντες E1 et ita corr. Rhod.

536. οἰδὲ A; tacite corr. Rhod. — Ego olim in *emendatt.* p. 203. ex XII, 173, 562. XIV, 590 scribendum putabam ὡς δὲ καὶ ἄλλοι, quod sane recte dictum esset. Et sufficiebat ὡς δὲ καὶ αὐτοὶ scribere, quod a me scriptum esse putavit Struv. *observatt.* p. 8: vid. Apoll. Rhod. III, 732. 902. IV, 83. 991 et alibi. Sed recte habet vulgata: vid. supra ad v. 368. Eo quod famuli Menelai equos solvebant, ceteri et ipsi, ut suos quisque equos solveret, incitati sunt.

537. περὶ mutilo versu A; δρόμου interserit Rhod., quo recepto περὶ scripsit Tychs.

538. Homericæ clausulae Ἀντίλοχος μενεχάρμης N, 396 imitationem indicavit Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 86.

540. ἀπ' ἐκ A et vulgo, ἀπὲκ Lehrs. edidit ex sententia Spitzneri in *excursu XVIII* ad Iliadem. Quod autem Quintus Thoantem et Eurypylum tracto curru lapsos et vulneratos fecit, secutus est Homerum

χρούσειον, ἀντιθέοιο μέγα κτέαρ Ἡετίωνος,
 πρὶν Θήβης κλυτὸν ἄστν διαπραθέειν Ἀχιλλῆα.
 ἄλλοι δ' αὖθ' ἐτέρωθι μονάμπυκας ἔντυον ἵππους 545
 ἐς δρόμον ἰθύνοντες, ἔλοντο δὲ χροσὶ βοείας
 μάστιγας, καὶ πάντες ἀναΐξαντες ἐφ' ἵππων
 ἔξουθ'· οἱ δὲ χαλινὰ γενειάσιν ἀφρίζοντες
 δάπτον, καὶ ποσὶ γαῖαν ἐπέκτυπον ἐγκονέοντες
 ἐκθορέειν· τοῖς δ' αἴψα τάθη δρόμος· οἱ δ' ἀπὸ νύσσης 550
 καρπαλίμως οἴμησαν ἐριδμαίνειν μεμαῶτες,
 εἴκελοι ἢ Βορέας μέγα πνειοντος ἀέλλαις
 ἢ ἐ Νότου κελάδοντος, ὅτ' εὐρέα πόντον ὀρίνει
 λαίλαπι καὶ ῥιπῆσι, θυτήριον εὐτ' ἀλεγεινὸν
 ἀντέλλη ναύτησι φέρον πολύδακρον οἰζύν· 555
 ὡς οἴγ' ἐσσεύοντο κόνιν ποσὶ καρπαλίμοισιν
 ἐν πεδίῳ κλονέοντες ἀπίριτον· οἱ δ' ἐλατῆρες

v. 391 sqq., quem etiam Nonnus imitatus est v. 367 sqq.

545. ἐτέρωθε A et vulgo, ἐτέρωθεν C1; alterum dedi ex correctione Spitzneri emendat. p. 72 sq. — μώνυχας AC12, μονάμπυκας V, μονάμπυκας E1 V123, quod jure recepit et de equis *celestibus* intelligendum esse monuit Tychs. In eare Quintum ab heroicae aetatis more recessisse inter omnes constat. Rhod. *μονώνυχας* vel *φερώνυχας* conjecit, *solidungulos* vertit. — Olim ego post hunc plures versus excidisse putabam, quibus Stheneli et Agamemnonis et ceterorum nomina enumerata fuerint. Sed nec v. 465 nec v. 472 ceteri, qui certaverint, praeter victorem commemorati sunt.

548. ἔξουθ' ex Pauwiana editione in ceteras omnes transiit. Notavit Spitzner. *observat.* p. 95.

549. Tychs. δάπτον conjecit. Sed eodem modo VII, 319 de equo legitur: ὅ δ' ἐρυναρόνια χαλινὸν λάπτει ἐπιχρημέθων legitur. Nec XI, 176 ἐξόπιθεν δάπτιουσι canes porcellas devorant, sed tantum moribus vexant. — ποσὶ A; tacite corr. Rhod.

550. τοῖσδ' A; tacite corr. Rhod. — δρόμος mutilo versu A, nec quidquam auxilii e codd. affertur. „τοῖς δ' αἴψα τάθη δρόμος vel τοῖς δ'

αἴψα δρόμος τέταθ'." RHOD. Hoc praetulit Tychs., haud scio an propter 4, 757 τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος, ego illud, quod ipsum adscripto loco juvatur. Male autem Pauw., quia Rhodomannianum paullo durius de equitibus dicatur, δρόμος ἔαδ' conjecit, ut error enatus sit ex similitudine vocum οἰδ' et ἔαδ'. Vides jam illis temporibus id quod pro simplicitate sua et usu verum haberi debebat, postpositum esse insolito, quod malo acumine in literarum apices intento inventum est.

552. ἴκελοι A; corr. Tychs. — ἀέλλαις ex sententia Heynii Tychs. Lehrs.: vid. *prolegg.* II, 2, § 2.

553. ὀρίνειν A et vulgo; ὀρίνει ego scripsi: vid. *prolegg.* II, 2, §. 39.

554. „θυτήριον non est *thuribulum* (quemadmodum vertit Rhodom.), sed *ara* coelestis, australis stella, tempestatis nuntia. Vid. Arat. phaen. v. 408 sqq." TYCHS. Alexandrinus ita descriptionem exorditur:

ἐλλ' ἄρα καὶ περὶ κείνο Θυτήριον ἀρχαίη Νδξ

ἀνθρώπων κλαίονσα πόνον χειμῶνος ἔθηγεν

εἰναλίον μέγα σῆμα.

555. φέρων A; tacite corr. Rhod.

556. ποσὶ A; tacite corr. Rhod.

557. οἰδ' A; tacite corr. Pauw.

ἵπποις οἷσιν ἕκαστος ἐκέκλετο, τῇ μὲν ἱμάσθλην
 ταρφέα πεπληγῶς, ἑτέρῃ δ' ἐνὶ χειρὶ τινάσσων
 νωλεμῆς ἀμφὶ γένυσι μέγα κτυπέοντα χαλινόν· 560
 ἵπποι δ' ἐρρῶντο· βοῇ δ' ἀνὰ λαὸν ὀρώρει
 ἄσπετος· οἱ δ' ἐπέτοντο διὰ πλατέος πεδίοιο·
 καὶ νύ κεν ἐσσυμένως ἐξ' Ἀργεος αἰόλος ἵππος
 νίκησεν μάλα πολλὸν ἐφεξομένον Σθενέλοιο,
 εἰ μὴ ἄρ' ἐξήρπαξε δρόμον, πεδίων δ' ἀφίκανε 565

558. οἷσιν mutilo versu A, et in
 omnibus mss. lacuna. — ^β ἕκαστος οἷσιν, ^α
 tum spatium C1. — ἱμάσθλη A et
 vulgo. — „Post ἕκαστος restituo
 ἐκέκλετο.“ RHOD. „Versus etiam
 mutilus: Rhodomanni ἐκέκλετο non
 displicet. Sic tamen πεπληγῶς ἱμά-
 σθλη minus conveniens est: nam
 hortabatur aliquid mitius et benignius
 videtur requirere. An scribendum:
 — ἕκαστος ἐκέκλετο τῇ μὲν
 ἱμάσθλην Ταρφέα πεπληγῶς, illa
 quidem (potius altera manu. K.)
 flagrum crebro percutiens? Equites
 et aurigae, ut notum, flagrum saepe
 quassant, et id facientes flagrum
 ipsum percutiunt, ut sic sonum edat
 proprium ac domesticum. Id πε-
 πληγῶς ἱμάσθλην dixit Quintus, nisi
 memet fallam, et cum ἐκέκλετο mire
 conspirat. Imo hoc ideo etiam com-
 mendabile, quia τῇ μὲν ἱμάσθλη
 nimis affine est, et ubi ἑτέρῃ δ' ἐν
 χειρὶ sequitur, nimis etiam ambiguum.
 Nam τῇ vix ac ne vix ab
 ἱμάσθλη avelli potest: hoc certum
 et perspicuum. — Brodaeus Daus-
 quejo teste ἐφέζετο abesse augura-
 batur, perquam inficete et perquam
 incongrue, ita vivam ac valeam.“
 PAUW. Vid. ad IX, 259. Ἐκέκλετο
 supplevit etiam Canter. nov. lectt.
 III, 7, p. 42.

559. ἐν A et vulgo; ἐνὶ Lehrs.
 scripsit ex sententia Wernickii ad
 Tryph. p. 174, recte: vid. prolegg.
 II, 2, §. 21. — χειρὶ A; corr. Rhod.

560. γένυσι A; vitium indicavit
 Pauw., corr. Tychs.

562. οἷδ' A; corr. Tychs.

563. αἰολος A et vulgo; corr.
 Lehrs.

565. ἄρ A; tacite corr. Rhod. —
 „εἰ μὴ ἄρ' ἐξήρπαξε] dura omissio

τοῦ αὐτὸν ἐκτὸς τοῦ δρόμου e cur-
 riculo, nisi fuit δρόμον, extra li-
 neam facere vel rapere cursum.“
 HEYN. Ex ejus igitur conjectura
 apud Tychs. et Lehrs. δρόμον legi-
 tur, cui stabiliendo adhiberi potest
 v. 517 τόσσον ὑπεξέφερον δρόμον
 ἵπποι. Verum recte jam Rhodom.
 locum interpretatus est ita: nisi e
 curriculo abrupisset herum, et in
 campi obliquum evagatus esset cre-
 bro. Vid. infra v. 584 εἰ μάλα
 πολλάκι νόσσης Ἐξέθορον et Ψ,
 319 sq.

ἀλλ' ὅς μὲν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμα-
 σιν οἷσι πεποιθῶς
 ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἐλίσσεται ἐνθα
 καὶ ἐνθα,
 ἵπποι δὲ πλανῶνται ἀνὰ δρόμον,
 οὐδὲ κατίσχει,

quem suo more expressit Nonn. l. c.
 196 sqq.

— κατὰ μέσσον ἀγῶνος
 ἄλλος ἀνήρ ἀδίδακτος ἀπόσσειον
 ἄρμα παρέλκων
 πλάζεται ἐνθα καὶ ἐνθα, καὶ ἀνι-
 πόρων δρόμος ἵππων
 ἄστατος οὐ μάλιστα βιάζεται, οὐδὲ
 χαλινῶ
 πείθεται· ἡνίοχος δὲ μετάρροπος
 ἐκτοθι νόσσης
 ἔλκεται, ἧχι φέρουσιν ἀπειθέες ἄρ-
 μαγες ἵπποι.

Et similis est locus de Phaethontis
 equis XXXVIII, 324 sqq.

— οὐδὲ μανέντες
 κέντρον ὑποπήσσαντες ἀφειδέος
 ἡνιοχῆος
 ἀρχαίης ἀέχοντες ὑπὲρ βαλβίδα
 κελεύθου
 ἀξονίην παρὰ νόσσαν ἀλήμονες ἔτρε-
 χον ἵπποι.

ἀμφίκανε A, ἀφίκανε E1 C12, et
 ita corr. Rhod.

πολλάκις· οὐδέ μιν ἐσθλὸς ἐὼν Καπανῆιος υἱὸς
κάμψαι ἐπέσθινε χερσίν, ἐπεὶ ὅ' ἔτι νῆις ἀέθλων
ἵππος ἔην· γενεῇ γε μὲν οὐ κακός, ἀλλὰ θοοῖο

566. Cfr. Nonn. X, 14 *πολλάκι δ' ἀσκήρικτος ἐὼν ἀνεπάλλετο θώκων*. — οὐδέ μιν A; emend. Rhod. — ἐσθλὸς mutilo versu A, ἐσθλὸς ἐὼν supplet Rhod., quem jure secuti sunt editores, ἐσθλὸς ἔῃς Brodaeus pronomine nimis a substantivo remoto, ἐσθλὸς ἄρα pejus etiam Pauw. notatus ob id a Dorvill. *vann. crit.* p. 337.

568. *γενεῇ δὲ μάλα* A et vulgo „οὐ μάλα κακός non placet de equo adeo eximio; neque vocula μάλα apte cum *γενεῇ* copulari potest. Nonne scribendum *γενεῇ δὲ μὲν οὐ κακός, ἀλλὰ θοοῖο* etc.? Sic certe melior etiam est verborum nexus.“ PAUW. Recte vitium animadvertit, quamquam nec quod maxime offendit posituram vocabuli μάλα notavit, et imperite quod ferri nequit conjecit. Quintus dubitari nequit quin *γενεῇ γε μὲν οὐ κακός* scripserit. Utuntur his particulis, quae num omnino recte jungi possent olim dubitatum esse constat, Epici, ubi enuntiatum antecedens sequente enunciato ita limitatur, ut illud verum quidem esse concedatur, alterum autem illi quodammodo oppositum non minus verum esse adjiciatur. Inde primo loco id vocabulum ponitur, quod aut alteri antecedentis membri vocabulo nominatim opponitur, ut h. l. *γενεῇ*, quod repugnat aliquatenus verbis *νῆις ἀέθλων*, aut oppositionis ad totam rem pertinentis quasi caput est. Id vocabulum rite particula *γέ* effertur, tum *μὲν* additur, quo indicatur post hoc posterius membrum prius mente repetendum esse. Inde cave adversativo membro, si quod forte sequitur, oppositionem particulae *μὲν* contineri arbitreris. Ita h. l. falleretur qui ad illud *γενεῇ γε μὲν οὐ κακός* referendum existimaret ἀλλὰ θοοῖο — *γένος ἔσκειν Ἀρίονος*. Potius membrorum haec est relatio: *γενεῇ γε μὲν οὐ κακός (ἀλλὰ θοοῖο — γένος ἔσκειν Ἀρίονος)*, τῶν ἀέθλων δὲ νῆις. Ex his patet accedere me non posse Naegelsbachio, qui

ad Il. p. 158 in ea locutione particulam *μὲν* at denotare existimat. Potius *γε μὲν* ita *verbi posse* dicendum erat. Jam locos quosdam adducamus, quorum quae ratio sit facile perspicitur:

A, 811 sqq.

σκάζων ἐκ πολέμου· κατὰ δὲ νότιος ῥέειν ἰδρωὸς ὤμων καὶ κεφαλῆς, ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλίτιο αἷμα μέλαν κελιάουζε· νόος γε μὲν ἐμπέδος ἦεν.

θ, 133 sq.

θεῦτε φίλοι, τὸν ξεινον ἐρώμεθα, εἴ τιν' ἀέθλον οἰδέ τε καὶ δεδιάζει· φυήν γε μὲν οὐ κακός ἐστιν.

Quint. III, 429 sq.

βλήμενον ἐκ θεόφιν· θνητῶν γε μὲν οὐτιμι βλητὸς ἦεν, ὅσοι ναίουσιν ἐπὶ χθονὸς εὐρουπέδοιο.

Apoll. Rhod. I, 202 sq.

σὲν δὲ Παλαιμόν ος Λέρνου παῖς Ὀλινίτιο, Λέρνον ἐπίκλησιν, γενεῆν γε μὲν Ἡφαιστοιο.

id. IV, 766 sqq.

καὶ δὲ τῷ εἰπέμεναι τὸν ἐμὸν νόον, ὅς κεν ἀήτας πάντας ἀπολλήξειεν ὑπ' ἡέρι, μηδέ τις αἶρη τρηχύνοι πέλαιος· Ζεφύρου γε μὲν οὕρος ἀήτω.

Sunt autem alii loci, in quibus quomodo membra ad se invicem pertineant paullo difficilior est dicere. Ita Apoll. Rhod. III, 486 sqq.

βίασ' ἴθι καὶ πινυτοῖσι τεῖν παρὰ μητέρα μύθοις ὄρνυθι λισσόμενος· μελέη γε μὲν ἡμῖν ὄωρεν ἔλπωρή, ὅτε νόστον ἐπειρατόμεσθα γυναιξίν,

i. e. quamquam misera est spes in mulieribus posita, tamen matris opera invoca. Id. III, 1047 sqq.

— — *ἐνθ' οὐκ ἄν σε διατμήξειαν ἀνωχαὶ γηγενέων ἀνδρῶν, οὐδ' ἄσχετον (sic!) αἰσπουσα*

θεσπέσιον γένος ἔσκειν Ἀρίονος, ὃν τέκεν ἵππων

φλόξ ὀλοῶν ταύρων· τοῖός γε
μὲν οὐκ ἐπὶ δηρὸν
ἔσσειαι, ἀλλ' αὐτῆμαρ' ὅμως σύγε
μήποτ' ἀέθλου

χάζεο,

ubi cave ad membrum illud τοῖός γε
μὲν etc. referas ὅμως etc. Sensus potius
hic est: illa quidem corporis conditio
unum tantum diem durabit, sed per
hunc diem te tutum ab omni injuria
reddet. Id. ibid. 1091 sqq.

ἐν δ' αὐτῇ δ' Ἰαωλκὸς ἐμὴ πόλις,
ἐν δὲ καὶ ἄλλαι

πολλὰι ναιετάουσιν, ἔν' οὐδέπερ
οὐνομ' ἀκοῦσαι

Αἰαίης νήσου· Μινύην γε μὲν
ὀρμηθέντια

Αἰολίδην Μινύην, ἐνθεν φάτις Ὀρ-
χομενοῖο

δὴ ποτε Καθμεῖοισιν ἰομόριον ἄστιν
πολίσσαι.

Patet Iasonem aliquid esse vinculi
Aeaeam insulam inter et Iolcum longe
dissitas memorare velle hoc modo:
in Iolco ne nomen quidem Aeaeae
audire licet, quamquam inde oriundus
Minyas Orchomenum quondam
condidit, unde Phrixus profugus Ae-
aeam venit. Porro Theocr. XXII,
58 sq.

ΠΟΛΥΔ. ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα
παλίχροτος ἢ δ' ὑπερόπτης.

ΑΜΥΚ. τοιόςδ' οἶον ὄρεός· τῆς
σῆς γε μὲν οὐκ ἐπιβαίνω,

i. e. sum sane ferox et superbus,
sed tamen tuam patriam non ingre-
dior, quod tu scilicet facis illud vi-
tium mihi exprobrans. — Interdum
oppositio membrorum tam exigua
est, ut γε μὲν facile cum simplice
δέ commutari possit, ut Apoll. Rhod.
IV, 1423 sqq.

— — — καὶ δὴ χθονὸς ἐξανέτειλαν
ποίην πᾶ μ' πρῶτον· ποίης γε μὲν
ὑπόθι μακροῖ

βλάσιον ὄρηκες· μετὰ δ' ἔρνεα
τηλεθάοντια

πολλὸν ἔπερ γαίης ὀρθοσιαθὸν
ἠέξοντιο.

id. ibid. 1464 sqq.

— — — Βορραο μὲν ὠρμηθήσαν
νῆε δὴ πτερίγχεσι πεποιθότε, ποσ-

σὶ δὲ κούφοις

Ἐῤῥημος πίσυρος, Λυγκεύς γε μὲν
ὄξέα τηλοῦ

ὅσσε βαλεῖν, πέμπτος δὲ μετὰ σφί-
σιν ἔσσυτο Κάνθος.

Saepe, si carminis ambitum spectes,
scuti Hesiodעי auctor hac formula
usus est: vid. 5. 50. 139. 171. 209.
300, qui loci non opus est accura-
tius exponantur. Sed eximendi sunt
282 sq. 288. 301, ubi pronomen
cum γε connectendum. Postquam
locutionis vim et usum demonstra-
vimus, locos addere placet, in qui-
bus ea apud Quintum a me restituta
est: V, 468 sqq.

ὡς ὄφελον τίσασθαι Ὀδυσσεὸς ἄρ-
γαλέον κῆρ

χερσὶν ἐμῆς, ἐπειή με κακῆ περι-
κάββαλεν ἄτη

λυγρὸς ἐὼν μάλα πάγχυ· πάθοι
γε μὲν ἄλγεα θυμῷ.

Sensus: utinam Ulixes mea manu
periisset; sed cum hoc non sit ef-
fectum, utinam certe mala multa per-
petiatur. — IX, 205 sqq.

— — — οὐδὲ μὲν ἔσθλοῖς

Τρώων ἠγεμόνεσσι δέος πέλεν, ἀλλὰ
καὶ αὐτοῖ

ἐκ θυμοῖο μάχοντο καὶ ἀνέρας αἰὲν
ἔρυνκον

χαζομένους· πολέες γε μὲν οὐκ
ἀλέγοντες ἀνάκτων

ἐκ πολέμοιο φέροντο μένος τρο-
μέοντες Ἀχαιῶν,

ubi multos quidem Trojanorum fu-
gisse, tamen ceteros a. ducibus in
pugna retentos esse innuit. Denique
XIV, 556 sqq.

— — — οἶδ' ὄγε χεῖρας

κάμνε πολυτλήτους· πολλοὶ γε
μὲν ἐνθα καὶ ἐνθα

σβεννύμενοι σμαράγιζον ἔσω πόν-
τοιο κεραννοί.

Ajax omnibus tempestatis terroribus,
quominus indefessus in terram eva-
dere studeat, non deterretur. Uno
loco, quo et ipso olim easdem par-
ticulas restitutus eram, V, 309 sqq.

ἀλλὰ νόον μὲν ἔγωγε πολὺ προσε-

ρῆστερός εἰμι
σεῖο μετ' Ἀργείοισι, βίη γε μὲν

ἤ καὶ ἀγαυότερος,
id nunc facere dubitavi propter an-

precedens νόον μὲν.

Ἄρπυια Ζεφύρω πολυηγήϊ φέρτατον ἄλλων 570
 πολλόν, ἐπεὶ ταχέεσσιν ἐριδμαίνεσκε πόδεσσι
 πατρὸς ἑοῖο Θοῆσι καταίγισι, καὶ μιν Ἄδρηστος
 ἐκ μακάρων ἔχε δῶρον, ὅθεν γένος ἔπλετο κείνου·

καὶ μιν Τυδέος υἱὸς ἑὼ πόρε δῶρον ἑταίρω
 Τροίῃ ἐνὶ ξαθῆῃ· ὃ δὲ οἱ μέγα ποσὶ πεποιθὼς 575
 ὦκν ἐόντ' ἐς ἀγῶνα καὶ εἰς ἔριον ἦγαγεν ἵππων
 αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν οἰόμενος μέγα κῦδος
 ἵππασίης ἀνελέσθαι· ὃ δ' οὔτι οἱ ἦτορ ἦγεν
 ἀμφ' Ἀχιλῆος ἀεθλα πονεύμενος· ἦ γὰρ ἔμελλεν
 * * * * * ἰκάνειν

δεύτερος, Ἀτρείδης δὲ παρήλασεν ὦκν ἐόντα 580
 ἰδρεῖη· λαοὶ δ' Ἀγαμέμνονα κυδαίνεσκον

570. Sine dubio parum intellexit
 Π, 150 de Achillis equis:

τοὺς ἔτεξε Ζεφύρω ἀνέμω ἄρπυια
 Ποδάργη,

et de Harpyia cogitavit, cum Home-
 rus celerrimam equam designasset.

571. ἐριδμαίνει A, ἐριδμαίνεσκε
 VV3 E1 a et ita corr. Pauw. et ante
 eum Scalig. ap. Dorvill. *vann. crit.*
 p. 340.

573. ἔσχε E1.

574. Lacuna jam in A vacuo spa-
 tio indicata nullo codice expletur.
 „In codicibus, ut C12, plerumque
 lineae vacuum spatium relinquitur,
 in E1 et M2 duarum linearum.“
 TYCHS. „Deest hic aliquid, quo-
 modo Stheneli equus ad Diomedem
 pervenerit; verum non est magna
 sensus jactura, quae hoc versu red-
 integrari potest

τὸν δ' ἄρα Τυδεῖ δῶκεν· ὃ δ'
 αὖ μιν κάλλιπεν νιῶ,
 illum ergo Tydeo donaverat, qui rur-
 sus filio illum reliquerat.“ RHOD. Pa-
 tet potius plures versus deesse: nam
 verba καὶ μιν Ἄδρηστος Ἐκ μακάρων
 ἔχε δῶρον non Stheneli equum,
 sed ipsum Arionem spectant. Quo-
 modo enim ille equus, si Adrastus
 diu mortuus eum jam dono accepe-
 rat, in certaminibus decimo belli
 Trojani anno institutis νῆϊς ἀέθλων
 esse potest?

575. ὃ δὲ A; corr. Pauw. — οἱ
 om. E1.

576. εἰς A; tacite corr. Rhod.

577. οἰόμενος A, οἰόμενος VE 1,
 et ita corr. Rhod.

578. οὐδ' AC12, ὃ δ' E1. —
 ἦγεν AC12, ἦγεν E1. — Utrum-
 que jam Rhod. correxerat hac nota
 addita: „ἦγεν pro ἦγεν reposui et
 ex οὐδ' ὃ δ' feci.“

579. πονέεσθαι C2. Spitzner. ob-
 servall. p. 98 πονεῦμενον conjecit
 illaturus solitam participii enallagam.
 Sed ea h. l. aliena est: ipse Spitz-
 nerus participium recte etiam ad
 fortem Stheneli equum referri posse
 judicavit. — ἦ γὰρ ἔμελλεν ἰκάνειν
 versu hypermetro A, ἰκάνειν om. C1,
 nullo sensu. „Expunge ἔμελλεν et
 lege ἰκάνειν.“ RHOD. Eum et Pauw.
 probavit, qui more suo ἔμελλεν or-
 tum putat ex ἔκελλεν, quod pro ἰκα-
 νειν in libris quibusdam lectum fue-
 rit, et ceteri editores. Mihi quidem
 emendatio ea satisfacere non potuit
 cogitanti usitatam esse apud Quint-
 tum versus clausulam ἦ γὰρ ἔμελλε
 vel ἔμελλον de eo, quod fatali qua-
 dam necessitate imminet: vid. I,
 713. 778. III, 14. 700. X, 51. 94.
 329, eandemque h. l. aptissime lo-
 cum habere videnti. Quidni enim
 accuratius rem ita exornare poterat:

ἦ γὰρ ἔμελλεν
 [ἵππῳ πλαζομένῳ πεφορη-
 μένος ἐκτὸς] ἰκάνειν

δεύτερος.
 Itaque lacunae signa posui.

- ἵππον τε Σθενελοῖο θρασύφρονος ἠδὲ καὶ αὐτόν,
οὔνεκα δεύτερος ἦλθε, καὶ εἰ μάλα πολλάκι νύσσης
ἐξέθορον, μέγαν περὶ κάρτει οἷς ποσὶ θύων.
καὶ τότε ἄρ' Ἀτρεΐδῃ Θέτις ὤπασε καρχαλόωντι 585
ἀργύρεον θώρηκα θεηγενέος Πολυδώρου·
δῶκε δ' ἄρα Σθενέλῳ βριαρὴν κόρυν Ἀστεροπαίου
χαλκείην καὶ δοῦρε δύω καὶ ἀτειρέα μίτρον.
ἄλλοις δ' ἰπήεσσι καὶ ὀπόσοι ἤματι κείνῳ
ἦλθον ἀεθλεύσοντες Ἀχιλλῆος ποτὶ τύμβῳ 590
δῶρα πόρην πάντεσσιν· ἐπὶ σφίσι δ' ἄχνητο θυμὸν
νιὸς Λαέρταο δαΐφρονος, οὔνεκ' ἄρ' αὐτόν
ἀλκῆς ἰέμενον κρατερῶν ἀπέρυξεν ἀέθλων
ἔλκος ἀνηρόν, τό μιν οὔτασεν ὄβριμος Ἄλκων
ἀμφὶ νέκυν κρατεροῖο πονεύμενον Αἰακίδαο. 595

583. εἰ πολλάκι AE1 C1, εἰ πολλάκι C2, εἰ πολὺν πολλάκι V12, quod recte iudicat Tychs. Lascaris esse supplementum, cui multo praestat Rhodomanni coniectura εἰ μάλα πολλάκι jure recepta ab editoribus: vid. V, 430. Dausq. ineptissime εἴνεκα πολλάκι νύσσης hariolatus est. „De equite et equo in his promiscue loquitur Quintus, ut ex praecedentibus etiam constat: minus accurate profecto. Erunt, qui pro μάλα nihilominus sic aliquid abesse suspicabuntur, quod equum denotet signate. Sed quodnam illud esse posset ego hercule perspicere non valeo. Quare hactenus Rhodomanni suspicionem probo.“ PAUW. Nihil est offensionis in illa subjectorum mutatione, cum peritis quidem ex adjectis vocabulis dubium esse ne-

queat, quod in quoque membro sit subjectum.

587. κόρην E1. — ἀστεροπαῖαν AE1; emend. Rhod. „Ex Φ, 140. Thorax tamen jam dono datus Archilocho Ψ, 560.“ HEYN.

588. δοῦρε δύω constat sollemnem esse herois armationem: vid. Spitzner. ad A, 43. — μίτρον E1. — μίτρον cum Rhod. balteum vertisset, recte Pauw. adnotat: „validam zonam: vide Iliad. A, 136 et alibi. Interpres non intellexit.“

590. ἀεθλήσαντες A et vulgo, quod correxi ex constante tum ceterorum Epicorum tum Quinti — IV, 113. 117 — usu; recte autem VI, 494 ἀθλήσαντες legitur. — ἀχιλλῆος A; tacite corr. Rhod. —

594. ὄβριμος A; corr. Tychs.

ΚΟΙΝΤΟΥ

Τ Ω Ν Μ Ε Θ Ο Μ Η Ρ Ο Ν

ΛΟΓΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄλλοι μὲν ἀπηνύσθησαν ἄεθλοι,
 δὴ τότε Ἄχιλλῆος μεγαλήτορος ἄμβροτα τεύχη
 θῆκεν ἐνὶ μέσσοισι θεὰ Θέτις· ἀμφὶ δὲ πάντη
 δαίδαλα μαρμαίρεσκεν, ὅσα σθένος Ἥφαιστοιο
 ἀμφὶ σάκος ποίησε θρασύφρονος Αἰακίδαο·
 καὶ τὰ μὲν εὖ ἤσκητο θεοκμήτω ἐπὶ ἔργῳ·

5

1. δὴ πολλοὶ A et vulgo; contra quam scripturam in *emendatt.* p. 203 haec monuit: „at vero non multa tantum aut *pleraque*, sed uno excepto omnia finita erant certamina. Cfr. v. 122.

ἄν μὲν δὴ καὶ ἀγῶνος ἀέθλια
 πάντα τελέσθη.

Itaque non recte dictum est πολλοί, quod sentiens Rhodom. ita interpretatus est: *mullifaria certamina*. Sed haec significatio non inest vocabulo. Quintus scripserat ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄλλοι μὲν —, cum *cetera* certamina finita essent.⁶

3. πάντη A; πάντη Tychs. Lehrs.

5. ποίησε A.

6—101. Pervenimus jam ad eum locum, quo Quintus Achillis clipeum ab Homero luculentissime depictum suo more descripsit. In ea descriptione antequam singula cum singulis conferamus, in universum quomodo ea in re poeta versatus sit paucis demonstrare placet. Et primum quidem cum Quintus Ajacis mortem narraturus ad Achillis arma eorumque iudicium delatus esset, triplici omnino ratione rem instituere poterat. Aut enim, cum notissima esset atque celebratissima illa Achillei clipei descriptio, poterat eum summa arte factum multisque imaginibus distinctum esse paucis verbis brevi indicare, At vero si

eum clipeum, quem singularem fuisse inter omnes constabat, tam nude retulisset, tacite visus esset ad Homerum lectores ablegare, eoque indicare se totum ex Homero pendere, et si quid ab eo jam esset uberius expositum suo Marti minus confidere. Accedebat, quod inde ab Homeri ἀσπιδοποιία locus ille de imaginibus in clipeo veste aliisque rebus effictis tantopere in omnium poetarum usum studiumque venerat, ut occasione optima data vix ab ea materia abstinere poterat Epicus. Itaque illam quidem viam inire noluit: noluit etiam alteram, qua dubitari non potest quin pari in causa processerit Nonnus, cujus imitationes in superiore libro interpretando accuratius cognovimus. Poterat enim singulas res fidissime secundum Homerum sed aliis verbis enarrare. Verum hoc a Quinti mente et consilio alienum, qui cum singula verba locutionesque singulas etiam sententias prudenter ex Homero hauserit, et omnem omnino narrandi ordinem et colorem ad illius exemplum temperaverit, diligenter tamen cavit, ne longiorem locum ex Homero desumptum quasi paraphrasi quadam serviliter secutus enarraret. Et ea res, quum Nonnus novorum verborum locutionumque atque artis metricae omnino novae Epopeiae auc-

tor facile perfecisset, Quinto vel contra Alexandrinorum morem ad pristinam simplicitatem regresso parum processisset: multa certe ad verbum ex Homero retinere coactus esset. Tertiam igitur viam quodam modo mediam ingressus est, ut non solum quae Homerus narrasset retineret quidem sed et amplificando et demendo mutata, verum etiam multa alia adderet Homericis nec indigna nec incongrua eaque diligentius exponeret. Ita fundus quidem, ut illa dicam, Homericus est, verum nova inde descriptio quasi aedificium condita est. Quod ipsum ne temere fecisse videatur, quomodo ille clipeum ab Homero depictum sibi cogitaverit attendatur necesse est. Et antiquos quidem, cum Homerum omnium rerum divinarum et humanarum optimum esse doctorem sibi mente finxissent, allegorica usos interpretatione in imaginibus ab Homero expressis omnem orbis terrarum caelique et elementorum naturam una cum omnibus belli pacisque operibus comprehensa cognoscere sibi visos esse scimus: cfr. Spitzner. *ad Σ*, 478; a recentioribus autem quam multa de illo Homericō clipeo et de Hesiodico et de Virgiliano disputata sint satis constat: quot imagines, quo ordine, qua forma, qua ratione, quo metallo effictas poetae sibi cogitaverint; quatenus et vera et quae veris essent similia descripserint, aut poetica licentia et ingenium eorum veritatis fines sit evagatum, et quae sunt similia. Vid. Heyn. *excurs. ad III. Il. Σ*, et *excurs. IV. ad Virg. Aen. VIII*; Both. *ad Σ*, 478. Sed de his omnibus nihil ad Quintum pertinet. Is simplicissima ratione usus nihil sibi cogitavit nisi hoc, ab Homero clipeum depingi, in quo imagines aliquot fuerint metallo effictae. Nec de earum imaginum certo numero, nec de arearum sive camporum, quibus illae continerentur, ratione et ordine ullam concepit opinionem; nec utrum ceterae imagines in orbem factae in medio positam ambierint, an omnes recta linea juxta positae se exceperint, ullum verbum fecit. Nihil enim ex illo ἀμφί v. 17 concludi posse ad eum ipsum versum videbimus. Ita cum rem

simplicissime concepisset, nihil ei obstare videbatur, quominus plures etiam in illo clipeo, quam Homerus enumerasset, factae fingerentur imagines. Nam si clipeus decem, quidni viginti pluresve complecteretur? Tamen certum quendam ordinem in enumerandis illis imaginibus secutus est, quem indicat v. 43 sq. his verbis:

καὶ τὰ μὲν ἄρ' πολέμοιο τεράτα
πάντα τίειντο,
εἰρήνης δ' ἀπάνευθεν ἔσαν περι-
καλλέος ἔργα.

Omnes igitur in duas classes dividit, quarum una belli, altera pacis opera exhiberet. Eam igitur oppositionem, quam Homerus invenit inter pacificam urbem v. 490 sqq. et bello operantem v. 509 sqq., Quintus in omnes imagines extendit. Praeiverat eo quodammodo Philostrat. jun. imag. X, qua Homericæ descriptionis paraphrasin dedit, p. 126. v. 31—33 (ed. Welck.), ubi exposito pacificæ urbis iudicio haec addit: ταυτὶ μὲν οὖν σοι μέση τις πόλεμον καὶ εἰρήνης ἐν οὐ πολέμου-μένη πόλει κατὰστασις, et p. 127, v. 34, ubi ad agri arationem his verbis transgreditur: ἀλλ' ἰδοὺ πάλιν εἰρήνης ἔργα. Hoc igitur ordine usus Quintus, postquam primum imaginem quasi universalem v. 7—16 Homero duce coelum cum sideribus, aerem, terram, mare cum fluminibus descripsit, belli exhibet tres imagines, bestias et venationem v. 17—24, pugnas cum daemonibus bellatoribus v. 25—37, Gorgones cum draconibus ut sollemne terculamentum v. 38—42. Tum intersertis perspicuitatis causa versibus quos supra adscripsi, quatuor illis imaginibus octo subjungit pacificos labores complexas: urbes cum hortis v. 45—48; Virtutis montem cum hominibus ascendentibus v. 49—56; agrum cum messoribus et aratoribus (haec enim in unam imaginem conjungenda sunt) v. 57—65; epulas et choreas v. 66—68; Venerem ἀναδυομένην v. 69—72; Peliae et Thetidis nuptias v. 73—79; naves in mari tempestate pressas v. 80—87; Neptunum curru sequentibus delphinis per mare incedentem v. 88—96. Sed ne in his duodecim imaginibus aliquid quaesitum opi-

οὐρανὸς ἦδ' αἰθήρ γαίη δ' ἄμα κείτο θάλασσα·

nemur, iis ne completum quidem esse clipeum indicat v. 97 sq.

ἄλλα δὲ μυρία κείτο κατ' ἄσπινδα
 τεχνήεντα
 χερσὶν ἔπ' ἑθενάτης πυκινόφρο-
 ρος Ἡφαιστόιο.

Postremo ut apud Homerum omnia Oceano extremum marginem tenente cincta esse v. 99 — 101 exponitur. Jam haec si cum Homericis comparamus, primum non eundem ordinem ab imitatore retineri potuisse patet: apud Homerum enim pacis et belli opera, quoniam de ea oppositione non cogitavit, promiscue tractantur. Deinde Homericam quidem ipsa recepit fere omnia: sed quae apud Homerum singulae imagines plurimis luculentisque verbis ad vivum pinguntur, eas Quintus ita immutat, ut et brevissime ad id ipsum quod Homerus exposuit alludat, et quae ille tamquam singularia facta persecutus est, ea universali narratione in communes condiciones detorqueat. Ita apud Homerum una urbs pingitur nuptiis et iudicio intenta, apud Quintum v. 46.

ἄστυα καλὰ νέμοντο, δίκη δ' ἐπι-
 ίκετο πάντα,

ita apud Homerum una certa pugna exponitur, Quintus generalibus sententiis bellum describit. Praeterea etiam ex duabus Homeri imaginibus unam fecit. Sed jam singula videamus. Apud Homerum praeter oceanum in ora positum novem imagines inveniuntur: 1) terra, caelum cum sideribus et mare v. 483 — 89: hoc paucis non satis prudenter additis initio poeta retinuit; 2) urbs pacifica cum nuptiis et iudicio 490 — 508: ex illis quaedam ad suam octavam imaginem transtulit, cui exornandae simul nonam Homericam v. 590 — 606 (chorum) adhibuit; iudicium v. 46, quem modo adscripsi, in universalem statum amplificavit; 3) urbs bello pressa et pugna oppidanos inter et hostes v. 509 — 540: hinc generalem pugnae descriptionem in tertia sua imagine petiit; 4) ager et aratores v. 541 — 549; 5) messis et messorum v. 550 — 560; has duas in unam septimam imaginem conjunxit; 6) vinea cum

vinitoribus v. 561 — 572: ea breviter tangitur v. 47 ἀμφὶ δ' ἄλωαὶ Καρποῖς ἐβρίθοντο: 7) boum grex, ex quo unus taurus a duobus leonibus laceratur, quos frustra cum canibus pastores aggrediuntur v. 573 — 86: boum gregem omisit, sed ex impetu pastorum in leones facto venationem suam secunda imagine exornavit; 8) pratum cum ovibus, tentoriis et stabulis v. 587 — 89: hoc prorsus omisit. De nona imagine jam dictum est. Jam si ad ea transgredimur, quae Quintus Homericis addidit, partem eorum ex Hesiodi scuto sed suo more transtulit: bestias ex v. 168 — 77 et venatores ex v. 302 — 4; pugnae ornatum ex v. 154 — 160, v. 191 — 96, v. 237 — 41, v. 248 — 57, v. 264 — 70; Gorgones cum draconibus ex v. 144 — 50, v. 161 — 67, 216 — 237; delphinos v. 209 — 213. Alia Hesiodo cum Homero communia sunt. De suo ingenio, nisi in his quoque aliam quandam clipei descriptionem secutus est, Virtutis montem addidit, Venerem ἀναδουμένην, Pelei et Thetidis nuptias, Neptunum mare curru perambulantem. De illo commento vid. quae infra exposita sunt; has tres bene et accommodate addidisse censendus, quoniam eae et ad Achillem Nereidis filium pertinent et multis celebribusque artis operibus expressae erant.

Praeter Homerum Σ, 478 — 608 et Hesiodum ἄστυ. 139 — 319 comparare juvat Apollon. Rhod. I, 721 — 68 de Iasonis pallio Minervae arte facto, Mosch. II, 37 — 62 de Europae calatho, Nonn. XXV, 383 — 566 de Bacchi clipeo, id. XLI, 294 — 304 de Harmoniae textura, et ipsum Quintum infra VI, 198 — 293, ubi Eurypyli clipeum, et X, 180 — 205, ubi Philoctetae zonam et pharetram descripsit. Alios locos etiam laudavit Heyn. in excursu I. ad Virg. Ex Romanis poetis in primis Virgil. Aen. VIII, 625 — 731 et Sil. Ital. II, 406 — 455, qui eo maxime ab Homero ceterisque differunt, quod imagines heroum personae accommodatas invenerunt.

7 — 16 prima imago: quatuor ele-

ἐν δ' ἄνεμοι νεφέλαι τε σελήνη τ' ἠέλιός τε
κεκορμέν' ἄλλυδις ἄλλα, τέτυκτο δὲ τείρεα πάντα,
ὀππόσα δινήεντα κατ' οὐρανὸν ἀμφιφέρονται· 10
τῷ δ' ἄρ' ὁμῶς ὑπένερχεν ἀπειρέσιος κέχυτ' αἴη·
ἐν τῷ δ' ὄρουιθες τανυχειλέες ἀμφεποτῶντο·
φάιης κε ζῶοντας ἅμα πνοιῆσι φέρεσθαι·
Τηθύς δ' ἀμφετέτυκτο καὶ Ὠκεανοῦ βαθὺ χεῦμα·
τοῦ δ' ἄφαρ ἐξεχέοντο ῥοαὶ ποταμῶν κελαδεινῶν 15

menta, caelum, aer, mare et terra,
quamquam non satis apte conjuncta
et disposita. Homerus v. 483—89:

ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρα-
νόμ, ἐν δὲ θάλασσαν
ἠελιόν τ' ἀκάμαντα σελήνην τε
πλήθουσαν,
ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα, τὰτ' οὐ-
ρανὸς ἐστεφάνωται,
Πληιάδας θ' Ὑάδας τε τό τε σθί-
νος Ὠρίωνος
ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλη-
σιν καλέουσιν,
ἣτ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' Ὠρίωνα
δοκεύει,
οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοειρῶν Ὠκε-
ανοῦ.

Quintus in caelo ventos addidit et
nubes, praeterea aerem diserte ab
aethere sejunct et avibus habitan-
dum dedit, postremo satis incom-
mode Tethyn adjunxit et Oceanum,
qui tamen extremo in margine ef-
fictus infra iterum commemoratur.
Cfr. ad III, 708. Transversus actus
est ex eo, quod et Oceanum cum
mari commiscuit, et eundem apud
Homerum memoratum invenit. Nonn.
XXV, 386—412 Homericam suo more
exsecutus est, ex quo initium tan-
tum adscribere placet:

— — — οὐρανὴν χεῖρ
ἀσπίδα δαιδάλλουσα πολύχροον,
ἣς ἐνὶ μέσσω
ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξε περίδρο-
μον, ἀμφὶ δὲ γαίῃ
οὐρανὸν ἐσφαίρωσε χορῶ κεχαραγ-
μένον ἄστρον,
καὶ χθονὶ πόντον ἔτευξεν ὁμόζυ-
γον· αἰθέριον δὲ
χρυσῶ μὲν φλογέων ἐποχημένον
ἀντιγι δίφρων
Ἥλιον ποίκιλεν, ἐπ' ἀργυρέου δὲ
μετάλλου
λευκαίνων τροχόεσσαν ὄλην κύκλω-
σε Σελήνην·

ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα, τῆπερ
πολυφεγγεῖ κόσμῳ
μυρώσας στεφανηδὸν ἕλιξ ποικίλ-
λεται αἰθήρ etc.

id XLI, 296 sqq.

— — ὑφαινομένου δὲ χιτῶνος
πρώτην γαῖαν ἐπασσε μεσόμυραλον·
ἀμφὶ δὲ γαίῃ
οὐρανὸν ἐσφαίρωσε τύπῳ κεχαραγ-
μένον ἄστρον·
συμπεριτὴν δὲ θάλασσαν ἐφήρμοσε
σύζυγι γαίῃ·
καὶ ποταμοὺς ποίκιλλεν.

Ουρανὸς Tychs. Lehrs., casu, opinor.

9. κεκρυσμέν' A; tacite corr. Rhod.
— Cfr. etiam Apoll. Rhod. IV, 261
τείρεα πάντα, τὰτ' οὐρανῷ εἰλίς-
σονται.

11. τῶν A et vulgo, ut genitivus
ab ὑπένερχε aptus sit. Sed cum ei
rationi verborum collocatio obstare
videatur, adverbio ὁμῶς medio inter
utrumque interjecto, Spitzner. *ob-*
servall. p. 99 sq. ex Quinti usu,
quo et ὑπένερχε saepius absolute
ponitur, et ὁμῶς plerumque dativum
sibi adjunctum habet, τοῖς conjecit.
Sed scribendum erat τῷ ad caelum
pertinens, cui ipsi aptius quam si-
deribus subjungitur aer. — De ex-
tremis verbis cfr. Wernick. *ad Tryph.*
p. 73.

13. κεν A et vulgo; corr. Spitzn.
observall. p. 100.

14. ἀμφιτέτυκτο A et vulgo;
ἀμφετέτυκτο Lehrs. ex corr. Spitz-
neri l. c. et mant. p. 247. — ὠκεα-
νοῦ A et vulgo, literam majusculam
jure desideravit id. *observall.* p. 100.

15. τῶν A; τῷ Tychs. Lehrs. scrip-
sere ex prava Pauwii conjectura,
quam his verbis commendavit: „In-
terpres: e quibus amnium susur-
rantium fluctus celeriter scaturie-
bant. Nihil falsius aut ineptius. Nam

κυκλόθεν ἄλλυδις ἄλλη ἐλισσομένων διὰ γαίης.

ἀμφὶ δ' ἄρ' εὖ ἤσκηντο κατ' οὐρεα μακρὰ λέοντες
 σμερδαλέοι καὶ θῶες ἀναιδέες· ἐν δ' ἄλεγριναὶ
 ἄρκτοι πορδάλιές τε, σύες θ' ἅμα τῆσι πέλοντο

fluvii non currunt ex Oceano in terram sed ex terra in Oceanum. Sciunt ipsi pueri, et nihil notius. Quod tamen interpretis habet, habetur etiam in Graecis; quae proinde non possunt esse sana. Scribe τῶ δ' ἄφαρ ἐξεχέοντο etc. τῶ respicit Ὠκεανοῦ βυθὸν χειῦμα, et τῶ ἐξεχέοντο est Graecismus purus putus: ei effunduntur, i. e. in eum effunduntur, sese in eum effundunt luentes. Erunt nasuti, qui τῶν jungent cum ποταμῶν: sed eos nemo paullo humanior sequetur. Nam ἐξεχέοντο absolute ineptum est. Contra jam Heynius monuit: „Oceanus pater est fluviorum et aquarum. Ergo verius esset τοῦ scil. Ὠκεανοῦ ἐξεχέοντο.“ Accuratius ego Pauwianum inventum refutavi in emendat. p. 203 sq.: „τῶ non recte scripsit Tychs. illaturus recentiorum de fluviiis in mare currentibus doctrinam. Atqui opinio erat veterum, omnes et fluvios et fontes originem ducere ex oceano terram undique cingente. Vid. Homer. Φ, 195 sqq.

— — μέγα σθένος Ὠκεανοῦ,
 ἐξ οὐπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα
 θάλασσα
 καὶ πᾶσαι χρῆναι καὶ φρεῖατα
 μακρὰ γάουσιν.

Oppian. Cyneg. I, 44

σοὶ δέ τε πάντα γάουσιν ἀπ' Ὠκε-
 ανοῦ ῥέεθρα.

Orph. hymn. 82, 4 sq.

ἐξ οὐπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα
 θάλασσα
 καὶ χθόνιοι γαίης ἀγρόρροτοι ἰκμά-
 δες ἀγναί.

Itaque etiam hoc Quinti loco aut τῶν retinendum erit, hoc ut ad Tethyn et Oceanum simul referatur, aut, quod ob locos modo allatos magis probaverim, τοῦ reponendum. Mecum facit Spitzner. observat. p. 101 sq. qui verbum ἐξεχέοντο nunquam dativo junctum esse insuper demonstravit. Sed videtur τῶν retinere ut et Struv. minor observat. p. 9; ego vero propter causam su-

pra allatam τοῦ reposui. — In sqq. ne quis offensus adverbio ἄφαρ (celeriter Rhod.), quod tantum videatur ad veros fluvios referri posse, τοῦ δ' ἄρ' ἅμ' ἐξεχέοντο conjiciat, ab Homero inde poetae rem in ejusmodi descriptionibus saepe ita narrant, quasi non fixa firmaque sit, sed eo ipso tempore fiat. — ἀλεγρινῶν A; χειλαδινῶν emend. Rhod., quod jure recepit Tychs., probavit Spitzner. l. c. p. 101 allato X, 171 ἢ ποταμῶν κελεύδοντι. Cfr. κελεύδοντα ῥόον IV, 158. X, 145. κελεύδοντες Χείμαρροι XIV, 642.

16. Struvius minor l. c. p. 9, quia praecedat ἄλλυδις ἄλλη, ex III, 360 sq. IV, 198. V, 83. IX, 501. X, 488. XI, 115. 402. XII, 134. XIII, 21 sq. scribendum censet ἐλισσομένοι. Sed illis in locis aliter quam scriptum est scribi non poterat; hoc vero loco cum genitivus praegressus esset utrumque aequum bonum est.

17—24 secunda imago: leones, thoes, ursae, pantherae, sues in montibus, quos agrestes cum canibus undique aggrediuntur. Omnia in hac quidem parte exaggerata esse patet. Apud Hesiod. 168—77 habes suum et leonum greges inter se pugnantes, et 302—4 venatores cum canibus leporibus instantes. Apud Homerum 576—86 in duos leones, qui unum taurum comprehenderunt, pastores cum canibus impetum faciunt. Infra X, 180 sqq. ursae, thoes, pantherae, lupi, sues et leones memorantur. — ἀμφὶ ne quis mutandum censeat ex aliis locis in ἄγγι, saepius eo adverbio nova imago adnectitur, ut infra v. 45. VI, 227. 245. 256. Mosch. II, 55. Nihil autem eo indicatur, nisi circa priorem imaginem, i. e. alicubi in ejus vicinia hanc, quam descripturus est, positam esse. Itaque de imaginum ordine ex illo ἀμφὶ nihil concludi potest.

19. πορδάλιές A et vulgo; correxi. — δ' ἅμα ex Rhod. errore in ce-

ὄβριμοι ἀλγινόεντας ὑπὸ βλοσυροῖσι γένουσι 20
 θήγοντες καναχηδὸν ἐὺ κτυπέοντας ὀδόντας·
 ἐν δ' ἀγρόται μετόπισθε κυνῶν μένος ἰθύοντες,
 ἄλλοι δ' αὖ λάεσσι καὶ αἰγανέησι θοῆσι
 βάλλοντες πονέοντο καταντίον, ὡς ἑτεὸν περ.

ἐν δ' ἄρα καὶ πόλεμοι φθισήγορες, ἐν δὲ κυδοιμοὶ 25
 ἀογαλέοι ἐνέκειντο· περικτείνοντο δὲ λαοὶ
 μίγδ' ἄμ' εἰς ἵπποισι· πέδον δ' ἅπαν αἵματι πολλῷ
 δευομένῳ ἦικτο κατ' ἀσπίδος ἀκαμάτοιο·
 ἐν δὲ Φόβος καὶ Δεῖμος ἔσαν στονόςεσά τ' Ἐννώ

teras editiones transit; θ' ἄμα, quod legitur in A, conjectura restituit Struv. minor observall. p. 22.

20. ὄβριμοι A; corr. Tychs. — ἀλγινόεντας A; corr. Rhod. — βλοσυροῖσι γένουσι A, βλοσυροῖσι γένουσι E1; utrumque corr. Rhod., qui praeterea βλοσυραῖς γενέουσι con-jecit.

21. Cfr. N, 474 sq. de sue:

— — αὐτὰρ ὀδόντας
 θήγει ἀλέξασθαι μεμαῶς κύνες ἠδὲ
 καὶ ἄνδρας.

Apoll. Rhod. III, 1351 sq.

— μαιμῶων σὺ εἵκελος, ὅς ῥά
 τ' ὀδόντας
 θήγει θηρευτῆσιν ἐπ' ἀνδράσιν.

22. Olim h. l. scribendum censebamus ὀτρύνοντες, quod verbum cum omnino de canibus usitatum est, ut Hom. l. c. 584

— — — οὐ δὲ νομῆες
 αὐτῶς ἐνδύσαν ταχέας κύνες ὀτρύνοντες.

Quint. VIII, 268 sqq.

ἢ ἔτι ἐνὶ ξυλόχοισι κύνες κατέναντα
 λόχοιο

φεύγοντες τὸ πάροιθε βῆνι τρέψουσι
 μάχεσθαι

ταρφέα μηλονόμοιο παροτρύ-
 νοντος ἔπεισιν.

Oppian. Hal. V, 499 sq.

οὔτε τις ἀγρευτῆρι κύνων ἐθάς
 ὀτρύνοντι

τόσσον ὑπείκαθέειν ἐπιπέθειται, ἣ
 κεν ἄγρῳσιν.

tum h. l. requiri videbatur, quia canes non tam dirigerentur in abditas bestiarum latebras sed in aperte conspectas incitarentur. Verum haec frustra sunt. Jungendum est ἰθύοντες cum μετόπισθε: a tergo im-

mittuntur canes a venatoribus, dum alii horum adversis feris cum telis occurrant. Cfr. X, 303 (Αἰται)

ἐξόπιθε στονόςεσαν ἐπιθύονο-
 σιν Ἐρινύων.

Contrarium est XI, 172, ubi quis suibus ἀντι' ἐπισσεύη κρατεροῦς κύνες.

24. ὡς ἑτεὸν περ saepius repetuntur: vid. 28. 42. 68. 84. 90. 96. VI, 201. 211. 221. 231. 240. 280. X, 185. 194. ubi cfr. not., 202. Et ita Hom. l. c. 539. 548. Hesiod. 189. 194. 244. Apoll. Rhod. 763. Mosch. 47. Suo more exornavit Sil. 430

Spirantem credas certamina anhela movere.

25 — 37 *tertia imago*: belli tumultus, in quo versantur daemones furorē letumque ferentes. Hesiodum maxime, ex parte Homerum secutum esse jam supra adnotavi. De singulis statim videbimus. — ἐνθ' A, ἐν τ' Pauw., quem ἐνθ' positum esse pro ἐν τε putantem suo jure notavit Dorvill. *vann. crit.* p. 69, sed rectius ἐν δ' Tychs., quod ubique legitur.

27. μίγδα εἰς A et vulgo, hiatus apud Quintum eo minus ferendo, quo facilius evitari poterat aut μίγδην οἷς aut μίγδα σὺν οἷς scribendo. Sed scripsit, opinor, μίγδ' ἄμ' εἰς: vid. ad IV, 506. Μίγδ' legitur XI, 155. Θ, 437. — Cfr. Apoll. 750 τῶν δ' αἵματι δέυετο λειμῶν, ubi pugnam Teleboas inter et Taphios describit.

29. Hesiod. 195 sq.

— — — παρὰ δὲ Δεῖμος τε
 Φόβος τε

αἷματι λευγαλέω πεπαλαγμένη ἄψα πάντα, 30
 ἐν δ' Ἔρις οὐλομένη καὶ Ἐριννύες ὀβριμόθυμοι,
 ἣ μὲν ἐποτρύνουσα ποτὶ κλόνον ἄσχετον ἄνδρας
 ἐλθέμεν, αἰ δ' ὀλοοῖο πυρὸς πνεῖν αὐτῆν·
 ἀμφὶ δὲ Κῆρες ἔθνον ἀμείλιχοι, ἐν δ' ἄρα τῆσι
 φοῖτα λευγαλέου Θανάτου μένος· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῶ 35
 Ὑσμῖναι ἐνέκειντο δυσηχέες, ὧν περὶ πάντη
 ἐκ μελέων εἰς οὐδας ἀπέρρεεν αἷμα καὶ ἰδρώς.
 ἐν δ' ἄρα Γοργόνες ἔσκον ἀναιδέες· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι
 σμερδαλέοι πεπόνηγτο περὶ πλοχομοῖσι δράκοντες

ἔστασαν ἰέμενοι πόλεμον καταδύ-
 μεται ἀνδρῶν,
 Cfr. *A*, 440. Literas majusculas his
 daemonibus primus praefixit Tychs.,
 quem secutus sum, etsi Bekkerum
 contrariae rationi additum novi.

30. ἄψα *A*; corr. Tychs.

31. ἐνδ' *A*; corr. Tychs. — καὶ
 ὀβριμόθυμοι ἐριννύες *A, ἐριννύες
 καὶ ὀβριμόθυμοι *V*, καὶ Ἐριννύες
 ὀβριμόθυμοι *NV*123, quod jure re-
 cepit Tychs. Rhod. καὶ ὀμβρ. Ἐ-
 ριννύς conjecit, et in corrigendis τε
 ante καὶ inseruit: cfr. Dorvill. *vann.*
crit. p. 584.

33. αἰδ' *A*; corr. Tychs. — Cfr.
 Hom. 535 ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυ-
 δοιμὸς οὐμίλειον. Hesiod. 154 sq.

ἐν δὲ Ἡροῖωξις τε Παλιῶξις τε τέ-
 τυκτο,

ἐν δ' Ὀμαδός τε Φόβος τ' Ἄνδρο-
 κτασίη τε δεδήει.

Virg. 700 sqq.

— — saevit medio in certamine
 Mavors

Caelatus ferro, tristesque ex ae-
 there Dirae,

Et scissa gaudens vadit Discordia
 palla:

Quam cum sanguineo sequitur Bel-
 lona flagello.

34. τῆς *A*; tacite corr. Rhod. —
Ker apud Hom. 535—38 (cfr. Hes.
 156—60) una, apud Hesiod. 248—
 57 plures depinguntur.

35. αὐτὸν *V*; male.

36. ἐκειντο *A*, τε ἐκειντο *C1*; ἐν-
 ἐκειντο corr. Dausq. ex v. 26 — cfr.
 X, 186 — inepte insuper καίοντο
 conjiciens. — πέρι πάντα *A C1*,
 πάντη jam emend. Rhod. recte. Sed
 etiam περὶ scribendum fuit: ὧν enim

non ex ea praepositione aptum est,
 sed ex μελέων. Cfr. ad II, 641. —
 Cfr. Hes. 267 de Achlye:

τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον, ἐκ
 δὲ παρειῶν
 αἷμ' ἀπελείβειτ' ἔραζ'.

38—42 quarta imago: Gorgones
 draconibus cincti et circumplicati.
 Utrosque ex Hesiodo, uti vidimus,
 desumpsit, sed prudente usus con-
 silio et Gorgones solas exhibuit, non
 cum Perseo conjunctas, et dracones,
 quorum apud Hesiodum primum unus
 v. 144—50 in medio positus, tum
 duodecim alio loco v. 161—67 me-
 morantur, statim ipsis Gorgonibus
 attextit, quibus Hesiod. 233 sq. duos
 tantum attribuit:

— — ἐπὶ δὲ ζώνησι δράκοντε
 δοῖω ἀπρωρεῦντ' ἐλικυρτώοντε κά-
 ρηνα.

In Quinti clipeo igitur anguiferae
 Gorgones ut hostium terriculamen-
 tum efflictae sunt: cogitavit sine du-
 bio de *A*, 36 sq.

τῆ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῶ βλοσυρῶπις
 ἔστεφάνωτο

δεινὸν δερκομένη, περὶ δὲ Λειμός
 τε Φόβος τε.

ἄρασφιν *A*; ἄρα σφιν tacite corr.
 Rhod., *v* ego abjeci.

39. πλοχομοῖσι *A*, πλογομῆσι *C1*;
 corr. Rhod. — Gruebenavius apud
 Spitzner. *praef.* p. IX πεπόνηγτο
 pro πεπόνηγτο conjecit, quod du-
 plici de causa improbandum. Primum
 vulgata rectissime habet: cfr. 6. 9.
 14. 17. 26. 36. 43. 49. 89. VI, 208.
 212. 220. 223. 241. 256. 268. 273.
 285; ipsum πεπόνηγτο VI, 212. 241.
 XIV, 454 legitur. Alia consulto prae-

αἰνὸν λιχμῶντες· ἀπειρέσιον δ' ἄρα θαῦμα
δαίδαλα κείνα πέλοντο μέγ' ἀνδράσι δειῖμα φέροντα
οὔνεκ' ἔσαν ζωῶσιν εἰκότα κινυμένοισι.

καὶ τὰ μὲν ἄρ πολέμοιο τεράατα πάντα τέτυκτο.
εἰρήνης δ' ἀπάνευθεν ἔσαν περικαλλέος ἔργα·
ἀμφὶ δὲ μυρία φῦλα πολυτλήτων ἀνθρώπων
ἄστεα καλὰ νέμοντο· δίκη δ' ἐπίκετο πάντα·
ἄλλοι δ' ἄλλ' ἐπὶ ἔργα χέρας φέρον· ἀμφὶ δ' ἄλωαί
καρποῖς ἐβρίθοντο· μέλαινα δὲ γαῖα τεθῆλει.

αἰπύτατον δ' ἐτέτυκτο θεοκμήτω ἐπὶ ἔργω

tereo, nisi hoc etiam apud Nonn. XXV, 434 legendum esse:

ταρβαλέος δ' ἐτέτυκτο δι' αἰ-
θέρος ἰπτάμενος Ζεὺς.
Deinde πεπόητο apud Quintum non dicitur nisi de rebus, quae aut vere volant aut celerrime feruntur: vid. Spitzner. *observatt.* p. 239; inde dici non poterat de draconibus Gorgonum capiti adnexis. — Totum locum, de quo quis dubitet, recte interpretatus est Rhod.: *quibus hinc atque illinc tremendi circa cincinnos dracones excusi erant.* — Primum generalis sententia exhibetur: ἀμφὶ δ' ἄρα σφί, tum specialis περὶ πλοχμοῖσι. Similiter Apoll. Rhod. III, 1214 sq. de Hecate:

— — — πέριξ δέ μιν ἔστε-
φάνωντο
σμερδαλέοι δρυῖνοισι μετὰ πτόρ-
θοῖσι δράκοντες,

quod de solis ejus capitibus, non de toto corpore intelligendum.

40. Cfr. Hes. 235 *λίχμαζον* δ' ἄρα τώγε.

41. μετ' A; μέγ' emend. Pauw., quod jure receperunt Tychs. Lehrs.

42. „Legi“ (sic! Pauw. scripsit: *verfi*) „etiam potest ζωῶσιν *animantibus.*“ RHOD.

43 sq. *transitus*, de quo supra dictum. Jam sequuntur imagines ad pacem pertinentes.

45 — 48 *quinta imago*: urbes iudiciis, opificiis et hortorum amoenitate florentes. De hac imagine satis dictum in antecedentibus. Hortorum etiam apud Hesiodum mentio fit v. 292 — 301.

46. Reliqui quidem ἐπίκετο, sed num scriptum fuerit a poeta magno-

pere dubito. Nam et forma apud Quintum per se suspecta est, quam nec illo ἰπόικον nec Apolloniano ἐπίψειτ' ἀνάγκη (II, 18) satis tuearis, et eo magis in suspicionem incurrit, quod nihil obstabat quominus solita ratione (vid. ad IX, 160) *Δίκη* δ' ἄρ' ἐπὶ φέροτο scriberet. Sed alia etiam scribere poterat, ut δ' ἐπεδέρξετο, de quo dictum ad I, 185, aut δ' ἐπενίσσετο, de quo vid. infra ad XII, 463, aut δ' ἐπεξίαθε. Cetera, quae in mentem venire possint, ut δ' ἐπεξίδνατο, consulto praetermitto.

48. καρποῖσι βρίθοντο A et vulgo; correxi. — Cfr. Hesiod. 300 (ὄρχος)

βριθόμενος σταφυλῆσι· μελάνθη-
σάν γε μὲν αἶδε.

Mosch. 47 *κτανῆ* δ' ἐτέτυκτο θάλασσα.

49 — 56 *sexta imago*: virtutis mons, cujus in cacumen, cum eo multi evadere laborent, pauci ascendere valent. Hanc rem quamquam in ceteris clipeorum descriptionibus non obviam de suo addidisse videtur, tamen ne in eo quidem aliquid excogitasse videtur a ratione carminis hujusve loci prorsus absonum, quae fuit Tychseni sententia his verbis expressa: „grammaticum prodit hoc phantasma, male intrusum inter pacis opera.“ Sed primum antiquissimus quodammodo hujus inventi auctor praeiverat Hesiod. ε. 287 — 92:

τὴν μὲν τοι κακότητα καὶ Ἰλαδὸν
ἔστιν ἐλέσθαι

καὶ τρηχὺν ζαθίης Ἀρετῆς ὄρος· ἐν δὲ καὶ αὐτῇ
εἰστίηκει φοῖνικος ἐπεμβεβανία κατ' ἄκρης
ὑψηλὴ ψάνουσα πρὸς οὐρανόν· ἀμφὶ δὲ πάντα

50

ῥηιδίως· λείη μὲν ὁδός, μάλα
δ' ἔγγυδι ναίει.
τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρώτια θεοὶ προσι-
ροῖθεν ἔθηκον
ἀθάνατοι μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος
οἶμος ἐς αὐτὴν
καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὶ δ'
εἰς ἀκρὸν ἴκηται,
ῥηιδίη δὲ ἔπειτα πέλει, χαλεπὴ
περ' εὐδοῖα.

Ea metaphora postea saepissime ubique usurpata est: hic quidem attulisse sufficit nobilissimam illam de Hercule in bivio parabolam, in qua *viae* plus semel mentio injicitur: vid. Xen. memor. II, 1, 23 ὄρω σε, ὦ Ἡράκλεις, ἀποροῦντα, ποῖαν ὁδὸν ἐπὶ τὸν βίον τράπη. ἐὰν οὖν ἐμὲ φίλην ποιήσῃ, ἐπὶ τὴν ἠδίστην τε καὶ ῥάστην ὁδὸν ἄξω σε, 27 εἰ τὴν πρὸς ἐμὲ ὁδὸν τράποιο, 29 ἐννοεῖς, ὦ Ἡράκλεις, ὡς χαλεπὴν καὶ μακρὰν ὁδὸν ἐπὶ τὰς εὐπροσόντας ἢ γυνή σοι αὐτὴ διηγείται; ἐγὼ δὲ ῥαδίαν καὶ βραχεῖαν ὁδὸν ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν ἄξω σε, 31 ἀπόνως μὲν λιπαροὶ διὰ νεότητος φερόμενοι, ἐπιπόνως δὲ ἀχμηροὶ διὰ γήρωσ περιώντες — τὰ μὲν ἠθέα ἐν τῇ νεότητι διαδραμόντες. Ex his igitur similibusque locis suam de Virtutis monte descriptionem vivide ad oculorum sensum effictam composuit, qua quidem imagine ita delectatus est, ut eadem utentem faciat Achillis umbram dum dormientem filium ad vitam laboriosam virtutemque incitat, XIV, 195 — 200 κείνος δ' οὐποι' ἀνὴρ Ἀρετῆς ἐπὶ τέρμαθ' ἴκανε, ὅτινι μὴ νόος ἐστὶν ἐναισιμος· οὐνεκ' ἄρ' αὐτῆς πρέμνον δύσβατόν ἐστι, μακροὶ δὲ οἱ ἄκρης ἐπ' αἴθρην ὄζοι ἀνῆξηνθ', ὁπόσοισι δὲ κάρτος ὀληθεῖ καὶ πόνος, ἐκ καμάτου πολυγηθέα καρπὸν ἀμῶνται εἰς Ἀρετῆς ἀναβάντες εὐστεφάνου κλυτὸν ἔπος.

Eo aptius autem bis illud commentum ad Achillem retulit, quoniam is

tamquam alter Alcides vitam gloriosam virtutisque plenam sed brevem longiori praetulerat sed inertiae ditatae et laude vacuae. Hoc loco cum iis, quae de Achillis clipeo leguntur, comparato patet innui a poeta palmam ἀκρόκομον (de qua vid. Lobeck. *Aglaoph.* p. 513 not. x), cui cum insistere dicitur Virtus, eam non certa quadam personae forma indutam sibi cogitavit, sed potius tamquam palmae fructum summo ejus arboris cacumini adhaerentem. Sed haud scio an sciens ad Homericum locum alluserit verbis non absimilem re diversissimum, 565 sq.

— — μία δ' οἴη ἀταρκετὸς ἦεν
ἐπ' αὐτήν,
τῇ νίσσοντο φορῆτες, ὅτε τρυγῶφεν
ἄλωήν.

49. δὲ τέτυκτο A et vulgo, δ' ἐτέτυκτο V. — Θεοδμήτω A; Θεο-
μητήω recte scripsit Tychs. e sua conjectura: vid. III, 419. VI, 6, quo loco male Wern. ad *Tryph.* p. 93 potius Θεοδμήτω scribendum putabat. Hoc enim aut a *δέμω* factum a Deo aedificatum aliquid significat, ut Θ, 519 πύργοι, quod ipsum XII, 514 restituendum est, aut a *δαμάω* derivatum a Deo domitum, ut Achillem βλήμενον ἐκ Θεόφιν. Alterum contra est *Dei manu elaboratum*.

50. τρηχὺν A; corr. Tychs. — ἀρετῆς A; litteram majorem posuit Tychs. — αὐτῇ A, αὐτῇ („sic.“ TYCHS.) E1; αὐτῇ corr. Rhod. vertendo (*in quo ipsa stat*) et Pauw.

51. Cfr. Apoll. Rhod. IV, 1631 de Talo:

εἰστίηκει προβλήτος ἐπεμβεβαῶς
σκοπέλοιο,
et vid. de eo participio Wernick. ad *Tryph.* p. 94, et supra ad IV, 506.

52. πάντες A et vulgo, πάντη conjeci in *emendatt.* p. 204, id a Dorvillio l. c. occupatum esse nescius; quod vix opus est vel uno verbo commendetur. Locos tamen, ubi eadem clausula invenitur, indicare placet: V, 3. VI, 2. VII, 118.

ἀτραπιτοὶ θαμέεσσι διειργόμεναι σκοπέλοισιν
 ἀνθρώπων ἀπέρυκον ἐν πάτον, οὔνεκα πολλοὶ
 εἰσοπίσω χάζοντο τεθηπότες αἰπὰ κέλευθα, 55
 παῦροι δ' ἱερὸν οἶμον ἀνήιον ἰδρώοντες.

ἐν δ' ἔσαν ἀμητῆρες ἀνὰ πλατὺν ὄγμον ἰόντες
 σπεύδοντες δρεπάνησι νεηκέσι, τῶν δ' ὑπὸ χερσὶ

* * * * *

πολλοὶ ἀμαλλοδετῆρες· ἀέξετο δὲ μέγα ἔργον·
 ἐν δὲ βόες ζεύγλησιν ὑπ' ἀχένας αἰὲν ἔχοντες, 60
 οἱ μὲν ἀπήνας εἴλκον ἐϋσταχύεσσιν ἀμάλλαις
 βριθομένας, οἱ δ' αὖθις ἀροτρεύεσκον ἀρούρας
 τῶν δὲ πέδον μετόπισθε μελαίνετο, τοὶ δ' ἐφέποντο
 αἰζηοὶ μετὰ τοῖσι βοοσβόα κέντρα φέροντες
 χερσὶν ἀμοιβαδῆς· ἀνεφαίνετο δ' ἄσπετον ἔργον. 65

717. X, 185. XIII, 2. 42. 75. 371. XIV, 571. Similia vid. II, 485. V, 36. 619. VI, 354. XIII, 82 et cfr. ad II, 504, ubi etiam de ἐν πάτον exposui, quod adjectivum jam ad I, 184 illustravi.

53. διειργόμενοι A et vulgo; corr. Dorvill. l. c. — σκοπέλοισι A et vulgo; correxi.

56. ἀνύιον A; tacite corr. Rhod.

57—65 septima imago: messorum laborantes cum mergitum ligatoribus; boves partim currus spicis onustos trahentes, partim agrum jam demessum denuo subigentes. Haec, quae apud Homerum separata fuisse vidimus, a Quinto in unam imaginem copulata esse patet ex v. 60 ἐν δὲ βόες — ἀπήνας εἴλκον — ἀμάλλαις βριθομένας, collato cum γ. 62 οἱ δ' αὖθις ἀροτρεύεσκον ἀρούρας, ubi cfr. quae adnotata sunt. Hesiod. 286 — 90 et ipse ex aratoribus et messoribus unam imaginem confecit. Ceterum accurate de v. 57—59 egit Spitzner. *observatt.* p. 102—106 locis, quos Quintus expressit, adscriptis.

57. ἐς A; corr. Rhod.

58. Post hunc v. unum excidisse hujus fere sententiae:

— — — τῶν δ' ὑπὸ χερσὶ
 [δράγματα ταρφέα πίπτε,
 τὰ δ' ἔλλεδανοῖσι δέοντο]
 πολλοὶ ἀμαλλοδετῆρες,

ita demonstravit Spitzner l. c., ut vel unum verbum addidisse super-

vacaneum sit. Et consentit Herm. in *rec. c.* p. 262.

59. δ' ἐς A et vulgo; δὲ recte emend. Hermann. ibid. ex Epicorum more. Cfr. II, 470 ἐπεὶ μέγα κίνυτο ἔργον. VII, 620 μέγα δ' Ἄρεος ἔργον ὀρώρει. XII, 359 μάλα γὰρ μέγα ἔργον ἐτύχθη. XII, 145 ἀέξετο δ' ἱερὸν ἔργον et statim hic v. 65 ἀνεφαίνετο δ' ἄσπετον ἔργον. Alia consulto praetereo.

60. ὑπ' Tychs. haud scio an invitus. Ferri non potest propter versus decursum: ὑπ' ad ἔχοντες pertinet.

62. διδ' A; corr. Tychs. — ἀροτρεύεσκον A; corr. Rhod. — ἀρούραις A, ἀρούρας V et ita corr. Rhodom. — Gruebenavius apud Spitzner. *praefat.* p. IX οἱ δ' αὖ διαροτρεύεσκον conjecit, quod et inutile est, quoniam eadem inest atque in vulgato sententia, neque accommodatum a versus modulatione Quinti elegantiae, caesurae, ut scimus, in tertio pede trochaicae amantissimi. In illo αὖθις inest arctissimum hujus descriptionis cum antecedentibus vinculum: simulatque ager demessus spicarumque manipulis liberatus est, statim denuo aratro vertitur.

63. τῶνδε A; tacite corr. Rhod. — τοῖδ' A; tacite corr. Rhod. — ἐφέποντο A, ἐφέποντο C1 in ras., et ita corr. Rhod. — Cfr. Hom. 548 ἦ δὲ μελαίνει' ὀπισθεν.

65. ἀμοιβαδῆς E1. — „Nota illud

ἐν δ' αὐλοὶ κιθάραί τε παρ' εἰλαπίνησι πέλοντο·
ἐν δὲ χοροὶ ἴσταντο νέων * * *

* * * * * παρὰ ποσσὶ γυναικῶν·
αἱ δ' ἄρ' ἔσαν ζωῆσιν ἀλίγκια ποιπνύουσαι.

ἄγχι δ' ἄρ' ὄρχηθμοῦ τε καὶ εὐφροσύνης ἐρατεινῆς

ἀμοιβαδῆς, si sanum sit, et pro eo non scriperit ipse Quintus ἀμοιβαίης.“ PAUW. Cfr. Opp. Cyneg. IV, 349 ἀμοιβαδίοισι κηπέλοις. Anthol. Pal. XII, 238 ἀμοιβαδῆν ἀπόλανσιν. Illud jam attulit Dorvill. *vann. crit.* p. 584.

66—68 *imago octava*: convivia et choreae filiis citharisque accipientibus. Homericos locos supra indicavi, quibuscum cfr. Hesiod. 270—85, qui et ipse nuptias et choreas in unam imaginem conjunxit. Sed apud Quintum haud pauca excidisse statim videbimus.

67. Hic versus sine ullo lacunae indicio ita legebatur:

ἐν δὲ χοροὶ ἴσταντο νέων παρὰ ποσσὶ γυναικῶν,
quod Rhod. vertit: „*illuc choreae mulierum aetate florentium sub pedibus instituuntur.*“ Pauw. haec adscripsit: „illud παρὰ ποσσὶ ego non satis intelligo. Nam quid apud pedes vel sub pedibus hic? Nonne legendum νέων ἄρα ποσσὶ? νέων μίλα etiam bonum esset, sed a vulgata paullo longius recederet.“ Utrumque aequè ineptum esse neminem latet. Tychs. primum παρὰ ποσσὶ γυναικῶν junxit et choros saltantium apud vel juxta mulieres intellexit, post νέων γυναικῶν cum χοροὶ copulavit et παρὰ ποσσὶ absolute positum ad antecedentia retulit, ut juxta vel prope convivii picturam choreae virginum stare dicerentur. Utrumque ferri non posse patet. Contra ego in *programm.* p. 13 ita de h. l. disserui: „Tractavit eum versus Hermannus ad *Iphig. Taur.* v. 1114 p. 126, qui ferri non posse hoc modo locutionem παρὰ ποσσὶ intelligens scribendum censuit παρὰ τοῖσι, hoc ut referretur, opinor, ad ea quae antecedente versu erant commemorata. At vereor, ut ea conjectura locus persanetur; nec

jam probo, quod olim conjeci μετὰ παισί: intelligendi enim tum essent mulierum liberi. Audaciore sed elegantiore conjectura scribi posset ἐν δὲ χοροὶ ἴσταντο μετ' ἡμέροισι γυναικῶν.

Sed si comparamus Homericos locos, quos ante oculos habuit Quintus, probabile est post verba ἴσταντο νέων non unum sed aliquot excidisse versus, quibus suo more Homericam descriptionem variaverat atque immutaverat Quintus. Locum igitur ita edendum censeo

ἐν δὲ χοροὶ ἴσταντο νέων * * *

* * * * * παρὰ ποσσὶ γυναικῶν.

Γυναῖκες autem videntur fuisse quae choreas juvenum et virgihum spectabant, non ipsae virgines quae saltabant.“ Intelligenda igitur sunt quas Homerus memorat 495 sq.

— — αἱ δὲ γυναῖκες ἰστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἐκάστη,

coll. 603 sq.

πολλὸς δ' ἡμερόεντα χορὸν περιίσταθ' ὅμιλος

τερπόμενοι.

Παρὰ ποσσὶ vel παρὰ ποσὶ apud poelam aut proprio sensu dicitur, ut VIII, 80 παρὰ ποσὶ Τερβήλοιο. IX, 191 ἵπποιο θοοῦ παρὰ ποσσὶ πέσοντα. X, 272 πέσειν παρὰ ποσσὶ γυναικός, 300 πὰρ ποσὶ σοῖσι πέσοντα. XII, 384 παρὰ ποσὶ κάππεσον ἵππον, aut translato de his rebus, quae quasi ante pedes positae alicui imminet, ut I, 425 παρὰ ποσὶν ἄλγεια κείται. VI, 63 νίκη δὲ πέλει παρὰ ποσσὶν Ἀχαιῶν. VII, 549 παρὰ ποσσὶν ὄλεθρον Δερζόμενοι τρομέουσι.

68. αἰδ' A; corr. Tychs. — ζωοῖσιν A; emend. Rhod. — ἀλίγκια A; corr. Dausq.

69—72 *imago nona*: Venus e mari emergens Himero et Gratiis

ἀφρὸν ἔτ' ἀμφὶ κόμησιν ἔχουσ' ἀνεδύετο πόντου 70

Κύπρις εὐστέφανος, τὴν δ' Ἰμερος ἀμφεποτάτο,

* * * * *

μειδιώσ' ἔρατεινὰ σὺν ἡῦκόμοις Χαρίτεσσιν.

ἐν δ' ἄρ' ἔσαν Νηρῆος ὑπερθύμοιο θύγατρεις

ἔξ ἀλὸς εὐρυπόροιο κασιγνήτην ἀνάγουσαι

ἔς γάμον Αἰακίδαο δαΐφρονος· ἀμφὶ δὲ πάντες 75

ἀθάνατοι δαίνυντο μακρὴν ἀνὰ Πηλίου ἄκρην·

ἀμφὶ δ' ἄρ' ὕδρηλοι τε καὶ εὐθαλέες λειμῶνες

ἔσκον ἀπειρεσίοισι κεκασμένοι ἄνθεσι ποίης,

ἄλσεά τε κρῆναί τε διειδέες ὕδατι καλῶ.

νῆες δὲ στονόεσσαι ὑπὲρ πόντοιο φέροντο, 80

αἰ μὲν ἄρ' ἐσσύμεναι ἐπικάρσιν, αἰ δὲ κατ' ἰθὺν

comitibus. Ut Quintus ἀναδυομένην, ita Apoll. Rhod. 742—46 *Victricem* effinxit.

69. ἄρ A; tacite corr. Rhod. — εὐφροσύνης A; tacite corr. Rhod.

71. τήνδ' A; tacite corr. Tychs.

72. Vulgo hic versus sine lacunae signis adjicitur, quo facto cum antecedentibus haud commode copuletur. Jam Pauw. haec adnotavit: „Vitium manifestum: nam *μειδιώσ'* non respicit Venerem, sed Himerum. Lege igitur *μειδιῶν ἔρατεινὰ* etc.“ Hac conjectura, quam jam Scalig. apud Dorvill. l. c. fecit, admissa versus quidem cum eo qui praecessit apte conjungitur: verum suavis ille risus, qui constanter Veneri attribuitur, non bene adscribitur Himerο, qui dubitari nequit quin corpore indutus a poeta fingatur, nec eo modo intelligi potest, ut Hes. 147 sq.

— — ἐπὶ δὲ βλοσυροῦ μετώ-

που

δεινὴ ἔρις πεπότητο κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν

scripsit. Unum ex multis afferre placet Leonidae Tarentini de celebratissima Apellis Venere epigramma in Anthol. Planud. IV, 182, ubi v. 6 diserte dicit:

εὖ δ' ὀμμάτων γαληνὸς ἐκλάμπει πόθος.

Rhod. vertit: *emergit salo Venus corolligera: quam circum Cupido volat: ridetque suaviter cum Gratiis pulchricomis;*“ satis ambigue, quam-

quam suspicari possis eum τήνθ' Ἰμερος, et tum *μείδησεν* δ' ἔρατ. legisse. Utrumque non esse probabile patet: neque hoc negligendum verba σὺν ἡῦκόμοις Χαρίτεσσιν, sive cum ἀνεδύετο πόντου jungantur, sive cum ἀμφεποτάτο, sive cum *μειδιώσ' ἔρατ.* aut quomodocunque legitur, aliquid incommodi habere. Itaque lacunae signa posui, quae incertum est num unum an plures versus hauserit. Cfr. ad I, 58. Spitzner. *observatt.* p. 26 festinantius de h. l. scripsisse videtur, *hanc generis enallagen* Quinto familiarem esse. De ea enim nec hic nec I, 58 cogitari potest. Notavit etiam Herm. *rec. l.* p. 259.

73—79 *imago decima*: Thetis a Nereidibus ad Pelei nuptias deducta; Dii in Pelio summo, unde prospectus patet in prata, lucos fontesque circumjacentes, eas epulis celebrantes.

77. Eundem versus exitum Herm. Orphei Arg. 751 restituit.

78. ἀπειρεσίοιο A; ἀπειρεσίοισι emend. Piers. *verisimm.* p. 112, jure recepit Tychs., qui recte monet: „prata et quaecunque v. 77—79 describuntur, videntur ad hanc ipsam tabulam pertinere.“

80—87 *imago undecima*: naves, quae per mare ventis agitatae vehuntur, nautis partim circa vela trepidantibus, partim remo incumben-

τισόμεναι· περὶ δὲ σφιν ἀέξετο κῦμ' ἀλεγεινὸν
ὀρνύμενον· ναῦται δὲ τεθηπότες ἄλλοθεν ἄλλος
ἔσσιμένας φοβέοντο καταγίδας ὡς ἑτεὸν περ
λαίφρα λένκ' ἐρύοντες, ἴν' ἐκ θανάτοιο φύρωσιν·
οἱ δ' ἔξοντ' ἐπ' ἔρετμὰ πονεύμενοι· ἀμφὶ δὲ νηυσὶ
πυκνὸν ἔρεσσομένησι μέλας λευκαίνεται πόντος.

85

τοῖς δ' ἐπι κυδιόων μετὰ κήτεσιν εἰναλίουσιν
ἦσκητ' Ἐννοσίγαιος· ἀελλόποδες δέ μιν ἵπποι
ὡς ἑτεὸν σπεύδοντες ὑπὲρ πόντοιο φέρεσκον
χρυσείη μάστιγι πεπληγότες· ἀμφὶ δὲ κῦμα
στόρνυτ' ἐπεσσυμένων, ὀμαλὴ δ' ἄρα πρόσθε γαλήνη

90

86. οἱ δ' A, οἱ δὲ E1; correxit Tychs. — ἔξοντο A, ἔξοντες E1; corr. Rhodom. — ἴν' E1. De ἐπ' ἔρετμὰ vid. Spitzner. ad A, 350.

88—96 *imago duodecima*: Neptunus delphinis comitantibus curru placidum super mare vehitur. Imitatum esse celeberrimam Homeri descriptionem N, 23 sqq. patet:

ἐνθ' ἔλθὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκειτο
χαλκόποδ' ἵππω
ἀκυπέτα, χρυσείῃσιν ἐθειρήσιν κο-
μῶντες,
χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῦ·
γέντο δ' ἰμάσθλην
χρυσείην εὐτυκτον, εἰὸς δ' ἐπεβή-
σετο δίφρον,
βῆ δ' ἑλάαν ἐπὶ κῦματ'· αἰαλλε
δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ
πάντοθεν ἐκ κενθμῶν, οὐδ' ἠγνοί-
ησεν ἄνακτα·
γηθοσύνη δὲ θάλασσα δίστατο.
τοὶ δ' ἐπέοντο
ρίμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διαί-
νετο γάλλεος ἄξων.

Spitznerus praeter hunc Quinti locum Lucian. *diall. marr.* XV. Philostr. *imagg.* I, c. 8. Aelian. *hist. animm.* XIV, 28 laudavit. Delphinus etiam in Hesiodico mari v. 209—13 effictos esse supra notavi, quem etiam Virgilius secutus est VIII, 673 sq.

Et circum argento clari delphines
in orbem

Aequora verrebant caudis aestum-
que secabant.

Cfr. ad III, 589.

88. τοῖσδ' A; corr. Rhod. — ἐπι
εἰδιόων καὶ A, ἐπιμειδιόων καὶ

VNV3E1; ἐπι κυδιόων μετὰ Rhod. emend., quod recte receper. Tychs. Lehrs.: vid. II, 427 de Thetide μετ' ἰχθύσι κυδιόωσα. VI, 347 γάννται δὲ μετὰ σφίσι βουκόλος ἀνήρ et cfr. I, 50. V, 132. 449. VI, 36. VII, 263. VIII, 433. IX, 52. 64. X, 383. 412. XIII, 239. 537. XIV, 255. 510. Bene autem Tychs. de hoc versu scripsit: „vulgata nullo sensu: τοῖς non habet quo referatur, nisi ad nautas. Sed absonum est: Neptunus subridens super nautis et celis. Potius τοῖς δ' ἐπι est praeter haec, super his et jungendum cum ἦσκητο. Et μειδιόων jam alibi pro κυδιόων perperam scriptum vidimus.“ Dicit I, 325, ubi vid. not. Vix opus ut interpretum aliorum commenta afferantur, Brodaei εἰδιόων, διατρέβων, agens, degens, Dausqueji εἰδιόων serenans aut serenus, Pauwi conamina, qui aut κυδιόων καὶ κήτεσιν vertendum censet glorians etiam monstris marinis, aut τοῖς δ' ἐπι μειδιόων σὺν vel μετὰ κήτεσιν scribi posse dicit. — κήτεσιν E1.

89. ἐννοσίγαιος A; tacite corr. Rhodom.

92. Ne quis ἐπεσσυμένων h. l. insolenter dictum arbitretur, tenet hic quoque peculiarem suum significatum. Equi Neptuno curru alligati celeriter properantes incurrunt quasi obstantibus undis, quae iis venientibus decedunt et substernuntur. Vid. ad II, 201 et cfr. Virg. Aen. V, 820 sq.

Subsident undae, tumidumque sub
axe tonanti
Sternitur aequor aquis.

ἔπλετο· τοὶ δ' ἑκάτερθεν ἀολλέες ἀμφὶς ἄνακτα
ἀγρόμενοι δελφῖνες ἀπειρέσιον κεχάροντο
σαίνοντες βασιλῆα, κατ' ἡερόεν δ' ἄλως οἶδμα
νηχομένοις εἶδοντο καὶ ἀργύρεοί περ ἰόντες.

95

ἄλλα δὲ μυρία κεῖτο κατ' ἀσπίδα τεχνήεντα
χερσὶν ὑπ' ἀθανάτης πυκινόφρονος Ἡφαίστοιο·
πάντα δ' ἄρ' ἐστεφάνωτο βαθὺς ῥόος Ὀκεανοῖο,
οὔνεκ' ἔην ἔκτοσθε κατ' ἄντυγος, ἧ ἔνι πᾶσα

100

93. τοῖδ' A; corr. Tychs.

95. Cum Rhodom. nescio quo errore captus — fortasse cum ἡνεμόεν legisse sibi videretur — per ventosam maris undam vertisset, Pauw. inepta usus magniloquentia satis crasse virum doctum errasse pronuntiat, et non solum ex maris tranquillitate, sed etiam ex Hesychio demonstrat, ἡερόεν potius idem esse atque μέλαν.

96. Cfr. Mosch. 47 νηχομένη ἰκέλη.

97 et 98. aliae imagines in clipeo effictae.

97. τεχνήεντως A et vulgo, quod si verum esset jungi deberet cum κεῖτο, quo sensu Rhod. vertit: *innumera alia artificiose scuto impressa erant*, uti similiter et Hom. ε, 270 πηδαλίῳ ἰθύνειο τεχνήεντως (ναῦν) et Apoll. Rhod. I, 729 δαίδαλα πολλὰ διαχοιδὸν εὐ ἐπιπαστο. Mosch. 43 ἐν τῷ δαίδαλα πολλὰ τετεύχαιο μαρμαίροντα. Quint. VI, 198 δαίδαλα πολλὰ κατ' ἀσπίδα διὰν ἔκειτο. Nonn. V, 181 τῷ ἐνὶ δαίδαλα πάντα τετεύχαιο. Si retineatur τεχνήεντως versus excidisse statuendus erit, in quo ejusmodi verbum, ad quod referretur id adverbium, positum erat. Sed in tanta mutandi facilitate nolui lacunae opinionem tenere.

99 — 101 *imago tertia decima*: Oceanus in margine effictus totum clipeum ambiens. Id commentum praeter nostrum certatim ex Homero 607 sq.

ἐν δ' εἰτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος
Ὀκεανοῖο
ἄντυγα παρ' πυμᾶτην σάκεος πύκα
ποιητοῖο.

sumpserunt Hesiodus 314 sq.

ἀμφὶ δ' ἔνιν ῥέειν Ὀκεανὸς πλήθοντι
ἰοικῶς·
πᾶν δὲ συνείχε σάκος πολυδαίδαλον.

Nonn. XLI, 301 sq.

καὶ πυμᾶτην παρὰ πέζαν εὐκλώστοιο
χιτῶνος

Ὀκεανὸν κύκλωσε περίδρομον ἄντυγι
κόσμου.

Et similia excogitaverunt Mosch. 58 sqq.

τοῖο δὲ φροινήεντος ἀφ' αἵματος
ἔξανέτελλεν
ὄρνις ἀγαλλόμενος πτερόγων πολυανθή
χροῖῃ,
ταρσὸν ἀναπλώσας, ὥσει τέ τις
ὠκύαλος νηῆς
χρυσείου ταλέροιο περίσκεπε
χείλεα ταρσοῖς.

et Sil. 449 sq.

Extrema clypei stagnabat Hiberus
in ora

Curvatis claudens ingentem flexibus
orbem.

Constructionem autem perfecti cum simplice accusativo etiam Apoll. Rh. III, 1214 sq. περίξ δέ μιν ἐστεφάνωντο — δράκοντες et fragm. Orph. ap. Lobeck. Aglaoph. II, p. 913 πάντη θεὸς ἐστεφάνωται Πάντα ζωογόνων invenitur. Cfr. Apollin. Laod. metaphr. V, 27

ἡμίας ἐστεφάνωσας ἄτ' εὐδοκίης
κλυτὸν ὄπλον.

99. ἄρ A; corr. Pauw.

100. Sic accipiendum arbitror, ut inclinari in convexo scuto Oceanus in oram dicatur. "HERM. opuscc. V, p. 47. — πᾶσα ἀσπίς A C12 E1, πᾶσα VNV23: vid. ad v. sequentem.

ἀσπίς ἐνεστήριζτο, δέδεντο δὲ δαίδαλα πάντα.

τῇ δ' ἄρα παρκατέκειτο κόρυς μέγα βεβριθυῖα·

Ζεὺς δὲ οἱ ἀμφετέτυκτο μέγ' ἀσχαλόωντι ἰοικῶς

οὐρανῷ ἐμβεβαῶς· περὶ δ' ἀθάνατοι πονέοντο

Τιτῆνων ἰοιδαινομένων Διὶ συμμεμαῶτες·

105

τοὺς δ' ἤδη κρατερόν πῦρ ἀμφεχεν· ἐκ δὲ κεραυνοὶ

ἄλληκτοι νιφάδεσσιν ἰοικότες ἐξεχέοντο

οὐρανόθεν· Ζηνὸς γὰρ ἀάσπετον ὄρνυτο κάρτος·

οἱ δ' ἄρ' ἔτ' αἰθομένοισιν ἰοικότες ἀμπνείεσκον.

110

ἀμφὶ δὲ θῶρηκος γύαλον παρκεκλίτο καλὸν

ἄρηκτον βριαρόν τε, τὸ χάνδανε Πηλείωνα.

κνημιῖδες δ' ἤσκηντο πελώρια· ἀμφὶ δ' ἔλαφραὶ

μούνη ἔσαν Ἀχιλλῆι μάλα στιβαραὶ περ ἰοῦσαι.

ἀγχόθι δ' ἀσχετον ἄορ ἄδην παριμαρμαίρεσκε

χρυσείῳ τελαμῶνι κεκασμένον ἀργυρέῳ τε

115

κουλεῶ, ᾧ ἔπι κόπη ἀρηραμένη ἔλεφαντος

θεσπεσίοις τεύχεσσι μετέπρεπε παμφανόωσα.

101. ἐνεστήριζτο AC12E1, ἀσπίς ἐνεστήριζτο VNV23. — δέδεντο AVNV23C12E1. „ἀσπίς ex sine praecedentis transtuli in debitam loci possessionem. Lege δέδεντο δὲ δαίδαλα.“ RHOD. Dausqu. male δέδειζτο tentabat.

102. πᾶρ κατέκειτο A et vulgo; conjunxi.

103. μέγα A; tacite corr. Rhod.

106. τοῦσδ' A; tacite corr. Tychs.

107. νεφέεσσιν A; νεφάδεσσιν emend. Piers. *verisim.* p. 139 ex IX, 71. X, 249. XI, 265. Γ, 222.

108. ἀσπετον A; corr. Pauw. et Sylburg. ap. Dorvill. *l. c.* — ὄρνυτο A; ὄρνυτο corr. Spitzner. *mant.* p. 246, recepit Lehrs.

109. οἱδ' A; tacite corr. Tychs.

113. μάλιστα A, μάλα VNV3C1a et ita corr. Rhod.

114. Cum apud Homerum Bothius gladium desiderans ante Σ, 611 lacunae signa posuisset, Spitznerus ad eum refutandum postremo haec scripsit: „Munificentior Bothio fuit Quint. V, 114 sqq., qui Achillis gladium verbis multis exornat: eum vero Vulcani opus fuisse negare videtur.“ Profecto nec negat, nec inquit; sed qui sine opinione antea concepta haec legerit, gladium ut

galeam, lorica, ocreas a Vulcano confectum putabit.

115. κεκαυμένον AC2, κεκαυμένον C1, κεκασμένον E1 et ita em. Rhod.

116. παρηραμένη AE12M12, ἀρηραμένη Rhod. suo textui intulit hoc adnotans: „post κόπη erasi π.“ Tychs. hac emendatione non contentus olim legendum censebat ἔλεφαντι, cum sane id participium alibi apud Quintum cum dativo constructum inveniatur: II, 265. III, 632. V, 116. VI, 414. VII, 348. 705. IX, 396. Sed recte eam conjecturam repressit Heynius ἀρηραμένη potius cum antecedente ᾧ ἔπι jungendum, ut manubrium intelligatur ense recondito vaginae applicatum, ἔλεφαντος autem dictum docens pro ἔξ ἔλεφαντος.

117. Vertit Rhodom., quam interpretationem Lehrs. retinuit: *in quo manubrium eboris constans preciosis segmentis*, quasi θεσπεσίοις τροφίεσσι aut simile quidpiam legisset. Similem errorem commisit Pauw., cujus haec est nota: „τεύχεσσι hic proprie et native accipiendum: a τεύχω τεύχος: *structuris, opere*.“ Quod cum Heynius fieri non posse videret, θεσπεσίους τεχνή-

τοῖς δὲ παρεκτετάνυστο κατὰ χθονὸς ὄβριμον ἔγχος,
Πηλιάς ὑψικόμησιν ἐειδομένη ἑλάτῃσι
λύθρου ἔτι πνείουσα καὶ αἵματος Ἐκτορέοιο.

120

καὶ τότε ἐν Ἀργείοισι Θέτις κνανοκρήδεμνος
θεσπέσιον φάτο μῦθον ἀκηχεμένη Ἀχιλλῆος·

„νῦν μὲν δὴ κατ' ἀγῶνος ἀέθλια πάντα τελέσθη,
ὅσ' ἐπὶ παιδὶ θανόντι μὲγ' ἀχθυμένη κατέθηκα·
ἀλλ' ἴτω ὅς τ' ἐσάωσε νέκυν καὶ ἄριστος Ἀχαιῶν,
καὶ νῦν κέ οἱ θηητὰ καὶ ἄμβροτα τεύχε' ἐσάσθαι
δώσω, ἃ καὶ μακάρεσσι μὲγ' εὐάδεν ἀθανάτοισιν.“

125

σιν conjiciebat, plurali contra Epicorum morem posito. Verum recte Tychs. vulgatam solito sensu intellexit: *manubrium inter divina arma eminebat undique nitens*. Vid. ad I, 50.

118. „Malim παρ' ἐκτετάνυστο.“ PAUW. Male. — ὄβριμον A; corr. Tychs.

119. Πηλιάς A; accentum facite corr. Rhod. — „Πηλιάς] Hoc satis coactum et durum post ὄβριμον ἔγχος: μελίη Πηλιάς locutio est plena; et ita Homerus ut notum.“ PAUW. Facile si quis id evitare voluit, scribere poterat ὄβριμος αἰχμῇ Πηλιάς. Sed hoc nomen Quinto pro proprio est, quod appositionis loco ad antecedentia ὄβριμον ἔγχος additur, recteque scripsit Hermann. *ad Eurip. Hec. v. 186*: „non dixit Q. Smyrnaeus Πηλιάς ἔγχος, ut videbatur Lobeckio *ad Aj. p. 271*.“ — De ea hasta celeberrima auctor parvae Iliadis apud schol. Pind. Nem. VI, 85 et Hom. II, 142

— — — ἀμφὶ δὲ πόρκης
χρῦσεος ἀστράπτει καὶ ἐπ' αὐτῷ
δίχροος αἰχμῆ.

120. ἐπιπνείουσα A; ἔτι πνείουσα emend. Rhodom. et Brod.; cfr. VI, 164 ἔλλπος — ἔτι πνείοντας δῆζυροῦτο γόοιο. Nonn. V, 302 ἔτι πνείοντα κυδοιμοῦ. IX, 206 Σεμίλη — ἔτι πνείουσα κεραννοῦ. X, 313 ἔτι πνείοντα βοαύλων. XIV, 149 Βάκχον ἔτι πνείοντα πολυρραφῆος τοκετοῦ. Paragraph. Ioh. IX, 103 ἔτι πνείων τοκετοῦ. Mus. 285 ἔτι πνείων ὑμεναίων, ubi cfr. Schrader. — ἐκτορέου A; corr. Rhod.

123. καὶ A; „forte κατ' ἀγῶνος.“

RHOD. Id receperunt Tychs. Lehrs. Sed eam locutionem cum paullo liberius in certamine vertisset Spitzner. in *dissert. de praeposs. ἀνά et κατὰ* p. 25, contradixit Herm. *opuscul. V, p. 47*: „non erat autem omnino commemorandum illud in eodem Quinti libro versu 123

νῦν μὲν δὴ κατ' ἀγῶνος ἀέθλια πάντα τελέσθη,

quod est ἀγῶνος ἀέθλια κατετέλεσθη.“ Verum ita praepositio a verbo suo divelli non poterat: Spitzneri autem explicatio jam eo laborat, quod vocabulum ad κατὰ requiritur loci notatione positum. Verum id ipsum est ἀγῶν, dummodo de certandi loco, de arena intelligatur. Jam recte dictum esse κατ' ἀγῶνος quivis videt: in arenam descendunt certaturi.

125. ὅς γ' A et vulgo, ὅς τ' em. Struvius major et Spitzner. *observat. p. 38*. „Malim fere hic ὅς γ' ἐσάωσε. Illud καὶ ἄριστος Ἀχαιῶν Ellypticum (sic!) est; neque displicet. Opportunius tamen legeretur: ὅς γ' ἐσάωσε νέκυν πανάριστος Ἀχαιῶν.“ PAUW. Et ante eum Scallig. ἔχ' ἄριστος conjecerat: vid. Dorvill. *vann. crit. p. 585*. Recte vero Spitzner. *l. c.*: „eundem, qui Achillis servavit corpus, Achivorum fortissimum indicat Thetis.“

126. καὶ νύκεν A; καὶ νύ κεν Tychs., quod correxi. Offensus, ut videtur, particula κέ cum futuri indicativo juncta Lehrs. καὶ νῦν scripsit. Sed vid. Spitzner. *l. c.* — τεύχη A et vulgo; correxi.

127. μετεῦαδεν A et vulgo, μὲγ' εὐάδεν Lehrs. bene edidit: vid. II, 78 φύζα δὲ νηπιάχοισι μάλ' εὐάδεν.

ὡς φάτο· τοὶ δ' ἀνόρουσαν ἐριδμαίνοντ' ἐπέεσσιν
 υἱὸς Λαέρταο καὶ ἀντιθέου Τελαμῶνος
 Αἴας, ὃς μέγα πάντας ὑπέριεχεν ἐν Δαναοῖσιν, 130
 ἀστὴρ ὡς ἀρίθηνος ἀν' οὐρανὸν ἀγλήεντα
 ἔσπερος, ὃς μέγα πᾶσι μετ' ἀστράσι παμφαίνησι·
 τῷ εἰκόσ τεύχεσσι παρίστατο Πηλεΐδαο·
 ἦτε δ' Ἰδομενῆ' αὐτὸς καὶ Νηλέος υἱά
 * * * * *

ἦδ' ἄρα μητιόεντ' Ἀγαμέμνονα· τοὺς γὰρ ἐώλπει 135
 ἴδμεναι ἀτρεκέως ἐρικυδέος ἔργα μύθοιο·
 ὡς δ' αὐτῶς Ὀδυσσεὺς κείνοισ ἐπὶ πάγχυ πεποιθεῖ·
 οἱ γὰρ ἔσαν πινυτοὶ καὶ ἀμύμονες ἐν Δαναοῖσι.

— ἀθανάτοισι A et vulgo; corr. Lehrs.

128. τοῖδ' A; tacite corr. Tychs.

131. ὡς A; ὡς Tychs. Lehrs.

132. παμφαίνησι A, quod revocavi: vid. ad III, 224; παμφαίνησι Tychs. Lehrs. — Clr. Homer. X, 317 sq.

υἱὸς δ' ἀστὴρ εἰσι μετ' ἀστράσι
 νυκτὸς ἀμολγῶ
 ἔσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ
 ἴσταιται ἀσκήρ.

Nonn. XXVI, 143 — 45

ὃς τότε Βωλύγγεσσι μετέπρεπεν, ὡς
 μέσος ἀστρων
 αἰθέρα φαιδρῶνων ἀμαρτίσσειται
 ἔσπερος ἀσκήρ,
 ἔσπερος ἔσπομένης λιποφεγγέος
 ἄγγελος ὄρφνης.

134. αὐτὸν A et vulgo, praeter Lehrs., qui Ἰδομενῆα κλυτὸν edidit. Jam Pauw., cum Rhodom. paullo liberius quae in Graecis non leguntur vertendo intulisset: et petit (testimonium virtutis et arma) ab Idomeneo praesente et Nelei filio, in vulgata offensus haec adnotavit: „Emphasin hic habet et habere debet αὐτὸν: sed quam? Senex erat Idomeneus et propter senectutem agone funebri honoratus fuerat libro praecedente. An eo pertinet Articulus (sic)? Non potest, quia aetate longe adhuc provector sine dubio Nestor Nelei filius. Aliud igitur latet, quod nunc mihi non succurrit: nisi leve mendum delitescat et scribendum sit ἦτε δ' Ἰδο-

μενῆ' αὐτὸς vel αὐτῷ (potius αὐτῷ): vide et judica. Tum ego in emendat. p. 273 ita de h. l. exposui: „hic duo sunt, quae offendant, primum verbum αἰτέω, quod tam nude positum non poterit intelligi de iudicibus expelendis, tum pronomen αὐτὸν, quod quo jure ad efferendum Idomeneum sit adjectum nemo facile explicabit. Itaque nisi audacter scribere praetuleris: ἦτε δ' Ἰδομενῆα κλυτὸν etc. salius erit, opinor, hic quoque lacunam statuere ita fere explendam:

ἦτε δ' Ἰδομενῆα κλυτὸν καὶ
 Νηλέος υἱά

[κλυτὸν δ' ἐριν ἀμφοτέρους ἰθὺ-
 νέμεν ἠδὲ δικάσσει.]

ἦδ' ἄρα μητιόεντ' Ἀγαμέμνονα.“
 Ita tum quidem: nunc vero, quamquam illud κλυτὸν etiam Lehrs. invenit, tamen recte puto, quod proprius ad vulgatum accedit, αὐτὸς a Pauwio esse conjectum. Ajax, postquam surrexit et prope arma Achilles constitit, ipse iudices sibi Idomeneum, Nestorem et Agamemnonem postulavit: nec alia erat Ulixis sententia. Illud igitur recepi sed defectus signis appictis. — τυδέος, sed in marg. νηλέος C2.

135. μητιόωντ' A; corr. Rhod.

137. ὀδυσεὺς A; tacite corr. Rhodom. — ἐπι A et vulgo; corr. Spitzner. observat. p. 106, qui ibid. in αὐτῶς apud Quintum aspirationem gravem retinendam esse monuit.

Νέστωρ δ' Ἰδομενῆι καὶ Ἀτρεΐος υἱεὶ δίω
 ἄμφω ἐλδομένοισιν ἔπος φάτο νόσφιν ἀπ' ἄλλων· 140
 „ὦ φίλοι, ἧ μέγα πῆμα καὶ ἄσχετον ἤματι τῷδε
 ἡμῖν συμφορέουσιν ἀκηδέες Οὐρανίωνες
 Αἴαντος μεγάλιο περιφραδέος τ' Ὀδυσῆος
 ἔσσυμένων ἐπὶ δῆριν ἀσχετον ἀργαλέην τε·
 τῶν γάρ ὃ' ὄπποτέρῳ δώῃ θεὸς εὖχος ἀρέσθαι 145
 γηθήσει κατὰ θυμόν, ὃ δ' αὖ μέγα πένθος ἀέξει
 πάντας ἀτεμβόμενος Δαναούς, περὶ δ' ἕξοχα πάντων
 ἡμέας· οὐδ' ἔτι κεῖνος ἐν ἡμῖν ὡς τὸ πάροιθε
 στήσεται ἐν πολέμῳ· μέγα δ' ἔσσειται ἄλγος Ἀχαιοῖς
 κείνων ὄντινα δεινὸς ἔλη χόλος, οὕνεκα πάντων 150
 ἠρώων προφέρουσιν, ὃ μὲν πολέμῳ, ὃ δὲ βουλῇ.
 ἀλλ' ἄγ' ἐμοὶ πείθεσθον, ἐπεὶ ῥα γεραίτερός εἰμι
 λίην, οὐκ ὀλίγον περ, ἔχω δ' ἐπὶ γῆραὶ πολλῶ
 καὶ νόον, οὕνεκεν ἐσθλά καὶ ἄλγεα πολλὰ μόγησα·

145. γάρ θ^ο A et vulgo; correxi: vid. ad IV, 532. — δώῃ A; δῶῃ Pauw. Tychs., sed recte δώῃ Lehrs.

146. ὄδ^ο A; tacite corr. Tychs.

148. οὐδέ τι A, quod corr. Rhod. — τοπάροιθε A; corr. Tychs.

151. πολέμῳ A; tacite corr. Rhodom.

152. ἐμεῖο πείθεσθε A, ἐμεῖο πείθεσθε C1, et ita scripsit Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 185; ἐμοὶ πείθεσθε corr. Rhod. et Scalig., quod recepit Tychs., et solum dativum ut ceterorum, ita Quinti usui convenire docent hi loci: II, 59. 157. XII, 446. 546. XIV, 191. Cave autem XIV, 246 ὡς φαρμένον πείθοντο καὶ ὡς θεῶν εὐχειόωντο, genitivum absolutum a πείθοντο aptum putes. — Ad hiatum vitandum jam Heyn., cum dualis locum habeat, πείθεσθον scripsit, idemque invenit Hermann. *Orph.* p. 745, quod et tacite descripsit Spitzner. *observatt.* p. 106 et reposuit Lehrs., Gerhardo *l. c.* hiatum tenente. Quod praeterea conjecit Hermann. πείθεσθ^ο ἐπειή ῥα, Quinti usu repugnat, quippe qui semper ἐπειή *νν* scripserit — I, 651. II, 34. III, 78. IV, 477. 481. V, 542. XIV, 435 — et ἐπεὶ ῥα — I, 56. 570. II, 95. 406. III, 238. IV, 15. 287. 567. V, 590. VI, 475. VII,

584. VIII, 172. IX, 347. X, 151. 261. XI, 89. 442. 460. XII, 424. XIII, 528. 557 — qui loci satis demonstrant hic quoque πείθεσθον ἐπεὶ ῥα a poeta praelatum esse. Hinc jam palet XIII, 421 non recte ἐπειή ῥα ex conjectura restitutum esse. — ἐπεὶ ῥα A; tacite corr. Tychs. — γεραίτερος εἰμι Rhod. errore, quod vitium in editiones Pauw. Tychs. Tauchnit. transiit, sublatum a Spitznero *observatt.* p. 107, quo loco Homericos locos, quos Quintus ante oculos habuit, laudavit.

154. „ἄλγεα post ἐσθλά minus concinne dictum. Nam pro voce substantiali non potest haberi ἐσθλά.“ PAUW. Eadem re offensus Spitzner. *observatt.* p. 107 sq., deinde, quia explicationi, quae his verbis sit necessaria jam a Rhodom. expressa: *siquidem nullas secundas et adversas res expertus sum*, nec verbum μόγησα satis quadret neque aliorum obsequium Nestor sibi expetere possit propter multos dolores exantlatos, minus etiam valeat secunda ductus gavisus sit fortuna, his causis ductus scribendum censet ἐσθλά καὶ ἀγλαὰ πολλὰ μόγησα, quo egregia et clara fortitudinis documenta a se perpetrata indicet. At vero recte opponi ἐσθλά et ἄλγεα ipsi,

αἰεὶ δ' ἐν βουλῆσι γέρον πολυῖδοις ἀμείνων
ὄπλοτέρου πέλει ἀνδρός, ἐπεὶ μάλα μυρία οἶδε·
τοῦνεκα Τρωσὶν ἐφῶμεν εὐφροσι τήνδε δικάσσαι

155

* * * * *

ἀντιθέω τ' Αἴαντι φιλοπτολέμω τ' Ὀδυσῆι,
ὅστις * * * * *

ἦδ' ὅτις ἐξεσάωσε νέκυν Πηληιάδαο
ἐξ ὀλοοῦ πολέμοιο· δορυκῆτοι γὰρ ἐν ἡμῖν
πολλοὶ Τρῶες ἔασι νεοδμήτω ὑπ' ἀνάγκη·

160

quos Spitznerus adscripsit, loci — VII, 55. 72. XII, 292 sq. — satis docent; deinde autem secundarum et adversarum rerum commemoratio aptissima ne dicam unice necessaria est. Causam enim aperit Nestor, ob quam cum senectute junctam possideat *mentem*, h. e. rerum usum atque experientiam. Ejus autem rei non potest hoc afferri argumentum, quod multa egregia et clara perpetraverit virtutis facinora — ferocissima enim audacia saepe inconsideratae temeritati adjuncta est — sed hoc tantum, quod multas ille et faustas et infaustas expertus sit sortis vicissitudines. Nec vero in verbo *μόγησα* haereas per zeugma ad utrumque fortunae genus referendum cum proprie tantum quadret ad *ἀλγέα*. Eadem res sed ita ut uno generali vocabulo et prospera et tristia contineantur infra v. 156 *μάλα μυρία οἶδε* enuntiatur. Ut *ἐσθλά* h. l. substantivi loco positum ita Hes. ξ. 100 *ἄλλα δὲ μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλλάγνται* et 116 *ἐσθλά τε πάντα Τοῖσιν ἔην*. Etiam Struvius minor *observatt.* p. 9—11 vulgatam defendit insuper VII, 81 sq. XIV, 202 et infra V, 480 sq. allatis simulque *ἄλγεια πολλὰ μόγησα* Homericam clausulam esse ex β, 343. γ, 232. π, 19. τ, 483 docens.

157. *τρωσὶν* A; tacite corr. Tychs. — *δικάσαι* A; corr. Heyn. — „non bene cohaeret oratio; neque enim *τήνδε* habet quo referatur, nec dativi *Αἴαντι* — *Ὀδυσῆι*. Videtur excidisse versus hujus sententiae: *δῆρον*, cui arma debeantur.“ TYCHS. Quamquam olim in *emendatt.* p. 272 huic sententiae refragatus sum, ex ipso verbo substantivum *δίξην* facile

suppleri monens, tamen cum et id ellipseos genus, si discesseris a notissimo illo *μειλιχίοισι* VII, 37, nec Quinto nec omnino Epicis sit usitatum, et omnino in mutilato loco versari videamur, defectus notas, quas haud scio an ipse auctor apponere postea tantum oblitus sit, figendas curavi. Cfr. Hes. ξ. 39 *οὐ τήνδε δίξην ἐθέλουσι δικάσσαι*.

159. *ὅστις* A, *ὅτις* C1, et ita corr. Rhod. — Tum hic versus vulgo sine lacunae signis antecedenti adnectitur. Quo facto sententia non potest alia esse nisi haec: *Trojanis hanc litem dirimendam tradamque Ajacem inter et Ulixem et quicumque praeter eos Achillis corpus servavit*. Sed hoc ipsum prorsus alienum est. Nam de duobus illis tantum, qui quidem certare inter se et possint et gestiant uter Achillis corpus hostibus eriperit, semper et ubique ut apud alios ita apud Quintum sermo est. Quid quod consilium propter eam ipsam causam, quod isti duo certamen inierunt, a Nestore datur. Sensit hoc jam Rhod., qui quasi *ὅστις γ' ἐξεσάωσε* legisset vertit: *uter nimirum eriperit cadaver*. Equidem olim eandem fere sententiam illaturus eram emendando aut *ὅστις ὁδ'* aut *τῶν ὅτις ἐξεσάωσε*. Nunc vero Hermannii sequor sententiam, qui ex v. 125

ἀλλ' ἴτω ὅς τ' ἐσάωσε νέκυν καὶ ἄριστος Ἀχαιῶν
demonstravit, hic quoque verum periisse hujus sententiae: *uter eorum optimus sit Achivorum*, cui deinde bene adnexum fuerit: *ἦδ' ὅτις ἐξεσάωσε νέκυν*.

161. *τρῶες* A; tacite corr. Tychs.

οἳ ῥα δίκην ἰθεΐαν ἐπὶ σφίσι ποιήσονται
οὔτινι ἦρα φέροντες, ἐπεὶ μάλα πάντας Ἀχαιοὺς·
ἴσον ἀπεχθαίρουσι κακῆς μεμνημένοι ἄτης.“

ὡς φάμενον προσέειπεν εὐμμελῆς Ἀγαμέμνων· 165

„ὦ γέρον, ὡς οὔτις πινυτώτερος ἄλλος ἐν ἡμῖν
σεῖο πέλει Δαναῶν οὔτ' ἄρ' νέος οὔτε παλαιός,
ὃς φῆς Ἀργείοισιν ἀνηλεγῶς χαλεπῆναι.

ἄνδρα τόν, ὄντινα τῶνδε θεοὶ μετόπισθε βάλλονται
νίκης· οἳ γὰρ ἄριστοι ἐπὶ σφίσι δηριόωνται· 170

καὶ ῥά μοι ἔνδοθεν ἦτορ ἐνὶ φρεσὶ ταῦτα μενοινᾷ,
ὄφρα δορυκῆτοῖσι δικασπολίην ὀπάσωμεν·

τοὺς καὶ ἀτεμβόμενος τις ὀλέθρια μῆσεται ἔργα

Τρωσὶν εὐπτολέμοισι, χόλον δ' οὐκ ἄμμιν ὀπάσσει.“

ὡς φάτο· τοὶ δ' ἕνα θυμὸν ἐνὶ στέροισιν ἔχοντες 175

162. οἳ ῥα A; tacite corr. Tychs.
166. οὔ τις A; tacite conjunxit Rhod.

168. ἀνηλεγῶς tacite scripsit Hermann. *Orph.* p. 745. Sed vid. ad II, 414.

169. ἀνέρα, ὄντινα τῶνδε A et vulgo, quo hiatus jure offensus Hermann. *l. c.* ὄντινά κεν τῶνδ' ἄνδρα coniecit, idque recepit Lehrs. Sed et hoc sine necessitate longius recedit, nec probabilius est, quod Tychsenio in mentem venit: ἀνδρῶν ὄντινα τῶνδε. Itaque restitui quod jam in emendall. p. 204 proposui: ἄνδρα τόν, ὄντινα τῶνδε ἰhis usus exemplis: κ, 74 ἄνδρα τόν, ὃς κε θεοῖσιν ἀπέχθηται. Apoll. Rhod. IV, 1655 μούνη γὰρ ὄτομαι ὕμμι θαμιάσειν Ἄνδρα τόν, ὅστις ὄδ' ἐστί. Quae facile augeri possunt, veluti Hes. ε. 326 μινύθουσι δὲ οἴκοι Ἀνέρι τῶ. Apoll. Rhod. I, 1264 ἐς δὲ κέλευθον Τῆν θείην, ἧ πόδες αὐτὸν ὑπέκφερον αἰσσοντα. II, 29 ἐπὶ δ' ὄσσειται οἰόθεν οἶον Ἄνδρα τόν, ὃς μιν ἔτυψε. III, 473 ἔβησαν Τῆν ὀδόν, ἦν τὸ πάροιθεν ἀνήλυθεν, 580 βόες διαδηλήσονται Ἄνδρα τόν, ὃς ὄ' ὑπέεζτο — χαμέεσθαι ἄεθλον, 895 οὔτις ἀνήλυθε δεῦρο γυναιζῶν Τάων, αἱ τὸ πάροιθεν — ἀγέρονται.

170. ἐνὶ σφίσι A; ἐνίσφισι Lehrs. Tychs., quod vertunt: *inter sese*. Verum id non poterit alio modo in-

telligi, nisi ut ad ipsos Graecos referatur: *optimi enim in Graecis litigant*. Id perquam languidum esse notione quae requiritur omnia quis videt. Scripsi igitur ἐπὶ σφίσι: *contra se litigant*. Cfr. infra v. 443 μέγ' ἀμείνονι δηριάσχες. — δηριόωνται A; corr. Tychs.

171. „ταῦτά malim.“ TYCHS. Debebat certe φρεσὶν αὐτὰ, sed minime opus.

173. μῆσατο A; emend. Rhod. et Scalig. ap. Dorvill. *l. c.* — „Pro τοὺς καὶ ἀτεμβόμενος nonne scribendum τοὺς γὰρ ἀτεμβόμενος?“ PAUW. Ne quis solita verbi ἀτέμβεσθαι apud Homerum notione, qua privari significat, deceptus locum corruptum putet et aut ὡς καὶ aut τῶ καὶ aut etiam τοῦνεκ' ἀτεμβόμενος τις conjiciat; primum moneo ἀτέμβεσθαι ut supra v. 147 cum accusativo junctum esse *accusare* vel *criminari*, ut apud Apoll. Rhod. II, 56. III, 99 cum dativo, II, 1199. III, 938 absolute positum, deinde τοὺς ad *captivos* Trojanos qui iudicaturi sint spectare, quibus *etiamsi* fuerit iratus qui in illa lite inferior sit futurus, non in Graecos tamen sed in *omnes* potius (εὐπτολέμοισιν) odium suum perniciemque conjiciet. Jam etiam καὶ recte positum esse patet.

174. τρωσὶν A. — ὀπάσει A. Utrumque corr. Tychs.

175. τοῖδ' A; tacite corr. Tychs.

ἀμφαδὸν ἠγήναντο δικασπολίην ἔρατεινήν·
 τῶν δ' ἄρ' ἀναινομένων Τρώων ἔρικυδέες υἴες
 ἔξουτ' ἐν μέσσοισι δορυκῆτοί περ ἔόντες,
 ὄφρα θέμιν καὶ νεῖκος ἀρήιον ἰθύνωσιν.
 Αἶας δ' ἐν μέσσοισι μὲγ' ἀσχαλόων φάτο μῦθον·

176. ἀνήναντο A; ἠγήναντο tacite Rhod., quod correxi. — „Quid in δικασπολίη sit, quod ἔρατεινόν dici possit, et in hac ipsa difficillima et aleae plena fuerit eo epitheto dignum, ego mehercule nescio. Nonne scribendum δικασπολίην ἀλεγεινήν? Id certe longe melius esset et omnium expectationi hic satisfaceret plane. Rhodomannus in versione Latina vocem molestam callide neglexit.“ PAUW. Hic sane vertit: „publice controversiae hujus disceptationem detrectabant;“ unde fortasse suspicari possis eum δικασπολίην ἰθύνειν aut ἀρτύνειν aut simile quidpiam legisse. Pauwianum firmare possis v. 318 ἔριν διδάσαντ' ἀλεγεινήν, quamquam ibi sane statim funesti exitus mentio adnectitur; Hermannus denique ἐρίτιμον coniecit, quod adjectivum III, 207 et X, 410 (γνωτῶν ἐρίτιμον) legitur. Nec quin honoratum illud iudicium dici potuerit dubito, praesertim cum ab ipsis litigantibus tres illi principes ad id exercendum sint evocati. Verum propter hanc ipsam causam hand scio an etiam ἔρατεινήν hoc quidem loco, quo illud certe sine malo omine ab illis recusatur, dici poterit: gratam fuisse illam ad iudicandum invitationem etiam tribus qui poscebantur iudicibus antequam Nestoris sapientia edocerentur ex v. 140 ἄμφω ἐλδομένοισιν patet. Itaque retinui.

177. τρώων A; tacite corr. Tychs.

179. Gruebenavius apud Spitzner. praef. p. IX θέμιν κατὰ νεῖκος proposuit. Sed neque praepositionis anastrophe hac quidem versus sede placet, nec in illa hendiady quidquam est offensionis, cum et θέμιν et νεῖκος ἰθύνειν per se recte dici possit. Cfr. Hes. ε. 9 δίχη δ' ἰθύνε θέμιστας.

180—316. Ex multis cum poetis tum pedestris orationis scriptoribus, qui olim ὀπλων χρίσιν tractaverunt,

duo praeter Quintum supersunt, qui ipsas altercantium heroum orationes suo ingenio exornatas dederunt, Ovidius Metam. XIII, 1—381 et Antisthenes (apud Bekker. oratt. Att. V, p. 663—67). Cum his si illum comparamus, cum sophistae quidem sicis et nec sententiarum luminibus nec dicendi suavitate eximii declamationibus paucissima tantum quaeque unicuique in eadem materia versanti prompta esse debebant communia habet. Contra cum poeta Romano in singulis multis rebus sententiisque consentit, ut quamquam earum rerum pars forte fortuna utriusque alterius ignaro in mentem venire poterat tamen haud temere conijcere liceat, aut Ovidium ipsum aut quod paene verisimilius putaverim eundem hujus auctorem et fontem a Quinto quoque tractatum et hic illic expressum esse. Ovidius autem num a M. Porcio Latrone omne argumentum, an tractandi tantum genus singulasque sententias sumpserit (vid. Gierig. ad Ovid. v. 121), dubitari potest. Contra in universo sermonis colore et stylo uterque mirum quantum discedunt. Quintus heroes accurate et dilucide, sed graviter et sine verborum ornatu et ambagibus ea disputantes facit, quae suam causam adjuvare videantur; itaque a verbosa veteris epicae poesis simplicitate minime deflexit. Ovidius contra rhetoricum et Alexandrinorum artificiorum sectator non veteres, quales Homerus descripsit, homines loquentes, sed caussidicos Romanos Graecorum magistrorum scholis excultos disceptantes introduxit. Inde hujus quidem cincinnati sententiarumque acumina nec dubito quin aequalibus suis placuerint nec miror quod Gierigio superioris saeculi viro prae Quinti jejunitate ita fuerint probata, ut adnotaverit: „Quintum longissime post se relinquit Ovidius. Praestantissimae enim sunt haec orationes et

„ὦ Ὀδυσσεῦ φρένας αἰνέ, τί τοι νόον ἦπαφε δαίμων
 ἶσον ἐμοὶ φρονέειν περὶ κάρτεος ἀκαμάτῳ;
 ἦ φῆς αἰνὸν ὄμιλον ἐρυκακέειν Ἀχιλλῆος
 βλημένου ἐν κονίησιν, ὅτ' ἀμφὶ ἐ Τρωῶες ἔβησαν,
 ὀππὸτ' ἐγὼ κείνοισι φόνον στονόεντ' ἐφέηκα 185
 σεῖο καταπτώσσοντος; ἐπεὶ νύ σε γείνατο μήτηρ
 δέλαιον καὶ ἄνακτιν ἀφανρότερόν περ ἐμεῖο,
 ὄσσον τίς τε κύων μεγαλοβρύχοιο λέοντος·
 οὐ γάρ τοι στέρονοισι πέλει μενεδήμιον ἦτορ,
 οὐδὲ σοὶ ἀμφιμέμηλε θράσος * * *
 ἀλλὰ * * * καὶ ἀτάσθαλα ἔργα. 190

moratae inprimis.“ Quintus contra cum antiquum Homeridarum epos resuscitare conaretur, hic quoque in argumento tam lubrico et ad ingeniose ludendum pronò omni Alexandrinorum cultu rhetorumque artibus prudenti consilio abstinuit, ideoque hac etiam parte *Homerici* nomen suo jure sibi vindicat. Sed jam de singulis videamus.

181. ἦπαφε A; ἦπαφε emendavit Rhod. frustra contradicente Dausquejo: vid. ad I, 723. III, 49. 502.

182. ἀκαμάτῳ A et vulgo; ἀκαμάτῳ emend. Struv. minor *observationum* p. 11, omnibus fere quibus id adjectivum apud Quintum legitur locis adscriptis. Et sane saepissime eo utitur Quintus, ubi sive *ingens robur* sive *infinitam firmitatem* indicaturus est, ut fere nostro: *gewallig* respondeat. Locorum partem supra ad II, 296 adscripti. Ceteri hi sunt: I, 48 de Olympo; III, 507 de Aethere; I, 55. XIII, 99 de Marte; II, 4. 403. III, 759. IV, 183. XII, 77. XIV, 128 de Achille; I, 154 (non 514, ut ad L. c. falso legitur). II, 380. III, 130 de Jove; III, 394 de Tityo; IV, 494 de Ajace; V, 404 de Orione; VI, 249 de Geryone; VIII, 214 de Eurypylo; X, 199 de Iapeto; XIV, 550 de Titane; *ibid.* 584 de Gigante; III, 242 de membris Ajacis; VI, 239 de Herculis pulpa; VI, 220 de sue; V, 387 de igne; VII, 591 de aqua; V, 224 de armis. Contra *ἀκμηῖος* ibi tantum ponitur, ubi robur alicujus *defatigari* non posse diserte effertur. Vid. ad II, 523, quo loco non debebat ἀκάμα-

τοι restituere Struvius, quoniam ibi non *solita* qua *semper* utebantur Achilles et Memnon virtus, sed patientia laborando inexhausta, quam *in extremo illo certamine* praestabant, comparatione illustratur. Inde haud scio an idem verbum II, 459 restituere debuerim, ubi nunc de iisdem legitur:

τεῦξε δ' ἄρ' ἀκαμάτους καὶ
 μείζονας οὐδὲν ὁμοίους
 ἀνδράων ἀλλὰ θεοῖσιν.

183 ἦ A et vulgo, ὅς C1 ex v. 168; „vel ἦ (sic!) an vel ὅς legi potest.“ RHOD. Scribendum esse ἦ satis patet: cfr. E, 264 sq.

ἔπνε, τίη δὲ σὺ ταῦτα μὲν φρεσὶ
 σῆσι μενοινᾷς;
 ἦ φῆς ὡς Τρωέσσιν ἀρηξέμεν εὐ-
 ρύσπια Ζῆν —;

Quint. I, 647 ἦ πον ἐφησθα — Οἰσέμεν. VIII, 211 ἦ πον ἐφησ Λαυαῶν νείας — Ἀρώσειν.

184 ἀμφὶ A, ἀμφὶ ἐ E1 et ita emend. Rhod. — τρωῶες A; corr. Tychs.

186. ἐπεὶ A; corr. Tychs.

189. πέλε A; πέλει VNV123E1 et ita emend. Rhod.

190. In A sine lacunae signis versus ita legitur:

ἀλλὰ σοὶ ἀμφικάμηλε θράσος, καὶ
 ἀτάσθαλα ἔργα.

ἀμφὶ μέμηλε θράσος VNV123a (ἀμφικάμηλε V secund. Siebenkees.); ἀμφιμέμηλε θράσος emend. Rhod. et Brod., ἀμφιμέμηλε θράσος inepte Dausq. „Sic versus bene habet, sed ipsa sententia adhuc aegrotat. Nam quid θράσος vel θράσος in meticuloso, et cui placeat

ἤε τὸδ' ἐξελάθου, ὅτ' ἐς Ἴλιον ἱερὸν ἄστῳ
 ἐλθέμεναι ἀλέεινες ἄμ' ἀγρομένοισιν Ἀχαιοῖς,
 καὶ σε καταπτώσσοντα καὶ οὐκ ἐθέλοντ' ἐφ' ἔπεσθαι

ἔργα ἀτιάσθαι eo sensu, quo hic tribuuntur Ulyssi? Nihil sane, nihil. Quid multa? Locum turpius depravatum suspicor et scripserim lubens ἀυφιμέμηλε δόλος. Sic nihil apertius aut signatius, ut quisque videt statim. PAUW. Uberius de h. l. exposui in *emendat.* p. 204—6, quae hic paucis additis et mutatis repetere placet: „Recte jam Pauw. in eo offendit, quod Ulixi h. l. ab Ajace adscribatur θράσος, quae vox non accipi potest nisi in laudem. Rhodom. enim quod vertendo expressit: „temeritati studes“, id neque inest in vocabulo, neque unquam Ulixi objici poterat ab Ajace, cum nec ille hoc vitium haberet, et Ajax ipse esset ferocientis audaciae. Nec satisfacit jam ea ratio, qua olim hunc locum mihi explicavi, ut arctissime junctis θράσος z. á. ἔ. audacia significetur ad turpissima facinora prompta. Hoc enim et propter id, quod oppositum est, μενεδ. ἦτορ displicet, et abhorret ab epica dictione. Itaque et Pauw. coniecit et probavit Jacobs. *specim. emend.* p. 38 δόλος, afferens hic imprimis locum ex Homero ι, 19 sq. εἰμ' Ὀδυσσεὺς Λαιερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν

ἀνθρώποισι μέλω.

Sed hic quidem *dolus*, qui erat in Ulixē maxime memorabilis, aptissime memoratur, ubi et nomen ille et artem proficitur; h. l. autem mihi videtur plane ejus mentio esse aliena. Ovidianus quidem Ajax v. 32 sq.

— — — sanguine cretus

Sisyphio, furtisque et fraude similimus illi,

et v. 104

— furtis incautum decipit hostem, cui apertam suam fortitudinem opponit. Verum totam Quinti si consideramus orationem, videmus in ea simpliciter Ajacem hoc demonstratum ire, Ulixem et fortitudine et robore se multo esse inferiorem, insidiis, quibus apud Ovidium callere conceditur Ulixes, ne memoratis qui-

dem. Inde statim (v. 182) illum περιζάρτεος non parem sibi esse affirmat, non illum sed se defendisse contra Trojanos Achillis corpus (— 186); Ulixem enim timidum esse et invalidum (187), multoque ipso inferiorem atque sola improbitate callere (— 190). Jam timiditatis illius affert exemplum, quod noluerit ad Trojam proficisci (— 194); neque adventum ejus Achivis utilem fuisse; eo enim auctore Philoctetam relictum, Palamedem occisum esse (— 198). Haec pertinent ad ἀτιάσθαι ἔργα. Eodem modo in sequentibus inde a v. 200 usque ad finem suam fortitudinem suamque robur cum pusillo Ulixis et anxio animo comparat, obiter tantum et εἰρωνικῶς v. 210 astutiae facta mentione. Itaque olim etiam eo quem tractamus loco non *dolum* Ulixis per se minime vituperabilem, sed, ut etiam ex oppositis μενεδίων ἦτορ et θράσος apparet, *timorem* ejus castigatum esse existimabam et proinde potius δέος vel φόβος vel τρόμος pro θράσος rescribendum putabam allato II, 69, ubi Paris Polydamantem increpat: οὐδὲ σοὶ ἐν σιέροισι πελεῖ μενεδίων ἦτορ,

ἀλλὰ δέος καὶ φύζα.

Sed recte Hermannus eam sententiam ita emendavit, ut lacunam hic quoque esse statuat hoc modo:

οὐδὲ σοὶ ἀυφιμέμηλε θράσος * * ἀλλὰ * * * καὶ ἀτιάσθαι ἔργα.

Tum sane etiam *doli* inferri poterat mentio, nec tamen simpliciter, sed ut is *dolus malus* et alius, ut Palamede et Philoctetae, *perniciosus* innueretur. Nam de astutia, qua adversus Trojanos usus est Ulixes, non Ajax, sed hic ipse infra v. 279 sqq. verba facit. Inde tale quid excidisse suspicor:

οὐδὲ σοὶ ἀυφιμέμηλε θράσος [καὶ ἀρήια ἔργα.]

ἀλλὰ [δέος τε δόλος τε καὶ φόβος] καὶ ἀτιάσθαι ἔργα.

193. ἐφ' ἔπεσθ' A; tacite corr. Rhod. Eandem criminationem sed uberius expositam et propriae qua

- ἤγαγον Ἀτρεΐδαι; ὡς μὴ ὄφειλες ἰκέσθαι·
 σῆς γὰρ ὑπ' ἐννεσίησι κλυτὸν Ποιάντιον υἷα 195
 Δίμνω ἐν ἠγαθέῃ λίπομεν μεγάλα στενάχοντα·
 οὐκ οἶω δ' ἄρα τῶγε λυγρὴν ἐπεμήσαο λώβην,
 ἀλλὰ καὶ ἀντιθέω Παλαμῆδεϊ θῆμας ὄλεθρον,
 ὃς σέο φέριτερος ἔσκε βίη καὶ εὐφροني βουλῇ·
 νῦν δ' ἤδη καὶ ἐμεῖο καταντίον ἐλθέμεν ἔτλης, 200
 οὔτ' εὐεργεσίης μεμνημένος, οὔτε τι θυμῷ
 ἄξομένος σέο πολλὸν ὑπέριτερον, ὅς σ' ἐνὶ χάρμη
 ἔξεσάωσα πάροιδεν ὑποτρομέοντα κνδοιμὸν
 δυσμενέων, ὅτε σ' ἄλλοι ἀνὰ μόθον οἰωθέντα
 κάλλιπον ἐν δηίων ὁμάδῳ φεύγοντα καὶ αὐτόν· 205
 ὡς ὄφελον καὶ ἐμεῖο θρασὺ σθένος ἐν δαΐ κείνη
 αὐτὸς Ζεὺς ἐφόβησεν ἀπ' αἰθέρος, ὄφρα σε Τρωῶες
 ἀμφιτόμοις ξιφέεσσι διαμελειῖστί κέδασσαν
 δαῖτα κυσὶ σφετέροισι, καὶ οὐκ ἂν ἐμεῖο μενοίνας
 ἐλθέμεναι κατέναντα δολοφροσύνησι πεποιδῶς. 210
 σχέτλιε, τίπτε βίη πολὺν φέριτατος ἔμμεναι ἄλλων
 εὐχόμενος μέσοισιν ἔχεις νέας, οὐδέ τι θυμῷ
 ἔτλης ὥσπερ ἔγωγε θοὰς ἔκτοσθεν ἐρύσσαί
 νῆας; ἐπεὶ νῦ σε τάρβος ἐπήμην. οὐδὲ μὲν αἰνὸν

arma sumpserit celeritati oppositam
 Ovidianus Ajax profert 34—42. Bre-
 vissime rem tangit Antisth. Aj. extr.
 περὶ ἀνδρός, ὃς οὐχ ἐκὼν ἀλλ' ἄ-
 ζωων ἀφίχεται εἰς Τροίαν.

194. Plane eodem modo transitum
 facit Ovid. 43 sqq.

Atque utinam aut verus furor ille
 aut creditus esset,
 Nec comes hic Phrygias unquam
 venisset ad arces

Hortator scelerum: non te, Poean-
 tia proles,

Expositum Lemnos nostro cum cri-
 mine haberet.

Tum depicta accuratius Philoctetae
 sorte 47—55 Palamedis injustam
 necem 56—62 narrat.

197. τότε A; τῶγε emend. Rhod.
 — λώβαν A; tacite corr. Rhod.

198. Παλαμῆδεϊ A; tacite corr.
 Rhod.

200. κατ' ἀντίον A, καταντίον
 E1 et ita corr. Pauw.

201. οὔτέ A; corr. Tychs.
 γρ. ὑπέριτ.

202. πολλὸν ἀμείνω C1. — ὃς A,

ὃς σ' VNV123a et ita emend. Rhod.
 — „Vid. A, 459 sqq.“ HEYN. Rem
 suo more exornavit Ovidius v. 71
 —81.

206. δαί A; tacite corr. Pauw.

207. τρωῆες; tacite corr. Tychs.

208. κέδασσαν A; κέδασσαν Rhod.
 in textu. „Legi etiam potest κέασ-
 σαν.“ RHOD. Fallitur: κεάζειν est
 findere et dici solet de iis, qui ar-
 bores succidunt et in ligna diffin-
 dunt; contra κεδάζειν est dispergere,
 in minutas partes dissipare. Id h. l.
 unice quadrat.

212. μέσοισιν E1. — ἔχεις AE1;
 ἔχεις emend. Rhod., quod probavit
 Spitzn. mant. p. 218, recepit Lehrs.
 — νῆας E1. — „Vid. Θ, 222

σιτῇ δ' ἐπ' Ὀδυσσεῆος μεγακίτεϊ
 νῆι μελαίνῃ,
 ἧ ὄ' ἐν μεσσάτω ἔσκε.“
 DAUSQ.

213. ἐρύσαι A; corr. Tychs.

214. Interrogandi signum in A
 post ἐπήμην positum Pauw. Rhodo-
 manni versionem secutus ante ἐπέι

- πῶς νηῶν ἀπάλαλκας· ἐγὼ δ' ὑπ' ἀταρβεί θυμῷ 215
 ἔστην καὶ πυρὸς ἄντα καὶ Ἴκτορος, ὅς μοι ὑπείκει
 πάντη ἐν ὑσμίνῃ· σὺ δέ μιν περιδείδιες αἰεὶ.
 ὡς ὄφελον τόδε νῶν ἐνὶ πολέμῳ τις ἄεθλον
 θῆκεν, ὅτ' ἀμφ' Ἀχιλῆι δεδουπότι δῆρις ὀρώρει,
 ὄφρ' ἐκ δυσμενέων με καὶ ἀργαλέοιο κυδοιμοῦ 220
 ἔδρακες ἔντεα καλὰ ποτὶ κλισίας φορέοντα
 αὐτῷ ὁμῶς Ἀχιλῆι δαΐφροσι· νῦν δ' ἄρα μύθων
 ἰδρεῖη πίσυνος μεγάλων ἐπιμαίεται ἔργων·
 οὐ γὰρ τοι σθένος ἐστὶν ἐν ἔντεσιν ἀκαμάτοισι 225
 δύμεναι Αἰακίδαο δαΐφρονος, οὐδὲ μέγ' ἔγχος
 νωμῆσαι παλάμῃσιν· ἐμοὶ δ' ἄρα πάντα τέτυκται
 ἄρμενα, καὶ μοι ἔοικε φορήμεναι ἀργαλὰ τεύχη
 οὔτι κατασχύνοντι θεοῦ περικαλλέα δῶρα.

retraxit. — ἐπεὶ A; corr. Spitzner. *observatt.* p. 115.

216. μ' ὑπέειξε A et vulgo; μοι ὑπείκει emend. Spitzn. *mant.* p. 228, recepit Lehrs.

217. πάντη Pauw. Tychs. Lehrs. — δείδιες AC1, περιδείδιες C1, quod Homericō usu firmatum recte editores receperunt; Rhod. μάλα δείδιες conjecit. — Cfr. Ovid. v. 7

At non Hectoreis dubitavit cedere flammis.

Accuratius eam rem persecutus est v. 82—94.

218 sqq. Similiter Ovid. 78 sq.

Redde hostes vulnusque tuum solitumque timorem,

Post clipeumque late et — mecum contendere sub illo.

et v. 121 sq.

Arma viri fortis medios mittantur in hostes;

Inde jubete peti et referentem ornate relatis.

223. Vid. Ovid. v. 9 sq.

Tutius est igitur fictis contendere verbis,

Quam pugnare manu.

224. ἔντεσιν A; tacite correxit Rhod. — ἀκαμάτοισιν A et vulgo; correxi. — Similiter Ovidius 107—111 sed exornatius Ajacem loquentem facit:

Sed neque Dulichius sub Achillis casside vertex

Pondera tanta feret, nec non onerosa gravisque

Pelias esse potest imbellibus hasta lacertis,

Nec clypeus vasti caelatus imagine mundi

Conveniet timidæ nataeque ad furta sinistrae.

Et cfr. quae sequuntur usque ad v. 116.

225. μὲν A et vulgo, quod quamquam defendi potest, multo tamen significantius et ad antecedens ἀκαμάτοισι accommodatius erat μέγ' ἔγχος. Id igitur praetuli. Cfr. VIII, 215, ubi Neoptolemus memorat πατρὸς ἐμοῦ μέγ' ἔγχος, et VII, 450 sq., ubi de eadem hasta sermo ab illo sublata:

— — ἀλλά ἔ χειρὸς καὶ ἡλίβατόν περ εὐῶσαν

ῥηιδίως ἀνάειρεν ἔθ' αἵματος ἰσχυρόωσαν.

227. ἄρτια A et vulgo, ἄρμενα C12, quod jam Heynio probatum recipere non dubitavi: vid. Σ, 600 τροχὸν et ε, 234 πέλεων ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν. ε, 254 ἐπίχριον ἄρμενον αὐτῷ (ἰστῷ). Quintus ipse ἄρμενα ter substantivi loco ut sint instrumenta posuit: VI, 99. XIII, 65. XIV, 266; sed propius accedit III, 242 θώρηξ, ὅς — περὶ μελέεσσιν ἀρήρει. VII, 447 ἀμφὶ δ' ἔλαφρὰ — περὶ μελέεσσιν ἀρήρει. Contra in altero eum ab Homericā consuetudine non deflexisse monstrant II, 150 ἄρτια μηχανάσθαι. XII, 563 ἄρτια βάζειν.

ἀλλὰ τίη μύθοισιν ἐριδμαίνοντε κακοῖσιν
 ἔσταμεν ἀμφ' Ἀχιλλῆος ἀμύμονος ἀγλαὰ τεύχη; 230
 * * * * *

ὅστις φέρετός ἐστιν ἐνὶ φθισίηνορι χάρη.
 ἀλκῆς γὰρ τόδ' ἄεθλον ἀρήιον, οὐκ ἀλεγεινῶν
 θῆκεν ἐνὶ μέσσοισιν ἐπέων Θέτις ἀργυρόπεζα·
 μύθων δ' εἶν ἀγορῆ̄ χρειῶ πέλει ἀνθρώποισιν·
 οἶδα γὰρ ὡς σέο πολλὸν ἀγαυότερος καὶ ἀρείων 235
 εἰμί· γένος δέ μοι ἔστιν, ὅθεν μεγάλα Ἀχιλλῆι.“

ὣς φάτο· τὸν δ' ἀλεγεινὰ παραβλήδην ἐνένιπεν
 υἱὸς Λαέρταο πολύτροπα μῆδεα νωμῶν·

229. ἐριδμαίνω τε A, ἐριδμαίνον-
 τε E1 et ita emend. Rhod.

230. ἐστάμεν A; tacite corr. Tychs.
 Idem post hunc unius versus lacu-
 nam esse primus perspexit, cujus
 versus sententiam hanc fuisse: *ar-
 mis congregientes experiamur, ὅστις
 φέρετός* etc. Eam sententiam in-
 pugnavit Bonitius l. c. p. 1242 his
 verbis: „at nihil desiderabitur, si
 interrogativam enuntiationem non
 versu secundo sed tertio finiri cen-
 seamus. *Quid stamus*, Ajax ait, *ad
 splendida Achillis arma verbis ma-
 lis decertantes, uter nostrum melior
 sit in pugna? Fortitudinis istud, non
 verborum praemium Thetis posuit.*
 Eum quamquam adeo Spitzner. *ob-
 servall.* p. 31 sq. secutus est, ego
 tamen in *emendatl.* p. 272 sp. Tych-
 seni sententiam defendi his verbis:
 „Periit post v. 230 unus versus, quo
 diserte Ajax ad certamen singulare
 provocaverat Ulixem, quo appareret,
 uter eorum pugnando esset superior,
 veluti:

[ἀλλ' ἄγε χαλκείης πειρή-
 σομεν ἐγχείησιν.]
 ὅστις φέρετός ἐστιν ἐνὶ φθισίηνορι
 χάρη.

Jam bene adjicitur *fortitudinis* non
verborum praemium Achillis arma
 a Thetide proposita esse. Ejusmodi
 provocationem et optime convenire
 ferocienti Ajacis animo quisvis intel-
 ligit, et diserte Ajacis oratione pro-
 nuntiatam fuisse ex verbis Ulixidis
 colligas v. 287

οὐδὲ μὲν ἐγγείην τρομέω σέθεν,
 quibus alioquin non esset quo re-

ferrentur. Idem etiam suadent loci
 Homericī, quos laudavit Spitznerus
 II, 630 sq.

ἐν γὰρ χειρὶ τέλος πολέμου, ἐπέων
 δ' ἐνὶ βούλῃ·
 τῷ οὐ τι χρὴ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλ-
 λά μάχεσθαι.

Y, 256 — 58

ἀλκῆς δ' οὐ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέ-
 ψεις μεμαῶτα
 πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον.
 ἀλλ' ἄγε θύσσον
 γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν
 ἐγχείησιν.“

Similia ipse Quintus habet VIII, 159
 καὶ δόρατος πείρησαι ἀτειρέος ἡμε-
 τέροιο
 γινώμεναι ἄντα βίην.

IX, 252

ἡμετέρης πείρησαι ἀνὰ κλόνον
 ἀσχέτου αἰχιμῆς.

Ceterum similia his vid. apud Ovid.
 9 — 12 et 120

Denique quid verbis opus est?
 spectemus agendo.

231. Cfr. Nonn. XXXVII, 143
 ἀλλ' ἀρετῆς δρόμος οὐτός ἐλεύθε-
 ρος Ἀφρογενείης.

233. μέσσοισιν AC2, quod revocavi;
 μέσσοις C1, quod receperunt Tychs.
 Lehrs. — Cfr. Antisth. p. 664, 29
 sq. ἐγὼ ὑμῖν λέγω — μὴ εἰς τοὺς
 λόγους σκοπεῖν περὶ ἀρετῆς κρῖνον-
 τας ἀλλ' εἰς τὰ ἔργα μᾶλλον.

236. δέ μοι ἔστιν A, δέ μοι ἔστιν
 ceterae editiones; correxi. — Cfr.
 Ovid. 21 — 31.

237. ἐνέν σπεν A et vulgo; vid. ad
 II, 430.

„Αἴαν ἀμετροεπές, τί νύ μοι τόσα μὰψ ἀγορεύεις;
 οὐτιδανόν τέ μ' ἔφησθα καὶ ἀργαλέον καὶ ἀναλκιν 240
 ἔμμεναι, ὅς σε πολλὸν ὑπέτερος εὐχομαι εἶναι
 μήδεσι καὶ μύθοισι, τάτ' ἀνδράσι κάρτος ἀέξει·
 καὶ γάρ τ' ἠλίβατον πέτρην ἄρρηκτον ἐοῦσαν
 μήτι ὑποτιμήγουσιν ἐν οὔρεσι λατόμοι ἄνδρες 245
 ῥηιδίως, μήτι δὲ μέγαν βαρυηχέα πόντον
 ναῦται ὑπεκπερόωσιν, ὅτ' ἄσπετα κυμαίνηται·
 τέχνησιν δ' ἀγρόται κρατεροὺς δαμόωσι λέοντας
 πορδάλιάς τε σύας τε καὶ ἄλλων ἔθνεα θηρῶν·
 ταῦροι δ' ὄβριμόθυμοι ὑπὸ ζεύγλαις δαμύονται
 ἀνθρώπων ἰότητι· νόῳ δὲ τε πάντα τελεῖται· 250

239. τόσσα A; tacite corr. Rhod.

240. με φῆσθα A, με ἔφησθα C1 et ita corr. Rhod., δέ με φῆσθα V3E1, unde recte ex Heyni emendatione τέ μ' ἔφησθα recepit Tychs. In alia omnia abiens Lehrs. ex fratris opinor conjectura edidit:

ταρβαλέον τέ μ' ἔφησθα καὶ
 οὐτιδανόν καὶ ἀναλκιν,

quae scriptura quamquam ingeniose excogitata minime tamen vera esse videtur. Nam ἀργαλέος quidem, quod illa conjectura expellitur, recte de Ulixē dici, quippe cui v. 190 ἀτάσθαλα ἔργα objiciantur, dixi in rec. p. 77, quemadmodum infra legitur v. 292 ἀργαλιώτατε et v. 468 Ὀδυσσεὺς ἀργαλέον κῆρ. Quod autem a se desideratum intulit Lehrs., ut etiam ἰγναυία ab Ulixē memoraretur, ejus notio jam adjectivo οὐτιδανός continetur, quod ut apud Homerum ita apud Quintum eum significat, qui nullius est in bello pretii, quia et animo segnis et corpore invalidus est. Vid. I, 747. 823. II, 276. III, 264. 353. VI, 415. XI, 217. XII, 61. 69.

242. μήδεσσι A; tacite correxit Rhod. — μύθοισιν A; tacite corr. Rhod.

247. τέχνησιν A et vulgo; correxi.

248. πορδάλιάς A et vulgo; correxi.

249. ὄβριμόθυμοι A; corr. Tychs. — ζεύγλης A et vulgo; ζεύγλης, quod jam Tychs. conjecit, commendavit Spitzner. mant. p. 201. recepit Lehrs.; sed scribendum fuit hoc quidem loco ζεύγλαις. Singularis

autem tum tantummodo recte poni poterat, si de uno boum pari sermo erat: vid. IV, 536. Totus locus ad Homericum illum Ψ, 313 — 18

ἀλλ' ἄγε δὴ σύ, φίλος, μήτιν ἐμ-
 βάλλεο θυμῷ

παντοίην, ἵνα μή σε παρέκπροφύ-
 γησιν ἄεθλα.

μήτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων
 ἢ ἐβίησιν·

μήτι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνο-
 πι πόντιῳ

νῆα θοὴν ἰθύνει ἐρεχθομένην ἀνε-
 μοῖσιν·

μήτι δ' ἠνίοχος περιγίγνεται ἠνι-
 ὄχοιο.

Apud Ovidium 136—39 Ulixes facundiae suae sed callide mentionem facit, 210—15 opera enumerat sua prudentia praestita, quae tamen opera, si ab insidiis discesseris, magis imperatori Romano Ovidiani, quam heroi duci Trojani temporis conveniunt, quod tamen ita placuit Gierigio, ut in nota ignarus Homericæ simplicitatis hoc adscripserit: „Putidus in hoc argumento est Ulysses apud Quint. Cal. v. 238 sqq., ubi, tamquam in schola versaretur, plurimis exemplis et rationibus docet, quanta sit vis eloquentiae et sapientiae.“ Denique Ovidius 361—69 Ulixem iterum suam prudentiam cum rudi Ajacis ferocia comparat. Similia quaedam habet Antisth. p. 666, 20 sqq.

250. τε om. E1. — Pauw. τὰ πάντα conjicit. Sed δέ τε πάντα etiam II, 231. VII, 284, δέ τε πᾶσα XI, 125 legitur.

- αἰεὶ δ' ἀφραδέος πέλει ἀνέρος ἀμφὶ πόνοισι
 πᾶσι καὶ ἐν βουλῆσιν ἀνήρ πολυΐδρις ἀμείνων·
 τοῦνεκ' εὐφρονέοντα θρασὺς πάϊς Οἰνείδαο
 λέξατό μ' ἐκ πάντων ἐπιτάροθον, ὄφρ' ἀφίκαμαι
 ἐς φύλακας· μέγα δ' ἔργον ὁμῶς ἐτελέσσαμεν ἀμφω· 255
 καὶ δ' αὐτὸν Πηλῆος εὐσθενέος κλυτὸν νῖα
 ἦγαγον Ἀτρεΐδῃσιν ἐπίροθον· ἦν δὲ καὶ ἄλλου
 ἥρωος χρεῖά τις ἐν Ἀργείοισι πέληται,
 οὐδ' ὅγε χερσὶ τεῆσιν ἐλεύσεται οὐδὲ μὲν ἄλλων
 Ἀργείων βουλῆσιν, ἐγὼ δέ εἰ μῦνος Ἀχαιῶν 260
 ἄξω μελιχίοισι παρανδήσας ἐπέεσσι
 δῆριν ἐς αἰζηῶν· μέγα γὰρ κράτος ἀνδράσι μῦθος
 γίνετ' εὐφροσύνη μεμελημένος· ἦνορή δὲ
 ἄπρηκτος τελέθει μέγεθος τ' εἰς οὐδὲν ἄξει
 ἀνέρος, εἰ μὴ οἱ πινυτὴ ἐπὶ μῆτις ἔπηται. 265
 αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ κράτος ὁμῶς καὶ μῆτιν ὅπασσαν
 ἀθάνατοι· τεῦξαν δὲ μέγ' Ἀργείοισιν ὄνειαρ.
 οὐδὲ μὲν ὡς σύ μ' ἔφησθα πάρος φεύγοντα δάωσας

251. ἀμφιπόλοισι * A, ἀμφιπό-
 νοισι C2, ἀμφὶ πόνοισι emendavit
 Rhod. et ita a, et Dorvill. ad Cha-
 rit. III, 1, p. 342.

253. εὐφρονέοντα A; tacite corr.
 Rhod. — Hanc cum Diomede expe-
 ditionis societatem uberius persecu-
 tus est Ovid. 239 — 254.

256. εὐσθενέα A et vulgo, εὐσθε-
 νέος jam emend. Rhodom., probavit
 Spitzner. mant. p. 227. observatt.
 p. 237, recepit Lehrs. — Multis hoc
 exornavit Ovid. 162 — 180.

260. Similiter Ulixes apud Ovid.
 320 — 23 de Philocteta:

Quem quoniam vates delenda ad
 Pergama poscunt:
 Ne mandate mihi; melius Telamo-
 nius ibit

Eloquioque virum morbis iraque
 furentem

Molliet aut aliqua producet callidus
 arte;

et 377, ubi obsecrat

Per si quid superest, quod sit sa-
 pienter agendum.

261. μελιχίοις A, μελιχίοισι E1,
 et ita corr. Rhod.

262. κράτος A, κράτος E1 et ita
 corr. Rhod.

263. γίνετ' εὐφροσύνη μεμιγμέ-
 νος· ἦνορή τε A singulis verbis vi-
 tiatis; „γίνετ' εὐφροσύνησι μεμ.,
 ἦνορή δὲ vel γίνετ' εὐφροσύνησι.“
 RHOD. Consentit Pauw. itemque
 versum ita scripserunt Tychs. Lehrs.
 initio γίνετ' εὐφρ. praelato; ma-
 le: ubicumque potest has formas
 dispescere amat Quintus, veluti II,
 130 εἵνεκ' εὐφροσύνης. Tum με-
 μιγμένος satis mire dictum, pro
 quo cum olim εἰλιγμένος conjecis-
 sem, Hermannus me admonuit με-
 μελημένος scriptum fuisse, de quo
 non videtur dubitari posse: vid. ad
 IV, 500. Nihil autem vulgatum juvat
 Nonn. IV, 237 ἐκεράσσατο θαύματι
 φωνήν, et quae similia afferri pos-
 sunt.

264. δ' εἰς colo ante μέγεθος
 posito A; recte utrumque correxit
 Pauw.: „nam sic oratio plenior est,
 et ἀνέρος etiam ad primum articu-
 lum se refert commode.“

266. ὅπασσαν A; corr. Pauw.

267. μ' A, μέγ' VNV123 E1, et
 ita emend. Rhod.; μέ tentabat Syl-
 burg.: vid. Dorvill. l. c.

268. μ' ἔφησας A, μ' ἔφησθα
 C1, et ita emend. Rhod., quod jure

- δηίου ἐξ ἰνοπῆς· οὐ γὰρ φύγον ἀλλ' ἅμα πάντας
 Τρωῶας ἐπεστυμένους μένον ἔμπεδον· οἱ δ' ἐπέχυντο 270
 ἀλκῇ μαιμώντες· ἐγὼ δ' ὑπὸ κάρτεϊ χειρῶν
 πολλῶν θυμὸν ἔλυσα· σὺ δ' οὐκ ἄρ' ἐτήτυμα βάζεις·
 οὐ γὰρ ἔμοιγ' ἐπάμυνας ἀνὰ μόθον ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
 ἔσθης ἦρα φέρων, μὴ τίς νύ σε δουρὶ δαμάσῃ
 φεύγοντ' ἐκ πολέμοιο. νέας δ' ἐς μέσσον ἔρυσσα 275
 οὔτι περित्रομέων δηίων μένος, ἀλλ' ἵνα μῆχος
 αἶεν ἄμ' Ἀτρεΐδῃσιν ὑπὲρ πολέμοιο φέρωμαι·
 καὶ σὺ μὲν ἔκτοσθε στήσας νέας· αὐτὰρ ἔγωγε
 αὐτὸν ἀεικίσσας πληγῆς ὑπο λευγαλέῃσιν
 ἐς Τρωῶν πτολίεθρον ἐσήλυθον, ὄφρα πύθωμαι, 280
 ὀππόσα μητιόωνται ὑπὲρ πολέμου ἀλεγεινοῦ.
 οὐδὲ μὲν Ἐκτορος ἔγχος ἐδειδιον ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
 ἐν πρώτοις ἀνόρουσα μαχέσασθαι μενεαίνων
 κείνῳ, ὅτ' ἠγορέῃ πίσυρος προκαλέσαστο πάντας.
 νῦν δέ σευ ἄμφ' Ἀχιλῆϊ πολὺ πλέονας κτάνον ἄνδρας 285
 δυσμενέων, ἐδάσσα δ' ὁμῶς τεύχεσσι θανόντα.
 οὐδὲ μὲν ἐγχείρην τρομέω σέθεν, ἀλλὰ με λυγρὸν
 ἔλκος ἔτ' ἄμφ' ὀδύνης περινίσσεται εἵνεκα τευχέων

receperunt Tychs. Lehrs. Pronominis positura offensus Pauw. οὐδὲ με ὡς σὺ ἐφησθα pessime conjecit.

270. τρωῶας A; corr. Tychs. — εἶδ' A; corr. Tychs. — „forte ἐπέχειντο legitur.“ RHOD. Optime quidem quadrat, sed mutare nolui clausulam Homericam nec ipsam ab h. l. alienam: vid. O, 654. II, 295.

272. σὺ et ἄρ A; illud corr. Tychs., hoc ego.

273. γὰρ μοι γ' A, γὰρ μοί γ' Tychs.; γὰρ ἔμοιγ' et ego correxi emendat. p. 206 et Spitzner. observat. p. 109. — αὐτῷ A; tacite corr. Rhod. Vid. de hoc pronomine accurate disputantem Spitznerum l. c. p. 109 — 113.

274. τις A; tacite corr. Rhod.

275. μέσον A; corr. Rhod.

279. αἰτὸν A et vulgo; correxi. Frustra Heyn. hoc pronominis usu, quem tamen Alexandrinis concedit, offensus antecedente versu ἀλλ' ἐμ' ἔγωγε conjecit. Affert δ, 244

αὐτὸν μιν πληγῆσιν ἀεικέλις δαμάσας.

ἰπὸ A et vulgo; ὑπο corr. Spitzner. mant. p. 230, recepit Lehrs.

280. τρωῶν A; corr. Tychs.

281. μητιόωντο A et vulgo; μητιόωνται emend. Hermann. Orph. p. 745, probavit Spitzner. observat. p. 109, recepit Lehrs. — In hac re in universum amplificata multus est Antisth. p. 666, 20 — 30; cfr. 667, 7. Vid. K, 208 ἄσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν. Scribi etiam poterat μητιόωντο περὶ πτολίεθρον.

283. μαχέσασθαι A; μαχῆσασθαι corr. Pauw., sed μαχέσασθαι, quod corr. Sylburg. ap. Dorvill. l. c. recte edidit Tychs.: vid. Spitzner. observat. p. 302 sq.

284. ὄ, τ' A; tacite corr. Tychs.

285. Ἀχιλῆ πολλῶ AC2, Ἀχιλεῖ πολλῶ C1; Ἀχιλῆϊ πολὺ corr. Rhod. — Etiam Ovidius sed suo more hanc rem tetigit v. 282 — 86.

287. ἐγχείρη A, ἐγχείρην C1 et ita corr. Rhod.

288. ὀδύνης A; corr. Rhod. — περινήσεται E1 C1, περιπέσεται a.

- τῶνδ' ὑπερουτηθέντα δαίκταμένου τ' Ἀχιλλῆος:
καὶ δ' ἔμοι ὡς Ἀχιλλῆι πέλει Διὸς ἕξοχον αἶμα.“ 290
ὡς ἄρ' ἔφη· τὸν δ' αὖθις ἀμείβετο καρτερὸς Αἴας·
„ὦ Ὀδυσσεῦ δολομῆτα καὶ ἀργαλεώτατε πάντων,
οὐ νύ σ' ἐκείσ' ἐνόησα πονεύμενον οὐδέ τις ἄλλος
Ἀργείων, ὅτε Τρῶες Ἀχιλλέα δηωθέντα
ἔλκμεναι μενέαινον· ἐγὼ δ' ὑπὸ δουρὶ καὶ ἀλκῇ 295
τῶν μὲν γούνατ' ἔλυσα κατὰ μόθον οὓς δ' ἐφόβησα
αἶεν ἐπεσσύμενος· τοὶ δ' ἀργαλέως φοβέοντο
χῆνεσιν ἢ γεράνοισιν ἰοικότες, οἷς ἐπορούση
αἰετὸς ἤμοεν πεδίον κάτα βοσκομένοισιν·
ὡς Τρῶες πτώσβοντες ἐμὸν δόρυ καὶ θοὸν ἄορ 300
Ἴλιον ἐς κατέδυσαν ἀλευάμενοι μέγα πῆμα·
σοὶ δὲ καὶ εἰ τότε κάρτος ἐπήλυθεν οὔτι μὲν ἄγχι
μάρναο δυσμενέεσβιν, ἐκὰς δέ που ἦσθα καὶ αὐτὸς
ἀμφ' ἄλλησι φάλαγξι πονεύμενος, οὐ περὶ νεκρῶ

289. τῶνδ' ὑπερ οὐτιθέντα A; τῶνδ' ἐπερ οὐτιθέντα emend. Rhodom., quod probavit Pauw., receperunt Tychs. Lehrs. certeque praestat Dausqueji invento, qui τῶν δ' ὑπερ οὐτιθέντα τε male tentabat. Sed tamen περ post pronomen demonstrativum cum alibi apud Quintum non inveniatur, conjectura h. l. inferre arduum est. Quapropter ex solito Quinti more, de quo dixi in prolegg. II, 2, 20, εἵνεκα τευχῶν τῶνδ' ὑπερουτηθέντα cumulatim praepositionibus scripsi. Propterea Hermannii rationem non amplector ὑπερουτηθέντα cum sequentibus δαίκτ. Ἀχιλλ. jungentis. Novum verbum nemo mirabitur, cujus memoriae ὑπερθνήσκειν, ὑπερμάχεσθαι et similia inhaerent. — Tum τ' post δαῖκταμένου addidi ex Rhod. suspitione, quam male impugnavit Pauw. — „aut per se“, inquit, „subsistunt casus patrii, aut cum τευχῶν copulari debent“ — neglexerunt Tychs. Lehrs. Inserenda est copula propterea quod Ulixi non tam dicendum est *se occiso Achille pro armis pugnasse*, sed potius *pro armis*, quae nunc ambiat, *simulque pro Achillis corpore*, quod ab utro servatum esset disceptabatur, pugnasse. Similiter apud Ovidium v. 284 sq.

His humeris, his, inquam, humeris
ego corpus Achillis

Et simul arma tuli.

Ne quis tamquam novum inventum mihi objiciat: olim ἐν δαῖ τευχῶν scripturus eram.

290. καὶ δέ μοι A et vulgo; καὶ δ' ἔμοι oppositionis causa emendavi. — Pluribus haec exsecutus est Ovid. v. 142 sqq.

291. ἄρ' et τὸνδ' A; utrumque corr. Tychs.

292. δολομῆτα A; tacite correxit Rhod.

293. οὐνὸ σ' A, οὐ νύ σ' ceterae editt.; corr. Spitzner. *observatt.* p.114.

295. τρῶες A; corr. Tychs.

296. οὐσδ' A; tacite corr. Pauw.

297. τοῖδ' A; corr. Tychs.

298. „γέρας“ foeminino efferri solet; χῆν nunc foeminino, nunc masculino. Quare emaculatus legeretur αἷς ἐπορούση — καταβοσκομένησιν.“ PAUW. At pronomen ad utrumque avium genus pertinet. Cfr. B, 460 χηνῶν ἢ γεράνων.

299. καταβοσκομένοισιν A et vulgo; verbum dispescuit Lehrs. Spitznero auctore *mant.* p.229, qui affert ι, 217. v, 164. Apoll. Rhod. II, 822. Cfr. O, 691 ποταμὸν πάρα βοσκομένων et vid. Wernick. *ad Tryph.* p.395.

300. τρῶες A; corr. Tychs.

- ἀντιθέου Ἀχιλλῆος, ὅπου μάλα δῆρις ὀρώρει.“ 305
 ὡς φάτο· τὸν δ' Ὀδυσῆος ἀμείβετο κερδαλέον κῆρ·
 „Αἶαν, ἐγὼν οὐ σεῖο κακώτερος ἔλπομαι εἶναι
 οὐ νόον οὐδὲ βίην, εἰ καὶ μάλα φαιδριμος ἐστί·
 ἀλλὰ νόῳ μὲν ἔγωγε πολὺ προφερέστερός εἰμι
 σεῖο μετ' Ἀργείοισι, βίῃ δέ τοι ἀμφήριστος 310
 ἢ καὶ ἀγανότερος· τὸ δέ που καὶ Τρῶες ἴδασιν,
 οἳ με μέγα τρομέουσι καὶ ἦν ἀπάτερθεν ἴδωνται.
 καὶ δ' αὐτὸς σάφα οἶδας ἐμὸν μένος ἠδὲ καὶ ἄλλοι
 ἀμφὶ παλαισμοσύνη πολυτερεῖ πολλὰ μογήσας,
 ὁππότε δὴ περὶ σῆμα δαίκταμένου Πατρόκλοιο 315
 Πηλεΐδης ἐρίθυμος ἀγακλυτὰ θῆκεν ἄεθλα.“
 ὡς φάτο Λαέρταο κλυτὸς πάϊς ἀντιθέοιο.
 καὶ τότε Τρώιοι υἴες ἔριν δικάσαντ' ἄλεγεινῆν
 αἰζηῶν· νίκην δὲ καὶ ἀμβροτα τεύχεα δῶκαν
 πάντες ὁμοφρονέοντες εὐπτολέμῳ Ὀδυσῆϊ· 320
 τοῦ δ' ἄμοτον γήθησε νόος· στονάχησε δὲ λαός·
 παχνώθη δ' Αἶαντος ἐὺ σθένος· αἴψα δ' ἄρ' αὐτῷ
 ἄτη ἀνιρῶν περικάππεσε· πᾶν δὲ οἱ εἶδω
 ἔξεσε φοίνιον αἶμα· χολῆ δ' ὑπερέβλυσεν αἰνή·
 ἦπατι δ' ἔγκατ' ἔμικτο· περὶ κραδίην δ' ἄλεγεινὸν 325
 ἴξεν ἄχος, καὶ δορυμὸν δι' ἐγκεφάλιοιο θεμέθλων
 ἐσσύμενον μήνιγγας ἄδην ἀμφήλυθεν ἄλγος,
 σὺν δ' ἔχεεν νόον ἀνδρός· ἐπὶ χθονὶ δ' ὄμματα πήξας
 ἔστη ἀκινήτῳ ἐναλίγκιος· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι

306. τόνδ' A; corr. Tychs.

309. νόον A et vulgo; νόῳ ex constanti usu reposuit Spitzner. *observall.* p. 287.

310. κατ' A, μετ' VE1, et ita corr. Rhod. — βίῃ δέ κεν A et vulgo; sed particula κέν h. l. ferri nequit. Cur non scripserim βίῃ γε μέν, quod alicui in mentem veniat, dictum ad IV, 568. Simplicissimum βίῃ δέ τοι videbatur, quamquam etiam alia ut βίῃ δὲ μέγ', βίῃ φησὶ δ' ἄρ' et βίῃ δ' ἄρ' ἔτ' offerebantur.

311. ἠὲ A, ἦ eraso ε C1; ἦ corr. Rhod.

312. τρῶες A; corr. Tychs.

322. ἄρ' αὐτῷ A; tacite correxit Rhod.

324. Ceteris locis comparatis — II, 256. III, 140. 163. V, 379. 385.

VI, 461. VII, 57. VIII, 174. 464 — scripturus eram ἔξε. Verum recte habet vulgata intelligenda de subita quae Ajacis animum incessit mutatione; quae mutatio etiam antecedentibus et sequentibus diserte describitur. — φοίνιον A; correxit Rhodom.

325. κραδίην A et vulgo; κραδίην emend. Spitzner. *observall.* p. 293.

326. „Sine vitio legeris etiam ἴξεν et forte rectius: ut et interpretatus sum.“ RHOD., qui *subsidiit* in versione scripsit. „Revera signatius est ἴξεν: sic autem pro ἴξεν editio Basileensis, casu et operarum credo incuria.“ PAUW. Vulgatum ἴξεν satis firmavit Spitzn. *l. c.* p. 292 sq.

327. μήνιγγας A, μήνικας E1; „pro μήνιγγας scripsi μήνιγγας.“ RHOD.

ἀχνύμενοί μιν ἄγεσκον ἐϋπρώρους ἐπὶ νῆας 330
 πολλὰ παρηγορέοντες· ὃ δ' ὑστατὴν ποσὶν οἶμον
 ἦεν οὐκ ἐθέλων· σχεδόθεν δέ οἱ ἔσπετο Μοῖρα.
 ἀλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας ἔβη καὶ ἀπείρονα πόντον,
 * * * * *

Ἄργεῖοι δόρποιο μεμαότες ἠδὲ καὶ ὕπνου·
 καὶ τότ' ἔσω μεγάλιο Θέτις κατεδύσατο πόντου· 335
 σὺν δέ οἱ ἄλλαι ἴσαν Νηρηίδες· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι
 νῆχeto κήτεα πολλά, τάτε τρέφει ἀλμυρὸν οἶδμα·
 αἰ δὲ μέγα σκύζοντο Προμηθεῖ μητιόεντι

331. ὅσ' A; corr. Rhod.

332. Ego olim οὐκ εἰδώς con-
 jectabam ex IV, 100 οὐδέ τι ἦδη,
 Ὅτι ῥά οἱ μετ' αἰθλα κακὸν μό-
 ρον ἔντε δαίμων. Sed recte habet
 vulgata: *inventus Ajax*, qui immotus
 stabat, a sociis abductus est.

333. μετὰ A et vulgo; scripsi
 κατὰ: vid. ad IV, 209. — ἀπειρία
 AE12 C12, ἀτειρία Rhod. in textu
 hac nota addita: „in ἀπειρία π in
 τ mutavi;“ quem secuti sunt Tychs.
 Lehrs. Sed recte Struvius in *Obser-
 vatt.* p. 12 sq., postquam Homeri-
 cum ejus adjectivi usum explicavit,
 haec addidit: „Apud Quintum latius
 patet hujus adjectivi usus; non tan-
 tum res sunt durae, ut ἀδάμας XII,
 195. μίτη IV, 588. πέτη VII, 498.
 δόρη VIII, 159 et homines II, 493.
 VII, 131. IX, 3. Γίγαντες II, 518.
 III, 725. Dii I, 663. II, 131. VII,
 687. X, 170. 338. XIII, 546. ἵπποι
 VIII, 221. γνία XII, 366. χεῖρες I,
 710. IV, 341. κοάτια IV, 242. θυ-
 μός VII, 98: sed etiam Ὀλυμπος II,
 176. 424., ut qui firmis insistat ra-
 dicibus, ἠέλιος II, 2. VII, 230. ἀῆ-
 ται III, 717, quia indefessi vim suam
 exercent. Nunquam autem ab altero
 utro πόντος appellatur ἀπειρίας, ne-
 que potuit appellari, quia neque
 duritas neque actio in eo inest.“
 Tum epithetis, quibus pontus orne-
 tur, enumeratis nihil fere tam saepe
 adhibitum esse observat, quam sig-
 nificationem vasti, ampli, immensi.
 „Sic“, pergit, „ἀπειρίας habes II,
 116. VI, 98. IX, 379. ἀπειρίτος I,
 679. IV, 78. V, 386. VII, 389. VIII,
 467. ἀπείρων X, 69. XIII, 481. εὐ-
 ρός I, 633. IV, 553. VI, 102 etc.
 εὐρύπορος I, 64. V, 74. μακρός IX,

499. μέγας V, 245. 335. VII, 307
 etc.“ Inde, quod jam Dausq. ex α
 (98 ἀπείρονα γαῖαν?) conjecit, jure
 commendat ἀπείρονα. Id igitur re-
 cepi. — Deinde cum vulgo lacuna
 non esset observata, editores ex sen-
 tentia Rhodomanni ἔβη in ἔβαν mu-
 taverunt. Contra ego in *programm.*
 p. 13 sq. scripsi: „Obtexisse non
 sanasse vulnus videntur. Etenim
 inconcinna existit et mira haec
 membrorum consociatio: *Ajacem ad
 naves socii perduxerunt invitum; at
 postquam ad naves abierunt Achivi
 coenae et somni avidi, tum vero
 Thetis in mare rediit.* Potius haec
 ita fere juncta erant:

ἀλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας ἔβη καὶ
 ἀπείρονα πόντον,

[δὴ τότ' ἐπὶ σφετέρως κλι-
 σίας ἀφίζοντο καὶ ἄλλοι]

Ἄργεῖοι δόρποιο μεμαότες ἠδὲ καὶ
 ὕπνου·

καὶ τότ' ἔσω μεγάλιο Θέτις κατ-
 εδύσατο πόντου.

Quamquam etiam post v. 334 lacuna
 esse potest.“ Scilicet hoc modo:

Ἄργεῖοι δόρποιο μεμαότες ἠδὲ καὶ
 ὕπνου

[καρπαλίμως οὔμησαν ἐπὶ
 κλισίας ἀφίζεσθαι.]

Sed illud probabilius est. Cfr. ad
 I, 120.

335. δὴ A et vulgo; καὶ ego scrip-
 si: vid. ad v. 333. — κατεδύσατο
 A et vulgo; correxi: vid. *prolegg.*
 II, 2, § 3.

336. ἦσαν AE12 C12; ἴσαν Rhod.
 in textu hac nota addita: „ex ἦσαν
 feci ἴσαν.“ — σφιν A et vulgo;
 correxi.

338. Προμηθεῖα μητιόωντα A;
 emend. Rhod.

μνώμεναι, ὡς κείνοιο θεοπροπίησι Κρονίων
 δῶκε Θέτιν Πηλῆι καὶ οὐκ ἐθέλουσαν ἄγεσθαι·
 Κυμοθόη δ' ἐν τῆσι μέγ' ἀσχαλώσ' ἀγόρευεν·
 „ὦ πόποι, ὡς ὄγε λυγρὸς ἐπάξια πήμαδ' ὑπέτλη
 δεσμιῶ ἐν ἀρρήκτῳ, ὅτε οἱ μέγας αἰετὸς ἦπαρ
 κείρεν ἀεξόμενον κατὰ νηδύος ἔνδοθι δύνων.“

340

ὡς φάτο Κυμοθόη κυανοπλοκάμοις ἀλήγσιν·
 ἠέλιος δ' ἀπόρουσεν ἐπεσκιόωντο δ' ἄλωαί
 νυκτὸς ἐπεσσυμένης, ἐπεκίδνατο δ' οὐρανὸν ἄστρα·
 Ἄργεῖοι δ' ἐπὶ νηυσὶ ταυμπρώροισιν ἴανον
 ὑπνῶ ὑπ' ἀμβροσίῳ δεδμημένοι ἠδὲ καὶ οἴνω
 ἠδέϊ, τὸν Κρήτηθε παρ' Ἴδομενῆος ἀγανού
 ναῦται ὑπέρ πόντιοιο πολυκλύστοιο φέρεσκον.

345

350

341. ἐνὶ A et vulgo; correxi.

342. ὦ errore Tychs. Lehrs., ὦ recte A hic et II, 87. V, 465. 532. XIV, 289, quibus locis eadem editiones peccant, quae tamen III, 560. X, 424 rectum tenent. Contra III, 57. 450 etiam A vitiosa est, quibus locis ut etiam II, 87 doleo me invito ὦ etiam in mea editione remansisse. — πήματ' ἀνέτλη ed. Rhod. errore, qui a Pauwio notatus, sed non mutatus est. Batavum hoc nomine vituperavit Dorv. *crit. vann.* p. 585.

343. ὅτε A; corr. Tychs.

344. βαίνων A et vulgo. De eo ego in *emendatt.* p. 206 ita sum commentatus: „Ultima verba Rhod. sic vertit: *in intimum ventrem grassans.* Non hoc inest in verbis Graecis, quorum sensus necessario hic est: *intus in ventrem ingrediens.* Hoc vero et per se plane monstruosum est, et iis quae adhuc ex antiquitate habemus, Promethei imaginibus prorsus contrarium. In iis enim fere sedens fingitur Prometheus expansis manibus Caucasō affixus: aquila autem genu ejus insidens rostro ventrem appetit jecurque ejus dilaniat.“ Eadem est Hermannii sententia, qui, cum Spitzner. *de vi et usu praeoss. ἀνά et κατά* p. 26 praepositione *κατά* cum *βαίνων* juncta habere locum dixisset quo explicetur, in *opuscc.* V, p. 47 recte monuit: „quam immani magnitudine, praesertim cum aquilam quoque

magnam vocet poeta, Prometheus fingere debemus. Non ego tam absurdum commentum imputem Quinto, sed, si quid video, scripserat ille:

— — ὅτε οἱ μέγας αἰετὸς ἦπαρ
 κείρεν ἀεξόμενον κατὰ νηδύος, ἐγ-
 γύθι βαίνων.“

Hic primum scribendum fuit ἀγγόθι: Quintus enim hac tantum non illa forma usus est. Deinde valde languida videtur prope accedendi notio, cum potius ut grassatoris aquilae furor accuratius describatur loci ratio postulet. Id fieri posse putabam l. c. si scriberetur ἔνδοθι θείνων, quemadmodum infra VIII, 42 de vespis legitur: ἐλδόμεναι χροά θείνειν. Nunc vero Homericam imitatione ductum scripsisse arbitror ἔνδοθι δύνων: vid. λ, 578 sq.

γῦπε δέ μιν ἐκάτερθε παρημένω
 ἦπαρ ἔχειρον
 δέριτρον ἔσω δύνοντες.

346. De ἐπεσκιόωντο δ' ἄλωαί vid. Wellauer. *ad Apoll. Rhod.* I, 451, Wernick. *ad Tryphiod.* p. 79 et 327. Immutavit suum ad Homericum illud σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγνυαί. Cfr. XIV, 417 ἐπεσκιόωντο δὲ μακρὰ Κύματα.

347. De ἐπιζίδναμαι cum accusativo juncto vid. Spitzner. *ad B.* 850.

350. ἠδέϊ Tychs. Lehrs. errore. — κρήτηθεν A; tacite corr. Rhod.

Αἴας δ' Ἀργείοισι χολούμενος οὔτ' ἄρα δόρπου
μνήσασ' ἐνὶ κλισίῃ μελιηδέος, οὔτε μιν ὕπνος
ἄμφορην, ἀλλ' ὄγ' εἰοῖσιν ἐν ἔντεσι δύσατο θυῶν·
εἴλετο δὲ ξίφος ὄξυ, καὶ ἄσπετα πορφύρεσκεν, 355
ἢ ὄγ' ἐνιπρόσῃ νῆας καὶ πάντας ὀλέσσει
Ἀργείους, ἢ μῦνον ὑπὸ ξίφει στονόεντι
δηῶσῃ μελεῖστί ταμῶν δολόεντ' Ὀδυσῆα·
καὶ τὰ μὲν ὡς ὤρμαινε, τὰ δὲ τάχα πάντ' ἐτέλεσεν,
εἰ μὴ οἱ Τριτωνὶς ἀάσχετον ἔμβαλε λύσσαν· 360
κῆδετο γὰρ φρεσὶν ἧσι πολυτλήτου Ὀδυσῆος
ἰσῶν μνωομένη, τὰ οἱ ἔμπεδα κεῖνος ἔρξε·
τοῦνεκα δὲ μέγαλοιο μένος Τελαμωνιάδαο

353. οὔτε μιν ὕπνου A, οὔτε μιν ὕπνος E1, et ita emend. Rhod., quod quin verum sit nihil dubito, quamquam aliquis illa scriptura retenta lacunam post hunc versum esse statuere possit. Sed et corruptela satis prona erat, indicatque particula *μιν* sine accentu posita encliticum pronomem, neque quod omisso versus dici potuerit excogitari potest. Neque enim quidquam aliud facile fingatur ad *ἄμφορην* subjectum, nisi ipse ὕπνος.

354. ἀλλὰ τεοῖσιν A, ἀλλὰ γ' εἰοῖσιν VNV3, quod recepit Tychs., ἀλλὰ γε οἰσὶν E1; „ἀλλὰ εἰοῖσιν vel θεοῖσιν.“ RHOD. Quo multo pejus Pauw. ἀλλὰ εἰοῖσιν conjecit. Tychsenianum particulae γέ causa vituperavit Bonitius l. c. p. 1232, qui ἀλλ' ἄρ' εἰοῖσιν scripsit a Lehrsio receptum. Melius etiam Spitzner. *observatt.* p. 119 ἀλλ' ὄγ' εἰοῖσιν emendavit, quod reposui.

356. ἐνιπρόσῃ πρὸ νῆας καὶ A, ἐνιπρόσῃ νῆας καὶ E1, quod recepit Tychs. Lehrs. „Superfluum est πρὸ. Aut versus refingatur ἢ ὄγ' ἐνιπρόσῃς πρὸ νῆας πάντας ὀλέσσει.“ RHOD. Hoc mutato ordine ἐνιπρόσῃς νῆας πρὸ recepturus eram, quam saepe πρὸ ei verbo adjungatur memor; sed eo facilius interseri poterat. Itaque codicem quam conjecturam sequi malui. Pauw. de synizesi verbi *νέας* cogitavit exagitatione eo nomine a Dorvill. *vann. crit.* p. 512. De conformatione totius loci vid. II, 435—38, de illa formula ἢ ὄγ' Hes. ε. 246. 322. Apoll.

Rhod. III, 399. 1241. Hom. A, 190 sqq. K, 504 sqq.

357. μῦνον A; tacite corr. Rhod.

358. δηῶσει A, δηῶσῃ E1, et ita emend. Rhod. — θεῶς A et vulgo; ταμῶν emendavi et commendavi in *emendatt.* p. 206 sq. his verbis: „Quamquam non defuturos arbitror, qui illud θεῶς defendant, tamen mihi non solum languidum verum etiam ineptum videtur propterea, quod Ajacis mens, ut ex omnibus constat atque h. l. ex adjecto adverbio μελεῖστί apparet, haec erat, ut Ulixem lenta morte cruciaret. Accedit quod ad illud adverbium aliud desideratur verbum, quam illud δηῶσῃ. Itaque non dubito, quin Quintus ad Homeri exemplum scripserit μελεῖστί ταμῶν. Cfr. Ω, 409

— — — ἢ εἰ μιν ἦδη

ἧσι κρῖν μελεῖστί ταμῶν προῦθηκεν Ἀχιλλεύς.

ι, 291 διαμελεῖστί ταμῶν. σ, 339 ἵνα σ' αὖθι διαμελεῖστί τὰ μῆσιν. Et ita Oppian. Cyn. IV, 281 μελεῖστί τὰ μιν. Apoll. Rhod. II, 626 μελεῖστί κειθαλιόμενος θανάεσθαι, denique ipse Quintus supra v. 208 ξιφείεσσι διαμελεῖστί κέδασαν.

359. ὡς Tychs., quod corr. Aldinae nescius Bonitius p. 1232; ὡς Lehrs. errore.

361. κῆδετο A, κῆδετο V, quod recepit Tychs. Lehrs.

362. ὄρξε A et vulgo; ἔρξε certatim emendarunt Struvius et Bonitius l. c. p. 1231: cfr. Spitzner. *observatt.* p. 27. Recepit Lehrs., sed ν delendum erat.

τρέψεν ἀπ' Ἀργείων· ὃ δ' ἄρ' ἦε λαίλαπι ἴσος
 σμερδαλέῃ στυγερῆσι καταγίσι βεβροθυῖη, 365
 ἦτε φέροι ναύτησι τέρας κρυεροῖο φόβοιο,
 Πληιάς εὐτ' ἀκάμαντος ἐς ὠκεανοῖο ὄεεθρα
 δύνεθ' ὑποπτώσσουσα περικλυτὸν Ὠρίωνα
 ἦερα συγκλονέουσα, μέμνηε δὲ χείματι πόντος·
 τῇ εἰκῶς οἴμησεν, ὅπη μιν γυῖα φέρεσκον· 370
 πάντη δ' ἀμφιθέεσκεν ἀναιδέϊ θηρὶ ἰοικῶς,
 ὅστε βαθυσκοπέλοιο διέσσεται ἄγκρα βήσσης
 ἀφροῖων γενύεσσι καὶ ἄλγεα πολλὰ μενοινῶν
 ἢ κυσὶν ἢ ἀγρόταις, οἳ οἳ τέκνα δηώσονται
 ἀντρων ἐξερούσαντες, ὃ δ' ἀμφὶ γένυσσι βεβρουχῶς 375
 * * * * *

εἴ που ἔτ' ἐν ξυλόχοισιν ἴδοι θυμήρεα τέκνα·
 τῶ δ' εἴ τις κύρσειε μεμνηνότε θυμὸν ἔχοντι,
 αὐτοῦ οἳ βιότοιο λυγρὸν περιτέλλεται ἡμαρ·
 ὡς ὄγ' ἀμείλιχα θῦνε, μέλαν δὲ οἳ ἔξεν ἦτορ,
 εὔτε λέβης ἀλίσστον ἐπ' ἐσχάρη Ἡφαίστοιο 380
 ῥοιβδηδὸν μαιίνεται ὑπαὶ πυρὸς αἰδομένοιο,
 γάστρον ἀμφὶς ἅπασαν ὅτε ξύλα πολλὰ θέρηται,

364. ὃδ' ἄρ A; corr. Tychs.

366. Cfr. Tryph. 289 ἀμειλίχτοιο φόβον τέρας.

367. πλειᾶς AE12C12, alterum Rhod. in textu hac nota addita: „Πληιάς scripsi pro Πλειᾶς.“

369. μέμνηε A et vulgo; correxit Lehrs.

370. ὅπηγε μὲν (non μιν) AVE1, ὅπη μιν Rhod. in textu hac nota addita: „ὅπη γε μὲν antea scriptum erat;“ ὅπη μιν Tychs. Lehrs.

372. ὅς τε A et vulgo; correxi. — διέσσεται A; tacite corr. Rhod.

374. δηώσονται A, δηώσονται E1 et ita emend. Rhod., qui antea δηώσαντο conjecerat. Illud jure recepit Tychs. Lehrs.

375. ὃ δ' A; tacite corr. Pauw. — γένυσι A. „Sententia est imperfecta. Nam quid facit θῆρ ἀμφὶ γένυσσι βεβρουχῶς, ut videat forte catulos alicubi? Hoc deest hic et aperte requiritur. Ne multis te morder scribendum puto ὃ δ' ἀμφιθέησι βεβρουχῶς etc. ille vero ubique circumcursat, si forte etc. Sic nihil aptius.“ PAUW. Ejus emen-

dationem receperunt Tychs. Lehrs. et poterit sane defendi ex iis quae ad III, 224 monita sunt. Sed tamen cum ea mutatio satis sit violenta, probabilius visum quod jam in emendat. p. 273 statui, hic quoque verum excidisse hujus fere sententiae: — — ὃ δ' ἀμφὶ γένυσσι βεβρουχῶς

[μαϊνόμενος δίξεται ἀνὰ ῥωπήια πυκνά,] etc. Certe quaerendi verbum desiderari videtur. Cfr. v. 392 βρουχὴ δὲ περὶ γναθμοῖσιν ὀρώρει. Jam Scaligerum idem sensisse, quippe qui adscripserit ΑΕΙΠΗΙΣΤΙΧΟΣ, notavit Dorrill. vann. crit. p. 585.

376. Θυμήρεα A; θυμήρεα Rhod. in textu hac nota addita: „θυμήρεα perperam legebatur.“

377. τῶδ' A; corr. Pauw. — μεμνηνότε A; casu corr. Pauw.

379. θῦνε A; tacite corr. Rhod.
 380. ἀπ' ἐσχάρη A, ἐλεσχάρη E1; ἐπ' ἐσχάρη Rhod. in textu hac nota addita: „pro ἀπ' ἐσχ. reposui ἐπ.“ Cfr. Spitzner. mant. p. 209.

382. ἀμφὶ δὲ πᾶσαν A; ἀμφὶ γε

- ἐννεσίης δρηστῆρος ἐπειγομένου ἐνὶ θυμῷ,
 εὐτραφέος σιάλοιο περὶ τρίχας ὥς κεν ἀμέροη·
 ὥς τοῦ ὑπὸ στέρονοισι πελώριος ἔξεε θυμός· 385
 μαίνεται δ' ἤντε πόντος ἀπείριτος ἢ ἐθύελλα
 ἢ πυρὸς ἀκαμάτοιο θοὸν μένος, εὐτ' ἀλίαστων
 μαίνηται κατ' ὄρεσφι βίη μεγάλου ἀνέμοιο,
 πίπτῃ δ' αἰθομένη πυρὶ πάντοθεν ἄσπετος ὕλη·
 ὥς Αἴας ὀδύνησι πεπαρμένος ὄβριμον ἦτορ 390
 μαίνεται λευγαλέως· ἄπλετος δέ οἱ ἔρρεεν ἀφρός·
 ἐκ στόματος· βρυχή δὲ περὶ γναθμοῖσιν ὀρώρει·
 τεύχεα δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐπέβραχε· τοὶ δ' ὀρόωντες
 πάντες ὁμῶς ἐνὸς ἀνδρὸς ὑποτρομέσκον ὁμοκλήν.
 καὶ τότ' ἀπ' Ὀκαιοῖο κίε χρυσήμιος Ἥως· 395
 Ὕπνος δ' οὐρανὸν εὐρὸν ἀνήιεν εἴκελος αὔρη,
 Ἥρη δὲ ξύμβλητο νέον πρὸς Ὀλυμπον ἰούση.
 Τηθύος ἐξ ἰερός, ὅτι που προτέρη μόλεν ἦοι·

pāsan emend. Rhod., quod receperunt Tychs. Lehrs., particula γέ contra Quinti usum posita: vid. ad IV, 185. Inde reposui quod jam in emendat. p. 207 conjeci ἀμφὶς ἀπασαν. Formam satis tuentur hi loci: II, 655 ἀμφὶς ἀνακτι. V, 93. XIV, 130 ἀμφὶς ἀνακτι. Cfr. I, 473 ἀμφὶς ἔχουσιν. XII, 432 ἀμφὶς ὀλισθαίνουσα et Buttmann. *lexil.* II, 225. Ne quis σχῆμα καθ' ὄλον καὶ μέρος illaturus scribendum censeat ἀμφὶ ἐπᾶσαν, ea figura nec facile in praepositione admittitur neque partem, quae h. l. γάστρην est, praemitti patitur.

383. ἐννεσίησι A C12, ἐννεσίης V. E1, quod recepit Tychs., commendaverat jam Pauw., cum Rhodom. ἐννεσίη in textu exhibuisset hac nota addita: „de ἐννεσίησι removi ultimam syllabam.“ Vid. Spitzn. *mant.* p. 253.

386. μαίνεθ' ὅτ' A, μαίνεται δ' C1, et ita emend. Rhod., μαίνεθο γ' ἤντε ποίος (sic!) E1. — ἢδὲ A et vulgo; ἢ ἐ emend. Struv. et Bon. p. 1237 et utroque prius Spitzner, quem vid. *observatt.* p. 28, recepitque Lehrs.

388. βίη A et vulgo, βίη E1, et ita emend. Pauw. et jam Rhod. in

versione: *furit in monte magni flatus venti.* Recepit Lehrs.

389. πίπτει A; πίπτῃ emendavit Pauw., recepit Tychs.

390. ὀδύνη A; ὀδύνησι emend. Rhod. et Canter. *nov. lectt.* I, 7, p. 42. — ὄβριμον A; corr. Tychs.

393. ἐπέβραχε A et vulgo; ἐπέβραχε emend. Wernick. *ad Tryph.* p. 92, recepit Lehrs. — τόιδ' A; corr. Tychs.

394. ὑπετρομέσκον A et vulgo; augmentum Wernickio l. c. auctore removet Lehrs. — „Versus 393 et 394 sunt spurii.“ HEYN. Novimus hanc criticam.

395. ἐν' V. — κίεν A et vulgo; correxi.

396. εὐρὸν, quod om. A, add. VNV123 E1a et Rhod. conjectura. — ἴκελος A et, si fides, codd. modo nominati; corr. Tychs. — „En venustissimi poetae fragmentum commode huic loco insertum.“ SCHOW. p. 72 ad h. v. De his commentis singulatim dicere supervacaneum est.

398. Cum Rhod. non recte sane vertisset: *a Thetys sacra*, Pauw. haec adscripsit: „*Ex mari sacro.* Nam Τηθύς hic mare est. Mallet locum aliquem Junoni acceptum nominasset Quintus: nam mare ita generaliter flaccescit. De ipsa Dea hic

ἦ δέ εἰ κύσσειν ἐλοῦσ' ὅτι οἱ πέλε γαμβρὸς ἀμύμων,
 ἐξ οὗ οἱ Κρονίωνα κατεΐνασεν ἐν λεχέεσσιν 400

Ἴδης ἀμφὶ κάρηνα χολούμενον Ἀργείοισιν·
 αἴψα δ' ἄρ' ἦ μὲν ἔβη Ζηνὸς δόμον, ὅς δ' ἐπὶ λέκτρα
 Πασιθέης οἴμησεν· ἀνέγρετο δ' ἔθνεα φωτῶν.

Αἴας δ' ἀκαμάτῳ ἐναλίγκιος Ὠρίωνι
 φοῖτα ἐνὶ στέρνοισιν ἔχων ὀλοόφρονα λύσσαν· 405

ἐν δ' ἔθορεν μήλοισι, λέων ὡς ὄβριμόθυμος
 λιμῶ ὑπ' ἀργαλέῳ δεδμημένος ἄργιον ἦτορ·
 καὶ τὰ μὲν ἐν κονίησιν ἐπασσύτερόν' ἄλλοθεν ἄλλα
 κάββαλεν, ἦντε φύλλα μένος κρατεροῦ Βορέαιο
 χεύη, ὅτ' ἀνομένου θέρους μετὰ χεῖμα τράπηται. 410

ὡς Αἴας μήλοισι μέγ' ἀσχαλόων ἐνόρουσεν
 ἐλπόμενος Δαναοῖσι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰάλλειν.
 καὶ τότε δὴ Μενέλαος ἀδελφεῶ ἄγχι παραστάς
 κρύβδ' ἄλλων Δαναῶν τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπε·

cogitare non possumus propter sequens ὄθι. "Hoc quidem recte monuit Batavus, sed ignoravit E, 200 sqq. et 301 sqq., unde satis patet cur poeta ex mari venientem Junonem finxerit.

399. ἦ δὲ ἔκυσεν A; emend. Rhodom. — ἐπεὶ οἱ A et vulgo; ὅτι οἱ vel ὁ ῥά οἱ conjecit Hermann. Orph. p. 783, quorum prius jure recepit Lehrs. Neque simplex ἐπειή praeferendum esset. — „Vid. E, 275 sqq.: γαμβρόν significat simpliciter *maritum*, nam Pasithea non fuit filia Junonis." HEYN. Sed tamquam filiam eam Somno in matrimonium promiserat. — ἀμέμων C1.

402. ἄρ A; tacite corr. Pauw. — ὅς A; tacite corr. Tychs.

403. οἴμησεν A.

406. ἔθορε A et vulgo; correxi. — ὄβριμόθυμος A; corr. Tychs. — In V ex v. 405 et 406 unus coaluit hic: *φοῖτα ἐνὶ στέρνοισι λέων ὡς ὄβριμόθυμος.*

408. „Haec ad leonem referri debent, ut aperte constat ex sequenti ὡς Αἴας μήλοισι μέγ' ἀσχαλόων ἐνόρουσεν. Et tamen ad ipsum Ajacem se referunt directo, si verba in ordinem cogas. Quid igitur? Nullus ego dubito, quin versus unus aut alter ante hunc exciderit, qui leonis

quoque adumbrabat impetum: δεδμημένος ἄργιον ἦτορ, "ὄς etc." PAUW. Eum recte refutavit Tychsen. his verbis: „Videtur esse mera repetitio superiorum. Equidem distinguo — τράπηται. ὡς Αἴας etc., sic igitur Ajax etc., Menelaus autem etc., ut illa transitionis causa adjecta sint." Hinc versu 411 novum ordinem incipi jussi. Ceterum Pauw. ipse in *addend.* sententiam suam abjecit.

409. κρατεροῖο βορέαιο A; emend. Rhod.

410. χεύη A, χεύη VE1, χεῦεν C1; „χεύη vel χεῦεν." RHOD. Illud jure recepit Tychs., sed errore χεῦη scripsit, quod notavit Spitzn. *manl.* p. 229. Ineptissime vel pro suo tempore oblocutus est Pauw. his: „non necesse, et spiritus asper facit, ut hiatus non sit indecorus. Ne simus nimium diligentes, praesertim in his." — ἀνομένου A; ἀνομένου ex emendatione Heynii, qui citat K, 251, recepit Tychs. — *μεγα* A; *μετὰ* Tychs. scripsit ab Heynio monitus *μετατρέπεσθαι* esse reverti. *Μεγα χεῖμα* non esset *aspera hiems*, quemadmodum vertit Rhodom., sed potius *magna tempestas.*

411. ἀνόρουσεν A; emend. Rhod.

414. ἔειπεν A et vulgo; correxi.

- „σήμερον ἢ τάχα πᾶσιν ὀλέθριον ἔσβεται ἡμαρ
 Αἴαντος μεγάλιοι περὶ φρεσὶ μαινομένοιοι,
 ὅς τάχα νῆας ἐνιπρήσει, κτανέει δὲ καὶ ἡμέας
 πάντας ἐνὶ κλισίῃσι κοτεσβάμενος περὶ τευχέων·
 ὡς ὄφελον μὴ τῶνδε Θέτις πέρι δῆρον ἔθηκε,
 μηδ' ἄρα Λαέρταο πάϊς μέγ' ἀμείνονι φωτὶ
 ἔτλη δηριάασθαι ἐναντίον ἄφρονι θυμῷ·
 νῦν δὲ μέγ' ἀσάμεσθα, κακὸς δέ τις ἦπαφε δαίμων·
 ἔρκος γὰρ πολέμοιο δεδουπότος Αἰακίδαο
 μοῦνον ἔτ' ἦν Αἴαντος ἐν σθένος· ἄλλ' ἄρα καὶ τὸν
 ἡμῖν ἐξολέσουσι θεοὶ κακὰ νῶιν ἄγοντες,
 ὡς κεν πάντες αἴστον ἀναπλήσωμεν ὄλεθρον.“
 ὡς φάμενον προσέειπεν ἑυμελῆς Ἀγαμέμνων·
 „μὴ νῦν, ᾧ Μενέλαε, μέγ' ἀχνύμενος περὶ θυμῷ

417. ὑμᾶς A, ἡμᾶς E1C12, et ita emend. Rhod. in versione et Pauw., idque receperunt Tychs. Lehrs. Formam correxit Spitzn. *observatt.* p.194.

419. πρὶν A, πέρι emend. Pauw. sed jam ante eum Rhod. vertendo: „o si Thetis de his certamen non instituisset.“

420. μὴδ' A et vulgo; correxi.

422. ἀσάμεσθα A, ἀσάμεσθα E1C1, et ita corr. Rhod. — ἦκαχε A et vulgo, ἦπαφε ex emendatione Bonitii *l. p.* p. 1223 sq. recte scripsit Lehrs., quamquam et olim Spitzner. *mant.* p. 218 vulgatam defendit non tam de Dei cujusdam maligni fraude, quam de vero moerore sermonem esse dicens, et ego nuper idem feci in *rec. l.* p. 77 falsus in eo quod moerorem dixi intelligendum esse de morte Ajacis conceptum. Neque enim ille jam mortuus est. Sed ipsum audiamus Bonitium bene disputantem: „Erroris a se commissi (ἀσάμεσθα) et moeroris sibi inflicti mentionem juxta in hoc versu factam nemo non mirabitur; ac potius id quod saepe fit, ut erroris causa a dei cujusdam invidia repetatur (cfr. T, 137 ἄλλ' ἐπεὶ ἀσάμην καὶ μιν φρένας ἐξέλετο Ζεὺς, Π, 685 sqq. Buttman. *lexil.* I, 55) nostro quoque loco factum suspicabitur, qui vel versum 424 sq. respexerit

— — ἄλλ' ἄρα καὶ τὸν ἡμῖν ἐξολέσουσι θεοὶ κακὰ νῶιν ἄγοντες

vel ad vocabula κακὸς δαίμων v. 422 attenderit. Restituendum igitur videtur ἦπαφε. Quippe errasse se ac reliquos principes Menelaus dicit, quod arma Achillis Ulyssi tradiderint, et errasse quidem fraude quadam et invidia Deorum adductos, ut nova inde mala sibi consciscerent.“ Cfr. ad I, 723. III, 49. 502. V, 181.

423. ἔρκος A; corr. Tychs.

425. ἡμῶν ἐξολόωσι A; „ἐξολέουσι (ἐξολέσουσι apud Pauw.) vel ἐξολέχουσι: nisi magis arrideat ἐξολαῶσι e nobis excaecant.“ RHOD. Posterius recte damnat Pauw., qui simul priore probato recte ἡμῖν conjecit, quod idem jam a Rhodom. lectum esse, conjicias ex ejus interpretatione: „sed et hunc tristi interitu nobis eripiunt Di.“ Tum vero Pauw. sequente νῶιν offensus pessime ἦλεδν ἐξολέχουσι conjecit. Recte Tychs. ἡμῖν ἐξολέσουσι recepit.

428. Olim particulam νῶν nimia vi incommode efferrī arbitratus μὴ νύ μοι scribendum censebam ex XIV, 155

μὴ νύ μοι, ᾧ Μενέλαε, χόλον ποτιβάλλεο θυμῷ, quocum conferri potest XIII, 506 μὴ νύ με — ἀγισθε et XIV, 440

σκύζεο μητιόεντι Κεφαλλήνων βασιλῆι·

οὐ γὰρ ὄγ' αἰτιός ἐστιν, ἐπεὶ μάλα πολλάκις ἡμῖν
γίνεται ἐσθλὸν ὄνειρα, ἄχος δ' ἄρα δυσμενέεσσιν.“

430

ὣς οἱ μὲν Δαναῶν ἀκαχήμενοι ἠγορόωντο·
μηλονόμοι δ' ἀπάνευθε παρὰ Ξάνθοιο ῥεέθροισ

πτῶσσον ὑπὸ μυρίκησιν ἀλευάμενοι βαρὺ πῆμα·

435

ὥς δ' ὅταν αἰετὸν ὠκὺν ὑποπτῶσσωσι λαγωοὶ
θάμνοισ ἐν λαίοισιν, ὃ δ' ἐγγύθεν ὄξυ κεκληγῶς

πωτᾶτ' ἐνθα καὶ ἐνθα τανυσδάμενος περὺγεσσιν·

ὥς οἷγ' ἄλλοθεν ἄλλος ὑπέτρεσαν ὄβριμον ἄνδρα·

ὄψε δ' ὄγ' ἄρνειοῖο κατακταμένου σχεδὸν ἔσθη,

440

καὶ ῥ' ὀλοὸν γελάσας τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπε·

„κεῖσό νυν ἐν κονίησι, κινῶν βόσις ἢδ' οἰωνῶν·

οὐ γὰρ σ' οὐδ' Ἀχιλῆος ἐρύσσατο κύνδιμα τεύχη,

ὧν ἔνεκ' ἀφραδέων μὲγ' ἀμείνονι δηριάσκαες·

κεῖσο, κύν· σὲ γὰρ οὔτι γοήσεται ἀμφιπεδοῦσα

κουριδίη μετὰ παιδὸς ἀάσχετον ἀσχαλόωσα,

445

οὐ τοκέες· τοῖς οὔτι μετέσσει ἐλδομένοισι

τῷ νῦ μοι — μήτι μεγῆρης. Sed nec illud exemplum prorsus nostro loco consimile est — ibi enim μοι est consuetus dativus aptus ille ex ποιβάλλειο — et νῦν recte sua vi h. l. ponitur. Cum enim quod factum erat mutari jam non possit, recte Agamemnon dicit: „Ne nunc, quod si unquam prius facere debebas, Ulixi irascaris.“

429. μητιόωντι A; corr. Rhod. ut v. 135—338, obloquente h. l. Pauwio. — κεφαλήνων A; corr. Pauw.

431. γίγγεται A et vulgo; correxi.

434. ὑπαὶ A et vulgo; correxi.

435. ὑποπιώσσωσι A et vulgo; ὑποπιώσσωσι corr. Rhod. et Friedemann. med. syll. pentam. p. 362; recepit Tychs.

436. ὄτε A; ὄτ' tacite corr. Rhod.; sed ὃ δ' scribendum esse demonstravit Spitzner. mant. p. 231 sq., quod jure recepit Lehrs.

437. Pauwius, ut solet nodum in scirpo quaerere, cum non se, sed ipsas alas avis expandat, vulgatum durum, coactum et scabrum dicit, pessimeque ἐνθα καὶ ἐνθα τ' ἐρεῖσάμενος conjecit. Ignoravit Homericum β, 149 τιταινομένω περιέρισσιν.

438. ὡς A. — οἷ γ' ut saepius Tychs., quod notavit Spitzn. mant. p. 221. — ὄβριμον A; correxit Tychs.

439. ἄρνειο A, ἄρνειοῖο VNV123 C1 (in ras.), et ita corr. Rhod., ἄρνειοῖο E1.

442. οὔτ' A et vulgo, οὐδ' emend. Spitzner. observatt. p. 120, idemque jam Rhodom. vertendo expresserat: „nec enim ipsius te Achillis — arma defenderunt.“

444. κύνων A et vulgo; κύνων corr. Struvius et Spitzner. l. c., recepit Lehrs.

446. τοκῆες A, τοκέες C1 et ita corr. Rhod. Pauw., „η tamen,“ inquit, „ante ε corripit potest,“ quod iudicium suo jure exagitavit Dorvill. crit. vann. p. 378. — ἐλδομένοισι A et vulgo, quod rejeci et mutavi in emendatt. p. 207 his verbis: „si recte novi Quinti usum, scripserat ille ἐλδομένοισι, quo desiderium notatur parentum filium adiutorem sibi adesse vehementer cupientium. Nam ubi aliqua res grata alicui dicitur accidere, Quintus desiderium ejus hominis quo eam rem exspectavit per solum participium verbi ἐλδομαι aut ἡλαιομαι exprimere

γήραος ἐσθλὸν ὄνειαρ, ἐπεὶ νύ σε τήλ' ἀπὸ πάτρης
οἰωνοὶ τε κύνες τε δεδουπότα δαρδάψουσιν.“

ὡς ἄρ' ἔφη δολόεντα μετὰ κταμένους Ὀδυσῆα
κεῖσθαι οἰόμενος μεμορνγμένον αἵματι πολλῶ·

450

καὶ τότε οἱ Τριτωνὶς ἀπὸ φρενὸς ἠδὲ καὶ ὄσσων
ἐσκέδασεν Μανίην βλοσυρὴν πνείουσαν ὄλεθρον·

ἢ δὲ θοῶς ἵκανε ποτὶ Στυγὸς αἰπὰ ῥέεθρα,

ἦχι θοαὶ ναίουσιν Ἐριννῆες, αἵτε βροτοῖσιν

αἰὲν ὑπερφιάλοισι κακὰς ἐφιαῖσιν ἀνίας.

455

Αἴας δ', ὡς ἴδε μῆλα κατὰ χθονὸς ἀσπαίροντα,

θάμβεεν ἐν φρεσὶ πάμπαν· οἴσατο γὰρ δόλον εἶναι

ἐκ μακάρων· πάντεσσι δ' ὑπεκλάσθη μελέεσσι

βλήμενος ἄλγεσι θυμὸν ἀρήιον· οὐδ' ἄρα πρόσσω

solet. Vid. X, 141 sq., qui locus est
simillimus

οὐδέ μιν ἐκ πολέμοιο πολυκλαύτοιο
μολόντια

καίπερ ἐε λ δ ό μ ε ν ο ι μ ο γ ε ρ ο ἰ δέ-
ξαντο τοκῆες.

Cfr. I, 521. II, 572. VI, 119. 386.

VII, 222. 428. X, 24. XII, 120. 221.

248. 252. 263. 280. 349. XIII, 472.

514. XIV, 62. 119. 337. 339. 346.

447. Praeivit usum Homerus: vid.

H, 4. 7. μ, 438. φ, 209. ω, 400.“

447. ἐπεὶ A; tacite corr. Tychs.

449. ἄρ A et vulgo, ἄρ' Lehrs.

errore; correxi.

450. μαιμορνγμένον E1.

452. Μανίην majuscula litera scrip-

sit Tychs., quia ex sqq. appareat,

eam Deam esse, quod sane quo-

dammmodo verum est. Quamquam in

ejusmodi notionibus persona indu-

endis veteres poetae nihil certi sibi

cogitaverunt. Simillimus est locus

apud Hesiod. Theog. 147 sqq. de

dracone illo medium clipeum tenente:

— — — ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετ-

ώπου

δεινὴ Ἔρις (ἔρις Goettling.) πεπό-

τητο κορούσσουσα κλόνον ἀνδρῶν,

σχετλίη, ἢ ῥα νόον τε καὶ ἐκ φρέ-

νας εἴννιτο φωτῶν;

οὔτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς νῦ

φῆροιεν,

ubi recte quidem Goettling. inter-

pretatus est: *auf dem grimmigen*

Anlitz schwebt (ist aufgedrückt)

Kampflust;“ sed sequentia ita scripta

sunt, quasi de ipsa Eridis persona
sermo sit. — βλοσυρὸν A et vul-
go; βλοσυρὴν emendavit et firmavit
Spitzner. *observatt.* p. 138 sq.

453. ἠδὲ A; corr. Tychs. — αἰνὰ
A et vulgo; αἰπὰ emend. Spitzner.
observatt. p. 20.

454. ἐριννῆς A, ἐριννῆς E1, ἐριν-
νῆες C1, et ita corr. Rhod. — αἶ τε
A et vulgo.

457. οἴσατο A et vulgo; correxi.

— χόλον A et vulgo; „δόλον. Po-

test tamen retineri χόλον, *iram.*“

RHOD., cujus haec est interpretatio:

„sensit enim fraudem esse.“ Cui,

quod opponit Pauw. me non intelli-

gere fateor: „χόλον signatus est

quam δόλον. Sic enim et animus et

oculi potuissent fallere, et vox ad-

est, quae nihil ponit certo.“ Bene

Bonitius *l. c.* p. 1224 Rhodomanni

conjecturam confirmaturus ad v.

465 sq.

ὦ μοι ἐγώ, τί νυ τόσσον ἀπέχθο-

μαι ἀθανάτοισιν,

οἷ με φρένας βλάψαντι

provocavit et Homericos versus K,

232 οἴσάμενος δόλον εἶναι et δ,

453 οὐδέ τι θυμῷ ὤϊσθη δόλον εἶ-

ναι adduxit. Recte igitur recepit

Lehrs.

459. βλημένος A; corr. Tychs. —

Fallitur Spitznerus cum in *observatt.*

p. 13 οὔτ' ἄρα scribendum dicit,

quod idem p. 46 et 120 repetit.

Neque enim οὐδ' sequenti opponi-

tur οὔτ' neque in eodem membro

- ἔσθθενεν ἀσχαλόων ἐπιβήμεναι, οὐτ' ἄρ' ὀπίσσω, 460
 ἀλλ' ἔσθη σκοπιῇ ἐναλίγκιος, ἦτ' ἐν ὄρεσσι
 πασάων μάλα πολλὸν ὑπερτάτη ἐρρίζωται.
 ἀλλ' ὅτε οἱ πάλι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέροθη,
 λυγρὸν ἀνεστονάχησεν, ἔπος δ' ὀλοφύρετο τοῖον ·
 „ὦ μοι ἐγὼ, τί νυ τόσσον ἀπέχθομαι ἀθανάτοισιν; 465
 οἷ με φρένας βλάψαντο, κακὴν δ' ἐπὶ λύσσαν ἔθεντο,
 μῆλα κατακτείνειν, τά μοι οὐκ ἔσαν αἴτια θυμοῦ ·
 ὡς ὄφελον τίσασθαι Ὀδυσσεὸς ἀργαλέον κῆρ
 χερσὶν ἐμῆς, ἐπειὴ με κακῇ περικάββαλεν ἄτη
 λυγρὸς ἐὼν μάλα πάγχυ · πάθοι γε μὲν ἄλγεα θυμῷ, 470
 ὀππόσα μητιόωνται Ἐρινυῖες ἀνθρώποισιν

positum est, ut in omnibus quos Spitznerus laudavit locis, sed inseruit οὐδ' huic novo membro cum antecedentibus connectendo.

460. *ἔτι βήμεναι* conjecit Bonit. l. c. p. 1236, quia in *ἐπιβήμεναι* insit aggradiendi significatio, idque recepit Lehrs. Verum recte vulgatum defendit Spitzner. *observatt.* p. 46 maxime allato μ, 434. — ἄρ A; corr. Rhod.

461. ἦ τ' A.

462. *ὑπερτίρη* A et vulgo; superlativum ego reposui ex emendatione Struvii *observatt.* p. 14, qui II, 87. III. 493. 719. IV, 126. 570. VI, 252. VII, 564. 602. IX, 30. X, 374 et M, 381. P, 451 affert.

463. *παλίθυμος* A; dispescuit Rhod.

465. ὦ A; ὦ Tychs. Lehrs. errore; notavit Spitzner. *observatt.* p. 168. Cfr. supra ad v. 342. — ἐγὼν A et vulgo; ἐγὼ emend. Spitzner. l. c.

467. *θυμῷ* A et vulgo; „*θυμοῦ*, vel si manet *θυμῷ*: *quae animo meo (seu irae) causam non praeluerunt.*“ RHOD., qui hoc modo vertit: „*quae hanc animi impatentiam mihi non concitarunt.*“ Eo multo pejus Pauw. locum hoc modo expedit: „Rectum est *θυμῷ*: *μοι θυμῷ* pro *μον θυμῷ*. Nihil frequentius. Id autem vertendum: *quae animo meo non erant culpandae*, et nullus mihi culpaerant affines.“ Hoc quidem vix dici poterit, nec multum praestat Tychseni ratio, qui commate post *αἴτια* posito *θυμῷ*

per iram cum *κατακτείνειν* junxit. Sine dubio simplicissimum hic quoque verum est, quod Rhodom. invenit *θυμοῦ*, quemadmodum infra v. 581 dixit: *χόλον δέ οἱ οὔτι ἐγὼ γε Αἴτιος*. Imitatus autem est A, 153 *ἐπεὶ οὔτι μοι αἴτιοί εἰσιν*. Et cfr. Nonn. X, 5 sq. de Athamante simili insania correpto:

— — — καὶ ὡς θεράποντας ἱμάσ-
 στον
 εἰροπόκων ἐδίωκεν ἀναίτια πῶεα
 μήλων.

469. *χείρεσ'* AC2 et vulgo, *χερσὶν* C1, et ita corr. Hermann. *Orph.* p. 821, recepitque Lehrs. — *ἐμαῖς* A et vulgo; correxi. Propter amphibrachym *ἐμῆσιν ἐπέει* scribere evitavit. — *ζακῆ π. ἄτη* A; emend. Rhod. De his vocabulis junctis vid. Merrick. apud Wernick. *ad Tryph.* p. 349.

470. *δέ κεν* A et vulgo; *δέ καὶ* Lehrs. scripsit laudandus propterea quod particula inepte posita offensus est; quamquam ne illud quidem quod ipse posuit ferri potuit, cum particula *καί*, qua mala praeter mortem Ulixi perpetiendae indicarentur, h. l. prorsus absoua sit. Et omisit auctor in vertendo. Ego olim in *recens. l.* p. 77 paullo melius *δέ καί κ' z'* proposui, Hermann. oppositionis ad v. 472 *καὶ ἄλλοις* gratia *δ' ὁ μὲν*. Sed omnibus nunc praestare visum *γε μὲν* saepius expulsum, quod vindicavi ad IV, 568. Opponitur malorum aerumnosam per vitam perpeccio morti, quam effugit Ulixes.

- ἀργαλέοις· δοῖεν δὲ καὶ ἄλλοις Ἀργείοισιν
 ὑσμῖνας ὀλοὰς καὶ πένθεα δακρυόεντα,
 αὐτῶ τ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι· μηδ' ὄγ' ἀπήμων
 ἔλθοι ἐὼν ποτὶ δῶμα λιλαιόμενός περ ἰκέσθαι. 475
 ἀλλὰ τί μοι στνγροῖσι μετέμμεναι ἐσθλὸν ἔοντα;
 ἐρρέτω Ἀργείων ὀλοὸς στρατός· ἐρρέτω αἰὼν
 ἄσχετος· οὐ γὰρ ἔτ' ἐσθλὸς ἔχει γέρας, ἀλλὰ χερσίων
 τιμῆεις τε πέλει καὶ φίλτερος· ἧ γὰρ Ὀδυσσεὺς
 τίετ' ἐν Ἀργείοισιν, ἔμεῦ δ' ἐπὶ πάγχυ λάθοντο 480
 ἔργων θ', ὀππὸς' ἔρεξα καὶ ἔτλην εἴνεκα λαῶν.“
 ὣς εἰπὼν πάϊς ἐσθλὸς εὐσθενέος Τελαμώνος
 Ἐκτόρεον ξίφος ὥσε δι' αὐχένος· ἐκ δέ οἱ αἶμα
 ἐσσύμενον κελάρυξεν· ὃ δ' ἐν κονίησι τανύσθη
 Τυφῶν ὥς, τὸν Ζηνὸς ἐνεπρήσαντο κεραυνοί· 485
 ἀμφὶ δὲ γαῖα μέλαινα μέγα στονάχησε πεδόντος.
 καὶ τότε δῆ Δαναοὶ κίον ἀθρόοι, ὥς ἐσίδοντο
 κείμενον ἐν κονίησι· πάρος δέ οἱ οὔτις ἴκανε
 ἐγγύς, ἐπεὶ μάλα πάντας ἔχεν δέος εἰσορόωντας·
 αἴψα δ' ἄρα κταμένῳ περικάππεσον· ἀμφὶ δὲ κρᾶτα 490
 πρηγῆες ἐκχύμενοι κόνιν ἄσπετον ἀμφορέοντο,
 καὶ σφιν ὀδυρομένων γόος αἰθέρα δῖον ἴκανε·

472. δὲ om. A, add. Rhod.; δοῖέν τε VNV3, quod jure editores repudiarunt. „Totus versus deest in E1 ob homoeoteleuton.“ TYCHS.

473. ὑσμῖνας A; corr. Tychs.

474. μῆ δ' A, μῆδ' Pauw. Tychs. Lehrs.; correxi. — ὄς A et vulgo; correxi in emendatt. p. 253, quae nota nunc ad XII, 476 legitur.

476. μετ' ἔμμεναι A, μετέμμεναι C1, et ita voluit Pauw., μέμμεναι E1.

478. ἐσθλὸν A, ἐσθλὸς E1 C1, et ita emend. Rhod.

480. ἀποπάγχυ A; ἐπὶ πάγχυ ex K, 99 recte emendavit Tychs., probavit Spitzner. observatt. p. 121.

481. ἔργων A et vulgo; ἔργων θ' emend. Spitzner. l. c.

483. „Notabilis caedes gladio non in pectus sed in jugulum impacto.“ HEYN.

484. ὄδ' A; corr. Tychs.

485. „ὡς scripsi pro ὥς“ TYCHS.

Secutus est Lehrs., sed recte Tauchnitianae corrector reduxit ὡς, quod est in A.

490. κταμένῳ A et vulgo; κταμένῳ ex III, 281. V, 502. 529. IX, 168 emend. Struv. observatt. p. 15. — κρᾶτα A; corr. Tychs.

491. κόνιν, quod om. A, add. Rhod. hac notula: „supple κόνιν ἄσπετον.“ Dausquejum, qui inepto Brodaeii invento νεχον probato ineptius etiam contra Rhodom. disputavit, suo jure vituperavit Pauw. ad ipsum poetam provocans III, 409 — 12

κλαῖον δ' αἶτ' ἄλίσστον ἐπὶ ψαμάθοισι βαθείης
 πρηγῆες ἐκχύμενοι μεγάλῳ περὶ
 Πηλείωνι
 χαίτας ἐκ κεφαλῆς προθελύμενος
 δηϊόωντες,
 χενάμενοι δ' ἤσχυναν ἄδην ψαμάθοισι κάρηνα.

492. „ὀδυρομένοις. Enallage ta-

ὡς δ' ὅταν εἰροπόκων ὄτων ἄπο νήπια τέκνα
 ἀνέρες ἐξελάσωσιν, ἵνα σφίσι δαῖτα κάμωται,
 αἱ δὲ μέγα σκαίρουσι διηνεκέως μεμακνῖαι
 μητέρες ἐκ τεκέων σηκούς πέρι χηρωθέντας·
 ὡς οἷγ' ἀμφ' Αἴαντα μέγα στένον ἤματι κείνῳ
 πανσυνδίη· μέγα δὲ σφιν ἐπέβραχε δάσκιος Ἴδη
 καὶ πεδίον καὶ νῆες ἀπειρεσίη τε θάλασσα.

495

Τεῦκρος δ' ἀμφ' αὐτῷ μάλα μῆδετο κῆρας ἐπισπεῖν 500
 ἀργαλέας· τὸν δ' ἄλλοι ἀπὸ ξίφεος μεγάλοι

men esse potest nostro perfamiliaris." RHOD. Consentit Pauw. et Tychs., qui illam conjecturam adeo recepit. Sed vid. Herm. *Orph.* p. 801 et *prolegg.* II, 1, § 7. Recte genitivum revocavit Lehrs. — *διεν* ex usu Homérico conjecit Herm. *Orph.* p. 801, recepit Lehrs. non recte. Nam apud Quintum αἰθῆρο ubique est masculinum: vid. ad II, 708.

493. ἀπὸ A et vulgo; ἄπο corr. Spitzn. *mant.* p. 230, recepit Lehrs.

495. μέγ' ἀσκαίρουσι A, μέγ' ἀσκαίρουσι (in mea editione potius μέγας καίρουσι, unde suspiceris jam illum μέγα σκαίρουσι voluisse male a Pauwio intellectum) corr. Rhod., quod receperunt Tychs. Lehrs. Recte ille h. l. verbo ἀσκαίρειν offensus est, quod ut apud ceteros, ita etiam apud Quintum non dicitur nisi de moribundis palpitantibus I, 350. 656. V, 456. VI, 357. XI, 44. 74. 104. XIII, 152, sed non recte idem formam ἀσκαίρειν restituit, quam etiam a Spitznero *observatt.* p. 88 retentam correxi in *emendatt.* p. 207 sq. his verbis: „usitatam formam restituendam arbitror μέγα σκαίρουσι, quam solam et Homerus novit Σ, 572. ζ, 412 et Nonnus XVIII, 53. 119. 127. 179. XXIV, 123. XXX, 117. XXXVII, 742. XXXVIII, 121. XXXIX, 395. XLI, 234. XLII, 476. XLIII, 353. XLIV, 249. XLV, 31. XLVII, 632. XLVIII, 196. 902. et Theocr. IV, 19. Quod apud Quintum legitur VIII, 321 ἀνεσκαίρεισκε (sive potius ἀνεσκαίρεισκε) per se et ab ἀσκαίρω et a σκαίρω factum esse potest." Σκαίρειν autem est Latinum *trepidare*. — διηνεκέες A, quod emend. Rhod. male repugnante Pau-

wio, qui initio, „ut verba apte cohaereant," αἶγε scribendum putat.

496. περιχηρωθέντας A; περι χηρωθέντας corr. Rhod., quod recepit Tychs. Lehrs. — Sed jam de totius loci sensu quaeritur. Rhodom. quidem haec sic convertit: „*subsiliunt — matres in caulis foetu ipsarum orbatis.*" Contra Pauw.: „*ἐκ τεκέων est propter filios: interpres male.*" Id vero Epicorum simplicitati et perspicuitati magnopere repugnare monuit Spitzner. *observatt.* p. 89 qui locum ita construit: αἱ δὲ μητέρες — μέγα σκαίρουσι περὶ σηκούς ἐκχηρωθέντας. Id nullo pacto fieri posse monuit Herimann. in *rec. l.* p. 261, qui potius μητέρες αἱ τεκέων secundum Homericum illud ἀντιγες αἱ περὶ δίφρον scribendum censet. Sed potius ἐκ cum τεκέων singulari modo junctum esse demonstravi in *emendatt.* p. 249, quae nota nunc ad XII, 127 legitur.

497. οἷ γ' Tychs. Lehrs.

498. πασυνδίη C1. — δάσκιος Ἴδη. Cfr. Wern. *ad Tryph.* p. 293 sq.

500. κήδετο A; μῆδετο Rhodom., cui male contradicit Pauw.: „Rhodom. μῆδετο, quo admissio non ita quadrat ἀμφ' αὐτῷ. An fors κήδετο rectum est et post ἀργαλέας desunt etiam quaedam, ut τὸν δ' ἄλλοι ἀπὸ ξίφεος μεγάλο ο male iis attextum sit? Id certe verum esse posset." — In *emendatt.* p. 208 quamquam defendi possit μάλα, tamen videndum dixi num Quintus ἕνα scripserit, clarius indicaturus Teucri voluntatem simul cum fratre obeundi. Sed nunc vulgatam retinui, quia is sensus satis jam expressus est vocabulis ἀμφ' αὐτῷ.

501. τόνδ' A; corr. Pauw. —

εἶργον· ὃ δ' ἀσχαλόων περικάππεσε τεθνεϊῶτι
 δάκρυα πολλὰ χέων ἀδινώτερα νηπιάχοιο,
 ὅστε παρ' ἐσχαρεῶνι τέφρην περιειμένος ὦμοις
 κὰκ κεφαλῆς μάλα πάμπαν οδύρεται ὄρφανὸν ἦμαρ 505
 μητρὸς ἀποφθιμένης, ἣ μιν τρέφε νηίδα πατρός·
 ὡς ὄγε κωκύεσκε κασιγνήτοιο δαμέντος
 ἐρπύζων περὶ νεκρὸν, ἔπος δ' ὀλοφύρετο τοῖον·
 „Αἴαν καρτερόθυμε, τίη νύ τοι ἔβλαβεν ἦτορ
 * * * * *

οἱ αὐτῶ στονόεντα φόνον καὶ πῆμα βαλέσθαι; 510
 ἦ ἵνα Τρώιοι νῆες οἴζυτος ἀμπνεύσωσιν,

Post hunc versum in A, quae v. 502 et 503 omittit, legitur *λείπει*. Inde Rhodom. sensum bene explevit: „hanc lacunam versu hoc olim explevi, ne sensus esset mancus: *ἔσχον· ὃ δ' αἰάζων χέε δάκρυον, ἦντε κοῦρος,* prohibuerunt: is vero lamentans lacrimas fundebat, non secus ac puer.“

502 et 503 om. A, add. VNV3E1, quorum codd. tres priores *εἶργον* et *τεθνεϊῶτι* habere dicuntur; sed in his nihil fidei est Schowio accentibus parum intento. Recte autem ille negligentiae causam explicavit: „scriba ob similem versuum *μεγάλοιο* et *νηπιάχοιο* terminationem saltavit.“ — „In codd. malae notae spatium 1 aut 2 versuum, ut in C1, in aliis *λείπει* adscriptum, ut in C2, nulla defectus nota.“ TYCHS.

504. ὡστε AC2, ὅς τε VNV3E1 C C1 et ita corr. Rhod.

505. κὰκ κεφαλῆς A, κακκεφαλῆς VNV3 et ita corr. Rhod.; Pauw. glandes hic quoque praelulit: „pro καὶ ἐκ κεφαλῆς. Moneo, ne verba sint scabra, ut sunt certe, si cum interprete copulam omittas. Ubi ὦμοις praecedit, καὶ κεφαλῆ etiam non ineptum fuisset.“ Rectissime Rhodom.: „*humerus cinere conspersus desuper a capite*.“ Ille enim capiti cinerem injicit, qui defluens humeros quoque obtegit. — ὀδύρετο A, ὀδύρεται VNV3E1 C.

506. ἔτρεφε A; corr. Rhod.

509. σοι A et vulgo; τοι tacite scripsit Spitzner. *observatt.* p. 121. — ἔβλαβεν A et vulgo; ἐβλάβη em.

Bonit. l. c. p. 1232, recepit Lehrs. Rhodom. vertit: „*quid tibi mentem ita corrupit*“ unde eum *τί δ' ἦ νύ τοι ἔβλαβεν ἦτορ* legisse conjicias. Id ipsum recipere dubitavi, quia alibi apud Quintum particula *δή* pronomini interrogativo nusquam adjungitur. Nec juvat Apoll. Rhod. III, 674 *τί δ' ἦ τάδε δάκρυα λείβεις*; quo loco haud scio an potius ex I, 793. II, 390. III, 1096 *τίη* recipiendum sit. Sed nec Bonitianum propter insolentiolem correptionem recipere ausus sum; verum lacuna hic quoque probabilior videbatur, quae duplici modo expleri poterit. Aut enim tale quid scripsit

Αἴαν καρτερόθυμε, τίη νύ τοι ἔβλαβεν ἦτορ

[*δαίμων, ὅς σ' ἀπάφησε χολούμενον εἴνεκα τευχέων*]
 οἱ αὐτῶ στονόεντα φόνον καὶ πῆμα βαλέσθαι,

quocum cfr. I, 723

ὦ Ἀχιλεῦ φρένας αἰνέ, τίη νύ σευ ἦπαφε δαίμων

θυμὸν ἐνὶ στήροισιν Ἀμαζόνος εἴνεκα λυγρῆς,

aut etiam tale:

Αἴαν καρτερόθυμε, τίη νύ τοι ἔβλαβεν ἦτορ

[*καὶ φρένες ἀργαλέω τε χόλω καὶ δαίμονος ἄτη*]

οἱ αὐτῶ στονόεντα φόνον καὶ πῆμα βαλέσθαι

510. οἱ Tychs. Lehrs. errore, quem corrigat Spitzner. *observatt.* p. 122.

511. ἦ A et vulgo; ἦ emendavit Spitzner. l. c. p. 123. — ἀμπνεύσωσιν A, ἀμπνεύσωσιν C1, et ita corr. Rhod.

Ἄργειους δ' ὀλέσῃσι σέθεν κταμένοιο κίοντες;
 οὐ γὰρ τοῖσδ' ἔτι θάρσος ὅσον πάρος ὀλλυμένοισιν
 ἔσεται ἐν πολέμῳ· σὺ γὰρ ἔπλεο πῆματος ἄλλα·
 οὐδ' ἔτ' ἐμοὶ νόστοιο τέλος σέο δεῦρο θανόντος
 ἀνδάνει, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐέλδομαι ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
 ὄφρα με σὺν σοὶ γαῖα φερέσβιος ἀμφικαλύπτῃ·
 οὐ γὰρ μοι τοκέων τόσσον μέλει, εἴ που ἔτ' εἶσιν,

515

513. τοῖς δ' Rhod. Tychs. Lehrs. errore, quem corrigit Spitzner. *l. c.*

514. οὐ A, σὺ V1 L12 C1, et ita emend. Rhod.

515. οὐδέ τ' A et vulgo; οὐδ' ἔτ' et jam Pauw. emend. et Spitzner. *observatt.* p. 17 et ego *emendatt.* p. 208.

516. αὐτὸν A; αὐτὸς ab Heynio monitus scripsit Tychs. Vix vereor, ne quis praelaturus sit αὐτὸν — ὀλέσσαι. — ὀτομαι A et vulgo, contra quam scripturam primus litem movit Bonit. *l. c.* p. 1233 his verbis: „desiderium mortis verbis ὀτομαι ὀλέσθαι significari et e superioribus intelligitur, et ex eo quod sequitur ὄφρα με — ἀμφικαλύπτῃ. Sed quamquam ἔλπεσθαι simplice opinandi significatione satis est usitatum, tamen vehementer dubito, num vice versa opinandi verbum ὀτομαι sperandi et optandi vim adsciverit, neque ullum ejus exemplum me legere memini. Propterea ὀτομαι suspectum habeo et latere sub eo crediderim ἔμμαι. Syllaba autem, quae substituto hoc vocabulo ad versus integritatem desideratur, num per ἔτι an per aliud vocabulum supplenda sit, non ausim decernere.“ Ei Spitzner. *observatt.* p. 42 obloquitur, sed ita ut equidem consentire non possim. Itaque repeto, quae in *emendatt.* p. 208 exposui: „ὀτομαι, quod est *mente praevidere*, et de bono dicitur, quod *speratur*, et de malo, quod *metuitur*; nusquam vero de *optando* et *cupiendo*. H. l. autem minime aut *sperandi* aut *metuendi*, sed solummodo *vehementer cupiendi* notionem requiri apparet, cum ex oppositis οὐδ' ἔτ' ἐμοὶ νόστοιο τέλος — Ἀνδάνει, tum ex tota narratione. Nam qui gladio (v. 501 sq.) stricto mortem

sibi inferre parat, is mortem non *sperare*, sed *cupere* dicendus est. Itaque pro ὀτομαι, quod etiam in omnibus quos attulit Spitznerus locis aut *metuendi* (VI, 91) aut *sperandi* (I, 132. II, 33. IV, 577. VII, 480. XII, 257. XIII, 445) significationem tenet, jam dudum quamvis audacius conjeceram ἐέλδομαι, nunc vero duce Bonitio ἔμ' ἔμμαι leniore mutatione emendandum censeo. De vocula ἔτι autem ante ἔμμαι addenda debebat Bonitius ne dubitanter quidem cogitare. Ea enim tam parum apta est h. l., ut in libris si legeretur quavis conjectura esset expellenda.“ Ita tum quidem. Causa tamen, cur nunc ad pristinam meam emendationem redierim, haec est quod verbum ἔμμαι non legitur apud Quintum nisi participio positum: I, 737. III, 313. 336. IV, 145. 593. VI, 95. 566. 619. VII, 507. VIII, 360. 389. IX, 126. 262. 277. 531. XI, 59. 210. XIII, 406. XIV, 231. Itaque aliam formam conjectura ei obtrudere dubitavi. Contra vid. VII, 65 sq.

— — — — οὐδέ τι κείνου
 τεθναότος φάος ἐσθλὸν ἐέλδομαι
 εἰσοράσθαι.

517. ὄφρα' ἐμὲ emend. Spitzner. *observatt.* p. 42, quia Teucer semet ipsum fratri mortuo opponat, idque recepit Lehrs. Non accedo, quia sic nimia vi pronomen extollitur; Sensus tum deberet esse: *ut me, non alium, tecum terra contegeret.*

518. οἶ πω AC1, εἶ πω V12 C2a, et idem conjecerunt Pauw. et Scal. apud Dorvill. *vann. crit.* p. 585, recepitque Tychs.; sed εἶ πω scribendum docuit Spitzner. *mant.* p. 232 et *observatt.* p. 79. Recepit Lehrs.

εἴ που ἔτ' ἀμφινέμονται ἔτι ζωοὶ Σαλαμίνα,
ὅσων σεῖο θανόντος, ἐπεὶ σύ μοι ἔπλεο κῦδος.“ 520

ἦ ῥα μέγα στενάχων· ἐπὶ δ' ἔστενε διὰ Τέκμησσα
Αἴαντος παράκοιτις ἀμύμονος, ἦνπερ εὐῶσαν
ληιδίην σφετέρον ἄλοχον θέτο, καὶ μιν ἄνασσαν
πάντων ἔμμεν ἔτευξεν, ὅσων ἀνὰ δῶμα γυναικες
ἔδνωται μεδέουσι παρ' ἀνδράσι κουριδίοισιν· 525

ἦ δέ οἱ ἀκαμάτησιν ὑπ' ἀγκοινησι δαμεῖσα
Εὐρυσάκην τέκεθ' υἱὸν ἰοικότα πάντα τοκῆι·
ἀλλ' ὃ μὲν οὖν ἔτι τυτθὸς ἐνὶ λεχέεσσι λέλειπτο·
ἦ δέ μέγα στενάχουσα φίλω περικάππεσε νεκρῶ
ἐντυπᾶς ἐν κονίησι καλὸν δέμας αἰσχύνουσα· 530

καὶ ῥ' ὀλοφρυνδὸν αὔσε μὲγ' ἀχνημένη κέαρ ἔνδον·
„ὦ μοι ἐγὼ δύστηνος, ἐπεὶ θάνες οὔτι δαΐχθεις
δυσμενέων παλάμησιν ἀνὰ μόθον, ἀλλὰ σοὶ αὐτῶ·
τῶ μοι πένθος ἄλαστον ἐποιχεται· οὐ γὰρ ἐώλπειν
σεῖο καταφθιμένοιο πολύστονον ἦμαρ ἰδέσθαι 535

519. „Haec implicita sunt et contorta. Quid autem ter repetitum *ἔτι*? Hanc loquatur quisquam, cui lingua est paulo eruditior? Scribendum nisi fallor *εἴ ποῦ ἔτ' εἰσίν*, *Καὶ που ἐπαμφινέμονται ἔτι ζωοὶ Σαλαμίνα*.“ PAUW. Eam quidem conjecturam, si ab *εἴ* discesseris recte priori membro redditum, serio refutare non est opus. Verum ipse olim offensus illa particulae *ἔτι* cumulatione tentabam *εἴ ποῦ τ' ἀμφων*, quod suo jure vituperavit Hermannus, qui potius pro *ἔτι ζωοὶ* adjectivum quoddam positum existimaret ad *Σαλαμίνα* referendum, ut *ἀγακλειτήν*. Et minore negotio inferri sane posset *ἐὺκτιμένην*, quod infra v. 548 de Salamine legitur. Erat etiam, cum de *ἐὺζωοὶ* cogitarem, quod esset *bene viventes*. Sed tamen vulgata dummodo recte explicetur nihil videtur habere offensionis: *num adhuc vivant, num adhuc teneant, siquidem adhuc vivant, Salaminem*.“ Verbis *ἔτι ζωοὶ* relegatur legentis mens ad *εἴ που ἔτ' εἰσίν*.

520. *ἔπλε* A, *ἔπλεο* VE1C12, et ita corr. Rhod.

521. *ῥὰ* A; corr. Tychs. — *ἐπιδ*?

A; corr. Rhod. — *τέκμησσα* A; *τέκμησσα* E1, et ita corr. Pauw.

523. *ληιδ* ἦν AC2; *ληιδίην* em. Rhod. Brod.; *ληίδα* ἦν C1, et ita conj. Dausq. Jure illud ut in Epico praetulerunt editores.

523 et 524. *καὶ μιν ἀπάντων τεῦξεν ἄνασσαν ἔμμεν ὅσων* A; sed insolita productione recte offensus Hermann. *Orph.* p. 714 *καὶ μιν ἄνασσαν Τεῦξεν ἀπάντων ἔμμεν, ὅσων*, quod recepit Lehrs. Sed suavius etiam verus decurrit, si mecum *emendat.* p. 208 sq. *καὶ μιν ἔτευξε Πάντων ἔμμεν ἄνασσαν, ὅσων*. Nunc tamen vocabula *ἔτευξε* et *ἄνασσαν* sedem mutare jussi.

525. *ἔδνωται* A; corr. Tychs.

530. *ἐν* om. A; add. Rhodom. Dausq. affert Ω, 163 *ἐντυπᾶς ἐν χλαίῃ* et Apoll. Rhod. I, 264 *ἐντυπᾶς ἐν λεχέεσσι*. — *κονίης* emend. Struv. minor *observat.* p. 20 propter *καλός* prima syllaba correptum. Sed vid. *prolegg.* II, 1, §. 1.

531. *μάλ'* ob vicinum *μέγα στενάχουσα* conjecit Pauw. Frustra.

532. *ῶ* A; *ὦ* Tychs., *ὦ* correxit Spitzner. *observat.* p. 168.

533. *ἀλλά οἱ* A et vulgo; *ἀλλὰ σοὶ* scripsi ex emendatione Spitzneri *observat.* p. 122.

ἐν Τροίῃ· τὰ δὲ πάντα κακαὶ διὰ Κῆρες ἔχεναν·
 ὥς μ' ὄφελον τὸ πάροιθε περὶ τραφερῇ χάνε γαῖα,
 πρὶν σέο πότμον ιδέσθαι ἀμείλιχον· οὐ γὰρ ἔμοιγε
 ἄλλο χειριότερόν ποτ' ἐσήλυθεν ἐς φρένα πῆμα,
 οὐδ' ὅτε με πρῶτιστον ἐμῆς ἀποτηλόθι πάτρης
 καὶ τοκέων εἴρουσας ἄμ' ἄλλης ληιάδεσσι
 πόλλ' ὀλοφυρομένην, ἐπειὴ νῦ με τὸ πρὶν ἄνασσαν
 αἰδοίην περ εὐῶσαν ἐπήιε δούλιον ἦμαρ·
 ἀλλὰ μοι οὔτε πάτρης θυμηδέος οὔτε τοκήων
 μέμβλεται οἰχομένων, ὅπόσον σέο δηωθέντος,
 οὔνεκά μοι δειλῇ θυμήρεα πάντα μενοίνας,
 καὶ ῥά μ' ἔθηκας ἄκοιτιν ὁμόφρονα, καὶ ῥά μ' ἔφησθα
 τεύξειν αὐτίκ' ἄνασσαν ἐυκτιμένης Σαλαμῖνος
 νοστήσας Τροίηθε· τὰ δ' οὐ θεὸς ἄμμι τέλεσσεν·
 ἀλλὰ σὺ μὲν μοι αἴστος ἀποίχεται, οὐδέ νῦ σοὶ περ
 μέμβλετ' ἐμεῦ καὶ παιδός, ὃς οὐ πατρὶ τέρψεται ἦτορ,

536. *χεῖρις* A E1 C2, *Κῆρες* C1, et ita emend. Rhod.

537. *τοπάροιθε τραφερῇ* AC2 mutilo versu; „nihil suggerunt codd. praeter C1, in quo τὸ πάροιθεν ἐπὶ τραφερῇ aperta interpolatione legitur. TYCHS. „τοπάροιθε μάλα vel περὶ vel ἄδην.“ RHOD. „Ego aliud latere suspicor: χάνε cum casu tertio construi solet. Quid autem μ' ante ὄφελον? Casus sane quartus potius, quam tertius. Et quid igitur obstat, quominus apte et perspicue legamus: ὥς ὄφελον τοπάροιθεν ἐμοὶ τραφερῇ χάνε γαῖα? Nihil certe. Potes etiam ὥς γ' ὄφελον, si ne literam perdere velis.“ PAUW. Pauwianum, quod sane Homericō usu (A, 182. Z, 281. Θ, 150. P, 417) commendatur, recepit Tychs. qui antea aliis Quinti locis ut XIII, 288. 547 usus — et vid. ad I, 591 — ex margine A prolatam hanc scripturam: *τοπάροιθ' ἄμφι τραφερῇ* commendavit. Ei autem Quinti consuetudo caesurae trochaicae aman-tissimi obstat. Non dubito quin τὸ πάροιθε περὶ τραφερῇ scripserit: ut ἀμφιχαίνω poterat etiam περι-χαίνω cum quarto casu construi.

539. *εἰς* A et vulgo; correxi.

540. ἀπὸ τηλόθι A; conjunctim scripsit Lehrs.

541. *εἴρουσας* A; corr. Tychs. — ἄλλαις A; corr. Heyn.

542. *πόλλ'* Tychs. Lehrs. errore. — ἐπειὴ A; corr. Spitzner. *observat.* p. 115. — *τοπρὶν* A et vulgo; correxi.

547. *ὁμ' φρονα* (sic) A; tacite corr. Rhod. — καὶ mutilo versu A, καὶ ἔν' C1; καὶ ῥά μ' recte emend. Rhodom., quod male vituperat Pauw., quia καὶ ῥά μ' ἔθηκας praecedat. Verum propter id ipsum Rhodomannianum recipiendum erat. Pauw. καὶ κεν pessime conjecit, Tychs. καὶ γὰρ scripsit, quod ferri certe potest. Cfr. III, 568

καὶ ῥά μ' ἔθηκας ἄκοιτιν ἐλὼν ἀπο δούλια ἔργα.

549. *τροίηθεν* A, *τροίηθε* (ν in ras.) C1 et tacite corr. Rhod. — *τάδ'* A; corr. Tychs.

550. *μὲν* mutilo versu AC2, *μάλ'* C1; *νῦν μὲν* emend. Rhod., quod recepit Tychs. propter v. 576 ὃς καὶ νῦν, cujus nulla est cum h. l. similitudo. Falsum est Rhodomannianum propterea, quod eo ad-misso oppositionem exspectaremus temporis quod nunc est et ejus quod aut sequatur aut antecesserit. Potius Ajax mortuus Tecmessae opponitur tristem sortem auguranti. Recte igitur Lehrs. e sua aut fratris con-jec-

οὐ σέο κοιρανίης ἐπιβήσεται, ἀλλὰ μιν ἄλλοι
 δμῶα λυγρὸν τεύξουσιν, ἔπει πατρὸς οὐκέτ' ἐόντος
 νηπίαχοι κομέονται ὑπ' ἀνδρεσσιν μάλα πολλὸν
 χειροτέροις· ὀλοῆ γὰρ ὑπ' ὄρφανῆ βαρὺς αἰὼν 555
 παισὶ πέλει καὶ πῆματ' ἐπ' ἄλλοθεν ἄλλα χέονται.
 καὶ δέ με δειλαίην τάχα δούλιον ἴξεται ἦμαρ
 οἰχομένου σέο πρόσθεν, ὃ μοι θεὸς ὡς ἐτέτυξο.“

ὡς φαμένην προσέειπε φίλα φρονέων Ἀγαμέμνων·
 „ὦ γύναι, οὐ νύ σέ τις δμωὴν ποτε θήσεται ἄλλος 560
 Τεύκρου ἔτι ζώντος ἀμύμονος ἠδ' ἐμεῦ αὐτοῦ·
 ἀλλὰ σε τίσομεν αἰὲν ἀπειρεσίους γεράεσσι,
 τίσομεν ὥστε θεῆν, καὶ σὸν τέκος, ὡς ἔτ' ἐόντος
 ἀντιθέου Αἴαντος, ὃς ἔπλετο κάρτος Ἀχαιῶν.

αἶψ' ὄφελον μηδ' ἄλγος Ἀχαιίδι θήκατο πάσῃ 565
 αὐτὸς ἐῆ ὑπὸ χειρὶ δαμείς· οὐ γὰρ μιν ἀπείρων
 δυσμενέων σθένε λαὸς ὑπ' Ἄρει δηώσασθαί.“

ὡς ἔφατ' ἀγνύμενος κέαρ ἔνδοθεν· ἀμφὶ δὲ λαοὶ

tura μέν μοι scripsit. Cfr. ad III, 480, ubi tamen errore hunc quem tractamus locum ex editione Tychseniana descripsi.

553. οὐκ ἔτ' A et vulgo; correxi.

554. ἀνδράσι AC2, ἀνδράσιν C1; ἀνδράσιν αἰ conj. Rhod., ἀνδράσιν ὡς vel ἀνδρεσσιν Dausq., ἀνδρεσσι vel ἀνδρασσι Pauw. propterea vituperatus a Dorvill. *vann. crit.* p. 585, ἀνδράσι οἱ Hermann. *Orph.* p. 807, ἀνδράσι καὶ vel δὴ Tychs., qui tamen Heynio auctore Dausqueji ἀνδρεσσιν ut Homericum (P, 308) ceteris commentis jure praetulit.

555. Ὀλοῆ A. — ἐπ' A et vulgo; ὑπ' emend. Glasewald. *conjectann.* p. 14, probavit Spitzner. *observatt.* p. 9, quod Lehrsii scripturae ἐν petitae ex Rhodom. versione — in *funesta orbitate* — praefendum duxi.

556. πᾶσι A et vulgo; παῖσι recte emend. Glasewald. apud Spitzner. *l. c.* Non enim omnes orbitates in summam miseriam detruduntur, sed tantum pueri infantes, qui tenera aetate patribus orbatī ab aliis vexantur. Alia res est VII, 68.

557. δούλιον E1. — ἄξεται AE1; emend. Rhod.

558. ἐτέτυξο A et vulgo; ἐτέτυξο corr. Spitzner. *observatt.* p. 123, recepit Lehrs. Vulgatam retinere videtur Lobeck. *ad Buttmann. gr.* p. 302.

560. οὐ A et vulgo; correxi. — δμωὴν ἔτι A et vulgo, contra quam scripturam in *emendatt.* p. 209 haec monui: „displicet prius ἔτι, et quia statim repetitur, et quia tum gravius apud Ajacem Tecmessae servitium innueretur. Itaque poetam scripsisse puto δμωὴν ποτε θήσεται ἄλλος.“ Id recepi.

561. ζῶντος A, ζώντος E1, et ita corr. Pauw., qui praeterea Τεύκρου τοῦδε ζῶντος, quia praecedat ἔτι, tentat male.

563. ὥστε A, ὡς τε Tychs. Lehrs.; correxi.

565. μῆδ' A et vulgo; correxi. Olim conjiciebam μὴ πένθος. Sed recte habere vulgatam me docuit Hermannus: *utinam nec maerorem toti Graeciae injecisset morte sibi illata*, scil. ut semper vivus eorum propugnaculum erat.

567. ἄρει AC2, Ἄρει E1 C1, et ita corr. Rhod. Sed Pauw. adscripsit: „Adsentior, quamquam hic ἠ ab etiam corripi potest.“

οἰκτρὸν ἀνεστονάχησαν, ἐπίαχε δ' Ἑλλήσποντος
 μυρομένων, ὅλοη δὲ περὶ σφίσι πέπτατ' ἀνή· 570
 καὶ δ' αὐτὸν λάβε πένθος Ὀδυσσεῖα μητιόεντα
 κείνου ἀποκατένοιο, καὶ ἀχνύμενος κατὰ θυμὸν
 τοῖον ἔπος μετέειπεν ἀκηχεμένοισιν Ἀχαιοῖς·

„ὦ φίλοι, ὡς οὐπω τι κακώτερον ἄλλο χόλοιο
 γίνεται, ὅστε βροτοῖσι κακὴν ἐπὶ δῆριν ἀέξει· 575
 ὅς καὶ νῦν Αἴαντα πελώριον ἐξορόθυνεν
 ἄμφ' ἐμοὶ ἐν φρεσὶν ἧσι χολούμενον· ὡς ὄφελόν μοι
 μὴ ποτε Τρώιοι νῆες Ἀχιλλέος εἵνεκα τευχέων
 νίκην ἀμφεβάλουτ' ἐρικυδέα, τῆς πέρι θυμὸν
 ἀχνύμενος πάϊς ἐσθλὸς εὐσθενέος Τελαμώνος 580
 ὦλετο χερσὶν ἐῆσι· χόλου δέ οἱ οὔτι ἔγωγε
 αἴτιος ἀλλὰ τις Αἴσα πολύστονος, ἧ μιν ἑδάμνα·
 εἰ γάρ μοι κέαρ ἔνδον ἐνὶ στέρονοισιν ἐώλπει
 κείνον ἀλαστήσειν καθ' ἔδον νόον, οὔτ' ἂν ἔγωγε
 ἦλθον ἐριδμαίνων νίκης ὕπερ, οὔτε τιν' ἄλλον 585
 ἐν Δαναοῖσιν ἔασα μεμαότα δηριάσθαι,
 ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἔγωγε θεουδέα τεύχε' αἰείρας
 προφρονέως ἂν ὄπασθα καὶ εἰ τί περ ἄλλο μενοίνα·

570. περὶ σφίσι A, περὶ σφισι Tychs. Lehrs.

571. μητιόωντα AC2 ut solet, μητιόεντα C1.

574. οὐ πω A et vulgo, οὐ πώ Lehrs.; conjuncti vocabula, ut alibi.

575. γίνεταί A et vulgo, γίνεταί E1. — ὅς τε A et vulgo; correxi. — κακὸν AE1; κακὴν emend. Rhodom., quod recte recepit Tychs. neglectis Pauwii nugis, qui vel κακὸν substantivum esse putat per appositionem cum ὅστε connexum, vel κακὸν ἐπὶ δηρὸν scribit hoc sensu: quae facit, ut malum hominibus diutius duret. Certe κακὸν ποτὶ δηρὸν scribi debebat.

585. οὔτε A; corr. Tychs. — ἄλλων A et vulgo; ἄλλον et ego emendavi in emendat. p. 209, et jam Rhodom. vertendo: nec quemquam alium inter Danaos.

587. ἀλλάγε A; „ἀλλὰ καὶ αὐτός, vel quod verisimilius ἀλλὰ οἱ αὐτός.“ RHOD. „Sine dubio scribendum ἀλλὰ καὶ αὐτός: sic oratio apte connectitur, quae alias male cohaeret: οὔτ' ἦλθον — ἀλλὰ καί:

non modo non venissem, sed etiam. Et hoc Rhodom. non animadvertit.“

PAUW. Tychs. etiam ἀλλὰ γὰρ conjecit, quod ferri plane non potest; sed recte ἀλλὰ καὶ recepit, quod sequente αὐτός plane ex Quinti more positum est: vid. I, 412. II, 630. III, 341. 744 IV, 2. V, 516. VII, 429. VIII, 265. 357. IX, 206. Contra ἀλλὰ οἱ, quod commendavit etiam Hermann. Orph. p. 806 recepitque Lehrs., ibi tantum ponitur apud Quintum, ubi in pronomine major inest vis, ab h. l., quo facillime ex verbis ἄλλο μενοίνα suppleri potest — cfr. ad I, 22 —, prorsus aliena. Vid. III, 217. 220. 240. IV, 122. V, 533. VI, 206. VII, 50. VIII, 10. 316. IX, 154. XI, 271. 478. XIII, 308. 425. XIV, 39. Cfr. Apoll. Rhod. I, 345 sq. ubi Hercules dicit:

μή τις ἐμοὶ τόδε κῆδος ὀπαζέτω.
 οὐ γὰρ ἔγωγε
 πείσομαι, ὡς δὲ καὶ ἄλλον ἀναστήσεσθαι ἐρύξω.

588. ἔασα A; ὀπισσα Tychs. scripsit secundum scripturam, quam a Schowio ex C1 enotatam ὄπασα

νῦν δέ μιν οὔτι ἔρωγε μέγ' ἀχνύμενον χαλεπῆναι
 ὠϊσάμην μετόπισθεν, ἐπεὶ ῥά οἱ οὔτε γυναικὸς
 οὔτε περὶ πτόλιος μαχόμεν οὔτ' εὐρέος ὄλβου,
 ἀλλὰ μοι ἀμφ' ἀρετῆς νεῖκος πέλεν, ἧς πέρι δῆρις
 τερωπὴ γίνεται αἰὲν εὐφροσιν ἀνθρώποισι·

κεῖνος δ' ἐσθλὸς ἐὼν στυγερῆ ὑπὸ δαίμονος Αἴδη
 ἤλιτεν· οὐ γὰρ ἔοικε μέγ' ἀσχαλάαν ἐνὶ θυμῷ·
 ἀνδρὸς γὰρ πινυτοῖο καὶ ἄλγεα πόλλ' ἐπιόντα
 τλῆναι ὑπὸ κραδίῃ στερεῆ φρενὶ μηδ' ἀκάχησθαι.“

ὡς φάτο Λαέρταο κλυτὸς πάϊς ἀντιθέοιο.
 ἀλλ' ὅτε δὴ κορέσαντο γόου καὶ πένθεος αἰνοῦ,
 δὴ τότε Νηλέος υἱὸς ἔτ' ἀχνυμένοισιν ἔειπεν·

„ὦ φίλοι, ὡς ἄρα Κῆρες ἀνηλέα θυμὸν ἔχουσαι
 ἡμῖν αἰψ' ἐβάλοντο λυγρῷ ἐπὶ πένθει πένθος
 Αἴαντος φθιμένοιο πολυσθενέος τ' Ἀχιλλῆος
 ἄλλων τ' Ἀργείων ἠδ' υἱέος ἡμετέροιο

Ἀντιλόχου· ἀλλ' οὔτι θέμις κταμένους ἐνὶ χάρι
 κλαίειν ἡματα πάντα καὶ ἀσχαλάαν ἐνὶ θυμῷ,
 ἀλλὰ γόου λήσασθαι ἀεικέος, οὔνεκ' ἄμεινον
 ἔρδειν, ὅσσα βροτοῖσιν ἐπὶ φθιμένοισιν ἔοικε,
 πυρκαϊὴν καὶ σῆμα, καὶ ὀστέα ταρχύσασθαι·

προσφρονέως Tychs. ipse neglexit. Sed retinere illam sive lectionem sive emendationem non dubitavi.

592. νίκος A; corr. Rhod. Vide- tur autem imitatus esse Apoll. Rhod. I, 1340 sqq.

— — — ἐπεὶ οὐ περὶ πάσει μῆλων

οὐδὲ περὶ κτεάτεσσι χαλεπόμενος μνήνας,

ἀλλ' ἐτέρου περὶ φωτός.

593. γίγνεται A et vulgo; correxi.

597. μήδ' A et vulgo; μηδ' Lehrs.

600. Ne quis aliis locis deceptus scribendum putet ἐν ἀχνυμένοισιν, rectissime habet ἔτ': quamquam luctu destiterunt, tamen adhuc mae- rent.

602. αἰψα βάλλοντο AE1 et vulgo; sed Rhodom. cum in Basil. legere- tur αἰψ' βάλλοντο (sic) rectius con- jecit αἰψ' ἐβάλλοντο: vid. prolegg. II, 2, § 3.

603. Homicam et Quinti et Try- phiodori 17 — 19 imitationem nota-

vit Merrick. ad eum locum. Vide enim γ, 109

ἐνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήσιος, ἐνθα δ' Ἀχιλλεύς,

ἐνθα δὲ Πάτροκλος, θεόφι μῆστορ ἀτάλαντος·

ἐνθα δ' ἔμοδς φίλος υἱὸς ἕμα κρα- τερός καὶ ἀμύμων,

Ἀντιλόχος.

607. λήσασθε ἀεικέος A E1 C12. λήσασθαι in textum facile recepit, ἀεικέος disertè emendavit Rhodom. Vulgatam suo more defendit Pauw.: ἀεικέος esse quod septo careat; inde de immodico accipi posse.

608. ἐπιφθιμένοισιν A; dispescuit Pauw.

609. σχῆμα AC2, σῆμα VC1, et ita corr. Rhod. — πάντα post ὅστιεα habent A et codd. ut C12, delevit Rhod. his verbis: „πάντα, quod ante ταρχύσασθαι per injuriam se- dem fixerat, exterminavi.“ Cum haec planissima sint, turbas hic quoque movet Pauw., qui quod πυρ- καϊὴν et σῆμα separari non possint

νεκρὸς δ' οὔτι γόοισιν ἀνέγρεται, οὐδέ τι οἶδε
φράσσασθ', εὐτέ εἰ Κῆρες ἀμείλιχοι ἀμφιχάνωσιν.“

610

ἦ ῥα παρηγορέων· περὶ δ' ἀντίθεοι βασιλῆες
ἀθροοὶ αἰψ' ἀγέροντο μέγ' ἀχνύμενοι κέαρ ἔνδον,
καί εἰ μέγαν περ ἕοντα θεῶς ποτὶ νῆας ἔνεικαν
πολλοὶ αἰείραντες· κατὰ δὲ σπείροισι κάλυψαν
αἰμ' ἀποφαιδρύναντες, ὃ οἱ βριαροῖς μελέεσσι
τερσόμενον περιέχειτο καὶ ἔντεσι σὺν κοινήσι·
καὶ τότε' ἀπ' Ἰδαίων ὄρέων φέρον ἄσπετον ὕλην

615

α ταρχύσασθαι, versum sic scribit: προκαῖην κατανήσαι ἰδ' ὅστις ταρχύσασθαι, pro quo quibusdam in libris scriptum fuerit: προκαῖην κατανήσαι ἰδ' ὅστις πάντα κτερίξαι. Sed satis de hoc.

610. Cfr. Ω, 550

οὐ γάρ τι προξέεις ἀκαχήμενος υἱὸς
ἕϊος,

οὐδέ μιν ἀνσιήσεις.

Pro οὔτι Rhod. conjecit οὔτε, quo minime opus est. Tychs. affert Θ, 407. I, 115.

611. φράσσασθαι, εὐτέ οἱ — ἀμφιχάνωσιν A, φράσσασθαι C1; emend. Rhod.: vid. ad I, 591. Ad hunc v. in C2 adscriptum ῥα. Locum communem indicare voluit.

612. ῥά A; corr. Tychs.

613. ἀνεγέροντο et in marg. γρ. ἀγέρ C2.

614. ἕοντα A; corr. Rhod. — θεῶς A et vulgo, quod epitheton h. l. plane otiosum cedere debuit adverbio θεῶς rei accomodatissimo. Sensus enim hic est: *quamvis magnum esset Ajacis corpus, celeriter tamen ad naves portarunt nulli simul tollentes.* Plane ejusdem coloris est III, 394

ἀκάμαιόν περ ἕοντα θεῶς ὑπεδάμνατ' Ἀπόλλων.

Ft comparari potest II, 553

ἦκα δ' ἀνηρείψαντο θεῶς Ἡώιον
υἱά.

XII, 41 ἐς δὲ πόλιν μιν ἄγῳσι θεῶς. Pariter naves jure eo epitheto carere voluit his locis: VII, 314 ἐπὶ νῆα θεῶς ὄρμαινε νέεσθαι. IX, 62 βῆ δὲ θεῶς ἐπὶ νῆας. X, 255 sqq. Λατῶοι δ' ἐπὶ νῆας Κουρέας ἀφίχοντο θεῶς. XIV, 329 οἱ δὲ θεῶς ἐπὶ νῆας ἔβαν.

615. κατὰ καὶ A, κατὰ δὲ E1, et

ita emend. Rhod. — σπείρεσσι A, σπείροισι recte emend. Brodaeus, quod tam usitatum ut a Dausq. et Pauw. σπείρησι (quod etiam in E1 legitur) commendatum esse mireris. — κατὰ καὶ σπείρεσι κατεκάλυψαν C1.

616. ἀποκαθήραντες A; „ἀπο hic vitiosum reddit versum. Removendum igitur. Et post καθήραντες scribendum τό ῥά οἱ.“ RHOD. Scripsit igitur αἰμα καθήραντες, τό ῥά οἱ, sed in Addend. idem αἰμ' ἀποφαιδρύναντες proposuit, quod jure praetulit Pauw. provocans ad VIII, 487

καὶ ῥα κόνην καὶ ἰδρωῖτα λύθρον
τ' ἀποφαιδρύναντο
κύμασιν ἐμβεβαῶτες ἔυρρούου Ἑλλησπόντου.

Cfr. Apoll. Rhod. IV, 663

— — — ἔνθα δὲ Κίρκην

εὔρον ἀλὸς νοτίδεσσι κάρη ἐπιφαιδρύνουσαν.

616. σὺν ἔντεσι καὶ κοινήσι A et vulgo, σ. ἔτεσι κ. κ. E1; „haec ad περιέχειτο pertinent sine dubio: Ingratum autem est σὺν ἔντεσι ita positum et constructum. Vellem scripsisset auctor *τερσόμενον περιέχειτο σὺν ἰδρωῖ καὶ κοινήσι*, ut in loco simili, quem ex libro VIII paulo ante adscripsimus.“ PAUW. Clarius cur vulgata improbanda sit explicuit Struv. *observatt.* p. 19 sq.: „non apte Quintus dicit validis Ajacis membris cruorem siccum adhaesisse *cum armis et pulvere.*“ Ipsi tamen nihil succurrere dicit quod placeat. Spero ei placitum, quod mihi in mentem venit, ut mutata vocabulorum σὺν et καὶ sede cruor dicatur siccatus cum pulvere et membris et armis inhaesisse.

αἰζηοί, πάντη δὲ νέκυν πέρι νηήσαντο·
πολλὰ δ' ἄρ' ἄμφ' αὐτῶ θῆκαν ξύλα, πολλὰ δὲ μῆλα 620
φάρεά τ' εὐποίητα βοῶν τ' ἔρικυδέα φῦλα
ἤδὲ καὶ ὠκυτάτοισιν ἀγαλλομένους ποσὶν ἵππους
χρυσόν τ' αἰγλήεντα καὶ ἄσπετα τεύχεα φωτῶν,
ὄσσα πάρος κταμένων ἀποαίνυτο φαίδιμος ἀνὴρ,
ἤλεκτρον τ' ἐπὶ τοῖσι διειδέα, τὸν ῥά τέ φασιν 625
ἔμμεναι Ἥελίοιο πανομφαίοιο θυγατρῶν
δάκρυ, τὸ δὴ Φαέθοντος ὑπὲρ κταμένοιο χέαντο
μυρόμεναι μεγάλοιο παρὰ ῥόον Ἡριδάνοιο,
καὶ τὸ μὲν Ἥελιος γέρας ἄφθιτον υἱεῖ τεύχων
ἤλεκτρονποίησε μέγα κτέαρ ἀνθρώποισι, 630
τὸν ῥά τὸτ' εὐρουπέδοιο πυρῆς καθύπερθε βάλοντο

619. *περὶ δινῆσαντο* AE1; *περὶ νηήσαντο* Rhodomannus, cui oblocutus Dausq., cum primum de solempni illa circa mortuum armatorum decursione explicuisset, ipse eam rem *ad rogam exstructum aut tumultum* fieri memor aliam ineptiorem etiam excogitavit interpretationem: *cadaver in omnem partem versabant undique*. Ejus „nugas nugacissimas“ suo jure qui explosit Pauw. meliora invenire non potuit. Dicit enim: „vulgata optima est, inprimis si legas disjunctim *νέκυν πέρι δινῆσαντο*, id est *circa mortuum undique cursitabant*, ut facerent scilicet, quae sequuntur et oportebant (sic!) fieri: *currebant et festinabant circumcirca*. *Κινῆσαντο* etiam aptum fuisse, sed minus emphaticum.“ Eum secutus Tychs. *discurrebant*, i. e. *occupati erant circa mortuum* interpretatus certe vocabulum dispescuit. Rhodomanni rem egit Spitzner. *mant.* p. 232 allatis III, 673. VII, 163. Ψ, 139. Alia etiam afferre poterat ut I, 789: vid. Gesner et Hermann. *ad Orph. Arg.* v. 957. Quod unum huic rationi objiciunt tautologiam inesse, nihili est: v. 619 in universum rogi exstructio indicatur, quae res sequentibus singulatim exponitur.

621. τ' om. in Basil. conjectura retraxit Rhodom.

622. ἤδὲ οἱ A, quod olim explicabat Hermann. *Orph.* p. 800 genitivum ratus ad *ποσὶν* referendum,

ἤδὲ τι V, unde quis scribendum suspicetur *τοῖσι δ' ἐπι*, sed ἤδὲ καὶ E1, idemque emend. Rhodom. Leguntur eadem particulae, ut ceteros locos omittam, versus initio I, 44. II, 118. 121. IV, 161. V, 635. VII, 244. IX, 423. — *ἀγαλλομένους ποσὶν ἵπποις* A, *ἀγαλλομένους ποσὶν ἵππους* VE1, et ita emend. Rhod.

625. τὸν ῥά τε φασὶν A, τὸν ῥά τε φασὶν Tychs. Lehrs.; correxit Tauchnitianae corrector.

626. „*πανομφαίοιο* mirum epitheton solis et fortasse corruptum.“ TYCHS. „*πανομφαίος Ζεὺς* est Θ, 250, qui ubique oraculis seu vaticiniis praeest.“ HEYN. Idem legitur *Orph. Arg.* 663. 1306; et cfr. Heyn. *ad II. l. c.* Epitheton non satis intellectum Quintus retulisse videtur ad

Ἥελιον, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπαζοῦει.

627. ὑπερκταμένοιο χέαντο A, ὑπὲρ (ὑπερ secundum incertum Schowi testimonium) κταμένοιο χέαντο VNV123 E1 C1; ὑπὲρ κταμένοιο in textu Rhod., qui hanc notulam scripsit: „*χέαντο* vel *κταμένου χέαντο*.“

628. παρὰ ῥόσον A; corr. Rhod. in textu.

630. ἀνθρώποισιν A et vulgo; correxi.

631. τὸν, ῥά ποτ' A, quod corr. Rhodom. vertendo: „*quale tuic*.“ Inde Pauw. nullo verbo addito in

- Ἄργεῖοι κλυτὸν ἄνδρα δεδουπότα κυδαίνοντες
 Αἴαντ' ἀμφὶ δὲ οἱ μεγάλα στενάχοντες ἔθεντο
 τιμήεντ' ἑλέφαντα καὶ ἄργυρον ἱμερόεντα
 ἥδ' ἐκαὶ ἀμφιφορῆας ἀλείφατος ἄλλα τε πάντα, 635
 ὀππόσα κυδήεντα καὶ ἀγλαὸν ὄλβον ὀφέλλει·
 ἐν δ' ἔβαλον κρατεροῖο πυρὸς μένος· ἦλθε δὲ πνοιή
 ἐξ ἁλός, ἣν προέηκε θεὰ Θέτις, ὄφρα θέρηται
 Αἴαντος μεγάλιο βίη· ὃ δὲ νύκτα καὶ ἦῶ
 καίετο παρ' νήεσσιν ἐπειγομένου ἀνέμοιο· 640
 οἶός που τὸ πάροιθε Διὸς στονόεντι κεραυνῷ
 Ἐργέλαδος δέδμητο κατ' ἀκαμάτοιο θαλάσσης
 Θρινακίης ὑπένερθεν, ὅλη δ' ὑπετύφειτο νῆσος·
 ἢ οἶος ζῶοντα μέλη πυρὶ δῶκε θέρεσθαι
 Ἡρακλῆς Νέσσοιο δολοφροσύνησι χαλεφθεῖς, 645
 ὀππὸτ' ἔτλη μέγα ἔργον, ὅλη δ' ἀμφέστενεν Οἴτη
 ζωοῦ καιομένοιο, μίγη δὲ οἱ ἦέρι θυμὸς
 ἄνδρα λιπὼν ἀρίδηλον, ἐνεκρίνθη δὲ θεοῖσιν
 αὐτός, ἐπεὶ οἱ σῶμα πολύκμητον χάδε γαῖα·

textum recepit τὸν ῥὰ τότε, quod corr. Tychs. ex VNV123.

633. Αἴαντα A, Αἴαντ' C1, et ita corr. Rhod. — μέγα A; μεγάλα corr. Rhodom., sed μέγαλα errore Tychs. Lehrs. Cfr. II, 391. 393. Ψ, 172. δ, 516. ξ, 354 et vid. ad III, 3.

634. ἡερόεντα A; „pro ἡερόεντα, αἰγλήεντα ego quidem malim, i. e. splendidum.“ RHOD. Ineptè vulgatum defendit Dausq.; sed veram emendationem ἱμερόεντα, „quod propius et ad τιμήεντα commode accedens,“ invenit Pauw. — Placet hic quoque illius criticae specimen subjicere, quae nostris temporibus vel maxime revixit. Etenim postquam Heyn. breviter adnotasset: „ἡλεκτρόν τε et sqq. sunt interpretatoris,“ Tychs. pluribus eam opinionem persecutus est: „Aut ἡλεκτρόν τ' — ἔθεντο insititia sunt, ut jungatur φαιδιμος ἀνὴρ (v. 624) τιμήεντ' ἑλέφαντα (v. 634), sive potius omisso hoc versu ἡδὲ καὶ ἀμφιφορῆας v. 635; aut si ἡλεκτρον ab auctore sit, junge ἡλεκτρόν τ' ἐπὶ τοῖσι (v. 625) μέγα στενάχοντες ἔθεντο (v. 633): hinc μέγα lectio librorum. Cum tamen in ipsius

Achillis funere electri mentio fiat III, 685, posteriorem rationem praefero. Ibi autem electrum est Homericò usu metallum.“

638. θέροιτο A et vulgo; conjunctivum ex usu Quinti reposui: vid. prolegg. II, 2, 42.

639. ὀδέ A; corr. Pauw.

641. τοπάροιθε A et vulgo; correxì.

643. θρινακίης A; corr. Rhod. — ὀλοή A; ὅλη emend. Rhod.: vid. ad XII, 456.

644. ἡδ' ὄιον A, ἡδ' οἶον vulgo; ἢ jam Rhodom. vertendo: aut qualiter; sed scribendum esse ἢ οἶος monui in emendat. p. 209. — φέρεσθαι A, θέρεσθαι V, et ita emend. Pauw., cum Rhod. vertisset: igni auferenda dedit.

645. χαλεφθεῖς A et vulgo; correxì.

647. αἰθέρη A et vulgo; emendavi ad III, 708. Vid. VII, 42. XI, 465.

649. πολύκμητος A et vulgo, quod vertit Rhod.: terra labori obnoxia. Potius terra esset multum versata vel tractata, hominum scilicet manibus et aratro, quemadmodum Homerus et πολύκμητον σί-

τοῖος ἄρ' ἐν πυρὶ κεῖτο λελασμένος ἰωχμοῖο 650
 Αἴας σὺν τεύχεσσι· πολὺς δ' ἐστεινέτο λαὸς
 αἰγιαλοῖς· Τρωῆες δ' ἐγάννυτ', ἀκάχοντο δ' Ἀχαιοί.

ἀλλ' ὅτε δὴ δέμας ἧῦ κατήνυσε πῦρ αἰδηλον,
 δὴ τότε πυροκαϊήν οἴνω σβέσαν· ὅστέα δ' αὐτοῦ
 χηλῶ ἐνὶ χροσέῃ θῆκαν· περὶ δέ σφισι γαῖαν 655
 χεῦαν ἀπειρεσίην Ῥοιτηίδος οὐχ ἑκὰς ἀκτῆς·

αὐτίκα δ' ἐσκίδναντο πολυσκάρθμους ἐπὶ νῆας
 θυμὸν ἀκχημένοι· τὸν γὰρ τίον ἴσον Ἀχιλλεῖ.
 νύξ δ' ἐπόρουσε μέλαινα μετ' ἀνέρας ὕπνον ἄγρουσα·
 οἱ δ' ἄρα δαῖτ' ἐπάσαντο καὶ ἠοιγένηιαν ἔμμυνον, 660
 βαιὸν ἀποβορίζαντες ἀραιοῖσι βλεφάροισιν·
 αἰνῶς γὰρ φοβέοντο κατὰ φρένα, μὴ σφισι Τρωῆες
 νυκτὸς ἐπέλθωσιν Τελαμωνιάδαο θανόντος.

δηρον saepius et δ, 718 πολυκμη-
 του θαλάμοιο dixit, Quintus quoque
 ipse VII, 20 πολυκμητῶ ὑπ' ἄρηι,
 ibid. 424 πολέμοιο πολυκμητῶιο. IX,
 476 πολυκμητῶ ἐν ἀλωῇ. XI, 310
 πολυκμητῶν ἀπὸ γόμφων. Verum
 ita hoc quidem loco terram dici vix
 posse recte perspexit Lehrs.; id
 enim quod alicui in mentem veniat
 terram dici tumuli exstruendi causa
 effossam quis nisi traditarum lectio-
 num superstitione tenax ferat? Ille
 igitur πολυκμητῶν scripsit, quod
 quin activo sensu recte referri pos-
 sit ad Herculem laboriferum dubi-
 tare nos non sinunt III, 203 ἀνδρὶ
 πολυκμητῶ — ἐπίστορι θήρης et
 IX, 173 πολυκμητοὶ ἀλιῆες. Verum
 hac quidem in positura vix ad οἱ
 adjectum esse genitivum, et epithe-
 ton aptius etiam ad corpus referri,
 quod Hercules personae ad Deos
 evectae opponatur monui in *rec. c.*
 p. 77. Igitur scripsi, quod ibi com-
 mendavi πολυκμητῶν: corpus mul-
 tis laboribus defunctum terra exce-

pit. Recte etiam πολυκμητῶν ἀπὸ
 χειρῶν XI, 397 ex mea emenda-
 tione legitur. — Homeri notissimum
 locum λ, 602 respici vix est quod
 moneatur.

651. ἐπεστεινέτο A; corr. Rhod.

652. τρωῆες A; corr. Tychs. —
 δ' ἐγάννυτ' A, δὲ γάννυτ' E1 C12,
 et ita corr. Rhod., δ' ἐγάννυτ' V,
 quod ego praetuli.

655. δὲ σφισι A; corr. Tychs.

660. οἱδ' A; corr. Tychs. — δαῖ-
 τα πάσαντο A et vulgo; correxi.

661. ἀραιοῖσι AE1, quod reposui,
 ἀραιοῖσιν (si fides Schowio) VNV
 123a C1 et ita corr. Rhod., cum in
 Basil. ἀρειοῖσιν invenisset. Pauw.
 tantum abfuit ut in A illud scriptum
 esse sciret, ut, „si sequentia de
 metu non accederent, legeret lubens
 ἀρειοῖσιν“! — Verbum ἀποβορίζειν ex-
 plicuit Nitsch. ad υ, 151.

662. μὴ σφι A, μὴ σφισι (si fides
 Schowio) VNV123a, κῆ σφισι E1,
 μὴ σφισι Tychs. Lehrs. — τρωῆες A;
 corr. Tychs.

ΚΟΙΝΤΟΥ

Τ Ω Ν Μ Ε Θ Ο Μ Η Ρ Ο Ν

ΛΟΓΟΣ ΕΚΤΟΣ.

- Ἦώς δ' Ὀκεανοῖο ῥόον καὶ λέκτρα λιποῦσα
 Τιθωνοῦ προσέβη μέγαν οὐρανόν, ἀμφὶ δὲ πάντη
 κίδνατο παμφανόωσα· γέλασσε δὲ γαῖα καὶ αἰθήρ·
 τοὶ δ' εἰς ἔργα τράποντο βροτοὶ ῥεῖα φθινύθοντες·
 ἄλλος δ' ἄλλοίοισιν ἐπώχετο· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ 5
 εἰς ἀγορὴν ἐχέοντο καλεσσαμένου Μενελάου·
 καὶ ὅ' ὅτε δὴ μάλα πάντες ἀνὰ στρατὸν ἠγερέθοντο,
 δὴ τότε ἐνὶ μέσσοισιν ἀγειρομένοισι μετηύδα·
 „κέκλυτε μῦθον ἐμεῖο, θεηγενέες βασιλῆες,
 ὡς ἐρέω· μέγα γάρ μοι ἐνὶ φρεσὶ τείρεται ἦτορ 10
 λαῶν ὀλλυμένων, οἳ ὅ' ἤλυθον εἵνεκ' ἐμεῖο
 δῆριν ἐς ἀργαλέην, τοὺς οὐχ ὑποδέξεται οἶκος,
 οὐ τοκέες· πολέας γὰρ ὑπέκλασε δαίμονος Αἴδα·
 ὡς ὕφελον Θανάτοιο βαρὺ σθένος ἀτλήτοιο 15
 αὐτῷ ἐμοὶ ἐπόρουσε πρὶν ἐνθάδε λαὸν ἀγείραι·
 νῦν δέ μοι ἀλλήκτους ὀδύνας ἐνεθήκατο δαίμων,
 ὄφρ' ὀρώω κακὰ πολλὰ· τίς ἂν φρεσὶ γηθήσειεν
 εἰσορόων ἐπὶ δηρὸν ἀμήχανα ἔργα μῦθοιο;
 ἀλλ' ἄγεθ' ὅσοι ἔτ' εἰμὲν ἐπ' ὠκυπόροισι νέεσσι 20
 καρπαλίμως φεύγωμεν ἐὴν ἐπὶ γαῖαν ἕκαστος

4. τόιδ' A; corr. Tychs.

5. ἄλλοι A et vulgo. — ἐπώχοντο A; ἐπώχοντι Tychs. Lehrs. e conjectura Rhod., cujus haec est nota: „ἐπώχοντι αὐτὰρ. Vel forte sic scriptum erat: ἄλλος δ' ἄλλοίοισιν ἐπώχετο αὐτὰρ.“ Posterius praetuli, quia inelegans est haec in quarto pede ante gravem interpunctionem caesura. Cf. I, 465

πᾶσι δ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ὁμὸν γένος· ἀλλ' ἐπὶ ἔργα

στρωφῶντ' ἄλλος ἐπ' ἄλλα.

8. τότε ἐν A; τότε ἐνὶ correxit Rhodom.

9. ἐμοῖο A; tacite corr. Rhod.

11. ἐμοῖο A; ἐμεῖο E1 C1, et ita corr. Pauw.

15. μοι A et vulgo; correxi. — ἐπορούσαι A; corr. Rhod.

16. ἀλήκτους A, ἀλλήκτους E1C1, et ita corr. Pauw.

Αἶαντος φθιμένοιο πολυσθενέος τ' Ἀχιλλῆος,
 τῶν ἐγὼ οὐκ ὄϊω κταμένων ὑπαλύξαι ὄλεθρον
 ἡμέας ἀλλ' ὑπὸ Τρωσὶ δαμῆμεναι ἀργαλέοισιν
 εἶνεκ' ἐμεῦ Ἑλένης τε κυνώπιδος, ἧς νύ μοι οὔτι
 μέμβλεται ὡς ὑμέων, ὁπότε κταμένους ἐβίδωμαι 25
 ἐν πολέμῳ· κείνη δ' ἀλαπαδνοτάτῳ σὺν ἀκοίτῃ
 ἐρρέτω· ἐκ γάρ οἱ πινυτὰς φρένας εἴλετο δαίμων
 ἐκ κραδίης, ὅτ' ἐμεῖο λίπεν δόμον ἠδὲ καὶ εὐνὴν.
 ἀλλὰ τὰ μὲν κείνης Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ μελήσει·
 ἡμεῖς δ' αἰψα νεώμεθ', ἐπεὶ πολὺ λωῖόν ἐστιν 30
 ἐκφυγέειν πολέμοιο δυσηχέος ἢ ἀπολέσθαι.“

ὡς ἔφατ' Ἀργείων πειρώμενος· ἀλλὰ δέ οἱ κῆρ
 ἐν κραδίῃ πόρφυρε περὶ ζηλήμονι θυμῷ,
 Τρῶας ὅπως ὄλεσῃ καὶ τείχεα μακρὰ πόλῃος
 ῥήξῃ ἐκ θεμέθλων, μάλα δ' αἵματος ἄσῃ Ἄρηα 35
 δίου Ἀλεξάνδροιο μετὰ φθιμένοισι πεσόντος·
 οὐ γάρ τι ζήλοιο πέλει στυγερώτερον ἄλλο·

24. ἐμοῦ A; corr. Rhod.

28. καρδίης A; tacite corr. Rhod.

31. πολέμου A, πολέμοιο C1, et
 ita corr. Scal. Pauw. Cfr. E, 81
 βέλτερον, ὅς φειδύων προσφύγη κα-
 ζόν, ἢ ἐ ἀλώη.

33. καὶ κραδίῃ A et vulgo. Jam
 Pauw. junctis vocabulis κῆρ et κρα-
 δίῃ recte offensus imperite propo-
 suit: ἀλλὰ δέ οἱ περ Καὶ vel ἡ
 κραδίῃ πόρφυρε. Ego scripsi quod
 et infra X, 390 sq. iisdem verbis
 legitur:

ἀλλὰ μὲν ἐν Τρώεσσιν αὐτέεν, ἄλ-
 λα δέ οἱ κῆρ

ἐν κραδίῃ μενείαινε· φίλον δ'
 ἀνὰ θυμὸν ἔειπεν,

et aliis similibusque firmatur locu-
 tionibus: cfr. VII, 441 ἀλαπαδνὸν
 ὑπὸ κραδίῃ πέλεν ἦτορ. IX, 20
 θυμὸς ἐνὶ κραδίῃ μενεαίνει,
 251 ὑπὸ κραδίῃ μένος ἐστίν,
 540 et XIV, 451 θυμὸς ὑπὸ κρα-
 δίῃ μέγ' ἰάνθη. X, 315 ὑπὸ κρα-
 δίῃ μένος εἶη, 376 κραδίῃ ἐνὶ
 πάλῃεται ἦτορ. XI, 454 ἄτρομον
 ἐνθέμενος κραδίῃ νόον. XIII,
 375 μείνετο γάρ οἱ θυμὸς ἐπὶ
 κραδίῃ μέγ' ἀέξων.

34. τρώας A; corr. Tychs.

35. Hiatus vitandi causa, cujus
 similia exempla prolegg. II, 1, §. 6
 allata sunt, Spitzner. mant. p. 259

sq. ὑπὲκ conjecit, quod vereor ut
 omnino dici possit. Neque enim
 sub fundamentis latent muri. Com-
 positae praepositionis usum locis
 adscriptis illustravit Spitzner. ex-
 curs. XVIII ad II. p. LXXVIII sq.
 Etiam Gerhard. lectt. Apoll. p. 159
 hiatum tolerat. — ἄσαι A, quod
 optativum ratus positum putat Pauw.,
 ut versus melius sonaret; ἄσῃ Ἄρηα
 enim (quae fuit Scaligeri emenda-
 tio: vid. Dorvill. vann. crit. p. 586;)
 ingratus fuisse. Recte conjuncti-
 vum repositum Tychs. Quamquam
 quin infinitivus per se defendi pos-
 sit non dubito, cum post πόρφυρε
 et membrum interrogativum et sim-
 plex infinitivus sequi possit. Tum
 mutatae structurae male acutus hanc
 causam excogitaverit, quod prae-
 missis Τρῶας — θεμέθλων de uni-
 verso Menelai in omnes Trojanos
 odio, infinitivo ἄσαι singularis, quo
 contra Paridem flagrabat, furor ex-
 ponatur. Sed talia a Quinti simpli-
 citate aliena.

37. τοι A et vulgo, quo et Spitz-
 ner. observalt. p. 17 offendit et ego
 programm. p. 14. Ille τι conjecit,
 ego πω, quorum illud ut exemplis
 a Spitznero allatis firmatum ita ob
 literarum similitudinem verisimilius
 nunc praetuli: cfr. ad IV, 490. De-

καὶ τὰ μὲν ὡς ὄρμαινεν, ἔῃ δ' ἐπίζανεν ἔδρη·
καὶ τότε Τυδεΐδης ἐγγέσπαλος ὦστ' ἐνὶ μέσσοις,
καὶ ῥα θοῶς νείκεσεν ἀρηίφιλον Μενέλαον·

40

ἃ δεῖλ' Ἀτρεὺς υἱέ, τίη νύ σε δεῖμα κυχάνει
ἀργαλέον καὶ τοῖα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις,
ὡς πάϊς ἤε γυνή, τῶνπερ σθένος ἔστ' ἀλαπαδνόν;
ἀλλὰ σοὶ οὐ πείσονται Ἀχαιῶν φέροτατοι υἱες,

* * * * *

πρὶν Τροίης κρήδεμνα ποτὶ χθόνα πάντα βαλέσθαι·
θάρος γὰρ μερόπεσσι κλέος μέγα, φύζα δ' ὄνειδος.
εἰ δ' ἄρα τις καὶ τῶνδ' ἐπιπείσεται, ὡς ἐπιτέλλεις,
αὐτίκα οἱ κεφαλὴν τεμέω ἰόντι σιδήρῳ,
ζήψω δ' οἴωνοῖσιν ἀερσιπέτησιν ἐδωδῆν·

45

ἀλλ' ἄγεθ', οἷσι μέμηλεν ὀρινόμεναι μένε' ἀνδρῶν,
λαοὺς αὐτίκα πάντας ὀτρυνάντων κατὰ νῆας
δούρατα θηγέμεναι, παρὰ τ' ἀσπίδας ἄλλα τε πάντα
εὖ θέσθαι, καὶ δεῖπνον ἐφοπλίσασθαι ἅπαντας

50

* * * * *

inde cum in loco communi suspecta mihi esset brevitās, unum post hunc pluresve versus excidisse videri monui *emendat.* p. 274. Quam opinionem sane similes loci adjuvant hi: I, 736—40. II, 263 sq. III, 8 sq. IV, 66—69. V, 243 sqq. 262 sqq. 553 sqq. 574 sq. 596 sq. VII, 52 sqq. 68 sqq. 280 sqq. VIII, 18 sqq. IX, 104 sqq. 347 sqq. 520 sqq. XIII, 248 sq. 473 sqq. XIV, 112 sqq. Et accedit, quod ipsa zelotypia si quid aliud accuratiorem invitare videatur descriptionem. Vide, ut unum afferam, Oppian. *Halieut.* IV, 211 sqq.

ὡς οὐδὲν ζήλοιο κακώτερον ἀνδρά-
σιν ἄλγος

ἐντρέφεται, πολλοὺς δὲ γόους πολ-
λὰς δὲ τίθησιν

οἰμωγὰς· λύσσης γὰρ ἀναιδέος
ἐστὶν ἑταῖρος.

λύσση δ' ἀσπασίως ἐπιμίσγεται,
ἐς δὲ βαρεῖται

αἶτην ἐξεχόρευσε, τέλος δὲ οἱ ἐπλετ'
ὄλεθρος.

Sed tamen cum etiam aliis locis similiter uno versu sententia generalis adjiciatur — vid. I, 758. IV, 379. VI, 46. 389. 451. VII, 289. VIII, 473. XII, 388. XIII, 240. XIV, 256 — hic quidem lacunae signa omit-

tenda curavi, quamquam loci modo adscripti suspicionem prorsus evellere non potuerunt.

39. ἀγγέσπαλος A; corr. Rhod.

40. νείκεσεν A; corr. Rhod.

41. δεῖλ' ex editione Pauwiana

in ceteras transiit. — τί A, τί C1; corr. Rhod.

44. ἀλλὰ σοὶ A et vulgo; correxi. Lacunae signa fixi secundum ea quae monui in *programm.* I. p. 14: „Non satis haec cohaerent. Nam haec ita intelligere: „tibi non obedient Achivi nec in patriam redibunt, antequam Trojam everterint,“ id vero nimis videtur obscure enuntiatum. Potius post v. 44 tale quid excidisse videtur:

[ἀλλ' οὐπω παύσσονται ἐπὶ
Τρώεσσι μάχεσθαι]

πρὶν Τροίης etc.“

Cfr. IX, 435 Ἀργείους ἐκέλευε παρὰ κλυτὰ τεύχεα Τροίης Μίμνειν, ἄχρι πόληα — ἔλωσι.

46. μέγα κλέος A; transposuit Rh.

49. ἀερσιπέτοισιν A; ἀερσιπέτησιν E1 et ita corr. Rhod.

52. γηθόμεναι V.

53. ἐφοπλίσασθαι A; corr. Tychs. — Cum vulgo haec integra habe-

ἀνέρας ἢ δ' ἵππους, οἷτ' ἐς πόλεμον μεμάασιν·
 ἐν πεδίῳ δ' ὄκιστα διακρινέει μένος Ἄρης.“ 55

ὡς φάτο Τυδείδης· κατὰ δ' ἔξετο, ἦχι πάρος περ·
 τοῖσι δὲ Θέστορος υἱὸς ἔπος ποτὶ τοῖον ἔειπεν
 ἀνστὰς ἐν μέσσοισιν, ὅπη θέμις ἔστ' ἀγορεύειν·

„κέκλυτέ μεν φίλα τέκνα μενεπτολέμων Ἀργείων·
 ἴστε γάρ, ὡς σάφα οἶδα θεοπροπίας ἀγορεύειν“ 60

ἦδη μὲν καὶ πρόσθ' ἐφάμην δεκάτῃ λυκάβαντι
 πέρσειν Ἴλιον αἰπύ· τὸ δὲ νῦν ἐκτελέουσιν
 ἀθάνατοι· νίκη δὲ πέλει παρὰ ποσσὶν Ἀχαιῶν·
 ἀλλ' ἄγε Τυδέος υἱὰ μενεπτόλεμόν τ' Ὀδυσῆα
 πέμψωμεν Σκῦρόνδε θοῶς ἐν νηὶ μελαίνῃ, 65
 οἳ ὅα παραιπελίδοντες Ἀχιλλέος ὄβριμον υἱὰ
 ἄξουσιν· μέγα δ' ἄμμι φάος πάντεσσι πελάσσει.“

ὡς φάτο Θέστορος υἱὸς εὐφρονος· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 γηθόσυνοι κελάδησαν, ἐπεὶ σφίσι νῆτορ ἐώλπει
 Κάλχαντος φάτιν ἔμμεν' ἐτήτυμον, ὡς ἀγόρευε· 70
 καὶ τότε Λαέρταο πάϊς μετέειπεν Ἀχαιοῖς·

„ὦ φίλοι, οὐκέτ' εἶοικε μεθ' ὑμῖν πόλλ' ἀγορεύειν
 σήμερον· ἐν γὰρ δὴ κάματος πέλει εἰσαΐουσιν·

rentur, jure interpretes offensi sunt.
 „Quid audio? An equi epulas sibi
 pararent? Mirum; sed nimis her-
 cule mirum. Quare vitium latere
 autumo et scribo: — ἄπαντας Ἀν-
 δράσιν ἢ δ' ἵπποις —. Ἀνδρά-
 σιν hic generatim, ubi ἵπποις se-
 quitur, idem quod sibi, ut discrim-
 en adesset necessarium: vides?
 Erunt, qui scripturi sunt: ἄπαντας
 Ἀυτοῖς ἢ δ' ἵπποις. — Neque
 id deterius sed a recepta scriptura
 remotius.“ PAUW. Posterius etiam
 conjecit Bonit. l. c. p. 1233 allato
 IX, 534 δαῖτα πένοντο Ἀυτοῖς ἢ δ'
 ἵπποις, quod probare videtur Spitzn.
observatt. p. 27. 51 sq. Sed potius post
 hunc hujuscemodi versum excidisse:
 [αὐτοῖς ἢ δ' ἵπποισιν· ἄδην
 δὲ πάσασθαι ἐδωδὴν]
 ἀνέρας ἢ δ' ἵππους.
 Hermans et scripsit et persuasi.
 Vid. ejus recens. l. c. p. 260. Ce-
 terum simpliciter Homerus II, 67
 δτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσι-
 διώτας.

55. „εἶκος Ἄρης: margo μένος,
 C2.“ TYCHS.

56. κατ' ἄρ A; κατὰ δ' emend.
 Rhod.

59. κέκλυτε μεῖ ex editione Pau-
 wiana in ceteras transiit: notavit
 Spitzner. *observatt.* p. 123, qui lo-
 cos similes attulit.

62. τόδε δὲ A E1, quod errore
 in Lehrs. remansit, τὸ δὲ C1 et ita
 corr. Pauw.

65. Σκῦρόνδε A et vulgo; cor-
 rexi. — ἐνὶ A et vulgo; correxi.

66. παραιπέλιθοντες A, νῦ παρπε-
 πίθοντες C1; παραιπέλιθοντες em.
 Rhod. „ut E, 208“ TYCHS. — ὄμ-
 βριμον A; corr. Tychs.

67. ἄξουσι A; corr. Tychs.

69. ἐπεὶ σφίσι A; corr. Tychs.

70. ἔμμεν A et vulgo; correxi.

72. οὐκ ἔτ' εἶοικε A et vulgo;
 οὐκ ἐπέοικε Pauw. contra Quinti
 morem, qui οὔτι εἶοικε scripsisset.
 Sed recte vulgata: „postquam Cal-
 chas dixit, non jam decet multa
 loqui.“ Sed conjunctim οὐκέτι scripsi.

73. ἐσσημένοισιν A, quod praeter
 Dausquejum („h. e. instantibus, cui
 rei molestia oboritur, si verbis su-
 pereffluentibus retardentur“) nemo

οἶδα γὰρ ὡς λαοῖσι κεκηκόσιν οὐτ' ἀγορητῆς
ἀνδάνει οὐτ' ἄρ' ἀοιδός, ὃν ἀθάνατοι φιλέουσι
Πιερίδες· παύρων δ' ἐπέων ἔρος ἀνθρώποισι

75

* * * * *

νῦν δ', ὅπερ εὔαδε πᾶσι κατὰ στρατὸν Ἀργείοισι,
Τυδείδαο μάλιστα συνεσπομένου τελέσαιμι·
ἄμφω γὰρ κεν ἰόντε φιλοπτολέμου Ἀχιλλῆος
ἄξομεν ὄβριμον νῖα παρακλίναντ' ἐπέεσσιν,
εἰ καί μιν μάλα πολλὰ κινυρομένη κατερούκει
μήτηρ ἐν μεγάροισιν, ἐπεὶ κρατεροῖο τοκῆος
ἐλπομένη κατὰ θυμὸν ἀρήιον ἔμμεναι νῖα

80

* * * * *

explicare ausus est. Rhod. ἀχνυ-
μένοισιν conjecit, Tychsenio et
Lehrsio receptum. Verum h. l. non
tam de tristitia, quam de labore et
periculo sermo. Hermannus, quem
de h. l. consului, οὐ γὰρ δὴ κά-
ματος μέλει ἐσσυμένοισιν conje-
cit, hoc ut ad Ulixem referretur in
properando itinere molestiam ejus
non recusantem. Obstat, quod vo-
cabulum κάματος sequentibus col-
latis participium de Graecis dictum
esse monstrat. Quam ob rem re-
posui εἰσαΐουσιν.

74. οὐδ' A et vulgo; οὐτ' et
Spitzner. emend. *observatt.* p. 13
(cfr. p. 120) et ego *emendatt.* p.
274.

76. ἔρος AC2; ἔρος C1 et tacite
corr. Rhod. — „In C2 v. 76 ante
v. 75 legitur et inter utrumque li-
neae spatium.“ TYCHS. „Hoc in-
epte dictum de omnibus hominibus,
ubi de solis maerentibus praecedit.
Interpres addita vocula: *sed pauco-
rum (tunc) verborum cupido est
hominibus.* Sic dicimus quod auctor
dicere debuit, non quod auctor dixit.
An vitium forte delitescit et scri-
bendum: παύρων δ' ἐπέων τοῖο
ἔρος vel ἔρος ἀνθρώποις.“ PAUW.
Neque haec conjectura probari, nec
participium quod pro ἀνθρώποισι
substituatur excogitari potest satis
aptum, quemadmodum in *emendatt.*
l. c. ἀχθομένοισι, ἀγχομένοισι com-
memoravi. Heynio totus versus in-
terpolationem redolere videbatur.
Ego contra adhuc teneo sententiam

l. c. prolatam, qua versum excidisse
statui hujus fere sententiae

— — — παύρων δ' ἐπέων ἔρος
ἀνθρώποισι

[γίνεθ', ὅτ' ἐν καμάτοισι
καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδουσι.]

78. τελέσαιμεν A et vulgo; emen-
davi.

79. υἰὸν A, υἰόν τε E1; ἰόντε
emend. Rhod., quod juré receper-
unt editores obloquente ex more
suo Dausquejo.

80. ὄβριμον A; corr. Tychs.

81. εἴ κεν A et vulgo, εἰ κε E1;
εἰ καὶ emend. Rhodom. vertendo:
etiamsi — remoratur, et diserte Bo-
nitiinus l. c. p. 1233. Receptit Lehrs.

82. ἐπὶ C12, quod male conjecta-
bat Brodaeus, scilicet ut cum ἐλπο-
μένη jungeretur.

83. „In omnibus mss. lacuna.“
SCHOW. — „Si cui non adversum
est, hoc versiculo, quem olim ad-
jeci, sensum expleat

δείδιε, μὴ σφειτέρησιν ἀγ-
νορήσιν ὀληται,

*metuit, ne audacia sua interitum si-
bi maturet.*“ RHOD. Mirum est quod
omnes editores, quorum commenta
adscribere paene piget, sanissimum
hoc judicium repudiaverunt. Et
Pauw. quidem pro ἐπεὶ aut ἐκεῖ aut
ἐοῖ conjecit, Tychs. autem in codd.,
quos quidem inspexit, nullum lacu-
nae signum videns multis sine fructu
disputatis aut ἐλπομεν ἢ κατὰ
θυμὸν ex corrupto loco VII, 86, aut
cum Teuchero ἐλλόμεθ' ἢ κατὰ
θυμὸν, aut ἐλλόμεθον κατὰ θυ-

ὡς φάμενον προσέειπε πύκα φρονέων Μενέλαος·
 „ὦ Ὀδυσσεῦ, μέγ' ὄνειαρ εὐσθενέων Ἀργείων, 85
 ἦνπερ Ἀχιλλῆος μεγαλόφρονος ὄβριμος υἱὸς
 ἔλθοι ἀπὸ Σκύροιο, πόροι δέ τις οὐρανιαίωνων
 νίκην εὐχομένοισι καὶ Ἑλλάδα γαῖαν ἰκέσθαι,
 δώσω οἱ παράκοιτιν ἐμὴν ἔρικυδέα κούρην
 Ἑρμιόνην, καὶ πολλὰ καὶ ὄλβια δῶρα σὺν αὐτῇ 90
 προφρονέως· οὐ γάρ μιν οἶομαι οὔτε γυναιῖκα
 οὔτ' ἄρα πενθερὸν ἐσθλὸν ὑπερφιάλως ὀνόσασθαι.“

ὡς ἄρ' ἔφη· Δαναοὶ δὲ συνενφήμησαν ἔπεσσι·
 καὶ τότε λῦτ' ἀγορή· τοὶ δ' ἐσκίδναντ' ἐπὶ νῆας 95
 ἰέμενοι δειπνοιο, τὸ δὴ πέλει ἀνδράσιν ἀλκή·
 καὶ ῥ' ὅτε δὴ παύσαντο κορεσάμενοι μέγ' ἐδωδῆς,
 δὴ τόθ' ὁμῶς Ὀδυσῆι περιφροσι Τυδέος υἱὸς
 νῆα θοὴν εἴρυσεν ἀπειρεσίης ἀλὸς εἶσω·
 καρπαλίμως δ' ἦια καὶ ἄρμενα πάντα βαλόντες

* * * * *

ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ ἔβαν· μετὰ δὲ σφισιν εἴκοσι φῶτες 100
 ἴδμονες εἰρεσίης, ὁπότε ἀντίαι εἶδιν ἄελλαι,
 ἦδ' ὁπότε εὐρέα πόντον ὑποστορέησι γαλήνη·
 καὶ ῥ' ὅτε δὴ κληῖσιν ἐπ' εὐτύκτοισι κάθισσαν,
 τύπτον ἀλὸς μέγα κῦμα· πολὺς δ' ἀμφέξεεν ἀφρός·
 ὕγραὶ δ' ἀμφ' ἐλάτῃσι διεπρήσσοντο κέλευθοι 105

μὸν, aut ἐλλόμεθ' ἄν κ. θ., aut ἐλπειται ὄν κ. θ., aut denique ἐλπομ' ἐμὸν κατὰ θυμὸν conjectio, quorum posterius auctore Heynio recepit. Idem servavit Lehrs.

85. αἰζηῶν AC2, Ἀργείων C1 et ita emend. Rhod. „Cfr. III, 435. V, 267. 564. VII, 3. XIV, 633.“ TYCHS.

86. ἦν περ A. — ἀχιλλῆος A; tacite corr. Rhod. — ὄβριμος A; corr. Tychs.

90. Pauw. propter repetitum καὶ inepte πολλὰ τε καὶ ὄλβια conjectit, quod exagitat Dorvill. *vann. crit.* p. 335 sq.

93. ἄρ A; tacite corr. Rhod. — ἐπέεσσι AC2, ἔπεσσι corr. Rhodom., ἄπαντες C1 errore opinor.

94. τόιδ' A.

98. εἴρυσεν A et in fine *; εἴρυσεν tacite Rhod., corr. Tychs.

99. βάλοντο emendavit Bonitius I.

c. p. 1235 ex XIV, 355, et jam ante eum Tychs. Sed ego adhuc potius versus excidisse putaverim hujus sententiae

[ἰστοῖόν τε στήσάν τε καὶ ἰστοῖα λεύκ' ἐπέτασσαν] quemadmodum jam indicavi in *emendatt.* p. 274.

100. Pauw. ἐν γε vel ἐν τε male conjectit.

101. ἴδμωνες A; tacite correxit Rhodom.

102. ὑποστορέησε A; auctore Heynio corr. Tychs.

103. κληῖσιν ἐπ' εὐτύκτοισι AC2 („ergo ex A“ TYCHS.); corr. Rhodom.; κλησίης V. — εὐτύκτοισι VNV3 C1. — κάθισαν A; correxit Tychs.

105. διαπρήσσοντο A et vulgo; διεπρήσσοντο corr. Spitzner. *manl.* p. 247; *observatt.* p. 224.

- νηὸς ἐπεστυμένης· τοὶ δ' ἰδρώοντες ἔρρεσον·
 ὡς δ' ὕθ' ὑπὸ ζεύγλῃσι βόες μέγα κεκημηῶτες
 δουρατέην ἐρύσσωσι πρόσσω μεμαῶτες ἀπήνην
 ἄχθει τετριγυῖαν ὑπ' ἄξου δινήεντι
 τειρόμενοι, πουλὺς δὲ κατ' αὐχένος ἡδὲ καὶ ὤμων 110
 ἰδρῶς ἀφοτέροισι κατέσσεται ἄχρῳ ἐπ' οὔδας·
 ὡς τῆμος μογέεσκον ὑπὸ στιβαρῆς ἐλάτῃσιν
 αἰζηοί· μάλα δ' ὄκα διήνον εὐρέα πόντον·
 τοὺς δ' ἄλλοι μὲν Ἀχαιοὶ ἀποσκοπίαζον ἰόντας·
 θῆγον δ' αἰνὰ βέλεμνα καὶ ἔργεα, τοῖσι μάχοντο. 115
 Τρωᾶες δ' ἄστεος ἐντὸς ἀταρβέες ἐντύνοντο
 ἐς πόλεμον μεμαῶτες ἰδ' εὐχόμενοι μακάρεσσι
 λωφῆσθαι τε φόνου καὶ ἀμπνεῦσαι καμάτοιο.
 τοῖσι δ' ἐελδομένοισι θεοὶ μέγα πῆματος ἄλλαρον
 ἤγαγον Εὐρύπυλον κρατεροῦ γένος Ἡρακλῆος· 120
 καὶ οἱ λαοὶ ἔποντο δαήμενες ἰωχομοῖο
 πολλοί, ὅσοι δολιχοῖο παρὰ προχοῆσι Καῖκου
 ναίεσκον κρατεροῖσι πεποιθότες ἐργείησιν.
 ἀμφὶ δὲ οἱ κεχάροντο μέγα φρεσὶ Τρώιοι νῆες·
 ὡς δ' ὀπόθ' ἔρκεος ἐντὸς ἐεργμένοι ἀδρήσωσιν 125
 ἡμεροὶ ἀνέρα χῆνες, ὅτις σφίσιν εἶδατα βάλλοι,
 * * * * *

106. τοῖδ' A.

109. τετριγυῖαν A; emend. Tychs. Vid. Wernick. ad Tryphiod. p. 286.

110. πολὺς A, πολὺς C1; πουλὺς emend. Rhod. — Pauw. τειρομένοις πουλὺς δὲ vel τειρομένοις δὲ πολὺς γε legendum putat. — αὐχένος — ὤμων A et vulgo; αὐχένος — ὤμων emend. Spitzner. observall. p. 20.

114. τοῖσδ' A. — ἀπὸ σκοπίαζον ex sententia Spitzneri mant. p. 247 recepit Lehrs.

115. μάχοντο V, quod cave probes.

116. τρωῆς τ' A; emend. Tychs. — ἐντύνοντο nescio quo casu in Tychsenianam irrepit et propagatum est a Lehrsio. Alterum vindicavit Spitzner. observall. p. 125 sq.

119. ἄλλαρον A; tacite corr. Rhod.

121. ἔσποιο A; tacite corr. Rhod.

125. ἐκτὸς A; ἐντὸς emend. Rhod. vertendo: *inclusi caveae*, et

diserte Pauw. — ἐεργμένοι A; tacite corr. Tychs.

126. ἡμεροὶ A; ἡμερον Rhod. *mittem virum interpretatus*; ἡμεροὶ emend. Pauw., idemque allato ο, 162 certatim commendarunt Wernick. ad Tryphiod. p. 442, Glaserwald. observall. p. 7, Bonit. l. c. p. 1242, qui recte ἡμεροὶ nec cum ἐεργμένοι facile conjungi, nec ad σαίνουσιν referri posse monet, quoniam non sedentes, sed accurrentes

blandiantur anseres. — ὅς τι A, ὅτι C1, ὅστις C2; ὅστις recte emendavit Rhod., quod recepit Tychs. antea ὅτε praelaturus. De ceteris satis est adscripsisse quae in *programm.* l. p. 15 exposui: „Non recte et Rhodom., ut ex interpretatione ejus videre licet (*ut, quando inclusi — viderint, abblandiuntur*), et Bonit. l. c. ita haec intellexerunt, ut, diremptis contra constantem membrorum comparativorum morem particulis

σαίνουσιν, τοῦ δ' ἦτορ λαίνεται εἰσορόωντος·
 ὡς ἄρα Τρώιοι νῆες ἐγήθειον, εὐτ' ἐσίδοντο
 ὄβριμον Εὐρύπυλον, τοῦ δ' ἐν φρεσὶ θαρσαλέον κῆρ
 τέρπετ' ἀγειρομένοισιν· ἀπὸ προθύρων δὲ γυναῖκες 130
 θάμβεον ἀνέρα διον· ὃ δ' ἔξοχος ἔβρυτο λαῶν
 ἦντε τις θώεσσι λέων ἐν ὄρεσσι μετελθῶν·
 τὸν δὲ Πάρις δείδεκτο, τίεν δέ μιν Ἔκτορι ἴσον·
 τοῦ γὰρ ἀνεψιὸς ἔσκεν ἰῆς τ' ἐτέτυκτο γενέθλης·
 τὸν γὰρ δὴ τέκε δία κασιγνήτη Πριάμοιο 135
 Ἄστνόχη κρατερῆσιν ὑπ' ἀγκοίνησι μιγεῖσα
 Τηλέφου, ὃν ἶσα καὶ αὐτὸν ἀταρβέϊ Ἡρακλῆι
 λάθρη ἐοῖο τοκῆος ἐϋπλόκαμος τέκεν Ἀΰγη·
 καὶ μιν τυτθὸν ἐόντα κεῖ ἰσχανόωντα γάλακτος

ὡς ὁπότε, ab illo σαίνουσιν ab hoc ἀθρήσωσιν aptum facerent. Recte igitur eam rationem vituperavit Spitzner. in *observatt.* p. 32, qui tamen cum imaginem ab anseribus petitam protasi et apodosi distinguendam censet nec quidquam ad integritatem abesse, et ipse insolentem membrorum comparativorum juncturam commentus est, quae si rite h. l. sociantur, patet sine ullo vinculo adjici σαίνουσιν indicativum conjunctivo ἀθρήσωσιν. Itaque equidem nihil dubito, quin versus hujusmodi sententiae exciderit:

[γῆθόσσυνοι δέ ἐ πάντες ἐ-
 πειγόμενοι περὶ φορβῆς]
 σαίνουσιν, τοῦ δ' ἦτορ λαίνεται
 εἰσορόωντος.

Et lacunam esse etiam Tychsenius suspicatus est. Qui integrum locum putaverit, ei aut ἀθρήσαντες scribendum erit, quae altera Tychsenii fuit sententia, aut σαίνουσιν pro participio ad σφίσιν relato habendum, quorum prius improbable apud Quintum lacunosum, alterum alienum est ab Epica dictione, quae primarias notiones qualis h. l. blandiendi est verbo finito exprimere non ὡς ἐν παρόδῳ indicare solet. Cfr. Arat. 1021

καὶ χῆνες κλαγγηδὸν ἐπειγόμεναι
 βρωμοῖο.

127. τοῦ τ' Α, τοῦθ' C12, τοῦ
 E1; τοῦ δ' corr. Rhod.

129. ὄβριμον Α; corr. Tychs.

131. ὃδ' Α. — ἔσπειο Α et vulgo; quod incongruum esse de Eurypylo, ubi paullum antea dictum fuit καὶ οἱ λαοὶ ἔποντο jam Pauw. sensit, infelicem tamen proferens conjecturam ἤγειτο λαούς. Quo paullo melius Bonit. l. c. p. 1234 ἐπλετο λαῶν proposuit, quod probavit Spitzner. *observatt.* p. 43, recepit Lehrs. Sed recipiendum fuit, cum h. l. de *incedentibus* Eurypylo et comitibus sermo sit, ἔσσυτο quod ego scripsi in *emendatt.* p. 210 allatis I, 41. 299. II, 211. VII, 358. 364. Addere poteram I, 682 XI, 321. 422.

132. ἦν τέ Α.
 τ'

133. „Πάρις ἐδέδεκτο (alterum ε in rasura) C1.“ TYCHS.

134. ἰῆς δ' Α et vulgo; correxi.

135. δία Α C2; δία C1 et ita corr. Rhod.

136. Spitzner. *observatt.* p. 127 insolentiosem expulsurus locutionem δαμεῖσα expjecit. Facilius etiam relento participio μιγεῖσα sequente versu Τηλέφῳ scriberetur. Sed quem ipse Spitzner. attulit, locus Homeri λ, 267 sq.

ἦ ῥ' Ἡρακλῆα θρασυμένονα, θυ-
 μολέοντα

γείναι' ἐν ἀγκοίνησι Διὸς μεγά-
 λοιῳ μιγεῖσα,

satis vindicare videtur vulgatum, in qua μιγεῖσα absolute dictum de muliere concubitum passa.

138. λάθρη Tychs. Lehrs.

θρέψε θοή ποτε κευμάς, ἐῷ δ' ἴσα φίλατο νεβροῖ
μαζὸν ὑποσχομένη βουλῇ Διός· οὐ γὰρ ἐφίκει
ἔκγονον Ἡρακλῆος οὐζυροῦς ἀπολέσθαι·
τοῦ δ' ἄρα κύδιμον νῖα Πάρις μάλα πρόφρονι θυμῷ
ἦγεν ἔδον ποτὶ δῶμα δι' εὐρυχόροιο πόλης
σῆμα πάρ' Ἀσσαράκοιο καὶ Ἐκτορος αἰπὰ μέλαθρα 145
νηὸν τε ζάθεον Τριτωνίδος, ἔνθα οἱ ἄγχι
δῶματ' ἔσαν καὶ βωμὸς ἀκήρατος Ἐρκείοιο·

140. ἴσα A; tacite corr. Panw.

143. τ' νδ' (sic!) A; τοῦ δ' emend. Rhod.

145. παρ' A et vulgo; correxi. — ἀσσαράκοιο A, Ἀσσαράκοιο C1 et ita corr. Rhod. — καθ' A C1 et vulgo, καὶ recte jam Pauw. emend., quod probarunt Hermann. *Orph.* p. 805, Struv. *programm. pasch.* 1818 p. 9; recepit Lehrs. — μέλαθρα E1.

146. ἔνθα A.

147. De hoc loco Hermann. *Orph.* p. 805 sq. ita exposuit: „ut haec nunc leguntur, Jovis Hercei aedes et ara intelligi debent, ita ut οἷ abundet. Sed probabilius est, domum Paridis intelligi et de Paride dici οἷ; quare scribendum videtur βωμὸν ἀκήρατον, ad quae verba repetendum sit παρὰ. Comparari potest XIII, 433 sqq.“ Eī accurate et scite respondit Struv. *l. c.* p. 9 sq., cujus verba repetenda putavi: „Sed Jovis Hercei aedes et ara vel propterea intelligi nequit, quod de aede Jovis Hercei nusquam ne fando quidem auditum est; de ara mox videbimus. Certissimum est οἷ de Paride dici, qui Eurypylum Trojanis nova auxilia afferentem hospitio excepturus per urbem domum suam ducit, quae cum reliquis domibus regiae Priamidarum familiae in arce Pergamena haud procul a Minervae templo erat. In atrio aedium Priami ara illa Jovis Hercei stabat, ad quam postea Priamus a Neoptolemo occisus est, satis illa a poetis et Graecis et Latinis celebrata; cfr. *nostr.* 13, 222. *Heyne excurs.* 11 *ad libr.* 2. *Aeneid. Cerd. ad Aeneid.* 2, 513. Atque eadem ara Jovis Hercei intelligitur quoque in loco, quem Hermannus affert nostri poetae 13, 432 sqq.

ῶρο δ' ἄρα κτίπος αἰνὸς ὁμοῦ·
(male edita exemplaria
ὁμοῦ sequentibus connec-
tunt) καίοντο δὲ πάντα
Ἀντιμάχοιο μέλαθρα· καταίθετο
δ' ἄσπειτος ἄρη

Πέργαμον ἄμφ' ἑρατὴν περὶ θ'
ἱερὸν Ἀπόλλωνος
νηὸν τε ζάθεον Τριτωνίδος ἄμφι
τε βωμὸν
Ἐρκείου· θάλαμοι δὲ κατεπρήθοντ'
ἑρατεινοὶ

νῖωνῶν Ποιᾶμοιο κ. τ. λ.

atque hic locus cum eo, de quo nunc agitur, collatus vix dubitationem admittere videtur, eandem Hercei aram intelligi debere. Aptissime quoque ἀκήρατος hic βωμὸς dicitur, nondum Priami sanguine respersus. Atque haec sine dubio fuerunt, quae Hermannus suaderent, ut, cum δώματα de aedibus Paridis (sejunctis illis a regia domo Priami, ubi ceteri filii Priami una cum patre habitabant; cfr. II, 6, 242—50. *collat.* 313—317) intelligi debeant, βωμὸς Ἐρκείου vero de ara Jovis Hercei in atrio aedium Priami, locum sic sane corruptum emendatione sanare conaretur. Sed, pace viri doctissimi dixerim, paullo durior haec emendatio mihi videtur. Nam quis unquam ita locutus fuisset, si vel maxime impedito sermone uteretur: *duxit eum domum per urbem praeter monumentum Assarici et Hectoris aedes, praeterque templum Minervae, cui propinqua ipsius erat domus, et praeter aram Jovis Hercei.* Qui ita aliquem duceret, hunc jam praeteriisse suam ipsius domum et ulterius progressum esse omnes crederent. Lubens et ipse propter locos ex ipso nostro allatos et propter adjectum ἀκήρατος aram in

καί μιν ἀδελφειῶν πηῶν θ' ὑπερ ἠδὲ τοκήων
 εἶρετο προφρονέως· ὃ δὲ οἱ μάλα πάντ' ἀγόρευεν·
 ἄμφω δ' ὡς ὀάριζον ἄμ' ἀλλήλοισι κίοντες. 150
 ἦλθον δ' ἐς μέγα δῶμα καὶ ὄλβιον· ἔνθα δ' ἄρ' ἦστο
 ἀντιθέη Ἑλένη Χαρίτων ἐπιειμένη εἶδος·
 καὶ ῥά μιν ἀμφίπολοι πίσυρες περιποιπνύεσκον,
 ἄλλαι δ' αὐτ' ἀπάνευθεν ἔσαν κλειτοῦ θαλάμοιο
 ἔργα τιτυσκόμεναι, ὅποσα δμωῆσιν ἔοικεν. 155
 Εὐρύπυλον δ' Ἑλένη μέγ' ἐθάμβεεν εἰσορόωσα,
 κείνος δ' αὐθ' Ἑλένην· μετὰ δ' ἀλλήλους ἐπέεσβιν
 ἄμφω δεικανόωντο δόμῳ ἐνὶ κηῶεντι·
 δμῶες δ' αὐτε θρόνους δοιῶ θέσαν ἐγγὺς ἀνάσσης·
 αἶψα δ' Ἀλέξανδρος κατ' ἄρ' ἔξετο, παρ δ' ἄρα τῶγε 160

atrio Priami intelligerem; sed cum hoc in lectione recepta fieri nequeat, emendatio vero loci male successerit, optimum mihi videtur nihil in recepta scriptura mutare et utrumque δῶματα καὶ βωμὸς Ἑρκείου de aedibus Paridis intelligere, ut Latini quoque domum et penates conjungere consueverunt. Aram enim Jovis Hercei nisi in omnibus, tamen in longe plurimis priscorum heroum aedibus fuisse ex pluribus locis colligitur, ex quibus duos nunc attulisse sufficiat: alterum *Homeri Od.* 22, 335

— — δίχα δὲ φρεσὶ μερμηήριξεν
 (Phemius)
 ἢ ἐκδὺς μεγάροιο Διὸς μεγάλου
 ποτὶ βωμὸν
 ἐρκείου ἵζοιτο τετυγμένον, ἐνθ'
 ἄρα πολλὰ
 Λαέρτης Ὀδυσσεύς τε βοῶν ἐπὶ μη-
 ρί' ἔβαιον *z. t. λ.*

alterum *Festi*, quem citat Schirppius in *paradox. liter. epist. V.*: *Herceus Jupiter infra conseptum domus cujusque colebatur, quem et deum penetralem appellabant.* Et quod ἀκήρατος haec ara Jovis ante Paridis aedes vocatur, id ad Priami caedem nunc quidem respicere non potest; verum simpliciter *puram*, *sacram* aram significat.“

148. ἀδελφειῶν A; corr. Rhod.

149. ἦρετο A et vulgo; εἶρετο corr. Spitzner. *mant.* p. 251, recepit Lehrs.

150. ὡς A et vulgo; vid. ad ver-
 sum sequentem.

151. ἦλθον A, ἦλυθον emendavit Rhodom., quod receperunt Tychs. Lehrs. Contra ego monui in *emendat.* p. 210 male habere membrorum consociationem: „ambo autem dum sermocinabantur simul euntes, venerunt in magnam opulentamque domum.“ Inde antecedente versu ὡς scripto, hic particula adversativa addita membrorum juncturam mutandam judicavi. — ἐνθ' ἄρα ἦστο A et vulgo, vitioso hiatus, quem ipsum sine dubio evitaturus, non tantum Basileensis corruptiorem etiam scripturam ἐνθ' ἄρ' ἦστο emendaturus Rhod. ἐνθάδ' ἄρ' ἦ., non quod Pauw. ei attribuit ἐνθα δ' ἄρ' ἦστο proposuit. Non recte Lehrs. prius praetulit, quod etiam Spitzn. *v. Gr. her.* p. 154 probavit. Hermannus ἐνθα καθῆστο conjecit.

154. κλυτοῦ A; „κλειτοῦ vel κλεινοῦ.“ RHOD. Prius jure praetulerunt Tychs. Lehrs. Male Dausq. κλειστοῦ conjecit genitivis cum ἔργα junctis.

157. αὐ A, αὐθ' E1, unde recepit Tychs. — ἀλλήλοισ ἐπέεσβιν· * A: vid. ad v. sq.

158. ἀμφὶ δ' ἰκανόωντο A, ἀμφὶ δ' ἰκανώντο C2, ἀμφὶ δεικανόωντο E1C1; „ἀλλήλους an legendum sit, consideretur. ἀμφω δεικ.“ RHOD. Jure non dubitarunt editores. — κηῶεντι A et vulgo; correxi.

160. ἄρ A; tacite corr. Pauw.

Εὐρύπυλος. λαοὶ δὲ πρὸ ἄστεος αὐλὴν ἔθεντο,
ἤχι φυλακτῆρες Τρώων ἔσαν ὀβριμόθυμοι·
αἴψα δὲ τεύχεα θῆκαν ἐπὶ χθόνα, παρὸς δὲ καὶ ἵππους
στῆσαν ἔτι πνεύοντας οἴζυροῖο μόγοιο·

ἐν δὲ φάτιγησι βάλοντο, τὰτ' ὠκείες ἵπποι ἔδουσι. 165

καὶ τότε νύξ ἐπόρουσε, μελαίνετο δ' αἶα καὶ αἰθήρ·
οἱ δ' ἄρα δαῖτ' ἐπάσαντο πρὸ τείχεος αἰπεινοῖο
Κήτειοι Τρωῆς τε· πολὺς δ' ἐπὶ μῦθος ὀρώρει
δαινυμένων· πάντη δὲ πυρὸς μένος αἰθαλόεντος
δαίετο παρὸς κλισίῃσιν· ἐπίαχε δ' ἠπύτα σύριγξ 170
αὐλοῖ τε λιγυροῖσιν ἀρηράμενοι καλάμοισιν,
ἀμφὶ δὲ φορμίγγων ἰαχὴ πέλεν ἱμερόεσσα·

161. δαναοὶ A et vulgo; contra que interpretatur: *adhuc pugnam et bellum spirantes*, ut idem sit atque οἴτ' ἐς πόλεμον μεμάσασιν. Infelicitur: tum enim quartus, non secundus casus ponendus fuit. De ceterorum equis vero cum haec dicantur longi itineris labore exhaustis, patet necessarium esse μόγοιο.

166. μελαίνετό τ' A et vulgo; emend. Spitzner. *observall.* p. 193. — „τ' αἶα deest in C2 spatio relicto.“ TYCHS.

167. οἶδ' A. — αἰπεινοῖο A, αἰπεινοῖο C1, αἰπεινοῖο E1 et ita corr. Rhod.

168. κήδεοί τε A, κηδνοῖτε C1, κήδεοί τε E1; emend. Rhod.

169. πάντη Tychs. Lehrs.

170. ἐπίαχε A; tacite corr. Rhod., sed aliud vitium inferens: ἐπίαχε. — κήριγξ, in marg. σύριγξ C2.

171. Taedet ineptias Pauwii transcribere, qui cum tibia calamus sit unus et simplex, quatuor deinceps profert conjecturas, ut aut αὐλοῖσι λιγυροῖσιν, ἀρηράμενη κ. vel αὐλοῖσι, λ. ἀρηράμενη κ., aut αὐλοῖ τε, λιγυροῖο ἀρηράμενοι καλάμοιο aut utraque scriptura conjuncta αὐλοῖσι, λιγυροῖο ἀρηράμενη καλάμοιο emendetur. Alioquin tibias intelligendas esse, quas bifores vocent poëtae, et quae ex una stirpe ori admoda geminae exierint. Sed quidni tibiae intelligantur ex compluribus calami segmentis compositae?

162. τρώων A. — ὀβριμόθυμοι A.

164. Pauwius in errorem inductus voce δαναοί, de qua ad v. 161 exposui, quum haec de Graecorum equis intelligeret, qui diutius paululum jam a pugna et labore quiescissent, legendum putat μόθοιο, id-

Ἀργεῖοι δ' ἀπάνευθεν ἐθάμβεον εἰσορόωντες

* * * * * εἰσαΐοντες

αὐλῶν φορυγγῶν τ' ἰαχὴν ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων

σύριγγός θ', ἣ δαιτὶ μεταπρέπει ἦδὲ νομεῦσι·

175

τοῦνεκ' ἄρ' οἷσιν ἕκαστος ἐπὶ κλισίῃσι κέλευσε

νῆας ἀμοιβαίῃσι φυλασσέμεν ἄχρισ ἐς ἠῶ,

μὴ σφεας Τρῶες ἀγανοὶ ἐνιπρήσωσι κίοντες,

οἳ ἴα τότ' αἰπεινοῖο πρὸ τείχεος εἰλαπίναζον.

180

ὥς δ' αὐτῶς κατὰ δῶματ' Ἀλεξάνδροιο δαΐφρων

δαίνυτο Τηλεφίδης μετ' ἀγακλειτῶν βασιλῆων·

πολλὰ δ' ἄρα Πριάμός τε καὶ ἄλλοι Τρῶιοι νῆες

ἔξεῖης ἠΰχοντο μιγήμεναι Ἀργείοισιν

* * * * *

173. Vulgo nulla lacuna. „Rectius εἰσαΐοντες.“ RHOD. εἰσορόωντες in-
epte defendit Dausq., videndi utpote
primarii sensus appellationem omni-
bus sensibus quadrare ratus. Alius
generis est quod affert Theocr. I,
149 θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσσει,
et quaequae similia inveniuntur. Po-
tius versum excidisse monui in *emendatt.*
p. 274, cujus haec fuit sententia:

[ἐν πεδίῳ πυρὰ πολλὰ καὶ
ἄσπετον] εἰσαΐοντες.

174. αὐτῶν A et vulgo, cui de-
fendendo frustra adhibet Tychs. B,
466; ἀνδρῶν scripsi ex emendatione
Rhod.

176. ἦσιν et ἐνὶ A et vulgo; οἷ-
σιν jam Rhodom. emend.; utrumque
ego commendavi in *emendatt.* p.
241 sq. his verbis: „plane ineptum
est illud additamentum unumquem-
que in suis tentoriis jussisse naves
custodiri. Potius unusquisque suos
milites jussit alternatim naves custo-
dire, statione ad tentoria h. e. inter
murum navalem atque tentoria capta.
Cfr. VI, 450 οἷσιν ἀμυνέμεναι et
IX, 130 ἐπαύτεε δ' οἷσιν ἕκαστος.
Et similiter II, 47 dictum: πολλοῖς
δὲ καὶ ἄλλοις πῆμα γένηται Ἡμε-
τέροις.“

177. ἀμοιβέῃσι A; ἀμοιβαίοισι
emend. Rhod.; ἀμοιβαίῃσι Pauw.
intulit „nota ellipsi, quam ipsum
φυλασσέμεν suggerit.“ Et retinue-
runt Tychs. Lehrs. Neque ego olim
dissensi in *emendatt.* l. c. provocans
ad V, 157, quo de loco nunc aliter

statui, et ad Homericum illud *μει-
λιχίοισι*. Sed audiamus virum in his
summae auctoritatis Lobeckium in
paralip. Gr. Gr. p. 314: „in Quinti
versibus — quod Dorvillius *ad Cha-
rit.* p. 651 (allatis ἀρχαίη, σεληναίη,
ἀναγκαίη, γαληναίη, Ἀθηναίη) pro
ἀμοιβῆσι dictum esse affirmat, du-
plex patet effugium; nam et *φυλα-
καῖς* intelligi potest ex verbo *φυ-
λάσσειν* ut *δικάσαι μίαν*, et lenissi-
ma mutatione scribi ἀμοιβαίοισι vel
neutrum, ut latine dicitur *mutuis* et
alternis, vel masculinum *τοῖς κατὰ
τὴν σκηνὴν ἀνθρώποις ἐκέλευσεν
ἀμοιβαίοις φυλάσσειν*.“ Ita ipso
Lobeckio dubitante librorum scrip-
turam reliqui, praesertim cum ἀμοι-
βαίοισι nec neutrali sensu videretur
usitatum esse, nec masculino ad
animantes relatum.

178. μὴ σφέας A et vulgo; cor-
rexī. — τρῶες A.

181. μετὰ κλυτῶν A, μετ' ἀγα-
κλειτῶν VNV3, et ita corr. Rhod.,
μετ' ἀγακλυτῶν E1.

183. Post hunc versum lacunae
signa fixi secundum ea, quae in
emendatt. p. 275 exposui. „Hic non
apte dicta videntur verba *αἴση ἐν
ἀργαλήῃ*. Quae si intelliguntur, uti
fecit Rhodom., de adversa fortuna,
in qua ut adjuventur ab Eurypylo
optaverint Trojani, hoc et satis mire
enunciatum, neque etiam vere dic-
tum esset propterea, quod Trojani
eo ipso temporis momento minime
erant afflictis rebus, sed potius
Achille et Ajace mortuis reprimere

αἴσῃ ἐν ἀργαλή· ὃ δ' ὑπέσχετο πάντα τελέσσειν·
αὐτὰρ ἐπεὶ δόρπησαν, ἔβαν ποτὶ δώμαθ' ἕκαστος· 185
Εὐρύπυλος δ' αὐτοῦ κατελέξατο βαιὸν ἄπωθεν,

* * * * *

ἔς τέγος εὐποίητον, ὅπῃ πάρος αὐτὸς ἴαυεν
ἦϋς Ἀλέξανδρος μετ' ἀγακλειτῆς ἀλόχοιο·
κεῖνο γὰρ ἔκπαγλόν τε καὶ ἔξοχον ἔπλετο πάντων·
ἐνθ' ὄγε λέξασ' ἰών· τοὶ δ' ἄλλοσε κοῖτον ἔλοντο 190

μέχρως ἐπ' ἠοιγένειαν ἐϋθρονον· αὐτὰρ ἄμ' ἠοῖ
Τηλεφίδης ἀνόρουσε καὶ ἔς στρατὸν εὐρὺν ἴκανε
σύν τ' ἄλλοις βασιλεῦσιν, ὅσοι κατὰ Ἴλιον ἦσαν·
λαοὶ δ' αὐτίκ' ἔδυσαν ἐν ἔντεσι μαιμώωντες,
πάντες ἐνὶ πρώτοισι λιλαιόμενοι πονέεσθαι· 195

ὥς δὲ καὶ Εὐρύπυλος μεγάλους περικάτθετο γυίοις

jam consternatorum hostium impetus in animo habebant. Cfr. V, 652. VI, 116 sq. Itaque cum ad verbum *μίσησθαι* per praepositionem *ἐν* fere addi soleat accuratior explicatio, *qualis* cogitandus sit congressus (vid. N, 285. E, 386 *μιγήμεναι ἐν δαί.* Φ, 469 *μιγήμεναι ἐν παλάμῃσιν.* Quint. I, 170. IV, 341 *μῖξαι ἐν αἵματι χειρῶς*), ego scribendum esse conjectabam *ἀλλκῆ ἐν ἀργαλή*, hoc ut de pugna dictum esset, ut II, 451. IV, 593. XI, 366. Sed meliora me docuit Hermannus, qui ex verbis quae sequuntur ὃ δ' ὑπέσχετο πάντα τελέσσειν hic quoque versum excidisse acutissime intellexit. Fuit totus locus olim ita fere comparatus:

ἔξείης ἠῤῥοντο μιγήμεναι Ἀργείοισιν

[ὅ σμίνη κρατερῆ καὶ ὑπ' ἔγχεῖ πάντας ὀλέσσειν]

αἴσῃ ἐν ἀργαλή κ. τ. λ.

Cfr. Hom. X, 61 ὃν ῥα — Κρονίδης — αἴσῃ ἐν ἀργαλή φθίσει.

184. ὃδ' A; corr. Tychs.

186. „Legi etiam potest αὐτὸς ipse.“ RHOD. Non probo. Habet enim suam vim vulgata, ut his, qui finita coena in suas quisque domos abierint, opponatur Eurypylus, qui apud Paridem remanens eodem sub tecto, ubi coenaverunt, noctem transiit. Sed cum *κατελέξατο ἔς τέγος εὐποίητον*, quod potius Tragicorum loquendi morem redolet, alienum

videatur ab epica Quinti simplicitate, hic quoque unum versum excidisse statui, quem in *programm.* p. 29 hoc modo supplēvi:

ἦ δμῶές μιν ἄγον δαΐδων
ὑπὸ λαμπομενάων.

Afferri poterat α, 428. 434. τ, 48.

187. ὅπῃ Tychs. Lehrs.

188. ἀγακλειτῆς A; tacite corr. Rhodom.

192. ἴκανεν A et vulgo; correxi.

193. Offendebat particula *τε*, quamquam similiter VI, 380 legitur et XI, 341 illatum est, nec XIV, 478 *σύν τ' ἀλόχῳ καὶ παιδί* ad sequens *καὶ* trahendum videtur. Poterat his locis *ξύν* scribi, sed Quintus non habet nisi adjectivum *ξυὸν γένος* I, 417 et *ξυνοῖσι κτεάτεσσι* VII, 64; poterat *σύν γ'* ut apud Homerum *σύν γε θεοῖσιν* Ω, 430, sed Quintus eam particulam respuit: vid. ad IV, 185. Quare olim versum deesse arbitrabar, quo unus et alter Trojanorum regum nominatus esset. Sed nunc particulas reliqui etiam Manethonis usu firmatas.

194. αὐτίκα ἴσαν A et vulgo; αὐτίκ' ἔδυσαν emend. Herm. *Orph.* p. 745. Commendavit, a Lobeckio etiam idem inventum esse monens Spitzner. *manl.* p. 233 allatis V, 354. VI, 456. IX, 68, in eo tamen falsus, quod αὐτίκα ἔδυσαν scripsit non recte receptum a Lehrsio.

196. περὶ κάτθετο A et vulgo; corr. Wernick. *Tryph.* p. 440.

τεύχεα μαρμαρέησιν ἐειδόμενα στεροπῆσι·
καὶ οἱ δαίδαλα πολλὰ κατ' ἀσπίδα δῖαν ἔκειτο,
ὄππῃσά προσθεν ἔρεξε θρασὺ σθένος Ἡρακλῆος.

ἐν μὲν ἔσαν βλοσυρῆσι γενειάσι λιχμῶντες 200
δοιῶ κινυμένοισιν εἰκότες οἴμα δράκοντες

σμερδαλέον μεμαῶτες· ὃ δὲ σφεας ἄλλοθεν ἄλλον
νηπιαχὸς περ ἐὼν ὑπεδάμνατο· καὶ οἱ ἀταρβῆς
ἔσκε νόος καὶ θυμός, ἐπεὶ Λυὶ κάρτος ἐράκει
ἐξ ἀρχῆς· οὐ γάρ τι θεῶν γένος οὐραنيῶνων 205
ἄπρηκτον τελέθει καὶ ἀμήχανον, ἀλλὰ οἱ ἀλκῆ
ἔσπετ' ἀπειρεσίη καὶ νηδύος ἔνδον ἔοντι.

ἐν δὲ Νεμειαίῳ βίη ἐτέτυκτο λέοντος
ὄβριμου Ἡρακλῆος ὑπὸ στιβαρῆσι χέρεσσι
τειρόμενος κρατερῶς· βλοσυρῆς δὲ οἱ ἀμφὶ γένυσιν 210
αἱματόεις ἀφρὸς ἔσκεν· ἀποπνείοντι δ' ἐράκει.

ἄγχι δὲ οἱ πεπόνητο μένος πολυδειράδος ὕδρης
αἰνὸν λιχμῶσα· καρήατα δ' ἀλγινόμεντα
ἄλλα μὲν ἄρ δέδμητο κατὰ χθονός, ἄλλα δ' ἄεξεν
ἐξ ὀλίγων μάλα πολλά· πόνος δ' ἔχεν Ἡρακλῆα 215
θαρσαλέον τ' Ἰόλαον, ἐπεὶ κρατερὰ φρονέοντε
ἄμφω, ὃ μὲν τέμνεσκε καρήατα μαιμῶντα
ἄρηι ὑπ' ἀγκυλόδοιτι θοῶς, ὃ δὲ καῖε σιδήρω

201. δρακόντων A; δράκοντες V
E1 et ita emend. Rhod. hac notula:
„δράκοντες, vel est enallage cum
periphrasi: οἴμα δρακόντων pro δρά-
κοντες.“ Recte prius Pauw. et ce-
teri probarunt. Vid. ad I, 336 et
cfr. Homericum πελειάσιν ἴθμαθ' ὀμοῖαι E, 778.

202. σφείας A; corr. Tychs. —
ἄλλος A; tacite corr. Rhod.

205. σθένος A; emend. Rhod.

207. De solo Hercule haec dici
ratus inepte Dausq. ἐκίως ε. con-
jecit.

208. τέτυκτο A; τέτ. C1, et ita
corr. Rhod.

209. ὄβριμον A. — ἐπὶ A et
vulgo; ἰπὸ emend. Wernick. Tryph.
p. 53 sq. et Bonit. l. c. p. 1236;
probavit Spitzner. observatt. p. 28;
recepit Lehrs.

210. τειρόμενος A et vulgo; τει-
ρόμενος scribendum esse demon-
strant 212 sq., 220 sq. VII, 462 et

alii loci. — βλοσυροῖς A; correx-
it Pauw. — γένυσιν A, γένυσσι C1.

211. ἀπνείοντι A, ἀποπνείοντι
VNV3 E1, ἀναπνείοντι C1; „ἀπο-
πνείοντι vel ἀπειλείοντι minitanti.“
RHOD. Piget in re clara addere
Brodæum ἀπύοντι ceteris nescio
quomodo correctis, Dausquejum ἀπο-
πύοντι conjecisse.

213. καρήενια V.

214. ἄλλα μὲν οἱ A; ἄλλα ῥά οἱ
emend. Herm. Orph. p. 784, quo
rejecto ipse in emendatt. p. 212 ἄλ-
λα μὲν ἤδη κείτο propter sequens
κατὰ χθονός scripsi. Sed cfr. 252.
258. Tentare possis ἄλλα νύ οἱ, sed
omnium simplicissimum est ἄλλα μὲν
ἄρ, quod Hermannus nuper mihi
suasit. Male Pauw. τέτυκτο conje-
cit. — δέδμητο C1.

216. θαρσαλέοντ' A. — κάρτερὰ
A, κρατερὰ E1, et ita corr. post
Syllburg. Pauw., qui etiam κάρτα
tentat.

αἰθομένω· κρατερὴ δὲ κατήνυτο θηρὸς ὁμοκλή.

ἔξειης δ' ἐτέτυκτο βίη σὺνὸς ἀκαμάτιο 220
ἀφροίων γενύεσσι· φέρειν δέ μιν ὡς ἑτεόν περ
ζῶν ἐς Εὐρυσθῆα μέγα σθένος Ἀλκείδαο.

κεμιάς δ' εὖ ἤσκητο θοῇ πόδας, ἦτ' ἀλεγεινῶν
ἀμφὶ περικτιόνων μέγ' ἐσίνετο πᾶσαν ἀλωήν·
καὶ τὴν μὲν χρυσεῖοιο κεράατος ὄβριμος ἦρως 225
ἀμφοχεν οὐλομένοιο πυρὸς πνείουσαν ἀυτμήν.

ἀμφὶ δ' ἄρα στυγεραὶ Στυμφηλίδες· αἱ μὲν οἴστοις
βλήμεναι ἐν κονίησιν ἀπέπνεον, αἱ δ' ἔτι φύξης
μνωόμεναι πολιοῖο δι' ἠέρος ἐσβεύοντο·
τῆσι δ' ἔφ' Ἡρακλῆος κεχολωμένος ἄλλον ἐπ' ἄλλω 230
ἰὸν αἰεὶ προῖαλλε μάλα σπεύδοντι ἰοικῶς.

ἐν δὲ καὶ Αὐγείαιο μέγας σταθμὸς ἀντιθέοιο

222. ἀλκείδαο A; tacite correxit Rhodom.

223. ἀλεγεινῶν A et vulgo: correxi in emendatt. p. 213 propter sequens μέγ' ἐσίνετο allatis VII, 458. IX, 104.

224. ἐτίνυτο A et vulgo; ἐσίνετο, quod rec. Lehrs., emend. Bonitius l. c. p. 1234 allato I, 399 πόρις — ἐπίσονται ἄλλοθεν ἄλλη σινομένη φρενὰ πάντα. Idem ego jam dudum inveneram: cfr. emendatt. l. c. ubi Theocr. I, 49 de vulpe σινομένα τὰν τρώξιμον et Hes. fragm. CCXXI ed. Göttling. 3 de Iphiclo supra aristas currente καὶ οὐ συνέσκειτο ζωοπόν. Neque vulgatae defendendae adhibeas Hesiod. ε. 247 νέας ἐν πόντῳ Κρονίδης ἀποτίννεται αὐτῶν. In navibus enim homines sunt simul cum ipsis intereunte.

225. χρυσεῖοιο A et vulgo; χρυσεῖοιο corr. Spitzner. observatt. p. 129 et ego emendatt. l. c., rec. Lehrs. De constructione cfr. Nonn. XV, 30 διδυμάονος — κεραίης — Διόνυσον ἐπὶ ζυγᾷ — σύρων, 136 ἄνδρα — ἀνείρουσεν ἀνθιρεῶνος. — ὄμβριμος A.

226. ἀμφέχεν A et vulgo; correxi.

227. „Malle ἄγχι.“ PAUW. Vid. ad V, 17 et Spitzner. observatt. p. 129. — στυμφηλίδες AC12, στυμφηλίδες E1; „codices omnes vitiose.“ TYCHS. στυμφηλίδες corr. Rhod.,

rec. Tychs.; Στυμφηλίδες scripsit Lehrs.: vid. Spitzner. observatt. p. 129—33. Adde Nonn. XIII, 289 Στύμφηλον.

228. αἰδ' A; corr. Tychs.

230. ταῖσι A; corr. Tychs.

231. προῖαλλε A mutilo versu, τε

προῖαλλε C1, προῖαλλε E1; ἐπιπροῖαλλε a et ita emend. Rhod., quod recepit Tychs. Lehrs., et sine dubitatione attulit Spitzner. ad A, 628. Sed Pauw. improbens eandem praepositionem ter repetitam ἰὸν ἄφαρ προῖαλλεν conjecit, quod commendavit Spitzner. observatt. p. 133 sq. allatis XI, 476 ἄφαρ προῖαλλεν οἴστον et IV, 413 ἄφαρ δ' ἀπέκρυσεν ἐθείρας Ὡκὸ βέλος, et cfr. ad V, 15. Sed h. l. cum non de una sagitta, ut illis in locis, verum de iteratis sermo sit, ἄφαρ placere non potest. Placet potius ob hanc ipsam causam αἰεὶ προῖαλλε, quod ex notissimo Homeri loco λ, 608 αἰεὶ βάλλοντι ἰοικῶς desumpsisse videtur. Cfr. Callim. hymn. II, 101 ἄλλον ἐπ' ἄλλω Βάλλον ὡκὸν οἴστον.

232. μέγα σθένος A; μέγας σταθμὸς emend. Tychs., qui vocabulum prima brevi occurrere monet infra v. 342. XIII, 46. Affert etiam η, 89 σταθμοὶ δ' ἀργύρειοι ἐν χαλκίῳ ἔστασαν οἰδῶ.

τεχνήεις ἤσκητό κατ' ἀκαμάτοιο βοείης ·
 τῷ δ' ἄρα θεσπεσίοιο βαθὺν ῥόον Ἀλφειοῖο
 ὄβριμος Ἡρακλέης ἐπαρίνεεν · ἀμφὶ δὲ Νύμφαι 235
 θάμβειον ἄσπετον ἔργον. ἀπόπροθι δ' ἔπλετο τεῦρος
 πυρπνός, ὃν ῥα καὶ αὐτὸν ἀμαιμάκετόν περ εἶντα
 γνάμπε βίη κρατεροῖο κεράατος · οἱ δὲ οἱ ἄμφω
 ἀκάματοι μνῶνες ἐρειδομένοιο τέταντο ·
 καὶ ῥ' ὃ μὲν ὡς μυκηθμὸν ἰεῖς πέλεν. ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ 240
 ἀμφὶ σάκος πεπόνητο θεῶν ἐπιειμένη εἶδος
 Ἴπολύτη · καὶ τὴν μὲν ὑπὸ κρατερῆσι χέρεσσι
 δαιδαλέου ζωστήρος ἀμερσέμεναι μενεαίνων
 εἶλκε κόμης ἵπποιο κατ' ὠκέος · αἶ δ' ἀπάτερθεν
 ἄλλαι ὑποτρομέεσκον Ἀμαζόνες. ἀμφὶ δὲ λυγραῖ 245
 Θρηκίην ἀνὰ γαῖαν ἔσαν Διομήδεος ἵπποι
 ἀνδροβόροι · καὶ τὰς μὲν ἐπὶ στυγερῆσι φάτνησιν

233. „Adjectivum pro adverbio *τεχνηέντως*. Estque enallage generis. Nisi malis *τεχνίτις* ἤσκησε *artifex elaboraverat*.“ RHOD. — *τεχνείης* C1.

235. ὄβριμος A.

238. βίη A, βίη vertendo expressit Rhod.: *fregit valido cornu violenter (comprehensum)*, et tacite reposuit Pauw., qui idem unde genitivi pendeant nescius *γνάμπε λαβῶν* inepte conjecit. Sed vide ad v. 225, cfr. infra v. 244 *εἶλκε κόμης*. Ω, 515 *γέροντα δὲ χειρὸς ἀνέστη*. De re cfr. Apoll. Rhod. III, 1306 sq., et musculos tumescentes Theocr. I, 41 — 44. XXII, 48 sq.

239. *κνῶνες* A, *μνῶνες* V, et ita corr. Rhod. — *ἐρειδομένοι τέταντο* A, ε. *τέταντο* C2; *ἐρειδομένοιο τέταντο* emend. Rhod., *ἐρειδομένοι ἐτέταντο* C1 et ita conjecit Dausq., quod ipsum aut *ἐρειδομένω ἐτέταντο* Rhodomanniano praetulit Pauw., quia οἱ praecedens vix a participio suo divelli possit. Tam bene auctorem suum Batavus noverat. Recte *Tychs.*, „amat Quintus,“ inquit, „istam loquendi formam.“ Amat etiam clausulam trisyllabam.

244. ὠκέας V. — αἶδ' A.

245. „Forte ἄγχι.“ RHOD. Idem C12: sed vid. ad v. 227.

247. ἀνδροβόροι AE1C12 „codd.“ TYCHS. „ἀνδροβόροι pro ἀνδρο-

βόροι. Ortus est nobis hic error librarius, ut plerique alii, ex vitiosa et semibarbara Graeci sermonis pronunciatione: ubi β (ut et φ, et ν in diphthongis) eodem sono quo f pronunciat. Cur ergo non adsuefacimus tandem juventutem scholasticam ad veram illam et genuinam antiquae Graeciae literarum enunciationem? et nos ipsi quod male didicimus, bene tandem et magno cum Graecae literaturae incremento et fructu dedocemur? An non pudet nos aliquando bestias hac in re habere magistros, et harum tamen vocibus quotidie nos erudientibus aures dociles non accommodare? Certe βῆ βῆ ovium vox apud Cratinum crasse crassa Minerva praeditis docet β non f, sed b esse: et η sonandum non ut i, sed ut e crassum, medium inter a et e; cuius posterioris vim nobis occinunt, si modo non surdisimus, etiam ad ravim capellae suo illo *μηκᾶσθαι*; ubi *μηῆ* non *mi* (sicut oves in suo *βληχᾶσθαι* non *bli* sed *blē*) nobis occlamant. Nonne *κακοφωνότεροι* sumus canibus ipsis, qui suum antiquum illud Aristophanicum *αῦ αῦ* (unde *βαύζω* et *αῦω* est) graecissant, ubi nobis libet ejus loco *af af* (ut ita loquar) barbarissare. Quid? quod *κόκκυξ* cum suo *κοκκύζειν* sonum ν literae probare debebat, eam esse u Gallicum

αὐτῷ σὺν βασιλῆι κακὰ φρονέοντι δάϊξεν.

ἐν δὲ καὶ ἀκαμάτοιο δέμας πέλε Γηρουνηῶς
τεθναότος παρὰ βοσσί· καρήατα δ' ἐν κονίησιν

(quod vulgo scribitur *ī*), non *i*. Sed ut a brutis ad homines ascendamus; rustici Germaniae superioris quando suum *pfeu* (quod Graecum *φεῦ* est) efferunt, nonne praecipiant Grammaticis, *φ* non *f* sed *ph* esse, ubi *π* cum spiritu *e* compressis labris emittendum. Vulgus Suevicum rectissime pronunciat diphthongum *ai* in *Kaisar*; cum literatoribus fere omnibus sit *e* et quidem acutum. Auscultent Grammatistae puellas ad canabula *εἶα εἶα* cantillantes; utrum *ει* sit *i* an *ei*. Devenio a bestiis et vulgo ad eruditos. His non ignotas esse decebat has (ut vocant) maximas seu regulas Catholicas. Ut lingua est mentis interpres, ita literae sunt linguae ministrae et enunciatrices. Hinc scriptio pronunciationis amanuensis. Ut a mente linguae, sic a lingua scripturae commendata fideliter reddenda sunt. Hinc quod scriptum est, ut scriptum est, integre legi debet: propter diversa pronunciationis officia diversae sunt literarum figurae et appellationes. Et contra, ut diversa est notatio, diversa etiam pronunciatio. Item litterae distinctae non sunt confundendae. Tum diphthongi non ut monophthongi sunt efferendae. Quid ergo diphthongos non legunt ut duas conjunctim vocales? ut *αι* et *ε*, *αν*, *ει*, *η*, *ευ*, *ηυ*, *οι*, *φ*, *ου*, *ωυ*, *υι* sit *αι*, *αι*, *ει*, *ευ*, *οι*, *ου*, *υι*. Cur distribuunt mutas in tenues, medias et aspiratas, si *δ* non mollius quam *τ*, *θ* non cum spiritu et sibilo (quale *s* blaesum est) enunciant? Cur *β* cum *φ*, *γ* cum *χ* confundunt? Cur *ο* distinguunt in minus et majus, si illud non exiliter ut in nostro *ὄλ* (olivum), hoc non crasse et rustice ut in Teutonico *brot* (*βρωτός*), Latino *Roma* ipsis sonet? Si Graecorum non vellent, at Germanorum deberent Prosodiam in elemento *v* animadvertere: quando Graecum *πῦρ* *fūr* vocali nativa et germana proferunt. Jam quid obstat? Hoc quod DION Chrysostomus initio Troicae orat. conqueritur: difficile esse

homines vera docere: sed multo difficilius dedocere falsa. At res exigui momenti. Imo maximi. Fundamentum enim est Graecae linguae, quae totius philosophiae mater est. Quo labefactato non mirum et bonam hujus aedificii partem jam pridem corruisse, reliquam vero ruinam paullo post secuturam minari. Hoc qualicumque Epeisodio notas has alioqui parum jucundas interpolare volui. RHOD. Insignem querelam, quam indignatio diu animo concepta et fota viro egregio extorsit, praetermittere nefas duxi, et ne quid ab illo ad Quintum scriptum desideraretur, et quoniam magnam ejus sermonis partem nostris quoque temporibus adscribi posse patet. Nam, ut de Graecae Latinaeque linguae pronunciatione taceam, ut pessimum versuum declamandorum morem vel in histrionibus qui optimi habentur obvium praeteream, quotusquisque hodie vel pagellam vernaculo et pedestri sermone conscriptam scite recitare valet? Quando tandem vera et popularis nobis emerget eloquentia? Non prius, opinor, quam ejus mater progenita fuerit: dicendi in vera republica libertas et efficacia. — Sed redeo ad Quintum. Apud eum Dausquejus praeter Rhodomannianum etiam *ἀνδροσόφοι* et *ἀνδροφάγοι* proposuit, quas conjecturas prae illa jure rejecit Pauw. — *ὑπὸ* A et vulgo; *ἐπι* emend. Wernick. *ad Tryph.* p. 53 et Bonit. *l. c.* p. 1236 ex *δ*, 535 *βοῦς ἐπὶ φάτινῃ*, et jam Rhod. vertendo *ad praesepia*, probavit Spitzner. *observatt.* p. 28, recepit Lehrs. Cfr. Nonn. I, 209. XIV, 1 *παρὰ φάτινῃ*, 260 *ἀγχόδι φάτινῃς*. — *φάτινῃς* A, *φάτινῃσι* emend. Rhodom., Pauwio *στυγεροῦς ἄρα φάτινῃς* conjiciente.

248. „Verborum cohaerentia mallet δάϊξεν.“ PAUW.

250. *τεθνεώτος* Tychs. ex conj., quem secutus est Lehrs. Sed vide ad I, 821. — *κάρη* δέ μιν A, *καρήατα* δ' V, *καύρατα* E1; „*κάρη* δέ οἱ (per apocopen pro *κάρηνα*)

- αἱματόεντα κέχυντο βίη ῥοπάλοιο δαμέντα·
 πρόσθε δέ οἱ δέδμητο κύων ὀλωάτατος ἄλλων
 Ὕρθρος, ἀνηρῶ ἑναλίγκιος ὄβριμον ἀλκήν
 Κερβέρω, ὅς ῥά οἱ ἔσκεν ἀδελφεός· ἀμφὶ δ' ἔκειτο
 βουκόλος Εὐρυτίων μεμορυγμένος αἵματι πολλῶ. 255
- ἀμφὶ δὲ χρούσα μῆλα τετεύχαστο μαρμαίροντα
 Ἐσπερίδων ἀνὰ πρέμνον ἀκήρατον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῶ
 σμερδαλέος δέδμητο δράκων· ταὶ δ' ἄλλοθεν ἄλλαι
 πτώσθουσαι θρασὺν νῖα Διὸς μεγάλοιο φέβοντο.
 ἐν δ' ἄρ' ἔην μέγα δεῖμα καὶ ἀθανάτοισιν ιδέσθαι 260
- Κέρβερος, ὃν ῥ' ἀκάμαντι Τυφωεὶ γείνατ' Ἐχιδνα
 ἄντρον ὑπ' ὀκρυόεντι μελαίνης ἀρχόδι νυκτός,
 ἀμφ' ὀλοῆσι πύλῃσι πολυκλαύτου Ἀΐδαο
 εἰργων νεκρὸν ὄμιλον ὑπ' ἠερόεντι βερέθρῳ·
 ῥεῖα δέ μιν Διὸς υἱὸς ὑπὸ πληγῆσι δαμάσσας 265
- ἦγε καρηβαρέοντα παρὰ Στυγὸς αἰπὰ ῥέεθρα,
 ἔλκων οὐκ ἐθέλοντα βίη πρὸς ἀήθρα χῶρον
 θαρσαλέως. ἐτέτυκτο δ' ἀπόπροθεν ἄγκυα μακρὰ
 Καυκάσου· ἀμφὶ δὲ δεσμὰ Προμηθεὸς ἄλλυδις ἄλλα
 αὐτῆς σὺν πέτρῃσιν ἀναρρήξας ἀραρυίας 270

vel *καρήματα* δ'." RHOD. Posterior quod etiam infra v. 279 legitur recte praetulerunt; Hermann. *Orph.* p. 897 *κάρη* δέ οἱ probavit. Malae sunt Pauwii conjecturae *κάρηνα* δέ vel *κάρηνα* δ' οἱ vel *κάρηνα* μὲν ἐν z.

251. βίη A; tacite corr. Rhod.

252. πρ' ὅθε A (sic).

253. ὄρθρος A, Ὕρθρος VNV123 L12 C12a; Ὕρθρος (sic: quamquam *Orthrus* vertit) emend. Rhod., quam formam apud Hesiod. Theog. 293 cum plurimis codd. tuetur Goettlingius. — ὄμβριμος A, codd. iidem et vulgo; ὄμβριμον emend. Rhodom., tum ὄμβριμῶ; sed illud jure praetulit Pauwius, jureque mireris ne a Lehrsius quidem receptum.

256. ἄρχι hic quoque conj. Pauw. — *τετεύχαστο* A; corr. Rhod. hac notula addita: „notetur praeterit. pass. irregulare Ionicum, qualia sunt *τετόφασται*, *λελέχασται*, *πεπέφασται*, *πεφράδασται*, *φρούχασται*, *ἐστάλαται*, *ἐσπάρασται*."

257. ἄρ A.

258. ταίδ' A.

261. ἀκάματι A; ἀκάμαντι E1 C12, et ita corr. Dausq.

262. Tychsenius non recte *Νυκτός* scripsit. Nihil indicatur nisi tenebris obductam fuisse speluncam. Rem ex Hesiodo Theog. 301 sq. hausit:

*ἐνθα δέ οἱ σπέος ἐστὶ κάτω κοίλη
 ὑπὸ πέτρῃ*

*τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τε θεῶν θνη-
 τῶν τ' ἀνθρώπων.*

264. νεκρῶν A, νεκρὸν E1, νε-
 ω
 κρον C1 et ita corr. Rhod.

267. λήθεα A, ἀήθεα V12 et ita emend. Rhod.: vid. ad II, 638. Inepte Brodaeus *ἀληθεα*, Dausq. *ἀγη-
 θεα* conjecerunt.

268. *θαρσαλέως* δ' ἐτέτυκτο ἀπό-
 προσθεν AE1, quod corr. Rhod. hac nota adscripta: „δ' post *ἐτέτυκτο* posui et in voci sequenti σ elimi-
 navi."

270. ἀναρρήξας ἅμα γυίοις A et vulgo; quod ineptum esse jam Pauwius vidit, cujus verba haec sunt: „Illud ἅμα copulandum est cum *δεσμὰ αὐτῆς σὺν πέτρῃσιν*, vincula

λῦε μέγαν Τιτῆνα· λυγρὸς δὲ οἱ ἀγχόθι κεῖτο
αἰετὸς ἀλγινόνεντι δέμας βεβλημένος ἰῶ.

Κενταύρων δ' ἐτέτυκτο πολυσθενέων μέγα κάρτος
ἀμφὶ Φόλοιο μέλαθρον· ἔρις δ' ὀρόθυνε καὶ οἶνος
ἀντίον Ἡρακλῆι τεράατα κεῖνα μάχεσθαι· 275

καὶ ὅ' οἱ μὲν πεύκησι περὶ δηθέντες ἔκειντο,
τὰς ἔχον ἐν χεῖρεσσι μάχης ἄκος· οἱ δ' ἔτι μακροῆς
δηριόωντ' ἐλάτῃσι μεμαότες, οὐδ' ἀπέληγον
ὑσμίνης· πάντων δὲ καρῆατα δεύετο λύθρω
θεινομένων ἀνὰ δῆριν ἀμείλιχον ὡς ἐτεόν περ· 280
οἴνω δ' αἶμα μέμικτο, συνηλοίητο δὲ πάντα
εἶδατα καὶ κρητῆρες ἐὔξεστοί τε τράπεζαι.

Νέσσον δ' αὖθ' ἐτέρωθι παρὰ ῥόον Εὐηροῖο
κείνης ἐκπροφυγόντα μάχης ὑπεδάμνατ' οἷστῶ
ἀμφ' ἐρατῆς ἀλόχοιο χολούμενος. ἐν δ' ἐτέτυκτο 285
ὀβροῖμου Ἀνταίοιο μέγα σθένος, ὃν ῥα καὶ αὐτὸν

una cum ipsis scopulis, ut sic γνί-
οις Herculem respiciat, cujus mem-
bris et manibus id factum. (Hoc
quidem fieri nequit.) „Si γνίοις cum
interprete referas ad Prometheus,
cujus membra cum scopulis avelle-
bantur una, sententia, ut nihil de
verborum syntaxi dicam, inepta est:
nam sic in vinculis nihilominus hae-
sisset miser. At vincula manibus
evulsit Hercules, et cum altius infixā
essent, una cum illis evulsit scopu-
los.“ Ego varia tentavi, quorum
ἀναρορήξας Αἰὸς νίος et ἄ. μέγα
θύων hodie certe mentione dignum
videtur. Sed his aliisque praesta-
bat ἀραροῖαις, quod emend. Struv.
minor *observatt.* p. 16 ex Σ, 275.
Ω, 318. Quint. I, 143, maxime au-
tem ex M, 134 coll. Quint. XI, 402.
Probavit etiam Hermannus. Cfr.
Nonn. II, 267 ἀναρορήξειε δὲ πέτρας.

274. πόλοιο A; corr. Rhodom. —
μέλεθρον V.

276. πεύχεσι A, πεύχεσσι E1 C1;
corr. Rhod. — περιδηθέντες A et
vulgo; quamquam jam Rhod. recte
vertit: „et pars quidem inter piceas
prostrati jacebant.“ Inde jam in
emendatt. p. 213 vocem dispescen-
dam monui — idemque jam monuerat
Pauw. — nisi forte περικλινθέν-
τες scribendum sit. Centauros enim
irruisse piceis aliisque arboribus

armatos, Herculem autem eos sagit-
tis alium super alium prostravisse.
Cfr. Apollod. II, 5, 4. Apoll. Rhod.
I, 64. Prius nunc sufficere videbatur.

281. συνηλοῖωτο A et vulgo, quod
factum ab ἀλλοῖω, *immutare*, hoc
quidem loco defendit Spitzn. *mant.*
p. 260, qui XI, 472 et XIV, 523
recte συνηλοῖητο ab ἀλοῖάω deriva-
tum vindicavit allatis Opp. Hal. III,
575. Cyneg. I, 268. Verum hoc ver-
bum Ἐπίκις usitatum hic quoque
restituendum fuit. Cfr. Hom. I, 568
ἀλοῖα. Theocr. X, 48 ἀλοῖωντας.
XXII, 128 συνηλοῖησε. Apud Non-
num hae formae inveniuntur: ἀλοῖη-
θέντα XI, 59. XXXI, 7. ἀπηλοῖη-
σε X, 59. XIII, 152. XV, 36. 47.
XVII, 210. XVIII, 237. XXII, 264.
XXV, 238. XXVIII, 52. XXX, 138,
229. XXXVI, 277. XXXVII, 654. XLV,
174. XLVI, 307. XLVII, 487. ἀλοῖ-
ητήρ XIV, 399. XVII, 237. XXV,
201. 318. XXVII, 25. 105. XXXII,
231. XXXVI, 149. XXXIX, 20. XLIII,
45. XLVI, 228. XLVIII, 25. Alterum
verbum mere prosaicum est.

283. αὖθ' A et vulgo; αὖθ' VN
V123 et ita ed. Lehrs. — ἐτέρωθε A
codd. et vulgo; corr. Spitzner. *ob-*
servatt. p. 73 sq. — παραροῖον A;
corr. Rhod.

285 ἐρατεινῆς V.

286. ὀμβροῖμου A.

ἀμφὶ παλαισμοσύνης ἄμοτον περιδηριόοντα
ὕψου ἀειράμενος κρατερῆς συνέαξε χέρεσσι.

κεῖτο δ' ἐπὶ προχοῆσιν ἐυρρόου Ἑλλησπόντου
ἀργαλέον μέγα κῆτος ἀμειλίχοισιν οἴστοις 290
βλήμενον· Ἡσιόνης δὲ κακοὺς ἀπελύετο δεσμούς.

ἄλλα δ' ἄρ' Ἀλκείδαο θρασύφρονος ἄσπετα ἔργα
ἄμφεχεν Εὐρυπύλοιο διοτρεφέος σάκος εὐρύ.
φαίνεται δ' ἴσος Ἄρηι μετὰ στίχας αἴσδοντι·

Τρωῆς δ' ἀμφιέποντες ἐγρήθεον, εὖτ' εἰδόντο 295
τεύχεά τ' ἠδὲ καὶ ἄνδρα θεῶν ἐπιειμένον εἶδος·
τὸν δὲ Πάρις ποτὶ δῆριν ἐποτρύνων προσέειπε·

„χαίρω σεῖο κίοντος, ἐπεὶ νύ μοι ἦτορ ἔολπεν
Ἄργείους μάλα πάντας οἴζυρῶς ἀπολέσθαι
αὐτῆς σὺν νήεσιν, ἐπεὶ βροτὸν οὐποτε τοῖον 300
ἔδρακον ἐν Τρώεσσι ἐυπτολέμοισί τ' Ἀχαιοῖς·

ἀλλὰ σύ, πρὸς μέγαλοιο καὶ ὄβριμου Ἡρακλῆος,
τῷ μέγεθός τε βίην τε καὶ ἀγλαὸν εἶδος ἔοικας,
κείνου μνωόμενος φρονέων τ' ἀντάξια ἔργα

θαρσαλέως Τρώεσσι δαΐζομένοις ἐπάμυνον, 305
ἦν πως ἀμπνεύσωμεν· ἐπεὶ σέγε μούνον οἴω
ἄστεος ὀλλυμένοιο κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀλέξαι.“

ἦ μὲγ' ἐποτρύνων· ὃ δέ μιν προσεφώνεε μύθῳ·
„Ποιαμίδη μεγάρθυμε, δέμας μακάρεσσι εἰκῶς,
ταῦτα μὲν ἀθανάτων ἐνὶ γούνασιν ἐστήρικται, 310
ὅς τε θάνη κατὰ δῆριν ὑπέοβιον ἠὲ σαωθῆ·

ἡμεῖς δ', ὥσπερ ἔοικε καὶ ὡς σθένος ἐστὶ μάχεσθαι,
στηθόμεθα πρὸ πόληος· ἔπειτα δὲ καὶ τὸδ' ὁμοῦμαι,

288. ἀειράμενος A, ἀράμενος C1, ἀειράμενος V123, et ita corr. Rhod. — κρατερῆς A et codd.; correxit Tychs. — συνέαξε C1; συνέαγξε pessime conjecit Pauw.: vid. ad IV, 226.

291. Ἡσιόνης A; corr. Rhod.

293. ἀμφέχεν A et vulgo; correxi.

296. τεύχεα A et vulgo; τεύχεά τ' emend. Herm. Orph. p. 745, quod recte recepit Tychs.

297. ἐποτρύνων ποτὶ δῆριν AVE1 C12, quod mutavit Rhod. hac nota addita: „ποτὶ δῆριν remigrare jussi ante ἐποτρύνων.“

298. ἐπεὶ A; corr. Tychs. — ἔολπεν A et vulgo; ἔολπεν corr. Spitzn. observatt. p. 218, recepit Lehrs.

300. αὐταῖς A; corr. Tychs. — οὐπω A; οὐποτε emend. Rhod.

301. τρώεσσι et v. 305. τρώεσσι A.

302. ὄβριμου A.

306. ἀναμπνεύσωμεν A; emendavit Rhod. Male Pauw. ἦν που ἀναμπνεύσωμεν conjecit.

307. ἀλύξαι A; ἀλέξαι VNV3 E1 et ita emend. Rhod. addens: „vel ἀλέξιν.“

311. σαωθῆναι A; mutavit Rhod. hac nota addita: „sustuli ναί in fine.“ Et σαωθῆ VE1.

μὴ πρὶν ὑποστρέψειν, πρὶν ἢ κτάμεν ἢ ἀπολέσθαι. ‘

ὡς φάτο θαρσαλέως· Τρωῆς δ’ ἐπὶ μακρὰ χάροντο. 315

καὶ τότε Ἀλέξανδρόν τε καὶ Αἰνείαν ἐρίθνυμον

Πουλυδάμαντά τ’ εὐμελίην καὶ Πάμμονα διῶν

Δηίφοβόν τ’ ἐπὶ τοῖσι καὶ Αἴθικον, ὃς περὶ πάντων

Παφλαγόνων ἐκέκαστο μάχῃ ἐνὶ τλήναι ὄμιλον,

τοὺς ἅμα λέξατο πάντας ἐπισταμένους πονέεσθαι, 320

ὅπως δυσμενέεσβιν ἐνὶ πρώτοισι μάχωνται

ἐν πολέμῳ· μάλα δ’ ὄκα κίον προπάροιδεν ὄμιλον·

προφρονέως δ’ οἴμησαν ἀπ’ ἄστεος· ἀμφὶ δὲ λαοὶ

πολλοὶ ἔπονθ’, ὥσειτε μελισσάων κλυτὰ φύλα

ἡγρεμόεσβιν ἐοῖσι κατηρεφέος σίμβλοιο 325

ἐκχύμεναι καναχηδόν, ὅτ’ εἶαρος ἤμαρ ἴκηται·

ὡς ἄρα τοῖσιν ἔποντο βροτοὶ ποτὶ δῆριν ἰοῦσι·

τῶν δ’ ἄρα νισσομένων πολὺς αἰθέρα δοῦπος ἴκανεν

314. πρὶν γ’ corr. Sylburg. Pauw., quorum hic etiam γε πρὶν tentat; quo melius με πρὶν (cfr. supra v. 15) scriberetur. Sed satius duxi vulgatam retinere secundum ea, quae Hermann. *Oroph.* p. 790 sq. collegit. Cfr. Dorvill. *l. c.* p. 586.

315. τρωῆς A.

317. πολυδάμαντά τ’ εὐμελίην A; utrumque corr. E1 C1 Sylb. Pauw.

318. „Aethicus alibi non memoratur.“ HEYN. — περί A; correxit Tychs.

319. ἐνὶ A et vulgo; ἐνὶ correxit Spitzn. *mant.* p. 230, recepit Lehrs.

321. Propter ejusdem praepositionis viciniam Pauw. conj. ἐπὶ πρώτοισι.

323. Male Pauw. προφρονέως τ’ conjecit.

324. ὥσει τε Tychs. Lehrs.

325. διηρεφέος A et vulgo, quod Dausq., quia summam per artem alvearia contexta sint, in εἰσις δι’ ἐϋρραφέος mutaturus erat; κατηρεφέος scripsi ex emendatione Struvii minoris, qui in *observatt.* p. 17 ita dicit: „Non facile dixeris, quid sit διηρεφῆς σίμβλος. Interpres Latinus vertit: bene tectus, quasi sit κατηρεφῆς vel ἐπιηρεφῆς, ut σίμβλοι appellantur ab Hesiodo *Theog.* vv. 594 et 598. Schneiderus in *lex. s.*

h. v. de significatione dubitat. Patruus in schedis, hac interpretatione rejecta, idem esse vult, quod διόροφος, duplici tecto instructus. Fortasse scribendum est κατηρεφῆς, quo adjectivo utitur Quint. XI, 362 Achaeorum testudinem cum domo bene tecta comparans φαίης κεν μεγάροιο κατηρεφῆς ἔμμεναι ἔρκος.“

326. ἐσσύμεναι A et vulgo; ἐκχύμεναι, nisi lacuna subsit, restituendum dixi in *emendall.* p. 213. Contradixit Struv. *l. c.* ex Quinto II, 331 δῖεσθαι λέοντα σταθμοῖο. V, 70 ἀναδέσθαι πόνητον. VII, 410 ἀνέρχεσθαι διαπίδοιο. X, 324 ἔρρειν δόμοιο allatis, quorum primum tantum et postremum comparari potest. Verum apud Epicos non, quaecumque defendi possunt, sed quae usitata et sollemnia sint, probanda esse teneto. Itaque ἐκχύμεναι rescripsi memor II, 259 σφῆκεσσιν εὐκίσιες ἐξεχέοντο. ϑ, 515 ἰππόθεν ἐκχύμενοι. Apoll. Rhod. I, 880 μέλισσαι Πέτρης ἐκχύμεναι σιμβληίδος legi.

327. περί A; ποτὶ emend. Rhod.

328. ὀρώρει A et vulgo; „αἰθέροι vel pro ὀρώρει ἴκανεν.“ RHOD. Contradicit Pauw.; et alios epicae constantiae ignaros contradicturos praevideo. Tamen usitatum recepi etiam ex sententia Spitzneri *observatt.* p. 268.

αὐτῶν ἢ δ' ἵππων· περὶ δ' ἔβρεμεν ἄσπετα τεύχη.

ὡς δ' ὅποταν μέγαλοιο βίη ἀνέμοιο θοροῦσα 330

κινήσῃ προθέλυμνον ἄλῶς βυθὸν ἀτρυγέτοιο,

κύματα δ' ὄκα κελαινὰ πρὸς ἠϊόνας βοόοντα

φῦκος ἀποπτύωσιν ἐρευγομένοιο κλύδωνος,

ἠχὴ δ' ἀτρυγέτοισι παρ' αἰγιαλοῖσιν ὄρωρεν·

ὡς τῶν ἐσσυμένων μέγ' ὑπέβραχε γαῖα πελώρη. 335

Ἄργεῖοι δ' ἀπάνευθε πρὸ τείχεος ἐστιχόωντο

ἄμφ' Ἀγαμέμνονα δῖον· αὐτὴ δ' ἔπλετο λαῶν

ἀλλήλοισ ἐπικεκλομένων, ὄλοοῦ πολέμοιο

ἀντιάαν καὶ μήτι καταπτώσοντας ἐνιπὴν

μίμνειν παρ νήεσσιν· ἐπειγομένῳ δὲ μάχεσθαι 340

* * * * *

Τρωσὶ δ' ἄρ' ἐσσυμένοιισι συνήντεον, εὔτε βόεσσι

329. Particulam τ' post αὐτῶν inserit Spitzner. *mant.* p. 205, eamque recepit Lehrs. Contradixit Bonitius *l. c.* p. 1233, qui loco XI, 304 ἀνέρες ἢ δ' ἵπποι nos moneri ait, ut cautius versemur in adhibendis exemplis Homericis ad emendandum Quinti textum. Adhibuerat *A*, 525. *N*, 684, quibus locis in versus clausula legitur ἵπποι τε καὶ αὐτοὶ et αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι. Eodem modo necessaria est particula ad metrum apud Quintum III, 681. IV, 86. V, 621. VII, 683 (non 682). X, 2, quos locos Spitzner. *observatt.* p. 52 ad defendendam suam sententiam adduxit. Unus restat III, 721 ἵππων τ' αἰζήων τε, qui quodammodo afferri poterat. Contra ipse Spitzner. VII, 729 ἵππων ἢ δὲ βοῶν. VIII, 235 αὐτῶν ἢ δ' ἵππων adscripsit, quibus etiam particulam obtrudit, quam his tribus locis non positam fuisse jam apparebit. — Cum Rhodom. vertisset: *arma firmissima strepulant*, Pauwius ἄσπετα adverbii loco esse et cum ἔβρεμεν cohaerere monuit. Fallitur: tum enim περὶ δ' ἄσπετον ἔβρεμε τεύχη scribendum erat. Sed ἄσπετα potius sunt *innnumera*: vid. Spitzner. *observatt.* p. 6.

332. ἠϊόνας *A*, ἠϊόνας *C1* et ita corr. Rhod. Cfr. *P*, 263—65.

336. ἐξεχέοντο *A* et vulgo; ἐστιχόωντο emend. Rhod., quod propter ἄμφ' Ἀγαμέμνονα δῖον praeferendum esse monuit Pauw. Addere

poterat verbis πρὸ τείχεος vulgatam respui. Cfr. *B*, 92. *Γ*, 266. 341. *A*, 432. *Σ*, 577.

339. ἐνισπὴν *A*; corr. Rhod.

340. ἐμνεῖαν *E1*. — ἐπειγομένων μάχεσθαι *A* et vulgo: locum appictis asteriscis constitui secundum ea, quae in *programm. l. c.* p. 15 sq. dixi: „In his unde aptus sit genitivus ἐπειγομένων incertum est, qui ad λαῶν certe propter interjectorum nubem referri nequit. Rhodom. cum ἐνιπὴν conjunxit hoc modo: *reformidantes fremitum (hostium) impellentium (suos) ad pugnam*. Quod qui suo jure vituperavit Pauw. ne ipse quidem aliquid melius excogitavit, cum aut καταπτύοντας aut ἐπειγομένους scribi jussit, quorum prius plane absurdum est. Potius cum et v. 337 Agamemnonis injecta sit mentio idemque in comparatione quae sequitur v. 347 γάννται δὲ μετὰ σφίσι βουκόλος ἀνὴρ respiciatur, lacunam hic quoque esse putaverim ita fere explendam:

— — — ἐπειγομένῳ δὲ μάχεσθαι

[πάντες ἐφ' βασιλῆι μέγ' ἐμμεμαῶτες ἔποντο].“

Olim ἐπειγομένοι δὲ μάχεσθαι Τρωσὶν ἐπεσσυμένοιισι tentaveram. Cur prorsus repudiarerim μάχεσθαι dictum ad II, 154.

341. τρωσὶ *A*.

πόρτιες ἐκ ξυλόχοιο ποτὶ σταθμὸν ἐρχομένησιν
 ἐκ νομοῦ εἰαρινοῖο κατ' οὔρεος, ὅππότε ἄρουραι
 πυκνὸν τηλεθάουσι, βρούει δ' ἄλις ἀνθεσι γαῖα,
 πλήθει δ' αὐτε κύπελλα βοῶν γλάρος ἠδὲ καὶ οἰῶν, 345
 μυκηθμὸς δ' ἄρα πουλὺς ὀρίνεται ἔνθα καὶ ἔνθα
 μισρομένων, γάνυται δὲ μετὰ σφίσι βουκόλος ἀνήρ·
 ὡς τῶν ἀλλήλοισι μετεστυμένων ὀρυμαγδὸς
 ὠρώρει· δεινὸν γὰρ αὐτεον ἀμφοτέρωθεν·
 σὺν δὲ μάχην ἐτάσσουσαν ἀπείριτον· ἐν δὲ Κυδοιμὸς 350
 στρωφᾷτ' ἐν μέσσοισι μετ' ἀργαλέοιο Φόνοιο·
 σὺν δ' ἔπεσον ῥινοὶ τε καὶ ἔγχεα καὶ τρυφάλεια
 πλησίον· ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἴσον πυρὶ μαρμαίρεσκε·
 φρίξε δ' ἄρ' ἐγγείησι μάχῃ· περὶ δ' αἵματι πάντη
 δεύετο γαῖα μέλαινα δαΐζομένων ἠρώων 355
 ἵππων τ' ὠκυπόδων, οἷθ' ἄρμασιν ἀμφεκέχυντο,
 οἱ μὲν ἔτ' ἀσπαίροντες ὑπ' ἄξοσιν, οἱ δ' ἐφύπερθεν
 πίπτοντες· στυγερὴ δὲ δι' ἠέρος ἔσσυτ' αὐτῆ·
 ἐν γὰρ δὴ χάλκειος ἔρις πέσεν ἀμφοτέροισι·
 καὶ ῥ' οἱ μὲν λάεσσιν ἀταρτηρῶς ἐμάχοντο, 360
 οἱ δ' αὐτ' αἰγανέησι νεηκέσιν ἠδὲ βελέεσσιν,
 ἄλλοι δ' ἀξίνησι καὶ ἀμφιτόμοις πελέεεσσι
 καὶ κρατεροῖς ξιφέεσσι καὶ ἀγχεμάχοις δοράτεσσιν,
 ἄλλος δ' ἄλλο χέρεσσι μάχης ἀλκτῆριον εἶχε.

345. οἰῶν A; corr. Pauw.

346. μυκηθμὸς τε πολὺς mutilo versu A; μ. τ' ἐπὶ πουλὺς C1; μὲγ' vel μάλ' inserit Rhod., quorum posterius receperunt Tychs. Lehrs.; τάχ' ὀρίνεται vel ἐνορίνεται conj. Dausq., τ' ἄρα πουλὺς ὀρίνεται Pauw. Hoc probavi, mutato τέ in δέ quoniam hoc membrum versui 343 adnectendum est. Possis etiam δὲ πολὺς σφιν scribere.

347. μετὰ σφίσι Tychs. Lehrs.

348. ὀρυγμαδὸς A; tacite corr. Pauw.

349. ὠρώρει A, ὠρώρει E1, et ita corr. Rhod.

350. Κυδοιμὸς et v. 351 Φόνοιο literis majusculis ego scripsi.

352. σὺν A.

353. ἴσον A. — μαρμαίρεσκειν A et vulgo; correxi.

354. φρίξε A et vulgo; correxi. — πάντη Tychs. Lehrs.

357. ὑπ' ἔγχεσιν A et vulgo, quod recte damnavit Pauw., quia quae antecedunt non ad hastas sed ad currus pertinent. Recepi igitur quod idem emendavit ὑπ' ἄξοσιν alato Π, 378 ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἐπιπτον Πρηνέες ἐξ ὀρέων. Ab epico sermone abhorreret si quis abusus eo quod in E1 ἐπέγχεσι legitur ἐν ἔντισι de equimis instrumentis scripturus esset. — οἷθ' A.

358. αὐτῆ A; em. Pauw.

359. χάλκειος A; corr. Rhod.

360. Rhod. pro λάεσσιν h. l. ξιφέεσσιν conjecit, quod jure rejecit Pauw. Hic quidem *eminus* pugnatur. Vid. ad v. 363.

361. οἱ A. — νεηκέσσι A; tacite corr. Rhod.

362. ἀμφι. πελ. Cfr. Wernick. ad Tryph. v. 254.

363. κρατεροῖς repositurus erat, multo pejus Dausq. κρατερῆσι λαγηῖσι

- πρῶτοι δ' Ἀργεῖοι Τρώων ὄσαντο φάλαγγας 365
 βαιὸν ἀπὸ σφείων· τοὶ δ' ἔμπαλιν ὀρμήσαντες
 αἵματι δεῦρον Ἄρηα μετ' Ἀργείοισι θορόντες·
 Εὐρύπυλος δ' ἐν τοῖσι μελαίνῃ λαίλαπι ἴσος
 λαὸν ἐπώχετο πάντα καὶ Ἀργείους ἐνάριζε
 θαρσαλέως· μάλα γὰρ οἱ ἀάσπετον ὤπασε κάρτος 370
 Ζεὺς ἐπίηρα φέρων ἐρικυδέϊ Ἡρακλῆϊ·
 ἐνθ' ὄγε καὶ Νιρῆα θεοῖς ἐναλίγκιον ἄνδρα
 μαρναμένον Τρώεσσι βάλεν περιμήκει δουρὶ
 βαιὸν ὑπὲρ πρότμησιν· ὃ δ' ἐς πέδον ἤριπε γαίης·
 ἐκ δέ οἱ αἶμ' ἐχύθη, δεύοντο δέ οἱ κλυτὰ τεύχη, 375
 δεύετο δ' ἀγλαὸν εἶδος ἄμ' εὐθαλέεσσι κόμησι·
 κεῖτο δ' ἄρ' ἐν κονίησι καὶ αἵματι σὺν κταμένοισιν,
 ἔρνος ὅπως ἐριθηλὲς ἐλαίης εὐκείαιοιο,
 ἦντε βίη ποταμοῖο κατὰ ῥόον ἠχῆεντα
 σὺν τ' ὄχθης ἐλάσῃσι βόθρον διὰ πάντα κεδάσσας 380
 ῥιζόθεν, ἣ δ' ἄρα κεῖται ὑπ' ἀνθεσι βεβριθυῖα·
 ὡς τῆμος Νιρῆος ἐπὶ χθονὸς ἄσπετον οὐδας
 ἐξεχύθη δέμας ἧῦ καὶ ἀγλατῆ ἔρατεινῆ·
 τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Εὐρύπυλος μεγάλ' εὐχέτο δηωθέντι·
 „κεῖσό νυν ἐν κονίησιν, ἐπεὶ νύ τοι εἶδος ἀρητόν 385

καὶ ἀγχεμάχοις vel κρατερῆς ἐλά-
 τρησι. Pauw. ad v. 360 recte vi-
 dit h. l. κρατεροῖς ξιφέεσσι
 reponendum esse, quia *cominus* pu-
 gnatur. Propius a vulgata abesset
 κρατερῆς μελίησι, sed vid. O,
 710 sqq.

ἀλλ' οἷον ἐγγύθεν ἰστάμενοι ἐνα
 θυμὸν ἔχοντες
 ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι
 μάχοντο

καὶ ξίφεσιν μεγάλοισι καὶ
 ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.

Hinc patet gladios omitti non po-
 tuisse hastis bis commemoratis.

365. τρώων A.

366. σφείων A; corr. Rhod. —
 τοῖσ' A.

367. Inepte Pauw. ἐπ' Ἀργ. conj.

370. οἱ ὤπασε κάρτος mutilo versu
 A et codd. omnes, nisi quod C1
 κάρτος ἰδ' ἀλκῆν habet. Rhod.
 ἀάσχετον inseruit, quod receperunt
 Tychs. Lehrs.; in *τῷ ἀάσπετον*, quod
 praefereendum esse demonstravit
 Spitzner. *observatt.* p. 7. Dausq.
 κάρτος ἰόντι conjecit.

372. Νηρῆα A; „Νιρῆα et sic
 ubique.“ RHOD.

373. τρώεσσι A.

374. ὄδ' A.

375. Inepte Pauw. δέ τοι conj.

377. κεῖτο γὰρ A et vulgo, quod
 emendandum fuit. Neque enim cau-
 sa, cur sanguine maduerit, reddi-
 tur, sed nova res adjicitur, Nirei
 vel cruentati amabilis facies.

378. εὐκτεάτοιο A, εὐκτεάνοιο
 Pauw. conj. Rhodomannum inter-
 pretem — *divitis oleae* — secutus.
 Sed praestabat Scaligeranum εὐκτεά-
 τοιο, quod recepit Tychs.: vid. ε,
 60 κέδρον εὐκ.

380. Cfr. ad v. 193. — ἐλάσῃσι
 A; corr. Tychs. — κεδάσσας A;
 corr. Tychs.

381. ἦδ' A. — ἀνθεσσι A; ta-
 cite corr. Rhod.

382. Νηρῆος A; cfr. ad v. 372.

384. τῷ δ' ἐπὶ A et vulgo; τῷ
 δ' ἄρ' ἐπ' emend. Hermann. *Orph.*
 p. 745, recepit Lehrs.

385. ἐπεὶ A. — ἀρητόν· A.

οὔτι λιλαιομένω περ ἐπήρκεσεν, ἀλλὰ σ' ἔγωγε
νοσφισάμην βιότοιο λιλαιόμενον περ ἀλύξαι·
σχέτλιος, οὐδ' ἐνόησας ἀμείνονος ἀντίον ἐλθών·
οὐ γὰρ κάρτεϊ κάλλος ἀνὰ κλόνον ἰσοφαρίζει.“

ὡς εἰπὼν κταμένοιο περικλυτὰ τεύχε' ἐλέσθαι 390
μήδει' ἐπεσσύμενος· τοῦ δ' ἀντίος ἦλθε Μαχάων
χωόμενος Νιρῆος, ὃ οἱ σχεδὸν αἶσαν ἀνέτλη·
δουρὶ δέ μιν στονόεντι κατ' εὐρέος ἦλασεν ὦμον
δεξιτεροῦ, σύτο δ' αἶμα πολυσθενέος περ ἐόντος·
ἀλλ' οὐδ' ὡς ἀπόρουσεν ἀταρτηροῖο κυδοιμοῦ, 395
ἀλλ' ὡς τίς τε λέων ἢ ἄγριος οὔρεσι κάπρος
* * * * *

μαίνεται' ἐνὶ μέσσοισιν, ἕως κ' ἐπιόντα δαμάσση,
ὅς ῥά μιν οὔτασε πρῶτος ὑποφθάμενος δι' ὀμίλου·
τὰ φρονέων ἐπόρουσε Μαχάωνι, καὶ ῥά μιν ὄκα
οὔτασεν ἐργχείη περιμήκει' τε στιβαρῆ τε 400
δεξιτερόν κατὰ γλουτόν· ὃ δ' οὐκ ἀνεχάζει' ὀπίσσω,
οὐδ' ἐπιόντ' ἀλέεινε, καὶ αἵματος ἐσσυμένοιο·
ἀλλ' ἄρα καρπαλίμως περιμήκεα λᾶαν ἀείρας
κάββαλε κακ κεφαλῆς μεγαθύμου Τηλεφίδαο·
τοῦ δὲ κόρυς στονόεντα φόνον καὶ κῆρ' ἀπάλακκεν 405
ἐσσυμένως· ὃ δ' ἔπειτα κραταιῶ χάσαστο φωτὶ
Εὐρύπυλος μᾶλλον, μέγα δ' ἀσχαλόων ἐνὶ θυμῶ

386. Pierson. *verisimm.* p. 228 repetitum verbum, quo jam Pauw. offensus est, expulsurus οὔτι ἀγαλλομένω scripsit allato I, 575 sq. Sed Nireum quidem formam suam *jactasse* nusquam dictum: mortem effugere *studuisse* consentaneum est. Cfr. ad III, 152. Accedit, quod Piersoniano hiatus infertur Quinto vix tolerabilis.

388. *σχέτλιε* A, *σχέτλιος* ex c. Hermanni recepit Lehrs.: vid. ad III, 114.

389. οὔτ' ἄρ A; οὐ γὰρ C1, et idem emend. Pauw., recep. Tychs. Lehrs.; οὐδ' ἄρ Rhodom. legisse videtur *al* interpretatus.

391. μήτ' A, μηδέ τ' V, μήδει' NV3E1, et ita emend. Rhod., rec. Tychs. Lehrs.; ὥρτο C1, ὥρνυτ' c. Brod., μήτ' Dausq.

392. Νιρῆος A: cfr. ad v. 372. — ὅς A et vulgo; ὃ ex emend. Hermanni *Orph.* 784 rec. Lehrs.

396. Post hunc v. lacunam esse hujus sententiae: *quem in montium recessibus multi venatores adoriantur* bene perspexit Struv. *min. observatt.* p. 37.

401. ὃδ' A.

404. *κακκεφαλῆς* A; *κακκεφαλῆν* conj. Pauw. recep. Tychs. Lehrs., male. Nam et Homerus ϑ , 85. ψ , 156. ω , 317 et Quintus V, 505 tantum *κακ κεφαλῆς* dixere; neque ab hoc aliae similes locutiones absunt, ut *κατὰ κράτος* III, 333. 524. VI, 94; *κακ κορυφῆς* X, 266; *κατὰ — καρῆνον* XIII, 334: cfr. I, 236. 743. III, 155. VI, 393. 545. 563. VIII, 165. XIII, 392. XIV, 582. Quamquam simili modo promiscue etiam quartum casum poni non ignoro, ut supra v. 401, infra 522. 588. 635: cfr. II, 403. III, 62. 239.

406. ὃδ' A.

407. *Εὐρύπυλος· μέγα δ' ἀσχαλόων* mutilo versu A et omnes codd.,

ὠκὺν διὰ στέροιο Μαχάονος ἤλασεν ἔγχος·
αἰχμὴ δ' αἱματόεσσα μετάφρενον ἄχρως ἵκανεν·
ἤριπε δ' ὡς ὅτε ταῦρος ὑπὸ γναθμοῖσι λέοντος· 410
ἀμφὶ δέ οἱ μελέεσσι μέγ' ἔβραχεν αἰόλα τεύχη·
Εὐρύπυλος δέ οἱ αἶψα πολύστονον εἰρύσασα' αἰχμὴν
ἐκ χροὸς οὐταμένοιο, καὶ εὐχόμενος μέγ' αὐτεῖ·

„ἄ δειλ', οὐ νύ τοι ἦτορ ἀρηράμενον φρεσὶ πάμπαν
ἔπλετ', ὃς οὐτιδανός περ ἐὼν μέγ' ἀμείνονι φωτὶ 415
ἄντα κίεσ' τῷ καὶ σε κακὴ λάχε δαίμονος Αἴσα·
ἀλλὰ σοὶ ἔσβει ὄνειρα, ὅτ' οἰωνοὶ δατέονται

nisi quod in C1 ad marg. αἶψα adscriptum. „Initio aliquid desideratur, ἄχρως vel ἄσχετον, aut αἰνὰ μάλ', valde, majorem in modum; vel tale quippiam.“ RHOD. Dausq. E. μεγάλανχος· ὃ δ' ἄ., Tychs. ἦ ῥως E. μ. δ' ἄ. conjecit, postea tamen ut lenius praetulit E. μεγάθυμος ἰδ' ἄ. receptum etiam Lehrsio, particula male posita. Propter eandem causam improbandum quod in emendatt. p. 214 conjeci E. πολὺ μάλλον ἰδ' ἄ.; contra aut quod ibidem praeterea proposui μάλλον ἔτ' E., μέγα δ' ἄ. — vid. infra XIV, 216 — aut E. μάλλον, μέγα δ' ἄ. reponendum fuit; quorum hoc ut lenius praetuli. Alterum utrum a Quinto scriptum esse sponderim. Eurypylos enim cum jam antea furore in Machaonem, a quo vulneratus esset, inflammaretur (v. 393—99), lapide insuper ictus magis etiam incenditur. Similia apud Epicum vix dici potest quam saepe occurrant. Aliquot locos indicare placet. Simplex μάλλον habes E, 208. Θ, 252. I, 585. M, 414. Ξ, 441. O, 380. 726. Π, 211. T, 16 μ. ἔδν χόλος. Φ, 136 et ι, 480. ρ, 458. σ, 387 χολώσατο κηρόθι μ. Ψ, 418. 447. Ω, 222. 568. α, 89. B, 334. δ, 419. λ, 208. ο, 198. σ, 162. τ, 117.; porro ἔτι μ. I, 678. Ξ, 97. 362. β, 202. ι, 13. λ, 214. σ, 88. 268. 347. ψ, 231, et μάλλον ἔτ' α, 322; tum πολὺ μάλλον I, 700. Ψ, 386. 429. Venio ad Quintum: ibi habes IV, 84 νῦν μάλλον — μαχώμεθα δυσμενέεσσι; II, 255 καὶ ὃ' ἔτι μ. Μαίνει' ἐπ' Ἀντιλόχῳ; IX, 230 ἔτι μ. Ἴππους ὀτρύνεσκεν· ib. 284 τοὶ δ' ἔτι μάλλον ἐς Ἄρεος ἔργον

ἔρουσαν. Omnium autem frequentissime Nonnus ejusmodi utitur aggerationibus sive per simplex μάλλον V, 539. VI, 81. XV, 249. 308. XVI, 65. 377. XVII, 133. XX, 53. XXIII, 252. XXVII, 95. XXIX, 8. 47. XXXI, 49. XXXIII, 155. XXXV, 398. 465. XXXVII, 315. 434. XXXVIII, 97. XXXIX, 115. XL, 360. 566. XLI, 111. 420. XLVI, 309. 352. XLVII, 306. XLVIII, 665. 671. 676. — sive per ἔτι μάλλον XIX, 255. XXII, 290. XXXV, 107. XLII, 104. 353. — sive per πολὺ μάλλον II, 84. V, 586. VIII, 35. 89. XI, 150. 484. XVI, 182. XIX, 336. 344. XXX, 23. XL, 27. XLII, 211. XLVII, 302. XLVIII, 122. 469. — sive per πλέον XVI, 211. XXIX, 45. XXXI, 80. 126. XXXVII, 390. XXXVIII, 217. 347. XLII, 30. 31. 84. 158. 352. 354. XLIII, 12. XLIV, 283. XLVII, 35. 667. XLVIII, 12. 491. 492. Et haud scio an ex Epicum quodam Apollod. I, 6 ipsa verba hauserit ὡς δὲ ἐκράτησαν οἱ θεοὶ τῶν Γιγάντων, Γῆ μάλλον χολώθεισα — γεννᾷ Τυφῶνα.

410. γναθμοῖο A et vulgo; γναθμοῖσι ego emendavi: cfr. V, 392. IX, 244. XII, 492.

411. δέ οἱ C1, et ita corr. Rhod., rec. Tychs. Lehrs. probante Hermanno Orph. p. 806. At ne quis ex VIII, 408. XI, 153 μελέεσσι ἐπέβραχεν conjiciat, μελέεσσι ab ἀμφὶ aptum, οἱ solemnimore additum est. — αἰόλα A et vulgo; corr. Lehrs.

414. δειλ' Tychs. Lehrs. vitiose. — οὐ A et vulgo; corr. Spitzner. observatt. p. 114.

417. ἀλλὰ σοὶ A et vulgo; correxi.

- σάρκα τειν καμένιοιο κατὰ μόθον· ἢ ἔτ' ἐέληπ
 νοστήσειν καὶ ἐμεῖο μένος καὶ χεῖρας ἀλύξειν;
 ἐσοὶ μὲν ἰητῆρ, μάλα δ' ἦπια φάρμακα οἶδας, 420
 τοῖς πίσυνοσ τάχ' ἔολπασ ὑπεκφυγέειν κακὸν ἦμαρ·
 ἀλλ' οὐ μὰν οὐδ' αὐτὸσ ἀπ' ἠνεμόεντοσ Ὀλύμπου
 σεῖο πατῆρ τεὸν ἦτορ ἔτ' ἐκ θανάτοιο σαώσει,
 οὐδ' εἴ τοι νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην καταχεύῃ.“
 ὧσ φάτο· τὸν δ' ὄγε βαιὸν ἀναπνεῖων προσέειπεν· 425
 „Εὐρύπυλ', οὐδ' ἄρα σοὶ πολὺν χρόνον αἰσιμόν ἐστί
 ζῶειν, ἀλλὰ σοὶ ἄγχι παρίσταται οὐλομένη Κῆρ
 Τρώϊον ἀμ πεδίον, τῶ καὶ νῦν αἰσυλα ῥέξεισ.“
 ὧσ φάμενον λίπε θυμόσ· ἔβη δ' ἄφαρ Ἄϊδοσ εἴσω·
 τὸν δὲ καὶ οὐκέτ' ἔοντα προσηΐδα κύδιμοσ ἀνῆρ· 430
 „νῦν μὲν δὴ σύγε κείσο κατὰ χθονόσ· αὐτὰρ ἔργωγε
 ὕστερον οὐκ ἀλέγω, εἰ καὶ παρὰ ποσσὶν ὄλεθροσ
 σήμερον ἡμετέροισι πέλει λυγρόσ· οὔτι γὰρ ἄνδροσ
 ζῶομεν ἦματα πάντα· πότμοσ δ' ἐπὶ πᾶσι τέτυκται.“
 ὧσ εἰπὼν ὀνόταξε νέκυν· μέγα δ' ἴαχε Τεῦκροσ, 435

418. ἐτι ἔληπ A et vulgo; ἔτ' ἐέληπ ex Hermanni correct. Orph. p. 745 rec. Lehrs.

419. καὶ ἔμεῖο (sic!) A; καὶ ἐμεῖο VNV123E1a, et ita corr. Rhod.

421. ἐολπασ A et vulgo; ἔολπασ ex correct. Spitzneri observall. p. 218 rec. Lehrs.

422. ἠερόεντοσ A et vulgo; •quod perperam *aerium* Olympum vertunt. Sed jure jam Pauwio vox dubia erat, qua distingui putabat Olympum coelestem in aëre ab Olympo in terra. Verum ἠερόεις ut apud Homerum ceterosque ita etiam apud Quintum *obscurum, tenebricosum* significat: vid. IV, 35. V, 95. VI, 264. VII, 300. XI, 377. XII, 450. XIII, 484. XIV, 466. 495. Pauw. ἀστερόεντοσ conjecit, quod semel legitur XIII, 483 de sidere, et etiam de Homericō *αἰγλήεντοσ* cogitasse videtur. Sed patet poetam ἠνεμόεντοσ scripsisse: vid. VII, 562. XIV, 414. 422.

424. εἴ τι A, εἴ τιν E1, εἴ τοι C1, et ita corr. Rhod. — ἀμβροσίη V.

425. τόνδ' A.

426. Εὐρύπυλε A; corr. Rhod. — σοι πολὺν A, σοὶ πολὺν VNV3C1a, et ita corr. Rhod., cujus alteram

conjecturam σοὶ γε πολὺν rec. Tychs. Lehrs. Vid. II, 852 sq.

οὐ θην οὐδ' αὐτὸσ δηρὸν βέη,
 ἀλλὰ τοι ἦδη
 ἄγχι παρῆσθηεν θάνατοσ καὶ μοῖ-
 ρα κραταίη.

427. ἀλλὰ σοὶ A et vulgo; correxi.

428. ἀμπεδίον A et vulgo; corr. Lehrs. — τῶ περ A et vulgo (τό περ C1), quod emendavi secundum II, 86. 327. III, 644. VI, 416. VII, 568. IX, 387. XI, 294. XII, 245. XIII, 255. 382. 414. XIV, 147. 255. Et cfr. ad I, 506. — ῥέξεισ A C1; corr. Rhod.

430. οὐκ ἔτ' A et vulgo; correxi.

431. σὺ κείσο A, κείσο σύγε C1; et σύγε κείσο emend. Rhod.

432. καὶ εἰ A et vulgo; corr. Gerhard. lectt. *Apoll.* p. 160.

435. οὐταξε A et vulgo, quam inhumanitatem Pauw. recte judicat ab Eurypylo alienam, quae si ab illo admissa esset, clarius sine dubio ea res exposita foret. Inde nihil est quod quis provocet ad X, 371—75, ubi Hectoris corpus a ceteris Graecis cum irrisione laeditur. Non satis placet quod Pauwio in mentem venit ὤθησε vel ὤθεσε,

ὡς ἴδεν ἐν κονίῃσι Μαχάονα· τοῦ γὰρ ἄπωθεν
εἰστήκει μάλα πάγχυ πονεύμενος· ἐν γὰρ ἔκειτο
δῆρις ἐνὶ μέσσοισιν· ἐπ' ἄλλω δ' ἄλλος ὀρώρει·
ἄλλ' οὐδ' ὡς ἀμέλησε δεδουπότος ἀνδρὸς ἀγανοῦ
Νηρῆος θ', ὃς κείτο παρ' αὐτόθι· τὸν δ' ἐνόησεν 440
ὑστερον ἀντιθέοιο Μαχάονος ἐν κονίῃσιν·

αἴψα δ' ὄγ' Ἀργείοισιν ἐκέκλετο μακρὰ βοήσας·
„ἔσσυσθ', Ἀργεῖοι, μηδ' εἴκετε δυσμενέεσσι
ἔσσυμένοις· νῶϊν γὰρ ἀάσπετον ἔσσει' ὄνειδος,
αἶ κε Μαχάονα δῖον ἅμ' ἀντιθέω Νηρῆι 445
Τρωῆς ἐρυσσάμενοι ποτὶ Ἴλιον ἀπονέωνται·

ἄλλ' ἄγε δυσμενέεσσι μαχώμεθα πρόφρονι θυμῷ,
ὄφρα δαΐκταμένους εἰρύσσομεν ἢ καὶ αὐτοὶ
κείνοις ἀμφιθάνωμεν, ἐπεὶ θέμις ἀνδράσιν αὕτη·
* * * * *

οἷσιν ἀμννέμεναι, δηλοῖς μὴ κύρμα γενέσθαι· 450

quamquam quis II, 863 afferre possit. Verum est quod Hermann. conjecit ὀνόταζε (cfr. Hesiod. ε. 258), quod verbum recte h. l. dici poterat de Eurypylo moribundi admonitionem acerbe respuente.

436. Pauw., quia hoc modo cadentem Machaonem videre non potuisset, οὐ γὰρ ἄ. conjecit, hiatus certe suspecto. Sed recte vulgata. Causa enim affertur, cur non prius animadverterit Machaonem pugnantem et Eurypylo succumbentem. Ea vero haec erat, quod non juxta eum, sed paullo remotius pugnabat.

437. πάγχυ A; tacite corr. Rhod.

438. Rhod. conj. ὄρουεν. Non opus.

440. Νηρῆος A; em. Rhod., sed τ' Tychs. Lehrs., quod notat Spitzn. *observall.* p. 96. — παρ' αὐτόθι A et vulgo; correxi. — τόνδ' A.

443. ἔσσυ' A et cdd. Schowi, ἔσσυτε C1; „ἔσσυσθ' vel ἴσασθ'“. RHOD. Utroque non contentus olim Spitzner. *mant.* p. 242 sq. ὄρουσθ' ex Homero scripsit, verum sententia retractata ἔσσυσθ' multis epianaleptois exemplis defendit *observall.* p. 77—79. — ἔσσυμένοισι et

444. δυσμενέεσσι A E1 C et cdd. Schowi; mutato ordine locum sanavit Rhod., inepte vulgatam Pauwio et Dausquejo defendentibus. — νῶϊ

γὰρ ἄσπετον ε. A et cdd. Schowi, νῶϊν γ. ἄ. ε. E1, νῶϊ γὰρ ἔσσειται ἄσπει' δ. C12; em. Rhod.

445. Νηρῆϊ A.

446. τρωῆς ἐρυσσάμενοι A; corr. Tychs. — ἀπονέονται A; em. Rhod.

448. εἰρύσσομεν A; corr. Tychs. — ἢ ῥά καὶ A; accentum tantum mutavit Tychs.; ἢ καὶ ex Quinti more emendavit Spitzn. *observall.* p. 134 sq.

449. ἀμφι θάνωμεν A et vulgo; correxi. Post hunc versum vulgo nulla lacuna.

450. μῆδ' ἄλλοις A et vulgo, quae cum praecedentibus connecti non posse jam Pauw. intellexit, male conjiciens μὴ τ' (sic!) vel μὴ ἄλλοις. Tychs., „subjectum,“ inquit, „mutatur. Esse debebat μὴ ἄλλοις κύρμα γένωνται.“ Ego locum constitui secundum ea, quae in *emendall.* p. 275 exposita sunt: „Neque quid μῆδέ neque quid ἄλλοις sibi velit, explicari ulla ratione potest. Post θέμις ἀνδράσιν αὕτη interpungendum esse atque tum versum excidisse Hermannii est sententia, quam confirmatam alio loco II, 160 θέμις νύ τοι ἀνδράσιν αὕτως sine haesitatione amplectendam arbitror. Quum autem incertum sit quid versu omisso dictum fuerit, certa emendatione v. 450 restitui

οὐ γὰρ ἀνδρωτί γε μετ' ἀνδράσι κῦδος ἀέξει.“

ὡς ἄρ' ἔφη· Δαναοῖσι δ' ἄχος γένετ'· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτοῖς
πολλοὶ γαῖαν ἔρευθον ὑπ' Ἄρει δηωθέντες
μαρναμένων ἐκάτερθεν· ἴση δ' ἐπὶ δῆρις ὀρώρει.
ὄψε δ' ἀδελφειοῖο φόνον στονόεντα νόησε

455

βλημένου ἐν κονίῃ Ποδαλείριος, οὐνεκα νηυσὶν
ἦστο παρ' ὠκυπόροισι τετυμμένα δούρασι φωτῶν
ἔλκε' ἀκείόμενος· περὶ δ' ἔντεα δύσατο πάντα
θυμὸν ἀδελφειοῖο χολούμενος· ἐν δέ οἱ ἀλκῇ
σμερδαλέον στέρνοισιν ἀέξετο μαιμῶντι

460

ἔς πόλεμον στονόεντα· μέλαν δέ οἱ ἔξεεν αἶμα
λάβρον ὑπὸ κραδίῃ· τάχα δ' ἔνθορε δυσμενέεσσι
χερσὶ θοῆσιν ἄκοντα τανυγλώχινα τινάσδων·

εἶλε δ' ἄρ' ἔσσυμένως Ἀγαμήστορος νιέα δῖον

Κλεῖτον, ὃν ἠΰκομος Νύμφη τέκεν ἀμφὶ ρεέθροις

465

Παρθενίου, ὅστ' εἶσι διὰ χθονὸς ἠΰτ' ἔλαιον

πόντον ἐπ' Εὐξείνου προχέων καλλίροον ὕδωρ·

ἄλλον δ' ἀμφὶ κασιγνήτῳ κτάνε δήιον ἄνδρα

Λᾶσσον, ὃν ἀντίθεος Προνόη τέκεν ἀμφὶ ρεέθροις

nequit. Fortasse tamen ejusmodi
quid poëta dederat:

[ἔσθλοῦ δ' ἔστιν ἄνακτος
ἀποκταμένοις ἐνὶ χάρμῃ]
οἴσιν ἀμνόμενοι, δηίοις μὴ
κύρμα γενέσθαι.

Cfr. E, 487 μήπως — ἀνδράσι δυσ-
μενέεσσι ἐλωρ καὶ κύρμα γένεσθε,
coll. P, 151. 272.“ Cfr. Apoll.
Rhod. III, 209, ubi legendum ἢ γὰρ
σφι δίκη θεσμοῖο τέτυκται.

451. „Non convenit γὰρ post le-
gem dictam de suis defendendis:
malim οὐδ' ἄρ' ἀνδρωτί γε.“
PAUW. Sed si talis lacuna, qua-
lem ad v. antecedentem indicavi,
hic subsesse statuitur, eo melius
hic versus quadrat, quoniam supra
v. 444 sqq. dictum erat *magnum
fore dedecus Achivis*, si Machaonem
et Nireum Trojani abrupissent.

452. ἄρ A. — γένετο A; corr.
Rhod.

455. νόησεν A et vulgo; correxi.

456. κονίης conj. Struv. min. ob-
serv. p. 19: sed vid. ad I, 621.

457. τετυμμένα A et vulgo; τε-
τυμμένα emend. Bonit. p. 1238 et
ante eum Spitzner. observ. p. 18,

recepit Lehrs. — δούρατι A et vul-
go; emendavi.

458. ἔλκε A et vulgo; correxi. —
ἀκείόμενος A; tacite corr. Rhod. —
Erat cum ex V, 354 suspicabar δύ-
σατο θύων, quod sane Podalirio
grassanti accommodatius esset.

460. σμερδαλέοισι A, σμερδαλέοις
C1; σμερδαλή em. Rhod., σμερδα-
λέον Pauw., quod commendatum
Quinti usu jure recepit Tychs.: vid.
II, 352. III, 37. 146. 510. VI, 202.
460. VII, 471. 500. VIII, 60. 68.
327. IX, 299. X, 63. XI, 153. 417.
XIV, 455. — στέρνεσσι C1.

464. ἄρ A. — ἔγαμήστορος AE1
C12; „scripsi Ἀγαμήστορος, ε ini-
tiali in α converso.“ RHOD.

465. Κλεῖτον A; „forte Κληῖτον.“
RHOD. Sed in versione habet *Cli-
tum*, unde Κλεῖτον recte Pauw. com-
mendavit, recepit Tychs.

466. ἔλασος A, ἔλασος C1; ἔλαι-
ον in versione (*olei modo*) expres-
sit Rhod., idemque Dausq. Brod.
Pauw. data opera commendarunt,
allatis B, 754; Strab. IX, p. 441
Cas. (p. 673 Alm.); Plin. N. H. IV,
8, sect. 15; Lucan. VI, 375 sq.

469. ἀντίθεον A et vulgo; ἀντί-

- Νυμφαίου ποταμοῖο μάλα σχεδὸν εὐρέος ἄντρου, 470
 ἄντρου θηητοῖο, τὸ δὴ φάτις ἔμμεναι αὐτῶν
 ἰρὸν Νυμφάων, ὅποσαι περὶ μακρὰ νέμονται
 οὔρεα Παφλαγόνων καὶ ὅσαι περὶ βοτρυνέσσαν
 ναίουσ' Ἡράκλειαν· ἔοικε δὲ κείνο θεοῖσιν
 ἄντρον, ἐπεὶ ῥα τέτυκται ἀπειρέσιον μὲν ιδέσθαι 475
 λαΐνεον, ψυχρὸν δὲ διὰ σπέος ἔρχεται ὕδωρ
 κρυστάλλω ἀτάλαντον, ἐνὶ μυχάτοισι δὲ πάντη
 λαΐναιοι κρητῆρες ἐπὶ στρυφελῆσι πέτροησιν
 αἰζηῶν ὡς χερσὶ τετυγμένοι ἰνδάλλονται·
 ἄμφ' αὐτοῖσι δὲ Πᾶνες ὁμῶς Νύμφαι τ' ἐρατειναὶ 480
 ἰστοὶ τ' ἠλακάται τε καὶ ἄλλ' ὅσα τεχνήεντα
 ἔργα πέλει θνητοῖσι, τὰ καὶ περὶ θαῦμα βροτοῖσιν
 εἶδεται ἐρχομένοισιν ἔσω ἰεροῖο μυχοῖο·
 τῷ ἐνὶ δοιαὶ ἔνεισι καταβασίαι τ' ἄνοδοι τε,
 ἧ μὲν πρὸς βορέαο τετραμμένη ἠχήμεντος 485
 πνοιᾶς, ἧ δὲ νότιο καταπτίον ὑγρὸν ἀέντος,

θεος, quod correxi emendat. p. 214, jam Rhod. vertendo (*Diva Pronoë*) expressit.

470 sqq. Imitatus est locum nobilissimum V, 103—112. Quousque etiam illo tempore licentia spuria inveniendi progressa fuerit, haec Tychseni nota ostenderit: „prolixa, quamquam non ingrata antri nymphaeum descriptio aut insititia, aut a loco aliena est, nec epici carminis gravitati convenit.“

472. ἰερὸν A; corr. Rhod.

474. δ' ἐκείνο A et vulgo; δὲ κείνο corr. Hermann. *Orph.* p. 696, recepit Lehrs.

477. πάντη Pauw. Tychs. Lehrs.

480. πάντες A; Πᾶνες em. Rhod. in versione, quod recep. Tychs. Lehrs. repugnante Pauwio, qui haud inficete suo quidem more, „an Πᾶνες,“ inquit, „legendum cum interprete? Non puto: nam quid Panes cum Nymphis? An ut operarentur una? Credo, si de re Venerea ageretur, eique incumbendum esset strenue. Eo enim Panum tendebat salacitas; quam ob causam illos etiam metuebant Nymphae.“ Hinc ipse πασαι ὁμῶς male conjecit. Potius, quavis ratione si Panes essent exturbandi, πάντη ὁμῶς scribi pos-

set. Verum Rhod. quin recte emendaverit dubitari vix potest. Panis enim statua cum Nymphaeum simulacris in hujusmodi antris conjuncta conspiciebatur: vid. *O. Mülleri Archaeol.* §. 387. 7. Hinc aliquis de uno Pane sermonem esse ratus Πάν τε μέσος v. μέσῳ seu simile quidpiam conjecerit. Sed a posterioribus plures Panes confictos esse satis constat: sufficit ad duodecim Panes, Πανὸς ἀρχηγόνου, duos, Mercurii filios, provocare, quos Nonn. XIV, 67—95 enumeravit. Ceterum hic quoque additis Panum Nymphaeumque simulacris Homericam descriptionem:

ἐν δ' ἰστοὶ λίθιοι περιμήγεες, ἐν-
 θα τε νύμφαι
 φάρε' ὑφαίνουσιν ἀλιπόρφυρα,
 θαῦμα ιδέσθαι

adauctam esse sponte patet. Cfr. Nonn. VI, 132 sq.

482. περί Tychs. Lehrs.

484. τ' post καταβασίαι om. A, add. Rhod.

485. τετραμμένη A et vulgo; τετραμμένη et ego scripsi in emendat. p. 214 ex ε, 71. μ, 81. I, 184. IX, 501. X, 488. XIII, 484, et Spitzner. *observat.* p. 136 sq.

486. προιάς A, πνοιᾶς E1 C1 (hic

τῆ θνητοὶ νίβονται ὑπὸ σπέος εὐρὺ θεάων·
 ἢ δ' ἐτέρη μακάρων πέλεται ὁδός, οὐδέ μιν ἄνδρες
 ῥηιδίως πατέουσιν, ἐπεὶ χάος εὐρὺ τέτυκται
 μέχρως ἐπ' Ἀϊδωνῆος ὑπερθύμοιο βέρεθρον· 490
 ἀλλὰ τὰ μὲν μακάρεσσι πέλει θέμις εἰσοράασθαι.

* * * * *

ἀμφὶ Μαχάονα δῖον ἰδ' Ἀγλαΐης κλυτὸν νῖα
 μαρναμένων ἐκάτερθεν ἀπέφθιτο πουλὺς ὄμιλος·
 ὄψε δὲ δὴ Δαναοὶ σφεας εἴρυσαν ἀθλήσαντες 495
 πολλά περ· αἴψα δὲ νῆας ἐπὶ σφετέρως ἐκόμισσαν
 παῦροι, ἐπεὶ πλεόνεσσι κακῆ περιπέπται' οἷζυς
 ἀογαλέου πολέμοιο· πόνω δ' ἐνέμιμνον ἀνάγκη.
 ἀλλ' ὅτε δὴ μάλα πολλοὶ ἐνεπλήσαντο κελαινὰς
 κῆρας ἀν' αἱματόεντα καὶ ἀλγινόεντα κυδοιμόν,
 δὴ τότε' ἄρ' Ἀργείων πολέες φύγον ἔνδοθι νηῶν, 500
 ὄσβους Εὐρύπυλος μέγ' ἐπάρχετο πῆμα κυλίνδων·
 παῦροι δ' ἀμφ' Αἴαντα καὶ Ἀτρέος νῖε κραταιῶ
 μίμνον ἐν ὑσμίνῃ· καὶ δὴ τάχα πάντες ὄλοντο
 δυσμενέων παλάμησι περιστροφῶντες ὀμίλῳ,
 εἰ μὴ Ὀϊλέος νίδος εὐφρονα Πολυδάμαντα 505

quidem e corr.), et ita em. Rhod.; Dausquejo *πρωϊάς*, Brodaeo *πρωίως* seu *πρωίη* male tentantibus.

490. *Αἰδωνῆος* corr. Spitzner l. c. p. 137; sed vid. ad III, 15. — *βέρεθρων* A; *βέρεθρον* em. Rhod. vertendo (*ad — barathrum*), recep. Tychs., probavit Spitzner. l. c.: cfr. ad I, 261.

492. *Μαχάονα κλυτὸν* A sine lacuna; *Μαχάονα δ' ἐσθλὸν* conj. Rhod., rec. Tychs. Lehrs., quod, quamquam particula postposita ex V, 12. VI, 480 defendi posset, tamen vix probabile videtur. Hinc in *programm.* p. 30 hujuscemodi versus excidisse statui:

[*τῶν δ' ἄρ' εἶτ' ἐν πεδίῳ
 Τρωῶν Δαναῶν τ' ἐριθύ-
 μων*]

*ἀμφὶ Μαχάονα κλειτὸν ἰδ'
 Ἀγλαΐης καλὸν νῖα,*

καλόν scilicet, quod ipsum Nireo optime conveniret epitheton, ex V, 530. VII, 440 defensurus. Verum nec *κλειτός* praeterea apud Quintum invenitur, et *κλυτὸν νῖα* propter V,

195. 256 mutare dubitavi. Hinc reposui, quod supra v. 445, infra VI, 14 legitur M. *δῖον*; cfr. V, 441 *ἀντιθέοιο Μαχάονος*. Apud alium autem scriptorem mutato ordine scribere satis fuisset: *μαρναμένων δ' ἐκάτερθεν — ὄμιλος Ἀμφὶ Μαχάονα* etc. Hermannus potius versusum ita emendandum putat: *τῶν δ' αὖτ' ἀμφὶ Μαχάον' ἰδ' Ἀγλαΐης κλυτὸν νῖα*.

494. *Δαναοὶ σφεας* A; corr. Tychs.

495. *ἐκόμισαν* A; corr. Tychs.

496. *ἐτάροι* A „et cdd.“ TYCHS.; *παῦροι* em. Rhod. et Cant. *novv. lectf.* I, 7, p. 42 sq.

500. *δὴ τότε* A; *δὴ τότε γ'* corr. Tychs., *δὴ ῥα τότε* Herm. *Orph.* p. 745 quod rec. Lehrs., *δὴ τότε' ἄρ'* ego scripsi cum Spitznero *observatt.* p. 268.

501. *κῆμα* A; *πῆμα* em. Rhod.

504. *περιστροφῶντες* A et vulgo; *περιστροφῶντες* corr. Spitzner. *excursu ad II. XIX*, p. LXXXIV et ante eum. Heyn. apud Tychs.

505. *εὐφρονα Πολυδάμαντα* A; utrumque tacite corr. Rhod.

ἔργει τύψε παρ' ὤμον ἀριστερὸν ἀρχόθι μαζοῦ·
ἐκ δέ οἱ αἴμ' ἐχύθη· ὃ δ' ἐχάσβατο τυτθὸν ὀπίσσω.

Δηίφοβον δ' οὔτησε περικλειτὸς Μενέλαος

δεξιτερὸν παρὰ μαζόν· ὃ δ' ἔκφυγε ποσὶ θοοῖσιν.

ἔνθ' Ἀγαμέμνων διὸς ἐνήρατο πουλὸν ὄμιλον

510

πληθύος ἐξ ὀλοῆς· μετὰ δ' Αἰθικὸν ὄχετο δίου

θύων ἐργείησιν· ὃ δ' εἰς ἐτάρους ἀλέεινε.

τοὺς δ' ὀπὸτ' Εὐρύπυλος λαοσβόος εἰδενόησε

χαζομένους ἅμα πάντας ἀπὸ στυγεροῦ κυδοιμοῦ,

αὐτίκα κάλλιπε λαόν, ὕσον κατὰ νῆας ἔλασσε,

515

καὶ ῥά θοῶς οἴμησεν ἐπ' Ἀτρέος νῆε κραταιῶ

παῖδά τε καρτερόθυμον Ὀϊλέος, ὃς περὶ μὲν θεῖν

ἔσκε θοός, περὶ δ' αὐτε μάχῃ ἐνι φέριτατος ἦεν·

τοῖς ἐπι κραιπνὸν ὄρουσεν ἔχων περιμήκετον ἔγχος·

σὺν δέ οἱ ἦλθε Πάρις τε καὶ Αἰνείας ἐρίθυμος,

520

ὃς ῥά θοῶς Αἴαντα βάλεν περιμήκεϊ πέτρῃ

κὰκ κόρουθα κρατερῆν· ὃ δ' ἄρ' ἐν κονίησι ταυνοσθεῖς

ψυχὴν οὔτι κάπυσεν, ἐπεὶ νύ οἱ αἴσιμον ἦμαρ

ἐν νόστῳ ἐτέτυκτο Καφηρίσιν ἀμφὶ πέτρῃσι·

καὶ ῥά μιν ἀρπάξαντες ἀρηίφιλοι θεράποντες

525

βαῖον ἔτ' ἀμπνείοντα φέρον ποτὶ νῆας Ἀχαιῶν.

καὶ τότε ἄρ' οἰώθησαν ἀγακλειτοὶ βασιλῆες

507. ὅδ' A.

508. οὔτασε A; „οὔτησε vel οὔ-
ταζε.“ RHOD. Hoc rec. Tychs.
Lehrs.; recipiendum erat illud. —
περικλειτὸς A; corr. Rhod.

509. ὅ δ' A.

510. ἀνθ' A; „ἔνθ' Ἀγαμέμνων
vel καὶ δ' vel σὺν δ'.“ RHOD.
Primum recte rec. Tychs. — ἐνή-
ρατο A et vulgo; correxi.

511. „ἐξ ἄλλης rectius.“ RHOD.
Recte vulgatam vindicat Pauw.: „ex
multitudine noxia et exitiali, ho-
stium nempe, qui omnibus exitium
parabant.“ Cfr. v. 528 ὀλέθριος —
ὄμιλος.

512. ὅ δ' A.

513. τοῦσδ' A; corr. Tychs.

515. ἔλασσειν A et vulgo; correxi.

517. περὶ πάντων conj. Rhod.,
cui recte Pauw. adversatur, et θοός,
quod quidem per se minime cur-
rendo celerem, sed omnino velocem
denotat, sine alio adjuncto nihil di-
cere quod distinctionem inducat, et

περὶ bis absolute positum esse mo-
nens. Si cui particulae μὲν posi-
tura insolens videatur, cfr. ad IV,
445. Et vulgatam tuetur δ, 202
περὶ μὲν θείειν ταχὺν ἢ δὲ μα-
χητήν.

518. περὶ Lehrs. — ἐνι φέριτατος
A; ἐνὶ φ. Tychs.; ἐνὶ φ. corr.
Spitzner. mant. p. 230, rec. Lehrs.

519. κραιπνός conj. Rhod., et
sane ita III, 90 κραιπνὸς ἀφίκειο.
Sed alterum non minus bonum,
quamquam id ipsum praeterea non
legitur, sed κραιπνῶς I, 603.

522. κὰκ κόρουθα A; κακκόρουθα
Tychs.; corr. Lehrs. — ὅδ' ἄρ' A.

523. κάπυσεν A, κάπυσσεν C1;
corr. Rhod.

524. καφυρίσιν A; tacite corr.
Rhod.

526. ἐμπνείοντα A et vulgo; ἀμπν.
corr. Struv., rec. Lehrs.; vid. ad
III, 160.

527. ἀγακλειτοὶ A; corr. Rhod.

- Ἄτρεΐδαι· περὶ δὲ σφιν ὀλέθριος ἴσταθ' ὄμιλος
βαλλόντων ἐκάτερθεν, ὅ τι σθένε χερσὶν ἐλέσθαι·
οἱ μὲν γὰρ στονόεντα βέλη χέον, οἱ δὲ νυ λᾶας, 530
ἄλλοι δ' αἰγανέας· τοὶ δ' ἐν μέσσοισιν ἔοντες
στροφῶντ', εὔτε σύες μέσῳ ἔρκει ἢ λέοντες
ἦματι τῷ, ὅτ' ἄνακτες ἀολλίσσωσ' ἀνθρώπους
ἀογαλέως τ' εἰλέωσι κακὸν τεύχοντες ὀλεθρον
θηρσὶν ὑπὸ κρατεροῖς, οἱ δ' ἔρκεος ἐντὸς ἔοντες 535
δμῶας δαρδάπτουσιν, ὅ τις σφίσι ἐγγὺς ἴκηται·
ὡς οἴγ' ἐν μέσσοισιν ἐπεσσυμένους ἐδάϊζον.
ἀλλ' οὐδ' ὡς μένος εἶχον ἐελδόμενοι περ ἀλύξαι,
εἰ μὴ Τεῦκρος ἴκανε καὶ Ἰδομενεὺς ἐρίθυμος
Μηριόνης τε Θόας τε καὶ ἰσόθεος Θρασυμήδης, 540
οἳ ῥα πάρος φοβέοντο θρασὺ σθένος Εὐρουπύλοιο,
καὶ κε φύγον κατὰ νῆας ἀλευάμενοι βαρὺ πῆμα,
εἰ μὴ ἄρ' Ἄτρεΐδῃσι περιδδείσαντες ἴκοντο
ἄντην Εὐρουπύλοιο· μάχη δ' ἀΐδηλος ἐτύχθη.
ἔνθα τότε Αἰνεΐαιο κατ' ἀσπίδος ἔργος ἔρεισε 545
Τεῦκρος ἔϋμμελῆς· τοῦ δ' οὐ χροῖα καλὸν ἴαψεν·
ἦρκεσε γὰρ οἱ πῆμα σάκος μέγα τετραβόειον·
ἀλλὰ καὶ ὡς δείσας ἀνεχάσσατο τυτθὸν ὀπίσσω.
Μηριόνης δ' ἐπόρουσεν ἀμύμονι Λαοφρόντι
Παιονίδῃ, τὸν ἐγείναι' εὐπλόκαμος Κλεομήδῃ 550

528. πᾶρ A et vulgo, quod Rhod. non recte vertit: *instatque eis perniciosus globus*. Potius cum Atridae pugnent circumventi a Trojanis undique irruentibus, quod apparet ex v. 531—37, περὶ δὲ scribendum fuit.

529. ὅ τ' ἔσθενε A et vulgo, quod pronomen prorsus ab h. l. abhorretere dixi in *emendatt.* p. 215, ubi ex VII, 535 πᾶν ὅ τι χερσὶν ἔηκεν et XI, 423 πᾶν ὅ τι οἱ παρέκχυσεν — βάλλειν quod emendavi ὅ τι σθένε, jam Rhod. vertendo expressit: „quodcumque manibus comprehendi poterat.“

530. λᾶας A; tacite corr. Rhod.

531. τόιδ' A.

532. ἢ δὲ A et vulgo; ἢ ἐ emend. Spitzner. *mant.* p. 154, rec. Lehrs.

533. ἀολλίσσωσ' A, ἀολλίσσωσ' corr. Rhod., rec. Lehrs.; ἀολλίσσωσ' errore Tychs., quod notavit Spitzner. *mant.* p. 233.

534. εἰλώσι A et vulgo, ἰλώσι V; corr. Spitzner. *observatt.* p. 138.

535. Pauw., cum de bestiis agatur, quas trucidari velint reges a servis, *θηρσὶν ἐπὶ* conjecit, quam sententiam miror Spitznero *l. c.* probari potuisse, qui et ipse non cogitans nisi de *venatione* mortem bestiis, non servis inferendam fuisse existimat. Recte Tychs *comment. de Q. Sm.* I, §. 13 locum de feris et bestiariis in circo depugnantibus intellexit: cfr. *prolegg.* I, 1, §. 2. — οἱδ' A.

536. δμῶων conj. Pauw. — ὅστις A, ὅτις C1; et ita corr. Rhod.

537. ἐπεσσυμένως A, emend. Rhod.

540. τε post Θόας om. A, add. E1 et Rhod.

544. ἀΐδηλος A et vulgo; ἀΐδηλος emend. Spitzner. *mant.* p. 235, rec. Lehrs.

546. εὐμμελῆς A, ἔϋμμελῆς E1 C2; et ita corr. Pauw. — δ' ὀχροῖα V.

- Ἄξιοῦ ἀμφὶ ῥέεθρα· κίεν δ' ὄγ' ἐς Ἴλιον ἱοῖν
 Τρωσὶν ἀρηξέμεναι μετ' ἀνύμονος Ἀστεροπαίου·
 τὸν δ' ἄρα Μηριόνης νύξ' ἔγχει ὀκροῖεντι
 αἰδοίων ἐφύπερθε· θοῶς δέ οἱ εἴρυσεν αἰχμῇ
 ἔγκατα· τοῦ δ' ὄκιστα ποτὶ ζόφον ἔσσυτο θυμός. 555
- Αἶαντος δ' ἄρ' ἑταῖρος Ὀϊλιάδαο δαΐφρων
 Ἀλκιμέδης ἐς ὄμιλον ἐϋσθενέων βάλε Τρώων·
 ἦκε δ' ἐπευξάμενος δηίων ἐς φύλοπιν αἰνῆν
 σφενδόνη ἀλγινόνετα λίθον· διὰ δ' ἔτρεσαν ἄνδρες
 ῥοῖζον ὁμῶς καὶ λᾶα περιδδείσαντες ἰόντα· 560
- τὸν δ' ὀλοῇ φέρε Μοῖρα ποτὶ θρασὺν ἠνιοχῆα
 Πάμμονος Ἰπασίδην· τὸν δ' ἠγία χερσὶν ἔχοντα
 πλῆξε κατὰ κροτάφοιο· θοῶς δέ μιν ἔκβαλε δίφρου
 πρόσθεν ἐοῖο τροχοῖο· θοὸν δέ οἱ ἄρμα πεδόντος
 λυγρὸν ἐπισσώτροισι δέμας διελίσσεται ὀπίσσω 565

551. ὄγ' A, ὄγε C1; ὄγ' ἐς em. — Pauw. ex more hunc et antecedentem versum ut tautologos ab auctore connecti non potuisse negatur: libros discrepantes alios hunc alios illum habuisse.

552. τρωσὶν A.

553. τὸν δ' ὄγε A, τὸν δ' ἄρα C1; τὸν τότε conj. Rhod., quod ita tantum recte haberet, si ante illam de Laophoonte digressionem v. 550—52 jam dictum esset eum a Merione *interfectum* esse, quod hic tantum repeteretur. Vid. III, 431 τὸν τότε — ὀλοφύρεται — Αἶας coll. 427 Αἶας — μέγα στενάχων ἐγγύωνει· V, 631 τὸν ῥα τότε εὐρυνέδοιο πυρῆς καθύπερθε βάλλοντο coll. 625 ἤλεκτρον τ' ἐπὶ τοῖσι (scil. ἀμφ' αὐτῷ θῆκαν). X, 78, qui locus proxime accedere videatur, τὸν ῥα τότε Αἰνείας — Νοσφίσει' ἐκ θυμοῖο coll. 74 Αἰνείας — ἔλεν. H. I. vero v. 549 praegresso ἐπόρουσεν cum eventu ejus impetus demonstrando novi quid adjiciatur, recte Tychs. τὸν δ' ἄρα praetulit. — ὀκροῖεντι A; ὀκροῖεντι corr. Tychs.: vid. ad I, 259, ubi quam laudavi Gerhards bonam observationem, *lectt. Apoll.* p. 85 legitur: p. 86 idem male contra Hermannum ὀκροῖεντι tuetur.

554. αἰδίων A; tacite corr. Rhod.

556. δ' ἄρ A. — δῖλιδαο C1. „Ὀϊλιάδαο melius.“ RHOD. Mirum viro egregio hoc excidere potuisse.

557. τρώων A.

558. φύλοπιν A; tacite corr. Rhod.

— Pauw. ex more hunc et antecedentem versum ut tautologos ab auctore connecti non potuisse negatur: libros discrepantes alios hunc alios illum habuisse.

560. λάαν A; λᾶα corr. Rhod.; λᾶάν τε male conj. Pauw.

561. τὸν δ' A.

562. τὸν δ' ἄρ A, τὸν δ' VE1; et ita emend. Pauw., cum Rhod. τὸν ἄρ' conjecisset. — „Pammon fuit inter filios Priami: Ω, 250.“ HEYN.

565. Vertit Rhod.: „et velox currus per corpus exsangue prolapsi canthis (suis)olvebatur a tergo equorum properantium.“ Hoc qui vituperavit recteque equis retro properantibus (cfr. Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 226) vertendum esse monuit Struv. minor *emendatt.* p. 18 difficultatem invenire sibi visus est. „Quomodo vero,“ inquit, „aurigam, qui ante rotam conciderat, equi retro properantes canthis currus contundere potuerunt?“ Inde ille, in quam emendationem jam Heyn. inciderrat, scribendum conjecit διελίσσεται πρόσσω ἰ. ἰ. ad II, 381. M, 274. N, 291. A, 615. Quint. VI, 108 provocans. Recte tamen habet vulgata. Auriga, ante pugnatores stans, praecipit super anteriorem currus marginem ante rotam delabitur: equi ea re efferati eo unde venerant in fugam se convertentes (ὀπίσσω ἰεμένων) currum supra corpus ante

ἵππων ἰεμένων· θάνατος δέ μιν αἶνος ἔδαμνα
ἔσθυμένως μάστιγα καὶ ἡνία νόσφι λιπόντα·

Πάμμονι δ' ἔμπεσε πένθος· ἄφαρ δέ εἰ θῆκεν ἀνάγκη
ἄμφω καὶ βασιλῆα καὶ ἡνιοχεῖν θοὸν ἄρμα·

καὶ νύ κεν αὐτοῦ κῆρα καὶ ὕστατον ἦμαρ ἀνέτλη,

570

εἰ μὴ οἱ Τρώων τις ἀνὰ κλόνον αἵματόεντα

ἡνία δέξατο χερσὶ καὶ ἐξεσάωσεν ἄνακτα

ἤδη τειρόμενον δῆϊων ὀλοῆσι χέρεσσι.

ἀντίθεον δ' Ἀκάμαντα καταπίου ἀΐσσοντα

Νέστορος ὄβριμος υἱὸς ὑπὲρ γόνυ δούρατι τύψεν·

575

ἔλκει δ' οὐλομένῳ στρυγερὰς ὑπεδύσατ' ἀνίας·

χάσδατο δ' ἐκ πολέμοιο· λίπεν δ' ἐτάροισι κυδοιμὸν

δακρῶνεντ'· οὐ γάρ οἱ ἔτι πολέμοιο μεμῆλει.

καὶ τότε δὴ θεράπων ἑρικυδέος Εὐρουπύλοιο

τύψε Θόαντος ἐταῖρον Ἐχέμμονα * *

580

* * * ἀνὰ δημοτῆτα

ὦμον τυτθὸν ἔνερθε· περὶ κραδίην δέ οἱ ἔγχος

ἔξεν ἀνηρόν· σὺν δ' αἵματι κήκειν ἰδρῶς

rotam jacens raptant. Praeterea Heyn. verbo *διελίσσει* offensus *διεδάσσαι* conjectabat; sed neque illud improbandum: est enim quasi *divolvere*, i. e.volvendo dilaniare; et hoc non dicitur nisi de re, quae captim in singulas particulas comminuitur.

568. δ' ἔθηκεν A, δὲ ἔθηκεν C1; δέ εἰ θῆκεν corr. Rhod. — ἀνάγκη tacite Rhod. scripsit: vid. ad v. sq.

569. ἡνίοχον A, quo retento, sed v. 568 ἀνάγκη scripto sane cum Rhod. vertendum est: „subito ipsi necessitate flagitante imposuit duplex munus et domini et aurigae *rapidus currus*.“ Sed ei rationi a Quinti simplicitate alienae praestat Brodaeii emendatio *ἡμιοχεῖν*, quam rec. Tychs. auctore Heynio.

571. τρώων A.

572. ἐξεσάωσεν ὄλεθρον γρ. ἀνακτα C2.

574. ἀντίον A, ἀντιῶν VNV3, ἀντιῶν E1, ἀντίον (sed ex *ον* rubrica a factum) C1; ἀντίθεον emend. Rhod., rec. Tychs. — κατ' ἀντίον A; καταπίου VNV3 et ita Tychs.

575. ὄβριμος A; corr. Tychs.

578. δακρῶνεντι A; „primae dictioni adde apostrophum.“ RHOD.

580. ἐχέμμονα δημοτῆτα sine la-

cuna A; „forte Ἐχαίμονα. In ultima voce mendum est. Si cui *δημοτῆτι* (in *hostica acie*) non placeat, legat *θηριῶντα*, quod saepe τοῦ μάχεσθαι pugnandi significatum habet, vel *θηριῶντα* cum Brodaeio.“ RHOD. Pauw. Ἐχέμμονα allato E, 560 recte tuetur, *δημοτῆτα* male defendit; Tychs. *δημοτῆτι* recepit, quod suo jure vituperat Bonit. p. 1235. Neque tamen ipsi res melius cessit, qui, „cum nomen proprium Ἐχέμμονα neque alibi inveniat, neque apertam habeat derivationem,“ ἐλὼν ἀνὰ δημοτῆτα conjectit; id quod restituit Lehrs. Cui jure contradixit Spitzner. *observatt.* p. 43, qui *θηριῶντα* commendavit. Verum id nec IV, 176 nec IV, 472 et VI, 287 satis defenditur. Patet hic quoque hujuscemodi quid intercidisse:

τύψε Θόαντος ἐταῖρον Ἐχέμμονα

[δοουρὶ κραταιῷ

ἀντιῶντα βαλὼν ὀλοῆν]

ἀνὰ δημοτῆτα.

Vid. I, 24. II, 409; — IV, 491. VI, 574. VII, 105. X, 148. XIII, 168. 216; — I, 255. VII, 668. XI, 27. XIII, 142.

582. κίεν A, κίεν ἄρ' C1; κήκειν em. Rhod.; „vid. ε, 455.“ TYCHS.

- ψυχρὸς ἀπὸ μελέων· καί μιν στρεφθέντα φέρεσθαι
 εἰσοπίσω κατέμαρψε μέγα σθένος Εὐρουπύλοιο·
 κόψε δέ οἱ θοὰ νεῦρα· πόδες δ' ἀέκοντες ἔμιμνον 585
 αὐτοῦ, ὅπη μιν τύψε· λίπεν δέ μιν ἄμβροτος αἰών.
 ἔσσυμένως δὲ Θόας νύξεν Πάριον ὄξείϊ δουρὶ
 δεξιτερὸν κατὰ μηρόν· ὃ δ' ὄχετο τυτθὸν ὀπίσσω
 οἰσόμενος θοὰ τόξα, τὰ οἱ μετόπισθε λέλειπτο.
 Ἴδομενεὺς δ' ἄρα λᾶαν, ὅσον σθένε, χερσὶν αἰείρας 590
 κάββαλεν Εὐρουπύλοιο βραχίονα· τοῦ δὲ χαμᾶζε
 κάππεσε λοίγιον ἔγχος· ἄφαρ δ' ἀνεχάσσαι' ὀπίσσω
 οἰσέμεν ἐγχείην· τὴν γὰρ τ' ἔχεν ἔκβαλε χειρός.
 Ἄτρεῖδαι δ' ἄρα τυτθὸν ἀνέπνευσαν πολέμοιο.
 τῶ δὲ θοῶς θεράποντες ἔβαν σχεδόν, οἳ οἱ ἔνεγκαν 595
 ἀαγὲς δόρου μακρόν, ὃ πολλῶν γούνατ' ἔλυσε·
 δεξάμενος δ' ὄγε λαὸν ἐπώχετο κάρτεϊ θύων,
 κτείνων ὅν κε κίχῃσι, πολὺν δ' ὑπεδάμναθ' ὄμιλον.
 ἔνθ' οὔτ' Ἄτρεῖδαι μένον ἔμπεδον οὔτε τις ἄλλος
 ἀγχεμάχων Δαναῶν· μάλα γὰρ δέος ἔλλαβε πάντας 600
 ἀοργαλέον· πᾶσιν γὰρ ἐπέσσυτο πῆμα κορύσσω
 Εὐρύπυλος· μετόπισθε δ' ἐπισπόμενος κεράϊζε·
 κέκλετο δ' αὖ Τρώεσσιν ἰδ' ἰπποδάμοις ἐτάροισιν·

583. στραφέντα A; corr. Rhod.

584. εἰς ὀπίσω A et vulgo; corr. Spitzner. *observatt.* p. 139 sq.

585. ἀέκοντες A C12; „restitui ἀέκοντες pro ἀέκοντες.“ RHOD.

586. ὅπη Tychs. Lehrs.

588. ὃδ' A.

589. „Versus otiosus: mirum enim Paridem arcum, quo pugnare solet, reliquisse.“ TYCHS.

590. δὲ A, δέ C1; δ' ἄρα em. Rhod.

591. χαμᾶζε A et vulgo; correxi.

593. γὰρ ὃ' A et vulgo; correxi. „τὴν — χειρὸς] Putidum hoc, ubi praecessit τοῦ — ἔγχος: sic solent scholastici. Contiguum οἰσέμεν ἐγχείην flaccescit etiam ita absolute. Interpres (Rhod.: *hastam novam vertendo*) de suo voculam addidit.“ PAUW. *Judicium* probavit Tychs. et Struv. minor *observ.* p. 35, expressit, quod mireris, Lehrs. uncinis versui circumdandis. Cfr. N, 168:

οἰσόμενος δόρου μακρόν, ὃ οἱ κλισίῃσι λέλειπτο.

596. ἀαγὲς τε C1. — „Recte observat Pauw. primam syllabam brevem esse, quae hic producatur: cfr. λ, 575 αἰὲν ἀαγὲς. Produxit tamen Apoll. Rhod. III, 1251.“ TYCHS.

598. κ' ἐκίχῃσε A, κε κίχῃσε C12, quod recep. Tychs. Lehrs.; κε κίχῃσι em. Rhod., quod probavit Spitzner. *observatt.* p. 38.

599. οὔτε A.

602. ἐπισπόμενος A et vulgo; ἐπισπόμενος em. Bonit. p. 1235 ex I, 324. II, 353 sq. IX, 185, quod probavit Spitzner. *observatt.* p. 43 sq., recepit Lehrs.

603. τρώεσσι 9' ἰπποδάμοις A, τρώεσσιν ἰπποδάμοις C1 E1, τρώεσσιν ἰπποδάμοις 9' C2; Τρώεσσι καὶ ἰπποδ. conj. Rhod., rec. Tychs. Lehrs. Sed potius Τρώεσσιν ἰδ' ἰπποδ. scribendum dixi *emendatt.* p. 215. Vid. ad I, 529.

„ὦ φίλοι, εἰ δ' ἄγε θυμὸν ἐνὶ στέρονοισι λαβόντες
 τεύξωμεν Δαναοῖσι φόνον καὶ κῆρ' ἀτθῆλον, 605
 οἳ δὲ νῦν μήλοισιν ἑοικότες ἀπονέονται
 νῆας ἐπὶ σφετέρως· ἀλλὰ μνησώμεθα πάντες
 ὑσμίνης ὀλοῆς, ἧς παιδόθεν ἴδυονές εἰμεν.“

ὣς φάτο· τοὶ δ' ἐπόρουσαν ἀολλέες Ἀργείοισιν·
 οἳ δὲ μέγα τρομέοντες ἀπ' ἀργαλέοιο κυδοιμοῦ 610
 φεῦγον· τοὶ δ' ἐφέποντο κύνες ὡς ἀργιόδοντες
 κευμάσιν ἀγροτέρησιν ἀν' ἄγκρα μακρὰ καὶ ὕλην·
 πολλοὺς δ' ἐν κονίησι βάλλον μάλα περ μεμαῶτας
 ἐκφυγέειν ὀλοοῖο φόνου στονόεσσαν ὁμοκλήν·

Εὐρύπυλος μὲν ἔπεφνεν ἀμύμονα Βουκολίωνα 615
 Νῆσόν τε Χρόμιόν τε καὶ Ἄντιφον· οἳ δὲ Μυκλήνην
 ᾤκειον εὐκτέανον, τοὶ δ' ἐν Λακεδαίμονι ναῖον·
 τοὺς ἄρ' ἔγ' ἐξενάριξεν ἀριγνώτους περ ἑόντας.
 ἐκ δ' ἄρα πληθύος εἶλεν ἀάσπετα φῦλ' ἀνθρώπων,
 ὅσσα μοι οὐ σθένος ἐστὶ λιλαιομένω περ αἰεῖσαι, 620
 οὐδ' εἴ μοι στέρονοισι σιδήρεον ἦτορ ἐνεῖη.

Αἰνείας δὲ Φέρητα καὶ Ἀντίμαχον κατέπεφνεν
 ἀμφοτέρους Κρήτηθεν ἄμ' Ἰδομενῆι κίοντας.
 αὐτὰρ Ἀγῆνωρ διὸς ἀμύμονα Μῶλον ἔπεφνεν,
 ὅσπερ ἀπ' Ἀργεος ἦλθεν ὑπὸ Σθενέλῳ βασιλῆϊ· 625
 τὸν βάλεν αἰγανέη νεοθηγεῖ πολλὸν ὀπίσσω
 φεύγοντ' ἐκ πολέμοιο τυχῶν ὑπὸ νείατα κνήμης

604. εἰδ' A. — θυμὸν ἕνα A VNV123 C2, θυμὸν ἐνὶ C1; utrumque proposuit, cum vocula deesset in ed. Basil., Rhod. „ἕνα vel ἐνί.“ Prius recepit Tychs. improbante Spitznero *observatt.* p. 15; neque aut N, 487 aut Quinti XI, 366 defenditur. Recte Lehrs. ἐνὶ scripsit. — βαλόντες A et vulgo: vid. ad I, 217.

608. ἴδυονες εἰμέν A et vulgo; corr. Spitzner. *observatt.* p. 232.

611. De κύνες ὡς cfr. Hermann. *Orph.* p. 700 et 714.

612. ἐπ' A et vulgo; ἀν' emend. Spitzner. *observatt.* p. 140 sq.

613. μάλαπερ A.

617. ἀκτέανον A; εὐκτέανον V12 a et ita em. Rhod. et Brod.

619. ἄσπετα A; corr. Pauw.

620. ἐπι A; em. Rhod. — Vid.

B, 488—90 πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μνησόμεαι οὐδ' ὀνομήνω, Οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλώσσαι δέκα δὲ στόματ' εἶεν, Φωνῆ δ' ἀφρηκτος, χάλκειον δέ μοι ἦτορ ἐνεῖη; quem locum, nisi apertiore imitationem vitare voluisset, accuratius exprimere potuisset poëtam scribendo στέρονοις χαλκῆιον vel οὐδ' εἰ χάλκειον ἦτορ ἐμοὶ στήθεσιν ἐνεῖη, notavit Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 86. Verum hoc; sed caesuram suam hic quoque praetulit. De locutione cfr. ad III, 75. Eundem Homeri locum respexit Nonn. XIII, 47 sqq.

622. ἀντίθεον sed ἀντίμαχον in marg. C2.

625. ὅς ῥ' ἀπ' A; em. Rhod. — ὑπὸ βασιλεῖ σθενέλῳ V.

δεξιτερῆς· αἰχμὴ δὲ διὰ πλατὺ νεῦρον ἔκερσεν
ἀντικρὺς ἰεμένη· παρὰ δ' ἔθρισεν ὄστέα φωτὸς
ἀργαλέως· ὀδύνη δὲ μίγη μόρος, ἔφθιτο δ' ἀνήρ. 630

ἔνθα Πάρις Μόσυνόν τ' ἔβαλεν καὶ ἀγήνορα Φόρκυν
ἄμφω ἀδελφειούς, οὔτ' ἐκ Σαλαμῖνος ἴκοντο
Αἴαντος νῆεσσι, καὶ οὐκέτι νόστον ἔλοντο·

τοῖσι δ' ἐπι Κλεόλαον ἐὺν θεράποντα Μέρητος
εἶλε βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερόν· ἀμφὶ δέ μιν νύξ 635
μάρψε κακῆ, καὶ θυμὸς ἀπέπτατο· τοῦ δὲ δαμέντος
ἔνδον ὑπὸ στέρονοισιν ἔτι κραδίη ἀλεγεινῆ

ταρφέα παλλομένη πτερόεν πελέμιξε βέλεμνον·
ἄλλον δ' ἰὸν ἀφῆκεν ἐπὶ θρασὺν Ἡετίωνα

ἔσσυμένως· τοῦ δ' αἴψα διὰ γναθμοῖο πέρησε 640
χαλκός· ὃ δ' ἐστονάχησε· μίγη δέ οἱ αἵματι δάκρυ.
ἄλλος δ' ἄλλον ἔπεφνε· πολὺς δ' ἐστείνετο χῶρος

Ἀργείων ἰληθδὸν ἐπ' ἀλλήλοισι πεδόντων.

καὶ νύ κε δὴ τότε Τρωῆς ἐνέπηρσαν πυρὶ νῆας,
εἰ μὴ νύξ ἐπόρουσε βαθύσκιον ἠέρ' ἄγουσα· 645

χάσσατο δ' Εὐθύπυλος, σὺν δ' ἄλλοι Τρώιοι νῆες
νηῶν βαιὸν ἄπωθε ποτὶ προχοᾶς Σιμόεντος,

ἧχί περ αὐλιν ἔθεντο γεγηθότες· οἱ δ' ἐνὶ νηυσὶν
Ἀργεῖοι γοάσκον ἐπὶ ψαμάθοισι πεδόντες

629. ἀντικρὺ A et vulgo; ἀντικρὺς conj. Rhod.; vulgatam tuetur Hermann. *Orph.* p. 745 sq.: vid. *proll.* II, 2, 10.

630. δ' ἐμίγη A et vulgo; correxi.

631. ἄν δὲ AC, πρὸς δὲ C1; „ἐνθα vel σὺν δέ.“ RHOD. Pauw. etiam ἐν δὲ conjecit. Ἐνθα Tychs. recte praetulit. — Μόνυσόν A et vulgo; Μόνυλον conj. Pauw.; Μόσυνον scripsit Lehrs., quem secutus sum.

633. οὐκ ἔτι A; corr. Tychs.

634. ἐπὶ A; corr. Tychs.

639. ἄρ ἦκεν A et vulgo, quamquam ἀφῆκεν jam Rhod. emendaverat.

641. δὲ στονάχησε A et vulgo; correxi.

644. νύ κεν τότε A; νύ κεν ἐκ τότε (et ab eo tunc momento) conj. Rhod., νυ τότε Τρ. κεν Dausq., quibus rectius Pauw. νύ κε δὴ τότε emendavit, quod rec. Tychs. Vid. II, 507. III, 366. VIII, 427. XI, 457.

Hermann. olim *Orph.* p. 807 νύ κέ οἱ τότε conjecerat. — τρωῆς A.

645. βαθὺν ἠέρ' AC2 (et ceteri cdd., ut videtur), βαθὺν ἐπὶ ἠέρ' C1; „ἐπόρουσε θοῆ vel ἐπόρουσε βαθύσκιον.“ RHOD. Prius recepit Tychs. neque quin scribi facile potuerit dubito (cfr. XIV, 627 νυκτὶ θοῆ, quam locutionem optime illustravit Buttman *lexil.* II, p. 65); sed posteriorem et propter caesuram, et quia βαθύσκιος ἦεν ἔλη III, 105 legitur, praetuli. Dausq. βαθεῖταν ἐπ' ἠέρ', Brod. βαθὺν περὶ ἠέρ', Pauw. βαθείστην ἠέρ' conjecerunt, infeliciter omnes.

646. σὺν δ' A.

649. Pauw., cui ἐπὶ ψαμάθοισι non videbatur convenire cum ἐνὶ νηυσὶν („an arena erat in navibus, in quam sese prosternerent?“), ἐπὶ ψαμάθοισι („storeae, in quibus milites et socii navales cubabant“) conjecit. Vel Tychsenio imposuit, qui

πολλὰ μάλ' ἀχνύμενοι κταμένων ὑπερ, οὔνεκ' ἄρ' αὐτῶν 650
πολλοὺς ἐν κονίησι μέλας ἐκιχῆσατο πότμος.

ἐπὶ νηυσὶν *apud naves* scripturus erat, postea tamen recte notavit ἐνὶ νηυσὶν esse *inter naves*. Id exemplis probare supervacaneum.

650. αὐτοῦ A et vulgo. Sed quia minime eo loco, quo gemebant Achivi, h. e. in ipsa navium statione, mortui ceciderant, αὐτῶν scripsi in *emendatt.* p. 215.

651. „E1 primos 42 versus libri sequentis continuo cum sexto conjungit. Sed post ἀνευθεν (VII, 42) repetit postremos 2 versus libri sexti πολλὰ μάλ' — πότμος. Lib. VII incipit πῶρ ὄλοὸν κατέδαιψε (43), ut appareat manifestum esse errorem.“ TYCHS.

ΚΟΙΝΤΟΥ

Τ Ω Ν Μ Ε Θ Ο Μ Η Ρ Ο Ν

ΛΟΓΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ.

⁵ **Η**μος δ οὐρανὸς ἄστρον κατέκρουφεν, ἔργετο δ' ἠὼς
 λαμπρὸν παμφανόωσα, κνέφας δ' ἀνεχάσσατο νυκτός,
 δὴ τότε ἄρηιοι νῆες εὐσθενέων Ἀργείων
 οἳ μὲν ἔβαν προπάρουθε νεῶν κρατερῆν ἐπὶ δῆριν
 ἀντίον Εὐρυπύλοιο μεμαότες, οἳ δ' ἀπάτερθεν 5
 αὐτοῦ παρ νήεσσι Μαχάονα ταρχύσαντο
 Νιρέα θ', ὅς μακάρεσσιν ἀειγενέεσσιν ἐώκει
 κάλλει τ' ἀγλαίῃ τε· βίη δ' οὐκ ἄλκιμος ἦεν·
 οὐ γὰρ ἄμ' ἀνθρώποισι θεοὶ τελέουσιν ἅπαντα·
 ἄλλ' ἐσθλῶ κακὸν ἄγχι παρίσταται ἕκ τινος αἴσης· 10
 ὡς Νιρῆι ἄνακτι παρ' ἀγλαίῃ ἐρατεινῇ
 κεῖτ' ἀλαπαδνοσύνη· Δαναοὶ δέ οἱ οὐκ ἀμέλησαν,
 ἀλλὰ εἰ ταρχύσαντο καὶ ὠδύραντ' ἐπὶ τύμβῳ,
 ὅσσα Μαχάονα δῖον, ὃν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 ἴσον αἰεὶ τίεσκον, ἐπεὶ πυκνὰ μῆδεα ἤδη 15
 * * * * *
 ἀλλὰ καὶ ἀμφοτέροις αὐτὸν περὶ σῆμα βάλλοντο.

3. ἀρήιοι νῆες] ἀρηΐφιλον V.

4. πάρουθε A, —πάρουθε C1; idem corr. Dausq.

7. Νηρέα A; corr. Rhod. ver-tendo.

11. ὡς A (ut Rhod.); corr. Tychs.

12. δ' οὐκ A; δέ οἱ οὐκ corr. Rhod., Pauwio δέ οὐδ' οὐκ male pro-nonte.

14. ἀθανάτοισιν μακάρεσσιν V.

15. τυκνὰ A; „κλυτὰ aut πυκνὰ.“ RHOD. Posterius ut Homericum praetulit Tychs., qui tamen et ipse πυκνὴ μῆδεα „scil. πράγματα h. e. φάρμακα“ conjecit. Etenim jam Pauw. jure miratus est, cur de

Machaonis in arte medendi peritia hic nihil dicatur. Ejus rei mentionem illaturus ego olim aut ἐπεὶ ἄξε' ἤπια aut ἐπεὶ κλυτὰ φάρμακα (coll. A, 741 et Quinto VI, 420) conjectabam. Sed jure has conjecturas repressit Hermannus, qui unum versum excidisse vidit, quo declarabatur, in sanandis aegris illa πυκνὰ μῆδεα versata esse. Haec jam monui emendatf. p. 276. — ἤδει A et vulgo, ἤδη V: vid. ad III, 250.

16. ἀλλὰ γὰρ A et vulgo, quod Hermannus in rec. p. 262 monuit ferri non posse; nec alibi hae particulae apud Quintum conjunctae re-

καὶ τότε ἄρ' ἐν πεδίῳ ἔτι μαίνεται λοίγιος Ἄρης·
 ὄροτο δ' ἄρ' ἀμφοτέρωθε μέγας κόναβος καὶ αὐτὴ
 ῥηγνυμένων λάεσσι καὶ ἐγχείησι βοειῶν·
 καὶ ῥ' οἱ μὲν πονέοντο πολυκμήτω ὑπ' Ἄρηι· 20
 νωλεμέως δ' ἄρ' ἀπαστος ἐδητύος ἐν κονίησι
 κεῖτο μέγα στενάχων Ποδαλείριος· οὐδ' ὄγε σῆμα
 λείπε κασιγνήτοιο· νόος δέ οἱ ὀρμαίνεσκε
 χερσὶν ὑπὸ σφετέρῃσιν ἀνηλεγέως ἀπολέσθαι·
 καὶ ῥ' ὅτε μὲν βάλε χεῖρας ἐπὶ ξίφος, ἄλλοτε δ' αὐτε 25
 δίζετο φάρμακον αἰνόν· εἰοὶ δέ μιν εἴργον ἐταῖροι
 πολλὰ παρηγορέοντες· ὃ δ' οὐκ ἀπέληγεν ἀνίης·
 καὶ νύ κε θυμὸν ἐῆσιν ὑπαὶ παλάμησιν ὄλεσσειν
 ἐσθλοῦ ἀδελφειοῦ νεοκμήτω ἐπὶ τύμβῳ,
 εἰ μὴ Νηλέος υἱὸς ἐπέκλυεν, οὐδ' ἀμέλησεν 30
 αἰνῶς τειρομένοιο· κίχεν δέ μιν ἄλλοτε μὲν που
 ἐκχύμενον περὶ σῆμα πολύστονον, ἄλλοτε δ' αὐτε
 ἀμφὶ κάρη χεύοντα κόνιν καὶ στήθεα χερσὶ
 θεινόμενον κρατερῆσι καὶ οὔνομα κικλήσκοντα
 οἴο κασιγνήτοιο· περιστενάχοντο δ' ἄνακτα 35
 δμῶες ὁμῶς ἐτάροισι· κακῆ δ' ἔχε πάντας οἴζυς·
 καὶ ῥ' ὄγε μειλιχίοισι μέγ' ἀχνύμενον προσέειπεν·
 „ἴσχεο ληνγαλείοιο γόου καὶ πένθεος αἰνοῦ,

periuntur. Scripsit igitur ἀλλ' ἄρ' ἐπ' ἀμφ., in qua conjectura displicent diversae praepositiones societate. Hinc ἀλλὰ καὶ ἀμφ. praetuli, quo quod v. 13 sq. dictum erat, magis etiam comprobatur. — ταντόν A et vulgo, quam formam jure Spitzner. *observall.* p. 144 in αὐτόν mutavit. Hermann. *l. c.* etiam ἀμφοτέροισιν ὁμὸν scribi potuisse notat; habetque id et a caesura et a I, 464. VII, 70. XII, 551 commendationem. Tamen nolui sine necessitate longius a vulgata discedere. Cfr. ad XIV, 402. — περὶ Tychs., sed περὶ, quod habet A, vindicat Spitzner. *l. c.* p. 143. — σῆμα ἐβάλλοντο A et vulgo; correxi: cfr. ad II, 589.

17. 18. ἄρ A bis. — ἐπεμαίνετο male conj. Pauw.

19. βοειῶν A; corr. Heyn.

21. ἄρα A; tacite corr. Rhod.

22. πῆμα A; em. Rhod.

23. ὀρμαίνεσκε A et vulgo; correxi.

26. Conjectabam olim λάζετο. Sed recte vulgata. Podalirius ut medicus secum gestat cistulam vel sarcinulam variis medicaminibus repletam, qua reclusa quaerit mortiferum venenum. Similiter Medeam depinxit Apoll. Rhod. III, 802 sqq. IV, 20–25. Inprimis consentit III, 807 ἔειτο δ' ἤγε φάρμακα λέξεσθαι θυμοσφόρα.

28. ὑπὸ A et vulgo; ὑπαὶ corr. Rhod., rec. Lehis.

33. κάρη A, κάρη ceterae editiones omnes errore.

35. ἐοῖο A; corr. Rhod.

36. δμῶες σὺν A; δμῶες ὁμῶς em. Rhod., rec. Tychs.; σὺν γ' conj. Pauw.

38. πόνον AVNV123 et vulgo, quod qui defensum eat Tragicorum usum Quinto intulerit. Jam Rhod. „forte γίου.“ Quod recte recepit

ᾧ τέκος· οὐ γὰρ ἔοικε περίφρονα φῶτα γεγῶτα
 μύρεσθ' οἷα γυναικα παρ' οὐκέτ' ἔονται πεσόντα· 40
 οὐ γὰρ ἀναστήσεις μιν ἔτ' ἐς φάος, οὔνεκ' αἴστος
 ψυχὴ οἱ πεπότηται ἐς ἡέρα, σῶμα δ' ἀνευθεν
 πῦρ ὀλοδὸν κατέδαψε καὶ ὅστέα δέξατο γαῖα·
 αὐτως δ', ὡς ἀνέθηλε, καὶ ἔφθιτο· τέτλαθι δ' ἄλγος
 ἄσπετον, ὥσπερ ἔγωγε Μαχάονος οὔτι χερεῖω 45
 παῖδ' ὀλέσας δηίοισιν ὑπ' ἀνδράσιν εὖ μὲν ἄκοντι
 εὖ δὲ σαοφροσύνησι κεκασμένον· οὐδέ τις ἄλλος
 αἰζηῶν φιλέεσκεν ἔδον πατέρ' ὡς ἐμὲ κείνος,
 κάτθανε δ' εἴνεκ' ἐμεῖο σαωσόμεναι μενεαίνων
 ὄν πατέρ'· ἀλλὰ οἱ εἶθαρ ἀποκταμένοιο πάσασθαι 50
 σῖτον ἔτλην καὶ ζωὸς ἔτ' ἠοιγέειαν ιδέσθαι,
 εὖ εἰδῶς, ὅτι πάντες ὁμῆν Ἀἶδαο κέλευθον
 νισσόμεθ' ἀνθρώποι, πᾶσίν τ' ἐπὶ τέρματα κεῖται
 λυγρὰ μόρου στονόεντος· ἔοικε δὲ θνητὸν ἔοντα
 πάντα φέρειν, ὁπόσ' ἐσθλὰ διδοῖ θεὸς ἠδ' ἀλεγεινά· 55
 ὡς φάθ'· ὃ δ' ἀχνύμενός μιν ἀμείβετο· τοῦ δ' ἀλεγεινὸν
 ἔξεεν εἰδέτι δάκρυ καὶ ἀγλαὰ δεῦε γένεια·
 „ὦ πάτερ, ἄσχετον ἄλγος ἐμὸν καταδάμναται ἦτορ
 ἀμφὶ κασιγνήτοιο περίφρονος, ὅς μ' ἀτίταλλεν
 οἰχομένοιο τοκῆος ἐς οὐρανὸν ὡς ἔδον νῖα 60

Lehrs., commendatum a Spitznero
mant. p. 235 sq. ex V, 599 κορέ-
 σαντο γόου καὶ πένθους αἰνοῦ.
 Tuentur etiam III, 408. 519. 664.
 V, 607. VII, 636, ut alios locos
 omittam. Hinc patet quod Herman-
 nus coniecit πόθου Quinti usui non
 convenire: semel enim de amato-
 rio desiderio legitur X, 130. Quid
 quod II, 304, ubi quis mortuum de-
 siderat, ποθή (etiam I, 244. 480
 obvium), non πόθος scripsit. — Hic
 v. in C1 ab ead. m. ad marg. scriptus.

39. γεγαῶτα V.

40. οὐκ ἔτ' A et vulgo; correxi.

44. Infeliciter olim tentabam ἀν-
 θρος δ' ὡς; nam v. 645 ἔρνος
 ὅπως ἐρίθηλες ἀέξετο alia est ra-
 tio. — ἄλλως A; „quare interim
 toleres forti animo.“ RHOD.; ἄλγος
 emend. Heyn., rec. Tychs. Lehrs.

46. ἄκοντα AC2, ἄκοντι VNV123
 C1E1a, et ita em. Rhod., recte:
 cfr. E, 124 κέκαστο δὲ πάντας

Ἀχαιοὺς Ἐγγεῖη. Pessime Pauw.
 εὖ μὲν ἔχοντα tentavit.

47. σαοφροσύνης A, σαοφροσύνη
 V, σαοφροσύνησι NV123a; et ita
 corr. Rhod.

48. πατέρα A; tacite corr. Rhod.

50. ἀλλὰ οὐ inepte Pauw.

52. ἐς ὁμῆν et in fine* AC2, ἐς
 ὁμῆν VNV123a, ὁμω ες C1 („ὁμῶς
 voluisse videtur.“ TYCHS.); ὁμῆν
 em. Rhod.

53. νισσόμεθ', ἀνθρώποις AC1
 E1; em. Rhod.

57. ἔξεεν A et vulgo; ἔρρεεν ex
 aliis locis (II, 623. XII, 507. XIV,
 269) coniecit Spitzner. *mant.* p. 236,
 quod rec. Lehrs. Verum gravissimo
 Podalirii dolori, quo ille inter sin-
 gultus φερμα δάκρυα χεῦει, ac-
 commodatissimum videtur ἔξεε. De
 eadem re bene dixit Apoll. Rhod.
 I, 275:

οὐδ' ἔχει ἐκφλῶσαι τόσσον γόον,
 ὅσσον ὀρεχθεῖ.

σφῆβιν ἐν ἀγκοίνῃσι καὶ ἰητήρια νούσων
ἐκ θυμοῖο δίδαξε· μιῇ δ' ἐνὶ δαιτὶ καὶ εὐνῇ
τερπόμεθα ξυνοῖσιν ἰαινόμενοι κτεάτεσσι·
τῷ μοι πένθος ἄλαστον ἐποίχεται· οὐδ' ἔτι κείνου
τεθναότος φάος ἐσθλὸν ἐέλδομαι εἰσορᾶσθαι.“

65

ὡς φάτο· τὸν δ' ὁ γεραῖος ἀκηχήμενον προσέειπε·
„πᾶσι μὲν ἀνθρώποισιν ἴσον κακὸν ὠπάσε δαίμων
ὄρφανήν, πάντας δὲ καὶ ἡμέας αἶα καλύψει,
οὐ μὲν ἄρ' ἐκτελέσαντας ὁμῆν βιότοιο κέλευσθον,
οὐδ' οἴην τις ἕκαστος ἐέλδεται, οὔνεχ' ὕπερθεν
ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια θεῶν ἐν γούνασι κεῖται
μυρία, εἰς ἐν πάντα μεμιγμένα· καὶ τὰ μὲν οὔτις

70

61. ἰητῆρα A; em. Rhod. Ut C1 ἰητῆρα νόσων τε habet, ita D. ἰητῆρα νοσούντων vel νοσῶων conjicit. Par nobile fratrum!

64. οὐδέ τι A et vulgo; οὐδ' ἔτι scripsi ex emendatione Spitzneri *observatt.* p. 17.

65. τεθνεώτος A et vulgo; τεθνεώτος Lehrs.: vid. ad I, 821.

66. προσέειπεν A et vulgo; correxī.

67. ἴσον A; tacite corr. Rhod.

68. ὄρφασίη AC2, ὄρφασίην C1, ὄρφανήν V12a; „ὄρφανήν vel ὄρφανίης, id est: orbitatis malo cuncti mortales aequae obnoxii sumus. Si ὄρφανήν legatur, sensus est: cunctis a Deo malum aliquod tribuitur, quod orbitali respondeat.“ RHOD. Ex epica dictione accusativum praeferendum esse dixi in *emendatt.* p. 215 sq.

69. ἐκτελέσαντες A; corr. Rhod.

70. εἰς ἣν τις A; ἣν εἰς τις conj. Pauw., quod jam a Rhodomanno lectum esse ex interpretatione ejus (*nec quem unusquislibet sibi exoptat*) suspiceris. Receperunt Tychs. Lehrs., contra quos *emendatt.* p. 216 ita disputavi: „Nimium videtur apud Quintum εἰς τις ἕκαστος, quamquam nec ignoro jam Homerum (A, 144. cfr. Matthiae *gr. gr.* §. 487) εἰς τις dixisse, et Sophoclem Ant. 262 his ipsis verbis conjunctim usum esse scio:

εἰς γὰρ τις ἦν ἕκαστος οἰξείρωγασμένος.

Ex A videtur commode erui posse: „οἴην τις.“ Id recepi aliis locis

firmatum: vid. I, 88. § II, 572. VII, 224. IX, 276.

71. ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια Pauw. cum ipse intellexerit sumpta esse ex σ, 228 (cfr. v, 310), mirum quod ἐσθλά τε καὶ ἀλεγεινὰ male conjecit. Sciens autem χέρεια reliquit. — θεῆς ἐνὶ scripsit Lehrs., illud ex Bonitii — vid. ad v. sq. —, hoc ex Wernickii conjectura ad *Tryphiod.* p. 174.

72. Μοίρης A et vulgo; „hic μοίρης initio legebam καὶ ἔλλειψιν pro ὑπὸ μοίραις. At commodum effici sensum postmodo animadverti, si retento gignendi casu subintelligatur ταμιεῖον vel σώρευμα vel φύραμα aut simile. Et hanc lectionem ut illi praeferam adducit me hoc quod de fato deinceps loquens singulari numero utitur.“ RHOD. „Vel Μοίρης hic scriptum est elliptice pro ὑπὸ Μοίρης vel legendum detracta litera Μοίρη. Nam sententia requirit sine dubio: a Parca in unum commixta. Omnia tam bona quam mala ante Deorum genua reposita sunt in caelo, non seorsim singula, sed confuse cuncta, quae confusio facta a Parca et fato: apparet ex sequentibus καὶ τὰ μὲν etc. Una Parca omnia ex caelo demittit in terram, tam bona quam mala, quae antea miscuit et in unum conflavit pro arbitrio suo, eorum custodiam ita relinquens Diis, ut ante genua illorum jaceant ibique maneant, donec ea ex caelo demittat in terram non visa aut examinata a Diis sed occultata et sub-

δέσεται ἀθανάτων, ἀλλ' ἀπροτίπτα τέτυκται
 ἀχλύϊ θεσπεσίη κεκαλυμμένα· τοῖς δ' ἐπὶ χεῖρας
 οἴη Μοῖρα τίθησι καὶ οὐχ ὁρόωσ' ἀπ' Ὀλύμπου
 ἐς γαῖαν προΐησι· τὰ δ' ἄλλυδις ἄλλα φέρονται

75

tracta eorum oculis atque examini. Quin et ipsa Parca, cum ea miscuerit semel, postea confuse demittit mixta, neque illa videt aut dirigit, sed ire et ferri sinit, quo velint casusque ducat.“ PAUW. Adscripsi haec, quia sententia loci in universum bene explicatur. De scriptura vero placet ea paulum immutata repetere, quae *emendatt.* p. 216 sq. exposita sunt: „Neque Rhodomanni aut Pauwi commenta ferri possunt, nec si quis memor participiorum passivorum, ubi substantivi vice funguntur, genitivo junctorum (cfr. Matth. §. 375. not. 1. Wund. ad Soph. Phil. v. 3) h. l. Μοίρης a *μειμιγμένα* pendere putaverit. Aliena enim talia ab Epicorum usu. Unica restat ratio, ut verba ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια jungenda sint cum μοίρης hoc sensu: *bona et mala sortis*. At vero et verborum collocatio repugnat neque placet ipsa constructio, cum et apud Homerum nihil ex istis verbis aptum sit. Neque cum *Bonitio* facere possum, qui refutata et Rhodomanni interpretatione et ea, qua quis ὑπερθεῖν cum θεῶν juncto vertere posset: *supra ipsos deos penes Parcā sortes hominum sunt*, cum et ex h. l. et ex XI, 272 sqq. conclusisset, sortes hominum non penes Deos esse, sed a sola Parca hominibus destinari, pro θεῶν p. 1226 scribendum censuit Θεῶς. Id a Lehrsio receptum. At vero primum non credibile est plane immutatam esse illam ab Homero acceptam sententiam θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, ita ut, quod ille de Diis praedicaverat, iisdem verbis ad solam Parcā referretur. Aliud enim est Nonn. II, 362:

— — — ἔην δ' ἐνὶ γούνασι
 Νίκης
 σκῆπτρα Διὸς καὶ θῶκος ἀέθλια
 δημοτῆτος.

Eadem est Spitzneri sententia *obsevat.* p. 54. Quid quod ipse Quintus VI, 310 eandem formulam retinuit, qui locus Bonitium fugit:

ταῦτα μὲν ἀθανάτων ἐνὶ γούνασι
 ἐστῆρικται,
 ὅστε θάνη κατὰ δῆρον ὑπέρβιον
 ἢ σαωθῆ.

Quod autem Bonitio sortes penes Deos esse Quintus negare videtur, id satis jam refutatur iis, quae Pauw. explicavit. Sortes jacent quidem, ut Homerus dicitaverat, in genubus deorum, nec tamen ab his inter homines distribuuntur, sed a Parca. Scribendum igitur *μυρία γ' εἰς ἐν πάντα μειμιγμένα: sortes bonae et malae, innumerae, unum in cumulum commixtae*. Probavit hoc Hermann. *rec.* p. 269, nisi quod particula abjecta *μυρία, εἰς ἐν* scribendum monuit. Vid. *M.* 326 sq. *Κῆρες ἐφειστάσιν θανάτοιο, Μυρίαι*, Hes. *ξ.* 100 ἄλλα δὲ *μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλλάληται*. Apoll. Rhod. I, 682 ἄλλα δ' ὀπίσω *Μυρία δημοτῆτος ὑπέροτρα πῆματα μέμνει*. Gregor. Naz. I, 52 *μυρία δάμων Ἀσσήεις ζωοεργὸς ἐμῆσατο κέντρα μόροιο*. — In doctrina sua de caeca Parcae potestate explicanda, quam paullo aliter exposuit infra IX, 499 sqq., ante oculos habuisse videtur Homeri de duobus doliis Jovis in domo positis narrationem Ω, 527—33. Juvat etiam comparare Gregorii christianam nec tamen prorsus ab-similem sapientiam I, 470—79. 566—77 pro fato Deum substituentis. Tantum 571—73 adscribo:

ἀλλὰ τὰ μὲν σοφίης μεγάλοις ἐνὶ
 βένθεσι κεῖται,
 ὅσσα φέρει στρεπτοῖο βίον παι-
 δεύματα θνητοῖς
 ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια.

73. ἀπροτίπτα Α, ἀπροτίπτα Ε1; et ita corr. Rhod., probavit Dorvill. ad *Chariton.* p. 257.

74. τοῖς Α et vulgo; τοῖς δ' cor-
 rexi *emendatt.* p. 217.

76. „Mira partitio factorum: *alia* diis quoque ignota sunt et a Parca distribuuntur mortalibus, *alia* vero temere eveniunt. Itaque τὰ ἰ' puto esse: *illaque temere feruntur*.

πνοιῆς ὡς ἀνέμοιο· καὶ ἀνέρι πολλακίς ἐσθλῶ
 ἀμφεχύθη μέγα πῆμα, λυγρῶ δ' ἐπικάππεσεν ὄλβος
 * * * * *

οὔτι ἐκῶν· ἀλλὰ δὲ πέλει βίος ἀνθρώποισι·
 τοῦνεκ' ἄρ' ἀσφαλῆως οὐ νίσσεται, ἀλλὰ πόδεσσι
 πυκνὰ ποτιπταίει· τρέπεται δὲ οἱ αἰόλον ἵχνος

80

Si enim ad τὰ μὲν v. 72 refero, nulla est adversativa in verbis v. 76 ratio. HEYN. Hoc ipsum falsum est. Μέν supra non ad solum τὰ pertinet, utrumque ut sit *alia*, sed ad totum membrum *Deorum* rationem continens, cui mutata constructione opponitur 74 sqq., quibus de *Parca* agitur. Vid. ad IV, 445. — ἄλλη A, ἄλλη C1; corr. Rhod.

77. πνοιῆ A; πνοιῆ Tychs. ex sua conjectura scripsit: „quasi *vento acta* i. e. *casu distributa*.“ Et mensura et sensu offensus Spitzner. *mant.* p. 237 πνοιῆ ὁμῶς ex α, 98. β, 148. ε, 46 conjecit *celeritatem* hic quoque exprimi ratus. Eum recte his verbis refutavit Bonit. *I. c.* p. 1225: „sed de *celeritate*, qua sortes hominum e caelo in terram mittuntur, prorsus non est sermo; agitur de *caecitate* fati, qua temere huc illuc ferantur, ita ut bona sors malo homini obtingat, mala bono et in universum *villae conditio a virtute sejuncta sit*: ἄλλος δὲ πέλει βίος ἀνθρώποισιν v. 79. (De hac interpretatione vid. ad eum v.) Cui quidem *temeritati* flatum venti comparari posse Spitznerus argutius quam verius negat; profecto enim *idem ventus* semper eandem caeli regionem tenet, at *ventus in univ-ersum* admodum mutabilis est ac temere, ut videtur, modo ex hac modo ex illa caeli parte oritur. Quare quae temere feruntur, vario et mutabili venti flamine recte comparantur.“ Tum et ejus rei accuratius exprimentae et hiatus removendi causa ex IX, 503 πνοιῆς conjecit, quem accentus errorem acerbius notavit Spitzner. *observatt.* p. 54, quo loco frustra Bonitio contradicit. Hic idem olim in societate Graeca ex I, 572. III, 276. IV, 238. VI, 378. VII, 645. VIII, 338. 371. IX, 235 πνοιῆ ὁπως conjece- rat, quod postea ipse jure rejecit.

78. ἐπὶ κάππεσεν A et vulgo; corr. Spitzner. *observatt.* p. 192.

79. οὔτιοι ex Rhod. conj. reposuit Tychs. iterum expulit Lehrs. Idem recte intellexit jungi non posse λυγρῶ δ' ἐπικάππεσεν ὄλβος, quem admodum adhuc factum erat. Nam profecto ὄλβος cogitari non potest quasi res animata sensuque praedita, quae doleat, propterea quod homini scelerato contingat. Recte igitur lacunae signum post ὄλβος posuit, quamquam, qualia excidisse putaverit, addere omisit. Id ego breviter feci in *programm.* p. 30 versu interjecto:

[ἦντινα δ' Αἴσα διδοῖ ἐπι-
 νίσσεται οἶμον ἕκαστος]
 οὔτι ἐκῶν.

Cfr. IX, 504 sqq., quem locum jam supra memoravi:

— ἀγαθὸς δὲ κακῆ ἐνέκρυσε
 κτελεύθῳ

πολλάκις, οὐκ ἐσθλὸς δ' ἀγαθῆ·
 τὰς δ' οὔτ' ἀλέασθαι

οὔτ' ἄρ' ἐκῶν τις ἐλέσθαι ἐπι-
 χθόνιος δύνατ' ἀνήρ. —

ἄλλος A et vulgo; „ita simpliciter friget.“ PAUW. Bonitianam interpretationem, quae ferri nequit, ad v. 77 adscripsi; σκολιδος scripsit Lehrs. Sed recipiendam fuisse praeclaram Lobeckii ad Phryn. p. 632 emendationem ἀλλὰ δὲ jam dixi *emendatt.* p. 217: cfr. Apoll. Rhod. I, 298: πῆματα γάρ τ' αἰδηλὰ θεοὶ θνη-
 τοῖσι νέμουσι.

81. ποτὶ πταίει A; corr. Rhod. cfr. Wern. *Tryphiod.* p. 280 sq. — εἶδος A et vulgo; ἵχνος scripsi et commendavi in *emendatt.* p. 217 sq. his verbis: „hic quid sibi velit εἶδος non perspicio. Verit Rhodom.: „varieque ejus *species* alteratur, interdum in calamitatem lacrymosam, interdum vero in prosperitatem.“ Haec non satis intelligo. Et pertinere οἶ non ad vitam hominis, sed ad hominem ipsum ex antecedenti-

ἄλλοτε μὲν ποτὶ πῆμα πολύστονον, ἄλλοτε δ' αὖτε
εἰς ἀγαθόν· μερόπων δὲ πανόλβιος οὔτις ἐτύχθη

ἔς τέλος ἐξ ἀρχῆς· ἑτέρω δ' ἑτέρ' ἀντιώωσι.
παῦρον δὲ ζῶοντας ἐν ἄλγεσιν οὔτι ἔοικε
ζωέμεν * * * *

85

* ἔλπεο δ' αἰὲν ἀρείονα, μηδ' ἐπὶ λυγρῷ
θυμὸν ἔχειν· καὶ γὰρ ὅα πέλει φάτις ἀνθρώποισιν
ἔσθλὸν μὲν νίσσεσθαι ἐς οὐρανὸν ἄφθιτον αἰεὶ,
ἀργαλέον δὲ ποτὶ στυγερόν ζόφον· ἔπλετο δ' ἄμφω
σεῖο κασιγνήτω· καὶ μείλιχος ἔσκε βροτοῖσι

90

bus et sequentibus apparet. Qui autem totum locum comparaverit hominesque dici reputaverit incerto gradu vacillare et saepe pedibus offendere, is non dubitabit quin illo in corrupto εἶδος lateat vox *gradus* vel *ingressionis* notione dicta. Quae restituitur scribendo ἴχνος. Id recepi, quamquam postea aliam cognovi *Heyni* conjecturam, cujus haec sunt verba: „αἰόλον εἶδος esset vultus, qui mutatur contristando et laetando, quod parum placet ποτὶ πῆμα et εἰς ἀγαθόν. Fortasse ἦθος animi habitus, qui *variat*.“

84. ἐξαρχῆς A; corr. Rhod.

85. οὔτις Tychs. de metro frustra sollicitus, quod retinuit Lehrs. — Cur post hunc versum lacunae signa posuerim, jam *emendatt.* p. 218 his fere verbis demonstravi: „Verbit Rhodom.: „cum itaque homines exiguo tempore vivant, non par est in *moerore* vitam transigere, sed semper meliora *sperare*, nec *tristitiae animum deditum habere*.“ Verum ἄλγος non *moeror* est, quem quis ipse animo concipit, sed aut *dolor corporis*, quo vexatur, aut *calamitas*, quae serte ei immittitur. Inprimis huc pertinet locutio ἐν ἄλγεσιν et similia: vid. Ω, 568. η, 212. Quint. I, 754. V, 459. XI, 326. XIII, 414. XIV, 431, et cfr. ad III, 455. Hinc patet lacunam esse ita fere explendam:

παῦρον δὲ ζῶοντας ἐν ἄλγεσιν οὔτι
ἔοικε

ζωέμεν [ἀργαλέως καὶ ἀπει-
ριτα δάκρυα χεύειν.]

86. ζωέμεν. ἔλπει δ' αἰὲν A, ζ.

ἔλπεε δ' αἰὲν, E1; „ἔλπειν. Et hic dubito.“ RHOD. Recepit Tychs. formam insolenter intransitivo sensu *speram habendi* positam ex librorum quorundam lectione ἀέλποντες H, 310 stabiliturus. Recte ei rei diffusus Heyn. haud meliorem conjecturam proposuit: ἔλπεσθαι δὲ τὰ ἀρείονα. Post Tychs. ipse ἔλπεσθ' αἰὲν ἀρ. mala versus modulatione conjecit. Ego olim l. c. cum ζωέμεν mutilato versui vindicasset, hunc emendandum putavi: ἀλλ' αἰεὶ ἔλπεσθαι ἀρείονα. Quod nunc rejeci et quia audacius videbatur, et quia αἰεὶ apud Quintum certe non ponitur ante vocalem: cfr. ad X, 233. Reposui igitur quod Hermann. *rec.* p. 269 emendavit: ἔλπεο. Post universalem admonitionem ad Podalirium solum orationem conversam esse ex sequentibus probabile fit. — „ἐπὶ λυγρῷ θυμὸν ἔχειν intelligo: *malis animum advertere, adversa cogitare*.“ TYCHS. — μηδ' A et vulgo; correxī.

87. „Est fere, ac si ad Christianorum dogma auctor hic alluderet hactenus.“ PAUW.

88. ἐσθλῶν V.

89. ποτὶ ζόφον manco versu A,
β α
ποτὶ ζόφον στυγερόν C1, quod recepit Tychs.; Rhod. ποτὶ ζόφον Ἄιδος, Pauw. ζόφον ἀπλετον conjecit. — De versus modulatione cfr. Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 130. — ἀργαλέων et ζόφων V.

90. εὐμείλιχος A; ὀμείλιχος Rhod., μείλιχος rectius Dausq., qui male praeterea *κεῖ* μείλιχος tentabat.

καὶ πάϊς ἀθανάτοιο· θεῶν δ' ἐς φῦλον ὄτω
κεῖνον ἀνελθόμενοι σφετέρου πατρὸς ἐννεσίησιν.“

ὡς εἰπὼν μιν ἔγειρεν ἀπὸ χθονὸς οὐκ ἐθέλοντα
παρφάμενος μύθοισιν, ἄγεν δ' ἀπὸ σήματος αἰνοῦ
ἐντροπαλιζόμενον καὶ ἔτ' ἀργαλέα στενάχοντα· 95
ἐς δ' ἄρα νῆας ἵκοντο· πόνον δ' ἔχον ἄλλοι Ἀχαιοὶ
ἀργαλέον καὶ Τρωῆς ὀρινομένου πολέμοιο.

Εὐρύπυλος δ' ἀτάλαντος ἀτειρέα θυμὸν Ἄρηι
χερσὶν ὑπ' ἀκαμάτησι καὶ ἔργχει μαιμώωντι
δάμνατο δῆια φῦλα· νεκρῶν δ' ἐστείνετο γαῖα 100
κτεινομένων ἐκάτερθεν· ὃ δ' ἐν νεκύεσσι βεβηκῶς
μάρνατο θαρσαλέως πεπαλαγμένος αἵματι χεῖρας
καὶ πόδας· οὐδ' ἀπέληγεν ἀταρτηροῖο κυδοιμοῦ·
ἀλλ' ὄγε Πηνέλεων κρατερόφρονα δουρὶ δάμασσεν
ἀντιώωντ' ἀνὰ δῆριν ἀμείλιχον· ἀμφὶ δὲ πολλοὺς 105
ἔκτανεν· οὐδ' ὄγε χεῖρας ἀπέτρεπε δημοτῆτος,

ἀλλ' ἔπετ' Ἀργείοισι χολούμενος, εὔτε πάροισθεν
ὄβριμος Ἡρακλῆς Φολόης ἀνὰ μακρὰ κάρηνα
Κενταύροις ἐπόρουσεν ἐφ' μέγα κάρτει θύων,
τοὺς ἅμα πάντας ἔπεφνε καὶ ὠκυτάτους περ ἑόντας 110
καὶ κρατεροὺς ὄλοοῦ τε δαήμονας ἰωχυοῖο·
ὡς ὄγ' ἐπασσύτερον Δαναῶν στρατὸν αἰχμητῶων
δάμνατ' ἐπεσσύμενος· τοὶ δ' ἰλαδὸν ἄλλοθεν ἄλλος
ἀθροοὶ ἐν κονίησι δεδουπότες ἐξεχέοντο.

ὡς δ' ὅτ' ἐπιβροίσαντος ἀπειρεσίου ποταμοῖο 115
ὄχθαι ἀποτιμήγονται ἐπὶ ψαμμώδεϊ χώρῳ
μυρίαὶ ἀμφοτέρωθεν, ὃ δ' εἰς ἀλὸς ἔσονται οἶδμα
παφλάζων ἀλεγεινὸν ἀνὰ ῥόον, ἀμφὶ δὲ πάντη
κρημνοὶ ἐπικτυπέουσι, βρέμει δ' ἄρα μακρὰ ῥέεθρα
αἰὲν ἔρειπομένων, εἴκει δέ οἱ ἔρκεα πάντα· 120

94. ἄγαν A; corr. Rhod. — πῆ-
ματος A; corr. Rhod.

95. Pauw. ἀργαλέον, sine causa.

97. ὀρινομένου A; em. Rhod. Ne
quis ἄπονεμένου commendat, cfr.
II, 471. III, 582. X, 172. XIII, 481.
XIV, 6. 612.

99. θυμῶωντι V.

107. ἔσπει AE1C1 („codd. omnes.“
TYCHS.); „in secunda dictione σ
facessere jussi.“ RHOD.

108. ὄμβριμος A; corr. Tychs.

111. κρατεροῦ A, κραιτεοῦς E1;
corr. Rhod.

116. ψαμμώδεϊ A; „ψαμμώδεϊ vel
ψαμμάδεϊ.“ RHOD. „Istud le-
nius.“ TYCHS. Quamquam alterum
legitur Apoll. Rhod. IV, 1376.

118. ἀναρρόον V. — πάντη Tychs.
Lehrs.

120. ἔρειπομένων, quod referen-
dum putabam ad κρημνοὶ ἐπικτυ-
πέουσι, cum et languide additum
mihi videretur, nec omnino qua-
drare, cum perpetuo fremat torrens,
etiam cum non rupes in eum prae-
cipitentur, scribendum conjiciebam
ἐρερυγομένων. Quod quin recte

ὡς ἄρα κύδιμοι νῆες ἐϋπτολέμων Ἀργείων
πολλοὶ ὑπ' Εὐρυπύλοιο κατήριπον ἐν κονίησι,
τοὺς κίχεν αἱματόεντα κατὰ μόθον· οἱ δ' ὑπάλυξαν,
ὄσβους ἐξεσάωσε ποδῶν μένος· ἀλλ' ἄρα καὶ ὡς
Πηγέλεων ἐρύσαντο δυσηγέος ἐξ ὀμάδοιο 125
νῆας ἐπὶ σφετέρας, καίπερ ποβὶ καρπαλίμοισι
κῆρας ἀλευόμενοι στυγεράς καὶ ἀνηλέα πότμον·
πανσυδίη δ' ἔντοσθε νεῶν φύγον· οὐδέ τι θυμῷ
ἔσθινον Εὐρυπύλοιο καταντία δηριάσθαι,
οὔνεκ' ἄρα σφίσι φύζαν οἴζυρῆν ἐφέηκεν 130
Ἡρακλῆς νῆωνδ' ἀτειρέα πάμπαν ἀέξων.
οἱ δ' ἄρα τείχεος ἐντὸς ὑποπτώσσοιτες ἔμιμνον,
αἶγες ὅπως ὑπὸ πρῶνα φοβούμεναι αἰνὸν ἀήτην,
ὄστε φέρει νιφετόν τε πολὺν κρουερῆν τε χάλαζαν
ψυχρὸν ἐπαΐσσαν, ταὶ δ' ἐς νομὸν ἐσσύμεναι περ 135
ῥιπῆς οὔτι κατιθῦς ὑπερκύπτουσι κολώνης,
ἀλλ' ἄρα χεῖμα μένουσιν ὑπὸ σκέπας ἠδὲ φάραγγας
ἀγρόμεναι, θάμνοισι δ' ὑπὸ σκιεροῖσι νέμονται
ἰλαδόν, ὄφρ' ἀνέμοιο κακαὶ λήξωσιν ἄελλαι·
ὡς Δαναοὶ πύργοισιν ὑπὸ σφετέροισιν ἔμιμνον 140

eleganterque dici possit, nihil dubii est: cfr. I, 323. VI, 333. Verum alterum referendum illud ad ὄχθαι ἀποτιμήγονται v. 116 comparationis gratia consulto positum est: vid. v. 122 πολλοὶ — κατήριπον ἐν κονίησι. Riparum partes, quae torrente avulsae ruunt, cum Graecis comparantur Eurypyli manu prostratis. Ceterum cfr. II, 390:

πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτιμήγουσι
χαράδραι,
quo loco etiam μυρίαί v. 117 defenditur, quod olim mutaturus eram in μακράι.

122. ἐπ' A, ὑπ' VC12; et ita corr. Rhod.

127. ἀλευόμενοι conj. Rhod., quod miror. Tum enim mortem re vera ab illis evitatum esse diceret, qui tamen fugientes ab Eurypylo oppressi sunt. Cfr. Spitzner. *observatt.* p. 231 sq.

128. πασσυδίη C1. — νηῶν A; corr. Rhod. — οὐδ' ἔτι conj. Spitzner. *observatt.* p. 17. Vid. ad II, 635.

134. ὅς γε conj. Pauw., quia τε sequatur!

135. ψυχρὸς A et vulgo; correxi.

136. κολώνας (sic!) A; em. Rhod. cfr. VIII, 339.

138. ἀγρόμενοι A, ἀγρόμεναι e corr. C1; et ita corr. Rhod. — θάμνοισιν A et vulgo, commate post φάραγγας posito. Qua re cum membra comparationis non cohaerent, Rhod. φάραγγος conjecit, quod aptum esset ex θάμνοισιν — et vallis sub umbrosis virgultis conglomeratae —; idque rec. Lehrs. Sed ferri nequit propter particulam ἠδὲ insolenter positam. Melius Canter. *novv. lectt.* I, 7, p. 43 μένουσαι, Hermannus ἐς δὲ φάραγγας conjecit. Verum illo admissio participia cumulantur, hoc importune hendiadys σκέπας ἠδὲ φάραγγας — idem enim duobus vocabulis notatur — divellitur. Hinc, quod simplicissimum videbatur, ἀγρόμεναι antecedentibus adnexo tum θάμνοισι δ' scripsi. Similis comparatio apud Tryphiod. v. 189—97 legitur.

Τηλέφου ὄβριμον υἷα μετεσσύμενον τρομέοντες.

αὐτὰρ ὃ νῆας ἔμελλε θοὰς καὶ λαὸν ὀλέσσειν,
εἰ μὴ Τριτογένεια θράσος βάλεν Ἀργείοισιν
ὄψέ περ· οἱ δ' ἄλληκτον ἀφ' ἔρκεος αἰπεινοῖο
δυσμενέας βάλλοντες ἀνιήροῖς βελέεσσι 145

κτεῖνον ἐπασσυτέρους· δεύοντο δὲ τείχεα λύθρω
λευγαλέω· στοναχὴ δὲ δαίκταμένων πέλε φωτῶν.
αὕτως δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἡμέματα δηριώοντο
Κήτειοι Τρωῆς τε καὶ Ἀργεῖοι μενεχάρμαι,
ἄλλοτε μὲν προπάρουθε νεῶν, ὅτε δ' ἀμφὶ μακεδνὸν 150

τείχος, ἐπεὶ πέλε μῶλος ἀάσχετος· ἀλλ' ἄρα καὶ ὡς
ἡμέματα δσιὰ φόνοιο καὶ ἀργαλέης ὑσμίνης
παύσανθ', οὔνεχ' ἴκανεν ἐς Εὐρύπυλον βασιλῆα
ἀγγελίη Δαναῶν, ὡς κεν πολέμοιο μεθέντες
πυρκαϊῇ δώωσι δαίκταμένους ἐνὶ χάσμῳ· 155

αὐτὰρ ὄγ' αἰψ' ἐπίθησε, καὶ ἀργαλέοιο κυδοιμοῦ
παυσάμενοι ἐκάτερθε νεκροὺς περιταρχύσαντο
ἐν κοινῇ ἐριπόντας· Ἀχαιοὶ δ' ἔξοχα πάντων
Πηνέλεων μύροντο· βάλον δ' ἐπὶ σῆμα θανόντι
εὐρὸν μάλ' ὑψηλὸν τε καὶ ἐσσομένοις ἀρίδηλον· 160

πληθὺν δ' αὐτ' ἀπάνευθε δαίκταμένων ἠρώων
θάψαν ἀκηχέμενοι μεγάλῳ περὶ πένθει θυμὸν
πυρκαϊὴν ἅμα πᾶσι μίαν περηνηήσαντες
καὶ τάφον· ὡς δὲ καὶ αὐτοὶ ἀπόπροθι Τρώιοι υἷες
τάρχυσαν κταμένους· ὀλοή δ' Ἔρις οὐκ ἀπέληγεν, 165

ἀλλ' ἔτ' ἐποτρύνεσκε θρασὺ σθένος Εὐρύπυλοιο
ἀντιάαν δηίοισιν· ὃ δ' οὔπω χάζετο νηῶν,
ἀλλ' ἔμενευ Δαναοῖσι κακὴν ἐπὶ δῆρον ἀέξων.

141. ὄβριμον (sic) A; casum tacite mutavit Rhod., formam corr. Tychs.

142. αὐτὰρ A, αὐτὰρ καὶ E1C12; αὐτὰρ ὃ em. Rhod.

144. αἰπηνοῖο AC2, αἰπεινοῖο E1C1; „pro αἰπηνοῖο reddidi geniuum.“ RHOD.

149. μήτειοι A, Κήτειοι VNV123 E1a; et ita corr. Rhod. — τε om. A, add. VNV123a et Rhod.

150. ἀλλ' ὅτε A, ἄλλοτε E1; et ita corr. Rhod.

151. ἀσχετος V.

152. φόνοια V.

153. οὔνεχ' ἐλίχανεν A, οὔνεχ' ἐλίχανεν ἐς E1C12; „οὔνεχ' ἴκα-

νεν ἐς vel ἐπ.“ RHOD. Prius, quod legitur VNV123, recte praetulit Tychs. — Εὐρύπυλον C1.

154. ἀγγελίη Δαναῶν nuntius a Danais missus. Vid. Spitzner. ad N, 252.

156. αὐτὰρ ὄγ' (sic) A.

158. κοινῇ A et vulgo; vid. ad I, 621.

163. μίην A et vulgo; μίαν corr. Spitzner. observatt. p. 216, rec. Lehrs.

164. τάφρον A, τάφον VNV123 E1C1a; et ita corr. Rhod.

168. ἐπι Tychs. Lehrs. Alterum vindicat Spitzner. observatt. 230.

τοὶ δ' ἐς Σκῦρον ἵκοντο μελαίνῃ νηὶ θείοντες·
 εὖρον δ' υἱ' Ἀχιλλῆος ἐοῦ προπάρουθε δόμοιο, 170
 ἄλλοτε μὲν βελέεσσι καὶ ἐγχείησιν ἰέντα,
 ἄλλοτε δ' αὐθ' ἵπποισι πονεύμενον ὠκνυπόδεσσι·
 γήθησαν δ' ἐσιδόντες ἀταρτηροῦ πολέμοιο
 ἔργα μετοιχόμενον καίπερ μέγα τειρόμενον κῆρ
 ἀμφὶ πατρὸς κταμένοιο· τὸ γὰρ τὸ πάροιθε πέπυστο· 175
 αἴψα δέ οἱ κίον ἅντα τεθηπότες, οὔνεχ' ὄρωντο
 θαρσαλέω Ἀχιλλῆι δέμας περικαλλῆς ὁμοῖον·
 τοὺς δ' ἄρ' ὑποφθάμενος τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπεν·
 „ὦ ξεῖνοι, μέγα χαίρειτ' ἐμὸν ποτὶ δῶμα κιοντες·
 εἶπατε δ' ὀππόθεν ἐστὲ καὶ οἵτινες, ἦδ' ὅ τι χρεῖῶ 180
 ἦλθετ' ἔχοντες ἐμεῖο δι' οἴδματος ἀτρυνέτοιο.“
 ὡς ἔφατ' εἰρόμενος· ὃ δ' ἀμείβετο δῖος Ὀδυσσεύς·
 „ἡμεῖς τοι φίλοι εἰμὲν εὐπτολέμου Ἀχιλλῆος,
 τῷ νύ σέ φασι τεκέσθαι εὐφρονα Δηιδάμειαν·
 καὶ δ' αὐτοὶ τεὸν εἶδος ἐῖσκομεν ἀνέρι κείνῳ 185
 πάμπαν· ὃ δ' ἀθανάτοισι πολυσθενέεσσιν ἐώκει.
 εἰμὶ δ' ἐγὼν Ἰθάκηθεν, ὃ δ' Ἄργεος ἱπποβότοιο,
 εἴ ποτε Τυδείδαο δαΐφρονος οὔνομ' ἄκουσας,
 ἦ καὶ Ὀδυσσεῆος πυκνιμήδεος, ὅς νύ τοι ἄγχι 190
 αὐτὸς ἐγὼν ἔστηκα θεοπροπίης ἔνεκ' ἐλθῶν·
 ἀλλ' ἐλέαιρε τάχιστα καὶ Ἀργείοις ἐπάμυννον
 ἐλθῶν ἐς Τροίην· ὡς γὰρ τέλος ἔσσειτ' ἄρηι.
 καὶ τοι δῶρ' ὀπάσουσιν ἀάσπετα δῖοι Ἀχαιοί·
 τεύχεα δ' αὐτὸς ἐγῶγε τεοῦ πατρὸς ἀντιθέοιο

171. ἰόντα A, ἰέντα VNV3E1; et ita em. Rhod., sed ἰέντα Tychs. Lehrs.; Pauw. primum inepte ἐόντα defendit cum voce πονεύμενον copulandum, tum ἐόντα haud melius conjicit. Cfr. Apoll. Rhod. IV, 851: τοὺς δ' εὖρον παρὰ νηὶ σόλω ἰππῆσι τ' οἰστῶν τεροπομένους.

173. γήθησεν V.

175. προπάρουθε A et vulgo; τοπάροιθε Lehrs.; vid. ad I, 759.

178. τοῦσδ' A.

181: ἦθετ' E1. — ἐμοῖο A, ἐμεῖο E1; et ita corr. Rhod.

184. νύ σε φασι A et vulgo; correxi.

185. καὶ δ' A.

186. ἀθανάτοισιν εὐσθενέεσσιν A

et vulgo, ἀ. πολυσθενέεσσιν V, quo recepto ἀθανάτοισι scripsi: vid. II, 205 Τιτήνεσσι πολυσθενέεσσιν εοικώς. Praeterea ad hiatum vitandum πολυσθενῆς ponitur III, 128. V, 603. VI, 21. 273. 394. VIII, 422. XI, 131. XIII, 191, ubi alioquin εὐσθενῆς — vid. ad IV, 340 — posuisset. Id adjectivum saepius quidem praegresso ν ephelcystico ponitur: IV, 44. 293. 454. VII, 186. XIII, 52. XIV, 633. Sed nullus horum locorum nostri similis est.

188. ὄνομ' A, οὔνομ' C1; et ita corr. Rhod.

189. ὅς A. — σοι A et vulgo; correxi.

190. εἶνεκ' A; corr. Rhod.

194. ἐγὼ A; em. Rhod.

δώσω, ἄπερ φορέων μέγα τέρψαι· οὐ γὰρ ἔοικε 195
 θνητῶν τεύχεσι κείνα, θεοῦ δέ που Ἄρεος ὄπλοις
 ἴσα πέλει· πουλὺς δὲ περὶ σφισι πάμπαν ἄρηρε
 χροσὸς δαιδαλέοισι κεκασμένος, οἷσι καὶ αὐτὸς
 Ἴφαιστος μέγα θυμὸν ἐν ἀθανάτοισιν ἰάνθη
 τεύχων ἄμβροτα κείνα, τὰ σοι μέγα θαῦμα ἰδόντι 200
 ἔσβεται, οὔνεκα γαῖα καὶ οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα
 ἀμφὶ σάκος πεπόνηται ἀπειρεσίῳ περὶ κύκλω·

ζῶα πέριξ ἤσκηται ἑοικότα κινυμένοισι

θαῦμα καὶ ἀθανάτοισι· βροτῶν δ' οὐπώποτε τοῖα 205
 οὔτε τις ἔδρακε πρόσθεν ἐν ἀνδράσιν οὔτ' ἐφόρησεν,
 εἰ μὴ σὸς γε πατήρ, τὸν ἴσον Διὶ τῶν Ἀχαιοὶ
 πάντες, ἐγὼ δὲ μάλιστα φίλα φρονέων ἀγάπαζον·
 καὶ οἱ ἀποκταμένοιο νέκυν ποτὶ νῆας ἔνεικα
 πολλοῖς δυσμενέεσσιν ἀνηλέα πότμον ὀπάσσας·
 τοὔνεκά μοι κείνοιο περικλυτὰ τεύχεα δῶκε 210
 διὰ Θέτις· τὰ δ' ἄρ' αὖτις ἐελδόμενός περ ἔγωγε
 δώσω προφρονέως, ὅπότε Ἴλιον εἰσαφίκηαι.
 καὶ νῦ σε καὶ Μενέλαος, ἐπὴν Πριάμοιο πόληα
 πέρσαντες νήεσσι ἐς Ἑλλάδα νοστήσωμεν,
 αὐτίκα οἱ γαμβρὸν ποιήσεται, ἣν ἐθέλησθα, 215

196. τεύχεα A et vulgo; τεύχεσι em. Rhod. vertendo: non enim conferenda sunt illa hominum armis. Jure rec. Lehrs.

200. τὰ σοι A et vulgo; correxi. — θαῦμα ἰδόντι A; θαῦμα ἔσιδόντι et θαῦμα ἰδόντι in addend. Rhod.; posterius rec. Tychs.

203. Cum hic versus vulgo sine lacunae signis interponeretur, Pauw. verba non apte coagmentata esse advertens δ' ἤσκηται conjecit. Neque particula apto loco posita est, et plures versus non solum ante sed etiam post v. 203 excidisse videntur, quod probabile fit comparanti clipei Achillei descriptionem, quam supra V, 6—102 exhibuit. Quae omnia h.l. repetita esse quamquam verisimile non est, tamen merito suspiceris ab Ulyxe paullo plura Neoptolemi admirationi depingendo proposita esse, quam praeter terram et caelum et mare (v. 7—16) be-

stias tantum illic efformatas (v. 17—24). Certe pugnas et bellicum tumultum (v. 25—37) adumbratum fuisse certissimum videtur. Monui de ea re jam emendat. p. 276 sq.

204. οὔποτε A, οὐπώποτε VNV3; et ita corr. Rhod.

205. οὔτε ἐφόρησεν A, οὔτε φόρησεν E1, οὔτ' ἐφόρησεν VNV3; et ita corr. Rhod.

206. σὸς πατήρ, τὸν ἴσα δίοι et in fine * A, ^{γε} σὸς πατήρ τὸν ἴσ' ἀθανάτοισι C1, σὸς πατήρ, τὸν ἴσα τῶν δίοι C2, σὸς γε πατήρ τὸν ἴσον Διὶ VNV3, et ita em. Rhod.; Brod. σεῖο πατήρ, τὸν ἴσως Διὶ, Dausq. σὸς γε πατήρ, τὸν δίοι τῶν Ἄ. conjecit. — τῶν A, τῶν E1; corr. Tychs.

208. Pauw. hic quoque καὶ οὐ! — ἀποκταμένον V.

215. οἱ om. A; add. Rhod. —

ἀμφ' εὐεργεσίης· δώσει δέ τοι ἄσπετ' ἄγεσθαι
κτῆματά τε χρυσόν τε μετ' ἠϋκόμοιο θυγατρὸς,
ὅσθ' ἐποίκεν ἔπεσθαι ἐϋκτεάνῳ βασιλῆϊ.“

ὡς φάμενον προσέειπεν Ἀχιλλέος ὄβριμος υἱός·

„εἰ μὲν δὴ καλέουσι θεοπροπίησιν Ἀχαιοί, 220

αὔριον αἶψα νεώμεθ' ἐπ' εὐρέα βένθεα πόντου,

ἦν τι φάος Δαναοῖσι ληλαιομένοισι γένωμαι·

νῦν δ' ἴομεν ποτὶ δώματ' ἐϋξεινόν τε τράπεζαν,

οἴην περ ξείνοισι θέμις παρατεκτῆρασθαι·

ἀμφὶ δ' ἔμοιο γάμοιο θεοῖς μετόπισθε μελήσει.“ 225

ὡς εἰπὼν ἤρειθ'· οἱ δ' ἐσπόμενοι μέγα χαῖρον·

καὶ ῥ' ὅτε δὴ μέγα δῶμα κίον καὶ κάλλιμον αὐλήν,

εὖρον Δηιδάμειαν ἀκηχεμένην ἐνὶ θυμῷ

τηχομένην θ', ὥσει τε χιῶν κατατήκετ' ὄρεσθιν

εὖρον ὑπὸ λιγέος καὶ ἀτειρέος ἠέλιου·

230

ὡς ἦγε φθινύθεσκε δεδουπότος ἀνδρὸς ἀγανοῦ·

καὶ μιν ἔτ' ἀχθυμένην περ ἀγακλειτοὶ βασιλῆες

ἦν κ' ἐθέλησθα A et vulgo; ἦν ἐθέ-
λησθα corr. Spitzner. ad A, 353 et
observall. p. 145.

219. ὄμβριμος A; corr. Tychs.

224 sq. hoc modo confusi legun-
tur in A:

οἴην περ ξείνοιο γάμοιο θεοῖς μετ-
όπισθε μελήσει*.

Id Rhod. de lacuna non cogitans
hoc modo emendavit: ἦν περ ἔοι-
κε· γάμου δὲ θεοῖς μ. μ. Multo
pejus rem gesserunt ceteri inter-
pretes, quorum Brod. καὶ περὶ,
ξεῖνε, γάμοιο θ. μ. μ. imperite
conjecit, Dausq. ἦ μοι ὑπὲρ ξεί-
νοιο, γάμοιο θ. μ. μ. aut οἴη
πάρ ξείνοισι, γάμοιο θ. μ. μ.
scribendo versum hypermetrum re-
liquit, Pauw. ad suum dittographiae
remedium relapsus in aliis libris:

οἴη πάρ· κείνου δὲ γάμου
μετόπισθε μελήσει

in aliis

οἴη πάρ νυ· γάμου δὲ θεοῖς
μετόπισθε μελήσει

scriptum fuisse statuit. Locum ex
VNV3CE1 redintegavit Tychs., ξεί-
νοιο, quod in illis omnibus legitur,
in ξείνοισι mutato. Praeterea ἐμεῖο
CE1. *In C1 librarius lacunam de-
texit, sed sua farina ineptissime ex-
plevit:

οἴη περ ξείνοισιν πατρώοις
ἐποίκεν,

δώρων δ' ἠδὲ γάμοιο θεοῖς
μετόπισθε μελήσει.

„Post οἴη rasura, sine dubio τοῦ
ν; ad marg. S ab ead. m.“ TYCHS.
Idem monendi gratia adscripsit: „ex-
emplum, quid valeant conjecturae in
lacunis.“ Licet mihi vice versa re-
spondere: „exemplum, quid valeant
lacunae in conjecturis,“ et ad hunc
similesque locos ablegare eos, si
qui in defectibus eorumque rationi-
bus detegendis nimis suspicando
audacem me fuisse clamaverint.

226. μεγάλη χαῖρον V.

227. καὶ δὴ ὅτ' ἐς A et vulgo;
qua in lectione insolentior et cor-
reptio et positura particulae δὴ of-
fendit. Scripsi igitur ex VI, 7. 96,
quorum locorum plane eadem est
ratio atque hujus, καὶ ῥ' ὅτε δὴ
omissa praepositione, qua etiam IX,
12. IX, 353. XIV, 419 carent. Scribi
etiam poterat ἀλλ' ὅτε δὴ: vid. ad
I, 120. — καὶ ante κάλλιμον om.
A; add. Rhod.

230. ὑπαὶ A et vulgo, ὑπὸ V.

232. ἀγακλυτοὶ A, περ ἀγακλει-
τοὶ VNV123; et ita em. Rhod. Pauw.
inepte et hic οἱ ἀγακλειτοὶ et ini-
tutio ἐπαχθυμένην conjecit.

ἡσπάζοντ' ἐπέεσσι· πάϊς δέ οἱ ἐγγύθεν ἔλθων
 μυθεῖτ' ἀτροκέως γενεὴν καὶ οὔνομ' ἐκάστου.
 χροιά δ', ἦντιν' ἴκανον, ἐπέκρουφε μέχρσι ἐς ἡώ, 235
 ὄφρα μὴ ἀχνυμένην μιν ἔλη πολύδακρυς ἀνίη,
 καὶ μιν ἀπεσσύμενον μάλα λισσομένη κατερούκη.
 αἴψα δὲ δαῖτ' ἐπάσαντο καὶ ὕπνω θυμὸν ἴησαν
 πάντες, ὅσοι Σκύροιο πέδον περιναϊετάσκον
 εἰναλῆς, τὴν μακρὰ περιβορούμευσι θαλάσσης 240
 κύματα δρηγνυμένοιο πρὸς ἡόνας Αἰγαίοιο·
 ἀλλ' οὐ Δηιδάμειαν ἐπήρατος ὕπνος ἔμαρπτεν
 οὔνομα κερδαλέον μιμησκομένην Ὀδυσῆος
 ἠδὲ καὶ ἀντιθέου Διομήδεος, οἳ ὅα μιν ἀμφω
 εὔνιν ποιήσαντο φιλοποτόλεμον Ἀχιλλῆος 245
 παρφαμένοι κείνοιο θρασὺν νόον, ὄφρ' ἀφίκηται
 δήιον εἰς ἐνοπήν· τῷ δ' ἄτροπος ἦντετο Μοῖρα,
 ἣ οἱ ὑπέκλασε νόστον, ἀπειρέσιον δ' ἄρα πένθος

233. ἡσπάζοντ' A cdd. et vulgo; corr. Spitzner. *mant.* p. 246.

234. De producta in quarto pede particula καὶ vid. Herm. *Orph.* p. 728. Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 160. Wernick. *Tryphiod.* p. 255 sq. Wellauer. *ad Apoll. Rhod.* I, 20.

237. ἐπεσσύμενον A et vulgo; ἀπεσσύμενον scripsi ex I, 244. VIII, 255 coll. IX, 114 in *emendatt.* p. 219.

238. ἴησαν A et vulgo; correxi.

241. ὄηγγύμενα A; em. Rhod. — ἡόνας A, ἡώνας E1; ἡόνας Dausq. Pauw., corr. Tychs.

242. ἐπήρατος A et vulgo; contra quam scripturam in *emendatt.* p. 219 hoc modo disputavi: „Quamquam quin omnino recte Deidamia dicatur ἐπήρατος, nihil dubito, h. l. tamen num ita dicta sit, quaeri potest. Etenim cum tantummodo sermo sit de sollicitudine, qua Deidamiae somnus abigitur, nulla causa est, ob quam ejus pulcritudo memoretur. Itaque poeta scripsisse videtur ἐπήρατος, quo epitheto eo aptius h. l. somnus insignitur, cum aeger describatur matris animus, quo nec per noctem quietis beneficio frui potuerit. Notae sunt Homericæ formulae γλυκῆς, ἡδύς, ἀμβροσίος ἕπνος. Et similiter apud Nonn. XLVII, 346 ὄνειρος ἐπήρατος dicitur.“ Jam Tychsenium in ean-

dem conjecturam incidisse postea cognovi. Nec quid ei opponi possit scio, nisi imitatio Homérica ex Ω, 679 sq.

ἀλλ' οὐχ Ἑρμείαν ἔροοῦνιον
 ὕπνος ἔμαρπτεν

δρμαίνοντ' ἀνὰ θυμόν.

Sed ea apud Quintum importunum epitheton defendi non videtur.

243. κερδαλέον A; em. Rhod.

248. οἳ om. Basil. hinc diserte add. Rhod. — Quamquam versus immutatus in AVNV123 E1C12 legitur, tamen Bonit. *l. c.* p. 1235, quia κλάειν ejusque composita apud Quintum semper ita usurpentur, ut frangendi imago recte adhiberi possit, ex K, 364. A, 468. Apoll. Rhod. IV, 328 ἣ οἱ ἐπέτμαγε νόστον, conjecit, quod rec. Lehrs. Quam conjecturam qui rejecit Spitzner. *observatt.* p. 44, aliam proposuit ἣ οἱ ὑπέκλασεν ὅστέ· ἀπειρέσιον etc., ossa in pugna interfectorum telis saxisque infestis frangi pluribus locis demonstrans. Sed nec ipsa Parca hominum ossa confringere dici poterit, neque h. l., ubi generalis pereundi requiritur notio, tam singularis mortis ratio commemoranda erat. Jure igitur Hermann. *rec.* p. 260 Spitzneri conjecturam rejecit, in vulgata haud audaciorē inesse metaphoram quam ξ, 61 ἦ

πατρὶ πόρεν Πηλῆι καὶ αὐτῇ Δηιδαιμείῃ·
 τοῦνεκά μιν κατὰ θυμὸν ἀάσπετον ἄμφεχε δεῖμα 250
 παιδὸς ἐπεστυμένοιο ποτὶ πτολέμοιο κυδοιμόν,
 μὴ οἱ λευγαλέω ἐπὶ πένθει πένθος ἴκηται.

Ἦὼς δ' εἰδανέβη μέγαν οὐρανόν· οἱ δ' ἀπὸ λέιτρον
 καρπαλίμως ὄρουντο· νόησε δὲ Δηιδάμεια·
 αἰψα δὲ οἱ στέρνοισι περὶ πλατέεσσι χυθεῖσα 255

ἀργαλέως γοάσκειν ἐς αἰθέρα μακρὰ βοῶσα·
 ἦῦτε βοῦς ἐν ὄρεσιν ἀπειρέσιον μεμακνῖα
 πόρτιν ἐὴν δίζηται ἐν ἄγκεσιν, ἀμφὶ δὲ μακρὰ
 οὔρεος αἰπεινοῖο περιβρομέουσι κολᾶναι·
 ὡς ἄρα μυρομένης ἀμφίαχεν αἰπὺ μέλαθρον 260

πάντοθεν ἐκ μυχάτων, μέγα δ' ἀσχαλώσ' ἀγόρευε·

„τέκνον, ποῖ δὴ νῦν σοὶ εὖς νόος ἐκπεπότηται

Ἴλιον ἐς πολύδακρον μετὰ ξείνοισιν ἔπεσθαι,
 ἦχι πολεῖς ὀλέκονται ὑπ' ἀργαλέης ὑσμίνης

γὰρ τοῦγε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδησαν monens. Ipse in *conjectann. ad Apoll. Rhod.* p. 6 similem ex eo poeta locum attuli male adhuc intellectum III, 306 sq. ἦέ τις αἴτη *Σινομένοις μεσσηγὸς ἐνέκλασεν*, ubi ex antecedente participio vox *κέλευθον* vel *νόστον* ad verbum illud elicienda est. Neque video, cur *reditus* per se dici nequeat *abrupti*, cum viae stratae pontisve insit notio, quibus rebus recte illud verbum applices.

254. ὄρουντο A et vulgo; ὄρουντο corr. Spitzner. *mant.* p. 246. — Post hoc verbum lacunam esse statuit Struvius minor *observatt.* p. 37 sq.: „quum haec nondum a filio accepisset (cfr. v. 235 sqq.), eum cum heroibus Trojam esse profecturum, nulla fuit causa, cur, simulac heroes et filius de lecto surrexerunt, lacrymabunda hunc amplecteretur et de profectione reprehenderet. Haec me movent, ut credam post ὄρουντο lacunam esse unius vel plurium versuum, quorum sensus hic fere erat: *Filius autem Achillis clam omnia ad iter faciendum adornavit.*“ At vero mater per totam noctem anxia et quid consilii sit heroibus, jam ante divins (cfr. v. 242—52), statim ubi illi primo mane surgunt, metum suum haud vanum

esse sentit. — Ceterum vix dubito quin ante oculos habuerit his et sequentibus Iasonem a matre frustra retentum apud Apoll. Rhod. I, 268—305.

255. δ' ἐνὶ A; δ' ἄρα fortasse Rhod. legit vertendo: *confestim igitur*; δ' νῆοῦ Pauw. conj., rec. Tychs. Lehrs., quam mensuram recte a Quinto alienam iudicat Struv. *l. c.* p. 37. Idem quod coniecit δέ οἱ ego quoque jam dudum reposueram. — *πλατύεσσι* A; corr. Rhod.

258. πόρτιν ὄτ' (sic!) ἦν inepte conj. Pauw. — *μακρὰ* A et vulgo; *μακρὰ* V: vid. ad III, 511.

259. αἰπεινοῖο A, ἐπεινοῖο V, αἰπεινοῖο C1, αἰπεινοῖο NV123; et ita corr. Rhod. — *περιβρομέουσι* male conj. Pauw.

261. *πυμάτων* A et vulgo; *μυχάτων*, quod jam Rhod. legisse videtur („ex *penetrabilibus*“), em. Bonnit. *l. c.* p. 1235 ex VI, 477. XIII, 385. Apoll. Rh. I, 170. IV, 630. Addere poterat ex eodem II, 398. IV, 596. 1243. 1625. 1698.

262. σοὶ A et vulgo; correxi.

263. *πολύδακρον* AE1; tacite corr. Rhod.

264. ὀλέκοντο A et vulgo; quo hiatu recte rejecto Hermann. *Orph.* p. 746 conj. ὀλέκοντο κατ' ἀργα-

- καίπερ ἐπιστάμενοι πόλεμον καὶ ἀεικέα χάριμν; 265
 νῦν δὲ σὺ μὲν νέος ἐσσί καὶ οὔπω δῆια ἔργα
 οἶδας, ἅτ' ἀνθρώποισιν ἀλάλκουσιν κακὸν ἤμαρ·
 ἀλλὰ σὺ μὲν μευ ἄκουσον, ἐοῖς δ' ἐνὶ μίμνε δόμοισι,
 μὴ δὴ μοι Τροίηθε κακὴ φάτις οὔαθ' ἵκηται
 σεῖο καταφθιμένοιο κατὰ μόθον· οὐ γὰρ οἷα 270
 ἐλθέμεναί σ' ἔτι δεῦρο μετὰτροπον ἐξ ὀμάδοιο·
 οὐδὲ γὰρ οὐδὲ πατήρ τεὸς ἔκφυγε κῆρ' ἀτθῆλον,
 ἀλλ' ἐδάμη κατὰ δῆριν, ὅπερ καὶ σεῖο καὶ ἄλλων
 ἠρώων προφέρεσκε, θεὰ δέ οἱ ἔπλετο μήτηρ,
 τῶνδε δολοφροσύνη καὶ μήδεσιν, οἷ σε καὶ αὐτὸν 275
 δῆριν ἐπὶ στονόεσσαν ἐποτρύνουσι νέεσθαι·
 τοῦνεκ' ἐγὼ δεῖδοικα περὶ κραδίῃ τρομέουσα,
 μὴ μοι καὶ σέο, τέκνον, ἀποφθιμένοιο πέλῃται
 εὔνιν καλλιφθεῖσαν ἀεικέα πῆματα πάσχειν·
 οὐ γὰρ πῶ τι γυναικὶ κακώτερον ἄλλος ἔπεισιν, 280
 ἢ ὅτε παῖδες ὄλωνται ἀποφθιμένοιο καὶ ἀνδρός,
 χηρωθῆ δὲ μέλαθρον ὑπ' ἀργαλέου θανάτοιο·
 αὐτίκα γὰρ περὶ φῶτες ἀποτιμήγουσιν ἀρούρας,
 κείρουσιν δὲ τε πάντα καὶ οὐκ ἀλέγουσι θεμίστας·
 τοῦνεκ' ἄρ' οὐ τι τέτυκται οἷζυρώτερον ἄλλο 285

λέας ἰσμίνας, quod rec. Lehrs. Multo facilius est et matri praesentem rerum statum apud animum reputanti melius convenit ὀλέκονται. Cfr. X, 95 ὀλέεσθαι ὑπ' ἀργαλέου πολέμοιο.

267. ἀλάλκουσι A; corr. Tychs.

271. ὀδάδοιο V.

275. Jam Pauw. de hoc versu dubitavit his verbis: „haec non stant suo loco et cum ἐδάμη κατὰ δῆριν juncta duritiem quoque habent.“ Eadem est sententia Struvii l. c. p. 38, qui insuper haec addit: „Ipsa quoque sententia est perversa. Dolis Ulyxis et Diomedis non interfectus est in bello Achilles, sed tantum commotus, ut cum iis Trojam proficisceretur; cfr. supra v. 246 ipsius Deidamiae verba. Quibus de causis non possum non credere, post v. 274 lacunam esse unius vel fortasse complurium versuum, quibus Deidamia filio profecturo narravit, quomodo Ulyxes et Diomedes patrem olim e domo in bellum abduxissent. Hanc sententiam eo distin-

ctius a matre expressam esse veri est simile, quum putare deberet, fore ut infelici patris exemplo filius ab itinere absterreretur.“ Sunt haec, fateor, probabiliter disputata, praesertim apud Quintum. Tamen a me impetrare non potui, ut defectus signa h. l. figerem. Aptissimum enim mihi videbatur, ut Deidamia, postquam demonstratura belli inevitabile periculum vel Achillem fortissimum in eo occubuisse dixit, statim illorum dolis et astutia factum esse adjiciat, injusta sed pia ira caedis auctores nominans eos, a quibus in bellum et caedem abductus est.

277. δεῖδοικα A, δεῖδοικα V12 C1 (e corr.); et ita corr. Rhod.

278. σεῖο A, σέο C1 (e corr.); et ita corr. Rhod. „σέο vel σεῦ.“

279. καλλιφθεῖσαν A, καλλιφθεῖσαν sed al. m. in καλλιφθεῖσαν mutatum V; tacite corr. Rhod.

281. ὄλωνται V.

283. πέρι A et vulgo; correxi.

285. οἷνεκα οὐ A, οἷνεκα οὔτε

χήρης ἐν μεγάροισιν ἀκιδνότερόν τε γυναικός.“

ἦ μέγα κωκύνουσα· πάϊς δέ μιν ἀντίον ἠΐδα·
 „θάροει, μήτερ ἐμεῖο, κακὴν δ' ἀποπέμπεο φήμην·
 οὐ γὰρ ὑπὲρ κῆρᾶς τις ὑπ' ἄρει δάμναται ἀνὴρ·
 εἰ δέ μοι αἰσιμόν ἐστι δαμήμεναι εἵνεκ' Ἀχαιῶν,
 τεθναίνην ῥέξας τι καὶ ἄξιον Αἰακίδησιν.“ 290

ὡς φάτο· τῷ δ' ἄγχιστα κίεν γεραρὸς Λυκομήδης,
 καὶ ῥά μιν ἰωχυοῖο λιλαιόμενον προσέειπεν·
 „ὦ τέκος ὄβριμόθυμον ἐῷ πατρὶ κάρτος ἐοικώς,
 οἶδ' ὅτι καρτερός ἐσσι καὶ ὄβριμος· ἀλλ' ἄρα καὶ ὡς 295
 καὶ πόλεμον δεῖδοικα πικρὸν καὶ κῦμα θαλάσσης
 λευγαλέον· ναῦται γὰρ αἰὲν σχεδὸν εἰσιν ὀλέθρου.
 ἀλλὰ σὺ δεΐδιε, τέκνον, ἐπὴν πλόον εἰσαφίκηαι
 ὕστερον ἢ Τροίηθεν ἢ ἄλλοθεν, οἶά τε πολλὰ
 * * * * *

V, οὐνεκα οὔτι E1 C1; τοῦνεκεν οὐ-
 τι em. Rhod., rec. Lehrs., cum
 Tychs. οὐνεκεν οὔτι reposuisset. Sed
 illud praefendum esse docuit Spitz-
 ner. *mant.* p. 238, qui idem *observatt.*
 p. 17 οὐ τι disjunctim scri-
 bendum monuit. Pauw. male οὐχι.
 Initio autem τοῦνεκ' ἄρ' scribendum
 esse demonstravi ad IV, 128. „To-
 tus locus v. 280—86 alienus hic.“
 TYCHS. Quam parum poetam no-
 vit! Vid. ad VI, 37.

287. φῆ VE1: vid. ad I, 563. 741.

290. δαήμεναι A; em. Rhod. —
 οὐνεκ' A et vulgo; εἵνεκ' corr.
 Rhod., commendavit Spitzner. *mant.*
 p. 237 sq. et *observatt.* p. 146 sq.
 quo loco et imitationem Quinti de-
 monstravit et commate potius post
 quam ante εἵνεκ' Ἀχαιῶν, ut adhuc
 factum erat, distinguendum monuit.
 Et εἵνεκ' rec. Lehrs.

291. ῥέξας καὶ ἄξας AC2, ῥ. καὶ
 εἴξας C1 (non V, ut dicit Spitzner.
observatt. p. 147), unde quis male
 acutus ῥέξας οὐδ' εἴξας conjiciat.
 Recte em. Rhod. ῥέξας τι καὶ
 ἄξιον, quod Dausq. in ῥέξας καὶ
 ἄξια depravavit. Spitzner. *l. c.*
 pronomine offensus „importuno“ ῥ.
 καὶ ἐπάξιον conjecit. Sed jure
 pronomem vindicavit Hermann. *l. c.*
 p. 262 Homericō X, 305:

ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομέ-
 νοισι πυθέσθαι.

Et cfr. I, 668. II, 615. Unum restat:
 ἄξιον cum dativo conjunctum, pro
 quo solenni ex usu genitivum ex-
 spectes; vid. similes Nonni locos:
 XVIII, 217. XX, 49. XXVIII, 3.
 XXXIV, 200. XXXVII, 137. 768.
 XLIII, 148. XLVI, 255, et de ἐπά-
 ξιος XVI, 192. XXVIII, 145. XLII,
 396. XLVIII, 299. Sed eodem modo
 ibid. XXXVII, 192 legitur:

ὦ τέκος ἄξια ῥέξον ὁμογενήτω Διο-
 νύσφ,

quo loco fallitur Graefius dativum a
 ῥέξον aptum ratus. Est autem dis-
 crimē: ἄξιον Αἰακίδησιν non est
 dignum Aeacidis eorumque facinori-
 bus, sed quod dignum videatur Ae-
 cidis judicantibus.

294. ὄβριμόθυμον A; corr. Rhod.

295. καρτερός ἐσσι Tychs. Lehrs.
 — ὄβριμος A; corr. Tychs.

296. δέδοικα A; corr. Rhod.

297. σχεδὸν εἰσιν Tychs. Lehrs.

299. οἶά τε πολλὰ Rhodom. ver-
 tit: ut saepe usu venit. Quod qui
 suo jure vituperat Pauw. haud me-
 lius tamen primum interpretatus est:
metue, quae multa metuenda adsunt,
hunc, cum etc., tum οἶά τε πολ-
λοῖ, i. e. quae multi metuunt con-
jecit, pro quo alii praefendum
videri οἶά τε πάντες. Sed lacu-
nam esse hoc fere modo explendam:

τῆμος, ὅτ' αἰγοκερῆι συνέρχεται ἡρόεντι 300
 ἡέλιος μετόπισθε βαλὼν ῥυτῆρα βελέμων
 τοξεντήν, ὅτε χεῖμα λυγρὸν κλονέουσιν ἄελλαι,
 ἢ ὀπὸτ' ὠκεανοῖο κατὰ πλατὺν χεῦμα φέρονται
 ἄστρα κατερχομένοιο ποτὶ κνέφας Ὠρίωνος·
 δείδιε δ' ἐν φρεσὶ σῆσιν ἰσημερίην ἀλεγεινήν, 305
 ἢ ἐνι συμφορέονται ἀν' εὐρέα βένθεα πόντου
 * * * * * Θύελλαι

ἔκποθεν ἀΐσσουσαι ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
 ἢ ὅτε Πληιάδων πέλεται δύσις, ἦν ῥα καὶ αὐτὴν
 δείδιδι μαιμώωσαν ἔσω ἀλὸς ἠδὲ καὶ ἄλλα
 ἄστρα, τὰ πον μογεροῖσι πέλει δέος ἀνθρώποισι 310
 δυόμεν' ἢ ἀνιόντα κατὰ πλατὺν χεῦμα θαλάσσης.“
 ὡς εἰπὼν κύσε παῖδα καὶ οὐκ ἀνέεργε κελεύθου
 ἱμείροντα μόθοιο δυσηγέος· ὃς δ' ἐρατεινὸν

— — οἶά τε πολλὰ
 [πλαζόμεθ' ἀνθρώποι ἐπ'
 ἀπείριτα νῶτα θαλάσσης]
 ex Apoll. Rhod. II, 541 sq.
 ὡς δ' ὅτε τις πάτησεν ἀλώμενος,
 οἶά τε πολλὰ
 πλαζόμεθ' ἀνθρώποι τετλήotes
 in emendatt. p. 277 demonstravi,
 ubi simul Apollonium saepius ea
 uti locutione laudatis locis I, 458 sq.
 679. II, 697. 1111. IV, 1081. 1556
 monui. In eandem opinionem etiam
 Lehrs. pervenit quaest. epp. p. 275*
 afferens ι, 128:

— — — οἶά τε πολλὰ
 ἄνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περὶ-
 ὡσι θέλασσαν.
 Et cfr. Hes. ἔ. 322 οἶά τε πολλὰ
 γίνεταί. Lacunam notavit Lehrs.
 300 sqq. „Ergo tempus declarat
 hibernum, sole ingresso capricor-
 num, dum egreditur sagittarium:
 μετόπισθε βαλὼν, radius suis se-
 riens, i. e. relinquens; aut vere
 ineunte, Orione occidente, ingruente
 aequinoctio, aut sub Plejadum oc-
 casum.“ HEYN.

303. ἠδ' A et vulgo; emendavi.

305. φρεσὶν ἦσιν A et vulgo; em.
 Spitzner. observatt. p. 118.

306. συμφέρονται A; corr. Rhod.
 — πόντον C2.

307. A sine lacuna:

ἔκποθεν ἀΐσσουσαι ὑπὲρ μέγα λαῖ-
 τμα θαλάσσης, *

et ita codd. nisi quod ἐκτοσθεν V,

ἔποθεν C2; contra post πόντου li-
 neae spatium et tum ἀποθεν etc.
 C1; Rhod. Θύελλαι pro θαλάσσης
 conjecit, quod rec. Tychs. Lehrs.
 et sane verisimile est positum fuisse
 eo versu, quem intercideris h. I.
 conjeci in emendatt. p. 16. Is sat-
 tis probabiliter redintegrari potest
 hoc modo:

[πάντοθεν ἐγρομένων ἀνέ-
 μων κελαδεῖν] Θύελλαι.
 Vid. II, 218. — XIV, 482. — XIII,
 396. XIV, 501. πάντοθεν, quod ver-
 sui deleto adscripsi, Pauw. pro ἐκ-
 ποθεν scribere voluit usus ignarus,
 quem demonstravit Spitzner. obser-
 vatt. p. 9 sq.

308. Rhod. αἶγα pro ἦν ῥα con-
 jecit, cui recte obloquitur Pauw.:
 „in mare concitatam: δύσιν hoc
 significat plenam, cum Plejades se
 abscondunt plane et mare suo tem-
 pore subeunt.“ Cfr. Hes. ἔ. 619—21.

309. ἐν δὲ καὶ ἄλλα A et vulgo;
 quod Pauw. vertit: sunt vero et
 alia astra, Lehrs.: ibique etiam alia
 astra. Utrumque importunum esse
 patet. Hinc jam dudum ἠδὲ καὶ
 ἄλλα emendaveram, cum idem a
 Tychsenio propositum esse inveni.
 Quin Rhod. jam legisse videtur; ver-
 tit enim simpliciter: aliaque astra.

311. ἠδ' A et vulgo; ἦ et Rhod.
 conjecit vertendo: vel oriuntur, et
 Pauw. diserte.

313. ἐρατεινὴν A; em. Rhod.

- μειδιῶν ἐπὶ νῆα θοῶς ὥρμαινε νέεσθαι·
 ἀλλά μιν εἰσέτι μητρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἔρourke 315
 δακρυόεις ὀαρισμὸς ἐπισπεύδοντα πόδεσσιν·
 ὡς δ' ὅτε τις θοὸν ἵππον ἐπὶ δρόμον ἰσχανόωντα
 εἴργει ἐφεξόμενος, ὃ δ' ἔρourkeν ἰσχανόωντα χαλινὸν
 δάπτει ἐπιχρεμέθων, στέρνον δέ οἱ ἀφροῖωντος
 δεύεται, οὐδ' ἴστανται ἐελδόμενοι πόδες οἴμης, 320
 πουλὺς δ' ἀμφ' ἕνα χῶρον ἑλαφροτάτοις ὑπὸ ποσσὶ
 ταρφέα κινυμένοιο πέλει κτύπος, ἀμφὶ δὲ χαῖται
 ῥῶοντ' ἐσδυμένοιο, κάρη δ' εἰς ὕψος ἀίρει
 φυσιῶν μάλα πολλά, νόος δ' ἐπιτέρπετ' ἀνακτος·
 ὡς ἄρα κύνδιμον νῖα μενεπολέμου Ἀχιλλῆος 325
 μήτηρ μὲν κατέρourke, πόδες δέ οἱ ἐγκονέεσκον·
 ἦ δὲ καὶ ἀχρυμένη περ εἶπ' ἐπαγάλλετο παιδί.
 ὅς δὲ μιν ἀμφικύσας μάλα μυρία κάλλιπε μούνην
 μυρομένην ἀλεγρινὰ φίλου κατὰ δώματα πατρός·
 οἴη δ' ἀμφὶ μέλαθρα μέγ' ἀσχαλώσασα χελιδῶν 330
 μύρεται αἰόλα τέκνα, τὰ που μάλα τετριγῶτα
 αἰνὸς ὄφιν κατέδαψε καὶ ἦκαχε μητέρα κεδνήν,
 ἦ δ' ὅτε μὲν χήρην περιπέπταται ἀμφὶ καλὴν,
 ἄλλοτε δ' εὐτύκτοισι περὶ προθύροισι ποτᾶται
 αἰνὰ κινυρομένη τεκέων ὕπερ· ὡς ἄρα κείνου 335

317. Similes comparationes habet Apoll. Rhod. III, 1259—62. IV, 1604—1609.

318. ἔρourkeν ἰσχανόωντα A, ἔρourkeν ἰσχανόωντα E1, ἔρourkeν ἰσχανόωντα VNV3; et ita corr. Rhod.

319. στέρνων V. ης

320. ἴστανται V. — οἴμην C1.

321. δ' ἀφ' ἕνα et in fine * AC2C, δ' ἀμφ' ἕνα VE1, δ' ἀμφ' M2C1. Varie explent: δ' ἀμφ' ἐκάτεροθεν Rhod., δ' ἀμφ' ἕνα χῶρον Brod., δ' ἀμφοτέρωθεν Heyn., quod recepit Tychs. allatis VI, 349. VII, 18, qui loci nihil probant. Antea praetulerat ἀμφ' ἐκάτεροθεν „utrinque, dum alternos pedes movet.“ Et cfr. Apoll. Rhod. I, 219. Quint. XIII, 92. Ego tamen praetuli Brodaeī emendationem, quam etiam Hermannus probavit: quippe equus ab equite retentus eodem semper loco manet. De simili locutione εἰς ἕνα χῶρον dixi ad IV, 506. Dausq. δ' οὐατα ἀμφὶς,

Pauw. δ' ἄρ κείνοιο inepte conjecerunt. Nec probari potest, quod Canter. novv. lectt. I, 7, p. 43 conjecit δὲ ψαμάθοιο. — πόσσι Tychs. Lehrs.

322. „Post χαῖται in C2 desunt 77 versus usque ad v. 398, sequente continuo v. 399 πλῶε etc. in media pagina S2 sine defectus nota. Ob similia χαῖται et ἀήτη saltavit scriba.“ TYCHS.

324. φυσιῶν A, φυσιῶν E1 C1; et ita corr. Pauw. — ἐπιτέρπεται A, ἐπιτέρπετ' VE1; et ita corr. Rhod.

327. ἐπαγάλλεται V.

331. τετριγῶτα A; corr. Dausq., vid. Wern. ad Tryph. p. 285 sqq.

333. χήρην A et vulgo; χήρην em. Rhod. et Spitzner. observall. p. 88 allato XII, 489 ἐρημαίην περιμύρεται ἀμφὶ καλὴν. Cfr. infra ad v. 713. — καλὴν Tychs. Lehrs.; notavit Spitzner. l. c.

335. κείνη AE1C1, κοίνη V; κεί-

μύρετο Δηιδάμεια, καὶ νίεος ἄλλοτε μὲν που
 εὐνήν ἀμφιχυθεῖσα μέγ' ἴαχεν, ἄλλοτε δ' αὐτε
 κλαῖεν ἐπὶ φλιῆσι· φίλῳ δ' ἐγκάτθετο κόλπῳ,
 εἴ τί οἱ ἐν μεγάροισι τετυγμένον ἦεν ἄθυρμα,
 ᾧ ἔπι τυτθὸς ἐὼν ἀταλὰς φρένας λαίνεσκεν· 340
 ἀμφὶ δέ οἱ καὶ ἄκοντα λελειμμένον εἴ που ἴδοιτο,
 ταρφέα μιν φιλέεσκε, καὶ εἴ τί περ ἄλλο γοῶσα
 ἔδρακε παιδὸς ἐοῖο δαΐφρονος. οὐδ' ὄγε μητρὸς
 ἄσπετ' ὀδυρομένης ἔτ' ἐπέκλυεν, ἀλλ' ἀπάτερθε
 βαῖνε θοῆν ἐπὶ νῆα· φέρον δέ μιν ὠκέα γυῖα 345
 ἀστῆρι παμφανόωντι πανεῖκελον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
 ἔσπετ' ὁμῶς Ὀδυσῆι δαΐφρονι Τυδέος υἱός,
 ἄλλοι τ' εἴκοσι φῶτες ἀρηράμενοι φρεσὶ θυμόν,
 τοὺς ἔχε κεδνοτάτους ἐν δάμασι Δηιδάμεια,
 καὶ σφας ἐῷ πόρε παιδὶ θοοὺς ἔμεναι θεράποντας, 350
 οἱ τότε Ἀχιλλέος νῖα θρασὺν περιποιπνύεσκον
 ἐσδύμενον ποτὶ νῆα δι' ἄστεος· ὅς δ' ἐνὶ μέσσοις
 ἦε καρχαλόων· κεχάροντο δὲ Νηρηῖναι
 ἀμφὶ Θέτιν· καὶ δ' αὐτὸς ἐγήθεε Κυανοχαίτης

νου tacite Rhod. in textu („illius
 causa plorat“); κείνον em. Pauw.,
 rec. Tychs. Lehrs. Sed illud prae-
 tuli propter antecedens τεκῆων ὑπερ:
 cfr. III, 745 μύροντο σφετέροιο
 δαίχταμένου βασιλῆος et I, 815
 ἀμφ' ἀγαθοῦ μύροντο Ποδάρκιος.
 Contra accusativum posuit III, 513.
 576. VII, 159. 331.

338. ἐγκάτθετο A, ἐνικάτθετο
 C1, ἐγκάτθετο E1; et ita corr. Rhod.

339. εἴ τι ἐνὶ A et vulgo, quod
 olim defendebat Spitzner. v. *Gr.*
her. p. 150 sq.; εἴ τί οἱ ἐν scripsi
 ex Hermannii emendatione, quam
 juvat εἴ τι ἐν V. De re cfr. Apoll.
 Rhod. IV, 26—29.

340. μεγάλας A et vulgo; quod
 cum non recte de Neoptolemo par-
 vulo dicatur, olim emendat. p. 220
 μεγάλ' ἄς vel μέγ' ἑὰς φρένας
 conjeci. Sed utroque melius, quod
 Lehrs. scripsit ἀταλὰς φρένας.
 Vid. ad XII, 107.

342. μὲν A et vulgo; emendavi.

348. λαοὶ δ' A; λαοῦ δ' em.
 Rhod., rec. Tychs. Lehrs.; ἄλλοι
 δ' Dausq. (qui praeterea male λαιῶ

δ' tentat) et Struvius major, quod
 jure probat Spitzner. ad N, 710.
 Sed copulam recipiendam fuisse
 membrorum sociatio docet. — ἀνι-
 ράρεμοι A; „ἀειράμενοι vel ἀρη-
 ράμενοι.“ RHOD. Posterius rec.
 Tychs.: „cfr. III, 632.“

349. ἐνὶ A et vulgo; correxi.

350. καὶ σφας ἐῷ A; καὶ σφας
 ᾧ Tychs. Lehrs., καὶ σφας ἐῷ ego
 scripsi: cfr. ad XII, 575. Breviorem
 formam tum tantummittere solet,
 ubi metro postulatur. Vid. II, 661.
 III, 423. VII, 35. IX, 321. XIII, 351.
 XIV, 12 οἶο; III, 357 μένει ᾧ Ho-
 mericum, VIII, 115, ubi non ob-
 scurum cur ἐσθενεν ᾧ non ἐσθεν'
 ἐῷ scripserit, XII, 330 ἐπίστατο δ'
 ᾧ; VII, 50. XIV, 171 ὄν; I, 509.
 III, 526. IV, 558. VI, 450. VIII,
 440. IX, 130 οἶσιν, I, 466. 786. III,
 609. IV, 534. V, 361. 577. VII, 305.
 VIII, 290. XIV, 110. 142 φρεσὶν
 ἦσι. Nec cur VI, 176 τοῦνεκ' ἄρ'
 ἦσιν, non τοῦνεκ' ἔῃσιν scriptum
 sit, latet. Corrupti erant VIII, 377.
 XIV, 181. Hinc X, 470 καὶ τις ἰόν
 posuit, cum posset καὶ ῥά τις ὄν.

353. νηρηῖναι A; corr. Tychs.

- εἰσορόων Ἀχιλῆος ἀνύμονος ὄβριμον νῆα, 355
 ὡς ἦδη πολέμοιο λιλαίετο δακρυόεντος
 καίπερ ἔων ἐτι παιδνός, ἔτ' ἄγχοος· ἀλλά μιν ἄλκη
 καὶ μένος ὀτρύνεσκεν· ἐῆς δ' ἐξέεσσυτο πάτρης,
 οἶος Ἄρης, ὅτε μῶλον ἐπέρχεται αἵματόεντα
 χρώμενος δηίοισι, μέμηγε δέ οἱ μέγα θυμός, 360
 καὶ οἱ ἐπισκύνιον βλοσυρὸν πέλει, ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῶ
 ὄμματα μαρμαίρουσιν ἴσον πυρί, τὰ δὲ παρειαὶ
 κάλλος ὁμοῦ κρυόεντι φόβῳ καταειμέναι αἰεὶ
 φαίνοντ' ἐδρυμένου, τρομέουσι δὲ καὶ θεοὶ αὐτοί·
 τοῖος ἔην Ἀχιλῆος εὖς πάϊς· οἱ δ' ἀνὰ ἄστυ 365
 εὐχοντ' ἀθανάτοισι σαωσέμεν ἐσθλὸν ἄνακτα
 ἀργαλέου παλίνροσον ἀπ' ἄρεος· οἱ δ' ἐσάκουσαν
 εὐχομένων· ὃ δὲ πάντας ὑπέριχευεν, οἳ οἱ ἔποντο.
 ἔλθόντες δ' ἐπὶ θῖνα βαρυγδούποιο θαλάσσης
 εὐρον ἔπειτ' ἐλατῆρας εὐξόου ἐνδοθι νηὸς 370
 ἰστία τ' ἐντύνοντας ἐπειγομένους τ' ἀνὰ νῆα·
 αἴψα δ' ἀν' αὐτὸς ἔβη· τοὶ δ' ἔκτοθι πείσματ' ἔλυσαν
 εὐνάς θ', αἱ νῆεσσι μέγα σθένος αἰὲν ἔπονται·
 τοῖσι δ' ἄρ' εὐπλοῖην πόσις ὤπασεν Ἀμφιτρίτης

355. ὄβριμον A.

356. ὡς δ' ἦδη A et vulgo. Sed languidum est, si ex mente poetae novo enuntiato additur, quod satis jam expositum erat antecedentibus. Sensit hoc Rhod. vertendo: „qui jam tum — belli percupidus erat,“ ut ὅστ' ἦδη legisse videatur. Sed omnium optimum est ὡς ἦδη, quo diserte causa indicatur, ob quam de Neoptolemo gavisus sit Neptunus.

357. παιδὸς V.

358. ἐξ ἐσσυτο (sic!) A, hinc ἐξ ἔσσυτο tacite Rhod.; ἐξέσσυτο E1 C1; et ita corr. Pauw.

360. μέμηγε μέγα et in fine * A, μέμηγε δὲ μέγα VE1, μέμηγε δ' ἐπὶ νε μέγα C1, μ. δέ οἱ λίαν M1, μέμηγε δέ οἱ μέγα V3a; et ita em. Rhod. Ineptissime Pauw. τοι pro οἱ suavit.

361. ἐπισκύνιον A, ἐπισκύνιον C1, ἐπισκύνιον VE1; et ita corr. Rhod. — αὐτοῦ V. — in fine * A, nescio, qua de causa.

362. ἴσον A; tacite corr. Rhod. — τοῦ A et vulgo; ται scripsi emendat. p. 220.

363. καταειμέναι A. — αἰὲν A et vulgo; correxi secundum ea, quae monuit Wernick. ad Tryph. p. 146, in emendat. l. c. Quamquam haud scio an lateat ἦ ὕ: vid. ad I, 184.

364. δέ οἱ A, δέ οἱ recentiores; δὲ καὶ scripsi in emendat. p. 220, quamquam scio vulgatam olim ab Hermanno Orph. p. 803 defensam esse.

368. ἔσποντο A; corr. Rhod. addita nota: „in ultima voce σ amandavi.“

370. Pauw. ἐκεῖ vel ἐκεῖ γ' coniecit, sine causa.

371. ἐντίοντας A et vulgo. „Vide, num rectius legatur ἐντύνοντας.“ RHOD. Id imperite vituperavit Dausq., allatis exemplis vindicavit Spitzner. observat. p. 126. Pauw. ἐκτείνοντας coniecit.

372. δ' ἄρ' A et vulgo; δ' ἀν' em. Rhod. et Bonit. l. c. p. 1236, probavit Spitzner. observat. p. 27 sq., recepit Lehrs. — οἱδ' A, οἱ δ' recentiores; correxi.

374. εὐπλοῖην errore Tychs., quod notavit Spitzner. mant. p. 227.

προφρονέως· μάλα γάρ οί ἐνὶ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχαιῶν 375
 τειρομένων ὑπὸ Τρωσὶ καὶ Εὐρουπύλῳ μεγαθύμῳ·
 οἱ δ' Ἀχιλῆιον νῖα παρεζόμενοι ἐκάτερθε
 τέρπεσκον μύθοισιν ἐοῦ πατρὸς ἔργ' ἐνέποντες,
 ὅσσα τ' ἀνὰ πλόον εὐρὺν ἐμήσατο καὶ ποτὶ γαίῃ
 Τηλέφου ἀρχεμάχοιο, καὶ ὀππόσα Τρωῶας ἔρεξεν 380
 ἀμφὶ πόλιν Πριάμοιο — — —
 * * * τε καὶ ὅσσ' * *
 — — — φέρων κλέος Ἀτρεΐδῃσι·
 τοῦ δ' ἄρ' ἰαίνετο θυμὸς ἐελδομένοιο καὶ αὐτοῦ

377. ἐκάτερθεν A et vulgo; cor-
 rexi. „Si haec accipienda sint de
 Diomede et Ulysse, ut videntur sa-
 ne, inprimis ubi παρεζόμενοι ἐκά-
 τερθε adest, probabiliter admodum
 dici potest, quaedam ante hunc ver-
 sum deesse, in quibus diserte Ulys-
 sis et Diomedis facta fuit mentio.
 Nam οἱ δὲ non potest commode ad
 eos referri, et si nihil desit, Argi-
 vos respicit omnes, qui in nave
 erant.“ PAUW. Sed vid. ad I, 487.

381. ἀμφὶ πόλιν τε φέρων καὶ
 ὅσσ' ἀτρεΐδῃσι A et omnes cdd.
 sine lacunae indicio, nisi quod ἄ.
 π. τ. φέρων ἰδὲ καὶ ὅσσ' ἀτρεΐ-
 δῃσιν C1, et ἄ. π. Πριάμοιο
 φέρων καὶ ὅσσ' ἀτρεΐδῃσι N, quod
 recepit Tychs. „Mutilatus est hic
 locus. Ne autem sensus hiet, post
 ἔρεξεν adapto versum:

ἄλλους τ' ἐν πολέμοισι καὶ Ἐκτορα
 δῖον ὀλέσσας:

dum et alios in praeliis et Hectora
 praeclarum occidit. Et sequentia
 sic castigo: καὶ ὅσσ' Ἀτρεΐδῃσι χολ-
 ῶθεις.“ RHOD. Id qui suo jure
 vituperat Dausq., quoniam Achilles
 Atridis iratus nec quidquam prae-
 clari gesserit nec Hectorem inter-
 fecerit, infelicis etiam

ἀμφὶ ἑὸπλα φέρων ἐπίηρά τε
 Ἀτρεΐδῃσιν

conjecit. Nec melius Brodaeus καὶ
 ὅσσα περ Ἀτρεΐδῃσιν. Pauw. et
 ante ἀμφὶ πόλιν et post Ἀτρεΐδῃ-
 σιν quaedam deesse arbitratus ver-
 bis ἀμφὶ πόλιν τε φέρων quin Hector
 respiciatur ab Achille circa urbem
 tractus non dubitat, contra contume-
 liam et iram Achillis juveni non
 commemoraturos fuisse recte opi-
 natur. Contrariam viam suo more

ingressus Tychsen. versum aut ab
 interpolatore aliquo nimia brevitate
 offenso invita Musa adjectum aut
 fragmentum esse majoris interpola-
 tionis ceteris rejectis putavit. Post,
 cum Heynius ex parte cum Dausquejo
 consentiens

ἀμφὶ πόλιν τ' ἐπίηρα φέρων
 ὅσσ' Ἀτρεΐδῃσιν

conjecisset, Tychs. et ipse scriptu-
 rus erat suscepta N lectione: ἀμφὶ
 πόλιν Πριάμοιο φέρων ἐπίηρά
 γ' Ἀτρεΐδῃς vel Ἀχαισῆς, vel
 etiam ἐπίηρ' Ἀτρεΐδῃς. Omnium
 primus de h. l. bene meritus est
 Lobeck. in programm. observ. in
 Phryg. spec. I p. 11 conjiciendo
 φέρων κλέος Ἀτρεΐδῃσιν, quod
 idem jam invenerat Scaliger. initio
 Ἰλιον scripto. Quod insolitum ratus
 Spitzner. mant. p. 238 sq. sollemnem
 illam Epicis formulam φέρων χά-
 ριν Ἀ. audacius conjecit. Spitz-
 neri dubitationi Lobeck. parerg. in
 Phryg. p. 675 sq. nomen Φέρεκλος
 opposuit. Et cum etiam Bonitius
 l. c. p. 1222 Lobeckianum defen-
 disse, Spitzner. observatt. p. 56 sq.
 sententia mutata id ipse aptis plu-
 ribusque exemplis vindicavit. Ita
 recepit Lehrs. Sed ne ita quidem
 locum persanatum eumque olim plu-
 ribus Achillis laudibus exornatum
 fuisse monui apud Hermann. p. 261,
 qui sententiam meam probavit, Lo-
 beckianum tamen non satis certum
 ratus. Hinc disjecta membra poe-
 tae meo more ordinavi.

382. δ' ἰαίνετο A et vulgo, δὲ
 ἰαίνετο C1; δ' ἄρ' ἰαίνετο em.
 Rhod., probavit Spitzner. mant.
 p. 239 multisque defendit observatt.
 p. 148 sq.

πατρός ἀταρβήτοιο κλέος καὶ κῦδος ἀρέσθαι.

ἢ δέ που ἐν θαλάμοισιν ἀκηχεμένη περὶ παιδὶ
ἐσθλῇ Δηιδάμεια πολύστονα δάκρυα χεῦε, 385

καὶ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ὑπ' ἀργαλέησιν ἀνίης
τήκεθ', ὅπως ἀλαπαδνὸς ἐπ' ἀνθρακίησι μόλιβδος
ἦε τρύφος κηροῖο· γόος δέ μιν οὔποτ' ἔλειπε
δερχομένην ἐπὶ πόντον ἀπειρίτον· οὔνεκα μήτηρ
ἄχνηθ' ἐῷ περὶ παιδί, καὶ ἦν ἐπὶ δαῖτ' ἀφίκηται 390

* * * * *

καὶ ῥά οἱ ἰστία νηὸς ἀπόπροθι πολλὸν ἰούσης
ἤδη ἀπεκρύπτοντο καὶ ἠέρι φαίνεθ' ὁμοῖα·
ἀλλ' ἢ μὲν στονάχιζε πανημερὴ γοώωσα.

νηὺς δ' ἔθεεν κατὰ πόντον ἐπισπομένου ἀνέμοιο
τυτθὸν ἐπιψαύουσα πολυρροθίοιο θαλάσσης· 395

πορφύρεον δ' ἐκάτερθε περὶ τρόπιν ἔβραχε κῦμα·
αἶψα δὲ νηὺς μέγα λαῖτμα διήνυσε ποντοποροῦσα·
ἀμφὶ δέ οἱ πέβε νυκτὸς ἐπι κνέφας· ἢ δ' ὑπ' ἀήτη

383. μένος A et vulgo; κλέος em. Scaliger. apud Hermann. *l. c.* et Spitzner. *observatt.* p. 149. Recepti. Jam Pauw., „durius est,” inquit, „ἀρέσθαι μένος.”

384. θαλάμησιν A et vulgo; correxi in *emendatt.* p. 220 illud non dici monens nisi de bestiae cujusdam latibulo: cfr. Hom. ε, 432. hymn. Ap. 77. Oppian. Hal. IV, 666.

385. χεῦεν A et vulgo; correxi.

386. ἀνίαις A; corr. Tychs.

388. τρύφος A; tacite corr. Rhod. — ἔλειπεν A, ἔλειπεν Rhod., ἔλειπε Tychs. De augmento detrahendo cogitabat Spitzner. *observatt.* p. 220.

390. Post hunc versum lacunam notavi secundum ea, quae in *programm.* *l.* p. 16 sq. his verbis exposui: „hoc vero mire dictum est. Nam cum *coena*, in quam abiturus est adolescens, etiam possit *domi* haberi, nec alia causa ob quam mater metuat commemorari posse videatur nisi filii domo profectio, jam dudum mihi locus fuit suspectus. Itaque olim scribendum putabam ἄχνηθ' ἐῷ περὶ παιδί ἐπὶ ἦν δ' αἶν εἰσαφίκηται, quod quamquam aliquo modo ferri potest videtur tamen justo esse audacius. Itaque nunc multo mihi probabilius

videtur excidisse post v. 390 unum, quo id quod supra dixi requiri expositum erat, veluti:

ἄχνηθ' ἐῷ περὶ παιδί, καὶ ἦν ἐπὶ δαῖτ' ἀφίκηται

[τῆλόθι κελόμενος φίλον ἀνδρὸς ἐς ἀλλότριον δῶ.]“

Nunc addo Theocriti locum VII, 24 ἢ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγειαι; tum κελόμενος passive usurpare mihi licebat exemplum Nonni secuto et Manethonis: II, 251. III, 319.

395. πολυρροίοιο AV, πολυρροίοιο C1, πολυρροθίοιο N; et ita em. Rhod. Dausq., praeterea πολυρροίοιο et πολυφλοίσβοιο et πολυρροίζοιο tentabat.

397. αἶψα δὲ mutilo versu A et omnes cdd., nisi quod αἶψα δ' πὶ

ε C1; αἶψα δὲ νηὺς em. Rhod., probavit Spitzner. *observatt.* p. 150. Pauw. αἶψα δέ τοι, Hermann. olim *Orph.* 808 αἶψα δέ οἱ conjecerunt. — ποντοπορεῖσα et hic et λ, 11 dubitanter requirit Spitzner. *l. c.*

399. Cum ed. Basil. προτοποροῦσα haberet, id diserte em. Rhod. Etiam Pauw. illud retinuit. Sed ποντοποροῦσα AVE1 et ut videtur ceteri cdd.

- πλῶε κυβερνήτη τε διαπρήσβουσα θαλάσσης
βένθεα· θεσπεσίη δὲ πρὸς οὐρανὸν ἤλυθεν ἠώς· 400
τοῖσι δ' ἄρ' Ἰδαίων ὀρέων φαίνοντο κολῶνα
Χρῦσά τε καὶ Σμίνθειον ἔδος καὶ Σιγιάς ἄκρη
τύμβος τ' Αἰακίδαο δαΐφρονος· ἀλλὰ μιν οὔτι
υἱὸς Λαέρταο πύκα φρονέων ἐνὶ θυμῷ
δειξε Νεοπτολέμῳ, ἵνα οἱ μὴ πένθος ἀέξη 405
θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι· παρημεῖβοντο δὲ νήσους
αἴψα Καλυδναίας· Τένεδος δ' ἀπελείπει' ὀπίσσω·
φαίνεται δ' αὐτ' Ἐλεοῦντος ἔδος, τόθι Πρωτεσιλάου
σῆμα πέλει πετέλῃσι κατάσκιον αἰπεινῆσιν,
αἶ ῥ' ὀπότ' ἀθρήσωσιν ἀνερχόμεναι δαπέδοιο 410
Ἴλιον, αὐτίκα τῆσι θεῶς ἀναινεται ἄκρα·
νῆα δ' ἔρεσσομένην ἄνεμος φέρεν ἀγχόθι Τροίης·
ἴκετο δ' ἦχι καὶ ἄλλαι ἔσαν παρὰ θίνεσι νῆες
Ἄργείων, οἱ τῆμος οἴζυρῶς πονέοντο
μάρνάμενοι περὶ τεῖχος, ὅπερ πάρος αὐτοὶ ἔδειμαν 415

399. διαπρήσουσα A; corr. Rhod.

402. Χρῦσα Tychs. Lehrs. errore, quod corr. Spitzner. l. c. — σμίνθειον A; corr. Rhod.

405. Cfr. E, 24 ὡς δὴ οἱ μὴ πάγγυ.

406. Inepte Dausq. conjecit ἵνα μὴ οἱ π. ἄ. Τύμβος ε. σι.

407. καλυδναίας A et codd. mutilo versu, nisi quod Καλυδναίας ἦ

C1. „Deest αἴψα vel ῥίμψα vel ἐνθα.“ RHOD. Prius jure praetulit Tychs. — ἀπελείπει' A, ἀπελείπει' VC1; et ita corr. Tychs.

408. δὲ πελεοῦντος A; δ' αὐθ' (voluit δ' αὐτ') Ἐλεοῦντος Rhod., quod errore non liberatum receperunt Tychs. Lehrs., δῆτ' Ἐλεοῦντος Brod. Veram esse emendationem scriptorum consentiens auctoritas evincit: Herod. IX, 116. Thuc. VIII, 102. Paus. I, 34, 2. Arr. exped. Al. I, 11, 5. Plin. N. H. IV, c. 11, sect. 18, §. 49. Philostr. Heroic. II. — ἔδος θ' ὄν A; ἔδος οὐδ' Dausq., quod recepit Tychs. Sed patet ex horum scriptorum usu τόθι reponendum esse: vid. IX, 354. Eadem particula restituenda est Apollonio Rhodio II, 1210. et III, 1164. Vid. II, 404. 1248. 1269. III, 577. IV, 550. 772. 1131. Contra IV, 1475 cum

Hermanno scribendum esse ὄθι ceteri loci I, 216. IV, 761. 1154 evincunt. Certe Wellauerum non moror, qui imperite Hermanno oblocutus, ad „*omnium librorum consensum*“ (ne accurate quidem in his minutis collatorum), dulcissimum illud ignaviae et ignorantiae confugium, recurrit in his rebus, quae ex scriptorum usu et ratione dijudicandae sunt. Sed de his multa dici possunt! Obiter addo I, 210 τόθι pro τόθι emendandum esse.

409. πετέλης AV; tacite corr. Rhod.

410. αἶ ῥ' A, αἶ ῥ' E1; αἶ γ' conj. Pauw. — ἀνερχόμενον A; ἀνερχόμεναι em. Pauw.

411. ἦλιον A; Ἴλιον em. Brod. allato Plin. N. H. XVI, c. 44, sect. 68, §. 238: *sunt hodie ex adverso Iliensium urbis juxta Hellespontum in Protesilai sepulcro arbores, quae omnibus aevis cum in tantum accrevere, ut Ilium adspiciant, inarescunt rursusque adolescent.* — ἀπαναίνεται A, ἀπανάνεται E1; ἀδαινεται corr. Brod. et jam Rhod. vertendo: *cacumina arescunt.* — Tum Pauwius offensus particulis αὐτίκα — θεῶς juxta positis τῆσιν ὄλως conjecit. Sed vid. ad IV, 371 et cfr. II, 553.

414. πονέουοντο (sic!) A.

νηῶν ἔμμεναι ἔρκος ἐϋσθενέων θ' ἅμα λαῶν
 ἐν πολέμῳ· τὸ δ' ἄρ' ἤδη ὑπ' Εὐρυπύλοιο χέρεσσι
 μέλλεν ἀμαλδύνεσθαι ἔρειπόμενον ποτὶ γαίῃ,
 εἰ μὴ ἄρ' αἰψ' ἐνόησε κραταιοῦ Τυδέος υἱὸς
 βαλλόμεν' ἔρκα μακρά, θοῆς δ' ἄφαρ ἔκθορε νηός,
 θαρσαλέως δ' ἐβόησεν, ὅσον χάδε οἱ κέαρ ἔνδον·

420

„ὦ φίλοι, ἧ̄ μέγα πῆμα κυλίνδεται Ἀργείοισι
 σήμερον· ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ἐς αἰόλα τεύχεα δύντες
 ἴομεν ἐς πολέμοιο πολυκμηῆτιο κυδοιμόν·

ἤδη γὰρ πύργοισιν ἐφ' ἡμετέροισι μάχονται

425

Τρωῆς ἐϋπτόλεμοι, τοὶ δὲ τόχα τείχεα μακρὰ
 ῥηξάμενοι πυρὶ νῆας ἐνιπρήσουσι μάλ' αἰνῶς·
 νῶϊν δ' οὐκέτι νόστος ἐελδομένοις ἀνὰ θυμὸν
 ἔσβεται· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπὲρ μόρον αἰψα δαμέντες
 κεισόμεθ' ἐν Τροίῃ, τεκέων ἐκὰς ἠδὲ γυναικῶν·“

430

ὡς φάτο· τοὶ δ' ὤκιστα θοῆς ἐκ νηὸς ὄρουσαν
 πανσυδίῃ· πάντας γὰρ ἔλε τρόμος εἰσαΐοντας
 νόσφι Νεοπτολέμοιο δαΐφρονος, οὔνεκ' ἐρέκει
 πατρὶ φίλῳ μέγα κάρτος· ἔρως δὲ οἱ ἔμπεσε χάρις
 καρπαλίμως δ' ἴκοντο ποτὶ κλισίην Ὀδυσῆος·

435

ἢ γὰρ ἔην ἄγχιστα νεῶς κυανοπρώροιο·

* * * * *

πολλὰ γὰρ ἔξημοιβὰ παραυτόθι τεύχεα κείτο,

416. Propter sequens ἔρκα Pauw. ad 420 hic quidem ἔλλαρ conjecit, frustra.

418. ἔρειπομένου A, ἔρειπόμενον E1; et ita corr. Rhod.

419. ἄρ A. — κραταιοῦ A, κρα- τεροῦ V; tacite corr. Rhod.

420. δ' ἔκθορε A; „ubique lacuna.“ SCHOW. δ' ἄφαρ ἔκθορε em. Rhod., δὲ τὰχ' ἔ. Dausq. Illud jure praetulerunt.

421. χάδε A et vulgo; correxi.

425. ἔφ' A, ἐφ' V; rec. Tychs.

426. τοὶ δὲ AVNV123, τοὶ om. ed. Basil.; hinc Rhod. primum μὴ δὲ, tum in emendandis καὶ δὲ conjecit. Tychs. cum errore τοὶ δὲ edidisset, id notarunt Spitzner. mant. p. 239. v. Gr. her. p. 38 lectionis antiquae ignarus, et Gerhard. lectt. Apoll. p. 119.

427. ἐμπρήσωσι A; „ἐνιπρήσωσι vel ἐνιπρήσουσι;“ RHOD. „μὴ —

ἐνιπρήσωσι nempe et καὶ — ἐνι- πρήσουσι.“ PAUW.

428. οὐκ ἔτι A et vulgo; cor- rexi.

430. κεισόμεσθ' A, κεισόμεθ' E1; et ita corr. Rhod.

432. δρόμος Basil., quod corr. Rhod.

434. πατρὶ mutilo versu et in ἐπὶ

fine * A, πατρὶ C1; φίλῳ interserit Rhod., ἐῶ Dausq.; illud jure rec. Tychs.: vid. ad I, 99.

437. Cum vulgo haec cohaerent cum antecedentibus, ineptum esse γὰρ probe jam indicavit Rhod. ver- tendo: *nullaque ac varia* etc., unde suspicaris eum πολλὰ καὶ ἔξημοι- βὰ legisse. Paullo melius Pauw. quamquam offensus nulla alia re nisi praecedente γὰρ proposuit πολ- λὰ δ' ἄρ', quod rec. Tychs. Lehrs. Contra ego in *programm. I. p. 17*

- ἡμὲν Ὀδυσσεύς πυκνιμήδεος ἠδὲ καὶ ἄλλων
ἀντιθέων ἐτάρων, ὅποσα κταμένων ἀφέλοντο·
ἔνθ' ἐσθλὸς μὲν ἔδυσσε καλὰ τεύχεα, τοὶ δὲ χέροια 440
δύσαν, ὅσοις ἀλαπαδνὸν ὑπὸ κραδίῃ πέλεν ἦτορ·
αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς δύσαθ' ἅ οἱ Ἰθάκηθεν ἔποντο·
δῶκε δὲ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κάλλιμα τεύχη
κεῖνα, τὰ δὴ Σάκοιο βίην εἴρουσσε πάροιδεν·
υἱὸς δ' αὐτ' Ἀχιλῆος ἐδύσατο τεύχεα πατρός, 445
καὶ οἱ φαίνεται πάμπαν ἀλγίκιος· ἀμφὶ δ' ἔλαφρὰ
Ἡφραίστου παλάμησι περὶ μελέεσβιν ἀρήρει,
καίπερ ἔόνθ' ἐτέροισι πελώρια· τῷ δ' ἅμα πάντα
φαίνεται τεύχεα κοῦφα· κάρη γε μὲν οὔτι βάρυνε
πήληξ * * * * *
Πηλιάς, ἀλλὰ ἔ χειρὶ καὶ ἠλίβατόν περ εἴουσαν 450
ῥηιδίως ἀνάειρεν ἔθ' αἵματος ἰσχανόωσαν.

monui: „Qui comparaverit v. 440sq., ubi *singulatim* exponitur fortes pulcra, ignavos deteriora arma induisse, vix poterit dubitare quin ex Quinti more hic quoque versus fuerit positus, quo *in universon* omnes in Ulixis tentorio armatos esse indicatum erat. Bene enim haec cohaerent:

[ἐλθόντες δὲ θοῶς ἅμα πάν-
τες ἐν ἔντεσι δύσαν·]
πολλὰ γὰρ ἐξημοιβὰ παρανόθι
τεύχεα κείτο.“

παρ' αὐτόθι A et vulgo; correxi.

438. ἦ μὲν Tychs.; antiquum notante Spitznero *observatt.* p. 17. 96 revocavit Lehrs.

440. Struv. minor *observatt.* p. 20 propter insolentiorum correptionem ex VI, 375 conjecit κλυτὰ τεύχεα. Sed vide *prolegg.* II, 1, §. 1. Τεύχεα v. ἔντεα καλὰ legitur I, 223. 512. IV, 418. 468. V, 221. — Rem hausit ex Homero *Ξ*, 376 sq. 382: ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυσσε, χέροια δὲ χείρονα δόσκειν.

441. δύσαν A; corr. Tychs.

442. δύσατο, οἷ τ' A, δύσατ' οἷ V, δύσατο οἷ C1; em. Rhod.

443. Διομήδεϊ Tychs. Lehrs.

444. εἴρουσε A; corr. Tychs. — Varie viri docti tentaverunt: ἦρῃσε vel ἔρρῃσε inepte ut solet Dausq., βίην εἴρουσε Pauw., βίην ἀπέρουσε ex *ξ*, 134 Tychs., βίην ἀπέδυσσε ex *Σ*, 82 sq. Heyn. Et ipse olim

ex P, 187. X, 323 βίην ἐνάριξε tentabam. Sed hos ipsos locos ex more non exscripsit, sed expressit: hinc recte habet vulgata.

447. παλάμησιν A.

449. δέ μιν A et vulgo; δέ οἱ vel δέ μὲν conjecit Pauw., quorum prius ferri posset, nisi probabilius esset γε μὲν: vid. ad IV, 568.

450. πήληξ, ἀλλὰ οἱ nulla lacuna A; quo facto Pauw. in ἠλίβατον de galea dicto offendit. Optime jam de h. l. iudicavit Tychs., cujus verba adscribere fas duxi: „Equidem totum hoc de galea poetam dixisse aegre mihi persuadeo: ea enim nec manibus difficulter tollitur, nec sanguinis appetens dici potest. Haec hastae potius conveniunt. Igitur putem excidisse versum post πήληξ, cum initio versus sequentis Πηλιάς omissis ob vocis similitudinem intermediis. Cfr. V, 118 sq. VIII, 200.“ Eandem conjecturam pro se quisque fecimus, ego *emendatt.* p. 276 et Spitzner. *observatt.* p. 151—53, qui hoc modo supplevit:

πήληξ, [οὔτ' ἔγχος στιβαρὸν
κατελείπει' ὀπίσσω]

Πηλιάς.

Mihi in mentem veniebat:

πήληξ, [οὐ παλάμησιν ἐπέ-
βρισεν δόρυ μακρὸν]

Πηλιάς.

- Ἄργείων δέ μιν ὅσσοι ἐπέδρακον, οὔτι δύναντο
καίπερ ἐελδόμενοι σχεδὸν ἐλθέμεν, οὔνεκ' ἄρ' αὐτοῦς
πᾶν περὶ τείχος ἔτειρε βαρὺς πολέμοιο κνδοιμός·
ὡς δ' ὅτ' ἀν' εὐρέα πόντον ἐρημαίῃ περὶ νήσῳ 455
ἀνθρώπων ἀπάτερθεν ἐεργμένοι ἀσχαλώσιν
ἀνέρες, οὔστ' ἀνέμοιο καταγίδες ἀντιώσσαι
εἴργουσιν μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον, οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
νῆι περιτροχῶσι, καταφθινύθει δ' ἄρα πάντα
ἦια, τειρομένοισι δ' ἐπιπνεύσῃ λιγὺς οὔρος, 460
* * * * *
- ὡς ἄρ' Ἀχαιῶν ἔθνος ἀκηχέμενον τὸ πάροιθεν
ἀμφὶ Νεοπτολέμοιο βίη κεχάροντο μολόντι
ἐλπόμενοι στονόεντος ἀναπνεύσειν καμάτιο·
ὅσσε δέ οἱ μάρμαιρεν ἀναιδέος εὔτε λέοντος,
ὅστε κατ' οὔρεα μακρὰ μέγ' ἀσχαλώων ἐνὶ θυμῷ 465
ἔσσυται ἀργεντῆσιν ἐναντίον, οἶτε οἱ ἦδη
ἄνθρω ἐπεμβαίνουσιν ἐρύσασθαι μεμαῶτες
σκύμνους οἰωθέντας ἑῶν ἀπὸ τῆλε τοκίῳν
βήσση ἐνὶ σκιερῇ, ὃ δ' ἄρ' ὑπόθεν ἔκ τινος ἄκρης
ἀθρήσας ὀλοοῖσιν ἐπέσσυται ἀργεντῆσι 470
σμερδαλέον βλοσυρῆσιν ὑπαὶ γενύεσσι βεβρυχῶς·
ὡς ἄρα φαίδιμος υἱὸς ἀταρβέος Αἰακίδαο

Tum ἀλλά εἰ conjecit Rhod., ἀλλ' ὄγε Spitzner. l. c. p. 153. Illud cum Tychs. Lehrs. praetuli.

456. Pauw. verbo repetito offensus ἀπάτερθεν ἑλελιγμένοι conjecit, male.

459. Per navem cursilant RHOD., pejus etiam Pauw. cum nave circumcursant. Recte Heyn.: „puto retineri eos in insula deserta et desiderii impatientia discursitare circa navem, quam cuperent litore solvere, ut abeant.“

460. „Malim ἐπιπνεύσε (sic!): nam alia eodem modo dicuntur. Post haec autem nonne desunt ea, quibus gaudium indicatum, quod ex vento secundo afflictis et fame enecatis oritur? Attende, quaeso: comparationis cardo in eo vertitur plane et omnino. Sic autem pro ἐπιπνεύσῃ etiam scriptum esse potuisset olim ἐπ.πνεύσας.“ PAUW. Conjecturae quidem vanissimae sunt; sed de lacuna iudicium rectissi-

mum. Eo magis enim, ut meis verbis utar in programm. p. 17, diserte de gaudio, in quo sane tertium comparationis positum, dicendum erat, quo accuratius de sollicitudine, quae erat praegressa, fuit expositum in antecedentibus.

461. τοπάροιθεν A et vulgo; correxi.

462. Νεοπτολέμῳ A, Νεοπτολέμῳ τε C1; em. Rhod.

464. ἀναίδεος Tychs. Lehrs.

466. ἀργεντῆρσιν A et vulgo; ἀργεντῆσιν VE1: cfr. III, 268. 716. Cfr. Wernick. ad Tryph. p. 68 sq. Idem infra 470 restitui.

467. ἐρύσασθαι A; corr. Tychs.

469. ὄδ' ἄρ A.

470. ὀλοῆσιν V. — ἀργεντῆρσιν A et vulgo, ἀργεντῆσιν V, unde correxi.

471. βλοσυροῖσιν ὑπαὶ γένυσι A; illud corr. Pauw., hoc Rhod. — βεβρυχῶς A.

θυμὸν ἐπὶ Τρώεσσι ἐϋπτολέμοισιν ὄρηνεν·
 οἴμησεν δ' ἄρα πρῶτον, ὅπῃ μάλα δῆρις ὄρωρει
 ἄμ πεδίον· τῇ γάρ σφισιν ἐπλετο τεῖχος Ἀχαιῶν 475
 ῥηίτερον δῆτοισι κατὰ κλόνον ἐβυμένοισιν,
 οὔνεκ' ἀκιδνοτέρησιν ἐπάλξεσιν ἰρήρειστο.
 σὺν δέ οἱ ἄλλοι ἔβαν μέγα μαιμώνωντες ἄρηι·
 εὖρον δ' Εὐρύπυλον κρατερόφρονα, τῷ δ' ἄμ' ἐταίρους
 πύργῳ ἐπεμβεβαῶτας οἰομένους περὶ θυμῷ 480
 ῥήξειν τείχεα μακρὰ καὶ Ἀργείους ἀπολέσσειν
 πανσυδίῃ· τοῖς δ' οὔτι θεοὶ τελέεσκον ἐέλδωρ·
 ἀλλὰ σφεας Ὀδυσσεύς τ' ἠδὲ σθεναρὸς Διομήδης
 ἰσόθεός τε Νεοπτόλεμος διὸς τε Λεοντεὺς
 ἄψ ἀπὸ τείχεος ᾤσαν ἀπειρεσίους βελέεσσι. 485
 ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ σταθμοῖο κύνες μογεροὶ τε νομῆες
 κάρτεϊ καὶ φωνῇ κρατεροὺς σεύουσι λέοντας
 πάντοθεν ἐσσύμενοι, τοὶ δ' ὄμμασι γλανκιόωντες
 στρωφῶντ' ἔνθα καὶ ἔνθα λιλαιόμενοι μέγα θυμῷ
 πόρτιας ἠδὲ βόας μετὰ γαμφηλῆσι λαφύξαι, 490
 ἀλλὰ καὶ ὡς εἴκουσι κυνῶν ὑπὸ κρατεροθύμων
 σεύόμενοι, μάλα γάρ σφιν ἐπαῖσσουσι νομῆες·

* * * * *

474. ὅπῃ Tychs. Lehrs.

475. γάρ σφιν ἐπέπλετο A; γάρ σφισιν ἐπλετο Lehrs. e conjectura Hermanni *Orph.* p. 798 insolentem formam expellentis. Pronomen enim, quae tum erat ejus de Quinto persuasio, ad δῆτοισι retulit. Eo offensus Pauw. γάρ μὲν ἐπέπλετο aut γάρ τοι ἐπέπλετο conjecit, quorum illud rec. Tychs. nec plane improbavit Spitzner. *observatt.* p. 156, quamquam ipse γάρ που ἐπέπλετο praelulit. Novissime Hermannus in alia omnia abiens in *rec.* p. 262 conjecit:

— δὴ γάρ σφιν ἐπέπλετο τεῖχος Ἀχαιῶν

ῥηίτερον δῆτοισι μετὰ κλόνου ἐβυμένοισιν,

in qua scriptura nec τῇ expulsum placet, et postrema idonea auctoritate carere videntur. Hinc priorem Hermanni emendationem recepi σφισιν non ad hostes sed ad Neoptolemum ejusque comites relato. Acuta esset sed falsa emendatio, si quis

τῇ γάρ μιν ἐκέκλετο τεῖχος scripturus esset.

476. μετὰ κλόνον A et vulgo; emend. Spitzner. *l. c.* p. 156.

482. τοῖσδ' A. — τέλεσκον A, πέλεσκον V, ἐτέλεσκον C1; τέλεσκον corr. Rhod.

483. ἀλλὰ σφεας A et vulgo; correxi. — ἰδυσεὺς A. — καὶ ὁ A, τε ἰδὲ VNV3E1, quod recepit Tychs.; sed τ' ἠδὲ scribendum esse monuit Spitzner. *mant.* p. 240, quem secutus est Lehrs.; Rhod. τε καὶ ὁ conjecerat.

484. ἰσοθεός Tychs. Lehrs.

485. αἴψ' A et vulgo; ἄψ emend. Spitzner. *l. c.* ex IV, 252. VIII, 169. XIII, 176, recepit Lehrs.

487. σεύουσι conj. Rhod.

490. Non recte Spitzner. *observatt.* p. 246 ἧ ἐ legendum adnotavit. Greges intelligit et vitu is et adultis bubus compositos.

491. ἦκουσι V.

492. Post hunc versum lacunam esse jam Rhod. perspexit his ad-

βαιόν, ὅσον τις ἴησι χειρὸς περιμήκεια λᾶαν·
 οὐ γὰρ Τρωῶας ἔα νηῶν ἀπὸ νόσφι φέβεσθαι
 Εὐρύπυλος, δηίων δὲ μάλα σχεδὸν ὀτρύνεσκε
 μίμνεν, εἰσόκε νῆας ἔλη καὶ πάντας ὀλέσση
 Ἀργείους· Ζεὺς γάρ οἱ ἀπειρέσιον βάλε κάρτος·
 αὐτίκα δ' ὀκριόεσσαν ἑλών καὶ ἀτειρέα πέτρην
 ἤκην ἐπεσσυμένως κατὰ τείχεος ἠλιβάτοιο·
 σμερδαλέον δ' ἄρα πάντα περιπλατάγησε θέμεθλα
 ἔρκεος αἰπεινοῖο· δέος δ' ἔλε πάντας Ἀχαιοὺς
 τείχεος ὡς ἤδη συνοχωκότος ἐν κονίησιν·
 ἀλλ' οὐδ' ὡς ἀπόρουσαν ἀταρτηροῖο κυδοιμοῦ,
 ἀλλ' ἔμενον θώεσσιν ἐοικότες ἢ ἐλύκοισι
 μῆλων ληιστῆρσιν ἀναιδέσιν, οὔστ' ἐν ὄρεσσιν
 ἄντρων ἐξελάσσωσιν ὁμῶς κυδὶν ἀγροιωῖται
 ἰέμενοι σκύμνοισι φόνον στονόεντα βαλέσθαι
 ἐσσυμένως, τοὶ δ' οὔτι βιαζόμενοι βελέεσσι
 χάζοντ', ἀλλὰ μένοντες ἀμύνουσιν τεκέεσσι·
 ὡς οἱ ἀμυνόμενοι νηῶν ὑπερ ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν
 μίμνον ἐν ὑσμίνῃ· τοῖς δ' Εὐρύπυλος θρασυχάρμης
 ἠπείλει μέγα πᾶσι νεῶν προπάροιθε θοάων·
 „ἄ δειλοὶ καὶ ἀναλκιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες,

scriptis: „post hunc versum tale quippiam puto deesse:

[ὡς καὶ Τηλέφου υἱὸς ἄμ' ἀνδράσι χάσσατ' ὀπίσσω]
 βαιόν, ὅσον τις ἴησι χειρὸς περιμήκεια λᾶαν.

Et sic lacunam istam expletam esse confido.“ In AVE1CM lacuna est unius versus post v. 493; „in marg. V3: Ἀφες ἓνα στίχον ἄγραφον μεταξὺ τοῦ Βαιόν, ὅσον καὶ Οὐ γὰρ Τρωῶας. In C1V12 et rell. („M 12“ TYCHS.) nullum adest lacunae spatium.“ SCHOW. C2 et E2 add. λέπει post λᾶαν.

493. ἴησιν χειρὸς A; corr. Rhod. — λᾶαν A; corr. Tychs.

494. εἶα A; corr. Rhod.; Τρωῶας τ' εἶα νεῶν C1, sed ε in νεῶν ex corr.

496. ἔλη A, ἔλη VNV3C1E1; et ita corr. Rhod.

498. ὀκριόεσσαν A et vulgo; ὀκριόεσσαν Lehrs. ex em. Spitzneri mant. p. 241: vid. ad I, 259.

500. δ' ἄρα περιπλατάγησε mutilo versu A, δ' ἄρα ἀμφιπεριπλα-

τάγησε C1; δ' ἄρα πάντα περιπλατάγησε em. Rhod., quod rec. Tychs. Lehrs. δ' ἄρα βεῦντα π. conj. Dausq., δ' ἄρα πάγχυ π. Pauw.

502. συνοχωκότος A; em. Rhod. Cfr. B, 218 ibique intpp.

505. εὔτ' A et vulgo; οὔστ' et ego jam dudum emendaveram et nuper Struv. minor observatt. p. 20 sq. allatis I, 249. III, 359. IV, 519. VIII, 90. 405. XI, 208, quem ipse restitui emendatt. p. 244; ib. 218. XIII, 55. — ὄρεσσι A et vulgo; correxi.

506. ἀγροιωῖται A; corr. Rhod.

509. χάζοντο A; tacite corr. Rhod. — ἀμύνουσι A; corr. Tychs.

510. ὡς ἄρ' A et vulgo; emendavi in iis, quae de Tryphiodoro scripsi. — αὐτῶν Lehrs. edidit: non opus.

511. τοῖσδ' A; corr. Tychs.

512. νηῶν A et vulgo, νεῶν C1; et ita corr. Rhod. et ed. Tauchnit. corrector. — πάροιθε A, προπάρροιθε C1; et ita corr. Rhod.

οὐκ ἂν δὴ βελέεσσι νεῶν ἄπο ταρβήσαντα
 ἠλάσατ', εἰ μὴ τεῖχος ἔμην ἀπέρουκεν ὀμοκλήν· 515
 νῦν δέ μοι εὐτε λέοντι κύνες πτώσσοντες ἐν ὕλῃ
 μάρασθ' ἔνδον ἔόντες ἀλευόμενοι φόνον αἰπύν·
 ἦν δέ ποτ' ἐκ νηῶν ἐς Τρώϊον οὐδας ἵκησθε,
 ὡς τὸ πάρος μεμαῶτες ἐπὶ μόθον, οὐ νύ τις ὑμέας
 ῥύσεται ἐκ θανάτοιο δυσηχέος, ἀλλ' ἅμα πάντες 520
 κείσεσθ' ἐν κοινήσιν ἔμευ ὑπο δηωθέντες.“

ὡς ἔφατ' ἀκράαντον ἰεῖς ἔπος· οὐδέ τι ἤδη
 ὅτι ῥά οἱ μέγα πῆμα κυλίνδετο βαιὸν ἄπωθεν
 χερσὶ Νεοπτολέμοιο θρασύφρονος, ὅς μιν ἔμελλε
 δάμνασθ' οὐ μετὰ δηρὸν ὑπ' ἔγχει μαιμώωντι· 525
 οὐδὲ μὲν οὐδὲ τότε ἔσκεν ἄτερ κρατεροῖο πόνοιο
 ἀλλ' ἄρα Τρωῆας ἔναιρεν ἀφ' ἔρκεος· οἱ δ' ἐφέβοντο
 βαλλόμενοι καθ' ὑπερθε· περικλονέοντο δ' ἀνάγκη
 Εὐρυπύλῳ· πάντας γὰρ ἀνηρὸν δέος ἤρει·
 ὡς δ' ὅτε νηπίαχοι περὶ γούνασι πατρὸς ἐοῖο 530
 πτώσσουσι βροντὴν μεγάλου Διὸς ἀμφὶ νέφεσσι
 ῥηγνυμένην, ὅτε δεινὸν ἐπιστοναχίζεται αἰθήρ·
 ὡς ἄρα Τρώιοι νῆες ἐν ἀνδράσι Κητειοῖσιν
 ἀμφὶ μέγαν βασιλῆα μενεπτόλεμον *

* * * Νεοπτόλεμον φοβέοντο
 * * * * *

514. δὴ με βέλεσσι conj. Rhod., quod receperunt sed scriptum βελέσσι Tychs. Lehrs.; δὴ βελέεσσι νεῶν μ' conj. Pauw. Vulgatam tuentur VNV3, in qua accusativus eo facilius omitti poterat, quod sequenti quod opponitur membro adest: ἔμην — ὀμοκλήν: vid. ad I, 22. — Versum om. E1.

517. φόνον αἰπύν: vid. Spitzner. ad P, 365.

519. τοπάρος A; corr. Tychs. — ἐπὶ μόθον: vid. Herm. Orph. p. 714. — οὐ A et vulgo; correxi.

520. ἅμα om. V.

521. ἐμοῦ ὑποδηωθέντες A; illud corr. Spitzner. observatt. p. 157, hoc Tychs.

522. ἦθει A et vulgo, ἦδη V: vid. ad III, 250.

527. ἀλλὰ A et vulgo; correxi.

532. ἀήρ A, ἀήρ Tychs.; αἰθήρ Lehrs. ex emend. Wernicki ad Tryph. p. 73: vid. ad III, 708.

534. Μενεπτόλεμον (litera majuscula) AVE1C2; Νεοπτόλεμον posuit Rhod. nota adscripta: „correxi Μενεπι.“ Id receperunt Tychs. Lehrs. colo post φοβέοντο posito et sequentibus uno tenore conjunctis. In A enim nec ulla post φοβέοντο interpunctio, et colon post ἔηκεν positum est. Repeto quae de h. l. a me emendatt. p. 220 sq. dicta sunt: „Magnopere offendit particula γάρ post sextum membri vocabulum posita. Emendare locum, non tanquam exemplum insolentioris positurae afferre debebat Bonit. l. c. p. 1222. Jam vide mihi totam illam comparisonem: cum puerulis, qui genibus patris implicati Jovis tonitrua metuunt, comparantur Trojan, qui eodem modo circa Eurypylum metuunt Neoptolemmum. Ita quidem nunc legitur. Sed ut comparatio perfecta existeret, potius dicendum erat eos Neoptolemi tela

πάν ὄ, τι χερσὶν ἔηκεν· ἐς ἰθὺ γὰρ ἔπτατο πῆμα· 535

δυσμενέων κεφαλῆσι φέρον πολύδακρον ἄρα·

οἱ δ' ἄρ' ἀμηχανίῃ βεβολημένοι ἔνδοθεν ἦτορ

Τρῶες ἔφαντ' Ἀχιλλῆα πελώριον εἰσοράασθαι

αὐτὸν ὁμῶς τεύχεσσι· καὶ ἀμφασίνην ἀλεγεινὴν

κεῦθον ὑπὸ κραδίῃ, ἵνα μὴ δέος αἰνὸν ἴκηται 540

ἐς φρένα Κητείων μηδ' Εὐρυπύλοιο ἄνακτος·

αὐτοῦ δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀπειρέσιον τρομέοντες

μεσσηγρὺς κακότητος ἔσαν κρουροῦ τε φόβοιο·

αἰδῶς γὰρ κατέρυκεν ὁμῶς καὶ δεῖμ' ἀλεγεινόν,

* * * * *

ὡς δ' ὅτε παιπαλόεσσαν ὁδὸν κάτα ποσσὶν ἰόντες 545

ἀνέρες ἀθρήσωσιν ἀπ' οὔρου ἀΐσσοντα

χείμαρρον, καναχῇ δὲ περιβρομέει περὶ πέτρῃ,

οὐδ' ἔτι οἱ μεμάασιν ἀνά ῥόον ἠχήμεντα

ceu puerulos Jovis fulmina per-
horruisse. Et hoc sine dubio Quin-
tus ita indicaverat:

— — Νεοπτολέμου φο-
βέοντο

πάν ὄ τι χερσὶν ἔηκεν· ἐς ἰθὺ γὰρ
ἔπτατο πῆμα,

metuerunt Neoptolemi tela, quaecun-
que ille emisit. Fecit idem ille, quod
infra XI, 422 de Aenea narratur:
ἐκ δ' ἄρα χερσῶν Πᾶν ὄ τι οἱ πα-
ρέκνυρσεν ἐπειγομένῳ ποτὶ μῶλον
Βάλλεν. Ita tum quidem. Sed re-
manent difficultates. Primum Νεο-
πτολέμοιο φέβοντο ex Quinti
more restituendum esset, quod mag-
gis etiam a librorum scriptura re-
motum; tum ad ἐν ἀνδρ. K. ἀμφὶ
μ. βασιλῆα aliquid participii requi-
ritur, quemadmodum v. 528 περι-
κλονέοντο — Εὐρυπύλω dictum erat;
deinde insolentior est apud Epicum
structura Νεοπτολέμου πᾶν ὄ τι ἔη-
κεν; postremo ne μενεπτόλεμον qui-
dem Quinto usitatum, quod in cdd.
legitur, negligendum. Hinc bis la-
cunae signa ponere quam pristinam
emendationem recipere malui.

535. ἔοικεν V.

542. „Pro αὐτοῦ ἰβὶ lego αὐτοῖ,
ut ad praecedentia fiat relatio.“
RHOD. Receperunt Tychs. Lehrs.
non recte. Ἰβὶ, h. e. sub ipsis mur-
ris manebant Trojani nec quamvis
timore correpti recedebant ab eo loco.

544. αἰδῶς καὶ V. — Vulgo post

hunc versum nulla lacuna notatur.
Sed κατέρυκεν si significat quod
semper retinebat — neque enim aut
continebat aut invasit rite quis in-
terpretetur — δεῖμα non potest is
esse timor Trojanorum, ne ipsi quo-
que Achivorum telis occumberent
— hoc enim timore non retenti sed
in fugam rapti essent —; sed me-
tus, ne Citei quoque et Eurypylus
ipsorum perspecta ignavia et ipsi
pugnam dereliquerent. Verum hoc
obscurius enuntiatum, praesertim
cum in antecedentibus tam multis
expositum sit de illo Trojanorum
terrore, quo quisque sibi suaeque
vitae timuerit. Hinc causa erat, opi-
nor, cur in programm. p. 17 hujus-
modi versum excidisse notarem post
δεῖμ' ἀλεγεινόν:

[μὴ δὲ καὶ Κήτειοι ἀπὸ πτο-
λέμοιο φέβωνται.]

545—50. De his accurate expo-
suit Spitzner. observatt. p. 157—61.

545. κατὰ A et vulgo; κάτα corr.
Spitzner. mant. p. 229. observatt.
p. 158. Herm. Orph. p. 806; rec.
Lehrs.

547. Herm. l. c. καναχῇ δὲ πε-
ριβρομέει περὶ πέτρῃ conjecit,
quod pluribus refutavit Spitzner l. c.
p. 158 sq.

548. οὐδέ τι οἱ A; male intelle-
cto οἱ Rhod. οὐδ' ἔτι οὔγε μέμα-
σαν, Pauw. οὐδ' ἔτι οἱ μεμάασιν
conjecit, quod certe οὐδ' ἔτι τοῖ

δύμεναι ἔγκονέοντες, ἔπει παρὰ ποσσὶν ὄλεθρον
 δερκόμενοι τρομέουσι καὶ οὐκ ἀλέγουσι κελεύθου· 550
 ὡς ἄρα Τρωῆς ἔμμνον ἐελδόμενοι περ αὐτῆς

* * * * *

τεῖχος ὑπ' Ἀργείων· τοὺς δ' Εὐρύπυλος θεοειδῆς
 αἶεν ἐποτρύνεσκε ποτὶ κλόνον· ἧ γὰρ ἐώλπει
 πολλοὺς δηϊώοντα πελώριον ἐν δαῖ φῶτα
 χεῖρα καμῆν καὶ κάρτος· ὃ δ' οὐκ ἀπέληγε μόθοιο. 555

τῶν δ' ἄρ' Ἀθηναίῃ κρατερόν πόνον εἰσορόωσα
 κάλλιπεν Οὐλύμποιο θυωδέος αἰπὰ μέλαθρα·
 βῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς ὀρέων· οὐδ' ἔχνεσι γαίης
 ψαῦε μέγ' ἔγκονέουσα· φέρεν δέ μιν ἱερὸς ἀῆρ
 εἶδομένην νεφέεσβιν ἐλαφροτέρην δ' ἀνέμοιο· 560

Τροίην δ' αἰψ' ἀφίκανε, πόδας δ' ἐπέθηκε κολώνῃ
 Σιγέου ἠνεμόεντος· ἐδέσκετο δ' ἐνθεν αὐτῆν
 ἀρχεμάχων ἀνδρῶν· κύδαινε δὲ πολλὸν Ἀχαιοῦς·
 υἱὸς δ' αὖτ' Ἀχιλλῆος ἔχεν πολὺν φέροτατον ἄλλων
 θάρσος ὁμοῦ καὶ κάρτος, ἅτ' ἀνδράσιν εἰς ἐν ἴοντα 565
 τεύχουσιν μέγα κῦδος· ὃ δ' ἀμφοτέροισι κέκαβτο,

scribendum erat. Sed Herm. l. c. οὐδέ τί οἱ correxit pronomine ad torrentem relato, quod vindicat Spitzner. l. c. p. 160. — ἀναρρόον A; corr. Rhod.

549. θύμεναι A, θήμεναι E1C12; βήμεναι em. Rhod., quod rec. Tychs.; θυνέμεν Pauw.; δύμεναι Herm. l. c., quod firmatum a Spitznero l. c. p. 160 sq. rec. Lehrs.

551. Nulla lacunae signa posita erant, de qua lacuna ita fere in emendatt. p. 278 exposui: „Vertit Rhod.: *quamvis cupidi irruptionis*. Sed ea sententia prorsus ab h. l. abhorret. Neque enim Trojani manebant sub muro, cum essent ad pugnam feroces, sed *quamvis fugere vehementer cuperent*. Id ex iis, quae poeta v. 527—50 exposuit, tam evidenter apparet, ut operam perdere mihi videar, pluribus si eam rem demonstravero. Itaque aut *ἐελδόμενοι μέγα φύξης* vel *ἔ. περ ἀλύξαι* vel aliud tale scribendum, aut hic quoque versum intercidisse hujus fere sententiae:

— — — ἐελδόμενοι περ αὐτῆς

[ἔκφυγέειν, χεῖρας δὲ Νεοπιτολέμου ὑπαλύξαι].“

Et deesse Neoptolemi mentionem ipsa comparatio docere poterat, qua ille cum torrente, ut Trojani cum viatoribus componuntur.

552. ὑπ' A et vulgo; correxi. — τούσδ' A.

554. δηϊώοντε — φῶτας A; utrumque corr. Rhod.; δηϊώοντα etiam E1.

555. ὃδ' A.

557. καὶ λίπεν C2. — οὐλύμποιο εὐωδέος A, οὐλύμπου εὐ. C1; „Οὐλύμπου vel manente illo θυωδέος.“ RHOD. Non recte prius rec. Tychs. Lehrs. ne accentu quidem correcto. Vid. ad III, 692.

558. ἄρ' A. — ἔχνεσι A.

561. ἐξίκανε A et vulgo; primus offendit Pauw. sed male αἰψα ἔκανε scripsit. Recte Tychs. αἰψ' ἀφίκανε, in quod idem ego quoque incidideram. — Ne quis comparet Φ, 128 εἰσόκεν ἄσιν κηχέομεν Ἰλίου ἱρῆς, ibi de expugnanda urbe sermo est. Cfr. IV, 565. X, 154.

562. σιγείου A; corr. Rhod.

566. τεύχουσι A; corr. Tychs. — ὃδ' A.

οὔνεκ' ἔην Διὸς αἶμα, φίλω δ' ἤικτο τοκῆι·
 τῷ καὶ ἄτρεστος ἔων πολέας κτάνεν ἀγρόθι πύργων.
 ὡς δ' ἄλιεύς κατὰ πόντον ἀνῆρ λελημένος ἄγρης
 τεύχων ἰχθύσι πῆμα φέρει μένος Ἐφαιστόιο 570
 νηὸς ἔης ἔντοσθε, διεγρομένη δ' ὑπ' αὐτιμῆ
 μαρμαίρει περὶ νῆα πυρὸς σέλας, οἷ δὲ κελαίνης
 ἐξ ἄλὸς αἰσσοῦσι μεμαότες ὕστατον αἰγλην
 εἰσιδέειν, τοὺς γὰρ ῥα τανυγλώχινι τριαίνῃ
 κτείνειν ἐπεσσυμένους, γάννυται δὲ οἱ ἦτορ ἐπ' ἄγορῃ· 575
 ὡς ἄρα κύνδιμος νιὸς εὐπτολέμου Ἀχιλῆος
 λαΐνεον περὶ τεῖχος ἐδάμνατο δῆια φῦλα
 ἀντί' ἐπεσσυμένων· πονέοντο δὲ πάντες Ἀχαιοὶ
 ἄλλοι ὁμῶς ἄλλησιν ἐπάλξεσιν· ἔβραχε δ' εὐρὺς
 αἰγιαλὸς καὶ νῆες· ἐπεστενάχοντο δὲ μακρὰ 580
 τείχεα βαλλομένων· κάματος δ' ὑπεδάμνατο λαοὺς
 ἄσπετος ἀμφοτέρωθε, λύοντο δὲ γυῖα καὶ ἀλκῆ
 αἰζηῶν· ἀλλ' οὔτι μενεπτολέμου Ἀχιλῆος
 ἀμφεχεν νιέα δῖον, ἐπεὶ ῥά οἱ ὄβριμον ἦτορ
 πάμπαν ἔην ἄτροτον· ἀνιηρόν δὲ οἱ οὔτι 585
 ἦψατο μαρναμένοιο δέος * *
 * * * μένος δ' ἀκάμαντι ἔῳκει

570. μὲν A, μένος V12; et ita corr. Rhod.

571. διεγρομένη δ' ὑπ' αὐτιμῆ AE1 (nisi quod διαγο.); „διεγρομένου vel διεγρόμενον δ' ὑπ' αὐτιμῆ.“ RHOD. qui rectius in textu διεγρομένη δ' ὑπ' αὐτιμῆ scripsit, quos dativos revocavi emendatt. p. 221 inscius tamen eos a Rhod. invecos esse. Tychs., quem Lehrs. secutus est, διεγρόμενον δ' ὑπ' αὐτιμῆς scripsit, quod jam propterea ferri nequit, quod αὐτιμῆ tum de flabris ventorum explicari deberet, ut IX, 271 dictum: κῦμα — ἐξ ἀνέμοιο διεγρόμενον. Vid. ad II, 224.

572. οὐδὲ A; em. Rhod. — μελαίνης E1.

573. μεμαῶτες A, μεμαότες C1; et ita corr. Rhod.

574. τανυγλώχινι A. — „Hoc piscationis genus in Graecia adhuc frequentari per literas me docuit Villoison.“ TYCHS.

577. λαΐνετον A, λαΐνεον VNV3C1m; et ita corr. Rhod.; λαΐνον E1.

578. ἀντίον ἐπεσσυμένων A, ἀν-

τί' ἐπεσσυμένων VNV23m, ἀντίον ἐσσυμένων C1 e corr.; „ἀντί' vel ἐσσυμένων.“ RHOD.

581. βαλλομένων perperam Rhod. vertit: *gemiti vulneratorum, nec melius Pauw.: resonabant moenia, quando lapidibus verberabantur.* Rectius: *resonabant moenia, illis jaculantibus.*

585. Pauw. inepte τοι conjecit propter sequentem genitivum.

586. Vulgo nulla lacuna notatur. Sufficiunt quae emendatt. p. 277 exposui: „Vertit Rhod. *nihilque molestiae eum pugnantem attigit.* Sed nullo modo ἀνιηρόν pro substantivo habendum apud Quintum defendi potest. Ne multa: hic quoque duo hemistichia periisse verisimile est, quibus qualis sententia contenta fuerit certissime apparet ex v. 592sq., ubi finita comparatione dicitur:

ὡς ἄρα Πηλεΐδαο δαΐφρονος νιέος
 ἔσθλοῦ

οὔτε μῆγος στονόεις οὔτ' ἄρ
 δέος ἦψατο γούνων.

ἀενάω ποταμῷ, τὸν ἀπειρεσίη πυρὸς ὄρη
οὔποτ' ἰοῦσ' ἐφόβησε, καὶ ἦν μέγα μαινέει' ἀήτης
Ἐφαισίου κλονέων ἱερὸν μένος, ἦν γὰρ ἴκηται
ἐγγυὲς ἐπὶ προχοῆσι μαραινέεται, οὐδέ οἱ ἀλκή 590
ἄψασθ' ἀργαλή σθένει ὕδατος ἀκαμάτιο·
ὡς ἄρα Πηλεΐδαο δαΐφρονος νίεος ἐσθλοῦ
οὔτε μόγος στουόεις οὔτ' ἀρ δέος ἤψατο γούνων
αἶεν ἐρειδομένοιο καὶ ὀτρύνοντος ἐταίρους·
οὐ μὴν οὐδὲ βέλος κείνου χροῖα καλὸν ἴκανε 595
πολλῶν βαλλομένων· ἀλλ' ὡς νηφάδες περὶ πέτρην
πολλάκις ἠίχθησαν ἐτώσια· πάντα γὰρ εὐρὸν
εἶργε σάκος βριαρὴ τε κόρυς κλυτὰ δῶρα θεοῖο·
τοῖς ἐπικαρχαλόων κρατερὸς πάϊς Αἰακίδαο
φοῖτα μακρὰ βοῶν περὶ τείχει πολλὰ κελεύων 600
ἐς μόθον Ἀργείοισιν ἀταρβέα * *
* * * οὔνεκα πάντων

Lassitudine non correptum esse Neoptolemum v. 583—85 dictum erat. Jam de timore aliquid adiciendum fuit. Itaque ita fere poetam scripsisse probabile est:

— — — ἀνηρὸν δέ οἱ οὔτι
ἤψατο μαρναμένοιο [δέος πολλῶν ἐπιόντων
δυσμενέων τείχεσσι·] μένος
δ' ἀκάμαντι ἐφίκει etc.

Jam etiam quomodo fieri potuerit, duo ut neglecta sint hemistichia, facile perspicitur. — εἰκότως A et vulgo; verbum finitum cum desideretur, Tychsen. anacoluthon statuit, quo v. 592 sqq. alia ratione inceptum membrum expletum sit. Alienum hoc a Quinti simplicitate. Inde reposui, quod vertendo *impetum referebat* expressit Rhod., diserte conj. Pauw., ἐφίκει.

591. ἀργαλέω conj. Pauw. sine causa.

597. ἠύτησαν A et vulgo; ἠίχθησαν em. et firmat Spitzner. *observat.* p. 243—45.

601. Sine lacuna versu hypermetro ἀταρβέα θύναι, οὔνεκα A, ἀταρβέα, οὔνεκα VNV3E1, ἀργείοις θύν' ἀταρβέα, οὔνεκα e vulg. corr. C1; „dele θύναι.“ RHOD. Eum et cdd. secutus est Tychs. Lehrs. Pejus Pauw. Ἀργείοις θάρσει ἰέν', οὔνεκα conjecit. Hiatu tantum infen-

sus olim Spitzner. *mant.* p. 238 τοὔνεκα scripsit, quod post ipse improbavit *observat.* p. 162. Ibid. p. 163 ἀταρβέσιν conjecit, quod h. l. quidem parum placet. Et remanet mira conjunctio πολλὰ κελεύων ἐς μόθον Ἀργείοισιν, quam minime tuentur exempla a Spitznero l. c. p. 162 allata. Hinc ego usus VIII, 259 sq. XI, 430 sqq. olim in *emendat.* p. 278 tale quid intercidisse putabam:

— — — πολλὰ κελεύων
ἐς μόθον Ἀργείοισιν ἀταρβέα θύ-
ναι [ἄψασιν,

Τρωῶας δ' ἄψ ὄσαι ἀπὸ τεί-
χεος·] οὔνεκα πάντων,

falsus in eo, quod insolentem formam vel contra meliores libros retinui. Nunc potius ejusmodi verba ommissa putaverim:

ἐς μόθον Ἀργείοισιν ἀταρβέα [θυ-
μὸν ἔχουσιν

ὀρμαίνειν Τρωέσσι ἐναν-
τίον·] οὔνεκα πάντων.

Cfr. VIII, 5 sq.

καὶ τοὺς μὲν πάϊς ἐσθλὸς Ἀχιλ-
λέος ὀτρύνεσκεν
ἀντιάαν Τρωέσσι ἀταρβέα θυμὸν
ἔχοντας

ibid. 248 sq.

— — μέγα δ' ἴαχε Τρωῶσι
κελεύων

ἀντιάαν δηίοισι κατὰ κλόνον.

πολλὸν ἔην ὅχ' ἄριστος, ἔχεν δ' ἔτι θυμὸν ὁμοκλήης
 λευγαλέης ἀκόρητον, εἰοῦ δ' ἄρα μῆδετο πατρὸς
 τίσεσθ' ἀλγινόεντα φόνον· κεχάροντο δ' ἄνακτι
 Μυρμιδόνες· στυγερὴ δὲ πέλεν περὶ τεῖχος αὐτή. 605
 ἔνθα δὴ κτάνε παῖδε πολυχρῦσοιο Μέρητος,
 ὃς γόνος ἔσκε Δύμαντος ἔχεν δ' ἐρικυδέας υἱάς,
 εἰδότης εὖ μὲν ἄκοντα βαλεῖν, εὖ δ' ἵππον ἐλάσσαι
 ἐν πολέμῳ καὶ μακρὸν ἐπισταμένως δόρον πῆλαι,
 τοὺς τέκε οἱ Περίβοια μιῇ ὠδίνι παρ' ὄχθης 610
 Σαργαρίου Κέλτον τε καὶ Εὐβιον· οὐδ' ἀπόναντο
 ὄλβον ἀπειρεσίοιο πολὺν χρόνον, οὐνεκα Μοῖραι
 παῦρον ἐπὶ σφίσι πάγχυ τέλος βιότοιο βάλλοντο·
 ἄμφω δ' ὡς ἴδον ἡμαρ ὁμοῶς, ὡς κάτθανον ἄμφω
 χερσὶ Νεοπτολέμοιο θρασύφρονος, ὃς μὲν ἄκοντι 615
 βλήμενος ἐς κραδίην, ὃ δὲ χερμαδίῳ ἀλεγεινῶ
 κακὴ κεφαλῆς· βριαρὴ δὲ περιθραυσθεῖσα καρήνω,
 ἐθλάσθη τρυφάλεια καὶ ἐγκέφαλον συνέχευεν.
 ἄμφι δ' ἄρα σφίσι φῦλα περικτείνοντο καὶ ἄλλων
 μυρία δυσμενέων· μέγα δ' Ἄρεος ἔργον ὀρώρει, 620
 μέσφ' ὅτε δὴ βουλυτὸς ἐπήλυθεν, ἦνυτο δ' ἠὲ
 ἀμβροσίη, καὶ λαὸς ἀταρβέος Εὐρυπύλοιο
 χάσσατο τυτθὸν ἄπωθε νεῶν· οἱ δ' ἀγχόθι πύργων

602. ὄγ' conj. Pauw.; frustra.

604. τίσεσθ' A, τίθεσθ' V, τί-
 θέασθ' E1, τίσασθ' C1; τίσεσθ'
 corr. Rhod., rec. Tychs. Lehrs.

610. τέκεν ὑπεροβία et in fine *
 A, τέκεν περι βία V, τέκεν οἱ Πε-
 ρίβοια NV3, τέκεν οἱ περιβοία E1,
 τ. ἢ περιβοία C1; τέκεν οἱ Περιβοία
 corr. Rhod., quod rec. Tychs. Lehrs.
 probante Spitznero *observatt.* p. 174.
 Ceteri variant: Ὑπερόβιοι Brod.,
 ἢ Περιβοία vel ἢ Ἐρίβοια vel ἢ Με-
 λίβοια vel ἢ Σθενέβοια Dausq. po-
 stremo tamen Rhodomannianum am-
 plexus, Ἡερίβοια ex Schol. ad E,
 138 Dorvill. *vann. crit.* p. 380. Τέ-
 κεν correxi. — ὠδίνι A.

611. Εὐβιον A, εἰβ.ιον eraso o
 C1; et ita corr. Rhod.

614. ὁμοῶς manco versu A; „ubi-
 que lacuna.“ SCHOW. „ὁμῶς καὶ
 vel ἄμα.“ RHOD. ὁμοῶς ὡς conj.
 Dausq., ὁμοῦ ὡς Tychs., quod re-
 tinuit Lehrs.

617. κακκεφαλῆς A et vulgo; corr.

Lehrs. — περιθραυσθεῖσα et v. 618
 ἐθραύσθη A; ἐκλάσθη conj. Rhod.,
 περιθραυσθέντι vel περιγναμ-
 φθεῖσα Dausq., περιθριγκοῦσα
 κάρηνον vel περιβληθεῖσα κα-
 ρήνω Pauw., περιθρυφθεῖσα
 Tychs., quod retinuit Lehrs. Con-
 tra ego in *emendatt.* p. 221: „non
 placet de *galea collisa*. Potius al-
 tero utro loco verbum *θλᾶν* repo-
 nendum erit, quo constanter eadem
 in re usus est poeta. Vid. III, 333.
 VIII, 94. XI, 199. 488. M, 384.“
 Altero loco praetuli, quia ibi pro-
 nior erat librarii error.

621. ἦνυτο A; corr. Tychs.

623. Cum consentaneum esset, ver-
 bis οἱ — ἀνέπνευσαν Graecos de-
 signari, ego olim debere id ita dici,
 ut ad eos solos referri possit, ratus
 in *emendatt.* p. 222 οἱ δ' ἐνδοθεῖ
 πύργων emendavi locis similibus ad-
 scriptis: Σ, 287. Quint. VII, 132.
 517. XII, 158. Nonn. XXXV, 6. Try-
 phiod. 391. Verum recte habet

- βαιὸν ἀνέπνευσαν· καὶ δ' αὐτοὶ Τρώιοι νῆες
ἀμπαύοντο μόθοιο δυσηχέος, οὔνεκ' ἐτύχθη 625
φύλοπις ἀργαλέη περὶ τείχει· καὶ νύ χ' ἅπαντες
Ἄργεῖοι τότε νησὶν ἐπὶ σφετέρησιν ὄλοντο,
εἰ μὴ Ἀχιλλῆος κρατερός πάϊς ἤματι κείνῳ
δυσμενέων ἀπάλαλκε πολὺν στρατὸν ἠδὲ καὶ αὐτὸν 630
Εὐρύπυλον· τῷ δ' αἴψα γέρον σχεδὸν ἦλυθε Φοῖνιξ,
καὶ μιν ἰδὼν θάμβησεν ἑοικότα Πηλείωνι·
ἀμφὶ δέ οἱ μέγα χάσμα καὶ ἄσπετον ἄλγος ἴκανεν,
ἄλγος μὲν μνησθέντι ποδώκεος ἀμφ' Ἀχιλλῆος,
χάσμα δ' ἄρ', οὔνεκά οἱ κρατερόν παιδ' εἰσενόησε
* * * * *
- κλαῖε δ' ὄγ' ἀσπασίως, ἐπεὶ οὔποτε φῦλ' ἀνθρώπων 635
νόσφι γούου ζῶνσι, καὶ εἴ ποτε χάσμα φέρονται·
ἀμφεχύθη δέ οἱ, εὔτε πατήρ περὶ παιδί χυθείη,
ὅσπερ θεῶν ἰότητι πολὺν χρόνον ἄλγε' ἀνατλάς
ἔλθη ἔδον ποτὶ δῶμα φίλῳ μέγα χάσμα τοκῆι·
ὡς ὁ Νεοπτολέμοιο κάρη καὶ στήθεα κύσσειν 640

vulgata, qua indicatur, Graecos non recessisse a munitionibus atque in sua singulos se dispersisse tentoria, sed remansisse prope muros, ne repetito a Trojanis et Ceteis paullulum tantum regressis impetu opprimerentur.

625. *δυσαλχέος* A; *δυσαέος* conj. Dausq., *δυσαλγέος* Pauw., quod rec. Tychs. Cfr. XIV, 68 *καμάτοιο* δ. Sed scribendum fuisse *δυσηχέος* ex constante cum Homeri tum Quinti more demonstravit Spitzner. *observatt.* p. 164—66.

626. *ἅπαντες* Tychs. Lehrs.

632. *χάσμα μέγα* A; tacite corr. Rhod.

633. *μνησθέντα* V. — *ἀντ'* A; *ἄντ'* Rhod. et recentiores. Vertit ille: *quia citissimi Achillis memoria velut oculis obversaret.* Pauw. *palam, aperte* interpretatus particulam certe minus appositam h. l. judicat. Recte Spitzner. *excurs.* XVII ad II. p. LXV emendavit *ἀμφ'* Ἀχιλλῆος.

634. *ἄρ* A. — Post hunc versum in C1 legitur:

πατρὶ βίηφι ὅμοιον ἰδ' ἀλκῆ ἄμ'
εἶδ'εἰ αὐτῷ,

quo pessimo, si metrum spectamus et syntaxin, foetu tamen *mentem*

Quinti librarium assecutum esse dixi in *programm.* p. 11. Ubique enim summa illa Neoptolemi cum patre similitudo effertur: hinc Phoenix quoque non omnino dicendus erat gaudio exultasse, quod fortem videbat Achillis natum, sed quod viribus et animo patri parem. Cfr. v. 653 *τῷ σύγε πάμπαν ἔοικας.*

636. Eandem sententiam habes Apoll. Rhod. IV, 1165—67:

*ἀλλὰ γὰρ οὔποτε φῦλα δυηπα-
θέων ἀνθρώπων
τερπωλῆς ἐπέβημεν ὄλω ποδί· σὺν
δέ τις αἰεὶ
πιζορῆ παρομέβλωκεν εὐφροσύνη-
σιν ἀνίη.*

φέρονται autem est *auferunt* ut *μαντεύματα πολλὰ φέρονται* Hesiod. fragm. LXXX, 8. ed. Goettling. 2.

637. *παῖδα* A; corr. Rhod.: cfr. II, 305. 316. 500. 607 et de simili *περὶ νεκρῷ* ad III, 539. De interpunctione vid. Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 213.

639. *ἔλθοι* A et vulgo: vid. *prolegg.* II, 1. 39.

640. *κύσειν* A et vulgo; *κύσσειν* Lehrs. ex notatione Spitzneri *mant.* p. 241. *observatt.* p. 166.

αμφιχυθείς· καὶ τοῖον ἀγασσάμενος φάτο μῦθον·

„χαῖρέ μοι, ᾧ τέκος ἐσθλὸν Ἀχιλλέος, ὃν ποτ' ἔργωγε
τυτθὸν ἔοντ' ἀτίταλλον ἐν ἀγκοίνησιν ἐμῆσι
προφρονέως· ὃ δ' ἄρ' ᾧκα θεῶν ἐρικυδέϊ βουλήῃ
ἔρνος ὅπως ἐριθηλὲς ἀέξετο· καὶ οἱ ἔργωγε

645

γῆθεον εἰσορόων ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ ἀλκὴν·
ἔσκε δέ μοι μέγ' ὄνειαρ· ἴσον δέ εἰ παιδὶ τίεσκον
τηλυγέτω· ὃ δ' ἄρ' ἴσον ἐῷ πατρὶ τίεν ἐμὸν κῆρ·
κείνω μὲν γὰρ ἔργωγε πατὴρ ὃ δ' ἄρ' υἱὸς ἔμοιγε
ἔσκε νόω, φαίης κεν ἰδῶν ἐνὸς αἵματος εἶναι

650

641. ἀγαπαζόμενος A; ἀγαζόμενος em. Rhod., rec. Tychs. Lehrs. Sed potius ex Quinti Homerique usu ἀγασσάμενος recipiendum fuisse docuit Spitzner. observatt. p. 166 sq.

644. ὄδ' ἄρ A.

646. αὐδὴν A et vulgo; de qua lectione emendatt. p. 222 sq. ita disputavi: „Notus est versus Homericus aliquoties in Odyssea repetitus, quo de Minerva dicitur: Μέντιοι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν. Et hoc quidem rectissime dicitur estque ex rei natura petitum. Nam aut corporis figura aut vocis sono homines dignoscuntur. Sed h. l. quomodo explicari apte possit nescio. Non equidem haeream in eo, quod verbum εἰσορόων etiam ad αὐδὴν referatur. Sed αὐδὴ quid ipsum significet? De voce Achilles cogitare cantando exercitata ineptissimum. Nec si quis vocabulum ita interpretetur, ut sermones intelligat, quibus Achilles cum Phoenice tamquam filius cum patre sit confabulatus, melius ille rem expediet. Neque enim potuit hoc per simplex αὐδὴν dici: cfr. Göttling. ad Hes. ε. 79. Itaque magnopere vereor, ne librarii oscitantes Homericam clausulam negligenter substituerint pro eo, quod unice aptum est: ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ ἀλκὴν. Gaudebat et formam et robur Achilles intuitus. Cfr. v. 652 μακάρεσσι δέμας καὶ κάρτος ἐφκει.“

647. ἴσον A; corr. Rhod.

648. ὄδ' ἄρ A. — τίεν A; corr. Rhod.

649. κείνω AVNV123; κείνω Tychs. ex emend. Pauw. — μὲν τ' ἄρ

AVNV123, μὲν γὰρ E1C1; τ' ἄρ μὲν conj. Pauw. — ὄδ' ἄν A, ὄδ' ἄρ' VNV123 C1; et ita corr. Rhod.

650. ἔσκεν, ὅπως φήσασκεν A et vulgo. Rhod. vertit: ut asseruisses haec intuitus nos eodem genere prognatos esse. Recte offendit Pauw. in ὅπως cum indicativo posito, Tychs. in insolenti verbi forma. Sed quod ille conjecit ὄλωσ ferri nequit, sive cum φήσασκεν sive cum ἔσκεν junxeris. Felicius Tychs. e vestigio E1, qui φήσας κεν habet, φαιίης κεν invenit, quod recepit Lehrs. vertens: ut dixisses haec intuitus. Verum locutio illa φαιίης κεν semper absolute ponitur: vid. ad II, 518 et cfr., quos locos ibi omisi, I, 216 φαιίης κεν θεὸν ἔμμεν et X, 134 φαιίης Ἐμμεναι — γάλα. Eodem modo etiam alii ea formula utuntur, ut Oppian. Cyneg. II, 87. 516. III, 218. 402. Nonn. V, 487, qui saepius formula utitur ἡ τάχα φαιίης I, 57. IV, 18. V, 186. VII, 360. XXV, 421. XXVI, 212. XXXVII, 292. XLVI, 123. XLVIII, 365. Hinc, cum vocabulum requireretur, quo ratio disertius indicaretur, qua Phoenix et Achilles ut pater et filius conjuncti vixissent, scripsi ἔσκε νόω, cui deinde opponitur ἐνὸς αἵματος. Et cfr. XII, 287.

Ἐσσι πατρὸς κείνοιο βίη καὶ εὐφρονη μύθω. —

ἔσμην A; ἔμμεν vel εἶναι, quod jam a Rhod. lectum esse ex interpretatione apparet, em. Pauw. quorum illud praetulit Tychs., hoc Lehrs.; recte: in clausula enim nusquam decurtata forma invenitur: II, 37. 422. III, 79. 258. IV, 96. V, 241. 307. 457. IX, 522. XIII, 361. Ne

- εἶνεχ' ὁμοφροσύνης· ἀρετῇ δ' ὄγε φέρετος ἦεν
πολλόν, ἐπεὶ μακάρεσσι δέμας καὶ κάρτος ἐώκει·
τῷ σύγε πάμπαν ἔοικας· ἐγὼ δ' ἄρα κείνον ὄτω
ζῶν ἔτ' Ἀργείοισι μετέμμεναι· οὐ μ' ἄχος ὀξὺν
ἀμφέχει ἡματα πάντα, λυγρῷ δ' ἐπὶ γῆραϊ θυμὸν 655
τείρομαι· ὡς ὄφελόν με χυτὴ κατὰ γαῖα κεκεύθει
κείνου ἔτι ζῶντος· ὃ καὶ πέλει ἀνέρι κῦδος
κηδεμονῆος ἐοῦ ὑπὸ χεῖρεσι ταρχυθῆναι.
ἀλλά, τέκος, κείνου μὲν ἐγὼν οὐ λήσομαι ἦτορ
ἀχνύμενος· σὺ δὲ μήτι χαλέπτεο πένθει θυμόν· 660
ἀλλ' ἄγε Μυρμιδόνεσσι καὶ ἵπποδάμοισιν Ἀχαιοῖς
τειρομένοις ἐπάμυνε μέγ' ἀμφ' ἀγαθοῖο τοκῆος
χωόμενος δηίοισι· κλέος δέ τοι ἔσσειται ἔσθλον
Εὐρύπυλον δαμάσαντι μάχης ἀκόρητον ἕοντα·
τοῦ γὰρ ὑπέτερός ἐσσι καὶ ἔσσειαι, ὅσσον ἀρείων 665
σεῖο πατῆρ κείνοιο πέλεν μογεροῖο τοκῆος·“
ὡς φάμενον προσέειπε πάϊς ξανθοῦ Ἀχιλλῆος·
„ὦ γέρον, ἡμετέρον ἀρετὴν ἀνὰ δημοτῆτα
Αἰῶα διακρινέει κρατερὴ καὶ ὑπέροβιος Ἄρης·“
ὡς εἰπὼν αὐτῆμαρ ἔέλδετο τείχεος ἐκτὸς 670
σεύεσθ' ἐν τεύχεσσι ἐοῦ πατρός· ἀλλά μιν ἔσχε
νύξ, ἦτ' ἀνθρώποισι λύσειν καμάτοιο φέρουσα
ἔσσυτ' ἀπ' ὠκεανοῖο καλυψαμένη δέμας ὄρρη.
Ἄργείων δέ μιν νῆες ἴσον κρατερῷ Ἀχιλλῆι
κῦδαινον παρὰ νηυσὶ γεγηθότες, οὔνεκ' ἄρ' αὐτοῦς 675

quis praeferat quod insuper Pauw. conjecit εἰσίν, formulas illas semper oratio obliqua excipere solet.

653. δ' ἄρ A et vulgo; δ' ἄρα Lehrs. ex emend. Wernicki ad *Tryph.* p. 173, quod firmavit Spitzner. *observatt.* p. 167 sq.

654. ἀμφέχει huic versui adhaeret in A, sequenti praemisit Rhod. hac nota adscripta: „ἀμφέχει principium mihi repetitum (*repetitum?*) ex fine antecedentis.“

655. Ne quis ὑπὸ γῆραϊ requirat, bene explicat Spitzner. *observatt.* p. 289.

656. κέκευθε ex ed. Rhod. in Pauw. et Tychsen. transit; κεκεύθει, quod habent AV et ut videtur ceteri libri, revocavit Lehrs. Cfr. Lehrs. *quaestl. Epp.* p. 276.

657. ὃ γὰρ πέλει C1, idque et

Rhod. vertendo — *hoc enim decus est* — expressit, et Pauw. diserte conjecit, receperunt Tychs. Lehrs. Sed alterum rectissime habet. Primum se ut Achille vivo jam mortuus esset optare declarat, tum addit *etiam decus hoc esse a suo curatore sepeliri.*

659. ἐκείνου A, κείνου E1C1; et ita corr. Rhod. — ἐγὼ A et vulgo; ἐγὼν corr. Rhod., verum esse demonstravit Spitzner. *observatt.* p. 168. De versu interpungendo monuit Gerhard. *lectl. Apoll.* p. 227 sq.

663. τι A, τοι C1; et ita corr. Rhod.

665. ὑπέτερος ἐσσι Tychs. Lehrs. — ὅσον A; corr. Rhod.

666. κείνο V.

669. κρατερὴν V.

674. ἴσον A.

θαρσαλέους κατέτευξεν ἰὼν ἐπὶ δῆριν ἐτοιμίως·
 τοῦνεκά μιν τίεσκον ἀγκακλειτοῖς γεράεσβιν
 ἄσπετα δῶρα διδόντες, ἄτ' ἀνέρι πλοῦτον ὀφέλλει·
 οἱ μὲν γὰρ χρυσόν τε καὶ ἄργυρον, οἱ δὲ γυναικάς
 δμωίδας, οἱ δ' ἄρα χαλκὸν ἀάσπετον, οἱ δὲ σίδηρον, 680
 ἄλλοι δ' οἶνον ἐρυθρὸν ἐν ἀμφιφορεῦσιν ὄπασσαν
 ἵππους τ' ὠκύποδας καὶ ἀρήια τεύχεα φωτῶν
 φάρεά τ' εὐποίητα γυναικῶν κάλλιμα ἔργα·
 τοῖς ἐπι θυμὸν ἴαινε Νεοπτολέμοιο φίλον κῆρ·
 καὶ ῥ' οἱ μὲν δόρποιο ποτὶ κλισίῃσι μέλονται 685
 νῖδον Ἀχιλλῆος θεοειδέα κυδαίνοντες
 ἴσον ἐπουρανίοισιν ἀτειρέσι· τῷ δ' Ἀγαμέμνων
 πόλλ' ἐπικαρχαλόων τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπεν·

„ἀτρεκέως πάϊς ἐσθὶ θρασύφρονος Αἰακίδαο,
 ᾧ τέκος, οὔνεκά οἱ κρατερόν μένος ἦδὲ καὶ εἶδος 690
 καὶ μέγεθος καὶ θάρσος ἰδὲ φρένας ἔνδον ἔοικας·
 τῷ σοι ἐγὼ μέγα θυμὸν ἰαίνομαι· ἦ γὰρ ἔολπα
 σῆσιν ὑπαὶ παλάμῃσι καὶ ἔγχρῃ δήμα φῦλα
 καὶ Πριάμοιο πόλῃα περικλειτὴν ἐναρίζαι,
 οὔνεκα πατρὶ ἔοικας· ἐγὼ δ' ἄρα κείνον ὄτω 695
 εἰσοράαν παρὰ νηυσίν, ὅτε Τρώεσβιν ὁμόκλα
 χωόμενος Πατρόκλιοιο δεδουπότος· ἀλλ' ὃ μὲν ἦδη
 ἐστὶ σὺν ἀθανάτοισι· σὲ δ' ἐκ μακάρων προέηκε
 σήμερον Ἀργείοισιν ἀπολλυμένους ἐπαμῦναι.“

ὡς φάμενον προσέειπεν Ἀχιλλέος ὄβριμος νῖός· 700
 „εἴθε μιν, ᾧ Ἀγάμεμνον, ἔτι ζῶοντα κίχανον,
 ὄφρα καὶ αὐτὸς ἄθρησεν ἐὼν θυμῆρα παῖδα
 οὔτι κατασχύνοντα βίην πατρός, ὥσπερ ὄτω
 ἔσσεσθ', ἦν με σάωσιν ἀκηδέες Οὐρανίωνες.“

676. θαρσαλέως et ἰὼν A; utrumque em. Rhod. Herm. *Orph.* p. 813 olim non dubitavit versum cum verbis quae antecedunt οὔνεκ' ἄρ' αὐτοῦς suppositivum pronuntiare. Cfr. Apollinar. XXXVIII, 22 ἐπεὶ σὺ με τοῖον ἔτευξας.

678. Uncinis hunc versum inclusit Lehrs. Quasi non versaremur in Quinto!

683. Imitationes indicavit Spitzner. ad I, 128.

684. ἐπὶ A; corr. Tychs.

687 sq. Explicavit Spitzner. *observatt.* p. 168 sq.

692. ἔολπα A et vulgo; ἔολπα ex corr. Spitzneri *observatt.* p. 218.

699. Fuitne, olim ἀπολλυμένοι-σιν ἀμῦναι?

701. εἴθε ᾧ mutilo versu A et cdd., εἴθε ὄφρα ᾧ C1; εἴθε μιν ᾧ supplevit Rhod., εἴθε ἐγὼ Dausq., ὡς εἴθε ᾧ Brod., εἴθε εἰ ᾧ Pauw. Primum recte praetulit Tychs. — Legebatur Ἀγαμέμνον; correxi.

702. ὄφρα με καὶ versu hypermetro A, ὁ. με καὶ τὸς C1; et ita conj. Dausq., etiam ὁ. κέ μ' αὐτὸς tentans. Pronomen recte expunxit Rhod.

704. σάωσιν A, σάωσιν C1; et

ὡς ἄρ' ἔφη πινυτῆσιν ἀρηράμενος φρεσὶ θυμόν· 705
 λαοὶ δ' ἀμφιέποντες ἐθάμβεον ἀνέρα δῖον·
 ἀλλ' ὅτε δὴ δόρποιο καὶ εἰλαπίνης κορέσαντο,
 δὴ τότε ἄρ' Αἰακίδαο θρασύφρονος ὄβριμος υἱὸς
 ἀνστὰς ἐκ δόρποιο ποτὶ κλισίην ἀφίκανε
 πατρὸς ἐοῦ· τὰ δὲ πολλὰ δαίικταμένων ἠρώων 710
 ἔντεά οἱ παρέκεινθ'· αἱ δ' ἀμφὶ μιν ἄλλοθεν ἄλλαι
 χήρην ληιάδες κλισίην ἐπιπορσύνεσκον
 ὡς ζώοντος ἀνακτος· ὃ δ' ὡς ἴδεν ἔντεα Τρώων
 καὶ δμῶας, στυνάχησεν· ἔρωσ δέ μιν εἶλε τοκῆος·
 ὡς δ' ὅτ' ἀνὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ἄγχεα ῥωπήεντα 715
 σμερδαλέοιο λέοντος ὑπ' ἀγρευτῆσι δαμέντος
 σκύμνος ἐς ἄντρον ἵκηται εὐσκιον, ἀμφὶ δὲ πάντη
 ταρφέα παπταίνει κενεὸν σπέος, ἀθρόα δ' αὐτοῦ
 ὄστέα δερκόμενος κταμένων πάρος οὐκ ὀλίγων περ
 ἵππων ἠδὲ βοῶν μεγάλ' ἄχνηται ἀμφὶ τοκῆος· 720
 ὡς ἄρα θαρσαλέοιο πάϊς τότε Πηλείδαο
 θυμόν ἐπαχνῶθη· δμῶαί δέ μιν ἀμφαγάσαντο·
 καὶ δ' αὐτὴ Βρισηῖς, ὅτ' ἔδρακεν υἷ' Ἀχιλλῆος,

ita corr. Rhod. Male Pauw. σόω-
 σιν contra Quinti usum commen-
 davit.

705. ἄρ A ut et v. 708.

706 sq. „In C1 ad marg. adscript.
 π

ab ead. m. λη i. e. λείπει.“ TYCHS.
 Sane possunt hic quaedam excidis-
 se, sed cum certiora nos deficiant
 indicia ex totius loci nexu petita,
 lacunae signa sine necessitate po-
 nere nolui.

708. ὄβριμος hic quidem A.

709. κλισίας A; κλισίην em. Pauw.,
 quod recte rec. Tychs. Vid. su-
 pra v. 435. VIII, 497. IX, 486. —
 ἀφίκανεν A et vulgo; correxi.

712. χῆραι A et vulgo; χήρην
 ego commendavi in emendat. p. 223:
 „nec per se satis placent χῆραι
 ληιάδες et magis etiam propter eam,
 quae sequitur, comparisonem Neo-
 ptolemi cum leone in genitoris va-
 cuum specus (κενεὸν σπέος v. 718)
 intrante. Scribendum puto χήρην,
 quod etiam verbis ὡς ζώοντος ἀνα-
 κτος firmatur.“ Praeterea ad VII,
 333 coll. XII, 489 provocavi. —
 κλισίην A; corr. Rhod.

713. ἔντεα om. V.

714. δμῶας A, δμῶας C1; et ita
 corr. Rhod.

715. δᾶγχεα (sic!) ed. Basil.,
 unde infeliciter Rhod. δι' ἄγχεα
 conjecit. — ῥωπήεντα A, ῥωπήεντα
 VNV3; et ita em. Rhod. Illud in-
 epte defendit Dausq. valles vento
 afflatus interpretatus; simul ποιήεν-
 τα proponit. Rhodomannianum ut
 ἔπαξ εἰρημένον in dubium vocavit
 et pro eo ἰλήεντα conjecit Spitzner.
 observat. p. 169 sq. Non accedo.
 716. ἀγρευτῆρσι A et vulgo;
 ἀγρευτῆσι V.

717. πάντη Tychs. Lehrs.

718. κείνο A; μείνο ed. Ba-
 sil., hinc Rhod.: „pro μείνο seu
 κείνο σπέος legendum arbitror κε-
 νεὸν σπέος.“ Recte rec. Tychs. pro-
 bante Spitznero observat. p. 170.
 — αὐτε A et vulgo sine sensu.
 Scripsi αὐτοῦ: ibi i. e. in antro.

720. μέγ' A; em. Rhod.

721. Πηλείδαο A; „omite τότε
 vel lege Πηλείδαο.“ RHOD. Posteri-
 us jure praetulit Tychs.

722. ἀμφ' ἀγάσαντο A et vulgo,
 ἀμφαγάσαντο E1C1; et ita corr.
 Rhod., quod recepi. Vid. Spitzner.
 observat. p. 167.

ἄλλοτε μὲν θυμῷ μέγ' ἐγήθειεν, ἄλλοτε δ' αὖτε
 ἄχνητ' Ἀχιλλῆος μεμνημένη· ἐν δέ οἱ ἦτορ
 ἀμφασίῃ βεβόλητο κατὰ φρένας, ὡς ἑτεόν περ
 αὐτοῦ ἔτι ζώντος ἀταρβέος Αἰακίδαο.

725

Τρῶες δ' αὖτ' ἀπάνευθε γεγηθότες ὄβριμον ἄνδρα
 Εὐρύπυλον κύδαινον ἐνὶ κλισίῃσι καὶ αὐτοί,
 ὀππόσον Ἐκτορα δῖον, ὅτ' Ἀργείους ἐδάϊζε
 ῥυόμενος πτολίεθρον ἐὸν καὶ κτῆσιν ἅπασαν·
 ἀλλ' ὅτε δὴ μερόπεσσι ἐπὶ γλυκὺς ἦλυθεν ὕπνος,
 δὴ τότε Τρώιοι νῆες ἰδ' Ἀργεῖοι μενεχάρμαι
 νόσφι φυλακτῆρων εὐδον βεβαρηότες ὕπνω.

730

724. θυμῷ ἐγήθειεν mutilo versu
 A, θ. ἐπεγήθειεν C1 („semper ἐπί.“
 TYCHS.); μέγ' vel μάλ' supplet
 Dausq.; illud jure praetulerunt. Et
 legerat jam Rhod. *ingens animo*
gaudium sentit interpretatus.

728. ὄβριμον hic quidem A.

730. ἐδάϊζε Tychs. Lehrs. errore,
 ut videtur.

734. φυλακτῆρες A; em. Rhod.

ΚΟΙΝΤΟΥ

Τ Ω Ν Μ Ε Θ Ο Μ Η Ρ Ο Ν

ΛΟΓΟΣ ΟΓΔΟΥΣ.

⁵ ἦμος δ' ἡέλιιο φάος περικίδνατο γαῖαν
 ἐκ περάτων ἀνιόντος, ὅθι σπέος Ἑριγενείης,
 δὴ τότε που Τρωῶες καὶ Ἀχαιῶν ὄβριμοι υἴες
 θωρήσσονθ' ἐκάτερθεν ἐπειγόμενοι ποτὶ δῆριν·
 καὶ τοὺς μὲν πάϊς ἐσθλὸς Ἀχιλλέος ὀτρύνεσκεν 5
 ἀντίααν Τρώεσσιν ἀταρβέα θυμὸν ἔχοντας,
 τοὺς δ' ἄρα Τηλεφίδαο μέγα σθένος· ἧ γὰρ ἐώλπει
 τεῖχος μὲν χαμάδις βαλέειν νῆάς τ' ἀμαθύνειν
 ἐν πυρὶ λευγαλέω, λαοὺς δ' ὑπὸ χερσὶ δαΐξει·
 ἀλλὰ οἱ ἐλπωρὴ μὲν ἔην ἐναλίγκιος αὖρη 10
 μαψιδίη· Κῆρες δὲ μάλα σχεδὸν ἐστηνῖαι
 πολλὸν καρχαλάσκον ἐτώσια μητιόωντι.
 καὶ τότε Μυρμιδόνεσσιν Ἀχιλλέος ἄτρομος υἴος
 θαρβαλέον φάτο μῦθον ἐποτρύνων πονέεσθαι·

1. περικίδναται αἶαν A et vulgo, quod praesens historicum esse ratus emendavi in *emendalt.* p. 223. Verum recte Struv. *observatt.* p. 21 dicit „totum esse enuntiatum generale, quo certum quoddam diei tempus indicetur,“ allatis in eam rem II, 183 sqq. XII, 104 sq. Et addere poterat IV, 64. Apoll. Rhod. I, 1280. Tamen, ut reciperem mutationem, vox αἶα me permovit a Quinto ibi tantum usurpata, ubi metro necessario flagitatur: vid. I, 330. 346. II, 562. 651. IV, 6. VI, 166. VIII, 1. 88. 246. IX, 74. 416. XI, 121. XIII, 244. XIV, 528. 534. Admonuit de ea re Lehrs. *quaestl. epp.* p. 261, qui recte infra VIII, 305. ἔθραξε γαῖαν scribendum notavit. Eadem vox XIV, 581 restituenda. Contra cur VII, 69 ἡμέας αἶα καλύψει scriberet, causa erat. De

ἦμος cfr. I, 826 sq. VII, 1 sq. IX, 1 sq. XI, 330 sq.

4. θωρήσσονθ' A, θωρήσσοντ' E1, θωρήσσονθ' C1; et ita corr. Rhod. — περι A et vulgo; ποτὶ em. Spitzner. *manl.* p. 241 sq. et Tychs.; rec. Lehrs.

5. τοὺς μὲν manco versu A, nec quidquam ex cdd. notatur. „τοὺς μὲν δ' ἢ vel γὰρ.“ RHOD. Prius receperunt Tychs. Lehrs. Ego praetuli καὶ τοὺς μὲν.

8. sqq. Cfr. B, 414 sqq.

10. ἀλίγκιος A, ἀλίγκιος C1; corr. Rhod.

11. μαψιδίη conjecit ex I, 357 Bonit. *l. c.*, quod rec. Lehrs. Recte vulgatam vindicavit Spitzner. *observ.* p. 45. — ἐστηνῖαι A et vulgo, ἐστῆναι V, unde formam Quinto usitatam revocandam esse vidit idem p. 94.

„κέκλυτέ μεν, θεράποντες, ἀρήιον ἐν φρεσὶ θυμὸν 15
 θέντες, ἵν' Ἀργείοισιν ἄκος πολέμου ἀλεγεινοῦ
 δυσμενέεσσι δὲ πῆμα γενώμεθα· μηδὲ τις ἡμέων
 ταρβείτω· κρατερὴ γὰρ ἄδην ἐκ θάρσεος ἀλκῆ
 γίνεται ἀνθρώποισι· δέος δὲ βίην ἀμαθύνει
 καὶ νόον· ἀλλ' ἄγε πάντες ἔς ἄρεα καρτύνασθε, 20
 ὄφρα μὴ ἀμπνεύσῃ Τρώων στρατός, ἀλλ' Ἀχιλλῆα
 φαίη ἔτι ζῶοντα μετέμμεναι Ἀργείοισιν.“

ὡς εἰπὼν ὤμοισι πατρώια δύσατο τεύχη
 πάντοθε μαρμαίροντα· Θέτις δ' ἠγάλλετο θυμῷ
 ἔξ ἀλὸς εἰσορόωσα μέγα σθένος υἱωνοῖο· 25
 καὶ ῥα θεῶς οἴμησε πρὸ τείχεος αἰπεινοῖο
 ἐμβεβαῶς ἵπποισιν ἐοῦ πατρὸς ἀθανάτοισιν·
 οἷος δ' ἐκ περάτων ἀναφαίνεται ὠκεανοῖο
 ἠέλιος θηητὸν ἐπὶ χθόνα πῦρ ἀμαρύστων,
 πῦρ, ὅτε οἱ πῶλοισι καὶ ἄρματι συμφέρετ' ἀστῆρ 30
 Σείριος, ὅστε βροτοῖσι φέρει πολυκηδέα νοῦσον·
 τοῖος ἐπὶ Τρώων στρατὸν ἦεν ὄβριμος ἦρωσ
 υἱὸς Ἀχιλλῆος· φόρεον δὲ μιν ἄμβροτοι ἵπποι,
 τούς οἱ ἐελδομένῳ νηῶν ἄπο λαὸν ἐλάσσει
 ὠπάσεν Ἀυτομέδων· ὃς γὰρ σφεας ἠνιόχευεν· 35
 ἵπποι δ' αὐτ' ἐχάρησαν ἐὼν φορέοντες ἀνακτα
 εἶκελον Αἰακίδῃ· τῶν δ' ἄφθιτον ἦτορ ἐώλπει

15. Virgula ante θεράποντες posita reliqua una comprehensione devincienda esse arbitrabatur Spitzner. *observatt.* p. 123 sq. Rectius anacoluthiam agnoscas a fervido vehementer admonentis animo haud alienam: mutata constructione pergat μηδὲ τις ἡμέων ταρβείτω. Cum autem pro θέντες fortasse θέσθε scribendum ait, memoria lapsus est, inverso ordine in libris ἐν φρεσὶ θέντες Θυμὸν legi existimans.

17. μὴ δέ τις A.

19. γίνεται A et vulgo; correxi.

20. καρτύνασθε A, καρτύνασθαι V; καρτύνεσθε ex editione Pauwiana errore in ceteras transiit: cfr. IX, 97.

28. ἀμφαίνεται A et vulgo; ἀναφ. emendavit multisque defendit Spitzner. *observatt.* p. 170 — 72.

33. φέρον A, φερων C1; φόρεον em. Rhod.

34. ἀπὸ A; corr. Tychs.

35. Cum ὀπάζειν fere donandi haberet notionem, quemadmodum de ipsis equis Apoll. Rhod. IV, 220 sq. dixit Αἰήτης ἵπποισι μετέπρεπε, τούς οἱ ὄπασεν ἠέλιος, scripturas eram ex II, 148 τῷ δὲ καὶ Ἀυτομέδων ὑπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους ὦκ' ἔγεν Ἀυτομέδων. Sed horum Epicorum usus vulgatam tuetur; vid. Nonn. XXXVI, 26 sq.

ἀλλά μιν ὀρθώσασα παλινδίνητον

Ἀθήνη

μητρὶ φίλῃ μετὰ δῆριν ἀνούτατον

ὠπάσεν Ἡρῃ.

et XXXVIII, 412 sq.

δήσας δ' ἄρμονιῆν παλινάγρετον

ἠλικὶ δεσμῷ

ἵππους ἠελίῳ πάλιν ὠπάσεν.

Recte igitur vertit Rhodom.: adduxerat. — γὰρ σφέας A et vulgo; correxi.

37. ἕκελον A; corr. Tychs. — τῷ A; em. Rhod.

ἔμμεναι ἀνέρα κείνον Ἀχιλλέος οὔτι χειραῖω.
ὡς δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγα καγχαλόωντες ἄγροθεν
ἀμφὶ Νεοπτολέμοιο βίην ἄμοτον μεμαῶτες 40
λευγαλέοις σφήκεσιν ἑοικότες, οὔστε κλονήση

* * * * *

χρησμοῦ ἐκποτέονται, ἐελδόμενοι χροά θείναι
ἀνδρόμεον, πάντες δὲ περὶ στέγος ὀρμαίνοντες
τεύχουσιν μέγα πῆμα παρεσδυμένοισι βροτοῖσιν· 45
ὡς οἶγ' ἐκ νηῶν καὶ τείχεος ἔξεχέοντο

μαιμώωντες ἄρηι· πολὺς δ' ἐστεινέτο χῶρος·
πᾶν πεδίον δ' ἀπάνευθεν ἐλάμπετο τεύχεσι φωτῶν
ἠελίου καθύπερθεν ἀπέριτα μαρμαίροντος·
οἶον δὲ νέφος εἴσι δι' ἠέρος ἀπλήτσιο
πνοιῆσιν μεγάλῃσιν ἐλαννόμενον Βορέας, 50
ἦμος δὴ νιφετός τε πέλει καὶ χείματος ὥρη
ἀργαλέη, πάντη δὲ περιστέφει οὐρανὸν ὄρφνη·
ὡς τῶν πλήθεται γαῖα συνερχομένων ἐκάτερθε

39. ὡς A.

41. αἶτε κλονήσει A sine lacuna, οὔτε κλονήσει E1C, οὔς τε κλονήσει C12. „κλονήσει suspectum est: malim igitur αἶτε κοτέουσαι, ut et verti.“ RHOD. Pauw. αἶτε κλονοῦσαι vel αἶτε κλονέουσαι conjecit. Verum vidit jam dudum Pierson. *Verisim.* p. 196, qui ex II, 259—65 (οὔς παῖδες ἐριθμαίνωσιν ἐθοντες 260, et εἶπερ τίς — Κινήση ἀέχων 264) et ipso Quinto XIII, 55—57

θαρσαλέοις σφήκεσιν ἑοικότες,
οὔστε κλονήση
δρυτόμος, οἷ δ' ἄρα πάντες δρι-
νόμενοι περὶ θυμῶ
ῶζου ὑπεκπροχέονται, ὅτε κτύπον
εἰσαΐουσιν,

et οὔστε κλονήση (non κλονήσει) emendandum, post hunc versum autem lacunae signa ponenda iudicavit. Ejus sententiam olim a me in *emendatt.* p. 279 impugnatam allato M, 167—70, cujus loci alia est ratio, jam in *programm.* p. 17 amplexus sum. Lehrsius relicto οὔτε κλονήσει lacunam indicavit.

42. ἐελδόμεναι A; corr. Piers. *l. c.* — θείναι A, quod revocavi: cfr. Y, 481 θείνας. Tychs. Lehrs. ex Dausqueji correctione θείνειν scripserant: idem δύναι suaserat.

43. Erat, cum πάντη praeferrem.—

στένος A, σθένος E1; στέγος em. Rhod., rec. Tychs. Lehrs. — ὠρμαίνοντες A; corr. Rhod.

44. τεύχουσι A; corr. Tychs. — παρ' ἐσσυμένοισι A, παρεσσυ. E1; et ita corr. Rhod., quod rec. Tychs.

45. In A post νηῶν legitur τε, quod delevit Tychs.

46. μαιμώωντες A, μαιμώωντες C1; et ita corr. Rhod. — ἐστεινέτο A, ἐστεινέτο C1; et ita corr. Rhod.

48. ὑπ' ἠέρι A et vulgo, quod aequè ineptum atque quod Pauw. conjecit ἐπ' ἠέρι aut Tychs. ὑπ' αἰθέρι vel ἐν αἰθέρι, quorum illud rec. Lehrs. Vid. ad III, 708. Itaque scripsi ἀπέριτα collato IX, 2 μάρμαρα δ' ἀπέριτον ἄσπετος αἰθήρ, quemadmodum emendandum dixi ad IV, 195.

49. δὴ e conj. Rhod. de metro sollicitus posuit Tychsen.: vid. Hermann. *Orph.* p. 714. Vulgam restituit Lehrs. „Nέφος hic non de singula nube intelligendum, sed de nubium agmine totum coelum sensim obducente.“ TYCHS.

50. πνοιῆσιν A, πνοιῆσιν VE1; et ita corr. Rhod. — μεγάλῃσ' AE1, μεγάλοις V, μεγάλῃσιν C1; et ita corr. Rhod.

53. ἐκάτερθεν A et vulgo; correxi.

νηῶν βαιὸν ἄπωθε· κόνις δ' εἰς οὐρανὸν εὐρὺν
πέπται· ἀειρομένη· κανάχιζε δὲ τεύχεα φωτῶν, 55
σὺν δὲ καὶ ἄρματα πολλά· διεσσύμενοι δ' ἐπὶ μῶλον
ἵπποι ἐπεχρεμέτιζον· ἐγὼ δ' ἐκέλευεν ἕκαστον
ἀλκὴ ἀνηρῆν ἐς φύλοπιν ὀτρύνουσα.

ὥς δ' ὅτε κύματα μακρὰ δύο κλονέουσιν ἀῆται
σμερδαλέον βρομέοντες ἀνὰ πλατὺ χεῦμα θαλάσσης 60
ἐκποθεν ἀλλήλοισι περιορηγνύντες ἀέλλας,

ὁππότε χεῖμ' ἀλεγεινὸν ἀν' εὐρέα βένθεα πόντου
μαίνεται', ἀμαιμακέτη δὲ περιστένει Ἀμφιτρίτη
κύμασι λευγαλέοισι, τὰ δ' ἄλλοθεν ἄλλα φέρονται
οὔρεσιν ἡλιβάτοισιν ἰοικότα, τῶν δ' ἀλεγεινῆ 65
ὄρουμένων ἐκάτερθε πέλει κατὰ πόντον ἰωή·

ὥς οἷγ' ἀμφοτέρωθεν ἐπ' ἄρεα συμφορέοντο
σμερδαλέον μεμαῶτες· Ἔρις δ' ὀρόθυνε καὶ ἀλκῆ·
σὺν δ' ἔβαλον βροντῆσιν ἰοικότες ἢ στεροπῆσιν,

αἶτε μέγα κτυπέουσι δι' ἥερος, ὁππότε ἀῆται
λάβροι ἰριδμαίνωσι, καὶ ὁππότε λάβρον ἀέντες
σὺν νέφεα ῥήξωσι Διὸς μέγα χωομένοιο
ἀνδράσιν, οἷτ' ἐρίτιμον ὑπὲρ Θέμιν ἔργα κάμονται·

ὥς οἷγ' ἀλλήλοισιν ἐπέχραον· ἔγχει δ' ἔγχος
συμφέρετ', ἀσπίδι δ' ἀσπίς, ἐπ' ἀνέρα δ' ἦεν ἀνήρ. 75

πρῶτος δ' ὄβριμος νιὸς εὐπτολέμου Ἀχιλλῆος
δάμνατ' ἐὺν Μελανῆα καὶ ἀγλαὸν Ἀλκιδάμαντα
νίας Ἀλεξινόμοιο δαΐφρονος, ὅστ' ἐνὶ κοίλῃ
Καύνῳ ναιετάασκε διειδέος ἀγχόθι λίμνης
Ἰμβρῳ ὑπὸ νιφόντι παραὶ ποσὶ Ταφρήλοιο· 80

57. ἐπεχρεμέτιζον A et vulgo; emendavi.

61. ἐκποθεν V.

63. περιστένη V.

65. ὄρεσιν V.

68. μαιμῶοντες A; em. Rhod. — καὶ ἀντή A et vulgo, contra ego in emendat. p. 223 sq.: „tam vehementer si Eridis vim efferre voluisset poeta, descripsisset, si bene eum novi, pluribus ejus imaginem, uti saepius fecit. Sed hic simpliciter eum scripsisse arbitror Ἔρις δ' ὀρόθυνε καὶ ἀλκῆ. Cfr. v. 58 et infra v. 173.“ Etiam nunc probō; adde Apoll. Rhod. IV, 1468 τὸν μὲν ἄρ' Αἴσα θεῶν κείνην ὁδὸν ἠγορή τε Ὄρσειν.

71. λαῦροι et λαῦρον A; corr.

Rhod. Sed haud scio an prius glossa sit intrusum pro eo quod scripserit poeta πάντες.

72. συνέφρας et in fine * A, συν νεφέας E1C1; σὺν νέφεα emend. Rhod., idem aut σὺν νεφέας Brod.

73. ἐρίτιμον A, ἐρίτιμον V, quod restitui. Rhod. tacite ἐρίθυμον scripsit, quod in ceteras editiones transiit. — κάμονται A, κάμονται VE1; et ita corr. Rhod.

76. ὄβριμος hic quidem A.

79. ναιετάασκε A et vulgo; corr. Spitzner. manl. p. 215. — διαδέος Bas., hinc Rhod.: „pro διαδέος etiam ipse διειδέος lego.“ διειδέος AVNV123E1L12.

80. ἰμβρῳ A; „Ἰμβρῳ: castellum est Cariae supra Caunum. Strab.

κτεῖνε δὲ Κασσάνδροιο θοὸν ποδὶ παῖδα Μένητα,
 ὃν τέκε διὰ Κρέουσα παρὰ προχοῆς ποταμοῖο
 Λίνδου ἔυρρεῖται, μενεπτολέμων ὅτι Καρῶν
 πείρατα καὶ Λυκίης ἐρικύδεος ἄκρα πέλονται·
 εἶλε δ' ἄρ' αἰχμητῆρα Μόρυν Φρυγίηθε μολόντα· 85
 τῷ δ' ἄρ' ὁμῶς Πόλυβόν τε καὶ Ἴππομέδοντα κατέκτα,
 τὸν μὲν ὑπὸ κραδίην, τὸν δ' ἐς κληῖδα τυχήσας·
 δάμνατο δ' ἄλλοθεν ἄλλον· ἐπέστενε δ' αἶα νέκυσσι
 Τρώων· οἱ δ' ὑπόεικον εἰκότες ἀυαλέοισι
 θάμνοισι, οὓς ὀλοοῖο πυρὸς κατεδάμνατ' ἀϋτμῆ 90
 ῥηιδίως ἐπιόντος ὀπωρινοῦ Βορέαο·
 ὥς τοῦ ἐπεστυμένιοι κατηρεῖποντο φάλαγγες.
 Αἰνείας δ' ἐδάμασσεν Ἀριστόλοχον μενεχάρμη
 πλήξας χερμαδίῳ κατὰ κράτος· ἐν δ' ἄρ' ἔθλασσεν
 ὅστέα σὺν πῆληκι· λίπεν δ' ἄφαρ ὅστέα θυμός· 95
 Τυδείδης δ' Εὐμαιον ἔλεν θοόν, ὅς ῥά τ' ἔναιε

l. 14. RHOD. Locus est XIV, p. 651. D. (V, p. 591 ed. Tzschuck.). — ἔπαι A et vulgo, ὑπὸ E1. — „Tartelus in Caria ignotus.“ TYCHS. Notaverat jam Pauw.

81. κασσάνδροιον A, Κασσάνδροιο VNV123 E1 C1; et ita em. Rhod. — Μήνητα AE1, Μένητα VNV123 C1; „pro μήνητα (sic!) scripsi μύνητα: legi tamen potest etiam Μένητα.“ RHOD.

83. Quia Lindus fluvius et ipse ignotus est, Pauw. conjecit Ξάνθου.

84. λυκίης A, λυκείης C2, λυκίης C1; et ita corr. Rhod.

85. ἄρ A et vulgo; correxi.

86. τῶν δ' ἄρα A; τῶν δ' ἄρ' corr. Pauw.; τῷ scribendum vidit Heynius. Rhodomannum τοῖς legisse probabile est ex interpretatione: simul cum his. — Πόλυβόν A, Πολυβόν ex Rhodom. in ceteras editiones transiit; Πόλυβόν et ego conjeci emendatt. p. 224 provocans ad A, 59 et Spitzner. observatt. p. 173 sq.

87. δὲ A et vulgo; δ' ἐς emendavi ex I, 239. 256. VIII, 312. — κληῖδα A; corr. Pauw.

88. δάμνατ' A, δάμνατο δ' C1; et ita corr. Rhod.; δάμνα δ' conj. Pauw. male.

89. Cum ὑπόεικον semper et apud alios et apud Quintum de cedentibus, non de cadentibus hostibus dicatur,

in emendatt. p. 224 sq. conjeci ὑπέκειντο, aliis ex locis ut infra v. 232. X, 247. demonstrans, interdum ubi cadendi verbum proprie requiratur, jacendi poni a Quinto. Hodie aliter sentio. Retinet suum sensum ὑπόεικον: cum multi prosternerentur a Neoptolemo, ceteri tam celeriter in fugam sese praecipitant, ut frondes aridae rapida flamma consumptae e conspectu evanescent. Hoc est κατηρεῖποντο φάλαγγες. Similiter Nonn. XXII, 166 sq.

— — — ἐπ' ἀλλήλοισι δὲ χυθέντες,
 εἵχαθον ἐνθα καὶ ἐνθα διεστυμένῳ Διονίῳ.

90. ὀλοῆ V.

92. κατηρίποντο A, κατηρεῖποντο C1; et ita corr. Rhod.

94. κρατός· ἐν δ' ἀνέθλασεν AE1 (nisi quod hic ἀνέθλασεν), κράτος· ἐν δ' ἀνέθλασεν C1; et ita em. Rhod. quod receperunt Tychs. Lehrs. Emendationem perfecit ex III, 333. Ex V notatur ἀνέθρασεν. Voluitne ἀνέθρασεν? Cfr. ad VII, 617 sq.

95. ἄψα ad vitandam repetitionem conjecit Pauw.

96. εἶλε A, ἔλεν C1; et ita corr. Rhod. — ὅς ποτ' ἔναιεν A et vulgo; emendavi secundum alios locos, ut v. 103.

Δάρδανον αἰπήεσαν, ἴν' Ἀγχίβαιο πέλονται
 εὐναί, ὅπου Κυθήρειαν ἐν ἀγκοίνῃσι δάμασθεν.
 ἐνθ' Ἀγαμέμνων κτείνειν ἐὺν Στράτον· οὐδ' ὄγε Θορήκην
 ἵκετ' ἀπὸ πτολέμοιο, φίλης δ' ἐκάς ἔφθιτο πάτρης. 100

Μηριόνης δ' ἐδάμασσε Χλέμον Πεισῆνορος υἱά
 ἀντιθέου Γλαύκοιο φίλον καὶ πιστὸν ἐταῖρον,
 ὅς ῥά τε ναιετάσκει παρὰ προχοῆς Λιμυροῖο,
 καὶ ῥά μιν ὡς βασιλῆα περικτίονες τίον ἄνδρες
 Γλαύκου ἀποκταμένοι καὶ οὐκέτι κοιρανέοντος, 105
 πάντες, ὅσοι Φοίνικος ἔδος περὶ πάγχυ νέμοντο
 αἰπύ τε Μασσικύτοιο ῥίον ῥωχμόν τε Χιμαίρης.

ἄλλος δ' ἄλλον ἔπεφνε κατὰ μόθον· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 Εὐρύπυλος πολέεσσι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἴαλλε
 δυσμενέσιν· πρῶτον δὲ μενεπτόλεμον κατέπεφνε 110

Εὐρυτον, αὐτὰρ ἔπειτα Μενόιτιον αἰολομίτην,
 ἀντιθέους ἐτάρους Ἐλεφήνορος· ἀμφὶ δ' ἄρα σφὶν
 Ἄρπαλον, ὅς ῥ' Ὀδυσῆος εὐφρονὸς ἔσκεν ἐταῖρος·
 ἀλλ' ὃ μὲν οὖν ἀπάτερθεν ἔχεν πόνον, οὐδ' ἐπαμύνειν
 ἔσθενεν ᾧ θεράποντι δεδουπότι· τοῦ δ' ἄρ' ἐταῖρος 115

Ἄντιφος ὀβριμόθυμος ἀποκταμένοι χολώθη,
 καὶ βάλεν Εὐρυπύλοιο καταντίον· ἀλλά μιν οὔτι

97. αἰπέεσαν Basil., quod corr. Rhod. — εὐναί huic versui adhaerescit et sequenti versu appictum est * in A. „εὐναί ex praeced. fine huc redire jussi.“ RHOD. ad v. 98. „In E1 deest εὐναί nullo spatio relicto.“ TYCHS. εὐνή (etiam huic versu appictum) C12.

99. ἀνθ' A; em. Rhod. — In VE1 desunt ἀνθ' Ἀγ. — Στράτον, spatio tamen relicto.

102. πιστὸν manco versu A, πιστὸν τε C1; καὶ supplevit Rhod.

103. ναιετάσκει A, ναιετάσκει V; et ita corr. Spitzner. mant. p. 215. — προχοαῖς A; corr. Tychs. — λιμυροῖο A; Λιμυροῖο em. Rhod. Afferunt Steph. Byz. s. v. Strab. XIV, p. 666, A (V, p. 663 ed. Tzschuck.) Pomp. Mel. I, 15, 3. Ovid. met. IX, 646.

105. οὐκ ἔτι A et vulgo; correxi.

106. φοίνικον A, φοίνικος VE1; et ita em. Pauw. — νέμονται A et vulgo, νέμοντο VE1, unde reposui.

107. βωμόν A et vulgo, quod Pauw. inepte dictum putabat de igne

et vapore illius montis. Neque aut ad templum Latonae aut Dianae Pergaeae, quae in vicinia sita memorat Strabo, referri potest. Hinc jam Brod. conjecit βουνόν, quod recte iudicat Pauw. abstrusius et rarius esse. Accedit quod ejus significatio ne quadrat quidem ad montem ignivomum Chimaerae. Repositurus eram κνημόν, cum commode succurrebat ῥωχμόν: vid. Strab. l. c.: ἔστι δ' οὐκ ἄπωθεν καὶ ἡ Χίμαιρα φάραγξ τις ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ ἀνατείνουσα. Usus est illo vocabulo et Hom. Ψ, 420 et Apoll. Rhod. IV, 1545.

112. ἐλεφύνορος A; tacite corr. Rhod.

113. δαῖφρονος A, δαῖφρονος C1 (librarius sine dubio volebat Ὀδυσσεὺς τε δ.); εὐφρονος em Rhod., hoc aut ἐχέφρονος Brod., Ὀδυσῆι δαῖφρονι Dausq. Tychs. ἐχέφρονος recepit, haud memor apud hos poetas εὐφρονα callidum denotare.

οὔτασεν, οὔνεκά οἱ κρατερόν δόρου τυτθὸν ἄπωθεν
 ἔμπεσε Μελανίῳνι δαΐφρονι, τὸν ποτε μητῆρ
 γείνατο παρ προχοῆσιν ἐυροεΐταο Καΐχου 120
 Κλείτη καλλιπάρῃος ὑποδηθεῖο Ἐρῦλάω.
 Εὐρύπυλος δ' ἐτάροιο χολωσάμενος καταμένιοι
 Ἀντίφω αἰψ' ἐπόρουσεν· ὃ δ' ἔκφυγε ποσβὶ θοοῖσιν
 ἐς πληθὺν ἐτάρων· κρατερόν δέ μιν οὔτι δάμασεν
 ἔγῃος Τηλεφίδαο δαΐφρονος, οὔνεκ' ἔμελλεν 125
 ἀργαλέως ὀλέεσθαι ὑπ' ἀνδροφόνοιο Κύκλωπος
 ὕστερον· ὡς γάρ που στυγερῆ ἐπιήνδανε Μοῖσῃ·
 Εὐρύπυλος δ' ἐτέρωθεν ἐπώχετο· τοῦ δ' ὑπὸ δουρὶ
 αἶεν ἐπεσσυμένιοι κατήριπε πουλὺς ὄμιλος·
 ἦῦτε δένδρεα μακρὰ βίη δημηθέντα σιδήρου 130
 οὔρεσιν ἐν λαβίοισιν ἀναπλήσῃσι φάραγγας
 κεκλιμέν' ἄλλοθεν ἄλλα κατὰ χθονός· ὡς ἄρ' Ἀχαιοὶ
 δάμναντ' Εὐρυπύλοιο δαΐφρονος ἐγχείρῃσι,
 μέσφ' ὅτε οἱ κίεν ἄντα μέγα φρονέων ἐνὶ θυμῷ
 υἱὸς Ἀχιλλῆος· τῷ δ' ἄμφω δούρατα μακρὰ 135
 ἐν παλάμῃσι τίνασσον ἐπὶ σφίσι μαιμώωντες·
 Εὐρύπυλος δέ ἐ πρῶτος ἀνειρόμενος προσέειπε·
 „τίς πόθεν εἰλήλουθας ἐναντίον ἄμμι μάχεσθαι;
 ἦ σε πρὸς Ἀΐδα Κῆρες ἀμείλικτοι φορέουσιν·
 οὐ γάρ τις μ' ὑπάλυξεν ἐν ἀργαλέῃ ὕσμινῃ· 140

119. Μελανίῳνι A, Μαιλανίῳνι C1; Μελανίῳνι corr. Rhod. Nisi fuit Μαινάλῳνι.

120. ἐυρόεΐταο A; corr. Rhod.

121. Κλείτη A et vulgo; accentum mutavit multisque illustravit Spitzner. *observatt.* p. 176—83. — Εὐροάλω A, Εὐρολάω et ad marg. Ἐρῦλάω C1; „Εὐρύλω vel Ἐρῦλω vel Εὐρύπλω.“ RHOD. Ἐροιάλω vel Ἐροῖόνω Dausq., Ἐρῦλάω Pauw. conj. Recte a Tychsenio Ἐρῦλάω restitutum esse demonstravit Spitzner. *observatt.* p. 175.

123. ἀπόρουσεν A, ἐπόρουσεν V (in quo praeterea αἰψα δ' legitur,) E1; et ita em. Rhod. vertendo: *adoratus est.*

126. ὀλέεσθαι A; ὀλέεσθαι corr. Rhod., rec. Tychs. Lehrs. Cfr. X, 95.

127. ἐπιήνδανε et in fine * A, pejus etiam ἐπιζύδανε Basil., ἐπιήνδανε VNV123C1a; et ita em. Rhod.

129. ὄμιλος πουλὺς AC12M12, πολὺς ὄμιλος E1; emendavit Rhod. hac nota addita: „πουλὺς ante ὄμιλος, ut debui, collocavi.“

133. ἐγχείρῃσιν A et vulgo; correxi.

136. ἐπὶ σφίσι A et vulgo; corr. Tauchnitianae corrector.

137. δέ A et vulgo; δέ ε Bonit. em. l. c. p. 1237, quod jure rec. Lehrs. Quamquam in eo erravit Bonit., quod propter omisum accusativum pronomen intulit, quod iudicium recte vituperavit Spitzner. *observatt.* p. 47, sed inferendum fuit metri gratia.

139. Fuit, cum secundum similes locos ut II, 431 conjicerem ἀμείλικτοι ὀτρύνουσιν. Nunc vulgatam retineo.

140. τις A et vulgo; τίς Spitzner. *observatt.* p. 148 et Tauchnitianae corrector. — ἀλλά μοι, quo sequens versus incipit, in AC12 hujus ver-

ἀλλά μοι ὄσσοι ἔναντα λιλαιόμενοι μαχέσασθαι
 δεῦρο κίον, πάντεσσι φόνον στονόεντ' ἐφέηκα
 ἀργαλέως, πάντων δὲ παρὰ Ξάνθοιο ῥέεθρα
 ὅστιά τε σάρκας τε κύνες διὰ πάντ' ἐδάσαντο.
 ἀλλά μοι εἰπέ, τίς ἔσσι, τίνος δ' ἐπαγάλλεαι ἵπποις;“ 145
 ὡς φάμενον προσέειπεν Ἀχιλλέος ὄβριμος υἱός·
 „τίπτε μ' ἐπισπεύδοντα ποτὶ κλόνον αἱματόεντα
 ἐχθρὸς ἐὼν ὥσει τε φίλα φρονέων ἐρεΐνεις
 εἰπέμεναι γενεήν, ἦνπερ μάλα πολλοὶ ἴσασιν;
 υἱὸς Ἀχιλλῆος κρατερόφρονος, ὅστε τοκῆα 150
 σεῖο πάροιθ' ἐφόβησε βαλὼν περιμήκει δουρί·
 καὶ νύ κέ μιν θανάτοιο κακαὶ περὶ Κῆρες ἔμαρψαν,
 εἰ μὴ οἱ στονόεντα θοῶς ἰήσας ὄλεθρον·
 ἵπποι δ' οἱ φορέουσιν ἐμοῦ πατρὸς ἀντιθέοιο,
 οὓς τέκεθ' Ἄρπυια Ζεφύρω πάρος εὐνηθεῖσα, 155
 οἴτε καὶ ἀτρύγετον πέλαγος διὰ ποσσὶ θέουσιν
 ἀκρονυχὶ ψαύοντες, ἴσον δ' ἀνέμοισι φέρονται·
 νῦν δ' ἐπεὶ οὖν γενεὴν ἐδάης ἵππων τε καὶ αὐτοῦ,
 καὶ δόρατος πείρησαι ἀτειρέος ἡμετέροιο
 γινώμεναι ἅντα βίην· γενεὴ δέ οἱ ἐν κορυφῆσι 160
 Πηλίου αἰπεινοῖο, τομῆν ὅθι λείπε καὶ ὕλην.“

sus fini adhaeret. Corr. Rhod. monens ad v. 141: „ἀλλά μοι ex fine praecedentis huc in ordinem suum transtuli.“

144. appictum * in A. — Delirat Pauw. cum haec scribit: „τε σάρκας hic pro spondeo est; an igitur non scribendum conjunctim ὅστιά τε, ut sic quasi caesurae locus sil?“ Tum ὅστιά μὲν vel ὅστιά δὴ conjecit. Vid. Herm. *Orph.* p. 710 sq. 714. Spitzner. *observatt.* p. 184 sq. Tychs. citat I, 293.

145. ἔσσι Tychs. Lehrs.

147. ἐπὶ σπεύδοντα A, ἐπισπεύδοντα E1C1; et ita corr. Rhod. Tychs. conj. ἔτι σπεύδοντα, quod jungeretur, opinor, cum ἐρεΐνεις. Sed nimis remotum.

155. Cfr. ad IV, 570.

157. ἄκρ' ὀνύχων A, ἀκρονύχων E1; quod recepit Tychs. Rhodom. vertit: *extremas (vix) ungulas tingentes*, quod ipsum illaturus Pauw. conjecit ἄκρ' ὀνύχων δεύοντες

vel βάπτοντες. Struvius major ἄκρον ὕδωρ ψαύοντες conjecit, quod ipsum rec. Lehrs. Sed de his omnibus accuratissime exposuit Spitzner. *observatt.* p. 185—188, qui aut ἀκρονυχιοι aut ἀκρονυχὶ ψαύοντες scribendum esse demonstravit. Posterius praetuli.

158. αὐτοῦ A; corr. Tychs.

160. ἀντιβίην A; „ἅντα βίην. Ita enim legere mihi allubescit.“ RHOD.

161. τιμῆν E1. — λίπε AE1; corr. Rhod. — εὐνήν A et vulgo; quod Rhod. vertit *stationem (suam)*. Vix tamen opinor tam insolenter illud vocabulum ab Epico positum esse. Inde scripsi καὶ ὕλην. Hermannus καθ' ὕλην praefert, quod quis defendat ex Homericā imitatione A, 235 τομῆν ἐν ὄρεσσι λείοιπεν de sceptro. Sed amant Epici verba cognatae significationis ita per καὶ copulam jungere. Verbis non ab-similis est Apoll. Rhod. IV, 867 ἐξότε πρῶτα λίπεν θάλαμόν τε καὶ εὐνήν.

ἦ ῥα καὶ ἐξ ἵππων χαμάδις θόρε κύνιδμος ἀνήρ
 πάλλων ἐγγεῖην περιμήκετον· ὃς δ' ἐτέρωθεν
 χερσὶν ὑπὸ κρατερῆσιν ἀπειροσίην λάβε πέτρην,
 καὶ ῥα Νεοπολέμοιο κατ' ἀσπίδος ἦκε φέρεσθαι 165
 χρυσεῖς· τὸν δ' οὔτι προσεσσυμένη στυφέλιξεν,
 ἀλλ' ἄτε πρῶν εἰστήκει ἀπείριτος οὔρει μακροῶ,
 τὸν ῥα διυπετέων ποταμῶν μένος οὐδ' ἅμα πάντων
 ἀψ ὄσαι δύναται, ὃ γὰρ ἔμπεδον ἐροίζονται·
 ὡς ἄρα μίμνεν ἄτροστος Ἀχιλλέος ὄβριμος νίος· 170
 ἀλλ' οὐδ' ὡς τάβησε θρασὺ σθένος Εὐρουπύλοιο
 ἄσπετον νῆ' Ἀχιλλῆος, ἐπεὶ ῥά μιν ὀτρύνεσκε
 θάρσος ἐὼν καὶ Κῆρες· ὑπὸ κραδίησι δὲ θυμὸς
 ἔξεεν ἀμφοτέροισι· περὶ σφίσι δ' αἰόλα τεύχη
 ἔβραχεν· οἱ δ' ἄτε θῆρες ἐπήεσαν ἀλλήλοισι· 175
 σμερδαλέοι, τοῖσιντε κατ' οὔρεα δῆρις ἀέξει,
 ὀππότε λευγαλέω λιμῶ βεβολημένοι ἦτορ
 ἦ βοδὸς ἦ ἐλάφοιο περὶ κταμένου ποιέωνται
 ἄμφω παιφάσσοντες, ἐπικτυπέουσι δὲ βῆσσαι
 μαρναμένων· ὡς οἴγε συνήεσαν ἀλλήλοισι 180
 δῆριν συμφορέοντες ἀμείλιχον· ἀμφὶ δὲ μακροαὶ
 λαῶν ἀμφοτέρωθεν ἄδην πονέοντο φάλαγγες
 ἐς μόθον· ἀργαλέη δὲ περὶ σφίσι δῆρις ὀρώρει·
 οἱ δ' ἀνέμων ριπῆσιν ἔοικότες αἰψηροῆσι
 σὺν ῥ' ἔβαλον μελίησι μεμαότες αἶμα κεδάσσαι 185
 ἀλλήλων· τοὺς δ' αἰὲν ἐποτρύνεσκεν Ἐννώ
 ἐγγύθεν ἰσταμένη· τοὶ δ' οὐκ ἀπέληγον ὁμοκλήης,
 ἀλλὰ σφεας ἐδάϊζον ἐς ἀσπίδας, ἄλλοτε δ' αὐτε

166. τόνδ' οὔτι προσεσσυμένον A, προσεσσυμένον VE1, ποτεσσυμένον C1; προσεσσυμένη conj. Rhod., quod rec. Tychs. Lehrs. Ego olim in emendatt. p. 225 ex P, 355. Apoll. Rhod. II, 120. IV, 202. 1553. 1662. conjectabam προϊσχύμενον, quo rejecto Hermann. rec. c. p. 269 προσεσσύμενος et inde v. 163 ἀπειροσίον — πέτρων emendavit. Sed femininum genus Quinto usitatus fuisse notavit Spitzner. observatt. p. 330. Hinc ad Rhodomannianum redii. Argutius esset, non verius, si quis aut οὔ τι προσεσσύμενον aut οὔ τί ποι' ἐσσύμενον commendaret.

170. ὡς μένεν ἄτρομος ἀχιλλέος

ὄβριμος νίος * A, ὡς μ. ἄ. ἦ ὅς ἄ. ὁ. νί. C1, ὡς μ. ἄ. ἐσθλοῦ ἄ. ὁ. νί. a, quod ipsum Pauw. conjecit. Rhod. αἰέν infert., Dausq. aut ὡς μίμνει ἄτροστος A. ὁ. νί. aut ὡς μ. ἄ. νίος Ἀχιλλέος ὄβριμοθύμου suspicatus est. Posterius, in quod etiam Jacobs. spec. emendd. p. 39 incidit nisi quod ὄβριμόθυμος scribit, rec. Tychs. Lehrs. Meam emendationem ex v. 340 duxi: cfr. VII, 568.

173. κραδίησί τε A et vulgo; sed κραδίησι δὲ jam correxerat Rhod.

174. σφι V.

177. λευγαλέη V. — Similia habet Wernick. Tryphiod. p. 202.

οὔταξον κνημίδας ἰδ' ὑψιλόφους τρυφαλείας·
καί τις καὶ χροὸς ἤψατ', ἐπεὶ πόνος αἰνὸς ἔπειγε 190
θαρσαλέους ἤρωας· Ἔρις δ' ἐπετέρπετο θυμῷ
κείνους εἰσορόωσα· πολὺς δ' ἐξέρρεεν ἰδρῶς
ἀμφοτέρων· οἱ δ' αἶεν ἐκαρτύνοντο μένοντες·
ἀμφω γὰρ μακάρων ἔσαν αἵματος· οἱ δ' ἀπ' Ὀλύμπου —
* * * * *

οἱ μὲν γὰρ κύδαινον Ἀχιλλέος ὄβριμον νῖα,
οἱ δ' αὖτ' Εὐρύπυλον θεοειδέα· τοῖ δ' ἐκάτερθεν 195
μάρναντ' ἀκμήτοισιν ἐειδόμενοι σκοπέλοισιν
ἠλιβάτων ὀρέων· μέγα δ' ἔβραχον ἀμφοτέρωθεν
θεινόμεναι μελίησι θάμ' ἀσπίδες· ὄψε δὲ μακρῇ
Πηλιάς Εὐρύπυλοιο διήλυθεν ἀνθρεωῶνος 200

πολλὰ πονησαμένη· τοῦ δ' ἔκχυτο φοῖνιον αἶμα
ἔσσυμένως· ψυχὴ δὲ δι' ἔλκεος ἐξεποτήθη
ἐκ μελέων, ὀλοῇ δὲ κατ' ὀφθαλμῶν πέβεν ὄρφνη·
ἤριπε δ' ἐν τεύχεσσι κατὰ χθονός, ἠὔτε βλωθρῇ
ἢ πίτυς ἢ ἐλάτη κρουεοῦ Ρορέαο βίηφι 205

ἐκ ριζέων ἔριποῦσα· τόσην ἐπικάππεσε γαῖαν
Εὐρύπυλοιο δέμας· μέγα δ' ἔβραχε Τρώιον οὔδας
καὶ πεδίον· χλοερῇ δὲ θεῶς κατεχεύατο νεκροῦ
ἀχροίη καὶ καλὸν ἀπημάλδυνεν ἔρευθος·
τῷ δ' ἐπικαγχαλόων μεγάλ' εὔχετο καρτερός ἤρωας· 210

„Εὐρύπυλ', ἢ που ἔφης Δαναῶν νέας ἠδὲ καὶ αὐτοὺς
δηλώσειν καὶ πάντας οἷζυροῦς ἀπολέσσειν
ἠμέας· ἀλλὰ σοὶ οὔτι θεοὶ τελέεσκον ἐέλδωρ,

189. ὑψιλόφους et in fine * A; quod vix sanum. Posui quod ex tacite corr. Rhod.

190. ἤψατο A; tacite corr. Rhod.

193. ἐκρατένοντο A; corr. Rhod.

194. Nulla lacuna notata in A et plerisque codd.; unius versus spatium relictum in V V3 E1 C. „Versum hic deesse suspicor post Ὀλύμπου, qualis sit

ἀθάνατοι θηεῦντο διχόφρονα θυμὸν ἔχοντες.

E caelo Diū cum admiratione spectabant, quorum discors erat animus: partim enim etc.“ RHOD. Vid. Spitzner. observatt. p. 189 sq.

195. ὄβριμον hic quidem. A. — νῖδον V.

197. ἀκαμάτοισιν conj. Struv. min. observatt. p. 11: vid. ad II, 523.

199. τότ' ἀσπίδες A et vulgo;

quod vix sanum. Posui quod ex pluribus verisimillimum videretur. — μακρὰ A; corr. Rhod.

202. ἐξεποτίσθη A, ἐξεποτήσθη E1; em. Rhod.

205. βίηφι A, βίηφι Tychs. Lehrs.; correxi.

206. ριζῶν A et vulgo; corr. Spitzner. observatt. p. 190. sq. — ἐπὶ κάππεσε A et vulgo; corr. idem ibid.

208. νεκροῦ corr. Rhod., quo non opus.

209. ἀχροίη A, ἀχροίη E1C1; et ita corr. Rhod.; ἀπημάλδην E1.

210. κρατερός A; corr. Rhod.

211. ἢ που A et vulgo; dispescuit Spitzner. l. c. p. 194.

213. ἀλλά σοι A et vulgo; correxi.

ἀλλ' ὑπ' ἔμοι σ' ἐδάμασσε καὶ ἀκάματον περ ἔοντα
πατρὸς ἔμοιο μέγ' ἔγχος, ὅπερ βροτὸς οὔτις ἀλύξει 215
ἡμῖν ἄντα μολῶν οὐδ' εἰ παρχάλλεος ἦεν.“

ἦ ῥα καὶ ἐκ νέκυσ περιμήκετον εἴρυσεν αἰχμῆν
ἔσσυμένως· Τρωῆς δὲ μέγ' ἔτρεσαν εἰσορόωντες
ἀνέρα καρτερόθυμον· ὃ δ' αὐτίκα τεύχε' ἀπούρας
δῶκε θεοῖς ἐτάροισι φέρειν ποτὶ νῆας Ἀχαιῶν· 220

αὐτὸς δ' ἐς θεὸν ἄρμα θερῶν καὶ ἀτειρέας ἵππους
ἦεν, οἶός τ' εἶσι δι' αἰθέρος ἀπλήτοιο
ἐκ Διὸς ἀκαμάτοιο σὺν ἀστεροπῆσι κεραυνός,
ὄντε περιτρομέουσι καὶ ἀθάνατοι κατιόντα
νόσφι Διὸς μέγαλοιο, ὃ δ' ἐσδύμενος ποτὶ γαῖαν 225
δένδρεά τε ρήγνυσι καὶ οὔρεα παιπαλόεντα·

ὡς ὁ θεὸς Τρώεσσιν ἐπέσσυτο πῆμα κορύσσων·
δάμνατο δ' ἄλλοθεν ἄλλος, ὅσους κίχον ἄμβροτοι ἵπποι·
πλήθετο δὲ χθονὸς οὔδας, ἄδην δ' ἐρυσθαίνετο λύθρα.
ὡς δ' ὅτε μυρία φύλλα κατ' οὔρεος ἐν βῆσσησι 230
ταρφέα πεπτηῶτα χυτὴν κατὰ γαῖαν ἐρέψη·

215. ἀλύξει A et vulgo; ἀλύξει em. Dausq. alterum novo militi disconvenire monens. Idem ego commendavi in *ep. crit.* p. 709. vid. ad III, 75.

216. Scripturus eram *l. c.* εἶη, quod certe in optativum mutandum erat. Sed recte habet vulgata: „nemo mortalis meam hastam effugiet, *nec si totus esset aheneus*, scil. quod tamen fieri nequit.“

219. ἀπύρας A; corr. Rhod.

221. εἰς A et vulgo; correxi.

222. δ' ἰαυτέρως (sic!) A. — ἀτλήτοιο A; „legitur commodius ἀπλήτοιο.“ RHOD.

223. De plurali ἀστεροπῆσι cfr. Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 164.

225. ἔσσυμένως A et vulgo, ἐσδύμενος E1; et ita jam em. Rhod., quod recepi. — De hiatu cfr. Herm. *Orph.* p. 726. 746.

226. Pauw. de metro sollicitus δένδρεά τοι vel τ' ἄρ conjectabat.

231. χύδην A et vulgo, quod quin per se defendi possit non dubito, eo sensu quo Nonn. XVII, 54 sq.

χύδην δ' ἐπέβαλλε τραπέζην εἰν ἀλὶ νηχομένης φθινοπωρίδος ἄνθος ἐλαίης,

et Quintus ipse XI, 384 ἄσθμα δ' ἀνήγει ποὺλὸν χύδην i. e. *effuse; abunde.* Sed scrupulum injicit primum, quod eadem notio jam continetur verbis *ταρφέα πεπτηῶτα*, tum *γαῖα* sine epitheto posita, postremo recentiorum poetarum usus, quo illi *χυτὴ γαῖα* (v. *κονίη*), deflectentes ab Homericā consuetudine, dixerunt de *humo*, i. e. de terra, quatenus subtile infra pedes sita et quasi effusa est. Etenim cum apud Homerum *χυτὴ γαῖα* non dicatur nisi de terra, quae humanis mortuis injicitur (vid. Z, 464. E, 414. P, 256. γ, 258), qui usus jam ab Aristarcho notatus (vid. Lehrs. *stud.* p. 109) ne apud posteriores quidem prorsus evanuit, — vid. Apoll. Rhod. IV, 1536. Nonn. V, 545. XXVI, 150. XXX, 206. id. paraphr. XIX, 218 — multo tamen saepius eadem vocabula posita inveniuntur ita, ut simpliciter *humus* sit intelligenda. Id vero tum plerumque fit, ubi alicujus rei in terram cadentis mentio fit; vid. Nonn. X, 409. XV, 114. XVIII, 354. XXII, 236. XXIV, 333. XXVIII, 101. XXXVI, 222. XXXVII, 84. 559. 598. XXXIX, 46. XLVI, 276. XLVII, 240. id. paraphr. XV, 21. Tryph. 349.

ὡς Τρώων τότε λαὸς ἀάσπετος ἐν χθονὶ κείτο
 χερσὶ Νεοπτολέμοιο καὶ Ἀργείων ἐριθύμων,
 ὧν ἄπλετον μετὰ χερσὶν ὑπέρρεεν αἷμα κελαινὸν
 ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων· μάλα δ' ἄντυγες ἀμφ' ὀχέεσσι 235
 κινύμεναι δεύοντο περὶ στροφάλιγγιν ἔησι.

καὶ νύ κε Τρώιοι νῆες ἔσω πυλέων ἀφίκοντο,
 πόρτιες εὔτε λέοντα φοβέμεναι ἢ σῦες ὄμβρον,
 εἰ μὴ Ἄρης ἀλεγεινὸς ἀρηγέμεναι μενεαίνων
 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι κατήλυθεν Οὐλύμποιο 240

κρύβδ' ἄλλων μακάρων· φόρεον δέ μιν ἐς μόθον ἵπποι
 Αἴθων καὶ Φλόγιος, Κόναβος δ' ἐπὶ τοῖσι Φόβος τε,
 τοὺς Βορέη κελάδοντι τέκε βλοσυρῶπις Ἐριννὺς
 πῦρ ὄλοον πνειοντας· ὑπέστενε δ' αἰόλος αἰθῆρ
 ἐσσυμένων ποτὶ δῆριν· ὃ δ' ὄτραλέως ἀφίκανεν 245

ἐς Τροίην· ὑπὸ δ' αἶα μέγ' ἔκτυπε θεσπεσίοισιν
 ἵππων ἀμφὶ πόδεσσι· μολῶν δ' ἄρχιστα κυδοιμοῦ
 πῆλε δόρου βριαρόν· μέγα δ' ἴαχε Τρωσὶ κελεύων
 ἀντιάαν δηίοισι κατὰ κλόνον· οἱ δ' ἄϊοντες
 θεσπεσίην ὅπα πάντες ἐθάμβεον· οὐ γὰρ ἴδοντο 250

ἄμβροτον ἀθανάτοιο θεοῦ δέμας οὐδὲ μὲν ἵππους·
 ἤερι γὰρ κεκάλυπτο· νόησε δὲ θέσκελον αὐδῆν
 ἔκποθεν ἀΐσσουσας ἄδην εἰς οὐατα Τρώων
 ἀντιθέου Ἑλένοιο κλυτὸς νόος· ἐν δ' ἄρα θυμῷ
 γήθησεν καὶ λαὸν ἀπεσσύμενον μέγ' αὐτῷ· 255

232. ἄσπετος A; tacite corr. Rhod.

234. Pauw. primum κατὰ χερσὶν (!), tum μελέεσσιν pro μετὰ χερσὶν conjecit. — αἷμα καὶ ἰδρῶς A, αἷμα κελαινὸν V, quod jure rec. Tychs. Nam ex sqq. apparet, hic non de labore, quem pugnantes exantlaverint Graeci, sed de hostium sanguine, quem trucidantes profuderint, sermonem esse. Hoc si verum est, patet rectissime dictum esse Homericum illud μετὰ χερσὶν, quo indicatur supra manus jugulantium Achivorum manasse sanguinem, his ipsis manibus profusum. Simul autem αὐτῶν, quod sequentis versus initio legitur, apparet absurdum esse, quod si relinquitur, ipsorum Graecorum sanguis dicitur eorum manus irrigasse. Hinc ἀνδρῶν scripsi, quod ad Trojanos referendum.

235. αὐτῶν A et vulgo; vid. ad v. 234. — μάλα ἄντυγες V. — ὀχέεσσι A et vulgo; corr. Lehrs. cfr. ad II, 206.

237. De πυλέων cfr. Spitzner. ad Hom. H, 1.

240. ὀλύμποιο A; tacite corr. Rhod.

241. φέρον A; „ἔφερον vel φόρεον.“ RHOD. Posterius ut v. 33 praetulerunt.

242. Φόβος Martis equus fluxit ex O, 119 male intellecto. Vid. Spitzner. ad h. l. et Lehrs. stud. Ar. Hom. p. 181.

250. Comma vulgo post ὅπα positum delet data opera Gerhard. lectt. Apoll. p. 217. Nos quidem plura millia commatum sustulimus.

252. δὲ κεκάλυπτο A, δ' ἐγκεκάλυπτο C1; „ἤερι δῆ vel potius γάρ.“ RHOD. Posterius jure praetulerunt.

255. ἐπεσσύμενον A; em. Rhod.

- „ᾗ δειλοί, τί φέβεσθε φιλοπολέμου Ἀχιλλῆος
 νίεα θαρσαλέον; θυητός νύ τις ἐστὶ καὶ αὐτός,
 οὐδέ οἱ ἴσον Ἄρηι πέλει σθένος, ὃς μὲγ' ἀρήγει
 ἡμῖν ἐλδομένοισι· βοᾷ δ' ὄγε μακρὰ κελεύων
 μάρασθ' Ἀργείοισι κατὰ κλόνον· ἀλλ' ἄγε θυμῷ 260
 τλῆτε φίλοι καὶ θάρσος ἐνὶ στήθεσσι βάλεσθε·
 οὐ γὰρ ἀμείνονα Τρωσὶν ὄτομαι ἄλλον ἰκέσθαι
 ἀλκτῆρα πολέμοιο· τί γὰρ ποτὶ δῆριον Ἄρης
 λώιον, εὗτε βροτοῖσι κορυσσομένοις ἐπαμύνει;
 ὃς νῦν ἡμῖν ἴκανεν ἐπίροθος· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ 265
 μνήσασθε πολέμοιο, δέος δ' ἀπὸ νόσφι βάλεσθε.“
 ὡς φάτο· τοὶ δ' ἴσταντο καταντίον Ἀργείοισιν·
 ἦντ' ἐνὶ ξυλόχοισι κύνες κατέναντα λύκοιο
 φεύγοντες τὸ πάροιθε βίην τρέψωσι μάχεσθαι
 ταρφέα μηλονόμοιο παροτρύνοντος ἔπεσβιν· 270
 ὡς ἄρα Τρώιοι νίεσ ἀνὰ μόθον αἰνὸν Ἄρης
 δείματος ἐκτὸς ἔσαν· κατὰ δ' ἀντίον ἀνέρος ἀνήρ
 μάρανατο θαρσαλέως· περὶ δ' ἔκτυπεν ἔντεα φωτῶν
 θεινόμενα ξιφέςσιν καὶ ἔγχεσι καὶ βελέεσσιν·
 αἰχμαὶ δ' ἐς χροῶα δῦνον· ἐδύετο δ' αἵματι πολλῶν 275
 δεινὸς Ἄρης· ὀλέκοντο δ' ἀνὰ μόθον ἄλλος ἐπ' ἄλλω
 μαρναμένων ἐκάτερθε· μάχη δ' ἔχεν ἴσα τάλαντα.
 ὡς δ' ὑπὸτ' αἰζηοὶ μεγάλης ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς
 ὄρχατον ἀμπελόεντα διατμηξῶσι σιδήρω
 σπερχόμενοι, τῶν δ' ἴσον ἀέξεται εἰς ἔριν ἔργον, 280

258. ὃς μιν A; ὃς νυν vel μάλ' ἐπίροθος.“ RHOD. Posterius rec. vel μὲγ' substituit Rhod., quorum Tychs.
 posterius praeluli. Tychs. ὃς μιν scripsit, Herm. *Orph.* p. 808 ὃς οἱ suadebat.

259. ἡμῖν A; corr. Tychs.

260. „In E1 primo erat ἀντιάν δηίοισι κ. κ. οἱ δ' ᾗ. ex 249, sed priora punctis damnata, et scriptum nunc μάρασθ' Ἀργείοισι.“ Tychs.

261. βαλέσθαι V.

263. πολέμοιο A; tacite corr. Rhod. — Locutionem a Quinto ex Aristarchea scriptura ἄρεως ἀλκτῆρα E, 485 petitam esse monuit Spitzner. ad l. c.

265. ὃς A, ὡς E1, idque recepit Tychs. Lehrs. Id potius scripsisset: ὡς καὶ νῦν ὃδ' ἴκανεν. — ἡμῖν ἴκαν' A, ἡμῖν ἴκανεν E1; „ἐπιτάροθος vel ἄμμιν aut ἡμῖν ἴκανεν

266. μνήσασθαι πολέμοιο E1. — πολέμοιο etiā A; tacite corr. Rhod.

267. κατ' ἀντίον A, καταντίον E1; et ita corr. Rhod.

269. τοπάροιθε A et vulgo; correxi.

272. Erat cum scribendum putarem ἴσαν vel ἔβαν. Cfr. Nonn. XVII, 252 βασιλῆι φανήμεναι ἔκ τ ο θ ι ν ἰ κ η ς. — καταντίον A, κατὰ δ' ἀν-
 α δ'

τίον VNV3 E1, κατ' ἀντίον C1; „κατὰ δ' ἀντίον vel κατεναντία δ'.“ RHOD.

277. Cfr. Nonn. XVII, 353 τά-
 λαντα μάχης ἑτερεαλκεί ῥιπῆ.

279. διατμηξῶσι A; διατμηξῶσι corr. Rhod., quod rec. Tychs. Lehrs.

οὔνεκ' ἴσοι τελέθουσιν ὀμηλικήν τε βίην τε·
 ὡς τῶν ἀμφοτέρωθεν μάχης ἀλεγρινὰ τάλαντα
 ἴσα πέλεν· Τρωῆς γὰρ ὑπέροβιον ἐνθήμενοι κῆρ
 μίμνον ἀταρβήτοιο πεποιθότες Ἄρσος ἀλκή,
 Ἄρσῳ δ' ἄρα παιδὶ μενεπτόλεμον Ἀχιλλῆος· 285
 κτείνον δ' ἀλλήλους· ὀλοὴ δ' ἀνὰ μέσσον Ἐννῶ
 στρωφᾷτ' ἀλγινόνεντι λύθρῳ πεπαλαγμένη ὤμους
 καὶ χέρας· ἐκ δέ οἱ αἰνὸς ἀπὸ μελέων ῥέεν ἰδρώς·
 οὐδ' ἐτέροισιν ἄμυνεν, ἴση δ' ἐπετέρπετο χάριμη
 ἀξομένη φρεσὶν ἧσι Θέτιν καὶ δῖον Ἄρσῳ. 290

ἔνθα Νεοπτόλεμος τηλέκλειτον Περιμήδεα
 δάμναθ', ὃς οἰκί' ἔναιε παρὰ Σμινθήιον ἄλσος·
 τῷ δ' ἐπι Κέστρον ἔπεφνε μενεπτόλεμόν τε Φάληρον
 καὶ κρατερόν Περιίλαον ἐϋμελίην τε Μενάληην,
 ὃν τέκετ' Ἰφιδάνασσα παρὰ ζάθεον πόδα Κίλλης 295
 τεχνήεντι Μέδοντι δαήμονι τεκτοσυνάων·
 ἀλλ' ὃ μὲν οἴκοι ἔμιμνε φίλην ἐνὶ πατρίδι γαίῃ·
 παιδὸς δ' οὐκ ἀπόνητο· δόμον δέ οἱ ἔργα τε πάντα
 χηρωσταὶ μετόπισθεν ἀποφθιμένοιο δάσαντο.
 Διήφοβος δὲ Λυκῶνα μενεπτόλεμον κατέπεφνε 300
 τυτθὸν ὑπὲρ βουβῶνα τυχῶν· περὶ δ' ἔργει μακροῷ
 ἔγκατα πάντ' ἐχύθησαν· ὅλη δ' ἐξέστυτο νηδύς.
 Αἰνείας δὲ Δάμαντα κατέκτανεν, ὃς τὸ πάροισεν
 Αὐλίδα ναιετάασκε, συνέσπετο δ' Ἀρκεσιλάῳ
 ἐς Τροίην· ἀλλ' οὔτι φίλην πάλιν ἔδρακε γαῖαν. 305

281. ὀππὸτ' A, quod em. Rhod. hac nota: „ὀππὸτ' ἴσοι τελέθουσιν vel οὔνεκ' ἴσοι τελέθουσιν.“ Posteriorius jam rec. Tychs.

283. ἐν θήμενοι A, ἐνθήμενοι E1C1; et ita em. Rhod., ἐσθήμενοι C2.

289. ἴση — χάριμη A; tacite corr. Rhod.

291. τηλεκλυτὸν A; corr. Rhod., sed Tychs. τηλέκλειτον edidit, notatus a Spitznero *observatt.* p. 183.

292. σμινθήσιον A; „forte Σμινθήιον.“ RHOD.

294. ἐϋμελίην A; corr. Pauw.

298. πόνον A et vulgo; δόμον et ego olim conjeci et pluribus probavit Spitzner. *observatt.* p. 197—99.

300. Μενεπιτόλεμόν τε κατέκτανε A, qua in scriptura jure haesit Tychs. qui, cum sequentibus unius tantum viri volnus describatur, μενεπιτό-

μόν γε scripsit particula non ferenda. Recepi quod olim in *emendd.* p. 225 positum *μ. κατέπεφνε* allato VIII, 110 inveni, postea in V legi. Quamquam enim retineri potuit vulgata, ita ut post hunc versum aliquid intercideris statueretur alterius cladem continens, videntur h. l., si discesseris a Neoptolemo ἀριστεύοντι, a singulis singuli interimi. Et cfr. ad v. 303.

303. Δείμαντα VC12. — κατέπεφνε A; em. Rhod. Patet duo verba sedem mutasse. — ὃς τε πάροισεν A, ὃς τοπάροισεν Lehrs.; correxi.

304 ναιετάασκε A et vulgo, ναιετάασκε V; et ita corr. Spitzner. *mant.* p. 215 et Lehrs.

305. ἔδρακεν αἶαν A et vulgo; ἔδρακε γαῖαν em. Spitzner. *observatt.* p. 192: vid. supra ad v. 1.

- Εὐρύαλος δ' ἐδάμασσε βαλὼν ἀλεγεινὸν ἄκοντα
 Ἀστραῖον· τοῦ δ' αἶψα διὰ στέροιο ποτήθη
 αἶχμη ἀνηγή, στομάχου δ' ἀπέκερσε κελεύθους
 ἀνέρι κῆρα φέρουσα· μίγη δέ οἱ εἶδατα λύθρω.
 τοῦ δ' ἄρα βαιὸν ἄπωθεν ἔλεν μεγάρυμος Ἀγήνωρ 310
 Ἴππομένην Τεύκροιο δαΐφρονος ἐσθλὸν ἑταῖρον
 τύψας ἐς κληῖδα θοῶς· σὺν δ' αἵματι θυμὸς
 ἐκθορεν ἐκ μελέων· ὀλοή δέ μιν ἀμφεχύθη νύξ.
 Τεύκρω δ' ἔμπεσε πένθος ἀποκταμένου ἑτάροιο,
 καὶ βάλεν ὠκὺν οἶστὸν Ἀγήνορος ἄντα τανύσσας· 315
 ἀλλὰ οἱ οὔτι τύχησεν ἀλευαμένου μάλα τυτθόν·
 ἔμπεσε δ' ἐγγὺς ἐόντι δαΐφρονι Δηιοφόντη
 λαιὸν ἐς ὀφθαλμόν, διὰ δ' οὔατος ἐξεπέρησε
 δεξιτεροῦ, γλήνην δὲ διέτμαγεν, οὔνεκα Μοῖραι
 ἀργαλέον βέλος ὥσαν ὄπη φίλον· ὅς δ' ἔτι ποσσὶν 320
 ὀρθὸς ἀνασκαίρεσκε· βαλὼν δ' ὄγε δεύτερον ἰὸν
 * * * * *

306. ἄκοντι A et vulgo; correxi emendd. p. 225.

312. κληῖδα A et vulgo; corr. Lehrs.

313. δέ οἱ em. Spitzner. observ. p. 75. Non necessarium.

317. Δηιοφόντη A E I C 12; „Δηιοφώντι vel Δηιοφάντη.“ RHOD. Δηιοφόντη Tychs. scripsit.

318. λαιὸν et in fine * A, λαιὸν C 1; λαιὸν ἐς em. Rhod.

320. ὄπη θέλον A et vulgo. Quoniam Quintus, ut ceteri Epicī, semper pleniore forma usus est, suspicionem movit Gerhard. lectt. Apoll. p. 91 scripsitque ὄπη θέλον. Duram emendationem dicit Spitzner. observ. p. 146, quae certe non usitator est vulgato. Quod ego scripsi ipse probavit literis secum communicatum. Cfr. I, 442. Apoll. Rhod. I, 890. III, 104. 727. 787. 979. 1062 et imprimis II, 1185, ubi ipsum ὄπη φίλον legitur.

321. ἀνασκαίρεσκε A et vulgo; correxi. Nihil vitii subodoratur Wellauer. ad Apoll. Rhod. IV, 1402.

322. ἐπερροίβδησε nulla lacuna A et vulgo. Vertit Rhod.: „Ejaculatus igitur sagittam alteram cum stridore in jugulum infixit et cervicis nervos dissecuit ex adverso irruens.“ Contra quem recte hoc

vidit Pauw. verba haec omnia ad sagittam, non ad ipsum Teucrum referenda esse, quamquam inepte de nominativo absoluto pro βαλόντος δὲ τοῦγε scripto cogitavit aut adeo βαλὼν δ' ὄγε δεύτερον, ἰὸς Λαιμῶ etc. conjecit. Cum autem et διέθρισε et αἶψας non possint dicta esse de Teucro, patet nihil locum juvari, si quis aliud vocabulum ut ἐπερροίβησε substituere vellet. Lacunam fere hanc esse:

βαλὼν δ' ὄγε δεύτερον ἰὸν

[ἄνδρα θοῶς πέλασε χθονὶ
 δύσμορον, οὔνεκ' οἶστὸς]
 λαιμῶ ἐπερροίβησε

dixi in programm. l. c. p. 30. In lacunae suspicionem etiam incidisse Struvium minorem observat. p. 39 gaudeo, quamquam qua ratione ea explenda esset non intellexit: „ille secundam sagittam mittens Deiphontem agredientem ferit, sagitta autem in jugulum cum stridore volavit.“ Nam quis aggrediatur capite sagitta jam perfosso? Porro ἐπερροίβησε scribendum fuit ex horum verborum discrimine. Etenim ροιζειν est stridere, ροιβδεῖν sorbere, et ita ejusdem stirpis vocabula facile discernas. Cfr. II, 361. Quint. I, 156. 251. VI, 560. XI, 113, quibus ex locis etiam I, 699 ροίβησε scriben-

λαοῦ ἐπαΐσσοντος· ὅπως δ' ἀνέμοιο θυέλλας
 μίμνη ἐπεσσυμένας ὄρεος μέγαλοιο κολώνη,
 ὡς ἄρα μίμνεν ἄτρεστος· Ἄρης δέ οἱ ἐμμεμαῶτι
 χῶετο καὶ οἱ ἔμελλεν ἐναντία θηριάσθαι
 αὐτὸς ἀπορρίψας ἱερὸν νέφος, εἰ μὴ Ἀθήνη
 ἔκποθεν Οὐλύμποιο θόρεν ποτὶ δάσκιον Ἴδην·
 ἔτρεμε δὲ χθῶν διὰ καὶ ἠχήμεντα ῥέεθρα
 Ξάνθου· τόσσον ἔσεισε· δέος δ' ἀμφέκλασε θυμὸν
 Νυμφάων, φοβέοντο δ' ὑπὲρ Πριάμοιο πόλης·

340

345

„113. IX, 148. XII, 134. 361. XIII,
 „21. *Pluralis* his locis invenitur:
 „I, 425. 794. V, 408. 556. VI, 258
 „(ubi cfr. not.). VII, 711. VIII, 64.
 „132. 333. IX, 165. X, 402. 461.
 „468. XII, 55. XIII, 54 (ubi cfr. not.).
 „108. 430. XIV, 11. 31. 491. 522.“
 Cfr. Spitzner. *observv.* p. 202 sq.

338. λαοὺς ἐπαΐσσοντας A; λαὸν
 ἐπαΐσσοντας em. Rhod., rec. Tychs.;
 contra quam scripturam *l. c.* p. 228
 monui et λαὸν durius intelligi de
 Achivorum exercitu, quorum nulla
 in antecedentibus injecta esset men-
 tio, et h. l. potius id premi, Neo-
 ptolemum Trojanis Marte incitante
 in ipsum vel solum irruentibus acer-
 rime restitisse facilius opera alium
 supra alium prostravisse, quod maxi-
 me appareat ex ea, quae sequatur,
 comparatione. Hinc emendavi
 λαοῦ ἐπαΐσσοντος, quod rec. Lehrs.
 — δ' add. Rhod.

339. Lacunae signum post hunc
 versum posuit Lehrs., cujus rei cau-
 sam me intelligere negavi in *rec.*
 p. 79. Neque nunc perspicio. Con-
 tra post verba v. sq. ὡς ἄ. μ.
 ἄτρεστος fortasse aliquid interci-
 disse, quo de Trojanis eorumque
 impetu expositum fuerit, ibid. ad-
 notavi. Nec tamen ita necessarium
 videbatur, ut signa ponerentur. Cfr.
 Apoll. Rhod. III, 1293--95.

343. ὀλύμποιο A; tacite corr.
 Rhod. — δάσκιον ὕλην VNV123 te-
 ste Schowio, sed Tychseni excer-
 pta ex V tacent, ut haud sciam an
 Schow. scribendo erraverit.

345. ἔσεισε A et vulgo. — ἀμφε-
 κέκλασε A. — „Locum hunc (prae-
 ter id quod ἀμφέκλασε legendum
 est) de mendis et defectu suspec-
 tum habeo. Ideo in Aldina etiam

asteriscus defectus nota additus est.
 Pro ἔσεισε an non recte substitua-
 tur ἔθεισε (ut sensus sit: tanta
 festinatione venit Minerva) haud
 scio.“ RHOD. Pauw. pejus etiam
 ῥέεθρα Ξ. τόσσον ἔθεισε junxit et
 tum δέος τ' scripsit, ut sensus es-
 set: quantum intremuit terra, tan-
 tum exravit Xanthus. Utroque re-
 futato Spitzner. *observv.* p. 203--5
 recte vidit illud membrum ad Mi-
 nervam referendum esse: quod au-
 tem conjecit τόσσον ἄΰσει, quam
 conjecturam jam Hermann. *Orph.*
 p. 800 fecerat, non probo. Neque
 enim bellico Minervae clamore, qui
 omnino h. l. aliquid insoliti habet,
 tremiscit terra et Xanthi fluentum,
 sed gravi ingruentis Deae incessu.
 Hinc recte haud dubie Lehrs. ἔσεισε
 reposuit, quam emendationem etiam
 Hermannus olim in societate Graeca
 fecerat.

346. Post hunc versum in A le-
 gitur, qui nunc post v. 353 trans-
 positus est:

δὴ γὰρ οἱ μέγαλοιο Διὸς διεφαι-
 νετο θυμὸς*.

Nihil afferunt cdd.: δεῖ γὰρ C2,
 γὰρ τοι C1, διεφάιτατο E1; Rhod.
 corr. δὴν. — Recte h. l. suo mu-
 nere functus est Tychsen., quem
 ipsum audiamus: „Versus intrusus
 „est, quem, utcumque verses, dif-
 „ficile est cum sequentibus aut an-
 „tecedentibus tolerabiliter compo-
 „nere. Cuiam enim Jovis consi-
 „lium apparebat? Xantho? Is enim
 „proximus, sed quodnam consilium?
 „Alienus est hic versus h. l. et
 „plane eliminandus. Equidem pu-
 „taverim eum ab auctore scriptum
 „fuisse post v. 354 (nunc 353) et

τεύχεα δ' ἀμβροσίοισι περὶ στέρνοισι *

* * * * στεροπαὶ ποτέονται *

σμερδαλέοι δὲ δράκοντες ἀπ' ἀσπίδος ἀκαμάτοιο

πῦρ ἄμοτον πνείσκον· ἄνω δ' ἔψανε νέφεσσι

θεσπεσίη τρουφάλεια· θεῶν δ' ἤμελλεν Ἄρηι

μάρνασθ' ἐσσυμένως, εἰ μὴ Διὸς ἠὺ νόημα

ἀμφοτέρους ἐφόβησεν ἀπ' αἰθέρος αἰπεινοῖο

βροντήσας ἀλεγεινόν· Ἄρης δ' ἀπεχάζετο χάριος·

δὴ γὰρ οἱ μέγαλοιο Διὸς διεφαίνεται θυμός·

ἴκετο δ' ἐς Θορήκην δυσχείμερον, οὐδ' ἔτι Τρώων

μέμβλετό οἱ κατὰ θυμὸν ὑπέρβιον· οὐδὲ μὲν ἐσθλὴ

Παλλὰς ἔτ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ

350

355

„casu hic irrepsisse. Cfr. I, 693—
„715.“ Seculus est Lehrs.

347. τεύχεσι δ' ἀμβροσίοισι περὶ
στεροπῆσι· * A et cdd. (nisi quod
στεροπαῖσι M2E1C) praeter N, in
quo plene legitur: τεύχεσι δ' ἀμ-
βροσίοισι περὶ στεροπαὶ ποτέοντι,
quod scripto περὶ receperunt Tychs.
Lehrs., ille quidem armorum ful-
gorem hyperbolice describi ratus.
Hermannus contra de veris fulmini-
bus sermonem esse putavit. De hoc
versu adhuc teneo quae scripsi in
programm. I. p. 17 sq.: „Huic le-
„ctioni hoc obstat, quod de veris
„fulminibus, quae circum arma Mi-
„nervae volaverint, cogitari nequit,
„de fulgore autem, si eum de-
„signare voluisset poeta, incommode
„et pluralem στεροπαὶ et verbum
„ποτέοντι, quo vera potius fulmina
„describi viderentur, posuisset.“ Ap-
paret comparatum fuisse divinae
loricae fulgorem cum fulminibus ita
fere:

τεύχεα δ' ἀμβροσίοισι περὶ
στέρνοισι [φάανθεν
οἶον ὅτ' οὐρανόθεν λαμ-
πραῖ] στεροπαὶ ποτέονται.

Hanc meam sententiam mirum quan-
tum confirmat similis de armata Mi-
nerva locus XIV, 457 sq.

ἔβραχε δ' αἰγίς ἅπασα περὶ στή-
θεσιν ἀνάσσης
οἶον ὅτε στεροπῆσιν ἐπιβρέμει ἄσπε-
τος αἰθήρ.

Cfr. etiam II, 206 sq.

— — τοῦ δ' ἄρα τεύχη
πάντη μαρμαίρεσκον ἀλίγκιον ἄστε-
ροπῆσιν

VI, 197 τεύχεα μαρμαρέησιν ἐειδό-
μενα στεροπῆσι,

et XI, 410 sq.

οὐνεκά οἱ μάρμαραιε περὶ βρομοῖς
μελέεσσι
τεύχεα θεσπεσίησιν ἐειδόμενα στε-
ροπῆσιν.“

Et in C2 versu adscriptum: λείπει.
Nunc videamus interpretes: „τεύχεα
„δ' ἀμβροσίοισι π. στεροπῆσι φάει-
„νον vel περὶ στεροπῆς ἀμάρνο-
„σον. Tertio ab hoc versu σὺν γὰρ
„οἱ μεγ. in calce deesse videtur
„κερανοί.“ RHOD. Ultima recte
sic intellexit Pauw., Rhodomani-
num tertio loco v. antecedente σὺν
γὰρ pro δὴν γὰρ scribendum et
hoc in fine κερανοί addendum cen-
suisse, ut ex antecedd. διεφαίνεται
cogitando repeteretur. Pauw. τεύ-
χεσι δ' ἀ. π. στεροπῆσιν ὁμοῖον
conjecit; Tychsen. antequam N scri-
pturam cognovisset π. στέρνοισι
ἐλαμψεν suspicatus erat, τεύχεα,
ut credi licet, ex Rhodomanni sen-
tentia recepto.

348. τε conj. Rhod.

349. νεφέεσσι A, νέφεσσι E1.
Frustra Pauw. ἐπέλασσε, Heyn. ἀπέ-
λαμψε ex T, 381 pro ἔψανε con-
jecere. — De ἄμοτον cfr. Spitzner.
observ. p. 213.

350. ἤμελλεν A; tacite corr. Rhod.

354. Vid. ad v. 346.

357. Παλλὰς ἐν πεδίῳ Τρ. A,
Παλλὰς ἐναντία ἐτι Τρ. VE1, Παλ-
λὰς ἐν . . . Τρ. C1; Π. ἐνὶ πε-
δίῳ ex corr. Rhod. rec. Tychsen.
Lehrs., quod recte refutavit Spitz-

- ἴξεν Ἀθηναίων ἱερὸν πέδον· οἱ δ' ἔτι χάρις
 μνώοντ' οὐλομένης· δεύοντο δὲ Τρώιοι νῆες
 ἀλκῆς· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἰέμενοι πολέμοιο 360
 χαζομένοισιν ἔποντο κατ' ἴχνιον, ἧῦτ' ἀῆται
 νῆεσιν ἐσσυμένης ὑπὸ λαίφεσιν εἰς ἄλδος οἶδμα
 ὄβριμον, ἢ θάμνοισι πυρὸς μένος, ἢ κεμάδεσσι
 ὄτορηοὶ κατ' ὄρεσφι κύνες λελημημένοι ἄγρης·
 ὡς Δαναοὶ δηρίοισιν ἐπήιον, οὔνεκ' ἄρ' αὐτοὺς 365
 υἱὸς Ἀχιλλῆος μεγάλῳ δορὶ θαρσύνεσκε
 κτείνων ὅν κε κίχῃσι κατὰ κλόνον· οἱ δ' ἐπὶ φύζαν
 χασδάμενοι κατέδυσαν ἐς ὑψίπυλον πτολίεθρον.
 Ἀργεῖοι δ' ἄρα τυτθὸν ἀνέπνευσαν πολέμοιο
 ἔλσαντες Πριάμοιο κατὰ πτόλιν ἔθνεα Τρώων, 370
 ἄρνας ὅπως σταθμοῖσιν ἐπ' οἰοπόλοισι νομῆες·
 ὡς δ' ὀπότ' ἀμπνείωσι βόες μέγα κεκμηῶτες
 ἄχθος ἀνειρῶσαντες ἄνω ποτὶ δύσβατον ἄκρη
 πυκνὸν ἀνασθμαίνοντες ὑπὸ ζυγόν· ὡς ἄρ' Ἀχαιοὶ
 ἄμπνεον ἐν τεύχεσσι κεκμηκότες· ἀμφὶ δὲ πύργους 375
 μάρασθαι μεμαῶτες ἐκνκλώσαντο πόλῃα·
 οἱ δ' ἄρ' ἐῆσι πύλῃσιν ἐπειρῶσαντες ὀχῆας
 ἐν τείχεσσι ἐμμινον ἐπεσσυμένων μένος ἀνδρῶν·
 ὡς δ' ὅτε μηλοβοτῆρες ἐνὶ σταθμοῖσι μένωσι
 λαίλαπα κνάνην, ὅτε χείματος ἦμαρ ἴκηται 380
 λάβρον ὁμοῦ στεροπῆσι καὶ ὕδατι καὶ νιφάδεσσι

ner. v. Gr. her. p. 45 et Gerhard, *lectl. Apoll.* p. 119 uterque Π. ἔτ' ἐν πεδίῳ emendans. Nec quidquam in cdd. scriptura latere videtur. — οὐδ' ἔτι A et vulgo; nisi quod in C1 οὐδ' om. in textu et suppletum in marg.; quod si verum esset, de Diis intelligi deberet, quod inconcinnum. Sine dubio scripsit οὐδ' ἔτι, transitione alibi usurpata, qua etiam post Deorum discessum pugnam continuatam esse indicatur.

362. ἐσσυμέναις A; corr. Tychs. — ἄμα A et vulgo, quod ineptum: proxime accederet μετὰ, sed simplicissimum est ὑπὸ, quod reposui.

363. ὄβριμον Heynio duce Tychs. Lehrs. cum sequente μένος junxere. Sed vid. II, 766.

367. κίχῃσε A et vulgo; κίχῃσι corr. Spitzner. *observ.* p. 38. Rhod. τύχῃσε in textu, quod in Corrigendis mutavit in τύχῃσι. — ὑπὸ A et

vulgo; ἐπὶ em. Pauw., quod jam expresserat Rhod. vertendo: in fugam.

373. ἀνειρῶσαντες A; corr. Tychs.

375. ἄμπνιον V.

376. πολλά A; πόλῃα em. Rhod.; ἐκνκλώσαντ' ἐπὶ πολλά C1.

377. ἄρα A et vulgo praeter Lehrs., qui ἄφαρ scripsit ex em. Rhod. (probata Spitznero *mant.* p. 243), cujus haec est nota: „οἱ δ' ἄφαρ vel ἄρ' ἐῆσι.“ Posterius nos praetulimus: cfr. ad VII, 350. — ἐπειρῶσαντες A; corr. Tychs.

378. τεύχεσσι A et vulgo praeter Lehrs., qui τείχεσσι scripsit ex mea conjectura, quam factam emendd. p. 228 pluribus probavi. Cfr. v. 385.

381. νιφάδεσσι A et vulgo; νιφάδεσσι Lehrs. ex sua vel fratris emendatione scripsit.

ταρφέειν, οὐ δὲ μάλ' οὔτι λιλαιόμενοι περῖ κίεσθαι
 ἐς νομὸν ἀΐσσουσιν, ἄχρῃς μέγα λωφῆσει
 χεῖμα καὶ εὐρύποροι ποταμοὶ μεγάλα βρομέοντες·
 ὡς οἴγ' ἐν τείχεσσι μένον τρομέοντες ὁμοκλήν

385

δυσμενέων· λαοὶ δὲ θεῶς ἐπέχυντο πόλῃ·
 ὡς δ' ὁπότε ψῆρες τανυσίπτεροι ἢ κολιοῖ
 καρπῷ ἐλαϊνέῳ θαμέες περὶ πάγχυ πέσῳσι
 βρώμης ἰέμενοι θυμηδέος, οὐδ' ἄρα τούσγε
 αἰξῆοι βοόωντες ἀποτροπῶσι φέβεσθαι,

390

πρὶν φαρέειν, λιμὸς γὰρ ἀναιδέα θυμὸν ἀέξει·
 ὡς Δαναοὶ Πριάμοιο τὸτ' ἀμφεχέοντο πόλῃ
 ὄβριμοι· ἐν δὲ πύλῃσι πέσον μεμαῶτες ἐρύσσαι
 ἔργον ἀπειρέσιον κρατερόφρονος Ἐννοσιγαίου.

Τρωῆς δ' οὐ λήθοντο μάχης μάλα περ δεδιῶτες,
 ἀλλὰ καὶ ὡς πύργοισιν ἐφεσταότες πονέοντο
 νωλεμέως· αἰεὶ δὲ θεοδμήτων ἀπὸ τειχέων

395

* τοὶ δὲ πολυκμήτων ἀπὸ χειρῶν
 θρωσκον ὁμῶς λάεσσι καὶ αἰγανέησι θεῆσι
 δυσμενέων ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ σφίσι τλήμονα Φοῖβος
 ἤκε βίην· ἔτι γὰρ οἱ ἀμύνειν ἤθελε θυμὸς
 Τρωσὶν ἐϋπτολέμοισι καὶ Ἐκτορος οἰχομένοιο.

400

ἔνθ' ἄρα Μηριόνης στυγερὸν προέηκε βέλεμνον
 καὶ βάλε Φυλοδάμαντα φίλον κρατεροῖο Πολίτεω
 τυτθὸν ὑπὸ γναθμοῖο· πάγῃ δ' ὑπὸ λαιμὸν οἰστός·

387. τανύπτεροι A; em. Rhod. —
 „Ceterum hic versus arguit scri-
 „ptorem ejusmodi regionis, in qua
 „olearum cultura habetur, et nota-
 „bile sturnos et graculos olivis ve-
 „sci.“ HEYN.

396. ἐφεστῶτες A et vulgo; corr.
 Spitzner. *observ.* p. 94.

397. unus versus in A:
 νωλεμέως· αἰεὶ ἀπὸ πολυκμήτων
 ἀπὸ χειρῶν;
 αἰεὶ E1; ἀπὸ τειχῶν VE1; Rhod.
 τοὶ δὲ πολ. em., quod rec. Tychs.
 Lehrs. in fine τειχῶν scripto. Equi-
 dem ex vestigiis illis locum in *pro-*
gramm. p. 18 probabiliter restau-
 rasse mihi videor:

νωλεμέως· αἰεὶ δὲ θεοδμήτων
 ἀπὸ τειχέων
 [βάλλον ἄθην·] τοὶ δὲ πολυ-
 κμήτων ἀπὸ χειρῶν
 θρωσκον etc.

Vid. ad V, 49. Hermann. dubitanter
 νωλεμές· τοὶ δ' αἰεὶ ἐκμήτων ἀπὸ
 τειχέων conjecit.

399. ἐπεὶ σφίσι A; corr. Tychs.

400. αἰεὶ γὰρ οἱ ἄ. ἦ. θ. A; αἰεὶ
 γὰρ ἄ. ἦ. θυμῷ conj. Rhod., quod
 rec. Lehrs.; αἰεὶ γὰρ οἱ ἦ. θ. ἄ.
 vitiose Pauw., quod rec. Tychs.;
 Spitzner. *observ.* p. 146 commen-
 dat αἰεὶ γὰρ ἀμυνέμεν ἦ. θ. lon-
 giore forma praeter necessitatem
 adscita. Jam antea v. *Gr. her.* p. 36
 ut et Gerhard. *lectf. Apoll.* p. 138
 οἱ tantum expungi volebat. Her-
 mannus δὲ γὰρ οἱ ἄ. ἦ. θ. suasit;
 mihi ἔτι γὰρ οἱ ἄ. ἦ. θ. propter
 sequentia praestare visum.

403. Φυλοδάμαντα A; em. Rhod.
 hac nota addita: „scripsi Φυλοδά-
 μαντα: nisi malis *Acod.*“ — Πολί-
 του A et vulgo; correxi.

- κάππεσε δ' αἰγυπιῶ ἐναλίγκιος, ὄντ' ἀπὸ πέτρης 405
 ἰῶ ἐυγλώχινι βαλῶν αἰξήος ὀλέσση·
 ὡς ὁ θοῶς πύργοιο κατήριπεν αἰπεινοῖο·
 γυῖα δέ οἱ λίπε θυμός· ἐπέβραχε δ' ἔντεα νεκρῶ·
 τῷ δ' ἐπικαρχαλόων νῖος κρατεροῖο Μόλοιο
 ἄλλον ἀφῆκεν οἷστον ἐελδόμενος μέγα θυμῶ 410
 νῖα βαλεῖν Πριάμοιο πολυτλήτοιο Πολίτην·
 ἀλλ' ὁ μὲν αἰψ' ἀλέεινε παρακλίνας ἐτέρωσε
 ὄν δέμας, οὐδέ οἱ ἰὸς ἐπὶ χροῶα καλὸν ἴαψεν·
 ὡς δ' ὄθ' ἀλὸς κατὰ βένθος ἐπειγομένης νεὸς οὐρῶ
 ναύτης παιπαλόεσσαν ἰδὼν ἐν χεύματι πέτρην 415
 νῆα παρατρέψη λελιημένος ἐξυπαλύξαι
 χειρὶ παρακλίνας οἰήιον, ἧχί ἐ θυμὸς
 ὀτρύνει, τυτθὴ δὲ βίη μέγα πῆμ' ἀπερύκει·
 ὡς ἄρ' ὄγε προῖδὼν ὀλοὸν βέλος ἔκφυγε πότμον.
 οἷ δ' αἰεὶ μάρναντο· λύθρῳ δ' ἐρουθαίνεται τείχη 420
 πύργοι θ' ὑψηλοὶ καὶ ἐπάλξιες, ἧχί τε Τρωῆς
 ἰοῖσι κτείνοντο πολυσθενέων ὑπ' Ἀχαιῶν·
 οὐδὲ μὲν οἷγ' ἀπάνευθε πόνων ἔσαν, ἀλλ' ἄρα καὶ τῶν
 πολλοὶ γαῖαν ἔρευθον· ὀρώρει δ' αἰπὺς ὄλεθρος
 βαλλομένων ἐκάτερθε· λυγρὴ δ' ἐπετέρπετ' Ἐννώ 425
 δῆριν ἐπικλονέουσα κασιγνήτη Πολέμοιο·
 καὶ νύ κε δὴ ῥήξαντο πύλας καὶ τείχεα Τροίης
 Ἀργεῖοι, μάλα γὰρ σφιν ἀάσπετον ἔπλετο κάρτος,
 εἰ μὴ ἄρ' αἰψ' ἐβόησεν ἀγακλειτὸς Γανυμήδης
 οὐρανοῦ ἐκκατιδῶν· μάλα γὰρ περιδείδιε πάτρης· 430
 „Ζεῦ πάτερ, εἰ ἔτεόν γε τεῆς ἕξ εἰμι γενέθλης,

408. νεκροῦ A et vulgo; emendavi. Jam Rhod. νεκρῶ legisse videtur: *sonitumque*, inquit, *dant arma super cadaver*.

410. ἐφῆκεν A et vulgo; em. Pauw.

412. ἐτέρωθεν A et vulgo praeter Lehrs., qui ἐτέρωσε rec. ex emend. Spitzneri v. *Gr. her.* p. 97. Cfr. id. *observ.* p. 63.

414. πόντον A et vulgo; emendavi: vid. IV, 95. XIII, 309. 468. XIV, 420.

415. ἐν A et vulgo; correxi.

416. ἐξυπαλύξαι ex recentiore mutatione V.

421. πύργοι A, π. δὲ V, π. δ' E1; corr. Rhod.

422. ἀπ' A, ὑπ' C1; et ita corr. Rhod.

423. οὔτι A et vulgo; emendavi ad III, 341.

424. ὀρώρει — ἐκάτερθε om. C1 in textu, sed add. in marg.

426. κασιγνήτην A; em. Tychs.

428. ἀσπετον A; corr. Rhod.

429. ἀγακλειτὸς A; corr. Pauw.

430. πάτρης A, quod sine causa mutavit Tychs. in πάτριη: vid. Spitzner. *observ.* p. 205 sq., qui et ipse ἐκ κατιδῶν scribit. Non accedo.

431. ἐξεἰμι A; ἐξ εἰμι Tychs. Lehrs.; sed ἐξ εἰμι scribendum monuit Spitzner. l. c. Cfr. id. ad Z, 100.

σῆσι δ' ὑπ' ἐννεσίησι λιπὼν ἐρικυδέα πάτρην
 εἰμὶ μετ' ἀθανάτοισι, πέλει δέ μοι ἄμβροτος αἰὼν,
 τῷ μευ νῦν ἐσάκουσον ἀκηχεμένου μέγα θυμῷ·
 οὐ γὰρ τλήσομαι ἄστν καταθόμενον προσιδέσθαι 435
 οὐδ' ἄρ' ἀπολλυμένην γενεὴν ἐν δημοτῆτι
 λευγαλέη, τῆς οὐ τι χειριότερον πέλει ἄλλος·
 σοὶ δὲ καὶ εἰ μέμονε κραδίη τάδε μηχανάσθαι,
 ἔρξον ἐμεῦ ἄπο νόσφιν· ἐλαφρότερον δέ μοι ἄλλος
 ἔσσεται, ἦν μὴ ἔγωγε μετ' ὄμμασιν οἴσιν ἴδωμαι· 440
 κείνο γὰρ οἴκτιστον καὶ κύντατον, ὅπποτε πάτρην
 δυσμενέων παλάμησιν ἐρειπομένην τις ἴδῃται.“
 ἦ ῥα μέγα στενάχων Γανυμήδεος ἀγλαὸν ἦτορ,
 καὶ τότ' ἄρα Ζεὺς αὐτὸς ἀπειρεσίοις νεφέεσσι
 νωλεμέως ἐκάλυψε κλυτὴν Πριάμοιο πόλῃα· 445
 ἠγλύνθη δὲ μάχη φθισίμβροτος· οὐδέ τις αὐτῶν
 ἐξιδέειν ἐπὶ τεῖχος ἔτ' ἔσθενεν, ἦχι τέτυκτο·
 ταρφέσι γὰρ νεφέεσσι διηνεκέως κεκάλυπτο·
 ἀμφὶ δ' ἄρα βρονταὶ τε καὶ ἀστεροπαὶ κτυπέοντο
 οὐρανόθεν· Δαναοὶ δὲ Διὸς κτύπον εἰσαΐοντες 450
 θάμβεον· ἐν δ' ἄρα τοῖσι μὲν ἴαχε Νηλῆος υἱός·
 „ὦ κλυτοὶ Ἀργείων σημάντορες, οὐκέτι νῶϊν
 ἔσσεται ἔμπεδα γυῖα Διὸς μέγα θαρσαλέοισι
 Τρωσὶν ἀμύνοντος· μάλα γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδει
 ἡμῖν· ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ἐὰς ἐπὶ νῆας ἰόντες 455
 παυσώμεσθα πόνοιο καὶ ἀργαλέοιο κυδοιμοῦ,

432. ε. Τροίην V.

436. ἐνὶ Lehrs. secundum Wernick. *Tryphiod.* p. 174.437. Versus qui sequuntur duo 438 et 39 ex VNV3E1C restituit Tychs., nisi quod *κραδίη* errore retinuit. Dicit enim: „*κραδίη* laudat Schow., *κραδίη* habet VE1C et hoc praefero. Sic enim est II, 435.“ Et *κραδίη* scribendum esse dixit Bonit. *l. c.* p. 1236: cfr. Spitzner. *observ.* p. 28 sq.440. ἦ ἔσειθ', ἦν μὴ C1, qui versibus illis ut A caret. „Voluit: qua nullus acerbior dolor est aut erit, quam ego nolim etc.“ TYCHS. Etiam Canter. *novv. lectt.* I, 7, p. 43 ἦν μὴ scripsit. Rhod., ut potuit, vulgatam intellexit: „fuerit (sane), si „ego modo oculis meis non aspe- „xero (exitium Trojae);“ melius

certe Pauwio, cujus haec est inepta conjectura: τῶν οὐτι χειριότερόν ποτε ἄλλος ἔσσεται, ἦν μὲν ἔγωγε.

443. στενάχων A, στενάχων VE1; et ita corr. Rhod. in textu.

444. αὐτὴν C1, αὐτὸν C2. — ἀπειρεσίον A, ἀπειρεσίοις C1; et ita em. Rhod.

446. ἀνδρῶν vel αὐτῶν conj. Pauw., quo facile caremus. *Αὐτῶν* pertinet ad μάχη, in qua voce pugnantium Graecorum notio inest.

452. ὦ νό μοι A; „ὦ φίλοι vel ὦ κλυτοὶ.“ RHOD. Posterius recte rec. Tychs. Cfr. XII, 220. — οὐκ ἔτι et vulgo; correxi. — νῶϊ A, corr. Tychs.

454. ἀμύνοντες E1.

455. θᾶπτον A et vulgo; correxi.

456. παυσώμεθα E1.

μὴ δὴ πάντας ἐνιπρήσῃ μάλα περ μενεαίνων·
 τοῦ νῦν μὲν τεράεσσι πιθώμεθα· τῷ γὰρ ἔοικε
 πάντας αἰεὶ πεπιθέσθαι, ἐπεὶ μάλα φέροτατός ἐστιν
 ἰφθίμων τε θεῶν ὀλιγοσθενέων τ' ἀνθρώπων· 460
 καὶ γὰρ Τιτήνεσιν ὑπερφιάλοισι χολωθεὶς
 οὐρανόθεν κατέχευε πυρὸς μένος· ἢ δ' ὑπένερθε
 καίετο πάντοθε γαῖα, καὶ ὠκεανοῦ πλατὺ χεῦμα
 ἔξεν ἐκ βυσσοῖο καὶ ἐς πέρατ' ἄχρῖς ἰκέσθαι·
 καὶ ποταμῶν τέρσοντο ῥοαὶ μάλα μακρὰ ρεόντων· 465
 δάμνατο δ' ὀππόσα φῦλα φερέσβιος ἔτρεφε γαῖα
 ἢ δ' ὅσα πόντος ἔφερβεν ἀπείριτος ἢ δ' ὀπόσ' ὕδωρ
 ἀενάων ποταμῶν· ἐπὶ δέ σφισιν ἄσπετος αἰθῆρ
 τέφρη ὑπεκρύφθη καὶ λιγνυῖ· τείρετο δὲ χθών·
 τοῦνεκ' ἐγὼ δείδοικα Διὸς μένος ἤματι τῷδε. 470
 ἀλλ' ἴομεν ποτὶ νῆας, ἐπεὶ Τρώεσιν ἀρήγει
 σήμερον· αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἡμῖν κῦδος ὀρέξει·
 ἄλλοτε γὰρ τε φίλη πέλει ἡώς, ἄλλοτε δ' ἐχθρή·
 καὶ δ' οὔπω δὴ μοῖρα διαπραθέειν κλυτὸν ἄστν,
 εἰ ἔτεὸν Κάλχαντος ἐτήτυμος ἔπλετο μῦθος, 475
 τὸν ῥα πάρος κατέλεξεν ὀμηγερέεσσι Ἀχαιοῖς
 δηῶσαι Πριάμοιο πόλιν δεκάτῳ ἐνιαυτῷ.“
 ὡς φάτο· τοὶ δ' ἀπάνευθε περικλυτὸν ἄστν λιπόντες
 χάσσαντ' ἐκ πολέμοιο Διὸς τρομέοντες ὀμοκλήν·

458. τοῖσιν μὲν A et vulgo; τοῦ
 νῦν μὲν inveni in emendd. p. 229:
 „Quae huic sententiae opponenda
 „sint, ea Nestor paullo post v. 471 sq.
 „addit hisce:

ἀλλ' ἴομεν ποτὶ νῆας, ἐπεὶ Τρώ-
 εσιν ἀρήγει
 σήμερον· αὐτὰρ ἔπειτα καὶ
 ἡμῖν κῦδος ὀρέξει.“

459. ἐπιπίθεσθαι et in fine * A;
 „ubique lacuna.“ SCHOW. p. 76;
 sed πάντας ἐπιπίθεσθαι VE1 M2;
 „nec dubito πάντας etiam in N
 legi.“ TYCHS., qui id ipsum rece-
 pit; ὡς γὰρ ἐ. τῷ ἐπιπίθεσθαι,
 ἐπειθὶ C1 („in rasuris“ TYCHS.).
 Varia coniecere: πάγχν παραιπε-
 πιθέσθαι Rhod., θνητοὺς πείθεσθαι
 Dausq.; „πεπιθέσθαι etiam a Ca-
 labro proficisci potuit, et vox εὐ-
 φρονέως aut alia similis, quam sine
 libris restituere non possumus, ab-
 esse a principio.“ PAUW. Eum

secutus Tychs. aut πάντας μὲν vel
 δὴ πεπιθέσθαι, aut πάντας παρπε-
 πιθέσθαι, aut πάντας πείθεσθαι,
 ἐπειθὶ scribendum suspicatus po-
 stremo lectionem ex VE1 retinuit
 metro vitiatō. Lehrs. πάντ' ἐπιπί-
 θεσθαι, ἐπειθὶ scripsit. Sed vide
 ad III, 605. Hinc ego scripsi πάν-
 τας αἰεὶ πεπιθέσθαι, quod jam du-
 dum inveneram, sed retento πεί-
 θεσθαι; cfr. emendd. p. 230.

462. ὑπένερθεν A et vulgo; cor-
 rexi.

463. ὠκεανοῦ A; corr. Rhod.

465. λαβρὰ pro μακρὰ conj. Pauw.

468. ἀενάων E1.

470. δείδοικα A; corr. Rhod.

474. καὶ δ' οὔπω manco versu et
 in fine * A, καὶ δὴ οὔπω C1; „καὶ
 δ' οὔπω πάρα vel τοὶ μοῖρα.“
 RHOD. Posterius receperunt Tychs.
 Lehrs.; Dausq. νῦν interserit; ego
 δ' ἢ, nisi fortasse fuit πέλε.

ἀνέρι γὰρ πεπίθοντο παλαιῶν ἴστορι μύθων. 480
 ἀλλ' οὐδ' ὡς ἀμέλησαν ἀποκταμένων ἐνὶ χάρῃ·
 ἀλλὰ σφεας τάρχυσαν ἀπὸ πτολέμου ἐρύσαντες·
 οὐ γὰρ δὴ κείνους νέφος ἄμφεχεν, ἀλλὰ πόλῃα
 ὑψηλὴν καὶ τεῖχος ἀνέμβατον, ᾧ περὶ πολλοὶ
 Τρώων νῆες ἄρηι καὶ Ἀργείων ἐδάμησαν· 485
 ἐλθόντες δ' ἐπὶ νῆας ἀρήια τεύχεα θέντο,
 καὶ ῥα κόνιν καὶ ἰδρωῶτα λύθρον τ' ἀποφαιδρύναντο
 κύμασιν ἐμβεβαῶτες εὐρρόου Ἑλλησπόντου.
 ἥελιος δ' ἀκάμαντας ὑπὸ ζόφον ἤλασεν ἵππους·
 νύξ δ' ἐχύθη περὶ γαῖαν, ἀπέτραπε δ' ἀνέρας ἔργων· 490
 Ἀργεῖοι δ' Ἀχιλλῆος εὐπτολέμου θρασὺν νῆα
 ἴσα τοκῆι τίεσκον· ὃ δ' ἐν κλισίῃσιν ἀνάκτων
 δαίνντο καρχαλόων· κάματος δέ μιν οὔτι βάρυνεν,
 οὔνεκά οἱ στονόεντα Θέτις μελεδήματα γυίων
 ἐξέλετ', ἀκμήτῳ δ' ἐναλίγκιον εἰσοράσθαι 495
 τεῦξεν· ὃ δ' ἐκ δόρποιο κορεσδόμενος κρατερὸν κῆρ
 ἐς κλισίην ἀφίκανεν ἐοῦ πατρός, ἐνθα οἱ ὕπνος
 ἀμφεχύθη· Δαναοὶ δὲ νεῶν προπάροισεν ἴανον
 αἰὲν ἀμειβόμενοι φυλακάς· φοβέοντο γὰρ αἰνῶς,
 Τρώων μὴ ποτε λαὸς ἢ ἀγγεμάχων ἐπικούρων 500
 νῆας ἐνιπρήσῃ, νόστου δ' ἀπὸ πάντας ἀμέρσῃ.
 ὡς δ' αὐτως Πριάμοιο κατὰ πτόλιν ἔθνεα Τρώων
 ἀμφὶ πύλας καὶ τεῖχος ἀμοιβαδὸν ὑπνώεσκον
 Ἀργείων στονόεσσαν ὑποτρομέοντες ὁμοκλήν.

480. ἴστορι ex editione Pauwiana in ceteras transiit. Quod in A est, data opera restituit Spitzner. *observ.* p. 96.

482. ἀλλὰ σφεας ex editione Rhodmanniana in ceteras transiit.

484. ἀνέμβατον ex Z, 434 con-

gatam ex recentiorum usu vindicavit Spitzner. *observ.* p. 45.

486. τεύχε' ἔθεντο A et vulgo: correxi in *prolegg.* II, 1, §. 14.

494. μελετήματα conj. Pauw.

500. ἐγγεμάχων V.

502. ἔθνεα πάντα C2, sed in marg. γρ. Τρώων.

ΚΟΙΝΤΟΥ

Τ Ω Ν Μ Ε Θ Ο Μ Η Ρ Ο Ν

ΛΟΓΟΣ ΕΝΝΑΤΟΣ.

⁵ Ἡμος δ' ἦνυτο νυκτὸς ἄπο κνέφας, ἔργετο δ' ἠὼς
ἐκ περάτων, μάρμαίρε δ' ἀπείριτον ἄσπετος αἰθήρ,
δὴ τότε ἀρήιοι νῆες εὐσθενέων Ἀργείων
ἄμ πεδίον πάπταινον, ἴδοντο δὲ Ἴλιου ἄκορη
ἀννέφελον, χθιζὸν δὲ τέρας μέγα θανμάζεσκον.
Τρῶες δ' οὐκέτ' ἔφαντο πρὸ τείχεος αἰπεινοῖο
στήμεναι ἐν πολέμῳ· μάλα γὰρ δέος ἔλλαβε πάντας.
Ἀντήνωρ δ' ἐν τοῖσι θεῶν ἠρήσατ' ἀνακτι·

5

„Ζεῦ Ἰδης μεδέων ἠδ' οὐρανοῦ αἰγλήεντος,
κλυθὶ μὲν εὐχομένοιο, καὶ ὄβριμον ἄνδρα πόλῃος
τρέψον ἀφ' ἡμετέρης ὀλοὰ φρεσὶ μητιόωντα,
εἶθ' ὄγ' Ἀχιλλεύς ἐστι καὶ οὐ κίε δῶμ' Αἴδαο,
εἴτε τις ἄλλος Ἀχαιοὺς ἀλίγκιος ἀνέρι κείνῳ·

10

λαοὶ γὰρ κατὰ ἄστν θεηγενέος Προιάμοιο
πολλοὶ ἀποφθινύθουσι, κακοῦ δ' οὐ γίνετ' ἐρωή,
ἀλλὰ φόνος τε καὶ οἶτος ἐπὶ πλέον αἰὲν ἀέξει·

15

Ζεῦ πάτερ, οὐδέ νυ σοὶ τι δαΐζομένων ὑπ' Ἀχαιοῖς
μέμβλεται, ἀλλ' ἄρα καὶ σὺ λελασμένος νῆος ἑοῖο
Δαρδάνου ἀντιθέοιο μέγ' Ἀργείοισιν ἀρήγεις.

1. ἀπὸ A et vulgo; corr. Spitzner. *observ.* p. 25. — ἔργετο E1.

2. ἀπείριτος A et vulgo praeter Lehrs., qui ἀπείριτον scripsit e conjectura Rhodomanni: „concinnius foret ἀπείριτον.“ Eandem fecit Bonit. *l. c.* p. 1230 allato XIII, 279, firmavit Spitzner. *l. c.* Contra ἄσπετον maluit Pauw.; sed ἄσπετος αἰθήρ jam II, 300: cfr. Apoll. Rhod. IV, 642 δεινὸν γὰρ ἐπὶ μέγας ἔβραχεν αἰθήρ. Et vid. ad IV, 195.

3. ἀπείριτοι A, quo recte offenditur Pauw.; τότε ὄβριμοι C1, unde possis τότε ἄρ' ὄβ.: cfr. II, 3. III,

5. VIII, 3; ἀτειρέες Tychs. ex sua conj., quod recepit Lehrs. Sed quod ego posui XI, 332 legitur. Et adjectivum Quinto est in deliciis.

4. ἀμπεδίον A et vulgo; corr. Lehrs. — δ' A; corr. Pauw.

6. οὐκ ἔτ' A et vulgo; correxi.

14. ἄλλοι A; λαοὶ ex em. Pauw rec. Tychs.

15. γίνετ' contra recentiorum usum commendavit Spitzner. *observ.* p. 208 sq.

17. οὐδέ νυ σοὶ τι Tychs., quod corr. Spitzner. *l. c.* p. 114.

19. μετ' A; μέγ' ex em. Dausq.

ἀλλὰ σοὶ εἰ τόδε θυμὸς ἐνὶ καρδίῃ μενεαίνει, 20

Τρωῶας ὑπ' Ἀργείοισιν οὐζυρῶς ἀπολέσσαι,
ἔρξον ἄφαρ, μὴδ' ἄμιμυ πολὺν χρόνον ἄλγεα τεῦχε.“

ἢ ἴα μὲγ' εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυεν οὐρανόθι Ζεὺς·
καὶ τὸ μὲν αἰψ' ἐτέλεσσε, τὸ δ' οὐκ ἤμελλε τελέσσειν·

δὴ γάρ οἱ κατένευσεν, ὅπως ἀπὸ πολλοὶ ὄλωνται 25

Τρωῶες ὁμῶς τεκέεσσι, δαΐφρονα δ' οὐκ ἄχιλλῶς

τροπέμεν οὐ κατένευσεν ἀπ' εὐρυχόροιο πόληος,

ἀλλὰ ἔ μᾶλλον ἔγειρεν, ἐπεὶ νῦν ἔ θυμὸς ἀνώγει

ἦρα φέρειν καὶ κῦδος εὐφροσι Νηρηϊνῆ.

καὶ τὰ μὲν ὡς ὠρμαινε θεῶν μέγα φέρτατος ἄλλων· 30

μεσσηγῆς δὲ πόληος ἰδ' εὐρέος Ἑλλησπόντου

Ἀργεῖοι καὶ Τρωῶες ἀποκταμένους ἐνὶ χάρῃ

καίον ὁμῶς ἵπποισι· μάχῃ δ' ἐπέπαυτο φόνοιο,

οὔνεκα δὴ Πριάμοιο βίη κήρυκα Μενόιτην

εἰς Ἀγαμέμνονα πέμψε καὶ ἄλλους πάντας Ἀχαιοὺς 35

λισβόμενος νέκυσας πυρὶ καίεμεν· οἱ δ' ἐπίθοντο

αἰδόμενοι κταμένους· οὐ γὰρ σφισι μῆνις ὀπηδεῖ·

ἦμος δὲ φθιμένοισι πυρὰς ἐκάμοντο θαμειάς,

δὴ τότε ἄρ' Ἀργεῖοι μὲν ἐπὶ κλισίας ἀφίκοντο,

Τρωῶες δ' ἐς Πριάμοιο πολυχρῦσοιο μέλαθρα, 40

ἀχνύμενοι μάλα πολλὰ δεδουπότος Εὐρυπύλοιο·

τὸν γὰρ δὴ τίεσκον ἴσον Πριάμοιο τέκεσσι·

τοὔνεκά μιν τάρχυσαν ἀποκταμένων ἐκὰς ἄλλων

Δαρδανίης προπάροιντε πύλης, ὅθι μακρὰ ῥέεθρα

* * * * *

δινήεις προΐησιν ἀεξόμενος Διὸς ὕμβρω. 45

rec. Tychs. Alterum significaret Jo-
vem opitulatorem inter medios Achiv-
vos versari.

20. ἀλλὰ σοὶ A et vulgo; correxi.

22. μὴδ' A et vulgo; correxi.

24. καὶ ῥ' ὁ μὲν A; corr. Rhod.

— ἐτέλεσσαν, ὅ A; corr. Rhod.

28. ἄνωγεν conj. Rhod.

31. Ἑλλησπόντοιο A; tacite corr.
Rhod.

36. περικαιέμεν A; em. Rhod.
Vid. Spitzner. observ. p. 210.

37. αἰδούμενοι AE1; αἰδόμενοι
C1; et ita corr. Rhod. — σφι A,
σφιν C1, quod male commendat
Pauw., σφισι E1, quod rec. Tychs.
— ὀπηδεῖ A et vulgo; em. Spitz-
ner. l. c.

38. Spitzner. l. c. p. 211 conjecit
πυρὰ καίοντο θαμειά, quod refu-
tavi in Hermanni rec. p. 263. Nam
neque imperfectum hic quadrat,
cum non de eo sermo sit, quod
ardentibus rogis, sed quod perfe-
cto funere actum sit, et πυρὰ h. l.
ipsi tumuli sunt in rogi loco editi.
Jam Pauw. vitiose quidem πυρὰς
καίοντο θαμειάς conjecerat.

39. δὴ τότε A, δὴ τότε C1; „δὴ
ἴα τότε vel δὴ τότε ἄρ'“ RHOD.
Jam rec. Tychs. Lehrs.

41. μάλα manco versu A, μάλα
πολλὰ C1; et ita em. Rhod., quod
rec. Tychs. Lehrs.; Dausq. aut μάλ'
ἄρηι aut μάλα πάγχυ conjecit.

45. Nulla lacuna in A. „δινήεις

υἱὸς δ' αὐτ' Ἀχιλῆος ἀταρβέος ἵκετο πατρός
 τύμβον ἐς εὐρώεντα· κύβεν δ' ὄγε δάκρυα χεύων
 στήλην εὐποίητον ἀποφθιμένοιο τοκῆος·
 καὶ ὅα περιστενάχων τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπε·

„χαῖρε πάτερ καὶ ἔνερθε κατὰ χθονός· οὐ γὰρ ἔγωγε 50
 λήσομαι οἰχομένοιο σέθεν ποτὶ δῶμ' Ἀἴδαο·

ὡς εἶθε ζῶν σε μετ' Ἀργείοισι κίχανον·
 τῶ κε τάχ' ἀλλήλοισι φρένας τερφθέντ' ἐνὶ θυμῶ
 Ἰλίου ἐξ ἱερῆς ληισβάμεθ' ἄσπετον ὄλβον·

νῦν δ' οὔτ' ἄρ' σύγ' ἐσείδες ἐὼν τέκος οὔτε σ' ἔγωγε 55
 εἶδον ζῶν ἐόντα λιλαιόμενός περ ἰδέσθαι·

ἀλλὰ καὶ ὡς σέο νόσφι καὶ ἐν φθιμένοισιν ἐόντος
 σὸν δόρυ καὶ τεὸν νῆα μέγ' ἐν δαΐ πεφρίκασι
 δυσμενέες, Δαναοὶ δὲ γεγηθότες εἰσορόωσι
 σοὶ δέμας ἠδὲ φρυὴν ἐναλίγκιον ἠδὲ καὶ ἔργα.“ 60

ὡς εἰπὼν ἀπὸ θεομὸν ὁμόρξατο δάκρυ παρειῶν·
 βῆ δὲ θεῶς ἐπὶ νῆας ὑπερθύμοιο τοκῆος
 οὐκ οἶος· ἅμα γὰρ οἱ ἴσαν δυοκαίδεκα φῶτες
 Μυρμιδόνων, Φοῖνιξ δ' ὁ γέρον μετὰ τοῖσιν ὀπήδει
 λυγρὸν ἀναστενάχων περικυδέος ἅμφ' Ἀχιλῆος. 65

νῦξ δ' ἐπὶ γαῖαν ἵκανε, ἐπέσσυτο δ' οὐρανὸν ἄστρο·
 οἱ δ' ἄρα δορπήσαντες ἔλουθ' ὕπνον· ἔργετο δ' ἠώς·

„adjectivum pro substantivo, quod „Xantho tribuitur.“ RHOD. Eam sententiam recte improbaverunt Dausq. et Pauw., modo ne ille *Ξάνθος ἐπιπροΐησι*, hic ὁ *Σιμόεις* aut οἱ *Σιμόεις* προΐησιν coniecissent. Bonitium l. c. p. 1242 Rhodomannianam sententiam repetentem, quam nonnullis stabilire frustra conatus est Dorvill. *vann. crit.* p. 353 sq., confutavit Spitzner. *observatt.* p. 33. Eo auctore lacunae signa posui. Et C1 post hunc versum habet *Ξάνθος* — relicto lineae spatio, ut sit versus imperfectus.

48. εὐποίητον A; corr. Pauw.

53. καὶ A; corr. Rhod. — φρένα A; corr. Rhod. In C1 legitur: τῶ τάχα καὶ ἀλλήλοισ φρένα.

54. ληισόμεθ' A, ληίζομεν C1; corr. Rhod.

55. τεὸν A, ἐὼν E1, et ita em. Rhod., σὸν C1. — οὔδὲ σ' ἔγώπερ A et vulgo; οὔτε σ' ἔγωγε ex mea conj. in *emendatt.* p. 230 rec. Lehrs.

Id probat Spitzner. *observatt.* p. 212, sed hic quoque ut supra p. 120 retinet οὐδέ hoc sensu: *nec tu filium tuum vidisti, nedum ego te*, clarius ea scriptura desiderium patris in filii animo excitatum fieri ratus. Ego tamen meam teneo emendationem propterea, quod alterum ab altero separari nequit cogitando: patrem si vidisset Neoptolemus, ipse ab eo conspectus esset vice versa. Bonitius olim majore molimine suavisit: οὔτ' ἄρ' ἐγώ σε, quo facile caremus.

56. ἴδον A, ἰδον C1; εἶδον corr. Pauw.

59. δυσμενέες ex edit. Tychsen. in Lehrs. transiit.

62. ἐπερ A, ἐπὶ VNV3E1 C1; et ita em. Rhod., Dausquejo ὑπὸ, Brodaeo παρὰ conjicientibus.

63. οἶος θ' C1; voluitne οἶος γ'? Quamquam eo non opus. Cfr. Ω. 573 et vid. Spitzner. *v. Gr. her.* p. 65. — ἴσαν A; corr. Rhod.

- Ἄργεῖοι δ' ἄρ' ἔδυσαν ἐν ἔντεσι· τῆλε δ' ἀπ' αὐτῶν
αἰγλή μαρμαίρεσκεν ἐς αἰθέρα μέχρ' ἰούσα·
καὶ ῥα θοῶς ἔκτοσθε πυλάων ἐβσεύοντο 70
πανσυδῆ νηράδεσσιν εἰκότες, αἶτε φέρονται
ταρφέες ἐκ νεφέων κρουεῖν ὑπὸ χεῖματος ὦρον·
ὡς οἴγ' ἔξεχέοντο πρὸ τείχεος, ὦρον δ' αὐτῆ
σμερδαλέη· μέγα δ' αἶα περιστεναχίζετ' ἰόντων.
Τρωῆς δ' εὖτ' ἐπύθοντο βοῆν καὶ λαὸν ἴδοντο, 75
θάμβησαν· πᾶσιν δὲ κατεκλάσθη κέαρ ἔνδον
πότμον οἰομένων· περὶ γὰρ νέφος ὡς ἐφαάνθη
λαὸς δυσμενέων· κανάχιζε δὲ τεύχεα φωτῶν
κινυμένων· ἄμοτον δὲ κονίσσαλος ὦρον ποδοῖν·
καὶ τότε ἄρ' ἦε θεῶν τις ὑπὸ φρένας ἔμβαλε θάρσος 80
Δηφόβῳ καὶ θῆκε μάλ' ἄτρομον, ἦε καὶ αὐτοῦ
θυμὸς ἐποτρύνεσκε ποτὶ κλόνον, ὄφρ' ἀπὸ πάτρης
δυσμενέων ἀλεγεινὸν ὑπ' ἔργει λαὸν ἐλάσση·
θαρσαλέον δ' ἄρα μῦθον ἐνὶ Τρώεσσιν ἔειπεν·
„ὦ φίλοι, εἰ δ' ἄγε θυμὸν ἀρήιον ἐν φρεσὶ θέσθε 85
μνησάμενοι, στονόεντος ὄσα πολέμοιο τελευτῆ

68. ἄρα δύσαν A, ἄρα δῦσαν Tychs. Lehrs.; correxi. — ἐν om. E1.

77 sq. „ex duobus unum facit E1 propter homoeoteleuton sic: πότμον οἰομένων· καναχίζετο δὲ τ. φ.“ TYCHS.

78. καναχίζετο A; corr. Rhod., sed καναχίζε male editum apud Tychs. Lehrs.

79. ἄμοτος A et vulgo; em. Spitzner. observ. p. 212 sq. — κονίσσαλος A et vulgo; corr. idem *ibid.* p. 144.

81. αὐτὸν A et vulgo praeter Lehrs., qui ex mea sententia *emendd.* p. 230 αὐτοῦ recepit. Provocavi ad Z, 438 sq.

ἢ ποὺ τίς σφιν ἐνισπε θεοπροπίων
εὖ εἰδώς,

ἢ νυ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει
καὶ ἀνώγει.

Qui vulgatum tuitus est Spitzner. observ. p. 213 multis locis nihil demonstravit, nisi quod nemini dubium est, verba hujuscemodi casu obiectivo jungi.

83. ἐλάσση A et vulgo praeter Lehrs., qui ἐλάσση recepit ex mea

sententia *emendd.* p. 230 sq. Demonstravi ibi nec Rhodomanni interpretationem („*ut a patria (repulsas) hostium copias neci daret*“), nec quam quis ex VII, 527 ἐναιρεῖν ἀφ' ἔρκειος confinjerit, ferri posse; contra rerum Trojanarum hoc in statu Deiphobo nihil amplius aut sperandum aut cupiendum fuisse, nisi ut ipsius virtute hostes undique moenia oppugnaturi *ab urbe* rursus *repellerentur*. Similes adduxi locos VII, 514 sq. VIII, 34. Oblocutus est Spitzner. *l. c.* p. 214 sq., qui novam protulit interpretationem: *ut infestum hostium exercitum procul a patria neci daret*, allatis V, 447. VIII, 100. V, 541. Nec magnopere differre videantur Homericæ, ut N, 227. E, 70. Tamen et nostro loco obscurum esset, cujus patria foret intelligenda, nec accuratius indicatus locus, quo caderent Achivi, simplici Deiphobi voto satis congrueret. Et cfr. II, 44 sq.

84 sq. contrahit E1 sic: θαρσαλέον δ' ἄρα μῦθον ἀρήιον etc.

85. εἰ δ' ἄρα A, εἰ ἄρα C1; em. Rhod.: „forte εἰ δ' ἄγε.“

ἄλγε' ἐπ' ἀνθρώποισι δορυκῆτοισι τίθησιν·
 οὐ γὰρ Ἀλεξάνδροιο πέλει περί μουνον ἀεθλος
 οὐδ' Ἐλενης, ἀλλ' ἔστι περὶ πτόλιός τε καὶ αὐτῶν
 ἠδ' ἀλόχων τεκέων τε φίλων γεραρῶν τε τοκῆων
 πάσης τ' ἀγλαΐης καὶ κτήσιος ἠδ' ἑρατεινῆς
 γαίης, ἣ με δαμέντα κατὰ κλόνον ἀμφικαλύψοι
 μᾶλλον, ἢ ἀθρήσαιμι φίλην ὑπὸ δούρασι πάτρην
 δυσμενέων· οὐ γὰρ τι κακώτερον ἔλλομαι ἄλλο
 πῆμα μετ' ἀνθρώποισιν οἴζυροῖσι τετύχθαι·
 τοῦνεκ' ἀπώσάμενοι στυγερόν δέος ἀμφ' ἐμὲ πάντες
 καρτύνασθ' ἐπὶ δῆρον ἀμείλιχον· οὐ γὰρ Ἀχιλλεὺς
 ζωὸς ἔθ' ἡμῖν ἄντα μαχήσεται, οὔνεκ' ἄρ' αὐτὸν
 πῦρ ὀλοὸν κατέδαψε· πέλει δέ τις ἄλλος Ἀχαιῶν,
 ὃς νῦν λαὸν ἔγειρεν, ἔοικε δὲ πάντ' Ἀχιλῆϊ·

* * * * *

μήτε τιν' ἄλλον Ἀχαιὸν ὑποτρομέειν περὶ πάτρης
 μαρναμένους· τῷ μὴ τι φεβώμεθα μῶλον Ἄρηος,
 εἰ καὶ πολλὰ πάροιθεν ἀνέτλημεν μογέοντες·
 ἢ οὔπω τόδε οἶδατ' ἀνὰ φρένας, ὡς ἀλεγεινοῖς
 ἀνδράσιν ἐκ καμάτοιο πέλει θαλίη τε καὶ ὄλβος,
 ἐκ δ' ἄρα λευγαλέων ἀνέμων καὶ χείματος αἰνοῦ
 Ζεὺς ἐπάγει μερόπεσσι δι' ἠέρος εὐδίου ἡμαρ,
 ἐκ τ' ὀλοῆς νούσοιο πέλει σθένος, ἐκ τε μόθοιο
 εἰρήνη; τὰ δὲ πάντα χρόνῳ μεταμείβεται ἔργα.“

ὡς φάτο· τοὶ δ' ἐς Ἄρηα μεμαότες ἐντύναντο

88. *μουνος* A et vulgo praeter Lehrs., qui ex Bonitii conjectura *μουνον* scripsit. Verum id esse loci probant a Spitznero l. c. p. 40 allati, quamquam ille non prorsus damnaturus erat vulgatam.

89. *πόλιός* A, *πόληος* E1 C1; corr. Rhod. — *αὐτῶν* A; tacite corr. Rhod.

92. *ἀμφικαλύψει* A, *ἀμφικαλύψοι* C1 e corr.; et ita em. Rhod.

95. *μέγ'* A; em. Rhod. — *ἀνθρώποισι* ex editione Rhodomaniana in ceteras omnes transiit.

100. *ἄγειρεν* A et vulgo; em. Pauw. — Sequentia cum hujus versus exitu non congruere primus sensit Pauw. imperite tamen conjiciens v. 101: *μήτε τιν' ἄλλον Ἀχαιῶν δεῖ τρομέειν* π. π. Tychs. e conjectura Heynii haec sic conflavit:

— — *ἔοικε δὲ μήτ' Ἀχιλῆα μήτε τιν' ἄλλον Ἀχαιὸν ὑποτρομέειν* etc.

quem secutus est Lehrs. Hoc vero modo inepte denuo Achillis inferri mentionem, quem sepultum esse antecedentibus erat dictum, dixi in *programm.* l. p. 18 sq. ibique ejusmodi versum excidisse monui:

ὃς νῦν λαὸν ἔγειρεν, ἔοικε δὲ πάντ' Ἀχιλῆϊ.

[*ἡμέας δ', εἰ καὶ ἔοικεν, ὁμῶς χρὴ μήτε τι κείνον*] *μήτε τιν' ἄλλον Ἀχαιὸν ὑποτρομέειν.*

101. *Ἀχαιῶν* A; corr. Rhod.

109. *ἔργω* A, „*ἔργω* sine i subscr. ex a correct.“ TYCHS.; *ἔργα* em. Rhod.

110. *ἐντύνοντο* hic et XI, 360 conjecit Wernick. *ad Tryph.* p. 350

- ἔσσυμένως· καναχή δὲ κατὰ πόλιν ἔπλετο πάντη
 μῶλον ἐς ἀλγινόεντα κορυσομένων αἰζηῶν·
 ἔνθ' ἄρα τῷ μὲν ἄκοιτις ὑποτρομέουσα κυδοιμὸν
 ἔντε' ἀποιχομένῳ παρενήνεε δακρυχέουσα·
 τῷ δ' ἄρα νήπιοι νῆες ἐπειγόμενοι περὶ πατρὶ 115
 τεύχεα πάντα φέρεσκον· ὃ δὲ σφισιν ἄλλοτε μὲν που
 ἄχυντ' ὀδυρομένοις, ὅτε δ' ἔμπαλι μειδιάσκει
 παισὶν ἀγαλλόμενος· κραδίη δὲ οἱ ἐν δαῖ μᾶλλον
 ὄρμαινεν πονέεσθαι ὑπὲρ τεκέων τε καὶ αὐτοῦ·
 ἄλλῳ δ' αὐτε γεραιὸς ἐπισταμένης παλάμησιν 120
 ἀμφετίθει μελέεσσι κακῆς ἀλκτῆρια χάρις
 πολλὰ παρηγορέων φίλον νῆα, μηδενὶ εἴκειν
 ἐν πολέμῳ, καὶ στέρνα τετυμμένα δείκνυε παιδὶ
 ταρφέα σήματ' ἔχοντα παλαιῆς δημοτῆτος.
 ἀλλ' ὅτε δὴ μάλα πάντες ἐν ἔντεσι θωρήχθησαν, 125
 ἄστεος ἐξεχέοντο μέγ' ἰέμενοι πολέμοιο.
 λευγαλέον· ταχέεσσι δ' ἔφ' ἰπήεσσι ὄρουσαν
 ἰπῆες· πεζοῖσι δ' ἐπέχραον ἔθνεα πεζῶν·
 ἄρμασι δ' ἄρμαθ' ἴκοντο καταντίον· ἔβραχε δὲ χθῶν
 ἐς μόθον ἐσσυμένων· ἐπαὔτεε δ' οἷσιν ἕκαστος 130
 κεκλόμενος· τοὶ δ' αἴψα συνήιον· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι
 τεύχε' ἐπεσμαράγγησε· μίγη δ' ἐκάτερθεν αὐτῇ
 λευγαλή· τὰ δὲ πολλὰ θοῶς ποτέοντο βέλεμνα
 βαλλόμεν' ἀμφοτέρωθεν· ὑπ' ἔγχεσι δ' ἀσπίδες ἀνδρῶν

ex VI, 116. XII, 574. XIII, 29. XIV, 346. 405, quibus locis recte quidem legitur imperfectum. Sed cur ideo aoristo, ubi quidem suam vim habet, bellum indicamus? Itaque miror et Spitznerum *observatt.* p. 126 Wernickio assensum esse, et *Lehrsium εντύνοντο* scripsisse.

114. ἐποιχομένῳ A; em. Rhod.; ἐπειγομένῳ conj. Brodaeus. — παρενήνεε A; παρενήνεε Tychsen. errore; corr. Spitzner. *manl.* p. 248.

117. ὀδυρομένους conj. Struv. min. *observatt.* p. 22 sq. Sed quidni pueri plorent, parente in bellum ruituro? — μειδιάσκειν A et vulgo; correxi.

118. δὲ οἱ δαῖ A, δὲ ἐν δαῖ E1, δὲ οἱ ἐν δαῖ VNV123 C1a; et ita corr. Rhod.

119. αὐτοῦ A et vulgo praeter *Lehrs.*; corr. Spitzner. *observatt.* p. 109.

121. μέλλεσι V. — ἀλκτῆρια A; corr. Dausq.

122. νῆα A; corr. Rhod. — Cfr. *Herm. Orph.* p. 746.

127. ἀργαλέον in marg. E1.

128. φωτῶν A et vulgo; πεζῶν em Rhod. Pauw. et pluribus commendavit Spitzner. *l. c.* p. 215 sq.

131. ἀνά A; corr. Rhod.

132. μίγη A et vulgo praeter *Lehrs.*, qui μίγη scripsit, quod et ego conjeci *emendd.* p. 231 et occupaverat Struv. major in *programm.* I, p. 12. Cfr. Spitzner. *l. c.* p. 216.

134. ἔγγεσι A et vulgo praeter *Lehrs.*, qui ἔγγεσι scripsit ex mea emendatione *l. c.* p. 232. Vid. Spitzner. *l. c.* p. 217, qui jam Rhodomannum vertendo idem indicasse monuit. Cfr. E, 26 νισσομένων ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν.

- θεινόμεναι κτυπέεσκον ἀάσχετον, αἶ δ' ὑπ' ἀκόντων 135
 καὶ ξιφέων· πολέες δὲ καὶ ἀξίνησι θοῆσιν
 ἀνέρες οὐτάζοντο· φορύνετο δ' ἔντεα φωτῶν
 αἵματι. Τρωιάδες δ' ἀπὸ τείχεος ἐσκοπίαζον
 αἰζηῶν στονόεντα μόθον· πάσησι δὲ γνῖα
 ἔτρεμεν εὐχομένησιν ὑπὲρ τεκέων τε καὶ ἀνδρῶν 140
 ἠδὲ κασιγνήτων· πολιοὶ δ' ἅμα τῆσι γέροντες
 ἔζοντ' εἰσορόωντες· ἔχον δ' ὑπὸ χεῖρεσι *
 * * * ἔδον δ' ὑπὸ πένθεσι θυμὸν
 παίδων ἀμφὶ φίλων· Ἐλένη δ' ἐν δώμασι μίμνεν
 οἴη ἅμ' ἀμφιπόλοισιν· ἔρουκε γὰρ ἄσπετος αἰδώς.
 οἱ δ' ἄμοτον πονέοντο πρὸ τείχεος· ἀμφὶ δὲ Κῆρες 145
 γήθεον· οὐλομένη δ' ἐπαῦτεεν ἀμφοτέροισι
 μακρὸν Ἔρις βοόωσα· κόνις δ' ἐρουθαίνεται λύθρῳ
 κτεινομένων· ὀλέκοντο δ' ἀνὰ κλόνον ἄλλοθεν ἄλλος.
 ἔνθ' ἄρα Δηίφοβος κρατερόν κτάνεν ἠμιοχῆα
 * Ἴππασίδην, ὃ δ' ἀφ' ἄρματος αἰψηροῖο 150
 ἤριπεν ἀμφὶ νέκυσβιν· ἄχος δὲ οἱ ἔσχεν ἀνακτα·
 δείδιε γὰρ, μὴ δὴ μιν ἐφ' ἠνῖα χεῖρας ἔχοντα
 υἱὸς εὖς Πριάμοιο κατακτείνησι καὶ αὐτόν·
 ἀλλὰ οἱ οὐκ ἀμέλησε Μελάνθιος· ἀλλ' ἐπὶ δίφρον
 ἄλτο θοῶς, ἵπποισι δ' ἐκέκλετο μακρὰ τινάσσων 155
 εὐλήρ', οὐδ' ἔχε μάστιγ, ἔλαννε δὲ δούρατι θείνων·
 καὶ τοὺς μὲν Πριάμοιο παῖς λίπεν, ἴκετο δ' ἄλλων

142. ἔχον δ' ὑπὸ χεῖρεσι θυμὸν
 sine lacuna A; „forte ἔδον δ' ὑπὸ
 κήδεσι θ.“ RHOD. ἔχον δ' ὑπὸ
 κήδεσι Brod., ἔχον δ' ὑπὸ χεῖ-
 ροσι Dausq. conj., quorum poste-
 rius Pauw. probat, tum vulgatae
 explicandae periculum facit: *habe-
 bant in manibus animum et fidu-
 ciam propter caram sobolem*; „quas
 ineptias multis verbis magis etiam
 obscuravit. Tychs. et Lehrs. Bro-
 daeum secuti sunt. Lacunam esse
 fere hoc modo explendam:

— — — ἔχον δ' ὑπὸ χεῖρεσι
 [γούνα
 ἀμφιπεριπλέξαντες]· ἔδον
 δ' ὑπὸ πένθεσι θυμὸν

dixi in *programm. l. p. 19. De illo
 sedentium lugubri habitu vid. ad
 XIV, 386.*

143. ἐνὶ A et vulgo; correxi.

144. ἅμ' om. A; supplevit Rhod.

149. κτάνεν A, κτάνεν E1; et ita
 corr. Rhod.

150. Versus in omnibus libris mu-
 titus; in C1 post Ἴππασ. spatium.
 „Deest proprium nomen, quale est
 Νέστορος aut simile. Supra VI, 562
 Alcimedea Ajacis Oilei amicus in-
 terfecit a partibus Trojanorum auri-
 gam Πάμμονος Ἴππασίδην.“ RHOD.
 Hinc recte initio versus lacunae si-
 gnum posuit Tychs.; Dausq. ex v. 156
 male conj. Ἴππασίδην Εὐκλήρον.

151. ἔχεν E1. — „Rhod. ex Ba-
 sil. dedit εἶχεν.“ PAUW.

152. δῆρον A; „δὴ μιν aut δηρόν.“
 RHOD. Prius recte praetulerunt.

153. κατακτείνησι A.

156. Εὐκλήρον δ' ἔχε A, εὐλή-
 ρου δ' ἔχε V, εὐλήρ', οὐδ' ἔχε
 NV3E1; et ita em. Rhod. addens:
 „Nomine isto Homerus semel utitur
 Il. Ψ, v. 481.“ Cfr. ad IV, 508.

- ἐς πληθύν· πολέεσσι δ' ὀλέθριον ὤπασεν ἦμαρ
 ἔστυμένως· ὀλοῇ γὰρ ἀλίγκιος αἶεν ἀέλλη
 θαρσαλέως δηιοῖσιν ἐπώχετο· τοῦ δ' ὑπὸ χερσὶ
 μυρῖοι ἐκτείνοντο· πέδον δ' ἐστεινέτο νεκρῶν· 160
 ὡς δ' ὅτ' ἀν' οὔρεα μακρὰ θορῶν εἰς ἄγκρα βήσσης
 δρυτόμος ἐγκονέων νεοθηλέα δάμναται ὕλην,
 ἀνθρακας ὄφρα κάμησι κατακρύψας ὑπὸ γαῖαν
 σὺν πυρὶ δούρατα πολλά· τὰ δ' ἄλλοθεν ἄλλα πεσόντα 165
 πρῶνας ὑπερθε κάλυψαν, ἀνὴρ δ' ἐπιτέρπεται ἔργῳ·
 ὡς ἄρα Δηϊφόβοιο θοῆς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιοὶ
 ἰλαδὸν ὀλλύμενοι περικάππεσον ἀλλήλοισι·
 καὶ ῥ' οἱ μὲν Τρῶεσσιν ὀμίλεον, οἱ δ' ἐφέβοντο
 εὐρὺν ἐπὶ Ξάνθοιο ῥόον· τοὺς δ' ὕδατος εἶσω 170
 Δηϊφοβος συνέλασσε καὶ οὐκ ἀπέληγε φόνοιο·
 ὡς δ' ὀπότη' ἰχθυόεντος ἐπ' ἠόσιν Ἑλλησπόντου
 δίκτυον ἐξερούωσι πολύκμητοι ἀλιῆες
 κολπωθὲν ποτὶ γαῖαν, ἔσω δ' ἀλὸς εἰσέτ' ἐόντος 175
 ἐνθόρη αἰζηὸς γναμπτὸν δόρυ χερσὶ μεμαρπῶς
 αἰνὸν ἐπὶ ξιφίησι φέρειν φόνον * *
 * * * * ἄλλοθεν ἄλλον
 δάμναται ὄν κε κίχησι, φόνῳ δ' ἐρυθαίνεται ὕδωρ·
 ὡς τοῦ ὑπαὶ παλάμησι περὶ Ξάνθοιο ῥέεθρα
 αἵματι φοινίχθησαν, ἐνεστεινόντο δὲ νεκροί.
 οὐδὲ μὲν οὐδ' ἄρα Τρῶες ἀναιμωτὶ πονέοντο, 180
 ἀλλὰ σφραγς ἐδάϊζεν Ἀχιλλέος ὄβριμος υἱὸς
 ἄμφ' ἄλλησι φάλαγξι· Θέτις δὲ που εἰσοροῶσα
 τέρεπεί' ἐφ' υἱωνῶ, ὅσον ἄχνητο Πηλείωνι·

159. ἐναλίγκιος AV; tacite em. Rhod.

160. ἐπεύχετο A, ἐπέρχετο VE1C1; „ἐπέρχετο vel ἐπώχετο.“ RHOD. Prius male praetulit Tychs., alterum reposuit Lehrs. monitus a Spitznero *manf.* p. 244 sq.

162. Cfr. Spitzner. *observ.* p. 141.

165. μακρὰ A et vulgo, πολλά V, quod reposui propter v. 161 μυρῖοι ἐκτείνοντο et v. 168 ἰλαδὸν ὀλλύμενοι.

171. συνέλασσε A; corr. Rhod.

174. ἐόντας A; em. Rhod.

176. ξιφίεσσι C1. — φέρει φ., ἄλλοθεν δ' ἄ. A sine lacuna; φέρειν vel φέρων conj. Pauw., ἄλλοθε δ' ἄ. Rhod., quod ipsum et su-

pra φέρων recepp. Tychs. Lehrs. Sed inaudita est forma ἄλλοθε, nec in hac quidem locutione ἄλλοθε usitatum: vid. ad VIII, 333. Accedit quod insiliendi et trucidandi laborem in hac comparatione accurate distinctum esse variati modi ostendunt. Itaque vix dubitari poterat, quin hic quoque defectus subesset. Alius fortasse conjecisset:

αἰνὸν δὲ ξιφίησι φέρων φόνον
 ἄλλοθεν ἄλλον.

177. κίχησι A. — ἐρυθαίνεται V.

179. νεκροῖς conj. Pauw.

181. ἀλλὰ σφραγς A et vulgo; cor-
 rexi. — ὄβριμος A hic quidem.

- τοῦ γὰρ ὑπὸ μελίῃ πουλὺς στρατὸς ἐν κοινήσιν
πίπτειν ὁμῶς ἵπποισιν· ὃ δ' ἐσπόμενος κερᾶϊζεν· 185
ἐνθ' Ἀμίδην ἐδάϊξε περικλυτόν, ὅς ῥά οἱ ἵππῳ
ἐξόμενος συνέκυρσε καὶ οὐκ ἀπόνητ' ἐρατεινῆς
ἵππασίης· δὴ γὰρ μιν ὑπ' ἔργει τύψε φαιενῶ
ἐς νηδύν· αἰχμὴ δὲ ποτὶ ῥάχιν ἐξεπέρησεν·
ἔγκατα δ' ἐξεχύθησαν· ἔλεν δὲ μιν οὐλομένη Κῆρ 190
ἐσσυμένως ἵπποιο θοοῦ παρὰ ποσσὶ πεδόντα.
εἶλε δ' ἄρ' Ἀσκάνιον τε καὶ Οἶνοπα, τὸν μὲν ἐλάσσας
δουρὶ μέγα στομάχοιο ποτὶ στόμα, τὸν δ' ὑπὸ λαιμόν,
καίριος ἐνθα μάλιστα πέλει μόρος ἀνθρώποισιν.
ἄλλους δ' ἔκτανεν αἰέν, ὅσους κίχε· τίς κεν ἐκείνους 195
ἀνδρῶν μυθήσαιο, κατὰ κλόνον ὅσσοι ὄλοντο
χερσὶ Νεοπτολέμοιο; κάμεν δὲ οἱ οὔποτε γυῖα·
ὡς δ' ὀπότην αἰζηῶν τις ἀγρῶ ἐνὶ τηλεθάοντι
πᾶν ἤμαρ κρατερῆσι πονησάμενος παλάμησιν
ἐς γαῖαν κατέχευεν ἀπείρονα καρπὸν ἐλαίης 200
ῥάβδῳ ἐπισπέρχων, ἐκάλυψε δὲ χῶρον ὑπερθεῖν·
ὡς τοῦ ὑπαὶ παλάμησιν κατήριτε πουλὺς ὄμιλος.
Τυδείδης δ' ἐτέρωθεν ἐϋμελῆς τ' Ἀγαμέμνων
ἄλλοι τ' ἐν Δαναοῖσιν ἀριστῆες πονέοντο
προφρονέως ἀνὰ δῆριν ἀμείλιχον· οὐδὲ μὲν ἐσθλοῖς 205
Τρώων ἠγεμόνεσσι δέος πέλεν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
ἐκ θυμοῖο μάχοντο καὶ ἀνέρας αἰέν ἔρουν
χαζομένους· πολέες γε μὲν οὐκ ἀλέγοντες ἄνακτων
ἐκ πολέμοιο φέβοντο μένος τρομέοντες Ἀχαιῶν.

186. ἵππων A; ἵππῳ em. Pauw., qui etiam ἵππον tentat.

193. μετὰ A, κατὰ E1; μέγα em. Rhod.

195. ἐκτανεν, ὅσους A manco versu; „ubique lacuna.“ SCHOW.; ὅσους C1. „ἄλλους δ' ἐκτανεν αὐθις vel αἰέν, vel ἄλλους δ' αὐτ' ἐκτεινεν, ὅσους.“ RHOD. Brod. ἄ. δ' ἔ. ἄνδρας, Dausq. ἄ. δ' ἄλλοτε κτείνεν, Pauw. ἄ. δ' ἔ. πάντας conjecerunt. Ex Rhodomannianis αὐθις recepit Tychs., αἰέν recipiendum fuisse monui in *emendat.* p. 232, quod secutus est Lehrs. — Pauw. ἐκάστιους vel ἐκαστον propter sequentem genitivum conjecit. Sed recte Rhod.: „quisnam illos enumeret, in conflictu virum quot

neci dati fuerint;“ neque debebam ego l. c. τίς cum ἀνδρῶν jungere.

199. πανῆμαρ A; corr. Tychs. — „Notabile et hic de oleis.“ HEYN.

201. Ne quis ἐνερθε tentet, recte Rhod. vertit: „loci superficiem operit.“ Cfr. E, 503. Ω, 797. ξ, 476. π, 47. υ, 2.

202. οὔ A, τοῦ E1C1; et ita corr. Rhod.

203. ἐϋμελῆς A, ἐϋμυ. E1; et ita corr. Pauw.

208. δέγε οὐκ A, δὲ οὐκ C1, δ' οὐκ VE1; δὲ καὶ οὐκ conj. Rhod., recepit Tychs. Lehrs., retinet Gerhard. *lectl. Ap.* p. 219; δὲ οἱ οὐκ olim volebat Herm. *Orph.* p. 808; γε μὲν οὐκ ἄρος: vid. ad IV, 568.

ὄψε δ' ἄρ' εἰδενόησε περὶ προχοῆσι Σκαμάνδρου 210
ὄλλυμένους Δαναοὺς κρατερὸς πάϊς Αἰακίδαο
αἶν ἐπασδυτέρους· λίπε δ' οὐς πάρος αὐτόθ' ἔναιρε,
φεύγοντας ποτὶ ἄστν, καὶ Ἀντομέδοντι κέλευε
κεῖσ' ἐλάαν, ὄθι πουλὺς ἐδάμνατο λαὸς Ἀχαιῶν·
αὐτὰρ ὄγ' αἰψ' ἐπίθῃσε καὶ ἀθανάτων μένος ἵππων 215
σεύεσκεν μάστιγι ποτὶ κλόνον· οἱ δ' ἐπέτοντο
ρίμφα διὰ κταμένων κρατερὸν φορέοντες ἄνακτα·
οἶος δ' ἐς πόλεμον φθισίμβροτον ἔρχεται Ἄρης
ἐμβεβαῶς ἵπποισι, περιτρομέει δ' ἄρα γαῖα
ἐσδυμένου, καὶ θεῖα περὶ στέρνοισι θεοῖο 220
τεύχε' ἐπιβρομέουσιν ἴσον πυρὶ μαρμαίροντα·
τοῖος Ἀχιλλῆος κρατεροῦ πάϊς ἦεν ἄντην
ἐσθλοῦ Δημόβοιο· κόνις δ' ἐπαίρειτο πολλῇ
ἵππων ἀμφὶ πόδεσσιν· ἰδὼν δέ μιν ἄλκιμος ἀνὴρ
Ἀντομέδων ἐνόησεν, ὅτις πέλεν· αἰψα δ' ἄνακτι 225
τοῖον ἔπος κατέλεξε περικλυτὸν ἄνδρα πιφαύσκων·
,,ὦ ἄνα, Δημόβοιο πέλει στρατὸς ἡδὲ καὶ αὐτός,

* * * * *

σεῖο πάροιθε τοκῆος ὑπέτρεμε· νῦν δέ οἱ ἐσθλὸν

210. ἐνόησε V. — Καμάνδρου A, Σκαμάνδρου VC2; in C1 σ erasum; „Σκαμάνδρου, qui tamen a κάμνειν et ἄνδρας nomen accepit.“ RHOD. Homericæ forma præferenda fuit ei, qua Nonnus uti consuevit.

212. αὐτὸς A et vulgo, cujus vocabuli ineptias paullum obscuravit Rhodomanni interpretatio: „quibus antea trucidandis instabat.“ Certe si Neoptolemi persona pronomine illo efferretur, alio loco ab aliis Graecis Trojanos trucidari consentaneum esset. Sed contra ad Scamandri ripas illi a Deiphobo vexantur. Quod scripsi, commendant Homericæ E, 847. K, 273. 443 et alia. — ἔναιρειν A et vulgo; correxi.

213. πρὸ τι A; προτὶ vulgo. — κέλευεν A et vulgo; correxi.

215. αἰψα πίθῃσε A et vulgo; correxi.

219. γαῖα A, γαῖα VNV3 E1a; et ita em. Rhod.

221. τεύχη A et vulgo; correxi.

222. θρασὺς C2, sed in marg. γρ. κρατεροῦ.

225. ὅστις A, ὅ,τις C1; et ita corr. Rhod.

226. πιφαύσκων A, corr. Tychs. monitus ab Heynio. — De simplici personae accusativo juncto cum verbis sentiendi et declarandi vid. K, 478. Apoll. Rhod. II, 959. III, 352. 406. 1074. 1097. IV, 262. 1076. Callim. II, 65. Nonn. I, 57. IV, 191. 193. 320. VI, 55. 80. VII, 158. IX, 321. X, 212. XVII, 274. XVIII, 3. 5. 34. XXIX, 24.

227. ἀναξ A, ἄνα VNV3 E1a; et ita corr. Rhod.

228. In A haec sic continuantur: Δημόβοιο πέλει στρατὸς, ἡδὲ καὶ αὐτὸς Σεῖο πάροιθε τοκῆος ὑπέτρεμε, quod cum Rhod. vertit: „Deiphobi (iste) globus est. At ipse etiam parentem tuum antea expavit;“ legisse videtur ὅς δὲ καὶ αὐτός. Eo paullo melius Brod. ἡδὲ καὶ αὐτὸς cum antecedentibus junxit et tum scripsit σεῖο πάροιθε τοκῆ' ὅς ὑπέτρεμε, quod recepp. Tychs. Lehrs. Quem apostrophum hic quidem inelegantem et paene intolerabilem dixi in *programm. I.*

ἢ θεὸς ἢ δαίμων τις ὑπὸ κραδίην βάλε θάρσος.“

ὡς ἄρ' ἔφη· ὃ δ' ἄρ' οὔτι προσέννεπεν, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον 230
ἵππους ὀτρύνεσκεν ἑλαυνέμεν, ὄφρα τάχιστα
ὀλλυμένοις Δαναοῖσιν ἀεικέα πότμον ἀλάλκοι.
ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀφίκοντο μάλα σχεδὸν ἀλλήλοισι,
δὴ τότε Δηϊφοβὸς μάλα περ χατέων πολέμοιο
ἔστη, ὅπως πῦρ αἰνόν, ὅθ' ὕδατος ἐγγὺς ἵκηται· 235
θάμβεε δ' εἰσορόων κρατερόφρονος Αἰακίδαο
ἵππους ἠδὲ καὶ νῆα πελώριον, οὔτι τοκῆος
μείονα· τοῦ δ' ἄρα θυμὸς ὑπὸ φρεσὶν ὀρμαίνεσκεν
ἄλλοτε μὲν φεύγειν, ὅτε δ' ἀνέρος ἅντα μάχεσθαι·
ὡς δ' ὅτε σῦς ἐν ὄρεσσι νεηγενέων ἀπὸ τέκνων 240
θῶας ἀποσσεύησι, λέων δ' ἐτέρωθι φανείη
ἐκποθεν ἐσσύμενος, τοῦ δ' ἴσταται ἄσπετος ὀρμῇ
οὔτε πρόσω μεμαῶτος ἔτ' ἐλθέμεν οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω,
θήγξει δ' ἀφριόωντας ὑπὸ γναθμοῖσιν ὀδόντας·
ὡς υἱὸς Πριάμοιο σὺν ἄρμασι μίμνε καὶ ἵπποις 245
πορφύρων φρεσὶ πολλὰ καὶ ἀμφαφύων δόρον χερσὶ·
τὸν δ' υἱὸς προσέειπεν ἀμειλίχτου Ἀχιλλῆος·

„Πριαμίδη, τί νυ τόσσον ἐπ' Ἀργείοισι μέμηνας
χειροτέροισι, οἳ σεῖο περιτρομέοντες ὀμοκλήν 250
φεῦγον ἐπεσσυμένοιο, σὺ δ' ἔλπεο πολλὸν ἄριστος
ἔμμεναι; ἀλλὰ σοὶ εἶπερ ὑπὸ κραδίη μένος ἐστίν,
ἡμετέρης πείρησαι ἀνὰ κλόνον ἀσχέτου αἰχμῆς.“

ὡς εἰπὼν οἴμησε λέων ὡς ἄντ' ἐλάφοιο
ἐμβεβαῶς ἵπποισι καὶ ἄρμασι πατρὸς ἑοῖο·

p. 19, ibique p. seq. lacunam videri dixi ita fere explendam esse:

[ὅς ῥ' ἀμφ' Ἑκτορα δῖον
ὄμως κράτος ἠδὲ καὶ
ἔγχος]

σεῖο πάροιθε τοκῆος ὑπέτρεμε.

Addidi: „Fortasse Automedon Achilles auriga extremum Hectoris cum Achille certamen respicit, ad quod Hectorem Minerva concitavit Deiphobi formam induta. Auriga illius rei nescius Deiphobum ipsum Hectore deserto fugisse arbitratur.“

230. τὸν δ' ἄρα οὔτι προσέειπεν A, τὸν δ' ἄρ' οὔτι προσέννεπεν E1,

τὸν δ' οὔτι προσέειπεν C1; τὸν δ' οὔτι προσέννεπεν em. Rhod., re-

cepp. Tychs. Lehrs. Sed quod ego posui, propius ad librorum lectionem accedit.

231. ὀτρύνεσκεν A et vulgo; corr. Lehrs.

238. ὀρμαίνεσκεν A et vulgo; corr. Lehrs.

241. ἀποσσεύησι A; corr. Tychs. — ἐτέρωθε Lehrs., forma suspecta, quam jam rejeci in *rec. l.* p. 79.

248. μέμηνας A et Tychs.; corr. Lehrs.

250. ἤλπεο A et vulgo; corr. Spitzner. *observatt.* p. 217.

251. ἀλλὰ σοὶ A et vulgo; corr. Lehrs. — κραδίη A; tacite corr. Rhod.

252. ὀρμῆς A, αἰχμῆς E1, quod recepit Tychs. provocans ad VIII, 159.

καὶ νύ κέ μιν τάχα δουροὶ σὺν ἠνιόχῳ κατέπεφνεν, 255
 εἰ μὴ οἱ μέλαν αἶψα νέφος κατέχευεν Ἀπόλλων
 ἔκποθεν Οὐλύμποιο καὶ ἐξ ὀλοοῖο μόθοιο
 ἦρπασε, καὶ μιν ἔθηκε ποτὶ πτόλιν, ἦχι καὶ ἄλλοι
 Τρωῆς ἴσαν φεύγοντες· ὃ δ' ἐς κενεὸν δόρου τύψας
 Πηλείδαο πάϊς τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπεν. 260

„ὦ κύνον ἐξήλυξας ἐμὸν μένος· οὐδὲ σοὶ ἀλκὴ
 ἰεμένῳ περ ἄλαλκε, θεῶν δέ τις ὅς σ' ἐκάλυψε
 νύκτα βαλὼν καθύπερθε, καὶ ἐκ κακότητος ἐρούσσας
 * * * * * ἔρουξεν.“

ὥς ἄρ' ἔφη· δνοφερόν δὲ νέφος καθύπερθε Κρονίων

259. ἴσαν conj. Spitzner. *mant.* p. 216 sq., quo hic quidem facile carebimus. — κενεὴν A et vulgo; κενεὸν ego scripsi ex IV, 359. Cfr. ad v. sq. — δουροὶ ex N, 529. Y, 462 et Quint. XI, 56, qui locus ipse mutari debebat, conj. Bonit. *l. c.* p. 1238, recepitque Lehrs. Sed τύπτειν cum h. l. idem fere sit atque πάλλειν, ut similiter infra X, 61 dictum πάλλε δὲ λοίγιον ἔγχος ἐς ἠέρα, recte cum quarto casu hastae vibratae jungi potuisse docui in *emendatt.* p. 232. Vid. I, 256 ἐλάσας δόρου. II, 446 ἔγχος — βεβλημένον ex M, ubi cfr. not.; Nonn. XXXII, 196 πεπαρμένον ἔγχος; idem XXXIX, 316 de sagitta ἄλλος ἦν προτόνοισι πεπαρμένος. Hinc satis defenditur, quod IV, 558 sq. scripsi ἰμάσθλην — πεπληγῶς, quoniam ibi sermo de flagello *agitato*. Cfr. Eurip. Or. 1476 sq. παίειν λαιμὸν ἐμελλεν εἶσω μέλαν ξίφος.

260. ἠέρα II. π. τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπεν A; „expunge τοῖον vel hoc retento ἠέρα. Quod tamen nolum.“ RHOD. Pauw. aut ἠέρα Πηλείδης τ. π. μ. ἔ. aut ἠέρα παῖς Πηλείδου ἔειπε τοῖον ποτὶ μῦθον conj., exagitatus eo nomine a *Dorvill.* vann. crit. p. 381, qui et *l. c.* et p. 590 potius μῦθον omittendum putat. Sed vid. ad I, 99. Tychs. ἦ. II. π. τοῖον φάτιο μῦθον ex C1 scripsit, allatis II, 389. IX, 312. XII, 24. 219. XIII, 468. Rectius ἠέρα omisit Lehrs.: modo v. antecedente κενεὸν scripsisset.

261. κύνων A, κύνον E1; et ita corr. Rhod. — οὐδέ σοι A; correxi.

262. ὄσσ' ἐκάλυψε A et vulgo; em. Hermann. *l. c.* p. 263. Vid. ad v. 264 Spitzner. *observatt.* p. 219 ὄσσε κάλυψε corrigebat.

263. ἐρούξας AE1C12, ἔρουξεν M1, sine ullo defectus indicio.

264. om. AVE1C12 et, ut videtur ceteri cdd. omnes praeter unum N, ex quo additus est. Hinc locus multis dubitationibus obnoxius fuit. — „σὲ δ' ἐκ κακότητος ἐρούσσας. Hic autem aliquid deesse, cum hiet narratio, manifestum est. Expleri tamen hiatus iste potest, si pro ἐρούξας, quod alias vitiatum est, restituitur ἔρουσσειν. Et mox pro εὔτ', ὡς δ' ὀμίχλην. In tertio autem inde versus initio Τρωῆας δ' δ' εἰσενόησεν. Ad hanc igitur castigationem qualemcunque interpretatio conformata est. Quod aequus lector boni consulat.“ RHOD. In ejus conjectura ex omni parte acquiescere videtur Spitzner. *observatt.* p. 219, quamquam ea praesertim in loco lacunoso satis dubia est neque omni ex parte satisfacit; ἐρούξας retinuerunt Tychs. Lehrs. Recte Hermann. *l. c.* intellexit, non Neoptolemi oculos sed ipsum Deiphobum tenebriosa nube ab Apolline contegi. Ejus emendatione igitur recepta locum fere ita a Quinto exornatum esse putavi in *emendatt.* p. 20:

— — — θεῶν δέ τις ὅς σ' ἐκάλυψε
 νύκτα βαλὼν καθύπερθε καὶ ἐκ
 κακότητος ἐρούσσας,
 [σεῖο φρυγοπτολέμοιο κακὰς
 ἀπὸ κῆρας] ἔρουξεν.

εὐτ' ὀμίχλην διέχευε· λύθη δ' εἰς ἡέρα μακρὴν· 265
 αὐτίκα δ' ἐξεφάνη πεδίου καὶ πᾶσα περὶ χθῶν·
 Τρωᾶς δ' εἰσενόησεν ἀπόπροθι πολλὸν ἔοντας
 Σκaiῆς ἀμφὶ πύλησιν· ἔβη δ' ἄρα πατρὶ ἑοικῶς
 ἀντία δυσμενέων οἳ μιν φοβέοντο κίοντα·

ἦντε κῦμ' ἀλεγεινὸν ἐπεσσύμενον τρομέουσι 270
 ναῦται, ὅ τ' ἐξ ἀνέμοιο διεγρόμενον φορέηται
 εὐρὸν μάλ' ὑψηλὸν τε, μέμνηε δὲ λαίλαπι πόντος·
 ὡς τοῦ ἐπερχομένουιο κακὸν δέος ἄμφεχε Τρωᾶς·
 τοιοῦν δ' ἔκφατο μῦθον ἐποτρύνων ἐτάροισι·

„κλῦτε φίλοι καὶ θάρσος ἐνὶ στήθεσσι βάλεσθε 275
 ἄτρομον, οἷον ἔοικε φορήμεναι ἀνέρας ἐσθλοὺς
 νίκην ἱεμένους ἐρικυδέα χερσὶν ἀρέσθαι
 καὶ κλέος ἐκ πολέμοιο δυσηχέος· ἀλλ' ἄγε θυμὸν
 παρθέμενοι πονεώμεθ' ὑπὲρ μένος, εἰσόκε Τροίης
 πέρωσωμεν κλυτὸν ἄστυ καὶ ἐκτελέσωμεν ἑέλδωρ· 280
 αἰδῶς γάρ, μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον ἔνθα μένοντας
 ἔμμεναι ἀπρήκτους καὶ ἀνάγκιδας, οἷα γυναικάς·
 τεθναίνην γὰρ μᾶλλον ἢ ἀπτόλεμος καλεοίμην.“

ὡς φάτο· τοὶ δ' ἔτι μᾶλλον ἐς Ἄρεος ἔργον ὄρουσαν 285
 θαρσαλέως, Τρώεσσι δ' ἐπέδραμον· οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ
 προφρονέως μάραντο περὶ πτόλιν, ἄλλοτε δ' αὐτε
 ἔντοσθεν πυλέων ἀπὸ τείχεος· οὐδ' ἀπέληγε
 δεινὸς Ἄρης, Τρώων μὲν ἐελδομένων ἀπερούξαι
 δυσμενέων στρατὸν αἰνόν, εὐσθενέων δ' Ἀργείων
 ἄστυ διαπραθέειν· ὀλοή δ' ἔχε πάντας οἰζύς. 290

καὶ τότε δὴ Τρώεσιν ἀρηγέμεναι μενεαίνων 295
 ἔκθορον Οὐλύμποιο καλυψάμενος νεφέεσσι
 Αἰητοῖδης· τὸν δ' αἶψα θαυὰ φορέεσκον ἄελλαι
 τεύχεσι χρυσείοισι κεκασμένον· ἀμφὶ δὲ μακρὰ
 μάρμαιρον κατιόντος ἴσον στεροπῆσι κέλευθοι·

265. εἴτ' ὀμίχλην conj. Pauw.

266. πέρι A.

272. μέμνηε A et vulgo; corr. Lehrs.

276. ἄνδρας ἐσθλοὺς A; ἄνδρας ἐσθλοὺς tacite edidit Rhod., ἀνέρας ἐσθλοὺς corr. Pauw.

279. τροίην A; em. Rhod.

281. ἐνθάδε A, ὧδε C1; „ἐνθα μένοντας vel ἐνθάδ' ἔοντας.“ RHOD. Illud receperunt Tychs. Lehrs., recte propter sequens ἔμμεναι, quamquam

B, 343 et Tryphiod. 124 legitur ἐνθάδ' ἔοντας.

287. ἔντοσθεν A, ἔντοσθεν E1C1; et ita Rhod. vertendo intra et Pauw.— ἄπο A.

288. δεινὸς ἀνῆρ A, δεινὸς Ἄρης C1; „magis quadrat Ἄρης.“ RHOD.

289. τ' Ἀργείων A, δ' Ἀργείων C1; et ita corr. Rhod.

295. ἴσον A, ἴσον C1; et ita corr. Pauw.

ἀμφὶ δὲ οἱ γωρυτὸς ἐπέκτυπεν· ἔβραχε δ' αἰθῆρ
 θεσπέσιον καὶ γαῖα μέγ' ἴαχεν, εὐτ' ἀκάμαντας
 θῆκε παρὰ Ξάνθοιο ῥόον πόδας· ἐκ δ' ἐβόησε
 σμερδαλέον, Τρωσὶν δὲ θράσος βάλε, δεῖμα δ' Ἀχαιοῖς
 μίμνειν αἵματόεντα κατὰ κλόνον· οὐδ' Ἐνοσίχθων
 300 ὄβριμος ἠγνοίησε· μένος δ' ἐνέπνευσεν Ἀχαιοῖς
 ἤδη τειρομένοισι· μάχη δ' αἰδηλὸς ἐτύχθη
 ἀθανάτων βουλῆσιν· ὄλοντο δὲ μυρία φῦλα
 αἰζηῶν ἐκάτερθε· κοτεσσάμενος δ' ἄρ' Ἀπόλλων
 305 Ἀργείοις ὤρμαινε βαλεῖν θρασὺν υἱ' Ἀχιλλῆος
 αὐτοῦ, ὅπου καὶ πρόσθεν Ἀχιλλέα· τοῦ δ' ἄρα θυμὸν
 οἰωνοὶ κατέρουκον ἀριστερὰ κεκλήγοντες,
 ἄλλα τε σήματα πολλὰ· χόλος δὲ οἱ οὐκέτ' ἔμελλε
 πεῖθεσθαι τεράεσσι· τὸ δ' οὐ λάθε Κυανοχαίτην·
 * * * * *

ἤερι θεσπεσίῃ κεκαλυμμένος· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ 310
 νισσομένοιο ἄνακτος ἔρεμνὴ κίνυτο γαῖα·
 τοῖον δ' ἔκφατο μῦθον ἐελδόμενός μιν ἐρύξαι·

297. ἔνθ' A et vulgo; εἴτ' conjeci in emendatt. p. 233: „terra ingemuit, cum Apollo pedes in solo sistebat; non tantum ea terrae particula contremuit, cui ille imponebat vestigium.“

298. ἐκ δ' ἐβόησε et

299. σμερδαλέον· τρώεσσι δὲ θάσσος βάλε A, σ., τρωσὶν δὲ θράσος βάλε C1, quod ipsum retenta v. antecedente A scriptura et Pauw. invenit et ego commendavi in emendatt. l. c. et rec. Lehrs., cum Tychs. ex Rhod. conj. ἐκ δὲ βοήσας σ. Τρώεσσι θράσος βάλε dedisset.

301. ὄβριμος A. — ἐπέπνευσεν errore Tychs., quod corr. Spitzner. mant. p. 248 sq.

307. „Mirum Apollinem hic aurgurio absterreri; tractum hoc ab humana superstitione.“ Tychs. — κατέλιπον A, κατέλειπον e corr. C1, κατέρουκον VE1; et ita em. Rhod. — κεκλήγοντες A et vulgo; κεκλήγοντες conj. Rhod., quod recepi; vid. ad XII, 58.

308. τε οἱ A, οἱ om. C1, sed in rasura; „οἱ supervacuum.“ RHOD.— Cum ira non videretur portentis obedire posse, Spitzner. l. c. p. 97 sq. νόος conjecit, sine ulla

causa. χόλος ipse est animus ira concilatus. — οὐκ εἶτ' A; correxi.

310. κεκαλυμμένον sine lacuna A et vulgo; sed mire Apollinis descriptioni latius effictae hoc imperfectum veluti ἐν παρόδῳ adjici: „hoc vero non latuit Neptunum nebula cunctum; circum autem pedes incedentis regis contremiscebant terra;“ jam dixi in emendatt. p. 280, ubi tale quid omissum esse monui:

— — — τὸ δ' οὐ λάθε Κυανοχαίτην·

[αἰψα δ' Ἀπόλλωνος κατεναντίον ἄλτο χολωθεῖς] ἤερι θεσπεσίῃ κεκαλυμμένος.

311. ἔρεμνὴ male ex conj. Pauwii scripsit Tychs. Vulgatam a Lehrsio revectam vindicavi l. c. his: „Jam Homerus ω. 106. hymn. Merc. 427. et Apoll. Rhod. III, 864. 1191 γῆ ἔρεμνὴ dixerunt. Et similia saepe inveniuntur. Γῆ κελαινὴ vocatur Homero II, 348 et Quinto ipsi XII, 176. Saepè dicitur γῆ μέλαινα: Quint. II, 625. V, 48. 486. VI, 355. X, 62. (κίνυτο γαῖα μέλαινα), Anacreont. XIX, 1, quod ipsum saepius apud Homerum occurrit. In hymn. Cer. 130 δι' ἠπείροιο μελαίνης, in Apoll. Rhod. III, 1055 δυοφερὴν βῶλον

- „ἴσχε τέκος, καὶ μήτι πελώριον υἷ' Ἀχιλλῆος
κτεινῆς· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς Ὀλύμπιος ὀλλυμένοιο
γηθήσει· μέγα δ' ἄλγος ἐμοὶ καὶ πᾶσι θεοῖσιν 315
ἔσβεται εἰναλίοισιν, ὅπως πάρος ἀμφ' Ἀχιλλῆα·
ἀλλ' ἀναχάζεο δῖον ἐς αἰθέρα, μή με χολώσῃς,
αἴψα δ' ἀναρρήξας μεγάλης χθονὸς αἰνὰ βέρεθρα
αὐτὴν Ἴλιον εἶθαρ ἑοῖς ἅμα τείχεσι πᾶσαν
θήσω ὑπὸ ζόφον εὐρύν· ἄχος δέ τοι ἔσβεται αὐτῶ.“ 320
ὡς φάθ'· ὃ δ' ἀζόμενος μέγ' ἀδελφεὸν οἴο τοκῆος
δείσας τ' ἀμφὶ πόλῃος εὐσθενέων θ' ἅμα λαῶν
χάσσαι' ἐς οὐρανὸν εὐρύν, ὃ δ' εἰς ἄλλα· τοὶ δ' ἐμάχοντο
ἀλλήλους ὀλέκοντες, Ἔρις δ' ἐπετέρπετο χάριμη,
μέσφ' ὅτε δὴ Κάλχαντος ὑπ' ἐννεσίησιν Ἀχαιοὶ 325
ἐς νῆας χάσσαντο καὶ ἐξελάθοντο μόθοιο·
οὐ γὰρ δὴ πέπρωτο δαμήμεναι Ἴλιον ἄστν,
πρὶν γε Φιλοκότηται βίην ἐς ὄμιλον Ἀχαιῶν
ἐλθέμεναι πολέμοιο δαήμονα δακρυόεντος.
καὶ τὸ μὲν ἦ ἀγαθοῖσιν ἐπέφρασαι' οἰωνοῖσιν, 330
ἦε καὶ ἐν σπλάγχθοισιν ἐπέδρακεν· οὐ γὰρ αἰδρις
μαντοσύνης ἐτέτυκτο· θεὸς δ' ὡς ἦδε πάντα.
τῶ πίσυνοι στονόεντος ἀποιχόμενοι πολέμοιο
Ἀτρεΐδαι προέηκαν ἐυκτιμένην ποτὶ Ἀῆμνον
Τυδέος ὄβριμον νῖα μενεπτόλεμόν τ' Ὀδυσῆα 335

legitur. Nonnus postremo XXIX, 67
γαῖα κτανέη scripsit.

313. ἴσχεο τέκνον, μήτι A, ἴσχε
τέκος καὶ μήτι VE1, quod rec.
Tychs. — μή νυ conj. Pauw.

318. βέρεθρον manco versu A,
neque quidquam auxilii in cdd.; βέ-
ρεθρα C1; „insere ante βέρεθρον
εὐρύ.“ RHOD. Id recepp. Tychs.
Lehrs.; αἰπὸ conj. Brodaeus. Neu-
trum alio Quinti loco firmatur. Εὐρύς
habes v. 320 323. Inde ex II, 612
αἰνὰ βέρεθρα reposui.

320. αὐτῶ A; corr. Tychs. Cfr.
Spitzner. observ. p. 112.

324. ἐπιτέρπετο A et vulgo; ἐπε-
τέρπετο corr. Spitzner. manl. p. 248.
observatt. p. 71.

330. ἠγαθοῖσιν A et vulgo; in
quo recte offendit Bonit. l. c. p.
1237, quia ut apud Homerum et
alios, etiam apud Quintum IV, 420.

V, 196. (cfr. Butt. lexil. I, 16)
semper sit epitheton ornans locorum,
Sed quod ille ex II, 657 proposuit
ἦ ῥα θεοῖσιν recepitque Lehrs., jure
improbat Spitzner. observatt. p. 135
propter particulam ῥα insolentius
cum ἦ junctam. Quod ipse emendat
ibid. p. 136 ἦ ἀγαθοῖσιν in idem
ego quoque incideram. Reposui
commendatum etiam celeberrimo illo
εἰς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ
πάτρης. — ἐπέφρασεν A et vulgo;
ἐπέφρασαι' em. Bonit. l. c., rec.
Lehrs. Cfr. Apoll. Rhod. I, 445. III,
918. Ne tamquam nova afferantur,
etiam ἐπήϊσεν ex Apoll. Rhod. II,
195 et ὑπ' ἔχραεν ex eod. IV,
257 conjicere quis possit.

333. ἀποιχομένου A, ἀποιχομέ-
νοι E1, ἀποιχόμενοι C1; et ita em.
Rhod.

335. ὄβριμον A.

νῆι θοῆ· τοὶ δ' αἶψα ποτὶ πόλιν Ἑφραίστοιο
 ἤλυθον Αἰγαίοιο διὰ πλατὺ χεῦμα θαλάσσης,
 Λῆμνον ἐς ἀμπελόεσσαν, ὅπῃ πάρος αἰνὸν ὄλεθρον
 ἀνδράσι κουριδίοισιν ἐμητίσαντο γυναῖκες
 ἔκπαρλλον κοτέουσαι, ἐπεὶ σφεας οὔτι τίσκον, 340
 ἀλλ' ἄρα δμωιάδεσσι παρευνάζοντο γυναῖξι
 Θρηκίης, τὰς δουρὶ καὶ ἠγορέῃ κτεάτισσαν
 πέρθοντές ποτε γαῖαν ἀρηιφίλων Θρηκίων·
 αἰ δὲ μέγα ζήλοιο περὶ κραδίησι πεδόντος
 θυμὸν ἀνοιδήσαντο, φίλους δ' ἀνὰ δώματ' ἀκοίτας 345
 κτεῖνον ἀηλεγέως ὑπὸ χεῖρεσιν, οὐδ' ἐλέησαν
 κουριδίους περ ἔοντας· ἐπεὶ μέγα μαίνεται ἦτορ
 ἀνέρος ἠδὲ γυναικός, ὅτε ζηλήμονι νούσῳ
 ἀμφιπέσῃ· κρατεραὶ γὰρ ἐποτρύνουσιν ἀνῖαι·
 ἀλλ' αἶγε σφετέροισιν ἐπ' ἀνδράσι πῆμ' ἐβάλλοντο 350
 νυκτὶ μῆ, καὶ πᾶσαν ἐχρωῶσαντο πόλῃα
 παρθέμεναι φρεσὶ θυμὸν ἀταρβέα καὶ μέγα κάρτος.
 οἱ δ' ὅτε δὴ Λῆμνον — — —

336. οὐ δ' A et vulgo; τοὶ δ' corr. Spitzner. *mant.* p. 266, rec. Lehrs.

339. ἐμητήσαντο A; tacite corr. Rhod.

340. κτεέουσαι A; tacite corr. Pauw. — ἐπεὶ σφείας A; tacite corr. Tychs.

341. δμωιάδεσσι A, δμωιάδεσσι E1C1; et ita corr. Dausq.; δμωδιάδεσσι V.

342. Θρηκίαις A; corr. Tychs.

343. πέρθοντες τότε A; πέρθοντές ποτε em. Pauw., qui offensus media producta μάλα Θρηκίων conjecit. Contradicit Dorvill. *vann. crit.* p. 386.

345. ἀνοιδήσαν A; em. Rhod.

347. ἐπεὶ ῥ' ἀπαναίνεται A et vulgo; quo jam offensus Pauw. ἐπεὶ ῥ' ἀγριαίνεται conjecit. Eo melius Spitzner. *mant.* p. 250 ἐπεὶ μάλα μαίνεται emendat, tamen transversus actus Apoll. Rhod. I, 611 κουριδίας μὲν ἀπηνήναντο γυναῖκας Ἄνέρες in aliam etiam conjecturam incidit: ἐπεὶ ῥ' ἀπαναίνεται ἦτορ Ἄνερας ἠδὲ γυναῖκας. Eam jure vituperavit Bonit. *l. c.* p. 1226, cum certa imitationis vestigia non inveniuntur. Quid quod res plane contraria est: repudiati viri vel feminae

in zelotypiam incidunt; neque vero ex zelotypia repudium oritur. Eandem ob causam quod Bonit. putavit vulgatam ita retineri posse, ut suppleatur τοὺς κουριδίους, etiamsi ea ellipsis ferri posset, probari nequit. Nec magis, quod Heynio placuit mente addendum esse τὸ ἐλεῆσαι. Recte igitur Spitzner. *observ.* p. 53 ad priorem suam conjecturam rediit. Sed ex Quinti perpetuo usu (II, 234. VII, 588. XII, 65. XIII, 376) potius μέγα μαίνεται scribendum fuit.

349. ἀνῖαι A et vulgo; correxi.

350. αἶδε A; αἶγε scribendum esse olim monuit Hermannus, quod repetiit Bonit. *l. c.*

353. οἶδ' ὅτε δὴ λῆμνον κίον ἠδὲ καὶ ἄντρον κοῖλον A; nec quidquam auxilii in libris. „Pro κοῖλον lego ἴκανον vel ἴκοντο. Quamvis elegantiae Smyrnaeae non satisfacere videatur. Mollior erit versus, si in medio epitheton inseratur, ad hunc modum: οἶδ' ὅτε δὴ Λῆμνον ζαθέην κίον ἠδὲ καὶ ἄντρον vel — Λῆμνον κοῖλον δὲ καὶ ἄντρον ἴκανον.“ RHOD. Dausq. ἠδὲ τε κοῖλον ἐπ' ἄντρον et ἠδὲ καὶ ἄντρον ἐκεῖνο, Pauw. ἠδὲ καὶ ἄντρον

— — — κοῖλον κίον ἠδὲ καὶ ἄντρον

λαΐνεον, τόθι κείτο πάϊς Ποϊάντος ἀγανοῦ,
 δὴ τὸτ' ἄρα σφίσι θάμβος ἐπήλυθεν, εὐτ' ἐσίδοντο 355
 ἀνέρα λευγαλέσιν ἐπιστενάχοντ' ὀδύνησι
 κεκλιμένον στυφελοῖο κατ' οὔθεος· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῶ
 οἰωνῶν πτερὰ πολλὰ περὶ λεχέεσσι κέχυντο·
 ἄλλα δέ οἱ συνέραπτο περὶ χροῦ, χείματος ἄλκαρ
 λευγαλέου· δὴ γὰρ μιν ἐπὴν ἔλε λιμὸς ἀτερπής, 360
 βάλλεν ἀάσχετον ἴον, ὅπῃ νόος ἰθύνεσκε·
 καὶ τὰ μὲν ἄρ' κατέδαπτε, τὰ δ' ἔλκεος οὐλομένιοι
 * * * * *

ἀιδνόν conjecerunt; Tychs. ex sua conj. ἠδὲ καὶ ἄντρον ἔδννον scripsit, quod retinuit Lehrs. Talibus conatibus versum everti prudenter sensit Rhod.; sensit etiam Gerhard. *lectl. Apoll.* p. 219, qui *Λῆμονοι κίον ἠδὲ καὶ ἄντρον*, quae conjectura, si mutando tantum huic loco succurrendum esset, omnium foret maxime probabilis. Sed nemo animadvertit, dispescenda fuisse necessario Lemnu insulam, in quam jam escenderant — vid. v. 338 —, et antrum, cui tantum appropinquabant — vid. v. 398. Hinc olim conjeci οἷ δ' ὅτε δὴ Λῆμόν τε κίον καὶ ἐπ' ἄντρον ἔβαινον. Verum major sine dubio subest lacuna, qua navem ad litus appulsam et locatam, vela demissa esse etc. solito more expositum fuit. Etiam Hermannus consentit, cui locus sic edendus videbatur: ἠδ' * * ἄντρον ποτὶ κοῖλον. Verum nostra ratione, si a transposito κοῖλον discesseris, nihil in librorum scriptura mutatur. Κοῖλον illud ad vocabulum ὄρος seu simile quodpiam relatum fuisse arbitror.

354. Ποϊάντος Tychs. Lehrs., quod notat Spitzner. *observ.* p. 96.

359. ἄλκαρ A, ἄκη sed in marg. γρ. ἄλκαρ C2.

360. ἐπὴν ἔλε A, ἐπὴν ἔλε VE1; et ita em. Rhod., εἰείρετο C1, insigne interpolationis ineptae documentum.

361. βάλλων ἄσχετον A et vulgo, commate, quod om. in A, post νόος posito. Mutavi ex emendatione Scaligeri, quam attulit Hermann. *l. c.* p. 264. Vid. XI, 101 καὶ ὅρα νόω καὶ χροῦ καὶ ὀμμασιν ἰθύνεσκεν Ἴον ἀπὸ γναμπιοῖο κροάτος.

362. Cum nulla in A notata esset lacuna, Rhod. vertit: „et ipsas quidem (*aves*) esitavit: *plumas* vero pernicioso vulnere superimposuit.“ Ea interpretatione jam offensus Pauw. ipsas aves solummodo respici putavit. Contra ego in literis ad Hermannum olim datis p. 263 ita fere scripsi: „τὰ μὲν — τὰ δέ si grammaticam spectes, ad *plumas* referendum est: *plumis* vero vesci Philocteta nequit. Hinc fuere qui hos versus de carnibus avium dictos putarent. Sed portentosum est et exemplo caret, carnes vulnere impositas esse. Hinc non dubito, quin ante v. 362 plura exciderint, quibus dictum erat Philoctetam etiam herbas operose conquisivisse partim comedendas partim ulceri applicandas. Ita Soph. Phil. 649:

φύλλον τί μοι πάρεστιν, ᾧ μάλιστα
 ἀεὶ

κοιμῶ τόδ' ἔλκος, ὥστε προὔνειν
 πόνον.

Fortasse versibus deperditis Philoctetae deserti labores simili ratione depicti erant, atque apud Soph. v. 287—297.“ Hermann. *l. c.* p. 264 in eo consentit, cum nec carnes nec plumae pro remedio haberi queant, lacunam statuendam esse; neque improbabile putat esse, in tanta Quinti verbositate ante v. 362 plures versus intercidisse. Sed cum vix verisimile sit Philoctetam in carniū abundantia etiam herbis nutritum esse, etiam post v. 362 fortasse unum tantummodo versum periisse. Optime enim haec ita procedere, si τὰ μὲν ad aves referatur, τὰ δέ sequentibus accuratius designetur:

ἀμφετίθει καθύπερθε μελαίνης ἄλλακρ ἀνίης·
 αὐαλέαι δέ οἱ ἀμφὶ κόμαι περὶ κρατὶ κέχυντο
 θηρὸς ὅπως ὀλοοῖο, τὸν ἀργαλέης δόλος ἄργης 365
 μάρψη νυκτὸς ἰόντα θοοῦ ποδός, ὅς δ' ὑπ' ἀνάγκης
 τειρόμενος ποδὸς ἄκρον ἀταρτηροῖσιν ὀδοῦσι
 κόψας εἰς ἔον ἄντρον ἀφίκεται, ἀμφὶ δέ οἱ κῆρ
 τείρει ὁμοῦ λιμός τε καὶ ἀργαλέαι μελεδῶναι·
 ὡς τὸν ὑπὸ σπέος εὐρὸν κακῆ περιδάμνατ' ἀνίη· 370
 καὶ οἱ πᾶν μεμάραντο δέμας, περὶ δ' ὅστέα μῦνον
 φινὸς ἔην, ὀλοῇ δὲ παρηίδας ἀμφέχυτ' αὐχμῆ
 λευγαλέου ῥυπόωντος· ἀνηρὸν δέ μιν ἄλλος
 δάμνατο· κοῖλαι δ' ἔσκον ὑπ' ὄφρῦσιν ἀνδρὸς ὀπωπαὶ
 αἰνῶς τειρομένοιο· γόος δέ μιν οὔποτ' ἔλειπεν, 375
 οὔνεκά οἱ μέλαν ἔλκος ἔς ὅστέον ἄχρῖς ἰκέσθαι
 * * * * *

πυθόμενον καθύπερθε· λυγρὰ δ' ὑπέρεπτον ἀνῖαι.
 ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβολῆσι πολυκλύστοιο θαλάσσης

καὶ τὰ μὲν ἄρ κατέδαπτε, τὰ δ',
 ἔλκος οὐλομένοιο

[εἴ τινα πον δρέψαι το τυχῶν
 θελεκτήρια φύλλα,]
 ἀμφετίθει καθύπερθε μελαίνης
 ἄλλακρ ἀνίης.

Tychs. τὰ δέ ad plumas retulit, verbis
 μελαίνης ἄλλακρ ἀνίης idem designari
 ratus atque supra v. 359 χεῖματος
 ἄλλακρ. Rem plure diversam esse
 non opus est pluribus demonstratur.

363. ἄκαρ E1.

365. ἄρης A, ἄργης VE1; et ita
 em. Rhod.

366. ὅς θ' A; tacite corr. Rhod.

368. Conjiciebam ex IV, 549. VII,
 319. X, 404. XI, 176 δάψας, quia
 de bestia morsu sermo. Sed recte
 me admonuit Hermannus, rodendi
 verbum hic non quadrare: bestiam
 enim illam non tam rodendo pedem
 suum devorare, quam uno quasi ictu
 mordendo abrumpere.

369. τε om. A, add. Rhod.

372. παρηάδος ἀμφέχυτ' αὐτιμῆ
 A, π. ἀμφεχ' αὐτιμῆ C1; et ita
 conj. Rhod., qui etiam παρηίδας
 corr. Sed de squalore h. l. sermo-
 nem esse intellexit Dausq., qui
 bene ἀμφέχυτ' αὐχμῆ emendat.
 Rec. Tychs. Lehrs. De forma πα-
 ρηίδας cfr. Wellauer. ad Apoll. Rh.
 IV, 172.

373. λευγαλέη ῥυπόωντος A; em.
 Rhod.

375. οὔτι λίπεν A, οὔπω τι λεί-
 πεν V, οὔποτε λείπεν NV123E1, οὔτι
 λέλοιπεν C1; correxi. „οὔτι λέλοιπεν
 vel οὔποτε λείπεν.“ RHOD.

376. Versum vario modo emen-
 dare conati sunt. „Pro μέλαν placet
 μέλεν, vel in fine ἴκανεν legendum.“
 RHOD. Dausq. οὔνεκα ἔλκος ἔμελ-
 λεν vel in fine ἄχρῖς ἔεσζε conj.,
 Pauw. et Spitzner. v. Gr. her. p.
 36 probant ἴκανε, quod recepit Lehrs.
 Omnium pessime Tychs., quod con-
 jecerat in comment. Golt. p. 54,
 οὔνεχ' οἱ ἔλκος ἔμελλεν ἐ. ὁ. ἄ. ἰ.
 reposuit. Ego olim in emendat. p.
 233 οὔτι λέλοιπεν et μέλεν ἔλ-
 ζος, cordi erat vulnus commendavi.
 Utrumque suo jure impugnavit Spitz-
 ner. observat. p. 219 — 221, qui
 spreta etiam Jacobsii ad Anthol.
 Pal. III. p. 200 conjectura ad Rho-
 domannianum ἴκανε redit. Sed re-
 tinendum esse infinitivum quem l. c.
 p. 234 Quinti usu (I, 830. IV, 361. VIII,
 464. X, 273. XIII, 97) vindicavi, et
 deinde lacunae signa figenda Her-
 manno persuasi: vid. l. c. p. 263.

377. ὑπέρεπτον A et vulgo; corr.
 Spitzner. l. c. 221 et Tauchnitianae
 corrector. — ἀνῖαι A et vulgo;
 correxi.

πέτρην παιπαλόεσσαν ἀπειρεσίης ἄλως ἄλμη
 δάμναθ' ὑποτιμήγουσα μάλα στερεήν περ εὐῶσαν, 380
 θεινομένης δ' ἄρα τῆς ἀνέμῳ καὶ χεῖματι λάβρω
 χηραμὰ κοιλαίνονται ὑποβρωθέντα θαλάσση·
 ὡς τοῦ ὑπίχμιον ἔλκος ἀέξετο πυθομένοιο
 ἰοῦ ἄπο, στυφελοῖς τόν οἱ ἐνομόρξατ' ὀδοῦσι
 λυγρὸς ὕδρος, τόν φασιν ἀναλθέα τε στυγερόν τε 385
 ἔμμεναι, ὁπότε μιν τέρση περὶ χέρσον ἰόντα
 ἠελίοιο μένος· τῷ καὶ μέγα φέρτατον ἄνδρα
 τεῖρε δυσαλθήτοισιν ὑποδηθέντ' ὀδύνησιν·
 ἐκ δὲ οἱ ἔλκος αἰὲν ἐπὶ χθόνα λειβομένοιο
 ἰχῶρος πεπάλακτο πέδον πολυχανδέος ἄντρον 390
 θαῦμα μὲν' ἀνθρώποισι καὶ ὕστερον ἔσσομένοισι.
 καὶ οἱ παρ κλισίην φαρέτρα παρεκέκλιτο μακρῇ
 ἰῶν πεπληθυῖα· πέλοντο δ' ἄρ' οἱ μὲν ἐπ' ἄγρην,
 οἱ δ' ἐς δυσμενέας, τοὺς ἄμπεχε λοίγιον ὕδρου
 φάρμακον αἰνομόροιο· πάροιθε δὲ οἱ μέγα τόξον 395
 κεῖτο πέλας, γναμπτοῖσιν ἀρηράμενον κεράεσσι
 χερσὶν ὑπ' ἀκαμάτησι τετυγμένον Ἡρακλῆος.

380. δάμνατ' Tychs. Lehrs.

381. τῆσδ' conj. Pauw., male. — χεῖματι A et vulgo; emendavi in rec. Lehrs. p. 80, ubi etiam minus bene πνεύματι protuli.

382. χηραμοὶ A; corr. Rhod. — ὑπὸ βρωθέντα Tychs.; corr. Spitzner. mant. p. 202. — θαλάσσης A et vulgo; θαλάσση Lehrs.; ipsum vocabulum vero ab h. l. alienum putavi l. c., quia τῆς ad ἄλως referendum sit. Falsus sum: τῆς ad ἄλμη pertinet, quod h. l. *fluctus marinos* procella commotos significat, cum *θάλασσα* aquam potius *scopulis* perniciosam denotet. — * in fine A.

384. ἰοῦ ἄπο στυφελοῖο A, cdd. et vulgo, quod non recte dici de veneno perspexit jam Pauw. conjiciens *στυγεροῖο*. Metri gratia Hermann. *Orph.* p. 784 ἰοῦ ἄπο στυγεροῦ scripsit. Meam emendationem factam in *emendatt.* p. 234 recepit Lehrs. Cfr. Oppian. *Cyneg.* III, 443. — ἀπομόρξατ' A, ἐνομόρξατ' VNV123E1C1 (quamquam de postremo cod. dubitat Tychs.).

388. δυσαλθήτοισιν A, δυσαλθήτοισιν VNV3E1C1 (hic quidem e correct.).

390. χῶρος et in fine * A, χῶρος C1; em. Rhod. et Cant. *nov. lect.* I, 7. p. 43.

392. παρέξειτό γε A et vulgo, γε om. V; Bonit. l. c. p. 1232 μακρῇ παρέξειτο φαρέτρα, ego *emendatt.* p. 234 παρεκέκλιτο, quod suae conjecturae παρακίεσχετο factae observ. p. 42 praetulit Spitzner. *ibid.* p. 221 sq.

393. ἄρα A, ἄρ' C1E1; et ita corr. Rhod., qui etiam πέοντο conj., jam a Pauwio jure rejectum.

394. τοὺς δ' conj. Rhod., perperam. Etenim eae tantum sagittae veneno tinctae erant, quibus adversus hostes utebatur, quoniam vulnera illis facta in putredinem abire solita carnes ferarum corrupissent. Promiscue si omnibus sagittis et ad venandum et ad bellandum usus esset, non distinxisset poeta, sed aut de telorum usu nemini incognito tacuisset, aut certe scripsisset ἢ μὲν ἐπ' ἄγρην, ἢ δ' ἐς δυσμενέας. — ἄμπεχε A et vulgo; ἄμπεχε C1, quod recepi.

395. αἰνοπόροιο V.

δη

τὸς δ' ὀπότ' εἰσενόησε ποτὶ σπέος εὐρὸν κίοντας,
 ἔδουμένως οἴμησεν ἐπ' ἀμφοτέροισι τανύσσαι
 ἀλγινόνετα βέλεμνα χόλου μεμνημένος αἰνοῦ, 400
 οὔνεκά μιν τὸ πάροιθε μέγα στενάχοντα λίποντο
 μῶνον ἐρημαίοισιν ἐπ' αἰγιαλοῖσι θαλάσσης·
 καὶ νῦ κεν αἴψ' ἐτέλεσθεν, ἃ οἱ θρασὺς ἤθελε θυμός,
 εἰ μὴ οἱ στονόεντα χόλου διέχευεν Ἀθήνη
 ἀνέρας εἰσορόωντος ὀμήθεας· οἱ δέ οἱ ἄγχι 405
 ἤλυθον ἀχνυμένοισιν ἑοικότε· καὶ ῥά μιν ἄμφω
 ἄντρον ἔσω κοίλοιο παρεζόμενοι ἐκάτερθεν
 ἔλκεος ἀμφ' ὀλοοῖο καὶ ἀργαλέων ὀδυνάων
 εἴροντ'· αὐτὰρ ὃ τοῖσιν ἕως διεπέφραδ' ἀνίας·
 οἱ δέ εἰ θαρσύνεσκον· ἔφαντο δέ οἱ λυγρὸν ἔλκος 410
 ἐξ ὀλοοῖο μόγοιο καὶ ἄλγεος ἰήσασθαι,
 ἦν στρατὸν εἰσαφίκηται Ἀχαικόν, ὃν ῥα καὶ αὐτὸν
 φάντο μέγ' ἀσχαλάαν παρὰ νήεσιν ἠδὲ καὶ αὐτοὺς
 Ἀτρεΐδας ἅμα τοῖσι· κακῶν δέ οἱ οὔτιν' Ἀχαιῶν
 αἴτιον ἔμμεν' ἔφαντο [κατὰ στρατόν], ἀλλ' ἀλεγεινὰς 415
 Μοίρας, ὧν ἕκασ οὔτις ἀνὴρ ἐπινίσσεται αἴαν,

398. δ' om. A, add. Pauw. et jam Rhod. vertendo: „*ceterum cum*“ etc.

399. ἔσουμένους, AE1; ἔσουμένως V12, et hoc em. et sqq. junxit Rhod. — οἴμησεν E1. Quia in οἴμησεν certa insit viae et invadendi notio, hic minus apta, quia arcus cum pharetra jacuerit prope Philoctetam, et Graeci antrum ingressi eum εἰσίδοντο κεκλιμένον στυφελῶτο κατ' οὐδός, Pauw. conj. ὄρμησεν, Struvius observat. p. 23 usui Quinti accommodatius ὄρμησεν. Sed neuter rem penitus perspexit. Quoniam nemo *sedens* facile arcum intendere et sagittam mittere potest, Philocteta celeriter surgit et ad eam rem corpus adaptat. Hoc ipsum verbo οἴμᾶν significatur, quemadmodum illud I, 592 de Achille legitur:

ὡς εἰπὼν οἴμησε κραταιῇ χειρὶ
 τιαίνων
 λαοφόνον δόρυ μακρόν.

Ibi enim non de *progrediendo*, sed de eo *corporis motu* intelligendum esse, qui ab Achille in ipso hastae vibrandae momento suscipitur, sequentia abunde docent, e quibus apparet, non *continus* sed *eminus*

Penthesileam vulneratam esse. — τανύσσαι A; corr. Rhod.

401. τοπάροιθε A; corr. Tychs.

402. ὑπ' A; em. Rhod. et probavit Schaefer. *melet. crit.* ad Dion. Hal. p. 105.

403. ἤμελε A, ἤμελλε E1, ἤθελε C1; „rectius forte ἤθελε.“ RHOD.

405. εἰσορόωντι Pauw. conj., male.

406. ἑοικότες A; tacite corr. Rhod.

407. ἄντρον A; em. Rhod.

409. ἤροντ' A et vulgo; „melius εἴροντ'.“ RHOD. Eam formam vindicavit Spitzner. *mant.* p. 251, rec. Lehrs.

412. εἰ A, ἐν V, ὃν C1, ἦν NV123E1. — ἀχαικόν A et cdd.; corr. Pauw.

413. νήεσσιν A; tacite corr. Rhod.

414. κακόν A; κακοῦ em. Brod. Dausq. et Rhod. vertendo: „*infortunium* ipsius nemini Achivum — acceptum referendum confirmant;“ rec. Tychs. Lehrs. Ego pluralem praetuli propter v. 408 sq.

415. ἔμμεναι φάντο A manco versu, ἔμμεν' C1; „lacunam omn. mss. vacuam relinquunt.“ SCHOW. περὶ στρατόν a, κατὰ στρατὸν melius supplent Brod. et Rhod., quod

- ἀλλ' αἰεὶ μογεροῖσιν ἐπ' ἀνδράσιν ἀπροτίοπτοι
 στρωφῶντ' ἤματα πάντα βροτῶν μένος ἄλλοτε μὲν που
 βλάπτουσαι κατὰ θυμὸν ἀμείλιχον, ἄλλοτε δ' αὖτε
 ἔκποθι κνδαίνουσαι· ἐπεὶ μάλα πάντα βροτοῖσι 420
 κεῖναι καὶ στονόμεντα καὶ ἥπια μηχανώονται
 αὐτὰ ὅπως ἐθέλουσιν· ὃ δ' εἰσαΐων Ὀδυσῆος
 ἦδ' καὶ ἀντιθέου Διομήδεος αὐτίκα θυμὸν
 ῥηιδίως κατέπαυσεν ἀνηροῖο χόλοιο,
 ἔκπαυλον τὸ πάροιθε χολούμενος, ὅσσ' ἐπεπόνθει. 425
 οἱ δέ μιν αἰψ' ἐπὶ νῆα καὶ ἠϊόνας βαρυδούπους
 καρχαλόωντες ἔνεικαν ὁμῶς σφετέροισι βελέμοις·
 καὶ ῥά οἱ ἀμφεμάσαντο δέμας καὶ ἀμείλιχον ἔλκος
 σπόγγῳ ἔυτρήτω, κατὰ δ' ἔκλυσαν ὕδατι πολλῶ.
 ἀμπνύνθη δ' ἄρα τυτθόν· ἄφαρ δέ οἱ ἐγκονέοντες 430
 δόρυπον ἔνν τεύξαντο μεμαότι· σὺν δὲ καὶ αὐτοὶ
 δαίνυντ' ἔνδοθι νηός· ἐπήλυθε δ' ἀμβροσίη νύξ·
 τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνος ὄρουσε· μένον δ' ἄχρῳ ἠοιγενείης
 ἀμφιάλον Λήμνοιο παρ' ἠόσιν· αὐτὰρ ἄμ' ἠοῖ
 πείσμαθ' ὁμῶς εὐνήσιν ἐυγνάμπτοισιν ἄειραν 435
 ἔκποθεν ἐγκονέοντες· ἐπιπροέηκε δ' Ἀθήνη

recep. Tychs. Lehrs.; Dausq. ἔφρα
 τόθι κείσθαι vel ἔφρατο δια-
 κριθὸν conj.; Pauw. nihil certi
 statuit. Ego supplementum satis pro-
 babile retinui, sed uncinis circum-
 clusum.

417. αἰέν A et vulgo; correxi.
 Αἰέν ibi tantum sed semper legitur,
 cum sequente vocali altera syllaba
 corripienda est. Idem vitium infra
 XIV, 495 expuli. Contra Homero
 K, 464 Bekkeri demum diligentia
 αἰέν ἄλης pro αἰεὶ restituit.

420. ἔκποθε A et vulgo; correxi. —
 μέγα A et vulgo; μάλα em. Bonif.
 l. c. p. 1237 ex Σ, 216. π, 286.
 χ, 383. Quint. XII, 103. XIII, 78.
 Probavit Spitzner. *observatt.* p. 46,
 qui tamen non debebat de μέγα
 cum verbo jungendo cogitare; re-
 cepit Lehrs. — Vss. 419 et 420 om.
 E1, sed in margine supplavit.

421. κείναι A manco versu, κείναι
 C1 („a librario, qui saepe ἐπὶ ad-
 didit.“ TYCHS.); „κείναι καὶ vel
 ὁμῶς.“ RHOD. Illud recep. Tychs.
 Lehrs.; Pauw. inepte κείναι γε conj.

422. αὐτὰρ AVNV123 et ceteri
 odd., ut videtur; αὐταὶ em. Rhod.;
 εἰθαρ inepte conj. Dausq. — εἰς
 αἰῶν A, εἰσαΐων VNV123 E1; et ita
 em. Rhod. et Canter. *nov. lectt.* I,
 7, p. 43.

425. τοπαροῖθε A et vulgo; correxi.

426. βαρυδούγους A; tacite corr.
 Rhod.

430. ἀμπνύνθη A et vulgo; corr.
 Struvius alicubi et Lobeck. ad *Buttm.*
gramm. Gr. II, 1, p. 282; secutus
 est Lehrs.

431. ἐν δὲ A; σὺν δὲ em. Tychs.

432. ἀμβροσία A; tacite corr.
 Rhod.

435. πείσμα θοῶς A et vulgo;
 πείσμαθ' ὁμῶς em. Piers. *verisimm.*
 p. 116, et nuper Struv. *min. obser-*
vatt. p. 24, rec. Lehrs. — „ἐυγνάμ-
 πτοισιν. Ergo nunc de ancora proprie
 dicta cogitat poeta; non Homerice.“
 HEYN.

436. Vertit Rhodom.: „sedulo *extra*
 (*navem*) laborantes;“ non recte. Ἐκ-
 τοθεν ad antecedentia potius per-
 tinet; ex mari sustulerunt ancoras.

ἐξόπιθεν πνεύοντα τανυπρώρου νεὸς οὖρον·
 ἰστία δ' αἰψ' ἐτάνυσσαν ὑπ' ἀμφοτέροισι πόδεσσι,
 νῆα κατιθύνοντες ἐϋζυγον· ἢ δ' ὑπ' ἰωῆ
 ἔσσυτ' ἐπὶ πλατὺ χεῦμα· μέλαν δ' ἀμφέστνε κῦμα 440
 ὀηγνύμενον· πολὺς δὲ περιζέε πάντοθεν ἀφρός·
 ἀμφὶ δὲ οἱ δελφῖνες ἀολλέες ἔσσεύοντο
 ῥίμφα διαπρήσσοντες ἀλὸς πολιοῖο κέλευθα.
 οἱ δ' ἄφαρ Ἑλλησποντον ἐπ' ἰχθυόεντ' ἀφίκοντο,
 ἦχι καὶ ἄλλαι νῆες ἔσαν· κεχάροντο δ' Ἀχαιοί, 445
 ὡς ἴδον οὖς ποθέεσκον ἀνὰ στρατόν· οἱ δ' ἄρα νηὸς
 ἀσπασίως ἀπέβησαν· ἔχεν δ' ἄρα χεῖρας ἀραιὰς
 Ποίαντος θρασῦς υἱὸς ἐπ' ἀνέρας, οἱ δ' ἄ μιν ἄμφω
 λυγρὸν ἐπισκάζοντα ποτὶ χθόνα διὰν ἄγεσκον
 ἀμφοτέρων κρατερῆσιν ἐπικλιθέντα χέρεσιν· 450

438. „Vide num ἐπ' legendum: utrum pedes hic antemnas an funes, quibus attinetur velum, significant.“ RHOD. Recte vulgatum vindicavit Tychs.: „*vela utroque pede (fune angulis veli adaptato) adduxerunt.* De his *pedibus* novissime exposuit Boeckh. in libro *de re navali Athen.* p. 153 sq.

441. πολὺν V.

443. κῦμα A et vulgo; quod ver- tit Rhod.: „undam secantes, (in qua sunt) cani maris viae.“ Recte id vituperavit Pauw., pluribus impugnavi ipse in *emendatt.* p. 234 sq.; allatis etiam Homericis, qui ubi utrumque conjunxerit, ἢ δ' ἔθεν κατατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον A, 483. γ, 429 scripserit. Ipse κοῦφα conjeci multisque locis illustravi, quorum gravissimi sunt Hom. N, 158 κοῦφα ποσὶν προβιβᾶς et Hesiod. scut. Herc. 323 κοῦφα βιβᾶς. Sed ex ipso Quinto nihil proferre potui, apud quem tantum inveniantur VII, 449 φαίνεται τεύχεα κοῦφα. Pauw. ὦκα conj., ad quod proxime accederet γ, 176 de navibus: αἱ δὲ μάλ' ὦκα ἰχθυόεντα κέλευθα διέδρομον. Verum nimis recedit a librorum scriptura. Spitzner. *observatt.* p. 222 sq. ex VI, 105 et aliis locis ἰγρὰ protulit, quod recepissem, nisi omnibus praestare visum esset ῥίμφα, quod Hermanni sagacitas invenit in *rec. l.* p. 264.

Nam et adverbium celebratissimam delphinorum velocitatem indicans otioso h. l. ἰγρὰ epitheto praeferimus, et ῥίμφα non solum proxime ad literas vocabuli κῦμα accedit, sed etiam usu cum Homericis (Ξ, 282. Φ, 501. ν, 83. 88. 162, ut ceteros locos omittam), tum ipsius Quinti (X, 444 ῥίμφα θέουσα διήνε μακρὰ κέλευθα) maxime commendatur. Omnium infelicissimum Scalligeri commentum, cujus meminit Hermann. *l. c.* κῦμα ἀνεα πρήσσοντες. — διαπρήσσοντες A, διαπρήσαντες E1C12; corr. Rhod.

444. οἱ δ' ἄρ' ἔς A; „cui pleonasmus praepositionis displicet, legit οἱ δ' ἄφαρ.“ RHOD. Rec. Tychs. Lehrs.; Pauw. οἱ δ' ἄρα, Herm. *Orph.* p. 808 οἱ δὲ οἱ conjecit.

449. προσκάζοντα A, ἐπισκάζοντα VNV3C1M1, et ita em. Pauw., ποτισκάζοντα C2. Cfr. X, 333 et Apoll. Rhod. I, 669. — διὰν ἔσκον* AM1, διὰν ἄγεσκον VE1, ἄγεσκον NV3; et ita em. Rhod., διὰν φέρεσκον V12M2 „e conjectura Lascaridis, ut puto, ducta ex v. 458.“ TYCHS. Dausq. ἔγεσκον vel ἔλεσκον conjecit. Cfr. A, 842.

450. ἀμφοτέρω A, ἀμφοτέρω E1, post ἀμφοτέρω comma positum in C12; ἀμφοτέρων em. Pauw. — ἐπικλιθέντα V, ἐπικλιθέντα E1 et Basil.; hinc corr. Rhod.

ἦντ' ἐνὶ ξυλόχοισιν ἐς ἡμισυ μέχρη κοπεῖσαν
 φηγὸν ὑφ' ὑλοτόμοιο βίης, ἢ πίονα πεύκην
 τυτθὸν ἔθ' ἔστηνιαν, ὅσον λίπε δρυτόμος ἀνήρ
 πρέμνον ὑποτμήγων λιπαρόν, δάος ὄφρα πέληται
 πίσσα πυρὶ δημηθεῖσα * * *

455

* * * κατ' οὔρεα, τὴν δ' ἀλεγεινῶς
 ἀχθομένην ἀνεμός τε καὶ ἀδρανίη ποτικλίγη.

451 — 456. Locus vexatissimus. Primum de scripturae discrepantia videamus: 451. κοπένια A; em. Rhod. — 452. ἀφ' A, ἀμφ' E1; em. Rhod. — 453. ἐπεστηνίαν A, ἐπεστηδαν V, ἐφρεστηνίαν sed φ in ras. C1, quod recepturus Tychs. ἐφρεστηνίαν scripsit, quod notavit Spitzner. *observatt.* p. 94; ἐθ' ἔστηνιαν Rhod., cum primum ἐφρεστηνίαν correxisset. Illud ego recepi forma correcta: vid. infra Apoll. Rhod. l. c. Male Pauw. vulgatam defendit ita, ut suppleat τόσω hoc sensu: „paululum in eo subsistentem, quod reliquit frondator.“ — 454. λιπαρόν δαός, A; accentum et interpunctionem tacite corr. Rhod. — 455. περιδημηθεῖσα A, πυρὶ δημηθεῖσα VNV123, quod rec. Tychs. Lehrs.; vid. infra. — 456. ἀνεμός om. V. — τε om. A, add. VNV123 et Rhod. — ποτικλίγη A, corr. Rhod.; ποτικλίγη male Pauw. Rhod. conj. περιδημηθεῖσα vertitque: „ut facis usum praebeat pix in montibus circumsecta;“ vocem πίσσα de ipsa arbore, ut videtur, interpretatus. Pauw. πίσσα περὶ βληθεῖσα vel — βλυσθεῖσα vel — λειφθεῖσα (a λείβειν!) conj., quorum duo posteriora contra leges grammaticae sunt, prius de pice circumcirca emissa et manante mire dictum esset. — Lacunam hic esse sagaciter detexit et demonstravit Struv. *observatt.* p. 40 his: „Philoctetes, gravi vulnere impeditus, quominus recto talo incedat, cum fago vel pinu comparatur, quam lignarius succidit ad medium usque. Incumbentem ideo in humeros fortes heroes ad Argivos deducunt. Desideratur pars comparationis, quae his respondet et cui postea adduntur verba: τὴν δ' ἀλεγεινῶς Ἀχθομένην ἀνεμός τε καὶ ἀδρανίη ποτικλίγη. Lacunam hic esse sensit jam Pauwius, cujus haec

sunt verba: „ποτικλίγη non displicet. Et quid tamen ποτικλίγη, ubi nihil adest, cui acclinat picea?“ Quid igitur, si post verba κατ' οὔρεα v. 455 talia fere excidisse putamus: velut fagum et pinum etc. *arbores duae validae prope adstantes sustinent; illam vero etc.*“ Plane consentio, nisi quod lacunam indicandam putavi ante verba κατ' οὔρεα, quae ipsa ad sententiam a Struvio desideratam pertinuisse videntur. Neque enim ullo pacto cum antecedentibus πίσσα πυρὶ δημηθεῖσα jungi possunt. Haec ipsa vero quid sibi velint disputatum est ab interpretibus. Dausquejus quidem Plinii locum adscripsit XVI, c. 12. sect. 23: *Aperitur picea e parte solari, non plaga, sed vulnere ablatis corticis, cum plurimum bipedali hiatu, ut a terra cubito cum minimo absit. Nec corpori ipsi parcitur ut in ceteris, quoniam astula in fructu est. — Postea humor omnis e tota confluit in ulcus, item in teda. Cum id manare desit, simili modo ex alia parte aperitur ac deinde alia. Postea arbor succiditur et medulla ejus uritur.* Pluribus eam rem illustravit Beckmannus in literis ad Tychsenium datis: „πέυκη ist unsere Fichte, pinus abies Linn., wovon das meiste Pech erhalten wird. Dazu werden die Bäume von oben nach unten auf einige Schuh an verschiedenen Stellen eingerissen. Aus den Wunden läuft das Harz, woraus durch Auslöschmelzen und Einfieden Pech wird. Mit der Zeit wird das Holz an der Wunde ganz harzig, oder wie Plinius 16, 24, pag. 83 sagt: *tota arbor nimia pinguedine in tedam mulatur.* Dieses harzige Holz kann dann auch als Theer und Pech genutzt werden. Die Alten nahmen dieses Holz von Zeit zu Zeit vom Baume weg, aber nicht sowohl zu Pech, als

ὡς ἄρ' ὑπ' ἀτλήτω βεβαρημένον ἄλγει φῶτα
 θαρσαλέοι ἤρωες ἐπικλιθέντα φέρεσκον
 Ἄργείων ἐς ὄμιλον ἀρήιον· οἱ δ' ἐσιδόντες
 ὄκτειραν μάλα πάντες ἐκηβόλον ἀνέρα λυγρῶ
 ἔλκει τειρόμενον· τὸν δὲ στερεὸν καὶ ἄνουσον
 ὠκύτερον ποίησε νοήματος αἰψηροῖο

460

vielmehr die Scheiter oder Splitter, welche Plinius XVI, 12, sect. 24 assulas nennt, wie Fackeln zu gebrauchen. Dieser Gebrauch ist in den nördlichen Ländern, auch in Deutschland, noch jetzt. Dadurch nun, daß immer mehr Schleißen (so nennt man sie) ausgeschnitten werden, wird der Baum immer dünner, schwächer und hinfälliger. So sagt Theophrast. Hist. plant. 9, 2, pag. 969: post has paulatim factas incisuras humi facile a flatu prosternitur. — Aber was soll man aus 455 machen? Da scheint πίσσα ja der Name des Baumes zu sein. Noch unbegreiflicher ist mir 452, daß φηγός zu gleichem Gebrauche dienen soll. Dieß ist unmöglich; auch sagt dieß, so viel ich weiß, kein Anderer. Kann man dieses Wort nicht wegschaffen? Aber das wird wohl die conjunctio disjunctiva η̄ unmöglich machen. — Was Pauw durch πίσσα περὶ βληθεῖσα bessern will, verstehe ich nicht. Fast scheint es, als ob er sich vorgestellt hat, die Bäume würden nicht senkrecht gerissen, sondern so, daß Ringe entstanden, alle horizontal. Dieß wäre unmöglich, oder doch nicht rathsam, weil das Harz sparsamer laufen würde. Aber wahr ist es, daß der Stamm rund herum gerissen wird. Zwischen zwei gemachten Einschnitten bleibt ein Zwischenraum, ungefähr eine Hand breit.“ — In his primum sagi mentionem injuria in suspicionem vocavit: ea enim non accidi dicitur, resina ut inde effluat, quae sane inest nulla; sed prior comparationis pars usque ad verbum βίης per se stat, ita ut intelligatur sagus, quam caesurus lignator relinquit ad dimidium usque incisam, aliquo negotio, credo, aliave quacunque re avocatus. Deinde πίσσα non recte intelligitur ipsa arbor, quamquam haec etiam Schneideri sententia fuit: quippe arbor re-

manet, cortice et festucis abscissis. Plerumque sane picem denotat, quae coquendo et liquando e resina paratur: quo facto πρὸς δηθεῖσα probe intelligi posset κατ' οἴρεα in κατ' ἄγγεα mutato, ut significentur cortinae aerae vel alvei, quae memorat Plin. l. c. sect. 22. Tum vero non quadraret δάος ὄφρα πέληται, quibus verbis patet assulas illas designari facium loco gestatas. Itaque nisi post ea verba aliam insuper statuas esse lacunam, quod improbabile, usu consuetudinis illius tantum intranscursu memorato, πίσσα debet esse ipsa festuca resinosa. Et habet ea sententia aliquid firmamenti in verbis Plinii l. c. sect. 23. §. 61 de sappio: ejusque arboris imas partes tedas vocant, cum sit illa arbor nil aliud quam picea. Schow., ne nihil praetermittam, suo more ad v. 455 adnotavit: „Haec olim in margine aliunde descripta, ut quam plurimae aliae in hoc carmine comparationes, tempore in textum irrepserunt; meo enim iudicio praecedens comparatio voce πέληται finitur.“ — Cfr. N, 389 — 91. Sed propius accedit Apoll. Rhod. IV, 1681 sqq.

ἀλλ' ὡς τίς τ' ἐν ὄρεσσι πελωρίῃ
 ἔψοδι πεύκη,
 τήντε θοοῖς πελέκεσσιν ἔδ' ἡμι-
 πλῆγ' ἀλιπόντες
 ἔλοτόμοι δρῦμοιο κατήλυθον· ἢ δ'
 ὑπὸ νυκτὶ
 ἐπιῆσιν μὲν πρῶτα τινάσσειται,
 ὕστερον αὖτε
 προμνόθεν ἐξεαγείσα κατήριπεν.
 458. ἐπικλιθέντα E1.

462. ποίησεν· ὅδ' ἤματος A, π.
 δ' δῆγματος C1; et ita corr. Brod.
 de sententia securus; „nullam medelam adferunt mss.“ SCHOW. Locum feliciter sanavit Rhod., post quem quis credat Dausquejum ποιῆσ' οἰδήματος conjicere potuisse?

- ἶσος ἐπουρανίους Ποδαλείριος, εὖ μὲν ὑπερθε
 πάσσων φάρμακα πολλὰ καθ' ἔλκεος, εὖ δὲ κικλήσκων
 οὖνομα πατρὸς ἐοῖο· θοῶς δ' ἰάχθησαν Ἀχαιοὶ 465
 πάντες κυδαίνοντες ὁμῶς Ἀσκληπιοῦ νῖα·
 καὶ μιν φαιδρύναντο καὶ ἀμφί εἰ χροῖσαν ἐλαίῳ
 προσφρονέως· ὀλοή δὲ κατηφείη καὶ οἴζυς
 ἀθανάτων ἰότητι κατέφθιτο· τοὶ δ' ἀνὰ θυμὸν
 τέροντ' εἰσορόωντες· ὃ δ' ἄμπνυεν ἐκ κακότητος· 470
 ἀχροίῃ δ' ἄρ' ἔρευθος ἐπήλυθεν, ἀργαλή δὲ
 ἀδρανίῃ μέγα κάρτος· ἀέξετο δ' ἄψα πάντα·
 ὡς δ' ὀπότην ἀλδαίνηται ἐπὶ σταχύεσβιν ἄρουρα,
 ἣν τὸ πάρος φθινύθουσαν ἐπέκλυσε χεῖματος αἰνοῦ
 ὄμβρος ἐπιβρίσας, ἣ δ' ἀλδομένη ἀνέμοισι 475
 μειδιάα τεθαλυῖα πολυκμητῶ ἐν ἀλωῇ·
 ὡς ἄρα τειρομένοιο Φιλοκίτηαο πάροιδε
 πᾶν δέμας αἰψ' ἀνέθηλεν· εὐτροχάλω δ' ἐνὶ κοίλῃ
 κάλλιπε κήδεα πάντα, τὰ οἱ περιδάμνατο θυμόν.
 Ἀτρεΐδαι δ' ὀρόωντες ἅτ' ἐκ θανάτου ἀνιόντα 480
 ἀνέρα θαυμάζεσκον· ἔφαντο γὰρ ἔμμεναι ἔργον
 ἀθανάτων· τὸ δ' ἄρ' ἦεν ἐτήτυμον, ὡς ἐνόησαν·
 καὶ γὰρ οἱ μέγεθός τε καὶ ἀγλαΐην κατέχευεν

463. ὑπερθε A et vulgo; correxi.

465. θοῶς δὲ οἱ ἰάχθησαν Ἀχαιοὶ A, θοῶς δ' ἰάχθησαν Ἀ. V12 C1 (in ras.) m, et ita corr. Rhod.; θοῶς δὲ οἱ ἴαχε λαὸς vel δὲ οἱ ἰάχθησαν olim Hermann. Orph. p. 807 conjecit.

467. ἀμφίς ἔχρισαν A et vulgo; ἀμφί εἰ χροῖσαν em. Herm. Orph. 696, rec. Lehrs.

468. κατηφείει V.

469. οἱ δ' A et vulgo; τοὶ δ' corr. Spitzner. v. Gr. her. p. 155; cfr. idem mant. p. 265 sq.

471. γὰρ A et vulgo; δ' ἄρ' ego emendavi.

472. ἄψα A; tacite corr. Pauw.

473. ἀλδύνηται A; corr. Rhod.

474. τοπάρτος A et vulgo; correxi. — ἀπέκλυσε A; em. Rhod., qui locum ita convertit: quod inundatione prius suffocaverat saevae tempestatis imber ingravescens. Eo vituperato Pauw. potius hanc inesse sententiam putavit: quod antea tabescens abluit tempestatis gravioris

imber ingruens. Verum nec de siccitate quidquam dictum est et recte Heyn. verba χεῖματος αἰνοῦ ὄμβρος ἐπιβρίσας satis declarare dicit de agro imbrium eluvie inundato agi, e quo ventis siccato laetius efflorescit seges.

475. ἀλδομένη A et vulgo; ἀλδομένη corr. Spitzner. observatt. p. 224—26.

476. Pauw. conj. πολυκμητῶ, quia ἀλωῇ segetem in arvo significet. Utrumque falsum; recte Rhod.: per bene subactum agrum.

478. εὐτροχάω AE1; „locus mss. auxilio destituitur.“ SCHOW. εὐτροχάω m et corr. Rhod.; vid. Hes. ε. 599 εὐτροχάω ἐν ἀλωῇ, quod etiam in Y, 496 quidam intulerunt. Tychs. conj. εὐτροχῆτω.

480. ἐκθανάτου A.

482. γὰρ A, δ' ἄρ' E1 C1; et ita corr. Rhod.

οἱ

483. γὰρ A, γὰρ C1, et οἱ intulit Rhod. — * in fine A.

ἔσθλη Τριτογένεια· φάνη δ' ἄφαρ, οἷος ἔην περ
τὸ πρὶν ἐν Ἀργείοισι πάρος κακότητι δαμῆναι· 485

καὶ τότε ἄρ' ἔς κλισίην Ἀγαμέμνονος ἀφνειοῖο
πάντες ὁμῶς οἱ ἄριστοι ἄγον Ποιάντιον νῆα·
καὶ μιν κνδαίνοντες ἐπ' εἰλαπίνησι γέροιαιρον·
ἀλλ' ὅτε δὴ κορέσαντο ποτοῦ καὶ ἐδητύος ἔσθλης,
δὴ τότε μιν προσέειπεν ἑὺμελῆς Ἀγαμέμνων· 490

„ὦ φίλ', ἐπειδὴ περ σὲ θεῶν ἰότητι πάροιθεν
Λήμνω ἐν ἀμφιάλῳ λίπομεν, βλαφθέντε νόημα,
μηδ' ἡμῖν χόλον αἰνὸν ἐνὶ φρεσὶ σῆσι βαλέσθαι,
* * * * *

οὐ γὰρ ἄνευ μακάρων τάδ' ἐρέξαμεν, ἀλλὰ που αὐτοὶ
ἤθελον ἀθάνατοι νῶν κακὰ πολλὰ βαλέσθαι 495
σεῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντος, ἐπεὶ περιουδας οἴστοις
δυσμενέας δάμνασθαι, ὅτ' ἀντία σεῖο μάχονται.

— — — — —
πᾶσαν ἀν' ἤπειρον πέλαγός τ' ἀνὰ μακρὸν αἴστοι

484. φάνεν δέ ἐ Α et vulgo; quod vitiosum non solum propter aoristum secundum, sed etiam propter hiatus. Illum solum removit Lobeck. ad Aj. v. 313 (p. 224. ed. 2) φάνεσκε scribens, quod calidius probavit Spitzner. *observatt.* p. 39, neque cur φάνεσκεν δ' οἷος ferri nequeat obscurum est. Hiatum remoturus erat Herm. *Orph.* p. 746 emendando φάνεν δέ ἐ, τοῖος contra Quinti usum, qui φάνεν δέ μιν, οἷος scripsisset. Apud Nicand. Ther. 762 ἐγγλοα, τοῖα sanum videtur. Scripsi φάνη δ' ἄφαρ adverbium inferens Quinto familiare.

485. τοπρὶν Α et vulgo; correxi. — δαμῆναι V.

490. ἑὺμελῆς Α; corr. Pauw.

491. τοπάροιθεν Α; corr. Rhod.

492. βλαφθέντα E1. Dualis solita vi positus de Atridis.

493. μηδ' Α. — Vertit Rhod. ne; sed versus deesse recte perspexit ex vocula μηδέ Pauw., modo falsus in eo, quod ante hunc versus deesse putavit, qua in re secutus est Tychs. Potius et post hunc versus lacunam esse, et qualis sit ex Philoctetae responso v. 518 sq. et supra v. 415 intelligi potest. Ita fere locutus erat Agamemno:

μηδ' ἡμῖν χόλον αἰνὸν ἐνὶ φρεσὶ
σῆσι βαλέσθαι,

[μηδ' ἀλλῶ τινὶ φωτὶ κατὰ
στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.]

494. αὖ Α, αὐτῶ C1; αὐτοὶ em. Rhod.

496. περὶ οἶδας C1; et ita conj. Pauw., male. Vid. K, 247. γ, 244. ρ, 317.

497. μάχονται C1.

499. „Etsi nullus in Aldina asteriscus est: tamen non dubito, quin aliquid injuria temporum et librarium incuria, quae duo autorem optimum pessime deformarunt, hic intercederit. Ego juveniliter hoc in loco, ut et quibusdam aliis, ubi sensus minus corruptus est, quondam ludens versus hunc initio disputationis istius intercalavi, quo uti poterit qui volet:

ἀνδράσι γὰρ βιότοιον πολυ-
πλάγχιον κέλευθον
πᾶσαν etc.

Hominibus enim vitae multivagae viae etc.“ RHOD. Ipsum versus in ordinem recepit, ut esset 498, Tychs., ejecit rursus Lehrs. Equidem, cum plura deesse verisimile esset, longioris lacunae signa interfigenda curavi. — πᾶσαν τ' Α, πᾶσαν C1; et ita corr. Rhod.

- Μοιράων ἰότητι πολυσχιδέες τε πέλονται 500
 πυκναί τε σκολιαί τε τετραμμένοι ἄλλυδις ἄλλη·
 τῶν δὲ δι' αἰζηοὶ φορέονθ' ὑπὸ δαίμονος Αἴση
 εἰδόμενοι φύλλοισιν ὑπὸ πνοιῆς ἀνέμοιο
 σενομένοις· ἀγαθὸς δὲ κακῇ ἐνέκρυσε κελεύθῳ
 πολλάκις, οὐκ ἐσθλὸς δ' ἀγαθῇ· τὰς δ' οὐτ' ἀλέασθαι 505
 οὐτ' ἄρ' ἐκῶν τις ἐλέσθαι ἐπιχθόνιος δύνατ' ἀνὴρ·
 χρῆ δὲ σαόφρονα φῶτα, καὶ ἦν φορέηθ' ὑπ' ἀέλλης
 οἴμην ἀογαλέην, στερεῇ φρενὶ τλῆναι οἴζυν.
 ἀλλ' ἐπεὶ ἀσάμεσθα καὶ ἠλίτομεν τόδε ἔργον,
 ἔξαυτίς δώροισιν ἀρεσδόμεθ' ἀπλήτοισι, 510
 Τρώων ἦν ποθ' ἔλωμεν εὐκτίμενον πτολίεθρον·
 νῦν δὲ λάβ' ἐπὶ γυναικας εἰκοσὶ τ' ὠκείας ἵππους
 ἀθλοφόρους τρίποδάς τε δωδέκα, τοῖς ἐπὶ θυμὸν
 τέρψεις ἤματα πάντα· καὶ ἐν κλισίῃσιν ἐμῆσιν
 αἰεὶ τοι παρὰ δαιτὶ γέρας βασιλῆιον ἔσται.“ 515

500. μειράων A, μοιράων E1C1; et ita corr. Rhod.

501. Pauw. conjicit *στειναί*, quia de viarum conditione loqui necesse sit; inepte, ubi non de veris plateis, sed de vitae viis agitur. Scal. conj. *ρίκναί*, quod abhorret a Quinti dictione. — *ἄλλη A*, *ἄλλαι* legisse videtur Rhod. vertendo: *aliae alio conversae*; *ἄλλη* correxi in *emen-dalt*. p. 214, rec. Lehrs.

502. δὲ δῆ AE1C; δὲ δὲ em. Rhod. — Tum Pauw., quod nemo sive vir sive femina, sive juvenis sive senex ab illo Parcarum impetu sese eximere possit, τῶν δὲ δι' οἱ θνητοὶ vel melius certe τῶν δὲ δι' ἄνθρωποι conjecit. Sed fallitur. Αἰζηοὶ enim Quinto sunt non tantum adolescentuli, sed omnino viri ea aetate florentes, qua res et belli et pacis strenue geruntur. Hos pro omnibus mortalibus appellari non mirum est; nam quum de variis sermo sit sortis tramitibus, apparet hos potius homines, quos „unda fretis tulit aestuosis,“ quam seneciones jam maxima aetatis parte defunctos vel mulierculas domi delitescences memorandos fuisse. — *αἴσαν AC* et vulgo; *αἴση* em. Spitzner. *manl.* p. 202 ex X, 396. Apoll. Rhod. I, 443, rec. Lehrs. — φορέονθ' ὑπὸ πνοιῆς ἀνέμοιο errore E1.

503. φύλοπιν A, φίλοισιν E1, φύλοισιν C1; et ita em. Rhod. — πνοιῆς errore Tychs. Lehrs. Notavit Spitzner. *observatt.* p. 54. — Ante ὑπὸ spatium in C1.

504. σενομένων AE1; corr. Rhod.

507. φορέηται ὑπ' αἴσης conj. Pauw., non male. Sed recte monuit Tychs. haec dici habita foliorum vento huc illuc abreptorum ratione.

509. ἀσάμεσθα A, ἀσάμεσθα C1; et ita corr. Rhod. — Comma, quod in A et vulgo ante τόδε ἔργον ponitur, auferendum esse monuit Spitzner. *observatt.* p. 226 sq. Cfr. Hom. I, 119 sq.

510. ἔξαυτίς: vid. Lehrs. *stud. Ar. Hom.* p. 161.

512. νῦν δ' ἐπὶ A, νῦν δὲ τοι ε. V12, νῦν δὲ μὲν C1; „νῦν δὲ λάβ' aut ἐλεῶ.“ RHOD. νῦν δόμεν vel νῦν δὲ τῆ (hoc ex Homericō τῆ, πῖε οἶνον!) scribendum putat Dausq.; νῦν δὲ λάβ' rec. Tychs. Lehrs. — Cfr. I, 119—24. 128—39. εἰκοσὶ δ' A et vulgo; correxi.

514. Inepte Pauw., „quia haec dona dabantur, ut iis interim se oblectaret Heros, donec alia meliora post captam Trojam acciperet,“ conj. ἤματα ταῦτα.

ὡς εἰπὼν ἤρωι πόρεν περικαλλέα δῶρα·
 τὸν δ' ἄρα Ποίαντος προσέφη κρατερόφρονος υἱός·
 „ὦ φίλος, οὐ τοι ἐγὼν ἔτι χῶομαι, οὐδὲ μὲν ἄλλω
 Ἀργείων, τῶν εἴ τις ἔτ' ἤλιτεν εἴνεκ' ἐμεῖο·
 οἶδα γάρ, ὡς στρεπτός νόος ἀνδράσι γίνεται ἐσθλοῖς,
 οὐδ' αἰεὶ χαλεπὸν θέμις ἔμμεναι οὐδ' ἀσύφηλον,
 ἀλλ' ὅτε μὲν σμερδνὸν τελέθειν, ὅτε δ' ἤπιον εἶναι·
 νῦν δ' ἴομεν ποτὶ κοῖτον, ἐπεὶ χατέοντι μάχεσθαι
 βέλτερον ὑπνώειν ἢ ἐπὶ πλέον εἰλαπινάζειν.“

520

ὡς εἰπὼν ἀπόρουσε καὶ ἐς κλισίην ἀφίκανε
 σφῶν ἐτάρων· οἱ δ' αἴψα φιλοπολέμῳ βασιλῆι
 εὐνήν ἐντύνοντο μέγα φρεσὶ καγχαλόωντες·
 αὐτὰρ ὄγ' ἀσπασίως κατελέξατο μέχρῳς ἐπ' ἠώ.

525

νῦξ δ' ἀνεχάσασατο δία· φάος δ' ἐρύθηνε κολώνας
 ἡελίου· καὶ πάντα βροτοὶ περιποίπνυον ἔργα.
 Ἀργεῖοι δ' ὀλοοῖο μὲγ' ἰέμενοι πολέμοιο
 οἱ μὲν δούρατα θῆγον ἐϋξοα, τοὶ δὲ βέλεμνα,
 ἄλλοι δ' αἰγανέας· ἅμα δ' ἠοῖ δαῖτα πένοντο
 αὐτοῖς ἠδ' ἵπποισι· πάσαντο δὲ πάντες ἐδωδήν.
 τοῖσιν δὲ Ποίαντος ἀμύμονος ὄβριμος υἱός
 τοῖον ἔπος μετέειπεν ἐποτρύνων πονέεσθαι·

530

535

518. οὔτοι A; corr. Rhod. ver-
 tendo. — μιν A, μὲν E1; et ita
 corr. Rhod.

519. Ἀργείων, εἴ τις ἔτ' ἤντεεν
 A et in fine * Ἀργείων, τῶν εἴ τις
 etc. VNV123 C1 teste Schowio p. 78,
 qui addit: „Sequentia ab editis nulla
 in re differunt.“ Sed in Tychse-
 nianis schedis ex V τῶ (i. e. τῶ)
 enotatur, quocum consentit E1, ex
 C1 nihil. „Mendum hic subest, lego
 interim εἶπον τις ἔτ' ἤλιτεν, dum
 melius se offerat.“ RHOD. Dausq.
 commate post ἄλλω posito ineptis-
 sime Ἀργείων μὴ τις κακῶ ἤν-
 τεεν, nemini meo nomine male
 sit, Pauw. εἶπον τις ἐπήλιτεν et
 εἴ τις γέ τι ἤλιτεν, Tychs. εἰ καὶ
 τις ἔτ' ἤλιτεν ex X, 305 (qui locus
 plane non quadrat!) et εἴ τις τι
 παρήλιτεν, Hermann. Orph. p. 808
 εἴ τις οἱ ἔτ' ἤλ. conjecerunt. Rho-
 domannianum tamen et Tychs. et
 Lehrs. receperunt. Sed cdd. se-
 quendi erant: cfr. Ω, 366 τῶν
 εἴ τις etc. — ἐμοῖο AE1; corr.
 Dausq.

520. ὡς στρεπτός νόος ἀνδράσι πέ-
 λεται ἐσθλοῖς A, γίνεται ε. C1,
 γίνεται ε. E1 et cod. Monacensis,
 „qui insignitus numero 313 cum ex
 aliis scriptoribus, ut ex Sophocle et
 Euripide, tum etiam ex Quinto, fol.
 99. B. locos quosdam communes
 et inter eos hunc quoque continet.“
 Emendatt. p. 235, ubi id ipsum re-
 cipiendum dixi. „στρεπτός πέλεται
 νόος ἀνδράσιν ἐσθλοῖς. στρεπταὶ τε
 φρένες ἐσθλῶν inquit Homerus.“
 RHOD. Voluit sine dubio ex eo
 loco (Θ, 203) idem hic quoque re-
 stituere adjectivum. Verba, uti Rhod.
 ea transposuit, rec. Tychs.

522. ἄλλοτε A; Pauw. monitus
 Rhodomanniana interpretatione (sed
 interdum etc.), aliquid copulae de-
 esse, imperite conj. ἄλλοτε δὲ συμ.;
 ἀλλ' ὅτε em. Tychs. — ἠπιον A;
 tacite corr. Rhod.

526. οἶδ' A.

529. ἐρύθηνε A et vulgo; corre-
 xi. — κολώνας A; tacite corr. Rhod.

534. αὐτοῖς A; tacite corr. Rhod.

„εἰ δ' ἄγε νῦν πολέμοιο μεδώμεθα· μηδέ τις ἡμέων
μυμνέτω ἐν νήεσσι, πάρος κλυτὰ τείχεα λῦσθαι
Τροίης εὐπύργοιο, καταπρῆσαι τε πόλῃα.“

ὡς φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸς ὑπὸ κραδίῃ μὲγ' ἰάνθη· 540
δῦσαν δ' ἐν τεύχεσσι καὶ ἀσπίσιν· ἐκ δ' ἄρα νηῶν
πανσυδίῃ μελήσῃ κεκασμένοι ἐσσεύοντο
καὶ βοέοις σακέεσσι καὶ ἀμφιβάλοις κορῦθεσσιν·
ἄλλος δ' ἄλλον ἔρειδε κατὰ στίχας· οὐδέ κε φαίης
κείνων ἐσσυμένων ἐκὰς ἔμμεναι ἄλλον ἀπ' ἄλλου· 545
ὡς ἄρ' ἴσαν θαμνοὶ καὶ ἀρηρότες ἀλλήλοισι.

537. εἰδ' ἄγε A mutilo versu, εἰγ' ἄγε C2, εἰ δ' ἄγε πᾶς C1, εἰ δ' ἄγε νῦν a; „εἰ δ' ἄγε δὴ vel εἰ δ' ἄγε νῦν.“ RHOD. Prius jam rec. Tychs.; εἰδ' ἄγετε inepte conj. Dausq. — μὴ δέ A et vulgo; correxit Spitzn. *observall.* p. 227. — μέων conj. Rhod., quod recte repudiarunt.

538. τεύχεα E1. — λύσαι A etc.; tacite corr. Tychs.

539. καταπρῆσαιτο E1. — κέλευθα A, πόλῃα VNV123E1, καὶ ἀντήν a ex manifesta correctione. Pauw. μέλαθρα conj., quod per se bonum in *emendatt.* p. 236 ex B, 414 commendavi, nec improbat Spitzner. *l. c.* et cfr. supra v. 40. Sed codd. sequendi erant.

541. δύσαν A etc.; correxit Spitzner. *l. c.* et Tauchnitianae corrector.

542. βελέεσσι A et vulgo; quod

ineptum esse demonstrat idem *ibid.* p. 228 ex aliis locis, quibus addas I, 224 et Apoll. Rhod. II, 1062, reprensens *δοράτεσσι*. In re consentio; sed verum verbum non invenit. Scribendum esse *μελήσῃ* jam olim ipsi Spitznero probavi.

543. βοέης V. — ἀμφιβάλοις A, ἀμφιφάλοις C1 in rasura; et ita corr. Rhod.

545. ἐπ' ἄλλῳ A; ἀπ' ἄλλον em. Rhod. vertendo: *alterum ab altero distare*, quo intellecto tamen Pauwius malo acumine vulgatam commate post *ἐκὰς* posito hac ratione expedit: *neque dixisses, illis se moventibus procul et paulo longius a te, esse alium post alium, sed omnes globum unum constituere*. Sed haec refutare supervacaneum!

546. ἔσαν A et vulgo; emendaturus erat Spitzner. *mant.* p. 216.

ΚΟΙΝΤΟΥ

ΤΩΝ ΜΕΘΟΜΗΡΟΝ

ΛΟΓΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ.

Τρωῆς δ' αὐτ' ἔκτοσθεν ἔσαν Πριάμοιο πόλῃος
 πάντες σὺν τεύχεσσι καὶ ἄρμασιν ἠδὲ καὶ ἵπποις
 ὠκυτάτοις· καίον γὰρ ἀποκταμένους ἐνὶ χάρῃ
 δευδιότες, μὴ λαὸς ἐπιβρίσειεν Ἀχαιῶν·
 τοὺς δ' ὥς οὖν ἐσίδοντο ποτὶ πτόλιν ἀΐσσοντας, 5
 ἔσσυμένως κταμένοισι χυτὸν περὶ σῆμα βάλλοντο
 σπερχόμενοι· δεινὸν γὰρ ὑποτρομέεσκον ἰδόντες.
 τοῖσι δ' ἄρ' ἀχθυμένοισιν ὑπὸ φρεσὶ μῦθον ἔειπε
 Πουλυδάμας, ὃ γὰρ ἔσκε λίην πινυτὸς καὶ ἐχέφρων·
 „ὦ φίλοι, οὐκέτ' ἀνεκτὸς ἐφ' ἡμῖν μαίνεται Ἄρης· 10
 ἀλλ' ἄγε δὴ φραζώμεθ', ὅπως πολέμοιό τι μῆχος
 εὔρωμεν· Δαναοὶ γὰρ ἐπικρατέουσι μένοντες·
 νῦν δ' ἄγε δὴ πύργοισιν εὐδμήτοις ἐπιβάντες
 μίνωμεν νύκτας τε καὶ ἡμέρας δηριόωντες,
 εἰσόκε δὴ Δαναοὶ Σπάρτην ἐρίβωλον ἴκωνται, 15
 ἢ αὐτοῦ παρὰ τεῖχος ἀκηδήσωσι μένοντες
 ἀκλέες ἐξόμενοι· ἐπεὶ οὐ σθένος ἔσεται αὐτοῖς
 ὀῆξαι τεῖχεα μακρὰ, καὶ εἰ μάλα πολλὰ κάμωσιν·

5. τοῖσδ' Α.

6. Comma, quod in A et vulgo post ἔσσυμένως positum erat, post ἀΐσσοντας fixi, ut adverbium potius cum sequentibus jungeretur. De pleonasmō, si quis est, vid. ad IV, 371. Rem hausit ex Ω, 799 sq. ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν, περὶ δὲ σκοποὶ εἶατο πάντα, μὴ πρὶν ἐφορηθεῖεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοί. —

σῆμ' ἐβάλλοντο Α et vulgo; correxi.

8. τοῖσδ' ἄρ' Α; corr. Rhod.

10. οὐκ ἔτ' Α et vulgo; correxi.

12. μαχώντες inepte conj. Pauw.;

„praevalent manentes, h. e. superiores nobis sunt, dum hic perseverant.“ TYCHS.

13. εὐτμήτοισιν Α, εὐδμήτοις V12, „εὐκτίτοισιν C1 in rasura; ad marg. γρ. εὐτμήτοισιν, sed ex τ factum ὁ seriore manu.“ TYCHS. „εὐδμήτοις vel εὐκμήτοις.“ RHOD. Prius Homericum recte receperunt: cfr. etiam I, 801.

17. ἀκλέες Α et vulgo; corr. Spitzner. ad H, 100 et observall. p. 228 sq. — αὐτῶν Α et vulgo; αὐτοῖς et Rhod. vertendo — ipsis — expressit et Pauw. diserte conjecit.

οὐ γὰρ ἀβληχρὰ θεοῖσι τετεύχεται ἄφθιτα ἔργα·
οὐδέ τί που βρώμης ἐπιδενόμεθ' οὐδέ ποτῆτος· 20
πολλὰ γὰρ ἐν Πριάμοιο πολυχρόσοιο μελάθροισι
ἔμπεδον εἶδατα κεῖται, ἅπερ πολέεσσι καὶ ἄλλοις
πολλὸν ἐπὶ χρόνον ἔσσειτ' ἀγειρομένοισιν ἐδωδῆ
ἔς κόρον, εἰ καὶ ἔτ' ἄλλος ἐελδομένοισιν ἴκηται
τρὶς τόσος ἐνθάδε λαὸς ἀρηγέμεναι μενεαίνων.“ 25

ὡς φάτο· τὸν δ' ἐνένισπε θρασὺς πᾶσις Ἀγχίσιος·
„Πουλυδάμα, πῶς γὰρ σε σαόφρονά φασι τετύχθαι,
ὃς κέλεαι ποτὶ δηρὸν ἀνὰ πτόλιν ἄλγεα πάσχειν;
οὐ γὰρ ἀκηδήσουσι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' Ἀχαιοί,
ἀλλ' ἄρ' ἐπιβρίσουσιν ἀλευομένους ἐσιδόντες· 30
νῶϊν δ' ἔσσειται ἄλγος ἀποφθιμένων ἐνὶ πάτρῃ,
ἣν πῶς ἐνθάδε πουλὺν ἐπὶ χρόνον ἀμφιμάχωνται·
οὐ γὰρ τις Θήβηθε μελίφρονα σῖτον ὀπάσσει
ἡμῖν, ἐπὴν εἰρχθῶμεν ἀνὰ πτόλιν, οὐδέ τις οἴσει

19. θεοῖς A; corr. Rhod. — „ἀμβροτα ἔργα C2, sed ad marg. γρ. ἄφθιτα (sic!).“ TYCHS. Pauwium, quia ἀβληχρὰ et ἄφθιτα se mutuo subvertant, pro hoc ἀπλετα conjicientem et Dorvill. *vann. crit.* p. 33 sq. et Spitzner. *observatt.* p. 229 satis reluctant. — Idem *ibid.* ex II, 182 hic quoque βληχρὰ reponendum putat. Sed vide quae ad illum ipsum locum adscripsi, ubi propter malam correptionem ἕπνον ἀβληχρόν scribere noluit.

20. ἐπιδενόμενοι A; „ἐπιδενόμεθ' forte legendum.“ RHOD. Id recte receperunt Tychs. Lehrs.

26. τὸν δ' A.

28. ποτὶ δῆριν A, quod inepte explicat Pauw. *praeter pugnam*. Rhodomannianum inventum ποτὶ δηρόν recte rec. Tychs. Lehrs. Contra quam scripturam Spitzner. *l. c.* p. 230 hoc assertit, quod apud Quintum semper ἐπὶ δηρόν, non ποτὶ δηρόν dicatur. Inde ipse ex I, 805, ubi efr. notam, περὶ δῆριν conjecit; Achivos enim urbis moenia mox aggressuros et inde Trojanos in duplici belli et famis discrimine versaturos dici. Verum δῆριν per se omnino nihil metuit Aeneas, sed longinquae obsidionis mala famem et pestem et bellum longo post tempore demum diremptum. Inde

retinui ποτὶ δηρόν, quod quominus aequè bene dicatur atque ἐπὶ δηρόν nihil obstat; posuit autem h. l. praepositionem a consonante incipientem hiatus vitandi gratia. Dausq. *πύργοισιν* conjecit, male.

30. ἀλλ' ἐπιβρίσουσιν et in fine* A, nec quidquam auxilii in eod. Rhod. Brod. et Scalig. apud *Hermann*. p. 264 conj. ἀλλ' ἔτ' ἐπιβρ.; Dausq. ἀλλὰ ὅ' ἐπιβρ. et ἀλλ' ἐπιβρίσουσ' ἄμμας, utrumque vitiose; Pauw. ἀλλὰ τάχ' ἐπιβρ., contra metrum; Tychs. ἀλλὰ γ' ἐπιβρ., quod recepit; Bonit. *l. c.* p. 1232 ἀλλ' ἄρ' ἐπιβρίσουσιν, quod jure vindicavit Spitzner. *observatt.* p. 231 sq. inprimis contra me ipsum, qui *emendatt.* p. 236 ex I, 21 ἀλλ' ἐπιβρίσουσιν μέγ' conjeceram, receptum a Lehrsio.

31. δ' om. in A add. E1 et Rhod., Tychs. Lehrs. — Cum Rhod. non recte ἀποφθ. ε. π. vertisset: *dum (cives) in patria contabescent*, Pauw. νῶϊν vel ἄμμιν δ' ε. ἄ. ἀποφθιμένοις conjecit.

32. ἔτι A et vulgo praeter Lehrs., qui ex emend. Spitzneri *mant.* p. 251 sq. ἐπὶ scripsit.

34. ἡμῖν A; „ἄμμιν vel ἡμῖν“ (sic!) RHOD. ἡμῖν Tychs., ἡμῖν Tauchn. Lehrs. Spitzner. *observatt.* p. 37, ubi idem comma potius quam

οἶνον Μαιονίηθεν· ἀνιηρῶ δ' ὑπὸ λιμῶ 35
 φθισόμεθ' ἀργαλέως, εἰ καὶ μάλα τεῖχος ἀμύνει.
 ἀλλ' εἰ μὲν θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρας ἀλύξαι,
 εἰ δ' ἄρ' οἴζυρῶς θανέειν πολυηχέϊ μῶλω
 μέλλομεν, εἰν ἔντεσσι σὺν ἡμετέροις τεκέεσσι
 καὶ γεραροῖς πατέρεσσι μαχόμεθα· καὶ ῥά ποθι Ζεὺς 40
 χραισμῆσει· κείνου γὰρ ἀφ' αἵματός εἰμεν ἀγανού·
 εἰ δέ κεν ἄρ καὶ κείνῳ ἀπεχθόμενοι τελέθωμεν,
 εὐκλειῶς τάχ' ὀλέσθαι ἀμυνομένους περὶ πάτρης
 βέλτερον, ἢ ἐ μένοντας οἴζυρῶς ἀπολέσθαι.“

colon post πόλιν ῥονendum mo-
 nuit.

38. ἢ δ' ἄρ δ. θ. πολυαχέϊ θυ-
 μῶ A, ἢ ἄρ' et πολυαχθέϊ vel πο-
 λυαλγέϊ λιμῶ conj. Rhod. omnia ita
 interpretatus: „idcirco sive, ut fu-
 „nestam necem et fatale excidium
 „effugiamus, sive ut infeliciter mo-
 „lestissima fame pereamus, futu-
 „rum est; armati (potius) adjunctis
 „liberis nostris et honorandis pa-
 „rentibus praeliemur.“ Pauw. ἢ μὲν
 — sive quidem, sive vero — pro-
 posuit, tum altero utro Rhodomanni
 epitheto recepto θυμῶ contra eum
 defendit, „quia verba Aeneae bel-
 lum et pugnam urgeant extra moe-
 nia.“ Bene quidem Rhodom. to-
 tius enuntiationis vim perspexit, non
 recte autem famis intulit mentio-
 nem. Qua re magis etiam trans-
 versum Tychsenum egit, qui μῆδ'
 ἄρ' δ. θ. πολυαχθέϊ λιμῶ scripsit,
 quod Lehrs. retinuit. Sed contem-
 planti sententiarum seriem minime
 haec satisfaciunt. Etenim cum Po-
 lydamas auctor fuisset, ut Trojani
 intra moenia se reciperent indeque
 Achivorum impetum propulsarent,
 eam sententiam vehementer vitu-
 perat Aeneas, Trojanos in urbe cir-
 cumsclusos fame absumentum iri mo-
 nens. Jam quid sibi illa tota enun-
 tiatio hypothetica velit: „at, si nos
 mortem evitare neque fame confici
 futurum est, pugnemus cum filiis
 atque patribus,“ me plane non in-
 telligere fateor, ut vix opus sit no-
 tare, particulam μὲν post εἰ posi-
 tam nec ipsam explicari posse. Po-
 tius, cum Aeneae consilium hoc sit,
 ut, quicumque etiam instare possit
 eventus, moenibus relictis acie cum

Graecis decernant, patet scriben-
 dum fuisse: εἰ δ' ἄρ' δ. θ. πολυ-
 ηχέϊ μῶλω. Praetuli autem hoc ad-
 jectivum, quod de mari legitur XIV,
 539, de fluvio I, 296, de Zephyro
 IV, 570, quoniam aequae facile ad
 belli tumultum referri poterat, ut
 θυσσηχῆς, de quo vid. Spitzner. ob-
 servatt. p. 165 sq. et supra ad VII,
 625. Adjectivorum quae Rhodom.
 suasit, πολυαχθέϊ IV, 421 de πέ-
 τρη legitur, alterum nostro ignotum
 est. Cfr. prolegg. II, 2, §. 45.

39. ἐν A; corr. Rhod.

41. αἵματος εἰμὲν A et vulgo;
 corr. Spitzner. observatt. p. 232.

42. εἰ δέ οἱ ἄρ κακείνῳ A, εἰ
 δέ που ἄρ κακ. conj. Rhod., εἰ δέ
 τοι ἄρ κακ. Tychs. e conj. Pauwii,
 quae ferri nequit, εἰ δέ κεν ἄρ κακ.
 em. Herm. Orph. p. 806, quod et
 ego probavi emendd. p. 236, ubi
 etiam καὶ κείνῳ disjunxi, et Spitz-
 ner. observatt. p. 232, et recepit
 Lehrs. Itaque et nunc reliqui, quam-
 quam insuper εἰ δέ τότ' ἄρ καὶ
 κείνῳ in mentem veniebat. Cfr. Z,
 200. — θανέωμεν A et vulgo, quod
 olim l. c. p. 237 ex Apoll. Rhod.
 III, 465 sqq. defendi. Nunc vero
 emendationem Spitzneri l. c. p. 233 sq.
 praeferendam duxi.

43. μέγ' A et vulgo, praeter
 Lehrs., qui ex mea emendatione
 facta l. c. τάχ' scripsit. Jam Tychs.
 in illo μέγ' offendit, quod ex X,
 88 sq. ἀνευθε δέ σε μέγα νῶϊν —
 κίνες ταχέες κατέδονται non satis
 defendi intellexit. ε

44. ἢ μείναντας A et vulgo, ἢ
 μένοντας C1, ἠμείνοντας C2; hinc
 ἢ ἐ μένοντας praetuli.

- ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον εἰσαΐοντες· 45
 αἴψα δὲ δὴ κορύθεσσι καὶ ἀσπίσι καὶ δοράτεσσι
 φράχθεν ἐπ' ἀλλήλους· ἐπὶ δ' ἀκαμάτου Διὸς ὄσσε
 δέρεκετ' ἀπ' Οὐλύμποιο κορυσσομένους ἐς Ἄρηα
 Τρωῶας ἐπ' Ἀργείοισιν· ἔγειρε δὲ θυμὸν ἐκάστου,
 ὄφρα μάχην ἀλίσστων ἐπ' ἀμφοτέροισι τανύσση 50
 λαοῖς· ἧ γὰρ ἔμελλεν Ἀλέξανδρος θανέεσθαι
 χερσὶ Φιλοκλήταιο πονεύμενος ἀμφ' ἀλόχοιο.
 τοὺς δ' ἄγιν εἰς ἓνα χῶρον Ἔρις μεθέπουσα κυδοιμὸν
 οὔτινι φαινομένη· περὶ γὰρ νέφος ἀμφεχεν ὦμους
 αἵματόεν· φοῖτα δὲ μέγαν κλονέουσα κυδοιμὸν 55
 ἄλλοτε μὲν Τρωῶν ἐς ὀμήγηριν, ἄλλοτ' Ἀχαιῶν·
 τὴν δὲ Φόβος καὶ Δεῖμος ἀταρβέες ἀμφεπένοιντο
 πατροκασιγνήτην κρατερόφρονα κυδαίνοντες·
 ἧ δὲ μέγ' ἐξ ὀλίγοιο κορύσσετο μαιμώωσα·
 τεύχεα δ' ἐξ ἀδάμαντος ἔχεν πεπαλαγμένα λύθρω· 60
 πάλ्लε δὲ λοίγιον ἔγχος ἐς ἠέρα· τῆς δ' ὑπὸ ποσσὶ
 κίνντο γαῖα μέλαινα· πυρὸς δ' ἀμπνυεν αὐτμὴν
 σμερδαλέον· μέγα δ' αἶεν αὐτεεν ὀτρύνουσα
 αἰζηροῦς· οἱ δ' αἴψα συνήιον ἀρτύνοντες
 ὑσμίνην· δεινὴ γὰρ ἄγιν θεὸς ἐς μέγα ἔργον. 65

45. τόνδ' A, τὸν δ' Tychs. Lehrs.; τῷ δ' scripsi ex emend. Rhod., qui etiam τοὶ δ' ἄρα tentavit. Male Tychs. cum εἰσαΐοντες junxit defendens ex K, 532 κτύπον αἴον.

48. δέρεκετον Οὐλ. conj. Brod., quem inepte Pindarico ἕμνοι — ἀρχαὶ λόγων τέλλεται refutat Dausq.

50. ἀλίσστων A; tacite corr. Tychs. — „cfr. XI, 237.“ TYCHS.

53. τοῖςδ' A. — μεδέουσα κυδοιμὸν A, μ. κυδοιμοῦ Tychs. Lehrs. ex emend. Rhod., μεθέπουσα κυδοιμὸν ego scripsi emendatt. p. 237, quod recepi quamquam refragante Spitznero observatt. p. 234. Nam ipsa quae ille verbi attulit exempla I, 703 μακάρων μεδέοντι, III, 634 θεῶν μεδ. καὶ ἀνδρῶν, V, 525 δασσων — γυναῖζες — μεδέουσι, XIV, 425 Ζηνὶ θεῶν μεδ. satis probant hic quidem Eridem non dici posse arbitram et dominam pugnae, praesertim cum ejus rei gubernacula in antecedentibus Jovi diserte vindicentur. Hinc meum retinui, cui opponitur οὔτινι φαινομένη.

54. ὦμους A et vulgo; ὄμους emend. Spitzner. observatt. p. 15 et ego emendatt. p. 237, rec. Lehrs.

55 sqq. „Notabilis locus de Eride, cujus speciem, quamquam jam pluribus locis descriptam, tamen novis imaginibus exornavit poeta.“ TYCHS.

59. ἠδὲ A.

61. τῆςδ' A.

62. αὐτὴν VE1.

63. σμερδαλέον A et vulgo, σμερδαλέον VE1, quod recepi. Poterat etiam σμερδαλήν scribi.

64. οἶδ' A. — ὀτρύνοντες A et vulgo praeter Lehrs., qui ex emend. Wernickii ad Tryph. p. 351 probata etiam Spitznero observatt. p. 214 sq. ἀρτύνοντες recepit.

65. δειξὴν γ. ἄγε et in fine * A, δῆριν sic δεινὴν γ. ἄγιν VNV3E1, δῆριν γὰρ ἄγιν V1, δῆριν οἰξὸν γ. ἄγιν V2, χθι sic δειξὴν γ. ἄ. C1, δειξὴν C2; „δῆριν γὰρ, ut legit Brodaeus.“ RHOD.; εἴσην et δεινοῦς conj. Pauw., δει-

τῶν δ' ὡς ἢ ἀνέμων ἰαχὴ πέλε λάβρον ἀέντων
 εἶαρος ἀρχομένου, ὅτε δένδρεα μακρὰ καὶ ὕλη
 φύλλα φύει, ἢ ὡς ὅτ' ἀν' ἀζαλέην ξύλοχον πῦρ
 αἰθόμενον βρομέει, ἢ ὡς μέγα πόντος ἀπέιρων
 μαίνεται ἐξ ἀνέμοιο δυσηχέος, ἀμφὶ δὲ ῥοϊβδος 70
 γίνετ' ἀπειρέσιος, τρόμει δ' ὑπο γούνατα ναυτέων·
 ὡς τῶν ἐσσυμένων μέγ' ὑπέβραχε γαῖα πελώρη·
 ἐν δὲ σφιν πέσε δῆρις· ἐπ' ἄλλω δ' ἄλλος ὄρουσε.

πρῶτος δ' Αἰνείας Δαναῶν ἔλεν Ἀρπαλίωνα
 υἱὸν Ἀριζήλοιο, τὸν Ἀμφινόμη τέκε μήτηρ 75
 γῆ ἐνι Βοιωτῶν, ὃ δ' ἅμα Προδοήνορι δίω
 ἐς Τροίην ἴκανεν ἀμννέμεν Ἀργείοισι·
 τόν ῥα τότε Αἰνείας ἀπαλὴν ὑπὸ νηδύα τύψας

von Sylburg., φύζαν Dorvill. vann. *crit.* p. 383 sq. δεινὴ em. Scalig. probantibus Dorvill. vann. *crit.* p. 383 et Spitznero *observatt.* p. 235, quod recte recep. Tychs. Lehrs.; δίζεν γὰρ ἄγαν conj. Both. ad II. A, 3.

66. τῶνδ' ὡς ἀνέμων mutilo versu A, δ' ὡς που V3E1 (non V, ut errore refert Spitzner. *observatt.* p. 235), rec. Tychs.; δὲ δὴ ὡς conj. Rhod., hic quidem non solita usus felicitate; δ' ὡσεὶ Dausq., δ' ἄρα ὡς Pauw. Sed melius haud dubie Hermann. *Orph.* p. 715 δ' ὡς ἢ emendavit, quod rec. Lehrs., quamquam Tychsenianum probat Spitzner. *l. c.* — Dausq., quia Plinio teste (II, 47, 122) veris initio Favonii hibernum *molliant* coelum, ἀβρὸν conjecit. Λάβρον qui tenet, Pauw., cum propter id ipsum potius auctumnales venti, quibus folia decutiuntur ex arboribus, quam verni viderentur innui, adeo χεῖματος ἀρχομένου et sequente versu φύλλα χεῖμι conjecit. Verum etiam verno tempore magna cum vi Favonios flare terram glacie et frigoribus reclusam quasi aperientes quivis jam expertus est.

68. ἦδ' ὡστ' ἀνὰ ζαλέης A, nec quidquam variae lectionis e codd. notatur, nisi quod ἀν' ἀζαλ. C1; „et hic insigne mendum est, quod sic utcunque correxi. φύλλα φύει, ὡστ' (voluit ὡς τ') αἰνὰ δι' ἀζαλέης ξυλόχοιο πῦρ βρέμει αἰθόμενον.“ RHOD. Postea, quod rec.

Tychs., ἦδ' ὡστε δι' ἀζαλέης ξ. π. βρέμει αἰθ. scripsit. Verum ὡστε non dicitur in comparationis membro integro. Pauw. pejus etiam ἦδ' ὡστε καθ' (sic!) ἀ. ξυλόχοιο scripsit. Vid. ad v. sq.

69. πῦρ τρόμει αἰθόμενον et in fine * A, π. βρομέει αἰ. VE1C1 (e corr.), π. τρέμει conj. Dausq., π. βρέμει αἰθ. scripsit Tychs. suspecta brevis syllabae productione. Hinc reposui quod conjecit Hermann. *Orph.* p. 715, qua emendatione omnibus succurritur, quae offenderunt. Et recepit eam emendationem Lehrs., nisi quod errore βρομέει αἰθόμενον reliquit. Probavit Spitzner. *l. c.* p. 236, nisi quod πῦρ in versus exitu collocatum ei parum aridit. Verum causam non perspicio: cum apud Homerum et saepius legatur ἀκάματον πῦρ, et Y, 490, qui locus hic expressus est, θεσπιδαῖς πῦρ. — ἦδ' A; ἦ C1 et Hermann. *l. c.*, rec. Lehrs.

71. γίνεται A et vulgo; correxi. — ὑπὸ A; corr. Tychs. — ναυτῶν A et vulgo; ναυτέων scripsi e corr. Spitzneri *l. c.*

72. Jam adfuit VI, 335. — ἐπεσσυμένων V.

73. ἄλλον A et vulgo; ἄλλω em. Wernick. *Tryphiod.* p. 173, probavit Spitzner. *observ.* p. 236, rec. Lehrs.

76. ἐν B. ὅδ' ἄρα A; utrumque em. Rhod.; γῆ ἐν β. ὃ δ' ἄρα προδοίην ὀριδίθι E1.

νοσφίσατ' ἐκ θυμοῖο καὶ ἠδέος ἐκ βιότοιο·
 τῷ δ' ἐπι Θερσάνδροιο δαΐφρονος νῖα δάμασβεν 80
 Ὕλλον εὐγλώχινι βαλὼν κατὰ λαίμων ἄκοντι,
 ὃν τέκε δι' Ἀρέθουσα παρ' ὕδασι Ληθαίαιο
 Κρήτη ἐν ἀμφιάλω· μέγα δ' ἤκαχεν Ἰδομενεῆα.
 αὐτὰρ Πηλείδαο πάϊς δυοκαίδεκα φῶτας
 Τρώων αὐτίκ' ὄλεσβεν ὑπ' ἔγχει πατρὸς ἐοῖο· 85
 Κέβρον μὲν πρῶτιστα καὶ Ἄρμονα Πασίθεόν τε
 Ὑσμινόν τε καὶ Ἰμβράσιον Σχέδιόν τε Φλέγγην τε
 Μνήσαιόν τ' ἐπὶ τοῖσι καὶ Εὐνομον Ἀμφινόον τε
 καὶ Φάσιν ἠδὲ Γαληνόν, ὃς οἰκία ναιετάασκε
 Γαργάρω αἰπεινῇ, μετὰ δ' ἔπρεπε μαρναμένοισι 90
 Τρωσὶν εὐσθενέεσσι, κίεν δ' ἅμ' ἀπίροισι λαῶ
 ἐς Τροίην· μάλα γάρ οἱ ὑπέσχετο πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 Δαρδανίδης Πριάμος δώσειν περικαλλέα δῶρα,
 νήπιος· οὐδ' ἄρ' ἐφράσσαθ' ἐὸν μόρον· ἦ γὰρ ἔμελλεν
 ἐσσυμένως ὀλέεσθαι ὑπ' ἀργαλέου πολέμοιο, 95
 πρὶν δόμον ἐκ Πριάμοιο περικλυτὰ δῶρα φέρεσθαι.

79. ἢ θυμ. E1. Vid. ad XII, 127.

80. ἐπὶ A; corr. Tychs.

81. Ὑγαλον, ἀγλώχινι A, ἑαλον ἀγλ. C1 quod male defendit Pauw.; εὐγλώχινι em. Rhod., rec. Tychs.; Ὕλλον εὐγλώχινι ego emendat. p. 237, et propter nomen insolens, et propter formam adjectivi alibi semper — Quint. VIII, 406. X, 240. Nonn. XXXVI, 211. XXXVII, 717. XLVI, 132 — solutam, de quo usu monuit jam Hermann. ad hymn. Apoll. 36. Probavit Spitzner. l. c., rec. Lehrs.

82. „Lethaeus flumen Cretae. Strabo X, p. 733. A.“ HEYN.

86. μὲν πρῶτιστα καὶ Ἀρίωνα A, πρῶτιστα καὶ Ἀρείωνα C1, μὲν πρῶτιστα καὶ Ἀρίωνα C2; μὲν πρῶτον καὶ Ἀρίωνα em. Rhod., rec. Tychs. Lehrs., μ. πρῶτιστα καὶ Ἀρίωνα conj. Pauw. Ego in emendat. p. 238 μὲν πρῶτιστα καὶ Ἄρμονα vel Αἴμονα emendavi, jam propter caesuram trochaicam gratum. Prius nunc recepi.

87. Ὑσμινόν E1. — Ἰμβράσιον AC1, Ὑβράσιον E1C2, Ἰμβράσιον corr. Rhod. in vers. et Dausq., quod probavit Pauw., rec. Tychs. Lehrs.; „cfr. Aen. XII, 343.“ TYCHS. — χέδιόν A „et codd.“ TYCHS., χί-

διόν Basil., Σχέδιόν em. Spitzner. mant. p. 252, quod rec. Lehrs. — Φλέγγην E1.

88. Ἐνομον E1. — Ἀμφινόον ἔμοι ἐγραψα, A et vulgo; Ἀμφινόον ego scripsi, propter antecedens Εὐνομον.

89. Quoniam semper Φάσιν dicitur, Friedemann. med. syll. pentam. p. 362 Φάλιν ex Dict. I, 18 conjecit. Sed ea ipsa lectio valde incerta. — Γαληνόν A et vulgo praeter Lehrs., qui e corr. Rhod. Γαληνόν scripsit, probatum a Spitznero mant. l. c. — ναιετάασκεν A et vulgo; correxi.

91. ἐρισθενέεσσι A et vulgo; vid. ad IV, 340. — ἅμα πίονι A et vulgo praeter Lehrs., qui ex emend. Rhod. ἅμ' ἀπίροισι scripsit, quam ego quoque allatis II, 102. V, 556 in emendat. p. 238 feci. Et probavit Spitzner. observat. p. 236. Vulgatam inepte Dausq. „de opulentis Gargaribus, qui uliginosam Gargari glebam coluerint,“ defendit.

92. μεγάλα A, μάλα C12; et ita corr. Rhod., rec. Tychs. Lehrs.

94. οὐ γὰρ A et vulgo; οὐδ' ἄρ' scripsi ex emendat. Spitzneri observat. p. 11 — 13. Locis allatis addi poterat Hes. ἔ. 40. 456.

96. δόμον A et vulgo; δόμον

καὶ τότε Μοῖρ' ἀΐδηλος ἐπέτραπεν Ἀργείοισιν
 Εὐρυμένην ἔταρον κρατερόφρονος Αἰνείαο·
 ὦρσε δέ οἱ μέγα θάροςος ὑπὸ φρένας, ὄφρα δαμάσσας
 πολλοὺς αἴσιμον ἦμαρ ἀναπλήσῃ ὑπ' ὀλέθρῳ· 100
 δάμνατο δ' ἄλλοθεν ἄλλον ἀνηλεῖ θηρὶ εἰοικώς·
 οἱ δέ μιν οὐχ ὑπέμειναν ἐφ' ὑστατὴν βιότοιο
 αἰνὸν μαιμῶντα καὶ οὐκ ἀλέγοντα μόροιο·
 καὶ νύ κεν ἔργον ἔρεξεν ἀπειριτον ἐν δαῖ κείνῃ,
 εἰ μὴ οἱ χεῖρές τε κάμον καὶ δούρατος αἰχμῇ 105
 πάμπαν ἀνεγνάμφθη· ξίφος δέ οἱ οὐκέτι κώπη
 ἔσθθενεν· ἀλλὰ μιν Αἶσα διέκλασε· τὸν δ' ὑπ' ἄκοντι

scripsi emendatt. p. 238 allato Ω, 76.

97. ἐπέτραπεν A; „persuaderi mihi non sino, ἐπέτραπεν active hic usurpatum esse, cum nullum hactenus exemplum repererim. Quare vitium aut defectum hic esse (quod asteriscus Aldinus arguit) nullus dubito. Si libere hic mihi agere liceret, ponerem ἐπ' Ἀργείοισι πέλασσαν, fecit imminere Graecis. Verum cum hoc a literatura longius recedat, tuto ἐπέτραπεν in ἐπέτραπεν: et spero candidum lectorem, hoc, ut alia, aequi bonique facturum.“ RHOD. Mirum, virum acutissimum hic quidem subtimide commendare emendationem egregiam, quam vel Dausq. et Pauw. probaverunt, rec. Tychs. Lehrs.

98. ἐτάρον et in fine * A. Asteriscum additum esse propter vocem ἐπέτραπεν huic versui non adaptandum notavit Tychs.

99. ὦρτο C1. — μέγα om. V.

101. κηρὶ V, quod probaturus erat ex 251 Tychsen. Sed vid. ad I, 336.

102 sq. οἱ δέ μιν αἰψ' ὑπόεικον, ὄφ' ὕ. β. α. μαιμῶντα κ. οὐκ ἀλέγοντα μόροιο A, ubi cum ὑποείκειν dativos respuat, Rhodom. tres accusativos dativis mutavit, idem etiam ἐφ' bene conjiciens. In utroque eum secuti sunt Tychs. Lehrs. Verumtamen vix perspicitur, quomodo ter irrepere potuerint dativi. Quare potius ἀλείωνον vel ἀπέλειπον vel simile quidpiam ut αἰνὰ φέβοντο scribendum esse quis conjiciat, cum etiam adverbium αἰψ' satis languide sit adjectum. Verisimillimum

igitur locum genuinis amissis interpolatorum manu corruptum esse, cum poeta ad Homericam exempla dedisset: οἱ δέ μιν οὐκ ὑπέμειναν. Id etiam Hermannō olim probatum recepi. — Tum non recte dictum erat οὐκ ἀλέγοντα μόροιο, quam difficultatem textit, non sustulit Rhodom. vertendo: „nec ullum pugnae discrimen curanti.“ Scribendum erat aut καὶ οὐ λήγοντα μόροιο, ut XI, 133. 162, aut, quod propter v. 100 praetuli, καὶ οὐκ ἀλέγοντα μόροιο: cfr. VI, 432 οὐκ ἀλέγω, εἰ καὶ παρὰ ποσσὶν ὄλεθρος Σήμερον ἡμετέροισι πέλει λυγρός. Nonn. XXII, 359 οὐκ ἀλέγοντα μαχαίρης.

104. κείνῳ A, κείνος E1, κείνῃ C1; et ita corr. Rhod., quod jure recep. Tychs. Lehrs.; vid. ad I, 448. Homericam clausula est ἐν δαῖ λυγρῇ N, 286. Ω, 739. Nisi locutio usitata esset, tentari etiam posset ἡματι κείνῳ.

106. πολλὸν A et vulgo; πάμπαν nos. Cfr. II, 801 πᾶν δέ οἱ ἐν χεῖρεσσιν ἄγη δολιχόσκιον ἔγχος. Neque vulgatam defendas ex Apoll. Rhod. III, 250 οὐδὲ δύναντο Κεῖνο δόρυ γνάμψαι τυττόν γέ περ de Iasonis hasta, quae remedio Medaeae uncta ne tantillum quidem flecti potest, sed immota et recta perstat. — ἀνεγνάμφθη E1. — ξίφος δέ οἱ οὐκ ἔτι κώπη A, ξίφος et κώπη corr. Rhod. et ita C12, rec. Tychs. Lehrs. Particulas nos conjunximus.

107. διέκλασεν· ἀλλ' ἐπ' A; διέκλασε· τὸν δ' ὑπ' emend. Rhod., recep. Tychs. Lehrs. Sed falso uterque ὑπ'. — Ceterum recte Rhodom. μιν ad Eurymenem retulit, cum

- τύψε κατὰ στομάχιον Μέρης· ἀνὰ δ' ἔβλυσεν αἷμα
ἐκ στόματος· τῷ δ' αἴψα σὺν ἄλλῃ Μοῖρα παρέστη.
τοῦ δ' ἄρ' ἀποκταμένοιο δύω θεράποντες Ἐπειοῦ 110
Δηλέων τε καὶ Ἀμφίων ἀπὸ τεύχε' ἐλέσθαι
ᾠρμαινον· τοὺς δ' αὖτε θρασὺν σθένος Αἰνεῖαο
δάμνατο μαιμῶοντας οἴζυρῶς περὶ νεκρῷ·
ὡς δ' ὅτ' ἐν οἰνοπέδῳ τις ἐπαῖσσοντας ὀπώρη
σφῆκας τεροσμένῃσι περὶ σταφυλῆσι δαμάσση, 115
οἱ δ' ἄρ' ἀποπνεύουσι πάρος γεύσασθαι ὀπώρης·
ὡς τοὺς αἴψ' ἐδάμασσε πρὶν ἔντεα λήσασθαι.
Τυδεΐδης δὲ Μένοντα καὶ Ἀμφίνοον κατέπεφνε
ἄμφω ἀνύμονε φῶτε· Πάρις δ' ἔλε Δημολέοντα
Ἴππασίδην, ὃς πρόσθε Λακωνίδα γαῖαν ἔναιε 120
πὰρ προχοῆς ποταμοῖο βαθυρροῦ Εὐρώταο,
ἦλυθε δ' ἐς Τροίην ὑπ' ἀρηϊθῶρ Μενελάω·
καὶ ἔ Πάρις κατέπεφνε τυχῶν ὑπὸ μαζὸν οἴστῳ
δεξιόν, ἐκ δὲ οἱ ἦτορ ἀπὸ μελέων ἐκέδασσε.
Τεῦκρος δὲ Ζέχιν εἶλε περικλυτὸν νῆα Μέδοντος, 125
ὃς ῥά τε ναιετάσκειν ἐνὶ Φρυγίῃ πολυμήλω
ἄντρον ὑπὸ ζάθεον καλλιπλοκάμων Νυμφάων,
ἦχί ποτ' Ἐνδυμίωνα παρῦπνώοντα βόεσσι
ὑπόθεν ἀθρήσασα κατήλυθε διὰ Σελήνη
οὐρανόθεν· δορυμὲς γὰρ ἄγειν πόθος ἠϊθέιο 130

Pauw. inepte capulum intelligi jubet. Dausq. ξίφος δὲ οἱ οὐκ ἐνὶ κώπῃ ἔ., ἀ. μ. Αἴ. δ. ἦδ' ὑπ' ἄ. conj.

109. τῷδ' A. — ἄγει A, ἄλλῃ VE1 et Rhod. in textu, ἔγχει C1.

111. ἄπο Tychs. tacite, fortasse errore.

112. ἦδ' αὖτε A, τοὺς δ' αὖτε em. Rhod., rec. Tychs. Lehrs.

113. μαιμῶοντας A et vulgo; correxi. — οἴζυρῶς A.

114. δ' ὅτε A, δ' ὅτ' ἐν emend. Rhod., rec. Tychs. Lehrs.

115. παρὰ A et vulgo, περὶ et Spitzner. observat. p. 260 ex XI, 148 περὶ σταφυλῆς ἀδαινομένης ἐν ὀπώρῃ Ἐρχομένης emendavit, et ego olim his insuper locis usus: VIII, 331 μνήσι περὶ γλάγος ἐρχομένησι et Apoll. Rhod. IV, 1454 μνῖαι Ἀμφ' ὀλίγην μέλιτος γλυκεροῦ λίβα πεπιτηταί.

116. οἴδ' A.

117. λήσασθαι A; corr. Tychs.

123. καὶ ῥ' ὁ A; καὶ ἔ em. Rhod., sed καὶ ῥ' ἔ scripserunt Tychs. Lehrs.

126. ναιετάσκειν A et vulgo praeter Lehrs., qui ναιετάσκειν scripsit e corr. Spitzneri mant. p. 215. — ὑπὸ Φρυγίην πολυμήλων A et vulgo, praepositione aperte e sequenti versu male intrusa. Aut, quod reposui ἐνὶ Φρυγίῃ πολυμήλω, scripsit, ut VIII, 78 ὅστ' ἐνὶ κοίλῃ Κάνῳ ναιετάσκει, aut ναιετάσκει πάρος Φρυγίην πολυμήλων, ut VIII, 303 sq. ὃς τὸ πάροιθεν Αὐλίδα ναιετάσκει.

128. παρ' ὑπνώοντα A; παρῦπνώοντα Pauw. corr., rec. Tychs. Lehrs., παρῦπνώοντα C1.

130. ἄγει A, ἄγαν V12; ἄγειν corr. tacite Tychs.

ἀθανάτην πονέουσαν * * *
* * * * ἧς ἔτι νῦν περ

εὐνῆς σῆμα τέτυκται ὑπὸ δρυσίν· ἀμφὶ γὰρ αὐτῇ
ἐκκέχυτ' ἐν ξυλόχοισι βοῶν γλάγος· οἱ δὲ νυ φῶτες
θηεῦντ' εἰσέτι κείνο· τὸ γὰρ μάλα τηλόθι φαίης
ἔμμεναι εἰσορόων πολλὸν γάλα, κείνο δ' ἦσσι

135

131. πονέουσαν et in fine * A, πονέουσαν ἐπέροτο V12, τείρειτο M12, aperte ex emendatione Lasca-ridea. Locum mutilatum vario modo explere conati sunt. „Forte πονέουσαν ἐπ' ἀνίρι· τῆς δ' ἔτι.“ RHOD. Dausq. ex more hariolatur: ἐρωτόλον vel ἐπισφαλὲς vel ἐρωμανὲς vel ἐπ' ὄμματι interserens, vel etiam ἄγων π. ἢ. Ἄ. π. ἐπιφλέγει; haud melius Pauw. ἐν αἰθέρῳ vel ἐφ' ἄρματι, quod emendavit Spitzner. *observatt.* p. 33 ἐπ' αἰθέρος vel ἐφ' ἄρματος scribendo. Equidem *emendatt.* p. 239 ex illo ἐτείρειτο conjectabam ἀπείριτον, quod merito improbavit Spitzner. *observatt.* p. 237. Sed Tychsen. auctore Heynio πονέουσαν . . . . edidit, Lehrs. ex emend. Orellii in *epistol. philol.* p. 407 περ εἴδσαν . . . . scripsit et in *praef.* p. XII tale quid excidisse putavit: ἀθανάτην περ εἴδσαν, [ἐτείρειτο δ' οἱ φίλον ἦτορ, Πρὶν κείνῳ φιλότῃ μιγήμεναι] ἧς ἔτι νῦν περ etc., male quidem lapsus illo δ' οἱ, sed hoc recte videns plura quam tres quatuorve syllabas excidisse. Itaque majoris lacunae signa posui. Omnino autem prorsus expungendum erat illud ἐτείρειτο, quod merum est Lasca-ride commentum. Fallitur enim Spitzner. *observatt.* p. 237, cum illud in V legi putat. Itaque ne Teuchero quidem accedo, qui πονέουσα δ' ἐτείρειτο in epistola ad Tychsenium data conjecit. Sed πονέουσαν, quod optime dicitur de vexato Lunae animo, non tentandum fuisse jam monui in *rec.* Lehrs. p. 80.

132. δ' ἄρ' A et vulgo; γὰρ scripsi ex emendatione Pauwii, qui addit: „circa cubile olim lac boum effusus est: cum scilicet ad Endymionem inter boves dormitantem accessit Luna, lac boum, nescio quo modo et qua vi ex uberibus

circa amantium cubile effluxit large: hoc sine dubio inter μυθολογούμενα fuit.“

135. κείδ' ἦσσι A, κείνο δ' ἦσσι VNV123E1. „κείθε δ' ἦσσι vel κείνο δ' ἦσσι et ἴκηαι.“ RHOD. „Sine dubio verba dicere debent, quid visum fuerit propius accedenti id, quod longius remoto videbatur lac canum. Quare aliquid latet, quod ejusdem plane indolis est, cujus et praecedens et sequens. Scribendum suspicor — εἰ δὲ ἦς πρόδ, λευκὸν — ἴκηαι etc. Sic nihil accommodatius: quod lac canum videbatur longius remoto, propius accedenti videtur aqua candida, quae fluit et se movet. At simulac proxime ad eam accesseris, non est aqua candida, vi sua fluens, sed solum marmoreum, et ipsa illa aqua fluens in fluxu suo concrescit statim; vides? Nunc singula apta sunt. πῆγνυται ἀμφὶ ῥέεθρα elegantia est poetica: Sistitur et concrescit circa fluentia sua, id est, pro aqua fluente fit lapis, et motus ille, qui antea apparebat, quiescit et cessat plane in ipso fluxu.“ PAUW. Ejus sententiam ego olim amplexus — maxime propter similem locum I, 303 — *emendatt.* p. 239 sq. εἰ δ' ἐπίρσθα ex K, 67 conjeci, pro quo propius etiam ad vulgatam εἰ δ' ἐπίρσθα τι scribi possit. Hodie tamen retentis κείνο δ' ἦσσι et ἴκηαι potius Tychsenium sequor, qui in *comment.* 1783 edita p. 55 sq. legens cum Dausquejo καὶ δὲ ἦσσι — et hoc male quidem — explicavit de aqua e parietibus illius antri emanante, quae marmoreis particulis plena (*lophum* appellant rei periti) ad solum concrescens candore suo speciem praebat lactis effusi. Bene autem κείνο δ' ἦσσι, h. e. *antrum emittit aquam.* Etiam Hermanno haec ratio probatur: vid. *rec.* p. 264.

λευκὸν ὕδωρ, καὶ βαιὸν ἀπόπροθεν ὀππόθ' ἴκηται,
πῆρνυται ἀμφὶ ῥέεθρα, πέλει δ' ἄρα λάϊνον οὐδας.

Ἀλκαίῳ δ' ἐπόρουσε Μέγης Φυλῆιος υἱός·
καὶ ῥά μιν ἀσπαίρουσαν ὑπὸ κραδίην ἐπέρησεν
ἐγχείῃ· τοῦ δ' ὦκα λύθη πολυήρατος αἰών·

140

οὐδέ μιν ἐκ πολέμοιο πολυκλαύτοιο μολόντα
καίπερ ἐελδόμενοι μογεροὶ δέξαντο τοκῆς,
Φύλλης εὐζωνος καὶ Μάοργασος, οἳ ῥ' ἐνέμοντο
Ἀρπάσου ἀμφὶ ῥέεθρα διειδέος, οὗ ἄλεγρινῶ
Μαιάνδρω κελάδοντα ῥόον καὶ ἀπείριτον οἶδμα
συμφέρετ' ἤματα πάντα λάβρω περὶ χεύματι θύων.

145

Γλαύκου δ' ἐσθλὸν ἐταῖρον εὐμμελίην Σκυλακίῃ
υἱὸς Οἰλῆος σχεδὸν οὔτασεν ἀντιόωντα

βαιὸν ὑπὲρ σάκεος· διὰ δὲ πλατὺν ἤλασεν ὦμον
αἰχμῇ ἀνηρῇ· περὶ δ' ἔβλυσεν αἷμα βοείῃ·

150

ἀλλὰ μιν οὔτι δάμασσεν· ἐπεὶ ῥά ἐ μόρσιμον ἤμαρ
δέχνυτο νοστήσαντα φίλης παρὰ τείχεσι πάτρης·

εὔτε γὰρ Ἴλιον αἰπὺ θοοὶ διέπερσαν Ἀχαιοί,
δὴ τότε ἄρ' ἐκ πολέμοιο φυγῶν Λυκίην ἀφίκανεν
οἶος ἄνευθ' ἐτάρων· τὸν δ' ἄστεος ἄγχι γυναιῖκες

155

139. ἀεισπαίρουσαν A, ἀεὶ σπαίρουσαν Tychs.; καὶ ῥά μιν ἀσπαίρουσαν emendavi in emendatl. p. 240, adscripto N, 442 sq. ὄρου δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει, ἢ ῥά οἱ ἀσπαίρουσα καὶ οὐρίαχον πελέμιζεν, idque recep. Lehrs., in praefat. p. XII, not. 5) a fratre καὶ μένει σπ. vel καὶ μίνει ἀσπ. conjectum esse referens. Quod vix puto hodieque ab eo probari.

142. μογεροῇ A, μογεροὶ VE1; et ita corr. Rhod., rec. Tychs. Lehrs.

143. Φύλαις εὐζωνος A; Φύλλης εὐζωνος em. Rhod., probavit Spitzner. mantl. p. 227, rec. Lehrs., cum Tychsen. vulgatam tenuisset, ex Φυλεύς etiam Φύλαις defendi posse ratus.

144. „Harpasus Cariae fluvius in Maeandrum delatus. Etymol. ex Apollonio Caricarum rerum scriptore s. voce Ἀρπασος. Συμφέρεται h. l. active.“ HEYN. — οὐδ' ἄλεγρινῶ C12. Ego olim offensus hoc epitheto scripturus eram οὗ ἄλεγρινῶς M. κελάδοντι, ut adverbium illud sequentibus explicaretur. Et sane offensi sunt jam Rhodom., qui „forte

κελαδεινῶ“ inquit, et Pauw. qui ἐρατεινῶ conjecit. Sed tum mihi potius adjectivum latere videbatur, quod ad flexuosum illum Maeandri cursum referretur, ut πολυκύκλω vel πολυπλάγκτω vel πολυκάμπω vel παλινόστω. Neque Hermannus, quocum olim dubitationes meas communicavi, ab iis alienus erat, sed οὗ κελάδεινῶ M. χλοάοντα ῥόον conjecit. Nunc tamen ἄλεγρινῶ puto dictum esse de illis ipsis Maeandri flexibus, qui sane fatigare poterant hominum in eo navigantium patientiam. Et similiter jam Pauw. „an ἄλεγ.“, inquit, „de Maeandro bonum est propter flexus et anfractus plurimos, qui molestiam creant ipsi fluvio, et faciunt ut cum labore currat?“

147. εὐμμελίην A, εὐμμελίην E1; et ita corr. Pauw.

151. ῥά οἱ A; ῥά ἐ corr. Rhod.

154. ἄρ A.

155. ἄνευ A et vulgo; ἄνευθ' ῥ

recte scripsit Lehrs. — τὸν A, τὸν ἄστ. C1; τὸν δ' corr. Rhod.

ἀγρόμεναι τεκέων σφετέρων ὑπερ ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν
 εἶρονθ'· ὅς δ' ἄρα τῆσι μόρον κατέλεξεν ἀπάντων·
 αἰ δ' ἄρα χερμαδίοισι περισταδὸν ἀνέρα κείνου
 δάμναντ', οὐδ' ἀπόνητο μολῶν ἐς πατρίδα νόστου,
 ἀλλὰ ἔ λᾶες ὑπερθε μέγα στενάχοντα κάλυψαν·
 καὶ ῥά οἱ ἐκ βελέων ὀλοὸς περὶ τύμβος ἐτύχθη
 παρ τέμενος καὶ σῆμα κραταιοῦ Βελλεροφόντου,
 τῷ ἐνι κυδαλίμης Τιτηνίδος ἀγρόθι πέτρης·
 ἀλλ' ὃ μὲν αἰσιμον ἦμαρ ἀναπλήσας ὑπ' ὀλέθρῳ
 ὕστερον ἐννεσίησιν ἀγανοῦ Αἰητοῖδαο
 τίεται ὥστε θεός, φθινύθει δέ οἱ οὔποτε τιμῆ.

160

Ποίαντος δ' ἐπὶ τοῖσι πάϊς κτάνε Δηιονῆα

ἠδ' Ἀντήνορος υἷον ἐϋμελίην Ἀκάμαντα·

ἄλλων δ' αἰζηῶν ὑπεδάμνατο πουλὺν ὄμιλον·

θῦνε γὰρ ἐν δηίοισιν ἀτειρεῖ ἴσος Ἄρηι

170

ἢ ποταμῷ κελάδοντι, ὅς ἔρκεα μακρὰ δαΐζει

πλημμύρων, ὅτε λάβρον ὀρινόμενος περὶ πέτραις

ἐξ ὀρέων ἀλεγεινὰ μεμιγμένος ἔρχεται ὄμβρῳ,

ἀέναός περ ἐὼν καὶ ἀγάρροος, οὐδέ νυ τόνγε

εἴργουσιν προβλήτες ἀάσπετα παφλάζοντα·

175

ὡς οὔτις Ποίαντος ἀρακλειτοῦ θρασὺν νῖα

ἔσθενεν ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν καὶ ἄπωθε πελάσσαι·

ἐν γὰρ οἱ στέροισι μένος περιώσιον ἦεν·

156. ἀγρόμεναι A.

158. αἰδ' A.

163. τῷ ἐνι] „in quo est; ne scilicet videretur cenotaphium.“ PAUW. Hoc si voluit, certe hic versus statim post 161 ponendus fuit, ne illud τῷ ἐνι importune in locorum commemorationem intruderetur, quorum in vicinia tumulus Scylacei erat. Fateor tamen mihi etiam sic illud τῷ ἐνι valde suspectum esse, pro quo potius αὐτόθι seu aliud quid desideraverim, quod vicinitati describendae adaptari possit. Et fuit haec jam Heynii sententia.

164. ὀλέθρου A et vulgo. Sollemnus dativus hic quoque ponendus erat.

167. ζιεῖνε A; corr. Rhod.

168. ἐϋμελίην A, ἐϋμελίην E1; et ita corr. Pauw.

170. θῦνε A; corr. Rhod.

172. ὀρινόμενος πέτρης A, ὀρινόμενος περὶ πέτρης VNV3C1, ὀρι-

νόμενος περὶ πέτρῃ V12E12, ὀρινόμενος κατὰ πέτρης em. Rhod., quod qui recte improbavit Pauw., quia statim ἐξ ὀρέων sequitur, ipse tamen pejus vel πετροέντων vel ἀνέμοισιν, ut πέτρης diversa lectio esset sequentis versus, conjecit. Tychs. περὶ πέτρης recepit, pro quo Spitzner. observall. p. 159 περὶ πέτρῃ suasit. Contra ego in emendall. p. 241 non satis intelligi monens, quae sit unica illa rupes, quam circa intumescere torrens dicatur, περὶ πέτρης scripsi, quod recep. Lehrs., non probavit, quod miror, Spitzner. l. c. p. 238. Quo loco enim usus est ille p. 159 ad vindicandum singularem VII, 596 ὡς νιφάδες περὶ πέτρην Πολλάκις ἠέχθησαν ἐτώσια, ibi vero propter comparisonem cum Neoptolemo institutam ne potuit quidem poni pluralis, cuius alia exempla ipse Spitznerus ibid. attulit. Sed nunc πέτραις scripsi.

- τεύχεσι δ' ἀμφεκέκαστο δαΐφρονος Ἡρακλῆος
 δαιδαλέοις· περὶ γάρ οἱ ἐνὶ ζωστῆρι φαεινῷ 180
 ἄροτοι ἔσαν βλοσυραὶ καὶ ἀναιδέες· ἀμφὶ δὲ θῶες
 σμερδαλέοι, καὶ λυγρὸν ὑπ' ὄφρυσι μειδιῶσαι
 πορδάλιες· τῶν δ' ἄγχι λύκοι ἔσαν ὄβριμόθυμοι
 καὶ σύες ἀργιόδοντες ἔϋσθενέες τε λέοντες
 ἐκπάγλως ζωοῖσιν ἑοικότες· ἀμφὶ δὲ πάντη 185
 ὑσμῖναι ἐνέκειντο μετ' ἀργαλέοιο φόνοιο·
 δαίδαλα μὲν οἱ τόσσα περὶ ζωστῆρα τέτυκτο·
 ἄλλα δὲ οἱ γωρυτὸς ἀπειρίτος ἀμφεκέκαστο·
 ἐν μὲν ἦν Διὸς υἱὸς ἀελλοπόδης Ἑρμείης
 Ἰνάχου ἀμφὶ ῥέεθρα κατακτείνων μέγαν Ἄργον, 190
 Ἄργον, ὃς ὀφθαλμοῖσιν ἀμοιβαδὸν ὑπνώεσκεν·
 ἐν δὲ βίῃ Φαέθοντος ἀνὰ ῥόον Ἡριδανοῖο
 βλήμενος ἐκ δίφροιο· κατακτομένης δ' ἄρα γαίης
 ὡς ἔτεόν περ ἄητο μέλας ἐνὶ ἡέρι καπνός·
 Περσεὺς δ' ἀντίθεος βλοσυρὴν ἐδάϊζε Μέδουσαν, 195
 ἄστρων ἧχι λοετρὰ πέλει καὶ τέρατα γαίης
 πηγαί τ' ὠκεανοῖο βαθυρρόου, ἐνθ' ἀκάμαντι

180. ἐν A; ἐνὶ corr. Rhod. — „Hunc locum, in quo similitudinem aliquam cum descriptione armorum Agamemnonis A, 38 sqq. agnoscas, ex an iquo aliquo poeta, fortasse Ἡρακλείῃς aliqua, ductum puto. Imagines enim animalium, pugnae et fabulae antiquissimae velustatem quandam redolent.“ TYCHS. Mera somnia. Ceterum verum fundum — λ, 609 sqq. — indicavit Heynius: ζωστήρ Quinti est τελαμών Homeri.

186. ὑσμῖναι A; corr. Rhod.

187. τόσα A, τόσσα C1; et ita corr. Pauw. — τέτυκται * A; τέτυκτο em. Rhod.

192. ἀναρρόον A, ἀνὰ ῥόον E1; et ita corr. Rhod.; Tychs. confert VIII, 226.

193 βλημένος A, βλημένου V.

194. παύσοιτο A, quod Dausq. inepte explicat de fumo inferna sui parte spissiore, superna rariore et evanido, παύσσητο VE12, πάσσητο C1, παύσιτο C2. Rhodom. conjecit καύσαιτο, quod rec. Tychs. ita interpretatus: quasi vere arderet, scil. terra. Eam constructionem a Graeco sermone abhorrire recte pro-

nuntiavit Pauw., qui ipse ὡς ἔτεόν ἐπάεργο vel ὡς ἔτεόν περ αἴεργο conjecit. Has conjecturas, quarum posterior nullo nomine vituperari potest, quomodo tam ineptas malasque dicere potuerit Spitzner. observatt. p. 238, me non intelligere fateor. Idem recte Struvii majoris suspicionem rejecit κεκέκαστο scribentis, quod verbum Lehrsius receptum non dicitur nisi de rebus antea concretis, quae ita disjiciuntur, ut singulae particulae huc illuc dispergantur. Ipse Spitznerus p. 239 πεπόνητο melius proposuit, quo tamen propius ad vulgatam accedit ὡς ἔτεόν περ ἄητο, quod intuli. — μέγας A et vulgo praeter Lehrs., qui μέλας ex em. Herm. Orph. p. 715 recepit. — αἴερι A; corr. Rhod.

195. Ne quis aoristum ἐδάϊζε requirat, recte ponitur imperfectum, quoniam efformata trucidantis Persei imago semper immota eo in actu permanet.

197. πηγαί δ' A et vulgo; πηγαί τ' nos.

- ἡελίῳ δύνοντι συνέροχεται ἐσπερίῃ νύξ·
 ἐν δὲ καὶ ἀκαμάτοιο μέγας παῖς Ἰαπετοῖο
 Καυκάσου ἡλιβάτοιο παρηώρητο κολώνῃ 200
 δεσμῶ ἐν ἀρρήκτῳ· κείρεν δὲ οἱ αἰετὸς ἦπαρ
 αἰὲν ἀεξόμενον· ὃ δ' ἄρα στενάχοντι ἐράκει·
 καὶ τὰ μὲν ἄρ τεύξαντο κλυταὶ χεῖρες Ἡφαιστοιο
 ὀβριμῶ Ἡρακλῆι· ὃ δ' ὠπάσε παιδὶ φορηῆναι
 Ποιάντος, μάλα γάρ οἱ ὁμωρόφιός φίλος ἦεν. 205
 αὐτὰρ ὃ κνυδιῶν ἐν τεύχεσι δάμνατο λαοὺς·
 ὄψε δὲ οἱ ἐπόρουσε Πάρις, στονόεντας οἴστους
 νωμῶν ἐν χεῖρεσσι μετὰ γναμπτοῖο βιοῖο
 θαρσαλέως· τῷ γάρ ῥα συνήιεν ὕστατον ἦμαρ·
 ἦκε δ' ἀπὸ νευρῆφι θοὸν βέλος· ἦ δ' ἰάχησεν 210
 ἰοῦ ἀπεσσυμένοιο· τὸ δ' οὐχ ἄλιον φύγε χειρῶν·
 καὶ ῥ' αὐτοῦ μὲν ἄμαρτεν ἀλευαμένου μάλα τυτθόν,
 ἀλλ' ἔβαλεν Κλεόδωρον ἀγακλειτόν περ ἐόντα
 βαιὸν ὑπὲρ μαζοῖο, διήλασε δ' ἄχρῖς ἐς ὦμον·
 οὐ γὰρ ἔχεν σάκος εὐρύ, τό οἱ λυγρὸν ἔσχεν ὄλεθρον· 215
 ἀλλ' ὅγε γυμνὸς ἐὼν ἀνεχάζετο· τοῦ γὰρ ἀπ' ὦμων
 Πουλυδάμας ἀπάραξε σάκος τελαμῶνα δαΐξας
 βουπλήρι στιβαρῶ· ὃ δ' ἐχάσματο μαρνάμενός περ
 αἰχυῆ ἀνηρηῆ· στονόεις δὲ οἱ ἔμπεσεν ἰὸς

201. κείρε A; corr. Tychs.

202. 204. ὃδ' A.

207. μετόρουσε A et vulgo; ἐπόρουσε scripsi ex emend. Pauwii, quae non solum constanti usu, sed etiam ratione commendatur, si quidem Paris non in totum Graecorum exercitum, sed in solum Philoctetam irruit. Illud enim si fieret, posset quis illud insolens μετόρουσε defendere eo, quod N, 362 legitur Τρώεσσι μετάλμενος.

210. ἀπαι C1. — θοὸν om. A, nec quidquam auxilii in libris, quippe „ubique lacuna.“ SCHOW.; θοῖν supplevit Rhodom., πιγρὸν Dausq., illud recte reposuerunt Tychs. Lehrs.; cfr. IV, 417 θοὸν βέλος ἰθύνοντα. — ἦδ' A.

211. ἐπεσσυμένοιο A; ἀπεσσ. corr. Rhod., recep. Tychs. Lehrs. Cfr. infra v. 235. — ὃδ' A, ὃ δ' Tychs. Lehrs.; τὸ δ' scripsi ex emend. Rhodom. in Addend., quod non solum hiatus fuga, sed etiam propter

ἄλ on egregie commendatur. Nam quod Pauw. dicit ἄλιον esse adverbium, id vero cum Homeri tum ceterorum Epicorum usui repugnat; quamquam novi N, 505 ἄλιον — ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν. Sed cfr. Quint. XI, 118. — Inepte Pauw. νευρῶν vel νευρῆς pro χειρῶν commendavit.

212. ἀλλ' αὐτοῦ et 213 καὶ ῥ' ἔβαλεν A et vulgo; ut melius haec sibi respondeant, versuum initia mutanda duxi. — ἀλευομένου A et vulgo, ἀλευαμένου dedi monitus a Spitznero observ. p. 232. Cfr. id. ad E, 444. — ἀγακλειτόνπερ A; corr. Pauw.

213. „Cleodorus, Lerni et Amphiales filius, Rhodo oriundus, unus ex Argivorum exercitu, primo a Polydamante Panthoi filio, percusso clipei balteo clipeum amiserat; nudato ita corpore mox sagitta Paridis transfixus est supra pectus.“ HEYN.

218. μαρνάμενος Tychs., errore.

ἄλλοθεν ἀΐξας· ὡς γὰρ νύ που ἤθελε δαίμων
 θήσειν αἰνὸν ὄλεθρον εὐφρονος υἱεὶ Λέρονου,
 ὃν τέκετ' Ἀμφιάλη Ῥοδίων ἐν πίονι γαίῃ.

τὸν δ' ὡς οὖν ἐδάμασσε Πάρις στονόεντι βελέμῳ,
 δὴ τότε που Ποίαντος ἀμύμονος ὄβριμος υἱὸς
 ἐμμεμαῶς θοὰ τόξα τιταίνων οἱ μέγ' αὐτεῖ·

„ὦ κύον, ὡς σοὶ ἔγωγε φόνον καὶ κῆρ' αἰδηλον
 δώσω, ἐπεὶ νύ μοι ἄντα λιλαίεαι ἰσοφαρίζειν·
 καὶ κεν ἀναπνεύσουσιν, ὅσοι σέθεν εἵνεκα λυγροῦ
 τείρουτ' ἐν πολέμῳ· τάχα γὰρ λύσις ἔσσει' ὄλεθρου
 ἐνθάδε σεῖο θανόντος, ἐπεὶ σφισι πῆμα τέτυξαι.“

ὡς εἰπὼν νευρὴν μὲν εὐστροφον ἀρχόθι μαζοῦ
 εἶρυσσε, κυκλώθη δὲ κέρας, καὶ ἀμείλιχος ἰὸς
 ἰθύνηθη, τόξον δ' ἄκρη ὑπερέσχεν ἀκωκῆ

222. Ἀμφιάλη A, ἀμφιάλη E1C1. πὼν· νευρὴν C1; νευρὴν τάχ' em. Rhod., rec. Tychs. Lehrs.; νευρὴν μὲν em. Dausq., quod et Homeric loco A, 123 et sequente δέ magis adjuvari recte iudicavit Spitzner. observatt. p. 240.

223. ἴνδ' A.

224. δὴ τότε δὴ A et vulgo; δὴ τότε οἱ conj. Herm. p. 806, καὶ τότε δὴ Tychs., contra Quinti usum. Hic quidem δὴ τότε καὶ scribere potuit, sed scripsit, opinor, suum δὴ τότε που, quod facile absorberi poterat sequente Ποίαντος: vid. ad I, 120. — „Pugnam Paridis et Philoctetae etiam narrat Tzetz. ad Lycophr. 64. Dictys IV, p. 117. Conon. narr. 24.“ TYCHS.

228. ἀναπλεύσουσιν A; ἀναπνεύσουσιν E1 et ita Rhodom. in textu, haec notans: „pro ἀναπλεύσουσιν (quod est navibus patriam repetent) restitui ἀναπνεύσουσιν. Quod commodius ad sensum videtur: ut sit antitheton τοῦ τείρουτ' ἐν πολέμῳ, quod mox sequitur.“ — λυγρῷ A et vulgo, epitheto sane usitato. Hic tamen Philoctetae animo contra Paridem incenso magis conveniat λυγροῦ, ad exemplum Homericum δ, 145, ubi Helena dicit: ἐμεῖο κνωπίδος εἵνεκ' Ἀχαιοὶ ἠλθεῖθ' ὑπὸ Τροίην. Et cfr. infra 322: σεῖο γὰρ εἵνεκ', ἄλιτρε, καὶ ἀθανάτους ἐλεπένθος.

231. νευρὴν mutilo versu A, εἰ-

τάχα
 πὼν· νευρὴν C1; νευρὴν τάχ' em. Rhod., rec. Tychs. Lehrs.; νευρὴν μὲν em. Dausq., quod et Homeric loco A, 123 et sequente δέ magis adjuvari recte iudicavit Spitzner. observatt. p. 240.

233. τόξον δὲ αἰεὶ ὑπερέσχεν A, τ. δ' αἰεὶ ὑ. ἄ. VC1, quod retinuerunt Tychs. Lehrs. sed scripto ὑπερέσχεν, notati propterea a Spitznero l. c.; „forte αἰνή.“ RHOD. Dausq. τόξον δὲ εἰοί (!) conj. Rhodomannum secutus; Spitzner. l. c. τόξον δ' ὑπερέσχεθεν αἰνή ἀκωκῆ ex Apoll. Rhod. I, 1273 ἀκροτάτας ὑπερέσχεθεν ἄκριας ἀσπίθρ scripsit, quo loco certe accusativus τόξον vindicatur. Ego apud Hermann. in rec. c. p. 265 olim τόξον δ' εἰοῦ, Scaliger. *ibid.* τόξον δὲ λιγεῖ', Hermann. ipse τόξον δ' ὄξει' conjec. Haec omnia, si verum fatemur, non magnopere placere possunt. Melius, opinor, nunc τόξον δ' ἄκρη ὑπερέσχεν ἀκωκῆ scripsi, quod et rei natura et Nonni simili loco XXIX, 70 sqq. commendatur:

αὐτὰρ ὁ σιγαλέος γυμνώσατο πῶμα
 φαρέτης,
 ἰὸν ἐλῶν προβλήτα καὶ εἶρυσεν ἠθάδα
 νευρὴν,
 τόξον ὀπισθοτόνῳ παλάμης κυκλούμενον
 ὀλκῶ·
 ἀκροτάτον δὲ σίδηρον ἐρεισάμενος
 περὶ τόξῳ
 γοῖνια νεῦρα βόεια πελάσσατο γέιτονι
 μαζῶ.

- τυτθὸν ὑπ' αἰζηοῖο βίη· μέγα δ' ἔβραχε νευρῇ
 ἰοῦ ἀπεστυμένοιο δυσηχέος· οὐδ' ἀφάμαρτε 235
 δῖος ἀνῆρ· τοῦ δ' οὔτι λύθη κέαρ, ἀλλ' ἔτι θυμῷ
 ἔσθινεν· οὐ γάρ οἱ τότε κείριος ἔμπεσεν ἰός,
 ἀλλὰ παρέθρισε χειρὸς ἐπιγράβδην χρῶα καλόν·
 ἔξαυτις δ' ὄγε τόξα τιτύσκετο· τὸν δὲ παραφθῆας
 ἰῶ ἔυγλώχινι βάλεν βουβῶνος ὑπερθε 240
 Ποιάντος φίλος υἱός· ὃ δ' οὐκέτι μίμνε μάχεσθαι,
 ἀλλὰ θεῶς ἀπόρουσε, κύων ὣς, ὅσπε λέοντα
 ταρβήσας χάσσηται ἐπεσσύμενος τὸ πάροιθεν·
 ὡς ὄγε λευγαλέησι πεπαρομένος ἦτορ ἀνίης
 χάζετ' ἀπὸ πτολέμοιο· συνεκλονέοντο δὲ λαοὶ 245
 ἀλλήλους ὀλέκοντες· ἐν αἵματι δ' ἔπλετο δῆρις
 κτεινομένων ἐκάτερθε· νεκροὶ δ' ἐπέκειντο νέκυσσι
 πανσυδίῃ ψεκάδεσσιν ἰοικότες ἢ χαλάζῃ
 ἢ χιόνος νιφάδεσσιν, ὅτ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλην
 Ζηνὸς ὑπ' ἐννεσίης ξέφυρος καὶ χειῖμα παλύνει· 250
 ὡς οἶγ' ἀμφοτέρωθεν ἀνηλέϊ Κηρὶ δαμέντες
 ἀθρόοι ἀλλήλοισι δεδουπότες ἀμφεχέοντο.
 αἰνὰ δ' ἀνεστενάχιζε Πάρις· περὶ δ' ἔλκει θυμὸν

234. ὑπὲρ μαζοῖο V, ὑπὲρ μαζοῖο V3C1. Et offendit in vulgata etiam aliquantulum Heynius, cuius haec est nota: „Cuspis sagittae nervo impositae super arcu prominuit. Non video quorsum nunc faciat ὑπ' αἰζηοῖο βίη; nullum enim robur res illa requirit; nisi momentum rei latet in τυτθόν, ut nervus adductus sit tantopere, ut sagittae cuspis paululum tantum promineat.“ Postremis verbis locum bene explanavit. — ἴαχε ex aliis locis conjecit Spitzner. l. c. p. 241, quo non opus.

236. τοῦδ' A.

237. οὐ γάρ A. — Erat cum ὄγε pro τότε scribendum conjicerem.

238. χρῶος A, φωτός conj. Rhod., rec. Tychs. Lehrs.; melius Pauw. emend. χειρὸς, quod Tychs. repudiavit propterea, quod Paris iterum arcum tendere paret, quod incredibile sit manu vulnerata. Verum eum tantum strinxerat sagitta. Dausq. praeter φωτός etiam χρωτός conj. — ἐπιγραυδὴν AC12; corr. Rhod.

239. Pessime Pauw., quoniam, si retineretur ἔξαυτις, Philoctetam

hic non Paridem necessario intelligi putabat, ἐξάντες, contra conjecit. Verum emiserat jam sagittam Paris: vid. 210 sqq.

241. ὄδ' A. — οὐκ ἔμινε A, οὐκ ἔτ' ἔμινε Tychs. ex em. Rhod., οὐκ ἔτι μίμνε ex em. Hermannii Orph. 696 Lehrs. Sed correxi οὐκέτι. Pauw., ut solet, metrum corruptit conjiciendo οὐχὶ ἔμινε.

242. εἶτε A et vulgo; ὅσπε ex mea conj. scripsi.

244. πεπαρομένον A; em. Rhod.

246. Haud scio an ἔσσυτο δῆρις scripserit ut alibi.

247. νεκροῖσι conj. Pauw., contra consuetudinem poetae.

248. πασσυδίῃ C1. — Illud ψεκάδεσσιν Pauwio tenebras offudit. Nam cum „guttae non jaceant supra guttas et ita jacentes a nobis videantur,“ ἐπέχοντο conj.

250. ἐννεσίῃ A et vulgo, praeter Lehrs., qui ἐννεσίης recep. é corr. Spitzneri mant. p. 253.

251. οἶγ' A, οἶγ' Tychs. Lehrs. e corr. Rhod. — χειρὶ A; Κηρὶ Tychs. Lehrs. ex em. Rhod.

- τείρετο· τὸν δ' ἀλύοντα τάχ' ἀμφεπον ἰητῆρες.
 Τρωῆς δ' εἰς ἕδον ἄστν κίον· Δαναοὶ δ' ἐπὶ νῆας 255
 κυανέας ἀφίκοντο θοῶς· τοὺς γάρ ῥα κυδοιμοῦ
 νύξ ἀπέπαυσε μέλαινα, μόγον δ' ἐξείλετο γυῖων
 ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισι πόνου ἀλκτῆρα χέασα·
 ἀλλ' οὐχ ὕπνος ἔμαρπτε θοὸν Πάριν ἄχρῖς ἔς ἡώ·
 οὐ γάρ οἱ τις ἀλαλκε λιλαιομένων περ ἀμύνειν 260
 παντοίοις ἀκέεσβιν, ἐπεὶ ῥά οἱ ἀλσιμον ἦεν
 Οἰνώνης ὑπὸ χερσὶ μόρον καὶ κῆρας ἀλύξαι,
 ἦν ἐθέλη· ὃ δ' ἄρ' αἶψα θεοπροπίησι πιθήσας
 ἦεν οὐκ ἐθέλων· ὀλοή δέ μιν ἦγεν ἀνάγκη
 κουριδίης εἰς ὦπα· λυγροὶ γε μὲν ἀντιόωντες 265
 κακ κορυφῆς ὄρνιθες αὐτεον, οἱ δ' ἀνὰ χεῖρα
 σκαιὴν ἀΐσβοντες· ὃ δέ σφεας ἄλλοτε μὲν που
 δείδιεν εἰσορόων, ὅτε δ' ἀκράαντα πέτεσθαι
 ἔλπετο· τοὶ δέ οἱ αἰνὸν ὑπ' ἄλγεσι φαῖνον ὄλεθρον·
 ἴξε δ' ἔς Οἰνώνην ἐρικυδέα· τὸν δ' ἐσιδοῦσαι 270
 ἀμφίπολοι θάμβησαν ἀολλέες ἠδὲ καὶ αὐτῇ
 Οἰνώνη· ὃ δ' ἄρ' αἶψα πέσεν παρὰ ποσὶ γυναικὸς

254. τὸν δ' ἀλύοντα, μέγ' ἀμφε-
 χέοντ' ἰατῆρες A, τὸν δ' ἀλύοντα
 μέγ', ἀμφεπον ἰητῆρες Tychs. ex
 sua emend., quem secutus est Lehrs.,
 bene. Nam quod Dausq. suavit
 ἀμφεχέοντο ἰατροί, pro quo certe
 ἰητροί corrigat Pauw., hiatus intole-
 rabili laborat. Melius ex II, 28
 τοὺς — ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφι-
 πένονται excudere quis possit: ἀμ-
 φεπέοντ' ἰητροί. Sed praestat Tychs-
 senianum. Tum vero illud μέγ',
 quod non potest cum Tychsienio
 antecedenti conjungi, non facile verbo
 ἀμφεπον adaptetur, in quod potius
 εν, ἐπισταμένως et similia qua-
 drant. Hinc τάχ' scripsi.

256. τοῦ A; τοὺς corr. Dausq.,
 rec. Tychs. Lehrs.

263. ἦν ἐθέλη A; „legeris forte
 melius ἦν ἐθέλη, si modo vellet
 (opitulari), vel ἄλλῃ, quod inter-
 pretatione mea expressi.“ RHOD.
 Illud recte rec. Tychs. Lehrs., quo-
 rum ille commendari conjecturam
 v. 294 sq. monuit. — ὃ δ' A.

265. δέ μιν A et vulgo, pro quo
 quod Pauw. conjecit δέ οἱ multis

commendavit Spitzner. observat. p.
 241—243. Quam ipse fecit con-
 jecturam δέ μιν ἀ. κ. κ. ὄρν. ἐρῆ-
 τνον, eam ipse deinde reprobavit.
 Quid quod prorsus aliena est. Ne-
 que enim aves retinere possunt Pa-
 ridem, quominus eat ad Oenonam,
 quoniam tunc certo certius ei est
 moriendum; sed tantum portendere,
 etiam hoc solum, quod restet, salu-
 tis conamen ei frustra fore. Vid.
 modo IX, 307, quem locum Spitz-
 nerus adduxit. Hinc μιν quidem
 rejeci, sed etiam δέ, et pro utro-
 que illud γε μὲν intuli saepius obli-
 teratum: vid. ad IV, 568.

266. κακκορυφῆς A et vulgo; corr.
 Lehrs. — οἶδ' A.

267. ὃδε σφείας A, ὃ δέ σφείας
 Tychs.; corr. Tauchnitianae cor-
 rector et Lehrs.

268. ὅτε A; corr. Tychs.

269. εἶδετο A; ἔλπετο em. Pauw.,
 quod recep. Tychs. Lehrs.; ᾤετο
 conj. Scalig.

270. ἴξε A; ἴξε Rhod. in textu. —
 ὃ δ' A.

272. ὃ δ' A.

- ἀμφὶ μέλαινα' ἐφύπερθε καὶ ἔνδοθι μέχρῃς ἰκέσθαι
 μυελὸν ἐς λιπόωντα δι' ὀστέου, οὐνεκα νηδὺν
 φάρμακον αἰνὸν ἔπυθε κατ' οὐτάμενον χροῶ φωτός· 275
 τείρετο δὲ στυγερῇ βεβολημένος ἦτορ ἀνίη·
 ὡς δ' ὅτε τις νοῦσῳ τε καὶ ἀργαλέῃ μέγα δίψῃ
 αἰθόμενος κραδίην ἀδινὸν κέαρ ἀναίνηται,
 ὄντε περιζείουσα χολὴ φλέγει, ἀμφὶ δὲ νωθῆς
 ψυχῇ οἱ πεπότητ' ἐπὶ χεῖλεσιν ἀυαλέοισιν 280
 ἀμφοτέρων, βιότου τε καὶ ὕδατος ἰμείρουσα·
 ὡς τοῦ ὑπὸ στέρονοισι καταίθετο θυμὸς ἀνίη·
 καὶ ῥ' ὀλιγοδρανέων τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπεν·
 „ὦ γύναι αἰδοίη, μὴ δὴ νύ με τειρόμενόν περ
 ἐχθρήρης, ἐπεὶ ἄρ σε πάρος λίπον ἐν μεγάροισι 285
 χήρην οὐκ ἐθέλων περ· ἄγον δέ με Κῆρες ἄφυκτοι
 εἰς Ἑλένην, ἧς εἶθε πάρος λεχέεσσι μιγῆναι
 σῆσιν ἐν ἀγκοίνῃσι θανάων ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσα·
 ἀλλ' ἄγε, πρὸς τε θεῶν, οἷτ' οὐρανὸν ἀμφινέμονται,
 πρὸς τε τεῶν λεχέων καὶ κουριδῆς φιλότῃτος 290
 ἦπιον ἔνθεο θυμὸν, ἄχος δ' ἀλεγεινὸν ἀλαλκε
 φάρμακα' ἀλεξήσοντα καθ' ἔλκεος οὐλομένοιο

273. „Hic defectum esse suspi-
 cor: licet Brodaeus pro μέλαινα'
 μέλας legat. Sensus tamen ne hi-
 aret, utut potuimus, opera data est.“
 RHOD. Vertit enim: *circumquaque
 lividus, non superne tantum, sed
 ut intrinsecus etiam veniret (livor)*.
 Nihil notatum ex libris, nisi quod in
 C1 „S ad marginem, quod signum
 et alibi in locis corruptis, ut v.
 133.“ TYCHS. Cum de hoc loco
 Tychs. plura falso monuisset, *Hey-
 nius* his verbis optime eum expli-
 cuit: „In versu qui excidit, narra-
 tum puto de vulnere ex veneno teli
 Herculei nigricante: si v. c. fuit
 ἡ τρομή“ — (sic! fuit sine dubio
 ὠτειλή.) „illa fuit ἀμφὶ μέλαινα'
 ἐφύπερθε, καὶ ἔνδοθι etc., serpente
 latius veneno, quia virus putrefe-
 cerat abvum penetrans per cutem
 viri vulnerati.“ Dausqueji septem
 monstrosas conjecturas consulto prae-
 termisi.

274. οὐνεκεν ἦν A, quod miror
 intactum relictum esse a Rhod. ver-
 tente: quia *formosum sauciati viri*

corpus. Recte Pauw. em. οὐνεκα νη-
 δὺν, quod rec. Tychs. Lehrs.

275. κατ' οὐτάμενον A, κατου-
 ταμένον Rhod. conj., κατ' οὐτα-
 μένον scrips. Tychs. Lehrs.; sed
 restituenda erat A scriptura, quae
 referri debet ad eam partem cor-
 poris, qua Paris vulneratus erat.

276. βεβολημένος A et vulgo, prae-
 ter Lehrs., qui βεβολημένος scripsit
 ex em. Spitzneri *manl.* p. 253 sq.,
 quam repetiit *observall.* p. 326.

277. τε, quod om. A et vulgo,
 add. Lehrs. ex sententia Hermanni.

279. περιζέουσα A; corr. Rhod.

280. πεπότηται V.

284. τειρόμενόνπερ A.

285. ἄρσε A. — λίπομεν A, λι-
 πον E1C1 (hic quidem in ras.); et
 ita corr. Rhod., λίπεν V.

289. σε pro τε ex ed. Basil. et
 Rhod. in ceteras propagatum, adeo
 ut Pauw. de ellipsi cogitaret, quam-
 quam jam Rhodom. vertendo *per-
 que Deos τε* expresserat, quod ha-
 bet A.

292. κατ' A; corr. Tychs.

- θεῖσα, τὰ μοι μεμόρηται ἀπωσέμεν ἄλγεα θυμοῦ,
 ἦν ἐθέλης· σῆσιν γὰρ ἐπὶ φρεσίν, εἴτε σαῶσαι
 μῆδαι ἐκ θανάτοιο δυσηγέος, εἴτε καὶ οὐκί· 295
 ἀλλ' ἐλάειρε τάχιστα καὶ ὠκυμύρων σθένος ἰῶν
 ἐξάκεσ', ἕως μοι ἔτ' ἀμφὶ μένος καὶ γυῖα τέθηλε·
 μηδέ τί με ζήλοιο ἰλυροῦ μεμνημένη ἔμπης
 καλλειψῆς θανέεσθαι ἀμειλίκτω ὑπὸ πότμω
 παρ ποσὶ σοῖσι πεσόντα· Λιταῖς δ' ἀποθύμια ῥέξεις, 300
 αἷ ῥα καὶ αὐταὶ Ζηνὸς ἐριγδούποιο θυγάτρεις
 εἰσί, καὶ ἀνθρώποισιν ὑπερφιάλοισι κοτεύουσαι
 ἐξόπιθε στονόεσσαν ἐπιθύνουσιν Ἑριννὺν
 καὶ χόλον, ἀλλὰ σὺ, πότνα, κακὰς ἀπὸ Κῆρας ἔρουε
 ἔσσυμένως, εἰ καὶ τι παρήλιτον ἀφραδίησιν.“ 305
 ὡς ἄρ' ἔφη· τῆς δ' οὔτι φρένας παρῆπεισε κελαινάς,
 ἀλλὰ ἔκερομέουσα μὲγ' ἀχνύμενον προσέειπε·
 „τίπτε μοι εὐλήλουθας ἐναντίον, ἦν ῥα πάροιδεν
 κάλλιπες ἐν μεγάροισιν ἀάσπετα κωκύνουσαν
 εἵνεκα Τυνδαρίδος πολυκηδέος, ἧ παριαύων 310
 τέροπεο καρχαλόων, ἐπειὴ πολὺν φερέτρη ἐστὶν
 τῆς σέο κουριδίης· τὴν γὰρ φάτις ἔμμεν ἀγήρω·
 κείνην ἔσσυμένως γουνάζω, μηδέ νῦ μοι περ
 δακρυόεις ἐλεινὰ καὶ ἀλγινόεντα παραύδα·

293. τὰ A; τὰ μοι em. Rhod.

294. ἦν ἐλῆς A, ἦν ἐθέλης VNV123
 x' ε

E1, ἦν θέλης C1; „ἦν ἐθέλης vel
 ἐλέης;“ RHOD. ἦν ἐθέλης rec. Tychs.
 Lehrs. — ὑπὸ φρεσίν A; ἐπὶ φρε-
 σὶν scripsit Tychs. ex emend. Heynii.

295. θανάτου A; θανάτοιο corr.
 Rhod.; θανάτου δυσσηχ. C1. — δυσ-
 ἡχεος A et vulgo; accentum cor-
 rexerit Spitzner. *observall.* p. 165.

297. ὡς A et vulgo; ἕως scripsit
 e corr. Spitzneri *observall.* p. 40.

299. καλλίψης A, καλλειψῆς E1;
 et ita corr. Rhod. — ὑπ' οἰσιῶ A,
 ὑπὸ πότμω V, quod recte recep.
 Tychs.

303. ἐξόπιθεν C1. — Ἑριννῦν A;
 corr. Rhod.

304. ἀλλὰ χόλον et in fine * A;
 καὶ χόλον VNV123E12C1M2; „ἀλλὰ
 χόλον ἔειπε, πότνα, κακὰς δ' ἄ. vel
 καὶ χόλον, ἀλλὰ σὺ — ἔρουε.“
 RHOD. Pro ultima voce in Basil.

legebatur ἔρουε. Pauw. πάγγολον
 conj. usitata — cfr. ad II, 181 —
 conjunctione offensus.

305. ἔσσυμένως A, ἔσσυμένως
 VNV123E12; et ita corr. Rhod. —
 παρήλιτο A, παρήλιτον iidem codd.;
 et ita corr. Rhod.

306. ἄρ et τῆςδ' A.

308. με AC1, „μοι vel μεν“
 RHOD. Prius recte recep. Tychs.

309. μεγάροισι, μὲγ' ἄσπετα A
 et vulgo, μ. μάλ' ἄσπ. conj. Pauw.
 μεγάροισιν ἀάσπετα conj. Bonit. *l. c.*
 p. 1237, probavit Spitzner. *observ.*
 p. 47, rec. Lehrs. sed errore με-
 γάροισι reliquit.

310. πολυκήδεος A et vulgo; corr.
 Spitzner. *observall.* p. 315.

313. ἔσσύμενος A; ἔσσυμένως ex
 ed. Rhodom. tacite in ceteras transit.
 Reliqui, quamquam quis de λισσό-
 μενος aut etiam de ἐκχόμενος cog-
 itare possit. — μὴ δέ A; corr.
 Tychs.

αἶ γὰρ μοι μέγα θηρὸς ὑπὸ κραδίῃ μένος εἴη 315
 δαρδάσαι σέο σάρκας, ἔπειτα δέ θ' αἶμα λαφύξαι,
 οἷά με πῆματ' ἔοργας ἀτασθαλίῃσι πιθήσας·
 σχέτλιε, ποῦ νύ τοι ἔστιν εὐστέφανος Κυθήρεια;
 πῆ δὲ πέλει γαμβροῖο λελασμένος ἀκάματος Ζεὺς;
 τοὺς ἔχ' ἀοσσητήρας· ἐμῶν δ' ἀπὸ τῆλε μελάθρων 320
 χάξο, καὶ μακάρεσσι καὶ ἀνδράσι πῆμ' ἀλεγεινόν·
 σεῖο γὰρ εἴνεκ', ἀλιτρέ, καὶ ἀθανάτους ἔλε πένθος,
 τοὺς μὲν ἐφ' υἰωνοῖς, τοὺς δ' υἰάσιν ὀλλυμένοισιν.
 ἀλλὰ μοι ἔορε δόμοιο καὶ εἰς Ἑλένην ἀφίκανε,
 ἧς σε χρεῶν νυκτός τε καὶ ἡματος ἀσχαλόωντα 325
 τρύζειν παρ' λεχέεσσι πεπαρμένον ἄλγει λυγρῶ,
 εἰσόκε σ' ἰήνειεν ἀνηρωῶν ὀδυνάων.“

ὡς φαμένη γοόωντα φίλων ἀπέπεμπε μελάθρων,
 νηπίη· οὐδ' ἄρ' ἐφράσσαθ' ἐὸν μόρον· ἧ γὰρ ἔμελλον 330
 κείνου ἀποφθιμένοιο καὶ αὐτῇ Κῆρες ἔπεσθαι
 ἔσσημένως· ὡς γὰρ οἱ ἐπέκλωσεν Διὸς Αἴσα.
 τὸν δ' ἄρ' ἀπεσσύμενον λασίης ὑπὲρ ἀκριας Ἴδης
 λυγρὸν ἐπισκάζοντα καὶ ἀχνύμενον μέγα θυμῶ
 Ἦρη τ' εἰσενόησε καὶ ἄμβροτον ἦτορ ἰάνθη,
 ἔξομένη κατ' Ὀλυμπον, ὅπη Διὸς ἔπλετ' ἀλωή· 335
 καὶ ῥά οἱ ἀμφίπολοι πίσυρες σχεδὸν ἐδριόωντο,
 τὰς ποτ' ἄρ' Ἥλιω χαροπὴ δηθηῖσα Σελήνη
 γείνατ' ἀν' οὐρανὸν εὐρὺν ἀτειρέας, οὐδὲν ὁμοίας

315. ὑπαὶ A et vulgo; ὑπὸ em. Spitzner. *observall.* p. 246.

317. τοῖά proposuit Pauw. Sed utrumque dici potuit. Cfr. Theocr. II, 9. Apoll. Rhod. IV, 380. 386. 558. „Ut apud Homerum οἷ' ἀγορεύεις.“ TYCHS.— τε pro με Basil. Rhod.

318. τοι ἔστιν A et vulgo; correxi.

319. πῆ A et vulgo; correxi.

324. ἐς A, εἰς E1; et ita corr. Pauw.

325. χρεῶν A et vulgo: vid. ad I, 758.

329. οὐ δ' ἄρ A, οὐ δ' ἄρ' Tychs. Lehrs.; correxi.

331. ἐπέκλωσε A; corr. Tychs.

332. τόνδ' A. — ἄρ A et vulgo. — ἐπισσύμενον A et vulgo, quod tantum de incursione hostili dicitur. Rhod. vertit: dum properat. Id esset ἐπειγόμενον. Sed scripsit ἀπεσσύμενον.

333. θυμὸν V. Non praefero.

334. Fuit, cum suspicarer Ἦρη δ' τ' εἰσενόησε, μὲ γ' ἄμβροτον ἧ ἰ.

335. ἦχι A; ὄπη em. Rhod. — Pauwium, qui horto Jovis offensus ineptissime ὄπη Διὸς ἔπλετο ἀλωή vel etiam Ὀλυμπόν τ' (vel γ'), ἦχι Διὸς πέλετ' ἀλωή conjecit, post Davillium ex Apoll. Rhod. III, 114. 158 redarguit Spitzner. *observall.* p. 246.

336. ἀμφίπολοι ^{τε} πίσυρες C1. Dausq. καὶ παρὰ ἀ. π. θρόνω ἰ. conj. — σχεδὸν om. A, et in libris „ubique lacuna“ SCHOW.; supplevit Rhod. — ἰθριόωντο A; corr. Rhod. et Heyn., hic quidem allato K, 198.

338. γείνατο A; γείναι' ἀν' em. Rhod.

ἀλλήλαις· μορφή δὲ διέκριθεν ἄλλη ἀπ' ἄλλης·

* * * * *

ἢ δ' ἐτέρῃ χειμῶνι καὶ αἰγοκερῆι μέμηλε·

* * * * *

* * * * *

340

τέτρασι γὰρ μοίρησι βροτῶν διαμείβεται αἰών,
ἄς κεῖναι ἐφέπουσιν ἀμοιβαδόν· ἀλλὰ τὰ μὲν που
αὐτῷ Ζηνὶ μέλοιτο κατ' οὐρανόν· αἰ δ' ὀάριζον
ὀππόσα λοιγίως Αἴσα περὶ φρεσὶν οὐλομένησι
μῆδετο, Τυνδαρίδος στιγερὸν γάμον ἐντύνουσα

345

Δηφόβῳ, καὶ μῆνιν ἀνιερῆν Ἐλένοιο
καὶ χόλον ἀμφὶ γυναικός, ὅπως τέ μιν υἴες Ἀχαιῶν
ἡμελλον μάρψαντες ἐν ὑψηλοῖσιν ὄρεσσι

339. μορφή A; μορφή et Rhod. vertendo expressit et Pauw. diserte conjecit.

340. „Hic asteriscos feci, propter defectum non obscure apparentem. Tale autem quiddam defieri existimo: πρώτη μὲν θέρεος καματώδεος ἔλλαχε μοῖραν, ἢ δ' ἐτέρῃ etc. Et mox εἶαρι δ' αὐτρίάτη, τετράτη δ' ἐπιτέρπει' ὀπώρη· τέτρασι γὰρ etc. Prima laboriferae aestatis partem sortita est. Vere autem tertia, et autumno quarta se oblectat.“ RHOD. Sanissimum hoc iudicium, in quo hoc unum vituperes, quod non singulari Horis singulos versus attribuit, a Tychsenio repudiatum esse paene indignareris, nisi memor esses et temporis, quo ille vixit, et disciplinae, qua usus est. Etenim transversus actus Pauwii ignorantia, qui verissima Rhodomanni interpretatione: *allera hiemis et capricorni curam agit* vituperata ipse

τῇ δ' ἐτέρῃ χειμῶνος ἄμ' αἰγοκερῆι μέμηλε

conjecit, cum „non desideret singula anni tempora aut singulorum hominum officium uberius declarari, cum satis eae descriptae sint v. 334 sq.“ versum ut insititium uncis inclusit. Melius idem supra II, 501 — 506. 593 — 602 duodecim Horas tanquam Aurorae comites introduci notavit. Nec tamen vereor, ne quis abusus his duodecim mensium antistitibus aut poetam secum pugnare aut ex variis fragmentis conflatum commento Schowiano contendere studeat!

341. γὰρ om. A, add. N et Rhod. in nota supra adscripta; ἢ τέτρασι.

μ. et ad marg. λ^π_q (i. e. λείπει) C1, τέτρασι E1, ubi „ceterum ut in ed. nullo defectus indicio“ TYCHS. Fuit, cum scribendum putarem τέτρασι γὰρ ὁ ὄρησι aut τέτρασι ὄρησιν δὲ βρ. Sed Horarum nomen in versibus qui perierunt memoratum fuisse, haud incredibile est.

342. αἰ A, ἄς E1; et ita corr. Rhod.

343. μέδοντο A; „μέλοιτο vel μέλονται ἀν' οὐρ“. ut Brodaeo placet.“ RHOD. Pauw. μέλουσι defendit. Sed prius Rhodomannianum recte recep. Tychs. Lehrs. — αἰδ' A.

344. ὀππως A et vulgo. Haec non satis cohaerere jam Rhod. sensit, qui cum interpretatus sit: „ut sors funesta — destinasset — Helenae nuptias conciliare,“ ἐντύνεσθαι legisse videtur. Sed praestare ὀππόσα jam dudum intellexeram, cum vidi idem etiam a Struvio minore inventum esse l. c. p. 25 sq.

346. μῆνιν cum junctum sequenti καὶ χόλον nimis tautologum videretur, Dausq. quidem pro hoc ineptissime καὶ ὁ ὄλον conjecit, Pauw. pro illo paullo melius μῆτιν, quod rec. Tychs. Lehrs., hic quidem vel retenta Rhodomanni interpretatione. *indignationem*. Sed similia haud raro occurrunt: unum adscribo O, 122 πὰρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη. Cfr. ad II, 181, ubi tamen hujus loci oblitus eram.

- χωόμενον Τρώεσσι θοὰς ἐπὶ νῆας ἄγεσθαι,
 ὡς τέ οἱ ἐννεσίησι κραταιοῦ Τυδέος υἱὸς 350
 ἔσπομένου Ὀδυσῆος ὑπὲρ μέγα τεῖχος ὀρούσας
 Ἀγκαθῶν στονόεντα φέρειν ἤμελλεν ὄλεθρον
 ἀρπάξας ἐθέλουσαν εὐφρονα Τριτογένειαν,
 ἦτ' ἔρημα πτόλιός τε καὶ αὐτῶν ἔπλετο Τρώων·
 οὐδὲ γὰρ οὐδὲ θεῶν τις ἀπειρέσιον χαλεπήνας 355
 ἔσθενεν ὄλβιον ἄστν διαπραθῆειν Πριάμοιο
 ἀθανάτης ἔμπροσθεν ἀκηδέος ἐμβεβαυῆς·
 οὐδέ οἱ ἄμβροτον εἶδος ἐτεκτῆναντο σιδήρω
 ἀνέρες, ἀλλὰ μιν αὐτὸς ἀπ' Οὐλύμποιο Κρονίων
 κάββαλεν ἐς Πριάμοιο πολυχρύσοιο πόλῃα. 360
 καὶ τὰ μὲν ὡς ὀάριζε Διὸς δάμαρ ἀμφιπόλοισιν,
 ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τοῖσι. Πάριν δ' ἄρα θυμὸς ἐν Ἰδῇ
 κάλλιπεν, οὐδ' Ἐλένη μιν ἐσέδρακε νοστήσαντα·
 ἀμφὶ δὲ μιν Νύμφαι μέγ' ἐκώκνον, οὐνεκ' ἄρ' αὐτοῦ
 εἰσέτι πῶν μέμνηντο κατὰ φρένας, ὅσθα πάροιδεν 365
 ἐξέτι νηπιάχοιο συναγρομένης ὀάριζε·
 σὺν δὲ σφιν μύροντο βοῶν θοοὶ ἀγροιαῶται
 ἀχνύμενοι κατὰ θυμόν· ἐπεστενάχοντο δὲ βῆσσαι.
 καὶ τότε δὴ Πριάμοιο πολυτλήτοιο γυναικὶ
 δεινὸν Ἀλεξάνδροιο μόρον φάτο βουκόλος ἀνήρ· 370
 τῆς δ' ἄφαρ, ὡς ἐδάκουσε, τρόμῳ περιπάλλετο θυμὸς,
 γυῖα δ' ὑπεκλάσθησαν· ἔπος δ' ὀλοφύρατο τοῖον·

350. ὡστέ A, dispescuit Rhod. — κρατεροῦ et in fine * A, κραταιοῦ VNV3C1a; et ita corr. Rhod.

351. ἐπτομένον et ὀρούσαι A; ἔσπομένου et ὀρούσας iidem libri, itidemque Rhod., illud etiam E1.

352. ἤμελλον A, ἤμελλεν E1; et ita corr. Rhod. vertendo et Pauw.

354. ἐρύμη πτόλιος A; ἔρυμα πτόλιος corr. Rhod. Brod.

357. ἐντοσθεν scripsit Lehrs., quam conjecturam improbavi in *rec.* p. 81, multo significantius esse vulgatum monens, quod Palladium pro Troja quasi oppositum cogitari everisuris denotet. Falso Heyn. adscripsit: „ἐμπροσθεν nunc de tempore: antea, πάρος; quamdiu illa urbem insideret.“ Cfr. Spitzner. *observatt.* p. 247, qui etiam Dausquejum consultat ἐμπροσθ' εὐκηδέος scribentem.

362. δὲ A et vulgo; corr. Struv. *min. observ.* p. 22. — πολλ' ab A per omnes editiones propagatum!

363. μὲν pessime Pauw. conj.

365. ὅσα A; corr. Rhod.

366. ἐξέτι νηπιάχοιο A; „εἰσέτι vel ἐξέτι νηπιάχοιο“ RHOD. Prius recte recep. Tychs. Lehrs., quod cum olim a me in *emendatt.* p. 241 male esset impugnatum, conjiciente παῖς ἔτι νηπιάχος σφι, egregie Rhodomannianum vindicavit Spitzner. *observatt.* p. 248. Animi causa Dausq. νηπιάχῃσι conjecisse addo.

367. σφι A et vulgo; σφιν corr. Spitzner. *l. c.* p. 247. — θοοὶ βοῶν A, βοῶν θοοὶ VNV123E1; et ita transposuit Rhod. Insuper Dausq. βοηθόοι, Brod. θοοὶ βόται conj.

371. τῆςδ' A.

„ὦλεό μοι, φίλε τέκνον, ἔμοι δ' ἐπὶ πένθει πένθος
 κάλλιπες αἶεν ἄφρυκτον, ἐπεὶ πολὺ φέρτατος ἄλλων
 παίδων ἔσκες ἐμεῖο μεθ' Ἐκτορα· τῷ νύ σε λυγρῇ
 κλαύδομαι, εἰδόκε μοι κραδίη ἐνὶ πάλ्लεται ἦτορ·
 οὐ γὰρ ἄνευ μακάρων τάδε πάσχομεν, ἀλλὰ τις Αἴσα
 μῆδετο λοίγια ἔργα, τὰ μὴ ὄφειλον ὀτλήσθαι,
 ἀλλ' ἔθανον τὸ πάροιθεν ἐν εἰρήνῃ τε καὶ ὄλβῳ·

* * * * *

ἐλομένην καὶ ἔτ' ἄλλα κακώτερα θηήσασθαι,
 παῖδας μὲν κταμένους, κεραῖζομένην δὲ πόληα
 καὶ πυρὶ δαιομένην Λαυαῶν ὑπο καρτεροθύμων,
 σὺν τε νουὺς θύγατράς τε μετὰ Τρωῆσι καὶ ἄλλαις
 ἐλομένηας ἅμα παισὶ δορυκλήτῳ ὑπ' ἀνάγκη.“

ὥς φάτο κωκύνουσα· πόσις δέ οἱ οὐ τι πέπυστο·
 ἀλλ' ὁ παρ' Ἐκτορος ἦστο τάφῳ ἐπὶ δάκρυα χεύων,

373. ὦλεό μου vel τοι conj. Pauw.

375. ἐμοῖο A, ἐμεῖο E1; et ita
 corr. Dausq. — λυγρῇ E1.

ἐπι

376. κραδίη A, κραδιη πάλλ.
 C1, κραδίη ἐνὶ a et corr. Rhod.
 quod rec. Tychs., κραδίη ἐν. Lehrs.
 e corr. Spitzneri mant. p. 230.

378. ὄφειλλ' ἐνόησα A; ὄφειλ'
 ἐνόησα conj. Rhod. contra poetae
 usum, cui melius sane convenit
 Dausqueji, qui etiam ὄφειλα νοῆσαι
 conj., ὄφειλον ἐνόησα, quod rec.
 Tychs. Lehrs. Verum scrupulum in-
 jicit et syllabae ον productio et
 quod alibi saepius quidem ὡς ὄφε-
 λον — locos indicavit jam Herm.
 Orph. p. 825, — nusquam vero μὴ
 ὄφειλον dixit. Hinc ex V, 194 ὡς
 μὴ ὄφειλες ἰκέσθαι praetuli ὄφει-
 λον ὀτλήσαι. Gerhard. lectt. Apoll.
 p. 120 verum paene assecutus erat:
 ὄφειλλον ὀτλήσαι scribendo. — Cete-
 rum loci similes passim occurrunt:
 cfr. Ω, 245 sqq. αὐτὰρ ἔγωγε Πρὶν
 ἀλαπαζομένην τε πόλιν κραιζομέ-
 νην τε Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίην
 δόμον Αἴδος εἴσω; Apoll. Rhod. I,
 253 sq. ἢ τέ οἱ ἦεν Βέλτερον, εἰ τὸ
 πάροιθεν ἐνὶ κτερέεσσιν ἐλυσθεῖς
 Νειόθι γαίης κείτο κακῶν ἐτι νῆις
 ἀέθλων.

379. προπάρουθεν A et vulgo;
 τοπάρουθεν Lehrs. ex mea emen-

datione. Sed scribendum erat τὸ
 πάροιθεν.

380. Hunc versum cum antece-
 dentibus non cohaerere, jam Rhodo-
 mann. sensit vertendo: *auguror vero
 me adhuc graviora his spectaturam
 esse.* Unde paene suspiceris eum
 ἔλομαι ἢ καὶ ἔτ' ἄλλα seu tale
 quid legisse. Eum secutus Bonitius
 l. c. p. 1243 sq. totum locum v.
 380—384 statim post 376 — πάλλε-
 ται ἦτορ transponi jussit. Sed cum
 non satis clare, cur hiaret senten-
 tiarum nexus, exposuisset, impu-
 gnatus est a Spitznero *observ.* p.
 29—31. Eo refutato ego *emendatt.*
 p. 281 sq. lacunam unius versus esse
 demonstravi ita fere scripti:

[νῦν δ' ἐπὶ πῆματι πῆμα μετ'
 ὄμμασι δέρομαι αἰεὶ]
 ἐλομένην καὶ ἔτ' ἄλλα κακώτερα
 θηήσασθαι.

Cfr. XII, 487. κενεῶ ἐπαῦτε τόμ-
 βῳ, Ἐλομένην καὶ ἔτ' ἄλλα κα-
 κώτερα.

382. ὑπὸ A et vulgo praeter Lehrs.,
 qui ὑπο scripsit e corr. Spitzneri
 mant. p. 230.

383. σὺν τ' ἐν A; σὺν τε corr.
 Rhod.

385. οὔτι A.

386. ὁ γὰρ A et vulgo; emendavi.
 Alius fort. scripsisset: ἀλλ' ὄγ' ἄρ'
 Ἐ. ἦ. ι. ἐπι.

- οὔνεκ' ἄριστος ἔην καὶ ἐρύετο δούρατι πάτρην·
 τοῦ πέρι πευκαλίμας ἀχέων φρένας οὐ τι πέπυστο.
 ἄλλ' Ἑλένη μάλα πολλὰ διηνεκέως γοόωσα
 ἄλλα μὲν ἐν Τρωάεσσιν αὐτέεν, ἄλλα δὲ οἱ κῆρ 390
 ἐν κραδίῃ μενείαινε· φίλον δ' ἀνὰ θυμὸν ἔειπεν·
 „ἄνερ, ἐμοὶ καὶ Τρωσὶ καὶ αὐτῷ σοὶ μέγα πῆμα,
 ὄλεο λευγαλέως· ἐμὲ δ' ἐν στρυγερῇ κακότητι
 κάλλιπες ἔλπομένην ὀλοώτερα πῆματ' ἰδέσθαι·
 ὡς ὄφελόν μ' Ἄρπυιαι ἀνηρείψαντο πάροιδεν, 395
 ὁππότε σοίγ' ἐπόμεν ὀλοῆ ὑπὸ δαίμονος αἴσῃ·
 νῦν δ' ἄρα καὶ σοὶ πῆμα θεοὶ δόσαν ἠδ' ἐμοὶ αὐτῇ
 αἰνομόρῳ· πάντες δὲ μ' ἀάσπετον ἐροίρασι,
 πάντες δ' ἐχθαίρουσιν ἐμὸν κέαρ· οὐδέ πη οἶδα
 ἐκφυγέειν· εἰ γάρ κε φύγω Δαναῶν ἐς ὄμιλον, 400
 αὐτίκ' ἀεικίσσουσιν ἐμὸν δέμας· εἰ δέ κε μίμνω,
 Τρωῆς καὶ Τρωαί με περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλοι
 αἴψα διαρραίσουσι· νέκυν δ' οὐ γαῖα καλύψει,
 ἀλλὰ κύνες δάψουσι καὶ οἰωνῶν θοὰ φῦλα·
 ὡς ὄφελόν μ' ἐδάμασσε πάρος τάδε πῆματ' ἰδέσθαι.“ 405
 * * * * *

387. οὔνεκ' ἄρ' A, οὔνεκ' V12C1 (sed in ras.); et ita corr. Rhod.

388. ἀχαιῶν A, ἀχέων C1; et ita corr. Rhod. — In alia omnia abiens Pauw. τῷ περὶ πευκαλίμας ἀχέων φρέσιν proposuit, sine idonea causa. In vulgata πέρι — ut recte edidit Lehrs. Spitznerum mant. p. 230 secutus — cum τοῦ conjungendum, πευκαλίμας φρένας autem ab ἀχέων pendet.

392. καὶ οἱ αὐτῷ A et vulgo, pro quo Spitzner. observatt. p. 122 metrici vitii immemor καὶ οἱ αὐτῷ suasit. Illud ego sustuli in emendat. p. 212 scribendo αὐτῷ τοι ex Homero I, 249 (errore X, 345 citatur). Sed et ibi hodie αὐτῷ σοὶ legitur, idemque apud Quintum restituendum fuit. Cfr. Hesiod. fragm. LXXI ed. Marcksch. (63 ed. Goettling.) σφιν δ' αὐτοῖς μέγα πῆμα.

393. δ' ἀνὰ A; δ' ἐν corr. Rhod.

395. Penelopae preces v, 63 sqq. 77. 79. ante oculos habuisse notavit Heyn. Imitatus jam erat Apoll. Rhod. III, 1113 sq.

396 et 397. σοὶ A et vulgo; utrumque correxi, hoc quidem jam

Spitzner. observatt. p. 122 notaverat.

398. με ἄσπετον A et vulgo praeter Lehrs., qui μ' ἀάσπετον scripsit e corr. Spitzneri v. Gr. h. p. 38. Et idem jam Tychs. ipse suaserat. Cfr. Ω, 775 πάντες δὲ με περιόρασιν.

399. οὐδέτη A.

401. αὐτίκα εἰκίσσουσιν A; αὐτίκ' ἀεικίσσουσιν em Rhod. — κε om. V.

402. Τρωαὶ καὶ Τρωῆς A et vulgo, ordinem mutavi ex emend. Pauwii, cui non recte Tychs. his contradixit: „nil mutandum. Τρωαί primo loco ponuntur, quoniam est femina, quae loquitur.“

405. μ' ἐδαμάσσατο πάρος πῆματ' A, μ' ἐδαμάσαντο E1, μ' ἐδαμάσαντο πρὶν ἢ π. C12; μ' ἐδάμασσα, πάρος τάδε πῆματ' a; et ita em. Rhod., quod recep. Tychs., quamquam novam phrasim esse notavit. Et huic rei insistens, et quod potius optandum fuisset letum lato seu natura immissum, eto aliis Homeri et Quinti locis usus aut μ' ἐδάμασσε μόρος (v. πότιμος), πρὶν πῆματ' ἰδ. scribendum, aut lacunam esse sic explendam:

ὡς ἔφατ', οὔτι γοῶσα πόσιν τόσον, ὀππόσον αὐτῆς
 μύρετ' ἀλιτροσύνης μεμνημένη· ἀμφὶ δὲ Τρωαὶ
 ὡς κείνον στενάχοντο, μετὰ φρεσὶ δ' ἄλλα μενοίνων
 αἰ μὲν ὑπὲρ τοκέων μεμνημένοι, αἰ δὲ καὶ ἀνδρῶν,
 αἰ δ' ἄρ' ὑπὲρ παιδῶν, αἰ δὲ γνωτῶν ἐριτίμων.

410

οἴη δ' ἐκ θυμοῖο δαΐζετο κυδαλιμοιο
 Οἰνώνη· ἄλλ' οὔτι μετὰ Τρωῆσιν εἰούσα
 κώκνευ, ἄλλ' ἀπάνευθεν ἐνὶ σφετέροισι μελάθροισι
 κείτο βαρυστενάχουσα παλαιοῦ λέκτρον ἀκοίτεω·
 οἴη δ' ἐν ξυλόχοισι περιτρέφεται κρύσταλλος

415

ὡς ὄφελόν μ' ἐδάμασσε, πάρος
 τάδε πήματ' ἰδέσθαι,
 [Ἀρτεμις ἰοχέαιρα θοὸν βέ-
 λος ἰθύνουσα]
 pluribus demonstravi in *emendatt.*
 p. 241 sq. Horum qui censuram egit
 Spitzner. *observatt.* p. 249 sq. per-
 suasit quidem *per se* de voluntaria
 morte sermonem esse posse, al-
 lato Γ, 173 sqq., quem locum sane
 respexisse noster videtur, locutione
 tamen et ipse offensus aliquid ad
 integritatem deesse non negaverit.
 Persuadent id maxime ν, 62. 80,
 quam Penelopae orationem etiam ex-
 pressam esse supra ad 395 vidimus.
 Et cfr. Apoll. Rhod. III, 774. Ita-
 que lacunae signa posui. Si inte-
 ger esset locus, omnibus praestaret
 Lehrsii emendatio μ' ἐδάμ' Αἶσα
 scribentis, quam justis laudibus or-
 navi in *rec. c.* p. 81. Nam, quam
 praeterea Scaligeri affert emenda-
 tionem Hermann. *rec. c.* p. 269 sq.
 μ' ἐδάσαντο, πάρος τόσα πήματ',
 ut id de canibus diceretur secun-
 dum Homericum illud *κυσὶν ὠμὰ
 δάσασθαι*, id probare non possum.
 Nam id ipsum inter mala, quae me-
 tuunt, recenset Helena, quod se mor-
 tuam non terra exceptura, sed canes
 avesque dilaceraturi sint.

406. οὔτι γοῶσα π. τόσον, ὅσον
 αἰνῆς A, οὐ γοῶσα Dausq., quod
 male *rec.* Tychs.; „ὅσον ἄρ' αἰνῆς
 vel εἰς ὅσον αἰνῆς.“ RHOD., quo-
 rum utrumque a Quinti usu abhor-
 ret, ut etiam Scaligeranum ὅσον
 ἀνιγρῆς. Tychs. contra metrum *rec.*,
 quod conj. Dausq. τόσσον, ἴσον αἰν.
 Neque melius quod item Dausq.
 conj. οὔτι τόσον γοῶσα πόσιν, ὅσον
 vel quod Pauwius οὔτι πόσιν γοῶσα

τόσον, ὅσον αἰνῆς. Equidem in
emendatt. p. 242 οὔτι γοῶσα πόσιν
 τόσ., ὅσον ἄρ' αἰνῆς, quod *recep.*
 Lehrs., quamquam Hermann. in *rec. c.*
 p. 270 posterius vituperat. Pro eo
 nunc ὀππόσον αὐτῆς scripsi.

407. μύρετ' E1.

408. ὡς κείνον A; ὡς κείνη scri-
 psit Tychs. e conj. Pauw. et Dausq.
 Id notavi et ad firmandam Rhodom.
 interpretationem: *quasi ob illum
 gemitus ducebant* — adduxi nobi-
 lissimum locum T, 301 ἐπὶ δὲ σι-
 νάχοντο γυναῖκες Πάτροκλον πρό-
 φασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἐκάστη
 in *emendatt.* p. 242 sq. Et restituit
 κείνον Lehrs.

409. αἰνὸν A, αἰ μὲν Rhod. ver-
 tendo: „*dum aliae*“ etc. — ἡδὲ hic
 et 410 Λ et vulgo praeter Lehrs.,
 qui ex em. Spitzneri *mant.* p. 201
 bis αἰ δὲ scripsit.

410. αἰδ' ἄρ' A.

413. κώκνευ A et vulgo contra
 metrum, quod primus notavit Spitzner.
mant. p. 255 sq., cujus emendatio-
 nem κώκυσ' *recep.* Lehrs. Equidem
 in re per totum diem durante im-
 perfectum praetuli.

414. Struv. min. *observatt.* 26 πε-
 ριστενάχουσα conj.

415. περιστρέφεται A; „*περιστέ-
 γεται* legendum censeo, cum τὸ
περιστρέφεται nihil commodi ad
 sententiam aliquam bonam habeat.“
 RHOD. Verum esse *περιτρέφεται*,
 quod invenit Scalig., Tychs. qui *re-*
cepit ex ξ, 477 et E, 902 proba-
 vit. De toto loco 415 — 422, qui
 inepte distortus erat a Pauwio, ac-
 curate exposui in *emendatt.* p. 282 —
 284, ubi et post *καταιγίσιν* ν. 417
 talia fere excidisse monui: ἢ δ' ἄρ'

αίπυτάτων ὀρέων, ἦτ' ἄγκρα πολλὰ παλύνει
 χευαμένη ξεφύροιο καταιγίσιν· * *

* * * ἀμφὶ δὲ μακροῖ

ἄκριες ὑδρηλῆσι κατειβόμεναι λιβάδεσσι
 δεύονθ', ἦ δὲ νάπησιν ἀπειρεσίη περ' εὐῶσα
 πίδακος ἐσσυμένης κρουρὸν περιτήκεται ὕδωρ· 420
 ὡς ἦγ' ἀσχαλώσα μέγα στυγερῇ ὑπ' ἀνίη
 τήκετ' ἀκηχεμένη πόσιος πέρι κουριδίοιο·
 αἰνὰ δ' ἀναστενάχουσα φίλον προσελέξατο θυμόν·

„ὦ μοι ἀτασθαλῆς, ὦ μοι στυγεροῦ βιότοιο,
 ἦ πόσιν ἀμφογάπησα δυσάμορον, ὦ σὺν ἐώλπειν 425

γῆραι τειρομένη βιότου κλυτὸν οὐδὸν ἰκέσθαι
 αἶν ὁμοφρονέουσα· θεοὶ δ' ἐτέρωσε βάλοντο·
 ὡς μ' ὄφελόν ποτε Κῆρες ἀνηρείψαντο μέλαιναι,
 ὅπποτε νόσφιν ἔμελλον Ἀλεξάνδροιο πέλεσθαι·
 ἀλλὰ καὶ εἰ ζωὸς μ' ἔλιπεν, μέγα τλήσομαι ἔργον 430
 ἀμφ' αὐτῷ θανέειν, ἐπεὶ οὔτι μοι εὔαδεν ἡώς.“

ὡς φαμένης ἐλεεινὰ κατὰ βλεφάρουιν ἔχυντο
 δάκρυα, κουριδίοιο δ' ἀναπλήσαντος ὄλεθρον
 μνωμένη, ἄτε κηρὸς ὑπαὶ πυρὶ, τήκετο λάθρη,
 ἄζετο γὰρ πατέρα σφὸν ἰδ' ἀμφιπόλους εὐπέπλους, 435
 μέχρις ἐπὶ χθόνα διὰν ἀπ' εὐρέος ὠκεανοῖο
 νύξ ἐχύθη, μερόπεσσι λύσιν καμάτοιο φέρουσα·

ὑπ' Εὐρῷ Ἡελίῳ τε χιῶν κατατή-
 κεται, et 419 δεύονθ' scribendum
 dixi pro σείονθ', quod habent A
 et ceterae editiones, a quibus ne
 Lehrs. quidem discessit. Addi po-
 terat de παλύνειν Nonn. VIII, 275
 locis ibi allatis.

419. ἦ δὲ A.

422. Legebatur περι.

423. αἰνὰ τ' A et vulgo; αἰνὰ δ'
 nos, quia hic versus non amplius ad
 comparationem pertinet. — θυμῷ V.

424. ὦ bis A.

425. δυσάμορος A; corr. Rhod. —
 σιν. ὠλπειν A, dispescuit Tychs.

426. γέρεϊ V. — τειρομένη ποτὶ
 A; „τειρομένη γε ποτὶ vel τειρο-
 μένη ποτ' ἀγακλυτὸν vel βιότου
 κλυτὸν.“ RHOD. Posterius recte rec.
 Tychs. Lehrs. Suo more Dausq.
 τειρομένη κλυτὸν ποτὶ γῆρας οὐδὸν
 ἰκέσθαι, illaturus scilicet Homericā:
 X, 60. Ω, 487. ο, 246. 348. ψ, 212.

428. ὡς Tychs. Lehrs. — ὄφελον

tote scripsit Lehrs., quod inutile
 esse monui in rec. p. 81, quam-
 quam ipse olim in idem incidernam.

431. αἰών scripsit Lehrs., sine
 causa. Nam, ut *ibid.* monui, ἡώς apud
 hos poetas non solum Aurora est h. e.
 tempus matutinum, sed omnino *lux*
diurna, quam vivi tantum cernunt,
 non mortui. Non recte Rhod. *lux*
vitalis convertit.

432. βλεφάρων ἐχέοντο A et vulgo;
 βλεφάρουιν ἔχυντο hic solus et XIV,
 302, ubi in A etc. βλεφάρων χεύ-
 οντο, cum Lehrsio scripsi, qui etiam
 XIV, 174 bene βλεφάρουιν ἐλείβετο
 reposuit: cfr. XIII, 536 βλεφάρουιν
 ἐχέαιτο.

433. δ' om. A; add. Rhod.

435. ἦ δ' A; ἰδ' corr. Rhod. — εὐ-
 πέπλους A et vulgo praeter Lehrs.,
 qui e corr. Spitzneri *mant.* p. 227
 εὐπέπλους dedit.

436. ἐπ' A; ἀπ' em. Rhod.

437. ἐλύθη A; ἐχύθη em. Rhod.

καὶ ὅα τόθ' ὑπνώοντος ἐνὶ μεγάροισι τοκῆος
καὶ δμῶων πυλεῶνας ἀναρρήξασα μελάθρων
ἔκθορεν, ἥντ' ἄελλα· φέρον δέ μιν ὠκέα γυῖα· 440
ὡς δ' ὅτ' ἀν' οὔρεα πόρτιν ἐρασσαμένην μέγα ταύρου
θυμὸς ἐποτρύνει ποσὶ καρπαλίμοισι φέρεσθαι
ἐσσυμένως, ἥ δ' οὔτι λιλαιομένη φιλότητος
ταρβεῖ βουκόλον ἄνδρα, φέρει δέ μιν ἄσχετος ὄρμη,
εἴ που ἐνὶ ξυλόχοισιν ὁμήθεα ταῦρον ἴδοιτο· 445
ὡς ἡ ῥίμφα θεούσα διήνυε μακρὰ κέλευθα
διζομένη τάχα ποσὶ πυρῆς ἐπιβήμεναι αἰνῆς·
οὐδέ τί οἱ κάμε γούνατ'· ἐλαφρότεροι δ' ἐφέροντο
ἐσσυμένης πόδες αἰέν· ἔπειγε γὰρ οὐλομένη Κῆρ
καὶ Κύπρις· οὐδέ τι θῆρας ἐδεΐδιδε λαγνήεντας 450
ἀντομένους ὑπὸ νύκτα, πάρος μέγα πεφρικυῖα·
πᾶσα δέ οἱ λασίων ὀρέων ἐστειβετο πέτρα
καὶ κρημνοί, πᾶσαι δὲ διεπρήσσοντο χαράδραι·
τὴν δέ που εἰσορόωσα τόθ' ὑψόθι δια Σελήνη
μνησαμένη κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἐνδυμίωνος 455
πολλὰ μάλ' ἐσσυμένην ὀλοφύρατο· καὶ οἱ ὑπερθε
λαμπρὸν παμφανώωσα μακρὰς ἀνέφαινε κελεύθους·
ἔκετο δ' ἐμβεβανῖα δι' οὔρεος, ἧ̇χι καὶ ἄλλαι
νύμφαι Ἀλεξάνδροιο πυρὴν περικωκύνεσκον·

440. ἀέλλη A; ἄελλα em. Rhod. — In his et sqq. ante oculos habuisse videtur Medeam domo prorumpentem apud Apoll. Rhod. IV, 40 sqq. Ita ibi 66 legitur: τὴν δ' αἴψα πόδες φέρον ἐγχορεύουσαν.

443. ἦδ' A.

445. εἶπου A.

448. τι A.

449. ἐσσυμένως A et vulgo, quod cum ceteris non bene quadrare videtur. Vertit Rhodom.: „levitate subinde majori pedes quam ocysime feruntur,“ paullo liberius. Ne multa; non dubito quin recte ἐσσυμένης scripserim. Dum illa currit, celerius semper celeriusque pedes ei properant. Hoc ipsum et ex rei natura petitum et optime antecedentibus οὐδέ τί οἱ κάμε γούνα etiam opponitur.

451. ἀντομένη A et vulgo, ἀντιμένη V; ἀντομένους conj. Rhod., quod praetuli.

453. διεπρήσαντο A; διεπρήσσοντο corr. Rhod.

454. τήνδ' A. — Etiam hanc Lunae mentionem mutuatus esse videtur ab Apoll. Rhod. IV, 54 — 65, ubi ab illa Endymionis memoria diserte recolitur. Sed discrimen in eo est, quod Luna Apollonni deridet, Luna Quinti miseratur amore afflictam.

457. παμφανώωσα A et vulgo; παμφανώωσα em. Pauw., recepi secundum ea, quae dixi ad II, 210.

459. μακρὰ περικωκύνεσκον A; μακρὸν περίκωκύνεσκον Tychs., prius ex em. Rhod., μόρον περικωκύνεσκον Lehrs. Sed diserte indicandum fuisse, Nymphas circa Alexandrum ipsum luxisse, indeque νεκρὸν περίκωκ. verum videri dixi in *rec. c.* p. 81. Verum in hac quidem sede νέκυνν scripsisset: vid. de νεκρός III, 204. 275. 423. V, 508. II, 624 et alibi, sed de νέκυσ III, 677. 722. II, 585. III, 2. 184. 212. 265. 348. 350. 600 et alibi. Accedit, quod, uti ex sequentibus apparet, mortuus Paris non amplius jacebat humi prostratus, sed jam rogo erat impositus.

τὸν δ' ἔτι που κρατερόν πυρ ἄμφεχεν, οὐνεκ' ἄρ' αὐτῷ 460
 μηλονόμοι ξυιόντες ἀπ' οὐρεος ἄλλοθεν ἄλλοι
 ὕλην θεσπεσίην παρενήνεον, ὄφρα φέροντες

ὑστατίην καὶ πένθος ὁμῶς ἐτάρω καὶ ἄνακτι,
 κλαίοντες μάλα πολλὰ περισταδόν· ἢ δέ μιν οὔτι
 ἀμφαδὸν ὡς ἄθρησε γοήσατο τειρομένη περ, 465
 ἀλλὰ καλυψαμένη περὶ φάρεϊ καλὰ πρόσωπα
 αἴψα πυρῇ ἐνέπαλτο· γόον δ' ἄρα πουλὴν ὄρινε·
 καίετο δ' ἀμφὶ πόσει· Νύμφαι δέ μιν ἄλλοθεν ἄλλαι
 θάμβεον, εὐτ' ἐσίδοντο μετ' ἀνέρι πεπτηνυῖαν·
 καὶ τις ἐὼν κατὰ θυμὸν ἔπος ποτὶ τοῖον ἔειπεν· 470

„ἀτρεκέως Πάρις ἦεν ἀτάσθαλος, ὃς μάλα κεδνὴν
 κάλλιπε κουριδίην καὶ ἀνήγαγε μάργον ἄκοιτιν
 οἱ αὐτῷ καὶ Τρωσὶ καὶ ἄστει λοίγιον ἄλγος,
 νήπιος· οὐδ' ἀλόχοιο περίφρονος ἄξετο θυμὸν
 τειρομένης, ἥπερ μιν ὑπὲρ φάος ἠελίοιο 475
 καίπερ ἀπεχθαιρόντα καὶ οὐ φιλέοντα τίεσκεν.“

ὡς ἄρ' ἔφη Νύμφη τις ἀνὰ φρένας· οἱ δ' ἐνὶ μέσση
 πυρκαϊῇ καιόντο λελασμένοι ἠοιγενείης·
 ἀμφὶ δὲ βουκόλοι ἄνδρες ἐθάμβεον, εὐτε πάροιδεν

Hinc *πυρὴν περιζωκέσκον* scripsi. Cum scriptum esset, ut fere semper, *πυρᾶν*, facile id in *μακρά* detorqueri poterat.

460. τὸν δέ τι A; τὸν δ' ἔτι em. Rhod., rec. Tychs., qui non debet insuper ex Rhod. versione: „*adhuc ardebat*“ τὸν δ' ἤδη conjicere, quia de rogo facto nihil praecesserit. — *αὐτὸν* A, *αὐτῷ* V; et ita em. Rhod.; *αὐτοὶ* conj. Brod.

462 sq. ὄφρα φέροντες ὑστατίην sine lacunae signo A; „ἦρα quod *τιμὴν* ei hic significat.“ RHOD. Recepit Tychs. (sed errore ἦρα) et Lehrs., quamquam insolenter ad mortuum hanc vocem referri ipse vir sagacissimus indicavit. Tum Pauw. jure offensus adjectivo ὑστατίην id aut pro adverbio habendum aut in ὑστατα δὴ mutandum judicavit. Neutrum ferri potest. Paullo melius Tychs. ὑστάτιον scripsit, id ut pro adverbio haberetur. Verum nec sic nexus apte procedit et vulnus non sanatum sed obiectum clamant sequentia κλαίοντες μάλα πολ-

λὰ περισταδόν, quae aperte de bubulcis rogam ardentem circumstantibus, non ligna colligentibus et exstruentibus dicta sunt. Hinc quin post ὄφρα φέροντες plures versus perierint, nihil dubito.

463. καὶ ante *πένθος* om. A, add. Rhod.; male Pauw. *ποι* vel *πρίν* supplevit.

464. ἠδέ A.

465. *βοήσατο* A et vulgo, medio non usitato; *γοήσατο* scripsi ex em. Pauwii: cfr. V, 444 *γοήσεται*. — *τειρομένηπερ* A.

466. *πέρι* Tychs. Lehrs.; *περὶ* ego revocavi.

467. *πυρὶ* A; em. Rhod.

473. οἱ Tychs. Lehrs.; οἷ, quod habet A, reduxit Tauchnitianae corrector et Spitzner. *observall.* p. 122.

475. ἠπέρ A.

477. ἄρ A et vulgo; ἄρ' (sic!) Lehrs. — οἷδ' A.

478. *πυρκαϊῇ* A et vulgo; accentum corr. Tauchnitianae corrector et Spitzner. *observall.* p. 211 sq. — *δαίοντο* conj. Pauw.

Αργεῖοι θάμβησαν ἀολλέες ἀθρήσαντες 480
 Εὐάδνην Καπανῆος ἐπεκχυμένην μελέεσσιν
 ἀμφὶ πόσιν δμηθέντα Διὸς στονόεντι κεραννῶ·
 ἀλλ' ὀπότ' ἀμφοτέρους ὀλοή πυρὸς ἦνυσε ριπή
 Οἰνώνην τε Πάριν τε, μιῇ δ' ὑποκάβαλε τέφρη,
 δὴ τότε πυρκαϊῆν οἴνω σβέβαν· ὅστέα δ' αὐτῶν 485
 χρουσέω ἐν κρητῆρι θέβαν· περὶ δέ σφισι σῆμα
 ἐσσυμένως τεύξαντο· θέβαν δ' ἄρα δοιῶ ὑπερθε
 στήλας, αἶπερ ἕασι τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη.

481. Οἰνώνην et βελέεσσιν A; saepe apud Quintum legitur. Sed
 utrumque em. Rhod.; „jungendum
 Εὐάδνην Καπανῆος, ἐπεκχυμένην με-
 λέεσσιν Ἀμφὶ πόσιν, ut μελέεσσιν
 referatur ad ipsam Evadnen corpore
 suo maritum amplexam. Alias ἀμφὶ
 πόσιν est tautologum.“ TYCHS.

483. ἀλλ' ὅτε δ' A et vulgo, quod
 quis defendat ita, ut δ' pro δὴ dictum
 dicat, de qua re monuit Nitzsch.
 ad ι, 311. Et sane ἀλλ' ὅτε δὴ

484. πέτρῃ A; τέφρῃ egregie em.
 Rhod.

487. πάροιθεν V.

488. ἄλλη A; ἄλλη E1, Rhod. ver-
 tendo et Pauwius diserte. Receptit
 demum Lehrs.

ΚΟΙΝΤΟΥ

ΤΩΝ ΜΕΘΟΜΗΡΩΝ

ΛΟΓΟΣ ΕΝΔΕΚΑΤΟΣ.

Τρωαὶ δὲ στενάχοντο κατὰ πτόλιν, οὐδ' ἐδύνατο
ἐλθέμεναι ποτὶ τύμβον, ἐπεὶ μάλα τηλόθ' ἔκειτο
ἄστεος αἰπεινοῖο· νέοι δ' ἔκτοσθε πόληος
νωλεμέως πονέοντο· μάχη δ' οὐ λῆγε φόνοιο
καίπερ Ἀλεξάνδροιο δεδουπότος, οὐνεκ' Ἀχαιοὶ 5
Τρωσὶν ἐπεσβέοντο ποτὶ πτόλιν, οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
τείχεος ἦιον ἐκτός, ἐπεὶ σφεας ἦγεν ἀνάγκη·
ἐν γὰρ δὴ μέσσοισιν Ἔρις στονόεσβά τ' Ἐννώ
στρωφῶντ' ἀργαλέησιν Ἐριννύσιν εἵκελαι ἄντην,
ἄμφω ἀπὸ στομάτων ὀλοὸν πνεύουσαι ὄλεθρον· 10
ἄμφ' αὐτοῖσι δὲ Κῆρες ἀναιδέα θυμὸν ἔχουσαι
ἀργαλέως μαίνοντο· Φόβος δ' ἐτέρωθι καὶ Ἄρης
λαοὺς ὀτρύνεσκον· ἐφέσπετο δὲ σφισὶ Δεῖμος
φοινῆεντι λύθρῳ πεπαλαγμένος, ὄφρα ἔ φῶτες
οἱ μὲν καρτύνωνται ὀρώμενοι, οἱ δὲ φέβωνται· 15
πάντη δ' αἰγανέαι τε καὶ ἔργεα καὶ βέλε' ἀνδρῶν,

3. ἐκάστοτε A; ἐκτοσθε em. Rhod., quod recep. Tychs. Lehrs. Pessime Dausq. ἐκάτεροθε tentabat, id ut *Iliacos intra muros et extra!*

4. πόνοιο A et vulgo; φόνοιο jam emend. Tychs. et, qui pluribus emendationem firmavit, Spitzner. *observatt.* p. 250 sq.

6. ἦδὲ καὶ A, οἱ δὲ καὶ C1; et ita certatim emendarunt Pauw. Tychs. Glasewald. Struv. major, et qui postremos duos adduxit, Spitzner. *observatt.* p. 251.

7. ἐπεὶ σφεας A et vulgo praeter Lehrs., qui ἐπεὶ σφεας.

9. ἔκελαι A, ἔκελαι Tychs., εἴκε-

λαι Lehrs. e corr. Spitzneri *manl.* p. 257.

11. αὐτῆσι A et vulgo; αὐτοῖσι V, quod reposui: Keres non circa Eridem et Enyo, sed circa ipsos pugnantes furibundae versantur eosque ad proelium incitant.

12. ἐτέρωθε A et vulgo; ἐτέρωθι scripsi ex iis, quae disseruit Spitzner. *observatt.* p. 72—74.

13. θυμὸς A; Δεῖμος em. Dausq., recep. Tychs. Lehrs. Cfr. V, 29. X, 57. A, 439 sq.

14. φοινῆεντι V.

15. οἱδὲ A.

16. πάντη A; δ' add. Rhod.; πάντη δ' Tychs. Lehrs.

ἄλλυδις ἄλλα χέοντο κακοῦ μεμαῶτα φόνιοι·
ἀμφὶ δ' ἄρα σφίσι δοῦπος ἐρειδομένοισιν ὀρώρει,
μαρναμένων ἐκάεργε κατὰ φθισήνορα χάριμν.

ἔνθ' ἄρα Λαοδάμαντα Νεοπτόλεμος κατέπεφνεν,
ὃς τράφη ἐν Λυκίῃ Ξάνθου παρὰ καλὰ ῥέεθρα,
ὄν ποτ' ἐριγδούποιο Διὸς δάμαρ ἀνθρώποισι
Λητὼ δι' ἀνέφηεν ἀναρρήξασα χέρεσσι
τρηχὺν πέδον Λυκίης ἐρικυδέος, ὀππόθ' ἔοιο
θεσπεσίου τοκετοῖο πολυτλήτησιν ἀνίη
δάμναθ' ὑπ' ὠδίνεσσι, ὅσῃν ὠδίνες ἔγειρον.
τῷ δ' ἐπι Νῆρον ὄλεσσε βαλὼν ἀνὰ δημοτῆτα

20

25

17. μεμαῶτε V.

18. ἐριζομένοισιν mala est Daus-
queji conjectura.

20. Λαιομέδοντα Νεοπτολέμου V. —
κατέπεφνε A et vulgo; correxi.

21. καλὰ et in fine * A, περι
καλὰ C1, παρὰ καλὰ a; et ita corr.
Rhod., rec. Tychs. Lehrs.

23. δὴ A et vulgo; δὴ ex emend.
Struvii majoris rec. Lehrs. quem
nunc secutus sum: cfr. X, 82 δὴ
Ἀρέθουσα et infra XI, 289 δὴ
Ἀφροδίτη, postquam olim in emen-
datt. p. 243 γῆς ἀνέφηεν majore
molimine tentavi. De re cfr. Apoll.
Rhod. I, 1129—31. de Idaeis Da-
ctylis:

— — — οὓς ποτε Νύμφη
Ἀγχιάλῃ Δικταίων ἀνὰ σπέος, ἀμ-
γοτήρησιν
δραξαμένη γαίης Οἰαξίδος, ἐβλά-
στησεν.

ad quem locum cfr. quae attulit
Lobeck. *Aglaoph.* II, p. 1158. Et
pertinere ad eandem de Latona fa-
bulam, quae idem p. 1186 attulit
de illa ad Xanthum fluvium per lu-
pos adducta jam in *emendatt. l. c.*
monui.

24—26. Haec ita legebantur in A
et ceteris editionibus: ὀππόθ' ἔοιο
δάμναθ' ὑπ' ὠδίνεσσι πολυτλήτησιν
ἀνίη θεσπεσίου τοκετοῖο, ὅσῃν ὠδίνες
ἔγειρον. Nihil varietatis notatum, nisi
quod in E1 πολυτλήτοισιν legitur. In
his et ἔοιο a θεσπεσίου τοκετοῖο nimis
longe abesse et duplex ὠδίνες tau-
tologiam inducere notavit Pauw., cu-
jus conjecturas ineptas omitto. Her-

mann. *Orph.* p. 746 ἀνίης conjecit,
pro quo nunc facilius etiam ἀνίη
proposuit. Et *ibid.* quamquam ὀπ-
πόθ' ἔοιο illo νηίδας οἶο γάμοιο
XIV, 12 defendi posse intellexit,
elegantius tamen scripturum fuisse
ὀππότε γνῖα. Hic quidem locus ad
eos pertinet, qui variis modis fere
aeque bene et probabiliter emen-
dari possint. Ego olim, ad Homericam
exempla A, 268—272. ι, 415 ὀδύ-
νας et ὠδίνας conjunctas fuisse
ratus

ὀππόθ' ἔοιο
θεσπεσίου τοκετοῖο πολυτλήτησιν
ἀνίη
δάμνατο γνῖ' ὀδύνησιν, ὅσῃν (vel
ὄσας) ὠδίνες ἔγειρον,

ut δάμνατο active intelligatur, ut I,
243 μάλα γάρ οἱ ἐδάμνατο θυμὸν
ἀνίη; et cfr. I, 388. IX, 374. XIV,
561. Et transpositorum hemistichio-
rum ne nunc quidem poenitet, qua
re et junguntur male separata et
hiatus evitatur excusatus ab Her-
manno *l. c.*, non firmatus. Elegan-
tius etiam — ἀνίαι δάμνασι' ἀμφ'
ὀδύνησιν, ὄσας etc. scripturus fuis-
set. Nunc tamen transpositione ad-
missa satis existimavi ἀνίη tantum
scribere, ita ut secundum exempla
alibi etiam obvia illud ἀνίη ὑπ'
ὠδίνεσσι δάμνατο tum epegegesi
explicetur: ὅσῃν ὠδίνες. De δάμνα-
το passive usurpato unum locum
adscribo III, 7. ὃ δ' οὐ μέγα δά-
μνατο θυμῷ. — Corollarii loco
addo, Tychsenium expuncto v. 25.
ὀππόθ' ἔοιο θεσπεσίου τοκετοῖο
θεῖν ὠδίνες ἔγειρον conjecisse.

27. ἐπι A et vulgo; correxi.

δουρὶ διὰ γναθμοῖο· πέρησε δὲ οἱ στόμα χαλκὸς
 γλῶσσάν τ' αὐδήεσαν· ὃ δ' ἔρχεος ἄσχετον αἰχμὴν
 ἄμπεχε βεβρυχῶς· περὶ δ' ἔρρεεν αἷμα γένυσσι 30
 φθεγγομένου· καὶ τὸν μὲν ὑπὸ κρατερῆς χειρὸς ἀλκῆ
 ἐγχείη στονόεσσα ποτὶ χθονὸς οὐδ' ἄσχετος
 δευόμενον θυμοῖο· βάλεν δ' Εὐήνορα δῖον
 τυτθὸν ὑπὲρ λαπάρην, διὰ δ' ἤλασεν ἐς μέσον ἦπαρ
 αἰχμὴν· τῷ δ' ἀλεγινὸς ἄφαρ συνέκρυσεν ὄλεθρος. 35
 εἶλε δ' ἄρ' Ἰφριτίωνα καὶ Ἰππομέδοντα δάμασσε
 Μαινάλου ὄβριμον νῖα, τὸν Ὠκυρόη τέκε Νύμφη
 Σαργαρίου ποταμοῖο παρὰ ῥόον· οὐδέ νυ τόνγε
 δέξατο νοστήσαντα· κακὴ δὲ ἐ Κῆρ ἀπάμερσε
 παιδὸς ἀνηρῶς, μέγα δ' υἱέος ἔμβαλε πένθος. 40
 Αἰνείας δὲ Βρέμοντα καὶ Ἀνδρόμαχον κατέπεφνεν,
 ὃς τράφη ἐν Κνωσσῶ, ὃ δ' ἄρα ζαθῆν ἐνὶ Λύκτῳ·
 ἄμφω δ' εἰς ἓνα χῶρον ἀπ' ὠκυπόδων πέσον ἵππων·
 καὶ ῥ' ὃ μὲν ἀσπαίρεσκε πεπαρμένος ἐγχεί μακροῦ
 λαιμόν, ὃ δ' ἀλγινόνεντος ἀνὰ κροτάφοιο θέμεθλα 45
 χρομαδίῳ στονόεντι μάλα κρατερῆς ἀπὸ χειρὸς
 βλήμενος ἐκπνείεσκε, μέλας δὲ μιν ἄμπεχε πότμος·

28. δ' ἄρα A, δ' ἀνὰ E1; et ita em. Rhod., rec. Tychs. Lehrs. Vid. ad v. sq.

29. γλῶσσαν ἔτ' αὐδήεσαν A et vulgo. Verum cum αὐδήεις non loquentem significet, sed loquendi facultate praeditum, patet inepto huic epitheto addi ἔτι. Probe id perspexit Rhodom., qui cum vertit: ut per os ferrum penetraret linguam adhuc loquentis, apparet eum legisse ἔτ' αὐδήσαντος vel αὐδῶντος, quod ipsum sequente φθεγγομένου ad exemplum Homericum X, 329 indicatur. Hermannus ἔτ' αὐδῶσαν conjecit. Ego ut simplicius γλῶσσάν τ' αὐδήεσαν praetuli. Sed tum antecedenti versu πέρησε δὲ οἱ scribendum erat. — ὃδ' A.

30. ἄμπεχε A et vulgo; correxi.

31. κρατεροῦ χειρὸς ἀλκῆς A; κρατερῆ χειρὸς ἀλκῆ em. Rhod., rec. Tychs. Lehrs., κρατερῆς χειρὸς ἀλκῆ ex emend. Pauwii ego scripsi.

34. ὑπὲρ A et vulgo; ὑπὲρ ego scripsi ex em. Pauwii, qui praeter ea λαπάρης conjecit, quo non opus: vid. VI, 374. 575. VIII, 301. XI, 201.

35. τῷδ' A. — ἀλεγινῶς V.

36. ἀρριφίτιωνα A, ἄρ' Ἰφριτίωνα E1; et ita corr. Rhod.

37. Ὠκυρόα A, Ὠκυρόη E1; et ita corr. Rhod.

38. παραρῥόον A; corr. Rhod.

39 sq. δὲ Κῆρες ἄμερσαν π. ἀνηρῶν, μ. δ' υἱ. ἔμβαλε πένθ. A; δὲ ἐ Κ. ἄ. em. Rhod., qui tum scribit: „Haud scio an non rectius sit ἀνηρῶν. Potest tamen ἀνηρῶς absque errore magno restitui. Forte ἔλλαβε.“ Ἀνηρῶς et ἔλλαβε recep. Tychs. Lehrs., quamquam ille etiam ἔμπεσε proposuit. Equidem coniecturae gratia praetuli Κῆρ ἀπάμερσε π. ἀνηρῶς, μέγα δ' υἱέος ἔμβαλε πένθος.

42. ὃδ' A. — Λίχτῳ V.

44. „Post μακροῦ integra pagina (143b) in E1 vacua relicta, sequitur tamen (f. 144) λαιμόν.“ TYCHS.

45. ὃδ' ἀλεγινόνεντος A; ἀλγινόνεντος Rhod. in textu.

47. βλημέν A. — βλήμενος ἀσπαίρεσκε, sed superscripto eadem manu ἐκπνείεσκε C1. — ἄμπεχε A et vulgo; correxi.

ἵπποι δ' ἐπτοίηντο καὶ ἠνιόχων ἀπάνευθε
φεύγοντες πολλοῖσιν ἐνεπλάζοντο νέκυσσι·
καὶ τοὺς μὲν θεράποντες ἀνύμονος Αἰνείαιο
μάρψαντες κεχάροντο φίλη περὶ ληίδι θυμόν.

50

ἔνθα Φιλοκτῆτης ὀλοῶ βάλε Πείρασον ἰῶ
φεύγοντ' ἐκ πολέμοιο· διέθριψε δ' ἀγκύλα νεῦρα
γούνατος ἐξόπιθεν, κατὰ δ' ἔκλασεν ἀνέρος ὄρμην·
καὶ τὸν μὲν Δαναῶν τις ὅτ' ἔδρακε γνιωθέντα
ἔσσυμένως ἀπάμερσε καρήατος ἄορι τύψας
ἀλγινόεντα τένοντα· κόλον δ' ὑπεδέξατο γαῖα
σῶμα· κάρη δ' ἀπάτερθε κυλινδομένη πεφόρητο
φωνῆς ἰεμένοιο· ταχὺς δ' ἄμ' ἀπέπτατο θυμός.

55

Πουλυδάμας δὲ Κλέωνα καὶ Εὐρύμαχον βάλε δουρί,
οἷ Σύμηθεν ἵκανον ὑπὸ Νιοῆι ἀνακτι
ἄμφω ἐπιστάμενοι δόλον ἰχθύσι μητίσασθαι
αἰνοῦ ὑπ' ἀγκίστροιο, βαλέσθαι τ' εἰς ἄλα δῖαν

60

52. ἄν δὲ A; „σὺν δὲ vel ἐν δὲ
vel ἐνθα vel ἀλλά.“ RHOD. Jure
ἐνθα praetulit Tychs.

56. ἄμερσε κάρητος A, ἡμερσε e
corr. C1, ἄμερσε καρήατος V3a;
„ἡμερσε vel ἀπάμερσε καρήατος;“
RHOD. Posterius recte rec. Tychs.,
ἐς δόρον A, ἐν δορί V3a; ἐς δορί
Rhod., quod recep. Tychs.; εὔ δορί
corr. Pauw. Sed cum δόρον apud
hos scriptores minime dicatur de
gladio, qui tamen solus hic intelligi
potest, ex Homero Y, 378. 462.
ἄορι τύψας in emendd. p. 243 scri-
psi, quod recep. Lehrs. Probat hoc
Spitzner. *observv.* p. 252 sq., ita
tamen, ut p. 253 insuper in clau-
sula requiratur ἄορι κόψας, quia „ner-
vus capitis potius dissecabitur quam
percutiatur.“ Est ea emendatio val-
de speciosa, praesertim comparatis
ceteris quos ille adduxit locis, ne-
que tamen necessaria. Nam quum
ἀλγινόεντα τένοντα sine dubio di-
cat ἀχενίους τένοντας, verbis illis
ἄορι τύψας non tam hoc dicit, *dis-
secatum esse capitis nervum*, quam
rationem explicat, qua Pirasus ca-
pite fuerit privatus, quod factum
est *cervice*, non *gulture percusso*,
ut etiam in publicis suppliciis fieri
videmus. Locorum, quos adduxit
Spitzner., alia est ratio. Ceterum
etiam Scaliger. conjecit *ἔσσυμένως*

μιν ἄμερσε καρήατος, ἄορι τύψας.

57. ἀλγινόεντα E1. — τένοντα·
ὀλοῶ A; τένοντ' ὀλοῶ corr. Rhod.,
rec. Tychs. Lehrs. Sed recte in
eo epitheto offensus Spitzner. *l. c.*
p. 253 sq. non recte tamen ὀλίγη
proposuit, quoniam revulso capite
exiguum spatium occupaverit cor-
pus. Quod malum acumen refutare
non est operae pretium, cum mea
emendatio τένοντα· κόλον, quam
cum Hermanno communicaveram, ab
eo in *rec.* p. 265 cum assensu suo
sit allata. Cfr. II, 117 κόλον δόρον.

59. ἰεμένοιο φωνῆς A, ἰεμένον φ.
V, ἰεμένη φ. C1; φωνῆς ἰεμένοιο
em. Rhod., quod recte recep. Tychs.
Lehrs. — ἄμα πέπτατο A et vulgo
praeter Lehrs., qui ἄμ' ἀπέπτατο
recep. ex em. Pauwii et Spitzneri
v. Gr. her. p. 38. *mant.* p. 235.

61. ὑπαὶ A et vulgo; correxi. —
Νιοῆι A; corr. Rhod. vertendo.

63. αἰνόν A et vulgo, αἰνοῦ Lehrs.
ex mea conj. *emendatt.* p. 243. —
βαλεῖν δὲ τε εἰς ἄλα A et vulgo;
hiatu recte offensus jam Hermann.
Orph. p. 747 et p. 808 βαλεῖν τέ
οἶ vel βαλεῖν τ' εἰς ἄλα conj.,
quorum illud ipse postea rejecerit,
hoc sane per se bonum est, melius
certe Spitzneriano, qui *observv.*
p. 255 βαλεῖν δὲ τάχ' εἰς ἄ. pro-
posuit, rejectum ab Hermanno *rec.*

δίκτυα καὶ παλάμησι περιφραδέως ἀπὸ νηὸς
 ἰθὺν καὶ αἶψα τρίαίναν ἐπ' ἰχθύσι νωμήσασθαι· 65
 ἀλλ' οὗ σφιν τότε πῆμα θαλάσσια ἤρκεσεν ἔργα.

Εὐρύπυλος δὲ μενεπτόλεμος βάλε φαίδιμον Ἑλλων,
 τὸν ἴα παρὰ λίμνη Γυγαίη γείνατο μήτηρ
 Κλειτὴ καλλιπάρης· ὃ δ' ἐν κονίησι τανύσθη
 προηγής· τοῦ δ' ἀπάτερθεν ὁμῶς δόρυ κάππεσε μακρὸν 70

ἄμιον ἀπὸ βριαροῦ κεκομμένη ἄορι λυγρῶ
 χεῖρ ἔτι μαιμώσασα ποτὶ κλόνον ἔγχος αἰεῖρα
 μαψιδίως· οὐ γάρ μιν ἀνὴρ εἰς ἔργον ἐνώμα,
 ἀλλ' αὐτῶς ἤσπαιρεν ἄτε βλοσυροῦ δράκοντος
 οὐρὴ ἀποτμηθεῖσ' ἀναπάλλεται, οὐδέ οἱ ἀλλή 75
 ἔσπεται ἐς πόνον αἰπύν, ἵνα χραύσαντα διώξῃ·

c. p. 265; etiam alia, ut βαλ. δέ τ' ἔσω ἄ. vel βαλ. δὲ καὶ εἰς ἄ., tentaveris. Sed omnibus praestare visum βαλέσθαι τ' εἰς ἄλλα, quod nunc recepi.

64. δίκτυλα V.

66. σφιν ἐπὶ A et vulgo, σφε ἔ. C1. — Insolentis productionis evitandae jam Pauw. σφίν γ' proposuit, multo melius Hermann. *Orph.* p. 715 σφῶν, quod recte tamen impugnat Spitzner. l. c. p. 254, qui pluribus allatis σφιν τότε scriptum fuisse probabiliter demonstrat p. 255, — et cfr. E, 53 — quod recep. Lehrs. — ἤρκεσαν E1.

67. Εὐρύμαχος C1, errore ex v. 62 translato. — μενεπτόλεμον A, μενεπτόλεμος C1; et ita em. Rhod.

68. παρὰ A et vulgo; correxi. — λίμνη A; corr. Rhod. in versione. — ἐγείνατο V.

69. τῷ κλειτῷ δ' ἐν καλλιπ. V. — ὃδ' A.

70. δόρυ κάππ. μακρὸν A sine lacunae signo, δορὶ κάππ. μακρῷ ex emend. Brodaeï et Rhod. recep. Tychs. Lehrs. Hac re ulcus hians male ligatum esse quivis videt qui mihi hanc membrorum connexionem comparaverit: „Eurypylus Hellum „hasta missa trajecit, qui pronus „humis procumbit, procul autem ab „eo simul cum hasta manus abscisa „ense cecidit.“ Cujus enim ense id factum sit? Ne multa, uti jam indicavi in *programm.* c. p. 20 sq.

lacunae longioris signa figenda post v. 70, qui A scriptura restituta indicat Hello cadenti elapsam e manibus hastam simul sed paullo ab ipso remotiore loco humi cecidisse, qua de re cfr. infra v. 468 sq. αὐτοῦ Νόσφιν ἀπεπλάγχθη βριαρὸν δόρυ καὶ σάκος εὐρὺ καὶ κρατερὴ τρυφάλεια etc. Tum plane alius hominis alia memorabatur vulneratio, cui similem infra v. 184—200 accurate descripsit.

71. κεκαμμένη A, κεκομμένη E1; et ita corr. Rhod. — „Locum pulcrum nimia verborum perdidit poeta. V. 73—78 plane abundant.“ TYCHS. Quid vero tum restat pulcri?

75. οὐ δέ A.

76. χραύσαντα δαίξῃ A et vulgo; verbum χραύειν cum non dicatur nisi de levi vulnere, quod stringendo efficitur, Pauw. θραύσαντα conjecit, ad Hesychianum θραύσει ἀμήσει provocans, haud scio an pejus. Potius ἴν' ἀμήσαντα aut ἴνα τιμήσαντα restituendum erat, siquidem idem qui caudam amputaverat hic memorari debebat. Sed vereor, ne rem plane aliam poeta designaverit. Nam illud δαίξῃ si refertur, ut debet comparationis gratia, ad caudam, non ad ipsum draconem, verbum vix alio modo sensum habet, nisi putes poetam putavisse draconi ut scorpio aculeum in caudam inesse telum letiferum. Id vero

ὡς ἄρα δεξιτερῇ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐς αἰχμὴν
ὥρμαινεν πονέεσθαι· ἀτὰρ μένος οὐκέτ' ὀπήδει.

αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Αἴνον ἐνήρατο καὶ Πολύιδον
ἄμφω Κητείους, τὸν δούρατι, τὸν δ' ἄλεγεινῶ
ἄορι δηώσας. Σθένελος δ' ἔλε δῖον Ἄβαντα
αἰγανέην προῖείς· ἢ δ' ἀσφαράγοιο διαπρὸ
ἐσσυμένη ἀλεγεινὸν ἐς ἰνίου ἦλθε τένοντα·
λῦσε δ' ἄρ' ἀνέρος ἦτορ, ὑπέκλασε δ' ἄψα πάντα.

80

Τυδείδης δ' ἔλε Λαοδόκον, Μέλιον δ' Ἀγαμέμνων,
Δηίφοβος δὲ Δρύαντα καὶ Ἄλκιμον· αὐτὰρ Ἀγήνωρ
Ἴππασον ἐξενάρριξεν ἀγακλειτόν περ ἔοντα,
ὅς ῥ' ἀπὸ Πηγείου ποταμοῦ κίεν· οὐδ' ἐρατεινὰ
θρέπτρα τοκεῦσιν ἔδωκεν, ἐπεὶ ῥά μιν ἔκλασε δαίμων.

85

ἔνθα Θόας ἐδάμασσε Λάλον καὶ ἀγήνορα Λύγκον,
Μηριόνης δὲ Λυκῶνα, καὶ Ἀρχίλοχον Μενέλαος,
ὅς ῥά τε Κωρυκίην ὑπὸ δειράδα ναιετάασκε
πέτρον θ' Ἠφαίστοιο περίφρονος, ἦτε βροτοῖσι
θαῦμα πέλει· δὴ γάρ οἱ ἐναίθεται ἀκάματον πῦρ
ἄσβεστον νυκτός τε καὶ ἡμέρας· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῶ

90

95

cum prorsus sit incredibile, patet scriptum fuisse a poeta *χραύσαντα διώξῃ*, quod Hermannus invenit, ut id intelligeretur non de eo, qui caudam amputavit, sed de aliis, qui ludi gratia amputatam caudam stringunt, quo facto illa palpitat, quasi stringentem secutura.

77. Inepta est conjectura Pauwii ἐς αἰχμῆ, ut praepositio cum πονέεσθαι jungatur.

79. Αἴνον Tychsenii typhetha; notavit Spitzner. *observatt.* p. 256. — Πολύιδον A et vulgo; Πολέιδον em. Pauw. et Spitzner. *ibid.*

80. τὸν μὲν δούρατι A, τὸν δούρατι VNV123, τὸν μὲν δοορι (sic! „voluit δορι“ TYCHS.) C1; et τὸν μὲν δοορι corr. Rhod. Sed libros, ut debebat, secutus est Tychs. — τόνδ' A.

82. διὰ πρὸ A et vulgo; correxi.
83. ἰνίου ἦλθε τένοντος A; ἰνίου ἦ. τένοντα em. Rhod. in versione, Pauw. in notis.

84. ἄρ A. — ἄψα A et vulgo; corr. Lehrs.

85. Μέλιον τ' A, κέλλιον τ' V;

Μέλιον τ' Rhod. et vulgo; Μέλιον δ' nos.

87. ἀγακλειτόν A; corr. Pauw.

89. θρέπτα A et vulgo; corr. Spitzner. *mant.* p. 258. — νιν A et vulgo; corr. idem *observatt.* p. 44.

90. ἄν δέ A; „ἐν δέ vel σὺν δέ vel ἀλλά;“ RHOD. Mirum, quod vir praeclarissimus hic omisit, quod recte reposuit Tychs., ἐνθα, cujus tamen non oblitus erat ad v. 52. — Λάμον C1.

91. Ἀρχέλοχον A et vulgo; Ἀρχίλοχον nos.

92. ναιετάασκεν A et vulgo; corrigi.

93. πέτρον δ' A; πέτρον θ' corr. Tychs. Mirum, quod Spitzneri diligentia *observatt.* p. 256 illam particulam retinuit. — περίφρονον pro περίφρονος tentavit Struvius major, sed recte vulgatum vindicat Spitzner. *ibid.*

94. μιν AVNV123 et vulgo; οἱ em. Spitzner. *l. c.* p. 257. — πῦρ A.

95. ἄρ A. — Pauw. αὐτῆ conjectit, male: palmae in ipsa flamma, quae earum radices lambit, virescunt.

φοίνικες θαλέθουσι, φέρουσι δ' ἀπείρονα καρπόν,
ρίξης καιομένης ἅμα λάεσιν· ἀλλὰ τὸ μὲν που
ἀθάνατοι τεύξαντο καὶ ἐσσομένοισιν ιδέσθαι.

Τεῦκρος δ' Ἰππομέδοντος ἀμύμονος νῆα Μεινοίτην
ἐσδυμένως ὄρμαινε βαλεῖν ἐπιόντα βελέμνω· 100

καὶ ῥα νόῳ καὶ χερσὶ καὶ ὄμμασιν ἰθύνεσκεν
ἰὼν ἀπὸ γναμπτοῖο κεράκτος· ὅς δ' ἀλεγρινὸν
ἄλλο θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἐς ἀνέρα· τῷ δ' ὑπο νευρῇ
εἰσέτι που κανάχιζεν· ὃ δ' ἀντίον ἀσπαίρεσκε
βλήμενος, οὕνεκα Κῆρες ὁμῶς φορέοντο βελέμνω 105
καίριον ἐς κραδίην, ὅτι περ νόος ἔξεται ἀνδρῶν
καὶ μένος, ὀτραλαίαι δὲ ποτὶ μόνον εἰσὶ κέλευθοι.

Εὐρύαλος δ' ἄρα πολλὸν ἀπὸ στιβαρῆς βάλε χειρὸς
λᾶα μέγαν, Τρώων δὲ θοᾶς ἐλέλιξε φάλαγγας·
ὡς δ' ὅτε τις γεράνοισι τανυφθόγγοισι χολωθεῖς 110
οὐῆρος ἀνήρ πεδίλιο μέγ' ἀσχαλόων ἐπορούση

* * * * *

δινήσας περὶ κρατὶ θοῆ χειρὶ νεῦρα βόεια

96. θαλέουσι A et vulgo; θαλέ-
θουσι scripsi e corr. Scaligeri apud
Hermann. *rec. c.* p. 265.

97. τὰ conj. Spitzner. *observatt.*
p. 86, quod refutavi ad II, 567.

102. δ' post ὅς om. A, add. Rhod.;
ὅς ῥ' Scalig. ap. Hermann. *l. c.*,
quod non praefero. — ἀλεγρινὸς A
et vulgo; ἀλεγρινὸν scripsi ex emend.
Struvii majoris, quam commendavit
Spitzner. *observatt.* p. 257.

103. τῷδ' ἀπὸ A, τῷ δ' ἀπὸ
Tychs.; τοῦ δ' ἄπο conj. Rhodom.,
quod commendavit Spitzner. *l. c.*,
recepit Lehrs., uterque tamen τοῦ
δ' ἀπὸ scribens. Aliae sunt con-
jecturae Pauwii τῷ δ' ἐπι, quam
repetiit Struvius, et Tychsenii τῆ
δ' ὑπο — bis enim anastrophe ad-
misi, illis ἐπὶ et ἐπὸ scribentibus.
— Sed omnibus praestat, quod Her-
mann. in *rec. l.* p. 265 conjecit τῷ
δ' ὑπο. Id recepi.

104. ἀσπαίρεσκεν A et vulgo;
correxī.

105. βλημένος A.

106. εἰς A et vulgo; correxi. —
ἔθιπερ A. — ἔξειτ' A; ἔξεται corr.
Rhod.

109. λᾶαν et in fine * A, λᾶα
VNV3E1C1; et ita corr. Rhod. — ἐλέ-

λιξε Pauw. non intellexit. Est ta-
men planum: phalangas ille disrup-
pit, uno lapide plures prosternens,
ceteros proturbans.

112. περὶ κρατὶ θοῆ καλὰ A, περὶ
χειρὶ θοῆ καλὰ C1; περὶ κρατὶ θοῆ
χειρὶ em. Rhod.; θοῶς καλὰ Brød.,
unde Tychs. suum θοῶς μάλα effe-
cit, quod servavit Lehrs. Aldinae
scripturam solus Pauw. defendit, ut
θοῆ aut elliptice dictum sit pro θοῆ
χειρὶ, ut ἀμφοτέρησι, aut ad κρατὶ
referatur feminino genere elatum!
Tychseniano obstat adverbii μάλα
positura, quae ex ejusmodi locis,
ut infra v. 205 δεινὰ μάλα στενά-
χων aut Tryph. 71 ὀρθὰ μάλ', αἰὲν
ἔτοιμα, defendi nequit. Plura ten-
tari possunt, ut θοῶτατα aut θοῶς
χέρα ex 157, aut etiam alia. Sed prae-
stat Rhodomannianum, quod quomodo
detorqueri potuerit, indicat scriptura
C1, in qua χειρὶ pro correctione li-
brarii, ut tam multa in illo codice,
haberi non potest. Omisso χειρὶ in-
trusum est a malo interpolatore κα-
λά. — Tum Bonitius, quoniam mem-
bra hic aperte non cohaerent, *l. c.*
p. 1238 δινήσας δ' ἐπὶ κρατὶ con-
jecit. Quod qui suo jure improbat
Spitzner. *observ.* p. 47, in eo ta-

- λᾶα βάλῃ κατέναντα, διασκεδάσῃ δ' ὑπὸ ῥοίζῳ
 ἤερι πεπταμένας δολιχὰς στίχας, αἱ δὲ φέβονται,
 ἄλλη δ' εἰς ἑτέραν εἰλεύμεναι ἄτσοουσι 115
 κλαγγηδὸν μάλα πάγχυ πάρος κατὰ κόσμον ἰοῦσαι·
 ὡς ἄρα δυσμενεές φοβερὸν βέλος ἀμφεφόβηθεν
 ὀβριμὸν Εὐρύαλοιο· τὸ δ' οὐχ ἄλιον φέρε δαίμων,
 ἀλλ' ἄρα σὺν πῆληκι κάρη κρατεροῖο Μέλῃτος
 θλάσσε περὶ πληγῆσι· μόρος δ' ἐκίχανεν ἀρητός. 120
 ἄλλος δ' ἄλλον ἔπεφνε, περιστεναχίζετο δ' αἶα·
 ὡς δ' ὅτ' ἐπιβροίσαντος ἀπειρεσίου ἀνέμοιο
 λάβρον ὑπὸ ῥιπῆς βαρυηχέος ἄλλυδις ἄλλα
 δένδρεα μακρὰ πέσῃσιν ὑπὲκ ῥιζέων ἐριπόντα
 ἄλσεος εὐρυπέδοιο, βρέμει δέ τε πᾶσα περὶ χθῶν· 125
 ὡς οἷγ' ἐν κονίησι πέσον, κανάχησε δὲ τεύχη
 ἄσπετον, ἀμφὶ δὲ γαῖα μέγ' ἔβραχεν· οἱ δὲ κυδοιμῷ

men errat, quod dicit *participia* in
 comparatione cumulata non tantae
 esse offensae: neque enim partici-
 pia sunt offensae, sed juxta posita
 verba finita sine copula *επορούση* et
βάλῃ. Inde aut *επορούσας* vel, quod
 Hermannus suasit, *επορούσειν* scri-
 bendum aut lacunae signa ante hunc
 versum ponenda erant. Posterius,
 ut in Quinto, praetuli. Facile enim
 viri illius ira avibus innoxiiis, quas
 minime sementi cladem intulisse se-
 quentia docent, infensa pluribus ex-
 plicari poterat secundum Hes. ε.
 451 *κραδίην δ' ἔδακ' ἀνδρὸς ἀβού-
 τεω*. Jam Scalig. *ΛΕΙΠΕΙ ΣΤΙΧΟΣ*
 adscripserat.

113. ἄλλα βάλει A, λᾶα β. C1 in
 ras.; λᾶα βάλῃ em. Rhod. — δια-
 σκεδάσει A; corr. Rhod.

114. αἰδὲ A.

118. τίδ' A.

120. θλάσσε A, θλάσσε VC1; et
 ita corr. Rhod. — In sequentibus
 duplex est offensio, primum in *περὶ*
πληγῆσι et a praepositione et a
 plurali, deinde in adjectivo *ἀρητός*,
 quod a veteribus jam grammaticis
 ad P, 37 multum jactatum esse con-
 stat. Et pro illo quidem *Struvius*
 major, cujus sententiam adoptat
Spitzner. *observatt.* p. 258 *θλάσ-
 σεν ὑπὸ πληγῆσι* conjecit, quo prae-
 positio tantum importuna expellitur,
 relinquitur pluralis, quem noluerim

cum Spitznero intelligere ita, ut
 ictus ab omni parte ingestus quasi
 multiplicetur. Possunt permulta ten-
 tari, ut *θλάσσειν* ὑπὸ *πληγῆ* δὲ *μό-
 ρος* ἔ *κίχανεν* aut *θλάσσε πέρι*.
πληγῆ δὲ *μόρος* ἔ *κίχ.* aut *θλ. πε-
 ριπληγέντι*· *μόρος* δ' ἔκ. aut etiam
 alia. In fine *ἄφρητος* emend. Rhod.
 perbene, sed haud longius a vul-
 gata alia recedunt, ut *ἀεικής*, *ἀδει-
 κής*, *ἀτερπής* et similia. Dausque-
 jana *ἀτηρός* vel *ἄρ'* ἤτορ non opus
 est ut refutentur. Hermann. *θλάσ-
 σε*· *μόρος* δ' *ἐκίχανε* *περὶ* *πληγῆσι*
κάρητος, pro quo etiam *θλάσσε*
πέρι· *πληγῆ* δὲ μ. ἔ *κίχανε* *κάρη-
 τος* scribi posset. Sed ne haec
 quidem satis probabilia. Hinc li-
 brorum scripturam retinui.

123. λαῦρον A, λάβρον VNV123.
 — ὑπαι A et codd. et vulgo; ὑπὸ
 Lehrs.

124. ὑπ' ἔκ ῥιζῶν A; ὑπὲκ ῥ.
 Lehrs., ὑπὲκ ῥιζέων nos.

125. ἔκ *πεδίοιο* A; „hic *εὐπεδίοιο*
 lege;“ RHOD., quod vertit: *in fer-
 tili loco*, rec. Tychs. Lehrs., quam-
 quam ille recte offendit adjectivo
 alibi non obvio. Sed quidni repo-
 suit solum illud *εὐρυπέδοιο* (cfr.
 II, 198. III, 396. 430. 436. V, 631)?
 In Nonno si versaremur, *εὐπειάλοιο*
 scripsissem. Pauw. aut *ἐκ πεδίοιο*
 retinendum putat, hoc ut jungatur

ἀργαλέου μνώοντο, μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.

καὶ τότε ἄρ' Αἰνεῖο μολε σχεδὸν ἡῦς Ἀπόλλων
ἦδ' Ἀντηνορίδαο δαΐφρονος Εὐρύμαχοιο· 130

οἱ γὰρ δὴ μάραντο πολυσθενέεσσιν Ἀχαιοῖς
ἄγχι μάλ' ἑσταότες κατὰ φύλοπιν, εὐδ' ὑπ' ἀπήνη
δοιοὶ ὀμηλικῆ κρατεροὶ βόες, οὐδ' ἀπέληγον
ὑσμίνης· τοὺς δ' αἴψα θεὸς ποτὶ μῦθον ἔειπεν
μάντει εἰδόμενος Πολυμήστορι, τὸν ποτε μήτηρ 135
γείνατ' ἐπὶ Ξάνθοιο ῥοαῖς θεράπονθ' Ἐκάτοιο·

„Εὐρύμαχ' Αἰνεῖα τε θεῶν γένος, οὔτι ἔοικεν
ὑμέας Ἀργείοισιν ὑπεικέμεν· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
ὑμῖν ὑπαντιάσας κεχαρήσεται ὄβριμος Ἄρης,
ἦν ἐθέλητε μάχεσθαι ἀνὰ κλόνον, οὔνεκα Μοῖραι 140
μακρὸν ἐπ' ἀμφοτέροισι βίου τέλος ἐκλώσαντο.“

ὣς εἰπὼν ἀνέμοισι μίγη καὶ αἴστος ἐτύχθη·
οἱ δὲ νόῳ φράσσσαντο θεοῦ μένος· αἴψα γὰρ αὐτοῖς
θάρος ἀπειρέσιον κατεχεύατο· μαίνεται δὲ σφι
θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἔνδορον Ἀργείοισιν, 145
ἀργαλέοις σφήκεσσιν ἑοικότες, οἷτ' ἄλεγεινὸν

cum ἐριπόντα, aut scribendum ἐν
πεδίοισι; utrumque male.

128. μετὰ σφισι Tychs. Lehrs.
errore, quem notat Spitzner. *ob-*
servatt. p. 258.

129. ἄρ A et vulgo; correxi.

133. ὀμηλικῆ A et vulgo, quod
vertit Rhodom. *ejusdem aetatis;*
ὀμηλικῆ em. Spitzner. ad N, 485,
ubi eadem invenitur diversitas. Ne
quis dativum explicandum censeat
patri aetate robusti boves, tum *ἴσον*
ὀμηλικῆ κρατεροὶ sive *ἴσοι ὀμηλι-*
κῆ τε βίη τε βόες scribendum erat.

134. τοῖς A et vulgo; τοὺς ex
constanti Epicorum usu scripsi.

136. ῥοῆς A, ῥοῆς Tychs., er-
rore, pro quo illud revocat Spitz-
ner. *mant.* p. 258 sq. Sed scriben-
dum erat ῥοαῖς.

139. ὑμῖν Tychs. Lehrs. errore,
ὑμῖν A, quod probat Spitzner. *ob-*
servatt. p. 96.

140. κατὰ κλόνον A; ἀνὰ κλ.
em. Rhod.

143. Spitzner. *observatt.* p. 259,
„cum nec voluntatem nec robur
Apollinis animo persentiscere potu-
issent Troum principes,“ θεοῦ ἔπος
conjecit, ut illi dicerentur „verba

ista et memoriae mandasse et in-
solita pugnandi cupiditate incaluis-
se.“ Fallitur vero vir egregius.
Neque enim heroes Trojani ob Dei
vaticinium, eos diu in vita fore,
sua sponte ipsi fiduciam concipiunt,
sed potius, id quod saepe apud
Epicos usu venit, Deus ipse auda-
cia et fortitudine animum eorum im-
plet, quo spiritu cum se subito ef-
ferri sentiunt, praesentem cogno-
scunt Dei potentiam. Itaque rectis-
sime jam interpretis officio functus
est Rhod. vertendo: „Ast illi mente
sua Dei potentiam deprehenderunt.
Nam derepente immensa ipsis fidu-
cia infunditur.“ Unde apparet jam
illum pro δ' ἄρ', quod in A et
vulgo legitur, emendavisse γάρ. In
idem ipse ultro incideram. Sed in
una re ille erravit, in qua eum
correxit Pauw. qui monet: *scilicet*
θεός: non passive, sed active *κα-*
τεχεύατο intelligendum. Praeter N,
43 sqq., quem locum adduxit Spitz-
ner., vid. II, 527—531.

144. κατεχεύετο Tychs. ex Rho-
dom. versione; vid. supra; secutus
est Lehrs.; κατεχεύατο, quod ha-
bet A, revocat Spitzner. *l. c.*

ἐκ θυμοῦ κοτέοντες ἐπιβρίσωσι μελίσσαις,
 ἄστε περὶ σταφυλῆς ἀναινομένης ἐν ὀπώρῃ
 ἐροχόμενας ἐσίδωσιν ἢ ἐκ σίμβλοιο θορούσας·
 ὡς ἄρα Τρώιοι νῆες εὐπτολέμοισιν Ἀχαιοῖς 150
 ἐνθορον ἐσσυμένως· κεχάροντο δὲ Κῆρες ἐρεμναὶ
 μαρναμένων· ἐγέλασσε δ' Ἄρης· ἰάχησε δ' Ἐννώ
 σμερδαλέον· μέγα δὲ σφιν ἐπέβραχεν αἰόλα τεύχη·
 οἱ δ' ἄρα δυσμενέων ἀπερείσια φῦλα δάϊζον 155
 χερσὶν ἀμαιμακέτησι· κατηρεῖποντο δὲ λαοὶ
 αὐτως, ἧῦτ' ἀμάλλα θέρους εὐθαλπέος ὄρη,
 ἦν ῥά τ' ἐπισπέροχῳσι θοοὶ χέρας ἀμητῆρες
 δασσάμενοι κατ' ἄρουραν ἀπίρονα μακρὰ πέλεθρα·
 ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ χερσὶ κατηρεῖποντο φάλαγγες 160
 μυρία· ἀμφὶ δὲ γαῖα νεκρῶν περιπεπληθῦτα
 αἵματι πλημμύρεσκεν· Ἔρις δ' ἄρ' ἰαίνεται θυμῷ
 ὀλλυμένων· οἱ δ' οὔτι κακοῦ παύοντο μόθοιο,
 ἀλλ' ἄτε μῆλα λέοντες ἀπηνέες * *
 * * * ἐπήμιον· οἱ δ' ἄρα φύξης

147. ἐπιβρίσωσι V.

148. εἴτε A et vulgo; ἄστε ego scripsi. — σταφυλῆσιν AE1, σταφυλῆς em. Rhod.; „cfr. X, 115. Sunt uvae, quae ad solem siccantur.“ TYCHS. — ἀναινομένης A et vulgo, ἀναινομένης C1; ἀναινομένης corr. jam Rhod., cui recte adstipulator Spitzner. l. c. p. 260.

153. σφιν A.

154. οἱδ' A. — ἀπερείσια A, ἀπερείσια VNV123a; et ita corr. Rhod.

156. ἧῦτ' ἀμάλλα A, ἧῦτε μάλλα VE1. — δυσθαλπέος A et vulgo; εὐθαλπέος scripsi ex Rhodom. emendatione, quae aliis locis IV, 441. XIII, 243 non minus commendatur, quam alterum Homericο χειμῶνος δυσθαλπέος P, 549 damnatur.

157. ὄν A, ὄν C1; ἦν em. Rhod.

158. κέλευθα C2, sed in marg. γο. πέλεθρα. — „Divisis inter se ad demetendum agrorum spatii.“ HEYN.

160. περὶ πεπληθῦτα A; corr. Rhod.

161. δ' ἄρ' ἰαίνεται A et vulgo; δ' ἰαίνεται Lehrs. ob caesuram trochaicam, opinor, quam h. l. non reformido.

162. „Praecedit paullo ante κε-

χάροντο δὲ Κῆρες ἐρεμναὶ Μαρναμένων. Quid videtur? Nonne emaculatus scripsisset Calaber facta permutatione κεχάροντο δὲ Κῆρες ἐρεμναὶ Ὀλλυμένων ibi, et Ἔρις δ' ἰαίνεται θυμῷ Μαρναμένων hic? Ita sane videtur mihi.“ PAUW. Sed quidni gaudeant Keres pugnantibus, quum occisos sint abrepturae, quidni Eris cadentibus, qui in certamine procumbunt? Accedit, quod ante v. 152 tantum impetus ab amobus heroibus facti, contra inde a v. 154 demum occisorum ab iis mentio injicitur.

163. λέοντος ἀπηνέος· οἱδ' ἄ. φ. A; „hic defectum esse initio suspicabar. Ideoque asteriscum adjeci. Sed postea in integrum restitui posse versum animadverti, si in duabus oculis exigua fiat literarum mutatio, hoc modo: λέοντες ἐπήμιον.“ RHOD. „Nulla in codd. defectus nota.“ TYCHS., qui Rhodomannianum rec. sequente Lehrsio. Sed potius ex priore Rhodomanni suspicione lacunae signa ponenda esse jam in program. c. p. 21 monui, quamquam utrum duo tantum hemistichia an plures etiam versus perierint dici non potest:

- λευγαλέης μνώοντο καὶ ἐξ ὄλοοῦ πολέμοιο
 φεῦγον, ὅσοις ἀδάϊκτον ἔτι σθένος ἐν ποσὶ κεῖτο · 165
 υἱὸς δ' Ἀγχίσαιο δαΐφρονος αἰὲν ὀπήδει
 δυσμενέων μετόπισθεν ὑπ' ἔγχει νῶτα δαΐζων,
 Εὐρύμαχος δ' ἐτέρωθεν· ἰαίνεται δ' ἄμβροτον ἦτορ
 ὑπόθεν εἰσορόωντος ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος.
 ὣς δ' ὅτε τις σιάλοισιν ἀνήρ ἐς λήιον αὔου 170
 ἐρχομένοις, πρὶν ἄμαλλαν ὑπ' ἀμητῆρσι δαμῆναι,
 ἀντί' ἐπισβεύῃ κρατεροὺς κύνεας, οἱ δ' ὀρόωντες
 ἔσσυμένους τρομέουσι, καὶ οὐκέτι μέμβλεται αὐτοῖς
 εἶδατος, ἀλλὰ τρέπονται ἀνηροῖν ἐπὶ φύζαν
 πανσυδίῃ, τοὺς δ' αἴψα κύνεας κατὰ ποσσὶ κιχόντες 175
 ἐξόπιθεν δάπτουσιν ἀμείλιχα, τοὶ δὲ φέβονται
 μακρὸν ἀνύζοντες, ἄναξ δ' ἐπιτέρπετ' ἀρούρης·
 ὣς ἄρ' ἰαίνεται Φοῖβος, ὅτ' ἔδρακεν ἐκ πολέμοιο
 φεύγοντ' Ἀργείων πουλὴν στρατόν· οὐ γὰρ ἔτ' αὐτοῖς
 ἔργα μόθων μεμέλητο· πόδας δ' εὐχοντο θεοῖσιν 180
 ὦκα φέρειν· μούνοισ γὰρ ἔτ' ἐν ποσὶν ἔπλετο νόστου
 ἔλπωρή· πάντας γὰρ ἐπήϊεν ἔγχει θύων
 Εὐρύμαχος τε καὶ Αἰνείας, σὺν δέ σφιν ἑταῖροι.

Verum plurales restitui, quoniam aperte non unus heros, quem Aeneam fuisse putabat Dausquejus, sed uterque, Aeneas et Eurymachus, leonibus comparantur. Etiam ἐπήϊον admisi, cum sane haud improbabile sit, hoc ipso verbo, apud Quintum frequenter obvio, defectum ortum esse; cfr. unum locum: VIII, 365 ὡς Δαναοὶ δήϊοισιν ἐπήϊον. Rem similem habes etiam Apoll. Rhod. IV, 486 sq.

169. ἦϊον et in fine * A; ἐκηβόλου C1 „nulla rasura“ TYCHS. „ἦϊον ab ἰδς jaculum: vel potius ἰάσθαι, sanare.“ RHOD. Id receperunt Tychs. (ἦϊον errore) et Lehrs. Verum, cum hoc epitheton magis lyricorum et choricorum carminum quam epicae narrationis videretur, illud autem, quod Tychs. de malo illo codice notavit, probare videatur Homericum illud epitheton, doctius etiam pro solito illius libri interpolatore, antiquioris esse originis, hic quidem pessimum auctorem haud temere secutus esse mihi videor. Dausq. ἐωῖου conjecit.

171. ἀμάλλαν A et vulgo; corr. Rhod.

172. οἶδ' A.

173. ἔσσυμένως A et vulgo; ἔσσυμένους, quod conj. Struvius major, recte probavit Spitzner. observatt. p. 280, recepitque Lehrs. — αὔϊως A, αὐτοῖς V; et ita corr. Rhod.

174. ἔδατος A, εἶδατος VNV3E1 C1; et ita corr. Rhod.; δράγματος male Brodaeus.

175. πασσυδίῃ C1. — τοὺςδ' A.

177. ἀνιάζοντες A; „forte ἀνύζοντες.“ RHOD. Receperunt recte Tychs. Lehrs.

178. ἄρ A et vulgo; correxi.

180. θεῶν A; „νέων vel χερῶν.“ RHOD. Posterius Pauwio auctore recep. Tychs. Lehrs. Melius etiam Lennep. ad Coluth. p. 26 ἔργα μόθων scripsit.

181. φέρεσθαι, κείνοις γὰρ ἔτ' ἀνά A; φέρειν, μούνοισ γ. ἔτ' ἐν feliciter emend. Rhod. Non praestare, si quis φέρεσθ', οἷοις γ. ἔτ' ἐν scribi velit, obiter moneo.

182. ἀπήϊεν A, ἐπήϊεν VNV123 E1C1; et ita corr. Rhod.

ἔνθα τις Ἀργείων, ἣ κάρτεϊ πάγχυ πεποιδώς,
 ἢ Μοίρης λόττη, λιλαιομένης μιν ὀλέσσαι, 185
 φεύγοντ' ἐκ πολέμοιο δυσηγέος ἵππον ἔρυνε
 γνάμψαι ἐπειγόμενος ποτὶ φύλοπιν, ὄφρα μάχηται
 ἀντία δυσμενέων· τὸν δ' ὀβριμόθυμος Ἀγλήνωρ
 παρσφθάμενος μῶνα κατ' ἀλγινόεντα δάϊξεν 190
 ἀμφιτόμῳ βουπλήγῃ· βίη δ' ὑπόειξε σιδήρου
 ὀστέον οὔταμένοιο βραχίονος· ἀμφὶ δὲ νεῦρα
 ῥηιδίως ἤμησε· φλέβες δ' ὑπερέβλυσαν αἷμα·
 ἀμφεχύθη δ' ἵπποιο κατ' αὐχένος· αἶψα δ' ἄρ' αὐτὸς
 κάμπεσεν ἀμφὶ νέκυσσι· λίπεν δ' ἄρα χεῖρα κραταιῆν
 στερορὸν ἔτ' ἐκπεφυῖαν ἐγγνάμπτοιο χαλινού, 195
 οἷη ἔτι ζώντος ἔην· μέγα δ' ἐπλετο θαῦμα,
 οὔνεκα δὴ ῥυτῆρος ἀπεκρέμαθ' αἱματόεσσα
 Ἄρεος ἐννεσίησι φόβον δηίοισι φέρουσα·
 φαίης κεν χατέουσαν ἔθ' ἱππασίης πονέεσθαι·
 σῆμα δὲ μιν φέρεν ἵππος ἀποκταμένοιο ἄνακτος. 200
 Αἰνεῖας δ' ἐδάμασσε βαλὼν ὑπὲρ ἰξῦα δουρὶ

184. ἐνθά Α.

188. τόνδ' Α.

189. Μῶνα Α, μῶνα VE1C1 (in rasura); et ita corr. Rhod.

190 sq. βίη δ' ὕ. σιδήρῳ ὀστέον Α; βίη δ' ὕ. σιδήρου ὀστέον em. Rhod.

192. οἷμησε Α, ἤμησε C1 e corr.; et ita em. Rhod.

193. αὐχένος Α, αὐχένος C1; et ita corr. Rhod. — ἄρ Α et vulgo; correxi.

194. ἀμφὶ νέκυσ· λείπεν AVNV123 C1; „mortuus juxta procubuit“ vertit Rhodom., ut ἄγχι legisse videatur, quod deinde Pauw. diserte proponit, qui vulgatam insuper ita explicat: *circumcirca*, i. e. *plane mortuus*. Id qui refutat Spitzner. *observall.* p. 191 sq. νέκυσ pro quarto casu habet, allato ω, 417, quo et ego usus eram in *emendall.* p. 244. Sed recte sine dubio *ibid.* ἀμφὶ νέκυσσι· λίπεν emendavi ex III, 177 ἤριπεν ἀμφὶ νέκυσσιν, ἀλίγχιος, ubi ἦ. ἀμφὶ νέκυσ, ἐναλίγχιος, et IX, 151 ἤριπεν ἀμφὶ νέκυσσιν· ἄχος, ubi ἦ. ἀμφὶ νέκυσ· πένθος scribere poterat. Nam ubique trochaicam, ubi poterat, tertii pedis caesuram praetulit. Neque alibi con-

tracta forma νέκυσ usus est. — χεῖρας κεκράται * Α, χεῖρα κραταιῆν VNV123 E12 M1 C1a; et ita corr. Rhod., rec. Tychs., probavit Spitzner. *l. c.* p. 261 contra me, qui in *emendall.* *l. c.* χεῖρα χρομασθῆν conjeceram, receptum a Lehrsio.

195. ἐμπεφυῖαν ἐγγνάμπτοιο χαλινού Α; ἐκπεφυῖαν ἐγγνάμπτοιο χαλινού em. Rhod., quod ego commendavi *l. c.*, recepit Lehrs.; ἐμπεφυῖαν ἐγγνάμπτοιο χαλινού em. Pauw., quod praefert Spitzner. *l. c.*, recep. Tychs. Ne quid praeteream, Pauw. etiam ἐγγνάμπτω τε χαλινῶ, Scaliger. σειρᾶ (sic!) ἔτ' ἐμπ. ἐγγνάμπτοιο χαλινού proposuit.

196. οἷα τότε Α; οἷη ἔτι vel οἶον ἔτι vel οἷά ποτε conj. Rhodom., posterius recep. Tychs. Lehrs., non recte. Nam et pronomen exspectatur, non adverbium, nec quadrat ποτέ, quo semper tempus quod diutius praeteriit indicatur. Hinc alterum Rhodomanni recepi, quamquam alia etiam tentari possunt, ut οἷη τοῦ vel οἷη οἶ vel οἷη ὅτε etc.

199. ἐφ' ἱππασίη Α; ἐθ' ἱππασίη em. Rhod., rec. Tychs. Lehrs.; ἐθ' ἱππασίης em. Spitzner. *observall.* p. 262, quod recepi.

Αἰθαλίδην· αἰχμὴ δὲ παρ' ὀμφαλὸν ἐξεπέρησεν
 ἔγκατ' ἐφελκομένη· ὃ δ' ἄρ' ἐν κονίησι τανύσθη
 συμμάρφας χεῖρεςσιν ὁμῶς χολάδεσσιν ἀκωκὴν
 δεινὰ μάλα στενάχων, γαίη δ' ἐνέρεισεν ὀδόντας
 βεβρουχῶς· ψυχὴ δὲ καὶ ἄλγεια κάλλιπον ἄνδρα·

205

Ἄργεῖοι δὲ βόεσσιν ἐοικότες ἐπτοίηντο,
 οὔστ' ἄμοτον μεμαῶτας ὑπὸ ζεύγλῃ καὶ ἀρότρῳ
 τύψῃ ὑπὸ λαπάρην ταναοῖς ὑπὸ χεῖλεσιν οἴστρος
 αἵματος ἰέμενος, τοὶ δ' ἄσπετον ἀσχαλώσιν
 ἔργου ἐκὰς φεύγοντες, ἐπὶ σφίσι δ' ἄχνηται ἀνήρ
 ἄμφ' ἄροτρον πονέων τε πόνον, τρομέων τ' ἐπὶ βουσί,
 μὴ δὴ που κατόπισθεν ἐπαῖσσοντος ἀρότρου
 κέρση νεῦρα σίδηρος ἀμείλιχος ἐν ποσὶ κύρσας·
 ὡς Δαναοὶ φοβέοντο· περὶ σφίσι δ' ἄχνητο θυμὸν
 υἱὸς Ἀχιλλῆος· μέγα δ' ἴαχε λαὸν ἔεργων·

210

215

„ἄ δειλοί, τί φέβεσθε, ἐοικότες οὔτιδανοῖσι
 ψήρεσιν, οὔστ' ἐφόβησεν ἰὼν κατεναντία κίρκος;
 ἀλλ' ἄγε θεῶν ἐν θυμὸν, ἐπεὶ πολὺ λωῖόν ἐστι
 τεθνάμεν ἐν πολέμῳ ἢ ἀνάλκιδα φύζαν ἐλέσθαι.“

220

203. ἄρ A et vulgo; correxi.

206. κατ' ἄλγεια mala est Pauwii conjectura.

207. „Cfr. similem comparationem Apoll. Rhod. I, 1265. Oppian. Hal. II, 521.“ TYCHS.

208. ὄττ' A, οὗς VE1, οὗς τ' C1, οὗκ τ' C2; οὔστ' corr. Rhod. et ego in emendatt. p. 244, rec. Lehrs.; οὗς dederat Tychsen. Sed alterum etiamnunc praefero.

209. τύψει A, τύψῃ VE1, recep. Tychs.; et ita corr. Rhod., qui etiam τύψην proposuit, in quod et ego l. c. incideram, recepitque Lehrs. Sed nunc codices sequor, quos tunc ignorabam. — ὑπαί A et vulgo, praeter Lehrs., qui ex mea conj. l. c. ὑπὸ dedit.

210. Probabilis est Struvii minoris conjectura, poetam mutatis verbi formis ἀσχαλῶντες Ἔργου ἐκὰς φεύγουσιν scripsisse. Cum tamen et vulgata quo defendatur habeat neque abhorreat a loci brevitate suspicio post ἀσχαλῶντες quaedam periisse, quibus narrabatur, furibunda fuga boves aratrum secum abripuisse, nihil mutare satius duxi.

211. ἐπὶ σφίσι Tychs. Lehrs., errore.

212. ἄμφ' ἄροτρον, „in agro, seu de aratione, dum frustra laborat“ conjecit Dorvill. ad Charit. p. 610. — De rarissima locutione πονέων τε πόνον exposuit Lobeck. parall. p. 507. Mihi quidem etiamnunc suspecta est.

213. ἐπαῖσσοντες conj. Pauw., inepite, ne dicam, insane.

215. S A, ὡς Rhodom. — περὶ σφίσι Tychs. Lehrs., errore.

216. ἔ ἐργων A.

218. ἐφόβησε κατ' ἐναντία A; „mss. ope destituitur.“ SCHOW. „θορῶν vel μολῶν κατεναντία;“ RHOD. „Cfr. similem locum P, 757, ubi est ἰόντα κίρκον. Hinc versum nostrum explet Brodaeus ἐφόβησεν ἰὼν, quod ut lenissimum praefero. Οἰμῶν Dausq. coll. X, 140. Κατεναντία cum Rhod. scripsi, ut alibi.“ TYCHS.

219. ἄγε θεῶν ἀνὰ A et vulgo praeter Lehrs., qui ἄζεσθ' ἀνὰ e sua aut fratris conj. scripsit. Sufficere Rhodomannianum ἄγε θεῶν ἐνι dixi in rec. e. — ὡς πολὺ C1.

- ὡς φάτο· τοὶ δ' ἐπίθοντο θρασὺν νόον ἐν φρεσὶ θέντες
 ἔσθμμένως· ὃ δὲ Τρωσὶ μέγα φρονέων ἐνόρουσε
 πάλλων ἐν χεῖρεσσι θοὸν δόρου· τῷ δ' ἄρα λαοὶ
 Μυρμιδόνων ἐφέποντο βίην ἀτάλαντον ἀέλλη
 ἐν στέρνοισιν ἔχοντες· ἀνέπνευσαν δὲ κυδοιμοῦ 225
 Ἀργεῖοι· ὃ δ' ἄρ' αἴψα φίλω πατρὶ θυμὸν εἰκῶς
 ἄλλον ἐπ' ἄλλω ἔπεφνε κατὰ μόθον· οἱ δ' ἀπίοντες
 χάζουτ', ἦντε κύμαθ', ἀτ' ἐκ βορέαο θυέλλης
 πόλλ' ἐπιπαφλάζοντα κυλίνδεται αἰγιαλοῖσιν
 ὀρνούμεν' ἐκ πόντοιο, τὰ δ' ἔκποθεν ἄλλος ἀήτης 230
 ἀντίον ἀΐξας μεγάλη περὶ λαίλαπι θύων
 ὥση ἀπ' ἠμόνων Βορέω ἔτι βαιὸν ἀέντος·
 ὡς Τρωῶας Δαναοῖσιν ἐποιχομένους τὸ πάροισιν
 υἱὸς Ἀχιλλῆος θεοειδέος ὧσεν ὀπίσσω
 τυτθόν, ἐπεὶ μένος ἦν θρασύφρονος Αἰνεῖαο 235
 φευγόμεν οὐκ εἶασε, μένειν δ' ἀνὰ φύλοπιν αἰνὴν
 * * * * *
- θαρσαλέως· ἐκάτερθε δ' ἴσην ἐτάνυσσεν Ἐνυὼ
 ὑσμίνην· ἀλλ' οὔτι καταντίον Αἰνεῖαο
 υἱὸς Ἀχιλλῆος πῆλεν δόρου πατρὸς εἰοῖο,
 ἀλλ' ἄλλη τρέπε θυμὸν, ἐπεὶ Θέτις ἀγλαόπεπλος 240
 ἀζομένη Κυθέρειαν ἀπέτραπεν υἱωνοῖο

221. τοῖδ' A.

223. τῷδ' A.

224. ἐφρέσποντο V.

228. κύματ' ἐκ A, κύματα ἐκ C1; „κύμαθ' ὑπέκ vel κύμαθ' ἄτ' ἐκ;“ RHOD. Posterius recep. Tychsens. Lehrs., relicto tamen κύματ'. Ei nuper bellum indixit Spitzner. *observatt.* p. 262, non satis perspicio qua de causa cum dicit, tum „fluctus, nisi virgula a reliquis separantur, verbo, quo constringantur, carere.“ Sed, quod ipse assumit, ὑπέκ allato XIII (non XII!), 489 ὄρος — καίηται ὑπέκ πρὸς, merito improbat Hermann. *rec. c.* p. 265, cum κύματα furant non ὑπέκ Βορέαο θυέλλης, sed potius ὑπέκ βυθοῦ. Quod vero ille utroque loco ὑπαί restituit, id ibi quidem recepī, hic vero posthabendum videbatur Rhodomanniano, in quo nihil est quod vituperes, nisi velis in paratactica membrorum conne-

xione haerere. „Cfr. comparisonem A, 305. Virg. Aen. XI, 614.“ TYCHS.

231. ἀντίος A et vulgo; ἀντίον recepī ex emend. Rhod.

232. Versus deest in V. — Βορέου A et vulgo; Βορέω dedi e corr. Spitzneri *observatt.* p. 263.

236. φευγόμεν A, φευγόμεν VC12; et ita corr. Rhod. — εἶασκε A, εἶασε Rhod. in textu. Lacunae signa posui, secundum ea quae in *emendatt.* p. 284 monui, ubi aut μένον scribendum aut versum hujuscemodi desiderari dixi:

φευγόμεν οὐκ εἶασε, μένειν δ'
 ἀνὰ φύλοπιν αἰνὴν
 [μαρναμένους δηίοισιν ἐναν-
 τίων ὀτρύνεσκε]
 θαρσαλέως etc.

238. κατ' ἀντίον A, καταντίον E1; et ita corr. Rhod.

239. πῆλε A; corr. Tychs.

θυμὸν καὶ μέγα κάρτος, ἐπ' ἄλλων δ' ἔθνεα λαῶν

* * * * *

δάμνατο μυρία φῦλα· δαίκταμένων δ' ἐνὶ χάρῃ

οἰωνοὶ κεχάροντο μεμαότες ἔγκατα φωτῶν

δαρδάψαι καὶ σάρκας· ἐπεστενάχοντο δὲ Νύμφαι

245

καλλιρόου Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο θύγατρως.

καὶ ῥ' οἱ μὲν πονέοντο· κόνιν δ' ἀκάμαντες ἀῆται

ῶρσαν ἀπειρεσίην· ἤχλυσε δὲ πᾶσαν ὑπερθευ

ἤερα θεσπεσίην, ὥστ' ἀπροτίοπτος ὀμίχλη,

οὐδ' ἄρα φαίνεται γαῖα, βροτῶν δ' ἀμάθυνεν ὀπωπᾶς·

250

ἀλλὰ καὶ ὡς μάρναντο· καὶ ἐς χέρας ὄντιν' ἔλοντο

κτεῖνον ἀνηλεγέως, καὶ εἰ μάλα φίλτατος ἦεν·

οὐ γὰρ ἔην φράσσασθαι ἀνὰ κλόνον οὐτ' ἐπιόντα

δήμιον οὐτ' ἄρ' ἑταῖρον· ἀμηχανίη δ' ἔχε λαούς·

255

καὶ νύ κε μίγδ' ἐγένοντο καὶ ἀργαλέως ἀπόλοντο

πάντες ὁμοῦς ὀλοοῖσι περὶ ξιφέεσσι πεσόντες

ἀλλήλων, εἰ μὴ σφιν ἀπ' Οὐλύμποιο Κρονίων

ἤρκεσε τειρομένοισι, κόνιν δ' ἀπάτερθεν ἔλασθεν

ὑσμίνης, ὀλοᾶς δὲ κατεπρήνυνεν ἀέλλας·

οἱ δ' ἔτι δηριόωντο· πόνος δ' ἄρα τοῖσιν ἐτύχθη

260

πολλὸν ἐλαφρότερος· δέροντο γὰρ εἴτε δαῖζαι

χρειῶ δῆμιον ἄνδρα κατὰ κλόνον, εἴτ' ἀλέασθαι

* * * * *

242. *ἔθνεσι* ex emend. Rhod. rec. Tychs. Lehrs. Ibi et locutionem ἐπ' ἔθνεσι insolentem esse, pro qua certe ἐν ἔθνεσιν exspectas, nec placere trium vocabulorum synonymorum cumulationem dixi in *pro-gramm.* c. p. 21, ubi hujuscemodi versum supplēvi:

— — — ἐπ' ἄλλων δ' ἔθνεα
λαῶν

[ὄρμην ὀτρύνεσκεν· ὁ δ' ἔγ-
χεῖ μαϊμώντι]

δάμνατο μυρία φῦλα.

Et idem a Struvio minore *observatt.* p. 41 inventum gaudeo.

244. μεμαώτες A; corr. Rhod.

247. ἀκάματοι A; em. Rhod.

248 sq. ῶρσαν ἀπ. ὥστ' ἀπρ. ὁμ. V contractis duobus versibus.

249. ἀπροτίοπτον ὀμίχλην A et vulgo, sed ὀμίχλη V; nominativos jam inventos a Pauwio vindicat Spitzner. *observatt.* p. 263 sq. Cfr. ad II, 471.

250. ὀπωπαί V.

251. χεῖρας A, χέρας corr. Rhod. — ὄντιν' ἔλοντο cum Struvio emend. Spitzner. *observatt.* p. 264, aliorum potius quam Quinti canonem secutus. Is potius, si indicativum vitare voluisset, etiam hic ὄντιν' ἔλωνται scripsisset.

252. κτάνον C1, κτεῖνον E1C1; κτεῖνον corr. Rhod.

σ
253. φράσσασθαι C1.

254. ἄρ A.

256. ὀλοοῖσιν ἐπὶ conj. Pauw., sine causa.

260. οἱ δέ τε A et vulgò; οἱ δ' ἔτι scripsi ex emend. Spitzneri *observ.* p. 39.

262. Post hunc versum lacunae signa primus posui. Nihil si deest, patet relato ἀλέασθαι ad δῆμιον ἄνδρα hanc esse sententiam: *cognoscebant, utrum hostis vulnerandus an cavendus esset, h. e. utrum*

καί ῥ' ὅτε μὲν Δαναοὶ Τρώων ἀνέεργον ὄμιλον
 ἄλλοτε δ' αὖ Τρωῆς Δαναῶν στίχας· ἔπλετο δ' αἰνὴ
 ὑσμίνῃ· νιφάδεσσι δ' εἰκότα πίπτε βέλεμνα
 ἀμφοτέρωθεν ἰόντα· δέος δ' ἔχε μηλοβοτῆρας
 ἔκποθεν Ἰδαίων ὄρέων ὀρόωντας αὐτῆν.

265

καί τις ἐς αἰθέρα δῖον ἐπουρανίοισιν ἀείρων

* * * * *

εὔχετο δυσμενέας μὲν ὑπ' Ἄρει πάντας ὀλέσθαι,
 Τρωῆας δὲ στονόεντος ἀναπνεῦσαι πολέμοιο,
 ἦμαρ δ' εἰσιδέειν ποτ' ἐλεύθερον· ἀλλὰ οἱ οὔτι
 ἔκλυον· Αἴσα γὰρ ἄλλα πολύστονος ὀρμαίνεσκεν·
 ἄζετο δ' οὔτε Ζῆνα πελώριον, οὔτε τιν' ἄλλων
 ἀθανάτων· οὐ γάρ τι μετατρέπεται νόος αἰνὸς
 κείνης, ὄντινα πότμον ἐπ' ἀνδράσι γεινομένοισιν,

270

275

hostem ipse vulnerare an ictum ab illo imminens evitare deberet. Ut concedam ferri *per se* posse talem sententiam, hic tamen, ubi v. 251—256 expositum erat pulvere omnia obscurante antea socium a socio caeca pugna jugulatum esse, eam ipsam calamitatem sublato pulvere jam sublata esse memorari debebat. Et poterat facile hujuscemodi versu addito:

— — — εἶτε δαίξαι
 χρεῖω δῆτιον ἄνδρα κατὰ κλόνον,
 εἴτ' ἀλέασθαι

[χρεῖω δακρυόεσσαν ὁμοκλήν ἀνδρὸς ἐταίρου.]

268. δῖον ἐπουρ. A, nec quidquam aliud e codd. notatur; χείρας ἐπουρ. em. Rhod., quod recep. Tychs. Lehrs. Verum hic, quoque lacunam esse vel hoc evincit, quod indicandum fuit, num ille τις Trojanus fuisset an Graecus. Facile unum etiam versum expleri potuisse comparanti I, 182 sqq. patebit. Utrum vero post v. 268 integer versus, an post δῖον duo hemistichia perierint, certo affirmare non ausim; hoc si putaveris ante ἐπουρανίοισιν suspiceris θεοῖσιν lectum fuisse, quod cognatum adjectivo δῖος locum dederit defectui. Tantum, ne quis tamquam novum inventum mihi opponat, moneo, nihil esse si quis ex O, 371 εὔχετο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανόν scribi velit εὔχει' ἐς αἰθ. δῖον ἐπουρανίοις χεῖρα τείνων.

269. ὑπ' ἄξει A, ὑπ' Ἄρει VNV3 E1a; et ita corr. Rhod. Brod., rec. Tychs. Lehrs., ὑπ' ἔγγει V1C1, et ita conj. Pauw., non recte, quoniam haec locutio tantum de uno bellatore dicitur; ὑπ' ἄγγει V2.

271. πότ' A et vulgo; correxi. — ἀλλὰ A et vulgo; corr. Lehrs.

272. ὀρμαίνεσκεν A et vulgo; correxi.

273. οὔτε A. — ἄλλον A, ἄλλων V; rec. Tychs. Lehrs.

275 sq. πρῶτον μετ' et ἄ. ἐν πολέεσσιν A, πρῶτον ἐπ' VV123E1C1, πρῶτον ἐν et ἀνδράσιν ἢ πολέεσσιν N. „Hic non leve mendum est, ex librarii oscitantia ortum. Nescio autem, utrum ὑπ' ἀστράσι an vero αἰγᾶς legendum sit. In proximo huic versu legendum videtur ἀνδράσιν ἢ πολέεσσιν.“ RHOD. Aliae sunt conjecturae Dausqueji, πρῶτα μετ' ἄ. et tum ἀνδρ. ἢ ἀπεοῦσιν pessime scribentis, qui tamen postea Rhodomannianum ἀνδρ. ἢ πολέεσσιν accipit, Pauwii scribentis πρῶτον ἐπ' ἄ. et tum ἀδρανέσιν πολέεσσι τ', Rhodomanni aliae conjicientis ἐπὶ χθόνα vel ἀνὰ χθόνα γειν. Multis exposuit Spitzner. *observatt.* p. 265—267 de hoc loco, allatis Homericis, quae Quintus secutus est, exemplis. Attulit etiam Struvii sententiam, qui hoc recte perspexit, deesse substantivum, quale sit πότμον, ad ὄντινα referendum. Id illaturus satis infeliciter Spitzner.

ἀνδράσιν ἢ πολίεσβιν ἐπικλώσῃται ἀφύπτω
 νήματι· τῇ δ' ὑπο πάντα τὰ μὲν φθινύθει, τὰ δ' ἀέξει·
 τῆς καὶ ὑπ' ἐννεσίῃσι πόνος καὶ δῆρις ὀρώρει
 ἵππομάχοις Τρώεσσι καὶ ἀγχεμάχοισιν Ἀχαιοῖς·
 τεῦχον δ' ἀλλήλοισι φόνον καὶ ἀνηλέα πότμον 280
 νωλεμέως· οὐ γὰρ τιν' ἔχεν δέος, ἀλλ' ἐμάχοντο
 προφρονέως· θάρσος γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρας ἐς αἰχμήν.

ἀλλ' ὅτε δὴ πολλοὶ μὲν ἀπέφθιθεν ἐν κινήσει,
 δὴ τότε ἄρ' Ἀργείοισιν ὑπέριτερον ὄρνυτο κάρτος
 Παλλάδος ἐννεσίῃσι δαΐφρονος, ἣ ῥα μολοῦσα 285
 ὑσμίνης ἀγχιστα μέγ' Ἀργείοισιν ἄμυνεν
 ἐκπέρσαι μεμανῖα κλυτὴν Πριάμοιο πόλῃα·
 καὶ τότε ἄρ' Αἰνείαν ἐρικυδέα δι' Ἀφροδίτη,
 ἣ ῥα μέγα στενάχιζεν Ἀλεξάνδροιο δαμέντος,
 ἀντὴ ἀπὸ πτολέμοιο καὶ οὐλομένης ὑσμίνης 290

p. 266 μετατρέπεται μῦθος αἰνὸς conjectit, id ut esset fatum Parcae voluntate constitutum, cum ex constanti usu potius ipsius Parcae obitus ita designetur. Nec melius versus sequenti res ei cessit, ubi ἀνδράσιν ἀφραδέεσσιν proposuit. Hinc ego in literis ad Hermannum datis ὄντινα πότμον ἐπ' ἀνδρ. γειν., Ἀνδράσι γεινομένοισιν conjeci, quorum illud ille in *rec. c.* p. 266 probavit, hoc repressit, jure Rhodemanniano vindicato. Eum igitur secutus sum. Ceterum de urbium factis vid. quae scripsit summus Lobeckius *Aglaoph.* I, p. 595—597, ne hujus quidem loci immemor, qui monet „secutum esse Quintum Italicam superstitionem, cujus nulla apud veteres Graecos vestigia reperiantur.“

277. τῆδ' A. — ὑπὸ A; corr. Rhod. — μὲν A, τὰ μὲν VNV123E1; et ita em. Rhod. — τὰδ' A.

278. τῆσδ' A. — ἐξ ὑπ' A, δ' ἄρ' ὑπ' em. Rhod., *rec.* Tychs. Lehrs.; δέ γ' ὑπ' vel δέ θ' ὑπ' conj. Pauwius, male. Equidem, quoniam hic a generali sententia ad singulare factum transitur, καὶ ὑπ' scripsi.

279. ἀγχεμάχοις A, ἀγχεμάχοισιν VE1; et ita corr. Rhod.

280. ὑπέχον et in fine * A, ἔσχον δ' C1, ὑπέσχον C2; οἱ φέρον em. Rhod., quod *rec.* Tychs. Lehrs. Pote-

rat etiam οἱ πόρον scribi. Sed praestabat Hermannianum τεῦχον δ'. Scilig. ante hunc v. λέγει σίγῃς adscripsit.

282. Quis non in memoriam revocet illud αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος?

283. ἀπέφθιθον A; ἀπέφθιθεν corr. Rhod.

284. δὴ τότε A, δὴ τότε δ' conj. Rhod., δὴ τότε vel δὴ τότε ἐπ' Pauw., quod postremum *rec.* Tychs., vituperavit Spitzner. *observatt.* p. 267, qui potius Struvianum δὴ τότε ἄρ' commendat, quod receper. Lehrs. Male ego in *rec. c.* p. 82 δὴ ῥα τότε proposui. Nam solum δὴ τότε ἄρ' Quinti est: I, 828. III, 2. VII, 708. IX, 355. X, 154. XIII, 23. Hinc recte idem VI, 500. IX, 39 restitutum est. — θάρσος A et vulgo; κάρτος scripsi ex mea conj. *emendatt.* p. 244, quam probavit Spitzner. *l. c.* p. 268.

286. μετ' A, μέγ' em. Pauw. et Struv. *major*, probante Spitznero *l. c.* p. 269, *rec.* Lehrs., quamquam vitiose μεγ' relinquens.

288 sq. Hi versus vulgo hoc ordine legebantur ἣ ῥα μέγα etc. καὶ τότε ἄρ' etc. Transponendos esse versus pluribus demonstravi in *emendatt.* p. 245. Heyn. jam offenderat: „ἣ ῥα esset ἡ πόλις. Ineptia interpolatio, versu inserto.“

ἤρπασεν ἐσβυμένως· περὶ δ' ἤερα χευατο πουλύν·
οὐ γὰρ ἔτ' αἰσιμον ἦεν ἀνά μόθον ἀνέρι κείνῳ
μάρασθ' Ἀργείοισι πρὸ τείχεος αἰπεινοῖο·
τῷ καὶ ἄδην ἀλέεινε περίφρονα Τριτογένειαν
ἐκ θυμοῦ Δαναοῖσιν ἀρηγέμεναι μεμαυῖαν,
μὴ καὶ ὑπὲρ κῆράς μιν ἔλη θεός· οὐδὲ γὰρ αὐτοῦ
φείσατο πρόσθεν Ἄρης, ὅπερ πολὺ φέρτερος ἦεν.

295

Τρῶες δ' οὐκέτ' ἔμιμνον ἀνά στόμα δημοτῆτος,
ἀλλ' ὀπίσω χάζοντο τεθηπότα θυμὸν ἔχοντες·

ἐν γὰρ σφιν θήρεσβιν ἐοικότες ὠμοβόροισιν
ἔνθορον Ἀργεῖοι μέγα μαιμῶωντες Ἄρηι·

300

τῶν δ' ἄρα δαμναμένων ποταμοὶ πλήθοντο νέκυσσι
καὶ πεδίον· πολλοὶ γὰρ ἄδην πέσον ἐν κονίησιν
ἀνέρες ἢ δ' ἵπποι· μάλα δ' ἄρματα πολλὰ κέχυντο
βαλλομένων· πάντῃ δ' ἀπερείσιον ἔρρεεν αἶμα
ὑετὸς ὥς· ὀλοὴ γὰρ ἐπήιεν Αἶσα κνδοιμόν·

305

καὶ ῥ' οἱ μὲν ξιφέεσσι πεπαρμένοι ἢ μελήησι
κεῖντο παρ' ἀλλήλοισιν ἀλίγκιον ἐκχυμένοισι
δούρασιν, εὖτ' ἐπὶ θινὶ βαρυγδούποιο θαλάσσης
ἀνέρες ἄσπετα δεσμὰ πολυκμήτων ἀπὸ γόμφων
λυσάμενοι σκεδάσσωσι διὰ ξύλα μακρὰ καὶ ὕλην
ἠλιβάτου σχεδίης, πάντῃ δ' ἀναπλήθεται εὐρὺς
αἰγιαλός, τοῖσιν δὲ μέλαν ποτικλύζεται οἶδμα·

310

ὥς οἶγ' ἐν κονίησι καὶ αἵματι δηωθέντες
κεῖντο πολυκλαύτοιο λελασμένοι ἰωχμοῖο.

315

294. τῷ γὰρ A, τῷ καὶ E1; et
ita corr. Pauw., rec. Tychs. Lehrs.;
„forte rectius erit τοῦνεκ' ἄδην.“
RHOD. — Τριτογένεια C1.

298. δημότης A et vulgo; ac-
centum corr. Spitzner. observatt.
p. 269.

300. Rhod. conj. ἦ: frustra.

301. μαιμῶωντες A et vulgo; cor-
rexi.

302. τῶνδ' A.

303. καππεδίον A, καπ πεδίον
Lehrs.; „Incongruum est ποταμοὶ
καππεδίον, quia soli fluvii non ex-
cipiebant caesos, sed una cum flu-
viis ipse campus, in quo fiebant
caedes. Nonne scribendum καὶ πε-
δίον?“ PAUW. Id recepi, cum olim
καπ πεδίον retento οἶμοι vel ὄγμοι
ex Nicand. Ther. 371 δαψήρας
ὄγμους, vel ὄλκοι ex Apoll. Rhod.

III, 1391 tentarem, fluviorum men-
tione transversus actus, qui mihi vi-
debantur non recte memorari.

304. ἄνδρες ἢ δ' A, ἄνδρες ἰδ'
C12; ἀνέρες ἢ δ' corr. Rhod., ἄνδρες,
ἄδην ἵπποι Dausq. (!)

306. ἔδωρ ὥς conj. Pauw., nodum
in scirpo quaerens, quia sanguis
non fluere, sed tantum decidere dici
potuerit ut pluvia!

308. αἰγιαλοῖσιν A et vulgo, quod
defendi non potest ex fluviorum su-
pra facta mentione; neque enim
omnes illi mortui ad litora jacebant.
Recepi igitur, quod Struvius major
conjecit et Spitzner. observatt. p.
82 probavit, παρ' ἀλλήλοισιν. —
κεχθυμένοισι A; ἐκχυμένοισι em.
Rhod.

313. ποτικλύζεται A; corr. Rhod.

- παῦροι δὲ προφυγόντες ἀνηλέα δημοτῆτα
 δῦσαν ἀνὰ πτολίεθρον ἀλευάμενοι βαρὺ πῆμα·
 τῶν δ' ἄλοχοι καὶ παῖδες ἀπὸ χροῶς αἱματόεντος
 τεύχεα πάντα δέχοντο κακῶ πεφορυγμένα λύθρα·
 πᾶσι δὲ θερμὰ λοετρὰ τετεύχαστο· πᾶν δ' ἀνὰ ἄστν 320
 ἔβουντ' ἰητῆρες ἔς οὐταμένων αἰζηῶν
 οἰκία ποιπνύοντες, ἴν' οὐταμένους ἀκέδωνται·
 τοὺς δ' ἄλοχοι καὶ τέκνα περιστενάχοντο μολόντας
 ἐκ πολέμου· πολλοὺς δὲ καὶ οὐ παρεόντας αὐτευν·
 καὶ ῥ' οἱ μὲν στρυγερῆ βεβολημένοι ἦτορ ἀνίη 325
 κεῖντο βαρυστενάχοντες ἐπ' ἄλγεσιν· οἱ δ' ἐπὶ δόρπον
 ἐκ καμάτιο τρέποντο· θοοὶ δ' ἐπαῦτεον ἵπποι
 φορβῆ ἐπιχρεμέθοντες ἄδην· ἐτέρωθι δ' Ἀχαιοὶ
 παρ κλισίης νήεσσι θ' ὁμοῖα Τρωσὶ πένοντο.
 ἦμος δ' ὠκεανοῖο ῥοὰς ὑπερήλασεν Ἥως 330
 ἵππους μαρμαίροντας, ἀνέγρευτο δ' ἔθνεα φωτῶν·
 δὴ τότε Ἀρήιοι νῆες ἔϋσθενέων Ἀργείων,
 οἱ μὲν ἔβαν Πριάμοιο ποτὶ πτόλιν αἰπήεσσαν,
 οἱ δ' ἄρ' ἐνὶ κλισίησιν ἄμ' ἀνδράσιν οὐταμένοισι
 μίμνον, μὴ ποτε λαὸς ἐπιβρίσας ἀλεγεινὸς 335
 νῆας ἔλη Τρώεσσι φέρων χάριν· οἱ δ' ἀπὸ πύργων
 μάρναντ' Ἀργείοισι· μόθος δ' ἀλεγεινὸς ὀρώρει.
 Σκαιῆς μὲν προπάρουθε πύλης Καπανήιος υἱὸς
 μάρνασθ' ἄμ' ἀντιθέω Διομήδει· τοὺς δ' ἄρ' ὑπερθε
 Δηίφοβός τε μενεπτόλεμος κρατερός τε Πολίτης 340
 σὺν τ' ἄλλοις ἐτάροισιν * * *
 * * * ἐρητύοντες οἴστοις

316. *δηρότητα* Tychs. Lehrs, errore, quem notavit Spitzner. *observ.* p. 269.

317. *ἀλευόμενοι* V. Non praefero.

318. *αἱματόεντα* A; *αἱματόεντος* em. Rhod.

319. *πάντ' ἔδέχοντο* C1.

320. *θερ μάλιοετρα* A.

321. *κατ' οὐτ.* A, *ἔς οὐτ.* E1, rec. Tychs. Lehrs.; „*ἰητῆρες ἀν'*. Si non melius est duale *ἰητῆρε.*“ RHOD. Male Pauw. *ἔσσουντ' ἰητροὶ κατὰ* vel *ἰητροὶ ἔσσουντο κατ'* tentavit.

323. *τούσδ'* A.

324. *αὐτευν* A; „lege, si placet, *αὐτευν*;“ RHOD. Repetiit cor-

rectionem Spitzner. v. *Gr. her.* p. 190, recep. Lehrs.

326. *ὑπ' ἄλγεσιν* conj. Pauw., non recte. — *οὐδ'* A; *οἱ δ'* em. Pauw., rec. Tychs. Lehrs.

328. *ἐτέρωθε* Tychs., errore, ut videtur. Notavit Spitzner. *observ.* p. 73.

329. *νήεσσιν ὁμοῖα* V.

334. *ἄρ* vulgo. Correxī. — *ἐν* A, *ἐνὶ* C1; et ita corr. Rhod.

336. *οἶδ'* A.

339. *τούσδ'* A.

340. *Δηίφοβος* A, *Δηίφοβός τε* corr. Rhod. — *Πιλίτης* A, *πυλίτης* V, *Πολίτης* E1C1; et ita corr. Rhod.

341. *σὺν ἄλλοις* A et vulgo. Cum nulla lacuna notata esset, Rhodom.

ἦδ' ἄρα χερμαδίοισι· περικτυπέοντο δὲ φωτῶν-
βαλλόμεναι κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες, αἵτ' ἀλεγεινὸν
αἰξήων ῥύοντο μόνον καὶ ἀμείλιχον αἶσαν.

ἀμφὶ δ' ἄρ' Ἰθαίησιν ἐριδιμαίνεσκε πύλησιν 345
υἱὸς Ἀχιλλῆος· πονέοντο δὲ οἱ περὶ πάντες

Μυρμιδόνες κρατεροῖο δαήμονες ἰωχυοῖο·
τοὺς δ' ἀπὸ τείχεος εἶργον ἀπειρεσίοις βελέεσσι
θαρσαλέως Ἑλενός τε καὶ ὀβριμόθυμος Ἀγλήνωρ,
Τρωῶας ἐποτρύνοντες ἀνὰ μόθον· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ 350
προφρονέως μάρναντο φίλης περὶ τείχεσι πάτρης.

ἔς πεδῖον δὲ πύλησι καὶ ὠκνπόρους ἐπὶ νῆας
νισσομένης Ὀδυσσεύς τε καὶ Εὐρύπυλος πονέοντο
νωλεμέως· τοὺς δ' ἦϋς ἀφ' ἔρκεος ὑψηλοῖο
Αἰνείας λάεσσι μέγα φρονέων ἀπέρυνκε. 355

πρὸς δὲ ῥόον Σιμόεντος ἔχεν πόνον ἀλγινόεντα
Τεῦκρος εὐμμελῆς· ἄλλη δ' ἔχεν ἄλλος οἴζυν.

καὶ τότε ἄρ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα κύνδιμοι ἄνδρες

conj. σύν τ' ἄλλοι σθυναροῖσιν ἐρη-
τύεσζον, quorum postremum rece-
perunt Tychs. Lehrs., prius recte
monuerunt Dausq. et Pauw. inso-
lenter tribui sagittis nimis fragili-
bus. Pauw. σύν λαοῖς ἐτάροισιν
conj., quod potius σύν λαοῖς σφε-
τέροισιν scribendum fuisset. Sed
sufficere σύν τ' ἄλλοις supra ad VI,
193 dictum est. Ante ἐρητύοντες pro-
babile est excidisse epitheton ad
ὀῖστοῖς pertinens, quale θροοῖσιν, quo
factum, ut ab uno ad alterum he-
mistichion librarius transsiliret.

346. Ἀχιλλῆος A, Ἀχιλλῆος C12;
corr. Pauw.

348. τοὺςδ' A.

349. Ἑλενός Tychs. Lehrs. errore.

353. νισσομένης A; νισσομένης
vel νισσομέναις em. Rhod., quorum
prius recte rec. Tychs., addens,
„ut νισσεσθαι sit vergere, spectare.“
Pessime Pauw. νισσομένων conjecit.
Alia est, sed haud melior conjectura
Heynii ita scribentis: „I. ἐς π. δ.
πύλησι x. ὦ. ε. ν. h. e. ἐν πύλησι
ἐς π. in spectante porta versus mare
et naves, νισσόμενοι Ὁ. — πο-
νέοντο invadentes pugnarunt.“ Cui
recte opponit Tychs.: „dura junctura:
καὶ ὦ. ἐπὶ νῆας aut sensu tum
caret, aut cum νισσόμενοι jungen-

dum erit.“ — Ὀδυσσεύς A; corr.
Pauw. Sylburg.

354. τοὺςδ' A.

357. εὐμμελῆς A, εὐμμελῆς E1;
et ita corr. Pauw. — Spitzner ob-
servall. p. 269 sq. aliorum locorum
similitudine perductus ἄλλη δ' ἔχεν
ἄλλον οἴζυν conjecit. Per se utrum-
que dici loci ab ipso Spitznero al-
lati probant. Sed hic vulgatam prae-
ferendam esse sensus docet, qui
hic est: „alibi autem alius op-
pugnationis ferebat laborem.“ Con-
tra alterum ibi dicitur, ubi quis
molestia aut calamitate opprimitur.

358. „Hic iterum argumenti sui
oblitus Grammaticus sui temporis
artes bellicas ad aetatem heroicam
transtulit; manifesto enim testudo
describitur, συνασπισμός, a Graecis
facta, quod tamen commentum emol-
livit quodammodo, dum Ulyssis con-
silio tribuit. Cum tamen etiam Vir-
gilius Aen. II, 441 acta testudine
limen Priameiae domus obsessum
memoret, suspicari possis jam an-
tiquiores poetas in hoc praevisse.
Cfr. Heyne ad l. Sed videtur ipse
Virgilius eodem modo lapsus esse,
quippe qui aliis etiam locis testudi-
nem infert: Aen. IX, 441. 505 sqq.“
TYCHS. Sed cur grammatico vitio

κείνου τεχνήεντι νόω ποτὶ μῶλον Ἴαρος
 ἀσπίδας ἐντύναντο, βάλλον δ' ἐφύπερθε καρῆνων 360
 θέντες ἐπ' ἀλλήλησι· μῆ δ' ἅπαν ἤροσεν ἀρμῆ·
 φραίης κεν μεγάροιο κατηρεφὲς ἔμμεναι ἔρκος
 πυκνόν, ὃ τ' οὐτ' ἀνέμοιο διέρχεται ὑγρὸν ἀέντος
 ὀπιῆ ἀπειρεσίη οὐτ' ἐκ Διὸς ἀσπετος ὄμβρος·
 τοῖαι ἄρ' Ἄργείων πεπυκασμέναι ἀμφὶ βοείαις 365
 καρτύναντο φάλαγγες· ἔχον δ' ἓνα θυμὸν ἐς ἀλκήν
 εἰς ἐν ἀρηράμενοι· καθύπερθε δὲ Τρώιοι νῆες
 βάλλον χερμαδίοισι· τὰ δ' ὡς στυφελῆς ἀπὸ πέτρης
 γαῖαν ἐπὶ τραφερῆν ἐκυλίνδετο· πολλὰ δὲ δοῦρα
 καὶ βέλεα στονόνετ' ἀλγινόνετες ἄκοντες 370
 πῆγνυντ' ἐν σακέεσσι, τὰ δ' ἐν χθονί, πολλὰ δ' ἄπωθεν

vertitur, quod non solum Virgilius, sed summi omnium temporum et populorum poetae, ex quibus hic Aeschylum nominasse sufficit, sibi indulserunt?

360. ἐντύνοντο conj. Wernick. ad Tryphiod. p. 350, quod probat Spitzner. *observatt.* p. 126. Non accedo; ut alibi imperfectum, ita hic aoristus sententiarum nexu commendatur. — βάλλον A, βάλον A; et ita corr. Rhod. — κάρηνα A; καρῆνων em. Rhod.

361. ἀλλήλοισι A; ἀλλήλησι em. Pauw. — μῆ δ' ἅ. ἤ. ὄρμῆ A. Id defendit Pauw. ita, ut sensus debeat esse: *uni vero impetui conveniebat totum*, hoc ut esset: „ita adornatum erat totum illud machinamentum, ut uno impetu vel promoveri vel stare deberet.“ Haec interpretatio et verbis vim infert et jam propterea falsa est, quod h. l. quomodo comparata fuerit testudo describitur, non qua ratione illi sub testudine processerint, explicatur. Vera si esset vulgata, ita deberet explicari: *uno impetu omnia coaherere*, i. e. mit einem Rufe war Alles geordnet. Verum id potius nostrorum temporum milites innueret ad raucum centurionis baritum arma jactantes, quam illius temporis simplicitatem. Neque omnino opus, ut uno impetu clipei conserantur, ut sane necessarium Argo navem in mare trudentibus apud Apoll. Rhod. I,

384 ἰῆ στυφελῆσαν ἐρωῆ. Hinc sine dubio recte Rhodom. conj. μῆ δ' ἅπαν ἤρμ. ἀρμῆ, quod et Struvius *maj.* atque Spitzner. *observatt.* p. 216 probaverunt, et Lehrs. recep., nisi quod a Tychsenio malum accentum ἀρμῆ mutuatus est. Hic enim e sua conjectura μῆ δ' ἅπ. ἤρμ. ἀρμῆ reposuit, notatus eo nomine a Spitznero l. c. De re cfr. Apoll. Rhod. II, 1072 — 76, unde etiam comparisonem retinuit:

τοὶ δ' αὐτ' ἐγχείησι καὶ ἀσπίσι νῆ'
 ἐκάλυψαν·

ὡς δ' ὅτε τις κεράμω κατερέψεται
 ἐρκίον ἀνήρ

δώματος ἀγλαῖην τε καὶ ὑειοῦ
 ἔμμεναι ἄλλαρ,

ἄλλω δ' ἐμπεδὸν ἄλλος ὁμῶς ἐπα-
 μοιβὸς ἀρηρεν·

ὡς οὔγ' ἀσπίσι νῆα συναρτύναντες
 ἔρεψαν.

Utique praecessit Homerus II, 212 sqq.

363. ὅ A et vulgo; emendavi.

365. τοῖαι A et vulgo, praeter Lehrs. qui τοῖαι ἄρ' scripsit e corr. Spitzneri *mant.* p. 259. *observatt.* p. 270, quacum facit Struv. *major.*

367. ἀρηράμεναι A et vulgo praeter Lehrs., qui ἀρηράμενοι edidit ex verissima Struvii emendatione, quam probavit Spitzner. *observatt.* p. 270.

368 et 371. τὰ δ' A.

μαψιδίως φορέοντο παλιμπλαγχθέντα βοείαις

* * * ἀναγναμφθέντα βέλεμνα

πάντοθε βαλλομένων· οἱ δὲ κτύπον οὔτι φέβοντο

ἄσπετον, οὐδ' ὑπόεικον ἄτε ψεκάδων ἄτοντες

δοῦπον· ἄνω δ' ὑπὸ τεῖχος ὁμῶς ἴσαν· οὐδέ τις αὐτῶν 375

372. περιγναμφθέντα βελέμνοις
A et vulgo, quod vertit Rhod. *spiculis circumflexa*. Contra eam interpretationem monui in *emendatt.* p. 246 βέλεμνα ipsa esse tela, non eorum cuspides. Neque nunc ejus judicii in tanta hujus vocis frequentia apud Quintum poenitet, quamquam scio nominatim Polybium βέλος vel βελέμνον de spiculo dicere. Verum etiam illud περιγναμφθέντα non dicitur de inflexis spiculis, sed ἀναγναμφθέντα, neque a consueto utriusque compositi usu deflexisse Quintum documento sunt loci II, 529 αἰχμαὶ ἀνεγνάμφθησαν ἐν ἄσπίσιν, X, 106 δούρατος αἰχμῆ — ἀνεγνάμφθη, et III, 236 περιγνάμπωσι μάλα στυφελᾶς περὶ πέτρας et XIV, 472 de Iride: περιγναμφθεῖσα νέφεσιν. Hinc ne illud quidem, quod olim *l. c.* conjeci περιγναμφθέντα βοείαις et illo loco usus et Homero Γ, 349 et P, 44, quamquam receptum a Lehrsio, amplius probaverim. Meum qui vituperavit Spitzner. *observatt.* p. 271 ipse vulgatam hoc modo explicat: *telis enim ab una parte emissis adversariorum tela occurrerunt, iisque circumacta sive περιγναμφθέντα longius aberrarunt a scopo proposito*. Id vero et per se portentosum esse et multo minus hic usu venire posse, quoniam Graeci sub testudine progredientes profecto tela contra mittere nequeant, monui apud Hermann. *rec. c.* p. 266, ubi p. 267 παλιγναμφθέντα βοείαις conjeci. Ipse Hermannus vocibus μαψιδίως et ἄνωθεν patere putat potius παρατραμφθέντα βέλεμνα poetam dedisse. Quod melius etiam παραπλαγχθέντα scribi posset. Verum idem jam antecedentibus memoratum erat genus his verbis τὰ δ' ἐν χθονί, quae profecto sunt hastae aberrantes a clipeis. Nisi quis Homericis usus A, 573 sq. O, 316 sq.

πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χρόα
λευκὸν ἐπαυρεῖν,
ἐν γαίῃ ἴσαντο λιλαιόμενα χρόος
ἄσαι,

ibi quidem eas hastas memorari putet, quae ante clipeos terram intraverint, hic vero eas addi, quae testudinem praetervolaverint. Verum tum illud ἐν χθονί latius enarrandum erat. Accedit quod ex sequentibus οἱ δὲ κτύπον οὔτι φέβοντο etc. clarissime apparet, postremo loco de telis sermonem fuisse testudini injectis indeque repercussis. Eo sensu nunc παλιμπλαγχθέντα βέλεμνα, vid. N, 592

ὡς ἀπὸ θώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο

πολλὸν ἀποπλαγχθεῖς ἐκὰς ἑπτατο πικρὸς οἶστός.

Apoll. Rhod. III, 1253.

κόψε παρ' οὐρίαχον μεγάλῳ ξίφει·
ἄλιῳ δ' ἀκωκῆ
ῥαιστήρ ἀκμονος ὥστε παλιντυπές.

Quint. I, 549 sqq.

— — — τὸ δ' ἐς σάκος
Αἰακίδαο

ἴξεν· ἀπεπλάγχθη δὲ διατροφὴν
εὐτ' ἀπὸ πέτρης.

Fateor tamen vel hac admissa emendatione maxime probabilem esse lacunae suspicionem, ut poeta tela illa accuratius etiam ita descriperit:

μαψιδίως φορέοντο παλιμπλαγχθέντα βοείαις

[πυκνὸν ἄρηρα μὲν ἤσιν] ἀναγναμφθέντα βέλεμνα.

Id igitur indicavi.

373. οἰδὲ Α.

374. ὑπέικον Α, ὑπόϊκον Ε1; ὑπόεικον corr. Rhod.

375. ἔσω Α et vulgo, quod Rhodom. de Graecis intra testudinem gradientibus intellexit. Vertit enim: „subter uno agmine ad murum grassabantur.“ Adhuc teneo quod in *emendatt.* p. 246 conjeci ἄνω. —

νόσφιν ἀφειστήκει· συναρηράμενοι δ' ἐφέποντο,
 ὡς νέφος ἠερόεν, τό ῥά που περὶ χεῖματι μέσσω
 αἰθέρος ἐξ ὑπάτιο μακρὸν διέτεινε Κρονίων.
 πουλὺς δ' ἀμφὶ φάλαγγι βρόμος, καναχή θ' ὑπὸ ποσσὶ
 νισσομένων ἐτέτυκτο· κόνιν δ' ἀπάτερθεν ἄηται 380
 ὀρνημένην μάλα τυτθὸν ὑπὲρ δαπέδοιο φέρεσκον
 αἰζηῶν μετόπισθε· περιάχε δ' ἄκριτος ἀνδή,
 οἶον ὑπὸ σμήνεσσι περιβρομέουσι μέλισσαι·
 ἄσθμα δ' ἀνήιε πολὺ χύδην, περὶχευε δ' αὐτιμῆν
 λαοῦ ἀποπνεύοντος· ἀπειρέσιον δ' ἄρα θυμῷ 385
 Ἀτρεΐδαι κεχάροντο περὶ σφίσι κυδιόωντες
 δερκόμενοι πολέμοιο δυσηχέος ἄτρομον ἔρκος·
 ὦρονηναν δὲ πύλῃσι θεηγενέος Πριάμοιο
 ἀθρόοι ἐγχιμφθέντες ὑπ' ἀμφιτόμοις πελέκεσσι
 ῥῆξαι τείχεα μακρά, πύλας δ' εἰς οὐδας ἐρείδαι 390
 θαιρῶν ἐξερούσαντες· ἔχεν δ' ἄρα μῆτις ἀγανῆ
 ἐλπωρῆν· ἀλλ' οὐ σφιν ἐπήρασαν οὔτε βόειαι
 οὔτε θοοὶ βουπλήγες, ἐπεὶ μένος Αἰνείαιο
 ὄβριμον ἀμφοτέρῃς ἐπαρηρότα χεῖρεσσι λᾶαν
 ἐμμεμαῶς ἐφέηκε, δάμασσε δὲ τλήμονι πότμῳ 395

τείχεος A; τεῖχος corr. Dausq. — ἔσαν V.

376. ἐφέσποντο A; ἐφέποντο corr. Rhod.

377. ῥάπου A. — Pauw. ἐνὶ χεῖματι conjecit; frustra.

379. δρόμος A et vulgo praeter Lehrs., qui βρόμος scripsit ex emend. Bonitii p. 1238, recte, quamquam Spitzner. *observall.* p. 26 Lobeckianum θρόος praefert. Jam Tychs. „δρόμος,“ inquit, „vix locum habet: κόνις exspectes aut κτύπος.“ Jam male colon post δρόμος positum et καναχή δ' scriptum erat, quod utrumque correxit Struvius.

383. περιτρομέουσι A; περιβρομέουσι em. Rhod. — Male Pauw. ἐπὶ σμ. proposuit, quoniam apes ad alvearia potius strepant, quam sub alvearibus. Ita tertium comparationis everteretur. Conferuntur enim Graeci confuso strepitu sub testudine subeuntes cum apibus quae intus in alvearibus strepunt. Itaque si quid mutandum esset, potius ἐνὶ σμ.

scribi deberet. Inepte Dausq. ἐπὶ σφήκεσιν.

384. πολὺ A, πολὺ C1; et ita corr. Rhod. — αὐτιμῆ A; αὐτιμῆν em. Rhod. — „Ineptus homo, qui haec scripsit.“ HEYN. Equidem nihil ineptiarum video. Cfr. Apoll. Rhod. II, 665 sq. de bubus arantibus αὐτὰρ αὐτιμῆ Αὐαλέη στομάτων ἄμοτον βρέμει.

386. περὶ σφίσι Tychs. Lehrs. — „κεχάροντο περὶ σφίσι κυδιόωντες ne graeca quidem sunt. Jungenda saltem sunt κεχάροντο πέρι σφίσι, admodum exultarunt propter ipsos.“ HEYN. Haec refutare non opus: unum moneo σφίσι ad Graecos, non ad Atridas pertinere, ne cum Struvio minore *observall.* p. 28 sq. πέρι φρεσὶ praeferas.

389. ἐγχιμφθέντες A, ἐγχιμφθέντες C1; et ita corr. Rhod.

394. λᾶαν A, λᾶαν Rhod. in textu. — „Saxo immisso dissolvitur συνασπισμός, ut apud Virgil. IX, 515 sqq.“ TYCHS.

ἀνέρας, οὓς κατέμαρψεν ἐν ἀσπίσιν, εὐτ' ἐν ὄρεσσι
 φερβομένας ὑπὸ πρῶνα βίη κρημνοῖο θαγέντος
 αἶγας, ὑποτρομέουσι δ' ὄσαι σχεδὸν ἀμφινέονται·
 ὡς Δαναοὶ θάμβησαν· ὃ δ' εἰσέτι λᾶας ὑπερθεν
 βάλλεν ἐπασσύτερους, κλονέοντο δὲ πάγχυ φάλαγγες· 400
 ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρεσι πρῶνας Ὀλύμπιος οὐρανόθι Ζεὺς
 ἀμφὶ μιῇ κορυφῇ συναρηρότας ἄλλυδις ἄλλον
 ῥήξῃ ὑπὸ βροντῆσι καὶ αἰθαλόεντι κεραυνῷ,
 ἀμφὶ δὲ μῆλα νομοῖσι καὶ ἄλλ' ὄσα νέρθε νέμονται
 * * * κατ' ἄλσεια πάντα φέβονται·
 ὡς ἄρ' Ἀχαιῶν νῆες ὑπέτρεσαν, οὐνεκ' ἄρ' αὐτῶν 405

396. εὐτ' ὄρεσφι V. Quantopere titubaverit Tychseni iudicium, diversae notae indicio sint, una ad v. 396: „non satis clara haec sunt: an deest aliquid?“ altera ad v. 400: „Puto a 396 ἐν ἀσπ. — ἐπασσύτερους spuria esse.“

398. „Rectius ὄσοι, quotquot in vicinia montes accolunt.“ RHOD. Recep. Tychs. Lehrs. Sed jure ὄσαι defendit Spitzner. *observatt.* p. 272.

399. ὃ δ' εἰς ἐτι A; corr. Tychs.

401. οὐρανόθε vel οὐρανόθεν conj. Pauw., frustra.

404. μηλονόμοι τε καὶ ἄλλ' ὄσα πάντα φέβονται A et vulgo. Locus multum et varie tentatus. Vulgatam ferri non posse omnes consentiunt, quam Rhod. *caetera cuncta* vertit. Ego in *emendatt.* p. 246 dubitanter τε καὶ αἰπόλοι αἰνὰ φ. proposui, Struvius *major* τε καὶ ἄλσεια πάντα. Utrumque, de loci corruptela quidem consentiens, improbavit Spitzner. *observatt.* p. 272, quamquam ipse haud multo meliora *ibid.* et p. 273 invenit, ut aut τε καὶ οἰοπόλοι (αἰγοβόται) φροβέονται aut, quod postremo commendavit, τε καὶ ἄγρια πάντα φέβονται scriberetur. Alia etiam Lehrsii in mentem venerunt, quorum Regiomontanus improbatō Struviano καὶ πῶσα πάντα requiri dicit, Parisiensis ἄλλ' ἅμα πάντα sufficere putat. Post tot conamina, in quibus fere omnibus res diversae inconcinne junguntur, rem profligasse mihi videor in *progr. c.* p. 21 sq., ubi quae scripsi repetenda duxi: „Ego in subsidium vocata

Struvii conjectura locum varie tentabam, ut aut

ἀμφὶ δὲ μῆλα νομοῖσι κατ' ἄλσεια πάντα φέβονται

aut

ἀμφὶ δὲ μηλονόμοισι κατ' ἄλσεια μῆλα φέβονται

conjicerem. Sed diligentius considerato loco consimili II, 383 sqq.

— — — περιτρομέουσι δ' ἄν' ἕλην,

εἶ που μῆλ' ἐπένερθε κυλινδομένοιο νέμονται

ἢ βόες ἢ ἐτιν' ἄλλα,

et hoc ipso libro v. 396 — 398 primum *greges* tantummodo non *pastores* commemorari observavi, tum animadverti quaedam, unde hic quoque lacunam esse, quae probabiliter expleri queat, conjeci. Ita enim *fere* scripsisse videtur Quintus:

ἀμφὶ δὲ μῆλα νομοῖσι καὶ ἄλλ' ὄσα νέρθε νέμονται

[*χεινους ἐνθα καὶ ἐνθα*] κατ' ἄλσεια πάντα φέβονται.

Πάντα conjungo cum ἄλσεια (ut II, 352 κατ' οὐρεα πάντα legitur), nec sine causa illud ἐνθα καὶ ἐνθα Quinto familiare addidi. Nam

ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρεσι πρῶνας Ὀλύμπιος οὐρανόθι Ζεὺς

ἀμφὶ μιῇ κορυφῇ συναρηρότας ἄλλυδις ἄλλον

ῥήξῃ ὑπὸ βροντῆσι καὶ αἰθαλόεντι κεραυνῷ.

Inde non uno loco, sed *ubique circumquaque* trepidant greges. Supra II, 379 sqq. *unus* tantum scopulus abrumpitur. Aliqua ex parte similis est Apoll. Rhod. IV, 1341.

405. *ὀππότ.* conj. Pauw., male.

Αἰνείας συνέχευε θεῶς ἔρουμα πτολέμοιο
 ἀσπίσιν ἀκαμάτησι τετυγμένον, οὔνεκ' ἄρ' αὐτῷ
 κάρτος ἀπειρέσιον θεὸς ὠπάσεν· οὐδέ τις αὐτῶν
 ἔσθενέ οἱ κατὰ δῆριν ἐναντίον ὅσσε βαλέσθαι,
 οὔνεκά οἱ μάρμαιρε περὶ βριαροῖς μελέεσσι 410
 τεύχεα θεσπεσίησιν ἐειδόμενα στεροπῆσιν·
 εἰστήκει δέ οἱ ἄγχι δέμας κεκαλυμμένος ὄρφνη
 δεινὸς Ἄρης, καὶ πάντα κατιθύνεσκε βέλεμνα
 ἢ μῆρον ἢ δέος αἶνον ἐπ' Ἀργείοισι φέροντα·
 μάρατο δ' ὡς ὅπ' αὐτὸς Ὀλύμπιος οὐρανόθι Ζεὺς 415
 ἀσχαλόων ἐδάϊζεν ὑπέρβια φῦλα Γιγάντων
 σμερδαλέων, καὶ γαῖαν ἀπειρεσίην ἐτίναξε
 Τηθύν τ' Ὠκεανόν τε καὶ οὐρανόν, ἀμφὶ δὲ πάντη
 γυῖ' ἐλελίξεν' Ἀτλαντος ὑπ' ἀκαμάτου Διὸς ὄρηϊς·
 ὡς ἄρ' ὑπ' Αἰνείαιο κατηρεῖποντο φάλαγγες 420
 Ἀργείων ἀνὰ δῆριν· ὁ γὰρ περὶ τείχος ἀπάντη
 ἔσσυτο δυσμενέεσσι χολούμενος, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 πᾶν, ὃ τι οἱ παρέκνυρσεν ἐπειγομένῳ ποτὶ μῶλον,
 βάλλεν, ἐπεὶ μάλα πολλὰ κακῆς ἀλκτῆρια χάρμης
 κείτο μενεπτολέμων ἐπὶ τείχεσι Δαρδανιῶνων, 425
 τοῖσιν περ Αἰνείας μεγάλῳ περὶ κάρτεϊ θύων
 δυσμενέων ἀπέρυκε πολὺν στρατόν· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
 Τρωῆς καρτύναντο· κακῆ δ' ἔχε πάντας οἰζύς
 ἀμφὶ πόλιν· πολλοὶ δὲ κατέκταθεν ἡμὲν Ἀχαιῶν

407. *τετυγμένους* A; *τετυγμένον* corr. Rhod.

406 — 408. *Αἰνείας* — *αὐτῶν* om. E1, sed suppl. in margine ab ead. manu; „omissa fortasse ob homoeoteleuton.“ TYCHS. Bene ille; his similibusque indiciis nos saepius lacunas et detegere et supplere studuimus.

408. *θάρσος* A et vulgo; *κάρτος* scripsi ex mea conj. emendd. p. 244.

409. *ἔσθενέν* A et vulgo; correxi.

414. *καὶ μῆρον καὶ* A; ἢ *μῆρον* ἢ em. Rhod., recep. Tychs. Lehrs. *μοῖραν καὶ θεός* Scalig., *μοιρίδιον θεός* Hermann. conjecit.

417. *σμερδαλέον* A et vulgo; *σμερδαλέων* scripsi ex mea conj. in emendat. p. 247.

418. Pessime Pauw. *Τηθύος* conj. aut cum antecedentibus aut cum sequentibus jungendum. — *πάντα* A

et vulgo; *πάντη* scripsi ex mea conj. *ibid.*

419. *γῆ* E1. — ὑπὲρ *καμάτου Διὸς ἐρωῆς* A, ὑπ' *ἀκαμάτου Διὸς ὄρηϊς* V3 a; et ita corr. Rhod., recep. Tychs. Lehrs. ὑπ' *ἀκαμάτου Διὸς ἐρωῆς* E1. Olim in *dissertat. de Quinto* p. 56 Tychsen. ὑπ' *ἀκαμάτοιο ἐρωῆς* conjecit, quam conjecturam jure Rhodomanniano posthabuit.

423. *ὃ, τι* et in fine * A; *ὃ, τι οἱ* Rhod. in textu, *ὃ τι δὲ* C1.

426. *τοῖσιν* A. — ἐπὶ A et vulgo; περὶ scripsi ex emend. Struvii minoris *observat.* p. 29: vid. ad IV, 357. Et fecerat eandem etiam Spitznerus in literis ad me datis.

427. *ἐπέρυκε* A, *ἀπέρυκε* VE1; et ita corr. Rhod.

429 sq. *οἰμὲν* A. οἰδὲ καὶ Τρ. A, ἡμὲν A. ἢ δὲ καὶ Τρ. VE1, οἱ δὲ καὶ

ἦδ' ἄρα καὶ Τρώων· μέγα δ' ἴαχον ἀμφοτέρωθεν, 430
 Αἰνείας μὲν Τρωσὶ φιλοπολέμοισι κελεύων
 μάρνασθ' ἀμφὶ πόλῃος ἑῶν * * *
 * * * τεκέων τε καὶ αὐτῶν

προφρονέως· υἱὸς δὲ μενεπολέμου Ἀχιλλῆος
 Ἀργείους ἐκέλευε παρὰ κλυτὰ τείχεα Τροίης
 μίμνειν, ἄχρι πόλῃα πυρὶ πρήσαντες ἔλωσι· 435
 τοὺς δ' ἄμφω στονόεσσα καὶ ἄσπετος ἄμπεχ' αὐτῇ
 μαρναμένους πρόπαν ἤμαρ ἀνὰ κλόνον· οὐδέ τις ἦεν
 ἄμπνευσις πολέμοιο λιλαιομένων ἀνὰ θυμὸν
 τῶν μὲν ἔλειν πτολίεθρον ὑπ' Ἄρει, τῶν δὲ σαῶσαι.

Αἴας δ' αὐτ' ἀπάτερεθε θρασύφρονος Αἰνείαο 440
 μαρναμένος Τρώεσσι κακὰς ἐπὶ Κῆρας ἴαλλε
 σφῆσιν ἐκηβολήσιν, ἐπεὶ ῥά οἱ ἄλλοτε μὲν που
 ἰθὺ βέλος πεπότητο δι' ἠέρος, ἄλλοτε δ' αὐτε

Tr. C1, οἱ δέ τε καὶ Tr. a; et ita corr. Rhod. Sed jure Tychs. codd. secutus est, a quo in eo recessi, quod ἦδ' ἄρα καὶ ex V, 135 quam cum illo ἦδέ τε καὶ scribere malui.

432. πόλῃος ἑῶν A et vulgo praeter Lehrs. qui πόλῃος ἑῆς e conj. Hermannii *Orph.* p. 815 scripsit, quoniam apud Quintum τὲ post tertium vocabulum ferri non potest. Etiam de h. l. praestat integra transcribere, quae olim in *programm.* c. p. 22 sq. commentatus sum: „Possessivum pronomen, sive *urbi* addatur sive *liberis*, inutile est et importunum, ut jam propterea nec id quod paullo audacius Hermanus per literas mecum communicavit ἑῶν τ' ὀάρων τ. κ. αὐ. probandum videatur. Itaque cum *emendari* versus (ut πόλῃος νῆῶν τε τοκέων τε aut πόλῃος ὑπὲρ τεκέων aut simile quidpiam scribatur) probabiliter nequeat, credibilis est a poeta admonitioni aliquid gravitatis additum fuisse commemoratis ceteris etiam pignoribus ita, ut illud ἑῶν commode poni poterit. Hujuscemodi igitur hemistichia olim lecta fuisse censeo:

μάρνασθ' ἀμφὶ πόλῃος ἑῶν [ὑπερ
 ἄνδρα ἕκαστον
 καὶ τοκέων ἀλόχων τε φί-
 λων] τεκέων τε καὶ αὐτῶν.

Cfr., ut ex multis duos afferam lo-

cos, O, 660 — 663. Φ, 587.“ Et Quintum ipsum IX, 89 sqq.

— — — ἀλλ' ἔστι περὶ πτό-
 λῖος τε καὶ αὐτῶν

ἦδ' ἀλόχων τεκέων τε φίλων γερα-
 ρῶν τε τοκέων

πάσης τ' ἀγλαΐης καὶ κτήσιος ἦδ'
 ἐρατεινῆς

γαίης.

435. περιπρήσαντες A, πυρὶ πρή-
 σαντες E1C1; et ita corr. Pauw.

436. τοὺςδ' A.

441. περὶ A et vulgo; ἐπὶ scripsi ex mea conj. *emendatt.* p. 186. — ἴαλλεν A et vulgo; correxi.

442 sq. De his in *programm.* c. p. 23 ita sum commentatus: „Scio quidem βέλος per se saepius apud Quintum *sagittam* designare: cfr. VI, 361. 530. XI, 370. 495. At h. l. suspicionem movet et singularis non ille satis conveniens sequenti plurali et illud ἰθύ, ad quod ex Homericis consuetudine aliquid desideratur, quo *directe* delatum sit telum. Et videtur hoc ἰθύ non solum ad *sagittas*, sed etiam ad *jacula* referendum esse. Itaque vide num hic quoque aliquid desit veluti:

— — — ἐπεὶ ῥά οἱ [ἔρκεος
 αἰεὶ]

ἰθὺ βέλος πεπότητο δι' ἠέρος, ἄ-
 λλοτε μὲν που

[οἱ ἀπὸ νευρῆφι πολύστο-
 νοι,] ἄλλοτε δ' αὐτε
 ἀλγινόντες ἄκοντες.“

ἀλγινόμεντες ἄκοντες· ἐπ' ἄλλω δ' ἄλλον ἔπεφνεν·
οἳ δὲ περιπτώσσοντες ἀμύμονος ἀνέρος ἀλκὴν 445
ἔς μόθον οὐκέτ' ἔμιμον· ἔλειπε δὲ τείχεα λαός.

καὶ τότε οἱ θεράπων πολὺν φέροτατος ἐν δαΐ Λοκρῶν
Ἀλκιμέδων ἐρίθυμος ἐῷ πύσυνος βασιλῆι
κάρτεϊ τε σφετέρῳ καὶ θαρσαλέῃ νεότητι
ἐμμεμαῶς πολέμοιο θροοῖς ἐπεβήσατο ποσσὶ 450
κλίμακος, ὄφρα κέλευθον ἐπὶ πτόλιν ἀνδράσι θείῃ
λευγαλέην * * * * *

* σφετέροιο καρῆατος ἠδὲ καὶ ἄλλα
ἀσπίδα θείς καθύπερθεν ἀνήγε λυγρὰ κέλευθα
ἄτρομον ἐνθήμενος κραδίῃ νόον· ἐν δ' ἄρα χεῖρι
ἄλλοτε μὲν δόρυ πάλλεν ἀμείλιχον, ἄλλοτε δ' αὖτε 455
εἶρεν ἄνω· τὸν δ' αἶψα διηερίῃ φέρον οἶμος·

καὶ νῦ κε δὴ Τρώεσσι ἀχος γένετ', εἰ μὴ ἄρ' αὐτῶ
ἤδη ὑπερκύπτουσι καὶ εἰσορόωνσι πόλῃα
ὑστάτιον καὶ πρῶτον ἀφ' ἔρκεος ὑψηλοῖο

Αἰνείας ἐπόρουσεν, ἐπεὶ ῥά μιν οὐ λάθην ὄρμη
οὐδ' ἀπάτερθεν ἐόντα· βάλεν δὲ μιν εὐρεῖ πέτρῳ
κακ κεφαλῆς· μεγάλη δὲ βίη κρατερόφρονος ἀνδρὸς
κλίμακά οἱ συνέαξεν· ὃ δ' ὑπόθεν ἦντ' οἴστὸς
ἔσσυτ' ἀπὸ νευρῆς· ὀλοὸς δὲ οἱ ἔσπετο πότιμος 460
ἀμφελιλιξαμένῳ· στονόεις δὲ οἱ ἠέρι θυμὸς
αἶψα μίγη, πρὶν γαῖαν ἐπὶ στυφελὴν ἀφικέσθαι· 465

Quamquam etiam nunc haec admodum probabilia mihi videntur, tamen, quoniam sententia non necessario hiat, signa lacunae hic quidem omisi.

445. Comma, quod positum erat post ἀλκὴν, sustulit Spitzner. *observall.* p. 162. — περιπτώσσοντες A, περιπτώσσοντες E1C1; et ita corr. Rhod.

446. οὐκ ἔτ' A et vulgo; correxi.

449. θάρσει A et vulgo; κάρτεϊ conjeci *emendatt.* p. 245, probavit Spitzner. *observall.* p. 273.

450. ἐπιβήσατο A et vulgo praeter Lehrs., qui ἐπεβήσατο scripsit e corr. Spitzneri *mant.* p. 247 *observall.* 273.

452. λευγαλέην. σφετέρου καρῆατος ἠδὲ καὶ ἄ. A, nec quidquam ex libris notatur; λ. σφ. δὲ καρῆατος ἐμμεναι ἄ. em. Rhod., quod recep. Tychs. Lehrs. Pauw. κρατὸς

δ' ἔρμη ἠδὲ καὶ ἄ. conjecit, ego in *emendatt.* p. 247 ἔρκος δὲ καρῆατος ἠδὲ καὶ ἄ., quod impugnat Spitzner. *observall.* p. 274 sq. Rhodomanniano retento. Verum recte Hermann. *rec. c.* p. 267. Scaligeri sententiam probavit, qui post λευγαλέην scripsit ΑΕΠΠΕΙ et tum σφετέροιο scripsit. Eum igitur secutus sum.

456. τόνδ' A.

460. νιν οὐ λάθε χάρη AVNV123 et vulgo; μιν οὐ λάθην ὄρμη emendavi multisque, quae nunc repetere longum est, defendi *emendatt.* p. 247 sq.; νιν λάθε οὐ ed. Basil.; hinc Rhod. μιν οὐ λάθε corr.

462. κακ κεφαλῆς A et vulgo; corr. Rhod.

463. ὀδ' A.

465. ἀμφελιλιξαμένῳ A, ἀμφελιλιξαμένῳ E1; et ita corr. Rhod.

ἤριπε δ' ἐν θώρηκι κατὰ χθονός, οὔνεκ' ἄρ' αὐτοῦ
νόσφιν ἀπεπλάγχθη βριαρὸν δόρου καὶ σάκος εὐρὺ
καὶ κρατερὴ τρυφάλεια· περιστονάχησε δὲ Λοκρῶν
λαός, ὅτ' ἔδρακον ἄνδρα κακῆ δεδμημένον ἄτη· 470

δὴ γάρ οἱ λασίοιο καρήατος ἄλλυδις ἄλλη
ἐγκέφαλος πεπάλακτο· συνηλοίηντο δὲ πάντα
ὄστέα καὶ θοὰ γυῖα λυγρῶ πεπαλαγμένα λύθρῳ.

καὶ τότε δὴ Ποίαντος εὔς πάϊς ἀντιθέοιο,
ὡς ἴδεν Αἰνεῖαν περὶ τείχεα μαιμώοντα 475

θηρὸν βίην ἀτάλαντον, ἄφαρ προέηκεν οἷστίον
ἰθύνων ἐς φῶτα περικλυτόν· οὐδ' ἀφάμαρτεν
ἀνέρος· ἀλλὰ οἱ οὔτι δι' ἀσπίδος ἀκαμάτοιο
ἐς χροά καλὸν ἴκανεν, ἀπέτραπε γὰρ Κυθέρεια
καὶ σάκος, ἀλλ' ἄρα τυτθὸν ἐπέγραφε δέρμα βοείης· 480
οὐδ' ἄρα μαψιδίως χαμάδις πέσεν, ἀλλὰ Μέδοντα

* * * * *

μεσσηγὺς σάκεός τε καὶ ἵπποκόμου τρυφαλείης
τύψεν· ὃ δ' ἐκ πύργοιο κατήριπεν, εὔτ' ἀπὸ πέτρης
ἄγριον αἶγα βάλησιν ἀνήρ στονόεντι βελέμνῳ·
ὡς ὃ πεσὼν τετάνυστο· λίπεν δέ μιν ἱερὸς αἰὼν· 485

Αἰνεῖας δ' ἐτάροιο χολωσάμενος βάλε πέτρην,
καὶ ὅα Φιλοκλήταο κατέκτανεν ἐσθλὸν ἐταῖρον
Τοξαίχημν· θλάσβεν δὲ κάρη, συνέαξε δὲ πάντα
ὄστέα σὺν πήληκι· λύθη δὲ οἱ ἀγλαὸν ἦτορ.
τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε πάϊς Ποίαντος ἀγανού· 490

472. Pro πεπάλακτο quod con-
jecit Pauw. κεκέδαστο mirum est et
a Tychs. receptum nec a Lehrs.
expulsum esse, cum illud satis fir-
metur Homericō illo ἐγκέφαλος δὲ
Ἐνδον ἅπας πεπάλακτο. Alterum
potius cranio conveniret quam ce-
rebro, ut Apollin. Laod. metaphr.
psalm. XXI, 26 dixit: ὡς δ' ἕδωρ προ-
χυθὲν κεκέδαστό μιν ὄστέα πάντα.—
συνηλοῖοιο A et vulgo praeter
Lehrs., qui recte συνηλοίηντο scri-
psit ex em. Spitzneri, quam praeivit
Rhod. συνηλοῖητο scribens. Vid. ad
VI, 281.

474. νιός A, εὔς E1C1; et ita em.
Rhod.

475. μαιμώοντα A et vulgo;
correxī.

479. ἴκαν' A; ἴκανεν corr. Rhod.

480. ἐπέγραφε A et vulgo; ἐπέ-
γραφε scripsi ex em. Rhodomanni,
quam miror tam diu delituisse.

481. οὐ δ' Tychs. Lehrs.; οὐδ'
revocandum esse monuit Spitzner.
observ. p. 13.—μαψιδίης V.—ἀλλὰ
μιν ὄντα A; „Mss. auxilio destitui-
tur.“ SCHOW. Sed ἄ. μ. οὔτα V. „Μέ-
δοντα vel Μένοντα;“ RHOD. „In
C1 lineolae spatium post μιν ὄντα,
defectum suspicante librario.“
TYCHS. Eum etiam Pauw. suspi-
catus est, recte, opinor: nam, uti
jam in progr. c. p. 23 dixi, nomen
et conditio interfecti hominis ita,
ut par erat, commemorabatur. Μέ-
νοντα rec. Tychs. Lehrs.; Μέδοντα
ego praetuli.

483. ὃ δὲ A, ὃ δ' ἄρ C1; ἄρ δ' ἐκ
em. Rhod., rec. Tychs. Lehrs.

„Αἰνεία, νῦν ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ σῆσιν ἄριστος
ἔμμεναι ἐκ πύργοιο πονεύμενος, ἔνθα γυναιῖνες
δυσμενέεσσι μάχονται ἀνάλκιδες· εἰ δὲ τις ἐσσί,
ἵκειο τείχεος ἐκτὸς ἐν ἔντεσιν, ὄφρα δαείης
Ποίαντος θρασὺν νῖα καὶ ἔγχεσι καὶ βελέεσιν.“

495

ὣς ἄρ' ἔφη· τὸν δ' οὔτι θρασὺς πάϊς Ἀγχίσαο
καίπερ ἑλδόμενος προσεφώνεεν, οὔνεκ' ὀρώρει
δῆρις οὔζυρη περὶ τείχεα μακρὰ καὶ ἄστν
πωλεμέως· οὐ γάρ τι κακοῦ παύοντο μόθοιο·
οὐδέ σφιν μάλα δηρὸν ὑπ' Ἄρσει τειρομένοισιν
ἔσκε λύσις καμάτοιο· πόνος δ' ἄπρηκτος ὀρώρει.

500

484. βάλησιν A; corr. Tychs.

488. θλάσεν A; θλάσσειν corr. Rhod.

490. τῷδ' A.

491. νῦν A; „νῦν ἔολπας Synec-
phonesis est. Etenim ε et ο pro
una syllaba inter metiendum effe-
runtur. Licet νῦν etiam correptum
inveniatur, sine circumflexo“ RHOD.
Recte Tychs. νυν edidit e corr.
Pauwii.

493. δυσμενέεσιν A, δυσμενέσιν
E1A1; „δυσμενέσιν vel δυσμενέεσσι
μάχονται;“ RHOD. Tum vulgo erat
εἰ δέ τις.

494. ἴσχειο A; ἔρχεο em. Rhod.
et Scalig.; olim ἴστασο conjeci, sed
nunc ἴκειο scripsi. — De sqq. cfr.
N, 448. II, 242 sq. 423 sq.

495. σὺν ἔγχεσι ed. Lehrs., quod
improbavi in *rec.* p. 82.

496. ἄρ et τόνδ' A.

499. τοι A; τι Rhod. in textu.

ΚΟΙΝΤΟΥ

Τ Ω Ν Μ Ε Θ Ο Μ Η Ρ Ο Ν

ΛΟΓΟΣ ΩΔΕΚΑΤΟΣ.

Ἄλλ' ὅτε δὴ μάλα πολλὰ κάμον περὶ τείχεα Τροίης
αἰχμηταὶ Δαναοί, πολέμου δ' οὐ γίνετο τέκνωρ,
δὴ τότε ἄριστήων ἄγυριν ποιήσατο Κάλχας
εὖ εἰδὼς ἀνὰ θυμὸν ὑπ' ἐννεσίης Ἐκάτοιο
πτήσιας οἰωνῶν ἠδ' ἀστέρας ἄλλα τε πάντα
σήμαθ', ὅσ' ἀνθρώποισι θεῶν ἰότητι πέλονται,
καὶ σφιν ἀγειρομένοισιν ἔπος ποτὶ τοῖον ἔειπε·

5

„μηκέτι παρ τείχεσσι ἐφεζόμενοι πονέεσθε,
ἀλλ' ἄλλην τινα μῆτιν ἐνὶ φρεσὶ μητιάσθε
καὶ δόλον, ὃς λαοῖσι καὶ ἡμῖν ἔσσει' ὄνειαρ·
ἦ γὰρ ἔγωγε χθιζὸν ἐσέδρακον ἐνθάδε σῆμα·
ἴρηξ σεῦε πέλειαν· ἐπειρομένη δ' ἄρα κείνη
χηραμὸν ἔς πέτρης κατεδύσατο· τῆ δ' ὃ χολωθεῖς

10

1. ἄλλ' M (quia litera Ἄ minio exaranda erat). — ὅτε M. — τείχεος A, τείχεα ME1; „τείχεα vel τείχεσι.“ RHOD. τείχεα etiam Brod.

2. γίνετο corr. Spitzner. observatt. p. 208 sq. ut alibi ita etiam hic. Refragatur hic ut alibi M. Cfr. prolegg. II, 2, § 5.

3. In ἀριστέων litera α incerte scr. et propterea ab ead. manu superscript. γο α in M.

5. ἀλλά M.

6. ἰότητι M.

7. σφίν et ποτὶ M.

8. ἀφεζόμενοι A; ἐφεζόμενοι ME1C1 et ita corr. Rhod.

10. ἦ (ἦ M) δόλον A et vulgo; καὶ reposui secundum ea, quae ad II, 181 scripsi. Et cfr. praeterea infra v. 20. 48. 226. Ο, 122 χόλος

καὶ μῆτις. 509 νόος καὶ μῆτις. I, 422 δόλους καὶ μῆτιν. Apoll. Rhod. III, 338 μῆτιν καὶ χόλον. Unus locus ex eodem vulgatae defendendae adhiberi possit, ibid. 720: ἦ δόλον ἦ τινα μῆτιν ἐπιφράσασθαι ἀέθλον. De toto loco cfr. idem II, 1049 sq. — νήεσι A et vulgo, quod recte Pauw. durum et incongruum dicit. Alia res est infra v. 108 ἐς νῆας καὶ λαόν et ejusmodi locis, ut K, 20. 45. M, 156. Scripsi λαοῖσι, quibus recte Calchas pronomine ἡμῖν primores opponit. Alius fortasse Δαναοῖσι praetulerit, non ego.

11. ἦ M. — in σῆμα litera σ in corr. scriptum in M.

12. ἴρηξ AM et vulgo: vid. ad I, 572.

13. τῆ δὲ A, τῆ δὲ M; τῆ δ' ὃ em. Rhod.; male Pauw. ὃς δὲ conj. —

- ἀργαλέως μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον ἀγχόθι μίμνε
 χηραμοῦ· ἢ δ' ἀλείνεν· ὃ δ' ἐνθήμενος χόλον αἰνὸν 15
 θάμνω ὑπεκρῦφθη· ἢ δ' ἔκθορεν ἀφραδίῃσιν
 ἔμμεναι ἔλπομένη μιν ἀπόπροθεν· ὅς δ' ἐπαερθεῖς
 δειλαίῃ τρήρωνι φόνον στονόεντ' ἐφέηκε·
 τῷ νῦν μήτι βίη πειρώμεθα Τρώιον ἄστν
 περσέμεν, ἀλλ' εἴ πού τι δόλος καὶ μῆτις ἀνύσση.“ 20
 ὡς ἄρ' ἔφη· τῶν δ' οὔτις ἔφη φρεσὶ τεκμήρασθαι
 ἄλκαρ οἴζυροιο μόθου· δίζοντο δὲ μῆχος
 εὐρεμέναι· μοῦνος δὲ σαοφροσύνησι νόησεν
 υἱὸς Λαέρταο καὶ ἀντίον ἔκφατο μῦθον·
 „ὦ φίλ', ἐπουρανίοισι τετιμένε πάγχυ θεοῖσιν, 25
 εἰ ἔτεόν πέπρωται εὐπτολέμοισιν Ἀχαιοῖς
 ἐκπέρσαι Πριάμοιο δολοφροσύνησι πόλῃα,
 ἵππον τεκτῆναντες ἀριστέες ἐς λόχον ἄνδρες
 βησόμεθ' ἀσπασίως· λαοὶ δ' ἀπὸ νόσφι νέεσθαι
 ἐς Τένεδον σὺν νηυσίν, ἐνιπρῆσαι δ' ἄρα πάντες 30

In *χολωθείς* εἰ correctum ab ead. m. ex η in M.

15. ἢδ' A, ἢ δ' M. — ὅδ' A, ὅ δ' M.

16. θάμνω M. — ἢδ' A, ἢ δ' M. — ἀφραδίῃσι M.

17. δ' ἐπαρθεῖς MA, δ' ἐπαρθεῖς C1; δ' ἐπαρθεῖς em. Rhod.

18. δειλαίῃ M. — τρήρωνι A, τρήρωνι V, τρήρωνι M; et ita Rhod. in textu. —

19. βίη M.

20. εἴ τι πού δόλος ἀνύσση καὶ μῆτις A, εἴ τι πού δόλος καὶ μῆτις ἀνύσση M, εἴ τίς γε δόλος καὶ μῆτις ἀνύσσει VNV3 et ita E1, nisi quod ἀνύσει praebet, εἴ πού δ. ἄ. κ. μ. C1; εἴ τίς γε δόλος κ. μ. ἀνύσση rec. Tychs. Lehrs., quod certe εἴ τίς τε scribendum fuisse monet Spitzner. *observatt.* p. 276. Sed bene Rhodom. transposuisse εἴ πού τι δ. κ. μ. ἄ. firmavit M.

21. ἄρ AM et vulgo; corr. Lehrs. — τεκμήρασθαι, ut semper, A, τεκμήρασθαι M.

22. οἴζυροῦ V.

23. δὲ σύνησι — M.

28. τεκτῆναντες A, τεκτῆναντες M.

29. λαοὶ τ' Basil., quod corr.

Rhod — ἀπο (sic!) M. — νέωνται Pauw. conj., vitiose: debebat certe νέεσθων. Sed bene habet vulgata. „Cfr. 39 et supra IX, 493. Y, 338. E, 606. Hesiod. ἄσπ. 97.“ TYCHS.

30 sq. πάντα ἐς κλισίην AM; πάντα ἐν κλισίῃς em. Rhod., quod recep. Tychs., pejus etiam Pauw. ἐνιπρῆσαιτο δὲ πάντα vel δ' ἅπαντα. Verum cum non solum ea, quae in tentoriis erant, sed ipsa tentoria comburi jubeantur — cfr. v. 337 ἄς κλισίας πρῆσαντες — in emendd. p. 248 πάντες ἄς κλισίας scripsi, quod recep. Lehrs. Imo quae in tentoriis erant secum abduxisse credibile est. Hinc ne quis πάντα σὺν κλισίῃς commendare velit! — „Minus scite tractatus hic locus a poeta, dum non Deorum alicui sed Ulyssi equi lignei inventionem, quae summi erat ad Trojam capiendam momenti, tribuit. Magis mirandum hoc, cum jam Lesches Minervam auctorem tradidisset, quod etiam noster tangit v. 104 sqq.“ TYCHS. Maxime mirum, quod Tychsen. tamen ex Lesche ceterisque cyclicis hausisse Quintum putavit. Vid. *prolegg.* I, 2, § 5 et 6. Quam injusta sit poetae vituperatio, quivis videt.

- ἄς κλισίας, ἵνα Τρῶες ἀπ' ἄστεος ἀθρήσαντες
 ἐς πεδίον προχέωνται ἀταρβέες· ἀλλὰ τις ἀνήρ
 θαρσαλέος, τόνγ' οὔτις ἐπίσταται ἐν Τρώεσσι,
 μιμνέτω ἔκτοθεν ἵππου ἀρήιον ἐνθήμενος κῆρ,
 ὅστις ὑποκρίναιτο βίην ὑπέροπλον Ἀχαιῶν 35
 ῥέξαι ὑπὲρ νόστοιο λιλαιομένων μὲν ἀλύξαι,
 ἵππῳ ὑποπτήξας εὐεργεῖ· τὸν δ' ἐκάμοιτο
 Παλλάδι, χωμένη Τρώων ὑπερ αἰχμητῶων·
 καὶ τὰ μὲν ὡς ἐπὶ δηρὸν ἀνειρομένοισι πιφαύσκειν,
 εἰσόκε οἱ πεπίθωνται ἀταρτηροὶ περ ἔοντες, 40
 ἐς δὲ πόλιν μιν ἄγωσι θοῶς ἔλεεινὸν ἔοντα,
 ὄφρ' ἡμῖν ἀλεγεινὸν ἐς Ἄρεα σῆμα πέληται,
 τοῖς μὲν ἄρ' αἰθαλόεντα θοῶς ἀνὰ πυρρὸν αἰείρας,
 τοὺς δ' ἄρ' ἐποτρύνας ἐκβήμεναι εὐρέος ἵππου,
 ὁππότε Τρῶιοι νῆες ἀκηδέες ὑπνώωσιν. 45
 ὡς φάτο· τὸν δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον· ἔξοχα δ' ἄλλων
 Κάλχας μιν θαύμαζεν, ὅπως ὑπεθήκατ' Ἀχαιοῖς
 μῆτιν καὶ δόλον ἐσθλόν, ὅς Ἀργεῖοισιν ἔμελλε
 νίκης ἔμμεναι ἄλλαρ, ἀτὰρ μέγα Τρώεσι πῆμα·
 τοῦνεκ' ἀριστήεσσιν εὐπτολέμοισι μετηγῆδα· 50
 „μηκέτι νῦν δόλον ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μητιάσθαι,

33. τὸν δ' AMC12, τόν γ' Tychs. Lehrs. — οὐ τις Tychs. Lehrs. — ἐπίσταται M. — Τρώεσσιν M.

34. ἔκτοθ' AM, ἔκτοσθ' V, ἔκτοθεν C1; et ita corr. Rhod. — ἵππου M. — κῆρ (sic!) M.

35. ὑποκρίνεται et à m. sec. suprascr. ai M.

36. μιν A et vulgo, μὲν VNV123, quod recepi.

37. ἵππῳ M, ἵππων V. — ὑποπτήξας AM, ἵποπτήξας em. Rhod., quod rec. Tychs. Lehrs.; Brodaeus ὑποπλήξας, Dausq. ὑπαλήξας et ὑποβρύξας et ὑποπιτύξας conj. — τόνδ' A.

38. χωμένη V. — In M cum prima m. post Τρῶ deficiat, ὡν ὑπ. αἰχμ. a m. sec. adjecta sunt. — ὑπερ] scribit Spitzner. *mant.* p. 230.

39. πιφαύσκει Pauw. conj., vitiose.

40. εἰσόκε M. — πείθονται in ras. C1, πεποιθῶνται C2. — ἀταροὶ M a pr. m., sed alterum a m. sec. suprascr. — ἀταρτηροῖπερ A.

41. τέως ἀλεγεινὸν conj. Dausq., ὄλως ἔλ. Pauw., uterque male.

42. In ὄφρ litera φ scriptum in ras. in M. — ἄρηα AM, Ἄρεα C1; et ita corr Rhod.

43. ἄρ AM. — ἄμα AM et vulgo, praeter Lehrs., qui ἀνὰ recep. ex em. Pauwii et Spitzneri *mant.* p. 235.

44. τοῦσθ' A. — ἄρ M.

45. ὑπνώωσιν AM, ὑπνώσουσιν C1; „ὑπνώωσιν vel ὑπνώσουσιν,“ RHOD.

46. τόνδ' A. — ἐπήνεον M.

47. ὑπεκαθήκατ' (sic!) M.

48. μῆτιν sed a m. sec. suprascr. τ M. — ἐμελλεν M. Vides ex h. l.

non nimis in hujus literae examine praestantissimi libri auctoritatem aestimatam esse.

49. Τρώεσσιν sed prius σ a m. sec. linea transfixum in M. — Τρωσὶν μέγα est conjectura Hermanni *Orph.* p. 820.

50. τοῦνεκ' M.

51. μητιάσθε AM, μητιάσθαι E1; „vide num rectius legatur μητιάσθαι et in sequente versu πιτέσθαι, enallage Graecis poetis

ὦ φίλοι, ἀλλὰ πιθέσθαι ἔϋπτολέμῳ Ὀδυσῆϊ·
οὐδέ οἱ ἔσβει ἄπρηκτον ἔϋφρονέοντι νόημα·
ἦδη γὰρ Δαναοῖσι θεοὶ τελέουσιν ἑέλδωρ,
55 σήματα δ' οὐκ ἀτέλεστ' ἀναφαίνεται ἄλλοθεν ἄλλα·
Ζηνὸς μὲν γὰρ ὑπερθε μέγα κτυπέουσι δι' αἰθήρης
βρονταὶ ὁμῶς στεροπῆσι· παραῖσσοῦσι δὲ λαοὺς
δεξιοὶ ὄρουιδες ταναῆ ὅπλι κεκλήγοντες·
ἀλλ' ἄγε μηκέτι πολλὸν ἐπὶ χρόνον ἀμφὶ πόλῃα
60 μίμνωμεν· Τρωσὶν γὰρ ἐνέπνευσεν μέγ' ἀνάγκη
θάροσος, ὅπερ πρὸς Ἄρηα καὶ οὐτιδανόν περ ἔγειρει·
κάρτιστοι δὲ τότ' ἄνδρες ἐπὶ μόθον, ὅπποτε θυμὸν
παρθέμενοι στονόεντος ἀφειδήσωσιν ὀλέθρου·
ὥς νῦν Τρώιοι νῆες ἀταρβέες ἀμφιμάχονται

usitata.“ RHOD. Probavit Spitzner. *observatt.* p. 277, quamquam dubitat, an praeferendum sit *μητίσασθαι*, recep. Tychs. Lehrs.

52. *πίθεισθε* A, *πείθεισθε* M; *πίθεισθαι* Tychs. Lehrs.; accentum corr. Spitzner. *l. c.*; relictis imperativis *μενεπτολέμῳ* legi posse observat Tychs., sed alterum etiam V, 320 legitur.

53. *οὐ γάρ οἱ* AM et vulgo praeter Lehrs., qui *οὐχί οἱ* scripsit ex emend. Hermanni *Orph.* p. 744, qui etiam *οὐ γάρ οἱ ἀπρηκτον* conj., quorum neutrum apud Quintum probaverim. Scripsi *οὐδέ οἱ*. Quamquam etiam alia excogitari possunt, ut *οὔτι οἱ* vel *οὔτι γάρ* ἔ.

55. *ἀτέλεστ'* sed. a m. sec. suprascr. ε M, *ἀτέλειτ'* V. — *ἀναφαίνεται* A, *ἀναφαίνεται* MC1; et ita corr. Rhod.

56. *Ζηνὸς· ἃ μὲν* AM (nisi quod hic ἃ habet) et vulgo; aliquid turbatum esse jam Pauw. sensit, qui aut *Ζηνὸς· αἰ μὲν* vitiose aut *ἀναφαίνει αἰ. ἄ. Ζεὺς· αἰ μὲν* haud paullo melius proponit. Post *ἄλλα* interpungendum, ἃ delendum et *Ζηνὸς* cum sequentibus jungendum esse bene perspexit Bonit. *l. c.* p. 1239, cui frustra oblocutus est Spitzner. *observatt.* p. 47 sq., recte obsecutus Lehrs. — *ὑπερ* A, *ὑπερ* M; *ὑπερθε* em. Rhod. — Pro *δι' αἰθήρης* in M legitur *δὲ λαοὺς*. — 56—59 om. E1.

57. In *στεροπῆσι* litera *ι* script. in corr. literae *ο* in M.

58. In *δεξιοὶ* prius *ι* script. in

corr. lit. ε in M. — *κεκλήγότες* A, *κεκλήγοντες* (sed *ν* a m. sec. linea transfixum) MC1; „*κεκλήγόντες* ut Od. ξ (30).“ RHOD. Idem legitur infra v. 512 in AM, et ex his duobus locis etiam IX, 307 restituendum fuit. Neque enim Spitznero accedo, qui postquam *observatt.* p. 277 sq. hanc formam satis firmavit, his tribus locis *κεκλήγῶτες* praefert. Nam ceteris, quos ille ex Quinto adduxit, locis aut *κεκλήγῶς* (I, 198. V, 436) aut *κεκλήγῶα* (XII, 494). Neque moveor eo, quod Homericis locis omnibus Bekkerus *κεκλήγῶτες* rescripsit. Alterum enim satis commendatum fuisse ad imitationem nemo negaverit. — Ceterum v. 57 et 58 in M inverso ordine leguntur, sed literis a pr. m. adscriptis in ordinem vocati sic:

β̃ *δεξιοὶ* etc.

α̃ *βρονταὶ* etc.

59. *μηκέτι* om. M.

60. *τρωσὶ* AM; corr. Tychs. — *ἐνέπνευσε* M. — In *ἀνάγκη* lit. η corr. ex ε in M.

61. *οὐτιδανόνπερ* A.

62. *στόι'* M.

63. *ἀφειδήσουσιν* AM (in M prius σ dubie script. ut δ, et ideo ab ead. m. suprascr. γρ σ.); *ἀφειδήσωσιν* em. Rhod. — De Homericā imitatione dixit Spitzner. *observatt.* p. 278 sq.

ἄστῳ περὶ σφέτερον· μέγα δέ σφισι μαίνεται ἦτορ.“

65

ὡς φάμενον προβέειπεν Ἀχιλλεύς ὄβριμος υἱός·

„ὦ Κάλχαν, δηλοῖσι καταντίον ἄλκιμοι ἄνδρες
μάρνανται· τοὶ δ' ἐντὸς ἀλευάμενοι ἀπὸ πύργων
οὐτιδανοὶ πονέονται, ὅσων φρένα δεῖμα χαλέπτει·

τῷ νῦν μήτε δόλον φραζώμεθα, μήτε τι μῆχος

70

ἄλλο· πόνῳ γὰρ ἔοικεν ἀριστέας * *

* * * * * ἔμμεναι ἄνδρας

καὶ δορί· θαρσαλέοι γὰρ ἀμείνονες ἐν δαΐ φῶτες.“

ὡς φάμενον προβέειπε μένος Λαερτιάδαο·

„ὦ τέκος ὄβριμόθυμον ἀταρβέος Αἰακίδαο,

ταῦτα μὲν, ὡς ἐπέοικεν ἀμύμονι φωτὶ καὶ ἐσθλῷ,

75

θαρσαλέως μάλα πάντα δίκαιο χερσὶ πεποιδῶς·

65. περί Tychs. Lehrs.; non accedo. — σφιν AM et vulgo praeter Lehrs., qui σφισι scripsit e corr. Spitzneri observ. p. 279.

66. Ἀχιλλεύς M.

67. κατ' ἀντίον A, καταντίον MVE1C1; et ita corr. Rhod.

68. μάρνανθ' ὅσοι δ' A, μάρνανται ὅσοι δ' MVE1; „μάρναντ' ἔσοισιν vel ἄλλοι;“ RHOD., hic quidem non solita usus felicitate; μάρνανται, τοὶ δ' em. Pauw., quod recte rec. Tychs. Lehrs. — ἐκτὸς AM et ceteri codd., ut videtur; ἐντὸς in ras. C1; et ita em. Tychs., perbene. Frustra Grubenavius apud Spitzner. praef. p. IX μάρνανται τοὺς δ' ἐκτὸς etc. conj.

69. ὅσων om. M a pr. m., supra-sec. a sec. m.

70. τῷ M. — μήτι AM; μή τι Tychs. Lehrs., μήτε ego scripsi. μήτέ AM.

71. πόνῳ M. — Tum sine lac. signis ἀριστέας ἔμμεναι ἄνδρας AM et vulgo, quod Rhod. vertit obscurius: *labore enim viros percellere decet*, ut paene suspiceris eum ἀριστους pro ἀριστέας legisse. Sufficit, quae de h. l. in *progr. c.* p. 24 his verbis scripsi: „Haec si recte habent, debent ita explicari: *labore enim et hasta decet viros esse primores*; ita ut ἀριστέας cum verbo ἔμμεναι jungatur. Elegantius certe scripsisset ἀριστέας ἔμμεν' ἀριστους. Sed multo credibilis nulla voce mutata ἔμμεναι jungitur cum

ἄνδρας, ita ut hujus sententiae versus sit omissus:

— πόνῳ γὰρ ἔοικεν ἀριστέας [ἐμμενές αἰεὶ

λαῶν, ὅσοι ἐπονται, ἀριστους] ἔμμεναι ἄνδρας.“

Ad hanc sententiam lacunae signa disposui. Hermann. tantum ἀπειρέας pro ἀριστέας coniecit.

72. δ' ἄρ' ex em. Rhod. recepit Tychs. Lehrs. Non accedo. Sensus enim est: *animosi enim, non nobiles genere, praestant in pugna*; propterea qui principes sunt, eos decet fortes esse.

75. ὡς A.

76 — 79. Verba δίκαιο — μάλα πολλά om. A ceterisque codd. omnes, nullo defectus signo addito, praeter MN. „Omissi sunt illi versus propter μάλα πολλά v. 76 et 79 recurrentes.“ TYCHS. Hic locus inter eos, qui et auctoritatem illorum duorum codicum et id criseos genus, quo in Quinto defectus rimari studemus, egregie commendat. Et audiamus Rhodomannum: „Hic aliquid omissum esse conjectura est non dubia: cujus quia jam copia non datur, lege cum Brodaeo *πονευμένῳ*.“ — 76. μάλα πολλά AMN et, ut videtur, ceteri codd. et vulgo, praeter Lehrs., qui recte μάλα πάντα scripsit ex em. Bonitii l. c. p. 1237 Hermanno probata, cui mirror Spitznerum oblocutum esse *observatt.* p. 46 sq. Significaret enim μάλα πολλά δίκαιο: *permulta per-*

ἀλλ' οὐτ' ἀκαμάτιο τεοῦ πατρὸς ἄτρομος ἀλκῇ
 ἔσθενεν ὄλβιον ἄστν διαπραθέειν Πριάμοιο
 οὐδ' ἡμεῖς μάλα πολλὰ πονεύμενοι· ἀλλ' ἄγε θᾶσσον
 Κάλχαντος βουλήσι θοὰς ἐπὶ νῆας ἰόντες 80
 ἵππον τεκταίνωμεν ὑπαὶ παλάμησιν Ἐπειοῦ,
 ὅς ῥά τε πολλὸν ἄριστος ἐν Ἀργείοισι τέτυκται
 εἴνεκα τεκτοσύνης· δέδαεν δέ μιν ἔργον Ἀθήνη·“
 ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πάντες ἀριστιῆες πεπίθοντο
 νόσφι Νεοπτολέμοιο δαΐφρονος· οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν 85
 πεῖθε Φιλοκτιῆταο νόον κρατερὰ φρονέοντος·
 ὑσμίνης γὰρ ἔτ' ἔσκον διζυροῆς ἀκόρητοι·
 ὦρμαινον δὲ μάχεσθαι ἀνὰ κλόνον· ἀμφὶ δὲ λαοὺς
 σφωιτέρους ἐκέλευον ἀπειρέσιον περὶ τεῖχος
 πάντα φέρειν, ὅσα δῆριν ἐνὶ πτολέμοισιν ὀφέλλει, 90
 ἐλπόμενοι πτολίεθρον εὐκτιτον ἐξαλαπάξει·
 ἄμφω γὰρ βουλήσι θεῶν ἐς δῆριν ἵκοντο.
 καὶ νύ κεν αἴψα τέλεσσαν, ὅσα σφίσις ἦθελε θυμός,
 εἰ μὴ Ζεὺς νεμέσῃσεν ἀπ' αἰθέρος, ἀμφὶ δὲ γαίαν
 Ἀργείων ἐλέλιξεν ὑπαὶ ποσί, σὺν δ' ἐτίναξεν 95
 ἤερα πᾶσαν ὑπερθε, βάλεν δ' ἀκάμαντα κεραννὸν
 ἠρώων προπάροιθεν· ὑπεσμαράργησε δὲ πᾶσα
 Δαρδανίη· τῶν δ' αἴψα μετετράπετ' ἠὲ νόημα
 ἐς φόβον· ἐκ δ' ἐλάθοντο βίης καὶ κάρτεος ἐσθλοῦ·
 καὶ ῥα κλυτῷ Κάλχαντι καὶ οὐκ ἐθέλοντε πίθοντο· 100

secutus es, i. e. longam orationem habuisti. At id non fecit Neoptolemus. Itaque dicendum fuit *μάλα πάντα δίκαιο*, i. e. *quaecumque dixisti, intrepide dixisti*. Et cfr. praeter Homericos locos I, 61. T, 186 quos Bonit. adduxit, infra v. 554 *ἀνεμώλια πάντ' ἀγορεύειν*. — 77. *οὐτ' ἀκάμ.* M et cum τ' ᾧ. incerte scriptum sit, ad marg. scr. ab ead. m. γρ. τ' ᾧ. — „πατρὸς ἄτρομος metro repugnat; substituendum est γεννήτορος, aut legendum ᾧ. οὐτ' ἀκαμάτιο Ἀχιλλέος ἄτρ. ᾧ.“ SCHOW. ep. cr. p. 81. Haec non opus est refutari. — 79. *ὄνθ'* M.

80. *βουλήσι* M.

81. *αἰπειοῦ* M.

82. *ὄπ'* AM; *ἐν* em. Rhod.

83. *ἔργον* om. M. Inde olim *αὐτῇ Ἀθήνῃ* conieceram. De re cfr. O, 411 sq.

88. *ἀνακλόνον* M.

90. *ὅσα* M.

91. *εὐκτιμένον* AM, *εὐκτιμεν'* C1; „*εὐκτιτον*. nisi quis praecisa ἐξ ab ultima voce pro dactylo tribrachyn in quinta regione malit.“ RHOD. Prius recte praetulit Tychs. Lehrs., quorum ille citat XIII, 59.

93. *σφίν* M.

95. *σν* M.

96. Pauw. conj. *πάντα*, male. Struv. *observatt.* p. 30 *αἰθέρα* conj.; sed vid. ad III, 708. — *ὑπερθε* M. — *ἄμα πάντα* AM; *ἀκάμαντα* em. Rhod.

98. *μετετράπετ'* M.

99. *θάρατος* scripsit Lehrs., quod hic non probo.

100. *κλυτῷ* M. — In *Κάλχαντι* lit. λ scriptum in ras. — *ἐθέλοντι* A, *ἐθέλοντε* ME1; et ita em. Rhod. Male Pauw. *ἐθέλοντι*.

ἐς δ' ἄρα νῆας ἵκοντο σὺν Ἀργείοισι καὶ ἄλλοις
μάντιν ἀγασσάμενοι, τὸν ἄρ' ἐκ Διὸς ἔμμεν ἔφαντο,
ἐκ Διὸς ἢ Φοίβοιο· πίθοντο δέ οἱ μάλα πάντα.

ἦμος δ' αἰγλήεντα περιστρέφει' οὐρανὸν ἄστρο
πάντοθε μαρμαίροντα, πόνου δ' ἐπιλήθεται ἀνῆρ, 105

δὴ τότε Ἀθηναίη μακάρων ἔδος αἰπὺ λιπούσα
ἦλυθε παρθενικῇ ἀπαλόχροϊ πάντ' εἰκνῖα

ἐς νῆας καὶ λαόν· ἀρηιφίλου δ' ἄρ' Ἐπειοῦ
ἔσθη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐν ὀνείραϊ, καὶ μιν ἀνώγει 110
τεῦξαι δούριον ἵππον· ἔφη δέ οἱ ἐγκονέοντι

αὐτὴ συγκαμέειν, αὐτὴ δ' ἄφαρ ἀγχόθι βῆναι
ἔργον ἐς ὀτρύνουσα· θεῆς δ' ὄγε μῦθον ἀκούσας

102. ἄρ M, ἄρ A; corr. Lehrs. — ἔμμεν M. — ἔφασαν AM; ἔφαντο C1; „ἔφησαν vel ἔφασκον;“ RHOD. Horum prius rec. Tychs. Lehrs., sed neutra forma Quinti est, qui ex suo usu hic quoque ἔφαντο posuerat, ut IV, 473. IX, 410. 415. 481. XII, 389. XIII, 502. VII, 538. IX, 413.

103. ἦ Διὸς AMVNV123L12 et vulgo, praeter Lehrs., qui ἐκ Διὸς scripsit e conj. Pauw., quam repetiit Bonit. l. c. p. 1239 allatis his lecis: Y, 371 sq. X, 127 sq. Ψ, 641 sq. Quint. XII, 393 sq., qui etiam retento ἦ Διὸς in versu antecedenti ἐκ θεοῦ scribi posse autumat. Et fecerat conjecturarum alteram jam Spitznerus, alteram Jacobsius; vid. Spitzner. *observatt.* p. 26 sq. Veram recte praetulit Lehrs. — Φόβοιο, sed a m. sec. add. i M.

104. περιστρέφει' M.

105. Inter ἐπιλ. et ἀν. in M ras. et litura, in qua primum scriptum fuerat ἀνῆρ.

106. γένος ἀμφιλιπούσα MA et vulgo; ἔδος em. Spitzner. *excurs.* IX. ad Hom. Il. p. VII, cui assensus ego insuper ἔδος αἰπὺ λιπούσα in *emendatt.* p. 248 scripsi, quod probavit Spitzner. *observatt.* p. 279, recep. Lehrs.

107. ἀταλάφρονι A et vulgo, γρ. ἀπα

ἀταλάφρονι M, unde quod conjeci l. c. p. 248 sq. ἀπαλόχροϊ recipiendum duxi, quamquam dubitante Spitznero l. c. p. 280. Verum de

virginibus et adolescentibus non ἀταλάφρων dicitur, sed ἀταλός aut ἀταλά φρονέων, neque corporis comparationi convenit epitheton ab animo ductum, quod optime probat locus ab ipso Spitznero adductus, v, 222 sq. ἀνδρὶ δέμας εἰκνῖανέω —, Παναπάλω etc. — In πάντ' sub lit. a ras. in M.

108. ἄρ M, ἄρ A et vulgo; corr. Lehrs.

111. ἐνδοθι AM et vulgo praeter Lehrs., qui ἀγχόθι scripsit ex mea conj. *emendatt.* p. 249. Et idem jam quamquam inusitatum Quinto ἐγγύθι illaturus invenerat Pauw. Minerva enim Epeo in equo fabricando suum auxilium praesto fore promittit; neque de intrando equo sermo esse potest. Spitznerus vero *observatt.* p. 281 illud ἐνδοθι aut defendendum putat, ut mendacium utile ac tempestivum sive deae sive poetae condonemus, aut audacius etiam ἄφαρ ἐν φρεσὶ θεῖναι conjecit, se non assequi fassus, num quid commodi Minerva ἀγχόθι βᾶσα Epeo fabro tulerit. Verum non meminerat vir egregius hoc scribens, Deos jam sola propinquitate hominibus auxilium ferre, robur et strenuam sollertiam infundentes. Talia saepius in Quinto jam habuimus. Quare tenui meum, etiam ab Hermanno *rec. c.* p. 267 defensum.

112. εἰς ἔργον ὀτρύνουσα A, ἐς ἔργον ὀτρύνουσα M; „ἔργον ἐποτρύνουσα vel ἔσοτρ.“ RHOD. Prius recep. Tychs. Lehrs. Sed praefere-

καρχαλόων ἀνὰ θυμὸν ἀκηδέος ἔκθορον ὕπνου·
 ἔγνω δ' ἀθάνατον θεὸν ἄμβροτον· οὐδέ οἱ ἦτορ
 ἄλλο παρῆξ ὄρωμαινε, νόον δ' ἔχεν αἰὲν ἐπ' ἔργω
 θεσπεσίῳ· πινυτὴ δὲ περὶ φρένας ἦιε τέχνη.

115

Ἦὼς δ' ὀππόθ' ἴκανεν ἀπώσαμένη κνέφας ἠὺ
 εἰς ἔρεβος, χαροπὴ δὲ δι' ἠέρος ἦιεν αἴγλη,
 δὴ τότε θεῖον ὄνειρον ἐν Ἀργείοισιν Ἐπειός,
 ὡς ἴδεν, ὡς ἠκουσεν, ἐλδομένοισιν ἔειπεν·

120

οἱ δὲ οἱ εἰσαῖοντες ἀπειρέσιον κεχάροντο·
 καὶ τότ' ἄρ' Ἀτρεὸς νῆες ἐς ἄγκρα τηλεθάοντα
 Ἰδῆς ὑψικόμοιο θοοὺς προέηκαν ἰκέσθαι
 ἀνέρας· οἱ δ' ἐλάτησιν ἐπιβρίσαντες ἀν' ὕλην,
 τάμνον δένδρεα μακρὰ· περικτυπέοντο δὲ βῆῶσαι
 θεινομένων· δολιχαὶ δὲ κατ' οὔρεα μακρὰ κολῶναι
 δεύοντ' ἐκ ξυλόχοιο· νάπη δ' ἀνεφαίνετο πᾶσα
 θήρεσιν οὐκέτι τόσσον ἐπήρατος, ὡς τὸ πάροιθε·
 πρέμνα δ' ἀπαναίνοντο βίην ποθέοντ' ἀνέμοιο·

125

rendum erat, quod Pauw. conjicit
 ἔργον ἐς ὄτρ. Vid. I, 407. II, 362.
 VIII, 58. XIII, 37. XIV, 401 et de
 praepositionis anastrophe supra v. 13.
 — In θεῆς lit. η in corr., ut olim
 a scriptum videatur, in M.

113. ἐνὶ θυμῷ, sed in marg. ἀνὰ
 θυμὸν C2. — ἵππου A, ὕπνου
 MVNV123 E1 C1a; et ita em. Rhod.

114. In ἄμβροτον lit. β script. in
 corr., cum primum dedisset φ, in M.

115. νόων M. — ἔργω M.

116. θεσπεσίῳ M.

117. Ne quis εὐρύ vel αἰλύ con-
 jiciat, vid. ad II, 504. Hermann. ex
 Homero ἰρόν conjecit.

120. ἄκουσεν M.

122. νῆες ἄγκρα AC2, νῆες ἄγκρα
 ἐς

M, νῆες ἄγκρα E1, νῆες ἄγκρα C1;
 „νῆες ἐς ἄγκρα vel νῆε κατ' ἄγκρα;“
 RHOD. Prius recte rec. Tychs.
 Lehrs.

124. οἶδ' A, οἶ δ' M. — ἐς ὕλην
 A et vulgo praeter Lehrs., qui ἀν'
 ὕλην scripsit ex mea conj. *emendat.*
p. 249, quam probavit Spitzner.
observatt. p. 282. Jam Pauw.
 ἐν ὕλην conjecerat.

125. μάκρᾱ M.

126. θεινομένων M. — ἰκρία AM;
 „codices nihil opis praebent;“

TYCHS.; οὔρεα em. Rhod., quod
 recte recep. Tychs. Lehrs.

127. δεύοντο ξυλόχοιο Tychs. e
 sua conj.; praepositionem ei rei,
 qua quis privetur, adjectam in
emendat. p. 249 his locis firmavi:
 V, 495 sq., ubi vid. notam; X, 79 sq.
 XIII, 281 sq. ibid. 285. Similes lo-
 cos nuper ex Manethone notavi: vid.
 praefationem editionis meae. Cfr.
 Apoll. Laod. psalm. metaphr. IV,
 14 sq. ubi ἐπλησεν ter cum ἐκ con-
 structum est loco simplicis genitivi.
 Corollarii loco addo Pauwium *δο-*
λιχῶν δὲ κατ' ἰκρία μακρὰ κολῶ-
νῶν (sic!) σεύοντ' ἐκ ξ. inepte con-
 jecisse, et hoc verbum etiam Grü-
 benavio placuisse apud Spitznerum
praef. ad observatt. p. IX, ceteris,
 ut videtur, ad Rhodomanni normam
 constitutis.

128. Hunc versum solus M, ut
 videtur, servavit. Habet autem οὐκ
 ἔτι et τοπάροιθε, quorum prius ego
 mutavi, posterius Tychs.

129. „F. ad ἀνεφαίνετο referenda
 πρέμνα δ' ἀπαναίνοντα, βίην πο-
 θέοντ' ἀνέμοιο: patebant, in con-
 spectum veniebant (silva hic excisa)
 trunci aridi, desiderantes ventum:
 quippe privatae flatu et motu ventī
 arbores exarescunt.“ HEYN. Ad

καὶ τὰ μὲν ἄρ' ἀρ' πελέκεσσι διατιμήγοντες Ἀχαιοὶ 130
 ἐστυμένως φορέεσκον ἐπ' ἡόνας Ἑλλησπόντου
 ἐξ ὄρεος λασιόιο· μόγησε δὲ θυμὸς ἐπ' ἔργῳ
 αἰζηῶν τε καὶ ἡμιόνων· πονέοντο δὲ λαοὶ
 * ἄλλοθεν ἄλλος ὑποδρήσονται Ἐπειῶ·
 οἱ μὲν γὰρ τέμνεσκον ὑπ' ὀκρῖόνετι σιδήρῳ 135
 δούρατα καὶ σανίδας διεμέτρεον· οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ὄξους
 λείαινον πελέκεσιν ἔτ' ἀπρίστων ἀπὸ φιτρῶν·
 ἄλλος δ' ἄλλο τι ῥέξε πονεύμενος· αὐτὰρ Ἐπειὸς
 ἵππου δουρατέιο πόδας κάμεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 νηδυά, τῇ δ' ἐφύπερθε συνήρμοσε νῶτα καὶ ἰξὺν 140
 ἐξόπιθεν, δειρῆν δὲ πάρος, καθύπερθε δὲ χαιτήν
 ἀνχένος ὑψηλοῖο καθήρμοσεν, ὡς ἑτεὸν περ
 κινυμένην, λάσιον δὲ κάρη καὶ εὐτριχον οὐρήν,
 οὐατά τ' ὀφθαλμούς τε διειδέας ἄλλα τε πάντα,
 οἷς ἐπικίννται ἵππος· ἀέξετο δ' ἰερὸν ἔργον 145
 ὡς ἑτεὸν ζῶοντος, ἐπεὶ θεὸς ἀνέρι τέχνην
 δῶκ' ἐρατὴν· τετέλεστο δ' ἐνὶ τρισὶν ἡμασι πάντα

refutandam conjecturam nihil assero, nisi medium verbi *αὐαίνειν* necessarium fuisse: vid. I, 66. IV, 442. VII, 411. X, 278. XI, 148. XII, 516.

131. ἡόνας M.

132. ἑλασιόιο, sed a m. sec. ε lineam subducta notatum, M. — δὲ om. M. — ἔργῳ M.

134. Defectum — „ubique lacuna“ SCHOW. „Post ἄλλος in C1 spatium.“ TYCHS. — varii varie explent, nemo melius Rhodomanno, qui *μυρῖοι* initio addidit, receptum a Tychs. Lehrs. Ceteri suo more: Pauw. *θῖνα πάρος* ἄ. ἄ., Dausq. ἄ. ἄ. *ἐκοντὶ*, Brod. *πάντη* ἄ. ἄ., quod vel Hermanno placuit. Sed possunt *μυρῖοι* excogitari: quare *μυρῖοι* Rhodomanni expuli et asteriscum fixi.

135. ὑποκριθέντι AM; „ὑποκρινθέντι Rhod., quod vertit *ferro discreto*, i. e. serra, ὑπὸ χροῖόνετι Canter., ὑποκρῖσθέντι Pauw. vitiose, ἐπ' ὀκρῖόνετι scripsit Tychs. ex sua emendatione, perbene. — σιδήρῳ M.

136. δούρα τε A, δούρα τέ (ou in ras.) M; δούρατα καὶ recte Tychs. ex em. Pauw. — οἶδ' A, οἶδ' M. — ἄρ' M.

138. τὶ Tychs., errore. — ῥέξε vitium Basil., quod in Rhodomannianam transit.

139. καὶ τάχ' ἔπειτα conj. Pauw.

140. τ' ἡδ' A, τῇ δ' M, unde τῇ δ' recte scripsit Tychs. — In ἐφύπ. lit. φ dubie scriptum et ideo ab ead. m. suprascr. γρ. φ. — συνήρμοσεν M.

141. ἐξόπισθε M.

κα

142. θήρμοσεν (sed κα a m. sec.) M. — ἑτεὸνπερ A.

143. εὐτριχον A, εὐτριχον M, εὐτριχον E1; „εὐτριχον: vel legi non incommode potest εὐτροχον, rotundam seu teretem.“ RHOD. Pauw. *λάσιόν τε* conj., quod non probo, quia post illud ὡς ἑτεὸν περ κινυμένην novo quasi impetu cetera persequitur.

144. οὐατα δ' AM et vulgo; οὐατά τ' conj. Tychs., quod recepi.

145. ἐπιγίνεται conj. Pauw. inepte. Cfr. XIII, 245. — ἐπ. ἔργον C2, sed in marg. ἵππος.

147. δ' 'πὶ A, δ' ἐπὶ vulgo; δ' ἐνὶ scripsit ex em. Spitzneri *ob-servatt.* p. 282 sq. — ἐπὶ τελσιν V

Παλλάδος ἐννεσίησι· πολὺς δ' ἐπεγήθεε λαὸς
'Αργείων· θαύμαζε δ' ὅπως ἐπὶ δούρατι θυμὸς
καὶ τάχος ἐκπεπόνητο ποδῶν, χρεμέθοντί τ' ἐώκει. 150

καὶ τότε δῖος Ἐπειὸς ὑπὲρ μεγακίητος ἵππου
εὔχετ' ἐπ' ἀκαμάτῳ Τριτωνίδι χεῖρας ὀρέξας·
„κλυῖδι, θεὰ μεγάθυμε, σάου δ' ἐμὲ καὶ τεὸν ἵππον.“

ὡς φάτο· τοῦ δ' ἐσάκουσε θεὰ πολύμητις Ἀθήνη,
καὶ ῥά οἱ ἔργον ἔτευξεν ἐπιχθονίοισιν ἀγῆτον 155
πᾶσιν, ὅσοι μιν ἴδοντο καὶ οἱ μετόπισθε πύθοντο.

ἀλλ' ὅτε δὴ Δαναοὶ μὲν ἐγήθεον ἔργον Ἐπειοῦ
δερούμενοι, Τρῶες δὲ πεφυζότες ἔνδοδι πύργων
μῖνον ἀλευάμενοι θάνατον καὶ ἀνγλέα κῆρα, 160

δὴ τότε ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοᾶς καὶ Τηθύος ἄντρα
Ζηνὸς ὑπερθύμοιο θεῶν ἀπάτερθε μολόντος
ἔμπεσεν ἀθανάτοισιν ἔρις· δίχα δὲ σφισι θυμὸς 165

ἔπλετ' ὀρινομένων· ἀνέμων δ' ἐπιβάντες ἀέλλαις
οὐρανόθεν φορέοντο ποτὶ χθόνα· τοῖσι δ' ὕπ' αἰθῆρ
ἔβραχεν· οἱ δὲ μολόντες ἐπὶ Ξάνθοιο ῥέεθρα 165

ἀλλήλων ἴσταντο καταντίον, οἱ μὲν Ἀχαιῶν
οἱ δ' ἄρ' ὑπὲρ Τρῶων· πολέμου δ' ἔρος ἔμπεσε θυμῶ·
τοῖσι δ' ὁμῶς ἀγέροντο καὶ οἱ λάχον εὐρέα πόντον·

καὶ ῥ' οἱ μὲν δολόεντα κοτεσσάμενοι μενέαινον

148. ἐπεγήθησε A, ἐπεγήθεε ME1;
et ita corr. Rhod., ἐπιγήθεε V.

149. θαύμαζε' ὅπως M. — θυ-
μός in ἑνθυμός mutari volebat Dausq.,
vituperatus ob id a Pauwio.

150. ἐκπεπότηται AM, ἐκπεπότητο
C1 in ras.; „ἐκπεπόνητο. Ita enim
poeta, κατ' ἀναλογίαν formant.“
RHOD. Rec. Tychs. Lehrs. Miror,
Spitznerum l. c. p. 283 sq. ἐκπεπό-
τητο commendavisse, qua in re ne-
minem ei adstipulaturum confido.
Dausq. λάχος ἐκπεπόνητο conjecit.
— ἐώκει M.

151. μέγα κήτεος M.

152. εὔχεθ' ὕπ' AM; εὔχετ' ἐπ'
corr. Rhod., εὔχεθ' ἐπ' Tychs.
Lehrs. errore, quem notavit Spitz-
ner. observv. p. 284.

155. ῥά A. — ἔτευξε M.

156. οἱ M. — πίθοντο M.

158. πεφυζόντες vitium ed. Ba-
sil. — πύργου AM, πύργων C1; et
ita corr. Rhod.

160. δη M.

162. σφιν A, σφισι MVNV123a;
et ita corr. Rhod.

163. ἔπλετ' ὀρινοων V; „ὀρινο-
μένοις. ἐτέρωσις tamen casuum fu-
erit, si concinnitas non obstet.“
RHOD. Non obstat. — ἀέλλας A,
ἀέλλαις ME1; et ita Rhod. in ver-
sione.

164. φορέοντ' ἐπὶ A, φορέοντο
ἐπὶ VE1, φορέοντα ἐπὶ M; „φορέ-
οντο ἐπὶ vel ποτὶ;“ RHOD. Illud
rec. Tychs., hoc Lehrs., secutus
Spitzner. v. Gr. her. p. 155: cfr.
v. 199 ἐξεχέοντο ποτὶ χθόνα. —
ὕπ' A et vulgo; ὕπ' ego correxi.

167. οἰδ' A. — ἄρ AM et vul-
go; corr. Lehrs. — ὑπὲρ M. — ἔρος
AM, ἔρος Rhod. in textu. „Hunc
versum Eustath. ad Il. α, 469. p. 260.
l. 7. ed. Flor. (p. 136. ed. Rom.)
laudat πολέμου δ' ἔρον ἔμπεσε θυ-
μῶ Aeolicum esse ἔρον observans.
Libri tamen ἔρος servant.“ TYCHS.

168. οἱ M.

ἵππον ἀμαλδῦναι σὺν νήεσιν, οἱ δ' ἔρατεινήν	170
Ἴλιον· Αἶσα δ' ἔρυκε πολύτροπος, ἐς δὲ κυδοιμὸν	
τρέψε νόον μακάρεσβιν· Ἄρης δ' ἐξῆρχε μόθοιο,	
ἄλτο δ' Ἀθηναίης κατεναντίον· ὥς δὲ καὶ ἄλλοι	
σύμπεσον ἀλλήλοισι· περί σφισι δ' ἄμβροτα τεύχη	
χρῦσα κινυμένοισι μέγ' ἴαχεν· ἀμφὶ δὲ πόντος	175
εὐρύς ἐπεσμαράγησε· κελαινὴ δ' ἔτρεμε γαῖα	
ἀθανάτων ὑπὸ ποσσὶ· μακρὸν δ' ἅμα πάντες αὖσαν·	
σμερδαλέη δ' ἐνοπὴ μέχρῃς οὐρανὸν εὐρὴν ἴκανε,	
μέχρῃς ἐπ' Αἰδωνῆος ὑπερθύμοιο βέρεθρον·	
Τιτῆνες δ' ὑπένερχε μέγ' ἔτρεσαν· ἀμφὶ δὲ μακρῇ	180
Ἰδῆ ἐπέστνε πᾶσα καὶ ἠχῆεντα ῥέεθρα	
ἀενάων ποταμῶν, δολιχαὶ δ' ἅμα τοῖσι χαράδραι	
νῆες τ' Ἀργείων Πριάμοιό τε κύδιμον ἄστν·	
ἀλλ' οὐκ ἀνθρώποισι πέλεν δέος· οὐδ' ἐνόησαν	
αὐτῶν ἐννεσίγησι θεῶν ἔριν· οἱ δὲ κολῶνας	185
χερσὶν ἀπορρήξαντες ἀπ' οὔρεος Ἰδαίοιο	
βάλλον ἐπ' ἀλλήλους· αἱ δὲ ψαμάθοισιν ὁμοῖαι	
ῥεῖα διεσκίδναντο, θεῶν περὶ δ' ἄσχετα γυῖα	

170. ἀμαλδῦναι M. — οἱδ' A.

174. In σύμπεσον prima syllaba dubie script. et ideo ab ead. m. adscr. γρ. συμ. in M. — ἀλλήλοισιν sed ηι punctis suppositis deletum et ab ead. m. suprascript. οι in M.

176. ὑπεσμαράγησε AM et vulgo praeter Lehrs., qui recte ex em. Spitzneri mant. p. 203 ἐπεσμ. scripsit.

177. πάντ' A, παντες M; πάντες em. Rhod., quod rec. Tychs. Lehrs.

179. αἰδωνῆος M, Αἰδωνῆος E1; et ita ed. Tychs. Lehrs. e conj. Rhod. vid. ad III, 15. — βερέθρων AM et vulgo; βέρεθρον scripsi ex em. Spitzneri observ. p. 137. Praeterea Pauw. conj. μέχρῃς τ' Αἰδ.; sed eo minime opus.

180. ἐφύπερθε A, ἐφνπερθε M; recte offendit Pauw., sed male ἀπέτερθε suasit. Perbene Tychs. ὑπέπερθε e sua conj. edidit.

181. ἐπέστνε AM et vulgo; ἐπέστνε scripsi ex emend. Spitzneri observatt. p. 284. — πᾶσα (sic!) M.

182. ἀενάων M. — δολιχαὶ θ' conj. Struv. observatt. p. 22. Non accedo.

183. νῆες AM et vulgo.

184. οὐκ' M.

185. αὐτῶν in AC1 versui praecedenti adhaeret; „versum complevi retracto αὐτῶν ex fine prioris versus in pristinam stationem.“ RHOD. Suam sedem tenet in ME1.

186. „Pagina vacua in E1.“ TYCHS. — ὑπορρήξαντες M. — οὔθειος A, ουθειος M; οὔρεος Rhod. vertendo em. et Pauw. diserte, quod recipere voluit Tychs., recep. Lehrs.

187. In ἐπ' lit. ε script. in rasura. — αἰδὲ A, αἰ δὲ (sic!) M.

188. περὶ δ' A, περὶ δ' M; περὶ Tychs. ex corr. Pauwii, quam praeiverat Rhod. in versione. Sed hiatus jure infensus Herm. Orph. p. 747 ἀμφ' conj., quod recep. Lehrs. Verum hic quoque περὶ δ' ἄσχ. verum, verbum finitum autem eo pertinens lacuna haustum esse verisimillimum videatur, quae sine dubio post medium sequentem versum locum habet.

- δηγνύμεναι διὰ τυτθά * * *
 * * * Διὸς δ' ἐπὶ πείρασι γαίης
 οὐ λάθον ἤν νόημα· λιπὼν δ' ἄφαρ ὠκεινοῖο 190
 χεύματ' ἐς οὐρανὸν εὐρὺν ἀνήιε· τὸν δὲ φέρεσκον
 Εὐρος καὶ Βορέης, Ζέφυρος δ' ἐπὶ τοῖσι Νότος τε,
 τοὺς ὑπὸ θεσπέσιον ζυγὸν αἰόλος ἤγαγεν Ἴρις
 ἄρματος αἰὲν ἑόντος, ὃ οἱ κάμεν ἄμβροτος Αἰὼν
 χερσὶν ὑπ' ἀκαμάτησιν ἀτειρέος ἐξ ἀδάμαντος· 195
 ἵκετο δ' Οὐλύμπιοι ὄιον μέγα· σὺν δ' ἐτίναξεν
 ἤερα πᾶσαν ὑπερθε χολούμενος· ἄλλοθε δ' ἄλλαι
 βρονταὶ ὁμῶς στεροπῆσι μέγ' ἔκτυπον· ἐκ δὲ κεραυνοὶ
 ταρφέες ἐξεχέοντο ποτὶ χθόνα· καίετο δ' ἀήρ
 ἄσπετον· ἀθανάτοισι δ' ὑπὸ φρένας ἔμπεσε δεῖμα· 200
 πάντων δ' ἔτρεμε γυῖα καὶ ἀθανάτων περ ἑόντων·
 τῶν δὲ περιδδείασα κλυτὴ Θέμις εὖτε νόημα
 ἄλτο διὰ νεφέων· τάχα δὲ σφεας εἶσαφίκανεν·
 οἴη γὰρ στονόεντος ἀπόπροθι μίμνε μόθιο·
 τοῖον δ' ἔκφατο μῦθον ἐρυκανόωσα μάχεσθαι· 205
 „ἴσχεσθ' ἰωχυοῖο δυσηγέος· οὐ γὰρ ἔοικε
 Ζηνὸς χωομένοιο μινυθαδίων ἔνεκ' ἀνδρῶν
 μάρνασθ' αἰὲν ἑόντας, ἐπεὶ τάχα πάντες αἰῖστοι
 ἔσσεσθ'· ἧ γὰρ ὑπερθεν ἐφ' ὑμέας οὔρεα πάντα

189. ὀηγνύμενα AM; ὀηγνύμεναι λωμένος conj. Dausq., probat Pauw. em. Rhod. — διατυτθά M.

ω

190. λιπον (ω ab ead. m.) M.

192. Ζέφυρός τ' conj. Pauw. et

ο

Struv. l. c. p. 22. — νότι τε (ο suprascr. a sec. m.) M.

193. τοὺς δ' A et vulgo, τοὺς M, quod recepi. — „Comparanda cum hac Jovis Olympum repetentis descriptione Homericā Θ, 41 sq.; haec poetica est, nostra physica magis et allegorica. Mirum, quod Aevum curram fabricasse dicitur.“ TYCHS.

194. ἄρματος (sed prius τ ab ead. m. corr. in μ) M.

195. ἀκαμάτοισιν AM et vulgo; ἀκαμάτησιν scripsi ex em. Pauwii.

ο

196. οὐλύμπιο (sed ο suprascr. a sec. m.) M. — σὺν M.

197. ὑπερχολούμενος A, ὑπερθε χολούμενος MVE1; et ita em. Rhod.; ὑπερχολούμενος Brod., ὑπερ κερχο-

λωμένος conj. Dausq., probat Pauw. — ἄλλοτε A et vulgo; correxi.

198. ἐκτύπειον A, ἐκτυπον M; et ita corr. Rhod. — ἐν AM et vulgo praeter Lehrs., qui ἐκ scripsit, quod conj. jam Rhodom., repetiit Spitzner. mant. p. 205. observatt. p. 101.

200. ἄσπετος AM et vulgo; emendavi. — ἀθανάτησι AM; ἀθανάτοισι em. Rhod.

201. ἀθανάτωνπερ A.

δ σασα

202. περιδει (quae suprascr. sunt, a m. sec.) M, περιδείασα A; corr. Rhod.

203. διέκ νεφείων conj. Spitzn. observatt. p. 285. Non probō. — δὲ σφείας Tychs., errore.

204. μίμνε M.

205. ἔκφατε AM, ἔκφατο C1; et ita corr. Rhod.

206. ἴσχεθ' ἰωχυοῖο M. — δυσηγέος (sed v a m. sec. corr. in η) M. — ἔοικεν AM et vulgo; correxi.

207. χωομένοιο M.

209. ὑμέας A, quod restitui, ἡμέας

- εἰς ἔν ἀναρορήξας οὐθ' υἱῶν οὔτε θυγατρῶν 210
 φείσεται, ἀλλ' ἄρα πάντας ὁμῶς ἐφύπερθε καλύψει
 γαίη ἀπειρεσίη· οὐδ' ἔσβεται ὕμιν ἄλυσις
 ἐς φάος· ἀργαλέος δὲ περὶ ζόφος αἰὲν ἐρύξει.“
 ὡς φάτο· τοὶ δ' ἐπίθοντο Διὸς τρομέοντες ὁμοκλήν,
 ὑσμίνης δ' ἴσχοντο, χόλον δ' ἀπὸ νόσφι βάλλοντο 215
 ἀργαλέον, φιλότητα δ' ὁμήθεα ποιήσαντο·
 καὶ ὃ' οἱ μὲν νίσσοντο πρὸς οὐρανόν, οἱ δ' ἄλδς εἴσω,
 οἱ δ' ἀνὰ γαῖαν ἔμιμον· ἐϋπτολέμοισι δ' Ἀχαιοῖς
 υἱὸς Λαέρταο πύκα φρονέων φάτο μῦθον·
 „ὦ κλυτοὶ Ἀργείων σημάντορες ὀβριμόθυμοι, 220
 νῦν μοι ἐελδομένῳ τεκμήρατε, οἵτινές ἐστε
 ἐκπάρλως κρατεροὶ καὶ ἀμύμονες· ἧ γὰρ ἰκάνει
 ἔργον ἀναγκαίης· ἀλλὰ μνησώμεθ' Ἀργος,
 ἐς δ' ἵππον βαίνωμεν ἐϋξοον, ὄφρα κε τέκμωρ
 εὔρωμεν πολέμοιο δυσηχέος· ὡς γὰρ ἄμεινον 225
 ἔσβεται, ἦν κε δόλω καὶ μῆδεσιν ἀργαλέοισιν
 ἄστνυ μέγ' ἐκπέρσωμεν, οὗ εἵνεκα δεῦρο μολόντες

M, quod recep. Tychs. propter ἄμ-
 μιν v. 212. „Per communicationem
 loquitur Themis.“ TYCHS. Eam non
 ita loqui apparet ex antecedenti-
 bus et inprimis ex illo ἄστυ εἴ-
 σισθ'.

210. ἀναρορήξει' inepte conj. Dausq.

211. ἄμα conjeci in *emendatt.*
 p. 268, et consentit Spitzner. *ob-*
servatt. p. 305: cfr. ad II, 530.
 Sed h. l. cum ὁμῶς sequatur, re-
 tinui ἄρα. — ὑπερθε AM; ἐφύπερθε
 corr. Rhod.

212. γαίη ἀπειρεσίη AM et vulgo
 praeter Lehrs., qui γαίη ἀπειρεσίη
 scripsit ex mea emend. *emendatt.*
 p. 250, quam jam Rhod. indicave-
 rat vertendo: „sed simul omnes
 opprimet vasta telluris mole.“ —
 ἄμμιν AM et vulgo praeter Lehrs.,
 qui ὕμιν recep., quod conj. Rhod.,
 firmavi ego *emendatt.* p. 250.

214. τοὶ M. — δὲ πίθοντο A et
 vulgo, δ' ἐπίθοντο M, quod re-
 cepi. — ὁμοκλήν M.

215. ἴσχοντο AM et vulgo; ἴσχον-
 το conj. Pauw., quod jam Tychs.
 repositurus erat.

216. ὁμηθέαν A, ὁμήθεα M, quod
 recepi; ὁμηθεα Tychs. Lehrs.

217 et 218. οἶδ' A.

219. πνκνὰ A, πνκινὰ M (sed a
 m. sec. i linea transfixum) V, πύκα
 NV123C1; et ita corr. Rhod.

220. ὦ νῦν μοι A, ὦ νύ μοι M,
 ὦ μοι C1; ὦ φίλοι conj. Rhod.,
 ὦ νῦν ed. Tychs. ex sua conjectu-
 ra, quod potius νῦν μοι scribendum
 erat; ὦ κλυτοὶ, quod hic ut VIII,
 452 commendavi in *emendatt.* p. 250,
 scripsit Lehrs. — ἀκριμόθυμοι AM
 et vulgo, quod probe intellexit
 Tychs. in praef. p. CIII ineptum
 esse; ὀβριμόθυμοι, quod ego con-
 jeci l. c. p. 251, recep. Lehrs.

221. ἐελδομένῳ M. — τεκμήρατε
 Tychs. — οἵτινες AM. — ἐστέ M.

224. ὄφρα τι A et vulgo; ὄφρα
 τ (sed i suprascr. a m. sec.) M;
 unde ὄφρα κε scribendum esse
 pluribus demonstravi in *emendatt.*
 p. 251 sq. Etiam Apoll. Rhod. IV,
 1335 sq. aliam habet rationem. Re-
 cepit Lehrs.

225. πτολέμοιο M.

226. ἦν καὶ A, ἦν κε MVNV123C1
 (in ras.); et ita corr. Rhod. — κή-
 δεσιν AVNV123C1, μῆδεσιν M, et
 ita em. Rhod.; μῆχεσιν conj.
 Dausq. — ἀγχνλόεσσι conj. Pauw.

πάσχομεν ἄλγεα πολλὰ φίλης ἀπὸ τηλόθι γαίης.
 ἄλλ' ἄγε δὴ μένος ἦν καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θέντες

* * * * *

καὶ γὰρ τις κατὰ δῆρον ἀνηρῆ ὑπ' ἀνάγκη 230

θαρσῆσας ἀνὰ θυμὸν ἀμείνονα φῶτα κατέκτα
 χειρότερος γεραῶς· μάλα γὰρ μέγα θυμὸν ἀέξει
 θάρσος, ὕπερ τε μάλιστα πέλει * *

* * * πολὺν λῶιον ἀνθρώποισιν.

ἄλλ' ἄγ' ἀριστῆες μὲν ἐὺν λόχον ἐντύνεσθε·
 οἱ δ' ἄλλοι Τενέδοιο πρὸς ἱερόν ἄστνυ μολόντες 235

μιμνήμεν, εἰδόκεν ἄμμε ποτὶ πτόλιν εἰρύσσωσι
 δῆιοι ἐλπόμενοι Τριτωνίδι δῶρον ἄγεσθαι·
 αἰζηῶν δέ τις ἐσθλός, ὃν οὐ σάφα Τρωῆς Ἰβασί,
 μιμνέτω ἄγχ' ἵπποιο σιδήρεον ἐνθέμενος κῆρ·
 καὶ οἱ πάντα μέλοιτο μάλ' ἔμπεδον, ὅπποσ' ἔργωγε 240

229. ἦν M. — θέσθε A et vulgo sine lacuna, θέντες M, quo recepto lacunae signa ponenda esse fere hoc modo explendae:

ἵπποιο σπεύδωμεν ἐϋξόου
 ἔνδον ἰξέσθαι

demonstravi in *emendatt.* p. 285.

230. γὰρ M. — ἀνηρῆ ὑπ' ἀνάγκη M.

231. ἀμύμονα A, ἀμύνονα M; „quid si ἀμείνονα?“ RHOD. Rec. Tychs. Lehrs.

233. τε μάλιστα πολὺ AM; „silen, quod mireris, Codd. omnes, nisi quod C1 habet τι μάλιστα.“ TYCHS. „Triplex mihi jam versus emendatio succurrit. Primo enim pro πολὺ λῶιον πολὺλλιον (exoptatissimum) legi potest. Deinde, cui id minus probatur, substituat φέρει κλέος (gloriam affert). Tertio, cui retinendum videtur πολὺ λῶιον, loco μάλιστα ponat φόβον, cujus sensum in versione reddidi. Si cui vero nec tum satisfiat, de quarta et meliore circumspiciat: et cogitet nos solis hic conjecturis niti.“ RHOD. Alii alia conjecerunt: Dausq. τε πέλει vel τελέθει μάλα λῶιον vel τ' ἀλκῆς μάλα λ.; Pauw, τε μάλιστα δνήιον, Grübenav. apud Spitzner. *praef.* p. IX Rhodomannianum τε μάλιστα φέρει κλέος, Tychs., qui τε κλέος πολὺ conjecerat, tum Dausquejanum τ' ἀλκῆς sed relicto πο-

lū probavit et edidit, quod retinuit Lehrs., placuit etiam Hermannō. Patet, hic quoque duo hemistichia ob homoeoteleuton excidisse, quae probabiliter in *programm.* c. p. 30 ita videor mihi supplevisse:

θάρσος ὅπερ τε μάλισια πέλει
 [κράτιος ἀνθρώποισιν,
 εἰδεος ἦδ' ἀλκῆς] πολὺ λῶιον
 ἀνθρώποισιν.

234. εὐρὺν AM; ἐὺν em. Rhod. — ἐντύνεσθε M. Scal. conj. ἐνδύνεσθε, quod probavit Dorvill. *vann. crit.* p. 351, ut equus ipse, ut supra 28, infra 279, Δ, 277. Θ, 515, λόχος dicatur, potestque defendi collato II, 612 ἐσδύσομαι αἰνὰ βέεθρα, si quidem ἐσδύνεσθε scribatur. Verum vulgatam, quae significet *insidias comparare*, bonam esse loci a Spitznero *observ.* p. 126 allati abunde docent.

236. μίμνετε AM et vulgo praeter Lehrs., qui ex em. Hermanni *Orph.* p. 747 μίμνειν scripsit. Proposuerat Herm. etiam μίμνετον. Sed potius μιμνήμεν rescribendum esse monui in *rec. l.* p. 82. — εἰρύσουσι A, εἰρύσσουσι M; εἰρύσσωσι em. Tychs.

238. τὸν AM; ὃν corr. Rhod.

239. μιμνέτο M.

240. μέδοντα AM; μέλοιτο em. Rhod. Male Dausq. μεσέσθω proposuit. — ὅπποσ' M.

πρόσθ' ἐφάμην· καὶ μή τι περὶ φρεσὶν ἄλλο νοήσῃ,
ὄφρα μὴ ἀμφοδὰ Τρωσὶν Ἀχαιῶν ἔργα πέληται.“

ὥς φάτο· τὸν δὲ Σίνων ἀπαμείβετο κῦδιμος ἀνὴρ
ἄλλων δειδιότων· μάλα γὰρ μέγα ἔργον ἔμελλεν
ἐκτελέειν· τῷ καὶ μιν εὐφρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν 245
ἧῦς ἀγάσσατο λαός· ὃ δ' ἐν μέσσοισιν ἔειπεν·

„ὦ Ὀδυσσεῦ καὶ πάντες Ἀχαιῶν φέρτατοι νῆες,
ἔργον μὲν τόδ' ἔρωγε λιλαιομένοισι τελέσσω,
εἰ καὶ ἀεικίζωσι καὶ εἰ πρὸς μητιόωνται

βάλλειν ζωὸν ἔοντα· τὸ γὰρ νῦ μοι εὐάδε θυμῷ, 250
ἢ θανέειν δηίοισιν ὑπ' ἀνδράσιν, ἢ ὑπαλύξαι
Ἀργείοις μέγα κῦδος ἐλδομένοισι φέροντα.“

ὥς φάτο θαρσαλέως· μέγα δ' Ἀργεῖοι κεχάροντο·
καὶ τις ἔφη· „ὡς τῷδε θεὸς μέγα θάρσος ἔδωκε
σήμερον· οὐ γὰρ πρόσθεν ἔην θρασύς· ἀλλὰ ἔ δαίμων 255
ὄτρύνει πάντεσσι κακὸν Τρώεσσι γενέσθαι

ἢ νῶϊν· νῦν γὰρ που ὄτομαι ἐσσυμένως περ
ἀργαλέου πολέμοιο τέκμωρ ἀΐδηλον ἔσεσθαι.“

ὥς ἄρ' ἔφη κατὰ λαὸν ἀρηφίλων τις Ἀχαιῶν·

241. μήτι A. — νοήσῃ M.

240—42. „Versus otiosi, qui com-
modius abessent.“ TYCHS. Siccine?
— 242. ἔργα om. V.

243. τόνδε A. — Pro κῦδιμος
ἀνὴρ, quod Tychs. rec. ex MV, in
A legitur κῶνησέν τε.

245. τῷ M.

246. Pro ἧῦς haud scio an legen-
dum sit εἰρούς, ut I, 95, vel που-
λής, ut I, 336. III, 21. Illud proba-
vit Hermannus. — In M lit. σ
verbi λαός supra ras. script. — ὄδ^σ

A. — μέσοισιν (sed σ suprascr. a
m. sec.) M.

249. εἴτε μ' A, εἴτε μ' M, quod
corruptum esse recte sentiens Pauw.
male tamen conjicit εἴτε μ' ἀεικί-
ζωσ' εἴτ' ἐν π. vel pejus etiam
εἶεν· ἀεικίζωσι καὶ μ' ἐν π. (sic!)
Paullo melius Tychs., quem secutus
est Lehrs., εἴ κέ μ' scripsit, quam-
quam ne hoc quidem ferri potest.
Significaret enim: „si forte me male
tractent.“ Verum, ut saepe, jam
vidit Rhod. vertens: etiamsi. Hinc
εἴ καὶ et Spitzner. observv. p. 38
emendavit, et ego: vid. emendatt.
p. 166.

250. τὸ om. M, sed a m. sec.
suprascr.

253. κεχάροντο (sed lin. a m.
sec. supraducta) M.

254. κάριος AM et vulgo; θάρσος
ex mea emendatione scripsi.

257. γάρ AM, γάρ τοι E1 et ita
conj. Pauw., quod recep. Tychs.,
γάρ ῥα C1; γάρ οἱ conj. Hermann.
Orph. 808; γάρ που em. Rhod.,
quod recipiendum dixi emendatt.
p. 251, recepitque Lehrs. Cfr. II,
290. VIII, 127. XII, 449. XIV, 341.
Etiam τάχ' et καὶ conjeceram. —

ἐσσυμένως (sic!) M. — ἐσσυμένως-
περ A.

258. πολέμου AM et vulgo prae-
ter Lehrs., qui πολέμοιο scripsit ex
emend. Hermannii l. c. — εἰδηλον
AM et vulgo; ἀΐδηλον scripsi ex
mea conj. emendatt. p. 251 ex v. 438
πολέμοιο κακὸν τέλος. — Herman-
nus olim ιδέσθαι conj. Sed cfr.
supra v. 2 πολέμου δ' οὐ γίνεται
τέκμωρ.

259. ἄρ A et vulgo, ἄρ' M; et
corr. Lehrs.

- Νέστωρ δ' αὐθ' ἐτέρωθεν ἐποτρύνων μετέειπε· 260
 „νῦν χρεῖώ, φίλα τέκνα, βίης καὶ θάρσους ἐσθλοῦ·
 νῦν γὰρ τέρμα πόνοιο θεοὶ καὶ ἀμύμονα νίκην
 ἡμῖν ἐελδομένοισι φίλας ἐς χεῖρας ἄγουσιν·
 ἀλλ' ἄγε θαρσαλέως πολυχανδέος ἔνδοθεν ἵππου
 βαίνεται', ἐπεὶ μερόπεσσι κλέος μέγα θάρσος ὀπάξει· 265
 ὡς ὄφελον μέγα κάρτος ἐμοῖς ἔτι γούνασι κεῖτο,
 οἷον ὅτ' Αἴδουος υἱὸς ἔσω νεὸς ὠκυνπόροιο
 Ἀργῶης καλέεσκεν ἀριστέας, ὀππότε ἔργωγε
 πρῶτος ἀριστήων καταβήμεναι ὀρμαίνεσκον,
 εἰ μὴ ἄρ' ἀντίθεος Πελίδης ἀέκοντά μ' ἔρυνκε· 270
 νῦν δέ με γῆρας ἔπεισι πολύστονον· ἀλλ' ἄρα καὶ ὣς,
 ὡς νέος ἠβῶων, καταβήσομαι ἔνδοθεν ἵππου
 θαρσαλέως· θάρσος δὲ κλέος καὶ κῦδος ὀπάσσει.“
 ὡς φάμενον προσέειπε παῖς ξανθοῦ Ἀχιλλῆος·
 „ὦ Νέστορ, σὺ μὲν ἐσσι νόῳ προφερέστατος ἀνδρῶν 275
 πάντων· ἀλλὰ σε γῆρας ἀμείλιχον ἀμφιμέμαρπεν,
 οὐδέ τοι ἔμπεδός ἐστι βίη χατέοντι πόνοιο·
 τῷ σε χρῆ Τενέδοιο πρὸς ἧόνας ἀπονέεσθαι·
 ἐς δὲ λόχον νέοι ἄνδρες ἔθ' ὑσμίνης ἀκόρητοι

260. αὐ̄ A et vulgo, αὐθ' M; et ita ed. Lehrs. Cfr. ad I, 443. — μετέειπεν A et vulgo, μετέειπε M.

261. χρεῖω̄ M.

262. νίκην (ν a m. sec.) M.

263. ἡμῖν ἐλδ. A et vulgo; ἡμῖν ἐελδ. M, unde ἡμῖν ἐελδ. scripsi.

264. θαρσαλέος (ω a m. sec.) M.

265. μάλα conj. Pauw. — ὀπα-ζει M.

266. ἐπὶ AM et vulgo; ἐνὶ conj. Spitzner. *observ.* p. 40, et est sane illo usitatius. Vid. etiam Apoll. Rhod. III, 63 ὅσσαν ἐμοῖσιν ἐνὶ σθένος ἐπλετο γυίοις. Sed nunc praefero ἔτι: cfr. IV, 306 ὡς εἶθ' ἐν γυίοισιν ἐμοῖς ἔτι κάρτος ἔκειτο.

267. νεὸς M.

268. καλέεσκε (sed illa linea a m. sec.) M

270. ἀντίθεος (αν suprascr. a m. sec.) M.

271. ὡς M.

272. ἠβῶων A.

273. θάρσος δὲ θεὸς AM et vulgo;

κάρτος δὲ θεὸς conj. Pauw., quod adoptavi ipse *emendatt.* p. 245. Sed rectius Spitzner. *observatt.* p. 286 sq. θάρσος δὲ κλέος *emendavit*, quod nunc recepi. Improbabiliter Grünbenav. ap. Spitzner. *praef.* p. IX. θάρσος δὲ βίην proposuit.

275. Νέστωρ A et vulgo, Νέστορ M; et ita em. Spitzner. *observatt.* p. 120 et 287, ego *emendatt.* 252. — ἐπὶ νόῳ A, ἐσσινόῳ M; ἐσσι νόῳ em. Rhod., quod rec. Tychs. Lehrs.; ἐσσι νόον conj. Spitzner. *observatt.* p. 287, quo non opus. — προφερέστερος A et vulgo; προφρονέστερος M, quod dubitanter commendavi *l. c.*, recte rejecit Spitzner. *l. c.*; nunc vero προφερέστατος scripsi.

276. ἀμφιμέμαρπε (π suprascr. a pr. m.) M.

277. τις A et vulgo, τοι M, quod rec. Lehrs., firmat Spitzner. *observatt.* p. 287 sq. — ἔμπεδός A et vulgo; ἔμπεδός M et Tauchnit.

278. τῷ et ἧόνας M. — ἧόνας ἀπονέεσθαι male conj. Pauw.

- βησόμεθ', ὡς σὺ γεραῖε λιλαιομένοις ἐπιτέλλεις.“ 280
 ὡς φάτο· τοῦ δ' ἄγχιστα κίων Νηλῆϊος υἱὸς
 ἀμφοτέρως οἱ ἔκυσσε χεῖρας κεφαλὴν τ' ἐφύπερθεν,
 οὔνεχ' ὑπέσχετο πρῶτος ἐς εὐρέα δύμεναι ἵππου
 αὐτὸν δ' αὐτε κέλευε γεραῖτερον ἔκτοθι μίμνειν
 ἄλλοις σὺν Δαναοῖσιν· ἐέλδeto γὰρ πονέεσθαι· 285
 καὶ ῥά μιν ἰωχμοῖο λιλαιομένον προσέειπεν·
 „ἔσθι πατρὸς κείνοιο βίη καὶ εὐφροني μύθῳ
 ἀντιθέου Ἀχιλῆος· ἔολπα δὲ σῆσι χεῖρεςσιν
 Ἀργείους Πριάμοιο διαπραθέειν κλυτὸν ἄστυ·
 ὄψε δ' ἄρ' ἐκ καμάτοιο μέγα κλέος ἔσσεται ἡμῖν 290
 πολλὰ πονησαμένοισι κατὰ κλόνου ἄλγεα λυγρὰ·
 ἄλγεα μὲν παρὰ ποσσὶ θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν,
 ἔσθλα δὲ πολλὸν ἄπωθε· πόνου δ' ἐς μέσσον ἔλασσαν·
 τοῦνεκα ῥηιδίη μὲν ἐς ἀργαλέην κακότητα
 αἰζηοῖσι κέλευθος, ἀνηρηὶ δ' ἐπὶ κῦδος, 295
 μέσφ' ὅτε τις στονόεντα πόνου διὰ ποσσὶ περήσῃ.“
 ὡς φάτο· τὸν δ' Ἀχιλῆος ἀμείβετο κύδιμος υἱός·

281. τῶδ' A, τῶ δ' vulgo; cor-
 rexi. — νηλῆϊον V.

282. ἔκυσσε χεῖρας AM; ἐκυσσε χέ-
 ρας corr. Rhod., hoc tantum rec.

Tychs. Lehrs. — κεφαλῆ (ν supra-
 scr. a m. sec.) M.

283. οὔνεχ' M.

284. αὐτὸν, ὃν οὔτι AM, quod
 sensu carere jam Pauw. perspexit,
 qui, cum jam Rhodom. in versione
 („quem senior nequaquam foris
 manere jusserat“) γεραῖτερος legis-
 set, haud multo melius ad senten-
 tiam conjecit: αὐτὸς, ὃν οὔτι κέ-
 λευε γεραῖτερος ἔκτοθι βαίνειν. Sen-
 tentia quae esse debet bene vidit
 Tychs., qui αὐτὸς, μὲν δὲ z. ex
 sua conj. scripsit, quo melius etiam
 Lehrs. αὐτὸς, τὸν δὲ z. edidit.
 Spitznerus denique Tychseniano in-
 sistens observatt. p. 122 sq. αὐτὸν
 μὲν δὲ z. conjecit. Sed, si libro-
 rum scripturam premimus, vix aliud
 exsculpi poterit, quam αὐτὸς, ὃ δ'
 αὐτε z. aut αὐτὸν δ' αὐτε z., quod
 utrumque emendatt. p. 252 propo-
 sui. Ex quibus posterius recepi.
 Spitzner. cum observatt. p. 288
 Tychsenianum tenet, id librorum
 fide niti sumit. — ἔκτοθι M.

286. In λιλαιομένον syll. μενον
 dubie script. et propterea ab ead.
 m. suprascr. γρ. μ (i. e. μενον)
 in M.

287. βίη z. εὐφροني μύθῳ M.

290. ἄρ AM et vulgo; corr. Lehrs.
 — ὑμῖν vitium ed. Basil. et Rhodom.

291. πόλλ' ὑποτιησαμένοισι conj.
 Gruebenavius apud Spitzn. praef.
 p. X, soloec.

292. περὶ AMVNV123; παρὰ em.
 Rhod.

293. ἐσθλῶν πολλὸν C1. — δὲ
 om. A, add. M et e conj. Rhod.
 — ἄπωθε M. — δέ γε A et vulgo,
 δ' ἐς M, et firmavit Spitzner. ob-
 servatt. p. 40. — μέσον ἔλασαν M.

294. Hunc v. om. M.

295. ἐπι M.

296. μέσφ' ὅτε et in marg. ab
 ead. m. script. γρ. μεσσ' ὁ M. Unde
 aliquis conjicere possit:

μέσσον ὅτε στονόεντα πόνου διὰ
 ποσσὶ περῶσιν,

scil. αἰζηοί. Sed inferre nolui. —
 In πόνου alterum o incerte script.
 et ideo ab ead. m. suprascr. in M.
 — περήσει AM; περήσῃ corr. Rhod.
 Cfr. Apoll. Rhod. I, 440—442.

297. τόνοδ' A.

„ὦ γέρον, ὡς σὺ γ' ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ, τοῦτο πέλοιτο
 ἡμῖν εὐχομένοισιν, ἐπεὶ πολὺ λώιον οὕτως·
 εἰ δ' ἑτέρως ἐθέλουσι θεοί, καὶ τοῦτο τετύχθω· 300
 βουλοίμην γὰρ ὑπ' Ἄρει εὐκλειῶς ἀπολέσθαι,
 ἢ ἐφυγῶν Τροίηθεν ὄνειδεα πολλὰ φέρεσθαι.“

ὡς εἰπὼν ὥμοισι κατ' ἄμβροτα θήκατο τεύχη
 πατρὸς ἐοῦ· τοὶ δ' αἴψα καὶ αὐτοὶ θωρήχθησαν
 ἠρώων οἱ ἄριστοι, ὅσοις θρασὺς ἐπλετο θυμός· 305
 τοὺς μοι νῦν καθ' ἕκαστον ἀνειρομένῳ σάφα Μοῦσαι
 ἔσπεθ', ὅσοι κατέβησαν ἔσω πολυχανδέος ἵππου·

ὑμεῖς γὰρ πᾶσάν μοι ἐνὶ φρεσὶ θήκατ' αἰοδῆν,
 πρὶν μοι ἔτ' ἀμφὶ παρειὰ κατασκίδνασθαι ἴουλον,
 Σμύρνης ἐν δαπέδοισι περικλυτὰ μῆλα νέμοντι 310

τρὶς τόσον Ἐρμού ἄπωθεν, ὅσον βοόωντος ἀκούσαι,
 Ἀρτέμιδος περὶ νηὸν Ἐλευθερίῳ ἐνὶ κήπῳ,
 οὔρεϊ τ' οὔτε λίην χθαμαλῷ οὔθ' ὑψόθι πολλῷ.

πρῶτος μὲν κατέβαινε ἐς ἵππον κητώεντα

298. In γέρον lit. γ corr. ex σ in M. — σὺ γ' Tychs. Lehrs.

299. οὔτω M.

300. ἐτέρωσε θέλουσι M. Unde quis suspicetur ἐτέρωσ' ἐθέλουσι.

301. δ' ὑπ' Ἄρει A et vulgo praeter Lehrs., qui κεν ὑπ' Ἄρει scripsit ex emend. Hermanni *Orph.* p. 747; δ' ὑπ' Ἄρει M. Praetuli βουλοίμην γὰρ ὑπ' Ἄρει: cfr. IX, 283 τεθναίνην γὰρ μάλλον, ἢ ἀπτόλεμος καλεοίμην. Fuit cum conjicerem audacius β. δορὶ μάλλον εὐκλ. — εὐκλειῶς AM.

302. ἠέφυγῶν M.

304. τοῖδ' A. — ἐθωρήχθ. conj. Pauw.

306. τοὺς M. — ἀνειρομένῳ M. — Similes invocationes vid. B, 484—93. E, 508—510. II, 112sq. Apoll. Rhod. IV, 1 sq. 552—556. Sed aperte imitatus est Hesiod. Theog. 22 sq. In marg. C1 haec leguntur: „(ἢ ὅτι συμφορᾶτος ἐστὶν ὁ Κόιντος· ἐντευθεν γὰρ συνάγομεν τὴν πατριίδα αὐτοῦ.“

309. πρὶν μοι AM et vulgo; πρὶν γέ μοι conj. Hermannus, πρὶν μοι ἔτ' praetuli. — παρειᾶ A, παρειὰ ME1C1, quod firmavit Spitzner. *mant.* p. 260 sq. *observatt.* p. 288 sq., unde recepi. „παρειᾶ ἀνασκίδ. vel παρήϊα κατὰ συνίζησιν: cujus tamen

Atticum παρειᾶ esse potest. Sed ego contentus sum castigatione prima.“ RHOD. Dausq. παρειᾶδ' ἀνασκίδν. conj., Tychs. Lehrs. παρήϊα receperunt.

310. In νέμοντι lit. ι corr. ex ο. — „Eximiae indolis esse oves smyrnaeas testatur Wheler.“ TYCHS. „Rhodom. per μῆλα hic discipulos intelligit et auditorio praefuisse existimat Quintum. An vere, dubito, quia de ea aetate loquitur auctor, quae docendo nondum apta esse solet. Ego proprie verba accipere malo, et per oves inclytas intelligo eas, quae ad templum Dianae pertinebant jure proprio. Scis animalia sacra et in usus sacros fuisse intra templorum septa. Hisce praefuit Quintus eaque pascens didicit artem Poeticam ejusque prima posuit tirocinia. Sic singula pulcre sibi constant.“ PAUW.

312. ἔλευθερίῳ et κήπῳ M. — „Nomen loci esse videtur prope Smyrnam.“ TYCHS. Hinc litera majuscula scripsi.

313. οὔρεϊ AM et vulgo praete. Lehrs., qui τ' add. ex em. Hermanni *Orph.* 747. — χθαμαλῷ M. — ὑψεῖ πολλῷ conj. Pauw., male.

314. εἰς M.

υἱὸς Ἀχιλλῆος, σὺν δὲ κρατερὸς Μενέλαος 315
 ἦδ' Ὀδυσσεὺς Σθένελός τε καὶ ἀντίθεος Διομήδης·
 βῆ δὲ Φιλοκτήτης τε καὶ Ἄντικλος ἠδὲ Μενεσθεύς,
 σὺν δὲ Θόας ἐρίθυμος ἰδὲ ξανθὸς Πολυποίτης,
 Αἴας τ' Εὐρύπυλός τε καὶ ἰσόθεος Θρασύμηδης,
 Μηριόνης τε καὶ Ἴδομενεὺς ἀριδικέτω ἄμφω, 320
 σὺν δ' ἄρ' εὐμελῆς Ποδαλείριος Εὐρύμαχός τε
 Τεῦκρός τ' ἀντίθεος καὶ Ἰαλμενὸς ὀβριμόθυμος,
 Θάλπιος Ἀντίμαχός τε μενεπτόλεμός τε Λεοντεύς·
 σὺν δ' Εὐμηλος ἔβη θεοείκελος Εὐρύαλός τε
 Δημοφῶν τε καὶ Ἀμφίμαχος κρατερὸς τ' Ἀγαπήνωρ, 325
 σὺν δ' Ἀκάμας τε Μέγης τε κραταιοῦ Φυλῆος υἱός·
 ἄλλοι δ' αὖ κατέβαινον, ὅσοι ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι,
 ὄσσοις χάνθανεν ἵππος ἐϋξοος ἐντὸς ἔεργειν·
 ἐν δὲ σφιν πύματος κατεβήσατο δῖος Ἐπειός,
 ὅς ῥα καὶ ἵππον ἔτευξεν· ἐπίστατο δ' ᾧ ἐνὶ θυμῷ 330
 ἦμὲν ἀναπτύξαι κείνου πύχας ἠδ' ἐπερεῖσαι·

315. Ἀχιλλῆος M. — δ' ὁ AM et vulgo, δὲ Lehrs. ex em. Bonitii

l. c. p. 1239. — μενέλαος (sic!) M.

316. ἦδ' Ὀδυσσεὺς M.

317. ἀντικλος ἦδε M.

318. περὶ θυμὸς M.

319. ἰσόθεος (sed lin. a sec. m. ductae) M.

321. ἄρ AM et vulgo; corr. Lehrs. — εὐμελῆς A, εὐμελείης M, εὐμελῆς C12; et ita corr. Pauw.

323. Ἀντίλοχος A, Ἀντίμαχός MVE1, quod rec. Tychs.

324. εὐμηλῆς M.

325. Ἀγαπήνωρ M.

326. κραταιοῦ A, κραταιοῦ MV12 L12C12; et ita corr. Rhod. — Φυλῆος A et vulgo; Φυλῆος em. Rhod.

327. κατέβενον (ai suprascr. a m. pr.) M. — Post hunc versum, quoniam viginti novem enumeratis heroibus nulla causa fuerit, ob quam tam operose Musas invocaverit, plura intercedisse putat Pauw.

328—330. Pro his in AC2 tantum legitur:

ὄσσοις χάνθανεν ἵππος. *

* ἵππον ἔτευξεν· ἐπίστατο δ' ᾧ ἐνὶ θυμῷ.

Consentit C2, nisi quod semel tantum ἵππον habet. Lacunam explent

MVNV3E1C, in quibus haec sunt notanda: 328. In ὄσσοις diphthong. on script. in corr. in M. — 329. σφι VE1C. — πύματος M. — κατεβήσειτο, sed alterum ε corr. ex α, M. — 330. ῥά M. — ἔταξεν C. — ᾧ et θυμῷ M. — Suo more explet C1:

ὄσσοις χάνθανεν ἵππος, ὃν ἕδρος τεύξαι Ἐπειός

Παλλάδος ἐννεσίησιν, ἐπίστατο etc. „Reliqui codd. Matri. 12 C2E2 ἵππος aut ἵππον omittunt contractis duobus versibus.“ TYCHS. Hic quoque homoeoteleuton cladis causam fuisse quivis videt. „Luxata hic sunt exemplaria. Tale autem quid ad sensum absolvendum deesse arbitror: ὄσσοις χάνθανεν ἵππος· ἔβη δ' ἐπὶ τοῖσιν Ἐπειός, ὃς μέγαν ἵππον etc.“ RHOD. Vides, lacunae et argumentum et causam feliciter detectam esse a viro sagacissimo. Etiam hoc loco spero nostros similes conatus adjutum iri. — Epei hic mentionem factam esse confirmatur e Tryphiod. 182 sq. Claudendi equi officium Ulyssi tribuit Tryphiod. 200 sqq. Cfr. λ, 525. In nominibus heroum quibusdam differunt Tryph. 142 sqq. Tzetz., qui 23 recenset, Posthomer. 640 sqq.

331. ἦ μὲν Tychs.; alterum, quod

τοῦνεκα δὴ πάντων βῆ δεύτατος· εἶρσε δ' εἶσω
κλίμακας, ἧς ἀνέβησαν· ὃ δ' αὖ μάλα πάντ' ἐπερείσας
αὐτοῦ παρ κληῖδι καθέζετο· τοὶ δὲ σιωπῇ
πάντες ἔσαν μεσσηγῦς ὁμῶς νίκης καὶ ὀλέθρου. 335

οἱ δ' ἄλλοι νήεσσιν ἐπέπλεον εὐρέα πόντον
ἄς κλισίας πρόσαντες, ὅπη πάρος αὐτοὶ ἴανον·
τοῖσι δὲ κοιρανέοντε δύω κρατερόφρονε φῶτε
σήμενον, Νέστωρ τε καὶ αἰχμητῆς Ἀγαμέμνων·
τοὺς δὲ καὶ ἔλδομένους καταβήμεναι ἔνδοθεν ἵππου 340

Ἀργεῖοι κατέρουξαν, ἴν' ἐν νήεσσι μένοντες
λαοῖς σημαίνωσιν, ἐπεὶ πολὺ λώιον ἄνδρες
ἔργον ἐποίχονται, ὅπότ' εἰσορόωσιν ἄνακτες·
τοῦνεκ' ἄρ' ἔκτοθι μίμνον ἀριστῆές περ ἔοντες·
οἱ δὲ θοῶς ἀφίκοντο πρὸς ἠΐονας Τενέδοιο· 345

εὐνάς δ' ἐνθ' ἔβαλον κατὰ βένθεος· ἐκ δ' ἔβαν αὐτοὶ
νηῶν ἐσδυμένως· ἀπὸ δ' ἔκτοθι πείσματ' ἔδησαν
ἠΐονων· αὐτοὶ δὲ παραντόθι μίμνον ἔκηλοι

revocat Spitzner. *observ.* p. 96, AM Lehrs. — ἀνωῖξαι AM et vulgo; forma monstrosa, quam vel Dausq. et Pauw. expulsuri erant scribendo ille ἀνωῖξαι ἐκείνοιο, hic ἀνωῖξαι κείνοιο. ἀναπτύξαι jam dudum emendavi in iis, quae olim de Tryphiodoro scripsi p. 351, afferens ad probandam sequentis πτόχας repetitionem ad Nonn. X, 271. XXX, 116. XXXIII, 38. XXXVII, 106. XLI, 102. XLV, 89. Nunc addo ibid. VIII, 286. XVI, 133. XVIII, 125. — κείνοιο A, κείνου MC1; et ita em. Rhod. — ἦδ' M.

332. ἔρσε A, εἶρσε ME1; et ita corr. Rhod.

κατέ
333. ἀνέβησαν C1. — ὃδ' αὖ A, ὃ δ' αὖ M; ὃ δ' εὖ conj. Rhod.; non probō: antequam ingrediebantur heroes, Epeus latera equi aperuerat, quae nunc *rursum* claudit. — ἐπερείσας AM; ἐπερείσας conj. Rhod., rec. Tychs.; ἐπέριξας Pauw.

334. περὶ A (et in fine *) M; παρ em. Rhod. — κληῖδι M.

σ
335. μεσσηγῦς (σ suprascr. a m. sec.) M. — νίκης om. A; „ubique lacuna.“ SCHOW. sed add. M; ζωῆς C1; βιότιον melius supplebat Rhod.

337. ἔς AM; ἄς em. Rhod. — ὅπη M Tychs. Lehrs. — Erat cum αὐτόθ' tentarem, non recte. Manet sua vis pronomini: suum quisque tentorium incendebant.

338. κοιρανέοντες AM, κοιρανέοντε eraso s C1; et ita corr. Rhod. — δύο M.

340. ἵππους, sed a m. sec. s linea transfixum, M.

341. In ἐν lit. ε script. in corr. in M.

342. ἄλλοις AM et vulgo; λαοῖς emendavi in *emendd.* p. 252.

343. ἔργω A et vulgo, ἔργω M. — ἄνακτας AM et vulgo; ἔργον et ἄνακτες, quod em. Spitzner. *mant.* 245. *observatt.* p. 197 sq., recep. Lehrs.

344. τοῦνεκ' M. — ἄρ AM et vulgo; corr. Lehrs. — ἀριστῆες A Tychs., ἀριστῆές M Lehrs.

345. οἰδὲ A. — πρὸς ἠΐονας A, πρὸς ἠΐονας (ἠ a m. sec.) M; πρὸς ἠΐονας C1; et ita corr. Rhod. — In Τενέδοιο post ι litura unius literae in M.

346. βένθος A, βένθεος M; et ita em. Rhod.

348. ἠΐονων M. — παρ' αὐτόθι AM et vulgo; correxi.

δέγμενοι, ὁππότε πυρσὸς ἐελδομένοισι φανείη.

οἱ δ' ἄρ' ἐν ἵππῳ ἔσαν δηίων σχεδόν, ἄλλοτε μὲν που 350
φθείσθαι οἰόμενοι, ὅτε δ' ἱερὸν ἄστν δαΐξει·
καὶ τὰ μὲν ἐλπομένοισιν ἐπήλυθεν ἠοιγένεια.

Τρωῆς δ' εἰδενόησαν ἐπ' ἠόσιον Ἑλλησπόντου
καπνὸν ἔτ' ἀΐσσοντα δι' ἠέρος· οὐδ' ἄρα νῆας
δέρκονθ', αἶ σφιν ἔνεικαν ἀφ' Ἑλλάδος αἰνὸν ὄλεθρον· 355

γηθόσιννοι δ' ἄρα πάντες ἐπέδραμον αἰγιαλοῖσι
τεύχε' ἐφεσδάμενοι· ἔτι γὰρ δέος ἄμφορε θυμὸν·
ἵππου δ' εἰδενόησαν ἐϋξοον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῶ
θάμβεον ἔσταότες· μάλα γὰρ μέγα ἔργον ἐτύχθη·
ἀγχόθι δ' αὖτε Σίνωνα δυσάμορον εἰδενόησαν· 360

καὶ μιν ἀνειρόμενοι Δαναῶν ὑπερ ἄλλοθεν ἄλλος
μέσσον ἐκυκλώσαντο περισταδόν· ἀμφὶ δὲ μύθοις
μειλιχίοις εἴροντο πάρος· μετέπειτα δ' ὁμοκλῆ
σμερδαλέη· καὶ πολλὰ δολόφρονα φῶτα δαΐζον
πολλὸν ἐπὶ χρόνον αἰέν· ὃ δ' ἔμπεδον ἦντε πέτρον 365

μίμνεν ἀτειρέα γυῖ' ἐπιειμένος· ὅψε δ' ἄρ' αὐτοῦ
οὐαθ' ὁμῶς καὶ θῖνας ἀπὸ μελέων ἐτάμοντο
πάμπαν ἀεικίζοντες, ὅπως νημερτέα εἶπη,
ὄππη ἔβαν Δαναοὶ σὺν νήεσιν, ἣ τί καὶ ἵππος
ἐνδον ἐρητύεσκεν· ὃ δ' ἐνθήμενος φρεσὶ κάρτος 370
λώβης οὐκ ἀλέγιζεν ἀεικέος, ἀλλ' ἐνὶ θυμῶ
ἔτλη καὶ πληγῆσι καὶ ἐν πυρὶ τειρόμενός περ

350. οἱδ' A. — ἄρ AM et vulgo; correxit Lehrs.

353. ἐπὶ ἠόσιον M.

354. ἐπαΐσσοντα conj. Rhod., quod recte rejecerunt Dausq. Pauw. Cum noctu castra arsisent, adhuc die orto fumus per caelum ferebatur. Cfr. XIV, 394 αἰθομένην ἔτι πάγχυ.

355. δέρκονθ' AM et vulgo; cor-
rexī. — Ἑλλάδα (ος a m. sec.) M.
ἀμφ' ἔλ. a manu superiore V.

356. αἰγιαλοῖσιν M.

357. τεύχη AM et vulgo; correxī.

358. ἄρ AM et vulgo; corr. Lehrs.

359. ἔσταότες M.

362. ἐκυκλώσαντο (ὦ ab ead. m.) M.

364. σμερδαλέη M.

365. οἱδ' A. — ἦντε M.

366. ἄρ M.

367. ἐκάμοντο V.

368. εἶπη M.

369. ὄππως βάν A, ὄππη ἔβαν MVE1, quod rec. Tychs. Lehrs. — ἦδὲ καὶ A, ἦὲ καὶ ME1; „ἦ τί καὶ vel εἶ τι καὶ;“ RHOD. quorum prius rec. Tychs. Lehrs., recte. Pauw. ἦδὲ τί conj.

370. οἱδ' A.

371 — 373. om. A et, ut videtur, ceteri codd., iterum propter homoeoteleuton κάρτος 370 et 373, add. M, in quo haec duo sunt: 371. ἀε-
κέης, quod corr. Tychs. — 372. ἐπὶ
πληγ. conj. Spitzner. observatt.
p. 289, sine causa: variavit ora-
tionem, ut Gregor. Nazianz. I.

ἀργαλέως· Ἥρη γὰρ ἐνέπνευσε μέγα κάρτος·
τοῖα δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δολοφρονέων ἀγόρευεν·

„Ἀργεῖοι μὲν νηυσὶν ὑπὲρ πόντιο φέβονται
μακροῦ ἀκηδήσαντες ἐπὶ πτολέμῳ καὶ ἀνίῃ· 375

Κάλχαντος δ' ἰότητι δαΐφρονι Τριτογενεῖῃ
ἵππον ἔτεκτῆναντο, θεῆς χόλον ὄφρ' ἀλέωνται
πάγχυ κοτεσσαμένης Τρώων ὑπερ· ἀμφὶ δὲ νόστου
ἐννεσίης Ὀδυσῆος ἐμοὶ μενέαινον ὄλεθρον, 380

ὄφρα με δηώσωσι δυσηχέος ἄγχι θαλάσσης
δαίμοσιν εἰναλίοις· ἐμὲ δ' οὐ λάθον, ἀλλ' ἀλεγεινὰς
σπονδάς τ' οὐλοχύτας τε μάλ' ἐσσυμένως ὑπαλύξας
ἀθανάτων βουλήσι παραὶ ποσὶ κάππεσον ἵππου·
οἱ δὲ καὶ οὐκ ἐθέλοντες ἀναγκαίῃ με λίποντο 385
ἄζόμενοι μεγάλοιο Διὸς κρατερόφρονα κούρην.“

ὣς φάτο κερδοσύνησι καὶ οὐ κάμεν ἄλγεσι θυμόν·
ἀνδρὸς γὰρ κρατεροῖο κακὴν ὑποτλήναι ἀνάγκην·
τῷ δ' οἱ μὲν πεπίθοντο κατὰ στρατόν, οἱ δ' ἄρ' ἔφαντο 390

ἔμμεναι ἠπεροπῆα πολύτροπον, οἷς ἄρα βουλή
ἦνδανε Λαοκόωντος· ὃ γὰρ πεπνυμένα βάζων
φῆ δόλον ἔμμεναι αἰνὸν ὑπ' ἐννεσίησιν Ἀχαιῶν,
πάντας δ' ὀτρύνεσκε θεῶς ἐμπρησέμεν ἵππον,
ἵππον δουράτεον καὶ γνώμεναι εἴ τι κεκεύθει.

20 sq. — 373. ἐνέπνευσε, quod ego correxi.

374. ἄρ AM et vulgo; corr. Lehrs.— μεσσοῖσι M.

376. πτολέμῳ M. — καὶ om. A, add. M; „μακροῦ ἀκηδ. ἐπὶ πτολέμοιο ἀνίῃ. Brodaeus inter πτολέμῳ et ἀνίῃ καὶ interponit.“ RHOD.— ἀνίῃ M.

377. Τριτογενεῖῃ M.

378. ἵππων A, ἵππον M; et ita corr. Rhod.

379. κοτεσσαμένης M.

380. ἐννεσίῃ A et vulgo, ἐννεσίῃ M; ἐννεσίης scripsit Lehrs. ex em. Spitzneri mant. p. 253. — Ὀδυσσῆος M.

381. ὄφρα M. — δηώσωσι M.

382. δαίμοσιν M.

385. οἰδὲ M. — ἀναγκαίῃ μ' ἐλίποντο M.

386. Διὸς μεγάλου A, μεγάλοιο Διὸς MVNV123; et ita em. Rhod., Διὸς μεγάλοιο E1CC12; Ζηνὸς μεγάλου conj. Pauw., contra Quinti

consuetudinem, qua ille, ubi tam facile poterat, caesuram trochaicam praetulit.

389. τῶν AM et vulgo, τῷ C1; τῷ δ' scripsi ex optima Pauwii emendatione, quam mirum est tam diu neglectam esse. — οἰδ' A. — ἄρ M.

390. ὑπεροπῆα A, ἠπεροπῆα M; et ita Rhod. in textu.

392. φῆ M. — ἐννεσίησιν M.

393. In ὀτρύνεσκε lit. σ dubie script. et ideo ab ead. m. suprascr. γρ. σ in M. — ἐμπρηῆσαι μὲν AM, ἐμπρηῆσαι C1; ἐμπρησέμεν em. Rhod.

394. δουράτεον (v suprascr. a m. sec.) M. — γνώμεναι AM et vulgo; „forte γνώμεναι,“ RHOD. id probavit Spitzner. mant. p. 261, observ. p. 83, rec. Lehrs. — κέκευθε AM, κεκεύθει Tychs. Lehrs., errore, ut videtur. Sed subest verum: Quintus enim κεκεύθει scripserat.

καὶ νῦ κέ οἱ πεπίθοντο καὶ ἐξήλυσαν ὄλεθρον, 395
 εἰ μὴ Τριτογένεια κοτεσσαμένη περὶ θυμῷ
 αὐτῷ καὶ Τρώεσσι καὶ ἄστει γαῖαν ἔνεοθεν
 θεσπεσίην ἐλέλιξεν ὑπαὶ ποσὶ Λαοκόωντος·
 τῷ δ' ἄφαρ ἔμπεσε δεῖμα· τρόμος δ' ἀμφέκλασε γυῖα
 ἀνδρὸς ὑπερθύμοιο· μέλαινα δέ οἱ περὶ κρατὶ 400
 νύξ ἐχύθη· στυγερὸν δὲ κατὰ βλεφάρων πέσεν ἄλλος,
 σὺν δ' ἔχεεν λασίησιν ὑπ' ὄφρυσιν ὄμματα φωτός·
 γλῆναι δ' ἀργαλέησι πεπαρμέναι ἀμφ' ὀδύνησι
 ῥιζόθεν ἐκλονέοντο· περιστροφῶντο δ' ὀπωπαὶ
 τειρόμεναι ὑπένεοθεν· ἄχος δ' ἀλεγρινὸν ἴκανε 405
 ἄχρι καὶ ἐς μῆνιγγας ἰδ' ἐγκεφάλιοι θεμέθλα·
 τοῦ δ' ὅτε μὲν φαίνοντο μειγμένοι αἵματι πολλῷ
 ὀφθαλμοί, ὅτε δ' αὐτε δυσαλθέα γλαυκιόωντες·
 πολλὰκι δ' ἔρρεον οἶον ὅτε στυφελῆς ἀπὸ πέτρης
 εἴβεται ἐξ ὀρέων νιφετῷ πεπαλαγμένον ὕδωρ· 410
 μαινομένῳ δ' ἤικτο, καὶ ἔδρακε διπλόα πάντα
 αἰνὰ μάλα στενάχων· καὶ ἔτι Τρώεσσι κέλευεν,
 οὐδ' ἀλέγιζε μόγοιο· φάος δέ οἱ ἐσθλὸν ἄμερσε
 δῖα θεή· λευκαὶ δ' ἄρ' ὑπὸ βλέφαρ' ἔσταν ὀπωπαὶ

395. *κέν* Tychs. Lehrs., quod scilicet ille scripserat „ad fulciendum versum.“

396. In *θυμῷ* lit. *θ* corr. ex *π* in M.

399. *τῷ* M.

401. *ἐξέχυθη* AM, *ἐχύθη* VNV3 C1 (hic quidem eraso *ξξ*); et ita corr. Rhod. in versione (nox *circumsusa* est), Pauw., Sylburg.

402. *ἔχει* M. — *λασίσιον* A, *λασίησιν* M. — In *ὄφρυσιν* sub lit. *ν* est ras. in M.

406. *μῆνιγγας* A, *μῆνγγας* (i a m. sec.) M, *μῆνιγγας* V; et ita corr. Rhod. — *ἠδ' ἐγκεφάλιοι* M.

409. *ἀπὸ στ. ὅτε* AM et vulgo; *ὅτε στ. ἀπὸ em.* Gerhard. *lectt. Ap.* 213 probante Spitznero *observall.* p. 290.

410. *εἴβειν* AM et vulgo praeter Lehrs., qui recte *εἴβεται* scripsit ex em. Spitzneri *observall.* p. 290. *λείβειν* V. — *πεπαλαγμένων* A, *πεπαλαγμένον* M; et ita Rhod. in textu. Pauw. conj. *τεταραγμένον* „argutias captans. Contaminatur turbidaque

fit aqua solutis nivibus permixta. Comparantur oculi Laocoontis, humore et tabe seu sanguine manantes, cum aqua a montibus fluente, quae nivibus solutis mixta, turbida facta est. Cfr. X, 418 sqq.“ TYCHS.

411. *μαινομένῳ* M.

413. Post *ἀλέγιζε* litura literae *ζ* in M.

414. *λευκαὶ δὲ ὑπὸ βλέφαρ' ἦσαν* A, *δ' ὑπόβλας φάρ' ἔσταν* M, *ἔσταν* V; *λευκαὶ δὲ ὑπὸ βλέφαρ' ἔσταν* Tychs., *γλανκαὶ δ' ἄρ' ὑπὸ βλ. ἔστ.* Lehrs. ex em. Hermannii *Orph.* p. 747; *γλανκαὶ* vero jam Rhodom. invenerat. „Perperam, non perspecta morbi natura, quam (caecitatem per gradus nascentem) poeta vere et perite descripsit. Scilicet oculi humore suffuso aut alia de causa morborum primo inflammantur, quae *ophthalmia* est medicis, cum dolore acutissimo saepe conjuncta. Vid. 402 — 407. Porro aut cornea morbosa fit, quod *glaucoma* appellant, aut lente crystallina obscurata *cataracta* oritur. Utraque medicinam admittit. Glau-

αἵματος ἐξ ὀλοοῖο· περιστενάχιζε δὲ λαὸς
οἰκτεῖρων φίλον ἄνδρα, καὶ ἀθανάτην Ἀγελείην
ἔρριγῶς, μὴ δὴ τι παρήλιτεν ἀφραδίησιν.
καὶ σφιν ἐς αἰνὸν ὄλεθρον ἀνεγνάμφθη νόος ἔνδον,
* * * * *

415

οὔνεκα λωβήσαντο δέμας μογεροῖο Σίνωνος
ἐλπόμενοι κατὰ θυμὸν ἐτήτυμα πάντ' ἀγορεύειν·
τοὔνεκα προφρονέως μιν ἄγον ποτὶ Τρώιον ἄστν

420

coma noster describit v. 408 sqq. Denique plena caecitas sequitur, *staphylomate* enato, quo oculus vere *albus* fit adspectu et rigidus. Hoc est, quod v. 413 sq. describit poeta: φάος δ' εἰ οἱ ἐσθλὸν ἄμερσε δια θεῆ, λευκαὶ δὲ ὑπὸ βλέφαρ' ἔσταν ὀπωπαί. Quibus ἐξ αἵματος addit, quoniam e sanguine suffuso, inflammatione, ortum fuisse malum supra dixerat." TYCHS. Hujus in auctoritate acquiescere cogor, quoniam haec scribo peregrina in urbe profugum proscriptusque et ab amicorum artis medicae peritorum consilio derelictus. Nam si haec Dresdae scriberem florentibus nostris rebus, consulere mihi liceret virum dilectissimum, quocum ego per tot annos multifariorum certaminum labores et victorias partitus sum, *Hermannum Eberardum Richterum*, quem nunc cum tot aliis viris candidissimis patriaeque amantissimis in vincula conjectum atque hostium infestissimorum vindictae iudicii sub specie obnoxium deplorare nunquam desino! Hac de causa Tychsenium partim, partim Hermannum secutus λευκαὶ δ' ἄρ' ὑπὸ βλέφαρ' ἔσταν scripsi. Quamquam ex M λευκαὶ δ' ὑπὸ οἱ βλέφαρ' ἔ. elicere quis queat.

415. αἵματ' M.

416. Ingeniosa est Meinekii conjectura, quam olim, cum apud eum essem, mecum communicavit, σιφλὸν ἄνδρα: cfr. Ξ, 142 θεὸς δ' εἰ σιφλώσειεν. Tamen, cum vulgata commode explicari possit de Laocoonte popularibus accepto, ignotam poetae vocem inferre non ausus sum. — Ἀγελείην M.

417 — 421. Primum de singulis videamus: ἐρρίγ' ὡς A, ἐρριγ'

^s
ἀμηδίη (superscr. s a m. sec.) M, ἐρριγον E1; ἐρρίγῶς μὴ δὴ Tychs. scripsit e conj. Pauwii. — ἀφραδίησιν Tychs. Lehrs. — σφιν M. — ἀνεγνάμφη (ante μ litura literae φ) νόον M. Jam ad totius loci ordinem accedimus. Rhodom. enim haec ita disposuerat:

416 οἰκτεῖρων — Ἀγελείην

417 ἐρρίγ' ὡς μὴ δὴ τι παρήλιτον ἀφραδίησιν,

419 οὔνεκα — Σίνωνος,

420 ἐλπόμενοι — ἀγορεύειν·

418 καὶ σφιν — ἔνδον·

421 τοὔνεκα etc.

hac nota addita: „καὶ σφιν. Hic versus duos proxime sequentes vitiose anteverterat. Propterea tertio iterum loco reponendus, ante illum τοὔνεκα προφρ.“ In his duo sunt quae displiceant, primum, quod τοὔνεκα versu illo καὶ σφιν etc. diremptum est ab οὔνεκα etc., cum hae particulae semper alibi correlativae sint; deinde nudum illud μιν, quod illato illo versu potius ad νόον, quam ad Sinonem referatur. Sensisse id videtur Pauw., qui quamquam ordinem Rhodomannianum in suam editionem transtulit, tamen ipse novam hanc transpositionem tentavit: 417. 419. 418. 420. (scripto ἐλπομένοις) 421. At vero, ut cetera taceam, illud ἐλπόμενοι — ἀγορεύειν jungendum esse versui antecedenti docet v. 368 πάνπαν ἀεικίζοντες, ὅπως νημερτέα εἶπη, unde apparet Quintum recentiorum temporum in servorum tortura doctrinam et usum expressisse, cum Sinonem non contumeliae sed explorandae veritatis causa a Trojanis vexatum facit. De toto loco perbene commentatus est Tychsen. sic: „Si recte iudico, nulla

ὄψέ περ οἰκτεΐραντες· ἀγειρόμενοι δ' ἅμα πάντες
σειρὴν ἀμφεβάλοντο θοῶς περιμήκει ἵππω
δησάμενοι καθύπερθεν, ἐπεὶ ῥά οἱ ἐσθλὸς Ἐπειὸς
ποσσὶν ὑπὸ βριαροῖσιν εὐτροχα δούρατ' ἔθηκεν, 425
ὄφρα κεν αἰζηοῖσιν ἐπὶ πτολίεθρον ἔπηται
ἐλκόμενος Τρώων ὑπὸ χεῖρεσιν· οἱ δ' ἅμα πάντες
εἶλκον ἐπιβρίσαντες ἀολλέες, ἥντε νῆα
ἐλκωσιν μογέοντες ἔσω ἀλὸς ἠχέσεσθς
αἰζηοί, στιβαραὶ δὲ περιστενάχουσι φάλαγγες 430
τριβόμεναι, δεινὸν δὲ τρόπις περιτετριγυῖα
ἀμφὶς ὀλισθαίνουσα κατέρχεται εἰς ἀλὸς οἶδμα·
ὡς οἴγε σφίσι πῆμα ποτὶ πτόλιν ἔργον Ἐπειοῦ
πανσυδὴ μογέοντες ἀνείρου· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῶ
πολλὸν ἄδην στεφέων ἐριθιγλέα κόσμον ἔθεντο· 435

transpositione opus est, imo melius procedit oratio, si eum versuum ordinem, quem A et codd. omnes servant, sequamur. Nempe *ἠαρήλιτεν* ad *Laocoontem* referendum, non ad *populum*, quod ipsum induxit Rhodomannum. Ingemiscit populus, miserans viri calamitatem et timore percussus, ne quid ille contra Palladem deliquerit, dum equum ligneum igne delere suadet. Nunc igitur *ipsis ad suam perniciem animus flectitur* h. e. ipsi religione tacti sibi similem poenam timent, quod Sinonem mutilaverint, quare ipsum cum equo in urbem ducunt. Sic Laocoontis fato pro momento utitur poeta ad equum in urbem perducendum, qua arte etiam usus est Virgilius. Igitur restituendum duxi antiquum versuum ordinem, tam codicum auctoritate, quam rerum serie commendatum. "In his omnia probo, nisi quod inter v. 418 et 419 quae necessario desunt ipse ex antecedentibus elicere quam a poeta ipso adjecta putare maluit. Neque enim vel Tychsenii verbis perlectis dubitaturum puto, quin hujuscemodi versus exciderit:

καὶ σφιν ἐς αἶνον ὄλεθρον ἀνε-
γνάμφθη νόος ἔνδον

[*δεδιδιοτών, μὴ δὴ σφιν καὶ*
αὐτοῖς ἄλγος ἔπηται,)]

οὕνεκα λωβήσαντο δέμας μογεροῖο
Σίνωνος etc.

421. ἄγοντο AM; ἄγον em. Rhod.

422. ὄψέπερ A; ἄρα A et vulgo:
vid. ad II, 530.

423. ἵππω M.

424. In ἐσθλὸς lit. *ς* corr. ex *ν*
in M.

425. ὑποβριαροῖσιν M. — δούρατα
θῆκεν A et vulgo.

426. ὄφρα M. — Spitzner. *observatt.*
p. 291 ὄφρα καὶ coniecit, quod miror viro egregio excidere potuisse.
Nam plane alia ratio est II, 174.

427. χεῖρεσσιν M. — οἶδ' A.

428. In εἶλκον lit. *λ* script. in corr.
in M. — ἥντε A.

429. ἐλκωσι M; ἐλκωσιν conj.
Pauw., scrips. Tychs. Lehrs., sine
causa.

430. περιστενάχοντο AM; περιστε-
νάχουσι em. Rhod. — Cfr. Apoll.
Rhod. I, 388 sq.

αἱ δ' ἄρ' ὑπὸ τρόπιδι στιβαρῇ
στενάχοντο φάλαγγες

τριβόμεναι,

de quibus locis cfr. Wernick. ad
Tryph. p. 287.

431. In τρόπις lit. *ς* corr. ex *ν*
in M.

432. Cfr. Apoll. Rhod. 390 κατό-
λισθε δ' ἔσω ἀλὸς. — κατέρχεται
et ἀλὸς M.

433. οἴγε σφίσι A. — ἦγον Ἐπ.
sed ad marg. ἔργον C2.

434. πανσυδὴ M. — ἄρ M.

435. πολὸν M.

αὐτοὶ δ' ἐστέφαντο κάρη· μέγα δ' ἦπνε λαὸς

ἀλλήλοισ ἐπικεκλωμένων· ἐγέλασσε δ' Ἐνυὼ
 δερκομένη πολέμοιο κακὸν τέλος· ὑψόφθι δ' Ἥρη
 τέρπει'· Ἀθηναίη δ' ἐπεγήθειεν· οἱ δὲ μολόντες
 ἄστν ποτὶ σφέτερον μεγάλης κρήδεμνα πόλῃος
 λυσάμενοι λυγρὸν ἵππον ἐσῆγαγον· αἰ δ' ὀλόλυξαν
 Τρωιάδες, πᾶσαι δὲ περισταδὸν εἰσορόωσαι
 θάμβειον ὄβριμον ἔργον· ὃ δὲ σφισιν ἔκρυφε πῆμα.

440

Λαοκόων δ' ἔτ' ἔμιμνεν ἐποτρύνων ἐτάροισιν
 ἵππον ἀμαλδῦναι μαλερῶ πυρὶ· τοὶ δὲ οἱ οὔτι
 πείθοντ', ἀθανάτων γὰρ ὑποτρομέεσκον ὁμοκλήν
 * * * * *

445

τῷ δ' ἐπι κύντερον ἄλλο θεὰ μεγάθυμος Ἀθήνη

436 sq. Vulgo haec sine lacunae signis continuantur. In quibus *λαὸς ἐπικεκλωμένων*, in quo jam Pauw. offendit *ἐπικεκλωμένος* conjiciens, mire dictum esse, minime loci refutant a Spitznero *observ.* p. 291 allati, recteque monuit Hermann. *rec. c.* p. 267 neminem ita, ut *λαὸς* et *ἐπικεκλωμένων* iidem sint, loqui potuisse. Hinc ego olim *ἐπικεκλωμένοι* conjeci, quod quamquam ferri potest nec tamen ipsum Hermanni assensum tulit. Nec tamen hujus ratio satisfacit, qua ille *ἐπικεκλωμένων* ad solos juvenes retulit, clamore ad fortiter trahendum se invicem cohortantes. Suspecta est enim tantae obscuritatis brevitatis. Hinc accepta Hermanni explicatione lacunam ante *ἀλλήλοισ ἐπικεκλωμένων* esse persuasissimum habeo, quae tamen utrum unum tantum an plures etiam versus hauserit dicere non ausim. Poterant enim haec multis exornari, montibus fluviiisque ex more resonantibus! Cfr. Tryphiod. 323 — 327.

439. *ἐπεγήθειεν* A, *ἐπεγήθειεν* ME1C1 (e corr. hic); et ita corr. Rhod. — *οἰδὲ* A.

441. *αἰδ'* A.

443. *ἔκρυφε* Basil.; hinc Rhod.: „alii legunt *ἔκρυφε*, quae ipsis malum occuluerat.“

444. *ἐποτρύνων* (ω a m. sec.) M.

445. *ἀμαλδῦναι* AM. — *θαλερῶ*

A, *μαρῶ* M, unde Tychs. *μαλερῶ*. — *τῷ* AM et vulgo praeter Lehrs., qui *τοὶ* scripsit, quod jam Rhod. legit vertendo: „qui tamen ei nequaquam.“ — *πέθοντο* in A et deterioribus codd. huic versui adhaeret, sequente versu ab *ἀθαν.* incipiente. Sequenti versui add. *πέθοντο* VE1, *πέθοντ'* M. „Versui integritatem reddidi verbi *πέθοντ'* reductione ex fine proxime superioris in principium hujus.“ RHOD.

446. *πέθοντ'* om. et in fine * A.

447. *τῷ* M. — *ἐπικύντερον* AM, *ἐπι κύντ.* C12; et ita corr. Rhod. Lacunam olim in *progr. c.* p. 24 subesse demonstrare conatus sum: „Dubitarunt editores, quomodo intelligendum esset illud *τῷ δ' ἐπι.* Rhodom., qui id ad Laocoontem retulit, vertit: *huic autem — aliud foedius excogitavit*, cui interpretationi sequentia adversantur. Contra Pauw. eadem verba *ideo, propterea* significare putat, quod falsissimum est. Secundum communem omnium consuetudinem sensus hic debet esse: *sed super illud (occaecationis) malum aliud idque tristius Minerva filii Laocoontis immisit*. Quod si verum est, apparet haec non apte cum antecedentibus connecti: quid quod vocabulum, quod significet *malum*, plane desideratur. Itaque hujusmodi versum excidisse arbitror:

δυστήνοις τεκέεσιν ἐμῆδετο Λαοκόωντος·
 δὴ γὰρ που πέλεν ἄντρον ὑπὸ στυφελώδει πέτρῃ
 ἡερόεν, θνητοῖσιν ἀνέμβατον, ᾧ ἔνι θῆρες
 σμερδαλέοι ναίεσκον ἔτ' οὐλομένοιο γενέθλης
 Τυφῶνος νῆσοιο κατὰ πύχας, ἦντε Καλύδνην
 λαοὶ ἐπικλείουσιν ἔσω ἀλὸς ἀντία Τροίης·
 ἔνθεν ἀναστήσασα βίην καλέεσκε δρακόντων
 ἐς Τροίην· οἱ δ' αἴψα θεῆς ὑπο κινηθέντες
 νῆσον ὄλην ἐτίναξαν· ἐπεσμαράγησε δὲ πόντος
 νισσομένων καὶ κῆμα διῖστατο· τοὶ δ' ἐφέροντο
 αἶνον λιχμώντες· ἔφριξε δὲ κήτεα πόντου·
 ἀμφὶ δ' ἄρα στενάχοντο μέγα Ξάνθοιο θυγάτρως
 Νύμφαι καὶ Σιμόεντος· ἀπ' Οὐλύμπιοι δὲ Κύπρις
 ἄχρυτο· τοὶ δ' ἄφαρ ἴξον ὅπη θεὸς ὀτρύνεσκε
 θήγοντες βλοσυροῖσι γενειάσι λοιγὸν ὀδόντων
 δυστήνοις ἐπὶ παισὶ· κακῇ δ' ἐπενίσσετο φύζα

— — ἀθανάτων γὰρ ὑποτρο-
 μέεσκον ὁμοκλήν
 [δυσμόρου ἐισορόωντες ἀ-
 σχειον ἀνέρος ἄλγος·]
 τῷ δ' ἐπι κύντερον ἄλλο etc.

Hermannus sufficere putabat, si τῷ
 δ' ἐτι scribatur. Cui obstant se-
 quentia.

448. τεκέεσιν M.

449. ὑποστρυφελώδει πέτρῃ M.

450. ηερόεν M. — ἀνέμβατον A,
 ἀνέμβατον M; et ita corr. Rhod. —
 ἐνὶ M.

451. Rhod. ἀπ' οὐλ. conjecit.
 Verum recte habet ἔτ': adhuc su-
 perstitēs sunt duo illi dracones, ce-
 teris sublatis. Cfr. Apoll. Rhod. IV,
 1641 sq. de Talo: τὸν μὲν χαλ-
 κείης μελιγενέων ἀνθρώπων Ῥίξης
 λοιπὸν ἔοντα. De re cfr. Nicand.
 Ther. 8 sqq.

453. ἐπικιλήσκουσιν A, ἐπικλύου-
 σιν ME1, κιλήσκουσιν C1; „κιλή-
 σκουσιν vel ἐπικλήζουσιν“ RHOD.
 Prius rec. Tychs.; sed scribendum
 esse ex M. ἐπικλείουσιν ut IV, 11
 dixi in emendatt. p. 253, quod pro-
 bavit Spitzner. observatt. p. 291 sq.,
 recep. Lehrs.

455. οἱδ' A. — ὑποκινηθέντες
 AM; corr. Tychs.

456. νῆσον (sic!) M. — ἐὴν AM
 et vulgo; ὄλην scripsi ex em. Spitz-

nerī observatt. p. 3, qui V, 643 affert.
 Et cfr. Apoll. Rhod. II, 680 σεῖετο
 νῆσος ὄλη. Maxime familiaris est
 haec locutio Nonno, ex quo hos
 locos notavi de variis rebus: VII,
 30. 134. XII, 164. 244. 310. XIV,
 408. XVIII, 102. XXII, 12. XXIV,
 154. XXV, 298. XXVIII, 73. XXIX,
 5. XXX, 100. 228. XXXI, 70. 247.
 XXXII, 161. 276. 298. XXXIII, 48.
 50. XXXIV, 204. 250. XXXV, 56.
 229. 232. 296. XXXVI, 35. 381.
 XXXVII, 377. XXXVIII, 107. 246.
 417. XL, 95. 100. 107. 255. 282.
 XLI, 142. XLII, 101. 227. XLIII,
 46. XLV, 210. 326. XLVII, 33. 482.
 XLVIII, 146. 472. 709. Idem fere
 XVIII, 37 legitur: νῆσον ὄλην τριό-
 δοντι διαρρηξας Ἐνοσίχθων. Qui-
 bus minime repugnat id. XXIV, 323
 εἷς ἐπεβήσατο Κύπρου.

457. τοὶ AM.

459. μετὰ A, μέγα ME1, quod
 recep. Tychs. Male Pauw. μετὰ Ξ.
 θυγατρῶν conjecerat.

461. ἴξαν A, ἴξαν M, ἴξον VE1;
 ἴξαν corr. Rhod., quod rec. Tychs.;
 ἴξον rectius Lehrs. ex em. Spitzneri
 observ. p. 292 sq. — ὅπη M.

462. βλοσυροῖσι M. — ὀδωντων
 (o ab ead. m. supraser.) M.

463. ἐπενίσσατο (a m. sec. alterum
 σ add.) M, ἐπενίσσατο A et vulgo;

Τρωῶας, ὅτ' εἰσενόησαν ἀνὰ πτόλιν αἰνὰ πέλωρα·
 οὐδέ τις αἰζηῶν οὐδ' εἰ μένος ἄτρομος ἦεν 465
 μεῖναι ἔτλη· πάντας γὰρ ἀμείλιχον ἄμφεχε δεῖμα
 θῆρας ἀλευομένους, ὀδύνη δ' ἔχεν· ἂν δὲ γυναιῖκες
 οἴμωζον· καὶ πού τις ἑῶν ἐπελίγασατο τέκνων
 αὐτῇ ἀλευομένη στυγερόν μόρον· ἀμφὶ δὲ Τροίῃ
 ἔσταν' ἐπεσσυμένων· πολλοὶ δ' ἄφαρ εἰς ἔν λόντες 470
 γυῖα περιδρόφθησαν· ἐνεστείνοντο δ' ἀγυιαῖς
 ἀμφιπεριπτώσσοντες· ἔλειπτο δὲ μοῦνος ἄπωθεν
 Λαοκόων ἅμα παισί· πέδησε γὰρ οὐλομένη Κῆρ
 καὶ θεός· οἱ δὲ οἱ νῆας ὑποτρομέοντας ὄλεθρον
 ἀμφοτέρους ὀλοῆσιν ἀνηρέψαντο γένυσσι 475
 πατρὶ φίλῳ ὀρέγοντας ἕας χέρας· οὐδ' ὄγ' ἀμύνειν
 ἔσθινεν· ἀμφὶ δὲ Τρωῆς ἀπόπροθεν εἰσορόοντες
 κλαῖον ὑπὸ κραδίησι τεθηπότες· οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνης
 προφρονέως τελέσαντες ἀπεχθέα Τρωσὶν ἐφετμῆν
 ἀμφῶ αἰστώθησαν ὑπὸ χθόνα· τῶν δ' ἔτι σῆμα 480
 φαίνεθ', ὅπου κατέδυσαν ἐς ἱερόν Ἀπόλλωνος
 Περγάμῳ ἐν ζαθέῃ· προπάροιθε δὲ Τρώιοι νῆες
 παίδων Λαοκόωντος ἀμείλιχα δηωθέντων
 τευζαν ἅμ' ἀγρόμενοι κενεὸν τάφον, ᾧ ἔπι δάκρυ

ἐπενίσσετο em. Rhod., quod probat
 Spitzner. l. c. p. 293. — φρύγα A,
 φρύγα C1, φρύζα M; et ita em.
 Rhod., qui etiam φρίκη tentavit.

467. ἐνθα AM et vulgo praeter
 Lehrs., qui ἐν δὲ scripsit ex mea
 conj. emendatt. p. 253. Nunc ἂν
 δὲ praetuli.

468. πον AM.

470. In ἄφαρ lit. φ incerte script.
 et ideo ab ead. m. suprascr. γρ. φ
 in M.

472. ἐλέλειπτο AM, ἔλειπτο C1;
 et ita corr. Rhod.

473. παίδησε M.

474. ποιρομέοντας (ὕ a sec.
 m.) M.

475. Rhod. ἀνηρέψαντο ab ἀνε-
 ρέπιτομαι, quod sane proprium est
 animalium carpendo cibum capien-
 tium, conjecit. Recte vero ἀνηρέ-
 ψαντο. Abriperunt secumque abs-
 tulerunt filios Laocoontis dracones
 singuli singulos. Ob oculis habuit
 socios Ulixia a Scylla abreptos, de
 quibus ille M., 248 sqq.

ἤδη τῶν ἐνόησα πόδας καὶ χεῖρας
 ἵπερθεν
 ὑψόσ' ἀειρομένων, ἐμὲ δὲ φθέγγον-
 το καλεῦντες

ἔξονομακλήθην —

et 257 χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας. Verbo
 monere sufficit, Quintum in descri-
 benda hac clade et a Virgilio cele-
 berrimo loco prorsus discedere nec
 cum praeclarissimo artis opere quid-
 quam commune habere. — γένυσσι M.

476. φίλω M — ὀρέγοντι A, ὀρέ-
 γοντας MVE1; „ὀρέγοντε vel ὀρέ-
 γοντας;“ RHOD. — χεῖρας M. —
 ὄς A et vulgo; ὄγ' MV, quod re-
 cipiendum demonstravi emendatt. p.
 253, recep. Lehrs.

478. οἱ δ' A. — ἄρ A et vulgo;
 ἄρ' M Lehrs.

479. τελέσαντες M.

482. Περγάμῳ et ζαθέῃ M.

483. δηωθέντων M.

484. Cfr. Apollinar. Laod. metaphr.
 XXX, 32 ἅμ' ἀγειρόμενοι. — καὶ
 ἐπι AM et vulgo praeter Lehrs.,
 qui ᾧ ἐπι scripsit ex mea conj.
 emendatt. p. 253, ubi I, 69. VII, 13.

χεῦε πατὴρ ἀλαοῖσιν ὑπ' ὄμμασιν· ἀμφὶ δὲ μήτηρ 485
 πολλὰ κινυρομένη κενεῶ ἐπαῦτεε τύμβω
 ἔλπομένη τι καὶ ἄλλο κακώτερον· ἔστεινε δ' ἄτην
 ἀνέρος ἀφραδῆς, μακάρων δ' ὑπεδείδιε μῆνιν·
 ὡς δ' ὅτ' ἐρημαίην περιμύρεται ἀμφὶ καλιῆν 490
 πολλὰ μάλ' ἀχρυμένη κατὰ δάσκιον ἄγκος ἀηδῶν,
 ἧς ἔτι νήπια τέκνα πάρος κελαδεινὸν αἰείδειν
 δάμναθ' ὑπὸ γναθμοῖσι μένος βλοσυροῖο δροάκοντος,
 μητέρι δ' ἄλγεα θῆκε, καὶ ἄσπετον ἀσχαλόωσα
 μύρεται ἀμφὶ δόμον κενεὸν μάλα κεκληγγυῖα· 495
 ὡς ἦγε στενάχιζε λυγρῶ τεκέων ἐπ' ὀλέθρου
 μυρομένη κενεῶ περὶ σήματι· σὺν δέ οἱ ἄλλο
 πῆμα μάλ' ἀργαλέον πόσιος πέλεν ἀμφ' ἀλαοῖο.
 καὶ ῥ' ἢ μὲν φίλα τέκνα καὶ ἀνέρα κωκύεσκε
 τοὺς μὲν ἀποφθιμένους τὸν δ' ἄμμορον ἠελίοιο·

X, 386. XII, 486 citavi. Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 166 hiatui tantummodo infestus καὶ ῥ' ἐπὶ, Spitzner. *mant.* p. 262 ἢδ' ἐπὶ conjecit; sed hic *observall.* p. 294 meum praeferre videtur.

485. ἐπ' AM; ὑπ' em. Pauw., rec. Tychs. Lehrs., firmat Spitzner. *observ.* p. 9.

486. κενεῶ M.

487. τί M.

488. ἀφραδῆ AM et vulgo; ἐν κραδίη Lehrs. e conj. scripsit, quod non potuisse ita poni monui in *rec. l.* p. 82. Idem in praef. p. XIII. ἀργαλέην conjecit, quod per se bonum est. Verum optime habet vulgata: non solum calamitatem mariti, sed mariti temeritate illatam calamitatem, cujus pars etiam puerorum exitibilis interitus est, mulier dolet et eam ob causam μακάρων ὑπεδείδιε μῆνιν. Cfr. Hes. ἔ. 133 sq. ἄλγε' ἔχοντες Ἀφραδῆς et 740 κακότητι δὲ χερσὶν ἀνιπτος. Sed emendandum erat ἀφραδῆς. — ὑποδείδιε A et vulgo; correxi.

489. καλιῆν (sic!) M.

490. ἀηδῶν M.

νήπια

491. νήπιον (νήπια suprascr. ab ead. m.) M.

492. μένος om. A, „mss. auxilio

destituitur.“ SCHOW. sed add. M et Rhod.; ceteri infeliciter supplent, Brod. κακοῦ, Dausq. δόλος, Pauw. πικρῶς.

493 sq. „Mera repetitio: f. ad-suti.“ TYCHS. „Multo magis interpolati inepte prorsus 489 — 491 μυρομένη — ἠελίοιο“ (nunc 496 sq. 499) HEYN.

495. λυγρὸν AM et vulgo; λυγρῶ ed. Lehrs. ex mea conj. *emendatt.* p. 254, contra quam nihil valent quae Spitzner. *observall.* p. 294 sq. disputavit. Quin per se recte dici possit λυγρὸν στενάχιζε, nunquam dubitavi: verum h. l. adjectivum propter posituram praetuli. — ὀλέθρου M.

496. τεκέων AM, παίδων C1 „variacioni studente librario“ TYCHS.; κενεῶ recte Tychs. scripsit ex em. Pauwii. — ἐπὶ A et vulgo; περὶ M, quod et commendavimus ego *emendatt. l. c.* et Spitzner. *l. c.* p. 294, et recep. Lehrs.

497. ὀλοοῖο AM; ἀλαοῖο em. Rhod.

498. Hic versus ex solo M additus est, in quo οἱ legitur pro ἧ, quod Tychs. scripsit, et in κωκύεσκεν posterius ε script. in corr. lit. ο et propterea ab ead. m. suprascr. γρ. ε.

499. τόνδ' A. — Pauw., cum v. 498 deesset, non male genitivos pro accusativis substituturus erat.

Τρωῆς δ' ἀθανάτοισιν ἐπεντύνοντο θυηλὰς 500
 λείβοντες μέθῃ λαρόν, ἐπεὶ σφίσις ἦτορ ἐώλπει
 λευγαλέου πολέμοιο βαρὺ σθένος ἐξυπαλύξαι·
 ἰερά δ' οὐ καίοντο, πυρὸς δ' ἐσβέννυτ' αὐτμή,
 ὄμβρου ὅπως καθύπερθε δυσηγέος ἐσδυμένοιο·
 καπνὸς δ' αἱματόεις ἀνεκήμε· μηρὰ δὲ πάντα 505
 πῖπτε χαμαὶ τρομέοντα· κατηρείποντο δὲ βωμοί·
 σπονδαὶ δ' αἶμα γένοντο· θεῶν δ' ἐξέρορε δάκρυ,
 καὶ νηοὶ δεύοντο λύθρῳ· στοναχαὶ δ' ἐφέροντο
 ἔκποθεν ἀπροφάτοιο· περισσεύοντο δὲ μακρὰ
 τεύχεα καὶ πύργοι μεγάλ' ἔκτυπον, ὡς ἐτεόν περ 510
 * * * * *

αὐτόματοι δ' ἄρ' ὀχῆες ἀνωίγνυντο πυλάων
 αἶνον κεκλήγοντες· ἐπεστενάχοντο δὲ λυγρὸν
 ἐννύχοι ὄρνιθες ἐρημαῖον βοόωντες·
 ἄστρα δὲ πάντ' ἐφύπερθε θεοδμητόιο πόλης
 ἀχλὺς ἀμφεκάλυψε καὶ ἀννεφέλου περ ἑόντος 515
 οὐρανοῦ αἰγλήεντος· ἀπαναίνοντο δὲ δάφναι
 παρ' νηῶ Φοίβοιο πάρος θαλεραὶ περ ἑοῦσαι·

501. ἐπεὶ σφίσις A. — ἐώλπει M.

502. ζευγαλέου V. — ἐξυπαλύξαι
 conj. Pauw.

503. γάοντο (ι suprascr. a m. sec.)
 M. — ἐσβέννυτ' M.

506. πῖπτε AM et vulgo; correxi.
 — Spitznerus *observatt.* p. 295 cum
 τρομέοντα quomodo toti rei de-
 scriptioni conducerent, non asseque-
 retur, προρέοντα conjecit. Sed ipse
 jure huic conjecturae diffidit: ca-
 retque omni offensione vulgata; si
 quidem de prodigio sermo, ut apud
 Homerum mugiant carnes bovinæ
 verubus circumfixæ. Monui apud
 Hermann. in *rec.* l. p. 267.

507. γίνοντο A, γίνοντο ME1;
 γένοντο corr. Rhod. Cfr. Apoll.
 Rhod. IV, 1284 sq.

ἢ ὅταν αὐτόματα ξοάνα ῥέη ἰδρω-
 οντα
 αἶματι, καὶ μυχαὶ σηκοῖς ἐν φαν-
 τάζωνται.

509. περισσεύοντο AM, περισσεύοντο
 C1; et ita corr. Rhod.

510. μεγάλ' M. — ἐκτύπεον AM;
 ἔκτυπον corr. Rhod. — „Quem sen-
 sum hic habeat ὡς ἐτεόν περ ego

non video: concutiebantur *re vera*
 muri; fragorem *re vera* edebant
 turres; igitur ὡς ἐτεόν περ non modo
 incongruum est, sed etiam evertit,
 quæ præcedentia ponunt, et nocet
re vera, non prodest. Visne suspi-
 cionem? Fors unus versus post
 hunc deest, quo dixit Calaber tur-
 res fragorem edidisse, ac si *re vera*
 ab hostibus quassarentur machinis
 bellicis — urbemque hostes inva-
 derent undique.“ PAUW. Huic egre-
 gie adnotationi nec olim in *progr.*
 l. p. 25 sq., nec nunc quidquam
 habeo quod adjiciam. Sed lacunæ
 signa posui.

511. ἄρ AM et vulgo; corr. Lehrs.

513. αὐτόματοι ὄρνιθες V. ἐρη-
 μαῖον βοόωντες Arateum.

514. ἐφ' ὑπερθε M.

515. „In prima regione Trochæus
 est, qui adjecta syllaba in Dacty-
 lum evadit, hoc modo ἀχλὺς ἄρ.“
 RHOD. Recepit Tychs., errore non
 animadverso, quem notarunt Spitz-
 ner. *v. Gr. her.* p. 38 et 68. Wernick.
 ad Tryph. p. 288 sq. Cfr. ad I, 69.

517. νηὸς A, νηὸν VE1; idque
 conj. Rhod. et rec. Tychs., νηῶν

ἐν δὲ λύκοι καὶ θῶες ἀναιδέες ὠρύσαντο
 ἔντοσθεν πυλέων· μάλα μυρία δ' ἀμφεφράνθη
 σήματα Δαρδανίδησι καὶ ἄστει πῆμα φέροντα· 520
 ἀλλ' οὐ δεῖμ' ἀλεγεινὸν ὑπὸ Τρωῶν φρένας ἴξε
 δερκομένων ἀλεγεινὰ τεράτα πάντα κατ' ἄστν·
 Κῆρες γὰρ πάντων νόον ἔκβαλον, ὄφρ' ἐπὶ δαιτὶ
 πότμον ἀναπλήσωσιν ὑπ' Ἀργείοισι δαμέντες.

οἷη δ' ἔμπεδον ἦτορ ἔχεν πινυτόν τε νόημα 525
 Κασσάνδρη, τῆς οὐποτ' ἔπος γένετ' ἀκράαντον,
 ἀλλ' ἄρ' ἐτήτυμον ἔσκεν· ἀκούετο δ' ἔκ τινος αἴσης
 ὡς ἀνεμῶλιον αἰέν, ἴν' ἄλγεα Τρωσὶ γένηται·
 ἢ ὅ' ὅτε σήματα λυγρὰ κατὰ πτόλιν εἰσενόησεν
 εἰς ἔν ἄμ' ἀτσοῦντα, μέγ' ἴαχεν, εὔτε λέαινα, 530
 ἦν ῥά τ' ἐνὶ ξυλόχοισιν ἀνῆρ λελημένος ἄγρης
 οὐτάση ἢ ἐ βάλῃ, τῆς δ' ἐν φρεσὶ μαίνεται ἦτορ

* * * * *

πάντη ἀν' οὐρεα μακρὰ, πέλει δὲ οἱ ἄσχετος ἀλκή·

M, unde νηῶ scripsi, quod etiam Dausq. emendavit. — In Φοίβοιο lit. β corr. ex φ in M.

519. ἔκτοσθε AC1, ἔκτοσθε E1, ἔντοσθεν M; idque em. Pauw. Dausq., cum Rhod. hic quidem non recte ἔκτοσθεν coniecisset. — πυλέων A, πυλάων ME1C1; πυλέων corr. Rhod. — ἀνεφράνθη vel ἀμφεφράνθη“ RHOD. Posterius rec. Tychs., qui tamen ipse ἄλλα φράνθη coniecit, quod etiam Hermannus invenit. Et videtur sane praefendum. Singulis enumeratis jam generali sententia, quae praeterea acciderint prodigia, comprehendit. Cogitavimus etiam de αἰν' ἐφράνθη, sed idem explicatius sequenti versu dicitur.

521. ἐπὶ AM et vulgo; ὑπὸ scripsi ex mea conj. emendatt. p. 177: vid. ad I, 675.

523. νον M.

524. Ἀργείοισι M.

525. In ἔμπεδον prius ε corr. ex α in M.

526. Κασάνδρη M. — γένετ' M.

527. ξ (x a m. sec.) M.

528. ἦεν AM et vulgo praeter Lehrs., qui αἰέν scripsit ex optima Bonitii emendatione l. c. p. 1239.

529. ἢ Tychs. Lehrs.

530. ξ (ν suprascr. a m. sec.)
 ον

M.—αἰτσοῦσα A, αἰτσοῦσα C1, αἰτσοῦντα M; „hic quis impune legerit εἰς ἔν ἄμ' ἀτσοῦντα, promiscue simul apparentia.“ RHOD. Rec. Tychs. Lehrs.

532. οὐτάση M. — βαλε M. — τῆς δ' ἐνὶ AM; τῆς δ' ἐν corr. Rhod. — μάρονται AM; μαίνεται em. Rhod. — De lacuna, quam post hunc v. indicavi, in programm. c. ita scripsi: „Ultima non cohaerent: non enim cor leaenae undique in montibus saevire poterit dici. Non dubito, quin poeta hoc fere modo locum exornaverit:

— — — τῆς δ' ἐν φρεσὶ μαίνεται ἦτορ

[ἀλεγεισιν' ἀμφιθέει δ' ὑπὸ χάσματι βεβρυχυνῖα]

πάντη ἀν' οὐρεα μακρὰ etc.
 Nunc demum et ululandi (μέγ' ἴαχεν) et currendi notio, quae utraque propter comparisonem necessario requiritur, illata est.“

533. πάντη M Tychs. Lehrs. —

σ
 ἀνούρεα M. — ἄσχετος (σ a m. sec.) M; ἄσπειτος conj. Spitzner. observatt. p. 7, sed utrumque aequae bonum.

ὡς ἄρα μαιμώωσα θεόπροπον ἔνδοθεν ἦτορ
 ἤλυθεν ἐκ μεγάροιο· κόμαι δὲ οἱ ἀμφεκέχυντο 535
 ὤμοις ἀργυφέοισι μετάφρενον ἄχρῖς ἰούσαι·
 ὅσσε δὲ οἱ μάρμαιρον ἀναιδέα· τῆς δ' ὑπὸ δειρῆ
 ἐξ ἀνέμων ἄτε πρέμνον ἄδην ἐλελίζετο πάντη.
 καὶ ῥα μέγα στονάχησε καὶ ἴαχε παρθένος ἐσθλή·
 „ἄ δειλοί, νῦν βῆμεν ὑπὸ ζόφον· ἀμφὶ γὰρ ἡμῖν 540
 ἔμπλειον πυρὸς ἄστν καὶ αἵματος ἠδὲ καὶ οἴτου
 λευγαλέου· πάντη δὲ τεράατα δακρυόεντα
 ἀθάνατοι φαίνουσι, καὶ ἐν ποσὶ τέρματ' ὀλέθρου·
 σχέτλιοι, οὐδέ τι ἴστε κακὸν μόρον, ἀλλ' ἅμα πάντες
 χαίρειτ' ἄρ' ἀφραδέοντες — — —
 — — — ὃ γὰρ μέγα πῆμα κέκευθεν. 545

536. ἀργυφέεσσι A, ἀρειριόεοισι V, ἀργυφέοισι ME1C1, quod rec. Tychs. — μεταφρένον ἄχρῖς M.

537. μάρμαιρον conj. Rhod., quod recte improbavit Pauw. — τῆσδ' A.

538. ἄδην om. M. — πάντη M Tychs. Lehrs.

539. ῥα (sic!) M. — στενάχησε A, στενάχισε M, στενάχιζε E1, quod rec. Tychs., στονάχησε C1; et ita corr. Rhod., quod ego praetuli.

540. νῦν Tychs. Lehrs.

541. ἔμπλειον A, ἔμπλειον M; et ita conj. Rhod. — ἦδε M.

542. πάντη M Tychs. Lehrs.

543. ἀθάνατοι M. — κείμεθ' ὀλέθρου AM et vulgo; quae est locutio prorsus inusitata. Hermannus Homericum πείρατ' ὀλέθρου conjecit, ego κεῖται ὀλεθρος. Illud non alienum esse a Quinto monstrat πέρας θυμηδὲς ὀρέξαι III, 47. Sed familiarius tamen eidem τέρματ' ὀλέθρου, quod nunc reposui: vid. VII, 54 τέρματα λυγρὰ μόροιο. De ἐν ποσὶ, pro quo plerumque παρὰ ποσὶ legitur, cfr. Apoll. Rhod. III, 314. 836.

544 sq. ἄρα π. χαίρειτε AM et vulgo praeter Lehrs., qui ἅμα π. χαίρειτ' ἄρ' scripsit ex em. Spitzneri manl. p. 262 sq. Vid. ad III, 169. IV, 181. Tum post ἀφραδέοντες lacunam esse in progr. c. p. 25 his verbis docui: „In Cassandrea oratione magna sit lacuna necesse

est. Nusquam enim id, quod vel maxime erat premendum, exponit illa Graecos duces illo equo esse conclusos, noctu in dormientes Trojanos impetum facturos; nusquam cohortatur Trojanos, ut igne ferroque equum diruant, et tamen v. 546 dicit:

ἀλλά μοι οὐ πείθεσθ', οὐδ' εἰ μάλα πόλλ' ἀγορεύω.

Nec difficile est, quo illius orationis loco versus omissi sint, invenire. Quomodo enim haec apte cohaerent:

σχέτλιοι, οὐδέ τι ἴστε κακὸν μόρον, ἀλλ' ἅμα πάντες χαίρειτ' ἄρ' ἀφραδέοντες· ὃ γὰρ μέγα πῆμα κέκευθεν—?

Post vocabulum ἀφραδέοντες in medio versu illa exciderunt, quae qualia fuerint, aliquo modo colligi potest ex oratione Cassandreae apud Tryphiodorum v. 376 sqq. “Addere poteram tum demum et criminatorem Trojani v. 561 οὐ — εἰκεν ἀθανάτων — δῶρα δαΐζέμεν ἀφραδέοντα et Cassandreae conatum v. 567 sqq., quo illis recusantibus ipsa parat equum diruere, locum habere. Quid quod v. 578 sq.:

Κασσάνδρης, τὴν ῥ' αὐτοὶ ἐθάμβεον, ὡς ἐτέτυκτο ἀτρεκέως εἰδυῖα νόον καὶ μῆτιν Ἀχαιῶν

vel soli illam lacunam satis demonstrant! Hermannus ἀφραδέοντες χαίρειθ' conjecit.

ἀλλά μοι οὐ πείθεσθ', οὐδ' εἰ μάλα πόλλ' ἀγορεύω,
 οὔνεκ' Ἐριννύες ἄκρα γάμου κεχολωμένοι αἰνοῦ
 ἀμφ' Ἑλένης, καὶ Κῆρες ἀμείλιχοι ἀΐσουσι
 πάντη ἀνὰ πτολίεθρον· ἐπ' εἰλαπίνῃ δ' ἀλεγεινῇ
 δαίνυσθ' ὕστατα δόρυπα κακῶ πεφορνημένα λύθρω 550
 ἤδη ἐπιψαύοντες ὄμην ὁδὸν εἰδῶλοισι.“

καὶ τις κερτομέων ὀλοφώιον ἔκφατο μῦθον·
 „ὦ κούρη Πριάμοιο, τίη νύ σε μάργος ἀνώγει
 γλῶσσα κακοφραδίη τ' ἀνεμώλια πάντ' ἀγορεύειν;
 οὐδέ σε παρθενική καὶ ἀκήρατος ἀμφέχει αἰδώς, 555
 ἀλλά σε λύσσει ὀλοὴ περιδέδρομε· τῶ νύ σε πάντες
 αἰὲν ἀτιμάζουσι βροτοὶ πολὺμυθον ἑοῦσαν·
 ἔρρε καὶ Ἀργείοισι κακὴν προτιόσσεο φήμην
 ἢδ' αὐτῇ· τάχα γάρ σε καὶ ἀργαλεώτερον ἄλλος
 μίμνει Λαοκόωντος ἀναιδέος· οὐ γὰρ ἔοικεν 560
 ἀθανάτων φίλα δῶρα δαΐζέμεν ἀφραδέοντα.“

ὡς ἄρ' ἔφη Τρώων τις ἀνὰ πτόλιν· ὡς δὲ καὶ ἄλλοι
 κούρην μωμήσαντο καὶ οὐ φάσαν ἄρτια βάζειν,
 οὔνεκ' ἄρα σφίσι πῆμα καὶ ἀργαλέον μένος Αἴσης
 ἄγχι παρεῖσθ'· τοὶ δ' οὐ νοέοντες ὄλεθρον 565
 κείνην κερτομέοντες ἀπέτρεπον εὐρέος ἵππου·

546. πείσεσθ' conj. Pauw., male. — ἀγορεύσω AM et vulgo; ἀγορεύω scripsi ex emend. Spitzneri *observatt.* p. 296.

547. ἄρα AM; αἰνὰ conj. Rhod., quod propter sequens αἰνοῦ displacet, ἄκρα et ἀμμι Pauw., quorum illud recte rec. Tychs., qui praeterea non debebat ἀμφί tentare. — αἰνον M.

549. πάντη M Tychs. Lehrs. — εἰλαπίνῃ

ἐπίνῃ (εἰλ. suprascr. a m. sec.) M.

550. Inter δόρυπα et κακῶ litura unius vel duarum literarum in M. — κακῶ et λύθρω M.

551. ἐπιψαύοντες M. — ὄμην M. — εἰδῶλοισιν A et vulgo, εἰδῶλοισι M. — Etiam post hunc versum aliquid excidisse Hermannus putavit.

552. μῦθον (sic!) M.

v

553. νῆ (v a m. sec.) M.

556. γε conj. Pauw. — λυσσει M. — τῶ M.

559. ἢδ' αὐτῇ M; ἢ αὐτῇ conj.

Spitzner. *observ.* p. 296. Non accedo: Cassandra cum infestissimis hostibus jungitur. — τάχα manco versu A, τάχα ἂν C1, τάχα γάρ M, quod recipiendum dixi *emendatt.* p. 254, probavit Spitzner. *l. c.*, rec. Lehrs.; „τάχα που vel δῆ;“ RHOD. Prius receperat Tychs.

561. Ne quis aliis locis abusus δῶρ' ἀθροίζεμεν conjiciat, cavit Spitzner. *l. c.* p. 296 sq.

562. ἄρ M Tychs. — τίς M.

v

563. μωμήσατο (v suprascr. a m. sec.) M. — οὐ φασαν A; corr. Tychs.

564. οὔνεκά σφι (οὐ- M) AM, οὔνεκά σφιν C1; Tychs. ex Dausq. conj. οὔνεκά σφιν μέγα rec., vitiose; multo melius Rhod. οὔνεκα δῆ σφισι conj.; οὔνεκ' ἄρα σφίσι scripsit Lehrs. ex mea conj. *emendatt.* p. 254, quam magis etiam firmavit Spitzner. *observatt.* p. 297. Et cfr. ad IV, 128.

o

565. νέοντες (o suprascr. a m. sec.) M.

ἢ γάρ οἱ μενείαινε διὰ ξύλα πάντα κεδάσσαι,
 ἢ καταποῆσαι μαλερωῶ πυρὶ· τοῦνεκα πεύκης
 αἰθομένης ἔτι δαλὸν ἀπ' ἔσχαρεῶνος ἐλοῦσα
 ἔστυτο μαιμώωσ'· ἑτέρῃ δ' ἐν χειρὶ φέρεσκεν 570
 ἀμφίτυπον βουπλήγα· λυγροῦ δ' ἐπεμαίετο ἵππου,
 ὄφρα λόχον στονόεντα καὶ ἀμπαδὸν ἀθρήσωσι
 Τρωῆς· τοὶ δέ οἱ αἶψα χερῶν ἀπὸ νόσφι βαλόντες
 πῦρ ὀλοόν τε σίδηρον ἀκηδέες ἐντύνοντο
 δαῖτα λυγρῆν· μάλα γάρ σφας ἐπήειν ὑστατὴ νύξ. 575
 Ἄργεῖοι δ' ἐντοσθεν ἐγήθειον εἰσαῖοντες
 δαινυμένων ὄμαδον κατὰ Ἴλιον οὐδ' ἀλεγόντων
 Κασσάνδρης, τὴν ᾧ αὐτοὶ ἐθάμβεον, ὡς ἐτέτυκτο
 ἀτρεκέως εἰδυῖα νόον καὶ μῆτιν Ἀχαιῶν.
 ἢ δ' ἄτε πόρδαλις ἔστυτ' ἐν οὔρεσιν ἀσχαλώωσα, 580
 ἦντ' ἀπὸ μεσσαύλοιο κύνες μογεροὶ τε νομῆες
 σεύοντ' ἐστυμένως, ἢ δ' ἄργιον ἦτορ ἔχουσα
 ἐντροπαλιζομένη ἀναχάζεται ἐστυμένη περ·
 ὡς ἦγ' εὐρέος ἵππου ἀπέστυτο τειρομένη κῆρ

567. μενείαινε δια M. — „Recte etiam legetur κεδάσσαι perfringere.“ RHOD. Non recte apud Quintum, qui I, 490 de ligno, V, 208 ξιφέ-εσσι διαμελείσσι κεδάσσαν similiter dixit. Cfr. Apoll. Rhod. II, 1126. 1189, unde etiam IV, 392 κεδάσσαι restituendum est.

568. μαλερωῶ M. — In πυρὶ lit. ι in corr. script. in M. ω

569. αἰθομένη M. — ἔσχαρένος (ω suprascr. a m. sec.) M.

570. ἑτέρῃ M. — ἐνὶ AM et vulgo; correxi. — χειρὶ M.

571. λυγροῦ A et vulgo, λυγρῶ M. — ἐπεμαίετο AM et vulgo; „vel ἐπεμαίετο;“ RHOD. Id recepi. — ἵππῳ A et vulgo, ἵππου M. Inde λυγροῦ — ἵππου scripsi: vid. ad XIV, 575.

572. In emendatt. p. 254 sq. ego olim pro καὶ conjeceram τάχ', quod recte rejecerunt Spitzner. observatt. p. 297 sq., Hermann. rec. c. p. 270.

573. τοὶ δ' A, τοὶ δέ οἱ M; et ita corr. Rhod. τοὶ δ' αἰψῆρὰ tentabat Dausq. — νοσφι βάλοντες M.

575. γάρ ῥα AM; γάρ σφιν Tychs. Lehrs. e conj. Rhodom.; γάρ σφας

ego scripsi p. 255, quod non improbat Spitzner. observatt. p. 298.

577. ὄμαδον A. — οὐκ conj. Pauw., frustra.

578. Κασσάνδρης M. — In ἐθάμβεον inter μ et β ras. unius literae.

579. εἰδυῖαν A, εἰδυῖα M et Rhod. in textu.

580. ἢ δ' AM. — οὔρεσι καυχολώωσα AM et vulgo praeter Lehrs., qui οὔρεσιν ἀσχαλώωσα scripsit, quod et ego conjeci in emendatt. p. 256 et Spitzner. observatt. p. 17 sq., et ante nos Rhodom., male improbat a Pauwio.

581. μεσαύλοιο AM; corr. Rhod.

582. „Quid si ἐμμενέως?“ RHOD. Refutavi emendd. p. 255 sq. — ἦδ' A.

583. In ἐντροπαλ. inter ρ et ο rasura unius literae. — ἀχνημένη κῆρ AMVIVV123; ἀχνημένη περ, quod sequenti versu conj. Rhod., hic recepi. Tychs.

584. ἐστυμένη περ A, τειρομένη περ M; τειρομένη κῆρ Tychs. e sua conj. — Valde variarunt interpretes. Pro ἐστυμένη περ v. 584 Rhod. ἀχνημένη περ, Brod. ἐστρυμένη περ vel σκυζομένη περ proposuit. Pauw. aut Rhodomanno adsentitur aut lo-

Τρώων ἀμφὶ φόνῳ· μάλα γὰρ μέγα δέχυντο πῆμα.

585

cum ita constituit: 583 — ἀναχά-
ζεται ἐσσυμένη περ, 584 — ἀπέσ-
συτο ἀχνυμένη κῆρ. Ego in *emen-*
datt. p. 256 hoc secutus priore clau-
sula ἐσσυμένη περ, altera τειρομέ-
νη κῆρ ex M scripsi, ejus interpre-
tationem ἀχνυμένη κῆρ esse ratus.
Id recep. Lehrs. neque nunc sen-
tentiam deponere potui, quamquam,
quod miror, Spitzner. *observatt.*
p. 301 ἐσσυμένη περ vituperavit,
cui firmando tantum ex compara-
tionibus, quas Quintus imitatus est,
A, 548 sqq. P, 657 sqq. illud τὰς
τε τρεῖ ἐσσύμενός περ adhibui. Ipse
aut Tychsenianum retinet, aut —
ἀχνυμένη κῆρ — τειρομένη κῆρ le-

git. Sed in utroque displicet ἀχνυ-
μένη de panthera dictum.

585. φόνον A, φόνον C1; et ita
corr. Rhod., rec. Tychs.; φόνῳ M,
quod commendavi l. c., firmavit
Spitzner. *observ.* p. 299, recep.
Lehrs. — γὰρ manco versu A, γὰρ
σφισι C1, rec. Tychs., γὰρ μέγα
M; et ita em. Rhod., recep. Lehrs.
— δέχύντιο (linea subducta literae
σ a m. sec.) M. — Hic fol. 97.
pag. b. exit M: subscriptum est bis:

τέ λος τέλο.

Apparet igitur, librarium in codice,
quem describat, non habuisse li-
brum XIII et XIV.

Κ Ο Ι Ν Τ Ο Υ

Τ Ω Ν Μ Ε Θ Ο Μ Η Ρ Ο Ν

ΛΟΓΟΣ ΤΡΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΣ.

Οὐ δ' ἄρ' ἀνὰ πτολίεθρον ἐδόρπεον· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 αὐλοὶ ὁμῶς σύριγξι μέγ' ἤπνον· ἀμφὶ δὲ πάντῃ
 μολπῇ ἐπ' ὄρχηθμοῖσι καὶ ἄκριτος ἔσκεν αὐτῇ
 δαιτυμένων, οἷη τε πέλει περὶ δαιτὶ καὶ οἴνω·
 ὣδε δὲ τις χεῖρεςσι λαβὼν ἔμπλειον ἄλεισον 5
 πῖνεν ἀκηδέστως· βαρύνοντο δὲ οἱ φρένες ἔνδον·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὀφθαλμοὶ στρεφεδίνεον· ἄλλο δ' ἐπ' ἄλλω
 ἐκ στόματος προῖεσκεν ἔπος κεκολονμένα βάζων·
 καὶ ῥά οἱ ἐν μεγάρῳ κειμήλια καὶ δόμος αὐτὸς
 φαίνετο κινυμένοισιν ἑοικότα· πάντα δ' ἐώλπει 10
 ἀμφιπεριστροφᾶσθαι ἀνὰ πτόλιν· ὅσσε δ' ἄρ' ἀχλὺς
 ἀμφεχεν· ἀκρήτω γὰρ ἀμαλδύνονται ὀπωπαὶ
 καὶ νόος αἰζηῶν, ὅπότε' ἐς φρένα χανδὸν ἵκηται·
 καὶ ῥα καρηβαρέων τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπεν·
 „ἦ ὅ' ἄλιον Δαναοὶ πουλὺν στρατὸν ἐνθάδ' ἄγειραν, 15
 σχέτλιοι, οὐδ' ἐτέλεσαν ὅσα φρεσὶ μηχανόωντο,
 ἀλλ' αὐτῶς ἀπόρουσαν ἀπ' ἄστεος ἡμετέροιο
 νηπιάχοις παιδεσσιν ἑοικότες ἢ ἐ γυναιξίν.“
 ὣς ἄρ' ἔφη Τρώων τις ἐεργόμενος φρένας οἴνω,

4. ἦ A, οἷη Tychs. scripsit ex em. Rhodom.; ἦ τις conj. Brod. — περὶ A et vulgo, παρὰ Lehrs. ex em. Spitzneri mant. p. 263 sq.

5. ἐνὶ πλείον A; ἐνὶ πλείον Tychs., ἔμπλειον ego scripsi. Cfr. Nonn. XIX, 13 κύπελλον ἐνίπλειον.

6. πῖνεν A et vulgo, πῖνεν C1. — βαρέοντο A; corr. Rhod.

7. ἄρ A.

8. προῖεσχεν A, προῖασχεν E1; προῖεσχεν corr. Rhod.

10. Olim conjectabam ἐώκει.

11. ἀμφὶ περιστροφᾶσθαι A, ἀμ- πιπεριστρο. C1. — ἀχλὺς δ' ὅσσε A,

ὅσσοις E1; ὅσσε δ' ἄρ' ἀχλὺς em. Rhod. Vulgatam defendit Pauw. — Ceterum similis est Nicaeae inebriatae descriptio apud Nonn. XVI, 255 —262.

15. πολὺν A, πουλὺν E1C1; et ita corr. Rhod. — ἄγειραν manco versu A, ἀμμιν ἄγειραν C1; ἐνθάδ' ἄγειραν suppl. Rhod., quod rec. Tychs.

18. ἦ δὲ A et vulgo; ἦ ἐ scripsi ex emend. Spitzneri observall. p. 301 sq.

19. ἄρ A et vulgo; corr. Lehrs. — φρένα A et vulgo praeter Lehrs., qui φρένας scripsit ex mea emend.

νήπιος· οὐδ' ἄρ' ἐφράσσαι' ἐπὶ προθύροισιν ὄλεθρον. 20
 εὔτε γὰρ ὕπνος ἔρουκεν ἀνὰ πτόλιν ἄλλοθεν ἄλλον
 οἴνω ἀναπλήθοντας ἀπειρεσίῳ καὶ ἔδωδῃ,
 δὴ τότε' ἄρ' αἰθαλόεντα Σίνων ἀνὰ πυρρὸν ἄειρε
 δεικνὺς Ἀργείοισι πυρρὸς σέλας· ἀμφὶ δέ οἱ κῆρ
 ἄσπετα πορφύρεσκε κατὰ φρένα, μὴ μιν ἴδωνται 25
 Τρῶες ἐϋσθενέες, τάχα δ' ἀμφοδὰ πάντα γένηται·
 ἀλλ' οἱ μὲν λεχέεσι πανύστατον ὕπνον ἴανον
 πολλῶ ὑπ' ἀκρότηρ βεβαρηότες· οἱ δ' ἐσιδόντες
 ἐκ Τενέδου νήεσσιν ἐπὶ πλόον ἐντύνοντο.
 αὐτὸς δ' ἄγχ' ἵπποιο Σίνων κίεν· ἦκα δ' αὔσειν, 30
 ἦκα μάλ', ὡς μήπου τις ἐνὶ Τρῳέεσσι πύθηται,
 ἀλλ' οἷοι Δαναῶν ἡγήτορες, ὧν ἀπὸ νόσφιν
 ὕπνος ἄδην πεπότητο λιλαιομένων πονέεσθαι·
 οἱ ῥά οἱ ἔνδον ἐόντες ἐπέκλυον, ἐς δ' Ὀδυσῆα
 πάντες ἐπ' οὔατ' ἔνευσαν· ὃ δέ σφεας ὀτρύνεσκεν 35
 ἦκα καὶ ἀτρεμέως ἐκβήμεναι· οἱ δ' ἐπίθοντο
 ἐς μόθον ὀτρύνοντι, καὶ ἐξ ἵπποιο χαμᾶζε
 ὦρμαινον προνέεσθαι· ὃ δ' ἰδρείησιν ἔρουκε
 πάντας ἄμ' ἐσσυμένους· αὐτὸς δ' ἄρα χερσὶ θοῆσιν
 ἵππου δουρατέοιο μάλ' ἀτρέμας ἔνθα καὶ ἔνθα 40
 πλευρὰ διεξώϊξεν ἐϋμμελίῃ ὑπ' Ἐπειῶ·

emendall. p. 257, quam probavit Spitzner. l. c. p. 302. Eadem clausula Nonn. XV, 65.

20. οὐδ' δ' A et vulgo; οὐδ' corr. Spitzner. observall. p. 13. — ἄρ A. 23. ἄρ A. — αἰερεν A et vulgo; correxi.

26. ἀν φντὰ A, ἀν χντὰ VNV3 E1, ἀμφοδὰ C1; ἀμφοδὰ em. Rhod. et Canter. nov. lectt. I, 7, p. 44.

28. οἶδ' A.

30. ὦκα A; ἦκα em. Rhod.

33. Ne quis δὴν aut αἰεὶ conjiciat, vid. ad III, 475.

34. οἱ δ' ἄρ' οἱ malit Pauw., vitiose.

36. ἀτρεκέως A et vulgo, quod Tychs. defensurus erat Pind. Nem. III, 72 ἀτρεκέυ κατέβα ποδὶ; ἀτρεμέως E1; et ita em. Rhod., recep. Lehrs.

37. χαμᾶζε Tychs. Lehrs.

38. πονέεσθαι A et vulgo. Quid dici debuerit, recte intellexit Pauw. scribendo φορέεσθαι. Nam nec πο-

νέεσθαι aliquid hic aliud denotare potest quam pugnare (vid. ad II, 154), et potius movendi verbum desiderat χαμᾶζε. Hinc προνέεσθαι scripsi.

39. ἐπεσσυμένους A et vulgo; ἄμ' ἐσσυμένους ex mea emendatione scripsi: vid. ad II, 201. Et adverbium hic paene necessarium erat.

40. μάλ' add. Tychs. ex em. Rhod.; in C1 spatium relictum.

41. ἐϋμμελίῳ A, ἐϋμμελίῳ C1; corr. Rhod. — σὺν Ἐπ. conj. Spitzner. observall. p. 302, cum Ulixem Eurypyli (volebat Epei) ministrum sive commilitonem nemo habiturus sit. At erat sane administer Epei Ulixes in aperiendo equo, ut ex XII, 330—334 apparet, ubi cfr. notam. Patet hac ipsa locutione ἵπ' Ἐπειῶ Quintum quodammodo cum vulgari fama sese conciliasse, quae quidem Ulixem faciebat equo claudendo et aperiendo praefectum. Nec de locutione quidquam dubii rema-

βαιὸν δ' ἔξανέδν σανίδων ὑπερ, ἀμφὶ δὲ πάντη
 Τρωᾶς παπταίνεσκεν, ἐργηγορότ' εἴπου ἴδοιτο·
 ὡς δ' ὅταν ἀργαλέω λιμῶ βεβολημένος ἦτορ
 ἐξ ὀρέων ἔλθῃσι λύκος χατέων μάλ' ἐδωδῆς 45
 ποιμνης πρὸς σταθμὸν εὐρύν, ἀλευόμενος δ' ἄρα φῶτας
 καὶ κύνας, οἳ ῥά τε μῆλα φυλασσέμεναι μεμάασι,
 βαίνη ποσὸν ἔκμηλος ὑπὲρ ποιμνήιον ἔρκος·
 ὡς Ὀδυσσεὺς ἵπποιο κατήιεν· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῶ
 ὄβριμοι ἄλλοι ἔποντο Πανελλήνων βασιλῆες 50
 νισσόμενοι κλίμαξι κατὰ στίχας, ἄσπερ Ἐπειὸς
 τεῦξεν ἀριστήεσσιν ἐϋσθενέεσσι κέλευθα
 ἵππον ἐσερχομένοισι καὶ ἐξ ἵπποιο κιοῦσιν·
 οἳ ῥά τὸτ' ἀμφ' αὐτῆσι κατήιον ἄλλοθεν ἄλλοι,
 θαρσαλέοις σφήκεσσιν ἐοικότες, οὔστε κλονήσῃ 55
 δρυτόμος, οἳ δ' ἅμα πάντες ὀρινόμενοι περὶ θυμῶ
 ὄζων ὑπεκπροχέονται, ὅτε κτύπον εἰσαΐτουσιν·
 ὡς οἴγ' ἐξ ἵπποιο μεμαότες ἐξεχέοντο
 ἐς Τρώων πτολίεθρον ἐϋκτιτον· ἐν δ' ἄρα τοῖσι
 πάλλετ' ἐνὶ στέρονοισι κέαρ· τάχα δ' οἳ μὲν ἔναιρον 60
 δυσμενέας — — — — —
 — τοὶ δ' ἔτ' ἔρεσσον ἔσω ἀλός· αἱ δ' ἐφέροντο

net comparanti XII, 81 ἵππον τε-
 κταίνωμεν ὑπὸν παλάμησιν Ἐπειοῦ.
 Simillima res est Apoll. Rhod. I,
 367 sq. νῆα δ' — ἄργου ὑποθη-
 μοσύνησιν ἔζωσαν.

42. βαιόν A. — ἔξανέδνσ' ἰδὼν
 A, ἔξανέδνσεν ἰδὼν C1; et ita corr.
 Rhod. rec. Lehrs.; Pauw. ε. ἰδεῖν
 tentat, quo admissio remanet inso-
 lens locutio. Paulo melius Dorvill.
 ad Charit. p. 236 ἔξανέδνσ' οὐδῶν
 ὑπερ conjecit, οὐδούς de unicus fo-
 ribus dici ex Dione Chrys. p. 313
 ed. Rhod. et Theocr. XXIII, 50 de-
 monstrans. Verum recte dubitavit
 Tychs., an οὐδός hic de foris sive
 apertura equi locum habere possit.
 Ne multa: recipienda fuit palmaria
 Lehrsii emendatio, qua ille ἔξανέδν
 σανίδων ὑπερ scripsit.

43. ἐργηγορότας A; ἐργηγορότ'
 em. Rhod. — „vel εἴ τιν'"; RHOD.
 Non opus.

44. ὅτ' A, ὅταν E1C1, rec. Tychs.
 Lehrs.; ὁπότ' corr. Rhod.

45. ἔλθῃσι A.

46. ἀλευόμεν A. — Similis est
 comparatio Apoll. Rhod. II, 123—128.

52. ἀριπροπέεσσιν A; ἀριστήεσ-
 σιν em. Rhod.; Pauw. male ἀρι-
 προπέα μάλ' tentabat.

53. ἐπερχομένοισι A, ἐσερχομέ-
 νοισι V.

54. αὐτοῖσι A; αὐτῆσι em. Rhod.
 — Bonit. l. c. p. 1235 ἄλλος ἐπ
 ἄλλῳ conjecit, quod refutavimus ego
 emendd. p. 227, Spitzner. observ-
 vatt. p. 203.

55. θαρσαλέοι A et vulgo; emen-
 davi. — κλονήσει A; em. Rhod.

56. οἳδ' A. — ἄρα A et vulgo;
 ἅμα restituumus Spitzner. observatt.
 p. 306, ego emendatt. p. 268; cfr.
 ad II, 530. — περὶ Tychs. Lehrs.

57. ὑπερ προχέονται A; ὑπεκπρο-
 χέονται em. Rhod.; ὄζων ὑπερ-
 προχ. E1; ὄζων ἐκπροχέονται V12;
 illud recte rec. Lehrs.

60. πάλλετ' A, πάλλετ' E1; et ita
 em. Rhod., πάλλεν C1. — τοὶ μὲν
 A, δ' οἳ μὲν em. Rhod. — τοὶ με-
 νενναιζον E1.

61. δυσμενέας· τοὶ δ' ἔρεσσον

νῆες ὑπὲρ μέγα χεῦμα· Θέτις δ' ἴθυνε κέλευθα
 οὔρον ἐπιπροϊεῖσα· νόος δ' ἄρ' ἰαίνειτ' Ἀχαιῶν·
 καρπαλίμως δ' ἔλθόντες ἐπ' ἠόνας Ἑλλησπόντου,
 ἔνθ' αὐτίς στήσαντο νέας, σὺν δ' ἄρμενα πάντα
 εἶλον ἐπισταμένως, ὅσα νήεσιν αἰὲν ἔπονται·
 αὐτοὶ δ' αἰψ' ἐκβάντες ἐς Ἴλιον ἐσσεύοντο
 ἄβρομοι, ἦντε μῆλα ποτὶ σταθμὸν αἰδούοντα
 ἐκ νομοῦ ὑλήεντος ὀπωρινῆν ὑπὸ νύκτα·
 ὡς οἴγ' αὐίαχοι Τρώων ποτὶ ἄστν νέοντο
 πάντες ἀριστήεσιν ἀρηγέμεναι μεμαῶτες.
 οἷ δ' ὡς ἀργαλέω λιμῶ περιπαιφάσσοντες
 * * * * *

65

70

σταθμῶ ἐπιβρίσωσι κατ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλην
 εὔδοντος μογεροῦ σημάντορος, ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις
 δάμνανθ' ἔρκεος ἐντὸς ὑπὸ κνέφας, ἀμφὶ δὲ πάντη

75

sine lacunae signo A; δ. τοὶ δ' ἦσαν vel δ' ἔσκον em. Rhod., quod rec. Tychs. Lehrs. Sed satis est, quae de his scripsi in *programm.* c. p. 25 sq.: „nimis abruptus est transitus a proceribus equo effusis ad eos, qui navibus appropinquant. Illos custodibus interfectis portas reclusisse exponendum fuit. Inde post *δυσμενέας* unum pluresve versus excidisse, tum vero *τοὶ δ' ἔτ' ἔρεσσον* scribendum esse patet.“ Plures versus excidisse nihil dubito.

63. *Εὔρον* E1; non probō. — *ἐπιπροϊεῖσα* A, *ἐπιπροϊεῖσα* E1; et ita corr. Rhod. — δ' ἰαίνειτ' A et vulgo; δ' ἄρ' ἰαίνειτ' scripsi ex em. Spitzneri *observatt.* p. 148.

68. *ἄτρομοι* et 70. *αὐίαχοι* A et vulgo praeter Lehrs., qui recte *ἄβρομοι* et *αὐίαχοι* scripsit ex em. Piersoni *Verisimm.* p. 34, quam sumptam ex N, 41 contra Spitzneri argumenta *mant.* p. 264 sq. recte stabilivit Bonit. *l. c.* p. 1240, cui nollem vir egregius in *observatt.* p. 50 sq. calidius quam circumspectius contradixisset. Piersonianum etiam Hermann. *rec. c.* p. 260 suo assensu firmavit. Illud *ἄτρομοι* Pauw. in *ἀτρέμας*, Spitzner. *mant. l. c.* in *ἀθρόοι* mutaturus erat. De altero jam Rhod. adpersit: „Iliad. v legitur *αὐίαχοι*, quam recte, ne-

scio.“ — *περὶ* A et vulgo; *ποτὶ* em. Rhod. vertendo et Pauw. diserte.

72. οἷ δ' ὡς τ' ἀργαλέω A, ὡς δ' ὄτ' ἀργαλέω M1, ἀργαλέω M2, ἀργαλέω CC1; om. versum E1. „Non dubito, quin in hac comparatione sit aliquid mancum. Deest enim in protasi nomen bestiarum, quibus Graeci comparantur. In apodosi autem nulla est accommodatio, quam hic auctor accuratissime observat; quare asteriscos adjeci. Jactura tamen quodammodo compensetur, si initium ita formes: *θῶες ἄτ' (vel ὡς λύκοι) ἀργαλέω.*“ RHOD. Recte ei adstipulatur Pauw.; contra Tychs. ex em. Jacobsii in *specim. emendd. ad auct. velt.* p. 37. οἷ δ' ὡς *παρδάλιες* scripsit, quod retinuit Lehrs. Id vero jam ob genus falsum esse et excidisse sequenti versu potius *luporum* vel *thoum* mentionem et apud Hermann. *rec. c.* p. 259 et in *programm. c.* p. 26 monui.

73. *ἐπιβρίσωσι* A et vulgo; „*ἐπιβρίσωσι* vel *ἐπιβρίθουσι*“ RHOD. Prius recte recep. Lehrs.

74. De *σημάντορ* vid. Wernick. ad *Tryph.* p. 461. — *σημάντορα* C2.

75. *δάμναθ'* A, *δάμνασθ'* VE1 C1. |. *ἐκτὸς* A. „*δάμνανθ' ἔρκεος ἐντὸς* vel *δάμναται.*“ RHOD. Tychs. recte recep. *δάμνανθ'*. — Scali-

αἵματι καὶ νεκύεσβιν, ὀρώρει δ' αἰνὸς ὄλεθρος
καίπερ ἔτι πλεόνων Δαναῶν ἔκτοσθεν ἑόντων.

ἀλλ' ὅτε δὴ μάλα πάντες ἔβαν ποτὶ τείχεα Τροίης,
δὴ τότε μαιμώντες ἀνηλεγῶς ἐπέχυντο
ἔς Πριάμοιο πόλῃα μένος πνείοντες Ἄρηος· 80
πᾶν δ' εὖρον πτολίεθρον ἐνίπλειον πολέμοιο
καὶ νεκύων· πάντῃ δὲ πυρὶ στονόεντα μέλαθρα
καιόμεν' ἀργαλέως· μέγα δὲ φρεσὶν λαίνοντο·
ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ Τρωσὶ κακὰ φρονέοντες ὄρουσαν·
μαίνεται δ' ἐν μέσσοισιν Ἄρης στονόεσσα τ' Ἐννώ· 85
πάντῃ δ' αἶμα κελαινὸν ὑπέρρεε, δεύετο δὲ χθῶν
Τρώων τ' ὀλλυμένων ἠδ' ἀλλοδαπῶν ἐπικούρων·
τῶν οἱ μὲν θανάτῳ δεδμημένοι ὀκρύνοντι
κεῖντο κατὰ πτολίεθρον ἐν αἵματι· τοὶ δ' ἐφύπερθε
πιπτιον ἀποπνείοντες ἐὼν μένος· οἱ δ' ἄρα χερσὶ 90
δράργδην ἔγκατ' ἔχοντες οἰζυρῶς ἀλάληντο
ἀμφὶ δόμους· ἄλλοι δὲ ποδῶν ἐκάτερθε κοπέντων
ἀμφὶ νεκρούς εἴρπυζον ἀάσπετα κωκύνοντες·
πολλῶν δ' ἐν κονίῃσι μαχέσασθαι μεμαώτων
χεῖρες ἀπηράχθησαν ὁμῶς κεφαλῆσι καὶ αὐτῆς· 95
φρευρόντων δ' ἐτέρων μελίαι διὰ νῶτα πέρησαν

ger. et ante et post hunc v. *AEI-ΠEI* adnotavit.

76. „Et hic aliquid desideratur, praeter accommodationem seu similitudinis redditionem. Sensus tamen non ita mancus est. Lego interim ὀρώρει δεινὸς ὄλεθρος.“ RHOD. Posterius recte jam improbavit Pauw., et vid. ad III, 169. „Codices nihil medelae afferunt, ne indicantes quidem defectum. Porro v. 82 urbs jam ardet, nulla tamen in praecedentibus ignis subjecti mentio facta, quam haud dubie continuerunt versus deperditi.“ TYCHS. Recte igitur ille longioris lacunae signa posuit. *Schow.* ad 72 et 75 adscripsit: „ubique lacunae.“

79. ἐπέχυντο corr. Rhod.; recte alterum ut Homericum tuetur Pauw.: vid. *O*, 654. *II*, 295. Nisi scripsit ἐσέχυντο.

82. περὶ A; περὶ Tychs. Lehrs., πυρὶ scripsi ex em. Spitzneri *observatt.* p. 210.

84. ἐόρουσαν A, ὄρουσαν C1; et ita em. Rhod.

85. μαίνεται τ' A; μαίνεται δ' em. Rhod. — στονόεσσα Tychs. Lehrs.

87. τ' post Τρώων ex mea conj. adjeci, ut ὀλλυμένων ad utrosque pertinere clarius pateret.

89. οἶδ' A; οἶ δ' Tychs., τοὶ δ' Lehrs. ex em. Hermannii p. 748. Cfr. Spitzner. *mant.* p. 265.

90. ἀναπνείοντες A; ἀποπνείοντες Tychs. ex em. Pauwii. — „In C1 v. 89 et 90 contracti — ἐν αἵματι· τοὶ δ' ἄρα χερσὶ, omissis intermediis ob οἶ δ' — οἶ δ' repetitum.“ TYCHS. — οἶδ' A. — χερσὶ A et vulgo; pluralem, quia de pluribus sermo, ego reposui.

93. εἴρπυζον A, εἴρπυζον VNV123 E1; et ita em. Rhod.

94. μαχέσασθαι et in fine * A, μαχέσασθαι C1; et ita scribendum demonstravit Spitzner. *observatt.* p. 302 sq., μαχῆσασθαι e corr. Rhod. Tychs. Lehrs.

96. δὲ ἐτέρωθεν A, δ' ἐτέρων VNV123E1a; et ita corr. Rhod. Brod.; δ' ἐτέρως inepte Dausq.

ἀντικρὺς ἐς μαζούς, τῶν δ' ἰξύας ἄχρῃς ἰκέσθαι
 αἰδοίων ἐφύπερθε διαμπερές, ἧχι μάλιστα
 Ἄρεος ἀκαμάτιο πέλει πολυώδυνος αἰχμή.
 πάντῃ δ' ἀμφὶ πόλῃα κυνῶν ἀλεγεινὸς ὀρώρει 100
 ὠρυσθμός· στοναχὴ δὲ δαίκταμένων αἰζηῶν
 ἐπλετο λευγαλή· περὶ δ' ἴαχε πάντα μέλαθρα
 ἄσπετον· οἰμωγὴ δὲ πέλε στονόεσσα γυναικῶν
 εἰδομένων γεράνοισιν, ὅτ' αἰετὸν ἀθροήσωσιν
 ὑπόθεν ἀΐσσοντα δι' αἰθέρος, οὐδ' ἄρα τῆσι 105
 θαρσαλέον στέροισι πέλει μένος, ἀλλὰ ἔ μούνον
 μακρὸν ἀνατρώζουσι φοβούμεναι ἱερὸν ὄρνιν·
 ὡς ἄρα Τρωιάδες μέγα κώκνον ἄλλοθεν ἄλλαι,
 αἰ μὲν ἀνεγρόμεναι λεχέων ἄπο, ταὶ δ' ἐπὶ γαῖαν
 θρώσκουσαι· τῆς δ' οὔτι μίτρος ἔτι μέμβλετο λυγρῆς, 110
 ἀλλ' αὐτως ἀλάλητο περὶ μελέεσσι χιτῶνα
 μούνον ἐφεσδάμεναι· ταὶ δ' οὐ φθάσαν οὔτε καλύπτρον
 οὔτε βαθὺν μελέεσθιν ἐλεῖν πέπλον, ἀλλ' ἐπιόντας
 δυσμενέας τρομέουσαι ἀμηχανίῃ πεπέδητο
 παλλόμεναι κραδίην, μούνον δ' ἄρα χερσὶ θοῆθιν 115
 αἰδῶ ἀπεκρῦψαντο δυσάμμοροι· αἰ δ' ἀλεγεινῶς
 ἐκ κεφαλῆς τίλλοντο κόμην καὶ στήθεα χερσὶ
 θεινόμεναι γοάσκον ἄδην· ἕτεραι δὲ κυδοιμὸν
 δυσμενέων ἔτλησαν ἐναντίον, ἐκ δ' ἐλάθοντο

97. ἀντικρὺς A; corr. Tychs. — ὦν A; τῶν corr. Pauw.

99. πολυώδυνος A; πολυώδυνος corr. Rhod. et Dorvill. ad Charil. p. 680.

100. „Plena horrois captae urbis descriptio, comparanda cum Virgil. Aen. II, 298 sqq. Tryphiod. 530 sqq., Eurip. Hec. 895 sqq.“ TYCHS.

103. πέλεν A et vulgo; correxi.

105. δ' A; δι' corr. Rhod. in versione.

106. ἀλλὰ γε conj. Rhod., rec. Tychs.; ἀλλὰ ἔ recte defendit Bonit. l. c. p. 1232, provocans ad Herm. Orph. p. 798, restituit Lehrs., ἀλλ' ἄρα conj. Struv. observatt. p. 31.

107. μακροῦ E1. — ἀνατρώζουσι scripsit Tychs., quem secutus est Lehrs., e sua conj., non recte: vid. Wernick. ad Tryph. p. 285—287. —

φοβόμεναι E1.

109. λεχέων ἐπι male conj. Pauw. — ταῖδ' A.

110. τῆς et λυγρῆς A et vulgo praeter Lehrs., qui ex mea conj. emendatt. p. 257 λυγρῆς scripsit, quod etiam Spitzner. observatt. p. 303 probavit. Attuleram autem hos locos: X, 375. XIII, 115 sq. XIV, 520. 544. Hermann. olim τῆς δ' οὔτι λυγρῆς ἐπι μέμβλετο μίτρος conjecit, ingeniose, nec tamen, ut opinor, vere. — δ' ante οὔτι add. Rhod.

111. χιτῶνας A et vulgo; singularem ob vicina vocabula praetuli, et ut μούνον esset adjectivum.

112. ταῖδ' A. — „καλύπτρον capitis tegmen muliebre, sine quo in publicum non prodibant.“ TYCHS.

113. ἔχειν A et vulgo; ἐλεῖν scripsi ex em. Spitzneri observatt. p. 303 sq.

116. αἰδ' A.

δείματος ὀλλυμένοισιν ἀρηγόμεναι μεμαυῖαι 120
 ἀνδράσιν ἢ τεκέεσσιν, ἐπεὶ μέγα θάρσος ἀνάγκη
 ὤπασεν· οἰμωγὴ δ' ἀταλάφρονας ἔκβαλεν ὕπνου
 νηπιάρχους, τῶν οὐπω ἐπίστατο κήδεα θυμός·

ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλοισιν ἀπέπνεον· — — — — —
 — — — — — οἱ δ' ἐπέχυντο
 πότμον ὁμῶς ὀρόωντες ὄνειρασιν· ἀμφὶ δὲ λυγραὶ 125
 Κῆρες οἴζυρῶς ἐπεγήθειον ὀλλυμένοισιν·
 οἱ δ' ὡς ἀφνειοῖο σύες κατὰ δώματ' ἀνακτος
 εἰλαπίνην λαοῖσιν ἀπείριτον ἐντύνοντος

122. δὲ κατὰ φρένας A; δ' ἀταλάφρονας em. Rhod. addens: „quin ita legendum sit, nullus dubito.“ Egregia est emendatio.

124. Vulgo nullum lacunae signum. — ἐπέπνεον A, ἀπέπνεον E1; et ita em. Brod. Rhod., ἐποίησιν Dausq. — ἐπέχυντο AE1; ἐκέχυντο conj. Rhod., rec. Tychs. Lehrs. — Hermannus, quamquam et ipse aliquid excidisse putat, dubitanter conjecit: ἀποπνεύοντες ἔχυντο. Postea ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλοισιν ἐποίησιν scribendum putavit sine lacuna. Nimis abruptum hic esse transitum jam Pauw. sensit, qui ὀλέγοντο vel ἀπόλοντο pro eo verbo tentavit. Quae de hoc versu in *programm. c. p. 26* disserui, ea paulullum aucta repetere placet: „postquam inde a v. 103 de Trojanis mulieribus expositum fuit tumultu et caede excitis, quarum pars vel pugnam haud detrectant ἀρηγόμεναι μεμαυῖαι ἀνδράσιν ἢ τεκέεσσιν (v. 120 sq.), infantes quidem recte describuntur v. 122 sq.; sed quam abrupte et obscure tum v. 124 sq. adjicitur:

ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλοισιν ἀπέπνεον·
 οἱ δ' ἐπέχυντο
 πότμον ὁμῶς ὀρόωντες ὄνειρασιν.

Nam postrema quidem non de infantibus, sed de maritis Trojanorum intelligenda esse verba ipsa docent collata cum v. 122 οἰμωγὴ δ' ἀταλάφρονας ἔκβαλεν ὕπνου Νηπιάρχους, ad quos rursus, non ad maritos pertinere priora ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλοισιν ἀπέπνεον item sententia evincit: mariti enim *singuli*

in thalamis suis non possunt *alii circa alios* trucidari. Nisi quis in alia omnia abiens his verbis coll. v. 129 eos Trojanos innui putaverit, qui non in lectis suis, sed *παρὰ δαιτὶ καὶ οἴνω* interficiebantur. Sed quomodocunque verba illa intelliguntur, patet aliquid praegressum fuisse, quo de trucidandis iis exponebatur, qui his ipsis verbis exspirasse dicuntur. Quae cum ita sint, censeo h. l. et *ante* v. 124 quaedam deleta esse, quibus Graecorum crudelitas vel a parvulis ferrum non abstinentium depingebatur, et *in* v. 124 extremo ante οἱ δ' ἐπέχυντο — quod nunc retineo incerto propter defectum iudicio —, quibus in ipsis lectis maritos oppressos et trucidatos esse referebatur, qui quidem vino onerati somniis non intermissis ne tumultu quidem bellico expergefieri potuerint.“

127. οἱδ' ὡς τ' A; οἱ δ' ὡστ' Tychs. Lehrs.; correxi. — ἀφνειοὶ σύες A, ἀφνειοῦ e corr. C1; ἀφνειοῖο σύες em. Rhod.

128. ἀλλήλοισιν A, ἀλλήλοις eraso i C1; „ἄλλοισιν. Brodaeus arbitratur legendum esse *πηοῖσιν* *propinquis* et significari charistia, convivium, cui nemo nisi propinquus adscribatur, ut Valer. Maxim. lib. 2. (1. §. 8.), Naso Fast. lib. 2. (617 sqq.) et hinc J. Rosinus antiquit. Rom. 4. c. 6 scribunt.“ RHOD. λαοῖσιν em. Pauw., quod recte praetulit Tychs. Potius viscerationes seu epulas a principibus Romanis populo datas intelligi debere facile patet. — εἰλαπίν. ἀπείριτον ἀλλήλοισιν C2. — ἐντύνοντες C1.

μυρλοὶ ἐκτείνοντο· λυγρῶ δ' ἀνεμίσγετο λύθρῳ
 οἶνος ἔτ' ἐν κρητῆρσι λελειμμένος· οὐδέ τις ἦεν, 130
 ὅς κεν ἄνευθε φρόνιο φέρε στονόεντα σίδηρον,
 οὐδ' εἴ τις μάλ' ἀναλκίς ἔην· ὀλέκοντο δὲ Τρωῶες.
 ὡς δ' ὑπὸ θώεσι μῆλα δαΐζεται ἤε λύκοισι
 καύματος ἐδουμένοιοι δυσάεος ἤματι μέσσω
 ποιμένος οὐ παρεόντος, ὅτε σκιερῶ ἐνὶ χώρῳ 135
 ἰλαδὸν ἀλλήλοισιν ὁμῶς συναρηρότα πάντα
 μίμνωσιν κείνοιο γλάγος ποτὶ δῶμα φέροντος
 * * * * *

νηδύα πλησάμενοι πολυχανδέα πάντ' ἐπιόντες
 αἷμα μέλαν πίνουσιν, ἅπαν δ' ὀλέκουσι μένοντες
 πῶϋ, κακῆν δ' ἄρα δαῖτα λυγρῶ τεύχουσι νομῆι· 140
 ὡς Δαναοὶ Πριάμοιο κατὰ πτόλιν ἄλλον ἐπ' ἄλλω
 κτεῖνον ἐπεδύμενοι πυμάτην ἀνὰ δηϊοτήτα·
 οὐδ' ἄρ' ἔην Τρωῶν τις ἀνούτατος, ἀλλ' ἅμα πάντων
 γναμπτᾶ μέλη πεπάλακτο μελαινόμεν' αἷματι πολλῶ.
 οὐδὲ μὲν Ἀργείοισιν ἀνούτατος ἔπλετο δῆρις, 145
 ἀλλ' οἱ μὲν δεπάεσσι τετυμμένοι, οἱ δὲ τραπέζαις,
 οἱ δ' ἔτι καιομένοισιν ἐπ' ἐσχαρεῶνι τυπέντες

132 sq. Bonit. l. c. p. 1240 haec ita conjungit: ὀλέκοντο δὲ Τρωῶες, ὡς ὑπὸ θώεσι etc. Jure id vituperavit Spitzner. *observatt.* p. 48 sq. — „Similis comparatio v. 73 sq. Cfr. Apoll. Rhod. II, 123 sqq. Virg. Aen. II, 355.“ TYCHS.

134. *δυσάερον* vel *δι' αἴρος* (sic!) conj. Pauw. Melius certe *δυσεργέος* esset. Sed *δυσάεος* recte habet: est enim non *graviter strepentis*, sed *molestē spirantis* et spectat ad ventum aestu gravem.

137. *μίμνωσι* E1. — *κείνοιο* AE1, *κείνοιο* V12L12a; et ita corr. Rhod.; *κείνοιο* C1. — Post hunc versum *grassantium* mentio facta sit, jam Pauw. perspexit, indicavit Tychs.

138. Rhod. *πλησόμενοι* legisse videtur vertendo: *ut ventrem expleant*. Non recte: vel postquam ventrem expleverunt devorando, in lacerandis ovibus persistunt.

139. *ὀλέκουσιν ἐδόντες* conj. Spitzner. *observatt.* p. 304 sq., rec. Lehrs. Id jam olim apud Hermann. in *rec.* c. p. 267 sq. rejeci, quoniam lupi

non totum gregem devorant, sed tantum, uti modo diximus, laniatum prosternunt et hoc modo *κακῆν δ' ἄρα δαῖτα λυγρῶ τεύχουσι νομῆι*. Si quid mutandum esset, multo *ὀλέκουσι μανέντες* praestaret. Verum *μένοντες*, dictum ut X, 12. 44, egregie huc quadrat: manent lupi absente pastore otium nacti.

143. *ἄρα* A et vulgo; *ἅμα* em. Spitzner. *observatt.* p. 305 et ego *emendatt.* p. 268: cfr. ad II, 530.

144. *πλαγκτᾶ* A; *γναμπτᾶ* em. Rhod., quod auctore Heynio ut Homericum rec. Tychs. Et vid. ipsum Quintum II, 340. Olim Tychs. *πάγχν*, Dausq. *πληκτᾶ* conjec.

145. *ἀνούτατος πέλε* A, *ἀ. ἐπλετο* C1a; „*ἀνούτητος*, vel *ἀνούτατος ἐπλετο*“ RHOD. Prius recep. Tychs. Lehrs., posterius recipiendum docuit Struvius *minor observatt.* p. 12 ex II, 530. III, 175. XIII, 143. Quare recepi.

146. *τετυμμένοι* A; *τετυμμένοι* em. Dausq. Pauw. et jam Rhod. vertendo: *icti*.

147. *καιόμενοι ὑπ' A*, *καιόμενοις*

δαλοῖς, οἳ δ' ὀβελοῖσι πεπαρμένοι ἐκπνείσκον,
οἷς ἔτι που καὶ σπλάγχνα συῶν περὶ θερμὰ λέλειπτο
Ἰφραίστου μαλεροῖο περιζείοντος αὐτμῆ· 150
ἄλλοι δ' αὖ πελέκεσσι καὶ ἀξίνησι θοῆσιν
ἤσπαιρον δηθέντες ἐν αἵματι· τῶν δ' ἀπὸ χειρῶν
δάκτυλοι ἐτμήθησαν, ἐπὶ ξίφος εὔτε βάλοντο
χεῖρας ἐελδόμενοι στυγεράς ἀπὸ Κῆρας ἀμύνειν·
καὶ πού τις βρεχμὸν τε καὶ ἐγκέφαλον συνέχευε 155
λαῶ βαλὼν ἐτάροιο κατὰ μόθον· οἳ δ' ἄτε θῆρες
οὐτάμενοι σταθμοῖς ἐνι ποιμένος ἀγραύλοιο
ἀργαλέως μαίνοντο διεγρομένοιο χόλοιο
νύχθ' ὑπὸ λευγαλέην· μέγα δ' ἰσχανόωντες Ἄρηος
ἀμφὶ δόμους Πριάμοιο κνδοίμεον ἄλλοθεν ἄλλον 160
σεύοντες· πολλοὶ δὲ καὶ ἐγχείησι δάμησαν
Ἄργείων· Τρωῆς γὰρ ὅσοι φθάσαν ἐν μεγάροισιν
ἢ ξίφος ἢ δόρυ μακρὸν ἐῆς ἀνὰ χερσὶν ἀεῖραι,
δυσμενέας δάμναντο καὶ ὡς βεβαρηότες οἴνω.
αἴγλη δ' ἄσπετος ὦρτο δι' ἄστεος, οὔνεκ' Ἀχαιῶν 165
πολλοὶ ἔχον χεῖρεσσι πυρὸς σέλας, ὄφρ' ἀνὰ δῆριν
δυσμενέας τε φίλους τε μάλ' ἀτρεκέως ὀρώσῃ·
καὶ τότε Τυδέος υἱὸς ἀνὰ μόθον ἀντιόωντα
αἰχμητῆρα Κόροιβον ἀγανοῦ Μύγδονος υἱά

ἰπ' E1; καιομένοισιν ἐπ' em. Rhod.,
rec. Tychs. — ἐσχαρεῶσι A et vulgo;
ἐσχαρεῶν scripsi e conj. Hermannii,
ut ambiguitas participii καιομένοισιν
evitaretur.

148. ἢ δ' A et vulgo; ἢ vel ἢ τ' conj.
Pauw.; praetuli οἳ δ'.

152. τμηθέντες A et vulgo praeter
Lehrs., qui δηθέντες scripsit ex em.
Bonitii l. c. p. 1240.

153. βαλόντες A, βαλόντος VE1 C1;
βάλοντο em. Rhod.

154. ἐπὶ A; ἀπὸ em. Pauw.

155. που A.

156. λαῶν et in fine * A, λαῶ C1;
et ita corr. Rhod. — ἐτέρωιο conj.
Rhod., quod merito improbat Pauw. —
οἳ δ' A.

157. ἐνὶ A et vulgo; corr. Lehrs.

160. Mirum est, hic subito Priami
aedes memorari, cum haec omnis descriptio
potius ad totam urbem pertineat. Itaque
haud scio, an ante v. 155 καὶ πού τις
etc. longior sit lacuna, quibus versibus ad descri-

bendam in Priami aedibus caedem via
parabatur. Auget suspicionem, quod quae
v. 155 sq. de lapidibus jaciendis memorantur,
vix apte intelligi possunt, nisi de Trojanis
desuper hoc modo regis domum defendentibus.
Virgiliana asferre nolo, quoniam haec a
Quinto expressa esse vix demonstrari queat.
— δ' μους (sic!) A.

162. ἐκ μεγάροιν A et vulgo; ἐν
μεγάροισιν conjeci in emendat. p. 257,
quod probavit Spitzner. observat. p. 306,
ἐκ μεγάροιο, quod conj. Hermann.,
rec. Lehrs.

169. ἀγανοῦ, quod om. A et codd.,
add. Rhod. cum hac notula: „Mement
hujus Virgil. Aen. II, 172.“ Addit Tychs.
en.: „Coroebum a Diomede caesum etiam
Lesches tradiderat, quem hic sequitur
Quintus. Vid. Heyne excurs. ad Aen. II. et
cfr. Paus. X, 27.“ Ἀμύγδονος ὀμ-
βοῖμον υἱά teste Schowio, sed Μύγ-
δονος δ. υἱά teste Tychsensio C1,

- ἔγχει κοίλοιο διὰ στομάχοιο πέρησεν, 170
 ἦχι θοαὶ πόσιός τε καὶ εἶδατός εἰσι κέλευθοι·
 καὶ τὸν μὲν περὶ δουρὶ μέλας ἐκίχασατο πότμος·
 κάππεσε δ' ἔς μέλαν αἷμα καὶ ἄλλων ἔθνεα νεκρῶν,
 νήπιος· οὐδ' ἀπόνητο γάμων, ὧν οὐνεχ' ἴκανε
 χθιζὸς ὑπὸ Πριάμοιο πόλιν * * *
 * * * καὶ ὑπέσχετ' Ἀχαιοὺς 175
 Ἴλιου ἄψ ὄσαι· τῷ δ' οὐ θεὸς ἐξετέλεσσεν
 ἔλπωρην· Κῆρες γὰρ ἄφαρ προέηκαν ὄλεθρον.
 σὺν δέ οἱ Εὐρυδάμαντα κατέκτανεν ἀντιώοντα
 γαμβρὸν ἐὺμελίην Ἀντήνορος, ὅς ῥα μάλιστα
 θυμὸν ἐνὶ Τρώεσσι σαοφροσύνησι κέκαστο. 180
 ἔνθα καὶ Ἴλιονῆι συνήντητο δημογέροντι,
 καὶ οἱ ἔπι ξίφος αἰνὸν ἐρύσσατο· τοῦ δ' ἄρα πάγχυ
 γηραλέου κλάσθησαν ἄδην ἐπὶ σώματι γυῖα·
 καὶ ῥα περιτρομέων ἅμα χεῖρεσιν ἀμφοτέρῃσι
 τῇ μὲν ἄορ συνέδραξε θοὸν, τῇ δ' ἤψατο γούνων 185
 ἀνδροφόνου ἥρωος· ὃ δ' ἔς μόθον ἐσδύμενός περ

Μύγδονα M2; ἀμύμονα Μύγδ. vīa conj. Brodaeus.

172. κίχασατο A; ἐκίχασατο corr. Rhod.

174. οὐ δ' A et vulgo; corr. Spitzner. *observ.* p. 13. Imitatus est N., 364 sqq.

175. πόλιν, quod om. A, add. Rhod. et a; δόμους add. C1. Vulgo nulla lacunae signa. Sed patet hic iterum vel duo vel etiam plura ob homoeoteleuton Πριάμοιο excidisse hemistichia, quibus quid narratum fuerit, jam Spitzner. sensit, qui *observat.* p. 306 mirum esse ait, quod poeta, „quae Coroebo fuerit desponsata, ne verbo quidem indicaverit.“ Fecerat autem Homerus l. c. 365 sqq.

ἦτε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος
 ἀρίστην
 Κασσάνδρην ἀνάιδνον, ὑπέσχετο
 δὲ μέγα ἔργον
 ἐκ Τροίης ἀέχοντας ἀπωσέμεν νῆας
 Ἀχαιῶν.

176. τῷ δ' A.

177. γὰρ οἱ προέηκαν A et vulgo; versus modulatione recte offensus Gerhard. *lectl. Apoll.* p. 138 γὰρ ἐπιπροέηκαν proposuit, cui etiam

praestare opinor Spitzneri emendationem γὰρ ἄφαρ προέηκαν factam *observat.* p. 307. Hermannus, si ἔλπωρην ab ipso Quinto profectum sit, duos versus in unum coaluisse putat; sed verisimilius ratus id ab alia manu intrusum esse, conjicit: Κῆρες γὰρ οἱ πρόσθεν ἐπιπροέηκαν ὄλεθρον.

179. ἐὺμελίην A, ἐὺμελίην E1 C1; et ita corr. Rhod.

180. σαοφροσύνησ' ἐκέκαστο A et vulgo, σαοφροσύνης ἐκ. V; correxi e conj. Spitzneri l. c.

182. ἐπὶ A; corr. Tychs.

183. ἐνὶ A et vulgo praeter Lehrs., qui ἐπὶ scripsit ex mea conj. *emendat.* p. 257.

184. μάλα A et vulgo, quod hic quidem ferri nequit. Hinc olim μετὰ conjeci, ut I, 551. VIII, 234. Sed tum praestare visum, quod Hermannus mecum communicavit, ἅμα.

185. „συνέδραξε. Hoc utrum activa diathesi usurpetur, Grammaticis disceptandum trado. Sed quid agent? Cum grammatici tanti auctoritate, quantus est Cointus, sit confirmatum.“ RHOD.

186. ὃ δ' A. — ἐσδύμενως A, ἐσδύμενός E1; et ita em. Rhod.

ἢ χόλου ἀμβολίῃ, ἢ καὶ θεοῦ ὀτρύναντος,
βαῖον ἀπέσχε γέροντος ἔδον ξίφος, ὄφρα τι εἴπη
λισσομένως θοὸν ἄνδρα καὶ ὄβριμον· ὅς δ' ἄλεγεινὸν
ἴαχεν ἐσσημένως· στυγερόν δέ μιν ἄμφεχε δεῖμα· 190

„γουνουῦμαί σ', ὅτις ἐσσί πολυσθενέων Ἀργείων,
αἰδεσθαι ἀμφὶ γέροντος * * *
* * * τεὰς χέρας, ἀργαλέου τε

λῆγε χόλου· καὶ γὰρ ἴα πέλει μακρὸν ἀνέρι κῦδος
ἄνδρα νέον κτείναντι καὶ ὄβριμον· ἦν δὲ γέροντα
κτείνης, οὗ νύ τοι αἴνος ἐφέσεται εἵνεκεν ἀλκῆς· 195
τοῦνεκ' ἐμεῦ ἄπο νόσφιν ἐς αἰζηοὺς τρέπε χεῖρας
ἐλπόμενός ποτε γῆρας ὁμοίου εἰσαφικέσθαι.“

ὡς φάμενον προσέειπε κραταιοῦ Τυδέος υἱός·
„ὦ γέρον, ἐλπομ' ἔγωγ' ἐσθλὸν ποτὶ γῆρας ἰκέσθαι·

187. Fort. ὀτρύνοντος.

188. ἐπαισε A, ἀπέσχε NV3E1, ἀπεχε V, ἐπεσε C1; ἐπαυσε conj. Rhod.

189. ὅς A.

190. ἴαχεν A; ἴαχεν em. Rhod.; ἐπ

ἴαχεν εσσημ. C1. — νιν A; μιν corr. Rhod.

191. σε, τίς A; σ', ὅτις em. Scalig. Pauw. et jam Rhodom. in versione.

192 sq. αἰδεσε ἀμφὶ γέροντος τεὰς χ., ἀργαλέον τε λ. χόλου· καὶ ῥα πέλ. μακρὸν ἀνδρὶ κῦδ. A, αἰδεσαι ἀ. γέροντι τ. χ., ἀργαλέον τε λ. χόλου· καὶ γὰρ ῥα π. μέγα ἀνέρι κ. VNV123C1a; et ita em. Rhod. rec. Tychs., nisi quod μακρὸν retinent, pro quo codd. haud scio an Schowii errore habere dicuntur μέγα; „ἀργαλέον τε λ. χόλου· καὶ γὰρ ῥα πέλει, sed cetera ut ed. E1.“ TYCHS. Bonit. l. c. p. 1241 αἰδεσαι ἀμφὶ γέροντος ἐμὰς χέρας aut, cum praepositio valde insolita sit, αἰθεο δημογέροντος ἐμὰς χέρας proposuit; fere Pauwii vestigia secutus, qui αἰδεσαι ἀμφὶ γέροντος vel ἀντιβολοῦντος ἐμὰς χέρας conjecerat. Hos cum recte confutavisset jam Spitzner. *observatt.* p. 49, ego in *emendatt.* p. 285, postquam emendationem olim factam αἰδε', ἐχ' ἀμφὶ γέροντος ἐὰς χέρας haud indignam poeta esse demonstravi atque etiam αἰδε', ἀπι-

σχε γέροντος vel αἰδεσαι, ἴαχε γέροντος ἐὰς χέρας scribi posse monui, Hermanni amplexus sum sententiam, hic quoque duo hemistichia inter γέροντος et τεὰς excidisse statuentis. Quam opinionem quamquam non prorsus improbat Spitzner. *observatt.* p. 308, tamen novam profert conjecturam:

αἰδεσαι ἀμφὶ γέροντος· ἐὰς χέρας ἀργαλέον τε

λῆγε χόλου,

quam eandem jam Heynius fecerat. Nec tamen quibus difficultatibus haec quoque premantur, obscurum est. Lehrsius denique, cum olim αἰδεσαι ἅντα γέροντος ἔχειν χέρας audacius conjecisset, αἰδεσαι ἀμφὶ γέροντος ἐὰς χέρας, ἀργαλέον τε etc. edidit, quod prorsus inaudite convertit sic: *parce contra senem manibus tuis*. Id vituperavi et in Hermanni sententia acquiescendum monui in *rec. c.* p. 83.

194. ὄβριμον VNV123C1 (si quidem in hac re pusilla fides habenda est Schowio).

195. οὐ A et vulgo; correxi. — τις A et vulgo, τοι V, quod recepi.

198. κρατεροῦ A, κραταιοῦ VNV123; et ita em. Rhod.; κρατεοῦ E1, κραταιοῦ C1.

199. ἔγωγ' ἐσθλὸν π. γ. a et sic C1 legi vult additis literis α. β. γ. δ. super vocibus; et ita etiam em.

ἀλλά μοι ἔως ἔτι κάρτος ἀέξεται, οὔτιν' εἰάσω
 ἐχθρὸν ἐμῆς κεφαλῆς, ἀλλ' Ἄϊδι πάντας ἰάψω,
 οὔνεκ' ἄρ' ἐσθλὸς ἀνήρ * * *
 * * * καὶ δῆιον ἄνδρ' ἀπαμύνει.“

ὡς εἰπὼν λαίμοιο διήλασε λοίγιον ἄορ
 δεινὸς ἀνήρ· ἴθυνε δ' ὄπη θυητοῖς ἐπὶ πότμον
 ψυχῆς εἰσι τάχιστα καὶ αἵματος αἰνὰ κέλευθα· 205
 καὶ τὸν μὲν μόρος αἰνὸς ὑπέκλασε δηρωθέντα
 Τυδείδαο χέρεσβιν· ὃ δ' εἰσέτι Τρῶας ἐναίρων
 ἔσσυτ' ἀνὰ πτολίεθρον ἐῷ μέγα κάρτεϊ θυῶν·
 δάμνατο δ' ἦν Ἄβαντα· βάλεν δ' ὑπὸ δούρατι μακροῷ
 νῖα Περιμνήστοιο περικλυτὸν Εὐρυκόωντα. 210

Rhod. Pauw., et rec. Tychs. Lehrs.; „ἔγωγε πρὸς ἐσθλὸν γῆρας vel ποτὶ γῆραος οὐδὸν ἰκέσθαι. Odys. O (246) οὐδ' ἔκετο γῆραος οὐδόν;“ RHOD.

200. ὡς A et vulgo; ἔως scripsi ex emend. Spitzneri *observatt.* p. 40. — De εἰάσω cfr. Ω, 569 (coll. 586). 684.

202. ἐπαμύνει A et vulgo. Tum de hoc versu in *programm.* c. p. 26 sq. ita scripsi: „Obscurus est hic versus, qui si sanus est, particula καί ad ea supplicantis senis verba respicit, quibus ille probi viri esse monuit juvenes hostes interficere, senibus parcere v. 193–97, ut haec sit Diomedis sententia: „probus vir non solum ea facit, quae tu commemoras, sed etiam hostes suos ulciscitur.“ Sed in his et sola particula καί eam sententiam non demonstrat sed nimis obscure indicat et necessario vir strenuus certe aut *semper* aut de omnibus hostibus vindictam sumere dicendus erat. Itaque olim tale quid desideravi: ἄ. καὶ δῆιον αἰὲν ἀμύνει vel ἀνήρ, ὅς δ. ἄ. ε., quod Hermannus probavit, aut etiam ἄ. δῆιους ἅμα πάντας ἀμύνει. Ea et similia multo nunc improbabiliora videntur suspitione hujuscemodi quid a poeta additum fuisse:

οὔνεκ' ἄρ' ἐσθλὸς ἀνήρ [κεῖνος
 πέλει, ὅστις ἑταῖρον
 ἐνδυκέως φιλέει] καὶ δῆιον
 ἄνδρ' ἀπαμύνει.“

204. ἴθυσεν A; ἴθυνε em. Rhod.

— πότμος A et vulgo; vid. ad vers. sequentem.

205. εἰσι A et vulgo; „pro εἰσι restituendum videtur ἐστί. Quod sequens etiam copulativa requirit. Nisi hic elleipsin verbi substantivi esse malis ut versio nostra habet.“ RHOD. Vertit enim: *ubi mortali-bus fatum ad animam celerrime transit, et funestae sanguinis viae existunt.* Recte jam Pauw. locum ita constituit: ἐπὶ πότμον ψ. εἰσὶ τ. etc., quam emendationem Spitzner. *l. c.* p. 309 sq. ita illustravit et firmavit, ut paene mirer Hermannum in *rec. c.* p. 268 novam protulisse conjecturam: ὁ. θ. ἐπι πότμος ψυχῆς εἰσι τ. καθ' αἴμ. αἰ. κ. Nam in verbi τάχιστα positura nihil est offensionis apud Quintum: cfr. III, 147 sq. Πηλεΐδαο χόλος καὶ λοίγιον ἔλκος θυμὸν ἄδην ὀρόθυνε, ubi a θυμὸν aptus est Πηλεΐδαο, supra v. 155 sq. βρεχμὸν τε καὶ ἐγκέφαλον συνέχευε λῆα βαλὼν ἑτάροιο, ubi λῆα βαλὼν etiam incommodius interjecta sunt.

206. καὶ τὸν μὲν om. V.

207. ὅδ' A. — εἰς ἧρωας ἐναίρων A et vulgo; infeliciter Rhodom. ἑταίρων, infeliciter Pauw. ἑταίρους conjecit. Egregie Heyn. conj. ὅ δ' αἰεὶ Τρῶας ἐναίρων, quam emendationem perfecit Tychs. ὅ δ' εἴσεται Τρ. ε. scribendo. Eam recepi.

209. δὴ συνάβαντα ACC1, δὴ σὺν Ἄβαντα VNV123a; δ' ἦν Ἄβαντα em. Rhod.

Αίας δ' Ἀμφιμέδοντα, Δαμαστορίδην δ' Ἀγαμέμνων,
Ἰδομενεὺς δὲ Μίμαντα, Μέγης δ' ἔλε Δηιοπίτην.
υἱὸς δ' αὐτ' Ἀχιλῆος ἀμαιμακέτω ὑπὸ δουρὶ
Πάμμωνα δῖον ὄλεσσε, βάλεν δ' ἐπιόντα Πολίτην,
Τισίφονόν τ' ἐπὶ τοῖσι κατέκτανε, τοὺς ἅμα πάντα 215
νῆας Πριάμοιο· καὶ ἀντιόωντ' ἀνὰ δῆριν
δάμνατ' Ἀγήνορα δῖον· ἐπ' ἄλλω δ' ἄλλον ἔπεφνε
ἠρώων· πάντη δὲ μέλας ἀνεφαίνετ' ὄλεθρος
ὄλλυμένων· ὃ δὲ πατρὸς ἐοῦ καταειμένος ἀλκὴν
μαιμώων ἐδάϊζεν ὄσους κίχεν· ἐν δὲ καὶ αὐτῶ 220
δυσμενέων βασιλῆι κακὰ φρονέων ἐνέκυρσεν
Ἐρκείου ποτὶ βωμόν· ὃ δ' ὡς ἶδεν υἷ' Ἀχιλῆος,
ἔγνω ἄφαρ τὸν ἔοντα καὶ οὐ τρέσεν, οὔνεκ' ἄρ' αὐτὸς
θυμὸν ἐέλδετο παισὶν ἐπὶ σφετέροισιν ὀλέσσαι·
τοὔνεκά μιν προσέειπε λιλαιόμενος θανέεσθαι· 225
„ὦ τέκος ὀβριμόθυμον ἐύπτολέμου Ἀχιλῆος,
κτείνον, μῆδ' ἐλέαιρε δυσάμμορον· οὐ γὰρ ἔγωγε
τοῖα παθῶν καὶ τόσσα λιλαιόμαι εἰσοράσθαι
ἠελίοιο φάος πανδερχέος, ἀλλὰ που ἤδη
φθεισθαι ὁμῶς τεκέεσσι καὶ ἐκλελαθέσθαι ἀνίης 230
λευγαλέης, ὁμάδου τε δυσηγέος· ὡς ὄφελόν με
σεῖο πατῆρ κατέπεφνε, πρὶν αἰθρομένην εἰσιδέσθαι
Ἴλιον, ὀππὸτ' ἄποινα περὶ κταμένοιο φέρεσκον
Ἐκτορος, ὃν μοι ἔπεφνε πατῆρ τεός· ἀλλὰ τὸ μὲν που

211. δ' ante Ἀγ. om. V.

212. Δηιοπίτην A, Δηιοπίτην E1; et ita corr. Pauw., „cfr. A, 420.“ TYCHS.

215. Τησίφονόν A; Τισίφονόν corr. Rhod., „cfr. I, 406.“ TYCHS.

218. ἀνεφαίνειο λύθρος conj. Pauw., male.

220. ἔνθα A et vulgo; ἐν δὲ ego scripsi.

222. Ἐρκείου A, Ἐρκείου VNV123

E1a; et ita em. Rhod.; Ἐρκείου C1. Cfr. VI, 147. XIII, 436. — ὃ δ' A.

223 sq. αὐτοῦ et sq. v. ὄλεσθαι A; „ὄλεσσαι. ὄλεσθαι retineri potest, si θυμὸς scribatur. Tunc vero ita interpretandum: quia animo suo post filios accumbere propositum habebat;“ RHOD. aliter in textu interpretatus: „nam eo ipso in loco post filios suos vitam profundere

exoptabat.“ Ubi αὐτοῦ aperte falso translatum est. Pessime Pauw. θυμόν suppleto κατά explicat, bene tamen αὐτός conj., quod recte cum priore Rhodom. emendatione rec. Tychs.

227. μή δ' A; μήδ' Tychs.; corr. Lehrs.

229. ἠελίου A, ἠελίοιο VNV123 E1C1a; et ita corr. Rhod.

230. φθίσθαι corr. Rhod.; sed vid. ad III, 17.

231. λευγαλέου A; λευγαλέης em. Rhod. — ὁμάδου A. — ὄφελόν Tychs. Lehrs. errore.

234. ὃν mutilo versu A, ὃν ῥα C1; „ὃν μοι vel τότε ἔπ.“ RHOD. ὃν κατέπεφνε conj. Dausq., ὃν οἱ ἔπ. olim Hermann. Orph. p. 809. Prius Rhodomannianum jure prae tulit Tychs. — τὰ μὲν conj. Spitz-

- Κῆρες ἐπεκλώσαντο· σὺ δ' ἡμετέροιο φόνουιο 235
 ἄσων ὄβριμον ἦτορ, ὅπως λελάθωμ' ὀδυνάων.“
 ὡς φάμενον προσέειπεν Ἀχιλλέος ὄβριμος υἱός·
 „ὦ γέρον, ἐμμεμαῶτα καὶ ἐσβύμενόν περ ἀνώγεις·
 οὐ γάρ σ' ἐχθρὸν ἔοντα μετὰ ζωοῖσιν ἐάσω·
 οὐ γάρ τι ψυχῆς πέλει ἀνδράσι φίλτερον ἄλλο.“ 240
 ὡς εἰπὼν ἀπέκοψε κάρην πολιοῖο γέροντος
 ῥηιδίως, ὡς ἢ τις ἀπὸ στάχυν ἀμήσῃται
 λήϊου ἀζαλέιο θέρους εὐθαλπέος ὦρη.
 ἢ δὲ μέγα μύζουσα κυλίνδετο πολλὸν ἐπ' αἶαν 245
 νόσφ' ἄλλων μελέων, ὀπόσοις ἐγκίνυται ἀνήρ·
 καίτο δ' ἄρ' ἐς μέλαν αἶμα καὶ εἰς ἐτέρων φόνον ἀνδρῶν
 * * * * *
 ὄλβω καὶ γενεῇ καὶ ἀπειρεσίῳ τεκέεσσιν·
 οὐ γὰρ δὴν ἐπὶ κῦδος ἀέξεται ἀνθρώποισιν,
 ἀλλ' ἄρα πον καὶ ὄνειδος ἐπέσονται ἀπροτίοπτον·
 καὶ τὸν μὲν πότμος εἶλε· κακῶν δ' ὄγε λήσατο πάντων. 250

ner. *observatt.* p. 86. Falso: vid. ad II, 567.

235. σὺδ' A.

236. ὄβριμον manco versu A; „ὄ. ἦτορ vel ἔγχος;“ RHOD. ὄβριμό-
 θυμε C1. Prius Rhodomannianum recte recep. Tychs.

241. κάρη A et vulgo; κάρην scripsit Lehrs. ex em. Bonitii p. 1241 coll. XI, 58.

242. εἶ A et vulgo; ἦν VNV3C1. — ἀμήσεται A, ἀμήσῃται VNV3 C1a; et ita corr. Rhod.

243. λήϊον A; λήϊου em. Rhod. — εὐθαλπέος A; em. Pauw. — „Post 243 in E1 folii 173 pagina aversa vacua relicta errore scribae. Nam sequitur fol. 174 ἢ δὲ μέγα.“ TYCHS.

244. ἦδὲ A. — μέγα μύζουσα et in fine * A, μέγα μύζουσα VE1 C12 (μέγα δὲ μύζ. VC1 teste Schowio); et ita em. Pauw., quod recte rec. Tychs. Lehrs.; „μέγ' οἰμώζουσα vel μέγα τρύζουσα;“ RHOD. Dausq. μέγα ζείουσα vel ὀλίγα πνειουσα conj., Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 120 de productione inutiliter sollicitus, μέγ' οἰμώζουσα repetiit. — πούλων ἐπ' αἶαν ed. Lehrs., quo minime opus.

245. ὀπόσοι V. — ἐγκίνυτ' A, ἐνκίνυτ' E1, ὀπόσοισιν ἐκίνυτο V12 (,e

Lascaridis emendatione.“ TYCHS.); ἐγκίνυται corr. Rhod.

246. ἄρ A et vulgo; corr. Lehrs. — „Non bene cohaeret, ut excidisse aliquid suspiceris. Desideratur *privatus, orbis*, et fortasse excidit verbum, quo referretur *εἰς*.“ TYCHS. Recte ille lacunam esse perspexit, sed quae de ea explenda conjicit, non sufficiunt. Potius ex Ω, 535 sq. 543 sqq., quos locos Quintum ante oculos habuisse apparet, haec fere interposita fuisse:

καίτο δ' ἄρ' ἐς μέλαν αἶμα καὶ εἰς ἐτέρων φόνον ἀνδρῶν

[κεῖνος ἀνήρ, ὃς πρὶν μέγ' ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο]
 ὄλβω καὶ γενεῇ καὶ ἀπειρεσίῳ τεκέεσσιν

in *programm.* c. p. 27 monui. Cfr. Apoll. Rh. II, 236 sq. Et similia passim occurrunt: cui non in memoriam redeat Sophoclei Oedipi exitus?

248. ἀέξεται ἀνθρ. V: voluitne ἀέξεται ἐν ἀνθρ.?

249. καὶ mutilo versu A, πον
 ιι

καὶ VNV3, καὶ ον. C1; καὶ τάχ' conj. Rhod., καὶ οἱ Dausq.

250. πότμος om V. — κακὸν V. — πολλῶν A et vulgo praeter Lehrs.,

οἱ δὲ καὶ Ἀστύανακτα βάλον Δαναοὶ ταχύπῳλοι
 πύργου ἀφ' ὑψηλοῖο, φίλον δέ οἱ ἦτορ ὄλεσσαν
 μητρὸς ἀφαρπάξαντες ἐν ἀγκοίνῃσιν ἑόντα
 Ἔκτορι χῳόμενοι, ἐπειὴ σφίσι πῆμα κόρυσσε
 ζωὸς ἐών· τῷ καὶ οἱ ἀπηχθῆραντο γενέθλην, 255
 καὶ οἱ παῖδ' ἐβάλοντο καθ' ἕρκεος αἰπεινοῖο,
 νῆπιον, οὐπω δῆριον ἐπιστάμενον πολέμοιο.
 ἦ ὕτε πόρτιν ὄρεσφι λύκοι χατέοντες ἐδωδῆς
 κρημνὸν ἐς ἠχήμεντα κακοφραδίῃσι βάλονται
 μητρὸς ἀποτιμήξαντες εὐγλαγέων ἀπὸ μαζῶν, 260
 ἢ δὲ θῆη γοόωσα φίλον τέκος ἔνθα καὶ ἔνθα
 μακρὰ κινυρομένη, τῇ δ' ἐξόπιθεν κακὸν ἄλλο
 ἔλθῃ, ἐπεὶ ἐ λέοντες ἀναρπάξωσι καὶ αὐτήν·
 ὡς τὴν ἀσχαλώσαν ἄδην περὶ παιδὸς ἐοῖο
 ἦγον δῆμοι ἄνδρες ἄμ' ἄλλης ληιάδεσσι 265
 κούρην Ἡετίωνος ἀμύμονος αἰνὰ βοῶσαν·

qui ex mea conj. emendat. p. 257 sq. πάντα scripsit, quam quidem jam occupaverat Rhodomannus vertendo: „inque omnium malorum oblivionem venit.“

251. οἷδ' ἐπὶ A; οἱ δὲ πον conj. Rhod., οἱ δὲ ἀπὸ Dausq., οἱ δὲ οἱ Hermann. *Orph.* p. 809; οἱ δὲ καὶ e sua conj. ed. Tychs., quem secutus est Lehrs. Recte, puto. Ut senex Priamus occidit, ita etiam parvulum Astyanactem necavere, ut totum genus πανώλεθρον periret. Quamquam etiam alia tentari poterunt, ut οἱ δὲ τότε vel καὶ παῖδ' vel etiam alia.

254. ἐπειὴ σφίσι A; corr. Tychs.

255. ἀπεχθῆραντο A et vulgo; ἀπηχθῆραντο VNV123a, unde augmentum recepi. Cfr. Y, 306. Πριάμου γενεὴν ἠχθῆρε Κρονίων.

256. ἐβάλλοντο A, ἐβάλοντο VNV 123a; et ita corr. Rhod. „Easdem auctoritates laudat Schow. pro lectione ἀπηχθῆραντο vs. praec. Sed C1 habet ἀπεχθῆματο et παῖδα βάλλοντο, et ἀπεχθῆραντο forma est vix Graeca, ab ἀπεχθαίνω ducenda, quod vix Graecum.“ TYCHS. En exemplum, quam parum Schowianis excerptis fidendum sit!

257. οὔτι A, οὔτοι C1; οὔτοι vel οὔκ ἐτι conj. Rhod., quorum prius

rec. Tychs.; οὔπω Lehrs. scripsit ex emend., quam et Spitzner. observat. p. 40 fecit, et ego: cfr. praefat. ad emendat. p. 166.

259. ἠχήμεντα vocavit jam Pauw. in suspicionem. Rhodom. vertit: e rupe ventosa, quasi κρημοῦ ἀπ' ἠνεμόεντος legisset, quod tamen metro repugnat. Poterat et κρημνὸν ἐς ἠνεμόεντα scribere, quamquam id epitheton potius promontorio convenit, ut Sigeo VII, 56, quam praecipitio; poterat αἰπόμεντα, quamquam id aliunde ex Quinto non notavi; poterat ἠερόεντα, cui et ἄντρον ἠερόεν XII, 450 et βυσσὸν ἐς ἠερόεντα XIV, 495 adest. Sed cum II, 1 ὄρεων — ἠχήμεντων et XIV, 476 ἄντρα — ἠχήμεντα legantur, quidni hic quoque epitheton locum habere poterat?

260. ἀποτιμήξαντες conj. Pauw., male. Cfr. K, 364. A, 468. „Tenendum ἀποτιμήξ.: dolo enim lupi vitulum a matre abactum praecipitem egisse describuntur.“ TYCHS. — εὐγλαγέων A.

261. ἦ δὲ A. — θῆει A; corr. Tychs.

262. τῆδ' A.

263. κε A et vulgo praeter Lehrs., qui ἐ scripsit ex mea conj. emendat. p. 258.

265 sq. Hos versus transponendos putavit Pauw., nulla causa.

ἢ δ' ἄρα παιδὸς ἑοῖο καὶ ἀνέρος ἠδὲ τοκῆος
μνησαμένη φόνον αἰνὸν εὖσφυρος Ἑτιώνη
ᾠρημηνεν θανέεσθαι, ἐπεὶ βασιλεῦσιν ἄμεινον
τεθνᾶμεν ἐν πολέμῳ ἢ χείροσιν ἀμφιπολεύειν· 270

καὶ ὃ' ὀλοφυνδὸν αὖσε μέγ' ἀγρυμμένη κέαρ ἔνδον·
„εἰ δ' ἄγε νῦν καὶ ἐμεῖο δέμας κατὰ τείχεος αἰνοῦ
ἢ κατὰ πετρώων ἢ ἔσω πυρὸς αἶψα βάλεσθε
Ἄργεῖοι· μάλα γάρ μοι ἀάσπετα πῆματ' ἔασι·
καὶ γάρ μεν πατέρ' ἐσθλὸν ἐνήρατο Πηλέος υἱὸς 275

Θήβῃ ἐνὶ ζαθῆῃ, Τροίῃ δ' ἐνὶ φαιδίμιον ἄνδρα,
ὅς μοι ἔην μάλα πάντα, τὰτ' ἔλδετο θυμὸς ἐμεῖο·
καὶ μοι κάλλιπε τυτθὸν ἐνὶ μεγάροισι ἔτι παῖδα,
ὧ̄̄ ἐπι κνυδιάσκον ἀπείριτον, ὧ̄̄ ἐπι πολλὰ
ἐλπομένην ἀπάφησε κακῇ καὶ ἀτάσθαλος Αἶδα· 280

268. φίλον αἰνὸν A; „φίλον ἦτορ, ut ελλειπτικῶς subaudiatur κατὰ.“ RHOD. Varia tentarunt, φίλον αἰῶν' (sic! fortasse tunc εὖσφυρος legi voluit) Brod., φίλον αἶνον vel αἶμα Dausq., πολύαινος Pauw., κταμένων περ ἔσφ. vel κταμένων καλλίσφυρος Tychs., qui tamen postea φίλον, αἰνὸν edidit, ἐσθλοῦ μνησαμένη ἠῦσφυρος Heyn. Denique Lehrs. φίλον ἔνδον scripsit, Spitzner. observatt. p. 311 φίλου αἶν προposituit. Haec omnia vana sunt: vera sine dubio est Hermanni emendatio: φόνον αἰνὸν, quam in rec. c. p. 268 fecit, et ipse in rec. l. p. 83 probavi.

272. ἐμοῖο A; corr. Rhod.

273. ἢ καὶ πυρὸς A. Recte his offensus est Pauwius. Nam si κατὰ suppletur ex antecedentibus, sensus hic non potest alius esse nisi hic: *me ex igne dejicite*, quare, quod Hermannus suasit κατὰ πυρὸς, probare non possum; sin genitivus nudus verbo jungitur, sententia non potest alia esse nisi haec: *me igne jacto operite*. Nec tamen Pauwii commenta ἢ ἐν πυρὶ vel καὶ ἐν πυρὶ propter artem poetae metricam placere possunt. Hinc ego olim audacius ἢ καὶ πάρος νῦν, βάλεσθε repositurus eram. Nunc tamen intellexi, multo simplicius poetam ἢ ἔσω πυρὸς scripsisse. Ἐσω cum genitivo verbo junctum *movendi* vid.

I, 396. IV, 177 (βάλλε - ἔσω μῆροῖο). V, 335. VI, 98. 483. VII, 309. IX, 170. XII, 217. 267. 307. 429. XIII, 449. 550. XIV, 8. 361. 542. 558. Ignem autem intelligit non rogi aliquem vivae sibi exstruendum, sed urbis Trojae, quam omnem videt inflammari, latissimum incendium.

276. δ' ἐνὶ A et vulgo praeter Lehrs., qui δ' ἐνὶ scripsit, quamquam dubitabat adhuc Spitzner. *manl.* p. 230 sq. Initio contra Τροίῃ ἐνὶ maluit Spitzner., recep. Lehrs. Non ego.

277. μάλα πολλὰ A et vulgo; μάλα πάντα ex III, 567, ubi Brisseis, postquam, quarum rerum instar solus Achilles sibi fuerit, enumeravit, addit: πάντα γὰρ οἶος ἔης δμῶῃ περ εὐούση. Neque aliter Quinti Andromachen locutam opinor, memoris eorum, quae apud Homerum illa dixerat: Ἐκτορ, ἀτὰρ σὺ μοί ἔσσι παιῆρ καὶ πότνια μητιήρ, ἠδὲ κασιγνήτος, σὺ δέ μοι θαλερός παράκοις.

278. ἐν ἡμετέροισι A et vulgo; ἐνὶ μεγάροισι scripsi ex verissima emendatione Canteri *novv. lectt.* I, 7, p. 44, quam commendatam etiam a Struvio *major* in programin. pasch. a. 1818. p. 12 miror tam diu delituisse. Cfr. Hesiod. fragm.

280. ἐλπομένη AE1C1; ἐλπομένη em. Rhod. — ἀπέφησε E1. — Cfr. Apoll. Rhod. I, 286 sq.

τῷ νύ μ' ἀκηχεμένην πολυτειρέος ἐκ βιότοιο
 νοσφίσατ' ἐσσυμένως, μηδ' εἰς ἐὰ δώματ' ἄγεσθε
 μίγδα δορυκῆτοισιν, ἐπεὶ νύ μοι οὐκέτι θυμῷ
 εὐάδεν ἀνθρώποισι μετέμμεναι, οὔνεκα δαίμων
 κηδεμονῆας ὄλεσεν· ἄχος δέ με δέχνυται αἰνὸν
 ἐκ Τρώων στρυγεροῖσιν ἐπ' ἄλγεσιν οἴωθεῖσαν.“

285

ἦ ῥα λιλαιομένη χθόνα δύμεναι· οὐ γὰρ ἔοικε
 ζώμεναι κείνοισιν, ὅσων μέγα κῦδος ὄνειδος
 ἀμφιχάνη· δεινὸν γὰρ ὑπόψιον ἔμμεναι ἄλλων·
 οἱ δὲ βίη ἀέκουσαν ἄγον ποτὶ δούλιον ἤμαρ.

290

ἄλλοι δ' αὐτ' ἄλλοις ἐν δώμασι θυμὸν ἔλειπον
 ἀνέρες· ἐν δ' ἄρα τοῖσι βοῇ πολύδακρος ὀρώρει·
 ἀλλ' οὐκ ἐν μεγάροις Ἀντήνορος, οὔνεκ' ἄρ' αὐτοῦ
 Ἄργεῖοι μνήσαντο φιλοξενίης ἐρατεινῆς,

295

ὡς ξείνισσε πάροιθε κατὰ πτόλιν ἠδ' ἐσάωσεν
 ἰσόθεον Μενέλαον ὁμῶς Ὀδυσῆι μολόντα·
 τῷ δ' ἐπλήρα φέροντες Ἀχαιῶν φέρετατοὶ υἱες
 αὐτὸν μὲν ζῶοντα λίπον καὶ * *

* * * * καὶ κτῆσιν ἅπασαν,

καὶ Θέμιν ἀζόμενοι πανδερχέα καὶ φίλον ἄνδρα.
 καὶ τότε δὴ πάϊς ἐσθλὸς ἀμύμονος Ἀγχίλλεος

300

πολλὰ καμῶν περὶ ἅστῃ θεηγενέος Πριάμοιο
 δουρὶ καὶ ἠνορέῃ, πολλῶν δ' ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσας,
 ὡς ἴδε δυσμενέων ὑπὸ χεῖρεσι λευγαλέησιν
 αἰθόμενον πολίεθρον, ἀπολλυμένους θ' ἅμα λαοὺς
 πανσυδίῃ, καὶ κτῆσιν ἀπείριτον, ἐκ τε μελάθρων
 ἐλκομένας ἀλόχους ἅμα παῖδεσιν, οὐκέτ' ἄρ' αὐτοῦ

305

282. μὴ δ' A et vulgo; μηδ' corr. Spitzner. *observatt.* p. 312.

283. ἐπεὶ A et vulgo; ἐπεὶ Lehrs. corr. et ante eum Spitzner. *observatt.* p. 115. — οὐκ ἔτι A et vulgo; correxi.

285. δέ μοι ἄχνηται A; δέ με δέχνηται em. Rhod., qui etiam δέ μοι ὄχνηται conj.

287. εἰκεν A et vulgo; correxi.

289. De ὑπόψιος vid. Γ, 42.

290. οἰδὲ A. — δούλειον A; δούλιον corr. Rhod.

291. δ' ἄλλοις mutilo versu AE1, δ' ἄλλοισιν C1; „Mss. ope destituitur.“ SCHÖW. „ἄλλοίοις vel δ' αὐτ' ἄλλοις;“ RHOD. Posterius jure

praetulit Tychs. — δώμασιν A et vulgo; ego demum correxi.

295. ὅς A et vulgo praeter Lehrs., qui ὡς scripsit. — ξείνησε A, ξείνισσε C1; et ita corr. Rhod.

297. τῷ δ' A.

298. Lacunam hic esse demonstravi in *emendatt.* p. 286. Sed nunc rectius post καὶ in extremo versu signa posuisse, et tum καὶ, quo ipso defectus factus est, repetivisse mihi videor.

305. ἐξ Tychs. Lehrs.

306. οὐκ ἔτι A; οὐκ ἔτι Tychs. Lehrs.; correxi. — αὐτῷ A et vulgo; αὐτοῦ scripsi ex em. Spitzneri *observatt.* p. 213.

ἐλπωρῆν ἔχε θυμὸς ἰδεῖν εὐτειχέα πάτρην,
 ἀλλά οἱ ὀρμαινεσκε νόος μέγα πῆμ' ὑπαλύξαι·
 ὡς δ' ὄθ' ἄλὸς κατὰ βένθος ἀνὴρ οἴηια νωμῶν
 νηὸς ἐπισταμένως ἄνεμον καὶ κῆμ' ἀλεγεινὸν
 * * * * ἀλειίνων

310

πάντοθεν ἐσσύμενον στυγερῆ ὑπὸ χεῖματος ὦρη
 χεῖρα κάμη καὶ θυμὸν, ὑποβρυχίης δ' ἄρα νηὸς
 ὀλλυμένης ἀπάνευθε λιπῶν οἴηια μούνα
 τυτθὸν ἐπὶ σκάφος εἶσι, μέλει δέ οἱ οὐκέτι νηὸς
 φορτίδος· ὡς πάϊς ἐσθλὸς εὐφρονος Ἀγχίλλεος
 ἄστν λιπῶν δηίοισι καταιδόμενον πυρὶ πολλῶ
 νίεα καὶ πατέρα σφὸν ἀναρπάξας φορέεσκε
 τὸν μὲν ἐπὶ πλατὺν ὤμον ἐφρυσάμενος κρατερῆσι
 χερσὶ πολυτλήτω ὑπὸ γῆραϊ μοχθίζοντα,
 τὸν δ' ἀπαλῆς ἅμα χειρὸς ἐπιψαύοντα πόδεσσι

315

320

307. εὐτυχεῖα A, εὐτειχεῖα V; et ita em. Rhod. Πάτρην de urbe patria illustrant Dorvill. ad Charit. VIII, 7, p. 635. Wernick. ad Tryph. p. 371. 496.

308. ὦρη. A et vulgo; correxi.

309. οἴηια A; corr. Rhod. in textu.

310. κῆμ' ἀλεγεινὸν A sine lacuna signo; κῆμ' ἀλειίνη Tychs. Lehrs. ex em. Rhod.

311. στυγερῆ δ' A et vulgo. — Sufficiunt, quae in programm. c. p. 27 disputavi: „Mirum est quod verba ὑπὸ χεῖματος ὦρη v. 311, quibus tempus hibernum designatur, juncta sunt cum his: χεῖρα κάμη καὶ θυμὸν. Sensit id Pauwius, qui proinde ὄ. χ. ὀρμηῆ proposuit, quod non malum foret, nisi alia ratione huic loco succurrendum esset. Et enim totam comparisonem intuenti dubium esse nequit, quin prima ejus pars, quae quidem non est primaria, usque ad verba χεῖρα κάμη καὶ θυμὸν uno membro decurrat, cui tum comparisonis caput adjicitur verbis indicativo positis (εἶσι, μέλει). Accedit quod, si comparaveris II, 218. IX, 72, hic quoque πάντοθεν ἐσσύμενον στυγερῆ ὑπὸ χ. ὦ. uno tenore copulata fuisse intelliges. Itaque apud alium scriptorem mutato ἀλεγεινὸν in ἀλειίνων emendationem perfecisse censendus esses. In Quinto lacunae simul ad-

jiciatur suspicio necesse est: eum temporis diuturnitatem, per quod frustra laboraverit gubernator, diserte memorasse probabile est hoc fere modo:

ὡς δ' ὄθ' ἄλὸς κατὰ βένθος ἀνὴρ
 οἴηια νωμῶν
 νηὸς ἐπισταμένως ἄνεμον καὶ κῆμ'
 ἀλεγεινὸν

[πολλὸν ἐπὶ χρόνον αἰὲν ὄπ'
 ἰδρεῖης] ἀλειίνων

πάντοθεν ἐσσύμενον στυγερῆ ὑπὸ
 χεῖματος ὦρη
 χεῖρα κάμη καὶ θυμὸν κτλ.“

στυγερῆ conj. Spitzner. observatt. p. 323, non recte: hic enim non de frigore, sed de periculis hiemis sermo est.

313. οἴηια A; οἴηια Rhod. in textu.

314. οὐκ ἔτι A et vulgo; correxi.

315. Post φορτίδος in A lacuna quinque fere literarum. — ἀμίμονος A et vulgo, εὐφρονος V, quod recepi.

317. ἀναρπάξας A; ἀναρπάξας corr. Dausq. Pauw.

320. τὸν δ' ἀπ' ἄλλης A; τὸν δ' ἀπαλῆς egregia est Rhodomanni emendatio. — μάλα A et vulgo; quod et insolenter postpositum est, et vero ineptissime dictum. Neque enim h. l. quidquam refert, num valde tenera fuerit Ascanii manus, necne. Sensit hoc jam Pauwius, sed, dum κατὰ scribit, vitium vitio

- γαίης οὐλομένου τε φοβέμενον ἔργα μόθοιο
 ἐξῆγεν πολέμοιο δυσηγέος· ὃς δ' ὑπ' ἀνάγκης
 ἐκρέματ' ἔμπεφυῶς ἀταλὸς πάϊς· ἀμφὶ δὲ δάκρυ
 χευάτ' οἱ ἀπαλῆσι παρηίσιν· αὐτὰρ ὃ νεκρῶν
 σῶμαθ' ὑπέρθορε πολλὰ θοοῖς ποσὶ, πολλὰ δ' ἐν ὄρφνῃ 325
 οὐκ ἐθέλων στείβεσκε· Κύπρις δ' ὁδὸν ἠγεμόνευεν
 υἱωνὸν καὶ παῖδα καὶ ἀνέρα πῆματος αἰνοῦ
 πρόφρων ὄνομένη· τοῦ δ' ἐσθυμένου ὑπὸ ποσὶ
 πάντῃ πῦρ ὑπόεικε· περισχίζοντο δ' αὐτμαὶ
 Ἡφαίστου μαλεροῖο· καὶ ἔρχεα καὶ βέλε' ἀνδρῶν 330
 πίπτον ἐτώσια πάντα κατὰ χθονός, ὀππός' Ἀχαιοὶ
 κείνῳ ἐπέροισαν πολέμῳ ἐνὶ δακρυόεντι.
 καὶ τότε δὴ Κάλχας μέγαλ' ἴαχε λαὸν ἔεργων·
 „ἴσχεσθ' Αἰνείαιο κατ' ἰφθίμοιο καρῆνου
 βάλλοντες στονόεντα βέλη καὶ λοίγια δοῦρα· 335
 τὸν γὰρ θέσφατόν ἐστι θεῶν ἐρικύδεϊ βουλῇ
 Θύμβριν ἐπ' εὐρυρέθρον ἀπὸ Ξάνθοιο μολόντα
 τευξέμεν ἱερὸν ἄστυ καὶ ἐσσομένοισιν ἀγῆτὸν
 ἀνθρώποις, αὐτὸν δὲ πολυσπερέεσσι βροτοῖσι
 κιορανέειν· ἐκ τοῦ δὲ γένος μετόπισθεν ἀνάξειν 340
 ἄχρισ ἐπ' ἀντολίην τε καὶ ἀκαμάτου δύσιν ἰοῦς·

expellens. Hinc ἄμα scripsi: simul patrem portabat, simul puerum ducebat Aeneas, qui inde optimus et pater et filius apparuit; cfr. v. 348 sq. Hermann. εἰ conj.

321. οὐλομέν', οὐδὲ A; οὐλομένου δὲ em. Rhod. Hermann. οὐλομένοιο conjecit: sed apud Quint. οὐλομένου τε sufficiebat. — φοβοῦμενον A et vulgo; φοβέμενον scripsi e corr. Spitzneri observatt. p. 6 et 312.

323. ἔμπεφυῶς A et vulgo; corr. corrector Tauchnitiana. — ἀπαλὸς A et vulgo; ἀταλὸς scripsi ex em. Spitzneri mant. p. 267 et observatt. p. 280. — Cum Pauw. pessime ὃς δ' — ἔμπεφυῶς ad Anchisen retulisset, Tychs. eum refutans citat A, 513. Ω, 409.

324. παρειάσιν A; παρηίσιν corr. Pauw.

325. ποσὶ A; ποσὶ Rhod. in textu.

328. τοῦδ' A.

330. βέλη A et vulgo; correxi.

331. πίπτον A et vulgo; correxi.

334. ἰφθίμένοιο A, ἰφθίμοιο E1C1; et ita corr. Rhod. in versione (fortis) et Pauw.

337. Θύμβριν A, Θύμβριν ἐπ' VNV123 a; et ita em. Rhod.; Θύμβριν ἐπ' E1C12. — „Hoc Calchantis oraculum senioris aetatis est, Romanosque adulandi causa insertum.“ SCHOW. „Mira est haec cl. Schow. nota. Scilicet putat vir doctus totum hac carmen ex antiquorum carminum laciniis consutum esse. Ducta sunt haec e celebri oraculo Y, 307 sq., quod hic ex rerum eventu magnificentius elatum est.“ TYCHS. Maxime notandum hoc, quod Aeneam ipsius Romae fecit conditorem, de qua fama vid. Niebuhr. hist. Rom. I, p. 223. 226. sqq. (ed. quarta).

340. τοῦδε A. — ἀνάσειν C1.

341. ἀντολίη V. — ἀκάματον δύσιν ἐλθῆ A et vulgo; recte eo offensus Pauw. pravus tamen excogitavit medelas aut ἰθνη aut ἰθνων (sic!) proponens. Postquam multa

καὶ δ' αὐτῷ θέμις ἐστὶ μετέμμεναι ἀθανάτοισιν,
οὐνεκα δὴ πάϊς ἐστὶν εὐπλοκάμον Ἀφροδίτης·
καὶ δ' ἄλλως τοῦδ' ἀνδρὸς ἕας ἀπεχώμεθα χεῖρας,
οὐνεκά οἱ χρυσοῖο καὶ ἄλλων * *

* * * ἄλλοις ἐν κτεάτεσσιν

345

ἄνδρα σάοι φεύγοντα καὶ ἄλλοδαπὴν ἐπὶ γαῖαν,
τῶν πάντων προβέβουλεν ἐὼν πατέρ' ἠδὲ καὶ υἷα·
νύξ δὲ μί' ἤμιν ἔφηρε καὶ υἷα πατρὶ γέροντι
ἦπιον ἐκπάγλως, καὶ ἀμεμφέα παιδὶ τοκῆα.“

ὡς φάτο· τοὶ δ' ἐπίθοντο καὶ ὡς θεὸν εἰσοράσκον 350

varie tentavi, recepi tandem ἀκαμάτου δύσιν ἠοῦς, in quam emendationem alter alterius inscius Hermannus et ego incidimus. Cfr. II, 118 ἠδὲ καὶ ἀκαμάτου πέρατα χθονὸς ἀντολίας τε Ἡελίου. Recte autem monuit Tychs., non tempus, sed fines et ambitum imperii notari.

342. καὶ γάρ οἱ AC1 et vulgo. Recte sensit Pauw. particulas καὶ γάρ ab hoc membro, quo Aeneas ad superos olim adscensusur composuitur cum sua stirpe toti orbi olim imperatura, prorsus alienas esse. Sed quam ipse proposuit lectionem καὶ δ' ἄρ οἱ, soloeca est. Scripsit poeta, ut alibi — III, 687. V, 256. 313. VII, 185. 354. 624. 723. — καὶ δ' αὐτῷ, quo membri initio saepius etiam usus est Apoll. Rhod. I, 706. 715. 720. II, 1017. III, 18. 697. 1256. IV, 720. 998. Reposui hoc, quamquam Hermann. olim de hac re a me consultus rescripsit: „Id sic aptum esset, si nominati essent alii inter deos relati. Mihi καὶ γάρ οἱ non mutandum videtur. Nam si summam sententiae, quae in his verbis est, consideramus, est ea haec: nam valde insignis vir est.“ — ἀνθρώποισιν sed ad marg. γρ. ἀθανάτ. C2.

344. καὶ δ' A. — ἐπεχώμεθα A, ἀπεχώμεθα V12L12E1; et ita corr. Rhod.

345 sq. ἄλλων ξ. κ. ἄνδρα A; „ubique lacuna;“ SCHOW. „defectum hic esse satis apparet. Quem ut aliquo modo sarciam, lego οὐνεκά τοι χρυσ. — ὄσσα σάοι;“ Rhod. Vertit: quod auro, et inter alias possessiones quaecumque servarint (ali-

quem) vel in longinquam terram fugientem. Postea etiam οὐνεκα δὴ proposuit. Ejus vestigiis insistens Pauw. insuper ἄλλων scripsit, initio tamen οὐνεκά οἱ retento. Quem secutus est Tychs., observans tamen pro ἄνδρα ad ductus literarum proprius esse ὄσσα formam Homericam, quae tamen apud Quintum non occurrat. Equidem in emendat. p. 258 haec ita constitueram:

οὐνεκα καὶ χρυσοῖο καὶ ἄλλ' ὄσ'
ἐνὶ κτεάτεσσιν
ἄνδρα σάοι φεύγοντα καὶ ἄλλο-
δαπὴν ἐπὶ γαῖαν,

constructionem paullo impeditiorem sequente τῶν πάντων προβέβουλεν mitigari ratus. Et recepit hoc Lehrs. Sed hic quoque lacunam eamque in extremo v. 345 esse certatim me edocuerunt Spitzner. observat. p. 312 sq. et Hermannus. His igitur nunc obsecutus sum retento etiam initio οἱ, cum, quamquam sequatur προβέβουλεν, tamen quae exciderunt verba ita poterant esse comparata, ut illud pronomen recte locum haberet. Puto autem plura, quam duo hemistichia periisse, quamquam in re dubia asteriscis contentus fui.

347. προβέβουλεν V.

348. δέ μιν ἤμιν A; δὲ μίη μιν e Rhod. conj. ed. Tychs. falsa forma illata, quam expulit iterum Struvius major et Spitzner. observat. p. 216. sq. Pauwianum δέ μί' ἤμιν commendantes, quod recep. Lehrs., nisi quod ἤμιν edidit. Cfr. Struv. min. observat. p. 32.

350. τοῖδ' A.

πάντες· ὃ δ' ἐστυμένως ἐξ ἄστεος οἶο βεβήκει,
ἤχι ἔ ποιπνύοντα πόδες φέρον· οἷ δ' ἔτι Τροίης
Ἀργεῖοι πτολίεθρον ἐυκτίμενον διέπερθον.

καὶ τότε δὴ Μενέλαος ὑπὸ ξίφει^ι στονόεντι

Δηίφοβον κατέπεφνε καρηβαρέοντα κιχήσας 355

ἀμφ' Ἑλένης λεχέεσσι δυσάμορον· ἢ δ' ὑπὸ φύξῃ
κεύθεται ἐνὶ μεγάροισιν· ὃ δ' αἵματος ἐκχυμένοιο
γῆθεεν ἀμφὶ φόνῳ· τοῖον δ' ἐπὶ μῦθον ἔειπεν·

„ὦ κύον, ὡς τοι ἔγωγε φόνον στονόεντ' ἐφέηκα

σήμερον· οὐδέ σε διὰ κιχήσεται Ἥριγένεια 360

ζωὸν ἔτ' ἐν Τρώεσσι, καὶ εἰ Διὸς εὐχεται εἶναι
γαμβρὸς ἐρισμαράγοιο· μέλας δέ σε δέξεται ὄλεθρος
ἡμετέρης ἀλόχοιο παρὰ λέκτροισι δαμέντα

ἀργαλέως· ὡς εἶθε καὶ οὐλομένοιο πάροισθε
θυμὸν Ἀλεξάνδροιο κατὰ μόθον ἀντιόωντος 365

νοσφισάμην· καὶ κέν μοι ἐλαφρότερον πέλεν ἄλγος·

ἀλλ' ὃ μὲν ἤδη ἴκανεν ὑπὸ ζόφον ὀκρυόεντα 370

τίσας αἴσιμα πάντα· σὲ δ' οὐκ ἄρα μέλλεν ὀνήσειν

ἡμετέρη παρᾶκοιτις, ἐπεὶ Θέμιν οὔποτ' ἀλιτροὶ

ἀνέρες ἐξαλέονται ἀκήρατον, οὔνεκ' ἄρ' αὐτοὺς 370

εἰσορᾶα νυκτός τε καὶ ἡματος, ἀμφὶ δὲ πάντη

ἀνθρώπων ἐπὶ φῦλα διηερίῃ πεπότηται

τινυμένη σὺν Ζηνὶ κακῶν ἐπιίστορας ἔργων.“

ὡς εἰπὼν δηλοῖσιν ἀνηλέα τεῦχεν ὄλεθρον·

351. ὃ δ' A.

352. ἤχι ἐπιπνεύοντα C1. — οὐδέ
τι A, οἱ δέ τι C1; οἱ δ' ἔτι em.
Rhod.

356. ἦδ' A.

357. κεύθεται ἐν C1. — ὃδ' A.

360. διακιχήσεται A, διὰ κιχ.
E1C1; et ita em. Rhod.

361. ἔτ' om. E1.

362. μέγας δέ σ' ἐδέξατ' A et
vulgo; μέγας δέ σε δέξατ' Lehrs.
ex em. Hermannii Orph. p. 695;
etiam μέλας scribendum esse et ego
dixi emendat. p. 188 et Spitzner.
observat. p. 139.

363. παρ' ἡμετέροισι A, παρ'
ἡμετέροισι C1 e corr., παρ' ὀμετέ-
ροισι E1; παρὰ λέκτροισι ed. Tychs.
ex em. Rhod., qui tamen παρᾶί
scripserat. Sed Quintus παρὰ λε-

χέεσσι praetulisset. Hinc παρὰ με-
γάροισι praetuli.

366. ἐλαφρότατον A; ἐλαφρότε-
ρον em. Tychs.

367. ἦδη, quod om. A, suppl.

Rhod.; ὃ μὲν C1; ἴκεν ἄστος vel
ἰθὺς ἴκανεν conj. Dausq.

368. ἄρ' ἐμελλεν A et vulgo; ἄρα
μέλλεν Lehrs. ex corr. Hermannii
Orph. p. 695; ἄρ' ἐμελλεν Spitzner.
observat. p. 314.

370. ἀκήρατον puram, castam.
Perperam Heyn. ἀκήρατοι propo-
suit, id ut esset intacti, inulli. Id
ἀκήροισι scripsisset, si scripsisset;
vid. ad IV, 195. — ἄρ' A et vulgo;
corr. Lehrs. — „Otiosa descriptio
Themidis ut mox Δίχης 378 — 384.
nec tamen supposita auctori.“ TYCHS.
Itane?

- μαίνεταιο γάρ οί θυμὸς ὑπὸ κραδίη μέγ' ἀέξων 375
 ζηλήμων· καὶ πολλὰ περὶ φρεσὶ θαρσαλέησι
 Τρωσὶ κακὰ φρονέεσκε, τὰ δὴ θεὸς ἐξετέλεσσε
 πρόεβα Δίκη· κείνοι γὰρ ἀτάσθαλα πρῶτοι ἔρεξαν
 ἀμφ' Ἑλένης, πρῶτοι δὲ καὶ ὄρκια πημήναντο, 380
 σχέτλιοι, ὁππότε κείνο διέκ μέλαν αἶμα καὶ ἰρὰ
 ἀθανάτων πατέοντο παραιβασίησι νόοιο·
 τῶ καὶ σφιν μετόπισθεν Ἑριννύες ἄλγεια τεύχον·
 τοῦνεκ' ἄρ' οἱ μὲν ὄλοντο πρὸ τείχεος, οἱ δ' ἀνὰ ἄστν
 τεροπόμενοι παρὰ δαιτὶ καὶ ἠυκόμοις ἀλόχοισιν.
 ὁψὲ δὲ δὴ Μενέλαος ἐνὶ μυχάτοισι δόμοιο 385
 εὔρεν ἐὼν παράκοιτιν ὑποτρομέουσαν ὁμοκλήν
 ἀνδρὸς κουριδίοιο θρασύφρονος, ὅς μιν ἀθρήσας
 ὥρμηνε κτανέειν ζηλημοσύνησι νόοιο,
 εἰ μὴ οἱ κατέρυξε βίην ἐρόεσσ' Ἀφροδίτη,
 ἢ ῥά οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλε ξίφος, ἔσχε δ' ἐρωήν· 390
 τοῦ γὰρ ζήλον ἐρεμνὸν ἀπάσκατο· καὶ οἱ ἔνερθεν
 ἠδὺν ὑφ' ἡμερον ὥρσε κατὰ φρενὸς ἠδὲ καὶ ὄσσων·

377. ἐξετέλεσσαν A et vulgo; Quod qui vituperat, Spitzner. ob-

correxī.
 380. διέκ et sequenti versu ἐλά-
 θοντο A et vulgo. Si sana est haec
 scriptura, debet sane διέκ jungi cum
 ἐλάθοντο, ut Pauw. voluit. Sed fa-
 teor mihi hanc locutionem valde
 suspectam esse; neque quidquam,
 quod apte comparari possit, inve-
 nire potui. Rhodom. satis bene ἀλί-
 τοντο conjecit, sed tum pro διέκ
 sine dubio etiam παρέκ restituē-
 dum esset, de qua praepositione vid.
 ad I, 715. Quare satius duxi διέκ
 relicto sequente versu πατέοντο scri-
 bere. Vid. Δ, 157 κατὰ δ' ὄρκια
 πιστὰ πάτησαν; Apoll. Rhod. II, 17
 εἰ δ' ἂν ἀπηλεγέοντες ἐμὰς πα-
 τέοιτε θέμιστας.

383. ἄρ' A et vulgo; corr. Lehrs. —
 οἶδ' A. — Male Pauw. οὔνεκ' ἄρ'
 conj.

384. παρ' ἠυκ. A et vulgo prae-
 ter Lehrs., qui καὶ ἠυκ. scripsit ex
 mea conj. emendat. p. 258, quo-
 niam duplex distinguatur Troianorum
 genus, quorum alii ad coenam, alii
 in lectis fuerint oppressi, quemad-
 modum etiam Tzetza Posthom. 726.

κτεινομένων κατὰ νύκτα περὶ κρη-
 τήρησι καὶ εὐνή.

servat. p. 314 sq. τεροπόμενοι ad
 utrumque retulit hoc sensu: alii in
 urbe ceciderunt delectati epulis, (de-
 lectati) mulierum consuetudine. Sed
 cum multa illa attulerit de praepo-
 sitionis παρὰ usu, quae vera sunt
 sed meam emendationem non ever-
 tunt, probare omisit exemplis tale
 asyndeton. Itaque meum retinui.
 Pauw. vel παρὰ δαιτὶ σὺν vel κατὰ
 (sic!) δ. παρ' conjecit.

390. ἐκβαλε A, ἔβαλε VNV123
 C1 (eraso x); „ἔβαλε ξ. vel ξίφος
 ἐκβαλεν;“ RHOD.

391. ἐνερθεν, quod Rhod. in in-
 timo pectore, Lehrs. intus vertit,
 hoc non posse significare ratus
 ὑπερθεν conjeceram, ut superne Ve-
 nus immisisse diceretur desiderium
 et quasi instillasse in ejus oculos
 animumque. Verum cfr. Apoll. Rhod.
 III, 684 (μῦθος) ἐνερθε κατὰ στή-
 θος πεποίητο. Et cfr. ad v. sq.
 „Interpretor subtilus. Videtur enim
 sub isto ἐρεμνῶ ζήλω gliscens de-
 siderium significare.“ HERMANN.

392. ἐφ' ἡμερον A; ἐφ' ἡμερον
 Tychs. Lehrs. e corr. Rhod.; ὑφ' ἡ.
 ex Ψ, 208. 153 etc. eo magis scri-
 psi, quoniam praecedit illud ἐνερθεν.

- τῷ δ' ἄρα θάμβος ἄελπτον ἐπήλυθεν· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 κάλλος ἰδὼν ἀρίδηλον ἐπὶ ξίφος ἀνχένη κῦρσαι,
 ἀλλ' ὥστε ξύλον αὖτον ἐν οὐρεὶ ὑλήεντι 395
 εἰστήκει, τὸ μὲν οὔτε θοαὶ βορέαιο θύελλαι
 ἐσβύμεναι κλονέουσι δι' ἠέρος οὔτε νότοιο·
 ὡς ὃ ταφῶν μένε δηρόν· ὑπεκλάσθη δέ οἱ ἀλκῆ
 δερκομένου παράκοιτιν· ἄφαρ δ' ὄγε λήσατο πάντων,
 ὅσσα οἱ ἐν λεχέεσσι παρήλιτε κουριδιοῖσι· 400
 πάντα γὰρ ἡμάλδυνε θεῆ Κύπρις, ἥπερ ἀπάντων
 ἀθανάτων δάμνησι νόον θνητῶν τ' ἀνθρώπων·
 ἀλλὰ καὶ ὡς θοὸν ἄορ ἀπὸ χθονὸς αὐθις αἰείρας
 κουριδίῃ ἐπόρουσε· νόος δέ οἱ ἄλλ' ἐνὶ θυμῷ
 ὠρμαῖτ' ἐστυμένιοι· δόλω δ' ἄρα θέλγεν Ἀχαιοῦς· 405
 καὶ τότε μιν κατέρυξεν ἀδελφεὸς ἰεμενόν περ
 μειλιχίοις μάλα πολλὰ παραυδήσας ἐπέεσσι·
 δείδιε γὰρ μὴ δὴ σφιν ἐτώσια πάντα γένηται·
 „ἴσχεο νῦν Μενέλαε χολούμενος· οὐ γὰρ ἔοικε
 κουριδίην παράκοιτιν ἐναιρέμεν, ἧς πέρι πολλὰ 410
 ἄλγε' ἀνέτλημεν Πριάμω κακὰ μητιώοντες·
 οὐ γὰρ τοι Ἑλένη πέλει αἰτίη, ὡς σύγ' ἔολπας,
 ἀλλὰ Πάρις ξενίοιο Διὸς καὶ σεῖο τραπέξης

393. ἄρ' ἔτλη A; ἄρ' ἀνέτλη conj. Rhod., ἄρ' ἔτ' ἔτλη e conj. Brodaeii scrips. Tychs. coll. Hom. X, 136. Recte. Dausq. οὐδέ περ ἔτλη vel οὐδ' ἄρ' ἔτλη περ, Pauw. οὐδ' ἄρ' ἐτόλμα conjecit.

394. ἀρίδηλον A et vulgo praeter Lehrs., qui ἀρίδηλον scrips. ex em. Rhodom., quam commendavit Spitzner. *mant.* p. 267. — Bonitius *l. c.* p. 1223 mire abusus Homeric loco Ψ, 821 αἰὲν ἐπ' ἀνχένη κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῆ *l. c.* p. 1223 ἐπὶ ξίφος αὐ χερὶ κ. conjecit, id ut esset: *manu iterum nili ad gladium vel manum tendere ad gladium.* Eam conjecturam certatim refutavimus ego *emendall.* p. 259. Spitzner. *observatt.* p. 54. sq. Equidem ad excusandum accusativum cum κῦρειν junctum ad Apoll. Rhod. I, 1254 γυμνὸν ἐπαίσσων παλάμη ξίφος provocaveram, melius etiam Spitznerus in Homeric loco ἀκωκῆν in quibusdam codd. legi monuit, quam ipsam lectionem a Quinto non

solum cognitam, sed etiam expressam hic esse nihil dubito.

395. ὥσπερ A et vulgo; ὥστε scripsi ex em. Spitzneri excurs. XXXVIII ad II.

396. οὔτε A et vulgo; οὔτε scripsi ex em. Spitzneri *observatt.* p. 120. — θοαὶ, quod om. A * in fine addens, add. Rhodom. Brod. Pauw.; τὸ ῥα μὲν οὔτοι βορέαιο C1; πυκναὶ vel μακρὰι vel κακαὶ substituit Dausq.

400. λεχέεσσι ἀνήλιτεν A, λ. ἀνήλιπτε V; em. Tychs.

405. δ' ἄρ' ἔθελγεν A et vulgo; δ' ἄρα θέλγεν Lehrs. e corr. Herm. *Ogph.* p. 695.

406. ἰεμενόνπερ A

408. δέ A, δὴ E1; et ita corr. Rhod.

410. ἀναιρέμεν A et vulgo; ἐναιρέμεν Lehrs. ex em. Spitzneri *observatt.* p. 315.

413. ἀλλὰ περὶ ξείνοιο AC; ἀλλ' ὁ περὶ ξείνοιο VNV3E1 a; ἀλλὰ Πάρις ξενίοιο em. Rhod. Brod.

λησάμενος· τῶ καί μιν ἐν ἄλγεσι τίσατο δαίμων.“

ὡς φάθ'· ὁ δ' αἰψ' ἐπίθησε. θεοὶ δ' ἐρικυδέα Τροίην 415
κνανέοις νεφέεσσι καλυψάμενοι γοάασκον,

νόσφιν εὐπλοκάμου Τριτωνίδος ἥδ' καὶ Ἥρης,
αἰ μέγα κυδιάσκον ἀνὰ φρένας, εὐτ' ἐσίδοντο

περθόμενον κλυτὸν ἄστν θεηγενέος Πριάμοιο·

ἀλλ' οὐ μὰν οὐδ' αὐτὴ εὐφρων Τριτογένεια 420

πάμπαν ἄδακρυς ἔην, ἐπειὴ ῥά οἱ ἐνδοθι νηοῦ

Κασσάνδρην ἤσχυεν Ὀϊλέος ὄβριμος υἱὸς

θυμοῦ τ' ἥδ' ἐνόοιο βεβλαμμένος· ἦ δέ οἱ αἰνὸν

εἰσοπίσω βάλε πῆμα καὶ ἀνέρα τίσατο λῶβης·

οὐδὲ μὲν ἔργον ἀεικὲς ἐσέδρακεν, ἀλλὰ οἱ αἰδῶς 425

καὶ χόλος ἀμπεχύθη· βλοσυρὰς δ' ἔτρεψεν ὀπωπὰς

νηὸν ἐς ὑπόροφον· περὶ δ' ἔβραχε θεῖον ἄγαλμα,

καὶ δάπεδον νηοῖο μέγ' ἔτρεμεν· οὐδ' ὄγε λυγρῆς

λῆγεν ἀτασθαλῆς, ἐπειὴ φρένας ἄασε Κύπρις.

πάντη δ' ἄλλοθεν ἄλλα κατηρεῖποντο μέλαθρα 430

ὑψόθεν· ἀζαλέη δὲ κόνις συνειμίσγετο καπνῶ·

ᾠροτο δ' ἄρα κτύπος αἰνὸς * * *

* * * * * καίοντο δὲ πάντα

414. λησαμένου A, λησάμενος VNV3E1C; et ita em. Rhod. Brod. — xén A, καί iidem codd. C1; et ita corr. Rhod.; xé C2.

415. ὁδ' A.

420. μὲν A, μὴν C1; „οὐ μὰν vel μὴν;“ RHOD. Posterius rec. Tychs., ego prius: vid. ad IV, 530.

421. ἐπεὶ A; ἐπειὴ em. Rhod. — Tum ῥά falsum esse jam ad V, 152 monui. Sed cum varia tentari possint — aut ἐπειὴ νύ aut π. ἄρ' ἔην ἄδακρυς, ἐπεὶ ῥά aut π. ἔην τότ' ἄδακρυς, ἔ. ῥ. aut π. ἔην ἀδάκρυτος, ἔ. ῥ., — rem minutam reliqui.

423. βεβλημένος A, βεβλαμμένος V, βεβλαμμένος E1; et ita em. Rhod., quod recte rec. Tychs.

425. οὐδέ οἱ A; οὐδέ τοι malebat Pauw., male; οὐδέ ἦ scripsit Tychs., vitiose; οὐδ' ἦγ' Lehrs. scripsit ex mea em., quam olim ad Tryphiod. feci. Spitznerus mant. p. 267 et Gerhard. lectt. Apoll. p. 187 οὐδέ οἱ retinendum ducunt, immemores fortasse sequentis ἀλλὰ οἱ. Varia

tentari possunt, ut ἀλλ' οὐκ vel ἦ δ' οὐκ vel etiam alia. Sed Quintus οὐδὲ μὲν scripserat.

426. δὲ τρέψεν A et vulgo; δ' ἔτρεψεν scripsi ex em. Gerhardi l. c. p. 148.

427. ὑπόροφον A; ὑπόροφον Rhod. in textu.

428. ἔτρεμεν A et vulgo; ἔτρεμεν scrips. Lehrs. ex em. Bonitii l. c. p. 1241.

429. ἐπεὶ οἱ A et vulgo praeter Lehrs., qui ὅτι οἱ scripsit ex em. Hermannii Orph. p. 783, qui etiam ὁ ῥά οἱ proposuit. Et juvat aliquantulum II, 35 ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής. Ego tamen apud Quintum ἐπειὴ praetuli. Poterat etiam ἦ γὰρ vel τῶ γὰρ scribere.

432. Versus sine lacunae signo in A ita legitur:

ᾠροτο δ' ἄρα κτύπος αἰνὸς· καί-
οντο δὲ πάντα

„Ubique lacuna.“ SCHOW. „αἰνὸς ὁμοῦ vel ἄδην;“ RHOD. Pauw. ἄγαν supplevit, qui praeterea bonam fecit observationem: „Sed quid

- Ἀντιμάχοιο μέλαθρα· καταιίδετο δ' ἄσπετος ἄκρη
 Πέργαμον ἄμφ' ἔρατὴν περὶ θ' ἱερὸν Ἀπόλλωνος
 νηὸν τε ζάθεον· Τριτανίδος ἄμφι τε βωμὸν 435
 Ἐρκείου· θάλαμοι δὲ κατεπρήθοντ' ἔρατεινοὶ
 νίωνων Πριάμοιο· πόλις δ' ἄμαθύνετο πᾶσα.
 Τρῶες δ' οἱ μὲν παισὶν ὑπ' Ἀργείων ὀλέκοντο,
 οἱ δ' ὑπὸ ληνγαλέου τε πυρὸς σφετέρων τε μελάθρων,
 ἔνθα σφιν καὶ μοῖρα κακὴ καὶ τύμβος ἐτύχθη, 440
 ἄλλοι δὲ ξιφέεσσιν ἐὸν διὰ λαιμὸν ἔλασσαν
 πῦρ ἅμα δυσμενέεσσιν ἐπὶ προθύροισιν ἰδόντες,
 οἱ δ' ἄρ' ὁμῶς τεκέεσσι κατακτείναντες ἄκοιτιν
 κάππεσον ἄσχετον ἔργον ἀναπλήσαντες ἀνάγκη·
 καὶ ῥά τις ολόμενος δηῖων ἐκὰς ἔμμεν' αὐτὴν 445
 ἔκποθεν Ἡφαίστοιο θεῶς ἀνὰ κάλπιν αἰείρας
 ὠρμηγεν πονέεσθαι ἐφ' ὕδατι· τὸν δὲ παραφθᾶς
 Ἀργείων τις ἔτυψεν ὑπ' ἔργχει καὶ οἱ ὄλεσσε

πάντα Ἀντιμάχοιο μέλαθρα? Idne aptum? Credat Judaeus Apella, non ego; haud dubie aliquid post πάντα interiit temporis injuria." Equidem in *programm. c. p. 28* locum ita, uti nunc editur, constitui, his additis: „Primum v. 430 memorantur aedes, quae a Graecis *everhuntur* et *diruuntur* (*κατηρέποντο μέλαθρα ἐψόθεν*); huc pulvis pertinet et fragor; tum narratur omnia *deflagrata* esse. Plures autem versus in incendio enarrando occupati post v. 432 periisse videntur.“

433. „*Antimachi* aedes memorare videtur veterem poetam secutus, qui has inprimis incensas fuisse narraverat, quod Antimachum maxime infestum haberent Atridae. Cfr. *A.* 123 sqq. Quintus omissis his obscuritatem carmini induxit.“ TYCHS. Scilicet! Virgilius impune obscurum illum Ucalegontem semel in transcurso memoratum Γ, 148 inferre poterat scribendo: „jam proximus ardet *Ucalegon*;“ sed Quinto objicitur, quod lectoribus suis Antimachum notum credit Agamemnonis ira filiorumque crudelissimo obitu celeberrimum. Sed fortasse hic quoque duo si faciunt idem, non est idem; sive, ut crassius dicam, quod licet Jovi, non licet bovi! — ἄσπεια

A, ἄσπετος VNV123L12E1 a; et ita corr. Rhod.

436. Ἐρκείου A, Ἐρκείου VNV123 E1C1 a; et ita corr. Rhod.; ἐρκίου C1.

438. ὑπ' A et vulgo; correxi.

439. οἶδ' A.

440. ἔνθα σφιν A, σφιν E1C1; et ita corr. Rhod.; σφισιν male conj. Sylburg.

441. Cfr. Apoll. Rhod. IV, 374 φασγάνω — τόνδε μέσον διὰ λαιμὸν ἀμῆσαι.

442. προθύροισι A et vulgo; correxi.

443. οἶδ' A. — ἄρ A et vulgo; corr. Lehrs.

444. „Vide num legendum sit ἀναπλήσαντες.“ RHOD. Jure improbat Pauw.

445. ἔμμεναι αὐτὸν A; ἔ. αὐτὸν ed. Rhod. Tychs., ἔ. αὐτὸς Lehrs., quod esset: „ratus *se ipsum* ab hostibus remotum esse.“ Utrumque patet magnopere displicere. Hinc reposui quod in *rec. c. p. 83* conieci ἔμμεν' αὐτὴν: cfr. Apoll. Rhod. I, 1037 ὡς τὸν δῖο μένονον που ἀδενκίος ἔκτοθεν ἄτης εἶναι ἀριστήων etc., unde quis hic quoque αὐτῆς potius restituendum putaverit.

448. οἱ om. in ed. Basil.; hinc Rhod. μιν supplevit. τάχ' conj. Pauw.

θυμὸν ὑπ' ἀκρότητ' βεβαρημένον· ἤριπε δ' εἴσω
 δώματος· ἀμφὶ δὲ οἱ κενεὴ περικάππεσε κάλις· 450
 ἄλλω δ' αὖ φεύγοντι διὰ μεγάροιο μεσόδμη
 ἔμπεσε καιομένη, ἐπὶ δ' ἤριπεν αἰπὺς ὄλεθρος·
 πολλαὶ δ' αὖτε γυναῖκες ἀνηρόην ἐπὶ φύζαν
 ἐσσύμεναι μνήσαντο φίλων ὑπὸ δώματι παίδων,
 οὓς λίπον ἐν λεχέεσσιν· ἄφαρ δ' ἀνὰ ποσσὶν ἰοῦσαι 455
 παισὶν ὁμῶς ἀπόλοντο δόμων ἐφύπερθε πεσόντων·
 ἵπποι δ' αὖτε κύνες τε δι' ἄστεος ἐποίησαντο
 φεύγοντες στυγεροῖο πυρὸς μένος· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ
 στεῖβρον ἀποκταμένους· ζωοῖσι δὲ πῆμα φέροντες
 αἶεν ἐπερρώοντο· βοῆ δ' ἀμφίαχεν ἄστει· 460
 καὶ τινος αἰζηοῖο διὰ γλογὸς ἐσδυμένοιο

φθεγγομένου· τοὺς δ' ἔνδον ἀμείλιχος Αἴσα δάμασβεν·

451 sq. ἄλλος δ' αὖ φεύγων τις δ. μ. μεσόδμη ἔ. καιομένη A, φεύγον ed. Basil., μεσόδμη E1; ἄλλω δ' αὖ φεύγοντι δ. μ. μεσόδμη ἔ. καιομένη egregie em. Rhod. — ἐπὶ δ' ἤριπεν αἰπὺν ὄλεθρον A et vulgo, δ' εἴριπεν C1; „forte ἐπὶ δ' εἴρυσεν;“ RHOD. Pauw. ἐπὶ δ' ἔτροχεν vel ἐπὶ δ' ἔχραεν αἰπὺς ὄλεθρος vel etiam ἄλλος δ' αὖ φεύγων τε δ. μ. μεσόδμη ἔ. καιομένη, ἐπὶ δ' ἤριπεν (vel ἔτροχεν) αἰπὺν ὄλεθρον conj.; ego olim in emendatt. p. 259 ex Opp. Cyn. IV, 350 ἐπὶ δ' ἔριπεν, mortem iniecit, quod rec. Lehrs.; Spitzner. observatt. p. 316 ἐπὶ δ' ἔτροχεν, quod omnium minime probaverim. Lobeckius in addendd. ad Buttm. gramm. gr. II, p. 177 s. v. vulgatam tueri videtur, cui nunc ἐπὶ δ' ἤριπεν αἰπὺς ὄλεθρος praetuli.

453. ὑπὸ A; ἐπὶ em. Rhod. in versione („in fugam“) et Pauw., qui etiam ὑπὸ φύζας et — ἦς ἔ. φύζας male tentat.

454. ἐνὶ δ. conj. Struv. min. observatt. p. 33.

455. ποσσὶν A; ποσσὶν corr. Rhod.

459. δεῖμα conj. Pauw., quia hic tantum sermo sit de pavore et ululatu canum et equorum. Verum ululatum versui sequenti tantum Rhodomanni conjectura: cfr. ad eum notam. Quidni autem equi caeco

terrore efferati trepidos homines prosternant et conculcent?

460. ἐρρήγγνυτο A, ἐρρήγγνυτο CC1; „αἶεν ἐπερρώγγνυτο vel αἶνον ἐπωροῦοντο ululabant;“ RHOD. Hoc quidem jure rejecit Tychs. et verbum illud de equis non dici monens et verba, quae sequuntur, non ad solum animalium fremitum, sed ad conjunctum hominum animaliumque clamorem referens. Ipse alteram Rhodom. conjecturam αἶεν ἐπερρώγγνυτο recepit, quam XIV, 518 firmari putat, ubi sane eadem verba leguntur. Sed cum ibi legantur de navibus, quae inter se colliduntur, patet nihil inde lucri in nostrum locum redundare. Infeliciter etiam Spitzner. observatt. p. 329 ἀνερρήγγνυτο, quod in C1 inesse putat, praetulit, „quod de alto equorum incessu, quo quasi exsilirent virisque inferrent, haud incommodo dictum esset.“ Equidem nihil dubito poetam ἐπερρώοντο dedisse, quod non opus est exemplis firmetur.

461. „Defectus suspicio.“ RHOD. „Lacunam post hunc versum esse apparet. Viderunt hoc Aldus, qui asteriscum adjecit, Rhod. Pauw. In codd. nulla ejus aut medela aut indicium, nisi quod C1 .S adpinxit.“ TYCHS.

462. τοὺςδ' A.

- ἄλλον δ' ἄλλα κέλευθα φέρον στονόεντος ὀλέθρου.
 φλόξ δ' ἄρ' ἐς ἥρα διαν ἀνέγρετο· πέπτατο δ' αἴγλη
 ἄσπετος· ἀμφὶ δὲ φῦλα περικτιόνων ὀρόωντο 465
 μέχρις ἐπ' Ἰδαίων ὀρέων ὑψηλὰ κάρηνα
 Θρηκίης τε Σάμοιο καὶ ἀγχιάλου Τενέδοιο·
 καὶ τις ἀλὸς κατὰ βένθος ἔσω νεὸς ἔκφατο μῦθον·
 „ἦνυσαν Ἀργεῖοι κρατερόφρονες ἄσπετον ἔργον
 πολλὰ μάλ' ἀμφ' Ἑλένης ἐλικοβλεφάροιο καμόντες, 470
 πᾶσα δ' ἄρ' ἢ τὸ πάροιθε πανόλβιος ἐν πυρὶ Τροίῃ
 καίεται· οὐδὲ θεῶν τις ἐελδομένοισιν ἄμυνε·
 πάντα γὰρ ἄσχετος Αἶσα βροτῶν ἐπιδέσκεται ἔργα·
 καὶ τὰ μὲν ἀκλέα πολλὰ καὶ οὐκ ἀρίδηλα γεγῶτα
 κυδῆεντα τίθησι, τὰ δ' ὑπόθι μείον' ἔθηκε· 475
 πολλάκι δ' ἐξ ἀραθοῖο πέλει κακόν, ἐκ δὲ κακοῖο
 ἐσθλὸν ἀμειβομένοιο πολυτλήτου βιότοιο.“
 ὣς ἄρ' ἔφη μερόπων τις ἀπόπροθεν ἄσπετον αἴγλην
 εἰδορόων· στονόεσσα δ' ἔτ' ἀμφεχε Τρωῶας οὐζύς·
 Ἀργεῖοι δ' ἄνα ἄστνυ κυδοίμεον, ἦν'τ' ἀῆται 480
 λάβροι ἀπείρονα πόντον ὀρινόμενοι κλονέουσιν,
 ὀππὸτ' ἄρ' ἀντιπέρηθε δυσαέος Ἀρκτούροιο
 βηλὸν ἐς ἀστερόεντα θυτήριον ἀντέλληθιν
 ἐς νότον ἠερόεντα τετραμμένον, ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῶ
 πολλαὶ ὑπόβρυχα νῆες ἀμαλδύνοντ' ἐνὶ πόντῳ 485
 ὀρνυμένων ἀνέμων· τοῖς εἴκελοι υἷες Ἀχαιῶν

463. φέρον A et vulgo, quod certe φέρε scribendum erat. Sed cum hic multitudinis notio prematur, φέρον praetuli.

464. ἄρ A et vulgo; corr. Lehrs.

465. ὀρόωντο A, ὀρόωντο E1C1 (in corr.); et ita corr. Rhod.

467. „Magis placet ἀμφιάλου. Insula enim est Tenedus.“ Recepterunt Tychs. Lehrs., sed immemores XIV, 411 ἀγχιάλου — Τενέδοιο reliquerunt. Vid. intpp. ad Soph. Aj. 135. hymn. Hom. I, 21 ἀγχιάλῃ Πεπάρηθος. Ad explicandum adjectivum cfr., quod ad IV, 6 congesti.

468. Similiter Nonn. I, 92 sqq. nautam stupentem induxit de Jove Europam vehente.

471. Τροίῃ A; corr. Rhod. in textu.

472. ἐελδομένοισι A; corr. Tychs.— ἄμυνεν A et vulgo; correxi.

474. ἀκλέα A; corr. Rhod. in textu. — πάντα A et vulgo; πολλὰ emendavi emendat. p. 258, quoniam non omnia, quae ignobilia fuerunt, honorem postea et titulos accipiunt. Haec adumbrata esse ex Hesiod. ε. 5 — 8 etiam Goettling. ad eum locum adnotare non neglexit. — „473 — 479 otiosi versus, qui melius abessent.“ TYCHS.

475. τὰδ' A. — μείονα θῆκε A et vulgo.

477. πολυτλήτοιο V.

478. ἄρ A et vulgo; corr. Lehrs.

479. δέ τ' A; δ' ἔτ' em. Rhod.

480. κυδοίμενον V.

481. λαῦροι A, λάβροι E1.

483. ἀντέλληθιν A; corr. Tychs.

484. ἄρ A et vulgo; corr. Lehrs.

486. οἷς ἔκελοι A; τοῖς εἴκελοι corr. Tychs.

πόρθεον Ἴλιον αἰπύ· τὸ δ' ἐν πυρὶ καίετο πολλῶ·
 ἦῦτ' ὄρος λασίησιν ἄδην καταείμενον ὕλης
 ἐστυμένως καίηται ὑπαὶ πυρὸς ὀρνυμένοιο
 ἐξ ἀνέμων, δολιχαὶ δὲ περιβρομέουσι κολῶναι,
 τῷ δ' ἄρα λευγαλέως ἐντείρεται ἄγρια πάντα
 Ἡφαίστοιο βίηφι περιστροφθέντα καθ' ὕλην·
 ὡς Τρωῆς κτείνοντο κατὰ πτόλιν· οὐδέ τις αὐτοὺς
 ὄυετ' ἐπουρανίων· περὶ γὰρ λίνα πάντοθε Μοῖραι
 μακρὰ περιστήσαντο, τὰ περ βροτὸς οὔ ποτ' ἄλλυξε.

490

495

καὶ τότε Δημοφῶντι μενεπτολέμῳ τ' Ἀκάμαντι
 Θησῆος μέγалоιο δι' ἄστεος ἦντετο μήτηρ
 καίπερ ἐελδομένη· μακάρων δέ τις ἠγεμόνευεν,
 ὅς μιν ἄγεν κείνοισι καταντίον· ἢ δ' ἀλάλυκτο
 φεύγουσ' ἐκ πολέμοιο καὶ ἐκ πυρὸς· οἱ δ' ἐσιδόντες
 αἰγλή ἐν Ἡφαίστοιο δέμας μέγεθός τε γυναικὸς
 αὐτὴν ἔμμεν ἔφαντο θεηγενέος Πριάμοιο
 ἀντιθέην παρᾶκοιτιν· ἄφαρ δέ οἱ ἔμμεμαῶτες
 χεῖρας ἐπερρίψαντο λιλαιόμενοι μιν ἄγεσθαι

500

487. τόδ' A.

488. εἴτ' ὄρος A; „εὔτε δ' ὄρος vel ἦῦτ' ὄρος;“ RHOD. Prius recte recep. Tychs.

489. ὑπέρ AE1; ὑπὲξ Tychs. scripsit e conj. Sylburg., quamquam etiam ὑπὲρ jungi posse putabat cum ὀρνυμένοιο; ὑπαὶ scrips. Lehrs. ex em. Pauwii, quam probavit Herm. rec. c. p. 265, cum Spitzner. observatt. p. 262 ὑπὲξ pro vero habuisset. Pauw. praeterea ἔπιαν tentabat.

490. ἐξανέμων A, ἐξ ἀνέμων E1; et ita corr. Rhod.

491. ἐν τείρεται scrips. Tychs. Lehrs., qua scriptura admissa versus in duas aequales partes ingrate dispescitur.

492. Ἡφαίστου βίη A; Ἡφαίστοιο βίηφι em. Rhod.

494. αἰνὰ A; λίνα em. Rhod.

495. μακρὰ A; μακρὰ em. Rhod.

498. καίπερ ἐελδομένη A et vulgo. Vertit Rhod. id sane exoptans, quasi αὐτὸ τόδ' ἔλδ. seu simile quid legisset. Vulgatam falsam esse, quoniam Aethrae desiderium non possit quasi impedimento esse, quominus eos inveniat, monui in emendat. p. 259, ubi καίπερ ἀλωομένη dubitanter conjeci, Aethram, quam-

vis temere vagaretur, tamen Deo ducente in nepotes incidisse ratus. Et occurrit illud verbum infra XIV, 63. Cui conjecturae quod opponit Spitzner. observatt. p. 317 de Aethrae errore postea demum fieri mentionem, id jam emendato v. 499 remotum est. Ipse Spitzner. ἦντετ' ἐελδομένη dubitanter conjecit, quam epanaphoram hic alienam esse puto, putavitque Herinann. in rec. c. p. 268, ubi καὶ μάλ' ἔλδ. conjecit. Sed Quintus participia hoc modo per καὶ non adnectere solet. Lehrs. Regiomontanus in fratris praelat. p. XIV καὶ πρὶν ἐελδομένη conjecit. Scribere etiam possis αὐτὴ ἐελδομένη.

499. ἄγειν A; ἄγεν em. Rhod.—ἦδ' αλεκτο * A; „ubique mendosus;“ SCHOW. „in V post ἦδ' spatium, quod verbo inserendo satis sit; om. C1 scil. corrupta videns.“ TYCHS. ἦ δ' ἀλάλυτο a; et ita em. Rhod., rec. Tychs. Lehrs.; sed scribendum erat ἦ δ' ἀλάλυκτο ut XIV, 24.

500. οἶδ' A.

501. ἐν A et vulgo; correxi.

502. ἔμμεν Tychs. Lehrs., hic quidem.

504. ἐπιρρίψαντο A; corr. Rhod. in textu.

ἐς Δαναούς· ἢ δ' αἰνὸν ἀναστενάχουσα μετηύδα· 505

„μή νύ με, κύδιμα τέκνα φιλοπολέμων Ἀργείων,
 δήιον ὡς ἐρύοντες εἰς ἐπὶ νῆας ἄγεσθε·
 οὐ γὰρ Τρωιάδων γένος εὐχόμαι, ἀλλὰ μοι ἐσθλὸν
 αἶμα πέλει Δαναῶν μάλ' ἐυκλέες, οὐνεκα Πιτθεὺς
 γείνατό μ' ἐν Τροιζῆνι· γάμφ' δ' ἐδνώσατο δῖος 510
 Αἰγεύς· ἐκ δ' ἄρ' ἐμεῖο κλυτὸς πάϊς ἔπλετο Θησεύς·
 ἀλλὰ με, πρὸς μεγάλοιο Διός, τερπνῶν τε τοκῆων,
 εἰ ἔτεόν Θησῆος ἀμύμονος ἐνθάδ' ἴκοντο
 νῆες ἄμ' Ἀτρεΐδῃσι φίλοις παιδεσθιν ἐκείνου
 δείξατ' ἐελδομένοισι κατὰ στρατόν, οὔσπερ ὅτω 515
 ὕμιν ὀμήλικας ἔμμεν· ἀναπνεύσει δέ μεν ἦτορ,
 ἦν κείνους ζῶοντας ἴδω καὶ ἀριστέας ἄμφω.“

ὡς φάτο· τοὶ δ' αἰῶντες ἐοῦ μνήσαντο τοκῆος,
 ἄμφ' Ἑλένης ὅσ' ἔρεξε, καὶ ὡς διέπερσαν Ἀφιδνας
 κοῦροι ἐριγδούποιο Διὸς πάρος, ὀππότη' ἄρ' αὐτοὺς 520
 ὑσμίνης ἀπάνευθεν ἀπεκρύψαντο τιθῆναι

νηπιάχους ἔτ' ἐόντας· ἀνεμνήσαντο δ' ἀγαυῆς
 Αἴθρης, ὅσ' ἐμόγησε δορυκλήτῳ ὑπ' ἀνάγκῃ,
 ἄμφω ὁμῶς ἐκυρή τε καὶ ἀμφίπολος γεραυῖα
 ἀντιθέης Ἑλένης· σὺν δ' ἄμφασίῃ κεχάροντο· 525
 Δημοφῶν δέ μιν ἦϋς ἐελδομένην προσέειπεν·

„σοὶ μὲν δὴ τελέουσι θεοὶ θυμηδῆς ἐέλδωρ
 αὐτίκ', ἐπεὶ ῥα δέδορκας ἀμύμονος νίεος νίας
 ἡμέας, οἳ σε φίλης συναειράμενοι παλάμῃσιν
 οἴσομεν ἐς νῆας, καὶ ἐς Ἑλλάδος ἱερὸν οὔδας 530
 ἄξομεν ἀσπασίως, ὅθι περ πάρος ἐμβασίλευες.“

ὡς φάμενον μεγάλοιο πατρὸς προσπτύξατο μήτηρ
 χεῖρεσιν ἀμφιβαλοῦσα, κύσεν δέ οἱ εὐρέας ὦμους

505. ἢδ' A.

506. κε A, με C1; et ita em. Rhod.

507. ὡς Tychs. Lehrs., errore.

510. ἐδνώσατο A et vulgo.

511. ἐμοῖο A, ἐμεῖο E1; et ita corr. Rhod.

514. φίλοισι δὲ παιδεσι κείνου A; φίλοισι γε π. κ. ex em. Pauwii Tychs. Lehrs., pro quo haud melius Heyn ἀλλὰ γε (v. 512) — φίλοισί με π. κ. suadebat. Quod ego scripsi, φίλοις παιδεσθιν ἐκείνου, olim Hermann. emend., cum ego ἀλλ' ἄγε (v. 512) — φίλοισί με π. κ. conjectassem.

516. ὕμιν Tychs. Lehrs. errore, quem notavit Spitzner. observall. p. 96.

518. οἷδ' A; οἱ δ' Tychs., τοὶ δ' Lehrs. ex em. Spitzneri mant. p. 265.

520. ἄρ' A et vulgo; corr. Lehrs.

522. ἀνεμνήσαντο A et vulgo; ἀνεμνήσαντο Lehrs. e corr. Spitzneri mant. p. 247.

526. ἐελδομένη A, ἐελδομένην E1; et ita em. Rhod.

528. δέδοικας A; δέδορκας em. Rhod.

530. ὄσομεν V.

καὶ κεφαλὴν καὶ στέονα γένειά τε λαχνήεντα·
 ὡς δ' αὐτως Ἀκάμαντα κύσεν, περὶ δέ σφισι δάκρυ 535
 ἦδ' ἰδὸν κατὰ βλεφάροισιν ἐχέυατο μυρομένοισιν·
 ὡς δ' ὀπότ' αἰζηοῖο μετ' ἄλλοδαποῖσιν ἔοντος
 λαοὶ φημίξωσι μόρον, τὸν δ' ἔκποθεν υἴες
 ὕστερον ἀθρήσαντες ἐς οἰκία νοστήσαντα
 κλαίουσιν μάλα τερπνόν· ὃ δ' ἔμπαλι παισὶ καὶ αὐτὸς 540
 μύρεται ἐν μεγάροισιν ἐπωμαδόν, ἀμφὶ δὲ δῶμα
 ἦδ' ἰδὸν κινυρομένων γοερὴ περιπέπτατ' ἰωή·
 ὡς τῶν μυρομένων λαρὸς γόος ἀμφιδεδήει.
 καὶ τότε που Πριάμοιο πολυκτῆτοιο θυγάτρα
 Λαοδίκην ἐνέπουσιν ἐς αἰθέρα χεῖρας ὀρέξαι 545
 εὐχομένην μακάρεσσιν ἀτειρέσιν, ὄφρα ἔ γαῖα
 ἀμφιχάνη, πρὶν χεῖρα βαλεῖν ἐπὶ δούλια ἔργα·
 τῆς δὲ θεῶν τις ἄκουσε καὶ αὐτίκα γαῖαν ἐνερθεν
 ῥῆξεν ἀπειρεσίην· ἦ δ' ἐννεσίησι θεοῖο
 κούρην δέξατο διὰν ἔσω κοίλοιο βερέθρου 550
 Ἴλιου ὀλλυμένης, ἧς εἵνεκά φασι καὶ αὐτὴν
 Ἥλέκτρον βαθύπεπλον ἐὸν δέμας ἀμφικαλύψαι
 ἀχλύϊ καὶ νεφέεσσιν ἀκηχεμένην *
 * * * * * χορὸν ἄλλων .

535. ὡς A.

536. *μυρομένοισιν* A; *μυρομένοισιν* A, *δούλια* E1C1; et ita corr. Rhod. ex em. Rhod. recte rec. Tychs. Sermo enim de omnibus tribus.

537. *ἄλλοδάποισιν* A et vulgo; accentum corr. Spitzner. *observatt.* p. 202.

538. τόνδ' A.

539. *οἰκίαν* AE1C2; corr. Rhod. in textu.

540. ὃδ' A.

542. *ἦδ' ἰδὸν τι μυρομένω* A; *ἦ. τ. μυρομένων* Tychs. ex em. Rhodom., *ἦδ' ἰδὸν κινυρομένων* Lehrs. ex mea emend. *emendatt.* p. 259 sq., quam pluribus etiam firmavit Spitzner. *observatt.* p. 317. Et cfr. Callim. h ymn. Apoll. 4. 20. — *περιπίπτ' A*, *περιπίπτει* C1, *περιπίπτει* C2; *περιπίπτει* em. Rhod., idemque et Spitzner. *l. c.* p. 240 et ego *l. c.* p. 260 suasimus, recep. Lehrs., cum Tychs. *περιπίπτει* quasi ex Rhodomanni conj. dedisset.

546. *εὐχομένην* V.

547. *ἀμφιχάνη* om. E1. — *δούλια* A, *δούλια* E1C1; et ita corr. Rhod.

549. ἦδ' A.

551. *εἵνεκάφασιν* A.

553. Versus vulgo sine lacunae signis legitur. — „Pro *ἀκηχεμένην* lego *ἀλευαμένην*, cum magis appositum jam non adsit, *ἀκηχ.* enim ita usurpatum non, arbitror, invenies.“ RHOD. *ἀπεχθομένην* scripsit Tychs., quem secutus est Lehrs., ex sua em., etiam *ἀπαυδομένην* scribi posse ratus. Et alia excogitari possent, ut *ἀφισταμένην* vel *ἀπισχομένην* vel *ἀποισχομένην* χοροῦ ἄλλων. Verum si meminerimus, quam aptum sit participium *ἀκηχεμένην* ad nubium involucrum — cfr. supra v. 415 sq. — simulque ad singularis facinoris paullo obscuriorem relationem attendimus, nemini, opinor, dubium erit, hic quoque post *ἀκηχ.* et clausulam et sequentis versus maximam partem intercidisse, qui defectus eo inductus est, quod unum ex illis participiis sive simile quoddam ante χορὸν

Πληιάδων, αἰ δὴ οἱ ἀδελφειαὶ γεγάασιν·
 ἀλλ' αἰ μὲν μογεροῖσιν ἐπόψιαι ἀνθρώποισιν 555
 Ἰλαδὸν ἀντέλλουσιν ἐς οὐρανόν· ἢ δ' ἄρα μούνη
 κεύθεται αἰὲν ἄϊστος, ἐπεὶ ῥά οἱ νείος ἐσθλοῦ
 Λαοδάνου ἱερὸν ἄστν κατήριπεν· οὐδέ οἱ αὐτὸς
 Ζεὺς ὕπατος χραΐσμησεν ἀπ' αἰθέρος, οὔνεκα Μοίραις
 εἵχει καὶ μεγάλοιο Διὸς μένος· ἀλλὰ τὸ μὲν που 560

positum erat. In C1 ad marg. legitur ἀτερ, quod conjectura videtur pro χορὸν inferenda.

554. αἰδὲ A; αἰ δὴ em. Rhod.

555. ἐπ' ὄψει A et vulgo; ἐπόψιαι Lehrs. ex em. Herm. *Orph.* p. 748, quam probavit Spitzner. *observatt.* p. 318. Cfr. Callim. I, 82, ubi ἐπόπιος est active.

556. ἢ δ' A.

560. Spitzner. *observatt.* p. 86 ex dogmate suo, quod ad II, 567 accuratius examinavi, τὰ μὲν hic quoque reponendum arbitrabatur. Sed hoc minutum. Quaeritur etiam de tota sententia, de qua multum jam laboravi. Quod perfectum esse dicitur mente Divorum — nam illud ἢ καὶ οὐκί jam nondum curamus — id aut eversio Trojae est, aut occultatio Electrae, de qua proxime egit, aut quod v. 544 — 551 narratur, Laodicen haud invitam terrae hiatu haustam esse. Equidem olim Trojae excidium intelligendum ratus — et tum sane cum Spitznero τὰ scribendum esset — similibus quibusdam locis adductus, cum illud ἢ καὶ οὐκί prorsus videretur esse ineptum, εὔς νόος ἢ δ' ἐ καὶ ἀλκὴ conjeci. Sed et audacior est ea mutatio, et, ita si scribitur, adjectivum εὔς magnopere displicet, et, quod gravissimum, Ilii interitus cum aliis nostri poetae locis, tum hic quoque

— — οὐδέ οἱ αὐτὸς

Ζεὺς ὕπατος χραΐσμησεν ἀπ' αἰθέ-
 ρος, οὔνεκα Μοίραις
 εἵχει καὶ μεγάλοιο Διὸς μένος —
 non Deorum ira, sed factorum arbitrio et voluntate effectus esse perhibetur. Accedit, quod ex oppositis verbis, quae statim sequuntur:

Ἀργεῖοι δ' ἔτι θυμὸν ἐπὶ Τρώεσσιν
 ὄρινον

de Trojani populi clade verbis illis ἀλλὰ τὸ μὲν που etc. sermonem factum non esse apparet. Si quis autem haec ipsa verba de Electra intelligi voluerit, obstat hoc, quod ea non Dei cujusdam vi et voluntate aliquid perpessa esse, sed sua sponte et potestate a ceterarum Pleiadum choro recessisse narratur. Itaque nihil reliquum est, nisi ut verba illa de Laodices fato intelligamus, quam Dei cujusdam nutu dehiscens terra gremio recepit. Cui narrationi ne quis objiciat interponi de Electra relationem, ea in transcurso tantum et ad illustrandam quasi Laodices sortem a poeta a-lata est, uti ex his verbis cognoscitur v. 551 transitum munientibus Ἰλίου ὄλλυμένης, ἣς εἴνεκά φησι καὶ αὐτὴν etc. Ad ea igitur, quae de Laodice jam dicta sunt, si referuntur verba illa, quid iis significetur, quaeritur. Ac primum quidem olim, Apollonio duce, qui III, 328 Argum, dum Aetae, quomodo ipse et fratres ab Argonautis servati sint, exponit, ita loquentem facit:

— — — καὶ σφ' ἀπέρυξεν
 ἡμέας οἰκτιέων Ζηγὸς νόος ἢ ἐ τις
 Αἴσα,

eo igitur duce etiam apud Quintum tentabam:

— — — ἀλλὰ τὸ μὲν που
 ἀθανάτων τάχ' ἔρεξεν εὔς νόος
 ἢ ἐ τις Αἴσα.

Verum neque hoc inventum audaciae crimine caret, nec expellenda videtur tamquam furcis usitatissima illa locutio ἢ καὶ οὐκί, et supra v. 548 sqq. diserte jam traditum est aliquem Deorum Laodicen terra absumi jussisse. Itaque nunc non emendatione, sed interpretatione opus esse arbitrator. Atqui εὔς νόος,

ἀθανάτων τάχ' ἔρεξεν ἔως νόος, ἥε καὶ οὐκί·
 Ἀργεῖοι δ' ἔτι θυμὸν ἐπὶ Τρώεσσιν ὄρινον.

cui opponitur κακός, propitia est Deorum mens, quae benefacit hominibus. Jam cum precibus Laodices obsecutus Deorum aliquis terram aperisset virginemque voragine abdidisset, factum id dicitur aut propitia immortalium mente, aut non propitia, i. e. contraria, infensa. Id est, si accuratius rem enuclees:

Deus ille, qui terram sinu suo absorbere jussit Laodicen, ei aut propitius erat, benigne curans, ut virgo mortem quam servitute potiore ducens ei ignominiae subtraheretur, aut infestus, preces ejus exaudiens, ut odiosae gentis prolem vivam telure operiret. Hoc ipsum vero in medio relinquit poeta.

ΚΟΙΝΤΟΥ

Τ Ω Ν Μ Ε Θ Ο Μ Η Ρ Ο Ν

ΛΟΓΟΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΑΙΔΕΚΑΤΟΣ.

Καὶ τότε ἅπ' ὠκεανοῖο θεὰ χροσόθρονος Ἥως
οὐρανὸν εἰσανόρουσε· χάος δ' ὑπεδέξατο νύκτα·
οἱ δὲ βίη Τροίην εὐερέκεια δηώσαντο
Ἄργεῖοι καὶ κτῆσιν ἀπείρουνα ληίσσαντο,
χειμάρροισι ποταμοῖσιν ἑοικότες, οἵτε φέρονται 5
ἔξ ὄρεων καναχηθὸν ὀρινομένου ὑετοῖο,
πολλὰ δὲ δένδρεα μακρὰ καὶ ὀππόσα φύετ' ὄρεσφιν
αὐτοῖς σὺν πρῶνεσσιν ἔσω φορέουσι θαλάσσης·
ὡς Δαναοὶ πέρσαντες ὑπὸ πυρὶ Τρώϊον ἄστν
κτῆματα πάντα φέρεσκον ἐυσκάρθμους ἐπὶ νῆας· 10
σὺν δ' ἄρα Τρωιάδας καταγίνεον ἄλλοθεν ἄλλας,
τὰς μὲν ἔτ' ἀδυῆτας καὶ νηίδας οἷο γάμοιο,
τὰς δ' ἄρ' ὑπ' αἰζηοῖσι νέον φιλότητι δαμείσας,
ἄλλας δ' αὖ πολιοπλοκάμους, ἐτέρας δ' ἄρ' ἐκείνων
ὀπλοτέρας, ὧν παῖδας ἀπειρῦσαντ' ἀπὸ μαζῶν 15
ὑστάτιον χεῖλεσσι γλάγος περιμαιμῶντας.
τοῖσιν δὴ Μενέλαος ἐνὶ μέσσοισι καὶ αὐτὸς
ἦγεν ἔην παράκοιτιν ἅπ' ἄστεος αἰθρομένοιο

2. φάος conj. Dausq. ut lux dicitur secuta esse noctem. Male.

3. οἰδὲ A.

4. ληίσσαντο A; corr. Tychs.

8. φορέουσιν Tychs. Lehrs.

9. πύρσαντες A, πέρσαντες VE1; et ita corr. Rhod.

12. ἀμφὶ γάμοιο Lehrs. scripsit, perperam. Habet, ut monui in rec. c., οἷο suam vim: virgines sunt desponsatae viris, certis igitur jam nuptiis destinatae, quae tamen nondum consummatae sunt. His op-

ponit ὑπ' αἰζηοῖσι νέον φιλότητι δαμείσας. Ejusmodi virgines apud Apoll. Rhod. III, 840 οὐπω λέκτρα σὺν ἀνδράσι πορσύνουσαι dicuntur. Cfr. Nonn. I, 353 ἔην ἐγκύμονα νύμφην.

13. τάσθ' ἄρ A; prius corr. Tychs., posterius Lehrs.

15. ἀπειρῦσαντ' A et vulgo; correxi.

16. χεῖρεσσι A, χεῖλεσσι C1; et ita corr. Rhod. Recte: si manus memorare volebat, χερσὶν μαστῶν scribere debuisset.

ἔξανύσας μέγα ἔργον· ἔχεν δέ ἐ χάριμα καὶ αἰδώς·
 Κασσάνδρην δ' ἄγε διὰν ἔϋμμελῆς Ἀγαμέμνων· 20
 Ἀνδρομάχην δ' Ἀχιλλῆος ἔϋς πάϊς· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 εἶλκε βίην Ἐκάβην· τῆς δ' ἀθρόα δάκρυ' ἀπ' ὄσσων
 πίδακος ὡς ἐχέοντο· περιτρομέεσκε δὲ γνῖα,
 καὶ κραδίη ἀλάλυκτο φόβῳ, δεδαίικτο δὲ χαίτας
 κροάατος ἐκ πολιοῖο· τέφρη δ' ἐπεπέπτατο πολλή, 25
 τήν που ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἄδην κατεχεύατο χερσὶν
 ὀλλυμένου Προιάμοιο καὶ ἄστεος αἰθομένοιο·
 καὶ ὅα μέγα στονάχιζεν, ὅτ' ἄμφεχε δούλιον ἦμαρ
 μὰψ ἀεκαζομένην· ἔτερος δ' ἔτερον γοόωσαν
 ἦγεν Τρωιάδων σφετέρως ἐπὶ νῆας ἀνάγκη· 30
 αἰ δ' ἀδινὸν γοόωσαι ἀνίαχον ἄλλοθεν ἄλλα
 νηπιάχοις ἅμα παισὶ κινυρόμεναι μάλα λυγροῶς·
 ὡς δ' ὀπότε ἀργιόδουσιν ὁμῶς συσὶ νῆπια τέκνα
 σταθμοῦ ἀπὸ προτέροιο ποτὶ σταθμὸν ἄλλον ἄγρωσιν
 ἀνέρες ἐγρομένῳ ὑπὸ χεῖματι, τοὶ δ' ἀλεγρινὸν 35
 μίγδα περιτρύζουσι διηνεκὲς ἀλλήλοισιν·

19. ἔχεν δέ ἐ VNV3E1C1A; et ita corr. Rhod., cum in Bas. ἐ esset omissum; ἔχων δέ ἐ C2.

20. Κασσάνδρην A et vulgo; Κασσάνδρην Lehrs. e corr. Spitzneri mant. p. 267. — ἔϋμμελῆς A, ἔϋμμελῆς E1; et ita corr. P.

22. τῆσδ' A.

23. „Ad πίδακος in E1 in marg. ab ead. manu fontis.“ TYCHS. ὡς Tychs. Lehrs., quod notavit Spitzner. observatt. p. 318. — ἐχέοντο A, ἐχέοντο C1; et ita corr. Rhod., qui etiam χεύοντο tentavit. — περιτρομέεσκον A; em. Rhod.

24. „ἀλάλυκτο. Eustath. Iliade Κ δυσχεραίνειν et ἀδημονεῖν interpretatur.“ RHOD. ἀλάλητο conj. Dausq.

25. ἐπεπέπτατο A et vulgo; corr. Spitzner. observv. p. 239.

28. στονάχιζετ' ἀμφὶ ἐ δούλιον A; „Mss. ope destituitur.“ SCHOW. στονάχιζεν, ὅτ' ἄμφεχε δούλιον em. Rhod., qui etiam στ. ὅτ' ἀμφὶ ἐ δ. tentabat, quo admissio post hunc versum alium omissum esse statui deberet. Male Pauw. στονάχιζε τόγ' ἀμφὶ ἐ δ. conj.

29. ἀεκαζομένην C1, ἀεκαζομένην C2; ἀεκαζομένη Pauw. conj., male. — „In hac captivarum sortitione consentit Eurip. Troad. 249 sqq., qui locus comparandus.“ TYCHS.

30. ἦγε A; ἦγεν corr. Tychs.

31. αἰδ' A.

32. κινύμεναι A; κινυρόμεναι em. Rhod., quod commendavi emendatt. p. 260, probavit Spitzner. observatt. p. 318 (et cfr. Apoll. Rhod. I, 883. IV, 1063), rec. Lehrs.; κινυρομένης conj. Pauw., quod praetulit Tychs., non recte.

33. σὺν A; „ἔσι vel συσὶ;“ RHOD. posterius recte praetulit Tychs.

35. ταῖδ' A; ταὶ δ' Tychs. et vulgo; sed tum sane in sq. versu Pauwii conjectura ἀλλήλοισιν recipienda foret. Comparisonis gratia potius τοὶ δ' hic praetuli, illic relicto ἀλλήλοισιν, ut intelligantur sues et porcelli promiscue grunnientes. Cfr. Apoll. Rhod. IV, 1154 ὄθει τοῦσγε (Medeam et Jasonem) σὺν ἀλλήλοισιν ἔμιξαν.

36. ἀλλήλοισιν conj. Pauw.; vid. ad v. praeced.

ὡς Τρωαὶ Δαναοῖσιν ὑπ' ἐστενάχοντο δαμείσαι·

ἴσῃν δ' αὖ καὶ ἄνασσα φέρον καὶ δμῶϊς ἀνάγκην.

ἀλλ' οὐ μὰν Ἑλένην γόος ἄμφεχεν· ἀλλὰ οἱ αἰδῶς

ῥυμασι κυανέοισιν ἐφίζανε, καὶ οἱ ὑπερθε 40

καλὰς ἀμφερούθηρε παρηίδας· ἐν δέ οἱ ἦτορ

ἄσπετα πορφύρεσκε κατὰ φρένα, μὴ ἔκιοῦσαν

κυανέας ἐπὶ νῆας ἀεικίσδωνται Ἀχαιοί·

τοῦνεχ' ὑποτρομέουσα φίλω περιπάλλετο θυμῷ·

καὶ ὅα καλυψαμένη κεφαλὴν ἐφύπερθε καλύπτωρ 45

ἔσπετο νισσομένοιο κατ' ἴχνιον ἀνδρὸς ἑοῖο·

αἰδοῖ πορφύρουσα παρήιον, ἣῦτε Κύπρις,

εὔτε μιν Οὐρανίωνες ἐν ἀγκοίνῃσιν Ἄρηος

ἀμφοδὸν εἰσενόησαν ἐὼν λέχος αἰσχύνουσαν

δεσμοῖς ἐν θαμνοῖσι δαήμονος Ἡφαίστιο, 50

τοῖς ἐνὶ κεῖτ' ἀχέουσα περὶ φρεσὶν αἰδομένη τε

ἱλαδὸν ἀγρομένων μακάρων γένος ἠδὲ καὶ αὐτὸν

Ἴφαιστον· δεινὸν γὰρ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἀκοίτω

ἀμφοδὸν εἰσορόασθαι ἐπ' αἰσχεῖ δηλυτέρῃσι·

τῇ Ἑλένῃ εἰκνῖα δέμας καὶ ἀκήρατον αἰδῶ 55

ἦμε σὺν Τρωῆσι δορυκτῆτοισι καὶ αὐτῇ

νῆας ἔπ' Ἀργείων εὐηρέας· ἀμφὶ δὲ λαοὶ

θάμβεον ἀθρήσαντες ἀμωμήτοιο γυναικὸς

ἀγλαῖην καὶ κάλλος ἐπήρατον· οὐδέ τις ἔτλη

κεινήν οὔτε κρυφῆδὸν ἐπεσβολῆσι χαλέψαι, 60

οὔτ' οὔν ἀμφοδὴν, ἀλλ' ὡς θεὸν εἰσορόωντο

ἄσπασίως· πᾶσιν γὰρ ἐελδομένοισι φράνθη·

37. ὑπεστενάχ. A; divisit Pauw.; ἐπεστενάχ. E1.

38. καὶ δμῶϊς φέρον AE1; ordinem mutavit Rhod.

39. μὲν A; μὰν corr. Rhod.

41. καλλὰς A; corr. Rhod. — ἀμφερούθαινε proposuit Hermann. in rec. c. p. 262 in.; sed vid. ad IV, 355.

45. ὑπένερθε A; ἐφύπερθε em. Rhod. in versione (superne) et Pauw., rec. Tychs. autore Heynio, qui E, 184 κρηδέμῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δια θεάων attulit. — καλύπτωρ C1.

47. ἣῦτε A.

51. ἐνὶ A; corr. Tychs. — περὶ, quod om. A, add. Rhod. a. — αἰδομένη A; αἰδ. em. Rhod.

52. ἱλαδὸν C1, ἱλαδὸν C2. — ἀγρομένων AC2, ἀγρομ. em. Rhod.

53. ἀκοίταιο A, ἀκοίτω C1; „ἀκοίτου vel ἀκοίτω;“ RHOD. Illud rec. Tychs., hoc Lehrs., quod commendaverat Spitzner. v. Gr. her. p. 189 et observatt. p. 263.

55. τῆς VE1; τῇ δ' conj. Pauw. — αἰδῶ A.

56. Τρωάσι A, Τρωῆσι C1; et ita corr. Rhod.

57. ἐπ' A et vulgo; correxi. — εὐρέας V.

60. ἐσβολῆσι A, ἐσβολῆσι V, ἐπ. ἐσβολῆσι a; et ita corr. Rhod.; ἐσβολῆσι C1.

- ὡς δ' ὅτ' ἄλωομένοισι δι' ἀκαμάτοιο θαλάσσης
πατρὶς ἐὴν μετὰ δηρὸν ἀποικομένοισι φανείη,
οἳ δὲ καὶ ἐκ πόντοιο καὶ ἐκ θανάτοιο φυγόντες 65
πάτρῃ χειρ' ὀρέγουσι γεγηθότες ἄσπετα θυμῶ·
ὡς Δαναοὶ περὶ πάντες ἐγήθεον· οὐ γὰρ εἶ' αὐτοῖς
μνηστῆς ἔην καμάτοιο δυσαλγέος οὐδὲ κυδοιμοῦ·
τοῖον γὰρ Κυθήρεια νόον ποιήσατο πάντων
ἦρα φέρουσ' Ἑλένη ἐλικώπιδι καὶ Διὶ πατρὶ. 70
καὶ τότε ἄρ', ὡς ἐνόησε φίλον δεδαϊγμένον ἄστν
Ξάνθος ἔθ' αἱματόεντος ἀναπνείων ὀρυμαγδοῦ
μύρετο σὺν Νύμφησιν, ἐπεὶ κακὸν ἔμπεσε Τροίῃ
ἔμποθε καὶ Πριάμοιο κατημάλδυνε πόλῃα·
ὡς δ' ὅτε λήιον αὖον ἐπιβρίσασα χάλαζα 75
τυτθὰ διατμήξῃ, στάχνας δ' ἀπὸ πάντας ἀμέρῃ
οἰπῇ ὑπ' ἀργαλέῃ, καλάμη δ' ἄρα χεύατ' ἔραξε
μασιδὴν καρποῖο κατ' οὐδεὸς ὀλλυμένοιο
λευγαλέως, λυγρῶ δὲ πέλει μέγα πένθος ἀνακτι·
ὡς ἄρα καὶ Ξάνθοιο περὶ φρένας ἤλυθεν ἄλγος 80
Ἰλίου οἰωθέντος· ἔχεν δὲ μιν αἰὲν οἴζυς

63. ἀλαομένοισι A, ἀλλομένοισι C1, ἀλωμένοισι C2; ἀλωομένοισι corr. Rhod.

64. ἐῆ vitium Basil., quod corr. Rhod. — ἐπευχομένοισι A et vulgo, pro quo in emendatt. p. 260 ἀποικομένοισι conjeci, quoniam ἐπέυχομ. aut preces ad aliquem fundere aut aliqua re gloriari significat. Id reject, non satis perspicio quare, novamque protulit emendationem ἐπευγομένοισι Spitzner. observatt. p. 319 sq. Sed ego meum teneo, quod vel Spitzner. exemplis firmavit.

65. οἳδὲ A.

66. πάτρην C1.

68. μνηστῆς ed. Basil., quod corr. Rhod.

71. ἄρ A; corr. Tychs.

72. ἀποπνείων Tychs., quem Lehrs. secutus est, e conj. Pauwii scriptus, non recte, uti demonstravi emendd. p. 189: „Αποπνεῖν dicitur primum de iis, qui spiritum emittunt cum quadam vehementia, ut XI, 385. XIV, 455. Δ, 406. Ζ, 182. (de odore, qui ab aliqua re emittitur, II, 566), tum saepissime de iis, qui moribundi animam cum spi-

ritu efflant; cfr. I, 199: VI, 211. 228. X, 116. XIII, 124. Ita etiam dicitur θυμὸν ἀποπνεῖν, Hom. Δ, 524. N, 654. Quint. VIII, 334. XIV, 540, et μένος ἀποπνεῖν XIII, 90.“ Horum nihil in nostrum locum quadrat, ubi contra optime ex iis, quae ad III, 160 allata sunt, ἀναπνείων defenditur. Probaverat Tychsensii mutationem Heynii, sed de vapore, qui superesset ex flamma a Vulcano anni injecta Φ, 361 sq., interpretatus, perquam portentose.

73. μύραιτο V. — Νύμφαισιν A; corr. Tychs.

74. Pauw. πάντοθε conj., in scius hujus vocis, de qua cfr. Spitzner. observatt. p. 9 sq.

77. ἄρ A; corr. Tychs.

79. ὄλοον δὲ πέλει μέγα A et vulgo; μάλα conj. Pauw.; quo nihil lucratur. Ego olim τογέ pro μέγα scripsi. Nunc vero λυγρῶ pro ὄλοον praetuli: cfr. XIII, 140 κακῆν δ' ἄρα δαῖτα λυγρῶ τεύχουσι νομῆι.

81. Quoniam non de omni tempore, quod Trojae eversionem secutum est, sed de illis ipsis diebus, quibus diruta urbe Graeci na-

ἀθάνατόν περ ἴοντα· μακρὴ δ' ἀμφέστενεν Ἴδη
καὶ Σιμόεις· μύροντο δ' ἀπόπροθι πάντες ἔναυλοι
Ἰδαῖοι Πριάμοιο πόλιν περικωκύνοντες.

Ἀργεῖοι δ' ἐπὶ νῆας ἔβαν μέγα καγχαλόωντες 85
μέλποντες νίκης ἐρικυδέος ὄβριμον ἀλκήν,

ἄλλοτε δὲ ζάθεον μακάρων γένος ἠδὲ καὶ αὐτῶν
θυμὸν τολμήντα καὶ ἄφθιτον ἔργον Ἐπειοῦ·

μολπῇ δ' οὐρανὸν ἴκε δι' αἰθέρος, εὔτε κολοιῶν
κλαγγὴ ἀπειρεσίη, ὅπότε εὔδιον ἤμαρ ἴκηται 90

χειματος ἐξ ὀλοοῖο, πέλει δ' ἄρα νήνεμος αἰθήρ·
ὡς τῶν παρ νήεσσι μέγ' ἔνδοθι γηθομένων κῆρ

* * * * *

ἀθάνατοι τέρποντο κατ' οὐρανόν, ὅσοι ἄρωγοὶ
ἐκ θυμοῖο πέλοντο φιλοπτολέμων Ἀργείων·

ἄλλοι δ' αὖ χαλέπαινον, ὅσοι Τρώεσσιν ἄμνον 95
δεροκόμενοι Πριάμοιο καταϊθόμενον πτολίεθρον·

ἀλλ' οὐ μὰν ὑπὲρ αἶσαν ἐελδόμενοι περ ἀμύνειν
ἔσθενον· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς ὑπὲρ μόρον οὐδὲ Κρονίων

ρηιδίως δύνατ' Αἶσαν ἀπωσέμεν, ὅς περὶ πάντων
ἀθανάτων σθένος ἐστί, Διὸς δ' ἐκ πάντα πέλονται. 100

Ἀργεῖοι δ' ἄρα πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρία θίντες
καῖον ὁμῶς σχίξῃσι, καὶ ἐσσύμενοι περὶ βωμοὺς
λείβεσκον μέθῃ λαρὸν ἐπ' αἰθομένησι θυηλῆς

vigationem parabant, locutus videbatur poeta, olim αἰνὴ ὄρεος conjeci. Sed quoniam poeta saepius sua tempora quasi conjuncta cum aetate Trojana innuit, et suspecta est in illa sede longae vocalis correptio, vulgatam reliqui.

82. ἀθάνατόνπερ A.

83. Ἐναύλους torrentes esse probe monuit Pauw. Heyn. Φ, 312 adscripsit.

85. καγχαλόωντες vit. ed. Basil., quod corr. Rhod.

90. ἴκωνται A, ἴκηται VE1; et ita corr. Rhod.; ἴδωνται C1; et ita ego olim emendaturus eram, nunc Rhodomanniano contentus.

92. γηθόμενον A; γηθομένων em. Rhod. Post hunc versum excidisse versum hujus fere sententiae

κλαγγὴ ἐς οὐρανὸν ἴκεν
ἀάσπετος, οἷ δ' ἄτοντες

ἀθάνατοι τέρποντο κτλ.

monuit Bonit. l. c. p. 1243. Cujus sententiam cum impugnasset Spitzner. observatt. p. 34, ego in emendatt. p. 287 Bonitii causam egi, et Spitznerus ipse ibid. p. 320 sqq., quamquam argumentis a me allatis quaedam opponit, postremo tamen ipse lacunae suspicionem sua defensione verisimiliorem esse concedit. Hinc ejus signa appingere non dubitavi.

94. δαιπτολέμων, sed ad marg. φιλοπτολ. C2.

99. περί A; corr. Tychs.

100. γένος A et vulgo; μένος vel σθένος conj. Pauwius, ipse tamen sequentia vulgatae patrocinari putavit, in qua re egregie fallitur. Contra haec epexegesis in antecedentibus etiam de Jovis potentia sermonem fuisse monstrat. Sed praetuli σθένος.

103. θυηλαῖς A et vulgo.

- ἦρα θεοῖσι φέροντες, ἐπεὶ μέγα ἤνυσαν ἔργον·
πολλὰ δ' ἐν εἰλαπίνῃ θυμηδέϊ κυδαίνεσκον 105
πάντας, ὅσους ὑπέδεκτο σὺν ἔντεσι δούριος ἵππος·
θαύμαζον δὲ Σίνωνα περικλυτόν, οὐνεχ' ὑπέτλη
λώβην δυσμενέων πολυκηδέα· καὶ ῥά ἐ πάντες
μολπῇ καὶ γεράεσβιν ἀπειρεσίοισι τίεσκον·
ὅς δ' ἄρ' ἐνὶ φρεσὶν ἦσιν ἐγήθεε τλήμονι θυμῷ 110
νίκη ἔπ' Ἀργείων, σφετέρῃ δ' οὐκ ἄχυντο λώβῃ·
ἀνέρι γὰρ πινυτῷ καὶ ἐπίφρονι πολλὸν ἄμεινον
κῦδος καὶ χρυσοῖο καὶ εἵδεος ἠδὲ καὶ ἄλλων
ἑσθλῶν, ὀππόσα τ' ἐστὶ καὶ ἔσεται ἀνθρώποισιν·
οἱ δ' ἄρα παρ νήεσβιν ἀταρβέα θυμὸν ἔχοντες 115
δόρπεον ἀλλήλοισι διηνεκέως ἐνέποντες·
„ἠνύσαμεν πολέμοιο μακροῦ τέλος· ἠράμεθ' εὐρὺ
κῦδος ὁμῶς δηίοισι μέγα πτολίεθρον ἐλόντες·
ἀλλὰ, Ζεῦ, καὶ νόστον ἐελδομένοισι κατάνευσον.“
ὡς ἔφαν· ἀλλ' οὐ πᾶσι πατήρ ἐπὶ νόστον ἔνευσε· 120
τοῖς δὲ τις ἐν μέσσοισιν ἐπιστάμενος * *
* * * οὐ γὰρ ἔτ' αὐτοῖς

104. μέγα ἤνυσαν ἔργον A et vulgo; μέγα ἔργον ἄνυσαν em. Hermann. *Orph.* p. 748. Sed cfr. *proll.* II, 1, 11.

107. δὲ, quod om. A, add. Rhod. — ὑπέστη A et vulgo; ὑπέτλη, quod Glasewaldus conj., recte commendavit Spitzner. *observatt.* p. 322.

110. αἰέν· ὅδ' ἐνὶ φρ. A, αἰέν· ὁ δ' ἐν φρ. C1; et ita corr. Rhod., quod recep. Tychs. Lehrs. Sed certissimum est nonnisi de eo die, quo victoriam Trojamque devastatam Graeci cantibus et laetitia celebravere, sermonem esse. Sed ut vitium apertum, ita quodnam ex variis, quae suppetunt, remediis praeferendum sit, minime constat. Post τίεσκον quidem interpunctio ponenda, tum vero aut ὅς δ' ἄρ' ἐνὶ φρ. aut αὐτὸς δ' ἐν φρ. aut αὐτὰρ ὄγ' ἐν φρ. aut ἀλλ' ὄγ' ἐνὶ φρ. scribendum est, ex quibus prius propter ἐνὶ, quod in A legitur, praetuli. „Vereor, ne αἰέν malum sit supplementum versus mutilati. Requiro: — τίεσκον Ἐξοχ'· ὁ δ' ἐν φρ.“ HERMANN.

111. ἔπ' A et vulgo; correxi.

113. καὶ οὐδεός A, quod Rhodom.

vertit: *et fundis; καὶ εἵδεος em. Piers. Verisimill.* p. 253, Weichert. *epist. crit. ad Eichstaedt.* p. 56, Bonit. p. 1239, probavit Spitzner. *observatt.* p. 28. Hoc eo melius cadere in Sinonem, quoniam is mutilatus et male mulcatus est, qui vis videt. Tamen Lehrs. e conjectura, ut videtur, sua *δειιδέος* scripsit, quam in *rec. l.* p. 83 rejeci.

114. ὀππόσα A, ὀππόσ' V; ὀππόσ' ἄρ' e sua conj. scripsit Tychs.; ὀππόσα τ' ego dedi ex em. Hermann *Orph.* 748.

115. οἱδ' A.

116. ἐνέποντες A; corr. Rhod. in textu.

117. μακρόν A et vulgo; μακροῦ scripsi *emendatt.* p. 251 coll. Tryph. 525: *δηναιοῦ πολέμοιο τέλος.*

120. ἔνευσε A et vulgo; correxi.

121. In C2 adscriptum ad hunc v. et sq. *λείπει.* „Lacuna hic est in omnibus codd. nec defectus indicium, nisi in C2, qui *λείπει* ad marg. adscripsit.“ TYCHS. „Hic luxata sunt exemplaria, quae sic aliquando restituere conatus fui: *ἐπιστάμενος κισθαρίζειν μέλεπε πολυχρονίοιο μόθου τέλος· οὐ γάρ.*“

δεῖμα πέλεν πολέμοιο δυσηγέος, ἀλλ' ἐπὶ ἔργα
 εὐνομίης ἐτρέποντο καὶ εὐφροσύνης ἐρατεινῆς·
 ὅς δ' ἦτοι πρῶτον μὲν ἐελδομένοισιν ἄειδεν, 125
 λαοὶ ὅπως συνάγεσθην ἐς Ἀυλίδος ἱερὸν οὐδας,
 ἦδ' ὡς Πηλεΐδαο μέγα σθένος ἀκαμάτοιο
 δῶδεκα μὲν κατὰ πόντον ἰῶν διέπερσε πόληας,
 ἔνδεκα δ' αὖ κατὰ γαῖαν ἀπείριτον, ὅσσα τ' ἔρεξε
 Τηλέφον ἀμφὶς ἀνακτα καὶ ὄβριμον Ἡετίωνα, 130
 ὡς δὲ Κύκνον κατέπεφνεν ὑπέρβιον, ἦδ' ὅσ' Ἀχαιοὶ
 μαρνάμενοι κατὰ μῆνιν Ἀχιλλέος ἔργα κάμουντο,
 Ἐκτορα δ' ὡς εἴρυσσεν ἔης περὶ τείχεα πάτρης,
 ὡς θ' ἔλε Πενθεσίλειαν ἀνὰ μόθον, ὡς τ' ἐδάμασσεν
 υἷα Τιθωνοῖο, καὶ ὡς κτάνε καρτερὸς Αἴας 135
 Γλαῦκον ἐϋμελίην, ἦδ' ὡς ἐρικυδέα φῶτα
 Εὐρύπυλον κατέπεφνε θεοῦ πάϊς Αἰακίδαο,
 ὡς δὲ Πάριν δαμάσαντο Φιλοκτήταο βέλεμνα,
 ἦδ' ὀπόσοι δολόεντος ἐσήλυθον ἔνδοθεν ἵππου
 ἀνέρες, ὡς τε πόληα θεηγενέος Πριάμοιο 140
 πέρσαντες δαίνυντο κακῶν ἀπὸ νόσφι κυδοιμῶν.
 ἄλλα δ' ἄρ' ἄλλος ἄειδεν, ὃ τι φρεσὶν ἦσι μενοίνα.

RHOD. Egregie vero ille, quam-
 quam versum ejus non debebat Tychs.
 — distinctum sane literarum formis et
 uncis seclusum — in textum recipere.
 Ipse, ut melius haec cum sequenti-
 bus cohaereant, potius tale quid
 ἐπιστ. κίθαρ. μέλλετο, τοὶ δ' αἰον-
 τες ἐγήθειον ex XIV, 67 vel μέλλε-
 το φορμίζων· τοὶ δ' ἐκλυον ex A,
 17 excidisse putat. Equidem haud
 scio an plura etiam hic interierint.

124. „εὐνομία h. l. novo modo
 pro pace synonymum, nisi pro eo
 fuit εὐφροσύνης.“ HEYN. Festinan-
 tius haec scripsit vir praestantissi-
 mus, id ipsum statim sequi non
 animadvertens. Tychs. provocat ad
 Pindar. Pyth. V, 89. εὐνομία ἀπό-
 λεμος. Struvius minor observatt.
 p. 33 εἰρήνης audacius conjecit.

125. ὅς δ' ἦτοι A et vulgo; ὅς δ'
 ἦτοι corr. Spitzner. observatt. p. 323.
 — πρῶτος conj. Pauw. male.

129. ἐρεξεν A et vulgo; correxi.

131. χῶς Κύκνον vel ὡς τε Κύ-
 κνον proposuit Pauw., recte copu-
 lam hic desiderari intelligens: vid.

ad I, 9—14. p. 4. Sed praetuli
 ὡς δέ.

132. μετὰ A, κατὰ V, rec. Tychs.
 Vid. Spitzner. dissert. de praepos.
 ἀνὰ et κατὰ p. 37. Simile est II,
 202 πάνθ' ὑπὸ μηνιθμόν. — δῆριν
 sed ad marg. μῆνιν C2.

133. εἴρυσσεν A et vulgo; correxi.

135. καρτερὸν A, κρατερὸν V,
 καρτερὸς C1; et ita corr. Rhod.

136. ἐϋμελίην A, ἐϋμελίην E1;
 et ita corr. Pauw.

142. ἄλλη δ' A et vulgo. In-
 eptum est hoc adverbium, sive cum
 Rhodom. de loco accipis — *alibi* —,
 quia moris est, ut unus stans vel
 sedens in medio (cfr. v. 121) omni-
 bus, non alii alibi, majori hic mi-
 nori ille coronae canat; sive de
ratione explicas, qua alius aliter
 cecinerit. Ne multa: postquam an-
 tecedentibus primi cantoris argu-
 mentum enarratum est, nihil aliud
 addi poterat, nisi hoc, *aliud aliud*
placuisse argumentum. Scripsi igitur
 ἄλλα δ' ἄρ'. Ita quasi rhapsodorum
 hic inducit certamen. Lehrs.
 totum versum uncis circumclusit,

- ἀλλ' ὅτε δαινυμένοισι μέσον περιτέλλετο νυκτός,
 δὴ τότε που δόρποιο καὶ ἀκρήτοιο πότοιο
 παυσάμενοι πάντες λαθικηδέα κοῖτον ἔλοντο · 145
 χθιζὸν γὰρ καμάτοιο μένος κατεδάμνατο πάντας ·
 τῷ καὶ παννύχιοι λελημημένοι εἰλαπινάζειν
 παύσανθ', οὔνεκεν ὕπνος ἄδην ἀέκοντας ἔρουκεν ·
 ἄλλη δ' ἄλλος ἴαυεν · ὃ δ' ἐν κλισίησιν ἐῆσιν
 Ἄτρείδης δ' ἄριζε μετ' ἠῦκόμοιο γυναικός · 150
 οὐ γὰρ πω κείνοισιν ἐπ' ὄμμασιν ὕπνος ἔπιπτεν,
 ἀλλὰ Κύπρις πεπότητο περὶ φρένας, ὄφρα παλαιοῦ
 λέκτρον ἐπιμνήσονται, ἄχος δ' ἀπὸ νόσφι βάλονται ·
 πρῶτη δ' αὖθ' Ἐλένη τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπε ·
 „μή νύ μοι, ᾧ Μενέλαε, χόλον ποτιβάλλεο θυμῷ · 155
 οὐ γὰρ ἐγὼν ἐθέλουσα λίπον σέο δῶμα καὶ εὐνήν,
 ἀλλὰ μ' Ἀλεξάνδροιο βίη καὶ Τρώιοι νῆες
 σεῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντος ἀνηρείψαντο κίοντες,
 καὶ μ' ἄμοτον μεμανῖαν οἴζυρῶς ἀπολέσθαι

credo, quia vulgatae scripturae per-
 versitate perspecta probabilem emen-
 dationem non invenit. Vulgata ex
 v. 149 nata videtur. Alia tamen
 Hermannii fuit sententia, quam ipsis
 ejus verbis transcribo: „Non vide-
 tur mihi verisimile, ut multi alius
 alia cecinerint. Nam nec multos
 cantores affuisse credibile est, et
 hic, de quo sermo est, pene omnia
 quae cani poterant cecinit. Qui-
 bus rebus adjectum erat, si quid
 video, etiam quod hoc versu dic-
 tum est, quem ego sic scribendum
 puto: ἄλλη δ' ἄλλος ἄλαυεν, ὅπη
 φρ. ἦ. μ.“ Hoc quidem Quintus
 potius ἄλλοις δ' ἄλλος ἔτερον, ἐπεὶ
 φρ. ἦ. μ. scripsisset. Sed adhuc
 sententiam meam teneo.

143. περιτήλετο A; „περιτέλλετο
 vel περιτέλλετο;“ Rhod.; περιτέ-
 λοντο E1; περιτέλλετο recte rec.
 Tychs.

145. παυσάμ. λαθικ. mutilo versu
 πάντες
 A, παυσ. λαθικηδέα C1; „post παυ-
 σάμενοι interponendum ἔπνου;“
 RHOD. Quem qui vituperat Dor-
 vill. *vann. crit.* p. 358 cum Dausq.
 pejus etiam π. x. λ. αὐτίχ' ἔλοντο
 conjecit; melius et Pauw. παυσ.
 Δαναοὶ et a παυσ. ταχέως conj.

Sed secutus sum Tychs., qui παυ-
 σάμενοι πάντες, non propter exi-
 guam sive potius nullam C1 aucto-
 ritatem, sed propter sequens —
 κατεδάμνατο πάντας.

146. κατεδάπιετο A, κατεδάμνα-
 το V, quod recte recep. Tychs.

149. ὄδ' A.

150. ἐνκόμοιο A, ἠῦκόμοιο E1
 C12; et ita corr. Rhod.

151. οὐ γὰρ A.

154. ἔειπεν A et vulgo; correxi.

155. ποτὶ βάλλεο A, ποτιβάλλεο
 C1; et ita corr. Pauw.

156. Cfr. Apoll. Rhod. IV, 1021
 μὴ μὲν ἐγὼν ἐθέλουσα σὺν ἀνδρά-
 σιν ἀλλοδαποῖσιν κείθεν ἀφορμή-
 θην.

159. καὶ με μεμανῖαν et in fine*
 A, καὶ με ἄφαρ μεμ. C1, καὶ με
 μενῖαν C2; „καὶ με βίον μεμανῖαν
 οἴζυρῶς ἀπολέσσαι, vel καὶ μ' αἰεὶ
 vel αὖθις vel ἄφρω vel ἴταρ;“
 RHOD. Pauw. καὶ με μάλα μεμ.,
 Scalig. καὶ με πάρος μεμ. conj.,
 quod recep. Tychs. Paene taedet
 referre Brodaeum καὶ θυμῷ μεμ.
 invenisse, Dausquejum in versu
 sine ἐξοντὶ vel ἐτοίμως addidisse.
 Ego in *emendatt.* p. 261 καὶ με
 μέγ' ἐμμεμανῖαν emendaveram.
 Verum his omnibus praestare vi-

ἢ βρόχῳ ἀργαλέῳ ἢ καὶ ξίφει στονόεντι 160
 εἶργον ἐνὶ μεγάροισι παρηγορέοντες ἔπεσσι
 σεῦ ἔνεκ' ἀχνυμένην καὶ τηλυγέτοιο θυγατρὸς·
 τῆς νῦ σε πρὸς τε γάμου πολυγηθῆος ἠδὲ σεῦ αὐτοῦ
 λίσσομαι, ἀμφ' ἐμέθεν στυγερῆς λελαθέσθαι ἀνίης.“

ὥς φαμένην προσέειπε πύκα φρονέων Μενέλαος· 165
 „μηκέτι νῦν μένησ', ἀλλ' ἰσχύμεν ἄλγεα θυμῷ·
 ἀλλὰ τὰ μὲν που πάντα μέλας δόμος ἐντὸς ἔεργοι
 λήθης· οὐ γὰρ ἔοικε κακῶν μεμνηῆσθαι ἔτ' ἔργων.“

ὥς φάτο· τὴν δ' ἔλε χάσμα, δέος δ' ἐξέστυτο θυμοῦ·
 ἔλπετο γὰρ παύσασθαι ἀνηροῖο χόλοιο 170
 ὄν πόσιν· ἀμφὶ δέ μιν βάλε πήχεε· καὶ σφιν ἄμ' ἄμφω
 δάκρυ κατὰ βλεφάρουιν ἐλείβετο ἠδὺ γοώντων·
 ἀσπασίως δ' ἄρα τῶγε παρ' ἀλλήλοισι κλιθῆντε
 σφωιτέρου κατὰ θυμὸν ἀνεμνήσαντο γάμοιο·
 ὥς δ' ὅτε που κισσός τε καὶ ἡμερὶς ἀμφιβάλονται 175

sum, quod Spitzner. *observatt.* p. 323
 scripsit: καὶ μ' ἄμοιτον μεμνομένην.

160. ἠὲ A; ἢ corr. Pauw. Sylburg.

162. εἶνεκ' A; ἔνεκ' corr. Rhod.

163. σευ Tychs. Lehrs.; accentum reduxi.

166. μήτε τι A, ita et ad marg. adscript. λείπει C2, μηκέτι VNV3 C1; et ita conj. Rhod.; „in mss. lacunam nec spatium nec nota indicat;“ SCHOW. μήτι γε conj. Pauw. Multo magis de sequentibus dubitatum, ubi AVNV3C1 consentiunt in ἀλλ' ἰσχομεν, quod Rhod. vertit: sed comprimamus animo dolores. Heyn. conjecit μεμνώμεσ', ἢ ἰσχομεν, et in eandem sententiam Glaesewaldus ἔσσ' ἰσχομεν, Bonit. l. c. p. 1241 ἄτ' ἐπάσχομεν, ego olim ex III, 516 ἄτ' ἐχέσχομεν, quem ipsum sensum inesse etiam Hermann. in *rec. c.* p. 260 putavit, cum Spitznerus *observatt.* p. 27 ἰσχομεν pro vocativo adhortativo habuisset, cujus sane haec forma apud Quintum non invenitur. Recte igitur Lehrs. ἀλλ' ἰσχύμεν scripsit, eo ipso, quo Spitznerus voluit, sensu, ad quem illustrandum etiam hos locos adscribo: Ω, 522 ἄλγεα δ' ἐμπης· Ἐν θυμῷ κατακέσθαι ἐάσομεν ἀχνύμενοι περ; ibid. 549 ἀνσχεο μηδ' ἀλίσστον ὀδίρειο, et propius etiam Apoll. Rhod. III, 903 τὰ δὲ σίγα νόῳ ἔχει' εἰσαΐουσαι.

IV, 863 νόῳ δ' ἔχε. Contrarium est id. II, 880 πένθος ἐτώσιον ἰσχομεν αὐτίως. Ita ne ingeniosam quidem Hermanni admittemus conjecturam: ἄλις ἰσχομεν. Ceterum, quamquam sensus non hiat, tamen circa hunc versum quaedam excidisse non praefracite negaverim. Sed res valde est incerta: inde a signis lacunae abstinui. Hermannus, si quid exciderit, unum tantum versum excidisse putat, cujus argumentum fuerit μήτε με λίσσον.

167. ἐέργει A et vulgo, εἶργοι V, quod reponit Spitzner. l. c. et jam Rhodom. vertendo: in se coërceat.

169. τήνδ' A.

170. ἐπειο V. — παύσασθαι Basil. Rhod., παύσαισθαι AE1C12, restituit Tychs.

171. καὶ μιν ἀπ' ἄμφω A; καὶ σφιν ἀπ' ἄμφοῖν em. Rhod., καὶ σφιν ἄρ' ἄμφοῖν Pauw., quod receper. Tychs.; melius etiam καὶ σφιν ἄμ' ἄμφοῖν Herm. *Orph.* p. 748 et Spitzner. *observatt.* p. 155. Consentit Meinek. ad *Theocr.* XVII, 26, ubi simul ἄμφω retinendum esse recte monuit.

172. βλεφάρων ἠλείβετο A et vulgo, augmento inaudito; βλεφάρουιν ἐλείβετο emendant Spitzner. l. c. et Meinek. l. c. — γοόντων A.

175. ὥς δ' ὅπου V. — ἀμφιβάλ-

ἀλλήλους περὶ πρέμνα, τὰ δ' οὔποτε ἴς ἀνέμοιο
σφῶν ἄπο νόσφι βαλέσθαι ἐπισθένει· ὡς ἄρα τώγε
ἀλλήλοις συνέχοντο λιλαιόμενοι φιλότητος.

ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ τοῖσιν ἐπήλυθεν ὕπνος ἀπήμων,
δὴ τότε Ἄχιλλῆος κρατερόν κῆρ ἰσοθέιο
ἔστη ὑπὲρ κεφαλῆς οὐ νίεος, οἷος ἔην περ
ζωὸς ἐών, ὅτε Τρωσὶν ἄχος πέλε χάσμα δ' Ἀχαιοῖς·
κῦσσε δέ οἱ δειρὴν καὶ φάεα μαρμαίροντα
ἀσπασίως· καὶ τοῖα παρηγορέων προσέειπε·

180

„χαῖρε, τέκος, καὶ μήτι δαΐζεις πένθει θυμὸν
εἶνεκ' ἐμεῖο θανόντος, ἐπεὶ μακάρεσσι θεοῖσιν
ἤδη ὁμέστιός εἰμι· σὺ δ' ἴσχειο τειρόμενος κῆρ
ἄμφ' ἐμέθεν, καὶ κάρτος ἄδην ἐμὸν ἔνθεο θυμῷ·
αἰεὶ δ' Ἀργείων πρόμος ἴστασο μηδενὶ εἰκῶν
ἠγορή· ἀγορῇ δὲ παλαιότεροισι βροτοῖσι
πέϊθεο· καὶ νῦ σε πάντες εὐφρονα μυθήσονται·
τίε δ' ἀμύμονας ἄνδρας, ὅσοις νόος ἔμπεδός ἐστιν·
ἔσθλῳ γὰρ φίλος ἐσθλὸς ἀνὴρ, χαλεπῷ δ' ἀλεγεινός·
ἦν δ' ἀγαθὸν φρονέης, ἀγαθῶν καὶ τεύξεται ἔργων·

185

190

λονται A, ἀμφιβάλλονται E1; et ita
corr. Rhod., ἀμφιβάλλονται C1.

176. ἀλλήλοις A et vulgo; ἀλλή-
λους scripsi ex em. Pauwii, quam
jam fecisse videtur Rhodom. ver-
tendo: *constringunt se mutuo*. —
τάδ' A.

177. ἀπὸ A et vulgo; correxi. —
Post ἐπισθένει in A lacuna quinque
sexve litterarum.

178. συνέχοντο A, συνέχοντο E1
C1; et ita conj. Rhod., rec. Tychs.;
συνέχοντο revocavit Lehrs., quod
vituperavi p. 84, in eo tamen fal-
sus, quod hoc sola conjectura niti
putabam.

181. οὐ νίεος fortasse per Ω, 122
excusatur. Tamen haud scio an
φίλον νίεος scripserit. Cfr. ibid. 682
σῆ δ' ἄρ' ἐπὶ κεφαλῆς. — ἐν-
περ A.

183. κῦσσε A et vulgo; corr. Spitz-
ner. *manl.* p. 241.

184. προσέειπεν A et vulgo; cor-
rexi.

186. ἐμοῖο A, ἐμεῖο E1; et ita
corr. Rhod.

188. κάρτος ἀρήμιον e conj. scri-
psit Lehrs., quod jam in *rec. c.*
p. 84 rejeci propter insignem filii

cum patre similitudinem tam saepe
inculcatam. Cfr., ut unum exem-
plum afferam, XIII, 219 πατρὸς ἐοῦ
καταειμένος ἀλλήν.

191. πάντας V.

194. τεύξεται A; τεύξεται em. Rhod.
— De his ego olim ita commenta-
tus eram: „Postrema verba equi-
dem non satis perspicio. Rhodom.
vertit: *bonorum et operum succes-
sum consequeris*. Sed id Graecis
verbis minime inest. Sunt autem
ἔργα aut facinora, quae bona per-
fecturus dicitur Neoptolemus, si
quidem bene cordatus fuerit — et
ita Lehrs. intellexisse videtur ver-
tens: *bonorum etiam compos eris
operum* —; sed alienum videtur
verbum τεύξεται, quod non dicitur
nisi de *rebus externis*, quas neuti-
quam nostra in manu et potestate
positas assequimur interdum fortasse
virtutis opera, semper tamen fortuna
adjutrice. Sin autem suo sensu po-
situm est τεύξεται, tum ἔργα *bene-
factorum mercedem* significant ne-
cesse est, quod fieri nequit. Jam
si antecedentes duos versus respi-
cimus, potius hoc Achillem dicere
probabile est: *si filius bonis sit mo-*

- κείνος δ' οὔ ποτ' ἀνήρ Ἀρετῆς ἐπὶ τέρασθ' ἴκανεν, 195
 ᾧ τινι μὴ νόος ἐστὶν ἐναΐσιμος· οὔνεκ' ἄρ' αὐτῆς
 πρέμνον δύσβατόν ἐστι, μακρὸν δέ οἱ ἄχρις ἐπ' αἴθρην
 ὄζοι ἀνηέξηνθ'· ὁπόσοισι δὲ κάρτος ὀπηδεῖ
 καὶ πόνος, ἐκ καμάτου πολυγηθέα καρπὸν ἀμῶνται
 εἰς Ἀρετῆς ἀναβάντες ἐϋστεφάνου κλυτὸν ἔρονος· 200
 ἀλλ' ἄγε κύδιμος ἔσσο, καὶ ἐν φρεσὶ πευκαλίμησι
 μήτ' ἐπὶ πῆματι πάγχυ δαΐζω θυμὸν ἀνίη,
 μήτ' ἐσθλῶ μέγα χαίρει· νόος δέ τοι ἤπιος ἔστω
 ἔς τε φίλους ἐτάρους ἔς θ' υἱέας ἔς τε γυναικάς
 μνωμένῳ κατὰ θυμὸν, ὅτι σχεδὸν ἀνθρώποισιν 205
 οὐλομένοιο μόροιο πύλαι καὶ δώματα νεκρῶν·
 ἀνδρῶν γὰρ γένος ἐστὶν ὁμοίον ἀνθεσι ποίης,
 ἀνθεσιν εἰαρινοῖσι· τὰ μὲν φθινύθει, τὰ δ' ἀέξει·
 τοὔνεκα μείλιχος ἔσσο· καὶ Ἀργείοισιν ἐνίσπε
 Ἀτρείδη δὲ μάλιστ' Ἀγαμέμνονι, εἴ γέ τι θυμῷ 210
 μέμνηθ', ὅσθ' ἐμόγησα περὶ Πριάμοιο πόληα,
 ἦδ' ὅσα λησάμην πρὶν Τρώϊον οὐδας ἰκέσθαι,
 τῷ μοι νῦν κατὰ θυμὸν ἐελδομένῳ περὶ πάντων
 λήϊδος ἐκ Πριάμοιο Πολυξείνην εὔπεπλον
 * * * * *

ribus, ei etiam fore bonos amicos. Quod ipsum facile restitui potest scribendo: ἀγαθῶν καὶ τεύξη ἔταίρων. Non prorsus absimile est, quod Telemachus ο, 158 dicit: παρὰ σεῖο τυχῶν φιλότητος ἀπάσης. Forma τεύξη etiam τ, 314 legitur. Ita tum quidem. Nunc tamen vulgatam recte habere puto simpliciter ita explicandam: „si bene sentias, etiam ut benefacta edas continget tibi;“ quo dicto sibi transitum munit ad luculentum illum de Virtutis arbore locum, de quo jam monui ad V, 49—56. Nunc addo Simon. fragm. XXVI ed. Bergk. Aliter sentiebat Hermannus: „Hoc dicit: si animo fueris benevolo, consequeris ut quis tibi benefaciat.“

195. αἰνός A; κείνος bene em. Pauw., rec. Tychs. Lehrs.

197. δύσβατόν Tychs. Lehrs. — μακροῖ A et vulgo; μακρὸν V, quod praetuli. — αἴθρη A; αἴθρη Rhod. in textu.

198. ἀπηέξηνθ' A, ἀπηέξηνθ' VNV123a; et ita em. Rhod., rec.

Tychs. Lehrs., ἀπηέξηνθεν C1. Praeterea Rhodom. in Corrigenendis proponit ἀπηέξηνθεν, quod eum ἀπηέξηνθεν scribere voluisse putat Pauw., male. Sine dubio ἀπηέξηνθεν· ὅσοισι propositurus erat, quod habet quo placeat. Sed codicibus obtemperandum fuit. Verum mutanda erat praepositio, et quidem ἀνηέξηνθ' inferendum, qua voce et Coluth. 245 (γαῖα — ἄνθος ἀνηέξησε) et Quintus ipse I, 460 (πόνος — θυμὸν ἀνηέξησε) usi sunt, uti jam monui in emendatt. p. 261, ubi in eo falsus sum, quod Schowii codd. ἐπηέξηνθ' praebere dixi.

205. ὅτε A; ὅτι corr. Rhod.

208. τὰθ' A.

210. μάλιστα καὶ A, μάλιστ' em. Rhod. — γε Tychs. Lehrs.

211. μέμνησθ' A, μεμνήθ' C1; μέμνηθ' em. Rhod. in versione et Pauw.

214. ἐκ A et vulgo; correxi. — Πολυξείνην A, Πολυξείνην C1; et ita corr. Dausq. — εὔπεπλον A et

- ὄφρα θεῶς ῥέξωσιν, ἐπεὶ σφίσι χόομαι ἔμπης 215
 μαλλον ἔτ' ἢ τοπάρος Βρισηίδος· ἀμφὶ δ' ἄρ' οἶδμα
 κινήσω πόντιο βαλαῶ δ' ἐπὶ χεῖματι χεῖμα,
 ὄφρα καταφθινύθοντες ἀτασθαλίῃσιν ἐῆσι
 μίμνωσ' ἐνθάδε πολλὸν ἐπὶ χρόνον, εἰσόκ' ἔμοιγε
 λουβὰς ἀμφιχέωνται ἐελδόμενοι μέγα νόστου· 220
 αὐτὴν δ', εἴ κ' ἐθέλωσιν, ἐπὴν ἀπὸ θυμὸν ἔλονται,
 κούρην ταρχύσασθαι ἀπόπροθεν οὔτι μεγαίρω.“
 ὡς εἰπὼν ἀπόρουσε θεῶν ἐναλίγκιος αὔρη·
 αἶψα δ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον κίεν, ἧχι τέτυκται
 οὐρανοῦ ἐξ ὑπάτιο καταβασίῃ τ' ἀνοδός τε 225
 ἀθανάτοις μακάρεσβιν· ὃ δ', ὁππότε μιν λίπεν ὕπνος,
 μνήσατο πατρὸς ἐοῖο· νόος δέ οἱ ἦϋς ἰάνθη.
 ἀλλ' ὅτ' ἐς οὐρανὸν εὐρὸν ἀνήμειν Ἠοιγένεια
 νύκτα διασκεδάσασα, φάνη δ' ἄρα γαῖα καὶ αἰθήρ,
 δὴ τότε Ἀχαιῶν νῆες ἀπὲκ λεχέων ἀνόρουσαν 230
 ἰέμενοι νόστιο, νέας δ' ἐς βένθεα πόντου
 εἶλκον καρχαλόωντες ἀνὰ φρένας, εἰ μὴ ἄρ' αὐτοὺς
 ἐσομένους κατέρουκεν Ἀχιλλέος ὄβριμος νίος,

vulgo; εὐπεπλον Lehrs. e corr. Spitzneri mant. p. 227.

215. Vulgo nulla lacunae signa adsunt. Vertit Lehrs.: „ideo mihi nunc — Priami Polyxenam — quam celerrime mactent,“ secutus Rhodmannum, qui ὄφρα θεῶς quam primum interpretatus est. Sed neque hoc verum est, et totius loci constructio scabra et hiulca, quae non melior evadit, si quis ex v. 246 hic quoque ὡς ῥα θεῶν scribendum conjiceret. Accedit, quod res ignota nimis obscure jubetur, ne sepulcri quidem, cui immolanda est Polyxena, facta mentione. Quanto distinctius infra v. 239 sq. rem Graecis exponit Neoptolemus:

ἠνώγει δ' ἡμέας τε καὶ Ἀτρεΐδην βασιλῆα,

ὄφρα οἱ ἐκ πολέμοιο γέρας περικαλλῆς ἄροισθε

τύμβον ἐπ' εὐρώεντα Πολυξείην εὐπεπλον.

Quo loco comparato patet post v. 214 verum intercidisse hujus sententiae:

τῷ μοι νῦν κατὰ θυμὸν ἐελδομένην περὶ πάντων

ληίδος ἐκ Πριάμοιο Πολυξείην εὐπεπλον

[τύμβον ἐπ' εὐρώεντα γέρας περικαλλῆς ἄροιστο,] ὄφρα θεῶς ῥέξωσιν.

Hermannus potius plures versus excidisse putat; alioquin enim ὄφρα θεῶς ῥέξωσιν intelligi non posse. — ἐπεὶ σφίσι A et vulgo; corr. Lehrs. 216. ἄρ A; corr. Tychs.

219. ἔμοιγε Tychs. Lehrs.; vulgo ἔμοι γε.

220. ἀμφιχέονται A; ἀμφιχέωνται Rhodom. in textu.

221. εἴ κε ἐθέλωσιν A et vulgo; corr. Gerhard. lectt. Apoll. p. 91 et Spitzner. observatt. p. 146.

224. πεδίον mutilo versu A; post πεδ. spatiolum in C2; „deest forte μόλεν vel κίεν;“ RHOD. Et ita a. Dausq. πέδον ἔπιτατο conj, Tychs. recte rec. κίεν.

225. τ' post καταβασίῃ add. Rhod.

226. ὃδ' A.

227. γόος A; νόος em. Rhod.

229. διασκεδάσασ', ἐφάνη A et vulgo; correxi.

230. ἀπ' ἐκ A et vulgo; corr. Lehrs.

231. στόνιοιο, sed in marg. νόστιοιο C2.

232. ἄρ A; corr. Tychs.

- εἰς ἀγορήν τε κάλεσσε καὶ ἔκφατο πατρὸς ἐφετιμῆν·
 „κέκλυτέ μεν, φίλα τέκνα μενεπτολέμων Ἀργείων, 235
 πατρὸς ἐφημοσύνην ἐρικυδέος, ἣν μοι ἐνίσπε
 χθιζὸς ἐνὶ λεχέεσσι διὰ κνέφας ὑπνώοντι·
 φῆ γὰρ ἀειγενέεσσι μετέμμεναι ἀθανάτοισιν·
 ἠνώγει δ' ὑμέας τε καὶ Ἀτρεΐδην βασιλῆα,
 ὄφρα οἱ ἐκ πολέμοιο γέρας περικαλλῆς ἄροισθε 240
 τύμβον ἐπ' εὐρώεντα Πολυξείνην εὐπεπλόν·
 καὶ μιν ἔφη ῥέξαντας ἀπόπροθι ταρχύσασθαι·
 εἰ δέ οἱ οὐκ ἀλέγοντες ἐπιπλώοιτε θάλασσαν,
 ἠπιίλει κατὰ πόντον ἐναντία κύματ' αἰείρας
 λαὸν ὁμῶς νήεσσι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξειν.“ 245
 ὥς φασμένον πείθοντο, καὶ ὡς θεῶ εὐχετόωντο·
 καὶ γὰρ δὴ κατὰ βένθος ἀέξετο κῦμα θυέλλῃ
 εὐρύτερον καὶ μᾶλλον ἐπήτριμον, ἢ πάρος ἦεν,
 μαινομένου ἀνέμοιο· μέγας δ' ὄροθύνετο πόντος
 χερσὶ Ποσειδάωνος· ὃ γὰρ κρατεροῦ Ἀχιλλῆι 250
 ἦρα φέρεν· πᾶσαι δὲ θεῶς ἐνόρουσαν ἄελλαι
 ἐς πέλαγος· Δαναοὶ δὲ μέγ' εὐχόμενοι Ἀχιλλῆι
 πάντες ὁμῶς μάλα τοῖα πρὸς ἀλλήλους ὀαρίζον·
 „ἀτρεκέως γενεὴ μεγάλου Διὸς ἦεν Ἀχιλλεύς·
 τῷ καὶ νῦν θεὸς ἔστι, καὶ εἰ πάρος ἔσκε μεθ' ἡμῶν· 255
 οὐ γὰρ ἀμαλδύνει μακάρων γένος ἄμβροτος αἰών.“
 ὥς φάμενοι ποτὶ τύμβον Ἀχιλλέος ἀπονέοντο·
 τὴν δ' ἄγον, ἠὔτε πόρτιν ἐς ἀθανάτοιο θυηλὰς
 μητρὸς ἀπειρούσαντες ἐνὶ ξυλόχοισι βοτῆρας,

234. κάλεσε καὶ ἔκφατο A; κά-
 λισσε καὶ ἔκφατο em. Rhod.; κά-
 λισεν καὶ ἔοῦ γάτο male conj.
 Dausq.

237. χθιζὸν A; „forte χθιζὸς;“
 RHOD. Recte rec. Tychs., provo-
 cans ad IV, 95. — ὑπνώοντι A;
 corr. Tychs.

240. ὄφρα A. — τέρας V. — ἄροι-
 τε A et vulgo; emendavi.

241. Πολυξείνην A, Πολυξείνην C1;
 et ita corr. Rhod. — εὐπεπλόν A
 et vulgo; vid. ad v. 214.

242. ῥέξαντες Tychs. errore, qui
 etiam in editionem Tauchnit. et
 Lehrs. transiit.

243. εἰ δέ εἰ vel εἰ δ' οὐ pessime
 conj. Pauw.

248. ἐπίτριμον A, ἐπίτριμον C12;
 et ita em. Rhod., ἐπίτριμον E1.

249. μέγα A, μέγας E1; et ita
 corr. Rhod.

251. θυέλλαι A; ἄελλαι em. Rhod.,
 ἄελλαι vitiose Tychs. Lehrs.; ἐνο-
 β α
 ρουσαν θυέλλαι C1, ut transpone-
 rentur.

254. γενεῆ A, γενεὴ E1C12; et
 ita em. Rhod. — Cfr. Apoll. Rhod.
 IV, 1389 sq.

ἐμπειδον ἀθανάτων ἔσαν αἵματος,
 οἷον ὑπέσταν
 ἔργον ἀναγκαῖα βεβημένοι.

258. τήνδ' A. — ἐς θάνατον AE1,
 ἐς ἀθανάτοιο a; et ita em. Rhod.
 Brod.

259. ἀπειρούσαντες A et vulgo;
 correxi.

ἢ δ' ἄρα μακρὰ βοῶσα κινύρεται ἀχνυμένη κῆρ· 260
 ὡς τῆμος Πριάμοιο πάϊς περικωκύνεσκε
 δυσμενέων ἐν χερσίν· ἄδην δέ οἱ ἔκχυτο δάκρυ·
 ὡς δ' ὅποτε βριαρῶ ὑπὸ χέσματι καρπὸς ἐλαίης
 οὔτω χειμερήσι μελαινόμενος ψεκάδεσσι
 χεύη πολλὸν ἄλειφα, περιτρίζωσι δὲ μακρὰ 265
 ἄρμεν' ὑπὸ σπάρτοισι βιαζομένων αἰζηῶν·
 ὡς ἄρα καὶ Πριάμοιο πολυτλήτοιο θυγατρὸς
 ἐλκομένης ποτὶ τύμβον ἀμειλικτου Ἀχιλλῆος
 αἶνον ὁμῶς στοναχῆσι κατὰ βλεφάρων ῥέε δάκρυ,
 καὶ οἱ κόλπος ἔνερθεν ἐπλήθετο· δεύετο δὲ χρῶς 270
 ἀτροκέως ἀτάλαντος εὐκτεάνῳ ἐλέφαντι.

καὶ τότε λευγαλέοις ἐπὶ πένθεσι κύντερον ἄλλος
 τλήμονος ἐς κραδίην Ἐκάβης πέσεν· ἐν δὲ οἱ ἦτορ
 μνήσατ' οὔζυροιο καὶ ἀλγινόμεντος ὄνειρου,
 τόν ῥ' ἴδεν ὑπνώουσα παροιχομένη ἐνὶ νυκτί· 275
 ἦ γὰρ ὅτετο τύμβον ἔπ' ἀντιθέου Ἀχιλλῆος
 ἐστάμεναι γούωσα· κόμαι δὲ οἱ ἄχρῳ ἐπ' οὔδας
 ἐκ κεφαλῆς ἐκέχυντο, καὶ ἀμφοτέρων ἀπὸ μαζῶν

262. χείρεσσιν A; χερσίν em. Rhod.
 — ἐκχυσσο Tychs. errore. — „Ma-
 gnanimitem et constantiam Poly-
 xenae, quam valde ornarunt Tragici
 et Ovidius Metam. XIII, 453 sqq. —
 ignorat noster, antiquam Epicorum
 rationem secutus.“ TYCHS.

263. χείματι A et vulgo; χέσματι
 Lehrs. scripsit ex mea conj. *emen-
 datt.* p. 261, ubi haec scripsi: „Ab-
 surda sunt verba ὑπὸ χείματι. Quo-
 modo enim fructus olivae, nondum
 ille hiemis frigore laesus (hoc enim
 cavebatur; cfr. Martial. epigr. VII,
 31, 4.), hac ipsa hieme pressus
 oleum fundere dici possit, equidem
 non intelligo. Accedit, quod e se-
 quentibus clarissime apparet, ser-
 monem esse de olivis non sub dio
 tempestatis duritie expressis, sed
 hominum opera in praelo con-
 tusis. Ne te morer, Quintus ὑπὸ
 χέσματι scripsit. Vid. Nonn. V,
 258 sqq.

πρῶτον εὐραθαμίγγος ἀλείφατος
 εὐρεν ἐέρσην,
 καρπὸν ὅτε βροίθοντι ταμῶν μν-
 λοειδ' ἐπ' ἐτέρῳ

πίονας ὑγροτόχοιο γονὰς ἐθλίψεν
 ἐλαίης.
 et XXIX, 187 sqq.

— — καὶ ἀντιβίῳν ὀλετήρα
 ἡθάδι χεῖρὶ τίταινε βαρὺν λί-
 θον, οἷον ἐρείσας
 πιαλέης ἐθλίψε χυτὰς ὠδῖνας ἐλαί-
 ης.“

Probavit emendationem Spitzner. *ob-
 serv.* p. 324, postquam antea ipse
 κρηρῶ ὑπὸ χείματι conjecisset.

265. χεύει A; „χεύη vel περι-
 τρίζουσι, ut modi convenient; ὅτε
 autem et ὁπότε tam indicativo quam
 conjunctivo praeponuntur.“ RHOD.
 Tychs. Lehrs. χεύη recep. — πε-
 ριτρίζωσι A et vulgo; περιτρίζωσι
 emendavi *emendatt.* p. 261 ex obser-
 vatione Wernick. *Tryphiod.* p. 285 sqq.,
 quod probavit Spitzner. *l. c.*

266. ἄρμον ὑπὸ σπ. E1. — „ὑπὸ
 in ἐπὶ mutari jubet Pauw., perpe-
 ram: funes enim circumdantur li-
 gnis, quibus comprimuntur trapeta.“
 TYCHS. — ὑπ' αἰζηῶν A, αἰζηῶν
 E1; et ita jam Dausq.

269. στεναχῆσι Tychs. errore, quod
 notavit Spitzner. *mant.* p. 236.

276. ἐπ' A et vulgo; correxi.

ἕρρεε φοίνιον αἶμα ποτὶ χθόνα, δεῦε δὲ σῆμα·
 τοῦ περὶ δειμαίνουσα καὶ ὀσσομένη μέγα πῆμα 280
 οἰκτρὸν ἀνοιμώζεσκε, γόῳ δ' ἐπὶ μακρὸν αὐτεῖ·
 εὔτε κύων προπάροιθε κινυρομένη μεγάραιοι
 μακρὸν ὑλαγμὸν ἴησι, νέον σφαραγεῦσα γάλακτι,
 τῆς ἄπο νήπια τέκνα πάρος φάος εἰσοράασθαι
 νόσφι βάλωσιν ἄνακτες ἔλωρ ἔμεν οἰωνοῖσιν, 285
 ἢ δ' ὅτε μὲν θ' ὑλακῆσι κινύρεται, ἄλλοτε δ' αὐτε
 ὠρυθμῶ, στυγερῇ δὲ δι' ἠέρος ἔσσυτ' αὐτῆ·
 ὡς Ἐκάβη γοόωσα μέγ' ἴαχεν ἀμφὶ θυγατρὶ·
 „ὦ μοι ἐγὼ τί νυ πρῶτα, τί δ' ὕστατον· ἀχρημένη κῆρ
 κωκύσω πολέεσσι περιπλήθουσα κακοῖσιν, 290
 υἱέας ἢ πόσιν αἰνὰ καὶ οὐκ ἐπίελπτα παθόντας,
 ἢ πόλιν ἢ θυγάτρας ἀεικέας, ἢ ἔμὸν αὐτῆς

279. δεύετο A, δὲ erasit C1; δεῦε em. Rhod.

280. περιδειμαίνουσα A; περὶ δειμ. Tychs.

281. ἀνωλύζεσκε A. Inauditam formam, quam Heyn. excusaturus δλύζω pro ὀλολύζω dictum putabat, haud melius Dorvill. ad Charit. p. 278 mutaturus erat in ἀνηλύζεσκε. Spitzner. *manf.* p. 268 ἀνωμώζεσκε ex v. 315 vel ἀνωύζεσκε ex XI, 177 vel ἀνατρίζεσκε proposuit. Prius recepit. Lehrs., recte, dummodo ne vitiosum augmentum reliquisset.

283. ἴησιν, ἐν (sic!) A; „ἴησι νέον vel ἴησιν ἐῶ;“ RHOD. Prius recte rec. Tychs. — σφαραγεῦσα A et vulgo; σφαραγεῦσα scripsi ex em. Spitzneri *l. c.*, quam jam Dausq. fecerat ex *ι*, 440. Lehrs. alteram illius conjecturam σφαργῶσα recepit.

284. ἀπὸ A et vulgo; correxi.

286. ἢ δ' A. — μὲν Tychs. Lehrs.

289. ὦ A et vulgo; cfr. ad V, 342. — τίνυ A. — πρῶτον ἢ δ' A, πρῶτον ἰδ' C1; et ita corr. Rhod., rec. Tychs. Lehrs. Sed melius Dausq. πρῶτα, τί δ' et Pauw. πρῶτον ἢ conjecerunt, quorum illud recepi: cfr. *E*, 703. *A*, 299. *ι*, 14. Alia res est Hes. *ἔ*. 394 φρασσάμενος τὰ κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ἦσιν ἀμείνω.

291. υἱέας καὶ conj. Pauw. frustra. — ἐπίελπτα A, ἐπίελπτα corr. Dausq., qui etiam ἐπίεζτα conj., rec. Tychs. Lehrs. Vulgatam Pauw. ex dubia

Hesychii glossa ὄλλα, ἢ ἑλλίς defendebat. Idem initio καὶ πόσιν conj., male.

292. ἢ δὲ θύγ. et ἢ δ' ἐμ. A et vulgo; ἢ δὲ θ. et ἢ ἐμ. recte scripsit Lehrs. Singula enim enumerat Hecuba mala, quorum quodnam prius, quodnam postremo deploret, incerta est. — ἀδευκέας A et vulgo, quod ferri nequit. Ἀδευκής enim non dicitur nisi de *rebus*, quae alicui *acerbae* sive *ingratae* sunt, ut de morte δ, 489. *κ*, 245. de *mala fama* ζ, 273. Eodem modo Apollonius id adjectivum posuit: ἀδευκέος — *ἄτης* I, 1037. *ἀ*. — *μῆνιν* ib. 1339. *ἄλλαι* *ἀ*. II, 267. *ἀ*. *αἴσαν* IV, 1503. Et proprio sensu idem II, 388 ἀδευκέος ἐς ἄλός, ex *salso* vel *amaro mari* dixit. Neque aliter legitur in fragm. Orph. ap. Lob. Aglaoph. I, p. 415:

— — — ἐπεὶ στυγέει περιάλλα Ἰκαρίου κόρη ληνοῦς καὶ ἀδευκέας οἶνας,

qui versus etiam in Max. *καταρχ.* v. 492 leguntur, nisi quod ibi *ἑλινούς* est: vid. praef. ed. *Didot.* ad eum v. Scilicet vites, quae vinum procreant ceteris mortalibus *dulce, amarae* sunt et invisae Icarii ab ebris rusticis trucidati filiae. Haec omnia non conveniunt Hecubae filiabus, quas *ἀεικέας* dici oportebat, utpole turpiter in servitutum et violentam venerem tractas. Similiter II, 270 νεκροῦ ἀεικέος et III, 629 *παισίν*

- ἦμαρ ἀναγκαῖον καὶ δούλιον; οὖνεκα Κῆρες
 σμερδαλέαι πολέεσσι μ' ἐνειλήσαντο κακοῖσι·
 τέκνον ἐμόν, σοὶ δ' αἰνὰ καὶ οὐκ ἐπίελπτα καὶ αὐτῇ 295
 ἄλγε' ἐπεκλώσαντο· γάμου δ' ἄπο νόσφι βάλλοντο
 ἐγγὺς ἰόνθ' Ὑμεναῖον, ἐπεκρήναντο δ' ὄλεθρον
 ἄσχετον ἀργαλέον τε καὶ οὐ φατόν· ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
 καὶ νέκυς ἡμετέρῳ ἔτ' ἰαίνεται αἵματι θυμόν·
 ὣς μ' ὄφελον μετὰ σεῖο, φίλον τέκος, ἦματι τῶδε 300
 γαῖα χανοῦσα κάλυψε, πάρος σέο πότμον ιδέσθαι.“
 ὣς φαμένης ἄλληκτα κατὰ βλεφάρουιν ἔχυντο
 δάκρυα· λευγαλέον γὰρ ἔχεν μετὰ πένθεσι πένθος·
 οἱ δ' ὅτ' ἔβαν ποτὶ τύμβον Ἀχιλλῆος ζαθέιο,
 δὴ τότε οἱ φίλος υἱὸς ἐρυσάμενος θοδὸν ἄορ 305
 σκαιῇ μὲν κούρην κατερήτυε, δεξιτερῇ δὲ
 τύμβῳ ἐπιψαύων τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπε·
 „κλῦθι, πάτερ, σέο παιδὸς ἐπευχομένοιο καὶ ἄλλων
 Ἀργείων, μηδ' ἡμῖν ἔτ' ἀργαλέως χαλέπαινε·
 ἦδη γὰρ τοι πάντα τελέεσομεν, ὅσα μενοινᾶς 310
 σῆσιν ἐνὶ προαπίδεσσι· σὺ δ' ἵλαος ἄμμι γένοιο
 τεύξας εὐχομένοισι θοῶς θυμηδέα νόστον.“
 ὣς εἰπὼν κούρης διὰ λοίγιον ἤλασεν ἄορ

ἄεικέα τειρομένοισι dictum. Et cfr. Maneth. III, 278 ἀλόχους — ἀεικέως. Hermann. olim ἀκηδέας prae-tulit.

293. ἦ δούλιον A, τί δὲ δούλιον V, τί δὲ δούλιον E1 („voluerunt fortasse ἰδε δούλιον;“ TYCHS.); καὶ δούλιον em. Rhod., particula disjunctiva ex antecedentibus illapsa. Hermann. olim offensus epithetis ornantibus per copulam junctis δούλιον conjecit.

295. σοὶ τ' A et vulgo; emendavi. — ἐπίελπτα A: vid. ad 291.

297. ἐπεκρήναντο conj. Brod. male.

299. ἐνὶ αἵματι μαίνεται A et vulgo, ἐνὶ αἵματι μαίνεται C1; ἔτ' ἰαίνεται scrips. Lehrs. ex egregia fratris emend. *quaestl. epicc.* p. 312, quam probavit Spitzner. *observ.* p. 149.

302. ἄλληκτα A; ἄλληκτα corr. Pauw. — βλεφάρων χεύοντο A et vulgo; βλεφάρουιν ἔχυντο Lehrs. scrips. *ibid. l. c.*: cfr. ad X, 432. Ego idem praetuli meo βλεφάρων ἐχέοντο, quod proposui emendat.

p. 261, quamquam probato a Spitzner. *observ.* p. 324.

303. μέγα πένθει AE1; μετὰ πένθει Tychs. Lehrs. ex em. Rhodom.; sed emendandum insuper erat πένθεισι, quoniam malorum multitudine obruta erat Hecuba. Cfr. v. 272 λευγαλέοις ἐπὶ πένθεσι κύντερον ἄλγος.

304. οἶδ' A. — Ego olim ex VII, 667. XII, 274 scripturus eram Ἀχιλλῆος ξανθοῖο. Recte vero hic, ubi Achilli sacrificatur, epitheton posuit divinae ejus dignitati conveniens.

305. ἐρυσάμενος A; corr. Tychs.

307. τύμβῳ A; τύμβον ex em. Rhod. rec. Tychs. Lehrs., perperam. Hoc enim esset: *tangens tumulum aliqua ex parte*. Illud vero est: *tangens superne tumulum*. Similiter Apoll. Rhod. II, 918 *τύμβον δὲ στεφάνης ἐπιβάς*.

309. μή δ' A, μήδ' Tychs. Lehrs.; correxi.

311. ἐπὶ A et vulgo; ἐνὶ scripsi ex emend. Spitzneri *observ.* p. 324.

λευκανίης· τὴν δ' αἶψα λίπεν πολυήρατος αἰῶν
οἰκτρον ἀνοιμώξασαν ἐφ' ὕστατῆ βιότοιο· 315
καί ὅ' ἢ μὲν προηῆς χαμάδις πέσε· τῆς δ' ὑπὸ δειροῆ
φοινίχθῃ πέρι πάντα, χιῶν ὡς, ἦτ' ἐν ὄρεσσι
ἢ συὸς ἢ ἄρκτοιο κατουταμένης ὑπ' ἄκοντι
αἵματι πορφυρόεντι θοῶς ἐρυθραίνεθ' ὑπερθευ.
'Αργεῖοι δέ μιν αἶψα δόσαν ποτὶ ἄστν φέρεσθαι 320
ἐς δόμον ἀντιθέου Ἀντήνορος, οὔνεκ' ἄρ' αὐτὴν
κεῖνος ἐνὶ Τρώεσσι ἐῶ πάρος νίει δίῳ
Εὐρυμάχῳ ἀτίταλλεν ἐνὶ μεγάροισιν ἄκοιτιν·
ὃς δ' ἐπεὶ οὖν τάραχσε κλυτὴν Πριάμοιο θυγάτρα
ἐγγυς ἐοῖο δόμοιο, παρὰ Γανυμήδεος ἱρὸν 325
* * * * *

314. τὴνδ' A.

315. „Alieni ejulatus dissecto jam gutture. Melius abesset hic versus.“ TYCHS. Neglexit ille ἀνοιμώξασαν esse participium aoristi.

316 sq. τῆσδ' ὑπὸ δειροῆ φ. π. πάντων A; τῆς δ' ὑπὸ δειροῆ Tychs. Lehrs.; φ. π. πάντα V3E1a; et ita em. Rhod., rec. Tychs. Lehrs. Sed haec nondum restituta erant. Et enim Rhodom., quem Lehrs. secutus est, vertit: *et cervix ejus circumquaque rubescit*. Sed neque περὶ πάντα ita quasi adverbiascens ponitur, et *cervicem* dissectam sanguine rubuisse id *solum* non poterat adjecta comparatione illustrari. Quapropter ne Dausqueji quidem sufficit conjectura πᾶσα scribentis. Potius et rei, quae describitur, natura et quae sequitur comparatio docere poterat *lotum* significari Polyxenae corpus, cujus superiores partes ante mactationem nudatas esse ut consentaneum est ita ab aliis, ut ab Euripide in Hecuba, diserte exponitur. Eae partes tinctae esse dicuntur cruore ex inciso gutture manante. Inde scripsi τῆς δ' ὑπὸ δειροῆ Φοινίχθῃ πέρι πάντα, ut πάντα verecundius positum verecundius denotet ceteras virginei corporis partes infra columnas positas. Eodem modo supra de cursoribus subligaculo pudenda tegentibus: πάντα δ' ἐνερθευ, ἃ περ θέμις, ἐκρύψαντο. Et potest eodem modo intelligi Ω, 20 de Apolline Hectoris corpus curante:

— — — περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπιεν
χρυσείῃ, ἵνα μὴ μιν ἀποδρῦφοι ἔλκυστάζων,

quamquam ibi etiam pro accusativo singularis πάντα haberi poterit.

318. κατ' ὠταμένης A, κατουταμένης C1; et ita corr. Rhod. in versione et Pauw.

319. φύροντι A, φύροντι C1; „πορφυρόεντι;“ RHOD. quod ipsum eum voluisse interpretatio docet: *purpureo sanguine*. Tychs. tamen quasi ex ejus conj. πορφύροντι reposuit, quod non satis firmatur supra v. 47 αἰδοῖ πορφύρουσα παρορίον, praesertim cum alibi — I, 706. II, 85. IV, 77. VI, 33. IX, 246. XIV, 42 — translato sensu verbum collocaverit.

324. πόληα, sed ad marg. θυγάτρα C2.

325 sq. ἱρὸν, δώματα A, ἱρὰ δώμ. Tychs. Lehrs. e conj. Rhodom. Sed cum ἱρὰ δώματα de templo, quemadmodum hic intelligi volunt, vix in usu sit, domus autem, in qua olim habitaverit Ganymedes, non videatur intelligi posse — impubes enim pueri apud parentes vivunt —, nec, si posset, ἱρὰ appellata esset, vix dubito, quin h. l., ut alibi saepissime, nova lectione vulnus occultatum, non sublatum sit. Itaque revocato ἱρὸν tot locis firmato post hunc versum lacunae signa posui, ut δώματα de aliis Trojani aedibus intelligenda

δάματα καὶ νηοῖο καταντίον Ἀτροτάωνης·
δὴ τότε παύσατο κῦμα, κατεννήθη δὲ θύελλα
σμερδαλέη, καὶ χεῦμα κατεπορήυνε γαλήνη.

οἱ δὲ θοῶς ἐπὶ νῆας ἔβαν μέγα καρχαλόωντες
μέλποντες μακάρων ἱερὸν γένος ἧδ' Ἀχιλῆα· 330

αἴψα δὲ δαῖτ' ἐπάσαντο βοῶν ἀπὸ μηρὰ ταμόντες
ἀθανάτοις· ἔρατῆ δὲ θυηπολίη πέλε πάντη·
οἱ δὲ που ἀργυρέοισι καὶ ἐν χρυσείοισι κυπέλλοις
πῖνον ἀφυσσάμενοι λαρὸν μέθυ· γήθηε δὲ σφι
θυμὸς ἐελδομένων σφετέρην ἐπὶ γαῖαν ἰκέσθαι· 335

ἀλλ' ὅτε δὴ δόρποιο καὶ εἰλαπίνης κορέσαντο,
δὴ τότε Νηλέος υἱὸς ἐελδομένοισιν ἔειπεν·

„κλῦτε, φίλοι, πολέμοιο μακρὴν προφυγόντες ὁμοκλήν,
ὄφρα λιλαιομένοισιν ἔπος θυμηῆρες ἐνίσπω·
ἦδη γὰρ νόστοιο πέλει θυμηδέος ὄρη· 340

ἀλλ' ἴομεν· δὴ γὰρ που Ἀχιλλέος ὄβριμον ἦτορ
παύσατ' οἴζυροῖο χόλου· κατέρυξε δὲ κῦμα
ὄβριμον Ἐννοσίγαιος· ἐπιπνείουσι δ' ἀῆται
μείλιχοι· οὐδ' ἔτι κῦμα κορούσεται· ἀλλ' ἄγε νῆας
εἰς ἀλὸς οἴδμ' ἐρούσαντες ἀναμνησώμεθα νόστου.“ 345

sint. A qua sententia Hermannus me non removere poterat scribens: „non puto versum excidisse, nec mutandum esse ἱερὸν. Est enim vitium in sequente versu. Quare scribo: *παραὶ Γανυμήδεος ἱερὸν Δῶμα, τὸ καὶ ν. κ. Α.* Ganymedis domus eo magis sacra dici potuit, quod ille est in deorum concilium receptus.“

326. *κατ' ἀντίον* et in fine * (propter ἱερὸν δάματα, opinor) A, *καταντίον* E1C1; et ita corr. Pauw.

328. *κῦμα* A, quod hic ferri non posse probe perspexit Pauw., male tamen *οἴδμα* proponens, quod rec. Tychs. Praeterea locum tractaverunt Wernick. ad *Tryphiod.* p. 493, qui audaci conjectura *καὶ πόντον ὑπεπορήυνε* scripsit, et Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 164, cui totus versus ex interpolatione natus videbatur. Perfecto mirum, neminem, quod tam facile erat inventu, invenisse: *χεῦμα*. Id feci ego *emendat.* p. 262, recep. Lehrs.

333. *χρυσείοις κυπέλοισι* AE1; *χρυ-*

σείοισι κυπέλλοις Tychs. ed. ex emend. Rhod. Ego aliquando scripturus eram: οἱ δὲ που ἐν χρυσείοισι καὶ ἀργυρέοισι κυπέλλοις, quod ne nunc quidem improbable videtur. Sed sunt etiam alii loci, in quibus non minus insolenter quam hic praepositio suppleri debet: cfr. XII, 166 οἱ μὲν Ἀχαιῶν, οἱ δ' ἄρ' ὑπὲρ Τρώων. Apoll. Rhod. III, 398 *μετετριπᾶτο παρειῶς Ἐς χλόον, ἄλλοι' ἔφρονθος*; id. ibid. 375 sq. *οὐκ ἐπὶ κῶας, Σχήπτρά τε καὶ τιμὴν βασιληίδα δεῦρο νέεσθε*. Jungendum autem *κυπέλλοις* non cum *πῖνον*, sed cum *ἀφυσσάμενοι*; notaturque *merum* vinum hausisse Graecos.

338. *φυγόντες* A, *φεύγοντες* C1 et rec. Tychs. Lehrs.; *προφυγόντες* ego scripsi ex em. Dausq., quam eandem jam Rhodom. in versione (*qui profugistis*) fecerat.

344. *μείλιχοι* A; *μείλιχοι* corr. Pauw. — *οὐδέ τι* A et vulgo; *οὐδ' ἔτι* scripsi ex em. Spitzneri *observat.* p. 17.

ὡς φάτ' ἐελδομένοις· οἱ δ' ἐς πλόον ἐντύνοντο·
 ἔνθα τέρας θηητὸν ἐπιχθονίοισι φάνθη,
 οὔνεκα δὴ Πριάμοιο δάμαρ πολυδακρύτοιο
 ἐκ βροτοῦ ἀλγινόεσσα κύων γένητ'· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 θάμβεον ἀγρόμενοι· τῆς δ' ἄψαα λάϊνα πάντα 350
 θῆκε θεός, μέγα θαῦμα καὶ ἔσομένοισι βροτοῖσι·
 καὶ τὴν μὲν Κάλχαντος ὑπ' ἐννεσίησιν Ἀχαιοὶ
 νηὸς ἐπ' ὠκυπόροιο πέραν θέσαν Ἑλλησπόντου·
 καρπαλίμως δ' ἄρα νῆας ἔσω ἀλὸς εἰρύσσαντες
 κτήματα πάντ' ἐβάλλονθ', ὀπόσ' Ἴλιον εἰδανιόντες 355
 ληῖσαντο πάροιθε περικτίονας δαμάσαντες,
 ἡδ' ὀπόσ' ἐξ αὐτῆς ἄγον Ἴλιον, οἴσι μάλιστα
 γήθεον, οὔνεκ' ἔσαν μάλα μυρία· τοῖς δ' ἅμα πολλαὶ
 ληιάδες συνέποντο μάλ' ἀχνύμεναι κατὰ θυμόν·
 αὐτοὶ δ' ἐντὸς ἴκοντο νεῶν· ἀλλ' οὔ σφισι Κάλχας 360
 ἔσπετ' ἐπειγομένοισιν ἔσω ἀλός, ἀλλὰ καὶ ἄλλους
 Ἀργείους κατέρυκε· Καφηρίσι γὰρ περὶ πέτρης
 δείδιεν αἰνὸν ὄλεθρον ἐπεσσύμενον Δαναοῖσιν·
 οἱ δὲ οἱ οὔτι πίθοντο· παρήπαφε γὰρ νόον ἀνδρῶν
 Αἶσα κακῆ· μοῦνος δὲ θεοπροπίας εὖ εἰδῶς 365
 Ἀμφίλοχος θεὸς υἱὸς ἀμύμονος Ἀμφιαράου
 μίμνεν ὁμῶς Κάλχαντι περίφρονι· τοῖσι γὰρ ἦεν
 αἰσιμον ἀμφοτέροισιν ἐῆς ἀπὸ τηλόθι γαίης
 Παμφύλων Κιλικῶν τε ποτὶ πτολίεθρα νέεσθαι.
 ἀλλὰ τὰ μὲν μετόπισθε θεοὶ θέσαν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ 370
 νηῶν πείσματ' ἔλυσαν ἀπὸ χθονὸς ἡδὲ καὶ εὐνάς
 ἔσδυμένως ἀνάειραν· ἐπίαχε δ' Ἑλλησποντος
 σπερχομένων· νῆες δὲ περικλύζοντο θαλάσῃ·

346. ἐελδόμενος A, ἐελδομένοις C1; et ita em. Rhod. — οἱδ' A.

350. τῆσδ' ἄψαα A.

351. θαῦμα μέγα ἔσσομ. A et C1 teste Tychsen., μέγα θαῦμα καὶ ἔσσομ. VNV123a et C1 teste Schowio; et ita em. Rhod.; θαῦμα μέγα καὶ ἔσσομ. E1; μέγα θαῦμα μετ' ἔσσομ. ut hymn. Mercur. 270. Quint. IX, 95 conj. Dorvill. vann. crit. p. 188.

353. „Nam fuit κρυοσῆμα in Chersoneso Thracica.“ HEYN. Pauw., quoniam verbis νηὸς ἐπ' ὠκυπ. non convenirent πέραν θέσαν Ἑλλησπόντου, aliquid hic deesse suspicatur, sine ulla causa.

354. εἰρύσαντες A; corr. Tychs.

356. ληῖσαντο A; corr. Tychs.

358. δ', quod om. in A, add. Pauw.

359. συνέχοντο A; em. Rhod. Illam scripturam inepte ex jure Romano defendit Pauw.

360. σφι A, σφιν C1; σφισι corr. Rhod.

362. πέτραις A et vulgo.

369. Κιλικῶν π. πτ. νείεσθαι A, Παμφύλων ^{τε} _Λ Κιλ. C1, Κιλικῶν τε π. πτ. νείεσθαι VNV123L12; et ita em.

^{τε} Brod. Rhod., Κιλικῶν π. πτ. νείεσθαι C1, νείεσθαι etiam E1.

ἀμφὶ δ' ἄρα σφίσι πολλὰ περὶ πρόωρησιν ἔκειντο
 ἔντε' ἀποκταμένων· καθύπερθε δὲ σήματα νίκης 375
 μυρὶ' ἀπηώρητο· κατεστέψαντο δὲ νῆας
 καὶ κεφαλὰς καὶ δοῦρα καὶ ἀσπίδας, οἷσι μάχοντο
 ἀντία δυσμενέων· ἀπὸ δὲ πρόωρηθεν ἄνακτες
 εἰς ἄλλα κνανέην λείβον μέθυ πολλὰ θεοῖσιν
 εὐχόμενοι μακάρεσσι ἀκηδέα νόστον ὀπάσσαι· 380
 εὐχολαὶ δ' ἀνέμοισι μίγην καὶ ἀπόπροθι νηῶν
 μαυιδίως νεφέεσσι καὶ ἠέρι συμφορέοντο.
 αἶ δ' ἄρα παπταίνεσκον ἐς Ἴλιον ἀχνύμεναι κῆρ
 ληιάδες· καὶ πολλὰ κινυρόμεναι γοάσασκον
 κρούβδην Ἀργείων μέρ' ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχουσαι· 385
 καὶ ῥ' αἶ μὲν περὶ γούνατ' ἔχον χέρας· αἶ δὲ μέτωπα
 * * * * * αἶ δ' ἐὰ τέκνα

374. ἔκειτο V, quod non praefero.

377. ἦσι A et vulgo; οἷσι scripsi ex optima emend. Rhodom., quam Pauwium male improbantem secuti non receperunt editores. Pertinet enim, ut patet, membrum relativum simul ad hastas et ad clipeos, ex quibus illae ut telorum, hi ut armorum prima sertis ornantur. Cfr. I, 223

γαυλοὶ τε σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν.

μάχονται A; μάχοντο em. Rhod.

381. εὐχόμενοι A; εὐχολαὶ emend. Rhod. et Canter. novv. lectt. I, 7, p. 44 sq.

383. αἶδ' A.

386 sq. αἶδὲ μέτωπα ἄμπεχον sine lacunae signis A; „vitiosus hic est locus, quem sic castigo: χέρας· αἶ δὲ τὰ τέκνα ἄμπεχον ἀγκοίνησι, τὰ δ' οὐπω δούλιον ἡμαρ.“ RHOD. Bona est haec emendatio; bene etiam Pauw. jam observavit captivarum hic habitum a poeta adumbratum fuisse, eoque spectare αἶ δὲ μέτωπα ἄμπεχον ἀγκοίνησι, ad-eoque excidisse hic duo vel tres versus. Cui assensurus erat Tychsen., verissime monens non post ἀγκοίνησι, sed post μέτωπα lacunam esse, cum ἄμπεχον ἀγκοίνησι longe melius ad infantes referatur quam ad frontem. Sed repressit ejus sententiam Heynii auctoritas, qui recepto αἶ δὲ τὰ τέκνα nihil

desiderari putabat. Rem ego confeci in emendatt. p. 288, ubi quae scripsi, paullulum amplificata repetere placet: „Quintus totum locum ita fere scripserat:

καὶ ῥ' αἶ μὲν περὶ γούνατ' ἔχον
 χέρας· αἶ δὲ μέτωπα
 [χερσὶν ἐνηρείσαντο δυσάμμοροι·] αἶ δ' ἐὰ τέκνα
 ἄμπεχον ἀγκοίνησι etc.

Duplex describitur lugentium mulierum habitus: aliae genua conjuncta manibus amplectebantur, aliae frontem manibus innixam tenebant. Vid. Paus. X, 31, 5 Bekk.: ἐν δὲ τοῖς κάτω τῆς γραφῆς μετὰ τὸν Θρηῶκά εἰσι Θάμυριν Ἐκτωρ μὲν καθεζόμενος· ἀμφοτέρως ἔχει τὰς χεῖρας περὶ τὸ ἀριστερόν γόνυ, ἀνωμένου σχῆμα ἐμφαίνων· μετὰ δὲ αὐτὸν Μέμων ἐστὶν ἐπὶ πέτρῳ καθεζόμενος καὶ Σαρπηδὼν συνεχῆς τῷ Μέμω· ἐπικέκλιται δὲ τὸ πρόσωπον ἐπὶ τὰς χεῖρας ἀμφοτέρως ὁ Σαρπηδὼν. Priorem habitum describit Apoll. Rhod. III, 706:

νειόθι δ' ἄμφοτέρῃσι περίσχιτο
 γούνατα χερσίν,
 σὺν δὲ κάρη κόλποις περιζάββαλεν;
 posteriorem idem IV, 695 de Medea:
 ἦ μὲν ἐπ' ἀμφοτέραις θεμένη χεῖ-
 ρεσσι μέτωπα,
 et Oroph. Arg. 1094 sq.

ἄμφεχον ἀγκοίνησι· τὰ δ' οὔπω δούλιον ἦμαρ
ἔστεινεν οὐδὲ πάτρης ἐπὶ πῆμασιν, ἀλλ' ἐπὶ μαζῶ
θυμὸν ἔχον· κηδέων γὰρ ἀπόπροθι νήπιον ἦτορ·
πάσῃσιν δ' ἐλέλυντο κόμαι καὶ στήθεα λυγρὸν 390

ἄμφ' ὀνύχεσσι δέδρυπτο· παρειῆσιν δ' ἐπι δάκρυ
αὐαλέον περιέκειτο, κατείβετο δ' ἄλλ' ἐφύπερθε
πυκνὸν ἀπὸ βλεφάρων· δέροντο δὲ τλήμονα πάτρην
αἰθομένην ἔτι πάγχυ πολὺν δ' ἀνὰ καπνὸν ἰόντα·
ἀμφὶ δὲ Κασσάνδρην περικυδέα παπταίνουσαι 395

πᾶσαι μιν θηεῦντο θεοπροπίης ἀλεγεινῆς
μνωόμεναι· ἢ δὲ σφιν ἐπεγγελάσκει γοῶσαις
καίπερ ἀκηχμένη στυγεροῖς ἐπὶ πῆμασι πάτρης.

Τρώων δ' ὅσσοι ἄλυξαν ἀνηλέος ἐκ πολέμοιο,
ἀγρόμενοι κατὰ ἄστυ περὶ νέκυας πονέοντο 400
θαπτέμεναι μεμαῶτες· ἄγην δ' ἀλεγεινὸν ἐς ἔργον
Ἀντήνωρ· αὐτὴν δὲ πυρὴν πολέεσσι τίθεντο.

— — — ἀκηχμένοι δὲ φίλον κῆρ
πήχεας ἀμπλέξαντες ἐνηρείσαντο
μέτωπα.

Quibus ex locis jam in Apoll. Rhod.
IV, 1406 emendabimus:

ἀγχοῦ δ' Ἐσπερίδες κεφαλὰς ἐπὶ
χερσὶν ἔχουσαι

Ξανθὰς ἀργυφῆσι λίγ' ἔστεινον,
ubi vulgo vice versa legitur: κεφα-
λαῖς ἐπὶ χεῖρας ἔ. Ἀργυφείας Ξαν-
θῆσι λ. ἔ. — Et agnoscitur duplex
ille habitus in celeberrima illa gem-
ma, quam novissime lineis descri-
bendam curavit C. O. Müllerus in
monumentt. veter. art. tab. LXIII,
319. Conspiciuntur in ea gemma
ex septem contra Thebanos duci-
bus quinque, quorum unus Polyni-
ces sedet, capite in dexteram ma-
num inniso, alter Parthenopaeus
etiam sedet, manibus circa alterum
genu complicatis. “ Etiam IX, 142
poetam simile quid commemorasse
videri, in nota ad eum locum demon-
stravi. Quod emendavi αἰ δ' ἐὰ
τέκνα, et in Oppiano aliquoties
et apud Nonnum, ut XXV, 274, oc-
currit. Spitzner. *observatt.* p. 29
αἰ δὲ τε τέκνα, melius certe Rho-
domanno conjecit, postea vero *ibid.*
p. 325 meum plane probavit, ut et
Lehrs. in *praefat.* p. XIV not. 4),
cum in textu tantum αἰ δ' ἐὰ τ.
recepisset. De his vero cfr. Apoll.
Rhod. IV, 136—139.

387. τὰδ' οὔποθ' ὑπὸ δούλειον
A, τὰ δ' οὔποτε δούλιον C1M12a;
τὰ δ' οὔπω δούλιον melius em.
Rhod. Cfr. Ω, 411. 505. — Correxī
ἄμφεχον, vulgo ἄμπεχον.

388. οὔτε A et vulgo, quod si
verum esset, jungi deberet hoc
membrum cum antecedentibus; quod
cum potius ad sequentia pertineat,
apparet scribendum esse οὐδέ.

389. ἀπόπροθε A et vulgo; corr.
Spitzner. *observ.* p. 325.

390. Fuit, cum λυγρὸν vel λυ-
γροῖς praeferrem.

391. παρειῆσι A; corr. Tychs. —
ἐπὶ A et vulgo; corr. Lehrs.

392. Cfr. Apoll. Rhod. III, 831
ἀδοσιλέας δ' ἔψησε παρηίδας.

393. Cfr. Apoll. Rhod. IV, 610 de
lacrimis Heliadum: ἀθρόα πάντα.

394. ἐπὶ πάγχυ A. Heynius vel
ἐπὶ πάντα vel ἐπι πάγχυ scriptur-
us erat, et Struv. min. *observatt.*
p. 29 *περὶ* conj. Sed rectius Tychs.
ἔτι πάγχυ emendavit: cfr. XII, 354
καπνὸν ἔτι ἀύσσοντα.

398. στυγεροῖς A et vulgo; στυ-
γεροῖς scripsi ex em. Spitzneri *ob-*
servatt. p. 325 sq.

399. ἀνηλεγῆος ἐκ πολ. A, ἀνη-
λεγῆος πολ. C1; ἀνηλέος ἐκ πολ. em.
Rhod., recte rec. Tychs. Lehrs..

401. ἄγον A; ἄγην corr. Rhod.

402. Ἀντήνωρ A. — ἀτοῖ A et
vulgo, quod falsum esse Bonit. l. c.

Ἄργεῖοι δ' ἄλληκτον ἐνὶ φρεσὶ καρχαλόωντες
 ἄλλοτε μὲν κώπησι διέπρησσον μέλαν ὕδωρ,
 ἄλλοτε δ' ἰστία νηυσὶ μεμαότες ἐντύνοντο
 ἐσσυμένως· ὀπίσω δὲ θοῶς ἀπελείπετο πῦσα
 Λαρδανίη καὶ τύμβος Ἀχιλλέος· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν
 καίπερ ἰαινόμενοι κταμένων μνησθέντες ἑταίρων
 ἀργαλέως ἀκάρχοντο καὶ ἄλλοδαπῶν ἐπὶ γαίαν

405

* * * * *

εἰσέβαλον· ἧ δὲ σφιν ἐφαίνετο τηλόθι νηῶν
 χαζομένη· τοὶ δ' αἶψα παρ' ἀρχιάλιο φέροντο
 ῥηγμῖνας Τενέδοιο· παρημείβοντο δὲ Χρῦσαν
 καὶ Φοῖβον Σμινθῆος ἕδος ζαθέοιό τε Κίλλης·

410

p. 1242 intelligens παῦροι conjecit, haec addens: „alias multi paucis funeris honores parant, hic pauci multos sepeliunt.“ Eam emendationem probavit et exemplis quibusdam vocabulorum παῦροι et πολὺς oppositorum firmavit Spitzner. *observall.* p. 49, quibus addi poterat Apoll. Rhod. IV, 339 πανρότεροι πλεόνεσσιν ὑπέικαθον, et receper. Lehrs. Equidem tamen, ut feci *emendatt.* p. 262 sq., adhuc teneo quod ibi conjeci αὐτὴν δὲ πυρῆν, quod satis firmavi consueto more pluribus locis vindicato, ex quibus H, 430 sqq. Quint. VII, 161 sqq. Nonn. XL, 22 sqq. laudavisse sufficit. Ad verborum singularum oppositionem similiter Theocrit. XIII, 33 πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμεύναν et XXII, 30 sq. ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος — ἄνδρες ἔβαινον dixit. Spitznerus quidem *observv.* p. 326 etiam nunc Bonitianum praeferre videtur, cui majorem putat inesse vim ac gravitatem. De hoc quidem difficile est disputare. Sed obstat Bonitiano singularis πυρῆν τίθεντο sine epitheto positum.

403. ἄλληκτον A.

404. διέπρησαν A; em. Rhod.

405. μεμαότες A; μεμαότες C1; et ita corr. Rhod. — De ἐντύνοντο, pro quo ἐντείνοντο conj. Pauw., vid. Spitzner. *observall.* p. 126.

407. οἷδ' A.

410. εἰσέβαλον et in fine * A. Id verbum ab h. l. alienum esse recte perspexit Pauw.; significaret enim,

uti vertit Rhodom.: *peregrinorum terram advecti subeunt*: cfr. Apoll. Rhod. I, 928. IV, 596. Quare Pauw. *περὶ γαίαν Εἰσεβάλλονθ'* conjecit, quod sane locis quibusdam Apollonii II, 660. 725. IV, 300. 660. 892 paululum commendatur. Sed recte perspexit Tychsen., *ἄλλοδαπῶν* non peregrinorum esse terras et insulas, quas praetervehentes adspiciunt Achivi, sed hostium Trojanorum terram, in quam retro vertant oculos, desiderio amicorum amissorum commoti. Similis est affectus Ulixis ejusque sociorum ι, 62 sqq. Sed quod ipse recepit ex sua em. ὅσσε βάλλον, quamquam et proxime accedit ad literarum ductus et aliis locis ut Apoll. Rhod. I, 726 facile muniri potest, tamen ob eam ipsam causam eadem laborat atque Pauwianum difficultate. Hermann., quem olim de h. l. consului, primum quidem scribe posse monuit *ἄλλοδ.* ἐπὶ γαίαν ἐσσεμένων de mortuis peregrina in terra sepultis, deinde vero verisimillimum judicavit, hic quoque post *ἄλλοδ. ε. γ.* quaedam excidisse. Quae qualia fuerint cum non facile dici possit, retinui εἰσεβάλλον, quamquam certe suspecta productio scripto *εἰσεβάλλονθ'* facile evitari poterat. Aliqua ex parte comparari poterit Apoll. Rhod. I, 535 αὐτὰρ Ἰήσων Λακρονόεις γαίης ἀπὸ πατρίδος ὄμματ' ἐνεικεν. — ἠδὲ et v. 411 τοῖδ' A.

412. ῥηγμῖδας E1. — Χρῖσαν A et vulgo; corr. Spitzner. *observv.* p. 150 sq.

Λέσβος δ' ἠνεμοέσσω ἀνεφαίνετο· κάμπτετο δ' ἄκρη
ἔσσημένως Λεκτρίο, τόθι ῥίον ὕστατον Ἰδης· 415

λαίφεα δὲ προησθέντα περιάχεν· ἀμφὶ δὲ πρώραις
ἔβραχεν οἶδμα κελαινόν· ἐπεσχιόωντο δὲ μακρὰ
κύματα· λευκαίνοντο δ' ὑπὲρ πόντοιο κέλευθοι.

καὶ νῦ κεν Ἀργεῖοι κίον Ἑλλάδος ἱερὸν οὔδας
πάντες ἄλως κατὰ βένθος ἀκηδέες, εἰ μὴ ἄρα σφι 420

κούρη ἐριγδούποιο Διὸς νεμέσθησεν Ἀθήνη·

καὶ ῥ' ὀπὸτ' Εὐβοίης σχεδὸν ἤλυθον ἠνεμοέσσης,

δὴ τότε μητιώσσα βαρὺν καὶ ἀνηλέα πότμον

ἀμφὶ Λοκρῶν βασιλῆι καὶ ἄσχετον ἀσχαλώσσα

Ζηνὶ θεῶν μεδέοντι παρισταμένη φάτο μῦθον 425

ἀθανάτων ἀπάνευθε· χόλον δὲ οἱ οὐ χάδε θυμός·

„Ζεῦ πάτερ, οὐκέτ' ἀνεκτὰ θεοῖς ἐπιμηχανόωνται

ἀνέρες, οὐκ ἀλέγοντες ἀνὰ φρένας οὔτε σεῦ αὐτοῦ

οὔτ' ἄλλων μακάρων, ἐπειὴ τίσις οὐκέτ' ὀπηδεῖ

ἀνδράσι λευγαλείοισι, κακοῦ δ' ἄρα πολλάκις ἐσθλὸς 430

συμφέρετ' ἄλγεσι μᾶλλον, ἔχει δ' ἄλληκτον ὀϊζύν·

τοῦνεκ' ἄρ' οὔτε δίκην τις ἔθ' ἄζεται, οὐδέ τις αἰδῶς

ἔστι παρ' ἀνθρώποισιν· ἔγωγε μὲν οὔτ' ἐν Ὀλύμπῳ

ἔδσομαι, οὔτ' ἔτι σεῖο κεκλήσομαι, εἰ μὴ Ἀχαιῶν

τίσομ' ἀτασθαλίην, ἐπειὴ νῦ μοι ἔνδοθεν ἦτορ 435

* * * ἐπεὶ ῥά μοι ἔνδοθι νηοῦ

414. „Sic Orph. Arg. 467 Ἄθω
δενδρώδεα κάμψαν.“ TYCHS.

416. δὲ, quod om. A, add. C1 et
Rhod.

417. ἐπισχιόωντο A, ἐπεσχιόοντο
C12 Basil.; ἐπισχιόωντο E1, ἐπε-
σχιόωντο V; et ita corr. Rhod.
Male vulgatam in suspicionem vocavit
Pauw., qui ἐπεσχιζόντο, et Tychs.,
qui adeo ex Φ, 234 ἐπεσσεύοντο
conjecit. Secundum Homericam il-
lud σχιόωντο τε πᾶσαι ἀγυαῖαι nox
ingruens his designatur.

418. Offendit olim Spitzner. ob-
servatt., ut vel, quamquam dubi-
tantly, conjiceret ὕγραί π. κέλευθοι.
Sed recte habet vulgata: sulci, quos
carinae faciebant, supra mare (über
das Meer hin) albescebant. Cfr. ad
III, 65.

424. Λοκρῶν, quod om. AM1, add.
VNV123 M2E1C et Rhodom., ἀμφὶ
περὶ β. C1; Δίαντι βασ. conj. Pauw.

428. κατὰ A, ἀνὰ C1; et ita em.
Rhod., qui etiam οὐδ' ἀλέγουσι κατὰ
tentavit.

429. ἐπεὶ δὲ τίσις V.

431. ἄλληκτον A; corr. Pauw.

432. ἄρ A; corr. Lehrs.

433. ἔστι Tychs. Lehrs.

435. τίσομ' A; τίσομ' E1C1;
et ita corr. Pauw. — ἔνδοθεν ἦτορ
A sine lacunae signo, quod vertit
Rhodom. quandoquidem cor mihi
penitus noxa enormi Oilei natus of-
fendit. Recte qui hac junctura of-
fensus est Pauwius, haud infeliciter
ex XIII, 421 ἔνδοθι νηοῦ conjecit,
quod rec. Tychs. Lehrs. Sed alio
etiam ducit C1, in quo legitur:

— — — ἐπειὴ νῦ μοι ἔνδοθεν
ἦτορ

πολλὰ μάλ' ἄχνηται, οὔνεκ' ἐν
ἀφραδίῃσι πιθήσας

νιὸς Ὀελλῆος etc.

Quem versum scabrum a librario

υἱὸς Ὀϊλῆος μέγ' ἐνήλιτεν, οὐδ' ἐλέαιρε
 Κασσάνδρην ὀρέγουσαν ἀκηδέας εἰς ἐμὲ χεῖρας
 πολλάκις, οὐδ' ὄγ' ἔδεισεν ἐμὸν μένος, οὐδέ τι θυμῶ
 ἠδέσθαι ἄθανάτην, ἀλλ' ἄσχετον ἔργον ἔρξε·
 τῶ νύ μοι ἀμβροσίησι περὶ φρεσὶ μή τι μεγήρης
 ῥέξαι, ὅπως μοι θυμὸς ἐέλδεται· ὄφρα καὶ ἄλλοι
 αἰζηοὶ τρομέωσι θεῶν ἀρίδηλον ὁμοκλήν.“

ὡς φαμένην προσέειπε πατὴρ ἀγανοῖς ἐπέεσιν·
 „ὦ τέκος, οὔτι ἔργω' ἀντίσταμαι εἶνεκ' Ἀχαιῶν,
 ἀλλὰ καὶ ἔντεα πάντα, τὰ μοι πάρος ἦρα φέροντες
 χερσὶν ὑπ' ἀκαμάτησιν ἐτεκτῆναντο Κύκλωπες,
 δῶσω ἐλδομένη· σὺ δὲ σῶ κρατερόφρονι θυμῶ
 αὐτὴ χεῖμ' ἀλεγεινὸν ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρινον.“

ὡς εἰπὼν στεροπὴν τε θοὴν ὀλοὸν τε κεραινὸν
 καὶ βροντὴν στονόεσσαν ἀταρβέος ἀγχόθι κούρης
 θήκατο· τῆς δ' ἄρα θυμὸς ὑπὸ κραδίῃ μέγ' ἰάνθη·
 αὐτίκα δ' αἰγίδα θοῦριν ἐδύσατο παμφανόωσαν
 ἄρρηκτον βριαρὴν τε καὶ ἀθανάτοισιν ἀγητὴν·

effictum esse recte quidem iudicavit Tychs.; sed effictus est, ut saepius, genuini, qui periit, loco. Facile enim tale quid et scribi a poeta et omitti a librario poterat:

— ἐπειὴ νύ μοι ἐνδοθεν ἦτορ
 [μαίνεται ἐν στέρνοισιν], ἐπεὶ ῥά
 μοι ἐνδοθι νηοῦ.

Quid, quod plura etiam addi poterant, cur iram Ajacis flagitio accensam in cunctos Achivos extendat, hominem pessimum nec prohibentes nec vindicantes.

436. ἐλέαιρεν A et vulgo; correxi.

438. οὐδὲ ἔδεισεν A, οὐδὲ (sic!) ἔδεισεν E1, οὐδ' ἔδεισεν C1; „οὐδ' ἄρ' vel οὐδέ τ' vel οὐδ' ἔδεισεν;“ RHOD. Posterius ex sententia Hermannii *Orph.* p. 748 restituit Tychs. Praetuli οὐδ' ὄγ' ἔδεισεν. — γένος AC1; „hic aptissime etiam legi posset μένος;“ RHOD. Recte rec. Tychs.

439. ἔρξεξεν A et vulgo; correxi.

440. μήτι A.

442. τρομέουσι A; em. Rhod.

443. προσέειπε Ζεὺς ἀγανοῖς ἐπέεσιν A, προσέειπεν ἀγανοῖς Ζεὺς ἐπέεσιν VNV123, προσέειπεν Z. C1: „ut suam habeat εἰρηθυμίαν versus, qua prae omnibus aliis ex-

cellit hic poeta γλαφυρώτατος, legendum existimo προσέειπεν ἀναξ vel προσέειπε πατὴρ.“ RHOD. „Equidem reponerem πατὴρ pro manifesto glossemate. Nimis scaber est versus, si Ζεὺς retinetur, quam ut a poeta proficisci potuerit.“ HEYN. Tamen Tychs., cum codicum scripturam propter ἀγανοῖς de verbis dictum ferri non posse melius Gerhardo *lectt. Apoll.* p. 157 intellexit, conjecturam haud multo meliorem proculdit: ἀγανοῖς προσέειπεν Ζεὺς ἐπέεσιν, quam retinuit Lehrs. Rectius Spitzner. *observatt.* p. 327 Rhodomannianum προσέειπε πατὴρ ἀγαν. ἐπέεσιν commendavit, quod cur scribere maluerit, quam ἀγ. πατ. προσέειπεν ἐπέεσιν, dictum in *proll.* II, 1, § 14.

444. οὐνεκ' A; εἶνεκ' em. Rhod.

446. ἀκαμάτοισιν A; ἀκαμάτησιν C1; et ita corr. Pauw. Vid. ad II, 296.

447. ἐλδομένη A; tacite corr. Rhod.

451. τῆσδ' A.

452. ἐλύσατο A; em. Rhod. — „Praelarus locus.“ TYCHS. Gau-
 deo, hic semel, quod rarissime accidit, editori poetam placuisse.

ἐν γὰρ οἱ πεπόνητο κάρη βλοσυροῖο Μεδούσης
 σμερδαλέον· κρατεροὶ δὲ καὶ ἀκαμάτου πυρὸς ὄρην 455
 λάβρον ἀποπνεύοντες ἔβαν καθύπερθε δράκοντες·
 ἔβραχε δ' αἰγίς ἅπασα περὶ στήθεσιν ἀνάσσης,
 οἶον ὅτε στεροπῆσιν ἐπιβρέμει ἄσπετος αἰθήρ·
 λάζετο δ' ἔντεα πατρός, ἄπερ θεὸς οὔτις αἶρει
 νόσφι Διὸς μεγάλιοι· τίναξε δὲ μακρὸν Ὀλυμπον· 460
 σὺν δ' ἔχεεν νεφέλας τε καὶ ἠέρα πᾶσαν ὑπερθε·
 νῦξ δ' ἐχύθη περὶ γαῖαν· ἐπήχλυσεν δὲ θάλασσα·
 Ζεὺς δὲ μὲν εἰσορόων ἐπετέρπετο· κίνυτο δ' εὐρὺς
 οὐρανὸς ἀμφὶ πόδεσσι θεῆς· περὶ δ' ἔβραχεν αἰθήρ
 ὡς Διὸς ἀκαμάτοιο ποτὶ κλόνον ἐμμεμαῶτος· 465
 ἢ δ' ἄφαρ ἠερόεντος ὑπὲρ πόντοιο φέρεσθαι
 οὐρανόθεν προέηκεν ἐς Αἰόλον ἄμβροτον Ἴριον,
 ὄφρ' ἀνέμους ἅμα πάντας ἐπιβροίσαντας ἀέλλη
 * * * * * ἰάλλη
 ἐλθόμεναι κραναοῖο Καφηρέος, ἔνθεν Ἀχαιοῶν
 * * * * *
 νωλεμέως χρομφθέντας, ἀνοιδῆναί τε θάλασσαν, 470

456. λαῦρον A, λάβρον VE1. — „De Medusa in Aegide cfr. Virg. Aen. VIII, 438.“ TYCHS.

458. „ὅτε βροντῆσιν malit Pauw.; fulgure enim non fremere aetherem. Sunt tamen haec conjuncta, et I, 677 ἀεικτυπέοντα (nunc ἔνκτ.) κεραινόον habuimus. Cfr. Dorvill. vanm. crit. p. 595. Oppian. Halieut. II, 611 πρηστῆρι δυσηχέει et ἐρισμάραγος στεροπή Lucian. Timon. init.“ TYCHS.

459. αἶριε A et vulgo; emendavi.

461 sq. καὶ οὐρα· πᾶσα δ' ὑπερθε Νῦξ ἐχύθη A et vulgo; „pro οὐρα melius ἠέρα leges, ut sententia sit: totus aër nubibus obductus erat.“ RHOD. Recte probavit Pauw., et miror Tychsenium a Dausq. imponi sibi passum οὐρα retinuisse, poetam descripturum fuisse ratus tantam offusis nubibus caliginem, ut montes a nubibus discerni nequeant, ad quam rem citat infra v. 528, cuius loci plane alia est ratio. Sed patet ex aliis locis XI, 249. XII, 96. 197. Rhodom. emendationem non perfecisse, poetam autem dedisse:

καὶ ἠέρα πᾶσαν ὑπερθε· Νῦξ δ' ἐχύθη. Cfr. ad II, 708 p. 190 sq. 463. ἐτέρπετο A; em. Rhod.

466. ἦδ' A. — ὑπὲρ πόντοιο ἠερόεντος A, ἠερόεντος ὁ. π. NV3 a; „versum male distortum sic in justam compagem rediges: ἦ δ' ἄφαρ ἠερ. ὑπ. πόντ. φέρ.;“ RHOD. ὑπὲρ ἠερ. πόντ. VC.

468—470. τόφρ' A, ὄφρ' VNV123 L12C1. — ἀέλλη E1.

469. Ἀχαιοὺς e corr. C1.

470. χρομφθέντας ἀναλδήνασθαι C, ἀνοιδῆνασθαι A. Nulla lacuna indicata. „Haec foede depravata sic utcunque emendare liceat·

ὄφρ' ἀνέμους ἅμα πάντας ἐπιβροί-
 σαντας ἰάλλη
 εἰς ἄλμην κραναοῖο Καφηρέος· ἐν-
 θεν Ἀχαιοῖς
 νωλεμέως χρομφθέντες ἀνοιδῆνωσι
 θάλασσαν
 λευγαλῆς ῥιπῆσι μεμηνότες.“
 RHOD.

Haec et audaciora sunt, neque propter conjunctivum ἀνοιδῆνωσι ferenda. Nec feliciores ceteri fu-

λευγαλέης ῥιπῆσι μεμνηότας· ἢ δ' αἶτουσα
 ἔσσυμένως οἴμησε περιγναμφθεῖσα νέφεσσι·
 φαιῆς κεν πῦρ ἔμμεν ἅμ' ἠέρι καὶ μέλαν ὕδωρ·
 ἵκετο δ' Αἰολίην, ἀνέμων ὅδι λάβρον ἀέντων
 ἄντρο πέλει στυφελῆσιν ἀρηράμεν' ἀμφὶ πέτροσιν 475
 κοῖλα καὶ ἠχῆεντα· δόμοι δ' ἄγχιστα πέλονται
 Αἰόλου Ἴπποτάδαο· κίχεν δέ μιν ἔνδον ἰόντα
 σύν τ' ἀλόχῳ καὶ παισὶ δυνάδεκα· καὶ οἱ ἔειπεν,
 ὀππός' Ἀθηναίη Δαναῶν ἐπεμήδετο νόστω·
 αὐτὰρ ὄγ' οὐκ ἀπίθησε, μολὼν δ' ἔκτοσθε μελάθρων 480
 χερσὶν ὑπ' ἀκαμάτησιν ὄρος μέγα τύψε τριαίνῃ,
 ἔνθ' ἄνεμοι κελαδεῖνὰ δυσηχέες ἠυλίζοντο
 ἐν κενεῷ κευθμῶνι· περῖαχε δ' αἶεν ἰωῆ

erunt, ex quibus Dausq. ἀνοιδήνασθ' ἄλα πᾶσαν, Pauw. ἐπιβρ. ἀνώγη θῖν' ἔλθειν χρ. K. ἐνθα δ' Ἀχαιοῖς N. χρ. ἀνοιδῆν' αἰνὰ θάλ. coniecit, hic tamen etiam post ἀέλλη versum deesse suspicatur, bene. Modo ne tum ἐλθέμεναι χροναῖς τε Καφηρέας proposuisset, quo nihil lucramur. Tychs. postquam varia tentavit, in quibus ἀνοιδῆναί τε v. 470 optimum est, etiam ab Hermanno inventum, et ipse duo aut plures versus excidisse opinatur, quare post 468 lacunae signa posuit; manifestum esse ait verba ἐλθ. χροαν. Καφ. non ad venlos, sed ad classem Achivorum spectare, et pro Ἀχαιῶν recepit cum Rhod. Ἀχαιοῖς. Ego olim clausulis v. 469 et 470 permutatis ἐν δὲ θάλασσαν — ἀνοιδήνασθαι Ἀχαιοῖς scripturus eram; nunc vero, uti jam in programm. c. p. 29 indicavi, bis lacunae signa posui, ubi in priore versu ἄκρα aut simile quidpiam, unde Καφηρέας, in altero νηυσίν, unde Ἀχαιῶν aptum fuerit, intercidisse monui. De re cfr. Apoll. Rhod. IV, 755 sqq.

471. ἦδ' A.

472. περιγναμφθ. νεφέεσσι C1. — νεφέεσσι A, νέφεσσι corr. Rhod., sed νεφέεσσι vitiose Tychs. Lehrs. — „περιγναμφθεῖσα ab arcus caelestis habitu, nubes complectentis, ad deam Iridem translatum.“ TYCHS.

473. ἔμμεναι A, ἔμμεν' C1a; et ita corr. Rhod., rec. Tychs. Lehrs.

475. στυγεροῖσιν A et vulgo; στυφελῆσιν em. Rhod., quod recte probavit Spitzner. observatt. p. 327 sq. — ἀνηράμεν' V.

478. δυναιδεκα A, δυνάδεκα C1; et ita corr. Rhod.

479. ὄπως A, ὀππως C1; ὀππός' em. Rhod.

481. ἀκαμάτοισιν A; emend. Tychs.

482. κελαδεῖνοι δυσηχέες A, δυσηχέος E1; κελαδεῖνὰ δυσηχ. em. Rhod., quod rec. Tychs., quamquam ipse cum Pauw. paullulum dubitat. Pauw. κελαδεῖνοι ἀνηλέες vel ἀπηχέες, Tychs. certe melius κελαδεῖνοι ἀολλέες coniecit. Sed recte Rhod. Cfr. Apoll. Rhod. III, 71 χεῖμαρροι καταχθὰ κλυιδόμενοι φορέοντο et 532 ποταμοῦς — κελαδεῖνὰ ῥέοντας. Et idem restituendum in Antimachi fragm. 79 ed. Dübner., quod corruptissime sic legitur: καθδ' ἐναπύδηρέοντα. Videtur κελαδεῖνὰ Πύδην ῥέοντα vel προρέοντα vel τε ῥέοντα scripsisse. Eodem modo Nonn. XXVI, 59 στίχα πύργων ἀρραγῆς εὑποίητον scripsit, ubi Graefius mutando ἀρραγῆ' apostrophum intulit poetae intolerabilem. Saepius plurali adjectivorum ita usus est auctor quarti Manethonianorum libri: vid. meam praefat. in ed. Didotiana.

483. Ego olim in emendatt. p. 263 κοινῶ conieceram de antro, in quo omnes venti inclusi simul essent

βρουχομένη ἀλεγεινά· βίη δ' ἔροηξε κολώνην·
οἷ δ' ἄφαρ ἐξεχέοντο· κέλευσε δὲ πάντας ἐρεμνὴν 485
λαίλαπα συμφορέοντας ἀήμεναι, ὄφρ' ἀλεγεινὸν
ὀρνυμένης ἀλὸς οἶδμα Καφηρέος ἄκρα καλύψη·
οἷ δὲ θοῶς ὠρνυντο πάρος βασιλῆος ἀκούσαι
πᾶν ἔπος· ἐσσυμένοισι δ' ἐπεστενάχιζε θάλασσα
ἄσχετον· ἠλιβάτοισι δ' εἰκότα κύματ' ὄρεσβιν 490
ἄλλοθεν ἄλλα φέροντο· κατεκλάσθη δ' ἄρ' Ἀχαιῶν
θυμὸς ἐνὶ στέρονοισιν, ἐπεὶ νέας ἄλλοτε μὲν που
ὑψηλὸν φέρε κῦμα δι' ἠέρος, ἄλλοτε δ' αὖτε
οἷα κατὰ κρημνοῖο κυλινδομένας φορέεσκε
βυσσὸν ἐς ἠερόεντα· βίη δὲ τις ἄσχετος αἰεὶ 495
ψάμμον ἀναβλύζεσκε διοιγομένοιο κλύδωνος·
οἷ δ' ἄρ' ἀμηχανίη βεβολημένοι οὔτ' ἐπ' ἐρετμῷ
χεῖρα βαλεῖν ἐδύναντο τεθηπότες οὔτ' ἄρα λαίφη
ἔσθενον ἀμφὶ κέρα λεληημένοι εἰρύσασθαι
δηγνύμεν' ἐξ ἀνέμων, οὐδ' ἔμπαλιν ἰθύνασθαι 500
ἐς πλόον· ἀργαλαίαι γὰρ ἐπεκλονέοντο θύελλαι·
οὐδὲ κυβερνήτησι πέλεν μένος εἰσέτι νηῶν

Recte id improbavit Spitzner. *observall.* p. 328 coll. *ibid.* p. 170. Melius certe est quod commemoravit in *praef.* p. XIV not. 5), sed non recepit Lehrs. *κοίλω*. — *περί-αχεν αἰὲν V.*

484. βία A, βίη e corr. C1; βίη em. Rhod.

485. οἷδ' A.

487. οἷγμα pro οἶδμα vitium ed. Basil., unde Rhod. οἷμα conj., etiam sequenti Καφηρέος οἶδμα — ita enim A et, quantum scimus, codd. — transversus actus. „Dausq. et Pauw. nihil mutari volunt: dignum enim repetitum οἶδμα Scholastici ingenio. Rectius Brodaeus vidit secundo loco οἶδμα ineptum esse; etenim Caphareum mare nullum est, sed promontorium, adeoque Καφηρέος ἄκρα cum Brodaeo legendum puto.“ TYCHS. Recte recepit.

488. οἷδὲ A.

491. γὰρ A, δὲ C1; δ' ἄρ' recte em. Rhod.

493. δ' ἠέρος A; corr. Rhod. in textu.

494. φορέεσκεν A et vulgo; correxi.

495. τι A, τοι E1; τις em. Rhod. rec. Tychs.; οἷ Hermann. *Orph.* 748, quod rec. Lehrs., non recte. Neque enim οἷ quo referatur habet, et justum est ex horum Epicorum more τις, uti jam monui in *rec. c.* p. 84. Si quid mutandum foret, elegantius βίη δὲ δυσάνσχετος (sic cum Hermann!) ex Apoll. Rhod. II, 272 scribendum esset. — αἰὲν A et vulgo; correxi. In E1 „post αἰὲν est ψάμμον — — — ἐρετμῷ mox χεῖρα βαλεῖν etc.; in margine suppletus est οἷ δ' ἄρ' ἀμηχανίη βεβολημένοι οὔτ' ἄρα λαίφη, confusis tribus versibus.“ TYCHS. Haec non satis intelligo.

496. ἀναδύεσκε A, ἀναδεύεσκε C1; „ἀναπτύεσκε vel ἀναβλύεσκε;“ RHOD. Posterius rec. Tychs., ἀναβλύζεσκε ego — Hic et versus seq. in E1 confusi sed suppleti in marg.

497. οἷδ' ἄρ' A; corr. Tychs.

499. ἀμφίκερα et εἰρύσασθαι A; corr. Tychs., et illud jam Rhod. vertendo: *circa antennas*. Tum Pauw. εἰλύσασθαι (sic!) conjecit, male.

502. κυβερνήτοισι A; corr. Rhod.

χερσὶν ἐπισταμένῃσι θεῶς οἰήϊα νωμᾶν·
 πάντα γὰρ ἄλλυδις ἄλλα κακαὶ διέχευον ἄελλαι·
 οὐδέ τις ἔλπωρὴ βιότου πέλεν, οὔνεκ' ἐρεμνὴ 505
 νύξ ἅμα καὶ μέγα χεῖμα καὶ ἀθανάτων χόλος αἰνὸς
 ὦρτο· Ποσειδάων γὰρ ἀνηλία πόντον ὄριεν
 ἦρα κασιγνήτοιο φέρον ἐρικυδέϊ κούρη,
 ἣ ῥα καὶ αὐτὴ ὑπερθεν ἀμείλιχα μαιμώσασα
 θῦνε μετ' ἄστεροπῆσιν· ἐπέκτυπε δ' οὐρανόθεν Ζεὺς 510
 κυδαίνων ἀνὰ θυμὸν ἐὸν τέκος, ἀμφὶ δὲ πᾶσαι
 νῆσοί τ' ἠπειροί τε κατεκλύζοντο θαλάσση
 Εὐβοίης οὐ πολλὸν ἀπόπροθεν, ἦχι μάλιστα
 τεύχεν ἀμειλίκοισιν ἐπ' ἄλγεσιν ἄλγεα δαίμων 515
 Ἀργείοις· στοναχὴ δὲ καὶ οἰμωγὴ κατὰ νῆας
 ἔπλετ' ἀπολλυμένων· κανάχιζε δὲ δούρατα νηῶν
 ἀγνυμένων· αἶ γὰρ ῥα συνωχαδὸν ἀλλήλησιν
 αἶεν ἐπερρήγνυντο· πόνος δ' ἄπρηκτος ὀρώρει·
 καὶ ῥ' οἱ μὲν κόπησιν ἀπωσέμεναι μεμαῶτες 520
 νῆας ἐπεσσυμένας αὐτοῖς ἅμα δούρασι λυγροῖ
 κάππεσον ἐς μέγα βένθος, ἀμειλίχῳ δ' ὑπὸ πόντῳ
 κάτθανον, οὔνεκ' ἄρα σφιν ἐπέχραον ἄλλοθεν ἄλλα
 νηῶν δούρατα μακρὰ· συνηλοῖητο δὲ πάντων
 σώματα λευγαλέως· οἱ δ' ἐν νήεσσι πεσόντες 525
 κείντο καταφθιμένοισιν ἑοικότες· οἱ δ' ὑπ' ἀνάγκης
 νήχοντ' ἀμφιπεσόντες ἐϋξέστοισιν ἐρετμοῖς·
 ἄλλοι δ' αὖ σανίδεσβιν ἐπέπλεον· ἔβραχε δ' ἄλμη

503. οἴηα AV; corr. Rhod. in textu.

504. διέχευον A et vulgo; διέ-
 χευαν Lehrs. ex em. Spitzneri v.
 Gr. her. p. 39.

505. βίου A, ^{τε} βίου C1; βιότου
 em. Rhod.

507. ὦτρο Tychs. errore. — πόντον
 A et vulgo; πόντον em. Rhod. et
 ego emendat. p. 263, rec. Lehrs.

510. θῦνε A.

512. κατεκλύζοντος V, θαλάσσης A;
 θαλάσση em. Rhod. vertendo (maris
 aestu inundabantur) et Pauw.

517. ἀλλήλοισιν A et vulgo; ἀλ-
 λήλησιν scripsi ex em. Spitzneri
 observat. p. 328.

518. ἐρρήγνυντο A, ἐπερρήγνυντο
 C1; et ita em. Rhod.

519. οἰμῆν A.

521. ἀμειλίχῳ A; corr. Pauw.

522. ὦν οὐκ ἄρα σφιν A, οὔνεκ'
 ἄρα σφιν C1; et ita em. Rhod. in
 versione (undique enim illos etc.)
 et Pauw.; ὦν κράτεσφιν male ten-
 tat Dausq.

523. συνηλοῖωντο A, συνηλοῖ-
 ηντο VE1C1, συνηλοῖητο Tychs. ex
 em. Rhod.; cfr. ad VI, 281.

524. οἷ δ' A.

525. οἷδ' A. „Cfr. Tryph. 584
 ἀνδράσιν οἰχομένοισι καὶ οὐ φεύ-
 γουσιν ὁμοῖοι.“ TYCHS.

526. ἀμφὶ πεσόντες A, ἀμφιπε-
 σόντες E1C1; et ita corr. Pauw.

527. ἔβρασε Tychs. e conj. Pauwii
 scripsit, et secutus est Lehrs. Recte
 ἔβραχε revocat Spitzner. observat.
 p. 329.

βυσσόθεν, ὥστε θάλασσαν ἰδ' οὐρανὸν ἠδὲ καὶ αἶαν
φραίνεσθ' ἀλλήλοισιν ὁμῶς συναρηρότα πάντα.

ἦ δ' ἄρ' ἀπ' Οὐλύμποιο βαρύνκτυπος Ἄτρουτώη
οὔτι καταισχύνεσκε βίην πατρός· ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰθῆρ
ἴαχεν· ἦ δ' Αἴαντι χόλον καὶ πῆμα φέρουσα
ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν· ἄφαρ δέ μιν ἄλλυδις ἄλλη
ἔσκέδασεν διὰ τυτθὰ· περιίαχε δ' αἶα καὶ αἰθῆρ·

ἐκλύσθη δ' ἄρα πᾶσα περιδρομος Ἀμφιτρίτη·
οἱ δ' ἔκτοσθε νεὸς πέσον ἀθρόοι· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτοὺς
κύματα μακρὰ φέροντο· περὶ στεροπῆσι δ' ἀνάσσης
αἴγλη μαρμαίρεσκε διὰ κνέφας αἰέσουσα·
οἱ δ' ἄποτον λάπτοντες ἄλὸς πολυηχέος ἄλμην

530

535

528. ἦδ' A, ἰδ' C1; et ita corr. Pauw.

530. ἦ δ' A.

531. οὔτε A; οὔτι Rhod. in textu. — ἄρ A; corr. Tychs.

532. ἦ δ' αἰνόν τε AC et, ut videtur, omnes codd.; ἦ δ' Αἴαντι ex egregia em. Pauwii in nota ad 548 Tychs.

534. διατιτθὰ A, διὰ τυτθὰ E1, quod rec. Tychs.

536. οἶδ' A. — ἐκτοσθε A; ἔκτοσθε Rhod. in textu. — ἄρ A; corr. Tychs.

538. Post hunc v. sequuntur v. 579 — 618 in A. Sed audi de his editores. „αἴγλη. Hic octo versusum decuriae transpositae erant ita ut posteriores quatuor sede sua emovissent priores quatuor: his pristinae loci possessionem, ceu recuperatorio iudicio, asseruimus connectentes cum versu, qui incipit αἴγλη, quadragesimum primum in editione Aldina et Basileensi, qui exorditur οἱ δ' ὁπότε, cum 39 sequentibus, et quadragesimo ab hoc in ordine, cujus initium μόρμυρον. Subtexui iterum illum, qui proxime in vulgaribus exemplaribus versusum αἴγλη μαρμ. subsequitur cum 39: breviter 40 versus post 40 illos, quorum primus est ἀφρός ἄδην. Secundos antea fecimus primos; ut narrationis series misere divulsa et confusa nunc iterum recte cohaereat et justum ordinem obtineat. Quia autem una atque altera pagina mihi propter hoc transscribenda

fuit (nam in ceteris antigrapho Basileensi ad exemplum Aldini correcto usus sum), quaedam manifesta libroriorum vitia in ipso contextu castigavi: quod ne temere a me factum quis suspicaretur, seorsum hic indicare volui, singulorum quae emendavi rationem, ubi necesse fuerit, exactiorem reddere non detrectans. Interim spero hanc qualemcunque meam opellam bonis ingeniis non improbatam fore.“ RHOD. „Hic in omnibus codd. transpositi sunt versus 40. Fortasse plagula in antiquissimo codice transposita. Eundem perversum ordinem sequuntur Ald. Bas. Verum ordinem restituit in sua edit. Rhod. et post hunc Pauw. Quae ad h. l. adnotat Schow. non satis adsequor: *Inter vv. 537 et 538 inseruntur vv. 578 ad 617 in omn. mss. Caesareo B et Barberino exceptis, in quibus inversus primarum editionum ordo habetur.* Igitur putes omnes codd. a viro Cl. laudatos rectum ordinem servare, qualis est in ed. Rhod. et Pauw. At vero V et C inverso ordine habere itemque C12, certissime scio. De reliquis nihil affirmare ausim, dubito tamen V12L12 deterioris notae libros verum ordinem hic servasse.“ TYCHS. Sine dubio lapsus est Schowius.

539. οἶδ' ὁπότε et in fine * A; „pro ὁπότε ἄποτον placet.“ RHOD. οἱ δ' ὁπότε ἔλλεπτοντες C1; οἱ δ' ὁπότε λάπτ. — ἀποπνείσκον conj. Pauw., male.

- θυμὸν ἀποπνείοντες ὑπὲρ πόντοιο φέροντο· 540
 ληϊάσιν δ' ἄρα χάσμα καὶ ὀλλυμένῃσι τέτυκτο·
 καὶ ῥ' αἶ μὲν κατέδυσαν ἔσω ἄλὸς ἀμφιβαλοῦσαι
 χεῖρας ἑοῖς τεκέεσσι δυσάμμοροι· αἶ δ' ἄλεγρινά
 δυσμενέων περὶ κρᾶτα βάλον χέρας, οἷς ἅμα λυγραὶ
 σπεῦδον ἀποφθίσασθαι ἔης ἀντάξια λῶβης 545
 τινύμεναι Δαναούς· ἢ δ' ὑπόθεν εἰσορόωσα
 τέρπεθ' ἔδον κατὰ θυμὸν ἀγανὴ Τριτογένεια.
 Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν περινήχεται δούρατι νηός,
 ἄλλοτε δ' αὖ χεῖρεσσι διήνυεν ἄλμυρὰ βένθη
 ἀκαμάτῳ Τιτῆνι βίην ὑπέροπλον ἑοικώς· 550
 σκίζετο δ' ἄλμυρὸν οἶδμα περὶ κρατερῆσι χεῖρεσιν
 ἀνδρὸς ὑπερθύμοιο· θεοὶ δέ μιν εἰσορόωντες
 ἠγορέην καὶ κάρτος ἐθάμβεον· ἀμφὶ δὲ κῦμα
 ἄλλοτε μὲν φορέεσκε πελώριον ἡὔτ' ἐπ' ἄκροην
 οὔρεος ὑψηλοῖο δι' ἠέρος, ἄλλοτε δ' αὖτε 555
 ὑπόθεν οἶα φάραγξιν ἐνέκρυφεν· οὐδ' ὕγε χεῖρας
 κάμνε πολυτλήτους· πολλοὶ γε μὲν ἔνθα καὶ ἔνθα
 σβεννύμενοι σμαράγιζον ἔσω πόντοιο κεραυνοί·
 οὔπω γάρ οἱ θυμὸν ἐμῆδετο κηρὶ δαμάσσαι
 κούρη ἐριγδούποιο Διὸς μάλα περ κοτέουσα, 560
 πρὶν τλῆναι κακὰ πολλὰ καὶ ἄλγεσι πάγχυ μογηῆσαι·
 τοῦνεκά μιν κατὰ βένθος ἐδάμνατο δηρὸν οἷζυς

541. ληϊάσι A; corr. Tychs.

542. ἀμ φι βαλοῦσαι A.

543. ἄλεγρινὰς Tychs.
 ex em. Heynii, sed melius Pauw.
 ἄλεγρινά conj., quod recepi.

546. ἢ δ' A.

550. Τιτῆνι A.

551. ποτὶ A et vulgo; περὶ scripsit Lehrs. ex mea emend. *emendatt.* p. 264, quam probavit Spitzner. *observatt.* p. 330. Cfr. VI, 105.

554. μιν conj. Pauw., non recte: cfr. ad I, 22. — εὔτ' ἐπὶ A, εὔτ' ἐπ' C1; ἡὔτ' ἐπ' Tychs. ex em. Herm. *Orph.* p. 748.

556. ὑπόθεν νῆα A; quod falsum esse quisvis videt; ὑπόθεν ἄνδρα Tychs. ex em. Rhod.; Pauw. inepte ὑπόθεν δῆτα conj. Sed scripserat poeta ὑπόθεν οἶα: vid. supra 492 sqq.

— — — ἐπεὶ νέας, ἄλλοτε μὲν που

ὑψηλὸν φέρε κῦμα δι' ἠέρος, ἄλλοτε δ' αὖτε

οἶα κατὰ κρημνοῖο κυλινδομένηας φορέεσκε βυσσὸν ἐς ἠερόεντα.

Et cfr. Apoll. Rhod. IV, 945—947. — οὐ δ' A.

557. κάμε AC12M12, κάμνε E1; „pro κάμε κάμνε restitui, ut prior sit longa.“ RHOD. — πολλοὶ δέ μιν A, quod Pauw., postquam μὲν et οἶ et conjecit et rejecit, in μίγ' mutari voluit. Improbavit hoc recte Tychs., sed haud melius recepit μὲν, ipse etiam μάλ' conjiciens. Ego olim in *emendatt.* p. 264 μέγ' scripsi, quod non prorsus rejecit Spitzner. *observatt.* p. 330 et rec. Lehrs. Sed nunc praeferendum putavi, quod idem *ibid.* p. 40 conjecit: πολλοὶ γε μὲν, etiam Hermanno probatum: vid. ad IV, 568 p. 255.

559. κούρη (i. e. κηρὶ) om. et alia manu insertum in C1.

πάντοθε τειρόμενον· περὶ γὰρ κακὰ μυρία Κῆρες
 ἀνδρὶ περιστήσαντο· μένος δ' ἐνέπνευσεν ἀνάγκη·
 φῆ δὲ καὶ εἰ μάλα πάντες Ὀλύμπιοι εἰς ἕν ἴκονται 565
 χωόμενοι καὶ πᾶσαν ἀναστήσωσι θάλασσαν
 ἔκφυγέειν· ἀλλ' οὔτι θεῶν ὑπάλυξεν ὁμοκλήν·
 δὴ γὰρ οἱ νεμέσησεν ὑπέρβιος Ἐννοσίγαιος,
 εὐτέ μιν εἰσενόησεν ἐφαπτόμενον χερὶ πέτρης
 Γυραίης, καὶ οἱ μέγ' ἐχάσατο· σὺν δ' εἰτίναξε 570
 πόντον ὁμῶς καὶ γαῖαν ἀπείριτον· ἀμφὶ δὲ πάντη
 κρημνοὶ ὑπεκλονέοντο Καφηρέος· οἱ δ' ἀλεγεινὸν
 θεινόμενοι ὀρηγμῖνες ἐπέβραχον οἴδματι λάβρω
 χωομένοιο ἄνακτος· ἀπέσχισε δ' εἰς ἄλλα πέτρον
 εὐρέα, τοῦπερ ἐκείνος ἔῃς ἐπεμαίετο χερσὶ· 575
 καὶ ῥά οἱ ἀμφὶ πάγοισιν ἐλισσομένον μάλα δηρὸν
 χεῖρες ἀπεδρῦθησαν, ὑπέδραμε δ' αἶμ' ὀνύχεσσι·
 μορμῦρον δὲ οἱ αἰὲν ὀρινομένου περὶ κῦμα
 ἀφρὸς ἄδην λεύκαινε κάρη λάσιόν τε γένειον·
 καὶ νύ κεν ἐξήλυξε κακὸν μόρον, εἰ μὴ ἄρ' αὐτῷ 580
 ῥήξας γαῖαν ἔνεοθεν ἐπιπροέηκε κολώνην
 * * * * *

568. δὴ γὰρ τοι A; „τοι mutavi in οἱ et δὴ in δὴν.“ RHOD. Illud quidem verissimum, et probavit Spitzner. *observatt.* p. 115. Contra δὴ γὰρ prorsus Quinti usui accommodatum non debebat attrahari: cfr. VIII, 354. IX, 188. XI, 94. 471. XII, 449.

570. μέγα χάσατο A et vulgo; μέγ' ἐχάσατο ego scripsi.

572. κρημνὰ AVC12M12, κρημνοὶ E1; „κρημνοὶ feci ex κρημνὰ.“ RHOD. — οἴδ' A.

574 sq. πέτρον εὐρέα, τῆπερ ἐκ. εἰς ἐπεμαίετο χ. A, ἐπεμαίετο VNV123L12; et ita em. Rhod., qui praeterea πέτρον conj., quod recep. Tychs., τῆπερ qua parte interpretatus, non recte. Multo rectius Spitzner. *observatt.* p. 330 sq. πέτρον εὐρ., τῆπερ ἐκ. ἔῃς ἐπεμαίετο χερσὶ emend., quod recepissem, si aliud haberem apud Quintum exemplum adjectivi εὐρέα cum substantivo feminino juncti. Inde cum masculinum πέτρος Quinto non minus sit usitatum, πέτρον εὐρ., τοῦπερ scripsi.

576. ἐλισσομένῳ e conj. Rhod. scripsit Tychs., non recte.

578. μόρμυρον A, μόρμυρον E1, μορμύρον Tychs. ex sententia Heynii, qui conj. μορμύρον δὲ οἱ αἰ. ὀρινομένου περὶ ἀφρῶ ἄδ. etc. hoc sensu: *fluctus murmurans continuo ei circa caput motum spuma admodum album reddidit.* Illud μορμῦρον scribendum fuisse monet Spitzner. *observatt.* p. 331, qui tamen ipse μορμύρον proposuit. Nihil vero offensionis in vulgata, quam recte jam Rhod. ita interpretatus est: *praeterea in murmuranti fluctu indesinenter se agitanti caput et mentum hirsutum spuma album reddebat.* — ὀρινομένῳ e conj. Rhod. scripsit Tychs., ut v. 576; non recte.

580. ἐξήλυξε A; corr. Rhod. — ἄρ A; corr. Rhod.

581. αἶαν A et vulgo; γαῖαν scripsi ex emend. Spitzneri *observatt.* p. 192. — Post hunc versum quin lacuna sit, qua Neptunum fuisse, qui immisisset saxum Ajaci, dictum fuit, nihil dubito. Id eo magis dici debebat, quoniam statim comparatio

- εὔτε πάρος μέγαλοιο κατ' Ἐγκελάδοιο δαΐφρων
 Παλλὰς ἀειραμένη Σικελὴν ἐπικάββαλε νῆσον,
 ἧ ῥ' ἔτι καίεται αἰὲν ὑπ' ἀκαμάτοιο Γίγαντος
 αἰθαλόεν πνεύοντος ἔσω χθονός· ὡς ἄρα Λοκρῶν 585
 ἀμφικάλυψεν ἄνακτα δυσάμμορον οὔρεος ἄκρη
 ὑψόθεν ἐξεριποῦσα· βάρυνε δὲ καρτερόν ἄνδρα·
 ἀμφὶ δέ μιν θανάτοιο μέλας ἐκικήσατ' ὄλεθρος
 γαίῃ ὁμῶς δημηθέντα καὶ ἀτρυνγέτω ἐνὶ πόντῳ.
 ὡς δὲ καὶ ἄλλοι Ἀχαιοὶ ὑπὲρ μέγα λαῖτμα φέροντο, 590
 οἳ μὲν ἄρ' ἐν νήεσσι τεθηπότες, οἳ δὲ πεσόντες
 ἔκτοσθεν νηῶν· ὅλοῃ δ' ἔχε πάντα οἰζύς·
 αἰ μὲν γὰρ φορέοντ' ἐπικάρσiai εἰν ἄλλι νῆες,
 ἄλλαι δ' ἀνστρέψασαι ἄνω τρίπιν· ὧν δὲ που ἴστοι
 ἐκ κεράων ἐάγησαν ἐπισπέρχοντος ἀήτεω· 595
 τῶν δὲ διὰ ξύλα πάντα θοαὶ σκεδάσαντο θύελλαι·
 αἰ δὲ καὶ ἐς μέγα βένθος ὑποβρύχιαi κατέδυσαν
 ὄμβρου ἐπιβροίσαντος ἀπείρονος, οὐδ' ὑπέμειναν
 λάβρον ὁμῶς ἀνέμοισι θαλάσσης καὶ Διὸς ὕδωρ
 μισγόμενον· ποταμῶ γὰρ ἀλίγκιος ἔορεεν αἰθῆρ 600
 συνεχές· ἧ δ' ὑπένερχθεν ἐμαίνεται διὰ θάλασσα·

ejus sequitur cum Minerva collati. Sed ne quis male acutus scribendo ῥήξασ' αἶαν Minervam hic quoque περιπόλον inferre conetur, id et vulgatae fama refragatur et narrationi a Quinto inchoatae, qua Minerva procellam aegide et fulminibus concitans primarias quidem partes agit, sed Ajacis serum interitum, qui inde a v. 568 depingitur, Neptuno concedit, ejus proprium erat ut Ἐννοσιγείων, ῥήξαι γαῖαν ἐνερχθεν.

582 sq. ἐγκεφάλαιο et tum ἰκελὴν ἐπικάββαλε AVE12M12C12; omnia emendavit Brod. Rhodom., ejus haec est nota: „hic Ἐγκελάδοιο pro ἐγκεφάλαιο scripsi, et mox Σικελὴν. Id quare faciendum mihi fuerit, Virgilius pro me dicet in Aetna: Gurgite Trinacrio morientem Jupiter Aetna Obruit Enceladum, vasti qui pondere montis Aestuat et patulis exspirat faucibus ignes.“

584. καίετ' AE12C2, καίεται C1; et ita corr. Rhod.

585. πλείοντος et λοκρὸν V.

589. „Rhod. errore καὶ ἀκαμάτω ε. π.“ PAUW.

590. ὡς Tychs., quod notavit Bonit. l. c. p. 1231: cfr. Spitzner. observatt. p. 29.

591. ἄρ A; corr. Rhod. — οἰδὲ A.

594. δ' ἀναστρέψασαι A, δ' ἄρ στρ. C1; „pro ἀναστρ. αὐ στρέψασαι;“ RHOD. Recep. Tychs. Lehrs. Sed potius ἀνστρέψασαι scribendum erat. — Cfr. I, 70. Hermann. ἀλλοτε δ' αὐ τρέψασαι conjecit; sed aliae hic memoratae sunt naves.

595. κεράτων ἐράγησαν A; em. Spitzner. observatt. p. 60. ἐκ κεράτων conj. Pauw. — ἀήττω AV; corr. Rhod. in textu.

597. αἰδὲ A. — εἰς A et vulgo; correxi. — γεγόνασιν sed ad marg. κατέδυσαν C2.

600. μισγόμενον A; em. Rhod. in textu. — „Αἰθῆρ hic pro aëre et nubibus. Sic ruit arduus aether Virg. Georg. I, 324. Cfr. II, II, 300 ὑπερράγη — αἰθῆρ.“ TYCHS.

601. συνεχές Tychs. ex sententia Pauwii; simplicem liquidam revocat Spitzner. observatt. p. 331. — ἦδ' A.

καί τις ἔφη· „τάχα τοῖον ἐπέχραεν ἀνδράσι χεῖμα,
ὁπότε Δευκαλίωνος ἀθέσφατος ὑετὸς ἦλθε,
ποντώθη δ' ἄρα γαῖα βυθὸς δ' ἐπεχεύατο πάντη.“

ὡς ἄρ' ἔφη Δαναῶν τις ἐνὶ φρεσὶ χεῖμα τεθηπῶς 605

λευγαλέον· πολλοὶ δὲ κατέφθιθεν· ἀμφὶ δὲ νεκρῶν
πλήθεθ' ἄλὸς μέγα χεῦμα, περιστρίνοντο δὲ πᾶσαι
ἡμίονες· πολέας γὰρ ἀπέπτυσσε κῦμ' ἐπὶ χέρσον·

ἀμφὶ δὲ νῆια δοῦρα βαρύβρομον Ἀμφιτρίτην
πᾶσαν ἄδην ἐκάλυψε· μέσον δ' ἀνεφαίνετο κῦμα· 610

ἄλλοι δ' ἄλλην κῆρα κακὴν λάχον· οἱ μὲν ἀν' εὐρὺν
πόντον ὀρινομένης ἄλὸς ἄσχετον, οἱ δ' ἐνὶ πέτρῃς
ἄξαντες πέρι νῆας οἴζυρῶς ἀπόλοντο

Ναυπλίου ἐννεσίησιν· ὃ γὰρ κοτέων μάλα παιδὸς
χείματος ὀρνημένοιο καὶ ὀλλυμένων Ἀργείων 615

καίπερ ἀκηχέμενος μέγ' ἐγῆθεν, οὔνεκ' ἄρ' αὐτῶ
δῶκε τίσιν θεὸς αἴψα καὶ ἔδρακεν ἐχθρὸν ὄμιλον
τειρόμενον κατὰ βένθος· ἔῶ δ' ἄρα πολλὰ τοκῆι

εὐχέθ' ὁμῶς νήεσσιν ὑπόβρυχα πάντας ὀλέσθαι·
τοῦ δὲ Ποσειδάων μάλα μὲν κλύεν — — 620

— — — — ἄλλα δὲ πόντου

604. βάρως A; βυθὸς em. Rhod.;
Pauwio male ὕδος tentante.

605. ἄρ A et vulgo; corr. Lehrs.

606. κατέφθιθον A; corr. Rhod.
in textu.

610. δ' ἐφαίνετο A; δ' ἄρ' ἐφαί-
νετο Rhod. in textu, quod retinue-
runt Tychs. et Lehrs. Apparet com-
paranti quae antecedunt, haec di-
cta esse de mari Euboeam inter et
continentem posito. Pelago ab utra-
que parte navium fragminibus operto
in medio tantum his rebus vacua
apparet maris via. Sed hoc di-
sertius verbo dicendum erat, quod
illi ἐκάλυψε opponeretur. Hinc scri-
psi δ' ἀνεφαίνετο κῦμα. Cfr. XII,
127 de saltu silvis excisis nudato:
νάπη δ' ἀνεφαίνετο πᾶσα.

612. οἱ ante δ', quod om. A,
add. Rhod. in textu.

613. περὶ A; πέρι Tychs. Mihi
vox suspecta. Sed nihil melius suc-
currit.

614. ναυλίου V.

616. ἀκηχέμενον V. — ἐγῆθεν
V. — ἄρ A; corr. Rhod.

618. τῷ δ' (et in fine *) AE1,

τῷ C1; „τῷ in ἐῶ verti.“ RHOD.
— De versuum ordine vid. ad 538.

619. εὐχέθ' A; corr. Rhod. in
textu, sed vitiosum retinuerunt
Tychs. Lehrs.

620. τοῦσδε Ποσειδάων μενέκλω-
νος· ἄλλα δὲ πόντον A, τοὺς δὲ
Ποσειδ. γε μενέκλωνος, ἄλλο δὲ
πόντιος E1; nihil praeterea e codd.
notatur, nisi e V ἐκλυεν] ἐκλωνος.
Ingeniose Rhod. reposuit τοῦ δὲ
Ποσειδάων τὰ μὲν ἐκλυεν· ἄλλα δὲ
πόντου, hac notula adscripta: „haec,
ut emendavi, minime dubito, quin
genuina sint verba.“ Et recepit
Tychs. hanc observationem addens:
„Caeterum apte haec dicta de ma-
ris Deo, quod alias est: partem
aurae ferebant.“ Equidem tamen
ita locum non puto recte emenda-
tum esse, quia illa locutione ad-
missa in sequentibus diserte expli-
candum fuit, quatenus auditae, qua-
tenus maris aestu dissipatae fuerint
Nauplii preces: eo magis, quod,
nisi iusto plus ponderis verbo πάν-
τας inferas, preces illius prorsus
videntur exauditae esse; et cfr. II,

ἄψ μέλαν οἶδμα φέρεσκεν· ὃ δ' ἀψάμενος χειρὶ πεύκην
αἰδομένην ἀνάειρε· δόλω δ' ἐπέλασεν Ἀχαιοὺς,
ἔλπομένους εὖορμον ἔδος λιμένων ἀφικέσθαι·
αἰνῶς γὰρ πέτρῃσι περὶ στυφελῆσι δάμησαν
αὐτῆς σὺν νήεσσι· κακῶ δ' ἔπι κύντερον ἄλγος 625
τλήσαν ἀνηρῆσι προσαγνύμενοι περὶ πέτρῃς
νυκτὶ θοῇ· παῦροι δὲ φύγον μόρον, οὔστ' ἐδάωσεν
ἢ θεὸς ἢ δαίμων τις ἐπίροθος· αὐτὰρ Ἀθήνη
ἄλλοτε μὲν θυμῶ μὲγ' ἐγήθεεν, ἄλλοτε δ' αὐτε
ἄχρυτ' Ὀδυσσεῖος πινυτόφρονος, οὔνεκ' ἔμελλε 630
πάσχειν ἄλγεα πολλὰ Ποσειδάωνος ὁμοκλή,
ὅς ῥα τότε ἀκαμάτησι περὶ φρεσὶ πάγχυ μεγάρων
τείχεσι καὶ πύργοισιν εὐσθενέων Ἀργείων,
οὓς ἔκαμον Τρώων στυγερῆς ἔμεν ἄλκαρ αὐτῆς,

250 sqq. Quint. IX, 23 sqq. Et obiter addo tum μάψ in super scribendum fuisse. Hinc olim in alia omnia transgressus emendavi:

τοὺς δὲ Ποσειδάωνος ἔλε κλόνος,
αἴψα δὲ πόντου

ἄψ μέλαν οἶδμα φέρεσκεν.

Sed displicet κλόνος Ποσειδάωνος. Hermannus, quem supra hunc locum consului, sic scripsit:

τοῦ δὲ Ποσειδάων μάλα μὲν κλύεν,
ἄλλο δ' ἔπ' ἄλλο

ἄψ μέλαν οἶδμα φέρεσκεν;

quorum prius recepi, in sequentibus vulgatum, emendato tamen πόντου, retinui, sed lacunae longioris signa posui, cum omnino postremi hi versus defectibus frequentioribus laborent. Cfr. δ, 505 τοῦ δὲ Ποσειδάων μεγάλ' ἔκλυεν αὐδήσαντος, unde comparatis aliis locis, haud scio an primo versu scriptum fuerit: τοῦ δὲ Ποσειδάων μάλα μὲν κλύεν εὐχομένοιο.

621. ὃ δ' ἀναμένην χειρὶ AC12, ὃ δ' αὐομένην χειρὶ V3, ὃ δ' αὐομένην περὶ VNE1; „ἀναμένην quod in ἀδαλέην refudi, nihil significat;“ RHOD. Rec. Tychs. rectius ratus, quia sequatur αἰδομένην. Sed propter id ipsum hic vix aliud facis epitheton praemissum esse patet. Hinc scripsi ἀψάμενος, quod corruptum est sequente αἰδομένην. Utrum vero χειρὶ an πυρὶ tum scripserit, difficile est dictu. Utrumque habet Maneth. VI, 168 χείρεσ-

σιν ἀναψάμεναι πυρὶ πεύκας. Benth. ad Phalar. epist. p. 65 sq. αἰνομανεῖ conj., quod recte improbat. Spitzner. observall. p. 332.

622 sq. δ' ἀπέιλησεν Ἀχαιοῖς ἔλπομένοις A, δ' ἠπέιλει Ἀχαιοῖς C1, δ' ἀπέιλησεν Ἀχαιοῖς ἔλπ. VE1; „si cui pro ἀπέιλησεν non plabet ἀπάτησεν, legat ἀπάφισκεν aut ἀπάφησεν, aut quodcunque magis hoc congruere videbitur, pro dativo autem accusandi casum posui: quem verbum exigit.“ RHOD. Ἀπάτησεν Ἀχαιοῖς ἔλπομένους etiam rec. Tychs. Lehrs., sed certe ἀπάφησεν scribendum erat, quod est his poetis usitatum. Haud melius est Spitzneri δ' ἄρ' ἐθέλεγεν l. c. p. 332. Nam qui et antecedentia et sequentia comparaverit, perdat hic verbum requiri videbit. Hinc δ' ἀπόλεσσειν, quod emend. Sypkensius apud Benth. l. c., commendatur. Sed id nimis vagum. Quare δ' ἐπέλασεν scripsi.

625. αὐταῖς A et vulgo. — ἐπὶ A et vulgo; correxi.

627. πάλιν A; παῦροι em. Rhod.

628—630. ἦ θ. ἦ δ. τ. ἐ. οὔνεκ' ἔμελλε πάσχειν omissis intermediis E1.

629. μὲν μὲγ' mutilo versu et in fine * A, μὲν μάλα πόλλ' ἐπεγ. C1; „post μὲν interpone θυμῶ;“ RHOD. Retinui cum Tychs. Lehrs.

630. ἔμελλεν A et vulgo; ἔμελλε E1.

634. Τροίης στυγ. ἔμεναι αὐτῆς

ἔσθυμένως μάλα πᾶσαν ἀνεπλήμυρε θάλασσαν, 635
 ὄσση ἀπ' Εὐξείνιοιο κατέρχεται Ἑλλήσποντον,
 καὶ μιν ἐπ' ἠϊόνας Τροίης βάλεν· ὕε δ' ὕπερθε
 Ζεὺς ἐπίηρα φέρων ἐρικυδέϊ Ἐννοσιγαίῳ·
 οὐ μὴν οὐδ' Ἐκάεργος ἄτερ καμάτοιο τέτυκτο,
 ἀλλ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων μάλα πάντα ῥέεθρα 640
 εἰς ἓνα χῶρον ἄγεσκε, κατέκλυσε δ' ἔργον Ἀχαιῶν·

* * * * *

καὶ τόσση δὲ θάλασσα καὶ εἰσέτι * *
 * * * * * κελάδοντες

χείμαρροι τ' ἀλεγεινὸν ἀεζόμενοι Διὸς ὄμβρω,
 τοὺς μέλαν οἶδμ' ἀνέεργε πολυστόνου Ἀμφιτροίτης
 πόντον ἐπελθέμεναι, πρὶν τείχεα πάντ' ἀμαθῦναι 645
 ἀργαλέως Δαναῶν· αὐτὸς δ' ἄρα γαῖαν ἔνερθε
 ῥῆξε Ποσειδάων, ἀνὰ δ' ἔβλυσεν ἄσπετον ὕδωρ
 ἰλὺν τε ψάμαθόν τε· βίη δ' ἐλέλιξε κραταιῆ
 Σίγειον· ἠϊόνες δὲ μέγ' ἔβραχον· ἐκ δὲ θεμέθλων

A, Τροίης στυγ. ἔμειν ἄλλαρ αὐτῆς
 C1, ἔμμεναι αὐτῆς C2, ἔμμεν αὐ-
 τῆς V, ἔμμεν' ἄ. C, ἔμειν εἰλαρ ἢ
 ἔρκος a; „ἔμειν' ἄλλαρ vel ἔρκος
 adjice;“ RHOD. Tychs. Τροίη scri-
 psit, ipse tamen etiam Τρώων pro-
 posuit, quod recte placet Heynio,
 quoniam muro illo tutati se erant
 non adversus Trojam, sed adver-
 sus Trojanos. Reposui, et vice versa
 v. 637 Τροίης, ubi multo minus ac-
 commodate Τρώων legebatur. Duo
 substantiva locum mutaverant. Tum
 retinui ἔμειν ἄλλαρ cum Tychs.
 Lehrs., quamquam et ἔμειν ἔρκος
 et ἔρκμ' ἔμμεν scribi poterat. Pauw.
 Τροίης στ. ἔργμ' ἔμμεναι αὐτοῖς
 vel Τρ. στ. ἔρκμ' ἔ. α. conj.

637. Τρώων vulgo: vid. ad v. 634.

639. μὲν A, μὲν τ' C1, μὴν E1;
 „οὐδὲ μὲν vel οὐ μὲν;“ RHOD.
 Cfr. ad IV, 530.

641. Sine lacunae signo A:

καὶ τόσση δὲ θάλασσα καὶ εἰσέτι
 κελάδοντες.

„Ubique lacuna.“ SCHOW.

643. χείμαρροι τ' A. „Non pa-
 rum corruptus est hic locus. Mihi
 quondam sic divinare lusus fuit:
 κυρτώθη δὲ θάλασσα καὶ εἰσέθειον,
 incurvatum fuit mare et incurrerunt
 fluvii. Nunc autem versum sic ut-

cunque restitui κητώεσσα ἑθάλασσα
 καὶ ἰδαῖοι κελάδοντες. Etiamsi nec
 ita mihi satisfaciam, cum haud
 sciam an κελάδοντες fluvii epithet-
 on substantivi hic locum habere
 possit, ita ut fluvius absolute signi-
 ficetur.“ RHOD. In loco, quem la-
 cunosum esse dubitari nequit, satis
 habui lacunae signis positus libro-
 rum lectiones retinere. Tychs. pro-
 bata Pauwii interpretatione: sic igitur
 opus Achivorum inundavit tam
 mare (a Neptuno immissum) quam
 torrentes (ab Apolline inducti), εἰσ-
 ἔτι οἱ κελάδοντες cum Pauw. et
 sequente versu χείμαρροι, quorum
 illud prorsus vitiosum miror a Lehr-
 sio retentum esse. Ipse solitae criti-
 cae tenax, „nisi tot alia essent
 profusae loquacitatis in his libris
 exempla, pro insititiis habet 641
 κατέκλυσε — 646 Δαναῶν, ut jun-
 gantur ἄγεσκ'· αὐτὸς δ' ἄρα γαῖαν
 ἔνερθε.“ Difficile est his somniis
 sine indignatione respondere, prae-
 sertim si memineris eandem illam
 aetatem Wolfianae de Homericis sen-
 tentiae adeo infestam fuisse.

644. Ἀμφιτροίτου V.

648. ἰλύντε ψάμαθόντε A.

649. Σίγιον C1, Σίγειον C2. —
 ἐκ τε Tychs. ex sua conjectura, ut
 scilicet ad Δαρδανίη ex anteceden-

Δαρδανίη

* * * * *

* καὶ αἶστον ὑποβρούχιόν τ' ἐκαλύφθη
 ἕρκος ἀπειρώσειον, κατεδύσατο δ' ἔνδοθι γαίης
 μακρὰ δισταμένης· ψάμαθος δ' ἔτι φαίνεται μούνη
 χασσαμένου πόντιο, καὶ ἐκ θινῶν ἐριδούπων

650

* * * * *

νόσφιν ἀπ' αἰγιαλοῖο κατεκτάθη· ἀλλὰ τὰ μὲν που
 ἀθανάτων ἐτέλεσσε κακὸς νόος· οἱ δ' ἐνὶ νηυσὶν
 Ἄργεῖοι πλώεσκον, ὅσους διὰ χεῖμα κέδασθεν·
 ἄλλη δ' ἄλλος ἴκανεν, ὅπη θεὸς ἤγεν ἕκαστον,
 ὅσσοι ὑπὲρ πόντιο λυγρὰς ὑπάλυξαν ἀέλλας.

655

tibus *ἔβραχε* intelligeretur, quod fieri nequit: vid. ad v. sq.

650. Δαρδανίη· καὶ αἶστον sine lac. A, Δαρδανίη καὶ αἶστον e correct. C1; „δεδάκτο vel κεραῖζεθ’“, vel quod ad veterem scripturam quam proxime accedit Δαρδανίην θέτ’ αἶστον.“ RHOD. Laudandus est, quod aliquid turbatum esse sensit; quamquam ipsae conjecturae nihili sunt. Patet post Δαρδανίη certe unum versum excidisse, fortasse etiam plura. Poterant enim haec multis exornari. — τε καλ. A et vulgo; correxi.

653 sq. καὶ ἐκ δαναῶν ἐριδούπων νόσφιν ἀπ' αἰγιαλοῖο κατ' ἔκτοθι AC12 sine lac., καὶ ἐκ θινῶν ἐριδ. VE1C; „nec dubito NV3 similiter legere;“ TYCHS., qui id recepit; ἐπ' αἰγιαλ. E1. — Pro illo ἐκ δαναῶν Rhod. ποταμῶν conj., quae clausula x, 515 legitur, quod haud improbable est, Pauw. male ἀενάων. Tychs. κατ' ἔκτοθι recte pronuntiavit falsum esse et ingeniose in *comment. de Q. Smyrn.*, quam Gottingae edidit, p. 58 κατεκτάθη conjecit, locum ita vertens: *longius quam antea extendebatur arena, a fluvio in mare evecta.* (Legit enim tum ἐκ ποταμῶν cum Rhodom.) Notavit ibidem locum ex H, 461—463. M, 16—33 expressum esse. Postea recepto θινῶν, quos esse ait *acervos arenarum*

(Dünen), etiam ἐπ' αἰγ. et κατεκτάθη admissio locum sic interpretatur: *arena ab arenae inde cumulis in litore extendebatur, sive servato ἀπ' αἰγ. κατ' ἔκτοθι: mera arena apparebat recedentis maris, et a cumulis arenae longe a litore versus exteriora, quae me non intelligere fateor.* Melius Hermannus *χασσάμ. πόντιο κατ' ἀκτίων ἐριδούπων* — cfr. Y, 50 —. Sed in loco aperte lacunoso omnis medela incertior est. Heynius, cum θινες non sint ἐριδούποι, tentabat ἐριδούπων.

655. οἷδ' A. — „Non tautologa haec sunt, ut Pauw. putat: ὑπάλυξαν pericula spectat, quae in erroribus suis cuique erant subeunda. Adjectis his versibus carminis consilium indicavit poeta, quod erat, res ad Trojam gestas post Hectoris obitum usque ad discessum Graecorum persequi. Reliqua ad νόστους pertinent, de quibus plura olim carmina exstiterunt. Bene igitur hic operis terminum fixit.“ TYCHS. Haec recte disputata sunt, nisi quod extremus versus potius, ut apparet, ad pericula procellae et naufragii modo descripta pertinet; cum varii variorum errores versu antecedente significentur:

ἄλλη δ' ἄλλος ἴκανεν, ὅπη θεὸς ἤγεν ἕκαστον.

Ἡ οἴη του γότος με θ' οὐκ ἔχωρ πορῶτορ :

^{ὡτ} ^{1207E ΠΑΩΣΕ} ^{ἐρῶτε} ^{παι}
 Ἐὐθ' ὑπὸ πηλείωρι δάμνη θεοῖσιν ἐνύτωρ,
 ἰὼν ἐπὶ ῥήκατε δαίε, ἰαίοτεσ' ποτ' ἰεῖτεσ' ^{παι}
 δὴ ποτ' ἐρῶσ' ἐμὲ χαροκί, ^{ἐρῶ} ^{παι} ^{παι}
^{φοβῶσ'} ^{μέγισ} ^{νοχῶσ' φεορ}
 δεδιότοσ' μέροσ' ἠὲ φρασὺ φροροσ' ἀαζίδασο.

- 2) I, 109. ^{υεραβρα} ^{χρῆτῆ}
- 3) I, 135. ^{τολεαβιλί}
- 4) I, 148. ^{μηνζυ} ^{ρεπλετα}
- 7) I, 319. ^{θυβιραν}
- 8) I, 325. ^{σοα} ^{σοφρῶνδου}
- 9) I, 479. ^{μπλανηρ} ^{σηηζαδεσ}
- 10) II, 74. ^{αρισιρσι}
- 11) II, 229. ^{αφαιω} ^{μυρρῆτι} ^{αειγρῶτοσ}
- 12) III, 259. ^{λαριζαν, ου} ^{παραφασε}
- 13) III, 367. ^{νεατῆ}

ad marg. inter.

^{αυερε} ^{αυτεριε}

5) I, 204.

^{αυφῆου}
εφῶσ' - ^{αυφῆ} ^{αυφῆ}

6) I, 209.

^{εἰπω}
αδιμπερῶ

14) III, 369.

^{μυρῆουλι, εἰωβι}
εφῶσ' αρα

15) III, 571.

πλασιου

^α
πρῶ

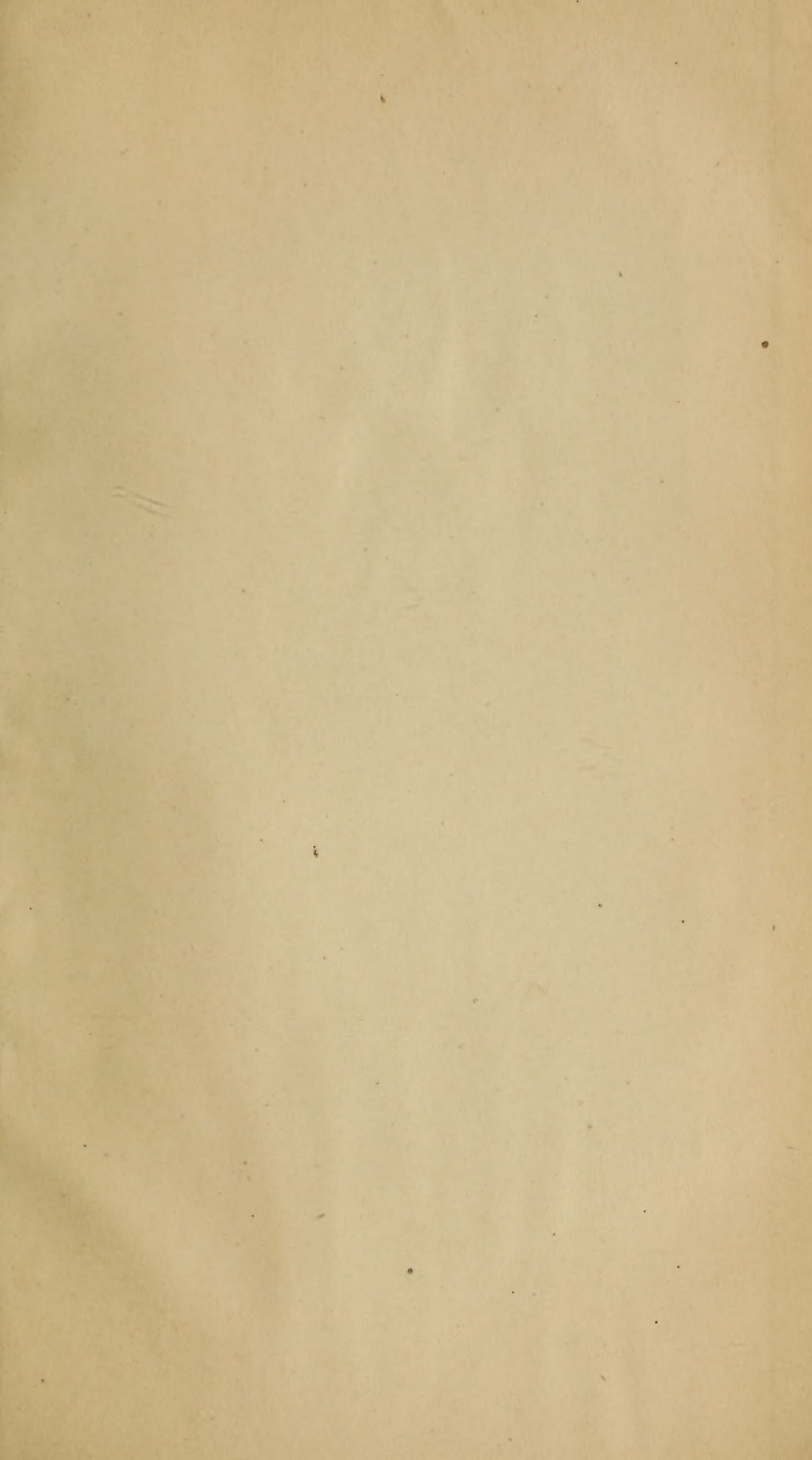

13357A

Quintus Smyrnaeus
Posthomericonum libri XIV; ed. by
Koehly.

LGr
Q75K

NAME OF BORROWER.

DATE.

**University of Toronto
Library**

**DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET**

Acme Library Card Pocket
LOWE-MARTIN CO. LIMITED

